

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان دی ہے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

چوڑواں بھاگ

متکرا

- ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی نوی دتی ریلوے سٹیشن ۱
- ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کاشی دے پنڈت نال بھندر حال نوی دتی ۲
- ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ششیل مُنی دے نال نوی دتی ۶
- ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سنگھاسن اُتے دتی ۸
- ۲۷ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۱۳
- ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُریں سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۲۴
- ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ برکت پُر انبالہ ۲۹
- ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُندر سنگھ دے نال تيجا پُر گور تھلی ۳۱
- ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہضورا سنگھ دے نال گورایا ۳۳
- ۳۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۱
- پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی رگھبیر سنگھ دے سسکار استھان اُتے جیٹھووال امرتسر ۴۴
- پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ بھنگڑے دے ویلے جیٹھووال امرتسر ۵۱
- پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار چوتھی منزل جیٹھووال امرتسر ۵۹

پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی راشٹرپتی ڈاکٹر رادھا کرشن نوں شبد بھیجیا (منار دے اُپر چو تھی منزل تے چڑھ کے) ۷۹

۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۸۶

۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۹۹

۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی باہر والے دروازے دی نیہہ رکھن سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۰۱

۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۲

۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۴

۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶

۱۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۰

۱۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۷

۱۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۲

۱۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۵

۱۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۹

۱۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۷

۱۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ساڈھے پنج وجے سویرے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۴

- ۱۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی صورت سنگھ دے گرہ ڈالا ۱۶۳
- ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گر بچن سنگھ دے گرہ پنڈوری ۱۷۰
- ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ ۱۷۶
- ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ ہرنام پُرا ۱۸۲
- ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی سُروپ سنگھ دے گرہ منگو پُرا ۱۸۹
- ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ۱۹۳
- ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپارائے جالندھر ۱۹۷
- ۲۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپارائے جالندھر ۲۰۵
- ۲۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۲۱۱
- ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۲۳۲
- ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مُنی جی دے نوت نور پُرا جالندھر ۲۳۵
- ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش سنگھ دے گرہ سمرا جالندھر ۲۴۰
- ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گردیپ سنگھ دے گرہ سمرا جالندھر ۲۴۸
- ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ سرین جالندھر ۲۴۹

- ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۲۵۵
- ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہندر کور نچھتر کور جنڈیالا جالندھر ۲۷۳
- ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ گریچ سنگھ رڑکا کلاں جالندھر ۲۷۴
- ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی آتما سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۷۵
- ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ اُتے رڑکا کلاں جالندھر ۲۷۶
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۹۱
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی کیہر سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۹۳
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۹۶
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی سُرچیت سنگھ درشن سنگھ رڑکا کلاں جالندھر ۲۹۷
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیت سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۹۸
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرداوار سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۹۹
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ دوسانجھ کلاں جالندھر ۳۰۱
- ۲۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیت سنگھ دے گرہ دوسانجھ کلاں جالندھر ۳۱۱
- ۲۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ ہر دو پھرالا جالندھر ۳۱۴

- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ ہردو پھراالا جاندھر ۳۳۵
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ ہردو پھراالا جاندھر ۳۳۷
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گر پنچن سنگھ دے گرہ ہردو پھراالا جاندھر ۳۳۸
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گر میت سنگھ دے گرہ ہردو پھراالا جاندھر ۳۴۰
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ کوٹلی جاندھر ۳۴۸
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُرا جاندھر ۳۴۹
- ۲۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُرا جاندھر ۳۵۹
- ۲۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی وطن سنگھ دے گرہ سرین پُرا ہوشیار پُرا ۳۶۷
- ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی وطن سنگھ دے گرہ سرین پُرا ہوشیار پُرا ۳۷۶
- ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی استھان شہید دے کول سڑک اُتے ہوشیار پُرا ۳۷۹
- ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ار جن سنگھ دے گرہ سلیم پُرا ہوشیار پُرا ۳۸۰
- ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۸۶
- پہلی وساھ ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ وڈے دروازے دے وچکار جیٹھووال ۳۹۳
- ۲ وساھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۲۳

- ۲۱ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي لڪھاں دي سچ اُتے الھڑپنڈي گُرداس پُر ۴۲۹
- ۲۱ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي كِشن سِنگھ دے گرہ الھڑپنڈي گُرداس پُر ۴۴۱
- ۲۲ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي كِشن سِنگھ دے گرہ الھڑپنڈي گُرداس پُر ۴۴۶
- ۲۲ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي دلپ سِنگھ دے گرہ بابو پُرا گُرداس پُر ۴۵۲
- ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي اجيت سِنگھ دے گرہ بٹالا گُرداس پُر ۴۵۲
- ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي اجيت سِنگھ دے گرہ بٹالا گُرداس پُر ۴۶۴
- ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي تھم سِنگھ دے گرہ فيضپُرا بٹالا گُرداس پُر ۴۷۰
- ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي بيبي ويرو دے گرہ شُكرپُرا بٹالا گُرداس پُر ۴۷۱
- پہلي جيٹھ ۲۰۲۰ بڪرمي دربار وچ جيٹھووال امرتسر ۴۷۴
- ۲ جيٹھ ۲۰۲۰ بڪرمي آتما سِنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۴۹۴
- ۵ جيٹھ ۲۰۲۰ بڪرمي دربار وچ جيٹھووال امرتسر ۵۰۷
- ۷ جيٹھ ۲۰۲۰ بڪرمي ہر بھجن سِنگھ گُرديال سِنگھ ميسنیاں امرتسر ۵۱۳
- ۹ جيٹھ ۲۰۲۰ بڪرمي چيلا سِنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۵۲۷
- ۱۰ جيٹھ ۲۰۲۰ بڪرمي پرڪاش چند دے گرہ وزارت روڈ جموں ۵۳۸

- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرمو دیوی دے گرہ وزارت روڈ جموں ۵۴۹
- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تیج بھان دے گرہ سیخ سر جموں ۵۵۰
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تیج بھان دے گرہ سیخ سر جموں ۵۵۵
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مہر سنگھ دے گرہ سیخ سر جموں ۵۵۹
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ سیخ سر جموں ۵۶۲
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تیج بھان دے گرہ سیخ سر جموں ۵۶۴
- ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ دے گرہ سیخ سر جموں ۵۷۲
- ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فرنگی رام دے گرہ ٹوتتاں والی جموں ۵۷۵
- ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان چند دے گرہ ٹوتتاں والی جموں ۵۸۰
- ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گوڈھا رام دے گرہ شیخسر جموں ۵۹۰
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام چند دے گرہ دیوا جموں ۵۹۸
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ملوکا رام دے گرہ دیوا جموں ۶۰۵
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پپل دے ہیٹھ ملوکاں والی جموں ۶۰۶
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام لال دے گرہ سرداری جموں ۶۰۸

- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رویلا رام دے گرہ سرداری جموں ۶۱۶
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی نانک چند دے گرہ سرداری جموں ۶۱۸
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرشن لال دے گرہ سرداری جموں ۶۲۰
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گرا رام دے گرہ سرداری جموں ۶۲۳
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بیلو رام دے گرہ سرداری جموں ۶۲۵
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی نندو دے گرہ سرداری جموں ۶۲۹
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ سرداری جموں ۶۳۲
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریم چند دے گرہ سرداری جموں ۶۳۸
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سوبھا سنگھ دے گرہ موئیل جموں ۶۴۰
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جیون سنگھ دے گرہ موئیل جموں ۶۴۵
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۴۷
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اروڑ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۵۳
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پھگا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۵۴
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چوہڑ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۵۷

- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنامو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۶۵۹
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۰
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۲
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی میلہ رام دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۵
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار چند دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۸
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۹
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی انگریز سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۷۷
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لچھو رام دے گرہ دھنگالی جموں ۶۷۹
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۸۱
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بٹن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۸۳
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ راجو دیوی دھنگالی جموں ۶۸۴
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۸۷
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سیوا سنگھ، پرتاپ سنگھ دھنگالی جموں ۶۹۲
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی امر ناتھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۹۶

- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جگت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۹۷
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیمو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۶۹۷
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پچھمن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۹۸
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گری دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۷۰۳
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شوا دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۷۰۶
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کلوٹ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۷۰۸
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اندرو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۷۱۰
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان چند دے گرہ خیر و والی جموں ۷۱۲
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریمو دیوی دے گرہ خیر و والی جموں ۷۲۱
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کھوجورام دے گرہ خیر و والی جموں ۷۲۳
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ نواں چک جموں ۷۲۵
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دولت سنگھ دے گرہ نواں چک جموں ۷۲۷
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی باز سنگھ دے گرہ سینگری جموں ۷۳۱
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۷۳۴

- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۷۴۲
- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فرنگی رام دے گرہ جھنڈے جموں ۷۴۶
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریمو دیوی دے گرہ جھنڈے جموں ۷۵۴
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سانجھی داس دے گرہ جھنڈے جموں ۷۵۷
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈت چکّ جموں ۷۵۹
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رسال سنگھ صاحب سنگھ مناوڑ جموں ۷۶۱
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہنس راج دے گرہ نگیال جموں ۷۶۶
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاشو دیوی دے گرہ نگیال جموں ۷۶۸
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شوو دیوی دے گرہ بالے وال جموں ۷۶۹
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گردت سنگھ سنسار سنگھ چھمب جموں ۷۷۱
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۷۸۲
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بارا سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۷۸۴
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی دھرمی دے گرہ چھمب جموں ۷۸۶
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۷۸۷

- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام کور دے گرہ چھب جموں ۷۸۸
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پھمن سنگھ دے گرہ چھب جموں ۷۹۵
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ایشر سنگھ پرتاپ سنگھ دے جموں ۷۹۷
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ دے جموں ۸۰۷
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھولا رام دے گرہ جوڑیاں جموں ۸۰۸
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فقیر چند دے گرہ جوڑیاں جموں ۸۱۲
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کیسر سنگھ دے گرہ امبارائے جموں ۸۱۳
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چناب دے کنڈھے اُتے چڑھدا گرام گھاٹ جموں ۸۱۸
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ چڑھدا گرام گھاٹ جموں ۸۲۱
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دھتا رام دے گرہ امبارائے جموں ۸۲۴
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چیل سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۸۲۶
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت رام منگت رام دے گرہ جموں ۸۳۴
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جموں ۸۳۶
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لال چند دے گرہ جموں ۸۳۸

- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رسیارام دے گرہ بدی پُر جموں ۸۴۱
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۸۴۸
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جس کور دے گرہ نہال پُر جموں ۸۵۸
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۸۶۰
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۸۶۹
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش چند دے گرہ گھو والی جموں ۸۷۱
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دیوی سنگھ دے گرہ گھو والی جموں ۸۷۴
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سُندر سنگھ دے گرہ گھو والی جموں ۸۸۰
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی عدالت سنگھ دے نوت گھو والی جموں ۸۸۵
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی وکیل سنگھ دے نوت گھو والی جموں ۸۸۶
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مایہ دیوی دے گرہ گھو والی جموں ۸۸۸
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی انگریز سنگھ دے گرہ گھو والی جموں ۸۹۲
- ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ گھو والی جموں ۹۰۳
- ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دولت رام دے گرہ کوٹلی رائیا جموں ۹۰۷

- ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ دیوان گڑھ جموں ۹۱۲
- ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مان کور دے گرہ سیڑ جموں ۹۲۲
- ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مائی چھمی دیوی سیڑ جموں ۹۲۷
- ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پارو دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۹۳۰
- ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۹۳۲
- ۳۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رنیا رام، سیوارام کلوائے جموں ۹۳۸
- ۳۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تارو سنگھ، اودھم پڑ تراولے کیمپ جموں ۹۴۳
- پہلی ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۹
- ۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی چمکوڑ سنگھ منائے والی دی شادی سمیں جیٹھووال ۹۷۱
- ۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۹۸۰
- ۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سرین سنگھ، دلپ سنگھ، تیج سنگھ سورن سنگھ جنڈیالا تے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۹۸۲
- ۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ، بڈھا سنگھ، اندر سنگھ، بنڈالا دے نوت، ہر بھگت دوار جیٹھووال ۹۸۶
- ۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دیدار سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۹۹۰
- ۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ نورنگاباد دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۹۹۶

- ۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی مسنا سنگھ دارا سنگھ نورنگا باد ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۰۰
- ۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۰۴
- ۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی زرین سنگھ گرنام سنگھ کنگ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۱۰
- ۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سکھدیو دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۱۵
- ۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی کلا سنگت دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۱۸
- ۱۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی کلا سنگت دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۲۴
- ۱۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ رام پُر دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۲۶
- ۱۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی اودھم سنگھ، بلونت سنگھ جلال آباد ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۲۹
- ۱۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بھلائی پُر ڈوگرا سنگت تے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۳۶
- ۱۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ ٹانگرا دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۴۱
- ۱۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہیرا نند جمبل دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۴۷
- ۱۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بنس سنگھ ماہل دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۵۱
- ۱۴ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ گلو بو آ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۵۶
- ۱۴ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر چرن سنگھ وٹی والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۶۱

- ۱۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی امرجیت سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۶
- ۱۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۲
- ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۸۳
- ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار ۵ وجے شام جیٹھووال امرتسر ۱۰۸۷
- ۱۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۲
- ۱۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی جوت دے وہار نال شادی کیتی پاتشاہ جی نے کرشن دے کپڑے پائے گھنڈ گڈھ کے شادی کیتی دربار وچ جیٹھووال ۱۱۳۶

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے

* ۲۶ پھلگن ۲۰۱۹ بکرمی نوی دلی ریلوے سٹیشن *

آتم وِچھوڑا ہویا دُور، پر ماتم میل ملائیا۔ صاحب سنگر حاضر حضور، ہر حضرت وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا دُورن دُور، نیرن نیرا نظری آئیا۔ ناتا توڑ جگت
 کوڑ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ در آئی سنگت ست دیوے چرن دھوڑ، جنم جنم دا پاپ کٹائیا۔ شبد وست دیوے بھر پور، خالی جھولی دے بھرائیا۔ چتر سنگھڑ
 بنائے مورکھ موڑھ، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سجن میلا سبج سُبھائیا۔ آتم ناتا وِچھوڑا چکھیا دُکھ، درد رہن نہ
 پائیا۔ اُجل کرے مات گھ، جس اپنا سنگ دکھائیا۔ سپھل کرے مات گھ، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ پنج وِکارا کڈھے گٹ، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ در
 آئی سنگت سچھنڈ نواسی پُرکھ اپناسی اپنی گودی لئے چک، ایہتھے اوتھے دو جہان دے ودھائیا۔ اپنا سپس نوائے جھک، جھکھیا سپس اپنی جھولی پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ آتم وِچھوڑا دتا کٹ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ گھر وِچ گھر ملے پُرکھ
 سمرتھ، زرگن داتا بے پرواہیا۔ نام امولک دیوے وتھ، وست انملڑی آپ ورتائیا۔ شبد اگئی چڑھائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ اِکو مارگ سچا دس،

ساچے مندر میل ملائیا۔ میل ملائے ہس ہس، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ہر سنگت پریم اندر آپ ڈھٹھ، ڈگیاں اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ تیرا سچ سواگت، سنگر پورا کرے آؤ بھگت، بھگتی بچھلی لیکھے لائیا۔

* ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کاشی دے پنڈت نال بھوپندر حال نوی دئی * *

سٹخ بھنیو ہر پرکاش، نراکار وڈ وڈیائیا۔ ست پُرکھ کھیل تماش، نرگن ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن شاہو شتاباش، شہنشاہ اپنی کل دھرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ساچی راس، نرور آپ رچائیا۔ اینکار اپنی آس، آد نرنجن جوت جگائیا۔ سری بھگوان ساکھیات، ابناسی کرتا ویس وٹائیا۔ پاربرہم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن رُپ آپے دھر، آپے ویکھ وکھائیا۔ سٹخ پرکاش اپارا، جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت کھیل اپارا، نور نور وڈیائیا۔ نور نور ہو اجیارا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیا۔ رُپ رنگ رکھ تے وسے باہرا، بے آنت سچا شہنشاہیا۔ آپ اپنا کرپسارا، ادھاری آپے آپ اکھوائیا۔ بن مات پت جمیاست ڈلارا، پتا پوت نہ کوئے اکھوائیا۔ بن محل اٹل سچ سہارا، بن سنگھاسن آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نراکار نرنکار نرور، اگم اگم وڈ وڈیائیا۔ بن مات پتا پیا جم، جننی رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ پون سواس نہ لئے دم، تتو تت نہ کوئے رکھائیا۔ راگ ناد نہ کوئے کن، ڈھن شبد نہ کوئے شنوائیا۔ روس نہ سورج چن، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشائیا۔ اپنا بیڑا آپے بن، اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نور نور نور ظہور اک جنائیا۔ نور نورانہ پروردگار، ایکا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت چمتکار، رکھ بھیکھ نہ کوئے درڑائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ بے سہار، اوٹ نہ کوئے دھرائیا۔ محل اٹل نہ کوئے منار، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ آد پُرکھ اینکار، اکل کل دھاری اپنی کل آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ جنائیا۔ ساچا بھيو کھولے نرنکارا، نرگن وڈ وڈی وڈیائیا۔ ست ست کرپسارا، ست ستوادی نور نور دھرائیا۔ نور رچیا ساچی کارا، ہر کرتا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ

آپ اُٹھائی۔ اپنا پردہ کھولے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائی۔ دوسرے نہ کوئے نشان، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ اک اگلا نوجوان، بل اپنا آپ دھرائی۔ اپنی اچھیا کر پروان، ساچی بھچھیا دئے جھولی پائی۔ اپنا دیونہارا دان، داتا دانی آپ اکھوئی۔ اپنی کر نہار کلیان، اپنا بندھن آپے پائی۔ اپنا پرگٹا ونہار مکان، سچھنڈ دوار دئے سہائی۔ اپنا ویکھنہارا مار دھیان، بن اکھال نین کھلایا۔ اپنا بنہار حکمران، شاہ پاتشاہ آپ ہو جائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپے رہیا جنایا۔ شاہو بھوپ بن راجن راج، زرگن اپنا بل دھرائیندا۔ ست سرؤپ سر پہن تاج، تخت نواسی سو بھا پائیندا۔ اپنی اچھیا اپنا کاج، ہر آپے ویکھ وکھائیندا۔ دیونہارا ساچی داد، اپنی دست آپ ورتائیندا۔ اپنے گھر کر نہار کھیل تماش، ساچی راس آپ رچائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا اک وکھائیندا۔ ساچی اچھیا اگئی دھار، زرگن زراکار زرویر آپ پرگٹایا۔ اپنے آنتر ویکھے کرے وچار، آنتر اکو نظری آئی۔ دوجا نہ کوئی دے سے پسار، سگلا بندھن نہ کوئے جنایا۔ کریا کھیل آپ کرتار، کرنی اپنے ہتھ وکھائی۔ رُپ انوپ شہنشاہ سچی سرکار، آد زرنجن ویس وٹائی۔ نار کنت بن بھتار، سچ سہنجی اپنی آپ وچھائی۔ ساچی کرپا آپے دھار، دیونہار وڈیائی۔ جوتی اندروں کڈھے باہر، شبدی رُپ وکھائی۔ شبد سرؤپ ست ڈلار، پر م پُرکھ پتاما ئیا۔ کرے کھیل اگم اپار، دیوے مان وڈیائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن جوت ایکا دھر، ست شبد دئے وڈیائی۔ زرگن زراکار ست ڈلار شبد جایا، جن جننی آپ اکھوئی۔ کرے کھیل بے پرواہیا، بھو کوئے نہ پائیندا۔ سچ سگھاسن پُرکھ ابناسن آسن لایا، پاوا چول نہ کوئے رکھائیندا۔ سیس جگدیش تاج سہایا، نظر کسے نہ آئیندا۔ در دربان در درویش آپ اکھوایا، نیوں نیوں پرنام آپ کرائیندا۔ دھر فرمان سچ سندیس بن زرش آپ جنایا، اپنی کار کمائیندا۔ شبد ست آپ اچھایا، مہر نظر زراکار آپ اُٹھائیندا۔ ساچی سکھیا اک درڑایا، دھر دی بھچھیا جھولی پایا، دست امولک آپ ورتائیندا۔ ایکا منتر نام درڑایا، ناوں زراکار آپ اکھوایا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا اکو بھچھیا اکو اک ورتائیندا۔ ساچی بھچھیا شبد ست، سو پُرکھ زرنجن جھولی پائی۔ ہر پُرکھ زرنجن ابناسی اچت، مہر نظر اُٹھائی۔ سچ دوار سوہے رت، سہنجی ملے وڈیائی۔ اپنی دھاروں آپے اٹھ، آپے ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، شبد دیوے مان وڈیائیا۔ شبد سُت ملیا مان، سچ دوار سچی سرناٹیا۔ کرپا کرپی سیری بھگوان، بھگوان اپنی دھار جناٹیا۔ نظری آئے مہربان، بے نظیر سچا
 شہنشاہیا۔ سچ مکان کھیل مہان، اگم اتھاہ دکھایا۔ دوجا نہ دسے کوئی نشان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماٹیا۔ سُت شبد
 ساچا لال، پر بھ اگے سپس جھکائیندا۔ صاحب سنگر تیرا دوار سچی دھر مسال، دھرم اکو اک نظری آئیندا۔ بالا نڈھا تیرا بال، وڈا چھوٹا روپ نہ کوئے
 دکھائیندا۔ توں شہنشاہ ہوں کنگال، تیرے اگے جھولی ڈاہندا۔ دے دست انمول دھن مال، اتوٹ اٹھ ورتائیندا۔ پاربرہم پر بھ ہو دیال، دینن اپنا بھو
 گھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد سچ بھنڈار ورتائیندا۔ سُت شبد کر وچار، سیری بھگوان جناٹیا۔ تیری بٹھاں
 ساچی دھار، دیواں مان وڈیائیا۔ آپ دساں سب توں باہر، ہتھ کسے نہ آتیا۔ زرگن روپ زراکار، زرنکار ناؤں اکھوایا۔ محل اٹل اُچ منار، سچ سنگھاسن
 سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سُت شبد کہے تیرے چرن اوٹ، دوجی اوٹ نہ کوئے
 تکائیا۔ تیرا پرکاش زمل جوت، جوت جوت رُشائیا۔ تیرا محل سچھنڈ کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ سدا سدا تیری اوٹ، دوجی اوٹ نہ کوئے
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، سدا ملے مان وڈیائیا۔ سیری بھگوان دسے آپ، ساچی سکھیا درڑائیندا۔ توں پوت
 میں تیرا باپ، تیرا میرا بھو کوئے نہ پائیندا۔ میرا ناؤں تیرا پاٹھ، تیرا پاٹھ ناد و جائیندا۔ میرا سرور تیرا گھاٹ، کنارہ اکو اک جناٹیندا۔ میرا پریم تیرا
 ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ صاحب دیال پُرکھ مہربان سمرتھ، کھیل اکھ جناٹیندا۔ زرویر ہو چلائے رتھ، رتھواہی اور نہ کوئے ملائیندا۔ ساچا مارگ دیواں
 دس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھید جناٹیندا۔ بھو ابھید کھولے زرنکار، شبد دے
 وڈیائیا۔ سچ وست بھر بھنڈار، تیری دھار چلاٹیا۔ حکمے اندر کھیل اپار، دھر فرمان وڈیائیا۔ اک اکل زرنگن وسے سچھنڈ دوار، سچھنڈ وسے زرنکار، نکما کم
 کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا پائے تیری بھچھیا، تیری بھچھیا اگلا کھیل دکھائیا۔ شبد سُت کر نمسکار، پر بھ اگے سپس
 جھکائیندا۔ ہوں بالک سیوادار، ساچی سیو کمائیندا۔ کر کرپا مارگ دے سکھال، سکھیا اکو منگ منگائیندا۔ ابناسی کرتا ہو دیال، بھو ابھید آپ جناٹیندا۔

تیرے اتر کر پردھان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائندا۔ سُت شبد ہو تیار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ تیرے اتروں آوے باہر، بے پرواہ بے پرواہیا۔ وِشَو کھیل کرے کرتار، وِشَنُوں اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ وِشَنُوں چاڑھے تیرا رنگ، رنگ رنگ وِچ بدلائی۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھيو چکائے مرد مردنگ، مدرسہ اِکو اِک جنائیا۔ سَت درسائے اِک اند، اند اند درسا ئیا۔ اپنی دھار تیرے نال گنڈھ، تیری دھار وِشَنُوں رُوپ درسا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ شبد سُت ہو خوشحال، گھر ساچے خوشی منائندا۔ وِشَنُوں میلا دین دِیال، وِشَنُوں کار کمائندا۔ سچ سندیسہ دے بھگوان، اپنا کھیل جنائندا۔ وِشَنُوں اتر دست کمال، امرت نام بھرائندا۔ امرت نا بھی اُتے لال، کول بھل سمائندا۔ کول بھل ہو اُجیار، نُور نُور چکائندا۔ نُور نُور دے ادھار، بھر پور ویکھ وکھائندا۔ بھر پور ہوئے آپ کرتار، کرنی کرتا آپ جنائندا۔ برہم برہم کر تیار، پار برہم اپنا بھرم مٹائندا۔ وِشَن برہما ایکا دھار، تیرا سنگ بھائندا۔ تیرا سنگ کھیل اپار، شو شکر کھوج کھائندا۔ ویکھنہارا دھواں دھار، سچ سمگری جھولی پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اچھیا بھچھیا کرے رچھیا، پرتپالک اپنی دیا کمائندا۔ دھواں دھار ویکھے سُن اگم، بے پرواہ بے پرواہیا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ نہ کوئے وڈیائی۔ میٹنہارا اپنا بھرم، بھرم وِچ کدے نہ آئی۔ بن مات پت وِشَن برہما دیونہارا جنم، شکر اِکو گنڈھ پوائیا۔ شبد سُت تیرا ورن، برن بھگوان آپ سمجھائی۔ نیز کھولے اپنا ہرن پھرن، دوئے لوچن نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکا ایک ویس وٹائی۔ اِک شبد ترے ترے دھار، وِشَن برہما شو وند وندائندا۔ شبد اگم اِک گفتار، دید شنید آپ سمجھائندا۔ نام دُھن بودھ اگادھ جیکار، بن کٹاں راگ سنا ئندا۔ کر کھیل آپ سر جنہار، سر سر اپنا ہتھ لکائندا۔ ساچی سکھیا دُھر سکھال، بھيو ابھید جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اِکو اِک درڑائندا۔ ور دیوے آپ نراچھت، اچھیا سب دی پور کرائی۔ شبد شبد پاوے بھچھت، بھکھیا اِکو وند وندائی۔ وِشَن برہما شو دیوے سکھت، سکھیا سچ پڑھائی۔ ہر کا بھيو آد جگاد کسے نہ آیا وِچ لکھت، وِشَن برہما شو سدا سدا رہے جس گائی۔ پر بھ

ملن دی رکھدے رہے سارے حرص، آنت کنت بھگونت نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت رچنا مول، شبدی گر بنایا اصول، وشن برہما شو ملاواں کنت کتھول، ایسے کارن ترسول شکر ہتھ پھڑایا۔ وشن برہما شو ہر اُچھا، شبدی راگ الائنیدا۔ شبد راگ بھيو کھلا، پر م پُرکھ ملائیندا۔ پر م پُرکھ جوت جگا، اکو نظری آئیندا۔ زرگن داتا سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اکھوائیندا۔ تیاں دیوے اک صلاح، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ آنتر آنتر بن ملاج، بیڑا آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی اچھیا سب دی بھچھیا مول اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وشن برہما شو کر ہوشیار، صاحب ساچی دے جنایا۔ شبد شبد بھنڈار، بھگون بھگون بھگون دے ورتایا۔ بھگون بھگون وچولا نراکار، زرگن دے سمجھایا۔ میری کرنی کرو وچار، اپنی کرنی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی رچنا سچ سچ آپے ویکھے نچ نچ، بن نوآ اپنا سوانگ ورتایا۔

* ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ششیل مُنی دے نال نوی دلی * *

سامدھی اندر سچا رنگ، بن رنگت نظری آئیندا۔ سامدھی اندر سچا اند، بن رسنا جہوا آئیندا۔ سامدھی اندر سچا چھند، بن راگ تال گائیندا۔ سامدھی اندر سچا چند، زرگن جوت رُشنائیندا۔ سامدھی اندر سچا پنڈھ، اندرے اندر پینڈا سرب مُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے سچا ور، تیس سامدھی وچ سائیندا۔ سامدھی وچ رکھو دیو، رکھی مُنی جنایا۔ سامدھی اندر الکھ ابھیو، آد زرنجن رُشنائیا۔ سامدھی اندر وڈ دیوی دیو، کروڑ تیتپسا دھیان لگایا۔ سامدھی اندر ملے نہچل نہکیو، نہکرمی بے پرواہیا۔ سامدھی اندر ملے سچّی سیو، صاحب سنگر سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی سامدھی وچ سائیا۔ سامدھی اندر آتم رس، پر ماتم اکو نظری آئیندا۔ سامدھی اندر جوت پرکاش، اندھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ سامدھی اندر سچا دُھن ناد، انراگی ناد سنائیندا۔ سامدھی اندر سرت شبد جائے جاگ، ساچا میل ملائیندا۔ سامدھی اندر ملے سچا راگ، کوڑا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ سامدھی

اندر سنت سَنگَر سُنے اِک آواز، دُو جا راگ نہ کوئے الاَئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس سادھی اِک
 سمجھائیندا۔ سادھی اندر سرب سَنکھ، دُکھ نہ لاگے رانیا۔ سادھی اندر ویکھے ساچا گھ، پردہ دَویت اُٹھانیا۔ سادھی اندر ویکھے جو بیٹھا اندر لُگ، گھر وِچ
 درشن پانیا۔ سادھی اندر پَنچ وِکار کڈھے کُٹ، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیا۔ سادھی اندر ملے ابناسی اچُت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، جس جن دیوے اپنا ور، سچ سادھی وِچ رکھانیا۔ سچ سادھی سَت سرُوپ، سَت سَت جنائیندا۔ سادھی اندر ویکھے چارے کوٹ، دہ دِشا پھول
 بھلائیندا۔ سادھی وِچ چھڈے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ وڈیائیندا۔ سادھی اندر لیکھا جانے رُوچ بُت قلبوت، کلمہ نبی رسول جنائیندا۔ سادھی وِچ ملے سچ ثبوت،
 صبر سنتو کھ اِک جنائیندا۔ سادھی وِچ نورِ ملائے حق محبوب، مُجبت اِکو اِک رکھائیندا۔ سادھی وِچ ملے محل اٹل اُچ عروج، عرش قُرس ڈیرہ ڈھاندا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے اپنی سچ سادھی، تِس اپنا گھر دکھائیندا۔ سادھی اندر سچ دھیان، سچ سچ درڈانیا۔ سادھی اندر
 سچ گیان، گیان گیان رُشنائیا۔ سادھی اندر سچ بھگوان، بھگوان بھگوان نظری آئیا۔ سادھی اندر سچ ایمان، دھیر سچ سچ دکھانیا۔ سادھی اندر لیکھاٹٹ
 جائے انجیل قرآن، شاستر سمرت وید پُران سادھی وِچ بیٹھے سیو کمائیا۔ سنت سادھی سُندر مہان، نظر کسے نہ آئیا۔ شُشیل کمار جے ویکھے مار دھیان،
 کون سادھی وِچ آسن لائیا۔ سَنگھاسن ابناسن اِک استھان، بھومکا اِکو اِک دکھانیا۔ چند سورج نین شرمان، نرمل جوت اِک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، تِس سادھی وِچ سماپت سب کچھ دئے کرائیا۔ سادھی وِچ ہوئے سماپت، جگت اچھیا نہ کوئے رکھائیندا۔
 سادھی وِچ ملے کملاپت، کول نین نظری آئیندا۔ سادھی وِچ ملے سچا سَت، سچ سنتو کھ دھیرج جت، اِکو اِک دکھائیندا۔ سادھی وِچ ملے برہم مت، برہم
 ودیا اِک پڑھائیندا۔ سادھی وِچ ملے آپ پر تکھ، آپ آپا چین دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے سچ سادھی، تِس اپنا
 میل ملائیندا۔ سادھی اندر ساچا میلا، آتم پر ماتم اِکو نظری آئیا۔ سادھی اندر ناتا تے گرو چیل، چیل گرو روپ وٹانیا۔ سادھی اندر سچا سنگ سجن سہیلا،
 سنت سَنگَر اِکو نظری آئیا۔ سادھی اندر ترے گن مایا تے جنجالا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سادھی اندر آتم پر ماتم پائے گل ساچی مالا، من کا منکا دئے

بھوئیآ۔ سادھی اندر کایا مندر اندر ملے سچّی دھر مسالا، سچ دوارا اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے سچ سادھی، تِس کلجک وانہ لاگے رائیآ۔ سچ سادھی سچّا ناتا، سَت سَت ملائیندا۔ سچ سادھی ساچی گاتھا، بن رسنا جہوا پڑھائیندا۔ سچ سادھی ناتا تئے پتاما تا، بھین بھائی نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچ سادھی مٹے اندھیری راتا، کوڑی کریا نہ کوئے رکھائیندا۔ سچ سادھی لیکھا چکے ذات پاتا، برہم برہم برہم اکو اک درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے سچّا ور، تِس سادھی کر وِسادی بودھ اگادھی شبد انادی گھر ساچا راگ الائیندا۔ شاستر سمتر تنگن راہ، کون بیٹھا سادھی لگائیآ۔ شاستر سمتر وید پُران دے لکھا، وید پُران شاستر سمتر سادھی نہ سکن لگائیآ۔ سادھی والا سدا بے پرواہ، نر بھے روپ دکھائیآ۔ شاستر سمتر وید پُران سب نوں رہے ڈرا، حکم دھر دا جگت جنائیآ۔ سادھی اندر بن کے سچّا شہنشاہ، آتم سچا سچ سنگھاسن اُتے آسن لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سادھی دکھائے سچّا گھر، جس گھر وڑ کے مڑ کے پھر جنم وچ نہ آئیآ۔

* ۲۶ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی سنگھاسن اُتے دئی * *

چار پاوے کرن پکار، پر بھ اگے سیس جھکائیآ۔ سنگھاسن رووے وچ سنسار، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ دھرنی کرے ہاہاکار، جس اُپر ڈیرہ لائیآ۔ جھلیا نہ جائے اتم بھار، دکھی ہو گر لائیآ۔ پاربرہم پر بھ لہنا ویکھ اپنے گر اوتار، پیر پیغمبر پردہ لاہیا۔ مات لوک جو کر گئے کار، کرنی جگت کمائیآ۔ کھانی بانی لیکھا لکھ لکھ گئے لکھار، قلم شاہی نال ملائیآ۔ سب دی کرنی کلجک آنت بھلا سنسار، ساچا سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، نرگن چند نہ کوئے رُشائیآ۔ بے خبر ہو خبردار، خبر لئے تھاوں تھائیآ۔ کروٹ لئی نہیں جگ چار، چوکڑی بیٹھی راہ تکائیآ۔ تیتوں سوئے نوں سکے نہ کوئی اٹھال، تیری غفلت نظر کسے نہ آئیآ۔ تیری دیوے نہ کوئی مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائیآ۔ تیرا لیکھا نہ جانے دو جہان، لوک پر لوک نہ بھيو چکائیآ۔ آکے ویکھ مریداں حال، مُرشد اپنا رحم کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ چار پاوے مارن دھاہ، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ پاربرہم پر بھ

بے پرواہ، بے آنت تیری وڈیائی۔ چار جگ تیرا تگدے رہے راہ، تیرا نور نظر نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات بہندے رہے آ، بیخ تہ چولا جگت ہنڈھائی۔ تیرا سندیسہ دیندے رہے خدا، ساچا ڈھولا اک جنایا۔ توں بیٹھا رہوں جدا، آپ اپنا کھ چھپائی۔ سچ سندیسہ دیندا رہیا الا، اکھر اکھر کر پڑھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اٹھائی۔ چار پاوے رہے تک، تقویٰ اکو اک رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتم گئے تھک، پاندھی نظر کوئے نہ آیا۔ نیڑا کرے نہ کوئی حق، حقیقت سکے نہ کوئی کھوج کھجایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ہوئے انجھک، بھئے بھوئے نہ کوئے جنایا۔ ناتا تھیا چو داں ہٹ، چو داں و دیا مان مکایا۔ نیتز روون تیر تھ اٹھسٹھ، مندر مسجد شو داں لے مٹھ دین دھایا۔ تیرا نام نہ سکے کوئی رٹ، رٹا کھج گھر گھر پایا۔ نہ کوئی دسائے دھیرج جت، سنتو کھ روپ نہ کوئے دسایا۔ سب دی ماری گئی مت، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ کوڑ گڑیا کھول کے بیٹھے ہٹ، سچا نام نظر کتے نہ آیا۔ شاہ سلطان راج راجان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس جھکایا۔ چار پاؤ دوئے جوڑ، اک دھیان لگایا۔ پار برہم پر بھ چھیتی بھڑ، اکو آس رکھائی۔ لکھ چوراسی ہوئی کوڑ، مٹھارس نظر نہ آیا۔ شبد اگم چڑھ گھوڑ، شاہ سوارے بے پرواہیا۔ دو جہاناں لا اکو پوڑ، پوڑا اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرا دھیان لگایا۔ چار پاوے چوتھے جگ، سو پڑکھ زرنجن جنائندا۔ سب دی اودھ گئی پگ، ویلا وقت نہ کوئے رکھائندا۔ تیرا بھار لئے چک، اپنا بھار نہ کوئے جنائندا۔ پرگٹ ہوئے جو بیٹھا لگ، زرنجن اپنا روپ دھرائندا۔ کریا کھیل ابناسی اچت، چیتن دھار اک دکھائندا۔ ست سہنجنی دکھائے اک رت، رت زرتی آپ مہکائندا۔ تیرا دکھرا لئے چچھ، پچھلا روگ مٹائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائندا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، پاؤ چار جنایا۔ پرگٹ ہو نوجوان، دیکھے تھاوں تھانیا۔ چوتھی منزل کر پروان، پروانہ اپنا دئے پھڑائی۔ چار پاوے رنج منار، نشان چاروں کٹ نظری آیا۔ جگت سنگھاسن اٹا آپ بھگوان، آپ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیچیوں اُپر لئے اٹھایا۔ نیچیوں اُپر جانا آ، سو پڑکھ زرنجن آپ کرائندا۔ سمت سولاں کھیل کرا، اپنی کرنی آپ بھوائندا۔ جگت سنگھاسن آپ اٹھا، اپنی دھار چلائندا۔ ساچا مندر آپ وڈیا، وڈیائی اپنے ہتھ

رکھائیندا۔ چھٹی جگ دا پندھ مُکا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاں، نرگن سرگن دھار بندھائیندا۔ ہو لا بھار دے کرا، آپ اپنی دیا
 کمائیندا۔ ساچا مارگ دے لگا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈکھ درد سرب مٹائیندا۔ چار پاوے رکھنا یاد، چار چار جنائیا۔
 سُننہار سچ فریاد، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ چوتھے گھر دیوے داد، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرت دھول وچوں کاڈھ، اسمان اُپر دے بیٹھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی دیوے ہر، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ ساچی کرنی آپ کر، کرتا پُرکھ سمجھائیندا۔ ساچے مندر جانا
 چڑھ، سچ دوارا آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچ دوارے دیوے چاٹڑ، پر بھ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ اگلا
 کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ تیرا سوگ دے نوار، تیرا ہرکھ رہے نہ رانیا۔ تیرا لوک پر لوک دے سوار، دو جہان دے وڈیائیا۔ اُپر
 بیٹھ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در آکے کرن نمسکار، تیرا مان ودھائیا۔ رسنا بولن اک جیکار، بھگت سنگھاسن تیری سو بھا گائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آونگے۔ سچ سنگھاسن اتے تیرا درشن پاونگے۔
 چاروں گنت چار منار نظری آونگے۔ بھگت بھگوان اِکو گیت گاونگے۔ پنچم بہہ بہہ خوشی مناونگے۔ بن نیتراں درشن پاونگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در مندر اک وساونگے۔ در مندر اک وساونگے۔ پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ چار پاوے مان رکھائیا۔ پچھلے دعوے سب دے پاڑ
 دکھائیا۔ لیکھا ہتھ نہ کسے رکھائیا۔ خالی ہتھ سرب کرائیا۔ گر اوتار گل پلُو پا سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ اِکو اک درسائیا۔ درگاہ ساچی دا ساچا تھاں،
 دو جہاناں نظری آئیگا۔ نہ زمیں نہ اسمان، ادھ وچکارے اپنا ڈیرہ لائیگا۔ ادھ وچوں پھر محمد جنائے اپنی کلام، کلمہ اِکو اک درڑائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے مان دوائیا۔ چار پاوے پے ہس، سچ پر بھ تیری وڈیائیا۔ ساچا مارگ دتا دس، چرنی ڈھیہہ ڈھیہہ شکر منائیا۔ ساڈا پچھلا
 چکھیا ہتھ، اگے اِکو اوٹ رکھائیا۔ تیرے نال بچھے نت، جگت ناتا رہن نہ پائیا۔ توں رکھیں ساڈی پت، پت پتونت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سچ سچ جانا جان، جانی جان جنائیندا۔ سچ سچ بھگوان، سری بھگوان اکھوائیندا۔ سچ سچ نشان، ست

ستوادی آپ جھلائیندا۔ سچ سچ بیان، نام بیان اک اڈائیندا۔ سچ سچ کرے کلیان، نہکرمی کرم کمائیندا۔ سچ سچ دیوے مان، نہانیاں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گھر اکو کھیل دکھائیندا۔ ساچے گھر کھیل انوکھا، سری بھگوان آپ جنائیا۔ جگ چو کڑی جو دیندا آیا دھوکھا، بھرم بھلیکھا، جگت رکھائیا۔ کلجگ اتم اتم وار سب نوں اکو دیوے موقع، پہلی چیتز ونڈ ونڈائیا۔ باقی سب دا پوچیا رہ جائے چو نکا، بھگوان نظر کسے نہ آئیا۔ سادھ سنت جیو جنت ہو جائے اونتا، سچ دوارے ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ چوتھی منزل چڑھائے دے دے ہوکا، حق حق سمجھائیا۔ پر بھ کا بھانا کسے نہ روکا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ پر بھ دیکھن وچ سب توں چھوٹا، روپ رنگ نہ کوئے جنائیا۔ کوٹن کوٹ جگاں بچھوں بل دھار کر یا آپ لنگوٹا، لنگوٹی سب دی دے تڑائیا۔ جیو جنت کوئی رہے نہ کھوٹا، کھوٹی واسنادے مکائیا۔ شبدی پت گرگھ رہ جائے پوتا، دوسرا نظر کوئے نہ آئیا۔ سری بھگوان کدے نہ بنیا ہو چھا، مریدا پُرشوتم حکمے کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار پاوے دیوے ور، ور اکو اک درسائیا۔ اوہ ور پر بھو کیہڑا، پائے منگ منگائیا۔ جس نال کے بچھلا جھیرا، جھنجٹ رہن نہ پائیا۔ اچا وسے ساچا کھیرا، جس در دیکھن کوئے نہ آئیا۔ کون بدھ بٹھے بیڑا، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ساچا بھو دسے اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ صاحب سنگر ہو دیال، دین اپنے گلے لگائیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، سوہنگ اکھر آپ پڑھائیندا۔ گرگھ دیکھ اپنے لال، اپنی گود بہائیندا۔ ست ستوادی چلے چال، بچھلا بھو چکائیندا۔ بچھن آئے مُریداں حال، مُرشد پھیرا پائیندا۔ سچ دوار دکھائے سچی دھر مسال، بھگت بھگونت دیکھ دکھائیندا۔ جس گھر پوہ نہ سکے کال، سو مندر آپ وڈیائیندا۔ سنت سہیلے ساچے بھال، ہر سجن میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو چاڑھے رنگ گلال، گلشن اپنا آپ مہکائیندا۔ سنگھاسن کہے جگت پر بھ شان، سرٹ نال وڈیائیا۔ میں دیکھیا نال دھیان، چار گنت نین اٹھائیا۔ کوئی دے نہ نوجوان، جو اپنا بل پرگٹائیا۔ تیری کسے کم نہ آئے کرپان، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکائیا۔ تیرا شبد حکمران، دو جہاناں رہیا بھوائیا۔ ایہہ مینوں

دے جادان، جگت نشانی منگ منگائیا۔ پچھوں ویکھے جیو جہان، پر بھ کی کی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
جگت کھنڈانہ بھگت ونڈا، نام پر چنڈا گرکھاں ہتھ پھرائیا۔

دلی سنگت تیرا دلی جذبہ، نظر کسے نہ آئی۔ کھیا نہ جائے وچ حرفاں، اکھر اکھر نہ کوئے وڈیائیا۔ تہاڈا پریم یکطرفہ، دوجی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔
سچ سچ دی لائی سرتا، جوٹھ جھوٹھ مکائیا۔ جنہاں پچھے صاحب پرتا، پرتیندھ پھیرا پائیا۔ پچھلے جنم دا اٹایا ورقہ، لیکھا صاف کرائیا۔ بن کسوٹیوں گرگھ
پرکھا، نام اکو رگڑ لگائیا۔ تہاڈے پریم دی ساچی برکھا، اپنی اچھیا سری بھگوان پھول روپ برکھائیا۔ چنتا سوگ رہے نہ ہرکھا، حرص ہو س دے مٹائیا۔
لہنا چھے عرشا فرشا، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ خوشی ہو یا پر بھ تہاڈا کر کے درسا، درشن وچ ملے وڈیائیا۔ جے کوئی باقی رہ گیا قرضہ، منگو سارے واہو داہیا۔
سری بھگوان پورا کرے فرضا، اپنی سیو کمائیا۔ جے کچھ وچوں کرے حرجا، پھڑ باہوں لینا ڈھاہیا۔ اپنے در دا بناؤ بردا، بن بردا سیو کمائیا۔ سری
بھگوان کھسرا چھڈے گھر گھر دا، بن گرکھاں نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا دلی
تجربہ، پر بھ ساچا جھولی پائیندا۔ کتوں ہتھ نہ آئے ارباں کھرباں، پدم پدماں ویکھ دکھائیندا۔ کوئی حساب نہ لائے دے کے ضرباں، زیر زبر میٹ
مٹائیندا۔ لیکھا جانے مرد مرداں، ہر جن مردانگی اک رکھائیندا۔ پٹھیاں سب دیاں سدھیاں ہونیاں نرداں، نر نرائن آپ کرائیندا۔ بھگوان بھگتاں
کولوں سدا ڈردا، جگ جگ بن سیوک سیو کمائیندا۔ بھگت بھگوان آگے سجدہ، اپنا حق رہن فک ضرور کرائیندا۔ بھگوان بھگتاں پچھے مردا، بھگت پھاس
اپنے گل لٹکائیندا۔ بھگوان بھگتاں ڈھولا پڑھدا، جگ چوکڑی راگ الائیندا۔ بھگوان بھگتاں اندر وڈا، لکھ چوراسی جیو جنت نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگوان
بھگتاں ویراگ وچھوڑے ہجر اندر سڑدا، دوس رین دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے ساچا ور، چرن پریتی اک
سمجھائیندا۔ دلی سنگت تیرا دلی نواس، دلدار سنگر ویکھ دکھائیا۔ کدھر ویکھے تے آس پاس، دُور نظر کوئے نہ آئی۔ پار برہم دی بنے شاخ، پت ڈالی مات

مہکائی۔ دُھر درگاہی سچی داخ، گرگھ بوٹا لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دے وڈیائی۔ دلی سنگت تیرا دلی ڈیرہ، دل نظر کسے نہ آئی۔ جس گھر رہے چاؤ گھنیرا، اٹھے پہر ودھائی۔ تہناں سنگر کہے توں میرا میں تیرا، دُجا نظر کونے نہ آئی۔ گرگھ پریم پیار دا کھلا ویہڑا، پاربرہم پرہہ اپنا آسن لائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت ترے گن جھیرا، بندھن سکے نہ کونے کٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت اتے کرے مہرا، ڈردا ڈردا آپے سیو کمائی۔

* ۲۷ پھلگن ۲۰۱۹ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ کلسانی ضلع کرنال * *

سو پُرکھ ٹھانڈا دربارا، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو اُجیارا، زرنجن اپنی دھار چلائیندا۔ اینکارا پاوے سارا، بھيو ابھید کھلائیندا۔ آد زرنجن ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھول کوڑا، محل اٹل اک رُشائیندا۔ سری بھگوان سچ ہلارا، کرتا پُرکھ آپ لگائیندا۔ پاربرہم پرہہ ویکھنہارا، بھيو ابھید جنائیندا۔ سچکھنڈ سہائے سچ دوارا، دُھر درباری آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، مہما اکھ کتھی نہ جائی۔ پرگٹ ہو نوجوان، زرنجن اپنی کل دھرائی۔ داتا دانی مہربان، مہر نظر آپ اُٹھائی۔ وسنہارا سچ مکان، مقامے حق سو بھاپائی۔ لاشریک ہو محبان، بیدوبی خیر یا اللہ نورو نورو لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہیل دھام اٹلا، اگم اتھاہ اپنی کار کرائیندا۔ جوتی شبدي آپے رلا، زرنجن زرنجن اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ سچ سندیس ایکا گھلا، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار آپے کھڑ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ سچ سنگھاسن سو بھاؤنت، سری بھگوان وڈی وڈیائی۔ لیکھا جان آد آنت، جگ جگ کھیل کرائی۔ بودھ اگادھ نیاں منت، منتر اپنا نام درڑائی۔ شبد اگم مہما گنت، لیکھا لکھت وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے مندر دے وڈیائی۔ سچ مندر سُنہنجا، سو بھاؤنت آپ سہائیندا۔

جوت جگا آد نرنجنا، کملاپاتی رُوپ دهرائیندا۔ دیناں ناتھ درد ڈکھ بھے بھنجنا، انہو اپنی کھیل کرائیندا۔ نراکار نرنکار نرویر ساچا سچنا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ نہ گھڑیا نہ بھجنا، جنم مرن نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوارا سو بھاؤنت، سو پڑکھ نرنجن آپ وسائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن ساچا کنت، نرنراؤن ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا جانے جگا جگنت، چوکڑی اپنا بندھن پائیا۔ دیونہار اپنا نام دھن ونت، سچ خزانہ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار سچ سنگھاسن آپ سہائے پڑکھ ابناسن، ابناسی کرتا اپنا ڈیرہ لائیا۔ ساچا ڈیرہ سچ دوار، سو پڑکھ نرنجن آپ لگائیندا۔ جودھا سورپیر بن بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ راجن راج شاہ سلطان بھوپ سیکدار، دھر فرمان حکم الائیندا۔ سچ سندیسہ نرنیشا ایکنکار دیوے ایکا وار، اک اکلآ آپ سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے ساچا کھیل کرائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ آد جگادی پتا پڑکھ باپ، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جگ چوکڑی جانے جاپ، نرگن نرویر اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر حکمران، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پڑکھ نرنجن بھو کھائیندا۔ ایکنکار کر پروان، آد نرنجن سنگ نبھائیندا۔ ابناسی کرتا ہو مہربان، سری بھگوان چھتر جھلائییندا۔ پاربرہم پر بھ کر دھیان، نرگن نرگن ویکھ وکھائیندا۔ جودھا سورپیر نوجوان، بردھ بال نہ رُوپ وٹائیندا۔ محل اٹل اک مکان، سچکھنڈ دوار سٹائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، آپ اپنا بھو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک اُچائیندا۔ ساچا حکم پرگٹائے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ دھر درگاہی سچ نشان، ست ستوادی آپ جھلائییا۔ شبد ست کر بلوان، دھر دا بھو جنائیا۔ اک رکھائے اپنی آن، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ وشن برہما شو سوئے نہ کوئے بن نادان، نیتزن دئے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سٹائیا۔ دھر فرمان دیوے بھگوان، اپنی دیا کمائیا۔ ترے گن مایا ہوئے پردھان، پنج تت کر سوادھان، سچ سندیسہ اک سٹائیا۔ تینی اوتار دے پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ بھگت اٹھاراں دے گیان، گیان گیان وچ ملائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین گھلان، اکھ اکھ پرگٹائیا۔ ناک گوہند ویکھنا مار دھیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہہڑا اک جنائیا۔ سچ سنہہڑا

دیوے گھل، سو پُرکھ زرنجن محکم چلائیندا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، بھيو کوءے نہ پائیندا۔ وسنہار جل تھل، دو جہاناں اپنی دھار جنایندا۔ زرنگن جوت بن تیل باقی دپیک گیا بل، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ شبدی دھار بیٹھارل، رُوپ رنگ رکھ نہ کوءے دکھائیندا۔ سچ سنگھاسن ست ستوادی بیٹھال، پاربرہم پر بھ اپنا بھيو جنایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیہرا اک اُچائیندا۔ سچ سنہیہرا دیون جوگ، پر بھ وڈا وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا لوک پر لوک، چوواں لوکاں پردہ لاہیا۔ سناونہارا سچ سلوک، شبد اگئی ناد وجائیا۔ وساونہارا ساچا کوٹ، مندر اندر ویکھ دکھائیا۔ کرنہارا پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اکو اک سنائیا۔ ساچا تھم سچ سندیسہ، ست ستوادی آپ جنایندا۔ بھوپت بھوپ نر زیشا، نر نرائن اک الائیندا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ زرنگن سرگن دھردارہیا بھسیا، لوک مات ویکھ دکھائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی جانے لیکھا، اپنی قلم چلائیندا۔ جیو جنت آد آنت جگا جگت ترے گن مایا سارا سنسار رہیا بھرم بھلکھا، بھيو ابھیدا بھيو نہ کوءے کھلائیندا۔ سری بھگوان نوجوان ہو مہربان بھگتاں بندارہیا نیتا، نت نوت اپنا میل ملایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، ساچا بھيو آپ جنایندا۔ ساچا بھيو دیوے کھول، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ نو اسی ساچے تخت بیٹھ اڈول، دو جہان دے ڈلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے نہ کوءے انھول، زرنگن زرنگن لے اٹھائیا۔ سچ وست رکھے کون کول، گھر گھر پردہ لے بھلائییا۔ پت پر میثور نہکرمی رہیا موئل، ساچا نور اکو اک نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا کھیل رکھے ہتھ، ڈھردر گاہی دیا کمایندا۔ کلج اتم ہو پرتکھ، پاربرہم پر بھ ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں جنائے اکو گتھ، لوک پر لوک بھيو کھلائیندا۔ ویکھنہارا تیر تھ تھ، اٹھسٹھ اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سچ ساچا گیت، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائییا۔ کلج اتم بدلے ریت، ریتوان ویکھ دکھائیا۔ پرگٹ ہوئے آپ اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ لکھ چور اسی جیو جنت سنائے اکو گیت، اتم پر ماتم میل ملائییا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر نظری آئے مندر مسیت، گھر گھر وچ گرو دآرا دے دکھائیا۔ اتم پر ماتم کھیل انڈیٹھ، اندھڑی کار کمائییا۔ کروٹ لے جو ستا

دے کر پیٹھ، اپنا گھ دِکھلایا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ پیتمبر سوہے سچا سیس، چھتر اپنے نام جھلایا۔ بھگت بھگوان ٹھانڈا کرے سیت، ساتک ست میگھ برسایا۔ جگت واسن لئے جیت، کوڑی کریا دئے کھپایا۔ سچ نشان سری بھگوان دکھائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھنّ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے تاریخ، کلجگ اتم ویلا نیڑے آیا۔ ہر گھٹ بیٹھا رہے اتیت، نظر کسے نہ آیا۔ ہر گھٹ میٹنہار تاریک، اپنی جوت کرے رُشانیا۔ ساچا ڈھولا اِکوگیت، سرشٹ دئے پڑھایا۔ نظری آئے اِکو دید، عید چند چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اِک وڈیایا۔ ساچا تھم اِککارا، ایکا ایک جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو خبردارا، بے خبر آپ سنائندا۔ جگ چو کڑی سبجگ تریتا دوپر کلجگ گھر گھر کریا جو ووارا، ووارا کھیل کرائندا۔ انڈج جیرج اُتج سیتج پاونہارا سارا، چارے کھانی پھول بھلایندا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی دئے ادھارا، ساچا ڈھولا اِک جنائندا۔ پرگٹ ہو اِگم اپارا، اِکھ اِگوچر اپنی کرنی آپ کرائندا۔ ویکھے اتم وارا، اتم ورسب دی کھوج کھجائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکنڈ دوارا اِککارا کھیل اپارا، دُھر دی دھارا آپ جنائندا۔ دُھر دی دھار پُرکھ اِگم، اِگمرا آپ جنائندا۔ نرگن سنائے سرگن کن، بن کنائ ۱۶

آپ سنائندا۔ لوک مات سچ نہ دسے کوئے چند، چاروں گنٹ اندھیرا چھائندا۔ نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، گودی گود نہ کوئے اُٹھائندا۔ کوڑی کریا بدھا منسا من، مایا ممتا موہ ودھائندا۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا بھانڈا دیوے نہ کوئے بھن، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ کوئے مٹائندا۔ دو نیتز ہندیایاں ہو یا اٹھ، گیان نیتز نہ کوئے کھلایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اِک الائندا۔ سچ سندیسہ اِک الاویگا۔ دُھر فرمان ہر سناویگا۔ کلجگ اتم ویکھ دکھاویگا۔ لکھ چوراسی کھوج کھجواویگا۔ اتم پر ماتم پردہ لاہویگا۔ سنت سہیلے آپ اُٹھواویگا۔ گرگھ سبجن میل ملاویگا۔ شبد انادی ناد سناویگا۔ برہم برہمادی ویکھ دکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کماویگا۔ اپنی کرنی کریگا۔ پر بھ کسے کولوں نہ ڈریگا۔ کھڑگ کھنڈا اِکو پھڑیگا۔ اتم سیجا چڑھیگا۔ ساچا ڈھولا اِکو پڑھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپے کریگا۔ اپنی کرنی سچ کماویگا۔ نرگن جوتی جامہ پاویگا۔ کل کلکی اوتار اُکھواویگا۔ سمبل اپنا ڈیرہ لاویگا۔ شبدی سٹ پرگٹواویگا۔ کرنی اپنی ویکھ دکھاویگا۔ کلجگ سٹیاں آپ اُٹھواویگا۔ بھگت بھگوان باہر کڈھاویگا۔ سنتاں اتم

انند اک درساویگا۔ راؤ رنک نظر کوئے نہ آویگا۔ شیر شبد پئے بک، جبک نظر کوئے نہ آویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لحم اک ورتاویگا۔ سچ لحم ورتاویگا۔ شاہو بھوپ اکھوایگا۔ گر اوتار در ہلائیگا۔ دُھر دا لیکھا پھول بھلائیگا۔ نبی رسولاں آپ ہلائیگا۔ لاشریک ویکھ وکھائیگا۔ توفین آپ اک رکھائیگا۔ خدی سب دی میٹ مٹائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیگا۔ ساچا کھیل کراویگا۔ مہربان آویگا۔ نہکرمی کرم کماویگا۔ جوتی نور رُشناویگا۔ امام امامہ بھیکھ وٹاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مقامے حق اک درڑاویگا۔ مقامے حق ویکھے آپ، اپنی دیا کمائیگا۔ جس نوں عیسے کہا باپ، بے نظیر پھیرا پائیگا۔ جس دا آد جگ چوکڑی وشن برہما شو کردے جاپ، کروڑ تیتنسا دھیان لگائیگا۔ جس دی چرن دھوڑ منگن خاک، اللہ رانی نیر نین اٹھائیگا۔ جس نوں پیر پیغمبر کہن پاک، پروردگار اکو نور الاہیا۔ سو صاحب سنگر زرگن سرگن بن سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیگا۔ آتم پر ماتم کھولے تاک، پردہ دوئی دے اٹھائیگا۔ پورا گوہند کیتا بھوکھت واک، چاروں کُنٹ خاکی خاک ملائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ زر زیشا اکو وار سٹائیگا۔ سچ سندیسہ دو جہان، دو جہاناں والی آپ جنائندا۔ نہکلنک ہو نوجوان، نوبت اپنے نام وجائندا۔ سمبل وسے سچ مکان، چھپر چھن نہ کوئے چھہائندا۔ سمند ساگر ورو لے آن، نام مدھانا اکو پائندا۔ وشن برہما شو ہوئے خیران، ہر کا بھو کوئے نہ پائندا۔ شاستر سمتر وید پُران ڈھولے گان، صفت وچ کدے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، سو پُرکھ زرنجن ویس وٹائیگا۔ زرویر پُرکھ لے اوتار، جوتی جوت جوت رُشنائیگا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر منار، محل اٹل دے وڈیائیگا۔ سمبل اکو گھر بار، گوہند شبدی رُپ وٹائیگا۔ پر م پُرکھ میت مُرار، متر پیارا اکو نظری آئیگا۔ ستھر ویکھے ہنڈھایا یار، لگی یاری توڑ نبھائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا منگائیگا۔ سچ دوارے سب نے آوئا، ہر سنگر آپ جنائندا۔ پاربرہم پر بھ درشن پاوئا، تتوت نہ کوئے رکھائندا۔ چار جگ دا پنڈھ مُکاوئا، سنجگ تریتا دواپر کلجک ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ مندر اندر ڈیرہ لاوئا، دوجا دھام نہ کوئے وکھائندا۔ ساچا ڈھولا سب نے گاوئا، سوہلا اکو اک جنائندا۔ نیتز لوچن درشن پاوئا، نین اکھ نہ کوئے کھلائیگا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو راگ الاوئا، دوجا ناد نہ کوئے سٹائندا۔

دین مذہب ذات پات ڈیرہ ڈھاؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیہڑا اک جنائندا۔ سچ سنہیہڑا دیوے آن، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔
 زرگن روپ نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ آد جگاد پیر پیغمبراں دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ وسنہارا سچ مکان، محفل اکو گھر لگائیا۔ سارے
 درشن کرو آن، دید عید چند چٹھائیا۔ ساچا سُنو اک فرمان، ہر جو اپنا لھم ورتائیا۔ چو داں لوک بن انجان، نیز ئیناں نیر وہائیا۔ وشن برہما شو گرلان،
 دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ اودھ کئی آن، کل آنت رہن نہ پائیا۔ گو بند لیکھا چکاوے آن، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔
 پرگٹ ہوئے آپ کرتار، قدرت دیکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدا اکو نام جنائیا۔ ساچا نام
 دیوے صدا، صدا اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھلی توڑو حداء، حدوڈ اکو اک جنائیا۔ ابناسی کرتا سری بھگوان نوجوان مہربان سب دا پردہ کجا، سر اپنا
 ہتھ لگائیا۔ ویکھو نیز نین کلجک جائے سبجک آئے بھجا، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ پریم پریتی ساچے رس امرت بھنی رجا، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ ہوں بالا
 سیوک نڈھا، تیرا چاکر ساچی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل آپ رگھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو مار دھیان، سچکھنڈ
 نواسی آپ جنائندا۔ کلجک اتھم پُجا آن، وار تھت اپنے ہتھ رکھائندا۔ سبجک ساچے دیوے دان، داتا دانی آپ ورتائندا۔ آتم پر ماتم اک گیان، اشٹ
 اکو اک جنائندا۔ درشت کھولے وچ جہان، مہر نظر اک لکھائندا۔ دین مذہب جنا سچ امام، دھرم ادھرم نہ کوئے رکھائندا۔ چار گنت دہ دشا زمیں اسمان
 نظری آئے بھگوان، منڈل منڈپ اکو نور دھرائندا۔ ناتائے انجیل قرآن، کایا کعبہ دو دوآبہ اکو گھر سہائندا۔ کلمہ جنائے سچ کلام، نغمہ اپنا نام سناائندا۔
 نیڑ نہ آئے کوئی شیطان، شرع شریعت میٹ مٹائندا۔ کاہنا کرشنا سری بھگوان، بھگوان اپنی کل دھرائندا۔ نانک گو بند لکھ کے گیا پروان، پروانہ دھر دی
 بانی بان لگائندا۔ ستنام اک پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائندا۔ گو بند سورا دیکھے آن، پُرکھ ابناسی میل ملائندا۔ سمبل وسے سچ مکان، زرگن جوتی جوت
 ڈگمگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اپنا جس، ہر نرکارا اپنے ہتھ رکھائندا۔ سچ سندیسہ
 صاحب سبجن، ست ستوادی آپ جنائندا۔ کوڑی کر یا بھانڈے بھجن، لوک مات کوئے رہن نہ پائندا۔ بھگت بھگوان سچ دوارے دوویں سجن، تیجا کوئے

رہن نہ پائیندا۔ سنت سہیلے کرن محن، پاربرہم پر بھ دُرمت میل گوانیندا۔ گر کھھاں گر آیا پردے کجبن، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ گر سیکھ جگت دوار پار
 لنگھن، سچ محل اٹل اک رُشائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سنگ نبھائیندا۔ بیس یسا ساچا سنگ، ہر ستگر آپ
 نبھائیا۔ بیس یسا نام مردنگ، ہر ستگر آپ وجائیا۔ بیس یسا نام منت، ہر ستگر آپ گائیا۔ بیس یسا نچ انند، انند آتم آپ درسائیا۔ بیس یسا ستجگ
 چند، ہر ستگر آپ چڑھائیا۔ بیس یسا بن بخشند، ہر ستگر بخشش جھولی پائیا۔ بیس یسا کرے کھنڈ کھنڈ، ہر ستگر کھنڈا نام چکائیا۔ بیس یسا لکھ چوراسی
 کرے رنڈ، ہر ستگر اپنا بل دھرائیا۔ بیس یسا ونڈے ونڈ، ہر ستگر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیا۔ بیس یسا کھیل دو
 دھار، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ بیس یسا ہو اُجیار، ہر ستگر جوت جگانیندا۔ بیس یسا پاوے سار، ہر ستگر کھیل کرائیندا۔ بیس یسا لہنا دینا چکائے گر اوتار،
 پیر پیغمبر ویکھ دکھائیندا۔ بیس یسا بھگتاں بھرے بھنڈار، ہر ستگر وست امولک ورتائیندا۔ بیس یسا چوتھی منزل چڑھ ہر کرتار، ہر ستگر پردہ لائیندا۔
 بیس یسا شبد ناد دُھن بول جیکار، شبد انحد راگی راگ سناائیندا۔ بیس یسا نرمل جوت کر اُجیار، ستگر گر سیکھاں جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ بیس یسا کر پیار،
 ہر ستگر بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ بیس یسا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ بیس یسا ساچا گھر، ہر ستگر آپ
 جنائیا۔ بیس یسا ساچا نر، ہر ستگر اپنا پھیرا پائیا۔ بیس یسا ساچا ور، ہر ستگر جھولی پائیا۔ بیس یسا چکائے ڈر، بھے سر نہ کوئے جنائیا۔ بیس یسا سُر ت
 سوانی لئے پھر، پاربرہم شبد ہانی میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ سچ سنہیرا بیس بیس، پہلی چیت وڈیائیا۔
 چھتر دھاری پر بھ پرگٹ ہو چھتر دھرے ساچے سیس، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان وشن برہما شو کروڑ تیتپسا دئے اک
 حدیث، اکو نام جنائیا۔ پچھلی جگ چوکڑی چکے ریت، مارگ اکو اک دکھائیا۔ نرزان بن نیرنن نظری آئے انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کماائیا۔ سچ محلے بہے
 انیت، ترے بھون دھنی اپنی الکھ جگائیا۔ چار ورن اک سرن سچ جنائے اک پریت، پریتوان پھیرا پائیا۔ صدی بیسویں رہی بیت، بیٹی کہانی سب دی
 دئے سناائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں نگی ہووے پیٹھ، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بیس یسا

اک سمجھائی۔ ساچی بانی نام ہر گاتھا، ہر سنگر دے پڑھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو پوجا اکو پاٹھا، ایشٹ اکو اک جنایا۔ اکو تیر تھ اکو تاٹا، سر سردور اک
 دکھائی۔ اکو مندر اکو ہاٹا، اکو دست دے ورتائی۔ اکو پڑکھ اکو بنھنہاراناٹا، نار اکو اک ہنڈھائی۔ اکو جوتی اکو جاتا، جوتی جوت اک سمایا۔ اکو پتا اکو ماتا،
 پت اکو اک اُجائی۔ اکو سجن اکو ساکا، اکو سگلا سنگ نبھائی۔ اکو ویکھے مار جھاکا، جھاکی اپنی اک جنایا۔ اکو صاحب کملاپاتا، کول نین اک اکھوائیا۔ اکو گر
 اکو اوتار اکو دیونہار لہنا دینا باقا، جھولی اکو اک بھرائیا۔ اکو اندر اکو باہر اکو گپت اکو ظاہر اکو دکھاونہار گھاٹا، گھاٹ اکو اک جنایا۔ اکو دُور اکو نیڑے اکو
 مُکاونہار واٹا، پنڈھ اپنا آپ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بیس یسا ساچا راہ جنایا۔ بیس یسا دتے راہ، رہبر نام
 خدایا۔ پہلی چیتر دے صلاح، شہنشاہ حکم منایا۔ کھانی بانی بنے گواہ، شہادت دے بھگتائی۔ بچھلا لیکھا رہے نہ راہ، جھولی اپنی لئے پائی۔ جس نے آد لیا
 بنا، سو آنت ویکھے چائیں چانیا۔ مدھ اپنا کھیل کرا، جگ چوکڑی مارگ لائی۔ کوٹن کوٹ وشن برہما شولے اُپا، اپنی کار کمائی۔ کوٹن کوٹ پیر پیغمبر حکم
 منا، حکمی حکم بھوائیا۔ کوٹن کوٹ ویس وٹا، زرگن سرگن سرگن زرگن روپ دھرائیا۔ کوٹن کوٹ رہے گا، رسنا جھوا بتی دند کرے پڑھائی۔ کوٹن کوٹ
 لکھ چوراسی ونڈ ونڈا، انڈج جیرج اُتبیج سبج بھو کھلایا۔ کوٹن کوٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ ساچی کھیل
 کرائیا۔ بیس یسا آئے جگ، گر اوتار لیکھ لکھائی۔ پرگٹ ہو سورا سرگ، شہنشاہ اپنا پردہ لاہیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، آپ اپنا میل ملائی۔ نرمل
 جوت جائے جگ، اگیان اندھیر رہن نہ پائی۔ سچ نگارہ جائے وچ، تال تلواڑا نہ کوئے رکھائی۔ پریم پریتی جائے بجھ، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائی۔ سچ
 سنگھاسن ہبے سچ، آتم پر ماتم میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیایا۔ سو پڑکھ نرنجن سورپیرا، ہر سنگر کھیل کرائیا۔
 کلج انتم گھت وہیرا، لوک مات پھیرا پائی۔ کوڑی کریاکٹ زنجیرا، سچ سچ دے سمجھائی۔ امرت بخشے ساچا نیرا، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ بدلنہارا صاحب
 تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائی۔ میٹنہار شرع لکیرا، شریعت کوئے رہن نہ پائی۔ دکھاونہار سچ تصویرا، ست سروپ دے دکھائی۔ لیکھا جانے ہست
 کیرا، کیر کیشاں بھرم مٹائی۔ چار ورن بٹھے بیڑا، چار کُنٹ ویکھ دکھائی۔ لکھ چوراسی پائے گھیرا، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کل لیکھا دئے مُکائیا۔ کل انتم لیکھا کمناء، مُکا ونہار کرتار۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹنہار۔ کوڑی کرپا بوٹا سُکنا، پُرکھ ابناسی مارے مار۔
 صاحب سترگ اِکو اُٹھنا، دو جہاناں پاوے سار۔ سترگ ساچے گودی چُکنا، کرپا دئے پیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ
 نرکار۔ کُجگ کوڑا جائے نٹھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ہنگتا بُرج جائے ڈھٹھ، نون سو اکھر کرے پڑھائیا۔ بہتر ناڑ نہ اُبلے رت، سائتک ست ست
 کرائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اِکو مت، منتر اِکو نام درڑائیا۔ رتھواہی چلائے ساچا رتھ، لکھ چوراسی سیو کمائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ کھوج
 کھوجائیا۔ نرمل جوت کرپاکاش، نور نور نور رُشائیا۔ راگ سنائے شبد اناد، نادی ناد وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے ساچے
 صد، آپ اپنا میل ملائیا۔ کُجگ کوڑا ہوئے دُور، انت رہن نہ پائیا۔ بیس بیسا کرے مجبور، لوک مات نہ ملے وڈیائیا۔ دوارے در حضور، کوک کوک
 سنائیا۔ پر بھ میرا نہ کوئی قصور، تیرا حکم سیس بجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سرنائیا۔ کُجگ انتم بنے
 راہی، راہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ چاروں گنٹ کوڑی کرپا لگی شاہی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیندا۔ پیر پیغمبر کوئی نہ پکڑے باہیں، چار یاری سنگ نہ
 کوئے رکھائیندا۔ اُچی کوک مارے دھاپیں، ہوکا اِکو اِک الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسا اپنی کل دھرائیندا۔ کُجگ ڈگے منہ
 دے بھار، پھر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ نیر رووے زارو زار، نیر نیناں نیر دھاپیا۔ میری آئی انتم وار، میرا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جدھر ویکھاں پیندی مار،
 کوڑ کوڑا ڈنک رہیا وجائیا۔ محمد بنیا اِک یار، انتم بیٹھا گھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا حکم رہیا سمجھائیا۔ کُجگ
 کہے اپنی کوک، کوک کوک جنائیندا۔ میرے وچ نہ کوئی چوک، چوکنا ہو کے سیو کمائیندا۔ سرشٹ سبائی دتی چھوک، بن بھٹھیالا گنی لائیندا۔ ہر کا نام
 نہ کوئے نیاں منت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس تکائیندا۔ کُجگ کہے سُن میرے بھگوان، تیرے اگے
 میری عرضوئیا۔ سمت بیسا ویکھ مار دھیان، آپ اپنی اکھ کھلائی۔ میں تیرا ست بلوان، اپنا بل دھرائیا۔ ثابت رہن نہ دتا کسے دا ایمان، شرع نال شرع
 کرے لڑائیا۔ سادھ سنت کام کرودھ کھولی دُکان، ست نام ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ کلمہ نبی نہ کوئے کلام، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ سارے بردے بنے

غلام، غفلت اِکواک دکھائیا۔ تیرا دتا سندیسہ پیغام، سچ سنہیہڑا اِک جنائیا۔ تُوں صاحب میرا امام، میرے دل دھیان لگائیا۔ میں سیوا کیتی نشکام، میری قیمت میری جھولی پائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں بنیا رہن نہ دتا ودھان، سچ سچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلوں دینا میٹوں ور، بیس پیسا تیرا نیڑے آئیا۔ سمت اُنی آیا اخیر، آخر تیرے اگے جھولی ڈائیندا۔ تُوں صاحب لاشریک، تیرا شریک نظر کوئے نہ آئیندا۔ تُوں صاحب کریں بخشیش، تحفہ سب دی جھولی پائیندا۔ تیری پریت سدا باریک، نیتر اکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ پُرکھ اکال سر رکھے ہتھ، سپس ہتھ جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچا حکم دئے سمجھائیا۔ پہلی چیتر آونا نٹھ، سری بھگوان جنائیا۔ اگلا مارگ ستبگ دیوے دس، اگلا لہنا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ آپ سنائیا۔ کلج کہے میں آواں گا۔ سچ سچ سناواں گا۔ گر اوتار آپ جناواں گا۔ ترے گن مایا نال اٹھاواں گا۔ پنج تت شیطان ملاواں گا۔ بے ایمان کھیل دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی صفت اِک درڑاواں گا۔ ساچے در آواں گا۔ پچھلا حال سناواں گا۔ جو کیتی کڈھ دکھاواں گا۔ لکھ چوراہی پرکھی نیتی، نیتیاں پندھ چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاواں گا۔ در آونا نچل دھام، ہر دیونہار وڈیائیا۔ تیری اچھیا پوری کرے رام، رمیا اپنا بھیو کھلائیا۔ اگے کھیل کرے امام، اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اِک وڈیائیا۔ ڈکھ روگ درد مٹے تاپ، پنج تت وڈیائیا۔ جنم جنم دا اترے پاپ، پنت پنت کرائیا۔ جو جن سوہنگ چے جاپ، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ ڈکھ دلدر دیوے کاٹ، چھل چھدر کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، روگ سوگ دئے گوائیا۔ پنج تت جگ کایا روگ، جیو جنت گرا لائیندا۔ جس جن سنگر دیوے نام چوگ، حرص ہوس مٹائیندا۔ ساچا دتے اِک جوگ، ہر پریتی سچ درڑائیندا۔ کر کرپا دیوے درس اموگھ، ڈکھیاں ڈکھ گوائیندا۔ آتم پر ماتم ہوئے سنجوگ، گھر میلا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت ڈکھ آپ مٹائیندا۔ پنج تت کایا تن خاکی مول، انگ انگ ونڈ ونڈائیا۔ ساچا دتے اِک اصول، اصلیت دئے جنائیا۔ ہر

کا ناؤں نہ جانا بھول، بھلیاں ملے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در آیاں دُکھ درد دئے گوائیا۔ در آئے جو بن کے سنگت، درد دُکھ گوائیندا۔ دُکھ بھکھ جو مگے بن کے منگت، منگی دات جھولی پائیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگت، رنگ اِکو اِک در سائیندا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ ناتا توڑے جیرج انڈت، اُتہج سیتج پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر اپنے لیکھے پائیندا۔ دُکھ درد نہ مگے کوئی رو، نیتز نین نہ نیر وہائیا۔ جو جن سنگر چرن جاوے چھوہ، دلدر آلس نندرا دئے گوائیا۔ نام جنائے اِکو سو، ہنگ برہم میل ملائیا۔ دُرمت میل دھو، امرت سپر نیر پیائیا۔ امرت آتم چو، ساچارس اِک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تِس تتی وانہ لائے رائیا۔ تتی وانہ لائے انگ، انگیکار ہر اکھوائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، تن مائی خاکی لیکھے پائیندا۔ مہربان مہر کرے سورا سربنگ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کٹنہارا بھکھ ننگ، بھکھیاں ننگیاں گھر ساچے آپ بہائیندا۔ دیونہارا اِک انند، نجاند رس چکھائیندا۔ پورب جنم لیکھا جانے سورا سربنگ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، ہر جن ہر ہر دُکھ درد بھکھ مات لوک مٹائیندا۔ نام دان دیوے اتفاق، آنت آد ویکھ دے دکھائیا۔ دیونہارا شبد نجات، سنگر اِکو اِک وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے رکھے پات، پت پتونتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بنس سربنس دئے وڈیائیا۔ بھین بھائی ساک سجن مات پت ہوئے میلا، ہر میلا آپ کرائیندا۔ کوڑی کریا جوٹھا جھوٹھا ناتا دھرم رائے دی توڑے جیلا، ساچا مارگ اِک جنائیندا۔ گرگھ گرگھ گرگھ گرگھ ہر جن ہر جن بنے سجن سہیلا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پریم پریم چاڑھے تیل، سگن اِکو اِک منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کبڈھ ڈونمنی سب دی باہر کڈھائیندا۔ من واسنا کڈھے کھوٹی، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ ہر جن پھڑے چڑھ کے چوٹی، اِکو راہ دکھائیا۔ سب دی میل جائے دھوتی، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سرت سوانی اٹھائے سوتی، آلس نندرا دئے گوائیا۔ مت نہ رہے کسے ہوچھی، من چلے نہ کوئے چترائیا۔ گال کڈھے نہ کوئے ہونٹی، ہتی دند نہ کوئے لڑائیا۔ ہتھ پھڑے نہ کوئی سوٹی، نیتز نین نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر بیٹھیاں سب نوں دئے سمجھائیا۔ ناتا جوڑے سچ سلوک، سچ سچ جنائیندا۔ ویکھنہارا کھیل مخلوق، خالق اپنی دیا کمائیندا۔ گرگھ دوارے

پیا کوک، کوک اپنی جھولی پائیندا۔ کوڑی کریا دیوے پھوک، جوتی اگنی لبو لائیندا۔ توڑے نہ کوئی پنج تت کایا بھوت، آپ اپنی دھار جنائیندا۔ سرشٹ
سبائی اکو تاگا اکو سوت، اکو ڈوری تند بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر میلا سچ ملائیندا۔

* ۲۸ پھلن ۲۰۱۹ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ کلسانی ضلع کرنال *

ہر بھگت وڈیائی دھن، سری بھگون میل ملائیندا۔ ہر سنت وڈیائی دھن، ہر سنگر ویکھ وکھائیندا۔ گرگھ وڈیائی دھن، گرگر رنگ چڑھائیندا۔
گرگھ وڈیائی دھن، مایا متا موہ چکائیندا۔ سنگر وڈیائی دھن، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ زرگن سرگن بیڑا بٹھ، دو جہان چلائیندا۔ دیونہارا نام دھن،
وست امولک جھولی پائیندا۔ سناونہارا راگ کن، انادی ناد سنائیندا۔ چڑھاونہارا ساچا چند، جوت نور رُشنائیندا۔ کٹنہارا لکھ چوراہی پھند، آون جاون گیڑ
کٹائیندا۔ دیونہارا سچ انند، امرت آتم رس چکھائیندا۔ کرنہارا پنج وکارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیندا۔ ناتا توڑنہارا جگت دُہاگن رنڈ، کنت سہاگی اک
ملائیندا۔ سناونہارا ساچا چھند، جگ چوکڑی سوہنگ ڈھولا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ دھن وڈیائی
بھگت بھگوان، ہر اپنا کھیل کرائیا۔ دھن وڈیائی سنت سجان، سنگر میلا سچ سبھائیا۔ دھن وڈیائی گرگھ سجن چتر سجان، پر بھ میلے تھاؤں تھائیا۔ دھن
وڈیائی گرگھ مہان، گرگر اپنی گود اٹھائیا۔ دھن وڈیائی سنگر دیوے دان، وست انمنگی جھولی پائیا۔ دھن وڈیائی سنگر سچ دکھائے اک نشان، شبد اگم
چلائیا۔ دھن وڈیائی سنگر ایتھے اوتھے دیوے مان، درگاہ ساچی ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر
اٹھائیا۔ بھگت جن وڈیائی دھن، دھن ہر نامہ پایا۔ سنت جن وڈیائی دھن، نیتز لوچن نین گھلایا۔ گرگھ وڈیائی دھن، گر سنگر اک ملایا۔ گرگھ وڈیائی
دھن، ہوئے دکھ گویا۔ سو پُرکھ زرنجن وڈیائی دھن، زرگن سرگن ویکھن آیا۔ ہر پُرکھ زرنجن وڈیائی دھن، مایا متا موہ مٹایا۔ ایکنکارا وڈیائی دھن،
وست امولک رہیا ورتایا۔ آد زرنجن وڈیائی دھن، جوت زرنجن کرے رُشنایا۔ ابناسی کرتا وڈیائی دھن، دکھ درد بھے بھنجن ویکھ وکھایا۔ سری بھگوان

وڈیائی دھن، چرن دھوڑ مجن اک کرایا۔ پاربرہم وڈیائی دھن، بھيو ابيدائے کھلایا۔ برہم وڈیائی دھن، آپ اپنا پردہ لاپہا۔ آتم وڈیائی دھن، پر ماتم کھیل رچایا۔ شبد اناد وڈیائی دھن، گھر گھر راگ الایا۔ امرت جام وڈیائی دھن، نخبھر جھرناسنت جھرایا۔ ساچے مندر وڈیائی دھن، جس در صاحب ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن ویکھ وکھایا۔ بھگت وڈیائی دھن، ہر پایا گنی گہیر۔ سنت وڈیائی دھن، پایا گھر گہیر۔ سنت وڈیائی دھن، سانت ہویا سریر۔ گرگھ وڈیائی دھن، امرت ملیا ٹھانڈا سیر۔ گرگھ وڈیائی دھن، ناتا ٹٹا پیر فقیر۔ ابناسی کرتا وڈیائی دھن، دو جہاناں پینڈا آیا چیر۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی دھیر۔ بھگت جنان وڈیائی وڈ، سو پڑکھ زرنجن آپ وڈیائیندا۔ سنت سہیلے صاحب صد، سنگر اپنا رنگ وکھائیندا۔ گرگھان دھار انادی ند، دھر دا منتر نام جنائیندا۔ گرگھان دیوے سچ سواد، رس پھکا نظر کوئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لادھ، جیون جگت آپ جنائیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، ہوئے روگ گوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر ویکھ وکھائیندا۔ بھگت وڈیائی بھگتی ایک، ایک ایک درڑائیا۔ سنت ساچے ساچی ٹیک، پاربرہم سرنائیا۔ گرگھان کرے بدھ بیک، بیک اپنا رنگ رنگائیا۔ گرگھ نہ لائے سیک، ترے گن مایا پوہ نہ سکے رائیا۔ ترے گن مایا آپے رہت، اجونی رہت وڈ وڈیائیا۔ آتم پر ماتم لئے ویکھ، کایا مندر پردہ آپ چکائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا آسن لایا۔ شبد اگم جنائے بھیت، بھيو اپنادے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت بھگوان رکھے یاد، آد جگاد بھل نہ جائیندا۔ ساچے سنت سُن فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ گرگھان دیوے اپنی داد، وست امولک جھولی پائیندا۔ گرگھان رکھے لانج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نام لگائے آواز، جگت نتیاں آپ جگائیندا۔ آتم پر ماتم برہم پاربرہم رچ رچ کاج، ایش جیو کھیل کھلاییندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ بھگت بھگوان اکو جوگ، جگیشتر آپ جنائیا۔ سنت سنگر اک سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائیا۔ گرگھ گرگر جگائے جوت، نور نور رُشنائیا۔ گرگھان دیوے نام چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی آپ وکھائیا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ لکھ چوراسی ناتا تے وِجوگ، مایا متا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن

ساچے لئے اُٹھایا۔ بھگت بھگوان اِکو آس، آساوند اِک اکھوائیندا۔ سنت سبّجَن وسے پاس، صاحبِ ستگر ویکھ وکھائیندا۔ گرگھ کدے نہ ہوئے اُداس، جگت ترسنا بھگھ مٹائیندا۔ گرگھ کا یا منڈل اندر پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ دین دِیال وسے ساتھ، سگلا ساتھی اِک اکھوائیندا۔ اِکو حُجرہ اِک محراب، اِشٹ دیو اِک اکھوائیندا۔ اِکو کنارہ اِکو تٹ، اِکو پُرکھ اکال سدا سمرتھ، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ ستجگ تریتا دوپر کلج چلائے رتھ، بن رتھو ہی سیو کمائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پائے نتھ، نام ڈوری ہتھ اُٹھائیندا۔ بیس اِکیسا جگدیش مارگ دیوے دس، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھائیندا۔ دو جہاناں سری بھگوانا پنڈھ مُکائے نسّ نسّ، نرگن نرؤیر سرگن اپنی کار کمائیندا۔ بھگت بھگوان مارگ دس، ساچے راہ آپے پائیندا۔ سنتاں آنتر آپے وس، پردہ دویت آپ چکائیندا۔ گرگھیں دیوے امرت رس، رس اِکو اِک پرگٹائیندا۔ گرگھیں میلا ہسّ ہسّ، گرہ گرہ مندر پھول بھلائیندا۔ سری بھگوان صاحبِ سلطان والی دو جہان گائے جس، جس وید پُران صفتی صفت نہ کوئے صلاحندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو اوٹ، ایکا گھر وجے ودھائیا۔ سنت ساجن اِکو چوٹ، پرم پُرکھ آپ لگائیا۔ گرگھ گرگ اِک سلوک، سوہلا اِکو اِک جنائیا۔ گرگھ ملے ایکا موکھ، کمتی چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے رکھائیا۔ اِک چُگائے ساچی چوگ، آلیوں ڈگے بوٹ آپ اُٹھائیا۔ دیوے درس گھر گھر آپ اموگھ، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنی دیا کمائیا۔ ستجگ دا ساچا جوگ، صاحبِ ستگر اِک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم سچ سَنگھاسن بھوگے ایکا بھوگ، بھسمر اپنی کار کمائیا۔ راہ تگن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اِک دروازہ، در اِکو اِک وکھائیندا۔ سنت ساجن ملے غریب نوازا، مہربان مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ گرگھیں گر ستگر وکھائے کھیل تماشا، خالق خلق رُپ وٹائیندا۔ گرگھیں پوری کرے آسا، نراسا کوئے رہن نہ پائیندا۔ پہلوں بنیا پرم پُرکھ دا داسا، کلج انتم ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ناتا توڑ پر تھمی آکاشا، گگن گگتر ڈیرہ ڈھائیندا۔ نردھن دیوے سچا ساتھ، سردھن اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت ستگر ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو لہر، لہر لہر وچ ملایا۔ سنت ساجن اِکو بحر، طرز تال تلواڑا نہ کوئے وکھائیا۔ گرگھ گرگ کرے

مہر، مہر نظر اٹھایا۔ گر سکھ سجن لیاے گھیر، نو کھنڈ پر تھی دیکھ دکھایا۔ میل ملاوا ہر شب دی شیر، شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ لکھ چوراسی دیوے بھیڑ، نو نو پھرے ڈھایا۔ کوڑی کریا جڑ دیوے اُکھیڑ، لوک مات بوٹا نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی زبر نہ کوئی زیر، زیر زبر لیکھے لیکھ وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر سکھ اکو اک وڈیایا۔ بھگت بھگوان اکو مندر، مندر ساچا سچ سہائیندا۔ سنت ساجن توڑے جندر، بجر کپاٹی کُنڈا لائیندا۔ گرگھ گر گر میٹے اندھیرا اندھیر کندھر، نور نورانہ چند چڑھائیندا۔ گر سکھ گر سنگر توڑے جندر، بجر کپاٹی کُنڈا لائیندا۔ دو جہان دکھائے کھنڈر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگایا۔ سنت ساجن ساچی سچ پلنگ، پاوا چول نہ کوئے رکھایا۔ گرگھ گھر گھر سنائے مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ گر سکھاں در دروازہ جائے لنگھ، زرگن اپنا پھیرا پانیا۔ گیت گوہند سنائے سہاگی چھند، سوہنگ اکھر کر پڑھایا۔ جنم کرم داتے پھند، پورب لیکھا رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم دیوے اند، اند اکو اک درسایا۔ جوت زرنجن چڑھے چند، آد زرنجن نور رُشانیایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان مکے پنڈھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ نظری آئے دوار سچکھنڈ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اوتھے نہ کوئی سورج چند، ذات پات دین مذہب نہ کوئے رکھایا۔ صاحب سنگر بیٹھا بجنشد، بخشش اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیایا۔ بھگت بھگوان اکو راس، نور اکو اک جنائیندا۔ سنت ساجن اکو ساتھ، ہر سگلا سنگ نبھائیندا۔ گرگھ گر گر اکو گاتھ، ڈھولا آپ لائیندا۔ گر سکھ گر ہوئے داس، بن داسی داس سیو کمائیندا۔ آد جگادی کھیل تماش، جگ کرتا دیکھ دکھائیندا۔ ساچا بنھنہارانات، ناتا اکو اک جنائیندا۔ پچھنہار وات، بے نظیر شاہ حقیر دیکھ دکھائیندا۔ اتم رکھے اکو ذات، ورن گوت وند نہ کوئے وندائیندا۔ میٹنہار اندھیری رات، اندھ اندھیر گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیکھ دکھائیندا۔ ہر بھگت بھگوان دسے راہ، راہ اکو اک جنایا۔ سنت ساجن سچ ملاح، مارگ سچ دے درڑایا۔ گرگھ گر گر چپائے ناں، ناؤں زرنکارا آپ سمجھایا۔ گر سکھاں دیوے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ کلجگ آنت کرے نیاں، عادل اکو پھیرا پانیا۔ لکھ چوراسی دیکھے تھاوں تھان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پھر باہوں لئے اٹھایا۔ کلجگ جیو جگت ہوئے کاں، بدھی کاگ وانگ

گر لائیا۔ ناتا تٹا پترال ماں، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیا۔ نار کنت نہ رہی ہنڈھا، ودھواروپ بنی لوکائیا۔ گر کا ڈھولا کوئی نہ لئے گا، ہر کا گیت نہ کوئے
 الائیا۔ مایا متا ہوئی ہلکا، گھر گھر اپنا ڈور وائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے لئے ترائیا۔ بھگت بھگوان سدا
 اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ سنت ساجن ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ گر گھ گائے گو بند گیت، دوجا راگ نہ کوئے الائیندا۔ گر سکھ
 رکھے سچ پریت، گر ناتا جوڑ جڑھائیندا۔ ست ستوادی ساچی ریت، ست پڑکھ زرنجن آپ سمجھائیندا۔ گھر کا یا کعبہ مندر مسیت، مسد حق حق درڑائیندا۔
 پر کھنہارا ساچی نیت، گرہ مندر کھوج کھائیندا۔ کرے کرائے پت پت پت، پت ادھارن ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ میل ملائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گھ اکو گھر وکھائیندا۔ اکو گھر سچ مھلا، سو پڑکھ زرنجن آپ وکھائیا۔ جس گھر وسے اک اکلا، ہر پڑکھ زرنجن
 ڈیرہ لائیا۔ زرنجن جوت دیپک بلا، ایکنکار آد زرنجن نور رُشائیا۔ سری بھگوان پھڑائے سچا پلا، ابناسی کرتا اپنا بندھن پائیا۔ پاربرہم برہم سچ سندیس گھلا،
 توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اتم بولے اکو ہلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ہر جن ہر ہر اپنے لیکھے لائیا۔ بھگت بھگوان لائے لیکھے، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچے سنتاں کڈھے بھرم بھلکھے، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ گر گھھاں
 سدا رکھے چیتے، چیتن اپنا رنگ رنگائیندا۔ گر سکھاں کرے اکو پیتے، ہتکاری پھیرا پائیندا۔ اگے منگے نہ کوئی لیکھے، رائے دھرم نین شرمائیندا۔ ملیا میل
 پاربرہم برہم پتا پوت بیٹے، آپ اپنی گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان آسا پوری، پورن
 آسا آپ کرائیا۔ سنت ساجن ست سروری، صاحب سنگر آپ چڑھائیا۔ گر گھھاں دیوے اکو نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ گر سکھاں بخشے مستک دھوڑی،
 لگا اپنے نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے کر کر میلے گرو گر چیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ جس جن نام رنگن
 دیوے چاڑھ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ تس سچ گرہ مندر دیوے واڑ، بند کواڑی کنڈا لاہیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، نور نور دے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر سکھ گر گھ رنگ چڑھائیا۔ گر سکھ گر گھ اکو گھر، سنت بھگونت آپ جنائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور دیوے ور، ورا داتا

اک اکھوائیندا۔ اگلا پچھلا چکائے ڈر، بھئے بھؤ نہ کوئے رکھائیندا۔ کرپا ندھان ٹھاکر سوامی باہوں پھڑ، آپ اپنے گلے لگائیندا۔ سوہنگ اکھر کلجگ انتم جو جن جائے پڑھ، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ ناتا تئے سپس دھڑ، پنج تت نہ کوئے دکھائیندا۔ سری بھگوان ہو مہربان آتم بٹھے اپنے لڑ، پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان درس دکھائے آگے کھڑ، سوچھ سروپی انرنگ روپی بھوپت بھوپی اپنا پھیرا پائیندا۔

* ۲۸ پھلگن ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ برکت پُر ضلع انبالہ * *

پارس میلا سچ سورن، پر بھ دیونہار مان وڈیائیا۔ نیز کھولے ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ کرپا کرے ترنی ترن، تارنہارا وڈ وڈیائیا۔ سنت سہیلے آیا پھرن، گر چیلے میل ملائیا۔ ساچے پوڑے آیا چڑھن، گرہ مندر ویکھ دکھائیا۔ توڑن آیا ناتا ورن برن، ذات پات نہ کوئے جنائیا۔ بخشنہارا ساچی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، قیمت ہر جن آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاوا سچ سبھائیا۔ سورن میلا ساچے پارس، پارس اپنا رنگ رنگائیندا۔ چرن کول اُپر دھول دیوے ڈھارس، دھیرج اکو اک رکھائیندا۔ پچھلا لہنا دینا چکے عبارت، اگلی پٹی نام پڑھائیندا۔ کرپاندھ ٹھاکر سوامی اکو وار کرے سفارش، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر ہر ویکھ دکھائیندا۔ سورن پارس ایکارنگ، گر سیکھ گر سنگر وچ سمائیا۔ کرے کھیل سورن سرنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آتم سیجا سچ پنگ، زرگن ویکھے چائیں چائیا۔ ذھن اناد آتمک وجے مردنگ، برہم برہاد کرے شنوائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسے سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کایا مندر سچ محلے اُچے ٹلے ویکھے لنگھ، بجر کپائی پردہ لاہیا۔ سرت سوانی مکے پنڈھ، شبدی اپنے انگ لائیا۔ دوہاں مل کے ڈھولا گایا اکو چھند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ سورن پارس بنی ذات، اذاتی روپ نہ کوئے جنائیا۔ ہر جن میلا کملاپات، وسرے سرب لوکائیا۔ سرن سرنائی بھئے نات، بدھاتا ساچا جوڑ جڑائیا۔ آتم پر ماتم گائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک شنوائیا۔ نظری آئے پُرکھ سمرتھ، سچھنڈ نواسی پُرکھ

ابناسی ست سگھاسن آسن لائیا۔ نام جنائے مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ساڈھے تن ہتھ چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کماہیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سنگر دیونہار وڈیائیا۔ پارس سورن ہوئے میلا، میلا اکو اک کرانیندا۔ بھیو چکے گروگر چیلہ، چیلہ گروگر سوہا پانیندا۔ صاحب سنگر سجن سہیلا، نرگن سرگن ویکھ دکھانیندا۔ کٹنہارا راءے دھرم دی جیلہ، آپ اپنی گود بہانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا بھیو چکانیندا۔ سورن پارس چکے بھیو، ابھید آپ جنائیا۔ لیکھا لکھ نہ سکے چار وید، شاستر سمتر رہے گر لائیا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیل، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ آد نرجن جوت نرجن چاڑھے تیل، آتم پر ماتم دے سمجھائیا۔ سد و سنہارا دھام نوئل، گرگھ ڈیرے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پارس سورن ساچی ریت، لوک مات دے جنائیا۔ آتم پر ماتم اک پریت، پریتوان دے سمجھائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولاگیت، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ ایش جیو کرے ٹھانڈا سیت، امرت دھار نچھر رس چوائیا۔ نظری آئے اک انڈیٹھ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر سکھ لئے اٹھائیا۔ سورن پارس نشان اک، ہر اکو اک جنانیندا۔ دُھر درگاہی لیکھا لکھ، بے پرواہی ویکھ دکھانیندا۔ ناتا جڑے گروگر سکھ، سنگر اپنا بندھن پانیندا۔ نام دست پائے بھکھ، بھچھیا جھولی آپ بھرائیندا۔ ساچا لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹانیندا۔ ہر جن ننگی نہ ہووے پٹھ، سمرتھ سر اپنا ہتھ لکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اپنے سنگ رکھانیندا۔ پارس سورن ملیا جوڑا، جوڑی نرگن سرگن آپ بنائیا۔ شبد اگئی ملے گھوڑا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرانیا۔ لیکھا چکے رین اندھ گھورا، ساچا چند رُشنائیا۔ بھیو چکائے تور مورا، تور مورا رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن پکڑے ڈورا، آتم پر ماتم اکو گنڈھ دکھائیا۔ ناتا تے --

----- شبد گھنگھورا اک شنوائیا۔ سسے اُپر ویکھے ہوڑا، ہنگ برہم پردہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دے دکھائیا۔ سورن پارس اکو گھر، گھر مندر آپ سمانیندا۔ آد جگاد جگ جگنت ابناسی کرتا گھلا رکھے در، دروازہ نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی سادھ سنت ساچے پھڑ، سری بھگوان اپنا میل ملائیندا۔ نش اکھر وکھر پر بھ دُھر دی بانی بان لگانیندا۔ قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، مایا ممتا موہ مٹانیندا۔ لیکھا جانے چیتن

جر، سوچھ سرُوپی میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ پارس سورن اکو ہاٹ، ونجارا اکو نظری آئی۔ اکو تیرتھ اکو تاٹ، سرور اکو اک جنایا۔ اکو مندر اکو مٹھ، شودوالا اکو اک وڈیایا۔ اکو نام اکو رہیا رٹ، اکو ڈھولا رہیا جنایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما کتھ کتھ پڑھایا۔ کلجک انت ہو پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشایا۔ سنجگ دیوے ساچی وتھ، ساکھیات جھولی پائی۔ پاربرہم دا اکو تت، تتوت دے جنایا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، ترے گن مایا اگن نہ کوئے لگایا۔ یج یجے ساچے وت، سنج کیاری ہری کرایا۔ لیکھا جانے ڈالی پت، بھل بھلو اڑی آپ مہکایا۔ گر سکھاں رکھنہارا پت، پت پر میثور ہوئے سہایا۔ اندرے اندر مارگ دیوے دس، باہر کرے نہ کوئے پڑھایا۔ چوڈاں ودیا ہوون بھٹھ، جس جن اپنی بوجھ بوجھایا۔ ناتا تے تیرتھ اٹھسٹھ، امرت آتم سچ سرور اک اشان کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن سجن لیکھے وچ لگایا۔ لیکھا لگے اتم کل، پُرکھ اکال آپ لگائیندا۔ کرنہارا اچھل اچھل، ول چھل دھاری بھیس وٹائیندا۔ ویکھنہارا جل تھل، مہیسل بھیو چکائیندا۔ جوتی شبدی زرگن رل، سرگن اپنا ڈنک و جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سورن منگے ساچا دان، پُرکھ ابناسی دیونہار مہربان، مہر نظر بے نظیر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں بدھ جانے انتر، بدھ انتر آتم ویکھ وکھائیندا۔

* ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سندر سنگھ دے نال تیجا پُر گور تھلی *

سنگر پورا نہکلنک، زرگن سدا اکھوایا۔ شبد و جاوے اکو ڈنک، دو جہان شنوایا۔ جن بھگتاں لیکھا مکائے آد انت، جگ جگ ویکھ وکھایا۔ سب دا کڈھے سنساشنک، اپنا بھیو کھلایا۔ جس بنائی گر اوتاراں پیر پینمبراں بنت، بے پرواہ نور خدایا۔ آد جگادی لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ساچا کنت، سری بھگوان وڈ وڈیایا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی جس دی مہما گائے اگنت، لکھ لکھ لکھ نہ کوئے مکایا۔ جس نوں نانک گوہند کہا کل کلکی آوے

آنت، سمبل نگری ڈیرہ لائیا۔ سرشٹ سبائی پڑھائے اکو منت، منتر ہر ہر نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیکھنہارا گھر گھر، نہکلنک شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نہکلنک سنگر بلوان، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ گوہند منگیا اتم دان، پڑکھ اکال آگے جھولی ڈاہندا۔ کون ویلا ملے آن، لوک مات پھیرا پائیندا۔ سری بھگوان کہے نوجوان، کلجگ اتم دیکھ دکھائیندا۔ صدی بیسویں دیکھے مار دھیان، بیس پيسا راہ تکائیندا۔ پرم پڑکھ سنگر سچا سدا مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ جس جن آنتر آتما دیوے اپنا گیان، تس نہکلنک نرگن نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، سنگر اپنا پردہ لائیندا۔ دھن دھن دھن دھن رسنا کہے، جہوا ملے وڈیائیا۔ جس دھام سنگر سچا ہے، سو تھان سو بھا پائیا۔ گر سکھ گر گھ پر بھ ملن دی رکھے لے، اکو اوٹ تکائیا۔ سدا سدا سدا سری بھگوان دی بے، بے جیکار کرے لوکائیا۔ لکھ چوراسی کلجگ اتم مرے کہہ، گھر گھر پئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، لوک مات پھیرا پائیا۔ پچھلا لیکھا دتے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ گوہند میلا سجن ساک، سچ سچ سکھائیا۔ گرھی چمکور دتا ساتھ، سیوک روپ وٹائیا۔ پہرہ دیوے ادھی رات، چرن کول دھیان لگائیا۔ منگی منگ دوئے جوڑ ہاتھ، چرن کول سرنائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ دینا ساتھ، مہربان تیری سرنائیا۔ گر گوہند دتی دات، دھر فرمانا حکم جنائیا۔ کلجگ اتم میل ملاواں پڑکھ ابناس، تیرا پندھ مکائیا۔ ہوئے میلا وچ پر بھاس، ادھواٹے دیکھ دکھائیا۔ تیرا لگے لیکھے سواس، جنہاں سواساں منگ منگائیا۔ پچھلا نام سنگھ آس، آسا سنگھ آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آگے جنم مرن لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جائے چھٹ، آون جاون رہن نہ پائیا۔ ہر امرت جام پیائے گھٹ، ندری ندر نہال کرائیا۔ لوک مات دا بوٹا پٹ، سچکھنڈ دئے لگائیا۔ آپ ادھارے گوہند ست، گر شبدی دیکھ دکھائیا۔ دھرم رائے لیکھا نہ سکے پچھ، چتر گپت لیکھ نہ کوئے دکھائیا۔ جس اپر کرپا کرے ابناسی اچت، چیتن چیتن وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا پورب جھولی پائیا۔

* ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بمبرمی حضوراً سنگھ دے گرہ دوآبہ سنگت دے نوٹ گورایا * *

ساچا ناؤں امرت بانی، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ ست سرور دیوے ٹھنڈا پانی، رس اکو اک دکھائیندا۔ بودھ اگادھ جنائے سچ کہانی، مہما اکھ کتھ درڑائیندا۔ سرت شبد ملائے ساچا بانی، درگھر ساچا اک وڈیائیندا۔ چرن کول بخشے پر بھ دھیانی، نچ نیتز نین کھلائیندا۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد اک دکھائیندا۔ دکھاونہارا سچ نشانی، ست دوارے پڑدہ لائیندا۔ نرگن جوت نور مہانی، جلوہ نور نور درسامیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن امرت بانی آپ جنائیندا۔ امرت بانی سنائے ناد، انحد راگ الائیا۔ بھگت بھگوان ساچے لادھ، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ میٹ مٹائے واد وواد، دکھ روپ رہن نہ پائیا۔ بن رسنا جہوا دیوے سواد، نجھہر جھرنا آپ جھرائیا۔ کوڑی کرپا دیوے کاڈھ، سچ سچ دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نام امرت بانی دئے سمجھائیا۔ امرت بانی ہر کا ناؤں، نرکارا آپ درڑائیندا۔ لیکھا جانے اگم اتھاہو، بھيو ابھید کھلائیندا۔ بھگت بھگوان پھڑ پھڑ باہوں، نرگن نرکارا نرکارا آپ جنائیندا۔ ناتا جوڑے جوں پتراں ماؤں، پتا پوت گود سہائیندا۔ نتھادیاں دیوے ساچا تھواؤں، تھان تھنتر اک دکھائیندا۔ سدا سدا سد دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے رنگ رنگائیندا۔ امرت بانی آتم رس، رس رسیا آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان ہو وس، بن سیوک سیوک کمائیا۔ جوں گورایا وچ گیا پھس، راہ وچ پھاندی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم پت پر میثور نہ جائے نٹھ، بل اپنا ناں کوئے رکھائیا۔ غریب نمائیاں کر اکھ، ساچا متا لیا پکائیا۔ جناں چر ساڈے اندر نہ جائے وس، ہر ہر دے ڈیرہ لائیا۔ اپنا مندر نہ دیوے دس، دوتی پردہ آپ چکائیا۔ امرت دیوے نہ مٹھارس، کھسرا چھڈو نہ مل کے بھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام امرت بانی دئے سمجھائیا۔ نام امرت بانی سنگر پیار، دوجی دھار نہ کوئے دکھائیندا۔ اندرے اندر کرے گفتار، گُفت شنید کھیل دکھائیندا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی اپنی آپ جنائیندا۔ در درویش بن بھکھار، ہر الکھ نرنجن الکھ جگائیندا۔ بھگت بھگونت کھیل نیار، نرگن سرگن آپ کھلائیندا۔ سچا ناد وجے ڈھکار، رن جھن اپنی آپ سمجھائیندا۔ سڑک کنڈھے بیٹھے خبردار، بے خبر خبر آپ

پُچائیندا۔ اس توں پرے نہ کوئی کرتار، سچ دوارا نہ کوئی وڈیائیندا۔ جس اَمتر اِک ادھار، تِس منتر نام سنایندا۔ بانی امرت کرے پکار، گرگھیاں راہ
تکائیندا۔ بن بھگتاں کرے نہ کوئی شنگار، سچ رُوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ تخت نواسی ایکنکار، نرگن اپنی دیا کمائیندا۔ بے بس ہو کے ڈگا مُنہ دے بھار، اپنا
بل نہ کوئے جنائیندا۔ دیونہار اِک داتار، داتا دانی آپ اُکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ امرت بانی کرے
پکار، پر بھ اگے کوک سناہیا۔ بن بھگتاں نظر کوئی نہ آئے میت مُرار، لکھ چوڑا سی گوڑھی نیند سوائیا۔ سچ در ملے نہ کوئے دوار، در سچا درس نہ کوئے
وکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی بنیا گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتا کرے لڑایا۔ بن ہر کنت ملے نہ کوئی سچا یار، یاری سچ نہ کوئے نبھایا۔ میری سنے نہ کوئے گفتار، میرا
راگ کم کسے نہ آہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، امرت بانی دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ امرت بانی منگے منگ، پر بھ اگے
سیس جھکایا۔ جِناں چر تُوں نہ ہوویں سنگ، میری قدر کسے نہ پائیا۔ گردر شودوالے مٹھ میرا تیرا ہویا ننگ، اوڈھن نظر کوئے نہ آہیا۔ رسنا جہوا گائے
میرا چھند، پیار پیار وچ نہ کوئے بندھایا۔ میں پار کر کے آئی دُئی دُیتی کندھ، جن بھگتاں ڈیرہ ڈیرے لائیا۔ آکے سُنیا سچا چھند، تُوں میرا میں تیرا
سارے رہے گایا۔ میٹوں اپنا بھلیا اند، تیرا اند نظری آہیا۔ جدھر دیکھاں دیکھیا چند، گرگھ نور جوت رُشنائیا۔ جِناں ملیا صاحب بخشند، بخشش اِکو وار
ورتائیا۔ چرن پریتی ساچی گنڈھ، تئی گنڈھ وکھایا۔ امرت بانی اپنا نام دے کے پائی ٹھنڈ، اگنی وانہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، دیونہارا ساچا ور، امرت بانی رہیا سمجھایا۔ امرت بانی اُٹھ نیتز کھول، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جس دا و جاؤندی پھریں ڈھول، سو صاحب پھیرا
پائیا۔ جن بھگتاں وسے کول، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہر تولیا اپنا تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھایا۔ تُوں چار جگ رہی انھول، تیری اکھ نہ کسے کھلایا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت بانی رہیا جنائیا۔ امرت بانی تیرا راہ، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ تُوں میری کریں صفت صلاح، سدا سد تیری
سیو لگائیندا۔ اتم سندیسہ دسیں جنا، دھر فرمانا آپ الائیندا۔ میرے بھگتاں نال مل کے میرا گیت گا، گیت سہاگی اِک جنائیندا۔ اِکو اُتجے سچا ناں، ناؤں
نرکارا آپ سمجھائیندا۔ نماںیاں دیوے ساچا تھاں، تھان تھنتر اِک جنائیندا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں دے پڑھا، شاہ سلطاناں آپ سمجھائیندا۔ چار ورن

تیرا جام دے پیا، پیالہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بانی بان نرالا تیر جائے چلا، انیلا نظر کسے نہ آئیندا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت بانی اکو نام درسائیندا۔ امرت بانی ہر کا جس، جس وید پُران جنائیا۔ امرت بانی ہر مہما اکھ، کھ کھ سمجھائیا۔ امرت بانی میل ملاوا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنے انگ لگائیا۔ امرت بانی نرگن جوت کرے پرکاش، سری بھگوان اپنا نور رہیا دکھائیا۔ امرت بانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اکو اک رہیا جنائیا۔ امرت بانی ڈھر دی دھار، ڈھر درباری آپ سمجھائیندا۔ امرت بانی بھگت ادھار، ہر بھگوان آپ سمجھائیندا۔ امرت بانی انحد ناد سنے سنائے پکار، بھو ابھید کھائیندا۔ امرت بانی امرت دیوے سچ بھنڈار، نچھر جھرنا آپ دکھائیندا۔ امرت بانی ناتا توڑے نو دوار، گھر اکو اک وڈیائیندا۔ امرت بانی لہنا دینا مکائے کوڑ گڑیار، سچ سچ اک وڈیائیندا۔ امرت بانی میل ملاوا کرے کرائے نار کنت بھتار، سچ سہنجی اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت بانی اکو ناؤں وڈیائیندا۔ امرت بانی دسے حال، اپنا حال جنائیا۔ امرت بانی صفت کرے دین دیال، دیاندھ منگے سرنائیا۔ امرت بانی جگ چو کڑی چلے اولڑی چال، چال نرالی اک دکھائیا۔ امرت بانی ساچا مارگ دے دکھال، ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت بانی گھر گھر وچ بنے دلال، بن سیوک سیو کمائیا۔ امرت بانی گرگھ ورا پائے لال، جس جن اپنی دیا کمائیا۔ امرت بانی ناتا توڑے کال، ترے گن لیکھا دے مکائیا۔ امرت بانی ساچا مندر دے دکھال، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت بانی اپنا ناؤں وڈیائیا۔ امرت بانی ہر کا ناؤں وڈ، وڈ وڈا آپ وڈیائیندا۔ اپنی دھاروں باہر کڈھ، دھار دھار وچ درسائیندا۔ امرت بانی رکھے اندر حد، پار کنارہ نہ کسے دکھائیندا۔ امرت بانی وجائے ند، انراگی راگ الائیندا۔ امرت بانی جام پیائے مدھ، رس اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت بانی اکو اک وڈیائیندا۔ امرت بانی اکو نور، نور نور درسائیا۔ امرت بانی سردھا پور، آسانسا ویکھ دکھائیا۔ امرت بانی حاضر حضور، ہر سنگر ہوئے سہائیا۔ امرت بانی ناتا توڑے کوڑ، کوڑی کرپا دے کھائیا۔ امرت بانی چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، موڑھے اپنے دھندے لائیا۔ امرت بانی کوٹ جنم دے بخشے مات قصور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو گھر

جنائیا۔ امرت بانی گھر ایک، ایککارا آپ بُجھائیندا۔ امرت بانی ساچی ٹیکا، ست پُرکھ نرنجن ویکھ دکھائیندا۔ امرت بانی کرے بُدھ بیکا، بیسی اپنا راہ دکھائیندا۔ امرت بانی چُکائے پُورب لیکھا، لیکھا اگلا پندھ مُکائیندا۔ امرت بانی کرے سچا پیتا، ہتکاری ویکھ دکھائیندا۔ امرت بانی آتر آتم کھولے بھیتا، بھو ابھید جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ درڑائیندا۔ امرت بانی بھگت جن، سری بھگوان آپ جنائیا۔ سنسا چکے نسا من، من واسنادے مٹائیا۔ لیکھا توڑ کایا تن، تیخ تت دے سہائیا۔ مائس جنم بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساچا دے نام دھن، بھنڈارا اک ورتائیا۔ نرگن جوت چاڑھ جن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا سنائے چھند، امرت بانی اپنا رُپ درسائیا۔ گرگھ وِلا جائے من، جس مہر نظر ٹکائیا۔ لکھ چوراسی نیز اٹھ، سرون سُنن کوئے نہ پائیا۔ تخت نواسی سری بھگوان، بھگتن دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ امرت بانی کہے پُکار، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ کرپا کر آپ کرتار، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ تیرا نادشبد دھنکار، تیرا راگ اگم اتھاپیا۔ تیرا ساچا منگلا چار، نظر کسے نہ آئیا۔ میں منگاں منگ بھکھار، جھولی اپنی اگے ڈاپیا۔ کرپا کر سر جنہار، پر بھ ہونا آپ سہائیا۔ تیرے حکمے اندر کراں پیار، اپنا مان نہ کوئے رکھائیا۔ جا کے بھگتاں کراں دیدار، جو تیرا نام دھیائیا۔ اندر وڑ کے دیواں ادھار، اپنی بو جھ بُجھائیا۔ گھر وڑ کے بولاں جیکار، تُو ہی تُو ہی تُو ہی ڈھولا گائیا۔ تیرا رُپ نظری آئے نرنکار، دوجا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جس گھر تیرا دربار، تس ملے مان وڈیائیا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکار، بن سیوک سیو کمائیا۔ جس ویلے بھگتاں کولوں سوہنگ شبد سناں جیکار، مان تان رہے نہ رائیا۔ میں آکھاں میٹوں مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دیو وکھال، بن نیناں درشن پائیا۔ جس دے پچھے ہوئے کنگال، جگ چو کڑی سیو کمائیا۔ اکھاں اندر تھکی بھال، نش اکھر رُپ نظر نہ آئیا۔ کھج انتم چلی اولڑی چال، چال نرالی اک چلائی۔ بھگتاں اندر وڑیا سچی دھر مسال، دھرم دوارا آپ بنائیا۔ اوتھے سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جس ناتا توڑیا شاہ کنگال، اوج نیچ نہ کوئے رکھائیا۔ پریم پیالہ دتا پیال، امرت اپنا نام جنائیا۔ پریم پیار تیر نرالا ماریا بان، مکھی تکھی دھار دکھائیا۔ میں اُس دی کراں پچان، بے پچان آیا ماہیا۔ جس نے میٹوں دتا دان، سو بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔ میں نت نت گاواں اوہدا گان، گا گا شکر منائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت بانی اکھ کہانی دُھر نشانی جوت نُورانی شبد تُرانی، اِکو تُور جنایا۔ داس بنے جن دینا، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ ناتا جوڑے جوں جل مینا، برہوں روگ نہ کوئے ستایا۔ ٹھانڈا کرے سنگر سپنہ، امرت بانی میگھ برسایا۔ میٹ مٹائے تاپ تپناں، ترے گن لیکھا دے چُکایا۔ گر سکھ بنیا نہ رہے نابینا، نج نیز دے کھلایا۔ ہر جن ہوئے نہ بھاگ پینا، بھاگ اپنا جھولی پانیا۔ نام ندھان وجائے ساچی پینا، انراگی راگ سناپا۔ لکھ چوڑا سی نالوں وکھ کینا، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ مَوَلے رُت چیت مہینہ، بسنتی اِکو اک وکھایا۔ چاڑھے رنگ سنگر بھینا، بھنڑی رین نال ملایا۔ اگلا لیکھا چکے مرنا جینا، جیون مُت کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینن اپنے لیکھے لایا۔ اوکھا بنا دینن دین، ہر داتا سچ جنائندا۔ صاحب پچے دی ساچی این، جگ چوڑی راہ چلائیندا۔ بھگت بھگوان لیکھا مسکین، مان تان نہ کوئے وکھائیندا۔ مارگ دتے اِک مہین، جگ نیز نظر نہ آئیندا۔ کوڑی کریا گرکھاں کولوں چھین، سنگر اپنی جھولی پائیندا۔ آتم پر ماتم دے یقین، دُھر بھروا سا آپ بندھائیندا۔ پنچ وکار کرے تلقین، دُھر فرمانا حکم سناپیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینن اپنی دیا کمائیندا۔ دیکھنہارا دینن دین دیاں، دیندھ اپنی دیا کمائیا۔ ۳۷

گر سکھ دیکھے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ گر سکھ سنگر لے اُٹھال، گر گر بوجھ بُجھایا۔ سنتاں دکھائے سچی دھر مسال، گھر مندر کُندا لاہیا۔ بھگت بھگوان چلے نال نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ساچا مارگ اِک وکھال، بھیکھ اولٹا دے جنایا۔ نرگن دیا باقی اِکو بال، نُورو نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ دین بنے جو در دوار، اپنی دیا کمائیندا۔ اتم آتم کر پیار، پرم پُرکھ دیکھ وکھائیندا۔ بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوت اِکانتی دیا بال، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھر مسال، دسم دوا ری کُندا لاہندا۔ آتم سیجا سچ بہال، سچ سہنجی آپ سہائیندا۔ ساچا و جاوے نہ ہر تال، تلواڑا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سدا سدا سد کرے پرتپال، پرتپالک دیکھ وکھائیندا۔ بھگتاں پوری کرے گھال، کیتی گھال لیکھے لائیندا۔ اپنا آپے کرے حل سوال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین اِکو اک وڈیائیندا۔ دین ہوئے سو سچا سکھ، جس جن اپنی دیا کمائیا۔ امرت بانی پائے بھکھ، بھچھیا آپ ورتایا۔ اگے لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ جدھر دیکھے صاحب سنگر آئے

دس، دوجا روپ نہ کوئے درسایا۔ جنم جنم دی مٹے وکھ، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ درشن دیوے نت نت، نوٹ اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے مات پت، پتا پوت گود اٹھایا۔ دیناں کدے نہ دیوے پٹھ، ہنکاریاں گھ نہ کدے دکھایا۔ جنہاں سنگر ولے کیتے گھ، پھڑ باہوں گود بہایا۔ نہ مانس نہ مانگھ، دیوت سُر نہ کوئے وڈیایا۔ شبدي شبد گودی لئے چک، دو جہان لیکھا پار کرایا۔ دین بوٹا کدے نہ جائے سک، سنگر ہریا آپ کرایا۔ جو ایس نشانوں گیا اک، لکھ چوراسی پندھ نہ کوئے مکایا۔ جننی سچھل نہ ہوئے گھ، مات گر بھ نہ کوئے وڈیایا۔ آون جاون مٹے نہ ڈکھ، ڈکھیاں ڈکھ نہ کوئے گویا۔ دیناں انا تھاں دیوے اپنا سکھ، سکھ امرت بانی نام جنایا۔ جو جن ہر دیوں گیا جھک، تس لیکھا رہے نہ رانیا۔ ایہتھے اوتھے اجل ہووے گھ، دُرمت میل نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین لیکھا دئے مکایا۔ گر گھ بنیا دین، در اپنا آپ گویا۔ پر بھ ویکھنہارا نیتز نین ہن، بن اکھاں پھول بھلایا۔ ٹھا کر ہو کے بنے ادھین، سیوک ساچی سیو کمایا۔ گر گھ بنائے آپ نگین، نگینہ اپنے مستک لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجک تیری اتم ور، دین بن دی سکھیا رہیا سمجھایا۔ دین بنو وچ لوک جگ، جگ جیون داتا آپ جنایا۔ کوڑی کریا دیوے تچ، مان ادھمان رہن نہ پائیا۔ سنگر دوار ویکھو بھج، بن بن پاندھی آیا۔ اکو نگارہ رہیا وچ، دوجا راگ نہ کوئے الا یا۔ انا تھ انا تھاں رہیا سد، سدا نام جنایا۔ سرشٹ سبائی پار کرے حد، حد اپنی دئے دکھایا۔ ڈھولا سناے ساچا چھند، چھنت کرے نام پڑھایا۔ صاحب سنگر پردہ دیوے کج، مہر نظر نین اٹھایا۔ لاون دیوے نہ کسے اج تچ، دھوکھے وچ کدے نہ آیا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبراں سکھایا تچ، اپنی پٹی نام پڑھایا۔ سو بھگوان بھگتاں پریم اندر گیا بھج، آپ اپنا مان مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین اکو اک وڈیایا۔ دین بنے جگ ساچا سنت، جس اتر نام وسایا۔ میل ملائے نر ہر کنت، نران دیا کمایا۔ گر گھ توڑے ہوئے ہنگت، آسا تر سنا موہ چکایا۔ نام جنائے اکو منت، ہر امرت بانی روپ دکھایا۔ بودھ اگادھ مہما جنائے اگنت، بھيو ابھید گھلایا۔ میل ملائے ساچی سنگت، سنگ اپنا سدا رکھایا۔ دوجے در نہ ہوئے منگت، خالی جھولی دئے بھرایا۔ جوں نانک نرگن انگ لگایا انگد، انگیکار آپ ہو جایا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگت، بھانڈا بھرم بھو دئے بھٹایا۔ بھيو جانے نہ کوئی پنڈت، گر نتھی نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دین گڑکھ اک بنایا۔ دین بنے سچا گڑکھ، گڑکھ گر صلاحیا۔ جنم جنم دا مٹے ڈکھ، ڈکھ درد رہن نہ پانیا۔ درس دکھائے جو بیٹھا لگ، گھر گھر وچ پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی بھگت سمجھائیا۔ دین بنائے کلجگ آنت بھگت، بھگوان راہ جنائیا۔ ناتا توڑ کوڑے جگت، ساک سجن سین نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھے لائی بوند رکت، پر بھ چرن لئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دین آپ بنائیا۔ دین بنے گر چرن کول، ملے مان وڈیائیا۔ کرائے کھیل اپر دھول، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں کہندے نور اول، سو پروردگار ویس وٹائیا۔ جس دا امرت بوند نا بھ کول، رس اپنا نام دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت بانی ساچا ناؤں، دین دیوے پھڑ کے باہوں، در در گھر گھر نرائن سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مارگ اکو اک سمجھائیا۔

جیسا سنیاتیا ڈیٹھ، ہر سنگر نظری آئیا۔ جوں نامے ملیا بیٹھلو پیٹھ، نرگن نرور نرکار بے پرواہیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ میٹھ، اتر کدے نہ جائیا۔ کروٹ بدلے دھام انڈیٹھ، پردہ اپنا آپ چکائیا۔ اتر آتم سنائے گیت، رسنا جہوانہ کوئے ہلکائیا۔ سچ پریتی دیوے آپ پریت، پریتوان میل ملائیا۔ دیا کمائے ہست کیٹ، کیٹ ہست اکو رنگ دکھائیا۔ سدا سہیلا وسے چیت، ٹھکوری جگت نہ کوئے دکھائیا۔ گھر وچ گھر دکھائے مندر مسیت، گرودوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان درس دکھائیا۔ جیسا سنیاتیا ڈٹھا، ہر نر ہر کھیل کرانیندا۔ مٹھا کرے کایا ریٹھا، امرت آتم کھ چوانیندا۔ آگے جنائے ساچی ریتا، بھو ابھید کھلانیندا۔ امرت بانی ہر کاناؤں سچا گیتا، گو بند اپنے رنگ رنگانیندا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھانیندا۔ لکھ چوراسی پر کھنہارا نیتا، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر درسی درس کرانیندا۔ جیسا ڈٹھاتیا پایا، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سدا سدا سد رکھے ٹھنڈی چھایا، کلجگ آگن نہ لاگے رائیا۔ ناتا توڑے ترے گن مایا، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جوڑ جڑایا، جوڑا جڑایا ایکا تھانیا۔ سسے اپر ہوڑا دئے دکھایا، نرگن سرگن سرگن نرگن راہ چلائیا۔ ہنگ برہم ویکھ دکھایا، مان ابھمان رہن

نہ پائی۔ نہکرمی اپنا کرم کمایا، کرم کاٹ ڈیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ امرت بانی جس نوں جام پیایا، امر اپد دئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، نیز نین نین درساہیا۔ جیسا سُنیا کرپا درس، ہر درسی درس دکھائیندا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، ہوس ہور نہ کوئے ودھائیندا۔ غریب نمائیاں اُتے
 کرے ترس، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ پورب جنم دالاہے قرض، مقروض اپنا پھیرا پائیندا۔ گر سکھ تیرا ہون نہ دیوے کدے حرج، گھاٹا نظر کوئے نہ
 آئیندا۔ من واسنا جو لگ گئی مرض، بن طیب آپ مٹائیندا۔ اپنا پورا کرے فرض، زرگن سرگن دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ دیوے درس ہو مہربان، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ اتر بخشے اک دھیان، سرتی شبدی میل ملائیا۔ ان پڑھیاں دیوے گیان، بھيو ابھید
 جنایا۔ شبد منتر گرو نشان، ایشٹ دیو اکو اک پرگٹایا۔ نظری آئے صاحب سنگر کاہن، لکھ چوراسی گوپی رہیا ہنڈھائیا۔ مندر سہائے اک مکان، کایا
 کعبہ نور رُشائیا۔ دو دوآبہ کھیل مہان، شاہ نوبا پردہ لاپیا۔ حق جنبا ہو پردھان، سچ ربابا آپ وجائیا۔ پروردگار سانجھیا، لاشریک نور خدائیا۔ کلج
 آنت کرے پیار، مرید مُرشد ویکھ دکھائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملاپاتی کرے رُشائیا۔ لہنا دینا باقی دیوے وچ سنسار، تاکی کُنڈا آپے لاپیا۔ بندہ خاکی نہ
 پاوے سار، خالق خلق ویکھے تھاؤں تھانیا۔ زرگن دیونہار ست دیدار، دید اکو اک جنایا۔ جیسا سُنیا تیسپا پائے گرگھ گر کر پیار، بن پریم پریتی ہتھ کسے
 نہ آئیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت روون زارو زار، نچ نیز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کوٹن کوٹ قلم شاہی لکھ لکھ لیکھا گئے وچار، آنت کوئے کہن نہ
 پائیا۔ جس صاحب سنگر ٹھا کر سوامی دیوے آپ دیدار، سچ آدرش دئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ ہر سنگت دھر سنجوگ، سو پُرکھ زرنجن میل ملائیندا۔ دیونہارا درس اموگھ، ہر پُرکھ زرنجن کھیل کرائیندا۔ کٹنہارا جنم داروگ، اینکارا ویکھ
 دکھائیندا۔ سناونہارا سچ سلوک، آد زرنجن دیا کمائیندا۔ چُگا ونہارا ساچی چوگ، ابناسی کرتا سیو کمائیندا۔ سناونہارا نام سلوک، ابناسی کرتا راگ الائیندا۔
 دساونہارا ایکا اوٹ، پاربرہم پر بھ بھيو جنائیندا۔ ویکھنہارا لوک پرلوک، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سنجوگی
 میل ملائیندا۔ دھر سنجوگی ملیا میلیا، میلنہارا اک اکھوائیا۔ نظری آئے گرو گر چیللا، چیللا گرو روپ دکھائیا۔ پاربرہم پر بھ سجن سہیلا، سگلا سنگ نبھائیا۔

کھج انتم دیکھے ویلا، وار تھت نہ کسے جنایا۔ وسنہارا دھام نویدا، زرگن جوتی جاتا بھیس وٹایا۔ اچرج کھیل پر بھو پر بھ کھیلا، بے آنت نظر کسے نہ آتیا۔ جن بھگتاں چاڑھنہارا تیلہ، لوک مات ساچا سگن منایا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوڑا سی پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سنجوگی میل لئے کرایا۔ دھر سنجوگ میل کرائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ آد جگادی ساچا باپ، پتا پوت ویکھ وکھایا۔ سوہنگ درڑائے ساچا جاپ، تیرا میرا بھو رہے نہ رانیا۔ ویکھ وکھائے پاکی پاک، پتت پاپی لئے ترانیا۔ آتم پر ماتم کھولے تاک، پردہ دُوئی رہن نہ پانیا۔ مہربان مہر نظر کر کے لئے جھاک، جھاکى اِکو اک وکھایا۔ بھگت بھگوان بنے سجن ساک، سگلا سنگ نبھایا۔ لیکھے لائے پنخ تت کایا مائی خاک، جس اپنے چرن چُھبایا۔ آگے بچھے میٹے واٹ، پندھ ہور نہ کوئے رکھایا۔ پار کرائے اپنے گھاٹ، پتن اِکو اک درسایا۔ ملاح بنیا پُرکھ سمراتھ، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دینن اپنے گلے لگایا۔ امرت بانی جنائے گاتھ، سوہلا ڈھولا اِک سنایا۔ جگت وچھوڑا کٹے کملاپات، گرگھ ناراز ہر نرائن لئے ملانیا۔ درس دکھائے ساکھیات، رُپ انوپ دھرایا۔ آنت ملائے اپنی ذات، جوتی جوت جوت سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سنجوگ ہر جن اپنا آپ کرایا۔

* ۳۰ پھگن ۲۰۱۹ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ڈھائی گز دا بھگت ڈپٹا، ہر اپنی دھار بندھائیندا۔ جنم جنم دا میٹے رٹا، اگلا بچھلا پندھ نہ کوئے رکھائیندا۔ سچ دوارا کھولے ہٹا، گھر اِکو اِک پرگٹائیندا۔ چٹنیوں کیتا رٹا، لال رنگ آپ رنگائیندا۔ صاحب سنگر لگا اچھا، دین دیا کمائیندا۔ لیکھے لائے ساچا بچھ، بچپن اپنی جھولی پائیندا۔ سنگھ ٹھاکر نال کیتا متا، ست سرُپی شبد جنائیندا۔ دھر سندیس دیوے پتہ، پت پر میثور کھیل کرائیندا۔ زرگن زرگن پھرے نٹھا، سرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ بھگت ڈپٹا ڈھائی ہتھ، اچی کوک کوک سنایا۔ صاحب سنگر میری

پت رکھ، ہتھ تیرے وڈیاںیا۔ سرن سرنائی گیا ڈھٹھ، چرن کول دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو جنایا۔ ڈھائی گز ڈپٹا کہے پکار، اچی کوک کوک سنایا۔ سُن صاحب سنگر میت مُرار، تیرے در میری عرضوایا۔ تیرا تن کر پیار، میری پریتی اُٹھ اُٹھ دھایا۔ توں کیتا سچ شنگار، اکو اپنے نال چھہایا۔ جگت بستر دتا اتار، تن خاکی روپ دکھایا۔ ہر سنگت ست کر پیار، پرم پُرکھ پریتی اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمایا۔ ڈپٹا کہے پر بھ سچا دردی، درد میرے نال ونڈایا۔ نہ جانے گرمی سردی، آپ اپنا رنگ دکھایا۔ سدا کر نہار اپنی مرضی، مہربان اپنا راہ جنایا۔ سرشٹ سبائی آگن مڑھی سڑدی، گر اپنا مکھ چھپایا۔ گر مکھ آتم پر بھ دی سیجا چڑھدی، ملے مان وڈیاںیا۔ سچکھنڈ دوار بہہ کے اڑدی، اپنا مان جنایا۔ تیرا وچھوڑا مول نہ جردی، برہوں روگ ستایا۔ ڈھولا تیرا آئی پڑھدی، سوہنگ اکو گایا۔ لیکھا رہن نہ دینا فرضی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دے جنایا۔ سُن ڈپٹے ساچی ریت، ہر ریتوان جنائیدا۔ اپنے نال بندھائے پریت، پریت اکو اک رکھائیدا۔ ہر سنگت سُنیا ساچا گیت، گوہنڈ ڈھولا راگ الائئیدا۔ دیونہار وڈیائی ہست کیٹ، سیس تاج نہ کوئے رکھائیدا۔ وسنہارا ہر گھٹ چیت، ہرجن ساچے ویکھ دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا ویکھ دکھایا۔ پچھلا اگلا لہنا دے نوار، جنم جنم وچ بدلایا۔ تن جنم دار ہے نہ کوئی بھار، تن گناں ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھایا۔ ڈھائی گز تیری سُن پکار، سری بھگوان دیا کمائیدا۔ ترے ترے لیکھا وچ سنسار، ترے بھون دھنی آپ جنائیدا۔ پہلی چیت کر وبار، کایا کپڑ پھول بھلائییدا۔ نیتز کھول آپ کواڑ، اکھ پر تکھ آپ گھلائییدا۔ لوک مات کر وپار، ساچا ہٹ چلائییدا۔ دست اموک اکو تھار، تھر گھر واسی آپ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ جنائیدا۔ ساچا حکم دے بھگوان، سری بھگوان دیا کمایا۔ سچ دھرم دا سچ نشان، شاہ پاتشاہ آپ پرگٹایا۔ دیونہارا ساچا مان، مہر نظر آپ اٹھایا۔ بھگت بھگوان کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑایا۔ دیونہارا شبد گیان، اگیان اندھیر مٹایا۔ دکھاونہارا سچ مکان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر رکھ کرتار، اپنی دیا کمائیدا۔ سچ ڈپٹے دے

ادھار، سبج ساچا راہ دکھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ چار کُنٹ گر سیکھ کوئی نہ مارے کار، کئی مات نہ کوئے گڈائیندا۔ مڑھی مسان نہ سکے کوئی اٹھال، جس جن اپنی دیا کمائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بحال، سچ دوارے آپ وسائیندا۔ نرگن ہو کے چلے نال نال، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھٹا دے کے ساچا لال، لال اپنے رنگ رنگائیندا۔ پورب لیکھا جانے گھال، کرنی کیتی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دیا آپ کمائیندا۔ پچھلی کیتی دیوے آپ، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ رام چند داکسٹونات، مہر نظر اٹھائیا۔ بالیک منگی دات، سری بھگوان جھولی پائیا۔ کلجک انتم ویکھ اندھیری رات، بلی بلوان اک چڑھائیا۔ کرپا کر رگھپت رگھناتھ، رگھ اپنی انس جنائیا۔ لیکھا جانے شاہ شاباش، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ رگھپت رگھنس رگھناتھ، رام راما دیا کمائیندا۔ پُرکھ اکال کھیل تماش، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا۔ پوری کر نہارا آس، آسا اکو اک درڑائیندا۔ چرن کول دے بھرواس، بھرواسا من تن آپ بندھائیندا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں وچ سائیندا۔ ست دوار بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑائیندا۔ تریتے جگ دی کلجک شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ رگھسیر سنگھ دی ڈھائی مٹھی خاک، سنگھ گردیال جھولی پائیندا۔ سبج تریتا بنیا ساک، بل بندھن ویکھ دکھائیندا۔ سری بھگوان چوتھی منزل چڑھ جائے کھول تاک، محل اٹل اک سہائیندا۔ سچ سنگھاسن بہہ گرکھاں دیوے دات، اگلا پچھلا جنم لیکھا سب دا اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی جگت بان، اک اک جنائیا۔ ساڈھے دس کھیل مہان، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اٹھ دس کر پردھان، چرن کول دے سر نائیا۔ ہر سنگت سرب کر پروان، پروانہ اکو وار ہتھ پھرائیا۔ گرگھ تیرا کوئی نہ بنے مسان، مسانی پون نہ روپ سائیا۔ لکھ چوراسی کرے کلیان، کل اپنی دے سمجھائیا۔ ڈھر دا لیکھا لکھ سری بھگوان، ہر جن ساچے دے جنائیا۔ ہر سنگت تیرا رہن نہ دیوے آون جان، آون جاون پندھ مکائیا۔ ڈھائی گز ڈپٹا تن گن ہو کے ہٹا چوتھے گھر وساء، لال رنگ دا لال منار، چار کُنٹ دا چار شنگار، ساڈھے تن مندر اپار، لال رنگ پھیدار،

ست رنگ نشانہ اُپر بھلے خبردار، سنگھ ٹھا کر پورب دشا ہے چوکڑا مار، پنج پیارے رہن خبردار، شبد لکھاری دیکھے میت مُرار، ہر سنگت ساری دوئے جوڑ کرے نمسکار، سری بھگوان لیکھا لکھ کے دیوے میں کراں پار، اگے گرگھ کوئے جوئے وچ نہ آئی۔

* پہلی چیتر ۲۰۲۰ بکرمی رگھیر سنگھ دے سکار استھان اُتے جیٹھووال *

پہلی چیت پُرکھ سمرتھ، بیس پیسا دئے وڈیائی۔ ہر بھگت سُہیلے ساچے رکھ، سمرتھ اپنا ہتھ لکائی۔ اگلا مارگ دیوے دس، جیون جگت جنائی۔ جیوندیاں پر بھ کیتے وس، مریاں اپنے چرن رکھائی۔ لہنا دینا چکائے سیں ساڈھے تن ہتھ، ہتھ اپنی جھولی پائی۔ چارے کلیاں چارے کُنٹاں دینیاں رکھ، سنگھ منجیتا دھیان لگائی۔ دھن بھاگ بیس دس پر بھ کھیل کیا ہس، میری سیوا ساچی لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید جنائی۔ ویہہ سو دس بکرمی گاتھ، بالا نڈھا آپ جنائندا۔ دس سال تکدا رہیا ساتھ، ساتھی نظر کوئے نہ آئندا۔ گر گوہند بٹھ کے گیانات، بدھاتا اپنے نال جڑائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانندا۔ ساچا راہ ایکا وار، گوہند گر وڈیائی۔ پُرکھ اکال دیکھنہار، اُبھل بھل کدے نہ جائی۔ باؤن کرے سچ پکار، اوچی کوک سنائی۔ میرا میل وچھریا یار، تیرے ہتھ وڈیائی۔ تریتا لیکھا ڈھر دربار، رام رام سرنائی۔ بالمیک کرے وچار، بھيو ابھید جنائی۔ کسٹو سٹ سٹ ڈلار، جانکی رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید جنائی۔ جانکی سٹ رمیا لال، رحمت ہر کمانندا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، بے پرواہ آپ کھلائندا۔ بالمیک منگیا دان، جھولی اکو اگے ڈاہندا۔ بالی بدھ بال انجان، بھيو کوئے نہ پائندا۔ کرپا کر بھگوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ جنائندا۔ بالمیک کرے ارداس، دوئے جوڑ جوڑ نمسکاریا۔ دھرنی سوہے وچ پر بھاس، پر بھ تیرے چرن دواریا۔ میری پوری کر آس، سوہے بنک اپاریا۔ تیری دیکھاں سچی راس، محل اٹل مناریا۔ تیرے بالے میرے پاس، میرا تیرے چرن سیس جھکا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوئے جوڑ واسطہ پالیا۔ رگھپت کہے رام رگھ، ایکا ایک جائی۔ ساچا

مارگ جائے بٹھ، جگ چوکڑی دیکھ دکھائیا۔ بالیک سُن لے کن، نام ندھان پڑھائیا۔ کرے کھیل سِری بھگوان، کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ ساچے سَت
 چاڑھ چن، چن چن رُشنائیا۔ گن گندھرب دیوت سُر کہن دھن دھن، دھن لے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید جنائیا۔
 بھيو ابھید دسے بھگوان، اپنی دیا کمائندا۔ کلجگ انتم کھیل مہان، نرگن داتا آپ کرائندا۔ ستجگ داست ودھان، ست پُرکھ نرنجن آپ سمجھائندا۔ بالی
 بالے کر پروان، دھر فرمانا آپ سمجھائندا۔ چھوٹا بچہ دیوے دان، دُو آ صفر ایکا صفر ایکا نال ملائندا۔ دُو جا کھیل کرے مہان، جگت جگدیش چند
 چڑھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ ساچی کرنی کھیل اپار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کوڑی
 کایا کرے نہ کوئے پیار، پر بھ چرن سچی سرنائیا۔ انتم ناتا چھڈنا پئے سنسار، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ مر مر جے جیو گوار، لکھ چوراسی گیڑ رکھائیا۔ سِری
 بھگوان ہو مہربان، مہر نظر اک ٹکائیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ انتم زمیں اسمان دکھائے اک نشان، نشانہ اکو اک جھلائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پار برہم، پر بھ اپنی دیا کمائندا۔ اُنی کنگ کر کرم، بھگت دوار نیہہ رکھائندا۔ ساڈھے
 تن ہتھ اگے بیڑا بٹھ، اٹل محل اک رُشنائندا۔ دُھر سندیسہ دُھر درگا ہی گھل، حکمی محکم آپ ورتائندا۔ جوت شبد نرگن دھار بیٹھارل، نظر کسے نہ
 آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوار بن بھگتاں سو بھا کدے نہ پائندا۔ بھگت دوار اگے ساڈھے تن ہتھ، پر بھ دکھری وند
 ونڈائیا۔ ست ستوادی نیہہ وتی رکھ، رکھک بنیا سچا شہنشاہیا۔ ہوئی ہوئی ہو پرتکھ، پہلا دُو جا پندھ مُکائیا۔ تیجے نین ہو پرتکھ، ساکھیات دے سمجھائیا۔
 چھوٹا بالا کہے پر بھو میرا نام رکھ، شبد شبدی لیکھ لکھائیا۔ جُڑیا رہے سچانات، نہ کوئی توڑے توڑ ٹٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 سندیس جنائیا۔ سچ سندیس دیوے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ تریتے جگ دابال انجان، رگھ اپنی رگ اکھوائیا۔ پیر پیر پیر بلوان، بل اکو اک جنائیا۔ پتا پوت
 نہ کوئے پچان، بھيو ابھید نہ کوئے جنائیا۔ دوئے جوڑ منگیا دان، ہر لے سچ سرنائیا۔ سِری بھگوان دیونہار، دین دِیال دیا کمائیا۔ تیرا وچولا بنے نوجوان،
 لالو لالن لے اٹھائیا۔ سگھ کیشن اک دلال، ڈھائی گز ڈپٹا بھیت چڑھائیا۔ گھڑ مہینہ منجیتا ہویا خوشحال، کد ویلا ملاں بھائی بھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ڈھائی گز کر پروان، اپنے تن جُھہایا۔ اگلا لیکھا دو جہان، پچھلا اپنی جھولی پایا۔ دیونہارا دانی دان، داتا اِکو اک اکھوایا۔ ساڈھے تن ہتھ دا سچ نشان، چو تھی منزل دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائی۔ بھگت سہیلا مائی باپ، گرگھ اپنی گود اٹھائی۔ شبد جنایا سوہنگ جاپ، رسنا جہوا ہر گن گائی۔ میل ملاوا کملاپات، آتم پر ماتم وِچ سمانیا۔ سو پُرکھ نرنجن دیونہارا دات، بھيو ابھید جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے دکھایا۔ پورب لہنا سنگھ ٹھاکر، ترے ترے دھار ملانیندا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، اُجرت ہر نہ کوئے لگانیندا۔ بھگتاں دیونہارا آدر، آدرش اِکو اک دکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اپنا آپ گھلانیندا۔ ساچا پردہ دیوے کھول، سری بھگوان وڈی وڈیائی۔ سنگھ منجھتا کہے بول، دوئے جوڑ سرنایا۔ جگدیشا تولنہارا تول، اتول اُتل تیری سرنایا۔ سچ دوارا لوک مات کھول، بھيو ابھید جنایا۔ سبجگ رہے نہ کوئی رول، بھرشٹ رُپ نہ کوئے وٹایا۔ ہر سنگت کر کے آپ اڈول، سکھیا اِکو اک درڑایا۔ بھگت کوئی نہ رہے انھول، پردہ سب دادے گھلایا۔ جس تیرے چرن دھوڑ امرت چھکی ساچی پائل، سو جنم مرن وِچ نہ آئی۔ لیکھا چھکے دھرنی دھول، دھول دے صلاحیا۔ ساڈے نال کر قول، بے پرواہ بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِکو اک درڑایا۔ سری بھگوان دسنہارا، بھيو ابھید گھلانیندا۔ ویہہ سو نو بکرمی بن لکھارا، پچھلا لہنا آپ جنانیندا۔ ویہہ سو اُنی دے ادھارا، سیس نام پردہ پانیندا۔ پہلی چیز بھگت وِہارا، سری بھگوان آپ کرانیندا۔ دُھر درگا ہی دُھر دا لاڑا، اِکو اک دکھانیندا۔ لال رنگ پر بھ چاڑھے گاڑھا، اُتر کدے نہ جانیندا۔ ٹھاکر سنگھ سیوادارا، تن تن اپنی ونڈ ونڈانیندا۔ چو تھی منزل لے کے جائے آپ نرنکارا، آپ اپنی گود بہانیندا۔ چار بُرج کرن نمسکارا، چاروں کُنٹ نین اٹھانیندا۔ ست رنگ نشانہ چڑھے اپرا پارا، سر بھگتاں آپ جھلانیندا۔ ست پُرکھ دی ساچی کارا، ہر کرتا آپ کمانیندا۔ ہر سنگت دیوے اِکو ادھارا، ساتک ست ست ورتانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لال پردہ شبد قنات، بن لکشمی دیکھے نہ کوئی مار جھات، دوجا نظر کوئے نہ آنیندا۔ کچھی کہے تیری وڈیائی، بھگوان بھيو کوئے نہ آنیندا۔ کس بدھ کریں مات گُرمائی، گھر گھر اپنی دیا کمانیندا۔ میرے نین رہے

شرمائی، میری نگہ بال سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ توں بھگتاں پکڑیں جا جا باہیں، میرا موہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ میں روواں وچ جدائی، نیتز نین نیر وہائیندا۔
 سری بھگوان رہیا سمجھائی، بھیا بھید کھلائیندا۔ تیرے پیار دی اک گڑمائی، لوک مات دکھائیندا۔ تیرا لہنگا دے ودھائی، تیرے گیت لائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ لال بھوشن کچھی دھار، نرگن آپ جنائیا۔ بھگتاں کر سچ پیار، پردہ اک دکھائیا۔ دیکھو
 دروپد آئی رووے زارو زار، بے پرواہ بے آنت تیری شہنشاہیا۔ سبج کریں کی کی کار، کرتے کرنی مات کمائیا۔ جس پنج وار تیرے ناؤں لائی جیکار، تس
 سچھنڈ لیکے جاویں چائیں چائیا۔ دروپت کہے میں اچے نہ ہوئی پار، میرا لیکھا نگ نہ سکیا رائیا۔ کرشن کہے کے گیا وچ سنسار، تریلوکی وچ میری سرنائیا۔
 آگے میل پڑکھ اکال، جوں بھادے لئے ملائیا۔ کلج بیٹھی رہی بے حال، میری سار کسے نہ پائیا۔ میں دیکھ کے آئی رنگ لال، لال رنگ کون رہیا
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا جنائیا۔ دروپتی آئی پینڈا چیر، اپنا پندھ مکائیا۔ جس نے میرا لہن نہ دتا چیر، سو صاحب
 پھیرا پائیا۔ جس پچھے آگے دو جہاناں کٹ زنجیر، اپنی گنڈھ پوائیا۔ سنگھ بٹن چاروں کٹ مارے کیر، پریتم سنگھ نیوں نیوں چلے واہو داہیا۔ اندر سنگھ کہے
 پر بھ تیرے نال نبھے اخیر، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ گرگھ سنگھ کہے ہر سنگت ہست کیٹ، اوج پنج تیری اک سرنائیا۔ پال سنگھ کہے میں گاواں گیت،
 پر بھ اکو ڈھولا چائیں چائیا۔ جس نوں لہدے مندر مسیت، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سو کلج آنت جن بھگتاں کرے سچ پریت، پریتی اکو اک
 جنائیا۔ سبج چلائے ساچی ریت، ہر سنگت دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آ دروپت دیکھ اکھ، سو
 پڑکھ نرنجن آپ جنائیا۔ صاحب سنگر ہو پر تکھ، اپنی دھار جنائیا۔ بھگت بھگوان رہیا رکھ، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا مارگ صاحب دس، اکو اک درڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لال رنگ دارنگ لال گرگھ وچ پیکھے صاحب دیال، دیال اپنی دیا کمائیا۔ دیا کما صاحب سلطان، جگ بالے دیکھ
 دکھائیندا۔ پریم پریتی اکو دان، در جھولی اک بھرائیندا۔ سچھنڈ دا ساچا کاہن، چوتھے گھر وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیا
 جنائیندا۔ رگھیر سنگھ پر بھ پے سرنا، پہلی چیت خوشی منائیا۔ دھن بھاگ توں ملایا اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ تیرے بھگتاں وچ میرا رہ جائے

ناں، میرا ناں تیری وڈیا نیا۔ ناتا تھاپتا ماں، بھین بھائی نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا لگا سوہنا سچا تھاں، جس گھر نرمل جوت کرے رُشنا نیا۔ بھائیاں نال بھائی
 ملیا آ، پچھلا پندھ مُکائی۔ اکو منگاں سچ دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ پاربرہم پت پر میثور پہلی چیت ہر سنگت دے بخش پچھلے گناہ، میری آسا پور کرائیا۔
 جس طرح میٹوں دتی اپنی ٹھنڈی چھاں، گرکھاں ہونا سہائی۔ گر سکھ کوئی نہ کریو نانہ، اگے آؤنا چائیں چانیا۔ ویکھو کوئی نہ مارے دھاہ، ہر کھ سوگ نہ
 کوئے جنائی۔ سری بھگوان لوک مات وچوں لئے اٹھا، اگوں گو بند انگلی لائی۔ سچھنڈ دوارے دئے وسا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے ہو
 کے ویکھن آ، کون آیا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائی۔ رگھیر سنگھ کرے ارداس، بالا
 اک دھیان لگائی۔ ہر سنگت تیری شاخ، تڈھ بن نظر کسے نہ آئی۔ سب دی پت لیئی راکھ، مہر نظر اٹھائی۔ کلج مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند
 کرے رُشنا نیا۔ جس نے تیری گائی گاتھ، سو جنم مرن وچ نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائی۔
 ساچے سُت سُن دُلا رے، سری بھگوان آپ جنائندا۔ بڈھے نڈھے سارے تارے، بچیا کوئے رہن نہ پائندا۔ پار کرائے ویاہے کوارے، دُئی دویت نہ
 کوئے جنائندا۔ گرگھ رل مل بولن پنچ جیکارے، ایہہ آخری وار سمجھائندا۔ سچھنڈ کسے نہ ملے وچ سنسارے، کوٹن کوٹ جیو دھیان لگائندا۔ سادھ سنت
 کرن ہاہا کارے، ہوئے روگ نہ کوئے مٹائندا۔ جن بھگتاں پر بھ جو واجاں مارے، سوئے لوک مات اٹھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر آپ اٹھائندا۔ پہلی چیت لکھاواں گا۔ بالے پوری آس کراواں گا۔ ہر سنگت ساری سچھنڈ بہاواں گا۔ گر گو بند نال ملاواں گا۔ گر چیلے اکو گھر
 دکھاواں گا۔ پچھلا لیکھا مات چکاواں گا۔ بھرم بھلیکھا باہر کڈھاواں گا۔ ستجگ ساچا راہ دکھاواں گا۔ ماواں کولوں پُتراں گلیں ہار پواواں گا۔ مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان جیکار لگاواں گا۔ ساڈھے تن ہتھ موں مُکاواں گا۔ کلیاں گڈن دی ریت ہٹاواں گا۔ کفن لال رنگ دا پاواں گا۔ لبھن وچ ہو ر کسے
 نوں وال نہ دکھاواں گا۔ جن بھگتاں قفل گھلاواں گا۔ مُفت اپنا نام ورتاواں گا۔ ہر سنگت ہر کھ سوگ چکاواں گا۔ نام جوگ اک جاناواں گا۔ گو بند دی
 گو بند ریتی پھر دکھاواں گا۔ بچے نہیاں ہیٹھ رکھاواں گا۔ گرگھ چھت دے اُپر چڑھاواں گا۔ اُجل گھ کراواں گا۔ راہ اکو سارے پاواں گا۔ ساچے سکھو

بن سیوک سیو کماواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پاواں گا۔ ساچی دست جھولی پاؤں گا۔ سبجگ ساچا راہ چلاؤں گا۔ آون جاون پنہہ مُکاؤں گا۔ مڑھی گور اگو گھر دکھاؤں گا۔ جھوٹھی ماٹی ناتا توڑ تڑاؤں گا۔ آتم پر ماتم وچ ملاؤں گا۔ ہڈیاں بالن کر جلاؤں گا۔ ساچی وست وچوں اٹھاؤں گا۔ اپنے نال لے کے جاؤں گا۔ دو جہاناں پار کراؤں گا۔ سچکھنڈ دوار بہاؤں گا۔ ویکھ ویکھ خوشی مناؤں گا۔ اگو ڈھولا ساچا گاؤں گا۔ میں تیرا توں میرا دوجا سنگ نہ کوئے دکھاؤں گا۔ ایسے کر کے پہلوں ڈھاہیا اپنا ڈھیرا، پنچ تت شیر سنگھ نظر کسے نہ آؤں گا۔ لکھ چوراسی کر کے بھلاواں ہیرا پھیرا، اپنا بھو نہ کسے جتاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلی چیز دا سچ وبار، ہر سنگت بن کرنی پار کراؤں گا۔ چھوٹے بالے رکھنا یاد، سو پرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ تیری سنی آپ فریاد، سچکھنڈ نواسی پھیرا پائیا۔ آگے سنگت دے کے جاوے داد، اپنی وست جھولی پائیا۔ ساریاں لکھ چوراسی وچوں لے کاڈھ، جنہاں لیکھا دتا لکھائیا۔ ندھڑک ہو کے مارو آواز، پر بھ آونا چائیں چائیا۔ جس کھولیا سچا راز، بھو ابھید رہیا جنائیا۔ پار برہم دا اگو سماج، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ہندو سکھ عیسائی مسلم سچ دوارے دیکھن کاج، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ اٹھ دس رین بھڑی گر اوتار پیر پیغمبر سارے آون بھاج، گھر ساچے خوشی منائیا۔ نیتز کھول کے دیکھن کون مستری راج، جنہاں سچ دوار دتا بنائیا۔ کون ہر سنگت جس ملی دات، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ کون ستر بہتر چہتر چار چار ملی جماعت، پنچ پنچ وٹی ودھائیا۔ رگھیر سنگھ کہے پر بھ ویکھ سب دے ساتھ، میٹوں نکیوں وڈا دتا بنائیا۔ میرا پتا بیٹا دسر تھ رام، رام پت کسٹو اکھوائیا۔ کسٹو دا پر بھ بنیا سچا ساک، انتم اپنا میل ملائیا۔ میں اُچ محلے چڑھ کے ویکھیا مار جھات، گر سکھ راہ وچ بیٹھا دھیان لگائیا۔ پر بھو مہربان اس دا میرے نال دے دے ساتھ، در تیرے آوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سکھ سکھ نال ملائیا۔ سکھ کہے میرا سکھ ناتا، دوجا سجن نظر کوئے نہ آئیندا۔ توں مات توں پتا توں دیونہارا داتا، دانی اگو اک اکھوائیندا۔ کلج ویکھ اندھیری راتا، اپنا ساچا چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیرے در رکھی آس، آس آس وچ جنائیا۔ میری بھجھی سرب پیاس، ترسنا ہور رہی نہ رائیا۔ اُپر بیٹھا آکاشاں آکاش، پر تھی رنگ نہ کوئے وٹائیا۔ میرا

سچا بنا دے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ونڈا کو اک جنایا۔ تیری ونڈا ڈھائی مٹھ، ہر مٹھی آپ جنابیندا۔ ادھی گرگھ لئے لٹ، سری بھگوان دیا کمانیندا۔ در آ کے سنگھ کرنیل کولوں لئے پچھ، تیرا لیکھا لیکھے وچ پائیندا۔ جس دوارے بہائے اپنے پُت تِس منزل آپ چڑھائیندا۔ گر سکھو سری بھگوان کدے نہ جائے رُس، جگ جگ رُسڑے آپ منائیندا۔ جس دا اک وار پریم پریتی نال سیس گیا جھک، تِس جم نیڑ کدے نہ آئیندا۔ لال بھوشن ویکھے اٹھ، نیتز نین کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیونہارا ساچا دان، ڈھائی مٹھی کر پروان، محل اٹل اُچ مکان سچ محل اک سہائیندا۔

سچ محلے لے کے آئے، ہر سنگت دے وڈیایا۔ تھوڑی تھوڑی راکھ پنجاں پیاریاں ہتھ، پھڑائے ساڈھے تن ہتھ سنگھاسن آپ جنایا۔ نالو نال رہیا سمجھائے، بھل کوئے نہ جایا۔ دلی تخت دتا لکھائے، بھگت دوارے پور کرایا۔ بٹن سنگھ تیری ارداس لیکھے لائے، بیننتی اپنی جھولی پائیا۔ منزل ۵۰ منزل لئے چڑھائے، محل اٹل کرے رُشایا۔ اگلا لیکھا پھر لکھائے، بے پرواہ بے پرواہیا۔ رگھیر سنگھ رگھ رگھنس جنائے، رگھپت اپنا جوڑ جڑایا۔ مات پتا ساک سین نیتز نین نہ کوئے وہائے، روندیاں ٹھور کوئے نہ آئیا۔ جس دے سیس چھتر چور پر بھ آپ جھلائے، تِس جگت بھاوے نہ کوئے وڈیایا۔ حکمے اندر در آپ بلائے، بھجا آیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جس دا لیکھا تیراں پھگن دتا لکھایا۔ ویہہ سو اک پہلی جیٹھ، سو پڑکھ نرنجن دیا کمایا۔ شبد سُنتری ساچی ویکھ، مہر نظر اٹھایا۔ آتما سنگھ رہیا ویکھ، بسنت کور دھیان لگایا۔ کوئی نہ جانے پر بھ کا بھیت، بھيو اپنے ہتھ رکھایا۔ چھوٹی بچی کرے ہییت، چھندر کور مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ ویہہ سو دو دسیا حال، بھيو ابھید جنایا۔ پورب جنم رہے نال، سگلا سنگ نبھایا۔ پیو دھی گھالے گھال، گھالی گھال ویکھ وکھایا۔ صاحب سنگر اولڑی چال، چال نرالی اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا رہیا جنایا۔ پچھلا لیکھا آتم رس، اٹھے پہر رنگ رنگایا۔ سنگھاسن سیوانس نس، کوار کنیا

آپ کمائیا۔ سری بھگوان دیوے وتھ، دست جھولی پائیا۔ زور کھول اپنی اکھ، اکھ پر تکھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی ساچی رہیا کرائیا۔ تن چار پنچ پنچم رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیدا۔ آتم پر ماتم سے سنگ، سگلا سنگ دکھائیدا۔ نرمل دھار نرمل چند، نرگن آپ رُشائیدا۔ نرگن نور نرگن ٹھنڈ، نرگن اگت بھجائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلا لیکھا آپ دکھائیدا۔ پچھلا لیکھا لیکھا لیکھ، لکھت لکھت وڈیائیا۔ پورب جہاں رہیا ویکھ، بھل کدے نہ جائیا۔ جس نال کرے انتر ہیئت، باہر پنچ رہیا رکھائیا۔ کرپا ندھان کھول بھیت، اپنا پرکاش کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دست اکو اک جھولی پائیا۔ اکو دست دیونہار، داتا دانی دیا کمائیدا۔ ہر سنگت وچ دسیا اچی کوک پکار، پردہ اوہلا نہ کوئے رکھائیدا۔ سوندر رنجیت کور دوہاں دا اک وہار، پاربرہم پتری روپ وٹائیدا۔ انتم لہنا ویکھے وچ سنسار، دینا اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جنہاں پچھے بیڑا ہر سنگت کرے پار، بھار اپنے کندھ اٹھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی بن کارن نہ کسے سمجھائیدا۔

* پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ بھنگڑے دے ویلے جیٹھووال *

بھگت دوارے ڈھول مردنگا، دو جہان رہیا جگائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگا، بھيو کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ اٹھ بھجے ننگا، سر اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ دروہی خدا دی چھڈیا پچھلا سنگا، ساتھ کوئے رہن نہ پائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ نیتز نین اندھا، نظر کسے نہ آئیا۔ ہر سنگت مل کے گایا چھندا، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ پہلی چیت چڑھیا چٹا، چند اکو اک رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھول مردنگ اک وجائیا۔ وجیا ڈھول دو جہان، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ بیر بیتالے نین کھولن ویکھن مار دھیان، نیتز نین نین اٹھائیا۔ کون دوارے کھیل کرے سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں دیوے دان، دست امولک جھولی پائیا۔ اٹھ دس بھنڑی زین کرے پروان، پروانہ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مردنگ اِکو اِک سناٹیا۔ مردنگا وِجا سچا ناد، شری بھگوان آپ وِجانیا۔ نیتز کھول ویکھن برہم برہما، وِشن برہما شو دھیان لگائیا۔ کون آنت سُنے فریاد، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ لکھ چوڑاسی وِچوں کاڈھ، اپنے چرن لگائیا۔ سبج ساچی دیوے داد، کلجگ کوڑا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل بے پرواہ بھگتن ناچ، نوآ اپنا کھیل کرانیدا۔ جس دے ہردے گیا راج، روم روم تِس مہکانیدا۔ لیکھا جان پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کار کمائیدا۔ شبد اگئی دے آواز، اُچی کوک کوک سنانیدا۔ ہر سنگت تیرے وسے ساتھ، وِچھڑ کدے نہ جانیدا۔ بچھلا چھڈ دیو پوجا پاٹھ، وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن اگے کم کوئے نہ آئیدا۔ صاحب سنگر پورا اتارے پار گھاٹ، منجھدھار نہ کوئے رُٹھائیدا۔ پہلی چیتر پار برہم بنیا سجن ساک، سگلا سنگ رکھائیدا۔ مارو چھالاں کھلے تاک، گرگھ سرتی اٹھا بھنگڑا اِکو پائیدا۔ سچھنڈ جان دی دسی جاج، ہرکھ سوگ نہ کوئے رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک آپ ورتائیدا۔ شبد مردنگ کہے میری سُن پکار، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نو سو چوڑانوے چوڑی جگ پیتے وِچ سنسار، میری سار کسے نہ پائیا۔ رسنا جہوا جیو جنت سادھ سنت جب جب گئے ہار، آنت کوئے کہن نہ آئیا۔ کلجگ لے کلکی اوتار، نہہکنک پھیرا پائیا۔ تیرے چرن میری نمسکار، دوئے جوڑ سرنائیا۔ تیرے ہندیاں تیرا بھگت نہ ہوئے خوار، اگے دیوے نہ کوئے سزائیا۔ ساچا کردے آپ وبار، بن وباری بے پرواہیا۔ پہلی چیتر درس مہان، بیس پیسارہ تکائیا۔ چوتھی منزل کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیا۔ اُپر ست رنگ جھلے نشان، نشانہ اِکو نظری آئیا۔ شبد ڈھول کہے موہے دے دان، گوہند تیرا نین تکائیا۔ اکیاں کر در پروان، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دن دہاڑے تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ دن دہاڑے منگی منگ، اوہلا نظر کوئے نہ آیا۔ کر کرپا پر بھ رنگیں رنگ، رنگ رنگیلا اِکو آیا۔ زرگن سرگن دینا سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ ایتھے اوتھے دو جہان چکے پندھ، ادھ وِچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جو تیرا ڈھولا گاؤندے چھند، جگت جیو جنت دے اندر اندر، بے لکھ نظر کسے نہ آیا۔ سری بھگوان پہلی چیتر چاڑھے چند، ادھی رات رُت سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھگتن لیکھا دے وکھایا۔ شبد ڈھول تُوں رہ تیار، سری

بھگوان آپ جنائیا۔ چار جگ دے تگن راہ منگن درس دیدار، نیتز نین اٹھائیا۔ اٹھ دس اکٹھے کراں وچھڑے یار، یار اکو اک جنائیا۔ در آون تیمی اوتار، بھکت اٹھاراں سپس جھکائیا۔ گر دس دیکھن نین اگھاڑ، اکھ نال ملایا۔ جس نوں گو بند کہہ کے گیا پڑکھ اکال، سو صاحب پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اُتے ہوئے دیال، دین اپنے گلے لگائیا۔ سچ دھرم دا اک دوار، اینکارا آپ دکھائیا۔ جن بھگتاں چلے نال نال، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا آپ جنائیا۔ دھر فرمانا ہر کرتار، اکو اک جنائیندا۔ اکی سکھاں پیلے بنھے سر دستار، مہربان ویکھ دکھائیندا۔ کمر کسا اکیاں دا کرے ایکا وار، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ اندر دیوے نام اچھال، سروور اکو اک دکھائیندا۔ سچ دوارے وجے تال، تلواڑا اپنا نام جنائیندا۔ گر گھ ویکھے سچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ ادھی رات بھنڑی زین، ہر سنگر آپ جنائیا۔ اکی سکھ تیار رہن، جو بھنگڑا رہے پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دھن دھن دھن سارے کہن، گو بند ویکھے چائیں چائیا۔ جنہاں سری بھگوان آیا لین، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اگے رہے نہ کوئی لہن دین، دینا نظر کوئے نہ آئیا۔ زرگن بنے ساک سجن سین، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہر سنگت ناتا جوڑ دیوے بھائی بھین، کوڑی اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ادھی رات چاڑھے رنگ، کھیلے کھیل بن ملنگ، عیسیٰ موسیٰ محمد چار یاری ناچ نچائیا۔ ملنگ بنے پروردگار، بے پرواہ کھیل کھائیندا۔ گر سکھاں دے ادھار، گر سکھاں پار کرائیندا۔ تال وجے وچ سنسار، ڈھول ڈھمکا اکو شبد جنائیندا۔ جنہاں امتر ملیا پیار، تنہاں منتر نام پڑھائیندا۔ لالو تیرا لہنا اتم وار، ہر سنگت وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچی سیوا لائیندا۔ ساچی سیوا کرن پیر، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ چاروں گنت ورتے قہر، اندھ اندھیرا اکو چھائیا۔ گر سکھاں ملیا گسپیر گہر، پر بھ داتا بے پرواہیا۔ دیوے نام طرز اکو لہر، نور ظہور اک رُشائیا۔ سچکھنڈ دکھاوے اپنا شہر، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ دوجا وڑے نہ کوئی ایر غیر، لکھ چوڑا سی دیوے دکھا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکھائیا۔ پر بھ ساچا ڈھولا گایگا۔ ادھی رات کھیل دکھائیا۔ گر سکھاں اپنا رنگ چڑھائیا۔ اٹھا ڈن دا پچھلا لیکھا اٹھسٹھ گر سکھاں پیراں ہیٹھ دبا یگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، چار کُنٹ دھوڑی خاک اڈایگا۔ دھوڑی خاک اڈایگا۔ پر بھ اپنا کھیل کراویگا۔ گرکھاں ناچ نچاویگا۔ نارد من شرمایگا۔ بھاگ سنگھ وڈیاویگا۔ کنت سہاگ راگ الاویگا۔ سوئی سرتی جاگ کھلاویگا۔ محن ماگھ اک کراویگا۔ دُرمت داغ دھواویگا۔ ہنس کاگ بناویگا۔ سچ درس آپ دکھاویگا۔ جنم جنم دی حرص مٹاویگا۔ ساچے پوڑے آپ چڑھاویگا۔ براہمن گوڑے پندھ نکاویگا۔ بھگت دوارے ناچ دکھاویگا۔ کلج کوڑے جیو بھن تڑاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد ساچا ڈھولا، جن بھگتاں آپے گاویگا۔ پہلی چیت جب باراں وجن گے۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھ اٹھ بھجن گے۔ گر اوتار اک دُوبے نوں سدن گے۔ پیر پیغمبر نیز کھول کھول لہجن گے۔ چار جگ اپنا لیکھا باہر کڈھن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرکھ ساچے پنجن گے۔ جب ادھی رات آئیگی۔ ترے گن مایا گر لائیگی۔ نیز نیناں نیر وہائیگی۔ چاروں کُنٹ راہ تکائیگی۔ دوئے جوڑ واسطہ پائیگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت خوشی منائیگی۔ جب ادھی رات ہوئے ویلا، ویلا وقت دے جنایا۔ گوہند ویکھ گرو گر چیلا، چیلا گر لئے ملائیلا۔ پر بھ ملے سجن سہیلا، دُھر درگا ہی پھیرا پائیلا۔ دکھائے دھام اک نُویدا، نر گن نر نکار نر ویر وڈی وڈیائیلا۔ ساچا کھیل پر بھ کھیلا، جگت نیز نظر نہ آئیلا۔ گرکھاں رائے دھرم دی کٹے جیلا، چتر سکت لیکھ رہن نہ پائیلا۔ بھگتاں کرے اپنا میلا، کھول جاگ اپنے رنگ رنگائیلا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر آپ اٹھائیلا۔ جس ویلے ہوئے ادھی رات، زرتی رت آپ سہا میندا۔ جن بھگتاں دیوے امولک دات، انملی آپ ورتا میندا۔ کایا مندر اندر ویکھے مار جھات، بند کواڑی کُنڈا لاہندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ دا پچھلا ساتھ، سری بھگوان آپ جنائندا۔ اگے دتے اکو گاتھ، سوہنگ ڈھولا منتر درڑائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت آپ سہا میندا۔ جب ادھی رات آویگی۔ بھڑی رات خوشی مناویگی۔ سچ سہنجی اک وچھاویگی۔ جوت زرنجی راہ تکاویگی۔ درد دکھ بھے بھنجی بھو چکاویگی۔ چرن دھوڑ مجنی دُرمت میل دھواویگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک دکھاویگی۔ ساچی کھیل کرائیگا۔ پر بھ اپنا بھو چکائیگا۔ راشٹریتی سندیس پُچائیگا۔ پچھے دا پچھلا لیکھا جھولی پائیگا۔ پردھان منتری وچولا وچ رکھائیگا۔ پنڈت پاندھا جنتری پھول نہ کوئے

سمجھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنا تھکم ورتائیگا۔ ادھی رات آوے نیڑے، اپنا راہ تکائیا۔ کون پر بھ
وسائے کھیڑے، گھر مندر سو بھاپائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ وچھڑے کھیڑے کھیڑے، جنہاں اپنے رنگ رنگائیا۔ پورب جنم چکائے جھیڑے، آگے
جھنجٹ رہن نہ پائیا۔ شبد اگئی لیائے اپنے گھیرے، شبد ڈوری اک دکھائیا۔ چوتھی منزل چڑھ کے چار کنت جن بھگتاں نال لے لئے پھیرے، اکو وار
کرے کڑمائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ کر کے بیٹھا رہیا وڈے جیرے، اپنا روپ نہ کسے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گلے بتھیرے، ڈھر سندیس
جھولی پائیا۔ سارے کہہ کے گئے اسیں تیرے چیرے، سنگر اکو نظری آئیا۔ انت اکٹھے ہوئے بھگتاں ڈیرے، پہلی چیت ملے وڈیائیا۔ کرپا کرے پر بھو
اپنی چھیڑ کوئی نہ چھیڑے، چھیکڑ بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ چار جگ دے بھوندے اتم آگے وچ گیڑے، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب اکو اک اکھوائیا۔ ادھی رات تکے راہ، نیتز نین اٹھایا۔ صاحب سنگر ملے ملاح، نہکنا ناؤں دھرایا۔
بھگتاں دیوے اک صلاح، دوجا منتر نہ کوئے پڑھایا۔ شودوالا مٹھ مندر مسجد گرو دوار کایا اندر دے دکھا، اٹ گارا نہ کوئے لگایا۔ جس دواویوں شاستر
سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لئے بنا، سو گرہ گرکھاں دے درسایا۔ جتھے وسے بے پرواہ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اوتھے اکو ڈھولا اکو راگ
رہے گا، چھٹی راگ بھیو نہ رایا۔ سو منتر اتر صاحب دیال دے وساء، آپ اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھنڑی رینڑی رنگ
چڑھایا۔ بھنڑی رین کھ چکے نقاب، پردہ کوئے رہن نہ پائیا۔ پروردگار کرے آداب، نیوں نیوں سجدہ سپس بھکائیا۔ در دوار کرے سلام، علیکم کوئے نہ
دے وڈیائیا۔ پرگٹ ویکھے اک امام، نورو نور نور رُشنائیا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد بنیا غلام، بن بردا سیو کمائیا۔ سو صاحب پرگٹ ہو یا وچ جہان، نرگن
جوتی جامہ پائیا۔ بھگت دوارا ساڈھے تن ہتھ منار، چھٹی جگ دا کھیل مہان، نانک ویکھن آوے چائیں چائیا۔ گوہنڈ رت نہیاں ہیٹھ دبی آن، مہربان ہو
سہائیا۔ پہلی چیتز کھیل کرے سری بھگوان، بھگوان اپنا راہ چلائی۔ اپنا دیوے بلیدان، گرگھ بلی نہ کوئے چڑھائیا۔ آگے ہر سنگت ملے سگھنڈ مکان، دوجا
مندر نہ کوئے دکھائیا۔ دُر ڈراڈا اوچو اوچ نیرن نیرا ہو کے ویکھے مار دھیان، دھیان دھیان وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

سچا ور، بھنڑی رین نال ملائیا۔ بھنڑی رین ہتھ پاکلیرے، پو لال سیس لکائیا۔ سری بھگوان میرے بستر ویکھ چیرے، مہر نظر اٹھائیا۔ چار جگ دے وچھڑے ویرے، گرگھ سجن دے ملائیا۔ گو بند کہہ کے گیا ایک رنگ رنگاواں نائی چھیمبے جھیرے، اوچ نیچ کوئے رہن نہ پائیا۔ پہلی چیترا سب دی بدل دے تقدیرے، تقصیر کوئے رہن نہ پائیا۔ در آیاں دی کٹ دے بھڑے، تیرا مل نہ لاگے رائیا۔ میں تھک گئی بہہ کے رنگے پیہڑے، میرا گھنڈ نہ کوئے چکائیا۔ توں آئیوں بے نظیرے، نظر مہر اک اٹھائیا۔ میں ویہندی رہی اُنی سال تیرا کھیل دھیرے دھیرے، دھیان تیرے چرن لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جگت ہیوڑے انت رہن نہ پائیا۔ انت پوری کراں آس، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائندا۔ جگ چوکڑی بچھاواں پیاس، ہر پڑکھ زرنجن دیا کمائندا۔ جن بھگتاں ہوواں داسی داس، اینکارا آپ سمجھائندا۔ آد زرنجن کہے کراں پرکاش، جوت زرنجن ڈگمگائندا۔ سری بھگوان کہے میرا کارج آئے راس، بھگت دوارا اک وڈیائندا۔ ابناسی کرتا کہے میں وساں پاس، وچھڑ کدے نہ جائندا۔ پاربرہم کہے میں لیکھے لاواں پون سواس، ساہ ساہ اپنی جھولی پائندا۔ سنجگ دی ساچی شاخ، ہر جن ساچے آپ پرگٹائندا۔ لکھ چوراسی وچوں راکھ، آپ اپنا میل ملائندا۔ جگ چوکڑی کتھا کہانی دسدا رہیا بات، انتم زہر پور کرائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آساترنا انتم میٹ مٹائندا۔ ہے پر بھو سچ بھگوان، کی تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل ویکھ سرب شرمان، شرع کرے لڑائیا۔ جس دا دھردے رہے دھیان، زرنجن زرویر اشٹ منائیا۔ جس نے بھیجیا بنا کے کاہن، گند منوہر لکھی زائن کھیل کرائیا۔ جس آد جگاد جگ جگنتر دتا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ جس دا بودھ اگادھ گیان، شاستر سمرت وید پڑان، لیکھا دھر نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا سچھنڈ سچا مکان، پروردگار نور الایہا۔ سو کجگ انتم پرگٹ ہو وچ جہان، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ بھگت دوارا کر پروان، سچ نشان اک جھلائییا۔ ساڈھے تن ہتھ دیوے دان، آپ اپنی وست جھولی پائیا۔ گرگھ گر سکھ نچن گدن گان، گا گا شکر منائیا۔ باقی لکھ چوراسی لاہے مکان، دھرم دوارا نظر کسے نہ آئییا۔ جس جن گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تس ملے مان وڈیائیا۔ ابناسی

کرتا نرگن ہو کے آیا سیو کمان، سیوا اِکواک رکھائیا۔ ست دھرم داسْت بنائے ودھان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہک نک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شیر دلیر بھبک اِکوشد لگائیا۔

شبہ کہے میری اِکو بھبک، بھگوان تیری وڈیائیا۔ پھر اٹھاواں چوڈاں طبق، چوڈاں لوک دیاں ہلایا۔ وشن برہما شو گائے اِکو سبق، گر اوتار پیر پیغمبر اِک پڑھائیا۔ تیرے نام دا پترا دیواں پرت، جس دے اُتے اکھر نظر کوئے نہ آئیا۔ جس وچ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر کیتے غرق، ڈوگھی دھار سار کسے نہ آئیا۔ مار زوال جگ چو کڑی تیتوں کدے نہ آیا ہرکھ، سوگ چننا نہ کوئے رکھائیا۔ تیری کسے نہ کیتی پرکھ، تیرا پردہ سکلیا نہ کوئے لاہیا۔ کلجگ انتم کر کپا دتا درس، گو بند منگ منگائیا۔ پہلی چیتز پریم پریتی کر جا کلھت پڑھت، جس دا لیکھا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا اگے دینا رہے نہ دھرت، جگت آڑھتی نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا بھگت، بھگت تیرا راہ نکائیا۔ آد آنت لگی شرط، شرع کوئے رہن نہ پائیا۔ ہن رہن نہیں دینا فرق، کبیر کوک کوک سنائیا۔ بھگتو اِچ پہلی وار منگو ہو ندھڑک، پاربرہم رہیا جنائیا۔ اپنی سدھی کر لو سڑک، برہما وشن شو بیٹھے سیس جھکائیا۔ نیچ گد کے مارو بڑک، سنگھ شیر ملیا سچا ماہیا۔ اگوں جا کے آیا پرت، پچھلیاں اگے لئے لائیا۔ لکھ چوڑا سی ہووے غرق، آنت سکے نہ کوئے بچائیا۔ اودھر تگن اٹھائی نرک، رائے دھرم اپنا بل دکھائیا۔ اکھراں نال اکھراں دی لگی رہنی نہ جڑت، نش اکھراں اِکواک وڈیائیا۔ جس در گر اوتار پیر پیغمبر جگت وکارے وٹوں رکھدے گئے ورت، آسا ترسنا مایا ماما موہ چکائیا۔ سو صاحب سنگر شبہ اگئی رہیا کڑک، ڈھولا اِکواک سنائیا۔ پہلوں گو بند کولوں رہ گئی رڑک، ہن بیڑا پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ گر سکھ کہن اسماں کسے لنگوٹے، مل کے آئے واہو داہیا۔ ہتھ وچ پھڑے چھریاں سوٹے، کرپاناں رہے دکھائیا۔ جٹ ماجھے دے بڑے موٹے، کیشن سنگھ روپ جنائیا۔ جے گو بند ویلے رہ گئے تھوٹھے، ہن باقی کوئے رہن نہ پائیا۔ سری بھگوان آپ آ کے دیکھے اپنے پوتے، پوترے اپنی گود سہائیا۔ اگے پین نہ دیوے موچھے، ہتھ کھنڈا نہ

کوئے اٹھائیا۔ پچھلے سب دے کدھ دیوے روسے، رُسیا کوئے رہن نہ پائیا۔ جو لُگیا کسے گوشے، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ اگے مارگ لائے سوکھے، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پہلی چیتر جنہاں نوں ہتھ آگئے موئے، پھیر پیر پیغمبر نظر کسے نہ آئیا۔ ہالیو تہاڑے پورے ہو گئے جوتے، جوترا اگے نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رہیا وڈیائیا۔ بھگت کہن اسیں بنے بلوان، بل اپنا آپ دھرایا۔ پہلوں اک اک نوں ملدا رہیا بھگوان، ہن کٹھیاں ہو کے جھرمٹ پایا۔ جنناں چر نہ دیویں دات، باہر نکل کتے نہ جایا۔ سارے کرواک زبان، کیتا قول نہ کوئے بھلایا۔ پچھلا سب نے چھڈیا ایمان، اکو نرنکار نظری آیا۔ گردر مندر مسجد شو دوالا مٹھ چلے دکان، صاحب سنگر ہٹ نہ کوئے دکھایا۔ جنہاں سچا پاتشاہ پاربرہم سوامی ملیا آن، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت رہیا درڑایا۔ ہر سنگت کہے اسیں اٹھاں گے۔ ساچا نام پر بھ توں لٹاں گے۔ اگلا حال سارا پچھاں گے۔ دلبر ہو کے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، اگے پھیر کدے نہ لکاں گے۔ ہر سنگت کہے منگ دے اساڈی، کیوں جگ جگ لارا لائیا۔ دھلے مارن آندھی گوانڈھی، تیری سار کوئے نہ پائیا۔ گر سکھ آتم تیرے پریم باندی، پریم تیرا نام دھیائیا۔ اکو ڈھولا سچا گاندی، گا گا شکر منائیا۔ جگت کولوں نہ کدے شرمندی، جس ملیا پریم ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ ڈھول والیا و جا ڈھول، ہر ڈھولا آپ سنائیندا۔ صاحب جنہاں دے وسیا کول، سو گرگھ کھ نہ کدے شرمائیندا۔ اچی سارے کہو بول، سری بھگوان پھیرا پائیندا۔ گو بند نال کیتا قول، اتم توڑ نبھائیندا۔ پہلی چیتر سب دے اندر جائے مول، مولا اپنا روپ وٹائیندا۔ ہر سنگت نہ جائے ڈول، لکھ چوراسی آپ ڈلائیندا۔ ویکھیو کوئی نہ رہو انھول، ستیاں آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پردہ دیوے کھول، اندر وڑ وڑ درس دکھائیندا۔ آتم درس دکھایا۔ پر بھ اپنی دیا کماویگا۔ پہلی چیتر رت سہاویگا۔ ابناسی اچت پھیرا پاویگا۔ جن بھگتاں راگ الاویگا۔ ڈھولا اکو اک گاویگا۔ ہر سنگت ناچ نچاویگا۔ گرگھ وڈیاویگا۔ منمگھ نین شرمایا۔ ادھی رات رنگ چڑھاویگا۔ آتم سیجا پلنگ آسن لاویگا۔ نام مردنگ و جاویگا۔ اکیاں سر دستار سجاویگا۔ کمر کسا اک دکھایا۔ جو پری انند چھڈ کے نشا، سو مڑ کے گھر گھر آویگا۔ گلوں کٹ کے

جم دارسءا، اپنے نال ملاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اکو نام وکھاویگا۔

* پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال چوتھی منزل اُتے *
 ۵۹

سچ تخت پر بھ ساچا چڑھیا، نرگن نرؤیر وڈی وڈیاںیا۔ اپنی کرنی آپے کریا، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ نہ جنمے نہ کدے مریا، جنم مرن وچ نہ آئیآ۔ نر بھے ہو کدے نہ ڈریا، بھو اپنا سرب جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محل اٹل کرے رُشانیآ۔ سچ محلے چرن رکھ، سو پُرکھ نرنجن دیا کمانیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو پرتکھ، اینکارا بھو چکانیندا۔ آد نرنجن کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹانیندا۔ ابناسی کرتا بن کے داس، ساچی سیو کمانیندا۔ سری بھگوان کھیل تماش، دو جہاناں ویکھ وکھانیندا۔ پاربرہم پر بھ لہنا جانے پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھجانیندا۔ سچ دوارے کر نواس، سچ سنگھاسن سو بھا پانیندا۔ جگ چو کڑی پوری کر نہارا آس، آسا اکو اک وکھانیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرانیندا۔ ساچا کھیل چیت مہینہ، اینکار اک وڈیاںیا۔ اُنی سال بنیا رہیا ناپینا، نرگن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ حکمے اندر لوک تینا، ترے گن مایا حکم منایا۔ حکمے اندر رنگ چاڑھے بھینا، بھنڑی رین نال ملائیآ۔ حکمے اندر کریا ٹھانڈا سینہ، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ حکمے اندر مرنا جینا، جیون جگت دے جنایا۔ حکمے اندر ہوئے ادھینا، بن سیوک سیو کمانیا۔ حکمے اندر بن پرینا، پاربرہم پر بھ اپنا بل رکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر سب کچھ چھینا، دیونہار آپ وڈیاںیا۔ حکمے اندر لوے چھین، شہنشاہ اپنا حکم جنانیندا۔ حکمے اندر کرے تلقین، طالب طلبا آپ پڑھانیندا۔ حکمے اندر کرے مسکین، نر بھے بھو اک وکھانیندا۔ حکمے اندر کھیل کرے جل مین، نرگن سرگن ونڈ ونڈانیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک رُشانیاندا۔ حکمے اندر سچ دوار، سچ سچ وڈیاںیا۔ حکمے اندر سچ گھر بار، سچکھنڈ سہانیا۔ حکمے اندر جوت اُجیار، نورو نور ڈمگانیا۔ حکمے اندر پروردگار، بے پرواہ اپنی کار کمانیا۔ حکمے اندر کھول کواڑ، بند

تاکي کُنڌا لاهيا۔ حکمے اندر تهر گهر پاوے سار، محل اٿل کرے رُشنائيا۔ حکمے اندر شبدی دهار، شبد رُپ سمائيا۔ حکمے اندر راج جوگ سِکدار، شهنشاه اپنا حکم
 چلايا۔ حکمے اندر بھکھک بنے بھکھار، خالی جھولی رهيا دکھائيا۔ حکمے اندر داتا داني ديونهار، وڈ وڈا وڈ وڈيائيا۔ حکمے اندر کھول کواڑ، مندر اندر اک سُهائيا۔
 حکمے اندر نار کنت بھتار، حکمے اندر سِج سُهائيا۔ حکمے اندر باهر، گُپت ظاهر ونڌ ونڌائيا۔ حکمے اندر سُت دُرار، شبدی بيٺا اِکو جائيا۔ حکمے اندر کر وِهار، بوھاري
 دے سجهائيا۔ حکمے اندر پلائے تار ستار، اپنا حکم منائيا۔ حکمے اندر کرے کار، کرتا اپنی کل دھرائيا۔ حکمے اندر کر پِيار، وِشنوُن ديونهار وُڌيائيا۔ حکمے اندر
 امرت دهار، امر امر جنائيا۔ حکمے اندر برهما کھول کواڑ، کول کول درسائيا۔ حکمے اندر سُن اگي کھيل نيار، دھواُن دهار دکھائيا۔ حکمے اندر ديا باقی کر اُجيار،
 کملا پاتي سو بھاپائيا۔ حکمے اندر اتر شکر کر اُجيار، مہر نظر نظر اُٹھائيا۔ حکمے اندر بن وِچولا سر جنهار، ساچا ڈھولا دے سنايا۔ حکمے اندر بھولا بنے آپ نر نکار،
 ساچا کُنڌا هتھ اُٹھائيا۔ حکمے اندر رکھ اوھلا اگم اُپار، بھيو کوءے نہ پائيا۔ حکمے اندر وِشن برهما شو بنائے بھکھار، تے منگن جھولي ڈاھيا۔ حکمے اندر اچھيا اُپار،
 پار برهم پر گئائيا۔ حکمے اندر ستو گن وِچار، آپ اپنا رنگ دکھائيا۔ حکمے اندر طمو بن وِنجار، تہنا گنڌھ دوائيا۔ حکمے اندر کھيل کرے کرتار، آپ اپنا پردہ
 لاهيا۔ حکمے اندر پِنج تت کر پِيار، اپ پِنج وائے پر تھی آکاش گنڌھ پوائيا۔ حکمے اندر رکت بوند پاوے سار، نر گن سر گن ميل ملايا۔ حکمے اندر نو نو کھول
 کواڑ، در در بھيو چُڪائيا۔ حکمے اندر کام کرودھ لوبھ موھ ہنکار، آسا تر سنا لے پر گئائيا۔ حکمے اندر مایا ممتا شنگار، موھ مَجَبَّت اِک سجهائيا۔ حکمے اندر نار کنت
 بھتار، حکمے اندر سِج وُڌيائيا۔ حکمے اندر کھيلے کھيل اُپار، اُپر پير ويس وٺائيا۔ حکمے اندر نام نِدھانا بول جِيکار، جے جِيکار کرے شنوائيا۔ حکمے اندر نِش اکھر
 کر تيار، رُپ رکھ نہ کوءے دکھائيا۔ حکمے اندر حکم ورتار، حکم حکم کھانہ جائيا۔ حکمے اندر هو اُجيار، حکمے اندر کرے رُشنائيا۔ حکمے اندر چار کھاني بن وِنجار،
 وِنج اِکو اِک درسائيا۔ حکمے اندر شبد ناد دُھنکار، ايکاراگ الايا۔ حکمے اندر نرمل جوت اُجيار، نور نور رُشنائيا۔ حکمے اندر دھواُن دهار، سُن اگم رکھائيا۔ حکمے
 اندر کول کولي بھرے اُپار، امرت بوند سمائيا۔ حکمے اندر سہنس دل ويکھنهار، حکمے اندر پردہ لاهيا۔ حکمے اندر ايرٺا پَنگل کرے خبردار، ساچا حکم آپ جنائيا۔
 حکمے اندر ٹيڏھی بنک ويکھنهار، دُونگھی بھوري پھير پائيا۔ حکمے اندر دسويں ديونهارا مان، دہ دِشا ويکھ دکھائيا۔ حکمے اندر ليکھا جانے بودھ اگادھ بودھ گيان،

اکھر اکھر نال ملائیا۔ حکمے اندر وشن دیوے دان، دست امولک جھولی پائیا۔ حکمے اندر برہم کرے پروان، پاربرہم سرنائیا۔ حکمے اندر کر کلیان، سنساروگ مٹائیا۔ حکمے اندر ترے گن مایا کر پردھان، پردھاگی اکو اک دکھائیا۔ حکمے اندر پنج تت نشان، نشانہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ حکمے اندر شبد مہان، شبدی شبد اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو حکم آپ رکھائیا۔ حکمے اندر ہوئے آپ، اپنا حکم آپ چلائیندا۔ حکمے اندر مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ حکمے اندر ساچا جاپ، توں میرا میں تیرا ساک اکھوائیندا۔ حکمے اندر پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ حکمے اندر جوڑے نات، ناتا بدھاتا میل ملائیندا۔ حکمے اندر سنائے گاتھ، اگم اتھاہ درڑائیندا۔ حکمے اندر درسائے اپنی ذات، اذاتی روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ حکمے اندر بیٹھا رہے اکانت، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ حکمے اندر کھیل کرے بوہ بھانت، بدھ اپنی نہ کسے جنائیندا۔ حکمے اندر دیونہارا دات، کرن کرن سورج چند چمکائیندا۔ حکمے اندر ویکھنہارا ساکھیات، صاحب اپنا روپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ جنائیندا۔ حکمے اندر کھولے تاک، آپ اپنی دیا کمائیا۔ حکمے اندر ہوئے پاک، پُنیت اکو اک اکھوائیا۔ حکمے اندر بنے ساک، سچن صاحب سچا ماہیا۔ حکمے اندر چڑھے راک، آسو گھوڑا اک دوڑائیا۔ حکمے اندر چارے کھانی لئے بھاگ، اندج جیرج اُتبیج سیتج مان دوایا۔ حکمے اندر ویکھے کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ حکمے اندر اچھیا کرے آس، آسا اپنے وچ دھرائیا۔ حکمے اندر شاہو شتاباش، شہنشاہ اپنی سیوا لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو حکم دے وڈیائیا۔ حکمے اندر شبدی دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیندا۔ حکمے اندر وشن برہما شو اوتار، ترے گن اپنا میل ملائیندا۔ حکمے اندر پنج تت اکھاڑ، زرگن سرگن ناچ نچائیندا۔ حکمے اندر سورج چند پساہ، منڈل منڈپ آپ سہائیندا۔ حکمے اندر چارے کھانی کر تیار، بودھ اگادھی نام درڑائیندا۔ حکمے اندر چارے وید کرے پکار، اُچی کوک کوک سنائیندا۔ حکمے اندر برہم دے ادھار، پاربرہم پر بھ اپنا حکم سنائیندا۔ حکمے اندر آتم پر ماتم کرے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ حکمے اندر ایش جیو ونجار، ساچا ہٹ گھلائیندا۔ حکمے اندر زرگن سرگن کرے پیار، پریم پریتی اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر کھیل کرائیندا۔ حکمے اندر چار کھانی، چار چار ونڈائیا۔ حکمے اندر چار بانی، چار چار سمجھائیا۔ حکمے اندر چار جگ کہانی، کہہ کہہ گئے درڑائیا۔ حکمے اندر چار وید پرانی، آتم پر ماتم بھو گھلائیا۔

حکمے اندر چار کُنٹ نشانی، نور نورانہ جوت رُشانیایا۔ حکمے اندر اکھ کہانی، گھر گسپھر سُنایا۔ حکمے اندر امرت بانی، امیوں رس آپ ورتایا۔ حکمے اندر نور
 نورانی، جوتی جوت کرے رُشانیایا۔ حکمے اندر ساچی بانی، اپنا ناؤں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو حکم جنایا۔ حکمے اندر پنچ
 تت، تتو ویکھ وکھائیدا۔ حکمے اندر برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیدا۔ حکمے اندر بٹھے نت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیدا۔ حکمے اندر کرے کھیل پڑکھ سمرتھ،
 سمرتھ اپنی کل جنائیدا۔ حکمے اندر دیوے وتھ، وست امولک جھولی پائیدا۔ حکمے اندر وسے گھٹ گھٹ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیدا۔ حکمے اندر کھیل بازی گر
 نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رچائیدا۔ حکمے اندر بنے کملاپت، کول نین ڈمگائیدا۔ حکمے اندر رکھے دھیرج جت، ست سنتو کھ آپ درڑائیدا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ منائیدا۔ حکمے اندر تخت تاج، تخت نواسی لئے بنایا۔ حکمے اندر جوگ راج، رعیت دے سمجھایا۔ حکمے اندر
 زِرگن سرگن کاج، کرنی کرتا آپ کرائیا۔ حکمے اندر دیوے داج، وست امولک جھولی پائیا۔ حکمے اندر مار آواز، پاربرہم برہم لئے اٹھایا۔ حکمے اندر رکھے
 لاج، سر اپنا ہتھ لگایا۔ حکمے اندر بنے گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ آپ اکھوایا۔ حکمے اندر چلائے جہاز، سیوک اکو اک درڑایا۔ حکمے اندر کرے ناچ، جگ
 جگ ویس وٹایا۔ حکمے اندر کھیل تماش، خالق ویکھے بے پرواہیا۔ حکمے اندر پوری آس، آسا پورن آپ ہو جائیا۔ حکمے اندر کرے اگنی بات، نش اکھر اکھر
 پڑھایا۔ حکمے اندر دیوے ساتھ، سگلاسنگ نبھایا۔ حکمے اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ حکمے اندر بنے برہم، پاربرہم ونڈ
 ونڈائیدا۔ حکمے اندر بنے کرم، نہکرمی روپ دھرائیدا۔ حکمے اندر ویکھے ورن، ورن برن جنائیدا۔ حکمے اندر بھو برن، برنی برن سمجھائیدا۔ حکمے اندر نیتز
 ہرن پھرن، کایا مندر اک لکھائیدا۔ حکمے اندر سنگر چرن، سو پڑکھ زرنجن آپ سمجھائیدا۔ حکمے اندر ساچے پوڑے چڑھن، پوڑا اکو اک وڈیائیدا۔ حکمے اندر
 نام ندھانا پڑھن، وشن برہما شو ڈھولا گائیدا۔ حکمے اندر کرنی کرن، کرتا اپنی کار کمائیدا۔ حکمے اندر دھرنی دھول، دھرنی ویکھ وکھائیدا۔ حکمے اندر، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکو اک جنائیدا۔ حکمے اندر پاربرہم اپار، اپنی کھیل کرائیا۔ حکمے اندر برہما ست ڈلار، سنت کمار وڈیایا۔ حکمے اندر
 براہ کریا خبردار، بے آنت بے آنت بے آنت حکم ورتایا۔ حکمے اندر یگے پُرش کھول کواڑ، نیتز نین جنایا۔ حکمے اندر حیگریو پار اتار، اتر پورب دشا دے

سمجھائی۔ حکمے اندر نر نرائن کھیل کرے کرتار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ حکمے اندر کپل مُن دے ادھار، حکمے اندر دتا ترے کر پسار، بھیو ابھید گھلایا۔
 حکمے اندر رکھپ دیو چرن بھگھار، بھگھیا اکو اک ورتایا۔ حکمے اندر پرتھو پار، دھرنی دھول متھن لایا۔ حکمے اندر متس ہویا خبردار، جل جل رُپ سمایا۔
 حکمے اندر کچھپ چکے بھار، مندھرا پٹھ اٹھایا۔ حکمے اندر دھنتر منگے دان، اپنی جھولی ڈاہیا۔ حکمے اندر موہنی ہویا بلوان، رُپ انوپ دھرائیا۔ حکمے اندر
 ہنسا گاوے گان، برہماست مان مٹایا۔ حکمے اندر ہرنانش کر کلیان، نر سنگھ اپنی کل دھرائیا۔ حکمے اندر باؤن ہو پردھان، بل راجے پار کرائیا۔ حکمے اندر
 گج سار پاوے آن، تندو اتند کٹایا۔ حکمے اندر دھرو دیوے گیان، نر نرائن سیو کمایا۔ حکمے اندر پرس رام کرے کلیان، مہر نظر اٹھایا۔ حکمے اندر دسرتھ
 بیٹا رام، رگھننس اک وڈیایا۔ حکمے اندر وید ویاسا ہو پردھان، کواری کتیاں ملے وڈیایا۔ حکمے اندر کاہنا کرشنا نوجوان، نام بنسری گیا وجایا۔ حکمے اندر
 موسیٰ دے دھیان، مسلسل اکو دھار دکھایا۔ حکمے اندر عیسیٰ کر پردھان، پتا پوت راہ جنایا۔ حکمے اندر محمد دیکھ نادان، کلمہ نبی رسول پڑھایا۔ حکمے اندر سچ
 نشان، ڈھردر گاہی آپ دکھایا۔ حکمے اندر آپ امام، اپنا بھیو جنایا۔ حکمے اندر نوجوان، ساچی کھیل کرائیا۔ حکمے اندر جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنی کار کمایا۔ حکمے اندر نانک رنگ، نرگن پنج تت چڑھایا۔ حکمے اندر انگد مردنگ، ساچا ڈھولا اکو گایا۔ حکمے اندر امر داس ترنگ، امر امر برسایا۔
 حکمے اندر رام داس ملیا انند، انند اکو اک ورتایا۔ حکمے اندر ارجن چڑھیا چند، لوک مات رُشنائیا۔ حکمے اندر کھیل ہر گوہند، پُرکھ اکال دے دکھایا۔ حکمے اندر
 ہر رائے منگے منگ، خالی جھولی لئے بھرایا۔ حکمے اندر ہر کرشن بال اوستھا جگت جہان کیتا رنڈ، آپ اپنا بردھ دھرایا۔ حکمے اندر تیغ بہادر گایا چھند، سوہلا اکو
 اک درڈایا۔ حکمے اندر گوہند ملیا سورا سربنگ، پُرکھ اکال پردہ لاہیا۔ حکمے اندر ونڈی ونڈ، ساچا تھم آپ ورتایا۔ حکمے اندر ساچا چھند، چار وید ڈھولا گایا۔
 حکمے اندر جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک رکھایا۔ حکمے اندر وید پُران، پرانی جیو جنت سمجھائی۔ حکمے اندر شاستر سمرت کرے
 دھیان، دھیانی دھیان لگایا۔ حکمے اندر گیتا گیان، اٹھ دس دے وڈیایا۔ حکمے اندر انجیل قرآن، حکمے اندر بائبل صفت صلاحیا۔ حکمے اندر نانک
 شبد گن ندھان، ڈھر سندیسہ دے سنایا۔ حکمے اندر گوہند میلا وچ جہان، پُرکھ اکالا آپ جنایا۔ حکمے اندر دیونہارا ڈھر فرمان، جگ جگ شنوائیا۔ حکمے اندر

لیکھا لکھ لکھ گئے بیان، بیانا درگاہ ساچی گئے ٹکائیا۔ حکمے اندر جگ چوکڑی ہوئے کلیان، سبجگ تریتا دواپر کلجگ رہن نہ پائیا۔ حکمے اندر بھگت کرے پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ حکمے اندر دھرو پرہلاد کری کلیان، امریک اپنی گود بہائیا۔ حکمے اندر بل باؤن دتا دان، دانی اکو نظری آئیا۔ حکمے اندر جنک کری کلیان، بھيو ابھید گھلایا۔ حکمے اندر ہری چند دتا گیان، اگیان اندھیر مٹایا۔ حکمے اندر بدر دتا نشان، حکمے اندر سدا اپنی گود بہائیا۔ حکمے اندر بے دیو کرے کلیان، حکمے اندر نام دیو وڈیایا۔ حکمے اندر دھنا اک نشان، حکمے اندر بینی سنگ نبھایا۔ حکمے اندر ترلوچن کرے دھیان، حکمے اندر سین سیوا لایا۔ حکمے اندر گنکا کری پار، حکمے اندر بدھک دئے وڈیایا۔ حکمے اندر رویداس چھارا سیوا کرے پار، پانہا گنڈھے چائیں چائیا۔ حکمے اندر گنگا دھار جل دھار، جل جل روپ سمایا۔ حکمے اندر کپیر جلاہا سد سچے دربار، سچ دوارا دئے دکھایا۔ اکو نظر آئے کرتار، دوجا روپ نہ کوئے جنایا۔ حکمے اندر سچ شنگار، شہنشاہ اپنا آپ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم وچ رکھے وڈیایا۔ حکمے اندر آد آنت، حکم حکمی کھیل کرانیندا۔ حکمے اندر سری بھگونت، اپنا حکم آپ جنایندا۔ حکمے اندر نار کنت، سچ سہنجنی سو بھا پانیندا۔ حکمے اندر ساچا منت، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹانیندا۔ حکمے اندر وشن برہما شو کھیل اگنت، حکمے اندر کروڑ تینتسا دھار دکھانیندا۔ حکمے اندر گر اوتار بھگت، بھگوان اپنا حکم منانیندا۔ حکمے اندر پیر پیغمبر بنائے بنت، حکمے اندر اپنی کھیل کرانیندا۔ حکمے اندر ساچے سنت، صاحب سنگر آپ اٹھانیندا۔ حکمے اندر گرگھ لکھ چوراسی وچوں اٹھائے جیو جنت، جیو جنت اپنی کل دکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم ورتانیندا۔ حکمے اندر حکم ڈونگھا، نظر کسے نہ آئیا۔ حکمے اندر نانک بنیا سوگھا، سچکھنڈ دوارے پھیرا پائیا۔ حکمے اندر پریم رس دا بنیا چونگھا، رس اکو اک جھولی پائیا۔ حکمے اندر ماریا ہونگا، ہنورا اکو اک سنایا۔ حکمے اندر کایا ماٹی وچے تنکا، تند ستار ناڑ بہتر ناد جنایا۔ حکمے اندر امرت جھرنا جھرے بوندی بوندا، کول کول اٹایا۔ حکمے اندر بنے گونگا، رسنا جھوانہ کوئے ہلایا۔ حکمے اندر ہووے اوندھا، نین سکے نہ کوئے گھلایا۔ حکمے اندر بنے ڈھونڈا، ڈھونڈ ویکھے سرب لوکایا۔ حکمے اندر ویکھے چوٹی چوڈا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا حکم دئے جنایا۔ حکمے اندر لکھے لیکھ، لیکھا اپنا آپ جنایندا۔ حکمے اندر دھرے بھیکھ، ویس انیک وٹانیندا۔ حکمے اندر وسے دیس، سچکھنڈ ساچے سو بھا پانیندا۔ حکمے اندر دئے سندیس، گر اوتار پیر پیغمبر

پڑھائیندا۔ حکمے اندر لکھ چوڑاسی دیکھے کھیت، گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔ حکمے اندر کر اُتپت، سنت بھگت اپنی کار کمائیندا۔ حکمے اندر کھولے بھیت، پردہ اپنا
 ناں کوئے رکھائیندا۔ حکمے اندر کرے وینت، آپ اپنی ونڈ ونڈائیندا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سمجھائیندا۔ حکمے اندر بنے
 وچولا، شبدي رُپ دھرائیا۔ حکمے اندر بنے گولا، نرگن سیو کمائیا۔ حکمے اندر گائے ڈھولا، سوہنگ راگ الائیا۔ حکمے اندر بنے تولاء، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔
 حکمے اندر بدلے چولا، گُپت رُپ وٹائیا۔ حکمے اندر رکھے پردہ اوہلا، نظر کسے نہ آئیا۔ حکمے اندر بنے مولاء، مولاء رُپ آپ ہو جائیا۔ حکمے اندر کرے تولاء،
 گر اوتار پیر پیغمبر بندھن پائیا۔ حکمے اندر پائے رولا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دے درڑائیا۔ حکمے اندر چکھے ڈولا، لکھ چوڑاسی اپنے کندھ
 اٹھائیا۔ حکمے اندر کھیلے ہولا، اپنا ہولا نہ کسے سمجھائیا۔ حکمے اندر بنیا رہے بھولا، بھاؤ اپنے وچ چھپائیا۔ حکمے اندر دیکھے دھرنی دھرت دھولا، حکمے اندر زمیں
 آسمان پھیرا پائیا۔ حکمے اندر بیٹھا رہے اڈولا، ڈُل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ حکم سنائیا۔ حکمے اندر ڈھر سندیسہ،
 آد پُرکھ سنائیندا۔ حکمے اندر برہما وشن مہیشا، اکو راہ چلائیندا۔ حکمے اندر ترے پنچ دے آدیساء، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ حکمے اندر گر اوتار جانے بھیکھا،
 بھیکھی اپنی کار کمائیندا۔ حکمے اندر لکھنہارا لیکھا، قلم دوات نہ کوئے رکھائیندا۔ حکمے اندر بنے بنتا، نت نت ویس وٹائیندا۔ حکمے اندر کھیلے کھیڈا، کھلاڑی اکو
 نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر آپ بھوائیندا۔ حکمے اندر کھیل اپارا، اپر پر آپ کرائیا۔ حکمے اندر سو پُرکھ نرنجن بن
 ونجارا، ساچا ہٹ چلائیا۔ حکمے اندر ہر پُرکھ نرنجن تولنہارا، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ حکمے اندر ایکنکار ساچی دھار بولنہارا، انبولت راگ الائیا۔ حکمے اندر آد
 نرنجن کر اُجیارا، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ حکمے اندر ابناسی کرتالا اکھاڑا، نرگن اپنا ویس ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر سری بھگوان دے ہلارا، سچ ہلارا اک
 وکھائیا۔ حکمے اندر پار برہم پر بھ کر پسارا، پسر پساری ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر برہم دھارا، لکھ چوڑاسی جیو وڈیائیا۔ حکمے اندر پُرکھ نارا، نار پُرکھ گنڈھ پوئیا۔
 حکمے اندر کھیل نیارا، نرگن نرور آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر ورتائیا۔ حکمے اندر سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی آپ بنایا۔
 حکمے اندر پائی ونڈ، تھر گھر اپنا راہ جنایا۔ حکمے اندر گایا چنڈ، شبد میرا بھجو چکایا۔ حکمے اندر دتا اند، اند اند وچ جنایا۔ حکمے اندر مکایا پنڈھ، بن پاندھی

پھیرا پایا۔ حکمے اندر نار دُھاگن ہوئے رنڈ، حکمے اندر کنت سہاگ ہنڈھایا۔ حکمے اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو حکم دئے وڈیایا۔ حکمے
 اندر آد جُگاد، جُگ جُگ کھیل کرائیا۔ حکمے اندر ہو وساد، وسادی رُپ سمائیا۔ حکمے اندر وجائے ناد، انادی دُھن شنوایا۔ حکمے اندر لڈائے لاڈ، نرگن اپنی
 گود بہایا۔ حکمے اندر میٹے واد وواد، وکھ امرت رُپ بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر جگت چو کڑی جُگ بھوایا۔ حکمے اندر اکھر
 رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگیندا۔ حکمے اندر سیج پنگ، آتم پر ماتم آپ سہانیدا۔ حکمے اندر ناد مردنگ، گر اوتاراں آپ جنائیدا۔ حکمے اندر نَجھر جھرنا
 امرت دیوے انند، انند اپنے وچ پرگٹائیدا۔ حکمے اندر دُئی دوتی ڈھاوے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیدا۔ حکمے اندر کوڑی کرپا کرے کھنڈ کھنڈ، کھرگ
 کھنڈا نام چکائیدا۔ حکمے اندر ہووے بخشند، بخشش اِکو اک وکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سمجھائیدا۔ حکمے اندر دُھر
 دربار، آد پُرکھ لگایا۔ حکمے اندر ہو اُجیارا سچ سگھاسن سو بھاپایا۔ حکمے اندر شاہو بھوپ سِکدارا، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹایا۔ حکمے اندر سیس جگدیش تاج سوہے
 اپارا، نظر کسے نہ آیا۔ حکمے اندر پنچم بٹھے دھارا، پنچم کھ کھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرایا۔ حکمے اندر لکھ
 چوڑا سی ناتا، کھانی چار چار وڈیایا۔ حکمے اندر پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ حکمے اندر ہو پرکاشا، گھر گھر جوت جگایا۔ حکمے اندر پون سواسا، ساس
 ساس سمائیا۔ حکمے اندر پاوے راسا، گوپی کاہن نچایا۔ حکمے اندر ہوئے اتم ذاتا، حکمے اندر نیچ نیچ وڈیایا۔ حکمے اندر بنے کملا پاتا، حکمے اندر ناری رُپ وکھائیا۔
 حکمے اندر گائے اپنا ساکھ، صاحب سنگر مہا اکھ جنائیا۔ حکمے اندر پُچھے واتا، جُگ جُگ پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ
 حکمے سنایا۔ حکمے اندر آد جنایا، بھل رہے نہ رانیا۔ حکمے اندر شبد سُت پڑھایا، اِکو گن وڈیایا۔ حکمے اندر وشن برہما شو مارگ لایا، چرن کول سرنائیا۔ حکمے
 اندر ترے پنچ جوڑ جڑایا، پنچ پچیس ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر نرگن سرگن وند وندایا، رکت بوند کری گُڑمائیا۔ حکمے اندر محل اٹل رُشایا، کایا سو بھاپایا۔ حکمے
 اندر پار برہم برہم وچ سما، نورو نور نور رُشائیا۔ حکمے اندر شبد اناد ناد دُھن گایا، آتمک راگ سنایا۔ حکمے اندر گر اوتار پیر پینمبر ناؤں دھرایا، ویکھنہارا
 تھاؤں تھانیا۔ حکمے اندر سچ سندیسہ سدا سدا سد گھلایا، بھل رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا جنایا۔ حکمے سُن شبد دُلا،

شبد دھیان لگایا۔ توں وڈا داتا بے عیب پروردگار، بے پرواہ تیری شہنشاہیا۔ کر کرپا موہے دے ادھار، اک تیری منگ منگایا۔ نرگن روپ کر تیار، مہابلی تیری سرناہیا۔ پُرکھ ابناسی دے پیار، سچ سچ سمجھایا۔ مہاکال کر خبردار، تیری سیو لگایا۔ مہاکال کہے پر بھ توں دیاں، تیرے ہتھ وڈیایا۔ شبد تیرا بنیا لال، میں شبدی سیو کمایا۔ میرا اکو من سوال، دوئے جوڑ پیا سرناہیا۔ جہاں چر میرے نال نہ دیویں کال دیاں، تیری کرے نہ کوئے وڈیایا۔ جو اُپجیا سو ہوئے بے حال، آنت کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیایا۔ مہاکال تیری پوری آسا، حکمے آپ کرائیندا۔ حکمے اندر تھم بھرواسا، حکمی دھیر دھرائیندا۔ مہاکال کال دیوے سا تھا، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار دھار وچوں اُپجائیندا۔ کال کہے پر بھ میری عرضوئی، نیتز نیناں نیر وھایا۔ میٹوں ملے نہ کتے ڈھوئی، تھان تھنتر نظر کوئے نہ آیا۔ تڈھ بن سہارا دیوے نہ کوئی، تیرے اگے واسطہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ مہاکال کال کرے سفارش، بول بول جنایا۔ پر بھ تیرا لیکھا جہاں چر نہ آوے وچ عبارت، حرف حرف نہ کوئے درڑایا۔ توں کر نہارا گھاڑت، انھو بھو نہ کوئے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکایا۔ حکمے اندر کال مہاکال، مہا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ حکمے اندر ہو دیاں، بھکھک بھچھیا جھولی پائیندا۔ حکمے اندر کھیل نرال، سو صاحب ستگر آپ کمائیندا۔ حکمے اندر پتر گپت کرے بحال، ساچا لیکھا ہتھ پھرائیندا۔ حکمے اندر رائے دھرم لئے اٹھال، دُھر سندیسہ راگ سناہیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید گھلائیندا۔ کال مہاکال رائے دھرم پتر گپت، چار رہے جنایا۔ تیرا کھیل نہ سکے بھگت، بھگون تیرے ہتھ وڈیایا۔ جہاں چر دتے نہ اپنی جگت، پنواں حصہ نال ملاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جو سب دامارگ اکھوائیا۔ پُرکھ ابناسی دینا ناتھ، دین دیاں اکھوائیندا۔ چوہاں دیواں اکو ساتھ، لاڑی موت سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی کرے کھاج، کھاتا آنت نہ کوئے بھرائیندا۔ دیونہارا نرگن دات، نرور آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید گھلائیندا۔ حکمے اندر موت لاڑی، کال مہاکال کرے گڑمانیا۔ پتر گپت کھیل اپاری، ہر لیکھا دئے سمجھایا۔ ویکھ وکھائے گھڑن بھنہاری، سمر تھ پُرکھ وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدار ہیا کھلایا۔ پنچم اٹھ کرن صلاح، چرن دھیان لگایا۔ حکمے اندر بلیاراہ، حکمی حکم وڈ وڈیایا۔ جگ چوکڑی سیوا
 دیوے لا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا حکم منایا۔ حکمے اندر جگ چوکڑی چار، کوٹن کال کال بتایا۔ حکمے اندر
 لیکھا لکھ لکھ گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر مات جنایا۔ حکمے اندر دین مذہب ذات پات کر کر خبردار، شبد سندیسہ گئے الایا۔ حکمے اندر کھڑگ کھنڈا کٹار، تیر
 کمان چلے گئے چڑھایا۔ حکمے اندر جنگل جوہاں وچ ہو خوار، حکمے اندر بالے نہیاں ہیٹھ دہایا۔ حکمے اندر وہے گنگا جل جل دھار، حکمے اندر اگنی تھم تپایا۔ حکمے
 اندر لیکھا دس کے گئے اگم اپار، بے آنت وڈی وڈیایا۔ حکمے اندر وید ویاسا منگے بھگھار، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ حکمے اندر پوت سپوتا براہمن گوڑا آئے وچ
 سنسار، اچے ٹلے پر بت آسن لایا۔ حکمے اندر موسیٰ ڈگا منہ دے بھار، نوری نور نہ جھلیا جانیا۔ حکمے اندر عیسیٰ منگے پناہ پروردگار، پتا اکو نظری آئی۔ حکمے
 اندر محمد کرے پکار، اچی کوک کوک سنایا۔ حکمے اندر کھیل کرے پروردگار، سانجھیا وڈی وڈیایا۔ حکمے اندر امام مہدی لئے اوتار، زرگن نور نور
 رُشانیا۔ حکمے اندر نانک شبدی دھار، اگم اتھا پڑھایا۔ حکمے اندر اینکار کرتار، دوجا انک نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ
 جگ حکمے اک شنوایا۔ حکمے اندر نانک زرگن گایا، گہر گمبھیر وڈیائیدا۔ حکمے اندر دھیان لگایا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ حکمے اندر راگ
 الایا، نام منتر ست الایندا۔ حکمے اندر منگ منگایا، اپنی جھولی اگے ڈاہندا۔ کون ویلا پر بھ ہوئے سہایا، زرگن اپنا پھیرا پائیدا۔ جگ چوکڑی پنڈھ مکایا،
 آپ اپنا حکم منائیدا۔ حکمے اندر گو بند لیکھ لکھایا، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیدا۔ حکمے اندر یارڑا ستھر اک ہنڈھایا، سولاں سیج آپ بہائیدا۔ حکمے اندر تکھی مکھی
 دھار جنایا، حکمے اندر ساچی سکھی آپ اکھوائیدا۔ حکمے اندر دھر دی چٹھی لئے پڑھایا، انڈھی اکھر نہ کوئے وڈیائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیدا۔ حکمے اندر جگ چار، چوکڑ بندھن پایا۔ حکمے اندر وید چار، صفتی صفت صالاہیا۔ حکمے اندر چار کٹ اُجیار، اتر پورب
 پچھم دکھن سو بھاپایا۔ حکمے اندر چار دیوار، چاروں کٹ گھیر وکھایا۔ حکمے اندر چار ورن خبردار، کھتری براہمن شودر ویش وکھایا۔ حکمے اندر چارے بانی
 بول جیکار، جیکار پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الایا۔ حکمے اندر چار یار، یاری یار نال نبھایا۔ حکمے اندر پنج پیار، ہر پنج دئے بنایا۔ حکمے اندر ست ڈلار،

نہیاں ہیٹھ دبايا۔ حکمے اندر کر پکار، پُرکھ اکال منایا۔ حکمے اندر سچ بول سنسار، شبدي اک جنایا۔ حکمے اندر کل کلکی لے اوتار، نہہکلنک ناؤں دھرایا۔ نانک کہے اترے اپنی وار، جوتی جوت رُشنايا۔ گوبند کہے پُرکھ اکال، نہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ نانک کہے صاحب دیاں، ستگر اپنا رنگ رنگایا۔ گوبند کہے دیکھے لال، لال اپنے وچ ملایا۔ نانک کہے کرے نہال، جگ چوکڑی پندھ مُکایا۔ گوبند کہے میرا حل کرے سوال، گُلیا کوئے رہن نہ پایا۔ نانک کہے ساچا مندر دئے وکھال، جس گھر بیٹھا آسن لایا۔ گوبند کہے جلوہ جلال، نور اکو اک رُشنايا۔ نانک کہے جتھے کبیر جولاہا کرے جمال، نیت نیتز درشن پایا۔ گوبند کہے اوتھے میری آپے کرے بھال، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ نانک کہے سچھنڈ سچی دھرمسال، چھپر چھن نہ کوئے سہایا۔ گوبند کہے اکو اک کرے پرتپال، مہربان آسن لایا۔ انتم دیوے میتوں دان، میری جھولی مات بھرایا۔ میں بنیا بال انجان، اپنا آپ نہ کوئے رکھایا۔ پتاماں کیتے قربان، کایا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کھڑگ کھنڈا سچ میان، نام گاترے اک لگایا۔ ناتا جُڑیا والی دو جہان، دوئے دوئے اپنا راہ وکھایا۔ حکمے اندر ہوئے پردھان، پر م پُرکھ ویس وٹایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی سانوں گھلدا رہیا وچ جہان، سچ سندیسہ آپ سنايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک وڈیایا۔ حکمے اندر گوبند رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنایا۔ حکمے اندر ڈور پتنگ، گڈیا آپ اڈایا۔ حکمے اندر سورا سربنگ، شہنشاہ اکھوایا۔ حکمے اندر نام مردنگ، دو جہان شنوایا۔ حکمے اندر لو آں پُریاں لنگھ، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھایا۔ حکمے اندر آد جگاد جگ سناوے چھند، ساچا ڈھولا راگ الايا۔ حکمے اندر سدا سدا سدا بیڑا بنھ، اپنے کندھ اٹھایا۔ حکمے اندر کر پرکاش سورج چند، رُو سس کرے رُشنايا۔ حکمے اندر بن جننی جن، سْت دُلا رے گود بہایا۔ حکمے اندر گھڑے لئے بھن، سبجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈایا۔ حکمے اندر دیوے ڈن، پچیا کوئے رہن نہ پایا۔ حکمے اندر کھیل کرائے سری بھگوان، بھگوان اپنی کل دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو حکم منایا۔ حکمے اندر کھیل زرنکار، زرگن نانک گیا جنایا۔ نہہکلنک مہابلی آوے اوتار، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ دا قرضہ دئے اُتار، آپ اپنی سیو کمایا۔ چھتی جگ دی پاوے سار، جو میری نظری آيا۔ سچھنڈ دا سچ وبار، لوک مات وکھایا۔ دین مذہب جو ونڈ دارہیا سنسار، گر اوتار حکم منایا۔ سب دا لیکھا دئے نوار، آنت کوئے رہن نہ پایا۔ سچ سچ لائے دربار، دروازہ اکو اک

گھلایا۔ جس نوں کہندے گئے بے آنت بے آنت پتی سرکار، سو شہنشاہ اپنا پھیرا پاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر کھیل کرایا۔ حکمے اندر آئے مات، گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنایا۔ حکمے اندر دیکھے کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹایا۔ حکمے اندر سب دی پوری کرے آس، نر اساکوئے رہن نہ پاپایا۔ حکمے اندر کلجک تریتا دواپر سبجگ داسی داس، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ حکمے اندر بھگت بھگوان رہے جھاک، نین نین اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک حکم سچ سچ جنایا۔ ایک حکم جنایا آپ، اپنی دیا کمایا۔ آد جگادی سچا باپ، پتا پڑکھ پھیرا پاپایا۔ جس دا کردے رہے جاپ، سو کرے کھیل بے پرواہیا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا اکو اک جنایا۔ چار جگ دا دیکھے کھات، گر اوتار پیر پیغمبر جو بیٹھے ونڈ ونڈایا۔ کلجک انتم خالی سب دے کرے ہاتھ، لہنا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اکو نام گھلایا۔ سدا گیا گھر گھر، سری بھگوان آپ گھلایا۔ دو جہان گئے سڑ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ جس نے گھاڑن لیا گھڑ، سو صاحب رہیا بلایا۔ زرگن جامہ آیا دھر، رُپ رنگ رکھے نہ کوئے دکھایا۔ بھگت سہیلے ساچے پھڑ، اپنا بندھن پایا۔ دھر دا ڈھولا آیا پڑھ، ساچا سوہلا راگ الایا۔ زرگن ہو کے اندر گیا وڑ، نظر کسے نہ آیا۔ جگ جنم دے وچھڑے پھڑ، اپنا میل ملایا۔ گو بند بالے نہیاں ہیٹھ دھر، محل اٹل اک رُشٹایا۔ کریا کھیل اچھل اچھل، بھو کسے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر سب سمجھایا۔ حکمے اندر گئے جان، جانی جان رہیا جنایا۔ شبدی سٹ وڈ بلوان، بنیا پاندھی راہیا۔ وشن برہما شو کر دھیان، بجے آئے واہو داہیا۔ گر اوتار سرب پچھتان، ہر کا بھو کوئے نہ پاپایا۔ پیر پیغمبر ہوئے حیران، نیتز نین نہ سکے کوئے اٹھایا۔ کاغذ قلم شاہی سرب شرمان، نیتز نیناں نیر وہایا۔ شاستر سمرت وید پران گیتا گیان انجیل قرآن جس دا کردے رہے دکھیان، ویاکھیا لوک مات سمجھایا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر لاؤندے رہے دھیان، انتر آتر دیکھ وکھایا۔ جس نوں کہندے رہے سری بھگوان، زرگن داتا سچا شہنشاہیا۔ کلجک انتم بنیا پردھان، شاہ پاتشاہ آپ اکھوایا۔ در سد کے لئے بیان، اپنا لیکھا دیو وکھایا۔ بغلے لے کے آونی انجیل قرآن، گیتا ہتھ وچ رہیا پھڑایا۔ اٹھاراں پران لے نشان، چار وید انگلی لایا۔ شبد گر اک بلوان، سندیسہ اکو اک جنایا۔ سچ دوارا کھلیا آن، سچھنڈ ملے وڈیایا۔ ست دھرم دا جھلے نشان، زرویر پڑکھ آپ جھلایا۔ اُنی

کنگ دوس مہان، بھگت دوارے مان وڈیاںیا۔ تھلے سٹے بال نوجوان، سنگھ منجیت جگدیش خوشی منایا۔ گوبندرت کدھی مہان، مستک ٹکا لایا۔ پال سنگھ دا اک رپیا کر پروان، چوتھی گنت دتا دباںیا۔ چوتھی منزل صاحب سلطان، اپنا رنگ رنگایا۔ جودھا سوربیر ہو بلوان، پردہ دے اٹھایا۔ چڑھیا محل اٹل مکان، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ بھگت جھلائے اک نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاںیا۔ حکمے اندر ملیا سدا، سری بھگوان آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھڈو حدان، دین مذہب رہن نہ پایا۔ در دوارے آؤنا بھجا، وار تھت اک لکھایا۔ پہلی چیت سری بھگوان سچ سنگھاسن بہہ کے سجا، سپس جگدیش تاج لکایا۔ نو سو چورانونے چوکڑی جگ جس نے پردہ کجا، انتم کھڑا دے دکھایا۔ نہ بالا نہ کوئی نڈھا، بردھ جوان نظر نہ آیا۔ بھجا پھرے بن خالی ہتھاں پیریں پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ زرگن جوت پُرکھ سمرتھا، بھیو ابھیدار ہی اٹھایا۔ پچھلا لیکھا گر اوتاراں پیر پیغمبراں رتا، کلج انتم دے مکایا۔ آگے لکھ کے دیوے پٹا، سچ وصیت اک جنایا۔ سری بھگوان دا اکو پتہ، ست سندیسہ دے سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکو اک منایا۔ حکم سُنیا دھر فرمانا، وشن برہما شو سپس نوایا۔ حکم سُنیا سری بھگوانا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ حکم سُنیا نوجوانا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ حکم سُنیا شاہ سلطانا، شہنشاہ اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاںیا۔ سُن سندیسہ آئے چل، اپنا پنڈھ مکایا۔ آگے دس اپنی گل، کی راگ الایا۔ ساڈے نال نہ کر ول چھل، گر اوتار واسطہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو آ رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگایا۔ بھگت دوارے چڑھیا اکو چند، دو جہان کرے رُشانیا۔ پچھلی اودھ سب دی گئی لنگھ، آگے راہ نہ کوئے دکھایا۔ سب دے بیان کرے قلم بند، لیکھا اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا بچھے تھاوں تھانیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا آ، جس دا دھیان رہے لگایا۔ پُرکھ ابناسی پھیرا پا، نہہکنک نور دھرایا۔ گوبند چیلان نال ملا، دیوے مان وڈیاںیا۔ چوتھے گھر بیٹھا آ، آپ اپنا ویس وٹایا۔ ساچے بھگت نال ملا، اکو انک جنایا۔ لال دُپٹا رنگ چڑھا، درگاہ ساچی نور رُشانیا۔ کچھی کھلی مینڈھی رہی دکھا، پٹی سپس نہ کوئے گنداںیا۔ وشنوں تیرا ہویا شدا، بھگوان وچھوڑا جھلیا نہ جانیا۔ زرگن آد جگاد اک ادا، بھرم بھلیکھا سب نوں پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کل اپنا نور دھرائیا۔ سچ سنگھاسن سو بھاؤنت، سری بھگوان سہایا۔ سچ دوار بنائے بنت، بھگت بھگوان وڈیایا۔ میل ملاؤنا نار کنت، ہر سنگر
 روپ سمجھایا۔ گیت سہاگی ساچا چھند، اکو ڈھولا گایا۔ آتم پر ماتم نیاں منت، منتر نام درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دوارے
 آسن لایا۔ آسن تیرا ویکھ اکال، وٹی سچ ودھائیا۔ سچکھنڈ بنی دھر مسال، جس گھر کرے جوت رُشائیا۔ بھگت ویکھے تیرے لال، اکو رنگ نظری آئی۔
 زرگن ہو کے بنیا دلال، بن سیوک سیوکمائی۔ مریداں پچھیا حال، مرشد پھیرا پائی۔ زرگن تیری اولڑی چال، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے بیٹھے آئی۔ وشنوں کہے میرا نہ کوئے بیان، دوئے جوڑ سپس جھکائیندا۔ برہما کہے میرا نہ کوئے
 گیان، برہم مت نہ کوئے جنائیندا۔ شنکر کہے میرا نہ کوئے نشان، ترسول ہتھ سٹائیندا۔ ترے گن کہے میرا کوئی نہ مان، ابھمان نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچ
 تت کہے میرا نہ کوئے ودھان، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ تینی اوتار کہن ساڈا نہ کوئی فرمان، فرمان تیرا نظری آئیندا۔ پیر پیغمبر کہن ساڈا نہ کوئے
 نشان، نشانہ اکو اک سہائیندا۔ نانک گوہند کہن ساڈا نہ کوئی مان، اک تیری اوٹ رکھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا جانی جان، آد جگاد جگ جگ
 بھل کدے نہ جائیندا۔ آو، بچے تسیں میرے نادان، سب دا لیکھا آپ جنائیندا۔ سب نوں کرنا پئے پروان، دھر فرمانا آپ الائیندا۔ اکو مذہب اک
 ایمان، اشٹ اکو اک وکھائیندا۔ اکو صاحب سنگر کاہن، اکو گوپی ناچ نچائیندا۔ اکو رمیا ہوئے رام، اکو بنس اکو بنس دھرائیندا۔ اکو نور پیغمبر سچ امام، پیر
 پیغمبر سیوا لائیندا۔ ایکا کلمہ نبی رسول جنائے کلام، کائنات اک سائیندا۔ اکو سچکھنڈ وسے مکان، اکو لکھ چوراسی ڈیرہ لائیندا۔ اکو نانک گوہند دیوے فرمان،
 دھر سندیسہ مات الائیندا۔ اکو پرگٹ ہوئے والی دو جہان، دوئے دوئے دھارا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آکھ
 سٹائیندا۔ گر اوتار آو نیڑے، ہر سنگر آپ بلائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پچھے لاکے بیٹھے ڈیرے، چوری چوری نین اٹھائی۔ اگوں دسے سنگھ شیرے، ہر شبدی
 روپ جنائی۔ چاروں کُنٹ آگئے گھیرے، باہر نکل کوئے نہ جائیا۔ سارے کہن چار جگ ہتھیرے، پر بھ کہے میری پلک جہاں چر نہ لگے رائیا۔ پچھلے
 سارے چھڈ دیو جھیرے، گھر ساچے متا پکائی۔ اچے مندر چڑھ کے پر بھ نے سب دے ڈھاؤنے ڈیرے، بنیا کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر کھیل ورتائیا۔ تیری اوتار کہن ساڈا تھاناتا، بچھلا سنگ رہیا نہ رائیا۔ تیرا حکم صاحب سمرا تھا، سدا سدا سد جھولی پائیا۔ توں ہوئیں سہائی ناتھ انا تھاں، ڈکھیاں درد درد وندائیا۔ غریب نمائیاں پورا کریں گھاٹا، وست امولک جھولی پائیا۔ اوچاں نیچاں دیویں امرت باٹا، رس اکو اک دکھائیا۔ اسیں رل کے بھیئے اک جماعتا، پئی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہن توں مددگار، تیری اوٹ تکائیا۔ پروردگار سانجھیا، لاشریک تیری شہنشاہیا۔ حق حقیقت ویکھ وچار، بے نظیر پھیرا پائیا۔ تیری تعریف کر کر گئے ہار، تُعارف تیرا نہ کوئے کرائیا۔ ہوئے ضعیف نہ پاوے کوئی سار، پھڑ باہوں نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پروردگار کہے سُنو بر خوردار، سچ سندیسہ اک الائیا۔ درگاہ ساچی کھیل اپار، ڈھردر گاہی آپ کرائیا۔ محمد تیرا ہولا کرے بھار، احمد دیوے تیری سرنائیا۔ کیتا قول پہلی وار، دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ مولا روپ ہو زرنکار، زرنگن نور جوت رُشنائیا۔ چوڈاں طبق کھول کواڑ، مندر اک وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں پاوے سار، چوڈس چوڈس چند رُشنائیا۔ کرے کھیل آپ غمخور، غمگین روپ نہ کوئے دکھائیا۔ کیوں نیتر ہوئے شرمسار، اکھ اکھ نہ کوئے ملائیا۔ محمد دوئے جوڑ کر نمسکار، ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ اللہ رانی ویکھ حال، کھلڑے کیس دئے ڈھائیا۔ میرا کوئی نہ لبھا ساتھ، ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ پار پتن نہ ملیا گھاٹ، ادھواٹے ڈیرہ لائیا۔ میرا سُبھر گیا پاٹ، میرا سالو نہ کوئے سہائیا۔ میری نک نتھ نہ کوئے بلاک، کنگن نظر کوئے نہ آئیا۔ بے پرواہ پروردگار اک وار لینا جھاک، تیری جھاک موبے بھائیا۔ تیری دھوڑی منگاں خاک، مستک ٹکا لائیا۔ میرا چوڈاں لوکاں چوڈاں طبعاں ٹٹے ساک، ناتا کوئے رہن نہ پائیا۔ میتوں نظری آئے اکو پاک، پاکیزگی اپنی دئے دکھائیا۔ سچ پیالہ دیوے آب حیات، آبرو میری لئے بچائیا۔ چرن گھوڑے دیوے رکاب، آسو شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ پہلی چیتر سچ محلے چڑھ کے گھ توں لاه دیوے نقاب، پردہ کوئے رہن نہ پائیا۔ اوچی کوک سٹائے بانگ، ہجر وچ اپنا راگ الائیا۔ امام مہدی دھریا سانگ، سوانگی اپنا روپ وٹائیا۔ لہندی دشا چڑھے کانگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چاروں گنٹ پے جائے دھانگ، پر بھ پرگٹ ہو یا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سندیسہ اکو حکم منائیا۔ پیر پینمبر خالی ہتھ، دوارے کوکن دین

دُہانیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، پر بھ تیرے ہتھ وڈیاں۔ رسنا جہوا آئے مات دس، تیرا کلمہ مات پڑھانیا۔ دین مذہب ذات پات آئے پھس، شرع شریعت بندھن پانیا۔ اتم فتویٰ لایا نہ کوئی سکے نٹھ، راہ نظر کوئے نہ آئی۔ چرن کول سرنائی گئے ڈھٹھ، اپنا مان گوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید کھلایا۔ نانک گو بند کہے تیری اوٹ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوں بھاوے توں کڈھ دے کھوٹ، سر شٹی تیری تیری جھولی پانیا۔ تیرا نور نرمل جوت، آد جگاد کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ تیری شہنشاہیا۔ نانک کہے تیرا سچا بھانا، حکم اکو نظری آئیندا۔ شاہ پاتشاہ بے عیب رانا، رعیت اپنی دیکھ وکھائیندا۔ بے عیب تیرا گانا، ناد انادی آپ وجائیندا۔ تیرا مندر اک سہانا، محل اٹل رُشائیندا۔ تیرے در بھگت پروانہ، بھگون تیرا بھو کوئے نہ پائیندا۔ میں دس کے گیا نشانہ، کلج اتم نہہنک پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو جنائیندا۔ گو بند کہے میں نہ مٹاں، پر بھ سچ سچ جنایا۔ جنال چر نہ چاڑھیں ساچا چٹا، سبج راہ وکھایا۔ گرگھ گھر گھر نہ بنائیں دھٹا، تیری کراں نہ کوئے وڈیاں۔ نامے وانگ اوہناں چر نہ مٹاں، بھگت دوارے بھوگ لگایا۔ کایا کٹوری ساچا چھٹا، ہر جن ساچے رہیا وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ درڑایا۔ سری بھگون کہے گو بند سٹ، دلارے تیری وڈیاں۔ آنت سہاواں رُت، رُتزی رُت مہکانیا۔ کلج کریا کڈھاں کُٹ، گرگھاں گھر رہن نہ پانیا۔ راتیں سٹیاں سب نوں لوں پچھ، پردہ اوہلا آپ اٹھانیا۔ اندر وڑ جاں نیواں ہو کے جھک، مان تان نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاں۔ گو بند کہے جے کریں منظور، میری دوئے جوڑ در بندنا۔ جن بھگتاں آسا نسا پور، آون جاون چھٹے پھندا۔ ایکا بخش جوتی نور، گاؤنا چکے بتی دندا۔ نظر آ ظاہر ظہور، کایا اندھیری ڈوگھی کھڈنا۔ بھانڈے خالی کر بھر پور، تیرا صاحب کچھ نہیں گھٹنا۔ جگ چوکڑی بیٹھا رہوں دور، کلج آ کے جن بھگتاں مل وٹنا۔ اپنا راگ سنا تریا تور، رس اکو اک چٹنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیکھنہارا اپنی گھٹنا۔ گو بند ساچی دیا کماواں گا۔ پہلوں اکو حکم مناواں گا۔ وشن برہما شو مان گواواں گا۔ کروڑ تیتیا آنت کراواں گا۔ اوتار پینمبر در بہاواں گا۔ گرگر لیکھا جھولی پاواں گا۔ بھگت اپنے رنگ رنگاواں گا۔ ساچا وقت آپ سہاواں گا۔ نام شکت اک پرگٹاواں

گا۔ سرشٹ سبائی جگت پھڑ پھڑ رہے پاواں گا۔ دین مذہب جو پئی اٹک، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُئی دوتی پندھ مُکاواں گا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کہن اسیں مٹاں گے، پر بھ تیرا درشن نین۔ اگے پھیر کدی نہ ہلاں گے، سدا تیرا بھانا سہن۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک منگاں گے۔ ور اکو منگ منگاواں گے۔ پچھلی ریتی سرب تجاواں گے۔ اپنی بتی تیتوں سناواں گے۔ تیری ویکھ کھیل اندھ بیٹھی،
 خوشی ہو جاواں گے۔ مندر مسیتی پھیرا پھیر مول نہ پاواں گے۔ گر در مندر نیتز نین نہ کوئے کھلاواں گے۔ تیرے چرناں بہہ کے تیرا ڈھولا گاواں
 گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پچھلا پندھ مُکاواں گے۔ پچھلا پندھ کیا اچ، باقی کوئے رہن نہ پانیا۔ سچ دوارے بیٹھے
 سچ، جس گھر وجے اک ودھانیا۔ پُرکھ اکال پردہ لینا کج، دینی سرن سرنایا۔ مکہ کعبہ کوئی نہ رہ جائے جج، ججرہ تیرا اکو اک نظری آتیا۔ پچھلی ریتی پار
 ہوئی حد، حدود ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ توں حکمے اندر لئے سد، ساڈی چلی نہ کوئی چترانیا۔ اسیں بالے نڈھے تیری جد، تیری سار کوئے نہ آتیا۔ دروہی
 خدا دی پچھے نہ جائیں جھڈ، خدا تیری اک سرنایا۔ گوہند نالوں کریں نہ اڈ، گوہند ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا
 کمایا۔ گوہند کہے توں صاحب سورا، تیرے ہتھ وڈیانیا۔ میرا قول کردے پورا، کیتا قول بھل نہ جانیا۔ بے پنجن کیتا ادھورا، تیری چلے نہ کوئی شہنشاہیا۔
 میں سور پیر جوان کوئی نہیں پہنیا چوڑا، کچی ونگ نہ کوئے چھہانیا۔ تیرا رنگ چڑھایا گوڑھا، اتر کدے نہ جانیا۔ سرب کلا توں بھر پورا، تیرے پتر وچ
 تیری وڈیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ آس تیری رکھ کے آئے، پیر پیغمبر گر اوتار۔ بھگت
 دوارے پٹنچے تھیں، تھان تھنتر اگم اپار۔ صاحب بیٹھا آسن لائے، نرگن نور جوت اجیار۔ سچ سنگھاسن سو بھاپائے، شاہو بھوپ سکدار۔ ڈھر فرمانا حکم
 منائے، نہ کوئی میٹے میٹنہار۔ کوڑی کرپا پندھ چکائے، کلج کرے خوار۔ سنجگ ساچا راہ وکھائے، بھگتاں کرے ادھار۔ نکلے بالے اگے لائے، وڈیاں
 دئے وکھال۔ لکھ چورا سی بھند کٹائے، رائے دھرم نہ پائے جال۔ لاڑی موت نیڑ نہ آئے، پتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال۔ ساچے مندر لئے بہائے،
 سچھنڈ سچی دھر مسال۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگل گائے، وشن برہما شو وجائے تال۔ نارد من ناچ نچائے، چاروں کُنٹ پئے دھمال۔ پُرکھ ابناسی کھیل

دکھائے، خالق خلق کر پروان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنے رنگ رنگائے۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو ہو اکتھے، اکو متا پکائیا۔ پہلی چیز پر بھ دے سُن دے رہے پتے، لوک مات دے وڈیائیا۔ ساچی رُتی آئے نٹھے، اپنا پنندھ مُکائیا۔ سرتے بدھے اپنے گٹھے، پُستک پوتھیاں نال ملایا۔ دیکھنہارا ت اٹھے، اٹھ دس کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی اک ودھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرے بچے، بچپن تیری گود سہایا۔ تیرے حکمے اندر ڈھولے گائے سچے، تیری کری پڑھایا۔ کلجگ انتم پتہ لگا اسیں پھر وی رہ گئے کچے، تیرا آنت کوئے نہ آئیا۔ تُوں تھاوں تھائیں پھڑ رکھے، بھو ابھید سکے نہ کوئے گھلایا۔ دین مذہباں وچ پھسے، لوک مات لڑایا۔ تیرے کردے آئے رٹے، رٹا سکیا نہ کوئے مُکایا۔ اپنے تن رُلائے وچ گٹھے، خاکی خاک ملایا۔ انتم مسان گور چڑھ کے گئے پھٹے، کوڑیاں کندھ اٹھایا۔ ساڈی ساچی وست تیرے رنگ رتے، رتی رنگ اک رنگایا۔ سبجگ تریتا دوپر تیرے دیندے رہے پتے، سچ نشان جنایا۔ کلجگ انتم تُوں سارے کیتے اکتھے، اکو حکم منایا۔ تیری سل الوئی کوئی نہ چٹے، آگے سیس نہ کوئے اٹھایا۔ جیواں واسطے اسیں بنے رہے ہٹے کٹے، بھ بھومات دکھایا۔ تیرے آگے مان اڈھمان کوئی نہ رکھے، ہوئے نمانے سیس جھکایا۔ اسیں لکھوں ہوئے کٹھے، قیمت کوئی نہ پایا۔ تیری دُنیا تیرے نال وسے، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ گر اوتار و پیر پیغمبر و لکھو اپنے ہتھ، پچھلا لیکھ چکایا۔ نسیں گاؤندے رہے جس، ڈھولا راگ لایا۔ اک دُوبے نوں ملو ہس ہس، دُکھ درد رہے نہ رایا۔ محمد دُوروں آیا نٹھے، گوبند چرن دھیان لگایا۔ گوبند کہے کر بس، تیرا نین کیوں شرمایا۔ میں خوشی خوشی بالے نیہاں بیٹھاں دتے رکھ، فتویٰ کسے اُتے نہیں لایا۔ نہ تیرا نہ میرا ایٹھے کوئی چلے نہ وس، حکمے اندر سرب بھوایا۔ تیری صدی چو دھویں دی دس مگی گٹھے، بھو ابھید گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا حکم جنایا۔ محمد کہے سُن گوبند میت، تیرے نال میری وڈیائیا۔ تُوں پنچ چلائی ریت، میں چار کری گُرمایا۔ میں دسیا وچ مسیت، تُوں گُرو دار سمجھایا۔ جے کوئی پُچھے سچ پھیر کی دسیئے صاحب انڈیٹھ، نظر کسے نہ آئیا۔ جِناں چر نہ دتے اپنی آپ پریت، کسے دوار یوں پھڑ سکے نہ کوئی رایا۔ میری صدی چو دھویں رہی بیت، سولاں گھٹھ وند وند آئیا۔ جوتی جوت

سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا دکھانیا۔ میرا لیکھا سولاں سال باقی، محمد رہیا جنانیا۔ سری بھگوان چڑھ کے آیا راکی، شاہ سوارا پھیرا پانیا۔ جے ویکھاں مار جھاتی، میرا نین شرمانیا۔ چاروں گنٹ بندہ خاکی، ساچا نام گیا بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دا کھیل اولّا، جگ جگ آپ کرائیندا۔ نرگن ہو کے وسے اکلّا، سرگن اپنی جوت جگائیندا۔ دھام سہائے اُچ اٹلا، محل اٹل رُشائیندا۔ حکمے اندر سندیس گھلا، نر نریش اُٹھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اک دوجے دا پھڑو پلا، حکمی حکم سناؤنیا۔ اکو واگرُو اکو اللہ، اکو رام رحیم درسائیندا۔ سب نال کردا رہیا اچھل اچھلا، ول چھل ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید کھلاییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں گاواں گے۔ ہر جو تیرا نام دھیاواں گے۔ پچھلا کلمہ سرب بھلاواں گے۔ عالم علما آپ جناواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیو کماواں گے۔ در تیرے سیو کماؤن گے۔ سوہنگ ڈھولا گاؤن گے۔ پچھلا لیکھا سرب مُکاؤن گے۔ پہلی چیز گنڈھ بندھاؤن گے۔ بھگت بھگوان اکو رنگ دکھاؤن گے۔ محل اٹل سرب رُشاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے چرن دھیان لگاؤن گے۔ تیرے چرن دھیان لگاواں گے۔ نت تیرا نام دھیاواں گے۔ اپنی کیتی تیری جھولی پاواں گے۔ تیرا کیتا اپنے سر رکھاواں گے۔ مندر مسیتاں پھیر کدے نہ جاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ محلے بہہ کے سُکر مناواں گے۔ سچ محلے سب نے بہنا، سری بھگوان آپ جنانیا۔ پہلی چیز کئے لہنا، باقی اور نہ کوئے جنانیا۔ انتم دین دینا، شاہ پاتشاہ دئے جنانیا۔ چاروں گنٹ کوئی نہ رہنا، ساک سینا سجن رُوپ نہ کوئے دکھانیا۔ اُچا پلا پربت ڈھننا، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبراں اکو نام درڑانیا۔ اکو نام ساچا ڈھولا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ شاہ پاتشاہ بن وچولا، بھگت بھگوان آپ اُٹھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ دالے کے ڈولا، چوتھے گھر رنگ رنگائیندا۔ ست دھرم دا کھیلے ہولا، دوجا بھيو نہ کوئے جنائیندا۔ نرگن سوہے سرگن بدلایا چولا، چولا چولی نال بدلاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پچھلا کھاتا اپنے وچ چھپائیندا۔ پچھلا کھاتا گنمات، آنت رہن نہ پانیا۔ آگے سنجگ چلے گاتھ، جیو جنت

پڑھائیا۔ بھگت بھگونت بنیا ساتھ، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ محل اٹل چڑھ کے دیوے دات، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ سارے بن گئے اک جماعت،
 الف یے نہ کوئے ونڈ ونڈائیا۔ اوڑا اونکار کر پرکاش، ایکا اکو اک جنائیا۔ ایڑا اکھ کھول ویکھ کھیل تماش، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ایڑی ایشٹ کہے میں
 ہوئی داس، بن سیوک سیوکمائیا۔ سسا کہے میرا کم خاص، چوتھا اکھر چوتھی منزل چارگٹ اپنا گھیرا پائیا۔ باہا کہے میں ہنگ برہم کدے نہ ہو یا وناس،
 لکھ چوراسی وڑ وڑ سیوکمائیا۔ آنت گو بند دتا ساتھ، اپنی گنڈھ پوائی گھر ساچے وٹی ودھائیا۔ گر سکھ کوئے نہ رہے نراس، آسا سب دی پور کرائیا۔
 کٹنہارا بند خلاص، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دے کے ساچا ور، پورب لہنا جھولی پائیا۔ بھگتو تہاڈا دتی
 دربار، دُھر درباری ویکھ وکھائیندا۔ محل اٹل اُچ مینارا، روشن اکو اک کرائیندا۔ پرگٹ ہوئے گپت ظاہرا، ظاہری کل وکھائیندا۔ شبد اگمی بول جیکارا،
 بے جیکار الائیندا۔ جنم مرن دا گیر نوارا، آون جاون پنڈھ مکھائیندا۔ گرگھ آگے رہے نہ کوارا، سری بھگوان آپ پرنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، چوتھے گھر سو بھاپائیندا۔ چوتھے گھر لنگھ مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتاں دے کے اپنا دان، وست اگم جھولی پائیا۔ دُور دُراڈے کر پروان،
 نیرن نیرے ویکھ وکھائیا۔ ستجگ دا ساچا سچ ودھان، پنچم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پہلی چیت نیتن نیت،
 نیت نیت اپنا راہ جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، جگ چوکڑی ویکھ وکھان، بھيو بھيدا آپ گھلائی۔ بھيو بھيدا کھولن آيا، سو
 پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ویہہ سو ویہہ رُتری رُت سہایا، مہک مہک مہک رُشنائیا۔ ابناسی اچت کھیل رچایا، ویکھے تھاوں تھانیا۔ بھگت بھگوان گودی چک
 باہر کڈھایا، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگونت انتم دھار، لیکھا جان گرو اوتار، آگے سمجھائے جگت
 سنسار، شاہ سلطاناں دئے ادھار، شبد سندیس نر نریش اکو اک جنائیا۔

* راشٹرپتی ڈاکٹر رادھا کرشن نوں شبد بھیسجیا (منار دے اُپر چوٹھی منزل تے چڑھ کے) *

شاہ پاتشاہ سپس رکھ کے تاج، شاہ سلطاناں رہیا جگایا۔ دو جہاناں اک آواز، ہر شبد ناد شنوائیا۔ راشٹرپت کھول جاگ، نیتز نین گھلایا۔ راجندر پرساد داٹھا ساک، ناتا تیرے نال جڑایا۔ توں نہ بھلنا بھوکھت واک، بھلیاں راہ نظر کوئے نہ آئی۔ پر بھہ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق لئے اٹھایا۔ جو دے سو ہووے وناس، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ جے بچن دی رکھو آس، پنچم جیٹھ گھر لو بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیسہ رہیا سنائی۔ راشٹرپت کر دھیان، سری بھگوان آپ جنائندا۔ پچھلا بنیا رہیا انجان، بھيو کوئے نہ پائندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی بنیا آپ پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائندا۔ نو کھنڈ پر تھی دیپ ست ویکھے مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائندا۔ اک سو اک دے گیان، جگت ونڈ ونڈ سمجھائندا۔ پندراں کنگ سرب پچھتان، رائے دھرم نظری آئندا۔ کرے کھیل گن ندھان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ آپ پچائندا۔ دُھر سندیسہ نہکلنک، شاہ سلطانا رہیا جنایا۔ دُھر درگاہی وجے ڈنک، شبد شبد شنوائیا۔ جس بنائی تہاڈی بنت، سو آیا بے پرواہیا۔ جس نے ویکھنا سب دا آنت، لکھ چوراسی کھیہہ اڈایا۔ جس توڑنا گڑھ ہوئے ہنگت، مان ایہمان گوائیا۔ جس نے اک بناؤنی ساچی سنگت، چار ورن جڑ اٹھرایا۔ جس نے راجے رانے کرنے ننگت، گھر گھر الکھ جگایا۔ جس نے شاہ سلطان کرنے منگت، بھکھیا منگن واہو داہیا۔ جس دا بھيو نہ جانے کوئی پنڈت، پتری داچ نہ سکے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیسہ رہیا سنائی۔ شبد سندیسہ دیوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائندا۔ پہلی چیت ویہہ سو اٹھاراں بکرمی کھج کے دے کے گیا وچوں میان، تلوار نکھی دھار رکھایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی وچ بھل نہ جانا بن نادان، جگت و دیا کم کسے نہ آئی۔ فلاسفر بن کے نہ سکے پچھان، آنتر آتما دھیان نہ کوئے لگایا۔ پرگٹ ہو یا نہکلنک بلی بلوان، دو جہاناں رہیا جنایا۔ سب دا لیکھا کھنا وچ جہان، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ سمت ویہہ سو اکی نوواں بنائے آپ ودھان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیسہ اک سنائی۔ راشٹرپتی نہ جانا بھل، اُبھل آپ جنائندا۔ و دیا وچ نہ جانا رُل، بھيو ابھید گھلایندا۔ انتم کوئی نہ پینا مل، کوڈی کوڈی ہٹ وکائندا۔ سچ دوارا اکو جانا گھل، سری بھگوان آپ گھلایندا۔ بھگت بغیچہ جانا

بُھل، بھلواری رُتڑی آپ مہکائیندا۔ شاہ سلطاناں بوٹا جانا اُہل، پھل مات نہ کوئے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہہڑا اک سناکیندا۔ سچ سنیہہڑا دے دے اک سو اک دیش، دیش دستر آپ جنائیا۔ پرگٹ ہو یا نر نریش، نہہکنک روپ وٹائیا۔ سب نوں دس دے میلا ملیا نال دسمیش، گو بند اکو نظری آئیآ۔ امام اماں کھیلے کھیل، پروردگار حق گوسانیا۔ عیسیٰ موسیٰ کھولے بھیت، پیغمبر آیا سچا ماہیا۔ جس رت سہائی پہلی چیت، چیتن سب نوں رہیا کر ایآ۔ پنجم جیٹھ گھر سد کے بچھو اگلا بھیت، نہیں تے کھیہہ دیوے اڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اک سو اک دیشاں وچ واڑے شیطان، دھر سندیہہ تھم سناکیندا۔

جگت شیطان چڑھیا چا، ادھی رات گھم پائیآ۔ سری بھگوان تھم دتا سنا، میں جاواں چائیں چائیا۔ اک سو اک راجیاں دیواں اٹھا، جو پردھان بن کے بیٹھے سیو کمائیا۔ اندرے اندر اک دیاں لگا، نہ سکے کوئے بچھائیا۔ بھنڑی رین کہے میرا نین رہیا شرما، اوہلے اوہلے جاویں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک لگائیا۔ شیطان کہے موہے چڑھیا رنگ، پر بھ ساچے رنگ رنگایا۔ اک سو اک اک نال کراواں جنگ، اتم زیرو روپ دکھایا۔ سمند ساگر جاواں لنگھ، اچا ٹلا پہاڑ سکے نہ کوئے اٹکایا۔ دہ دشا دیواں دنڈ، چار گنٹ گنٹ ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم سنیا ایک، اکو اوٹ ٹکائیا۔ پاربرہم پر بھ تیری ٹیک، دوجی اور نہ کوئے سرنائیا۔ گھر گھر جا کے لواں ویکھ، اپنا پھیرا پائیآ۔ پچیا رہے نہ کوئی ملا شیخ، شیخی سب دی دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لگائیا۔ میں چھیتی چھیتی جاواں گا۔ ہر جو تیری سیو کماواں گا۔ اندر وڑ کے سب اٹھاواں گا۔ کرودھ ہنکار دی اگنی لاواں گا۔ کوڑ گڑیاں دا بل دھراواں گا۔ مورکھ موڑھ گوار بناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا تھم ست کماواں گا۔ تیرا تھم سچ کماواں گا۔ بن سیوک سیو کماواں گا۔ گھر گھر لکھ جگاواں گا۔ شاہ سلطان اٹھاواں گا۔ اک دوجے نال بھڑاواں گا۔ وچ میدان لیاواں گا۔ تیرے گھر دا سچا شیطان پھیرا کھواواں گا۔ زمیں اسمان

دھواں دھار کراؤں گا۔ تیرے گرکھاں دیکھ نین شراؤں گا۔ پھڑ دھوڑی ٹکا مستک لاؤں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ملیا ساچا ور، دوجا ڈر نہ کوئے رکھاؤں گا۔ سری بھگوان کہے تیرا مان، ہر نرگن آپ رکھائیندا۔ تُوں پرگٹ ہو وچ جہان، تیرا ویلا اتم آسیندا۔ مہینے اٹھ تیرا مقام، پھیر رُوپ نہ کوئے دکھائیندا۔ بھگتاں ملے آگے بھگوان، بھگوان اکو نظری آسیندا۔ سوہنگ ڈھولا سارے گان، تُوں میرا میں تیرا دوجا رُوپ نہ کوئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ساچا سگن منائیندا۔ تیرے سگناں وچ وجے ڈھول، ڈگا اپنا تال دکھائیا۔ ستارہے نہ کوئی انھول، آلس بندرا سرب مٹائیا۔ اکی سکھ رہن اڈول، اپنا بل دھرائیا۔ باقی نال کرن چوبل، پریم پریت ودھائیا۔ اپنا سد ڈھولا گان بول، اوچی کوک سنائیا۔ نچن گدن ٹپن کھیلن ہول، پر بھ ہولا بھار دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھگت دوار وجائے ڈھول، مردنگ اکو اک جنائیا۔ جس ویلے ڈھول وجیگا۔ شیطان اٹھ کے ایتھوں بھجیگا۔ اک سو اک جگت دوارے جا کے سہیگا۔ شاہ سلطاناں اندروں کڈھیگا۔ چوٹی سب دی پھڑ کے وڈھیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا اپنے ہتھ رکھیگا۔ بیس پیسا کہے میں گیا آ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ بھگتاں بھگوان دتا ملا، بھگت بھگوان نال رلائیا۔ اک نو دینا رہیا صلاح، دھر سندیس جنائیا۔ اٹھو دیکھو ساچا راہ، رہر آیا اکو ماہیا۔ جس دار رُوپ نوری خدہ، جلوہ ظہور وچ دکھائیا۔ مرید مرشد لئے جگا، نیتر پلک اکھ بدلائیا۔ سارے رل کے پھڑ لو بانہہ، اپنا ہتھ ودھائیا۔ جگ جگ دیونہارا ٹھنڈی چھاں، بن بردا سیو کمائیا۔ میری رت سہائے آ، مہربان پھیرا پائیا۔ جس اس دالیا ناں، تِس اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس پیسا رہیا سمجھائیا۔ بیس پیسا کہے شاباش، ہر بھگت تیری وڈیائیا۔ تہاڈے پچھے میری پوری ہوئی آس، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ گو بند دی پچی شاخ، گرکھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیس پیسا کہے میں بڑا ملنگ، اپنا ناچ نچائیا۔ بھگت دوارا دیکھاں لنگھ، جس گھر وجے ودھائیا۔ سری بھگوان سچ محلے آپے لنگھ، محل اٹل کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چو تھی منزل اک پلنگ سہائیا۔ چو تھی منزل چو تھاپد، گرکھ پہلی ونڈ ونڈائیندا۔ جوگ ابھیاں کرنا سب نے دینا چھڈ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ پار کرائے آپ حد، گرکھاں پنڈھ آپ

مُکائیندا۔ اُوچ نیچ راؤ رنک راج راجان شاہ سلطان سہائے اپنی جد، بنس اِکو اِک سہائیندا۔ اگے کسے نوں پچھے نہ جائے چھڈ، جس جوڑیا تِس پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس یسا وڈیائیندا۔ بیس یسا کہے میرا وڈا بھاگ، وڈبھاگی ہر پایا۔ بن تیل باقی جگیا چراغ، سچ محلے آپ جگایا۔ میرا دُرمت میل دھوتا داغ، امی سپر پیایا۔ میری دُکھی دی سنی گئی فریاد، دیناں ناتھ درد وندن آیا۔ پار لنگھائے اپنے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کوء رکھایا۔ سچ سہنجی دکھائے کھاٹ، کھٹیا اِکو اِک درسایا۔ میل ملایا کملاپات، گھر سجن ویکھن آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس یسے دے ودھایا۔ بیس یسا کہے میری سچ نشانی، سری بھگوان جھولی پائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی بانی، وست امولک آپ ورتائیا۔ لیکھا چکائے چار کھانی، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ شبدی شبد ملاواں ساچے ہانی، سرتی مورت اکال منائیا۔ سرور آتم نجبھر پانی، ٹھنڈا رس دکھائیا۔ اگے سنائے اکھ کہانی، پچھلی کرے نہ کوء پڑھائیا۔ کر کرپا دتا پد زربانی، چوتھے گھر وسائیا۔ لکھ چوراسی وچ نہ رہے کوئی پرانی، جس پرانپت لیا دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بیس یسا رنگ رنگائیا۔ بیس یسا کہے میرا وسیا کھیرا، ہر کھڑکی آپ کھلائیا۔ اُتے چڑھ کے لایا ڈیرہ، پاندھی پندھ مکائیا۔ مہربان کری اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتاں کرے انت نیڑا، لگیا کوء رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دا پچھے گیرا، گیرا گیرے وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پہلی چیتز جس نوں دتا نام دان، انت جنم مرن وچ نہ آئیا۔

جنم مرن پر بھ کٹن آیا، کٹنہار گوپالا۔ ساچا مارگ دسن آیا، زرگن زرویر اِک سکھالا۔ بھگت بھگونت رکھن آیا، گل پا پریم دی مالا۔ بن سوانگی نو آ پچن آیا، لیکھا جان شاہ کنگالا۔ ساڈھے تن کروڑ اندر رچن آیا، زرگن جوت نور نورانہ۔ برہوں وچھوڑے اندر مچن آیا، بن ویراگی ہوئے بے حال۔ در در گھر گھر گرکھاں پچھے نسن آیا، کریا کھیل نرالا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس یسا ہوئے اجالا۔ بیس یسا اُپجیا نور، نور نور رُشائیا۔ ستن دیونہار سرور، ست ست سمجھائیا۔ توڑنہار جگت غرور، غرُبت دے گوائیا۔ دیونہار سچ شعور، صحبت اِکو اِک درڑائیا۔ سرب کلا بھر پور،

بھرپور رہیا سرب تھانیا۔ کلجگ انتم ہو مجبور، بھگتاں مجبوری دے کٹانیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ گوڑھ، لالن للاری سیو کمانیا۔ پہلی چیتز حاضر ہو یا جو بنیا رہیا مفرور، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھلا کرے معاف قصور، آگے مارگ اک دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلی چیتز صفت صلاحیا۔ پہلی چیتز بھنڑی رین آئی گھر، گھنگٹ کھ اٹھانیا۔ سری بھگوان دے ور، نیتز نین کھلانیا۔ کلجگ انتم آوے ڈر، بھے سکے نہ کوئے مکانیا۔ وبچار ہوئے ناری نر، ست دھرم نہ کوئے رکھانیا۔ میں ساری رین ویکھاں کھڑ، نو کھنڈ پر تھی دھیان لگانیا۔ ویسوا گھر گردر مندر مسجد گئے بن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسے دے سرنانیا۔ بیس بیسا کہے میرا آیا موقع، اک تیرا دھیان لگانیدا۔ ویکھیں ہن نہ دیویں دھوکھا، تیرا دھوکھا موہے نہ بھانیدا۔ تیرا لیکھا لوک پر لوکا، دو جہاناں کھیل کھلانیدا۔ میں سنیا تیرا سلوکا، سوہنگ ڈھولا گانیدا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیویں روسا، جگ رسیاں آپ منانیدا۔ ڈھائی ہتھ تیرا ہوسا، نظر کسے نہ آئیدا۔ ڈھائی گز دا بٹھ بھوتھا، ڈپٹا اکو رنگ رنگانیدا۔ تن گناں کرنہ ہووے چھوٹا، چھوٹیوں وڈے آپ بنانیدا۔ لال رنگ اکو بہتا، جس چڑھیا اتر نہ جانیدا۔ پہلی چیتز جن بھگتاں ملیا ساچا موقع، مفت اپنا نام ورتانیدا۔ چو تھی منزل چڑھ کے دیوے ہوکا، حکم اپنا آپ سنانیدا۔ پر بھ کا بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹانیدا۔ جس دیاں رکھدے رہے اوٹا، سو صاحب پھیرا پانیدا۔ جس دیاں جگاوندے رہے جوتاں، سو جوتی نور ڈگمگانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسا اک وڈیانیدا۔ بیس بیسا وڈا ہو یا، ہر سنگر آپ کرائیا۔ بیس بیسا جیوندا مو یا، جن بھگتاں مرن جگت دے جنانیا۔ بیس بیسا اٹھیا سو یا، اپنی اکھ کھلانیا۔ بیس بیسا سری بھگوان آگے رویا، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ بیس بیسا کہے میرا گھ کسے نہ دھویا، میری نندرا نہ کوئے مکانیا۔ بیس بیسا کہے امرت آتم کسے نہ چویا، کول نابھ نہ کوئے بھرانیا۔ بیس بیسا کہے ساچی جوت نہ کوئی لویا، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹانیا۔ بیس بیسا کہے ساچا نیج کسے نہ بویا، کلجگ انت رہیا گر لانیا۔ بیس بیسا کہے بن تیرے بھگتاں نال کوئی نہ چھوہیا، انگ نال انگ نہ کوئے ملانیا۔ بیس بیسا کہے تیرے جہا کوئی نہ ہو یا، تیرا روپ نہ کوئے وٹانیا۔ بیس بیسا کہے جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ بیس بیسا کہے میں گیا جاگ، میری جاگی رت سبایا۔ بیس بیسا کہے میرا وڈا بھاگ، وڈبھاگی پایا ہر

رُگھرائیا۔ بیسِ پیسا کہے پر بھ ملیا کنت سہاگ، بھگت بھگونت لئے پر نائیا۔ بیسِ پیسا کہے مسمکھاں لگے آگ، نہ سکے کوئے بُجھائیا۔ بیسِ پیسا کہے کوڑی
 کریا چھٹے سہاگ، ناتا کوئے نظر نہ آئیا۔ بیسِ پیسا کہے مسمکھاں کوئے نہ رکھے لاج، رائے دھرم دئے سزائیا۔ بیسِ پیسا کہے بن بھگوان آتم پر ماتم کوئے
 نہ مارے آواز، اکھر ڈھولا سارے رہے گائیا۔ بیسِ پیسا کہے میرا بنے سچ سماج، سمگری اکو نظری آئیا۔ بیسِ پیسا کہے پر بھ رچے میرا کاج، نو کھنڈ
 پر تھی پھیرا پائیا۔ بیسِ پیسا کہے ست دیپ چلے جہاز، ست ستوادی آپ چلائیآ۔ بیسِ پیسا کہے پر بھ دا سچا ہووے راج، رعیت گرگھ روپ وٹائیآ۔ بیس
 پیسا کہے میرے اندر ہووے ناچ، میرے مندر وجے ودھائیآ۔ بیسِ پیسا کہے پر بھ ملیا اکو سماج، سچ سچ دئے جنائیآ۔ بیسِ پیسا کہے ناتا ٹٹے کایا کاج، خاکی
 ماٹی لیکھے پائیا۔ بیسِ پیسا کہے جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دئے مان وڈیائیآ۔ بیسِ پیسا کہے موہے چڑھیا چند، چند نور رُشنائیا۔ بیس
 پیسا کہے پر بھ ملیا سورسربنگ، سوربیر نظری آئیا۔ بیسِ پیسا کہے میں بھگتاں دیواں انند، انتر آتم سکھ اُپجائیآ۔ بیسِ پیسا کہے میں چاڑھاں اکو رنگ،
 رنگ چھٹھی نام رنگائیآ۔ بیسِ پیسا کہے میں وجاواں مردنگ، انحد راگ اک سنائیآ۔ بیسِ پیسا کہے میں گاواں چھند، سوہنگ ڈھولا آپ وڈیائیآ۔ بیسِ پیسا
 کہے میرا گیا پندھ، پر بھ اپنا مارگ آگے لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے ساچا ور، آگے لہنا دئے مُکائیآ۔ ہر سنگت سُنو
 سچ بیان، سری بھگوان آپ جنائندا۔ بگھنڈ دا سچ مکان، بھگتاں آگے ارداس کرائندا۔ دوجا کوئی نہ آوے شیطان، شریعت والا نیڑ نہ کوئے بہائندا۔
 جنان آتم پر ماتم دیوے گیان، تِس اپنا میل ملائندا۔ نام جنائے اک سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نہہکنک ڈنک وجائندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در آئی سنگت بن منگیاں وست امولک جھولی پائندا۔ منگن دی ہُن نہیں لوڑ، اننگی دات ورتائیآ۔ اپنے نال لیا
 جوڑ، جوڑی پُرکھ اکال بنائیآ۔ چڑھ کے ویکھے اگئی گھوڑ، دو جہان دوڑائیآ۔ بھگتاں بھگوان اُتے سٹی ڈور، بھگوان اپنی گنڈھ پوائیا۔ دوجا ایشٹ نہ کوئی ہور،
 درِشٹ سکے نہ کوئے گھلائیآ۔ رسنا جہوا پائے شور، سنسا سکے نہ کوئے چُکائیآ۔ گرگھ لیکھا چھکے تور مور، مور تور رہے نہ رائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، پنچ
 چور ڈیرہ ڈھاہیا۔ سبجک وچ جن بھگتاں دی پر بھ نوں پے گئی لوڑ، در در پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویہہ سو ویہہ

بکرمی دے ودھائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تیرا وادھا، واحد آپ کرانیدا۔ پرگٹ ہو یا سب دا دادا، داستان سب دی ویکھ وکھائیدا۔ جس دا کھیل آد جگادہ، جگ جگ راہ چلائیدا۔ کلجگ آنت وجائے نادا، اکو راگ سنائیدا۔ بھگت بھگوان رچ کے کاجا، کرتا پڑکھ سماج بنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگت ہر کر پروان، پروانگی اپنے لیکھے پائیدا۔

پہلی چیتر جو رہ گئے دُور، دُوروں نیڑے آپ لیائیا۔ جن بھگتاں پچھے ہوئے آپ مجبور، مجبوری بھگتاں دے کٹائیا۔ دُور دُراڈیاں دیوے نام سرو، امرت جام پیائیا۔ خالی بھانڈے کرے بھر پور، مہر نظر اٹھائیا۔ ڈکھ دلدر آگے کٹے ضرور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے سیو کمائیا۔ سچ دوارے سچ وہارا، سو سنگر آپ کرایا۔ پہلی چیتر دوس وچارا، ودی سدی نہ کوئے وڈیایا۔ رنگ رنگے ایکنکارا، بیس میسارنگ رنگایا۔ دھوڑی اڈے وچ سنسارا، گرگھ ساچا ناچ نچایا۔ دھوڑی خاک کرے پکارا، نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ دھوڑی اڈے نال پیر، سوا پھر وند وندائیا۔ کوئی نہ جانے ایر غیر، گھر گمبھیر شنوائیا۔ لیکھا جانے لاہور شہر، لہر لہر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ناچ وڈیایا۔ گرگھ ساچے مات نچن، گھمر ایکا پائیا۔ کلجگ جیو اتتم مچن، اگنی جوت لگائیا۔ وانگ انگیارے کوڑی کریا بھگھن، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ آوے رکھن، ویلے آنت نہ کوئے سہائیا۔ دھرم رائے دی پھاسی پھسن، نہ سکے کوئی بچائیا۔ اک دُوجے نوں پھیر دسن، اپنا حال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار وڈ وڈیایا۔ وڈیائی ہر دیون آیا، وڈ داتا گھر گمبھیر۔ کلجگ میٹے کوڑی مایا، ساتک ست کرے سریر۔ سمرتھ سر رکھے ٹھنڈی چھایا، پھڑ چوٹی چاڑھے اخیر۔ درسی درس اک کرایا، شرع کٹائے زنجیر۔ امرت میگھ دے برسایا، ساچا بخشے امرت سیر۔ پہلی چیتر رت سہایا، ویراں نال ملے ویر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے شاہ حقیر۔ شاہ حقیر کوئے نہ رہنا، ہر رحمت آپ کمائیا۔ چار ورن اکو بہنا، اکو

دے وڈیاںیا۔ چار کُنٹ اِکو نام لَینا، اِکو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، بیس پیسے وِج آتم پر ماتم بدل دے ودھان، بھوپت راجا اِکو اِک اکھوائیا۔

* ۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وِج * *

بھگت بھگوان دے ساچے بچے، گودی بہہ بہہ خوشی منائیا۔ کلجگ اتم ہو گئے پلے، کچی ریت نہ کوئے جنائیا۔ درگاہ سچی جائے بن کے سچے، کوڑی کریامات تجائیا۔ پریم پیار اندر نچے، چار کُنٹ کُنٹ بھوائیا۔ صاحب سنگر لگے اچھے، مہربان ویکھ دکھائیا۔ اگلا مارگ اِکو دتے، سر شٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھہ ٹکائیا۔ بھگت بھگوان دا سچا بیٹا، پتر اور نہ کوئے رکھائیندا۔ ملیا میل سچ کھیوٹ کھیٹا، پھڑ بیڑا پار کرائیندا۔ پورب جنم دا رکھیا چیتا، گوہند لہنا آپے لیکھے لائیندا۔ چار ورنان کرے پیتا، اوچاں نیچاں ویکھ دکھائیندا۔ پرگٹ ہو پنچم جیٹھا، جوتی جوت ویس وٹائیندا۔ ہر جن رکھے چھایا بیٹھا، سر اپنا ہتھہ ٹکائیندا۔ پہلی چیتز سب نوں دیوے نیوتتا، سدا اپنا نام جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان دا سچا سنگی، سدا سنگ نبھائیا۔ دیوے وست دات انمنگی، امولک جھولی پائیا۔ جس طرح بھارت وچوں گئے فرنگی، کلجگ کوڑے رہن نہ پائیا۔ اِکو تلوار کڈھی سنگی، سیس سب دے ننگے کرائیا۔ کسے دے سر نہ رہ جائے کنگھی، پٹی سکے نہ کوئے کرائیا۔ ہر سنگت گاؤ اِکو ڈھولا چھندی، اُچی بول جنائیا۔ بھگت دوار نہ کوئی رہے پکھنڈی، پکھنڈ سب دے دے مٹائیا۔ ستجگ اِکو چلے ڈنڈی، ڈنڈا اپنا نام رکھائیا۔ نو کھنڈ پائے شبدری ونڈی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھجے جنائیا۔ بھگت بھگوان دا ساچا ناتا، جگ جگ آپ بنائیندا۔ دیونہارا ساچی داتا، داتا دانی دیا کمائیندا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں بنیا سچا ساتھا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پچھلا سب دا چکلیا پوجا پاٹھا، آگے منتر اِک درڑائیندا۔ میل ملائے پُرکھ بدھاتا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے کھیل کھلائییندا۔ بھگت بھگوان کھیل اولّا، نظر کسے نہ آئیا۔ لیکھا

جانے اک اِکلا، دُجا بھيو کوءے نہ پائيا۔ نرگن ہو کے اندر رلا، نور نور رُشائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہيا۔ بھکت بھگوان اِکو تال، تال تلوڑا آپ وجائندا۔ بھکت بھگوان اِکو اک نشان، ست ستوادی آپ جھلائندا۔ بھکت بھگوان اِکو مان، ابھمان نظر کوءے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائندا۔ بھکت بھگوان دا ساچا بھنگڑا، سببھنگ آپ جنائيا۔ گرگھ گرگھ ادھ وچکار رہ نہ جائے کوئی لنگڑا، پھڑ پاہوں لے کڈھائيا۔ پار کرائے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کنڈرا، اُچے ٹلے آپ بہائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچي وڈيائيا۔ گھنگرُو کہن ساڈی گھنگھور، چار کُنٹ شنوایا۔ گرگھ اگے پچھے رہیا تور، بے پرواہ وڈی وڈيائيا۔ کھجک ویکھ اندھیرا گھور، نرگن جوت کرے رُشائيا۔ جن بھگتاں اپنے ہتھ پکڑے ڈور، ڈوری اپنے نال بندھائيا۔ اگے چلے نہ کسے دا کوئی زور، بل اپنا اِک رکھائيا۔ منتر دتے اِکو پھور، فُرنا سب دا ویکھ وکھائيا۔ ناتا توڑے پنج چور، چوری چوری دے بچائيا۔ کھجک انتم پاربرہم گرگھیں پئی لوڑ، ہر جن میلے سچ سبھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائيا۔ ناچ بھنگڑا ہویا منظور، مہاراج شیر سنگھ دیا کماندا۔ پچھلے سب دے بخشے قصور، اگلا لیکھا آپ وکھائندا۔ جدھر ویکھو نظر آئے حاضر حضور، ہر اپنا پردہ لاہندا۔ سب دے کایا بھانڈے کرے بھرپور، خوشیاں نال تال وجائندا۔ تہاڈا لیکھا دیوے ضرور، باقی کول نہ کوءے رکھائندا۔ گرگھ بنے نہ کوءے مفروز، ساچی سکھیا اِک درڑائندا۔ جس نے دتا آتم نور، سو پر ماتم ویکھ وکھائندا۔ سب دی آسا کرے پور، نراسا کوءے نظر نہ آئندا۔ تہاڈی اُڈی ویکھے دھوڑ، وشن برہما شو راہ تکائندا۔ بن بھگتاں لکھ چوراسی ناتا کوڑ، سبجَن نظر کوءے نہ آئندا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے مورکھ موڑھ، پردہ دوئی نہ کوءے اُٹھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در آئی سنگت چاڑھے نام رنگت، رنگ امولا بن وچولا اپنا آپ رنگائندا۔ نام گانا اِکو ناد، انادی دے وڈيائيا۔ سو بھکت سو سچا سادھ، جس انتر پریم رکھائيا۔ سو گرگھ گر رکھے لاج، جس اپنا رنگ چڑھائيا۔ سو گرگھ و جاوے ساز، جس اپنا تال جنائيا۔ سو سارے اِکٹھے ہوئے آندھ گوانڈھ، میلا ملیا دھدر درگاہيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈيائيا۔ وڈيائی دیوے سری بھگوان، جنہاں اِک سیو کمانيا۔ آئے در کرے پروان، در دروازہ اِکو اِک گھلائيا۔ خوشیاں نال مُڑ کے

جان، غمی چنتا نیڑ کوئے نہ آیا۔ راتیں سُنیاں گھر گھر ملے سِری بھگوان، بن پاندھی پھیرا پانیا۔ گرسکھ پھڑے بال انجان، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ لکھ
چوڑاسی وچوں لئے پچھان، بھلکھے وچ کدے نہ آیا۔ جنہاں پنج تت گو بند دتا دان، تنہاں آتم اپنے نال پرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ خوشی جانا گھر گھر، ہر سنگر آپ جنائندا۔ اگلا سارے چکاؤ ڈر، رائے دھرم نیڑ نہ آئندا۔ سوہنگ اکھر لینا پڑھ، نش اکھر
دھار جنائندا۔ سچ محلے جانا چڑھ، پُرکھ ابناسی آپ اٹھائندا۔ لیکھا چکے سپس دھڑ، پنج تت روپ نہ کوئے رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ساچا ناتا اک بندھائندا۔ گھر گھر جاؤ جاؤ گھنیرا، در در وجے ودھائیا۔ ناتا جڑیا تیرا میرا، دوجا کوئے نظر نہ آیا۔ جدھر ویکھو نظری آئے سنگھ
شیرا، شہنشاہ اپنا روپ دھرائیا۔ کلجگ انتم بنھے بیڑا، بن ملاح پھیرا پانیا۔ دین مذہب دا چھڈ دیو جھیرا، جھگڑا رکھے نہ کوئے بے پرواہیا۔ پر بھ سرنائی
سچا ڈیرہ، بھگت بھگوان رہیا جنائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُرڈا پندھ مُکائیا۔ مہربان کر اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ سچکھنڈ ایسے طرح کھلا رکھے ویڑا،
گرگھ چاروں کُنٹ ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلی چیتر سچکھنڈ دی ریتی دئے جنائیا۔ آؤ ویکھو نارد مارے دھاہ، بودی اپنی رہیا
ہلائی۔ تیرا کھیل کوئی جانے نہ، بھو نہ کسے جنائیا۔ پُرکھ ابناسی بے پرواہ، کلجگ انتم ویس وٹائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے ملا، آپ اپنا بندھن پانیا۔
نرگن ہو کے سیو کما، سیوا اکو اک رکھائیا۔ بھگت دوارا لیا بنا، لوک مات دئے وڈیائیا۔ اگے پچھے بیٹھے ہر ڈیرہ لا، دو جہان ویکھے چائیں چائیا۔ ساچے
سنتاں لئے سمجھا، سمجھ اکو اک رکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا گا، وچولا بنے بے پرواہیا۔ پردہ اوہلا دئے اٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ تیری کار، میری سمجھ وچ نہ آیا۔ تنّاں جگاں وچ اکو دتی دھار، دُوجے لڑ نہ کسے پھڑائیا۔ کلجگ انتم کر پیار،
پیار پیار نال پرنا یا۔ غریب نہانے کوجھے کملے پھڑ باہوں دتے تار، تار نہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔
سِری بھگوان کہے سچکھنڈ سُن لا کے کن، بے پرواہ آپ جنائیا۔ لوک مات بیڑا بنھے، بھگت دیاں وڈیائیا۔ بن بھگتاں تیرا سوہے نہ چھپر چھن، تیرے محل
نہ کوئے رُشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ سچکھنڈ سُن، جس ویلے بھگت میرے در آؤن گے۔ سارے اکو ڈھولا

گاؤن گے۔ گر اوتار پیر پیغمبر نہ کوئے مناؤن گے۔ کھانی بانی وچ نہ دھیان لگاؤن گے۔ انجیل قرآن ناتا توڑ تڑاؤن گے۔ وید پُران ہتھ کدی نہ لاؤن گے۔ اٹھسٹھ تیرتھ لوک مات نہ نہاؤن گے۔ سادھاں سنتاں پچھے پھر سُر تال نہ کوئی سناؤن گے۔ کوڑی کریا وچ پھس پھس، اپنا جنم نہ مول گواؤن گے۔ میرے نال مل کے ہس ہس، اکو میرا ڈھولا گاؤن گے۔ میں دیکھاں جا کے نس نس، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مندر اک وڈیاؤن گے۔ سچھنڈ کہے پر بھ میری ہو گئی بھل، اپنی بھل بخشائی۔ میں نہ جاناں تیری کڈی وڈی گل، جس وچ بھگت اُپجائی۔ کلج انت دوارا گیا کھل، جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ توں غریب بنائیاں پایا مل، قیمت اپنے ہتھ رکھائی۔ میں پہلوں تیرا اکو دیکھیا بھل، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائی۔ سچھنڈ ویکھ میرا آدر، جن بھگتاں آپ کر ایندا۔ پہلوں وچھاواں چٹی چادر، گرگھ اتے پھیر بہائندا۔ لوک مات کھیل کرے ہو کے صابر، صبر اکو اک دکھائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائندا۔ میرے بھگت آوندے نے۔ گیت میرا گاؤندے نے۔ پچھلا لیکھ چکاؤندے نے۔ ناتا ساچا جوڑ بڑاؤندے نے۔ تیرے گھر نوں برہمنڈ کھنڈ بناؤندے نے۔ پچھلی کیتی سب دی ڈھاؤندے نے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا درشن پاؤندے نے۔ بھگت کہن اسیں آوان گے۔ پر بھ اپنے دا درشن پاواں گے۔ دوجی حرص نہ کوئی رکھاواں گے۔ عرش قُرس دو جہان اپنیاں چرناں ہیٹھ دباواں گے۔ پر بھ ساڈے تے کیتا ترس، دوئے جوڑ سیس نواواں گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر خوشی مناواں گے۔ بھگوان کہے میں بھگتاں راہ تگاں گا۔ تک تک کدے نہ اگاں گا۔ جے کوئی ہور آوے، اوہنوں پچھے دھکاں گا۔ لوک مات نہ دسے سہار، تنہاں دھرم رائے دی جیل وچ رکھاں گا۔ بن بھگتاں جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو اپنا آپے دساں گا۔ سچھنڈ کہے میں سیج وچھاواں گا۔ کبیر جلاہے سیو لگاواں گا۔ دیوی دیوت نہ کوئی رکھاواں گا۔ لکھ ا بھو تیرے بھگتاں ویکھ خوشی مناواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وراکو اک درڑاواں گا۔ بھگت کہن اسیں چلاں گے۔ پر بھ جو تیرا دوارا ملاں گے۔ پھیر مول نہ ہلانگے۔ تیرے ساہمنے ہو کے کھلاں گے۔ تیری جوتی

وچ رلاں گے۔ اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹاں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچ دوارا اِکو ملاں گے۔ سری بھگوان کہے جد آؤگے۔ آؤندیاں میرا سوچھ سرُپی درشن پاؤگے۔ پچھلا کیتا سب بُھل جاؤگے۔ انڈیٹھا رنگ ویکھ دکھاؤگے۔ پر بھ ملے اِکو میتا، متر پیارا سنگ رکھاؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ بھگت دوار، بھگت اندر ہر نرنکار، ہر نرنکار دا سرب پسا، دُوجا نظر کوئی نہ آسیندا۔ بھگت کہن سچ دس بھگوان، کی تیری وڈیاں۔ اسیں نہ جانے بال انجان، بدھی بھیو کوئی نہ پائیا۔ کس بدھ دیویں گیان، اپنا بھیو چکائیا۔ صاحب سنگر ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتو جس ول کراں آپ اپنا دھیان، تس پڑھن لکھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے رہے گان، سو تہاڈا ڈھولا گائیا۔ پہلی چیز لکھ چوراسی اندر وڑیا آپ شیطان، تہاڈی شرع دتی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رہیا سمجھائیا۔ بھگت کہے نہ آئے بھراسا، اچھل اچھل بھیو کوئی نہ پائیا۔ توں آد جگاد جگ جگ دیندا رہیوں دلاسا، گر اوتار پیر پیغمبر اشاریاں اُتے سمجھائیا۔ کسے نہ دسیا اپنا سچ خلاہا، بھیو ابھید نہ کوئی جنائیا۔ کسے نوں رتی کسے نوں تولا کسے نوں ماسا، کسے نوں چک دس چکائیا۔ جناں چ ساڈا بنیں نہ داسی داسا، سانوں شانت کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے وچ وڈیائیا۔ بھگوان کہے بھگتو میری ارداس، اچی کوک کوک سناہندا۔ سدا وسال تہاڈے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جس دا من ہووے اداس، تس دا آتم آپ سمجھائیندا۔ گھر گھر جا کے پاواں راس، سرتی شبدی کاہن نچائیندا۔ تہاڈا لیکھا چکاواں دس دس ماس، مات گربھ کوئے نہ آسیندا۔ کلج اِکو کم خاص، بن بھگتاں گود نہ کسے بہائیندا۔ لکھ چوراسی ہونی ناس، سر ہتھ نہ کوئے کائیندا۔ تہاڈے پچھے کئی واٹ، دُور دُراڈا پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ بھگت اگوں بیٹھے دڑ، بول نہ کوئے جنائیندا۔ جناں چ اندر نہ جاویں وڑ، سانوں صدق کوئے نہ آئیا۔ ساڈی آتم لے پھڑ، پر ماتم تیری انس اکھوائیا۔ ویکھیں غریباں کولوں نہ جائیں ڈر، غریب تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتو میں تہاڈے اندر وڑاں گا۔ نرگن ہو کے اُپر چڑھاں گا۔ بن ڈوریوں سرتی پھڑاں گا۔ اکھر تہاڈا نام پڑھاں گا۔ لکھ چوراسی نال لڑاں گا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کراں گا۔ ساڈے نال کر اقرار، گلین باتیں نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل چوکڑی جگ چار، جگ جگ کار کمائیا۔ اپنی لکھ کے دے دے دھار، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ شبد بول اک جیکار، بے جیکار دے مٹائیا۔ حکمے اندر بٹھ پیار، حکمے اندر توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت بھگوان رہے جنائیا۔ جن بھگتو توڑ نبھاواں گا۔ جڑیا جوڑ انگ لگاواں گا۔ سرشٹ سبائی چھوڑ، مندر اک سہاواں گا۔ سچھنڈ دوارے تہاڈی پے گئی لوڑ، مندر ساچا اک وڈیاواں گا۔ شبد اگئی لے کے آواں گھوڑ، سولاں کلیاں آسن پاواں گا۔ تہاڈے بن نظر نہ آوے کوئی ہور، ہوکا دے کے جگت مٹاواں گا۔ جو سادھ سنت کجگ پاوندے شور، شورش سب دی بند کراواں گا۔ اکو ہتھ پکڑاں ڈور، باقی دی ڈوری آنت کٹاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھلاواں گا۔ پر بھ جو سانوں جدوں دیا کمائینگا۔ دس کی کی رنگ وکھائینگا۔ اپنی نشانی کی سمجھائینگا۔ کس بدھ ماتا پتا ناری کنت داناتا توڑ تڑائینگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا کھیل کویں کرائینگا۔ جن بھگتو جس ویلے انتم آواں گا۔ تہاڈے اندر وڑ کے درشن پاواں گا۔ ڈونگھی کندر تال ہلاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا کھوں کہاواں گا۔ ۹۱

بھیناں بھائیاں نوں سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جناواں گا۔ بھگت کہن پر بھ دس بھیت، بھو ابھید جنائیا۔ تیرا روپ رنگ نہ کوئی رکھ، تت نظر کوئے نہ آئیا۔ کون دوارے کریں ہیت، مہربان نظر اٹھائیا۔ جگ چوکڑی کھیلاں رہوں کھید، تیرا آنت کوئے نہ آئیا۔ گر اوتاراں سر پوائی تتی ریت، بھگتاں کھل پٹھی لہائیا۔ تیرا نظر نہ آیا ہیت، کون روپ پیار وٹائیا۔ تیرا راہ تگدے رہے نت نیت نیت، نین نین اٹھائیا۔ ہن ویکھ آیا مہینہ چیت، بیس بیس نال ملائیا۔ کجگ سنجاکیتا کھیت، راکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ کر اپنی سچی وینت، سوتر اپنے ہتھ اٹھائیا۔ وشن برہما شو رہے ویکھ، دھیان دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ بھگت کہن کی تیرا رنگ، نظر کوئے نہ آئیا۔ کون سچ سہائے پلنگ، آسن ابناسن لائیا۔ کون ناد وجائیں مردنگ، انراگی بھو گھلائیا۔ کون اسو چڑھیں ترنگ، چال نرالی اک رکھائیا۔ کون دوارے دیں اند، آنتر آتم رس پیائیا۔ کون دوارے سنائیں چھند، ڈھولا اک پڑھائیا۔ کون دوارے میٹیں پنڈھ، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ کون دوارے بیڑا بٹھ، ۹۱

اپنے کندھ اٹھانیا۔ کون دوارے گائیں چھند، شہنشاہ اپنا ناؤں پر گٹانیا۔ کون دوارے ہوویں بند، دروازہ نظر کوئے نہ آتیا۔ بھو دس صاحب بخشند، تیرے آگے سرب عرضوئیا۔ ساڈا روپ ہنگ برہم، پاربرہم تیری وڈیانیا۔ ساڈا لیکھا کانڈ کرم، نہہکرمی نراچھت تیری شہنشاہیا۔ ساڈا تیرے حکمے اندر جنم، تیرا انت کوئے نہ آتیا۔ کلجک اتم پیا بھرم، بھلیکھا سکے نہ کوئے کڈھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دراکو منگ منگانیا۔ بھگتو میرا گھر نکما، نظر کسے نہ آئیندا۔ کلجک انت ساڈھے تن ہتھ لماں، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آپ بنایا ناڑی چٹاں، اٹ گارا نہ کوئے لگانیندا۔ اندر باہر پھرے بھٹاں، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ بن سورج چند چڑھائے چٹا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ بن راگ سنائے کٹاں، انادی ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر آپ درسا ئیندا۔ بھگتو میرا گھر ڈونگھا، نظر کسے نہ آتیا۔ کلجک سادھ سنت بنیا سونگھا، باہر بیٹھے دھیان لگایا۔ پاربرہم جس گھر مارے اپنا ہونگا، ہو کر اپنے نام جنایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ، گر اوتاراں دیندا رہیا اپنے ہٹ وچوں تھوڑا جہا جھونگھا، لوک مات ہٹی دے چلایا۔ جس دے نال پنج تت و جدار ہے ٹونبا، تند ستار نہ کوئے رکھانیا۔ جے کوئی لبھن آوے آگول کرے موندھا، نین سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ اتم سب نوں پھیرے ہونجھا، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رہیا سنایا۔ بھگتو میرا گھر نکا، نظر کسے نہ آئیندا۔ جتھے کھانی بانی وید پُران انجیل قرآن قلم شاہی نہ کوئے چٹھا، کاتب نظر کوئے نہ آئیندا۔ جتھے بھین بھائی ساک سجن نہ کوئی مات پتا، پوت سپوت نہ کوئے اکھوائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر اپنا ونڈیا آپے حصہ، دوجا شریک نظر کوئے نہ آئیندا۔ جے اپنا دستاں سارا قصہ، کوٹن کوٹ جگت گر اوتار لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ سچ بچھو بن نیتراں سدا سدا سد دسا، اکھ پر تکھ اپنی آپ گھلا ئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ بھگت کہن پر بھ کرے بکھیڑا، اچھل چھل ایہدی چٹرائیا۔ کسے نوں کہے دُور دُراڈا کسے نوں کہے نیرن نیرا، جے کوئی دیکھے نظر کسے نہ آتیا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں لارا دے کے کہے کرو جیرا، چار جگ گیا سمجھانیا۔ کسے نہ دسیا اپنا ڈیرہ، کون دوار سو بھا پانیا۔ جے کوئی پچھے کیہڑا ویہڑا، سچھنڈ دے جنایا۔ جس سچھنڈ بدھا بیڑا، سو نظر کسے نہ آتیا۔ سب نال کر کے جائیں ہیرا پھیرا، عادت اکو

اک پکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو جنایا۔ بھگتو میٹوں مڈھوں پی عادت، اپنا آپ دیاں سمجھائی۔ کسے کولوں کراواں عبادت، پوجا پاٹھ کسے جنایا۔ کسے دے کولوں دواواں شہادت، سپس دھڑ وند وندائی۔ جگ چوکڑی میں کردا رہیا بغاوت، سکھ لین کوئے نہ پایا۔ جس نوں اپنے نام دی دتی دعوت، تنہاں پٹھی کھل لہائی۔ جے میتھوں پچھن میں دساں صحیح سلامت، سچ صلاح جنایا۔ ایہو میٹوں پی علامت، نظر کسے نہ آئی۔ میں خوش رہاں وچ خوشامند، کھانی بانی اپنی خوشامند وچ سمجھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھدے رہے پر بھ دس اپنی آمد، کون ویلا ہوئیں سہائی۔ تیرا نام کاغذاں اُتے رکھیا امانت، پوتھی بستیاں وچ بند کرائی۔ سرشٹ سبائی بنے انجانت، بھیو کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنایا۔ بھگت کہن نہ دینا دھوکھا، پچھلی عادت دے تھائی۔ اپنا مارگ دس سوکھا، دکھ نظر کوئے نہ آئی۔ زرگن ہوکے دیویں ہوکا، حق حق سنایا۔ اپنے ملن دادس موقع، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ ساچا موقع دسے بھگوان، بھیو ابھید جنایا۔ انتم کل ہو پردھان، نام نشان جھلایا۔ اگم اتھاہ بولے گان، ڈھولا اک درڑائی۔ سو پرکھ زرنجن ہو مہربان، ہنگ برہم کرے گڑمائی۔ ناتا توڑے جگت شیطان، شرع کوئے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائی۔ بھگت کہن تیرا نہیں اعتبار، اچھل چھل اکھوائندا۔ اسیں سوئی چڑھدے دیکھے تیرے یار، جنہاں نال پریم رکھائندا۔ لوک مات ہوئے خوار، لوحاں تتیاں اُتے بہائندا۔ گھروں دھک کے کڈھے باہر، پری انند نہ کوئے سہائندا۔ دسرتھ بیٹا نہ کوئے ادھار، بن جنگل کھوج کھائندا۔ تیرے ورگا سانوں نہیں چاہیے یار، جس دی یاری وچ مزہ کوئے نہ آئندا۔ ساڈے نین ہوئے شرمسار، نیتراکھ نہ کوئے اٹھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سگلا سنگ دکھائندا۔ بھگتو آنت نہ کرو مخول، سری بھگوان رہیا جنایا۔ سوئی چاڑھنا توایاں ساڑنا میرا ہول، ہولا اکو اک رکھائندا۔ جے ایس طرح نہ کراں سارے ہو جان انجول، میرا بھے نہ کوئے رکھائندا۔ سارے آپو اپنا مارن گھول، پہلوان گھر گھر نظری آئندا۔ کوٹن کوٹ گرو در وچے ڈھول، پرکھ اکال نہ کوئے منائندا۔ ایسے کارن سب دے وچ رکھیا اپنا پول، پورا بھیو نہ کسے جانئندا۔ نگی تاکی چھوٹی باری اندروں کڈا دیوے کھول، باقی ہتھ نہ کسے پھڑائندا۔ الکھ الکھ

زرنجن زرنجن صاحب صاحب سنگر سنگر سارے گئے بول، اپنی بولی نال سمجھائیندا۔ جے کوئی کہے پر بھ اپنا کُنڈا کھول، آگوں حکم نال ڈرائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کھیل کرائیندا۔ بھگت کہن توں بڑا چلاک، تیری چلاکی نظر کسے نہ آئی۔ کسے کریں پوت
 پاک، کسے خاک وِج ملائی۔ کسے کھولیں رکا تاک، کسے اندھ اندھیر پھرائی۔ کسے بنائیں اپنا ساک، کسے دھرم رائے ہتھ پھرائی۔ کسے بوٹی بوٹی دیویں
 کاٹ، کسے بھن کباب سیکھاں اُتے بنائی۔ کسے کہیں میں تیرا باپ، کسے اپنا پت جنائی۔ کسے کہیں میں دیواں ساتھ، کسے نظر کتے نہ آئی۔ کسے کہیں
 کرو پوجا پاٹھ، کسے کلمہ نبی پڑھائی۔ کسے درس دکھویں ساکھیات، کسے بیٹھا گھ بھوئی۔ کسے دیویں آب حیات، کسے امرت جام چوئی۔ کسے ملیں وِج
 خواب، کسے پرکھ روپ درسائی۔ کسے دسین حق جناب، کسے شہنشاہ سمجھائی۔ جے کوئی تیتوں پچھے توں کریں لاجواب، اپنا بھو نہ کوئے درسائی۔ کلج
 آنت سچی کر ساڈے نال بات، پچھلی کتھانہ کوئے جنائی۔ جہاں چر نہ میٹیں اندھیری رات، زرنجن نور نہ کریں رُشنائی۔ تیرا کسے نہیں دینا ساتھ، اکلّا
 روویں ماریں دھاہیا۔ تیری جوت بنے نار کمذات، بن بھگتاں کم کسے نہ آئی۔ تیری خوشامند کر کے پچھے نہ کوئی وات، تیری صفت نہ کوئے صلاحیا۔
 سچکھنڈ ستارہیں اپنی کھاٹ، تیتوں کھٹل جان کھائی۔ آگوں ڈر کے کہے بھگتو میں تہاڈا داس، میری چلے نہ کوئے چترائی۔ اندر وڑ کے دیکھو دساں پاس،
 ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ میں چھڈ کے آیا ذات، ذات تہاڈی آپ پرنائی۔ جاگت سوت پچھاں وات، آلس نندرانہ کوئے رکھائی۔ اپنا دستاں سچ
 حالات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سنائی۔ پر بھو تیرے اُتے نہیں کوئی یقین، بھروسہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ اسیں غریب
 نہانے مسکین، توں شہنشاہ اکھوائیندا۔ جگ جگ اوتاراں پر پیغمبراں کریں تلقین، حکم حاکم اک رکھائیندا۔ لوک پر لوک تیرے ادھین، آگے سر نہ
 کوئے اٹھائیندا۔ تیرا مارگ اک مہین، نظر کسے نہ آئیندا۔ توں صاحب وڈ پرین، دانا پینا اکھوائیندا۔ اسیں دیکھیا توں گر اوتاراں پر پیغمبراں کولوں
 سب سچھ لیا چھین، خالی ہتھ سرب وکھائیندا۔ سارے تڑپھن جوں جل بن مین، مین جل اپنی دھار وکھائیندا۔ تیرا نیتز دیکھیا سین، سینہ سب دا چاک
 کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ سُنو بھگتو ساچا چھندا، ہر ساچا سچ جنائی۔ سری

بھگوان نہ پُرکھ نہ کوئی بندہ، بندگی وچ کدے نہ آئی۔ لکھ چوراسی دسے اندھا، نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جن بھگتاں اپنی پائے ونڈاں، ونڈا کو وار کرایا۔ دیکھنہارا نو نو کھنڈاں، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ درس دکھاوے کھجگ اتم ہو کے ننگا، پردہ کوئے رہن نہ پائیا۔ جس نوں سارے کھندے گئے لنگا، لوفر اپنی چال چلایا۔ تس دا وجے اک مردنگا، وڈ مردان آپ اٹھایا۔ زرگن ہو کے سرگن دیوے سنگا، سنگا سنگ رکھایا۔ پچھلا میٹے سب دا دھندا، دھرنی دھرت دھول دے جنایا۔ گرگھ لکھ چوراسی وچوں لگے چنگا، جس جن اپنا میل ملائی۔ ترکھان بن کے پھیریا رندا، سوتر اپنا نام لگایا۔ جٹ بن کے بھار چک لیا کندھا، دو جہاناں پار کرائے واہو داہیا۔ جے کوئی آگوں آکڑے ہتھ وچ پھڑے ڈنڈا، منہ دے بھار سرب سٹایا۔ جے کوئی بھجن لگے پریم پریتی پائے پھندا، باہر نکل کوئے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ بھگت کہن اپنی سچی دس دلیل، جو تیرے وچ وڈیایا۔ ساڈے کول نہ کوئے وکیل، جو کرے حق لڑایا۔ ساڈے کول نہ کوئے اپیل، جو آگے لیکھ لکھایا۔ سانوں اپنا دے یقین، یکطرفہ حال سٹایا۔ کی توں اوہو جو بستر پہنیں نیل، آپ اپنا روپ وٹایا۔ کی توں اوہ جن کھیل کرایا ار جن کرشن بھیل، بھو ابھید رکھایا۔ کی توں اوہ جس عیسے موسے محمد رکھائی این، ایمان اکو اک جنایا۔ کی توں اوہ جن زرگن نام وجائی بن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دے کھلایا۔ بھگت جنو میں اوہی اوہ، اوڑک آپ جنائیدا۔ جس نال کوئی نہ سکے چھوہ، انگیکار نہ کسے کرائیدا۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر لے کے آوندے رہے ڈھو آ ڈھو، نام سندیسہ اک سٹایا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پڑی لوہ، پاتال آکاش کھیل کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن لیکھا تھیا چھبھی پوہ، آپ اپنی کار کمائیدا۔ بھگت کہن ہو انجھک، بھے نہ کوئے رکھایا۔ جگ جگ تیتوں لہدے گئے تھک، جنگل جوہ نظر نہ آئی۔ اٹھسٹھ تیرتھ پانی لیا لگ، بن سوان پھیرا پائیا۔ ورت روزے لئے رکھ، اگنی تت جلائی۔ پھر وی تیرا نکلیا اجے نہ شک، سنسا سکیا نہ کوئے مٹایا۔ پنج تت کایا اندر سانوں چھڈیا ڈک، تیتوں لجا کوئے نہ آئی۔ زرگن ہو کے پائی نتھ، ڈوری اپنے ہتھ اٹھایا۔ کریا نیڑا نہ کوئے حق، حقیقت روپ نہ کوئے درسایا۔ کوٹن کوٹ پیالے رس لئے چھک، آنت ترپت نظر نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن رسنا جہوا بک، بکتے بیٹھے

دھیان لگایا۔ توں مہر نظر نال نہ لیا تک، کروٹ اپنی نہ اچے بدلایا۔ ایسے کر کے سانوں تیرے اُتے شک، شکوہ سکے نہ کوئے مٹایا۔ جگ چوکڑی تیرا جھوکھیا بھٹھ، بن بھٹھیا لے سیو کمایا۔ کلج اتنم ساریاں کیتا اکھ، اِکو متا پکایا۔ بھگتو اپنا رکھو ہٹھ، درڑھ وشواس جنایا۔ جِناں چر سِری بھگوان ساڈے کول نہ آوے نٹھ، اپنی اکھ نہ لو کھلایا۔ جِناں چر مارگ نہ دیوے دس، ساچا راگ آپ سنانیا۔ جِناں چر نہ ہووے ساڈے وس، اپنی آکڑ چھڈو نہ رانیا۔ جِناں چر نمانا ہو نہ جائے ڈھٹھ، اپنا بل کوئے نہ ڈھاہیا۔ تئیں سارے دھتے ورگے جٹ، دھتے تہاڈے کولوں شرمایا۔ سارے کہو ساڈے کولوں مالا منکا نہ جائے رٹ، رٹا اِکو وار مُکایا۔ ہر دے آکے پر بھو وس، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ توں گا ساڈا جس، اُلٹی ریت چلایا۔ اسیں تیرے مندر خوشیاں نال ویکھئے نس نس، آپ اپنی خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چل کے آؤنا ساڈے گھر، اِکو آس رکھایا۔ بھگوان کہے میں ہوواں داس، داسی روپ وٹایا۔ میرے اُتے کرو وشواس، درڑھ نسچا دیاں جنایا۔ اتنم لے کے جاوا ساتھ، ادھ وچکار نہ کوئے چھڈایا۔ میرے بھروسے پچھلے چھڈ دیو پوجا پاٹھ، اگے اِکو کرو پڑھایا۔ پر بھ دیوے اپنی دات، انملڑی آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ بھگت کہن اسیں پچھلا سب کچھ چھڈاں گے۔ سرن صاحب تیری لگاں گے۔ پچھے مول کدے نہ ہٹاں گے۔ رس پریم پریتی چٹاں گے۔ لاہا اِکو نام کھٹاں گے۔ تیرا ڈھولا ساچا رٹاں گے۔ تیر تھ تٹاں پارٹپاں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے پیار اندر رچاں گے۔ جو پیار اندر رچیا۔ سو ویلے اتنم بچیا۔ پر بھ گودی بہہ کے ہسیگا۔ پچھلیاں راہ دسیگا۔ اگلیاں وچ وسیگا۔ سچکھنڈ دوارے نٹھیا۔ پر بھ چرن دوارے ڈٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت سہیلے رکھیا۔ اسیں تیرا گیت گاواں گے۔ پر بھو اِکو اِشٹ مٹاواں گے۔ بن کایا مندر دُوجے گھر نہ پھیرا پاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرا لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ گھر تہاڈے آؤں گا۔ نکی باری کُنڈا لاہونگا۔ لایاری توڑ نبھاؤں گا۔ کریاری سچ بہاؤں گا۔ گرگھ نار کواری آپ پرناؤں گا۔ رنگ رنگیلا پنگ اک وکھاؤں گا۔ نام مردنگ سچ و جاؤں گا۔ انند انند وچوں پرگٹاؤں گا۔ چھند چھند گیت الاؤں گا۔ بن پاندھی پندھ مُکاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ

دکھاؤں گا۔ پر بھوکس طرح اندر وڑینگا۔ کی ساتھوں نہ توں ڈرینگا۔ کس پوڑی تھانیں چڑھینگا۔ کس مندر وچ کھڑینگا۔ کی اکھر ڈھولا پڑھینگا۔ کی ساڈے
 پریم وچ مرینگا۔ کی ساڈے بھر وچ سڑینگا۔ کی ساڈے فکر وچ اپنی کرنی کرینگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان اپنی
 کرپا کرینگا۔ میں اپنے راہ آواں گا۔ نرگن نکا روپ بناواں گا۔ بن رس مٹھا اندر لنگھ جاواں گا۔ ہو کے آپ انڈٹھا، اپنی کار کماواں گا۔ گرگھ پہلوں پریم
 پریتی جتا، پھر اپنا ہت سمجھانواں گا۔ بن کے پریم پڑکھ ساچا پتا، مہر نظر اک اٹھاواں گا۔ ڈھر درگا ہی لے کے چٹھا، کایا مندر ڈیرہ لاواں گا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل اک سہاواں گا۔ پر بھو اوہ محل کیہڑا اے۔ جتھے تیرا سچا ڈیرہ اے۔ دوجا رہے نہ کوئی
 جھیرا اے۔ توں نظری آئیں نیرن نیرا اے۔ گھر چڑھے چاؤ گھنیرا اے۔ نہ سنجھ نہ سویرا اے۔ گرہ مندر وسے کھیڑا اے۔ پر بھ لگے تیرا ڈیرہ
 اے۔ نظری آئیں توں میرا میں تیرا اے۔ نہ کوئی ہیرا نہ کوئی پھیرا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اوہ وقت
 سہنجنا کیہڑا اے۔ اوہ وقت سہنجنا سچی پر بھات، سری بھگوان آپ جنائیا۔ جس ویلے سوہنگ دیواں دات، اوہ ویلے اندر لنگھ جائیا۔ پھیرا لگے پچھلے
 اکٹھی کراں جماعت، پہلی دوجی تیجی چوتھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں بڈھیا نڈھیاں اکو بنھاں نات، اکو گھر سہائیا۔ گرگھ ڈھولا گائے میرا
 گاتھ، سو کرے سچ پڑھائیا۔ ہنگ برہم انا تھاں ناتھ، ناتھ انا تھی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک سہائیا۔ پر بھو
 مندر تیرا سوہنا اے۔ آد جگاد سدا من موہنا اے۔ نہ کوئی ہسنا نہ کوئی رونا اے۔ نہ کوئی میلا جیہڑا کسے دھونا اے۔ نہ کوئی مندر مسیتڑ شودوالا مٹھ
 کسے نہ گاؤنا اے۔ اکو صاحب پیٹھلو پیٹھل، سمر تھ سنگھاسن ڈیرہ لاؤنا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک سمجھاؤنا اے۔ اوہ
 گھر سوہنا سہنجنا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ کرے پرکاش آد نرنجنا، نورو نور نور رُشنا ئیا۔ صاحب سنگر دیال بنے سجننا، سگلا سنگ نبھائیا۔ چرن دھوڑ دیوے
 مجنا، کول نین وڈیائیا۔ سنت سہیلے درس کر کر رجننا، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ بھگت بھگوان اکو در بہہ بہہ سجننا، وڈا چھوٹا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ بھگت نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگے کوئی نہ لائے اج بجننا، سچ سچ دے سمجھائیا۔

شکّ نال ملیا شکوگ، شکوہ رہیا جنایا۔ صاحب سنگر بڑا ملوگ، سوہل کومل نظری آئی۔ جو اس نال رکھے سلوگ، صلح اپنی دے سمجھائی۔ کرپا کر کرے محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائی۔ آد جگادی اک مجوب، محبت سچ جنایا۔ دیکھنہارا اُچ عروج، حجرہ اک وڈیائی۔ کرے کھیل اپنی حدود، ہوئے پار نہ کوئے کرائیا۔ دیکھنہارا اصل سوڈ، گل زر اپنے ہتھ دکھائی۔ کرنہارا نیست و نابود، جڑ سب دی رہیا اکھڑائی۔ سولاس سال نہ سکے کوئی ڈھونڈ، ڈھونڈیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کرے کھیل خوب، خوبی سب دی دے مٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سولاس سال سولاس اچھا وچ سمائی۔ سولاس اچھا پھیر پیا اڑکا، بھیو کوئے نہ آئیندا۔ آگے سوال دسیا نکا، ہن وڈا نظری آئیندا۔ محمد کہے میرا جھوٹھا نہ کر سکے، کیتا قول کیوں بھلائیندا۔ گوہند کہے میں واریا پتا، پتر نہیاں ہیٹھ دہائیندا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ تہاڈا حصہ، تہاڈی جھولی پائیندا۔ میرا کھیل سدا انڈھٹھا، نظر کسے نہ آئیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی پنڈراں کنگ تک چار جگ دکھیا لیکھا سب دے ہتھ پھڑائے چٹھا، بھاوا بھاوی بھانا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیس میسا ہر جگدیشا، لیکھا سب دی جھولی پائیندا۔ بھاوا بھگوان بنے باپو، وڈ وڈا وڈ وڈیائی۔ دیکھنہارا جتاں پیتا تماکو، تخم سب دا دے اڈائی۔ کوئی کسے نہ مارے آواز ہاکو، کاکو کلمہ نبی نہ کوئے وڈیائی۔ پیر پیغمبر کہن دیکھو کدھروں پے گیا ڈاکو، آپ اپنا بل دھرائیا۔ جس زمیں اسمان بھوائے وانگ لاٹو، بن چکی چک لکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھاوا اکو اک اکھوائیا۔ بھاوا کہے میں بھگوان، اپنا بل رکھائیندا۔ بھاوی کہے میں بال انجان، دُھر دا تھم موہے بھائیندا۔ ایہو بھاوے دا سچ نشان، نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبر اں پہلوں توڑ ایمان، جوڑ اکو چرن دھیان رکھائیندا۔ چار گنت سنی شکایت، چاروں گنت کھ بھوائیا۔ سارے منگن پر بھ کر عنایت، خالی جھولی رہے دکھائی۔ اک دوجے دی کوئے نہ کرے فرمائش، سارے بیٹھے نین شرمائی۔ کیوں پر بھو آپ کرن آیا آزمائش، چغلی دوجا کوئے نہ لائی۔ جس نے دھرتی ونڈ کے دتی پیمائش، گر اوتارکتیاں وچ بہائی۔ بچھوں دیندا رہیا ہدایت، تھم حق سمجھائی۔ کسے کول نہ رہے کفایت، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تُعارف کرے نہ کوئے طوائف، طالب طربیت نہ کوئے وڈیائی۔ چار گنت چار جگ پُری سب دی کرنہارا خواہش، آسا

دیکھے تھاؤں تھانیا۔ پہلی چیز گر اوتاراں پر پیغمبراں بھگتاں لگی نمائش، زرگن زرگن دیکھ دکھائیندا۔ نیتز رویا ایشو کرائیس، کربلا محمد دیکھ کر لائیندا۔ موسیٰ کہے میری کسے نہ کیتی حمایت، مفت کوہ طور منہ دے بھار ڈگ کے منہ بھنائیندا۔ نانک کہے گو بند پُت نہ ہوئے نالایق، نانک گوتی جوتی نور دھرائیندا۔ پاربرہم کہے میری اکو شریعت، شرع سچ سچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوکڑی جگ کرتا اپنے وچ سمائیندا۔ اک ہوئے زیرو، زیرو اک روپ وٹائیا۔ اک بنے ہیرو، ہیرو صفرا روپ دھرائیا۔ صفرا ہوئے گنی گہیرو، گہر گسپھر بے پرواہیا۔ اک نال اک بدھا زنجیرو، زنجیری اپنا نام رکھائیا۔ شاہ سلطان سُنو فقیرو، شہنشاہ رہیا سمجھائیا۔ نیتز کھولو پیغمبرو پیرو، پاربرہم رہیا الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک صفرا اک اپنی گنڈھ پوائیا۔ اک شہنشاہ زیرو خاک، اک پاتشاہ اکھوائیندا۔ اک کھولنہارا تاک، زیرو لیکھا ہوئے بے باق، اک اپنا انک بنائیندا۔ راشٹریپت اک خالی کرائے ہاتھ، صفرا کسے نہ دیوے ساتھ، اک اپنا حکم ورتائیندا۔ کون جانے پر بھ کی بات، بھيو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک زیرو اک اکترا کو گھر کرائیندا۔

* ۳ چیت ۲۰۲۰ پکرمی جیٹھووال دربار وچ *

توں میں اکو کچھ، انتر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بن دیکھیاں بن پیکھیاں اک دوجے نوں لیا کچھ، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئی۔ بھيو ابھیدا کھولیا کچھ، پردہ آپ اٹھائیا۔ سار نہ پاوے من مت بدھ، جگت بل نہ کوئے سہائیا۔ میں توں نہیں کچھ، جگ جگ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سوچیاں کسے نہ آویں سوچ، لبھیاں نظر کسے نہ آئی۔ کر کرپا کل گیا پہنچ، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ ساچی آ کے دسی رونس، توں میں رہے نہ رانیا۔ گرگھ کیتے مات غوث، گرج نام ہتھ پھرائیا۔ توں میں ملن دا ہویا شوق، انتر انتر دیکھ دکھائیا۔ لیکھا بنیا نار کھونت، بیوی بیوہ نہ کوئے جنائیا۔ مہربان نہ جائے اونٹ، اونٹراپن نہ کوئے رکھائیا۔ انتم آیا اپنے چونک، چوکنا ہو کے پھیرا پائیا۔ جس نے گو بند دکھایا پٹنا پونٹ، پاٹل اپنی کار کمائیا۔ جس نوں جپ جپ تھکے

ہونٹ، رسنا اپنا بل لگایا۔ سو صاحب اندرے اندر گیا چوٹک، ہوں ہاں رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تُوں میں اِکو رُپ
 درسایا۔ تُوں میں اِک تلاش، نیتز نین سرب ترسایا۔ جس داراہ تَنگے شکر کیلاش، چوٹی پر بت ڈیرہ لایا۔ جس دی برہا رکھے آس، برہم لیکھا دئے
 مکایا۔ جس دا وشنو ہویا داس، بن سیوک سیو کمایا۔ جس دا گر اوتار گاوندے راگ، بودھ اگادھ جنایا۔ جس دی پیر پیغمبر پڑھدے نماز، بن بردا
 سجدہ سیس بھکایا۔ جس دی وجے ست رباب، تندی تار نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں کہندے سچ احباب، مُجبت اِکو اِک وکھایا۔ جس نوں کہندے
 سارے باپ، پت پر میثور وڈ وڈیایا۔ جس تُوں منگدے سارے دات، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ تس صاحب دی اِکو جماعت، تُوں میں کہن کو نہ پانیا۔
 تُوں میں چکیا جھیرا، جھنجٹ آپ مٹایا۔ ہر جن و سیا ساچا کھیڑا، جس گرہ پھیرا پایا۔ زرگن ہو کے بٹھیا بیڑا، سرگن کندھ دھرایا۔ ویکھنہارا گرو چیرا،
 چیلار گرا کھوایا۔ کلجگ انم ویکھے میلا، مہربان ویس وٹایا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، آون جاون پنڈھ
 مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تُوں میں اِکو گھر وکھایا۔ تُوں میں دا اِکو ویڑا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نوں صاحب سنگر مل
 گیا سنگھ شیرا، شیر رُپ دئے بنایا۔ لکھ چوڑا سی گدڑاں گھیرا، جمبک آنت رہن نہ پانیا۔ جس گرہ اندر لگا ڈیرہ، دئی دویت نہ کوئے رکھایا۔ بھگت
 بھگوان اِک دُجے نوں کہن تُوں میرا میں تیرا، میں تُوں نظر کوئے نہ آیا۔ جگت نیتز دے اندھیرا، گر نیتز نور رُشانیا۔ سوت جاگت بٹھے بیڑا،
 کھیوٹ کھیٹا سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تُوں میں نہ کوئی لائے توہمت، طمع وچ کدے نہ آیا۔
 کرنہارا اپنی رحمت، مہر نظر اٹھایا۔ غریب نمانیاں تارے جنہاں بدھی تہمت، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جو پر بھ نال ہو گئے سہمت، پچھلا لیکھا دئے چُکایا۔
 ہر جن بنے نہ کدے احمق، مورکھ مت رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تُوں میں پنڈھ مکایا۔ تُوں میں مکیا پنڈھ، پینڈا رہن کوئے
 نہ پانیا۔ جنہاں ملیا صاحب بخشند، دین دیال سچا شہنشاہیا۔ انتر آتم دیوے اند، رس اپنا آپ وکھایا۔ پورب جنم دی ٹٹی گنڈھ، اِکو تند بندھایا۔ جگت
 وچھوڑا کٹ رنڈ، اپنے نال پرنایا۔ کرپا ندھان چاڑھ چند، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ بن درویش منگے منگ، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کرے کھیل سورا

سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جہا سنگ، میں تُوں بیٹھی نین شرمایا۔ میں تیرے اندر جاواں لنگھ، تُوں میرا دھیان لگایا۔ میں سہاواں تیری آتم سچ پلنگ، تُوں گھٹ گھٹ گلو کڑی ایکا پانیا۔ پاربرہم دا برہم مانے سچ اندہ، جگت بھوگ رس نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تُوں میں لیکھا دتا مکایا۔ تُوں میں لیکھا گیا مک، سو سنگر آپ مکایا۔ ڈھولا گایا اپنے مکھ، مکھڑا گر مکھ آپ صلاحیا۔ جگت ترسنا میٹ بھکھ، کوڑی حرص مٹایا۔ کرپا اپنی گودی چک، دوویں بھجاں سپس لگایا۔ تُوں میں اک دوجے نوں دوویں رہے پچھ، وچھریاں سکھ کوئے نہ آیا۔ اک دوجے نالوں پھیر نہ جائے رس، رسیاں سانت کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تُوں میں گئی ہار، جت نظر کسے نہ آیا۔ تیرے پچھے ہو خوار، اپنا آپ مٹایا۔ تیرے پچھے پندھ مار، بنیاں پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ تُوں میں کہے کیوں ہو یا چپ، اگلا بھیو نہ کوئے جنایا۔ من بدلے اپنا رخ، سنگر اپنی کلا بھوایا۔ کس دست دی رہ گئی بھکھ، کرپا پر بھ پوری دے کرایا۔ جنم مرن دا مٹیا ڈکھ، ناتا پڑکھ اکال جڑایا۔ ہور کی آگے لینا پچھ، پچھ پچھ آنت کوئے نہ پانیا۔ جو جن سپس نوائے جھک، تس اپنا آپ دے ورتایا۔ اندر وڑ جائے بہہ جائے لگ، مکھ نہ کسے دکھایا۔ کرپا پر بھ جائے اٹھ، جوتی نور رُشانیا۔ ساچا لہنا لے پچھ، پشت در پشت ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت بھگوان اک نشان، تُوں میں لیکھا دتا مکایا۔

* ۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال باہر والے دروازے دی نیہہ رکھن دے سمیں *

بھگت بھگوان دا اک دروازہ، دوجا راہ نہ کوئی دکھائیدا۔ گرسکھ گر اک کاجا، سنگر سیو کمائیدا۔ جوت شبد نرگن راجن راجا، بھوپن بھوپ دیا کمائیدا۔ اڑیا وسایا پھیر ماجھا، گر گوہند ہو کے پھیرا پائیدا۔ انتم آنت رکھے لاجا، مہربان مہر نظر اٹھائیدا۔ پڑکھ اکال بنیا دادا، پوت سپوتے ویکھ

و کھائیندا۔ ہر سنگت سپس پہنائے تاجا، ساچا لیکھ لکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، ست دھرم دی ساچی نیہہ، ہر سنگت لیکھا چکائے ساڈھے تن ہتھ سپس، اندر آیا لکھ چوراسی وچ رہن نہ پائیندا۔ ہر سنگت سپس گر شبدی تاج، تخت نواسی آپ رکھائیندا۔ دیا سنگھ در دیوے داج، دھرم مت دی جڑ لگائیندا۔ بشن سنگھ مارے آواز، جنم جنم نال سمجھائیندا۔ مت ست داست جہاز، ست ستوادی آپ چلائیندا۔ دیوے وڈیائی مستری راج، مسل سری بھگوان بنائیندا۔ ہر سنگت سوارے کاج، جو گر سکھ در آ کے سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان شبد سروپی گن ندھان، نرگن داتا پُرکھ پدھاتا ساچی دھار آپ چلائیندا۔ دوس دا در دروازہ، سچ دھار وڈیایا۔ سولوں سولوں کھیل تماشہ، خالق خلق خدایا۔ اگی نو بودھ اگادھا، شبدی شبد سمجھایا۔ اُپر بیٹھ وڈ راجن راجا، جن بھگتاں پھڑ باہوں پار کرایا۔ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، ساچی کرنی آپ کمایا۔

* ۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال ہر بھگت دوار *

پاربرہم پر بھ تیرا صدقہ، ملے مان موہ وڈیایا۔ غریب نمانا نردھن ادنی، بلہین نین شرمایا۔ تیرا لیکھا کرشن بدھ کا، بدھک منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ بدھک مار تیر، تیر نشانیا۔ بدھک ویکھ اخیر، آخر پچھتانیا۔ بدھک ویکھ اخیر، ہر صاحب گلے لگانیا۔ تیر دیوے نام ندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سلطانیا۔ گوڈے اُپر پیر پسا، چرن کول رُشایا۔ دوہاں اندر کھیل اپار، نظر کسے نہ آیا۔ پریم رت ڈگے اپنی دھار، سچ پریتی چرن رنگ رنگایا۔ بدھک رووے زاروزار، ویکھ ویکھ گرلایا۔ کرشن کہے میرا سچ وہار، سچ سچ جنایا۔ تیرا نشانہ اپر اپار، مہربانا رنگ رنگایا۔ لیکھا جانے آد کرتار، قادر وڈ وڈیایا۔ دوہاں چرناں دے وچکار، پریم رت وہے واہو داہیا۔ کرشن کاہن کرے گفنتار، سچ سچ جنایا۔ در دروازہ اپر اپار، چرناں دوہاں وچ رکھایا۔ نو دوارے بدھک کرے ہاہاکار، دسویں ساتنگ ست رکھایا۔ نو دس داست وہار، سولوں کلا سولوں

اچھیا دئے وڈیايا۔ اِکّی نو کھیل اپار، پاربرہم پر بھ بھو جنایا۔ سچ سچ دا سچ وبار، سچ سچ سمجھایا۔ جوں کرشن تیرا کرے ادھار، گھاؤ اپنے تن لگایا۔ توں
 سری بھگوان نرگن جوت کرے آکار، نراکار سروپ دھرایا۔ غریب نمائیاں کوچھے کملیاں پتت پاپیاں دیوے تار، جس جن دیوے چرن سرن سرنایا۔
 میلا سوہے اتتم وار، کلجگ لے وڈیايا۔ سیوا کرے آپ کرتار، کرنی کرتا آپ کمایا۔ بھگت دوارے کھول کوڑا، در دروازہ اِکو اِک دکھایا۔ اُپر لیکھ لکھے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بے بے جیکار کرے لوکایا۔ ہر سنگت سر پہنایا تاج، تاجاں والے رائے دھرم ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت جگ لہنا لہنیدار جھولی پایا۔ دروازہ کہے میں ساچی سیو کماؤں گا۔ جن بھگتاں راہ ٹکاؤں گا۔ سوہنگ ڈھولا
 اِک سٹاؤں گا۔ ہر سنگت دے مان، جگت وڈیاواں گا۔ ہر بھگتاں دے گیان، گرگھ تار وجاواں گا۔ سچ دھرم سچ نشان، اِکو اِک دکھاواں گا۔ آپا کر
 قربان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دروازہ کہے دربان اکھواواں گا۔ جن بھگتاں ہو مہربان، پھڑ باہوں پار لگاواں گا۔
 منمگھ جیو شیطان، منہ دے بھار سٹاواں گا۔ گرگھ ساچی سکھیا اِک درسواں گا۔ سچا چرن آگے رکھا کے، پہلا قدم ٹکاواں گا۔ بل راجا میل ملا کے،
 باؤن پنڈھ مٹکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اِکو ور، ور اپنی جھولی پاواں گا۔ جن بھگت سچا چرن آگے ٹکاؤں گے۔ مان ہنکار
 اپنے وچوں کڈھاؤں گے۔ دوئے جوڑ سپس جھکاؤں گے۔ پچھلی بھل بخشاؤں گے۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رسنا جہوا گاؤں گے۔
 سدھے چل کے سچ دوارے درشن پاؤں گے۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار جنم کرم دے ڈکھ مٹاؤں گے۔ سچے کھبے نیتز نہ کوئی اٹھال، نیویں نظر دھیان
 لگاؤں گے۔ صاحب سنگر ہو دیاں، گل پلڈ واسطہ پاؤں گے۔ جن من ہوئے شیطان، تنہاں گرگھ سنگ نہ کوئی رکھاؤں گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان نہ بنے انجان، نیچ کرم گرمی دو جہانی دھکے کھان گے۔ دروازہ کہے جو میرے اندر لٹھیگا۔ نیہوں چرن پریتی منگیگا۔ بُری نیتی کوئی نہ رکھیگا۔
 سنگر مارگ اِکو دسیگا۔ ہر ہر دے وچ دسیگا۔ جو سنگر پریم پھسیگا۔ پچھے پھیر کدے نہ ہٹیگا۔ اِکو سوہنگ ڈھولا رٹیگا۔ رائے دھرم کولوں بچیگا۔ سچ دوارے
 بہہ سچیگا۔ بھگت دوارے بھگتاں نال پھسیگا۔ منمگھاں پردہ کوئی نہ کیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال اِکو گچیگا۔ دروازہ کہے سُنو

لا کر کن، شبدی شبد کھیل کھلائیندا۔ بدھک پیار کرشن چرن کول، نو دس ونڈ ونڈائیندا۔ کلجگ انتم بیڑا بنھ، ساچا راہ دکھائیندا۔ دُھر در گاہی اک دھن، نام ندھان اک سنائیندا۔ میٹوں دیکھ پھیر جانا اندر لنگھ، میرے وینھدیاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں چیتے آئیندا۔ نیتز ہندیاں نہ ہونا انھ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ میرا کہنا لینا من، میں آگے پڑھ اکال منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اکو ور، میری سیوا اکو لائیندا۔

* ۸ چیت ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

جن بھگتاں نام درڑاواں گا۔ دُوروں آوندیاں راہ دکھاواں گا۔ ڈھولا گاوندیاں نظری آواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، گھر ساچی سیو کماواں گا۔ سیوا کراں بن درویش، در دروازہ سیس جھکایا۔ سیس نوانن برہما وشن مہیش گنیش، نت نوت دھیان لگایا۔ بھگت بھگوان کرے ہیت، ہتکاری وڈ وڈیایا۔ بیس یسا مہینہ چیت، قسمت مات بھلواری مہکایا۔ بدھک نیتز لئے پیکھ، دوئے چرن دھار لئے سمجھایا۔ کلجگ انتم دھرے بھیکھ، بھیس اولڑا آپ وٹایا۔ جگت دتے نہ کوئی ریکھ، قلم شاہی بنت بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ربان منگ منگایا۔ در درویش بن دربان، بھگت دوار الکھ جگائیندا۔ میری کرنی کر پروان، پر بھ تیرے چرن دھیان لگائیندا۔ شاہ پاتشاہ سچا سلطان، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ تخت نواسی نوجوان، بھوپت بھوپ بھو نہ آئیندا۔ جودھا سوربیر راج راجان، دُھر فرمانا حکم لائیندا۔ کلجگ انتم ہو پردھان، ست پردھانگی آپ کمائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ آپے دیکھے مار دھیان، مہر نظر نرائن نرنکار آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، ابھل بھل کدے نہ جائیندا۔ منگے منگ چرن کول سیس، نیتز نین نین دھیان لگایا۔ کرپا کر صاحب جگدیش، مہربان تیری وڈیایا۔ ہر سنگت دساں اک حدیث، سچ سچ پڑھایا۔ مانس جنم لینا جیت، اجنم روپ نہ کوئی وٹایا۔ صاحب سنگر دا اکو گیت، در آوندیاں دے سمجھایا۔ ہر دے وساؤ اپنے چیت، چیتن روپ کرایا۔ درشن پاؤ اک انیت، در گھر ساچے ملے وڈیایا۔ کایا کرو ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ ناتا جھٹیا مندر مسیت،

بھگت دوار بھگوان نور رُشائیا۔ صدی بیسویں رہی بیت، دوجا اور نہ کوئے سہائیا۔ سب دے ہونے خالی کھیس، بے پرواہ کھیل کھلائیا۔ میں نیتر ویکھاں
ٹھیک، در دروازہ رہیا جنائیا۔ جن ہست کیتے کیٹ، کیٹوں ہست بنائیا۔ تس نال لاؤ پریت، لگی پریت نہ کوئے تڑائیا۔ سبج دی ساچی ریت، سبج
کجک وچ بدلایا۔ پر بھ کا کھیل سدا اندیٹھ، سار کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ در دروازہ رہیا کوک، کوک
کوک جنائیا۔ بھگت بھگوان دے ساچے پوت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ زرگن سرگن تانا پیٹا سوٹ، تند اپنے نام بندھائیا۔ ویکھنہاراتت کا یا قلوبوت، تت
وستو اپنی دے جنائیا۔ پاربرہم برہم میلا سچے محبوب، محبت اکو اک رکھائیا۔ بھگت دوار دی بھگوان حدوڈ، بھادی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ اکو منزل منزلے
مقصود، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ پاربرہم پر بھ دیونہارا اصل نال سوڈ، شرع فی صدی اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ در دروازے تیرا دردی درد، دستگیر آپ اکھوائیا۔ تیرا ہون نہ دیوے حرج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ توں کھڑا ہونا بن
کے مرد، سچ مردانگی دے جنائیا۔ تیرے مستک دھر دی فرد، لیکھ لیکھ دے جنائیا۔ کرے کھیل آپ اسپرج، اسپرج ریت چلائیا۔ کوڑ گڑیارے دینا
ورج، سچ سچ سمجھائیا۔ اپنا پورا کراں فرض، فرماں بردار بن سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری پشت اپنا ہتھ
رکھائیا۔ سری بھگوان تیرا حکم منظور، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ سد وساں تیرے حضور، حاضری اپنی اکو وار لگائیا۔ تیرا لے کے جوتی نور، تیرے بھگتاں
کراں رُشائیا۔ راہ تگاں نیڑے دور، دور دُراڈا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں سچے چرن دی دھوڑ، دھر دی کھیل وکھائیا۔ چتر سگھڑ بن مورکھ موڑھ، جو
میرے وچوں آگے چرن ٹکائیا۔ توں اوہناں بخشیں سرب قصور، جو آئن در سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در
تیرے منگ منگائیا۔ جو تیرے وچوں لنگھنگے۔ کایا چولی رنگ رنگے۔ نام منگ اکو منگے۔ پر بھ سنگ رہ رہ وسگے۔ بھکھ ننگ درد دکھ کٹنگے۔ آتم اند پریم
رس چکھنگے۔ صاحب سنگر دے ساچے چند، جیواں جنتاں راہ دسنگے۔ درشن پا ہر بخشند، پریم پریتی وچ نیچنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو گھر وسگے۔ دروازہ کہے موہے دے گیان، اپنا نام درڑائیا۔ کس بدھ تیرے بھگتاں کراں پچان، لکھ چوڑا سی وچوں

دیکھ وکھانیا۔ نرگن بولے گن ندھان، گن اپنا دے سمجھانیا۔ بھگت بھگوان کھیل مہان، مہما اکھ وڈیانیا۔ تیرے ستمکھ آ کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جو جن ڈھولا گان، سو منزل اپنی پار کرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سمجھانیا۔ دروازہ کہے پر بھ جے کوئی تیرا ڈھولا جھوٹھا گاوے، رسنا نال سنانیا۔ میری پہچان وچ نہ آوے، دھوکھا کرے وچ لوکانیا۔ سری بھگوان آگوں سمجھاوے، دے مت رہیا جنانیا۔ ساچا بھگت در آ کے سپس جھکاوے، دھوڑی مستک ڈکا لائیا۔ سوہنگ ڈھولا سچا گاوے، آنتر دھیان لگانیا۔ سچا چرن پھیر اٹھاوے، نیتزنین شرمانیا۔ بن نمنا در درشن پاوے، گھر ساچے و بے ودھانیا۔ ستمکھ نہ کوئی سپس جھکاوے، دھوڑی ڈکا نہ کوئے لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ گیان اکو دے جنانیا۔

* ۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

کچھی کہے دس اپنے لچھن، اکو منگ منگانیا۔ میری سیجا دے سکھن، وشنوں رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ پر بھ میں تینوں آئی دسن، بن بن پاندھی راہیا۔ لوک مات بھگت بھگوان اکو گھر وسن، و بے سچ ودھانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر نیتزنن، نین نین اٹھانیا۔ پچھلا لیکھا سارے چھڈن، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ پنج تت ناتا ٹٹیا ہڈن، ماس ناڑی تت نہ کوئے وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ملے مان وڈیانیا۔ کچھی کہے پر بھ بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کھلانیدا۔ نانک کبیر دسیارہ، مارگ اکو اک جنانیدا۔ نرگن سرگن سرگن ولس وٹا، اولڑی کار کمانیدا۔ جوتی جاتا نور دھرا، نور نورانہ ڈمگانیدا۔ پچھلی ریتی سب الٹا، الٹی کل ورتانیدا۔ مندر مسیتی پنڈھ مکا، لکھن پڑھن وقت چکانیدا۔ سچ دوارا اک سہا، سوہاؤنت وڈیانیدا۔ بھگت بھگوان کر رشنا، ضمیر روشن آپ کرانیدا۔ مہربان بخش گناہ، بے نظیر کھیل کرانیدا۔ در دوار اک وڈیا، دردی درد وڈ وڈانیدا۔ چوہدار کوئی دے نہ، دوارپال نہ کوئی وکھانیدا۔ بے و بے مارن دہا، نیتزنن نیر شرمانیدا۔ لوکی کہن میں کچھی ماں، بھو اہید جنانیدا۔ تیرے کہنے سری بھگوان

اپنا بل لیا دھرا، اچھل چھل اپنی کھیل کر آئیندا۔ زرگن ہو شہنشاہ، پاتشاہ اپنا رنگ دکھائیندا۔ لوک مات بھو چکا، پردہ آپ اٹھائیندا۔ بھگت دوار اک سہا، سری بھگوان آسن لائیندا۔ سچ دروازہ دئے بنا، سیوک شبدی نظری آئیندا۔ آتم پر ماتم رہیا جگا، سویا کوئی رہن نہ پائیندا۔ وشن برہما شو مان گوا، شکتی اپنے وچ سمائیندا۔ دُھر فرمانا حکم جنا، لیکھ لیکھ وڈیائیندا۔ آتم تیتوں گیا بھلا، ساڈی سار کوئی نہ پائیندا۔ چار گنت دہ دشانیتز نین لئے تکا، تاجر نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ آپ سمائیندا۔ کچھی کہے میں کی دستاں، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، نیتز نین دھیان لگایا۔ انتم کیہدے کول وساں، میری پت نظر کوئی نہ آئیا۔ اڑواہی اٹھ اٹھ نٹھاں، بھٹاں واہو داہیا۔ ایکو نام سچا رٹاں، سو پُرکھ زرنجن ڈھولا گایا۔ مہندی رنگے ویکھاں ہتھاں، نین کجل دھار شرمائیا۔ میری پلک نہ کھلیاں اکھاں، آخر میل نہ کوئے ملایا۔ میں ہتھ متھے تے رکھاں، سوچ سوچ وچ سمایا۔ بھڑی بھڑی واسطہ گھتاں، اچی کوک کوک سٹائیا۔ میں کہا ہاسے وچ ٹھٹھا، پر بھ ٹھو کر گیا لگایا۔ زرگن ہو کے بھگت دوار جا کے وساں، وشنوں اپنی انگلی لائیا۔ جن بھگتاں پھڑ پھڑ کیتا اکٹھا، اکو گنڈھ پوایا۔ پچھلا میٹیا پچھے رٹا، آگے اکو راہ جنائیا۔ راگ گاؤن دی لوڑ رہے نہ بھٹاں، ڈھاڈی ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ ساچا ڈھولا دسیا جٹاں، اکو نام جنائیا۔ غریب نماں لیکھے لائے اٹاں، اٹ نہ جانو انکن دئے کڈھائیا۔ جس بھگت دوارے کاغذ دبایا چٹا، چٹئی دھار دکھائیا۔ سچ سچ کرے ساچا ہتتا، ہتکاری سیو کمائیا۔ پچھوں جگت جہان رہ جائے قصہ، قاصر بن کرنیوں پار کرائیا۔ در دروازے آگے دسا، درشت اشٹ اک جنائیا۔ میرے ول کر کے پٹھا، بیٹھا مکھ بھوائیا۔ کچھی کہے زرگن ہو کے بنیا نکا، گھر گھر اندر اپنا آسن لائیا۔ میں جانا میں اکلے دا حصہ، مان وچ مان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ کچھی کہے میں ہوئی حیران، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ بالی نڈھی بنی رہی جوان، جو بن اک ہنڈھائیا۔ لال بھوشن پہن رکان، تن شنگار رکھائیا۔ ناتا جوڑ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنے گھر وسایا۔ اچھل چھل کریا مہان، بھو ابھید چھپائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پینمبراں کولوں دواؤندا رہیا بیان، دُھر فرمانا حکم جنائیا۔ کلج آنت ہو پردھان، شہنشاہ اپنا کھیل کرائیا۔ در دروازہ اک نشان، سچھنڈ نواسی آپ سہائیا۔ بن بھگتاں کوئی نہ لبھے وچ جہان، جان پہچان نہ کوئے کرائیا۔

کچھی ویکھ ٹٹامان، گل پلُو واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دربان دوارپال اِکو اِک وکھائیا۔ در دروازہ دوارپال کھڑیگا۔ سُن کچھی
 بن بھگتاں اندر کوئی نہ وڑیگا۔ بھگت بھگوان دی سبجے چڑھیگا۔ تیرا پلُو ویکھ ویکھ ڈریگا۔ سالو رتڑا تیرے نال لڑیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل اِکو اِک ہری دا۔ کچھی کہے کی میں باہر رہاگی۔ سری بھگوان کول نہ بہاگی۔ اپنا حال احوال نہ کہاگی۔ دُور دُراڈا وچھوڑا کس طرح
 سہاگی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیری سرنی ساچی پڑاگی۔ سُن کچھی سچ وبار، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ وشنوں نال
 تیرا پیار، وشنوں سانگو پانگ سچ ہندا ئیندا۔ باسک تشکا سیوادار، سچ سَنگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر
 نظر اٹھائیندا۔ ور دیوے نرنکار، دیاوان وڈیائیا۔ تیرا لال بھوشن اپار، اپر مپر ویکھ وکھائیا۔ چرن جھسنا تیری کار، ساچی سیوا سیو سمجھائیا۔ گھر گھر آپ
 نرنکار، نرگن اپنی کار کمائیا۔ بھگت دوار سیوادار، در دروازہ ویکھ وکھائیا۔ دس چیت دہ دشا پاوے سار، دو جہاناں بھیو چکائیا۔ دس دودے ادھار، باراں
 سال اپنی کار کمائیا۔ ویہہ سو اٹھ بکرمی پہلی چیت تھکم دتا نرنکار، دس چیت لیکھا لکھت لیکھ وڈیائیا۔ دیک جوت جگے چراغ، باقی دیک گل کرائیا۔ بن
 ناڑی پنچ تت تت رکھی لاج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ باراں سال شبد سندیس، دوس رین جنائیندا۔ بیس سے کر
 ویس، اپنا کھیل وڈیائیندا۔ تیرے کول رہیا ہمیش، ویلا انت بھگتاں ہتھ پھرائیندا۔ نال رلیا گر دسمیش، سچا اِکو نظری آئیندا۔ لال رنگ پر بھ ساچے دا
 ساچا ویکھ، کمر پیلا بندھن پائیندا۔ گو بند نال گو بند کھیل، ہر خالق خلق جنائیندا۔ تیری سُنجی ویکھ سچ، جن بھگتاں رت سہائیندا۔ جنہاں مات لوک رہیا
 بھج، بچھے اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیندا۔ سال بارویں ہوئے کرپال، کرپا آپ کرائیا۔ دس چیت
 ویہہ سو ویہہ بکرمی جامہ پہن لال، لالن اپنا رنگ وکھائیا۔ تیرا حل کرے سوال، لہنا جھولی پائیا۔ تیرے نین ہوئے بے حال، روندیاں نیر وہائیا۔ بھگت
 دوارے ہر بھگت لئے سوال، دس چیت ملے وڈیائیا۔ اندھ اندھیرا بے مثال، چند نور نہ کوئے رُشائیا سچے پاسے دین دیاں، کھبے پاسے سَنگھ پریتم
 سمجھائیا۔ ادھ وچکار دیا سَنگھ لال، بٹن سَنگھ سیو کمائیا۔ تُوں آؤنا اپنی چال، چال نرالی اِک رکھائیا۔ چرنی لگنا پُرکھ اکال، اکال دے وڈیائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دس چیت شبد لکھت لئے دیکھ، بن نام دے وڈیاںیا۔ سِری بھگوان جس ویلے دروازہ لنگھانگی۔
 میں دیکھ کے کوجھے کملے استری پُرش سنگانگی۔ تیرے دواویوں خیر کس طرح منگانگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، آد
 جُگاد جُگ تیرے نال ہنڈھانگی۔ دروازے اگے جس وقت آدینگی۔ پر بھ چرن دھیان لگا دینگی۔ بھگت بھگوان دیکھ خوشی مناوینگی۔ غریب نہانیاں
 وچ اپنا جھٹ لنگھاوینگی۔ میرا بھانا سہہ کے شکر مناوینگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے رنگ وکھاوینگی۔ مانس
 دیکھ میرے نین شراون گے۔ کھلیئے جھلیئے مانس نہیں اوہ میرے بھگت، جو سوہنگ ڈھولا گاؤن گے۔ ہُن تیرا نہیں وقت، اپنی ریت چلاؤن گے۔ میں
 سب دی کھچی بھکت، شک وچ سارے نیر وھاؤن گے۔ اک دوارے دتی برکت، برخلاف سارے رولا پاؤن گے۔ میری نظر نہ آئی کسے حرکت، حرج
 اپنا سب کراؤن گے۔ جس بنائی خلقت، تِس خالق کولوں کھ شراؤن گے۔ میں دیکھاں سب دی خصلت، میتھوں بھیو کی چھپاؤن گے۔ بن ہر پریم نہ
 کوئی عیشو عشرت، عاشق معشوق دونوں نیر وھاؤن گے۔ بن صاحب سنگر کوئی نہ میٹے حسرت، حسد بن صاحب نہ کوئی مٹاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن بھگتاں بھگوان سنگ نہ کوئی رکھاؤن گے۔ سِری بھگوان کی ایہہ تیرا سنگ، جنہاں دیویں مان وڈیاںیا۔ میں دیکھیا
 اینہاں گھر بھکھ ننگ، بھکھیاں دین دہانیا۔ سِری بھگوان کہے ایہہ ساچے چند، میرا نور کرن رُشانیا۔ سدا ہسن بتی دند، نیڑے دکھ نہ کوئی رکھانیا۔
 پریم پیار اک انند، رس اکو اک جنانیا۔ جنہاں وینہدیاں سِری بھگوان پے جائے ٹھنڈ، ٹھانڈا دربار اک درسانیا۔ تیرے نال بچھے گئی ہنڈ، اگے بھگتاں
 میل ملاںیا۔ بے شک کھول لے اپنی گنڈھ، کچھی تیری لوڑ رہی نہ رانیا۔ نہ سہاگن نہ رنڈ، ادھ وچکار رکھانیا۔ جے بھگتاں نال مل کے گاویں سوہنگ
 چند، پھیر ملے وڈیاںیا۔ آدیکھ کی کہندا جگری دا چند، سچ سندیس سنانیا۔ میں منگی اکو منگ، پر بھ ملے سچا ماہیا۔ نت نوت دا دروازہ دیکھاں لنگھ، آواں
 جاواں واہو داہیا۔ نہ کوئی پردہ نہ کوئی کندھ، اوہلا کوئی رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمانیا۔
 پر بھ میں بھگت دوارے آوانگی۔ لال بھوشن اک سہاواں گی۔ تن بھوتی خاک رماواں گی۔ تیرا ڈھولا ساچا گاواں گی۔ لکھ لکھ شکر مناواں گی۔ چرن

کول سپس کڈاواں گی۔ نیتز نین شرم مٹاواں گی۔ جن بھگتاں دیکھ اپنا شنکا دُور کراواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سو بھا پاواں گی۔ کی تیرے بھگت میرا سگن مناؤن گے۔ دوارے اپنے وچ بہاؤن گے۔ بیٹھی پھیر نہ باہر کڈھاؤن گے۔ اپنی ریتی سچ سکھاؤن گے۔ میٹوں اپنی سیو لگاؤن گے۔ گیت تیرے سو ہلے گاؤن گے۔ وچولے کون کون رکھاؤن گے۔ جو اندر باہر بھون گے۔ نہ جاگنگے نہ سون گے۔ بچھلی کیتی ڈھاؤن گے۔ اگلی بنت بناؤن گے۔ میٹوں تیرے نال بلاؤن گے۔ مل اپنی خوشی دکھاؤن گے۔ سر وپا کی چڑھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیس اکو اک الاؤن گے۔ دس چیت دا بچھلا سروپا، ویہہ سو تیراں بکرمی یاد کرائیا۔ سادھاں سنتاں راج راجاناں دکھایا نریل گری دا کھوپا، کھوپری وچ نظر کسے نہ آئیا۔ اپنا دسیا نہ کسے موقع، مو تبر بن کونے نہ پائیا۔ سب نال کریا دکھاکھا، ڈھکھا دھواں اگت نہ کسے سگائیا۔ دیکھ بچھی پہلی چیت آیا موقع، ست چیت دھار دتی بنائیا۔ دس چیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، تیرا سگن دے دکھائیا۔ تیرا سگن بھگتاں نال پاواں گا۔ ست سال دار دکھایا نریل، خوشیاں نال کھلاواں گا۔ پنج پنج پیسے تیری جھولی کرن ڈھیر، تیرے سُبھر سالو ۱۱۰

گنڈھ پواواں گا۔ وقت ہتھ نہیں آؤنا پھیر، فیصلہ اکو وار کراواں گا۔ نہ کوئی زبر رہے نہ زیر، جابر اکو اک درساواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ کٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن روپ رنگ کھیل مہان، بچھی نظر نہ آئے کسے رکان، شبدی شبد کر پردھان، نہ بکرمی کرم کماواں گا۔

* ۱۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

بچھی دیکھے نین اٹھا، نیتز نین گھلائی۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ بچھوں ویلا گیا آ، تھت وار نہ کونے جنائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر وینہدے گئے راہ، نج نیتز دھیان گئے لگائیا۔ جس شو برہما وشن سیوا لئے لگا، ساچی سیوا موہے سمجھائیا۔ سچ دوارے کد دی رہی نال چاء، گھر اپنے خوشی منائیا۔ سچ بھوشن اک رنگا، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ جو بن جوانی اک ہنڈھا، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ ساچی سیجا اک سہا، سہنجنی مات سو بھا پائیا۔ پیا پریتم اک

منا، آساترسانہ کوئی اٹھائیا۔ نیت نیت درشن پا، ساتنگ ست سمائیا۔ انگیکار کر بے پرواہ، انگن انگن اک وڈیائیا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہ، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ کلجگ انتم ویس وٹا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا دیوے مٹا، لیکھا کوئی رہن نہ پائیا۔ بھانا سہنا دئے سمجھا، سچ سچ سمجھائیا۔ گوبند اشارے نال دتا سمجھا، شبد ناد شنوائیا۔ بالے نیہاں ہیٹھ دبا، دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ آنت سندیسہ جگت سنا، سچ سچ سمجھائیا۔ انتم آوے بے پرواہ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ نہکنا ناؤں رکھا، ڈنکا شبد وجائیا۔ پچھلا لیکھا دیوے مٹا، آگے مارگ اک رکھائیا۔ بیس پیسا ہوئے رُشنا، اک دو تن چار پنج رنگ دکھائیا۔ چھیویں چھہر اکولا، امرت میگھ برسائیا۔ ستویں ست ستوادی کھیل رچا، دس چیت دئے وڈیائیا۔ ست دھرم دی نیہہ رکھا، شبدی راگ سنائیا۔ لکھت بھوکھت آپ کرا، قلم شاہی گنڈھ پوائیا۔ ویلا وقت اک سہا، دیوے مان وڈیائیا۔ ڈھر دی ریتی دئے جنا، ساچی سکھیا سکھ سمجھائیا۔ انڈھڑا بالا بھیٹ چڑھا، مات گربھ ہوئے سہائیا۔ رکشا کرے وڈ مہرباں، مہر نظر اٹھائیا۔ گرسکھ کھے جو جن لیٹے آ، تس پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آنتر آنتر لہنا دئے چکا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اگلا بھیو بھیو جنا، بھیو اک سمجھائیا۔ وشن برہما شو سیو لگا، سچ سچ جنائیا۔ کچھی ہلارا دئے لگا، تار ستار ہلایا۔ اٹھ نیت لے کھلا، خالق رہیا جنائیا۔ جس آدر چنادتی رچا، آنت دیکھے چائیں چائیا۔ جس بستر دتا پہنا، لال گلالا رنگ رنگائیا۔ جس مندر دتا سہا، چھہر چھن سہائیا۔ جس سگن دتا منا، مہر نظر اٹھائیا۔ جس گودی لیا بہا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ ساچا کھیل دس چیت، بیس پیسا آپ وڈیائیندا۔ جس دا لیکھا نیتن نیت، اپنی کار کمائیندا۔ سو صاحب بھگتاں کرے ہیبت، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ بالیاں کولوں دتے بھید، مات گربھ کھوج کھوجائیندا۔ دیکھنہارا سدا ہمیش، اٹھل بھل کدے نہ جائیندا۔ کلجگ انتم کھیلے کھیل، بن کھلاری پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کرائیندا۔ کچھی سُن شبد سندیسہ، آنتر دھیان لگائیا۔ خالی دسے باسک سیجا، شیش نہ کوئی وڈیائیا۔ سچ سندیسہ کون دوارے بھیجا، نیت نین اٹھائیا۔ خالی دیکھے وشنوں سیجا، کول نین نظر نہ آئیا۔ کوئی نہ کھولے آگے بھید، بھرم نہ کوئے تڑائیا۔ نیت روون چارے ویدا، شاستر سمتر رہے گُرائیا۔ گیتا گیان نہ جانے لیکھا، انجیل قرآن نہ پردہ لاہیا۔ کھانی بانی کہے رب اچھل اچھیدا، ول چھل اپنی کار کمائیا۔ سچ سندیسہ پر بھ ایکا

بھیجا، لکھن پڑھن وچ نہ آئی۔ کون دوارے پیار کرے بیٹھا دلجا، دلبر سبھے سچا ماہیا۔ کس نال کرے ساچی ریحھا، سچ پیار جنایا۔ کون پریم جس وچ
 پتیجا، پاربرہم بے پرواہیا۔ میں نیتر ویکھاں لا لا نیجھا، نظر کتے نہ آئی۔ بھو نہ پائے چاچا بھتیجا، بابے گر جگت سکھ بھتیجے نظر کسے نہ آئی۔ کرپا کرے
 موہے نظری آوے جیجا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو چکا ئیا۔ کچھی کہے دس چیت گیا آ، نو نو چار رہن نہ
 پایا۔ میں بیٹھی چیتا بھلا، پچھلا لیکھ بھلایا۔ انت سندیسہ گیا آ، دھر فرمانا آپ جنایا۔ سری بھگوان سچ دوارے ڈیرہ لا، بھگت دوار اک سہایا۔ جگ جنم
 دے وچھڑے میل ملا، ڈکھڑے درد مٹایا۔ شرع شریعت اک سمجھا، چار ورن اٹھایا۔ آتم پر ماتم میل ملا، برہم پاربرہم درڑایا۔ ساچی ریتی اک چلا،
 سبجگ در گھلایا۔ در دروازہ اک بنا، دربار دوجا نہ کوئی رکھایا۔ درویش بنے بے پرواہ، رہے ہمیش، نہ مرے نہ جایا۔ سچ سندیس دتا سنا، حکمی حکم سنا یا۔
 آ ویکھ نکلے بالیاں چڑھیا چاء، جیہڑے نہاں ہیٹھاں دتے دبا یا۔ پُرکھ ابناسی چڑھیا چاء، سچکھنڈ دواریوں لوک مات آیا۔ گل وچ پلو ایکا پا، دوئے جوڑ
 ارداس کرایا۔ بھگت دوار سوہے تھاں، تھان تھنتر اک رُشنا یا۔ منجیت جگدیش کہے جناں چر نہ آوے کچھی ماں، ساڈا سگن نہ کوئے منایا۔ اندھڑا بالا
 کہے کردے ہاں، پر بھ تیرا کی گھٹ جایا۔ وشنوں کچھی پھڑا دے بانہہ، ہتھ انگلی نال ملایا۔ دوہاں دس اپناناں، سوہنگ روپ سہایا۔ اگلا بھو دے گھلا،
 پردہ جگت اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کچھی سنی دھر آواز، کروٹ بدل لئے انگڑا ئیا۔ کون سازن لیا ساز، ست
 نشان جھلایا۔ کون شاہو بھوپ وڈ راجن راج، شہنشاہ اکھو ئیا۔ کون سیس رکھ تاج، غریب نمائیاں دے وڈیا ئیا۔ کون بنائے دھرم سماج، بھگوان بھگتن
 روپ جنا یا۔ کون رچے ساچا کاج، ساچا سگن منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھلایا۔ لوک مات بھگتاں چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا
 اک رکھایا۔ نیتر نین رہے اٹھا، جگت دھیان لگایا۔ کون دوارے کس مارگ آئے لا، کچھی ماں اپنا روپ وٹا ئیا۔ وشنوں کس بدھ پکڑے بانہہ، دیوے
 مان وڈیا ئیا۔ جن بھگت سگن لین منا، من اپنے خوشی رکھایا۔ پنج پیسے سروارنا کر کے جھولی دین پا، بھکھی ننگی دین رجا ئیا۔ سانوں تیری نہیں پرواہ،
 پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ اٹھ اٹھ اتوٹ خزانہ دے ورتا، توٹ رہے نہ رایا۔ سچ سُن بن پُتراں سوہے نہ ماں، بن بالاں نہ کوئے وڈیا ئیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کچھی کہے میں دس چیت رُت سہاواں گی۔ سری بھگوان اک مناواں گی۔ لال بستر ویکھ خوشی پرگٹاواں گی۔ اپنی رُچی دھیان لگاواں گی۔ سچی سچی ہو کے پاواں گی۔ پچھلی گل سکی، آگے جا کے واسطہ پاواں گی۔ درس دیدار دی بن بھکھی، نیوں نیوں سیس بھکاواں گی۔ میری ککھ نو سو چورانوے چوڑی جگ رہی سکی، بن بھگتاں گود نہ کسے بہاواں گی۔ جگ چوڑی رہی کئی کلج اتتم ککھ دکھاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دے دے سچا ور، گھر خوشیاں نال جاواں گی۔ بھگت دوار جان دی کرے تیاری، اپنا آپ ویکھ دکھائیا۔ انتر انتر اک وچاری، وچار وچار وچوں پرگٹائیا۔ نہ ویاہی نہ کواری، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ سیوا کر کے وشنوں ہاری، چرن کول سری بھگوان دھیان لگائیا۔ میری ککھوں بھٹی نہ کوئی پھلوڑی، پُت پوترا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے اک ور، موہے اپنے در لئے بہائیا۔ کچھی تیتوں در بلاواں گا۔ نام سندیش گھلاواں گا۔ نر نریش اکھواواں گا۔ پچھلا لیکھ مٹاواں گا۔ اگلا بھیکھ جناواں گا۔ تیرے بھوشن پہن لال رنگ، جن بھگتاں رنگ چڑھاواں گا۔ ڈھائی گز دا اک ڈپٹا، تن گنا دا وٹا سٹا، اتتم آوے ساچے ہتھا، ساڈھے ست فٹاں وچ وند وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کچھی تیتوں لئے بلائیا۔ کچھی اپنا ویکھ شنکار، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ پچھلے گھنے بستر دے اتار، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ دوانی ٹکا مستک ہندی نک نھ گل دے نہ کوئی ہار، کتیں جھکے نہ کوئے لٹکائیا۔ ہتھ کنگن نہ کوئی جھنکار، پیریں پچیبان نہ کوئے پائیا۔ سیس مہندی نہ کوئی وبار، مہندی رنگی نہ رنگ رنگائیا۔ نیز سُرمانہ کجل دھار، دند دنداسا نہ کوئی دکھائیا۔ کوڑی کریا نہ کوئی جو بن بہار، پت ڈالی کلی نہ کوئے مہکائیا۔ کمرکسا نہ کوئی ادھار، ہتھ رومال نہ کوئی سہائیا۔ بن نمانی آونا چرن دوار، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ در دروازیوں کھڑ باہر، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ تیرے کولوں پہلے کرائے وبار، تیرا مان گوائیا۔ دھوڑ مستک لاوئی چھار، پنج جیکار راگ الائیا۔ منگ منگنی بن بھکھار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کس بدھ آوے تیرے دربار، شاہ پاتشاہ سچے پاتشاہیا۔ تن دے نہ کوئی شنکار، کھلی مینڈھی نظری آئیا۔ سری بھگوان شبد آگمی آواز مار، ایک وار دیوے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے سنہیرا اک سنائیا۔ کچھی ویکھ اپنا گھنا، سوہنا ہار بنایا۔ کھول اپنے نیناں،

نین نین دھیان لگایا۔ جے من مئے میرے بھگتاں کہنا، گل تیرے دئے لٹکایا۔ نقل اے بند کرایا۔ نئے ہو کے چرنی ڈھہنا، مان کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات ساچا گہنا، تیرے کارن بنایا۔ بچھی دیکھ گئی ڈر، نیتز نین شرمایا۔ پر بھ ایہہ کی لیا کر، اگا بچھا نظر کوئی نہ آیا۔ میں دیکھ کے گئی سڑ، میری ریچھ نہ پوری کرائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں اندر گیا وڑ، میرا وس نہ چلے رانیا۔ ایس نال سارے لواں پھڑ، کڈی کسے گر پیر اوتار نہ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گہنا اکو اک وکھایا۔ ایہہ گہنا جو لوے پا، پاربرہم جنائندا۔ دوجا کوئی نہ دیوے پھاہ، پھاسی اور نہ کوئی لٹکائندا۔ اس دا بدھا کوئی نہ سکے جھڈا، زور نال نہ کوئی تڑائندا۔ ہر کا گہنا شبد روپ پرگٹا، سنگل اپنے گل لٹکائندا۔ پریم پیار ناتا جڑا، گھنڈی گھنڈی وچ جڑائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے گل دی سوہنی زنجیری، ویلے وقت دئے اخیر، میں نے رہن نہ دینی میری پیری، فقیری اپنے گھر وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے تن شنگار کرائندا۔ ایہہ زنجیری بڑی مضبوط، مشکل حل کرائیا۔ پر بھ ساچے دا سچ ثبوت، بھيو ابھید کھلایا۔ جس گل پایاں ملے محبوب، محبت اک درسایا۔ اس دا لیکھا جانو خوب، خدی مان مٹایا۔ شاہاں دا اصل نال سوڈ، ایسے کر کے زنجیری تھوڑی موٹی جی گھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تن تیرے دئے جھہنایا۔ ایہہ زنجیری بھگت پریم، پریمکا دئے سمجھایا۔ ایس دے آگے کوئی رہے نہ نیم، سہین کم کسے نہ آیا۔ اس دا بدھا بیٹھا گو بند ہم، گنٹ اپنا آسن لایا۔ اٹھ دیکھ اپنے نین، کیوں بیٹھی نین شرمایا۔ بن بھگتاں تیرا کوئی نہ رہیا ساک سین، سجن نظر کوئی نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رہیا جنایا۔ بچھی آئی اگئی ڈولے، کہاں نظر کوئے نہ آیا۔ اپنی اکھ کدے میٹے کدے کھولے، نیتز نین شرمایا۔ سری بھگوان بھگت دوارے بولے، بول اپنا آپ بدلایا۔ میں لبھاں سرگن چولے، زرگن ہو کے ڈیرہ لایا۔ گو بند کہے میں رکھیا اپنے اوہلے، تیرے کولوں اپنا پریم چھپایا۔ جنان چر اپنی کڈی نہ کھولے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو چھپایا۔ گو بند کہے کھول کے دس، اپنا حال جنایا۔ کیوں ایٹھے آئی نس، بن ویراگن پھیرا پانیا۔ تیتھوں رکھیا نہ گیا ہٹھ، دھیرج دھیر بندھانیا۔ ہن تاں کھہڑا دے چھڈ، اپنا کھ بھوانیا۔ میں منگ کے منگ تیرے نالوں کیتا

اڈ، سری بھگوان اپنے نال ملائیا۔ پریم پریتی اندر گیا بجھ، آپ اپنا مان گوائیا۔ تیرا دوارا بیٹھاتج، جن بھگتاں دوارا رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل ورتائیا۔ گوہند نہ دے لارا، بن نمائی رہی جنائیا۔ میں تک کے آئی سہارا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ موہے ملے میرا پیارا، پریتم سچا بے پرواہیا۔ میریاں اوہدے نال بہاراں، خوشی غمی نہ کوئی رکھائیا۔ میں لاه کے آئی ہار شنگارا، کھلڑے کیس رہی دکھائیا۔ میں دیکھاں بھگت دوارا، اندر آواں چائیں چائیا۔ دُور دُراڈے کراں نمسکارا، اپنے مندر سپس جھکائیا۔ چرنیں ڈگاں مُنہ دے بہارا، نیتز نیناں چھہر لائیا۔ واسطہ پاواں ایکا وارا، اونکار تیری سرنائیا۔ تیرے بھگتاں کراں پیارا، اپنا پیار ودھائیا۔ تیرا ہار سوہنا شنگارہ، گرگھاں دیواں دکھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن دوویں دھاراں، دوویں سریاں گنڈھ دکھائیا۔ میں سیوا کراں سیوا دارا، سیوا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اکو ور، کچھی اپنے چرن رکھائیا۔ کچھی لے اپنا سگن، تیری جھولی پایا۔ بھگتاں وچ ہو گن، اپنا مان مٹایا۔ گر سیکھ کوئی نہ رہے نگن، بھکھیاں بھکھ گویا۔ آ پھڑ اپنا ہار نگن، تیرے تن چھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ آلے اپنی اگلی نلیر، ساچا سگن منائیا۔ میں تیتوں دوارے لیاندا گھیر، سو گھرنا لے کڈھائیا۔ پر بھ بن آپ شیر، بلدھاری ہو کے دیکھ دکھائیا۔ بھگتاں پچھے تیرے اُتے کرمی مہر، لوک مات اپنے چرن لگائیا۔ ہر سنگت وچ بہہ بہہ کھیڈ، اپنی خوشی دکھائیا۔ سیوا کریں سر چک کے گارا ریت، بھجی واہو داہیا۔ راتی ستیاں سب کچھ لینا دیکھ، دس چیت پر بھ دے دکھائیا۔ نکلے بالے کھولن بھیت، اگلا بھو جنائیا۔ جگت کہے جمیا پنچم جیٹھ، بھگوان کہے چھہی پوہ ہوئی کڑمائیا۔ اتم رکھے چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا سگن آپ منائیا۔ میرا سگن دیکھن سنت، سنتاں گھر ودھائیا۔ جوں میتوں ملیا وچھڑیا کنت، توں بھگتاں ہوئے سہائیا۔ کُنڈا کھولے آپ بے انت، پردہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکائیا۔ ساچے سنت کر پچان، بھگتن دے وڈیائیا۔ ویہہ سو تیراں بکرمی دس چیت کجگ سنتاں لیکھا چکھیا جہان، دو جہاناں پندھ نہ کوئے مُکائیندا۔ پنچ پیسے کر پروان، اک نریل ونڈ ونڈائیندا۔ بن ہر سنگت نہ ہو یا کوئی پروان، پروانہ ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ لیکھا لکھت لیکھ مہان، گھر اجیت سنگھ کرائیندا۔ نریل رکھنی آپ سنبھال، حکم سندیس جنائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا قیمت پائیدا۔ نریل کہے و سٹو ترے، ساچا تھال پروسیا۔ باہروں میٹوں کوئی کچھ کہے، اندر میرا کھیل خاموشیا۔ جل دھارا میرے وچ وہے، سمنڈ ساگر کرن آدیسیا۔ پر بھ ملن دی اکو میٹوں لے، دوجا خیال نہ کوئی سوچیا۔ راہ تگاں کون ویلا سچ سگھاسن ہے، لیکھا جانے لوک پر لوکیا۔ نمانا ہو کے چرنیں جاواں ڈھیہہ، گاواں ایکا نام سلوکیا۔ جس ویلے بچھے سچ دیواں کہہ، تیرا بھانا کسے نہ روکیا۔ میٹوں تیرے ملن دی لے، پریم پیار اندر ہو یا مدہوشیا۔ جو تیری سرن چرن بہہ، میں اوہناں دا بناں خانہ توشیا۔ میری کدے نہ نکلے ہی، لیر لیر لیر ہوئے لوتھیا۔ جو تیرے چرناں جاوے ڈھیہہ، تس ملے اکو کوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میرا سنگ نہ ہوئے نال ہو چھیاں۔ تیرا سنگ ہر سنگت پیار، صاحب سنگر بندھایا۔ پنج پیسے تیرے اوتوں وار، کچھی جھولی پائیا۔ کچھی لنگھ کے آئی سچے دربار، مستک رگڑے واہو داہیا۔ میں خالی بھراں بھنڈار، پر بھ در اکو منگ منگایا۔ نریل ہر سنگت دینا کھوال، سنگھ شیر تیری وڈیایا۔ راتی ستیاں ویکھاں تیرا حال، حال دیواں اپنا جنایا۔ میرا پورا ہو یا سوال، دکھ رہیا نہ رایا۔ جدھر ویکھاں شاہ ہندے دسن کنگال، کنگلیاں اپنا نام ورتایا۔ میٹوں بھل گیا اپنا تال، ہار سنگار نہ کوئے وڈیایا۔ ۱۱۶

بن بھگتاں پر بھ ساچا کرے نہ کسے نال پیار، جگ جگ لاریاں نال لنگھایا۔ میں نیتر سُرما پا پا گئی ہار، میری اکھ کم کسے نہ آئی۔ اٹاں گارا ڈھونڈیاں کرے پیار، اندر وڑ وڑ خوشی منایا۔ میں چل ویکھن آئی وہار، وویاری کی کی وویار چلایا۔ ہر سنگت اکھر بولے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ جیکار، دوجا ڈر نہ کسے رکھایا۔ جنہاں ملیا پرکھ اکال، تنہاں عقل وڈی پترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے دیا کمایا۔ ایتھے سیو کماواں گی۔ اندر باہر صاف کراواں گی۔ بن انا تھ بھل بخشاواں گی۔ جن بھگتاں نبھ جائے ساتھ، اکو منگ منگواں گی۔ میں سُن کے دھر دی گاتھ، گا گا ڈھولا اپنا آپ پرچاواں گی۔ دس چیت دی ساچی رات، بھاگاں بھری بھنڑی رین سہاواں گی۔ سچ دواویوں ملے دات، اپنی جھولی پاواں گی۔ درس کر کملاپات، کول نین ریجھاواں گی۔ ہوئی ہوئی کر کر بات، باطن دکھ سناواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دیوے اک ور، بھگت دوارے اپنا پیا مناواں گی۔

* ۱۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

چھچی کہے میرا چلیا جھیڑا، جھکڑا رہیا نہ رانیا۔ مہربان میرا بدھا بیڑا، مہر نظر اٹھانیا۔ دھرم دوار رکھایا کھیڑا، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں
 دکھایا کھلا ویہڑا، دوس رین وجے ودھانیا۔ اوتھے ناتا جڑیا میرا تیرا، سوہنگ ڈھولا گانیا۔ نظری آیا پر بھ نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ مُکانیا۔ کرے کرے
 حق نیڑا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ زرگن ہو پایا پھیرا، نرمل نور جوت رُشنائیا۔ ساچے در لگایا ڈیرہ، سنگھاسن آسن اک سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیا لگایا۔ میرا لیکھا گیا لگ، سو پُرکھ نرنجن آپ لگایا۔ میرا چھٹا وچھوڑا رہنا اڈ، گھر مندر اک سہانیا۔ بھگت دوارے لیا سد،
 در دروازہ اک جنایا۔ پندھ مُکایا بھج بھج، اک دھیان لگایا۔ درشن ویکھاں رنج رنج، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا سچ، تخت نواسی ڈیرہ
 لایا۔ پریم پریتی نال جاواں بھج، بندھن اکو اک رکھایا۔ ساچے جُمرے کراں حج، محبوب اکو نظری آیا۔ ست سروپ ہو کے رہیا گج، شبد اپنی بھبک
 لگایا۔ میرا پردہ لیا کج، سر اپنا ہتھ لکایا۔ میں لنگھن آئی حد، جگت دوارا پار کرایا۔ جس مندر ہر بھگت بہن سچ، سو مندر سو بھاپایا۔ میں خالی جھولی لئی
 اڈ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ پت پر میثور کیوں چھے آئیوں چھڈ، اپنا سنگ تجایا۔ میتوں برہوں لگی اگت، تیر نرالا گھاؤ لگایا۔ وچھوڑے اندر گئی گھ، ساتک
 ست نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ تیری کرنی وڈ مہربان، سدا سدا موہے بھانیا۔ بالی بدھ میں
 انجان، بدھی سار کوئے نہ آئی۔ شاہ پاتشاہ سچے سلطان، شہنشاہ تیری وڈیائی۔ میں جاتا میرا جو بن مہان، نور ظہور رُشنائیا۔ بے پرواہ ہوئیوں بے پچان،
 میری سار کوئے نہ پانیا۔ کجگ آنت جن بھگتاں اُتے ہوئیوں مہربان، مہر نظر اٹھانیا۔ اپنی کرپا دتا دان، وست امولک جھولی پانیا۔ بھگت دوارے ہو
 پردھان، سچ پردھانگی رہیا کمائیا۔ میرے نین ہوئے حیران، ہر جو کی کی کھیل رچانیا۔ میرے بستر بھوشن لال، بیٹھے رنگ بدلانیا۔ کر کرپا کریں پروان،
 پروانہ اپنا نام پھڑانیا۔ چرن کول بخش دھیان، ملے سرن سرنانیا۔ میرا ٹھامان، نین اکھ شرمائیا۔ توں صاحب سری بھگوان، بے آنت تیری وڈیائی۔
 تیرے بھگتاں کر پروان، پریم پریتی نبھانیا۔ رل کے گاواں سچا گان، سوہنگ ڈھولا لایا۔ میرا تیرا اک نشان، نشانہ اکو نظری آئی۔ میں بالی بدھ

انجان، تُوں بخشنہار اکھوائیا۔ در آئی کر پروان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، مہر نظر اٹھائیا۔ مہربان دیوے دات، دانی دیا کمائیندا۔ بھگتاں ملنا سچ جماعت، مارگ اکو اک جنائیندا۔ سلکھنی ملنا جماعت، کلکھنی روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ درشن کر ساکھیات، صاحب سنگر نظری آئیندا۔ اٹھے پھر رکھے پر بھات، دوس رین نہ ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی شاخ، شوہر اکو اک اکھوائیندا۔ لیکھا لکھیا رہے نہ قلم دوات، سب دے لیکھے لیکھے پائیندا۔ آد انت پچھے وات، نت نوت ویکھ دکھائیندا۔ جس دی دو جہان گاؤندا گاتھ، پر بھ چرن دھیان لگائیندا۔ سو صاحب جن بھگتاں وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ تُوں میں ملنا اکو گھاٹ، سچ دوارا ویکھ ہاٹ، جن بھگتاں رنگ چڑھائیندا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ دیونہارا اگنی دات، وست اموک آپ ورتائیندا۔ اگلی پچھلی جانے گاتھ، اٹھل بٹھل کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ کچھی ویکھ بھگت دوار، اللہ رانی لئے انگڑائیا۔ ہوکا بھرے محمد یار، چار یاری دکھائیا۔ عیسیٰ کھول نین کوڑا، لیکھ لیکھ لئے اٹھائیا۔ موسیٰ ویکھ سچ دیدار، عید دید چند رُشنائیا۔ رسنا کہے بن رسنا پروردگار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، بے انت بھو نہ رائیا۔ جو کچھی دتی تار، تو انا تھاں ہوئے سہائیا۔ چوڈاں صدیاں گئیاں ہار، چوڈس چند شرمائیا۔ چوڈاں طبق ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ اللہ رانی نار ٹیڈا، زرگن ہونہ کسے پرنائیا۔ لہدی پھرے اپنا گھر بار، دروازہ نظر کوئے نہ آئیا۔ سُن سندیسہ ہوئی خبردار، آلس نندرا لاہیا۔ لوک مات پرگٹ ہویا پروردگار، نورو نور نورِ الاہیا۔ آد جگادی سانجھیا، سگلا سنگ رکھائیا۔ ڈبڈے پاتھر لئے تار، پاہن اپنا چرن پُھہائیا۔ ایہتے اوتھے بنے مددگار، سدا سہیلا آپ اکھوائیا۔ در درویشا سنے پکار، اپنا دھیان لگائیا۔ نر نریشا ہو اُجیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دینا سچا ور، تیری آس اک تکائیا۔ اللہ رانی کھول اکھ، اپنا دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھے چاروں کتیاں سکھ، وست ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ نیتزیر ورو لے اٹھ، ہنچھواں دھار وھائیا۔ پیر پیغمبراں ہو گئی بس، بستہ سارے رہے بندھائیا۔ کلمہ پڑھ کے گاؤندے رہے گتھ، کائنات شنوائیا۔ بن بردے چرنی رہے ڈھٹھ، پروردگار سپس جھکائیا۔ حکے اندر رہے نٹھ، نت نت سیو کمائیا۔ اکھری نام جگت

رٹ، رٹا دین مذہب پائی۔ شرع شریعت کھولی ہٹ، ہٹوانے جگت اکھوائیا۔ ہر کا کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رچائی۔ میں سُنیا صاحب دا سچا
 جس، آنتراک دھیان لگائی۔ پریم اولٹرا دیوے رس، نرگن دھار وہائی۔ پریم پیار کرے ہس، نام گلوکڑی ایکا پائی۔ میں جا کے چرناں جاواں ڈھٹھ،
 مستک دھوڑی ٹکا لائی۔ میں پچھلا چلیا ہٹھ، صدقہ نظر کوئے نہ آئی۔ دوئے دکھاواں خالی ہٹھ، خالق خلق بے پرواہیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ہٹھ
 تیرے وڈیائی۔ میری سُنکی سچّی رت، رتی رت نظر نہ آئی۔ پیر پیغمبر دستگیر دیو اکو مت، متا اکو اک پکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہٹھ رکھائی۔ پیر پیغمبر دیون مت، اپنا متا پکایا۔ پروردگار حقیقت دیکھے حق، لاشریک بھیو چکایا۔ جلوہ نور لئے تک،
 تاریک اندھیر مٹایا۔ ساڈے اُتے پے گیا شک، ہُن سکے نہ کوئے چکایا۔ جا کے اپنا حال دس، دردی درد وندا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اٹھایا۔ پیر پیغمبر و میں جاواں گی۔ کلمہ نبی اکو وجاواں گی۔ کر سجدہ سیس جھکاواں گی۔ بن بردا سیو کماواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچّا ور، در جا کے الکھ جگاواں گی۔ درگاہ ساچی جاواں گی۔ نیتز نیناں نیر وہاواں گی۔ چوڑاں صدیاں دا حال سناواں گی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دیوے اک ور، گھر بہہ بہہ شکر مناواں گی۔ میں ساچا شکر مناواں گی۔ جس ویلے درشن پاواں گی۔ اگنی تپش
 بُجھاواں گی۔ آب حیات پی، ترسنا بُجھکھ مٹاواں گی۔ سچّے صاحب نوں کہہ کے جی، جیون مُکت کراواں گی۔ پریم پیالہ اکو پی، صبر صبوری اکو جھولی پاواں
 گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے نام ور، گھر ساچے بہہ کے ڈھولا گاواں گی۔ پروردگار کھیل کرائیندا۔ دُھر دی دھار آپ
 چلائیندا۔ کلمہ نبی آپ سنایندا۔ رسول اکو اک وڈیائیندا۔ اصول اکو اک بنایندا۔ قاتل مشول کھیل کرائیندا۔ ظاہرا ظہور کھیل کھلائیندا۔ اللہ رانی حکم
 منائیندا۔ سنگھڑ سوانی آپ اٹھائیندا۔ دُھر دی بانی راگ الائیندا۔ امرت رس پانی جام پیائیندا۔ اگم اتھا ہانی، اکو نظری آئیندا۔ شہنشاہ ہر شاہ پاتشاہ
 اکھوائیندا۔ رہبر بن خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ سدا سہیلا کدے نہ ہووے جُدا، دُوجی ونڈ نہ کوئے وندا آئیندا۔ جو چرن کول ہوئے فدا، فیصلہ
 حق حق سنایندا۔ اپنا مارگ دسے سدھا، بھگت دوارا اک سہائیندا۔ پر بھ ملن دی ساچی بدھا، پاربرہم آپ جنایندا۔ اپنالے لو آ کے حصّہ، ونڈ سب دی

جھولی پائیندا۔ انجیل قرآن جس دا گایا چٹھا، سو دھر سندیس الائیندا۔ کروٹ بدل بدلے پٹھا، انگڑائی اپنی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیس اک جنائیندا۔ سچ سندیس سِری بھگوان، بھگوان آپ جنائیندا۔ در آونا ہوئے پروان، جو در دروازے سیس جھکائیا۔ لیکھا پڑھے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ سجدہ سیس جھک کرے سلام، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ درویش بردا بنے غلام، غربت رہے نہ رائیا۔ نیتز نین کرے دھیان، اکھ پلک نہ کوئے وڈیائیا۔ نظری آئے سِری بھگوان، بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیس آپ سناٹیا۔ دھر سندیس سُن ایک، ایکا اک سمجھائیا۔ اللہ رانی رہی ویکھ، نیتز نین اٹھائیا۔ پروردگار دھریا کون بھیکھ، اولٹرا رُپ وٹائیا۔ کسے ہتھ نہ آیا ملا شیخ، مساق دین دھائیا۔ مُرید مُرشد کرے ساچا ہیت، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر رہیا کھید، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ شبد سندیس اکو بھیج، آلس نندرا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمائیا۔ اللہ رانی کہے میں در دروازہ لنگھائی۔ وست امولک اک منگائی۔ در جا کے مول نہ سنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچا ور، کر درس ساچے رجاگی۔ در اکو منگ منگاواں گی۔ ۱۲۰

پچھلی عادت سرب بدلاواں گی۔ اکو ڈھولا گاواں گی۔ صحیح سلامت ویکھ شکر مناواں گی۔ اپنا آپ کر امانت، سب کچھ بھیٹ چڑھاواں گی۔ جے ہوئے بے پچانت، نیتز رو رو واسطہ پاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دیوے اک ور، در منگن سچا جاواں گی۔ محمد اٹھ دے صلاح، کیوں بیٹھائین شرمایا۔ عیسیٰ اٹھ ویکھ راہ، رہبر اک خدایا۔ موسیٰ ویکھ بے پرواہ، مفلساں پار کرایا۔ مُریداں بھار رہیا اٹھا، مُرشد سیو کمایا۔ رحمت کر آپ خُدا، مہر نظر کریم ٹکایا۔ اُلفت دیوے دو جہاں، ہرجن لیکھے لایا۔ غفلت سب دی دیوے گوا، گہر کبھیہر خدایا۔ اُجرت کوئی نہ لئے لگا، مُفت اپنا نام لٹایا۔ جس دے کلمے آئے گا، رسنا جہوا میل ملایا۔ سو لیکھا جانے دو جہاں، نرگن سرگن پھیرا پایا۔ ہرجن ساچے رہیا سمجھا، سمجھ رمز ملایا۔ جس نوں کہندے رہے نوری خُدا، عرش قُرص سمایا۔ کلجک انت ہو یا آپ بے وفا، وفاداری سب دی دے بھلایا۔ نالے ملزم نالے بنو گواہ، سدھراں پور نہ کوئے کرایا۔ مکہ کعبہ دتا وڈیا، جگت جُجرہ حج کرایا۔ شرع شریعت وِچ پھسا، فرد جُرم اک لگایا۔ ویکھو سارے ایکا راہ، اُنکلاں نال رہیا جنایا۔ تہانوں

دسدا رہیا خُدا، ہندوؤں آں رام نظری آیا۔ جے کوئی لہے لہے نہ کسے تھاں، مندر مسیتاں خالی رہیا دکھایا۔ میں دیکھ کے آئی اوہ کرے سچ نیاں، تخت نواسی ساچے تخت سوہا پایا۔ دوزخ نرک دکھائے جنہاں کھادی سوراگاں، پیغمبر گرو کوئے نہ ہوئے سہایا۔ جے کوئی میلے میلے آگے ہو کے پکڑو بانہہ، سارے کرن نانہہ، شیر ہو کے رہیا ڈرایا۔ چوداں طبق نہ لہے تھاں، چاروں کُنٹ چند نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپایا۔ پیر پیغمبر و پڑھو تکبیر، تقویٰ اک رکھایا۔ دیکھو نرگن ست تصویر، موصور سکے نہ کوئے بنایا۔ جس دی رحمت بے نظیر، زحمت نیڑ کوئے نہ آیا۔ بنا احمق سب نوں بندھے نال زنجیر، شرع نال گڑمایا۔ اپنے ہتھ رکھیا اخیر، عقل عاقل نہ کوئے چترایا۔ میں دیکھ ہوئی دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ جس گھلے پیغمبر پیر، حکمی حکم منایا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ اکو اک وڈیایا۔ غریب نمائیاں کٹے بھیر، ڈکھیاں ڈکھ وڈیایا۔ میں دیکھاں اکو پیر، پیر پیراں سر اھوایا۔ میری بدل دیوے تقدیر، مہر نظر اٹھایا۔ کچھی گل پائی جس زنجیر، گہنا اکو اک وکھایا۔ میری لتاں بانہواں مارے زنجیر، میرا اجر نہ چلے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لایا۔ پر بھ لیکھا انت مکاویگا۔ ہر گھٹ نظری آویگا۔ جیو جنت سرب تراویگا۔ گر اوتاراں پار لگاویگا۔ پیر پیغمبر نال ملاویگا۔ شرع زنجیر کٹ دکھاویگا۔ تدبیر اپنی اک جناویگا۔ شاہ حقیر جوڑ جڑاویگا۔ کچھلی لکیر میٹ مٹاویگا۔ ساچی دے کے دھیر، در بہاویگا۔ بھگت جان اپنے ویر، دوجا ساک نہ کوئی رکھاویگا۔ جس بخشے امرت سیر، ٹھنڈا ٹھار کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا کھیل آپ کراویگا۔ پر بھ جس ویلے دیا کمائیگا۔ مہر نظر اٹھائیگا۔ میری کیتی بھل بخشائیگا۔ نرگن جوت ایتی بے پریتی پر تیت بندھائیگا۔ جگت مسیت پلا جھڈائیگا۔ لاشریک درس دکھائیگا۔ ہو نزدیک نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلے پنڈھ مکائیگا۔ کلجگ انتم پنڈھ لگیگا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رسیگا۔ غریب نمائیاں اپنی گودی چکیگا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ نرگن ہو کدے نہ لگیگا۔ کلجگ انتم جوٹھ جھوٹھ جڑ اپنی ہتھیں پٹیگا۔ شاہ سلطاناں موڈھا ٹھوٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در در گھر گھر سب نوں بچھئیگا۔ کی ساتھوں بچھن آئیگا۔ پر بھ کون حکم جنائیگا۔ کون لیکھا کڈھ دکھائیگا۔ بھرم بھلیکھا کڈھ ٹھیک جنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، آپ اپنے رنگ رنگا مینگا۔ میں اُس نوں رنگ رنگاواں گا۔ جس نوں بھگتاں نال ملاواں گا۔ بھگت دوارے سو بھا پاواں گا۔ سچ سنگھاسن اک دکھاواں گا۔ پُرکھ ابناسن رُوپ وٹاواں گا۔ پرتھی آکاشن ویکھ دکھاواں گا۔ منڈل راسن راس رچاواں گا۔ گوپی کاہن بن نچاواں گا۔ محل اٹل اک رُشناواں گا۔ بن تیل باقی دیپ اک جگاواں گا۔ بن ساقی جام پیواں گا۔ رُوچ بُت نہ پنج تت خاکی، ثابت صورت آپ دکھاواں گا۔ اگے رہے نہ کوئے عاقی، عقل سب دی آپ بھلاواں گا۔ لہنا دینا دیواں باقی، پچھلا حساب چکاواں گا۔ جے کوئی کہے اُچی زاتی، تِس خاکی خاک رلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آپ وڈیاواں گا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی آتم پر ماتم جوڑ جڑاواں گا۔

* ۱۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ہر بھگت تیرا بھگتی بھاؤ، ہر اکو اک دکھائیا۔ سدا پر بھ ملن دارہے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پاربرہم پر بھ بے پرواہو، جگ جگ اپنا کھیل کرائیا۔ جن بھگت اٹھائے پھڑ پھڑ باہوں، نرگن سرگن سیو کمائیا۔ نتھاویاں دیوے ساچا تھاؤں، چرن کول سرنائیا۔ گرگھ بالک ویکھے بن پتا ماؤں، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دیا کمائیا۔ پر بھ ملن دی بھگت آس، بھگتی دھیان لگائیا۔ جنم کرم دی بُجھے پیاس، برن ذات رہن نہ پائیا۔ کلجک میٹے اندھیری رات، چند اکو نور رُشنائیا۔ درس دکھائے ساکھیات، رُوپ انوپ جنائیا۔ سووت جاگت بُجھے وات، آلس نندرانہ کوئے رکھائیا۔ اکو دسے اپنی گاتھ، ڈھولا نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ بھگت بھگوان اکو آس، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ انتر انتر بُجھے پیاس، باہر بسنتر نہ کوئے لگائیا۔ رس رسا دیوے اک مٹھاس، شکر کھنڈ تل نہ رائیا۔ سدا سہیلا وسے پاس، دوس رین وچھڑ نہ جائیا۔ ساچا کرے ہاس بلاس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ویکھ دکھائیا۔ بھگتن سدا اکو منگ، آتم

پر ماتم میل ملائیا۔ سچ سہنجی سچ سوہے پلنگ، پھولن برکھا آپ لگائیا۔ کنت کنتوہل در دروازہ آئے لنگھ، گھر سجن پھیرا پائیا۔ نج رسپا دیوے نج اند،
 پرمانند وچ سمائیا۔ پریم پیار وچ دیکھے ہس، سوہنگ ہنسا راگ الائیا۔ اگئی بھگتی دیوے دس، جگت بھگتی نہ کوئے سکھائیا۔ سچ سنہہڑا اپنا دس، بن پاندھی
 پندھ مکائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے دوویں وس، اکلکم کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی ہوئے اکلھ، اک اک لیکھا آپ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت بھگوان اکو راہ، رہبر اور نہ کوئے جنایا۔ زرگن سرگن میل ملا، مل اپنا منگل گایا۔ جوت زرنجن تیل چڑھا،
 آد زرنجن سگن منایا۔ ساچا کھیڑا دئے وساء، جھوٹھا جھیرا آپ مکایا۔ گھلا ویہڑا دئے کرا، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، گر چیلے رنگ
 رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ جنایا۔ بھگوان بھگت اکو مندر، دروازہ نظر کسے نہ آئیندا۔ اک دوجے دے وڑن اندر،
 آوند ا جاندا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اچی کوک کوک گائن اندرے اندر، آتم پر ماتم دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان
 اکو گھر وسائیندا۔ بھگت بھگوان گھر اک وسیرا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ذات پات کرے نیڑا، ورننا برناں پندھ مکائیا۔ ساچی سرنا بھے بیڑا، اپنے کندھ
 اٹھائیا۔ کراونہارا حق نیڑا، حقیقت دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان لیکھا لیکھے پائیا۔ بھگت بھگوان اکو ونڈ، ونڈنہارا آپ
 ونڈائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں پاؤن ٹھنڈ، وچھوڑا اگن بھجائیا۔ بھگت بھگوان آتم پر ماتم سچ اند، بتی دند نہ کوئے صلاحیا۔ بھگت بھگوان داگیت
 اندر چھند، سوہلا اک درڑائیا۔ بھگت بھگوان چکے پندھ، ادھوائے پھیرا کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے
 سہائیا۔ بھگت بھگوان اکو آسا، ترسنا ہور نہ کوئے جنائیندا۔ بھگت بھگوان سچ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ بھگت بھگوان داسی داسا، بن سیوک سیو
 کمائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا راکھا، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے داتا، وست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا جوڑا، ہر جوڑی آپ جڑائیندا۔ بھگت بھگوان آپے بہڑا، زرگن سرگن دیکھ دکھائیندا۔ بھگت
 بھگوان لیکھ لکھ کے دیوے کورا، قلم شاہی نہ کوئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان لہنا چکے مور اتورا، تیرا میرا پردہ نہ کوئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ بھگت بھگوان سجن ساک، ساکہ اپنا آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان بھوکھت واک، داتا دانی دے جنائیا۔ بھگت بھگوان سچانٹ، ناتا بدھاتا ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان میٹے اندھیری رات، سنگر ساچا چند چٹھائیا۔ بھگت بھگوان رہن نہ نار کمذات، بدھ بیکمی رُپ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان میل ملاواں کملاپات، کول نین ڈمگائیندا۔ بھگت بھگوان اک دُجے نوں کہن شباش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے جگدیش، جگدیشر ہتھ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی پیسن لیا پیس، آد جگاد جگ جگتر جن بھگت چکی نام چلائی۔ نت نوت کر کر ہت دے نام حدیث، نش اکھر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگوان لیکھا جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان لیکھ اک، ایکا وار جنایا۔ بھگت بھگوان بھیکھ اک، ایکا راہ درسایا۔ بھگت بھگوان کھید اک، کھلاری اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کمایا۔ بھگت بھگوان نت اڈیکاں، نین نین دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان نہ کوئے شریکا، شرکت وچ کدے نہ کوئے آئی۔ بھگت بھگوان اک توفیق، توفیق نور خدائیا۔ بھگت بھگوان اک حدیث، مرید مرشد کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان لیکھا جانے جیو جی کا، اگم اگوچر بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان رنگ وکھائیا۔ بھگت بھگوان بھگتی وچولا، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ پنج تت کایا چکے ڈولا، کندھ اپنے بھار اٹھائیندا۔ پورب لیکھا پور کرے کولا، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ جن بھگتاں کولوں کوئی نہ رکھے اوہلا، پردہ اپنا آپ چکائیندا۔ دھر سندیس سنائے ڈھولا، سوہنگ راگ الائیندا۔ سب دا کرے بھار ہو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان شبد اگئی اک پرمان، دھر سندیسہ دیوے آن، نر نریشا کھیل کرائیندا۔

* ۱۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

گر نانک کہے میں ہویا خوش، گر گوہند ملی وڈیا نیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال میتوں لیا پچھ، بھيو اجد جنایا۔ جنہاں پچھے واریا سب کچھ، مان ابھمان گوانیا۔ نرگن ہو جو گئے رُس، نرگن بھيو نہ رانیا۔ جنہاں کول نہیں کچھ، خالی ہتھ دسانیا۔ تنہاں صاحب دیکھے جھک، نج اپنا دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نانک کہے میری آسا پور، پوری آس کرائیا۔ گوہند کہے پر بھ ملیا ضرور، ضرورت کوئے رہن نہ پانیا۔ بھگت کہے سب ناتا کوڑ، بن ہر سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ کبیر کہے نہ جانو دُور، گھٹ گھٹ رہیا سامانیا۔ شمس کہے سچا نور، ظہور اک رُشانیا۔ مُرشد کہے مُرید رہے نہ کوئے مفور، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رچانیا۔ نانک کہے موہے چڑھیا چاء، سچکھنڈ وٹی ودھانیا۔ گوہند کہے پر بھ ملیا ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔ کبیر کہے نتھاویاں دیوے تھاں، مہربان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی آپ دھرانیا۔ نانک کہے میری آسا پنی، پر بھ پوری آس کرائیا۔ گوہند کہے ہر پایا وڈگن گنی، گہر گسبھیر سچا شہنشاہیا۔ کبیر کہے بھگتاں پکار سنی، چل آیا سچا ماہیا۔ لکھ چوراسی چھان پنی، جیو جنت دیکھ دکھانیا۔ پیر پیغمبراں لیکھا چکایا اُنی، مان تان کوئے رہن نہ پانیا۔ سارے کہن پاربرہم پت پر مشور اک اکل بنیا خون، نام کھنڈا ہتھ چکایا۔ لہنا دین چکا وندا جائے جونی، بھيو کوئے نہ آنیا۔ جن بھگتاں روٹی دال کھواوے الونی، پریم رس وچ بھرانیا۔ آتما کوئی نہ رہے اونی، جس اپنے انگ لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ نانک کہے میں دتا موقع، اُچی کوک سنایا۔ گوہند کہے میں دتا موقع، اکو ڈھیا ونڈ ونڈایا۔ کبیر کہے پر بھ مارگ دسیا سوکھا، ساچا راہ چلایا۔ جگ چوکری جو ستا رہیا لا کے ڈھونکا، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جس دے پچھے گر اوتاراں پیر پیغمبراں پوچیا چوکا، کایا ماٹی پوچ پوچایا۔ جس نوں آد شکت اللہ رانی کہے میں خونت ہنڈھاواں نال شوقا، خاوند بنے بے پرواہیا۔ مہربان ہو کے میرے ہتھ نال چھہائے پونچا، دست بدست کھیل کرایا۔ نام نیا دکھائے نوکا، سمند ساگر گہر گور بھيو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نانک کہے میں کھولی اکھ، نین اک اٹھایا۔ گوہند کہے پر بھ آیا پرتکھ، پُرکھ اکال پھیرا پایا۔

میری کرنی لئی رکھ، کیتا قول بُھل نہ جایا۔ گرکھ ساچے کیتے دکھ، دکھراہ چلایا۔ ساچی سیوا اکو دس، اپنا سنگ نبھایا۔ جگ چوکڑی جو اپنے اندر رکھے ڈک، کھج انت مائس جنم دوايا۔ گر اوتاراں کسے نہ رہے شک، شہنشاہ پردہ رہیا اٹھایا۔ کرے نیڑا سدا حق، حقیقت دیکھے تھاواں تھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ نانک کہے میری ہوئی حد، حاضر ہو جنایا۔ گو بند کہے گھر لیا سد، پر بھ داتا بے پرواہیا۔ ناتا جوڑیا بن پنج تت کایا ہڈ، رکت بوند نہ کوئے ملائیا۔ گر سکھ سجن جو پچھے گیا چھڈ، انت اوہناں میل ملائیا۔ پار کرائی و شکرما حد، نہکرمی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ نانک کہے پر بھ دیکھیا داتا، انمنگی وست جھولی پائیندا۔ گو بند کہے سد سے ساتھا، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ کبیر کہے ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ سچھنڈ دوارے پیا ہاسا، سری بھگوان کھیل وکھائیندا۔ اٹھو دیکھو سرب تماشا، شاہ پاتشاہ آپ کرائیندا۔ جس دیاں گر اوتار پیر پینمبر شاخاں، کرن کرن بھگت وکھائیندا۔ سو صاحب دیونہار سدا بھرواسا، دھر سندیس الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ نانک کہے آیا ویلا، جس ویلے راہ تکائیا۔ گو بند کہے کرے کھیل گرو گرو چیلا، گر روپ وٹائیا۔ کبیر کہے پر بھ بھگتاں ہوئے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ سری بھگوان کہے میں سجن سہیلا، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمائیا۔ نانک کہے گو بند دیکھ، گو بند کہے نانک تیری وڈیائیا۔ کبیر کہے پر بھ کرے ہیبت، اپنا میل ملائیا۔ اک چار سہنجنی چیت، چو دس چو داں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ چو داں چیت ویہ سو وچے، دو ہزار سمجھائیا۔ دو ہزار نو کھنڈ پر تھی وچوں اکو وار کرے سچے، اک نال ہور دو دو زبر زبر دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کھیل کر، سب دا لیکھا اپنے وچ لکائیا۔ چو داں چیت پر بھ ہو چکنا، چو داں لوک پھیرا پائیا۔ چو داں طبق پھرے بھٹا، بھج بھج پندھ مکائیا۔ تیر تھ تھ کرے اٹھا، نیتز نین نہ کوئے گھلائیا۔ گردر مندر شو دوالے مٹھ خالی کرے چھپر چھٹاں، وست کسے گھر رہن نہ پائیا۔ مڑ کے آئے لنگھ کے ساریاں بٹا، بٹاں دیوے سب دا ڈھاہیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگت دوارا دیکھ وکھائیا۔ سیوا کرے گجری چٹاں، چند چن نور رُشائیا۔ پُرکھ اکال اکو مٹاں، منسا پور وکھائیا۔ بڈھا ہویا اٹھ کے آوے نال

جٹ دھٹا، پچھلی کیتی یاد کرائیا۔ نامہ کہے میں سنیا کناں، بھگتاں ملے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چوڈاں چیتز سارے رہو تیار، تیاری ہر کرائیندا۔ وشن برہما شو آد شکت ہوئے خبردار، چتر بُج نال ملائیندا۔ گر اوتار اٹھال، پیر پیغمبر راہ دکھائیندا۔ بھگت بھگوت ویکھے لال، سنت ساجن آپ جگائیندا۔ گر کھیاں جنائے اپنا حال، گر سکھاں آپ اٹھائیندا۔ سیوا کرے دین دیال، دیاندھ بھو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا تھم سنائیندا۔ ویہ سو ووجے سارے آون گے۔ بھگت دوارے درشن پاؤن گے۔ در دروازے باہر، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لاؤن گے۔ دوئے جوڑ سیس جھکاؤن گے۔ چرن لگ پردہ لاہن گے۔ بچھے اگ، دین مذہب شرع مٹاؤن گے۔ کلمہ اکو حق، رام رحیم سناؤن گے۔ جس نوں وینھیاں گئے تھک، در اوس دا درشن پاؤن گے۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، گل پٹو سارے پاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچا اک سہاؤن گے۔ در دروازہ ساڈھے تن ہتھ، باہر ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو گر اوتار ہو یا اکٹھ، بھگت بھگوان ڈھولا گاؤن گے۔ سارے منگن اکو وتھ، جھولی خالی سرب دکھاؤن گے۔ پچھلی کیتی دتی چھڈ، جھگڑا سب مٹاؤن گے۔ جگ جگ رہے تیتھوں اڈ، پچھلا پنڈھ مُکاؤن گے۔ اک دکھال اپنی حد، ساچی منگ منگاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در اکو اک درساؤن گے۔ سری بھگوان اٹھیگا۔ گر گوہند کولوں بچھیگا۔ کی سرتے بھار چکینگا۔ شرمسار ہو نہ لکینگا۔ غریب نمانیاں کولوں بچھینگا۔ دین دیال ہو کے ٹھینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شیر ہو کے بکینگا۔ ویہ سو ویلا وقت سہانا، سوہنی رت سہائیا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ در دروازیوں باہر سنے اگی گانا، بن رسنا جھوارہ سناٹیا۔ اندر ورتے اپنا بھانا، بھیتز بھو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کار ساچی اپنی دئے جنائیا۔ باہر کھلووے ہو تیار، ترے گن اتیتا آپ جنائیا۔ اندر ہر جو کرے کار، گوہند مان وڈیائیا۔ تن بستر پہن شنگار، پیلا رنگ چڑھائیا۔ سرتے چکے خاکی مٹی بھار، بھار سوا سوا اٹھوٹیا۔ پنچ پھیرے مارے وارو وار، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ در دروازہ ویکھ ادھ وچکار، وچلا بھو چکائیا۔ خاکی مٹی موڈھی دیوے مار، بھو کوئے نہ آئیا۔ سیوا کرے پروردگار، مُرشد مُریداں دئے دکھائیا۔ چوڈاں چیت سب دی

ستیا کھچے وچوں سنسار، سر سرور خالی دئے کرائیا۔ بھگت دروازے وچ لیا کے دبے آپ نرنکار، لبھیاں نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایسے کر کے سدے، بُھلیا کوئے رہن نہ پائیا۔ سبج تریتا دواپر کلجک جو تہانوں اپنے نام دے لکھ لکھ دتے پٹے، اتم سب دے اُتے لکیر پھرائیا۔ ہن سب نے لنگھنا اکرستے، بستے سب دے بند کرائیا۔ چاروں گنٹ حال ہونے خستے، خبر اکو وار سمجھائیا۔ دین مذہب نہ رہنے مستے، مستی سب دی دئے گوائیا۔ سری بھگوان آپ چڑھیا ساچی گشتے، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ماڑی رہے نہ کوئی خصلتے، خالص خالص دئے بنائیا۔ چار جگ جیو جنت رہے پھلستے، ساچا پیر نہ کوئے جمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو کھلایا۔ پنج واری چک بھار، گیڑا وارو وار رکھائیندا۔ ساری سنگت ٹوکری بھرے نال پیار، روڑی روڑا سب دے کولوں اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر باہر کھلوتے ہون خیران، ہر جو ایہہ کی کھیل رچائیندا۔ سری بھگوان کہے میرا سچا نشان، جنہاں آد آنت نہ کوئے مٹائیندا۔ ویکھو بھگت سارے میرا ڈھولا گان، تہاڈا جس نہ کوئے مٹائیندا۔ اینہاں دی سیوا کر پروان، سر اپنے بھار اٹھائیندا۔ شان شوقت نہ کوئی وچ جہان، راگ رنگ نہ کوئے موہے بھائیندا۔ پریم کرن دی ساچی آن، انخیلا اپنا حکم مٹائیندا۔ در آئے کرو پہچان، بے پرواہ سمجھائیندا۔ پنجویں پھیرے دروازے وچ کھڑے بھگوان، اپنی کل رکھائیندا۔ سارے چرنی ڈگن آن، ساڈھے تن ہتھ اوٹ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دے سر سرور اکرے دوار بھگت دروازے وچ دبائیندا۔ سب دی کرنی دیوے دب، دابا اپنا نام لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سب، واہوا تیری وڈیائیا۔ نانک کہے دھن بھاگ دیناں مذہباں وڈھیا بیجھ، جھکڑا دتا مکائیا۔ میں دس کے آیا کچھ ہب، ہوکا تیرا نام لگائیا۔ گو بند کہے میں ایسے کارن واریا کچھ سب، اپنا آپ نہ کچھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایسے کارن سارے لئے سد، لگیا کوئے رہن نہ پائیا۔ ویکھ میرے خالی ہڈ، ہڈیاں بالن رہیا جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گاتھا آپ درڑائیا۔

* ۱۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھکت دوار جیٹھووال *

بھکت دوار سچا سچکھنڈ، لوک مات لے وڈیاںیا۔ سری بھگوان صاحب بخشند، بخشش اپنی آپ کرائیا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی کار کماںیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر مکا کے آئے اپنا پندھ، بن پاندھی جگت راہیا۔ دئی دوتی شرع شریعتی ڈہاہ کے آئے کندھ، بھانڈا بھرم بھناںیا۔ گاؤندے آئے اکو
 ڈھولا ساچا چھند، گیت گوہند الاںیا۔ منگن آئے ہر اند، اند اند وچ درساںیا۔ لیکھا چکے سورج چند، تارا چن نہ کوئے چکایا۔ وشن برہما شو پاؤن آئے
 ٹھنڈ، اپنی تپت بھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارا بنیا ایک، ایککار دے وڈیاںیا۔ سو پڑکھ
 زرنجن دھریا بھیکھ، ہر پڑکھ زرنجن سچا شہنشاہیا۔ زرنجن ہو کے رہیا ویکھ، سرگن نظر کوئے نہ آیا۔ شبد اگئی اک سندیس، دھر فرمانا آپ جناںیا۔ پت
 پر میثور بن زرش، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیاںیا۔ جگ چوکڑی اپنا دیونہارا بھیت، بھو نہ کسے جناںیا۔ سچک تریتا دوار پر کلج کھیلدا رہیا کھید، کھلاری اپنی کار
 کماںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بھیج، جگ جگ اپنا حکم منایا۔ زرنجن سرگن ماندا رہیا سچ، سچ سہنجنی ڈیرہ لایا۔ جوتی نور دیندا رہیا تیج، ظہور اک
 درساںیا۔ بودھ اگادھ لکھدا رہیا لیکھ، دھر دی بانی بان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیاںیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھن آئے،
 کلج انت وجے ودھایا۔ بیس بیسارہ نکائے، بھو کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نین اٹھائے، اکھ اکھ نال ملاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار آؤندے نٹھے، اپنا پندھ مکاںیا۔ ساڈھے تن ہتھ در دروازویں ہوئے اکٹھے، بیٹھے دھیان لگایا۔ اک دوجے
 نوں کہن اسیں بھائی بنیے سکے، بچھلا پندھ مکاںیا۔ ہو مہربان پر بھ ساڈے ول تے، مہر نظر اٹھایا۔ کسے کم نہ اوئے مدینے کئے، مقبرے مان نہ کوئے
 وڈیاںیا۔ مندر مٹھ شو دوالے کوئی نہ پھسے، پھستا سب دا دیو وڈھایا۔ ویکھو کھیل اک انڈٹھے، ہر انڈٹھری کار کماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کھیل رہیا جناںیا۔ اکٹھے ہو کے کرن صلاح، متا اپنے نال ملاںیا۔ اک دوجے دی پکڑن بانہہ، بازو بازو نال ہلاںیا۔ جس دا جیدے رہے ناں،
 ناؤں زرنکار وڈ وڈیاںیا۔ سو صاحب کھیل رہیا کرا، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ جس دا واک بھوکھت گئے لکھا، سو لیکھا رہیا چکایا۔ جس دا گوہند بنے گواہ،

شہادت ہو رہی ہے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے بول، اُچی کوک کوک سنایا۔ ساڈے دست نہیں کچھ کول، خالی ہتھ دکھایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی وجا کے آئے ڈھول، ڈھولا تیرا نام سنایا۔ بہڑی دروہی ہن نہ کھول ساڈا پول، بے پرواہ تیری اوٹ نکایا۔ دین مذہب تیرے حکمے اندر کریا گھول، گھولی گھول نہ کوئے گھمایا۔ پنج تت کایا ہنڈھایا چول، چولی تیرے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، اُچی کوک سنایا۔ تیرے درشن نوں لوچن نین، نیتز دھیان لگایا۔ ناتاٹیا پچھلا ساک سین، سجن اکو سچا ماہیا۔ کر کرپا ساڈا دے دے دین، خالی جھولی رہے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اکو رنگ رنگایا۔ نیتز دیکھن نیوں نیوں اُپر اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ کون جانے پر بھ تیرا بھو، ابھد ہتھ کسے نہ آیا۔ ٹھاکر ہو کے کریں سیو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا در، در تیرے آس رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر باہر بہنا، سری بھگوان آپ جنایا۔ چار جگ میں منڈا رہیا تہاڈا کہنا، انتم اپنا حکم منایا۔ دیکھو کھیل نیتز نیناں، سو پُرکھ زرنجن آپ دکھایا۔ بھگت بھگوان اک محلے بہنا، بہہ بہہ خوشی جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے نال رکھو تیرتھ، جنہاں دتی جگت وڈیایا۔ کسے وچ نہ رہے سیرتھ، سیر روپ نہ کوئے دکھایا۔ کسے مندر نہ رہے کیرت، کیرتن وچ جنایا۔ انتم سب تے آئی بھیرت، بھیرٹی گلی اک دکھایا۔ دو جہان دے سے پیرت، چوڈاں لوک نہ کوئے بچایا۔ پر بھ پرگٹ ہو یا وڈا پیرت، پیر پیغمبراں رہیا ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گدر مندر مسجد مٹھ شو دوالے، تہاڈی کتیاں نال بندھائیندا۔ سارے کہو اسیں کیتے خالے، سچ دست وچ نہ کوئے رکھائیندا۔ بھگت دوارے آ کے کڈھے دوالے، آگے نظر کوئے نہ آئیندا۔ پار برہم پر بھ اکو تیری رہے سچّی دھر مسالے، دھرم دوارا اک سہائیندا۔ چاروں گنٹ گنٹ بے حالے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ تیری نبھ جائے تیریاں نالے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے نال لیاؤ گرنٹھ، پچھلی وارتا رہیا جنایا۔ گدا چکر لیاؤ سٹھ، دھنش بان

بندھن پائیا۔ موہنی رُوپ لیاؤ مورکٹ ہنس، سہنسا رہیا جنائیا۔ آکے دیکھو ہر کا بنس، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ اسپس سب کچھ لے کے آئے ہاں۔ در تیرے دھیان لگائے آں۔ نیرتھ تیرتھ سیرتھ چرناں ہیٹھ دبائے ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے درشن نوں ترسائے ہاں۔ گرنتھ شاستر بندھے بستے، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ انتم سارے ہوئے ستے، قیمت کسے نہ پائیا۔ پھوکے اٹاؤندے جیو ورقے، ویکرا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ سانوں پڑھ پڑھ دین مذہب ہرکھے، چنتا سوگ کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ پرکھے، کسوٹی نام نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے دھیان لگائیا۔ آویکھ ساڈے گرنتھ پوتھ، پُستک نال ملائیا۔ اک دُوبے دا چھڈیا روس، جھگڑا انجیل قرآن نہ کوئے لڑائیا۔ ساڈی سب دی بھلی ہوش، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ نو سوؤ چوڑانوے چوڑی جگ بنیا رہوں خموش، خواہ مخواہ ساڈی سیوا لوک مات لگائیا۔ پھر وی انتم دتا سانوں دوش، بدوشے بنھ لیا ئیا۔ ایسے کارن نانک کہا آوے نہ وچ سوچ، سوچ سکے نہ کوئے رائیا۔ در وہی تیری اکو اوٹ، سرن تیری سرنائیا۔ تیری دیکھ نرمل جوت، نیرتھ نین رہے شرمائیا۔ تیرا قلعہ سہنجنا کوٹ، بھگت دوار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ اپنے اپنے سارے پڑھو کلام، کلمہ اک جنائیا۔ اپنا اپنا سارے لو نام، اکھری نام وڈیائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو کام، کی کی کھیل کرائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو نظام، کی کی حکم منائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو پیغام، کی کی سندیس جنائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو نشان، نشانہ کی رکھائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو ایمان، ایمان کس اُتے رکھائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو دھیان، دھیان وچ کس رکھائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو مان، مان کون دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار رہیا جنائیا۔ اپنا اپنا دسو اُپدیش، کی کی جگت جنایا۔ اپنا اپنا دسو لیکھ، جگ جگ کی لکھایا۔ اپنا اپنا دسو بھیکھ، کی کی ویس وٹایا۔ اپنا اپنا دسو ہیبت، کی کی راہ چلایا۔ اپنا اپنا دسو کھیت، کی کی پھل لگایا۔ اپنا اپنا دسو بھیبت، کی کی رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ اپنا اپنا دسو راہ، مارگ کی لگائیا۔ اپنا اپنا دسو ناں، کی کی مات جپائیا۔ اپنا اپنا دسو تھاں، کی کی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ

جنائیا۔ کی دینے کی سکیئے آکھ، آخر نظر کچھ نہیں آئیندا۔ تیری بھاکھیا دے کے آئے بھاکھ، سندیسہ تیرا نام وڈیائیندا۔ لوک مات سب نوں آئے آکھ، سری بھگوان اکو نظری آئیندا۔ گر اوتار تیری شاخ، پت ٹاہنی آپ مہکائیندا۔ انتم ساڈے کچھ نہیں ہاتھ، خالی ہتھ دکھائیندا۔ توں صاحب پُرکھ سمراتھ، تیرا انت کوئے نہ پائیندا۔ جگ چوڑی تیری گائی گاتھ، گا گا شکر سرب منائیندا۔ بن بردے تیرے داس، بن سیوک سیو کمائیندا۔ تیری رکھدے آئے آس، آس سب دی پور دکھائیندا۔ پرگٹ ہوئے صاحب سرب گن تاس، کلجگ انتم ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے دھندے آپے لائیندا۔ اسیں لے کے آئے اپنی وست، وستو تیرے آگے لکائیا۔ تیرے چرن سرن ریئے مست، مستی اور کوئے نہ بھائیا۔ نہ کیٹ رہے نہ ہست، ہستی اپنی دتی گوائیا۔ نہ مانس رہے نہ شخص، شخصیت نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ عرش رہے نہ فرش، بھگت دوارے ڈیرہ لائیا۔ نہ آس رہی نہ حرص، ہوس نہ کوئے ودھائیا۔ جے ابے نہ کریں ترس، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ ساڈھے تن ہتھ بچھے رہے اٹک، منجھتا آگے ہو کے رہیا اٹکائیا۔ دوروں ویکھئے سدھی سڑک، سچ دوارے جائے واہو داہیا۔ اسیں سارے رہے بھٹک، کون ویلا تیرا درشن پائیا۔ ساڈے اُتے کوئی نہ کر ہرکھ، بے دوشے دین دُہائیا۔ مہر نظر میگھ برکھ، امرت اپنا آپ پیاٹیا۔ ساڈے کولوں پچھلا منگ نہ کوئی دھڑت، سیر دھڑی وٹا ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ توں کرتا لئیں نہ ساتھوں کرت، کرنی تیری اکو بھائیا۔ ساڈے وچ نہیں ہن فرق، سارے مل گئے اکو تھائیا۔ تیرے دوارے آئے پرت، لوک مات راہ تکائیا۔ تیرا حکم سُن کے سارے آئے سرک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ صاحب وڈیائیا۔ دیواں وڈیائی سُنو بات، ہر باطن آپ جنائیندا۔ سارے کہو اسیں اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کوئے رکھائیندا۔ نانک کہے میں تیرا داس، گوبند کہے میں تیری سیو کمائیندا۔ پیر پیغمبر کہن تیرا ڈونگھا کھات، بھيو کوئے نہ آئیندا۔ تیر تھ تھ کہن ساڈی مگی واٹ، پندھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن ساڈی چلے نہ کوئی گاتھ، تیرا نام صفت صلاحندا۔ تیرے درتے آئے پُرکھ سمراتھ، دوجا در نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک جنائیندا۔ سچ سنیہڑا سُنو میت، مٹر پیارا آپ جنائیا۔ جس دی دسدے آئے ریت، سو صاحب پھیرا

پائیا۔ جس نے مان دویا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گردوار وڈیائیا۔ سو انتم سب دا بھنے ٹھیکرا ٹھیک، ٹھیکدار رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم چلائے ساچی ریت، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ نرگن میلا نرگن اتیت، ترے گن لیکھا دئے چکائیا۔ سب نے گاونا اکوگیت، سوہنگ ڈھولا رہیا جنائیا۔ پر بھ چرن دی اک پریت، جگت جگدیشا رہیا سمجھائیا۔ نو دوارے ہست کیٹ، راؤرنک ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمان رہیا وڑائیا۔ دھر فرمانا سُنو پر بھ ایک، ایکنکار جنائیا۔ دُور دُراڈے لو ویکھ، نرگن پردہ دئے اٹھائیا۔ کلجگ انتم کھیلے کھید، کھلاری اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ تیری مہر نظر پروان، دوئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ کر کرپا سِری بھگوان، تیرے آگے سِیس جھکایا۔ در دروازے کھلوتے آن، دُور دراڈا پندھ مُکایا۔ ایکا دے سچ فرمان، تیرے چرن دھیان لگایا۔ درشن کرینے آگے آن، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ بھگت دوار کر پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیا اک جنایا۔ پیر پینمبر گر اوتار وشن برہما شو آد شکت چتر بُج اللہ رانی ہو مستانی سارے کہو ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ اُپر لو اٹھائیا۔ پچھلا بدل لو اپنا رُخ، پچھلیاں ول دھیان نہ کوئے لگائیا۔ اپنی کرنی چار جگ دی بھگت دوارے وچکار دیو سٹ، سر سرور ایختے دیو دبا ئیا۔ چار جگ دا لہنا جائے چھٹ، چھٹے وست پرانیا۔ آکے بلو پو نوں پُت، کیوں بیٹھے دُور دُراڈے ڈیرہ لائیا۔ جے ایس نشانوں گئے اک، ملے پھیر نہ کوئے وڈیائیا۔ تھانوں دات نکئی نکئی تچھ، لوک مات گر اوتار بنا ئیا۔ ویکھو ہن نہ کریو چُپ، چُپ رہن دی جاچ نہ اچے سکھائیا۔ کڈھ کے باہر اندھیروں گھپ، نکئی کرن جوت کیتی رُشنائیا۔ سارے اکے وار بہو اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدارہیا سنا ئیا۔ سِری بھگوان سارے اٹھان گے۔ بھگت دوارے سب کچھ سٹانگے۔ تیرے درتے آکے تیتھوں پُچھان گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے کولوں کدے نہ چھپان گے۔ جس ویلے اپنی کرنی سٹاؤ گے۔ بھگت دروازے رنگ چڑھاؤ گے۔ اپنی منگ پور کراؤ گے۔ نام مردنگ اک و جاؤ گے۔ اندر لنگھ پر بھ دا درشن پھیر پاؤ گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل ویکھ وکھاؤ گے۔ سارے کہن اسیں اٹھدے آں۔ اپنی کرنی سارے سٹدے آں۔ چار جگ دی واڑی اپنی ہتھیں

لُٹدے آں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچ کہانی تیتھوں بُچھدے آں۔ سچ کہانی بُچھن آئے، دوئے جوڑ کری عرضوئیا۔ ہر جو ایہہ کی کھیل رچائے، دو جہان ملے نہ ڈھوئیا۔ نانک کہے اُٹھو واہو داہے، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ کبیر کہے پو سرنائے، چرن دھیان لگائیا۔ موسیٰ کہے ہائے ہائے، جلوہ نُور نہ جھلیا جائیا۔ عیسیٰ کہے میرا خُداے، پروردگار بے پرواہیا۔ محمد کہے میرا پندھ مُکائے، صدی چوڑھویں ویکھ وکھائیا۔ گوہند کہے میرا سنگ نبھائے، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ پچھلا کیتا قول نبھائے، اُنھل بُھل کدے نہ جائیا۔ ساچی کرنی آپ کمائے، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان لئے جگائے، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ سچ دوارا اک سہائے، دس سال سیو کمائیا۔ منجیتا پھڑاگے لائے، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ جگت جگدیشا رنگ رنگائے، نو دوار چند چڑھائیا۔ دوہاں وچولا آپ رُگھرائے، رنگ روپ نظر کسے نہ آئیا۔ اک دس دی ونڈ ونڈائے، دو نو ملے وڈیائیا۔ تن اٹھ دا پندھ مُکائے، چار ست اک سرنائیا۔ پنج چھ دا گھر بنائے، گھر اِکو نظری آئیا۔ نامے لہنا جھولی پائے، چھپر چھن نہ کوئے جنائیا۔ دھننے نیناں دے وکھائے، موڑھے جٹ ملے وڈیائیا۔ گوہند لیکھا تھایں پائے، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ کلکی اوتار آپ اکھوائے، نہرکلا ناؤں دھرائیا۔ نام ڈنکا اک وجائے، دو جہاناں شبد شنوائیا۔ چار جگ دے پچھلے کرندے دربلائے، گنی گہندے بھیونہ رانیا۔ سب دے جندے دے تڑائے، شرع ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ اپنی بندے اک درسائے، نادى سٹ سمجھائیا۔ جھندے پُت آپ وکھائے، بھگت بھگوان لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیسہ اک وڈیائیا۔ سُنو سندیسہ انت اخیر، ہر آخر آپ جنائندا۔ جس دا لیکھا بے نظیر، نظر کسے نہ آئندا۔ جس دی کھچے نہ کوئے تصویر، تسلیم اپنا آپ کرانندا۔ کلجگ اتم وڈپیرن پیر، اپنا پھیرا پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دی کرنی پور کرانندا۔ سب دی کرنی پوری کرے کرتار، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ تیس لکھدے رہے جگ چار، کلجگ اتم آوے بے پرواہیا۔ سب دا جھگڑا دے نوار، لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ مارگ وکھرا لائے وچ سنسار، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا دے نوار، بھرم بُھلیکھا دے مٹائیا۔ جن بھگتاں حصہ، ونڈے اگم اپار، آپ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پاوے سار، لوآں پُریاں پھول بُھلائی۔ وشن برہما شو لئے اُٹھال، گر اوتار پیر پیغمبر دربلائیا۔ ویہہ سو

وہیہ بکرمی کرے کھیل نیار، نرگن اپنی کار کمانیا۔ بھگت دوار کر تیار، چارے کٹناں ویکھ دکھانیا۔ در دروازہ کھول کواڑ، غریب نوازا ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر دروازہ بھگتی رنگ، سری بھگوان آپ چڑھانیندا۔ چوڈاں چیت اک انند، چوڈاں لوک نین شرمیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا حکم منانیندا۔ سارے گاؤں اکو چھند، ڈھولا گر اوتار الایندا۔ ساڈھے تن ہتھ آگے بند، بنا اکو اک دکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی کرنی رہے سٹ، پر بھ چرن دھیان لگانیا۔ کر کرپا ہن سانوں بچھ، کیوں بیٹھا مکھ بھوانیا۔ تیری بھاوے نہ سانوں چپ، انبولت تیرا راک نہ کوئے سنانیا۔ تیرے درس دی لگی بھکھ، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گوانیا۔ مہربان ہن سانوں بچھ، پسچاتا پ کیوں رہیا کرائیا۔ ویکھ خالی ہتھ سب کچھ دتا سٹ، تیرتھ تٹ کنارہ کوئے رہن نہ پانیا۔ ساڈھے کولوں توں سب کچھ لیا لٹ، تیتوں ترس ذرا نہ آتیا۔ اپنے اندر رکھیں گھٹ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا جنانیا۔ سچ سندیسہ سُنو بھگوان، شبد اشارے نال جنانیندا۔ ویکھو سارے کر دھیان، ڈھر درباری اکو اکھ کھلانیندا۔ بھگت سوہن سچ نشان، سری بھگوان آپ ہلانیندا۔ جنہاں بچھے پر بھ نوں ملے مان، سو پر بھو انھاں وڈیانیندا۔ جنہاں دی مہاشاستر سمرت وید پُران گان، تہناں اپنے رنگ رنگانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنانیندا۔ ویکھو کھولو اکھ اُپر، اپنا دھیان لگانیا۔ بھگت بھگوان دے ساچے پتر، پتا پُرکھ اکو نظری آتیا۔ نانک سچ دس توں کہہ کے گیا نہکٹک پر بھ آئے اتر، جننی کوئے نہ لکھ سہانیا۔ جے در آ کے گیا مگر، نرنگار جوت نہ کوئے اکھوانیا۔ نانک کہے میرے سنگر تیرا منایا سُگر، شہنشاہ اکو نظری آتیا۔ میں کہہ کے گیا اسیں بھریاں چکڑ، تڈھ بن انگ نہ کوئے لگانیا۔ دھن بھاگ توں ساڈا کیتا فکر، انت اپنے دوار منگانیا۔ میں تیرا کردا اکو ذکر، دوجی وارتا نہ کوئے الایا۔ نرگن ہو کے اپنے وچوں گیا نتر، پردہ نظر کوئے نہ آتیا۔ گو بند ہن نہ مارے بازاں نال تتر، تیری طرز تیرا تال اُس دے ہتھ آتیا۔ توں نرگن ہو کے آیوں پرت، اُپماں تیری وڈ وڈیانیا۔ میں ایسے کر کے لا کے گیا ساچی شرط، نہکٹک آوے چار ورنان ایکا رنگ دکھانیا۔ تیرا کھیل ویکھ ندھرک، میرے نین نیر وہانیا۔ میں پر بھ دی ویکھاں چڑھت، دو جہان وجے ودھانیا۔

تیرے دوارے دی سدھی سڑک، بن تیرے ہور نہ کسے دکھائیا۔ تیر تھ تٹ سرور مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو گھر ایختے مودھے دتے پرت، بن تیری کرپا پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ بے پرواہ تیتوں سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ بھگت دوارے سب کچھ رکھیا، گر اتار رہے جس گائیا۔ سری بھگوان جس گھر وسیا، تس ملے مان وڈیائیا۔ بھگت پریتی اندر پھسیا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سیوک بن کے پھرے نسیا، سیوا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گولا بنیا بے پرواہیا۔ جو کچھ سٹیا سو پر بھ دتے، سر اپنے بھار اٹھائیا۔ ہر سنگت سیوا کردا پھبے، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ جے کوئی لبھن جائے کسے نہ لبھے، ہر مندر اکو راجن نظری آئیا۔ کلجگ انت غریب نمانے سارے سدے، گر اتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ زرگن داتا پُرکھ بدھاتا سب دے پردے کجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ نانک کہے توں ساچا تولا، تڈھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ میں رکھ کے گیا اوہلا، توں پردہ دتا گھلایا۔ زرگن ہو کے بدلایا چولا، چولا گوہند انگ لگایا۔ تیرا آد جگادی اکو بولا، میں بول بول سکھ پایا۔ توں غریب نمانیاں کریں بھار ہولا، سر اپنے بھار اٹھایا۔ میں کہہ کے گیا نانک گھر دا گولا، بن کے گولا سیو کمایا۔ پہلی ٹوکری لائے جھکولا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اتار پیر پیغمبر ویکھو کرن ارداس، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ بھگت دوار اکو خاص، سری بھگوان سیو کمائیا۔ اک ٹوکری رکھے ساتھ، روڑا کنکر وچ لگائیا۔ غریب نمانیاں کرے پاٹھ، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ پھر بھی کہے شاہو شاباش، گر سکھ تیری وڈیائیا۔ تڈھ بن خالی دسن ہاتھ، دست نظر کوئے نہ آئیا۔ تساں لینی پت راکھ، پت پر میثور دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر رہے اڈیک، نیتز دھیان لگائیا۔ سرتے ٹوکرا رکھو ٹھیک، گرگھ ساچے لو اٹھائیا۔ پریم کرن دی ساچی ریت، ہر جن ساچے دیو جنائیا۔ صاحب سنگر پرکھن آیانیت، اپنا پھیرا پائیا۔ کایا کرو ٹھنڈی سیت، سیتل دھار وہائیا۔ سدا وسنا چیت، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر کہن اسال چھڈے مندر مسیت، مصلا اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گایئے گیت، گا گا شکر منائیا۔ جوں جوں پر بھ آوے نزدیک، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

بے پرواہیا۔ ٹوکرا کہے موہے چڑھیا چاء، گھر سچ ملی وڈیا نیا۔ سری بھگوان بھگتاں بھار لیا اٹھا، ہو لے بھار دئے کرائیا۔ گر اوتار تگن راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔ کون ملے سچا شہنشاہ، پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ اسیں چرنی ڈگینے آ، چرنودک ملے وڈیا نیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ جنایا۔ سارے انگلاں کرو نیڑے، نیرن نیر جنائیدا۔ جنہاں وڑنا بھگتاں ویہڑے، تنہاں بھیو سمجھائیدا۔ چار جگ بیٹھے رہے کر کے جیرے، انتم ویس وٹائیدا۔ تہاڈے اُتے کرے مہرے، مہر نظر اٹھائیدا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تہاڈی دست اپنے دست، بھگت دوارے بیٹھاں پائیدا۔ دھرت تیر تھ تٹ گئے دبے، پھیر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کوٹن کوٹ جگ گئے لدے، اپنا پنڈھ مُکایا۔ گر اوتار حکمے بدھے، پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پہلا پھیرا ہو دلیرا، اکو اک لگایا۔ پہلا پھیرا آپ لگایا، سری بھگوان وڈی وڈیا نیا۔ شبد اگمی کھیل رچایا، بھیو کوئے نہ پائیا۔ دوجی دھار آپ پرگٹایا، پر م پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ سب دا لہنارہیا مُکایا، لہنیدار اک ہو جایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولا، اکو اک کرائیدا۔ بھگت دوار سچ مچلا، سو صاحب آپ وسائیدا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیدا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیدا۔ ٹوکری وچ پتھر روڑے، کوک کوک سُنایا۔ سری بھگوان جوڑی جوڑے، ناتا پھیر نہ کوئے چھڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر درشن سارے لوڑے، نیتز نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا چکایا۔ لیکھا ویکھو دو جہان، زرگن سرگن آپ چکائیدا۔ جگت سرور نہ کوئے اشنان، گرگھاں پنڈھ مُکائیدا۔ اٹھسٹھ تیر تھ دبے ایہتھے آن، گنگا گوداوری جمنائستی مان نہ کوئے ودھائیدا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیدا۔ اپنا کھیل کرے کرتارا، کرتا آپ جنایا۔ درگاہ ساچی دا سچ وارا، لوک مات درسایا۔ کل کلکی ہر لے اوتارا، نہہکنک اکھوایا۔ لیکھا جان سرب سنسارا، لہنا جھولی سب دی پائیا۔ پیر پیغمبر ویکھنہارا، گر اوتاراں حکم منایا۔ بھگتاں دیونہار سہارا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ آوے جاوے وارو وارا، وارتا اپنی آپ الایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دوجا بندھن پائیا۔ ایکا دوجا پایا بندھن، تیجی ونڈ ونڈائیدا۔ تیجی ٹوکری ویکھے چندن،

چند چاندنا اک چکائیندا۔ بھگتاں توڑے اگلا بچھلا پھندن، گر اوتار آپ بندھائیندا۔ جگ چوکڑی آیا گنڈھن، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک پرلوک ویکھ وکھائیندا۔ تہی ٹوکری ترے گن مایا، ترے گن اتینا آپ اٹھائیا۔ بھگت دواویوں باہر کڈھایا، ہر سنگت وچ رہن نہ پائیا۔ گر اوتار دھیان لگایا، ویکھ ویکھ بگسائیا۔ ہر کرتے کی کھیل رچایا، سمجھ ذرا نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گرنٹھ سارے کھوئے، مکی زین اندھیری آ۔ کلج بوٹے کھوئے، ناتا ٹٹے میرا تیری آ۔ کسے نہ پانی رہے حقے، پرہ کرے بیرن بیری آ۔ ہن کیوں بیٹھے چپے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہی ٹوکری آپے سٹے، بھار سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پئے رو، نیر نیر وہائیا۔ سب کچھ ساتھ لیا کھوہ، چلی نہ کوئے چترائیا۔ بہڑی جے نہ آوندوں مڑ کے چھٹی پوہ، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن کوٹ گئے ہو، ساڈا مان نہ کوئے گوائیا۔ سادھ سنت دُرمت میل اپنی دھو، ساڈے وچ اِشان کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے مان وڈیائیا۔ تیرتھ تٹ کنارے سُنو گل، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ بھگت دوارے نہ کوئی دل چھل، سدھارہ اک وکھائیندا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ساچا دیک گیا بل، شمع نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوتھا پھیرا آپے لائیندا۔ چوتھا پھیرا آپے لائیندا۔ سری بھگوان کھیل کرائیندا۔ بھگت دواویوں اٹھ کے جائیندا۔ سر ٹوکرا آپ ٹکائیندا۔ سال ویہویں بانکا چھوہرا نظری آئیندا۔ اپنا زورا آپ وکھائیندا۔ کورا جواب سرب سنائیندا۔ لوہڑا گھر گھر آپے پائیندا۔ جوڑی جوڑا نظر نہ آئیندا۔ ہوڑا سسے اُپر وکھائیندا۔ باہا ہنگ برہم بنائے گا۔ گر اوتار آپ جگائیندا۔ در دربار سد بہائیندا۔ بچھلی کار نہ کوئے کمائیندا۔ چار یار نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ شودوالا مٹھ نہ کوئے وسائیندا۔ مسجد حق نہ کوئے درڑائیندا۔ راہ تک جلوہ نور، ظہور ظاہرا پیر اک اکھوائیندا۔ کم کرے آپ بدسٹور، دھوکھا کسے نال نہ کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیندا۔ اگے رہن نہ دیوے کوڑے، کوڑی کرپا سرب کھائیندا۔ نہ کوئی کھائے گاں سور، چھری ہتھ نہ کسے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ناتا اکو اک وکھائیندا۔ ناتا اکو اک بناویندا۔ ساچی سچ جناویندا۔ وشن برہما شو آپ سمجھاویندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پردہ لاهویندا۔ چوڈاں چیت رنج سویمبر، کرتا اپنا کاج

رچاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پچھلا اڈمبر سرب مُکاویگا۔ چارے ٹوکرے ہو گئے خالی، خالی خلق خُدا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ کرے دلالی، دلال کوئے نظر نہ آئیا۔ دیکھے کھیل ماضی حالی، بھیا ابھیدا آپ جنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چارے کُنٹاں دیکھ دکھائیا۔ چارے کُنٹاں دیکھے آپ، دہ دشا پھول بھلا ئیندا۔ کسے نظر نہ آئے سچا باپ، لکھ چورا سی پتا سرب ہنڈا ئیندا۔ نرگن نرگن جُڑیا نہ کسے نات، ناتا بدھاتا نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین ہوکا، اک آواز لگائیا۔ دیکھیں پنجویں وار نہ دیویں دھوکھا، اچھل چھل اپنا چھل کرائیا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ پچھوں ملیا موقع، سارے اکے تھاں اکٹھے کرائیا۔ مان ٹٹیا چو داں لوکاں، چو داں طبق تیری سرنا ئیا۔ دین مذہب دا خالی رہ جائے بوکا، آب حیات وچ نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ بھانڈا رہ جائے پوچا، بن تیرے دست نظر کوئے نہ آئیا۔ جس طرح بھگتاں مارگ دسیا سوکھا، اپنے نال ملا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پنچم وار اپنے نال ملا ئیا۔ پنجویں ٹوکرے کرے خیال، اپنا دھیان لگائیا۔ دیکھو جس نے نینہاں بیٹھاں دتے لال، جن بھگتو تہاڈی سیو کما ئیا۔ کی ایہنوں شاہ کہو گے کہ کنگال، بن کنگال کنگالاں سیوا رہیا کما ئیا۔ ایہدے ترس کرو اتے حال، بے حال رہیا جنا ئیا۔ جس تہاڈا کٹیا کال، اپنا آپ کال نہ کوئے جنا ئیا۔ اپنی نویں جنائے مثال، پچھلی مسل نہ کوئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں نویں ریتی رہیا سنا ئیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو اپنا دیکھو بھگوان، سری بھگوان آپ جنا ئیندا۔ جس دے پچھے بندے رہے کاہن، مورکٹ سیس سہا ئیندا۔ جس دے پچھے بندے رہے امام، لوک مات ڈنک وجا ئیندا۔ سو بردا بنیا غلام، نفر اپنا نام رکھائیندا۔ سیوا کرے سچی نیشکام، آشا ہور نہ کوئے ودھائیندا۔ جن بھگتو تہاڈا کھا کے نہ کرے حرام، حرامی روپ نہ کوئے اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑا ئیندا۔ دیکھو بھگتاں دا گوالا، گوار اکو نظری آئیا۔ جس گو بند کری پرتالا، سو گو بند تھم منا ئیا۔ مارگ دتے اک سکھالا، سکھ ساگر اک جنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ کما ئیا۔ جس دے سرتے سوہے تاج، دو جہان وڈیا ئیا۔ سو مستری بنے آج، بن مزدور سیو کما ئیا۔ جس نوں کھندے گرو مہاراج،

شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیہ۔ سو بھگتاں کرے کاج، کرتا پُرکھ پھیرا پائیہ۔ بھگت بھگوان دا اک سماج، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیہ۔ ہر سنگت مل کے پر بھ نوں
 دتا دا ج، پریم پریتی ٹوکرا سر چکائیہ۔ آوندیاں جانڈیاں ہوکا دے کے مارے واز، اٹھو گرگھو ہر جو رہیا جگائیہ۔ آد انت رکھے لاج، مہر نظر اٹھائیہ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کمائیہ۔ گرسکھ کہن ساڈا پیار، ہر جو ٹوکرا آپ بھرایہ۔ روڑے پتھر سوہنی دھار، روڑا آگے نہ کوئے اٹکائیہ۔
 انج توں سارے لکھ چوراسی وچوں ہوئے باہر، جنم مرن نہ کوئے رکھائیہ۔ ویکھو اپنے سرتے چک آپ نرنکار، دوہاں بھجاں اُتے رکھائیہ۔ آگے ویکھن گر
 اوتار، چرن دھیان لگائیہ۔ کلج ایہہ کی کریا وہار، بوہاری اپنی سیو کمائیہ۔ بھگت دوار کرتیار، بھاوی اپنے ہتھ رکھائیہ۔ راوی کنڈے جس نے ارجن نتیاں
 تویاں اُتے دتا ساڑ، سو گرگھیاں اگنی تت رہیا بھجائیہ۔ جس نے گوبند چیرے دتے وار، وارتا اپنی رہیا جنائیہ۔ کوئی نہ جانے ہر دی کار، کرتا کی کی کھیل
 رچائیہ۔ ویہہ سو ویہہ سارے تنگن گر اوتار، کون ویلامات ہوئے سہایہ۔ اکتھے کرے وچھڑے یار، یاری یاراں نال نبھائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملایہ۔ جن بھگتاں وگاری لیا پھڑ، اپنا بل رکھائیہ۔ بے ساڈے آگے گیا اڑ، اکتھے ہو کے دھکا دینے لگائیہ۔ جگ جگ
 سارے تیرا ڈھولا گئے پڑھ، توں ساڈا ڈھولا گائیہ۔ جگ جگ تیرے پچھے گئے مر، کلجگ انتم توں اپنا آپ مٹائیہ۔ بن سیوک ساڈی سیوا کر، ساتھوں بھار
 جھلیا نہ جائیہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے رہے تیرا گھر، کھانی بانی کر پڑھائیہ۔ ہن نہیں منگنا کوئی در، در منگن دی لوڑ رہی نہ رائیہ۔ بے تھھاں تے
 اپنے جیہے کر، گھر اپنے قیمت پائیہ۔ نکلے بالے پھڑ کے سارے ٹوکرے وچ دھر، اپنی ہتھیں سیو کمائیہ۔ اپنے مندر پھیر جاویں چڑھ، سانوں انگلیاں نال
 لگائیہ۔ توں بھاویں جم تے بھاویں مر، سانوں جنم مرن وچ کدے نہ لیاہیہ۔ اسیں ہن بیٹھے اڑ، گلاں باتاں نال نہ سکے کوئے منائیہ۔ بے تیتوں ساڈا ڈر،
 سانوں سچ دے سمجھائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ جنائیہ۔ بھگتو ویکھو میں تہا تھوں ڈردا، اپنا بھجے نہ کوئے رکھائیہ۔ ہو نہانا سیوا
 کردا، سیوک روپ وٹائیہ۔ تہاڈا ٹوکرا سپس اُتے دھردا، دھرنی دھول نہ کوئے چھہائیہ۔ تہاڈا بھانا آپے جردا، اپنا بھانا گر اوتاراں منائیہ۔ شہنشاہ ہو کے
 بنیا بردا، مان رکھے نہ کوئے وڈیائیہ۔ جس ویلے جن بھگتاں دے پاسا ہردا، تس ویلے ہوئے سہائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈردا ڈردا

سیو کمائیا۔ جن بھگتو میٹوں نہ مارو، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ میٹوں اپنا دیو ادھارو، ادھار اکو اک رکھائیندا۔ سچ پریتی نال شدگارو، جگت ویس نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو ویکھو آپ، اپنی کار کمائیا۔ جس دا چدے گئے جاپ، سو بھگتاں دے وڈیائیا۔ تساں وی رہنا اینہاں ساتھ، اکو سنگ بنائیا۔ پر م پڑکھ دی گاؤنی گاتھ، دوجی ہور نہ کوئے پڑھائیا۔ صاحب سچے دے وکنا ہاٹ، کرتا قیمت آپے پائیا۔ ناتا چھڈو ذات پات، دین مذہب نہ کوئے رکھائیا۔ انتم مٹے اندھیری رات، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لاون پنچے، پنچواں ٹوکرا نظری آیا۔ اسیں آگئے وچ شکنجے، سانوں سکے نہ کوئے بچایا۔ مندریں مسجدیں وچ خالی رہ جان منجے، سنگھاسن سچ نہ کوئے سہایا۔ سب دے سیس ہو جان گنجے، سری بھگوان سر اپنے بھار اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ آناک پھڑا ہتھ، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ گوہند مارگ رہیا دس، ملے مان وڈیائیا۔ کیر توں کیوں رہوں ہس، ہنس کھ صلاحیا۔ کیر کہے پر بھ توں کتھے گیا پھس، کدھر گئی تیری وڈیائیا۔ جگ جگ کھیل کردار ہوں سمر تھ، اچھل چھل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہہ کی کار کمائیا۔ آکیر ویکھ یار، ہر یاری آپ کمائیندا۔ آناک ویکھ پیار، پر م پڑکھ آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر لے نال، گر اوتار گنڈھ پوائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ کرو پار، پار کنارہ آپ جنائیندا۔ در دروازہ ادھ وچکار، ہر دردی درد وندائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچواں بھار ہوئی ہوئی سب دے اُتے پائیندا۔ پنچواں ٹوکرا پیا ہس، بھگتاں رہیا جنائیا۔ واہ بھگتو تساں پر بھ نوں کیتا وس، تہاڈی وڈ وڈیائیا۔ تہاڈے کولوں جائے نہ نٹھ، بھجیاں راہ نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچا چرن لو چک، ہر سچ سچ جنائیندا۔ سارے نیڑے جاؤ ڈھک، اپنے نال ملائیندا۔ دوئے جوڑ سرن سرنائی جاؤ جھک، نون سو رہنا اک دکھائیندا۔ سارے بنو سری بھگوان دے پُت، دوجا پتا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھکیا سیس، دوئے جوڑ سرنائیا۔ پر بھ دی چرنی گلو ٹھیک، ساڈھے تن ہتھ باہر ہو جائیا۔ چرن کول دی کرو پریت، پریتی اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساڈھے تن ہتھ پندھ مکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ گلیا پندھ، سو صاحب آپ جنائندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ چھندا، اکو راگ الائنندا۔ اگے نیڑے آوے پندھ، اپنا راہ سمجھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ پچھے، ہر اگلا حال جنائیا۔ صاحب سنگر دے ساچے حصے، ساچی ونڈ ونڈائیا۔ بن بھگتاں کسے نہ دے، سستی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی انگلی رہیا لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و ٹوکرا ہویا مودھا، پر بھ اپنے سیس ٹکائیا۔ اگلا بھو دتے گو جھا، پردہ آپ چکائیا۔ نہ کوئی رہے ہور دوجا، اکو اک سرنائیا۔ گو بند پریتی ہر جی جھو جھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے نال ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وڑ گئے ویہڑے، اک دھیان لگایا۔ پچھلے سارے چھڈے جھیرے، جھگڑا کوئے رہے نہ رایا۔ سارے کہن اسیں ہو گئے تیرے، تڈھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ چوتھے جگ مارے پھیرے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا میل ملایا۔ آؤ ویکھو بھگتن ویہڑا، سری بھگوان آپ دکھائیا۔ چاروں کنت دیو گیرا، چار جگ دالیکھ مکائیا۔ جدھر ویکھو نیرن نیرا، نہ ہر اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ کے چوتھی چھت، شنکا سرب مٹایا۔ بھگت بھگوان کتھے لئے رکھ، آپ اپنی گود بہایا۔ لکھ چوراسی خالی ہتھ، دست جھولی نہ کوئے بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہیا جنایا۔ تہانوں بھگت دوار دکھاواں گا۔ نال لے کے اندر جاواں گا۔ شاہ پاتشاہ آپ اکھواواں گا۔ ساچا راہ اک چلاواں گا۔ بن ملاح بیڑا اٹھاواں گا۔ دکھا تھاں بھو چکاواں گا۔ جیا اکو نام، شرع مٹاواں گا۔ پیا جام، ترشن بھجاواں گا۔ نظری آئے اکو رام، رام مناواں گا۔ کھیل کرا کے ساچا شام، راس رچاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انگل سب نوں آپ پھڑاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انگلی پھڑ، اپنا آپ بندھایا۔ توں میرا میرا سارے رہے پڑھ، اکو راگ الایا۔ صاحب سچے دا ویکھیا گھر، جس گھر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اندر آئے، ہر سنگر نال لیائیا۔ شبدی شبد رہیا جنائے، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ رل مل سارے بیٹھو تھیں، تھاون بھگتاں وچ رکھائیا۔ کرے کھیل بے پرواہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر

پینغمبر بہندے جاندے، بہہ بہہ شکر منایا۔ ساچا ڈھولا اکو گاندے، گا گارہے الایا۔ سری بھگوان دا درشن پاندے، پا پا شکر منایا۔ چار جگ دے تھکے ماندے، گھر ساچے آسن لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ویکھیا سچا گھر، جس گھر ساچا آسن لایا۔ پاربرہم کہے میرا سچ آسن، اکو اک رکھایا۔ جس دا بن کے داسی داسن، سیوا ساچی سچ کمایا۔ سو ٹوکرا میرا ساتھن، جس سیس اپنا آپ ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک وڈیایا۔ ناما کہے میرا ٹٹامان، منسا رہی نہ رانیا۔ میں جاتا توں باڈھی ترکھان، چھری چھن پچھہایا۔ تیرا ویکھ کھیل مہان، میری بھلی سرب پترایا۔ شاہ پاتشاہ بن سلطان، شہنشاہ اکھوایا۔ جن بھگت دوارے در درویش بن دربان، اپنی سیو کمایا۔ سر ٹوکرا رکھ بھگوان، تیتوں لچیا ذرانہ آیا۔ میں جانیا تیتوں سارے سیس جھکان، جھک جھک تیری سیو کمایا۔ کلجگ انتم ویکھ ہویا حیران، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، میری سمجھ دینی بدلایا۔ میں جاتا میری پچھہائیں چھن، چھپر دین وڈیایا۔ کلجگ انتم ویکھیا توں غریب نمائیاں نال گیا من، منسا اپنی نال ملایا۔ کرپا چاڑھے ساچے چن، چند اپنا نور رُشایا۔ مہربان ہو کے بیڑا دتا بنھ، سر اپنے بھار اٹھایا۔ جس داسندیس سن دارہیا نال کن، تِس دا کھیل اکھیں ویکھ دکھایا۔ توں اپنا ٹھیکرا دتا بھن، جن بھگتاں ٹھیک راہ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوامات کمایا۔ دھننا کہے ویکھ تیرا حال، میری بھلی پترایا۔ میں جانیاں توں میرا چاریں مال، دوجے ملے نہ کسے وڈیایا۔ کلجگ انتم ویکھیا آن، بے پرواہ وڈا بے پرواہیا۔ غریب نمائے لئے پہچان، بھگوان بھگتاں ہوئے سہایا۔ انمنگیا دیوے دان، انملی وست جھولی پائی۔ پرگٹ ہو وچ جہان، پاربرہم پر بھ کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھینو نہ کسے جنایا۔ دھننا کہے میرا ٹٹامان، ابھمان رہیا نہ رانیا۔ میں وٹے وچوں پایا بھگوان، کلجگ انت بن وٹوں گرگھاں نظری آیا۔ کی تیتوں پریمی کہاں کہ شیطان، شرع سب دی دتی تڑایا۔ تیرا ویکھ کھیل مہان، سب دی اکھ شرمایا۔ گر اوتار پیر پینغمبر کوئی نہ تیرے آگے رہیا بلوان، بل سب دا کھین کرایا۔ سارے کہن تیری مٹی آن، بیٹھے سیس جھکایا۔ بھگت کہن جہاں چر توں نہ ملیں آن، تیری پرواہ نہ کوئے رکھایا۔ ایسے کارن پر بھ بھگتاں دیوے دان، داتا اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کیر کہے کیوں ساڈے نال

کیتا دھوکھا، دُھکھ دُھکھ جیون جگت بتایا۔ کلجگ انتم مارگ لایا سوکھا، اِکو نام سمجھایا۔ جو سوہنگ بھرے تیرے نام دا ہوکا، تِس جم نیڑ نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دتی مان وڈیایا۔ سُن کبیر بھگت جُلاع، جلوہ ہر جو آپ جنائیدا۔ اوس ویلے تَساں گروآں کولوں لہیا میرا ناں، راما نند پلو جگت پھرائیدا۔ ایس ویلے میں سدھا ملاں آ، راہ وچ نہ کوئے اٹھائیدا۔ جس ویلے چاہاں پھڑاں بانہہ، راتی سُنیاں گلے لگائیدا۔ گرسکھ کوئی نہ کرے نہ، مکھڑا لکھ نہ کوئے بھوائیدا۔ کسے نوں کہاں پتا کسے نوں کہاں ماں، کسے نوں بن لکھوں گود بہائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیدا۔ کبیر کہے ایہہ نہیں چنگا، چنگی طرح سمجھایا۔ کی کدے بھگوان بنے بندہ، بن بندگی کھیل کرائیا۔ گاؤنا و جاؤنا سناؤنا تیرا دھندا، دھنکاری اپنے ہتھ رکھایا۔ کوئی سُبھا کھائی اندھا، کسے اکھ گھلایا۔ کوئی ویاہیا کوئی کوارا کوئی رنڈا، کنت سہاگ کوئے ہنڈھایا۔ کسے دکھایا ادھ وچکار ڈنڈا، کسے اُپر چاڑھ مُنہ دے بھار سُٹایا۔ پر بھو تیرے وچ بڑا گھمنڈا، تُوں آکڑخان اکھوایا۔ جِناں چر کوئی تیرا نہ گاوے چھندا، تینوں خوشی کدے نہ آئی۔ تُوں پا کے اپنا چھندا، پریمی سارے لئیں چھسایا۔ تیرا کھیل وچ نوکھنڈا، ست دیپ تیری وڈیایا۔ تیرا پرکاش وچ برہمنڈا، پُری لوء تیری سرنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بے آنت بے آنت بے آنت اکھوایا۔ کبیر میرا کھیل اگم، اگمڑی کار کمائیدا۔ کوٹن کوٹن لاکم، کرنی کرتا آپ جنائیدا۔ جگ چوکڑی بیڑا بنھ، ساچا کھیل کھلاییدا۔ کلجگ آنت کھیل بھگوان، اپنی کل دھرائیدا۔ مہر نظر نال بیڑا بنھ، بن بھگتیوں پار کرائیدا۔ جنہاں میرا نام لیا من، تنہاں اکھر نہ کوئے سمجھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اِکو وار سب نوں دتا دان، بھگت دوارے کر پروان، وڈیاں چھوٹیاں بڈھیاں بالان آنت تیرے نال ملائیدا۔

۱۲۲

۱۲۲

پہلا ٹوکرا ہندا، پر بھ ساچی سیو کمائیا۔ دوجا ٹوکرا نندا، بھجے واہو داہیا۔ تیجا ٹوکرا دندا، ابناسی کرتا بھار اٹھایا۔ چوتھا ٹوکرا کہے میں سپس اُتے وسدا، جگدیش رہیا سہایا۔ پنجواں ٹوکرا کہے میں کھیل کیتا اکھ دا، اکٹھے اِکو گھر بنایا۔ لہنا دبایا تیر تھ اٹھسٹھ دا، بھگت دروازے دتی وڈیایا۔ جو

سپس دہلیز اُتے رکھدا، تِس مِلے سچی سرنا ئیا۔ ایختے میلا تِجی اکھ دا، دوئے نین شرم رکھائیا۔ ساہمنے شہنشاہ سچا وسدا، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ بولے بول اک الکھ دا، الکھ زرنجن جنائیا۔ غریب نمانیاں دی پت رکھدا، در آیاں دئے سرنا ئیا۔ کرے کھیل ترکھان جٹ دا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ سودا دکھائے ساچے ہٹ دا، اِکو نام وکائیا۔ ملیا میل بھگوان بھگت دا، آگے پچھے نہ ہوئے جدائیا۔ ناتا تئیا بوند رکت دا، دس دس ماس نہ آگن تپائیا۔ کھسرا چھٹیا جھوٹے جگت دا، سنگر سچ کری گڑمائیا۔ ویلا گیا سوگ ہرکھ دا، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ کر کرپا پر بھ اپنے آپے پرکھ دا، پارکھو اِکو پھیرا پائیا۔ مہر نظر میگھ برسدا، ساتک ست کرائیا۔ بھگت ادھ وچکار نہ کوئی ائکدا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ چار جگ جو گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بھگدا، تِس اپنا گھر دکھائیا۔ ایہو لیکھا سدھی سڑک دا، بن صاحب دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں دے درس نوں ترسدا، نت نوت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پنجواں ٹوکرا رہیا جنائیا۔ ٹوکرا کہے میری دیکھو طاقت، طاقتور ازمائیا۔ سپس دھریا بن لیاقت، دتی مان وڈیائیا۔ میں سب نال کراں شرارت، سر غریباں بھار ٹکائیا۔ آگے غریب ترنے پر بھ دی معرفت، ہر جو اپنی دیا کمائیا۔ کوئی بھیو نہ پائے عارف، پردہ سکے نہ کوئے کھائیا۔ اج توں میری مکی شرارت، غریباں ہو یا آپ سہائیا۔ لیکھا چکایا لکھ کے عبارت، اول اپنا نام چپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھڑ باہوں میتوں بنھ لیا ئیا۔ میں درتے آیا بدھا، پچھلی بدلی دیاں کروائیا۔ غریب نمانیاں دیواں سدّا، سُنو سجن میرے بھائیا۔ ہُن میں تہاڈا کھسرا چھڈا، راج راجاناں کراں صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھیاں دکھ دتا وندائیا۔ ٹوکرا کہے پر بھ دتا ثبوت، دیدہ دانستہ دکھائیا۔ سر چک آپ محبوب، غریب نمانیاں نال مُجت پائیا۔ دیکھو اصل نال گدا سوڈ، شرع فی صدی اپنے حکم لگائیا۔ آپ ورو لے پانی دودھ، نام مدھانا وچ رکھائیا۔ میں اپنا کٹ وجود، وجہ اپنی لئی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنے لیا اٹھائیا۔ جس ویلے میں سر تے چڑھیا، جاؤ گھنیرا رکھائیا۔ دیکھ وڈیائی پھیر ڈریا، بھو نظری آئیا۔ کی پتہ جس اُپر کھڑیا، پھیر چرناں ہیٹھ دے دبائیا۔ جس دا ڈھولا اِکو پڑھیا، سوہنگ رہیا سمجھائیا۔ اندر باہر اِکو کھڑیا، اوہو نظری آئیا۔ گر اوتار جس نے پھڑیا، پیغمبر اپنی انگلی لائیا۔ پھڑ بہائے ساچے دریا، در دربار سہائیا۔ میں وی آ کے

چرنی پڑھیا، اِکو منگ منگائیا۔ کس کارن موہے سیس دھریا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید گھلائیا۔ ٹوکرے تیرا نہیں کوئی مان، ٹک ٹک تیری دھار بندھائیا۔ تیری مثال دتی بھگوان، بھگوان بھگتاں سر اُٹھائیا۔ جوں تلوار وچ میان، پردہ اُپر پائیا۔ توں ٹوکرے تیرے وچ گرگھ رکھے بال انجان، سر اپنے بھار اُٹھائیا۔ ویکھیں کریں نہ کوئی ابھمان، ابھمانیاں پر بھ دیوے دھکا لائیا۔ تنہاں کرے پروان، جو اپنا آپ گئے مٹائیا۔ سخیاں ملے سچا کاہن، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ راتیں سُتیاں ملے آن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جے جگت کرے پچھان، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت دروازہ بھگوان راجا رعیت گر اوتار پیر پیغمبر سرب بنائیا۔

پنج شبہ دا اِکورس، جن بھگتاں دئے کھوائیا۔ بن کھیڑیوں سارے گئے وس، سری بھگوان مندر اک سہائیا۔ جنم کرم دا میٹیا پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیا۔ پنج جیکارے جو جن لئے رٹ، بھگت دروازے سیس جھکائیا۔ تنہاں صاحب ملے سمرتھ، اپنی گود بہائیا۔ سرتے رکھے دوویں ہتھ، مہر نظر ٹکائیا۔ لوک مات وچوں بوٹا پٹ، سچکھنڈ دوارے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا ہوئے سہائیا۔ پنج وار دا پنجم بھوگ، سری بھگوان آپ لگائیندا۔ گرگھو تہاڈا کٹے آپ جوگ، جگت تہاڈی اپنے وچ چھپائیندا۔ تہاڈا جنم جنم دا کٹیا روگ، روگی گرگھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ تہاڈے نال کریا سنجوگ، ناتا آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ اگے کدے نہ ہوئے وجوگ، سد اپنے رنگ رنگائیندا۔ دیوے درس آپ اموگھ، انملڑی دات ورتائیندا۔ میں تہاڈی رکھی اوٹ، تہانوں اپنی اوٹ جنائیندا۔ بھگت دوارا ساچا کوٹ، جس مندر ڈیرہ لائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کھونج، گرگھ اپنا میل ملائیندا۔ گوہند کہا عظمتوچ، کہہ جے کہنا کوئے نہ پائیندا۔ تہاڈا پر بھ درشن کرے روز، تہانوں کدی کدی درس دکھائیندا۔ ایہہ وی صاحب دے چوچ، جوں بھاوے توں کار کمائیندا۔ ایسے کر کے تہاڈا چکلیا بوجھ، بھار پریم نال ونڈائیندا۔ ہن کر لو ہوش، سچ سچ سمجھائیندا۔ تہاڈا کایا چڑا بدلیا پوش، پچھلا لیکھا مکائیندا۔ پریم وچ ہوو مد ہوش، مدھر دُھن سنائیندا۔ بے شک سارے سوں جاؤ ہو خاموش، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ بھگتاں اُتے کوئی نہ لائے دوش،

نردوشے آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اکو گھر دکھائیندا۔ کجھ دے وچ رکھیا کجھ، کجھ کجھ وچوں کڈھائیا۔ جیہڑا تہاڈی رمز رہیا کجھ، سو تہانوں رہیا سمجھائیا۔ جو رکھیا اپنے کول کجھ، سو کجھ تہاڈی جھولی پائیا۔ تئیں میرے نال گئے رُجھ، میں رُچی تہاڈے وچ لکائیا۔ جے پتی لُو پُچھ، بن پُچھیاں بدو بدی رشتہ رہیا بندھائیا۔ تہاڈا پریم دیکھ ہویا خوش، خوشی تہاڈی جھولی پائیا۔ دھن بھاگ جے تئیں سمجھ کجھ، کو جھاپن گوائیا۔ سرشت سبائی مول نہ سکی کجھ، پر بھ کی کی کھیل درتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجھ کجھ نال ملائیا۔

* ۱۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

دروازہ کہے میری آسا پوری، پر بھ پورن آس کرائیا۔ سیوا کراں در حضور، حاضری اپنی لیکھے لائیا۔ درشن کراں جوت نوری، نور نورانہ اکو نظری آئیا۔ جس دے پچھے نانک موڈھے چکی بھوری، لوک مات پھیرا پائیا۔ سو صاحب جن بھگت دوار کرے مزدوری، آپ اپنا مان گوائیا۔ میں دیکھی خلقت کوڑی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ بن ہر چرن ملے نہ پتی دھوڑی، اٹکا نام نہ کوئے لگائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ پچھوں اکو کم ضروری، ہر جن ضرورت پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ میری پنی آسا آس، آس رہی نہ رائیا۔ میری کجھی پچھلی پیاس، پیاس نہ کوئے جنائیا۔ پر بھ ملیا شاہو شاباش، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ کر کرپا دتا ساتھ، میرا سنگ نبھائیا۔ لہنا چکیا تریلوکی ناتھ، انا تھ انا تھ دے وڈیائیا۔ کھیلے کھیلے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور دکھائیا۔ آسا پوری ہوئی مات، ملیا ہر بھگوانا۔ ڈھر درگا ہی دتی دات، بنایا دھرم نشانہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھن مار جھات، اندر وسے نوجوانا۔ سد بیٹھا رہے اکانت، مہربان مرد مردانہ۔ چرن کول بٹھے نات، بھگت بھگوان کر پروانہ۔ صاحب سجن بنیا ساک، سگلا سنگ رکھانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ والی دو جہانا۔ آسا پوری ہوئی، پر بھ دیا آپ کمائیا۔ بن بھگت نہ جانے کوئی، ستی سرب لوکائیا۔ بن بھگت نہ ملے ڈھوئی، لکھ چوراسی نیناں نیر وہائیا۔ بن

بھگت سُرَت نہ جاگے سوئی، بھيوَ اُجھيد نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکایا۔ آسا پوری کری آپ، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ میرے اُتے لکھے جاپ، اپنا نام وڈیایا۔ ہر سنگت سچا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، زرگن نُوَر چند رُشنائیا۔ چار ورن اک جماعت، جو میرے اندر چرن لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اِکو لایا۔ میری سیوا گئی لگ، سِری بھگوان آپ لگائیدا۔ دُھر فرمانا دتے سورا سرگ، شاہ سلطان دیا کمائیدا۔ پیر پینمبراں جس کرایا حج، گر اوتاراں مندر اک وکھائیدا۔ پچھلانا تگئے تچ، اگلا رنگ رنکائیدا۔ ہر بھگت دوارے ہنہ سچ، سچ سَنگھاسن آسن لائیدا۔ غریب نمائیاں پردے لئے کج، سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیدا۔ دروازہ کہے میرا مٹیا درد، دُکھ رہیا نہ رانیا۔ پرگٹ ہویا پر بھ مردانہ مرد، وڈ مردانگی آپ کمایا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں جس پچھلی پھولی فرد، لیکھا منگیا تھاؤں تھانیا۔ اتم سب دی بھگت دوارے آکے پگی نزد، گھر اِکو اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ آسا پنی چاؤ گھنیرا، پایا ہر ابناسا۔ ناتا جُڑیا تیرا میرا، سیوک بنیا داسی داسا۔ نو نُو چار ویکھیا گِڑا، بھيوَ اُجھيد پر تھی آکاشا۔ زرگن نزویر آیا نیڑا، شاہو بھوپ شاہو شاباشا۔ بھگت دوار و سائے کھیرا، ست ستوادی دیوے ساتھ۔ سنگر ہو کے بنھے بیڑا، منڈل پاوے اِکو راسا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری پوری کرے آسا۔ پوری آس ہوئی در، در وٹی ودھایا۔ پچھلا سب دالتھا ڈر، بھے آگے نہ کوئے رکھایا۔ سِری بھگوان کرپا کر، مہر نظر اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پینمبر لیا ندے پھر، شبدی ڈور رکھایا۔ دُھر سندیسہ دتا ور، ور اِکو اک سمجھایا۔ دربان ہو دروازے کھڑ، کھڑگ ہتھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیایا۔ دروازہ کہے موہے ملیا مان، ابھمان نہ کوئے رکھایا۔ کرپا کر سِری بھگوان، میرا لیکھا پور کرایا۔ نو دس دا اِک نشان، سولاں سولاں ونڈ ونڈایا۔ اِکی نو کر پروان، پروانہ گرگھاں ہتھ پھڑایا۔ اُپر لیکھ لکھے مہان، سوہنگ مہاراج شیر سَنگھ وشنوؤں بھگوان، بے جیکار کرایا۔ ہر سنگت ساچا دیوے دان، داتا دانی اِکو آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ دروازہ کہے پر بھ کرنی کرتا، کرنہار اُکھوایا۔ نہ جنمنے نہ کدے مردا، جیون مرن کھیل وکھایا۔ نہ بھو ہو کدے نہ ڈردا، بھے

سرب دکھانیا۔ بھگت بھگوان نِت نوت پھڑدا، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ آتم سیجا ساچی چڑھدا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کرے کھیل نرائن نہر دا، ہری ہر اپنی کل دھرائیا۔ در درویش بنے بردا، فرماں بردار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ آپے ویکھ دکھانیا۔ ویکھو میرا گھاڑن گھڑیا، در دروازہ رہیا جنائیا۔ بدھک لیکھا آگے دھریا، لہنا مول چکانیا۔ کرے کھیل آگم اپریا، اپر مپر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگانیا۔ میں سیوا سچ کماواں گا۔ در دربان اک اکھواواں گا۔ سری بھگوان دا حکم بجاواں گا۔ جن بھگتاں راہ تکاواں گا۔ دُروں ویکھ خوشی مناواں گا۔ نیڑے آوندیاں اکھ گھلاواں گا۔ ہو پر تکھ آگوں جناواں گا۔ بول اکھ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا گاواں گا۔ ساچا مارگ اک دس، چار ورنناں پنڈھ مکاواں گا۔ پریم پیار کراں ہس، سوہنگ ہنسا روپ دھراواں گا۔ امرت آتم دے رس، رس اکو تکھ چواواں گا۔ ست سنتو کھ دھیرج دے ست، دھرم ریتی اک درڑاواں گا۔ آتم پر ماتم دے مت، ساچی سکھیا اک رکھاواں گا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت لیکھے لاواں گا۔ پریم ڈوری پانتھ، بندھن اکو اک جناواں گا۔ سنیہڑا دیواں جوڑو دوویں ہتھ، بندنا کرنی اک درساواں گا۔ آدھ وچکار ٹیکو متھ، مستک دھوڑ لگاواں گا۔ پر بھ چرن دھیان لاؤ اکھ، اکھ ہور نہ کسے ملاواں گا۔ میل ملاوا پُرکھ سمرتھ، سیوا ساچی اپنی آپ رکھاواں گا۔ در دواویوں آگے نٹھ، سدھی سڑکے آپے پاواں گا۔ جن بھگتو نہ جانو گوار جٹ، نر نرائن اکو اک دکھاواں گا۔ آگے ویکھو گھلا ہٹ، نام وست اک دکھاواں گا۔ لیکھا چکے سیاں ساڈھے تن ہتھ، ساڈھے تن ہتھ سنگھاسن آسن اک جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتا سچ ور، جن بھگتاں سیوا کماواں گا۔ جن بھگتاں اندر لنگھاواں گا۔ پہلوں سب دا سیس جھکاواں گا۔ نیویں نظر پھیر رکھاواں گا۔ اپنا فرض توڑ نہاواں گا۔ جگ چو کڑی قرض جھولی پاواں گا۔ جنہاں کوڑ کڑیاری بھیرٹی مرض، تنہاں مفتو مفتی ہٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتا سچا ور، ہر جن ساچے اندر لیاواں گا۔ ہر جن ساچے اندر لنگھاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سرب سناواں گا۔ سری بھگوان نال ملاواں گا۔ سچ سنگھاسن کول بہاواں گا۔ شبد اشارے نال جناواں گا۔ جو رہے مات کوارے، ویلے آنت کنت ملاواں گا۔ بھگت بھگوان دسن اک چبارے، منزل ساچی پنڈھ مکاواں گا۔ ساچے مندر

کرن دیدارے، جلوہ نور نور دکھاؤں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، در بہہ کے سیو کماؤں گا۔ جن بھگت اندر لنگھنگے۔
 پر بھ درس اکو منگنگے۔ در آمول نہ سنگنگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دتا ساچا ور، در آئے پھیر نہ بھجنگے۔ جنہاں اندر اپنے واڑاں
 گا۔ تنہاں سچ محلے چاڑھاں گا۔ لیکھا چکے ڈوگھی غاراں دا۔ ناتا تے جھوٹھیاں یاراں دا۔ میلا ہوئے نارکت بھتاراں دا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے آر پاراں دا۔ جس ویلے ہر سنگت بن کے آؤن گے۔ جس ویلے سیس دروازے وچ جھکاؤن گے۔ صاحب
 سنگر دا ڈھولا گاؤن گے۔ امر اپد پاؤن گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو در سہاؤن گے۔ چور کہے میں
 رہیا بھلدا، تیری سار پر بھو نہ پائیا۔ گر اوتاراں سرتے رہیا جھلدا، اپنا مان ودھائیا۔ خوشی اندر پھلدا رہیا بھلدا، لوک مات ملی وڈیائیا۔ کلجگ انتم ویکھیا
 بوٹا ہلدا، میری رمز میتوں سمجھائیا۔ توں ہیں کون کیہڑی کل دا، کی تیری چترائیا۔ لوک مات اے وی بھلدا، بھلے سمجھ نہ آئیا۔ سچ دوارا صاحب دا
 کھلدا، گھلا ہٹ چلائی۔ بن چرن پریتی کوئی نہ مل دا، کرتا قیمت کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ چور ویکھ
 ۱۵۰ ہویا حیران، نیز نین نہ وہائیا۔ جس سنگھاسن اُپر بہے بھگوان، تخت نواسی سو بھاپائیا۔ میں مور کھ بن انجان، کیوں گلدھ کار کمائیا۔ جس میری بنت بنائی
 وچ جہان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا چھپائیا۔ چور رو ورو لے نیر، نیناں چھبر لائیا۔ ویکھ کھیل ہویا
 دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جس در دے بردے بنے پیر، پیغمبر ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جس دی چوٹی ویکھی نہ کسے اخیر، منزل ہوئے نہ کسے
 مکائیا۔ جس دی سچ سمجھی تصویر، نور ظہور اک رُشنائیا۔ سو صاحب گنی گہیر، ساچے تخت سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو
 اپنے وچ رکھائیا۔ چور ہو دلگیر، اک دھیان لگائیا۔ بے انت بے نظیر، تیری مہر مہربان اکو منگ منگائیا۔ وڈ داتے گنی گہیر، گہر گور تیری سرنائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ چور کہے میرا مٹیا بھلیکھا، بھل رہی نہ رائیا۔ جس ویلے تیرا درشن دیکھا، نیز نین
 اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن آدیساء نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ وشن برہما شو کہن نریشا، نر نرائن سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، تیرا دیکھیا سچا گھر جس در سارے تیرا چرن دھیان لگائیا۔ سارے تیرے چرن کرن دھیان، نیتز نین نہ کوئے اٹھائیا۔ میرے نین نین شرمان، تیری سیو نہ کوئے کمائیا۔ جھلدا رہیا وچ اسمان، اپنا مان ودھائیا۔ توں صاحب سبناں دا بھگوان، تیرے اُتے ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ میں بھلیا رہیا انجان، تیری سار کوئے نہ آئیا۔ کرپا دے دان، دست امولک جھولی پائیا۔ تیری چرنیں ڈگا آن، تھی اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، پر بھ تیری آس رکھائیا۔ سری بھگوان دتے ایک، ایکنکار جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب میری رکھے ٹیک، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ اٹھ چوڑ نیتز پیکھ، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جنہاں نال مان وڈیائی کر کے رکھدا رہوں ہیبت، اپنا سنگ نبھائیا۔ سو سارے ہر بھگتاں وچ رل کے بیٹھے چوڑاں چیت، سر چوڑ نہ کوئے جھلائییا۔ آگے دتے اپنا بھیت، پاربرہم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائییا۔ سُن چوڑ لا دھیان، ہر دھیانی آپ جنائندا۔ سری بھگوان دا سچ گیان، بن اکھراں آپ پڑھائندا۔ ساچے در بھل نہ جاویں بن انجان، بالی بدھ آپ وڈیائندا۔ دُھر سندیسہ دیوے کان، انراگی راگ الائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا حکم سنائندا۔ ساچے چوڑ سر اُتے نہ آؤنا، پر بھ سیس ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ پچھے درشن پاؤنا، دُروں دُروں سیس جھکائیا۔ کلی کلی کلمہ ڈھولا گاؤنا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تیرا گھ چرناں وچ رکھاؤنا اُپر اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ سچ دوارے مان دواؤنا، سر اپنا ہتھ ڈکائیا۔ اگلا حکم آپ مناؤنا، حکم حاکم اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری سیوا سچئی اک درسائیا۔ تیری سیوا سچ لگائے گا۔ دُھر فرمانا حکم جنائیکا۔ پھڑ باہوں راہے پائیکا۔ اُپر جھلے نوں، چرن دوار دکھائیکا۔ کلج جیواں دے ہتھاں وچ رُلدے نوں، بھگتاں ہتھ پھڑائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک جنائیکا۔ ساچی سیوا تیری چوڑ، چوڑ آپ لگائیا۔ پر بھ دیکھنہارا کرے غور، گہر گسپھر وڈی وڈیائییا۔ کرے بدھ اور کی اور، اپنی دھار چلائییا۔ بھگت بھگوان دے ساچے کور، دیونہار آپ وڈیائییا۔ اینہاں نال مل کے تیرا کارج جائے سور، بن بھگتاں تیری سار کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک درسائیا۔ تیری سیوا ساچی لائیکا۔ سری بھگوان دیا کمائیکا۔ دُھر فرمانا اک جنائیکا۔ تیرا نیتز نین کھلائییکا۔

ساچا کھیتر اک دکھائیگا۔ پندراں چیتر بنت بنائے گا۔ بن ہیتر ہت ودھائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی خواہش نہ کوئے رکھائیگا۔ چور
 جھلاؤن دی خواہش نہ لوڑ، سپس اپر پھیرا کوئی نہ پائی۔ شبد اشارے نال رہیا ہوڑ، اکو وار جنائی۔ جگ چوکڑی پندھ مکیا دوڑ، اپنا پھیرا پائی۔ صاحب
 سنگر انت گیا بہر، دے مت سمجھائی۔ جے سیوا کرن دا شوق، شہنشاہ ہوئے سہائی۔ بھگت دوارے گیا پہنچ، تیرا لیکھا لئے لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائی۔ چور، جد بھگتاں نوں سواواں گا۔ تیری سیوا سچی لوگا۔ گرگھاں اُتے تیتوں پھراواں گا۔ سونہیاں لالاں دے مکھ
 دکھاواں گا۔ دکھیاں دے دکھ مٹاواں گا۔ اپنی گودی چک، اپنے گلے لگاواں گا۔ پھیر تیتوں لوں بچھ، چرناں ہیٹھ دباواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بل آپ جناواں گا۔ سر اُتے چور دی نہ کوئی ریت، سری بھگوان چور نہ کدے جھلائیندا۔ تیری تیرے
 پیاریاں نال پریت، پریتوان آپ اھوائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ ہونا ٹھنڈا سیت، سیتل دھار وھائیندا۔ جناں چر، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان نہ
 گاویں گیت، تیرا تند تیرا بند بند کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ تیرے چرناں ہیٹھاں لکاں
 گا۔ پر بھ تیرے بھگتاں کولوں بچھاں گا۔ اینہاں نال کدی نہ رساں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرناں اپر
 جھکاں گا۔ تیرے چرناں سپس جھکاؤں گا۔ بچھلا مان مٹانوں گا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤں گا۔ تیرے بھگتاں دی لوڑ، اکو منگ منگاؤں گا۔ اینہاں نال دیویں
 تور، بچھا ویکھن کدی نہ آؤں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگاؤں گا۔ در تیرے الکھ جگاؤں گا۔ خالی
 جھولی آگے ڈاھواں گا۔ نیتز نیناں نیر وھاواں گا۔ پلو پا گل بچھلی بھل بخشاواں گا۔ سچ دوارا تیرا مل، چرن دھوڑی ٹکا مستک لوواں گا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، تیرے بھگتاں سیو کماواں گا۔ ساچے بھگتاں سیو کماؤں گا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ جاؤں گا۔ لکھ چور اسی
 وچوں لگ لگ، درشن پاؤں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در بہہ کے سپس جھکاؤں گا۔ تن لوک دا بنیا داتا، گر
 اوتاراں دے وڈیائی۔ کلج انتم ویکھے کھیل تماشا، اپنا بل ودھائی۔ ائی سال پر بھ کردا رہیا ہاسا، بھیو نہ کسے جنائی۔ بیس پیسے سب دا بدلے پاسا، اٹلی

کار کمائی۔ ست دھرم دی چلے شاخا، شہنشاہ چلائی۔ جن بھگتاں بھگت دوارے بنے راکھا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ سرتے جھلن والا چرن کول بنیا
 داسا، ہوئے نمانا منگ منگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ بھگت دوارے لا دروازہ، سری بھگوان دیا کمائی۔ لہنا
 دے غریب نوازا، غریباں ہوئے سہائی۔ لمائے پے مارے واجاں، جن بھگتو آؤنا چائیں چانیا۔ تہاڈے پچھے رچیا کاجا، لوک مات کھیل کرائیا۔ بھوپت
 بھوپ راجن راجا، شہنشاہ ویس وٹائی۔ گوہند بے دعوہ پاڑیا ماجھا، انتم لیکھا پڑکھ اکال مُکائی۔ ویکھنہارا دو دو آبا، دوہری دھار وہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنی سیو کمائی۔ دروازہ بن لتھا بھار، پچھلا قرض چُکایا۔ بھگوان کہے بھگت پیار، پریم پریتی راہ چلایا۔ گرہ مندر منگلاچار، سخیاں ڈھولا
 گایا۔ شوہ ملیا کنت بھتار، سچ سُنہنجی آپ ہنڈھایا۔ نام شبد بول جیکار، اگئی ناد سُنایا۔ گرگھ سجن لے تار، پھڑ باہوں پار کرایا۔ جنہاں سیوا کیتی وچ
 دربار، در لیکھے لے لگایا۔ پندراں دوس ست وہار، اک پنچ جوڑ جڑایا۔ اک اکلا ایکنکار، پنچم رُپ پھیرا پایا۔ اک پنچ داست ادھار، دھرم جڑ لگایا۔
 چوٹی چڑھ آپ نرنکار، ہرجن دیکھ دکھایا۔ سیس دھڑ دے ادھار، پریم پریتی بھار چُکایا۔ ہرجن گرگھ گرگھ سنت بھگت اکو رنگ رنگے پڑکھ نار، بردھ
 بال اپنی گود سہایا۔ پورب لہنا آپ وچار، دینا سب دا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا جھولی پایا۔ سیوا کرائی سرب
 گنتاس، گنوتا دے وڈیائی۔ پچھلے جنم جو رہے اداس، لیکھا جنم اپنے لیکھے پایا۔ اگے کیتی بند خلاص، بندی خانہ دتا تڑائی۔ پندراں دن پر بھ اندر وڈیا
 رہیا تہاڈے ساتھ، سر اپنے بھار اٹھائی۔ اٹھے پہر کردا رہیا تہاڈی یاد، پریم پریتی ڈھولا گائی۔ پھر وی تہاڈے اگے کرے فریاد، میرے پچھے ڈکھ نہ
 کوئے اٹھائی۔ ایہہ سکھو تہاڈی دات، تہاڈی جھولی پایا۔ پچھوں سارے کہن پر بھ دی کرامات، جو اچرن لیکھا گیا لکھائی۔ پھر لبھیاں کسے نہ آوے ہاتھ،
 خالی ہتھ پھرے لوکائی۔ داتا ہو کے بنیا داس، بن سیوک سیوا سچ کمائی۔ جن بھگتو تہاڈی پئی آس، پر بھ پورن ملیا بے پرواہیا۔ سولاں چیتر تہاڈے اگے
 کرے ارداس، ساڈھے پنچ وجے اپنا پھیرا پایا۔ پچھلا وقت کرائے یاد، جس ویلے پٹھا ہو کے لکھت لکھائی۔ اگے تہاڈا وجے ناد، راگ اکو اک شنوایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا رہیا چُکائی۔

* ۱۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ساڈھے پنج وجے سویرے ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ہر سنگر دا امرت ویلا، پر بھ امرت جام پیا نیندا۔ گھر وسیا گرو گر چیلا، گر چیلا رنگ رنگا نیندا۔ دین دیال کرایا میلا، مل اپنا سنگ نبھانیندا۔
 بھگت بھگوان وقت سہیلا، سہج سہج گن گانیندا۔ وسنہارا سدا نویلا، اپنی کل دھرائیندا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈوگھی کندر بیلا، سمنند ساگر پھول
 نبھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمانیندا۔ امرت ویلا اکو رنگ، امر اپد وڈیا نیا۔ زرگن سرگن بنیا سنگ، سکلا سنگ نبھانیا۔ در
 دروازہ اندر لنگھ، ساچی بنت بنا نیا۔ پورب لیکھا چکے پنندھ، دور ڈراڈی واٹ مکا نیا۔ اگیان اندھیرا مٹے اندھ، ہر جوت نور رُشانیا۔ امرت ویلے اٹھ کے
 ہر بھگت گائے ساچا چھند، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیری وڈیا نیا۔ اٹھے پہر رہے اندھ، نام نمار چڑھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہار وڈیا نیا۔ امرت ویلا امر رکھ، آتم پر ماتم آپ کھلانیندا۔ جاگت سوت مارگ دس، اکو راہ دکھانیندا۔ بھگت بھگوان انتر وس، گرہ مندر
 سو بھاپانیندا۔ سچ سہنجنا دیوے رس، امیوں رس آپ چوانیندا۔ شبد انادی گائے جس، ڈھولا راگ سنانیندا۔ میل ملاواں ہس ہس، اپنے انگ لگانیندا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی آپ کمانیندا۔ امرت ویلا آتم دھار، پر ماتم دے وڈیا نیا۔ شبد سرپ سچ پیار، بن رنگ روپی آپ کرایا۔
 وسنہارا ٹھانڈے دربار، گھر ساتک ست کرایا۔ لیکھا جان اندر باہر، گپت ظاہر پردہ لاہیا۔ ویکھنہار سولاں شنگار، سولاں اچھیا پور کرایا۔ پاوے بھچھیا
 سرجنہار، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک لکانیا۔ مہر نظر اپنی رکھ، ہر رکھک آپ اکھوانیندا۔ ہوئے سہائی
 نس نس، آوندا جاندا نظر نہ آیندا۔ بازو پکڑے اپنے ہتھ، بل اکو اک جنانیندا۔ سنت سہیلے کر اکھ، گر چیلے میل ملا نیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیندا۔ مہر نظر کرے کرتار، نظریہ آپ بدلانیا۔ سرت شبد دا سچ پیار، پریمی پریمکانا ملا نیا۔ جگت وچھوڑا کرے خوار، جوڑا
 نام جڑانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دکھانیا۔ امرت ویلا آتم رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگانیندا۔ زرگن ہو کے وسے سنگ،
 سرگن میل ملا نیندا۔ چھند سنانے بن بتی دند، سوہلا راگ الا نیندا۔ کر پرکاش اندھیرا اندھ، نور نور دھرائیندا۔ جگ جگ دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار

گوپال سوامی ایک تند بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت رُت اک سہائیندا۔ امرت سوہے سہنجنی رُت، ہر رُتڑی مات مہکائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر سری بھگوان کولوں مارگ رہے پچھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ نو نو چار کیوں رہوں لگ، اپنا گھہ چھپائیا۔ کلجگ اتم کیٹری دھاروں گیا
 اٹھ، سو دھار نظر نہ آئیا۔ بھگت دوارے جا کے گیا رُک، اگے قدم نہ کوئے ٹکائیا۔ شیر ہو کے رہوں بک، بھبک اپنے نام لگائیا۔ سنت سہیلے دیکھے
 اپنے سُت، سُت ڈلارے گود اٹھائیا۔ نام رنگن رنگے کایا بت، کاپی ماٹی لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ امرت
 ویلے تیرا چاؤ گھنیرا، چوسٹھ گھڑی نہ کوئے وڈیائیا۔ مہربان ہونے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا سیو کمائیا۔ تڈھ جہا ہور ہے کیڑا، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنائیا۔ امرت ویلے میں کی دساں، سچ سچ درڑائیندا۔ اکو وار بھگتاں اندر وساں، نت نت دا کلش
 مکائیندا۔ اتم پر ماتم زرگن نام رٹاں، دوجی اکھ نہ کوئے جگائیندا۔ پریم کر پچھے نہ ہٹاں، ساچی ریتی آپ بندھائیندا۔ ڈوگھے گھاؤ میٹاں پھٹاں، پٹی اپنے
 نام بندھائیندا۔ سچ پریم اندر رتاں، رت اپنی نہ کوئے رکھائیندا۔ جن بھگتاں نال پکائے متا، مت پچھلی سرب بھوائیندا۔ پُرکھ اکال گاؤنا جسّا، دوجی
 صفت نہ کوئے صالاجندا۔ امرت دینا اکو رسا، نچھر دھار وہائیندا۔ سچ دوارے کرائے کمرکسا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ دو جہان پھرے نٹھا، بن پاندھی
 پھیرا پائیندا۔ راگ سنے نہ کسے کولوں بھٹاں، جن بھگتاں ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ امرت ویلے تیرا
 مارگ سوکھا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ اگے لیکھا چکے اوکھا، اوکھی گھڑی نہ کوئے رکھائیا۔ دین دیال سوامی آپے پہنچا، تیری آسا پور وکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام چین دی ساچی ریتی، اکو وار درسائیا۔ امرت ویلے ہر بھگت اٹھاؤنا، دیونہار وڈیائیا۔ پنچ وار نام جپاؤنا، پنچ پر پنچ
 میٹائیا۔ ہر مندر ہر آپ سہاؤنا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ رنج نیز جن درشن پاؤنا، پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا
 اک درڑائیا۔ پنچ وار شبد جیکار، بے جیکار کرائیا۔ گرگھ نیز سکے نہ کوئے اگھاڑ، نین اکھ بند کرائیا۔ انتر اتم کرے پیار، لو اکو اک لگائیا۔ چرن دھوڑی
 منگے چھار، مستک ٹکا چرن کول لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے جنائیا۔ گرگھ نیز کدے نہ کھولے، ہر ساچا سچ جنائیندا۔

پنج جیکارا رسنا بولے، دُھر دی دھار بندھائیندا۔ اندر نظری آئے جو بیٹھا اوہلے، پردہ آپ اٹھائیندا۔ اُلٹا کرے نابھ کو لے، امرت دھار وہائیندا۔ سرتی
 شبدی آپے مَو لے، ہر مولا کار کمائیندا۔ جن بھگتاں بھار کرے ہو لے، سر اپنے بھار اٹھائیندا۔ لیکھے لائے اُپر آئے دھو لے، دھرنی دھرت دھول
 بھگتاں نال سہائیندا۔ سب دے پورے کرے تو لے، بچھلی کیتی یاد کرائیندا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر پاؤندے گئے رو لے، کھانی بانی ناد سناائیندا۔
 سو صاحب ستگر دین دیال آگم ٹھا کر نرگن بولے، نر ویر راہ چلائیندا۔ سچ دوارا اکو کھولے، در دروازے بنت بنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آنت چڑھائے
 اپنے ڈولے، پھڑ باہوں اندر لنگھائیندا۔ امرت ویلا گان سوہلے، سو پُرکھ نرنجن خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار
 کمائیندا۔ امرت ویلا سوہنا لگا، سارے رہے جس گائیا۔ سری بھگوان سورا سر بگا، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ دو جہاناں دے کے سدا، در اپنے لئے بہائیا۔
 پریم پیار اندر مدھا، مستی اپنے نام چڑھائیا۔ سچ پریتی اندر بچھا، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے سجا، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں
 سیوا کر اچے نہ رجا، اپنی آشا ہور ودھائیا۔ سدا پھرے سچا کھبا، آگا بچھا ویکھ دکھائیا۔ کرے کھیل بڈھا نڈھا، روپ رنگ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت ویلے دے وڈیائیا۔ امرت ویلے تیرا ویلا سوہنا، پر بھ سوہنی رت سہائیا۔ جن بھگتاں جوگا ہونا، دوسرے نہ کوئے
 وڈیائیا۔ گر کھیاں چکے رونا دھونا، نیر نین نیر نہ کوئے وہائیا۔ امرت پھل اکو ہونا، شبد کیاری آپ مہکائیا۔ سوت جاگت پنج وار ہر کا نام گاؤنا، بھل
 کدے نہ جائیا۔ آتم سیجا پلنگ وچھاؤنا، سچ سہنجی سوہا پائیا۔ کملا پاتی گھر چل کے آؤنا، آد نرنجن سچا شہنشاہیا۔ دیا باقی اک جگاؤنا، تیل وٹی نہ کوئے
 پائیا۔ گرمی بہہ بہہ کنت مناؤنا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ چرن کول دھیان رکھاؤنا، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ ہوئے ہنگتا بُرج ڈھاؤنا، نون سو اکھر
 کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار نام وڈیائیا۔ نام وڈیائی ہر کرتار، اکو اک جنائیندا۔ وست آگم دے تھار، تھر گھر آپ
 اُکائیندا۔ ہر صاحب دا حق پیار، حقیقت میل ملائیندا۔ لاشریک سانجھیا، شرت سرب گوائیندا۔ پیر پیغمبر ویکھنہار، گر اوتار بھیو چکائیندا۔ چار ورن دا
 اک جیکار، ساچا سوہلا آپ سناائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام امرت جام پائیندا۔ نام امرت جام پیاؤں گا۔ جن

بھگتاں دیکھ دکھاؤں گا۔ سُنکھ اِکو گھر دکھاؤں گا۔ مکھ اُجل آپ کراؤں گا۔ گودی چک تخت بہاؤں گا۔ در درویش آپ اکھاؤں گا۔ بن سیوک سیوک کماؤں
 گا۔ پھڑ باہوں آپ اُٹھاؤں گا۔ جگ بُھلیاں راہے پاؤں گا۔ بے نکاے آپ پرناؤں گا۔ سبج سُبھائے کھیل کِلاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت ویلا اِک وڈیاؤں گا۔ امرت ویلا سوہیگا۔ پر بھ بھگتاں جوگا ہوئے گا۔ ہر جن لوک مات نہ سوئیگا۔ دُرمت میل پاپاں
 دھوئیگا۔ ویلے آنت کدے نہ روئیگا۔ سری بھگوان چرن چرنودک مکھ چوئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، یج سچا اِکو بوئیگا۔ یج سچا اِک
 بجواواں گا۔ بھگت بوٹا مات لگاواں گا۔ بُھل بُھلو اڑی آپ مہکاواں گا۔ کر کر داری سیوک کماواں گا۔ لکھ ہزاری لیکھ چکاواں گا۔ سوا لکھ داماں مٹاواں گا۔
 کوٹن کوٹاں وچوں گر مکھ وِرا آپ اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا آپ ملاواں گا۔ سوا لکھ داٹے مان۔ اِک لکھ نہ
 کوئے نشان۔ پر تکھ ہو آپ بھگوان۔ بھگتاں دیوے سچا دان۔ آنتر آتم کر پردان۔ گوہند میلا وِچ جہان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کرے کھیل نوجوان۔ اِک نال نہ لکھ لڑاؤں گا۔ اسنکھ اسنکھاں وچوں گر مکھ اِک اُپجاؤں گا۔ بنا بنت ملا کنت ہر بھگونت رنگ رنگاؤں گا۔ مہما گنت کھیل
 بے آنت، ابھید دھار جناؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سیوا اِک رکھاؤں گا۔ ساچی سیوا آپ کماواں گا۔ جن بھگتاں آپ
 اُٹھاواں گا۔ امرت ویلا اٹھے پہر جناواں گا۔ بن سبجن سہیلا کوڑی کِرپا قہر مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کار کماواں گا۔
 پر بھ اپنی کار کمائیگا۔ ہر سبجن آپ جگا یگا۔ چرن دھوڑی مجن اِک نہائیگا۔ مور کھ موڑھی پتر سگھڑ بنائے گا۔ سب دی آسا کرے پوری، نِراسا کوئے نظر
 نہ آئیگا۔ حاضر اں حاضری لائے حضوری، بے حاضر اں اوہناں نال ملایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں سیوک کمائیگا۔ سیوا کر کے
 جوڑے ناتا، نیرن نیر درسا ئیا۔ بھگت بھگوان دا اِکو احاطہ، ہوئے اپنی بند کرا ئیا۔ آتم پر ماتم میلے ذاتا، اذات نہ کوئے دکھائیا۔ نرگن نرگن گائے گاتھا،
 سرگن کرے پڑھائیا۔ پرگٹ ہو پُر کھ سمراتھا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ساچے منگ
 منگائیا۔ جن بھگتاں آگے ہر ارداس، اپنی بھیٹ چڑھائیندا۔ گر گھو رکھنا سچا ساتھ، اِکو آس تکائیندا۔ رل مل گائے سچّی گاتھ، بھگت بھگوان آپ سنا ئیندا۔

اک دُوبے دے بنیے داس، سیوک نظر کوئے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم بھوگ بلاس، سچ سہنجی اک وڈیا ئیندا۔ سچ دوارے پنی آس، آسا پور کر آئیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حال سنا ئیندا۔ سچ دوارے سچ عرضوئی، ہر عرضی اپنے نام پائیندا۔ بن بھگتاں بھگوان نوں دیوے کوئی نہ
 ڈھوئی، گھر رہن کسے نہ پائیندا۔ ہر کا لیکھا جانے سوئی، جس اپنی دیا کما ئیندا۔ گرگھ وِرا اٹھے کوئی، جس کا یا چولی بدلا ئیندا۔ آتم پر ماتم اِکو ہوئی، دوجا
 رنگ نہ کوئے رنگا ئیندا۔ نہ جنم نہ کدے موئی، ناتا بدھاتا آپ بندھا ئیندا۔ دیکھو کبیر پچھے تری لوئی، کمالا چرناں نال پُھہا ئیندا۔ آگے پُرکھ اکال دین
 دیال جن بھگتاں دیوے ڈھوئی، مہر نظر اٹھا ئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر سجن آپ ملا ئیندا۔ ہر سجن ہر جو میلن
 آیا، پاربرہم وڈی وڈیا ئیندا۔ ترے گن کوڑی میٹے مایا، ممتا موہ رہن نہ پائیندا۔ سمرتھ سوامی سر دیوے چھایا، شہنشاہ اپنا ہتھ لکائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ
 وِشنو بھگوان بے جیکار جس گایا، تس ایٹھے اتھے اپنے چرن رکھائیا۔ سیوا کرے بن دائی دایا، جن جننی دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پروا ہیا۔ بھگت دوارے ہر ارداسا، اِکو وار کر آئیندا۔ بھگت بھگوان دا بنھ بھروسا، بھاوی سر توں لاہندا۔ دھیان کردیاں
 وسے ساتھ، آؤندا جاندا دیر کوئے نہ لائیندا۔ جس ویلے ہر جن ٹیکے ماتھا، تس ویلے سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کما ئیندا۔ جس ویلے سیس جھکے گا۔ صاحب سنگر پورا اٹھے گا۔ جن بھگتاں اُپر تھے گا۔ دروازہ لنگھدیاں حال پُچھے گا۔ کال پچھے ہو کے لکے گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر اِکو اٹھے گا۔ کی پر بھو توں دسیا سچ، اپنا راگ جنائیا۔ بھاگ لگائیں کا یا ماٹی کچ، کنجن
 رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں اتر جائیں رچ، انہو اپنا کھیل کرائیا۔ سچ سچا مارگ دس، سنیہڑا نام سنا ئیندا۔ جوتی نور کر پرکاش، اگیان اندھیر چکائیا۔ شہنشاہ ہو
 کے کویں بنیں داس، بن سیوک سیو کما ئیندا۔ داتا ہو کے کیوں کریں ارداس، اپنا مان مٹائیا۔ سب کچھ پر بھو تیرے پاس، توں دیونہار لوکائیا۔ سری
 بھگوان کہے میرا کم خاص، خواہش بھگتاں پور کرائیا۔ بھگت ملن دی میٹوں آس، ایسے کارن اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوں پتر وچھوڑا سہے نہ باپ، باپ
 پتر دھیان لگائیا۔ گو بند تھاپنا گیا تھاپ، بالے نہاں ہیٹھ دبا ئیندا۔ اتر اتم دسیا اِکو جاپ، شبد سنیہڑا گھلا ئیندا۔ سوہنگ ڈھولا لینا راٹ، گاؤنا چائیں چائینا۔

صاحب پت لئے راکھ، رکھیا کرے سبنی تھانیا۔ تھادی لیکھے لائے خاک، خاک اپنی جھولی پائیا۔ کلجگ انتم پچھے وات، مہر نظر اٹھائیا۔ زرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن اپنی کار کمائیا۔ تھادی خاک لیکھے لایگا۔ زرگن نہکلنک کل آئیگا۔ کلکی اوتار اک اکھوئیگا۔ میرا میلا پھیر ملائیگا۔ گر چیلاروپ دھرائگا۔ سجن سہیلا پھیرا پائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نشانہ اک پرگٹائیگا۔ سچ نشانہ اک بناویگا۔ چھوٹے بالیاں مان دوایگا۔ ساڈھے تن ہتھ وقت چکاویگا۔ نو در دا پنڈھ مکاویگا۔ چھتئی جگ دا لیکھ مٹاویگا۔ زرگن اپنا ویس وکھاویگا۔ مچھ داہڑی کیس نہ کوئے جناویگا۔ دس دسمیش نال اٹھاویگا۔ وشن برہم مہیش چرنی لاویگا۔ وشنوں چھڈ کے باسک سچ، الکھ جگاویگا۔ شکر کر آدیس، ترسول سٹاویگا۔ جن بھگتاں بدلے رکھے، لیکھا پچھلا مول مکاویگا۔ نہکرمی کر کے ہیئت، اپنا رنگ چڑھاویگا۔ اندر وڈ کے دتے بھیت، باہر گھ نہ کوئے سمجھاویگا۔ جس دے پچھے ارجن سر وچ پائی ریت، سو جن بھگتاں امرت جام پیاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ڈیرہ لاویگا۔ گھر ساچے ڈیرہ لایا اے۔ پر بھ پار برہم کل آیا اے۔ ڈھر دا دھرم اک جنایا اے۔ ورن برن نہ کوئے رکھایا اے۔ سچی سرن اک تکایا اے۔ مرن ڈرن بھو مٹایا اے۔ باہوں پھرن زرگن آیا اے۔ ساچے پوڑے چڑھن، دئے سمجھایا اے۔ درگاہ ساچی وڈن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا اے۔ جو سوہنگ ڈھولا پڑھن، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہوئے سہایا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرایا اے۔ اپنی کرنی آپ کراویگا۔ اندر وڈ کے بھگت سمجھاویگا۔ بھانا جر کے شکر مناویگا۔ رانا بن کے سیو مکاویگا۔ سگھڑ سیانا مورکھ موڑھ جناویگا۔ لاچرن دھوڑ، دُرمت میل دھواویگا۔ رنگ چاڑھ گوڑھ، اپنے نال ملاویگا۔ بن داتا سور، گرگھ آپ اٹھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوبند لیکھا پور کراویگا۔ پریم کھیلن دادسیا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ سوہنگ ڈھولا سارے گاؤ، آتم پر ماتم راگ الاٹیا۔ سر دھر تلی گلی موری آؤ، پچھلا مان مٹائیا۔ مارگ سوکھا پر بھ گھر پاؤ، وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیس جگدیش سب دے لیکھے لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار سدا وڈیائیا۔

چوڑ کہے میں ہواں نیواں، اُپر رہن دی عادت دیاں بدلائیا۔ چرن کول پر بھ گھولی تھیواں، مان اہمان مٹائیا۔ چرن چرنودک ساچا پیواں، چھوہ اپنی نال رلائیا۔ بن دھوڑی کدے نہ جیواں، جیون اِکو نظری آئیا۔ جوں بھگوان دوارے بھگت نیواں، اُچا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس لہنا چُکایا ساڈھے تن ہتھ سیواں، سینے سب دے ٹھنڈ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرپا آپ کمائیا۔ چوڑ کہے میٹوں دیو ودھائی، پر بھ مارگ سچ جنایا۔ جنم جنم دی مٹی شاہی، میرا روگ گویا۔ ساچی سکھیا اِک سمجھائی، نیویں دھار بندھایا۔ چرن کول دیوے سرنائی، سرنگت اِک جنایا۔ ساچے گھر نہ دیوے کوئی گواہی، ملزم بری نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار جنایا۔ چوڑ کہے میرے دھن بھاگ، پر بھ سکھیا سچ درڑائیا۔ بھگت دوارے چرنی گیا لاگ، پچھلا مان مٹائیا۔ کر کرپا دھوے میرا داغ، دُرمت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنایا۔ چوڑ کہے میں چرنناں سیو کماواں گا۔ دھوڑی ٹکا لا کے خوشی مناواں گا۔ وڈیوں ہو کے نکا، نکا وڈے وچ سماواں گا۔ جگ چوڑی رس ویکھیا پھکا، آنت امرت اِکو گھ رکھاواں گا۔ مان وڈیائی وچ پچھے وکا، آگے چرن دھیان ٹکاواں گا۔ نرگن ویکھیا کھیل انڈٹھا، در بہہ کے سیو کماواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دتا سچا ور، اپنی جھولی پاواں گا۔ چوڑ کہے میٹوں دیو دلاسا، جن بھگتاں رہیا جنایا۔ ہر سرنائی سچ بھرواسا، بھرم رہن نہ پائیا۔ سگل وسورا میرا لاتھا، دُکھرا درد مٹائیا۔ ملیا دین دیا لا رگھناتھا، رہبر اِکو سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ریتی آپ جنایا۔ چوڑ کہے موہے کرو پیار، پریم پیارا آپ جنایا۔ میں چرن ڈگا منہ دے بھار، بل اپنا نہ کوئے دکھائیندا۔ نو سو چوڑانوے چوڑی جگ پچھوں میٹوں کرنی ملی نمسکار، ایسے واسطے سب دے آگے واسطے پائیندا۔ میں سیوا کراں نر نر نکار، نیواں ہو کے آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو جنائیندا۔ چوڑ کہے میں نکا بالا، پر بھ جنم دتا بدلائیا۔ مارگ دسیا اِک سکھالا، سچ سچ سمجھائیا۔ سکھنڈ دی سچی چالا، اولڑی کار جنایا۔ وسنہارا سچ سچی دھر مسالہ، دُھر درباری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ جس وسے کھیڑے، تِس کھیڑے ملی وڈیائیا۔ آد جگادی چکن جھیرے، جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان ویکھے ڈیرے، ڈیرہ اِکو آسن

لایا۔ میں وی ڈیا اوسے ویڑے، اپنا پھیرا پایا۔ بچھے کھیل دیکھے ہتھیرے، گر اوتاراں سنگ نبھایا۔ پیر پیغمبر دساں کیڑے کیڑے، جنہاں دتی مان
 وڈیایا۔ انتم آیا بھگتاں گھیرے، پر بھ پریتی اک سمجھایا۔ در دروازیوں جو ہوئے آگیرے، پچھلی ریت بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کرے کرے کھیل بے پرواہیا۔ دروازہ کہے سُن چوڑ بات، تیتوں میں سمجھائیندا۔ میرے دل دیکھ مار جھات، میں در دربان سو بھاپائیندا۔ میرے اُتے لیکھا
 لکھیا بن قلم دوات، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان نظری آئیندا۔ جس دا لیکھا آد جگاد، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ اوس میتوں دتی داد، تیری
 سیوا اک لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ویکھ چوڑ کر دھیان، در دروازہ رہیا سٹنایا۔ جو میرے وچوں لنگھے
 اوس اُپر نظر آئے بھگوان، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ صاحب دے سر اُتے نہ کسے دا کوئی نشان، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ جوں بھاوے توں دیوے مان،
 سد چلے آپ رضایا۔ بردا بن کھلوتا میں غلام، درویش سیوا سچ کماپا۔ ویکھیں ہُن نہ بنیں انجان، دے مت رہیا سمجھایا۔ پرگٹ ہو یا آپ بھگوان،
 شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا مندر دیکھیا نہ کسے مکان، تِس اُتے چوڑ کون بھلایا۔ جس ویلے زرگن سرگن دیوے دان، ظاہرا بنت بنایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ وڈیوں ہو یا چھوٹا، نکا اپنا روپ وٹایا۔ مارگ لا اک سوکھا، سوہنی دھار چلایا۔
 گرو اوتار پیر پیغمبر دتا موقع، بھگت دوارے سگن منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈھے تن ہتھ تن سریر، در دروازے وچ کھچی
 کپیر، ونڈ اک رکھایا۔ ساچا گانا سگن کلیرا، ہر جو آپ سہائیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیرا، جگت ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار پیر پیرا، دستگیراں دست
 ملائیندا۔ در دروازے آئے گھت وہیرا، بچھلا پنڈھ مکائیندا۔ اگلا لیکھا دس آخیرا، آخر اپنی اُنگی لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 کھیل آپ سمجھائیندا۔ نکا ہو کے چکے ٹوکرا، سر اپنے بھار اٹھایا۔ لوک لچیا نہ رکھے چھو کرا، بچپن اپنے رنگ رنگایا۔ ویکھن آیا پت پوترا، پاربرہم
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کلیرا گنی گھیرا، نام ڈوری تندن اک بندھایا۔ نام ڈوری تند اپارا، کلی کلی
 مکائیندا۔ اُنگی لا گرو اوتارا، پیر پیغمبر سگناں نال اندر لیا سندا۔ بچھے آسن وارو وارا، واہ وا کھیل وکھائیندا۔ سر تے ٹوکرا نہ لگا بھارا، ہولا بھار آپ

جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سگھاسن دیکھ دوارا، در ساچے سو بھا پائندا۔ نکا ہو کے ٹوکرے وچ وڑیا آسن لائے ہر نرنکارا، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ بھگت کلیرا کر پیارا، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ رل کے بہہ جاؤ گر اوتارا، پیر پیغمبر سری بھگوان سارے اپنے نال پرنائیا۔ ویہہ سو اُنی سب دا پایا چھہارا، سگن گھ انکلاں نال چٹائیا۔ ویہہ سو بیس کر وبارا، ہر جگدیش خوشی دکھائیا۔ سچ کلیرا ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنے ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر بیٹھیاں گھر ستیاں شبد وبارا رہیا جنائیا۔

منگدیاں منگدیاں اتوں گیا گھس، پر بھ منگن جاچ سکھائیا۔ وچوں کہے ساڈا کھہرا چھڈ، پھسیا ڈھولا گائیا۔ گوداوری کنڈھاگفا دتی چھڈ، چھڈی سرب لوکائیا۔ نہ پنجر نہ کایا ہڈ، متوت نہ کوئے رکھائیا۔ پریم پریتی دی اکو حد، پڑھنا گاؤنا کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت پیار دا اک سنگیت، نہ آگانہ پچھا اپنی مرضی دی چلائی ریت۔ منگدے منگدے دی گھس گئی ٹنڈ، اک دھیان لگائیا۔ پر بھ دیکھ میرا جیؤ پنڈ، اپنا پردہ لاہیا۔ میں چھڈاں کھہرا انڈ، برہمنڈ برہمانڈ نہ کوئے وڈیائیا۔ ملے صاحب گئی گہند، گہر گور نظری آئیا۔ بھوایں سارے کرن میری بند، تیری پریت موہے بھائیا۔ مورکھ ہون دی نہیں چند، خوشی چرن تیرے سرنائیا۔ تیرے اتوں گھولی چند، کی بولاں کی گاواں کی دستاں سدھ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمائیا۔ منگدیاں منگدیاں پے گیا گنج، پردہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جے اچے وی ہووے رنج، تیرا غٹھ جھلیا نہ جائیا۔ مان ٹٹا بھائی منج، مجلس گرگھ اکو لائیا۔ میں نہ جانا سویر سنجھ، اکو رنگ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ منگدیاں منگدیاں سر ہو یا پولا، بھار سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ رسنا جہوا کوٹن پائن رولا، رولا پایاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں اکو جانیا توں و سین پردے اوہلا، لگ لگ اپنی کھیل کرائیا۔ دھن بھاگ توں میرے نال بولا، انبولت دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔

* ۱۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی صورت سنگھ دے گرہ پنڈ ڈالا *

سو پڑکھ نرنجن سورا سربنگ، شاہ سلطان وڈی وڈیا نیا۔ ہر پڑکھ نرنجن وجائے مردنگ، نام نہانا اک شنو نیا۔ اینکارا وسے سنگ، آد جگاد بے پرواہیا۔ آد نرنجن نرنجن چند، جوتی جوت جوت رُشنا نیا۔ سری بھگوان سچ انند، انند انند وچ درسا نیا۔ ابناسی کرتا سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا اکو گانیا۔ پاربرہم پرہم و سنہارا سچھنڈ، دھرم دوارا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو پڑکھ نرنجن شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ ہر پڑکھ نرنجن بے پرواہ، بے انت اپنی کل وکھائیندا۔ اینکارا ولس وٹا، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد نرنجن ہو رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان کھیل مہان، مہما گنت نہ کوئے گنائیندا۔ ابناسی کرتا نرنجن زرویر کرے سچ نیاں، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ پاربرہم پرہم اگم اتھاہ، لکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی سورا سربنگ، سو پڑکھ نرنجن آپ کرائیا۔ اد جگاد جگ چوکڑی نرنجن و سنہارا سنگ، سرگن سگلا رنگ چڑھائیا۔ نرکار نرنکار زرویر وجائے مردنگ، اجوئی رہت وڈی وڈیا نیا۔ دو جہان ۱۶۳

سری بھگوان ویکھے لنگھ، پردہ اوہلا نہ کوئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی پائے بندھ، بندھن اکو نام رکھائیا۔ ست ستوادی سوہلا چھند، گیت گوہند الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، سو پڑکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، سیس جگدیش تاج سہائیندا۔ شبدی ست دے ہلارا، بالی بدھ آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو کر خبردارا، دھر سندیسہ نام پڑھائیندا۔ ترے پنج کرپسارا، نرنجن سرگن وند وندائیندا۔ لکھ چوراسی رچ اکھاڑا، بن نوآ سانگ ورتائیندا۔ آتم پر ماتم کھول کوڑا، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ ایش جیو دے سہارا، جگدیش اپنا بھيو چکائیندا۔ نام اگم بول جیکارا، ناد انادی راگ الاییندا۔ انتر انتر پاوے سارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کرائیندا۔ ساچی کار سری بھگوانا، اکو اک کرائیا۔ سچھنڈ نواسی مرد مردانہ، وڈ مردانگی اک جنایا۔ لیکھا جان دو جہاناں، نرنجن سرگن ویکھ وکھائیا۔ آد پڑکھ پرہم بن پردھانا، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ و سنہارا سچ مکانا، سچھنڈ دیونہار وڈیا نیا۔ تھر گھر ویکھے مار دھینا، چرن کول کول سرنا نیا۔ ست دلارا کر پروانہ، سچ پروانگی

اک درسا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنا ئیا۔ ساچا کھیل ہر نرنکار، ایکو ایک جنا ئیندا۔ آد پُرکھ ہو تیار، انہو اپنا کھیل کر ائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دھرم دوارا اک وڈیا ئیندا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، شبدی شبد ڈنک و جانا ئیندا۔ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پاوے سار، رو سس سورج چن کرن کرن چکا ئیندا۔ چارے کھانی کھول کواڑ، چارے بانی راگ الا ئیندا۔ چارے کنتاں کرے خردار، چارے جگ آپ سمجھا ئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کر ائیندا۔ ساچی کھیل پار برہم، پر بھ اپنی آپ کر ائیا۔ نرگن نر ویر نرنکار نر کار جانے کم، دُوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اک اکلّا بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ لیکھا جانے جننی جن، دائی دایا بھو نہ رائیا۔ وسنہارا بن چھری چھن، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جانے بدھ مت من، مناسب دی پور کر ائیا۔ نرگن جوت چاڑھے چن، اندھ اندھیر گوائیا۔ آتم دیونہارا دھن، پر ماتم جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کر ائیا۔ ساچا کھیل کرنے یوگ، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ آد جگادی سچ سن جوگ، دھرم دوارے آپ وکھائیندا۔ لیکھا جانے لوک پر لوک، پُریاں لو آں کھوج کھجا ئیندا۔ وشن برہما شو دسنہارا شبد سلوک، ساچا ڈھولا آپ الا ئیندا۔ گھٹ گھٹ آنتر بھوگنہارا بھوگ، سچ سہنجنی سو بھا پائیندا۔ وکھا ونہارا ساچا کوٹ، بنک دوارا اک وڈیا ئیندا۔ لاؤنہارا نام اگمی چوٹ، ڈنکا شبد آپ و جانا ئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی ریتی آپ جنا ئیندا۔ اپنی ریتی ہر جو دسے، نرگن وڈا وڈ وڈیا ئیا۔ سرگن اندر آپے وسے، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاسے، جوت نرنجن رنگ رنگا ئیا۔ آتم پر ماتم کھیل تماشے، گوپی کاہن نچا ئیا۔ سدا سہیلا وسے ساتھے، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ناؤں رکھ پُرکھ سمراتھے، سمرتھ دھار پر گٹا ئیا۔ ہوئے سہائی انا تھ انا تھے، غریب نمانے گلے لگا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنا ئیا۔ اپنی کرنی کرتا پُرکھ، ست ستوادی آپ جنا ئیندا۔ جگ چوکڑی نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے وکھائیندا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت لئے پُرکھ، نام کسوٹی اک رکھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے درس، آتم درسی میل ملا ئیندا۔ پورب جنم دی لاہے حرص، ہو س ہو نہ کوئے ودھائیندا۔ صاحب سلطان شبد سوامی کرے ترس، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ لیکھا جانے عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھجا ئیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، نچھر جھرنا آپ

جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی بھگت بھگوان، سری بھگوان آپ جنائیا۔ مہربان ہو دیوے دان، داتا اپنی دیا کمائیا۔ گھر گھر وچ دکھائے سچ نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ ساچا مندر دکھائے مکان، کایا کعبہ پردہ لاہیا۔ ساچا راگ سنائے شبد دھنکان، انحد نادى ناد وجائیا۔ امرت آتم دیوے پین کھان، ترسنا بھگھ رہے نہ رائیا۔ نرمل جوت جگائے مہان، دیا باقی اک پرگٹائیا۔ آتم سیجا کر پروان، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ نظری آئے ایکا نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ سرتی شبد کرے پروان، شبد سرت ہوئے گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ریتی اک درڑائیا۔ بھگت بھگوان ساچی ریت، آد جگاد رکھائیندا۔ ناتا توڑے مندر مسیت، جس جن اپنی دیا کمائیندا۔ لیکھا نچکے چھتی راگ گیت، جس دھن آتمک راگ سنائیندا۔ تیر نشانہ لائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیندا۔ آتم پر ماتم جوڑے پریت، پریتوان اکو نظری آئیندا۔ لیکھا نچکے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وکھائیندا۔ صاحب سنگر دا اکو گیت، جگ چوکڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھ، جن بھگتاں راہ وکھائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ گئے بیت، کلجک ویلا اتم آئیندا۔ ۱۶۵

گر اوتار پر پیغمبر رہے اڈیک، نیرن دھیان لگائیندا۔ پروردگار آئے نزدیک، دور دُرادا پندھ مکھائیندا۔ کھیل کرائے لاشریک، شرکت روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ بھيو چکائے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھاہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، دوجا رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم وسے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکو دور اک پتنگ، ہر ایکا رہیا اڈائیا۔ کرے کھیل سوراسرنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نرمل جوت چاڑھے چند، روس نین شرمائیا۔ بھگت بھگوان پریم پریتی پائے گنڈھ، دو جہان نہ کوئے تڑائیا۔ ایش جیو اکو چھند، جگدیش کرے پڑھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر گیا ہنڈھ، کلجک واری اتم آئیا۔ پر بھ ویکھنہارا ست دیپ نو کھنڈ، نو نو اپنی دھار چلائیا۔ پردہ لاه کوٹ برہمنڈ، لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، اکو اک جنائیندا۔ بھگتاں میلا وچ جہان، بھگوان اپنا گھر وکھائیندا۔ بند کوڑی کھول دکان، بجر کپائی گنڈا لائیندا۔ مندر اندر اک مکان، کایا بنک آپ سہائیندا۔ گھر وچ گھر کرے پروان،

گرہ لیکھا آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک رکھائیندا۔ ساچا مارگ اکو راہ، بھگت بھگوان جنائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا بے پرواہ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ صلاح، صفتی صفت وڈیائیا۔ بھو ابھیدا دے کھلا، اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ دیا باقی کملا پاتی کر رُشنا، جوتی جوت ڈمگائیا۔ دُھر فرمانا ساچا رانا سچ سندیسہ دے سنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن میلا ایکا تھائیا۔ بھگت جننا ہر ساچا پیتا، متر پیارا آپ اکھوائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی چلائے ریتا، گر اوتار پیر پیغمبر سیو لگائیندا۔ اپنا کھیل رکھے انڈیٹھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرے پروان، محبان وڈی وڈیائیا۔ بی خیر یا اللہ الہی نور نوجوان، ظہور اکو اک رُشائیا۔ نوبت وجائے دو جہان، ڈنکا اکو نام شنوائیا۔ مقامے حق کھیل مہان، خالق خلق دے سمجھائیا۔ جودھا سور پیر بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو پردھان، نام پردھاگی اک کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا دان، ساچی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بھگت جننا ہر سچا سبجن، سو پُرکھ زرنجن نظری آئیندا۔ چرن کول کرائے اکو محن، دُرمت میل دھوائیندا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ سدا سدا سد لوک مات شبد سرُپنی پر بھ آئے سدن، سدا اپنا نام لگائیندا۔ ورن برن ذات پات پار کرائے حدن، بندی خانہ نہ کوئے رکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آئے کڈھن، زرنگن سرگن ویس وٹائیندا۔ کوڑی کرایا آئے وڈھن، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن ریتی اک درڑائیندا۔ بھگتن ریتی اکو ٹیک، سو صاحب سنگر آپ جنائیا۔ کرنہارا بڈھ بیک، وویکی رُپ وکھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، بیچ وکار نہ کوئے ہلکائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہییت، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ رُت سہنجنی رہے چیت، چیتن اکو اک جنائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ رنج نیتز ہر جن لئے پیکھ، دوئے لوچن پندھ مکائیا۔ جنم کرم مٹے رکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ بھگت جننا ہر بھ ساچا میلا، زرنگن سرگن آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے گرُ گرُ چیل، چیل گرُ ویکھ وکھائیندا۔ اندر باہر سبجن سہیلا، آتم پر ماتم کھوج کھجائیندا۔ جگ چوکڑی جانہارا ویلا، وقت اپنے

ہتھ رکھائیندا۔ وسنہارا دھام نُوپا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی اپنا راہ جنائیندا۔ جگ چوکڑی دسے راہ، رہبر اکو نظری آئی۔ دین مذہب ونڈ ونڈا، ذات پات کرے گڑمائیا۔ من مت بدھ لیکھ لکھا، پنج تت کرے گڑمائیا۔ ترے گن میلا سہج سُبھا، رجو طمو ستو گنڈھ پوائیا۔ بھگت دوارا اک وڈیا، کایا گڑھ سو بھاپائیا۔ اندر وڑ بے پرواہ، سچ سنکھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت کر رُشنا، نور نورانہ نور دھرائیا۔ گیت اگئی ایک گا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے سمجھائیا۔ بھگت جاناں سمجھاوے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ سو پُرکھ نرجن سچا جاپ، ہنگ برہم آپ پڑھائیندا۔ میٹنہارا تینوں تاپ، ترے گن لیکھا آپ چکائیندا۔ نظری آئے اکو پاک، پتت اپنے لیکھے لائیندا۔ صاحب سنگر سبجن ساک، سگلا سنگ رکھائیندا۔ سر رکھے دے کر ہاتھ، جس جن مہر نظر لکھائیندا۔ آتم پر ماتم سنائے گا تھ، اجپا جاپ کرائیندا۔ شبد اگئی چڑھائے راتھ، بن رتھو ہی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھائیندا۔ ہر صاحب ساچی پڑھائے پٹی، قلم دوات نہ کوئے رکھائیا۔ وست وکے نہ کسے ہٹی، سنگر اپنا ہٹ چلائیا۔ جس جن دیوے نام رتی، رتی رت دے سکائیا۔ ہر جن چلائے اپنی متی، گُرم ت اک پڑھائیا۔ چار جگ وا نہ لگے تتی، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مہر نظر نال کرے جتی، ست اپنے وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھولے اپنی اکھی، جگ نیز بند کرائیا۔ بھگتاں کھولے نرگن اکھ، نچ نیز آپ کھائیندا۔ درس دکھائے ہو پر تھ، ساکھیاں روپ وٹائیندا۔ نہکرمی کرم کانڈ توں لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لکھ چور اسی نالوں کرے وکھ، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا دیوے دس، دو جا اکھر نہ کوئے پڑھائیندا۔ سرتی شبدی پائے نتھ، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ سنت سہیلے میلے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پندھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان گودی چک، ہر سنگر خوشی منائیا۔ درشن دیوے لگ لگ، کھجک جیواں نظر نہ آئی۔ کرے پیار جوں ماں پُت، پتا پوت وڈی وڈیائیا۔ سنت سہیلے ساچے سوت، ہر سنگر ویکھ دکھائیا۔ ساچی مولے اکو رت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ کرپا کرے ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار دکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندروں پئے اٹھ، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، اٹھسٹھ تیر تھ پندھ مکھائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، جوت

نرنجن ڈمگائیا۔ نام پیالہ پیا کرائے مدہوش، مدھر رس نہ کوئے دکھائیا۔ بھيو چُکائے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقال ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت بھگوان دوارا اکو
 کوٹ، مندر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا دئے مُکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا ہر مُکاونا، مہربان دیا کمائیا۔ نرنجن
 سرگن میل ملاونا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ گھر وچ گھر آپ پر گٹاونا، پرگٹ اپنی کل دھرائیا۔ بن تیل باقی دپیک جگاونا، نرنجن جوت کرے رُشنائیا۔ بنک
 دوارا اک سہاونا، چھپر چھن نہ کوئے وڈیائیا۔ سورج چند نہ کوئے چکاونا، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھائیا۔ راگ اگئی ایکا گاونا، سُرتال نہ کوئے وجائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میلے سچ سُبھائیا۔ ہر بھگتاں آپ ملاویگا۔ پر بھ کھجگ اتم پھیرا پاویگا۔ نرنجن
 جوت نور رُشناویگا۔ لوک پر لوک ویکھ دکھاویگا۔ سچ سلوک اک سناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تینی اٹھاراں دس چار گنڈھ پاویگا۔ اکاون باون پردہ لاہویگا۔
 بھگت بھگوان کھیل کراویگا۔ آد نرنجن میل ملاویگا۔ وشن برہما شو ڈھولا گاویگا۔ کروڑ تینتیساناچ نچاویگا۔ سری بھگوان کھیل دکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے آپ اٹھاویگا۔ ہر جن ساچا اٹھیگا۔ سری بھگوان ٹھھیگا۔ بھگت بھگوان اک دوارے بگیگا۔ پت
 پر میثور کدے نہ لگیگا، ہر بھگتاں آگے سدا جھکیگا۔ گر کھیاں پینڈا لگیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے آپے
 چُکیگا۔ بھگت بھگوان جگایگا۔ بھيو ابھید کھلایگا۔ آتم تاکی کُنڈا لاہیگا۔ بن ساقی جام پیایگا۔ شبد راکی اُتے چڑھایگا۔ شاہ سوارا ویکھ دکھایگا۔ گُپت ظاہرا بھيو
 چُکایگا۔ نام نعرہ اکو لایگا۔ ذات پات پندھ مُکایگا۔ دین مذہب انت کرایگا۔ سادھ سنت ویکھ دکھایگا۔ بھگوان بھگونت بھگت جگایگا۔ نار کنت روپ
 دکھایگا۔ مہما گنت آپ سناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتن شرمایگا۔ کلمہ نبی رسول نہ کوئے لایگا۔ مہان بیدوبی خیر یا اللہ حضرت اکو پھیرا پایگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ اپنا تھم ورتایگا۔ ساچا تھم آپ ورتایگا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ پچھلی کیتی ویکھ دکھایگا۔ کوڑی کریا بوٹا
 جائے سُک، سبجگ ساچا راہ چلائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگتاں ویکھ دکھایگا۔ ہر بھگتاں ہر ویکھن آیا، نرنجن نور جوت
 رُشنائیا۔ ترے گن مایا پردہ لاہیا، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ در بردا غلام آپ بنایا، نام زنجیر بندھن پائیا۔ اگنی سڑدا آپ بچایا، امرت امر میگھ برسائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ کلجگ انتم ہر کا پھیرا، نرگن نرور کھیل کرانیندا۔ لہنا دینا چکے گرو گرو
چیرا، چیلگر ویکھ وکھانیندا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ کردارہیا ہیرا پھیرا، اچھل چھل اپنی کار کمانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب پایا جھیرا،
جھگڑا گھر گھر آپ جنانیندا۔ انت دھرت مات دا کھلا کرے ویڑا، نو کھنڈ پر تھی ویکھ وکھانیندا۔ لکھ چوراسی کرے بیرا بیرا، لہنا دینا آپ مکرانیندا۔ کوڑی
کرپا ویکھے ڈیرہ، خاکی خاک خاک سمانیندا۔ مسمکھتا کوئے نہ بٹھے بیڑا، شتوہ دریا رڑھانیندا۔ گرگھال نظری آئے نیرن نیرا، نج نیز آپ گھلانیندا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتی مارگ اکو لانیندا۔ بھگتی مارگ لائے جگ، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ سنت سہیلے ساچے سد،
گھر ساچے میل ملائیا۔ نو دوار پار حد، دسم دواوی ویکھے چائیں چانیا۔ درس وکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ گھر وچ گھر کرائے جج، ججرہ اکو
اک سہائیا۔ نام ندھانا وجائے ند، تال تلواڑا نہ کوئے وکھائیا۔ گیت گوہند سنائے چھند، انراگی بھو گھلائیا۔ توڑنہارا بندی بند، بندی خانہ دے کٹائیا۔
لیکھا چکے بتی دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی سرب گن بھر پورا ہوئے بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم دے انند، انند اکو
گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو در وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اک دروازہ، دُھر درباری آپ
جنانیندا۔ سری بھگوان سازن سازا، باڈھی نظر کوئے نہ آئیندا۔ ایہتھے اوتھے رکھے لاجا، دو جہان ویکھ وکھانیندا۔ کلجگ انتم رچیا کاجا، گر اوتاراں پیر
پیغمبراں لہنا دینا جھولی پائیندا۔ صاحب سنگر سازن سازا، سازش سب دی ویکھ وکھانیندا۔ لیکھا جانے شاہ نوابا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ بھو چکائے دو دو
آبہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُرید مُرشد ویکھ وکھانیندا۔ مُرید مُرشد ویکھے آ، پروردگار پھیرا پائیا۔ ظاہر ظہور اک خُدا، خالق خلق
وڈی وڈیائیا۔ نور نورانہ ہو رُشنا، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ کائنات کلمہ دے سنہا، لاشریک کرے پڑھائیا۔ حدیث اکو اک گا، حضرت اپنی کھیل کرائیا۔
بیس بیس گیا آ، صدی چو دھویں راہ تکائیا۔ محمد نین رہیا شرما، اکھ سکے نہ اُپر اٹھائیا۔ موسیٰ رووے مارے دہا، ہاباکار جنائیا۔ عیسیٰ کہے میرا خُدا، خُداوند
آیا سچا ماہیا۔ جس دا دھیان رہے لگا، نت نت آس تکائیا۔ جس دا کلمہ رہے گا، نبی رسول پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، مُرید مُرشد اِکُوراه وکھائیا۔ مُرید مُرشد در درویش، دُھر درباری آپ جنائندا۔ کلج انتم نرگن نرؤیر پُرکھ اکال دھریا بھیکھ، بھیکھادھاری نظر کسے نہ آئندا۔ رُوپ رنگ نہ کوئے ریکھ، مچھ داہڑی کیس نہ کوئے وکھائندا۔ دو جہاناں رہیا پیکھ، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں پردہ لاہندا۔ جن بھگتاں کرے سچا ہیئت، ہتکاری میل ملائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج انتم ویس وٹائندا۔ کلج انتم ویس اولّا، سو صاحب آپ کرائیا۔ سری بھگوان اِک اِکلا، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ بھگتن وسے سچ محلا، محفل اپنے نام لگائیا۔ جوتی شبدی آپے رلا، چکر چچن نہ کوئے وکھائیا۔ ویکھنہارا رانی اللہ، میاں بنیا بے پرواہیا۔ بھيو چکائے دھار بسملا، بسمل اپنی کار کمائیا۔ چوڈاں صدیاں کٹیا چھلا، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مُرید مُرشد کرائے دید، سچ وکھائے اِکو عید، آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملائے سچ سُبھائیا۔

* ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری *

ہر نرؤیر نرمل جوت، ایک اونکار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا دھرم دوارے ساچے کوٹ، سچکھنڈ ساچا آسن لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے اوٹ، انتر اِک دھیان لگائیا۔ سرگن نرگن سرگن اِک دُو جے تے ہندے رہے موہت، پریم پریتی راہ چلائی۔ نام ندھانا سری بھگوانا چیدے رہے بن رسنا جہوا ہونٹ، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ وسدے رہے کایا کھیڑے بن ورن گوت، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ پاربرہم ملن دارکھدے رہے شوق، دُو جی آس نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ نرمل جوت پُرکھ ابناسا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھنہارا تماشا، اینکارا رنگ رنگائیا۔ آد نرنجن نور پرکاشا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سری بھگوان داسی داسا، ابناسی کرتا سیو کمائیا۔ پاربرہم پر بھ پوری کرے آسا، نت نوت اپنی کار کمائیا۔ شبدی شبد دیونہار بھرواسا، بھيو ابھید جنائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کاہن نچائیا۔ گر اوتاراں پیر

پینغمبراں دے دلاسا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ نام بھنڈار کایا کاسہ، وست امولک آپ ورتائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاسا، ہر کنت دے وڈیائیا۔ آد جگاد نہ کدے
وناسا، ابناسی اپنی کار کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بودھ اگادھ دتے خلاصہ، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
کرنی آپ کرائیا۔ نرمل جوت پاربرہم، نرؤیر کھیل کرائیندا۔ نہ مرے نہ پے جم، جیون جگت نہ کوئے رکھائیندا۔ آد جگاد جگت کرے کرائے سچ کم،
نہکرمی اپنا کرم کمائیندا۔ ست ستوادی بیڑا ہتھ، برہم برہمادی ویکھ وکھائیندا۔ سیوا کرے جننی جن، سیوک اپنا ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ویس وٹائیندا۔ نرمل جوت سری بھگوان، سچھنڈ نواسی وڈ وڈیائیا۔ تھر گھر کھولنہار دکان، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ شاہو بھوپ
بن سلطان، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ دو جہاناں بن گہبان، بن نیتز ویکھ وکھائیا۔ ست ستوادی ساچا کاہن، گھر گمبھیر بھیونہ رائیا۔ دیونہارا ساچا دان،
وست امولک اک ورتائیا۔ شبدی ست کر بلوان، بل اپنا اک درسائیا۔ وشن برہما شو دے گیان، نش اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ جگ چوکڑی کر
پردھان، سبج تریتا دواپر کلج رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر مات نشان، سچ نشانہ نام درسائیا۔ بھگت بھگوان کھیل مہان، خالق خلق دے جنائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی آپ کرائیا۔ نرمل جوت ہر پُرکھ نرنجن، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ آد جگادی ساچا سجن، سگلا سنگ
نبھائیا۔ دو جہاناں اکو مجن، برہمنڈاں کھنڈاں آپ درسائیا۔ سنت سہیلا پردے کجن، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
کرنی آپ کمائیا۔ نرمل جوت کرن کرتا، کرتا پُرکھ کھیل کرائیندا۔ جگ چوکڑی ساچی دھار، نرؤیر راہ چلائیندا۔ سیوا لاگر اوتار، پیر پینغمبر ہکم
منائیندا۔ شبد اگئی بول جیکار، ناد انادی راگ سنائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، دھر دی بانی بان لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر
کرتا کھیل کرائیندا۔ ہر کرتا کھیل کرے اپار، اپر پیر وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیسہ گر اوتار، پیر پینغمبر کرے پڑھائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملا پاتی اک رُشنائیا۔
امرت بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار، گھر مندر آپ پیائیا۔ ساچا ہائی ونج وپار، چوڈاں لوکاں پنڈھ گوائیا۔ چوڈاں طبق ویکھنہار، سبق اکو اک پڑھائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائی۔ نرمل جوت بھید ابھیوا، انھو پرکاش پرکاسیا۔ پاربرہم وڈ دیوی دیوا، ویکھنہارا کھیل تماشیا۔

جگ چوکڑی ساچی سیوا، نت نوت کار کمائے بن بن داسی داسیا۔ بھگت بھگوان لائے تھیوا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ شاہو شاباشیا۔ شاہ پاتشاہ ہر دین دیالا، وڈا وڈ وڈیا نیا۔ جگ چوکڑی کھیل نرالا، نرگن سرگن رنگ رنگا نیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالا، لکھ چوڑا سی پھول بھلایا۔ بھگت بھگوان دے راہ سکھالا، آتم پر ماتم اک پڑھایا۔ اندر باہر گپت ظاہر سے نال نالا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کایا مندر اندر دکھائے سچی دھر مسالہ، دھرم دوارا اکو نظری آ نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤنا، بے انت بے پرواہ اکھوانیندا۔ کھج اتم پنہدہ مکاؤنا، کوڑی کریا میٹ مٹانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے وچ ملاؤنا، نرمل جوتی جوت سامیندا۔ شبد اگم ایکا ناد و جاؤنا، انراگی راگ سنانیندا۔ بھگت بھگوان آپ اٹھاؤنا، آتم پر ماتم جوڑ جڑانیندا۔ سرتی شبدی گنڈھ پواؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھایا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن جوت کرے رشانیا۔ شبد ڈنکا اگم اپار، لوآں پریاں برہنڈاں کھنڈاں آپ سنانیا۔ وشن برہما شو دے ہلار، کروڑ تیتیس دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پاوے سار، لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تکدے گئے دیدار، جلوہ اکو نور رشانیا۔ در درویش منگدے گئے بھکھار، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کون ویلا پرگٹ ہوئے مہابلی اوتار، نہکٹک اپنا ناؤں رکھایا۔ امام اماماں سر ہوئے سکدار، شہنشاہ اکو نظری آ نیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ پائے سار، کھ لکھ لیکھ نہ کوئے سمجھایا۔ بے انت بے انت بے انت کہہ کہہ سارے گئے پکار، پنہ پنہ سیس بھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگر اکو اک پھیرا پائیا۔ سنگر سچا ایکنکارا ایک، اکل کلا اکھوانیندا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی ٹیک، دوجی اوٹ نہ کوئے جنانیندا۔ کر نہارا بڈھ بیک، ساچی سکھیا اک سمجھانیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچم ناتا توڑ تڑانیندا۔ نج نیز نرگن سرگن لئے ویکھ، اکھ پر تکھ آپ گھلانیندا۔ لیکھا چکائے وشن برہما مہیش، پار برہم پر بھ اپنی گنڈھ پوانیندا۔ وسنہارا سنگھنڈ ساچے دیس، لوک مات پھیرا پانیندا۔ شاہو بھوپ وڈ نریش، نر نرکار اکو نظری آ نیندا۔ نردھن سردھن کرے ہیئت، سگلا سنگ نبھانیندا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا ہیئت، بجر کپائی گنڈا لائیندا۔ آتم سیجا رہیا کھید، سچ سہنجی اک سہانیندا۔ شبد اگم سنیہڑا رہیا بھیج، رسنا جہوانہ

کوئے ہلائیندا۔ نرمل جوتی دیوے تیج، سورج چند نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی اک اکھوائیندا۔ کل کلکی نرمل جوت پرکاشا، پرکاشوان وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی جگ چوکڑی کھیل تماشا، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ دو جہان سری بھگوان منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کاہن نچائیا۔ جن بھگتاں کرے پوری آسا، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ بنیا رہیا راکھا، چوبدار ساچی سیو کمائیا۔ کلجگ انتم پورا کرے گھانا، ہر جو جھولی نام بھرائیا۔ آتم پر ماتم دیوے داتا، سوہنگ اکھراک سمجھائیا۔ من مت رہے نہ نار کمذاتا، گرمت اکو اک جنائیا۔ درس دکھائے سدا بوہ پدھ بھانتا، سوچھ سرپوئی روپ دھرائیا۔ نظری آئے اک اکانتا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں بنے پتاما، بال انجانے گود اٹھائیا۔ چرن کول اپر دھول بٹھے ناتا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک درسائیا۔ سچا مارگ بھگت بھگوان، آد جگاد جنائیندا۔ جس جن کرپا کرے مہان، تیس اپنی دیا کمائیندا۔ پوجا پاٹھ سمرن سرب لگ جان، جس اپنا میل ملائیندا۔ آتم آتر سچ سرور کرائے اشان، اٹھسٹھ تیرتھ پنڈھ مکائیندا۔ مندر مسجد دسے نہ کوئے مکان، جس جن کایا کعبہ آپ دکھائیندا۔ نرمل دیا دیک جگے مہان، تیل باقی نہ کوئے پائیندا۔ دھن آتمک راگ سنائے بن کان، بتی دند نہ کوئے وڈیائیندا۔ سچ بھومکا سوہے استھان، جس گرہ اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ساچی ریت، ناتا ٹٹے مندر مسیت، گرہ اکو اک دکھائیندا۔ کایا اندر ہر جو ہر مندر، نرگن سرگن آپ جنائیا۔ میل ملائے اندرے اندر، سرتی شبد کرے گڑمائیا۔ بجر کپائی توڑے جندر، دئی دوتی پردہ دے اٹھائیا۔ کرے پرکاش اندھیری کندر، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ من واسنا بٹھے بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ شبد اگئی مارے خنجر، کھنڈا کھڑگ اک چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اپنا راہ جنائیا۔ بھگت بھگوان کھولے بھید، اپنی دیا کمائیندا۔ لیکھا چھکے وید کتیب، شاستر انگ نہ کوئے لگائیندا۔ نرگن نرگن کرے ہیئت، سرگن اپنا سنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اکو گھر وسائیندا۔ بھگت بھگوان اک دروازہ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نت نوت مارے واجاں، دور دواڈا دھیان لگائیا۔ کلجگ انتم رچیا کاجا، مہابلی اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر رکھنہارا لاجا، مہر نظر اٹھائیا۔ سنجگ سچا سازن سزا، چار ورن کرے پڑھائیا۔ برن اٹھاراں

دیوے داجا، نام دست امولک جھولی پائیآ۔ شاہو بھوپ اِکو راجا، لکھ چوراسی رعیت ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون ریتی اک درسائیآ۔ بھگون ریتی بھگت رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ اندر باہر وسے سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ سہاونہارا سچ پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائیندا۔ دیونہارا پرمانند، رس اِکو اک دکھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر آپے لنگھ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ ناتا تئے جگت دُہاگن رنڈ، کنت سہاگی میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گائے چھند، دُجا بول نہ کوئے بلائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ اگلا بچھلا چُکائے پندھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگون اِکو گھر سہائیندا۔ بھگت بھگون گھر دکھال، گھر گھر وچ میل ملائیآ۔ کرپا کر دین دیال، دین ہوئے سہائیآ۔ سجن ویکھے ساچے لال، لال اپنے رنگ رنگیآ۔ ناتا توڑ کال مہاکال، بھادی انگ نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت اوڑی چال رکھائیآ۔ جگت اوڑی چال نرالی، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم جوت اکالی، نرور پُرکھ ویس وٹائیندا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری کالی، سبجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ دُھر درگاہی اِکو مالی، صاحب سلطان پھیرا پائیندا۔ بھگت بھگون بُدھ ویکھے بالی، بالک اپنی گود وسائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالی، جاگرت جوت اک رُشنائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے ہتھاں خالی، نام بھنڈار گھر نظر کسے نہ آئیندا۔ سادھ سنت جیو جنت باہر ویکھن جگت دیوالی، دیک اندر نہ کوئے جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ دکھائیندا۔ کلجگ انت اندھیرا اندھ، چار گنٹ نہ کوئے رُشنائیآ۔ اندر باہر کسے نہ کیا پندھ، پاندھی روون مارن دھانیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب گا گا تھکے چھند، سنسا روگ نہ کوئے گوائیآ۔ سنگر نور نہ چڑھیا چند، نرمل جوت نہ کوئے رُشنائیآ۔ سرت سوانی بیٹھی رنڈ، رنڈیپا جگت نہ کوئے مُکائیآ۔ دُئی دویتی ڈھاہے نہ کوئے کندھ، بھانڈا بھرم نہ بھو بھنائیآ۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا متا سرچکی پنڈ، سیس جگدیش ہتھ نہ کوئے رکھائیآ۔ نچ آتم کسے نہ مانیا اند، رسا جہوا جگت ہوئے ہلکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل ملائے سچ سُبھائیآ۔ بھگت ملاوارکھے ہتھ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ سووت جاگت دیوے وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ چلاونہارا کایا رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ جگت وکارا پائے نتھ، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ لہنا دین چُکائے سپاں ساڈھے تن

ہتھ، جس جن اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرہ مندر دکھائے تیر تھ تھ، سرور اکو اک نہائیندا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، کوٹ جنم دے پاپ مٹائیندا۔ درس دکھائے ہو پرگٹ، سوچھ سرُوپی رُوپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، ہر بھگت اکو رنگ رنگائیندا۔ بھگتن رنگ رنگ انڈیٹھ، انڈیٹھرا آپ چٹھائیا۔ چولی رنگے اک مچھ، پاربرہم برہم اپنی سیو کمائیا۔ سوہنگ ڈھولا ساچاگیت، آتم پر ماتم کرے کڑمائیا۔ سبجگ دتے ساچی ریت، ست پڑکھ نرنجن آپ سمجھائیا۔ کوئی نہ رہنا مندر مسیت، شودوالا مٹھ نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو رنگ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ پاربرہم پت پر میشر پڑکھ اکال چرن کول لگے سچ پریت، ایشٹ گردیو اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج اتم دیونہارا ور، سبجگ ساچی سکھیا دے جنائیا۔ سبجگ سکھیا نام پر بھات، ہر پر بھاتی رنگ رنگائیندا۔ شبد اگم دیوے دات، بن داتا آپ ورتائیندا۔ ناتا توڑ ذات پات، آتم برہم اک سمجھائیندا۔ میل ملاوا کملاپات، کول نین نین کھائیندا۔ نظری آئے ساکھیات، ظاہر ظہور پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، کلمہ نبی رسول جنائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گر اوتار پیر پینغمبر بھگت بھگوان اک بنے جماعت، دوجا اکھر نہ کوئے پڑھائیندا۔ الف یے ہوئے وفات، فتوے سب دے اُتے لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، نہبھو چکائے بھے ڈر، بھیانک اپنی کار کمائیندا۔ کرپا کر پر بھ دیوے درس، مہربان دیا کمائیا۔ پورب جنم دی میٹے حرص، مانس جنم لیکھے پائیا۔ لہنا دینا چکائے عرش فرش، دو جہان ہوئے سہائیا۔ بھگت بھگوان لاہے قرض، مقروض اپنا فرض نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دیوے تھاؤں تھانیا۔ آتم درس درس دیدار، بن نیتز نین درسائیندا۔ آتم پر ماتم سچ پیار، پریم پریتی آپ نبھائیندا۔ کاغد قلم نہ کھنہار، قلم شاہی نین شرمائیندا۔ جس جن سنگر پورے کریا دیدار، تیس رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی اترے پار، آون جاون پنڈھ مکائیندا۔ سچ دوارے دے بٹھال، جس گھر بیٹھیاں پھیر نہ کوئے اٹھائیندا۔ گرگھ گر سکھ سنگر پریتی نبھے نال، ناتا بدھاتا آپ جڑائیندا۔ ویلے آنت نہ کھائے کال، لاڑی موت در دُرکائیندا۔ ہر جن حل ہوئے سوال، سوا پھر پہلوں اپنا درس دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ کنگال شہنشاہ اکو رنگ رنگائیندا۔

* ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکری جو گندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ *

آد جگادی تھاپن تھاپ، جگ چوکڑی کھیل کر ایندا۔ زرگن سرگن دے دے جاپ، نام ندھانا آپ درڑ ایندا۔ ست ستوادی ویکھے کھیل تماش، برہم برہادی کھوج کھج ایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کر ایندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، سو پڑکھ زرنجن وڈ وڈیا نیا۔ ہر پڑکھ زرنجن میلنہارا ڈھر سنجوگ، ڈھر درباری بے پرواہیا۔ ایکنکارا کٹنہارا روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑا نیا۔ آد زرنجن پرگٹا و نہارا ساچی جوت، زرنجل جوت کرے رُشنا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنایا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، سو پڑکھ زرنجن ویس وٹا ایندا۔ ہر پڑکھ زرنجن کھول کوٹا، زرگن اپنا راہ جن ایندا۔ ایکنکارا پاوے سار، اک اکل دیا کما ایندا۔ آد زرنجن ہو اُجیار، دپیک دیا ڈگمگما ایندا۔ ابناسی کرتا بنھے دھار، سمرتھ اپنی کار کما ایندا۔ سری بھگوان دو جہاناں کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سنا ایندا۔ پاربرہم برہم آتم کرے پیار، لکھ چوڑاسی رنگ رنگا ایندا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ سکدار، ست ستوادی اک اکھو ایندا۔ ڈھر فرمانا دیونہار، بودھ اگادھی نام درڑ ایندا۔ لیکھا جان گر اوتار، پیر پیغمبر مارگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کر ایندا۔ ساچی کھیل کرے مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، نام پردھانگی اک دکھایا۔ گر اوتار دے دان، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ شبد اگمی ڈھر فرمان، سچ سندیسہ اک جنایا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیون جگت دے درڑا نیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اک سمجھایا۔ انجیل قرآن کر پروان، تیس بتیس صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا آپ لیکھایا۔ ڈھر دا لیکھا پڑکھ سمرتھ، آد مدھ اپنی دھار چلا ایندا۔ جگاد رکھے اپنے ہتھ، بھيو کوائے نہ پائیندا۔ زرویر زرنکار زرنکار مارگ دس، ست ستوادی کار کما ایندا۔ وشن برہما شو شبدی دھار کر پرگٹ، بھيو ابھید جن ایندا۔ لوک پرلوک اون گون ترے بھون کھول ہٹ، ونج ونجارا اکو نظری آئیندا۔ گرہ مندر محل اٹل اُچ منار مقامے حق آپے وس، پروردگار بے پرواہ اتھاہ اپنی کار کما ایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ جن ایندا۔ بھيو ابھیدا دسنہارا، آد پڑکھ وڈی وڈیا نیا۔ سچھنڈ سوہے سچ دربارا، سچ سنگھاسن سوہا پانیا۔ سیس جگدیش اک اُجیارا، نور نورانہ نور رُشنا نیا۔

سندیسہ دیوے وارو وارا، نر نریشا حکم منائی۔ شبدی شبد سُت دُلارا، چرن کول کول چرن اک دھیان رکھائی۔ وشن برہما شو سیوادارا، ساچی سیوا اک
 درڑائی۔ ترے گن لیکھا اگم اپارا، پنچ تت دے وڈیائی۔ آتم پر ماتم دے سہارا، پرم پُرکھ ویکھ رکھائی۔ پاربرہم برہم دیوے دھارا، دھار دھار وچوں
 جنائی۔ ایش جیو اک کنارہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ ساچا لیکھا ایکا ایک، آد جگاد اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 نرگن سرگن دھرے بھیکھ، جگ چوکڑی ویکھ رکھائیندا۔ شبد اگم دے سندیس، ناؤں نرکارا آپ درڑائیندا۔ نرُویر نرکارا رہے ہمیش، جیون مرن وچ
 کدے نہ آئیندا۔ سدا سدا سد کھیلاں رہیا کھیل، بن کھلاری کھیل کرائیندا۔ گر اوتار لوک مات بھیج، کرن کرن ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ جگ چوکڑی رنگ اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ رنگائی۔ لکھ چوراسی رچ اکھاڑا، بن نوآ سانگ ورتائی۔ وشن
 برہما شو سیوادارا، سیوا اکو اک سمجھائی۔ گر شبدی کرپارا، بھیو ابھید گھلایا۔ پنچ تت دے سہارا، تتوت ویکھ رکھائی۔ پاربرہم برہم دے ادھارا، آتم
 پر ماتم جوڑ جڑائی۔ نرمل دیا کر اُجیارا، جوتی جوت کرے رُشنائی۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی کار آپ کمائی۔ اپنی اچھیا بھر بھنڈارا، ساچی بھچھیا جھولی
 پائی۔ سرگن لے آپ اوتارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سیوا آپ لگائی۔ نرگن سرگن کھیل اگم، اگڑی کار کرائیندا۔ پنچ تت تت
 پئے جم، نرگن نور نظر کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے جننی جن، دائی دایا سیو کمائیندا۔ پرگٹ ہو سری بھگون، جن بھگتاں راہ رکھائیندا۔ ناتا توڑ مت بدھ
 من، منسا اپنے وچ ملائیندا۔ ساچا راگ سنائے بن کن، بن اکھاں آپ رکھائیندا۔ نرمل نور چاڑھے چن، سورج چند نین شرمائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر
 کلج بیڑا بٹھ، جگ چوکڑی پار کرائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن دھن دھن دھن، بے آنت بے آنت بے آنت سرب اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، خالق خلق ویکھ رکھائیندا۔ خالق خلق ویکھے پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیائی۔ آد جگادی سانجھیا، شرکت وچ
 کدے نہ آئی۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ و سیا باہر، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائی۔ پیر پینمبراں دے ادھار، کلمہ نبی رسول جنائی۔ گر اوتاراں
 کھول کواڑ، آتم پر ماتم اکو گھر دسائی۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، اگیان اندھیر چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔

ساچی کرنی جگ جگ کردا، کر نہار اکھوائیندا۔ نر بھے ہو کدے نہ ڈردا، بھو اپنا سرب وکھائیندا۔ اگنی ہون کدے نہ سڑدا، مڑھی گور نہ کوئے دباہیندا۔ اپنا نش اکھر ناؤں پڑھدا، اکھر اکھر ونڈ ونڈائیندا۔ اپنے دوارے آپے کھڑدا، سچ سنگھاسن سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر آپے گھلدا، سچ سندیسہ حکم منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے دات، داتا دانی وڈ وڈایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ پوائی راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن نچایا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن اپنا دسیا سچ خلاص، خلاصہ اکو اک درٹائیندا۔ کھانی بانی بودھ اگادھ ویکھنہارا آب حیات، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی گر اوتارا، گر گر راگ الایا۔ ساچی کرنی پیر پیغمبر دے سہارا، دستگیر دست ملایا۔ ساچی کرنی بھگت بھنڈارا، سری بھگوان آپ ورتایا۔ ساچی کرنی سنت ڈلارا، ہر سنگر ویکھ وکھایا۔ ساچی کرنی گرگھ اجیارا، گر گر راگ الایا۔ ساچی کرنی گر سکھ پیارا، گر چرن دھیان وڈایا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال سب نال کرے پیارا، دُئی دویت نہ کوئے رکھایا۔ پیر پیغمبر اچی کوک کوک لاؤندے گئے نعرہ، نعرہ حق جنایا۔ پیر پیغمبر بندے رہے بھکھارا، در درویش الکھ جگایا۔ گر اوتار کردے رہے نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ کلجگ اتم نہکلنک پرگٹ ہوئے مہابلی اوتارا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی کرے پار کنارہ، کوڑی کریا میٹ مٹایا۔ جوٹھ جھوٹھ ڈوبے وچ منجھدھارا، شوہ دریائے آپ رڑھایا۔ سچ سچ کرے ورتارا، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم دے سہارا، سوہنگ ڈھولا اکو گایا۔ بن وچولا اینکارا، ہر جن ساچے لئے ملایا۔ ناتا توڑ سرب سنسارا، پُرکھ بدھاتا اپنے نال ملایا۔ دیوے درس اگم اپارا، الکھ اگوچر پردہ لاہیا۔ راتی رتی تھتی جانے وارا، ویلا وقت اپنے ہتھ درسایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، سمند ساگر نیترووے قلم شاہیا۔ لیکھا جانے نہ چوڈاں بھارا، بنا سبت دے ڈھایا۔ چرن بندنا کرن گر اوتارا، ڈنڈوت اکو اک رکھایا۔ سرب جیاں داسا نچا یارا، بے مقام پھیرا پائیا۔ حضرت ہوئے آپے ظاہرا، حضور اپنی کل دھرایا۔ ستجگ کھولے سچ کواڑا، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ چار ورن ویکھے اک دوارا، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کوئے نہ آیا۔ سرشٹ سبائی رسنا جہوا بتی دند گائے اکو وارا، نام ندھانا اک جنایا۔ اشٹ دیو گر سوامی نظری آئے ہر کرتارا، پُرکھ اکال وے ودھایا۔ وشن برہما شو نیتروو زارو زارا،

دھیرج دھیر نہ کوئے دھرا ئیا۔ کروڑ تیتیا کرے باہاکارا، سُرپت اند نہ کوئے وڈیا ئیا۔ رُو سس نہ دسے کوئے اُجیارا، چو دس چند نہ کوئے چکا ئیا۔ چو داں
 طبق لگے اکھاڑا، کلجگ اتم ناچ نچا ئیا۔ لگے اگ تتی ہاڑا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ لیکھا چکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پربت پھول بُھلا ئیا۔ ناتا
 ٹٹے سبجناں یاراں، متر متراں نظر کوئے نہ آ ئیا۔ نار کنت نہ کوئے پیارا، سیج سُنجنی نہ دے دکھایا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ کرے پار کنارہ، پھر
 باہوں پار نہ کوئے کرا ئیا۔ نانک گو بند بنیا انت لکھارا، لیکھا لکھ کے گیا سمجھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال پرگٹ ہوئے مہابلی اوتارا، جننی جن نہ گود بہا ئیا۔
 کھڑگ کھنڈا تیز پر چنڈا برہمنڈاں مارے وارو وارا، دھار نظر کسے نہ آ ئیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ شہنشاہ ہوئے آپ سوارا، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑا سی
 گھٹ گھٹ واسی پُرکھ ابناسی ویکھنہارا، نچ آتم پر ماتم پردہ آپ اُٹھایا۔ جن بھگتاں دیوے اک پیارا، پرم پُرکھ پریتی اک درڑا ئیا۔ سوہنگ شبد آتم پر ماتم
 آد جگادی شبد انادی جگ جگ سچا نعرہ، نر نرائن آپ جنایا۔ ایکا دوآ ویکھنہارا، تیجانین آپ کھلایا۔ چوتھے پد دے ہلارا، پنچم لیکھا دے چکا ئیا۔ چھویں
 گھر کرے پیارا، ست ستوادی ہوئے سہا ئیا۔ اٹھاں تتاں کر کنارہ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، من مت بدھ نہ کوئے لڑا ئیا۔ نو در ویکھے ویکھنہارا،
 دسویں اپنی بوجھ بُجھایا۔ سکھمن ٹیڈی بنک کرے پار کنارہ، ایڑا پنگل منہ دے بھار سُٹا ئیا۔ امرت آتم نچھر جھرننا دیوے ٹھنڈا ٹھارا، سر سرور اک
 نہا ئیا۔ کاگ ہنس مارے اُدارا، سوہنگ ہنسا روپ وٹا ئیا۔ سُرتی شبد کرے پیارا، پریمی اکو نظری آ ئیا۔ آتم سیجا دے ہلارا، سیج سُنجنی اک وڈیا ئیا۔ دیا
 باقی کملا پاتی کر اُجیارا، جوت نرنجن کرے رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سہیلا گرو گرو چیلہ، گو بند مینا ٹھانڈا
 سینا ترے گن اتیا، ترے بھون دھنی اپنی دیا کمایا۔ اپنی دیا کمائے ٹھاکر، شہنشاہ اپنا رنگ رنگا میندا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، جاگرت جوت
 آپ جگائیندا۔ نام کرائے ونج سو داگر، ہٹ اکو اک وکھائیندا۔ میل ملاوا کریم قادر، کرتا پُرکھ انگ لگائیندا۔ دیونہارا صدق صبور ی صادر، سکھیا اکو اک
 سمجھائیندا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں دیوے آدر، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ کایا ویکھنہارا ڈونگھا ساگر، گہر گبھیر گنی گہیر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے کھول تاک، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ گو بند پورا کرے بھوکھت واک، داتا دان

اپنے ہتھ رکھائیا۔ آتم پر ماتم سبج سناک، سگلا سنگ نبھائیا۔ لیکھا جانے پاکی پاک، پتت پُنیت دے وڈیائیا۔ پار اُتارے پھڑ کے گھاٹ، منجدھار نہ کوئے
 رُڑھائیا۔ لیکھا چکے آن باٹ، مات گربھ نہ پھیرا پائیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، سبج ساچا چند چکائیا۔ سوہنگ ڈھولا سُنائے گاتھ، شبد اگئی کرے
 پڑھائیا۔ لیکھا جانے تریلوکی ناتھ، انا تھ انا تھاں ویکھ دکھائیا۔ پار برہم دا اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو ایشٹ اکو دیو ہون اکو وار کرائیا۔ اکو امرت آتم سرور مارے
 ٹھاٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی اٹھسٹھ تیر تھ نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیت نوت میل ملاوانا کنت آتم
 سبج سُنجنی آپ سہائیا۔ آتم سبج سُنجنی، سوبھاؤنت کرتار۔ جوت جگے اک نرنجنی، دیا باقی نہ کوئے اُجیار۔ چرن دھوڑ ساچا مجنی، دُرمت میل دے
 اُتار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگونت دکھائے اک دوار۔ ہر بھگتاں دیا کمائندا، جگ چوکڑی ساچی کار، کلج اتم ویکھ دکھائندا،
 نرگن نرگن لے اوتار، شبد اگم ڈنک وجائندا، لوآں پُریاں کرے خبردار۔ راؤ رنک آپ جگائندا، شاہ سلطاناں دے ہلار۔ لکھ چوڑاسی ویکھ دکھائندا،
 گھٹ گھٹ پاوے سار۔ مندر مسجد مٹھ شو دوالے پھول بھلائیندا، شاستر سمرت وید پُران جانے جانہار۔ بھگت بھگوان آپ اپنے انگ لگائندا، انگیکار
 کرے نرنکار۔ نرگن سرگن سنگ نبھائندا، لیکھا جانے دُھر دربار۔ آتم انند اک دکھائندا، جگت رس کر خوار۔ گیت سہاگی چھند جنائندا، سوہنگ شبد
 بول جیکار۔ شبد وچولا وچ رکھائندا، ساچی کرنی کرے کار۔ بھولے بھاؤ آپ وڈیائندا، چوڈاں وڈیا نہ پائے سار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ہر جن لیکھا آپ لکھائندا۔ ہر جن لیکھا لکھے لیکھ، لکھنہار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا بچھنڈ ساچے دیس، لوک مات کرے رُشنائیا۔ کملا پاتی کر کر بھیس،
 اولڑی دھار چلائیا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، سیس جگدیش نہ کوئے مُنڈائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اوچ نیچ کرے ساچا ہییت، کھتری براہمن شوڈر
 ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، نہہکنک نرائن نر، ہر جن اکو گھر دکھائیا۔ ہر جن دکھائے اکو
 گھر، اینکار میل ملایا۔ آون جاون چکے ڈر، لکھ چوڑاسی بھند کٹایا۔ نہ جنم نہ جائے مر، سنگر سرن اک درڑایا۔ مانس جنم نہ جائے ہر، جس سر اپنا ہتھ
 ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، نہہکنک نرائن نر، ساچا مارگ اک جنایا۔ ساچا مارگ ہر نرنکار، اکیو ایک ایک

جنائیا۔ چار ورن ورن سہارا، اورن روپ نہ کوئے وٹائیا۔ دیونہارا نام بھنڈارا، اگادہ بودھ کرے پڑھائیا۔ لیکھا مکے گر اوتارا، پیر پیغمبر اپنی جھولی پائیا۔ پرگٹے اکو بھگت دوارا، سری بھگوان سو بھاپائیا۔ پیر پیغمبر گاون سچی دارا، وارتا اکو اک سنائیا۔ بچھلا ناتا تھوچ سنسارا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اک نشان، لیکھا جانے دو جہان، آتم پر ماتم ویکھے مار دھیان، دھیان وچ ملائیا۔ بھگت بھگوان ساچا پیتا، متر پیارا آپ اکھوائنیدا۔ جگ چوکڑی ساچی ریتا، ریتوان آپ جنائیندا۔ سنجگ ساچے لیکھا جانے ہست کیتا، کیت ہست اکو رنگ وکھائیندا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ نام ندھان گرگھ ورلے پیتا، جس امرت جام پیمانیدا۔ اندر باہر ٹھانڈا پیتا، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ من ہوئے نیکن نیکا، گرھ ہنکار نہ کوئے وکھائیندا۔ لیکھا جانے جیوجی کا، جیون جگت آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم ملن دا برہم طاریقہ، طرح طرح سمجھائیندا، جس دی گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے اڈیکا، سو صاحب زرگن کلجگ اتم پھیرا پائیندا۔ کھیلے کھیل بیس سیسا، ہر جگدیشا راہ وکھائیندا۔ شاہ سلطاناں خالی کھیسا، در در بھکھیا آپ منگائیندا۔ تاج رہے نہ کسے سیسا، چوٹی چوندی سب دی آپ منڈائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں شبد جنائے اک حدیثا، حکم اکو اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، دیونہارا دھر فرمان، نام سندیسہ اک سنائیندا۔

بھگت بھگوان کر پروان، پر م پڑکھ دئے بیان، اندھ اگیان لوک مات آپ مٹائیا۔ سنگر چرن کرو دھیان، کلجگ پوہ نہ سکے رائیا۔ روگ سوگ سرب مٹ جان، دکھ نیڑ کوئے نہ آئیا۔ شرع مارے نہ کوئے شیطان، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ گرگھ ہوئے نہ کدے ویران، ویری روپ نہ کوئے وٹائیا۔ آتم برہم ملے گیان، اندھ وشوآش دئے چکائیا۔ گر کا شبد جو بھلے نادان، در در چوٹاں کھائیا۔ سنگر پورا جودھا سوربیر بلی بلوان، بل اپنا آپ دھر اییا۔ اچے ٹلے پر بت سمند ساگر ویکھے آن، مات گر بھ ہوئے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کریا نہ روڑھے طوفان، دھکا آنت نہ کوئے لگائیا۔ جنہاں ملیا ہر کا

نام ندھان، تنہاں بھو نہ ویاپے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ اُپدیش، پُرکھ اکال مٹو اک نریش، جس دے اندر کال مہاکال بیٹھے سیو کمائیا۔ پُرکھ اکال مٹو دین دیاں، گر گوبند راہ جنائندا۔ ست پُرکھ دے بنو لال، لال اپنے رنگ رنگائندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک دکھائندا۔ نیڑ نہ آئے اتم کال، رائے دھرم نہ ڈن لگائندا۔ چتر گپت لیکھا نہ سکے دکھال، لاڑی موت نہ کوئے پرنائندا۔ بھیانک وچوں بھیانک ویکھ سنگر گڑکھاں اپنی گودی لے اٹھال، سر اپنے ہتھ رکھائندا۔ متمکھ سارے ہون بے حال، در ڈھوئی کوئی نہ پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سجن سخا پُرکھ اکال سنگر مٹو دین دیاں، دیندھ ٹھاکر سوامی مہر نظر اک اٹھائندا۔

* ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ ہر نام پُرا *

۱۸۲

تخت نواسی اگم اپار، نر زاکار وڈی وڈیائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سکدار، شہنشاہ بے پرواہیا۔ سچکھنڈ سہائے سچ دربار، در دروازہ آپ کھلایا۔ نرمل جوت کر اُجیار، نور نورانہ ڈمگائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرتا کرنی آپ کمائیا۔ سیوک بنے چوہدار، در درویش رُپ وٹائیا۔ سچ سندیسہ دیوے ایکا وار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر در گاہیا۔ سچ سنگھاسن سوبھاؤنت، شاہ پاتشاہ رنگ رنگائندا۔ آد جگادی مہما اگنت، لیکھا کھت وچ نہ آئندا۔ کرے کھیل سری بھگوانت، سوبھاؤنت دھام سہائندا۔ ویس وٹانار کنت، سچ سچجی آپ سہائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک وڈیائندا۔ در گھر ساچا سوبھنیک، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ بے پرواہ لاشریک، پروردگار ویس وٹائیا۔ اندھ اندھیرانہ کوئے تارپک، نور ظہور اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخت سنگھاسن اک وڈیائیا۔ تخت سہانا ایکا ایک، ایکنکارا آپ سہائندا۔ صاحب سلطان دھر دھر بھیکھ، بن رنگ رُپ ڈیرہ لائندا۔ اگم اتھاہ دئے سندیس، اناد انادی راگ لائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر آپ وڈیائندا۔ گرہ مندر سوہے سچکھنڈ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ نرؤیر نرنکار نرکار وجائے راگ انحد، تال

۱۸۲

تلواڑا نظر کسے نہ آئی۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، اک اکلآ آپ کرانیندا۔ سپس نوان گراوتارا، پیر پیغمبر سجدہ اک دکھانیندا۔ وشن برہما شو روون زارو زارا، نیتزیناں نیر وہانیندا۔ کروڑ تیتیتسا ہاکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرانیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لگا اکھاڑا، سری بھگوان ناچ نچانیندا۔ زمیں اسمان کڈھن ہاڑا، لوک پرلوک دوئے جوڑ واسطہ پانیندا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ڈونگھی کندر ویکھ دکھانیندا۔ سمنڈ ساگر مارے نعرہ، اُچی کوک کوک جنانیندا۔ چاروں کُنٹ ہاکارا، دہ دشا دھیر نہ کوئے رکھانیندا۔ دھرت دھول کرے پکارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت سوبھا پانیندا۔ ساچے تخت نرگن چڑھیا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ نرور اکھرا کو پڑھیا، نش اکھر کرے پڑھانیا۔ محل اٹل اُچ منار آپے کھریا، محفل اپنے نام لگانیا۔ اپنی کرنی آپے کریا، دُجاسنگ نہ کوئے جنانیا۔ آد جگاد جگا جگتر نہ جنمے نہ کدے مریا، جیون جگت نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ سچکھنڈ وسے بے پرواہ، بے انت نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگادی بن ملاح، جگ جگ بیڑا کندھ اُٹھانیندا۔ شبد ڈلارا سیوالا، ساچی سکھیا اک درڑانیندا۔ نرگن سرگن مات وڈیا، سر اپنا ہتھ اُکھانیندا۔ گراوتارا کھیل کھلا، پیر پیغمبر بندھن پانیندا۔ دُھر دی بانی ناد سنا، سچ سندیسہ اک الاانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے سوبھا پانیندا۔ سچکھنڈ دارا اکیو ایک، اکنکار دئے وڈیائیا۔ گراوتارا پیر پیغمبر جگ چوکڑی رکھن ٹیک، سمرتھ سر اپنا ہتھ اُکھانیا۔ انتر باہر گپت ظاہر رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئی۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلے کھید، بن کھلاری پھیرا پانیا۔ پیر پیغمبر لوک مات بھیج، گراوتارا حکم منانیا۔ آتم پر ماتم مانے سچ، برہم پاربرہم دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارا اک سہانیا۔ سچ دربارا ہر جو لایا، نظر کسے نہ آئیندا۔ پانگ رنگیلا اک وچھیا، پاوا چول نہ کوئے بنانیندا۔ شاہو بھوپ سوبھا پایا، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتانیندا۔ جلوہ نور نور دھرایا، الاہی اپنا کرم کمانیندا۔ پردہ نشیں پردہ دئے اُٹھایا، مکھ نقاب نہ کوئے رکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی ویکھ دکھانیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو

چوڑانوے چوڑی جگ کرے پار کنارہ، کلجگ انتم ویلا آئی۔ زرگن زرگن لے اوتار، سرگن سرگن دے سمجھائی۔ دھام اولڑا سوہے اک دوار، در دروازہ آپ گھلایا۔ تھر گھر ویکھے ویکھنہارا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ وکھائیدا۔ سچ سنگھاسن سوہا پاؤنا، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائیدا۔ گر اوتار در منگاؤنا، پیر پیغمبر نال ملائیدا۔ پچھلا لیکھا سرب چکاؤنا، پچیا کوئے رہن نہ پائیدا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پندھ منکاؤنا، پاندھی نظر نہ کوئے وکھائیدا۔ ساچا مارگ اک درڑاؤنا، رہبر اکو اک اکھوائیدا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا، کایا مندر سوہا پائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در بلائیدا۔ پیر پیغمبر گر اوتار آؤنا در، در دروازہ ہر آپ گھلایا۔ چار جگ دا چکلیا ور، پچھلا لہنار ہن نہ پائیا۔ سری بھگوان جوت دھر، ابناسی کرتا کھیل کرائیا۔ سچ محلے آپے چڑھ، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ شبد اگئی لئے پھڑ، نام ڈوری تمدن پائیا۔ اگے کوئی نہ سکے اڑ، مان ابھمان نہ کوئے جنائیا۔ سارے بھانا رہے جر، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سر چرناں اُتے رہے دھر، کول ملے سرنائیا۔ اپنا آپ گئے ہر، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تخت سوہا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، سری بھگوان آپ جنائیدا۔ لوک مات دین مذہب ویکھو کھیڑے، چاروں گنت اندھیرا چھائیدا۔ کوئی نہ بنھے کسے بیڑے، بھار کندھ نہ کوئے اٹھائیدا۔ گھر گھر پئے جھوٹے جھیرے، جھگڑا من مت نہ کوئے مکھائیدا۔ کوڑی کرپا سب نوں گھیرے، سچ سچ نظر کتے نہ آئیدا۔ شاہ سلطان کرن ہیرے پھیرے، جیو جنت دکھ سکھ نہ کوئے بدلائیدا۔ سادھاں سنتاں لائے ڈیرے، ڈیرہ ہر کا نام نہ کوئے وکھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر اں اشارے نال سمجھائیدا۔ گر اوتار کرو دھیان، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ لوک مات دے نہ سچ گیان، اگیان اندھیرا چھائیا۔ رسنا جہوا دین سرب پرمان، پر م پُرکھ میل نہ کوئے ملائیا۔ پڑھ پڑھ تھکی رسنا جہوا زبان، تھی دند صفت صلاحیا۔ اُچی کوک کوک گان، امرت رس نہ کوئے وکھائیا۔ شو دوالے مٹھ ہوئے خیران، ہر کاروپ نظر کسے نہ آئی۔ کلجگ جیو ہوئے شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملے نہ سچ نشان، نشانہ تیر نہ کوئے چلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا وکھائیا۔ پیر پیغمبر کھولے اکھ، پروردگار آخر آپ

جنائیندا۔ چاروں گنٹ اڈے لکھ، دہ دشا ست نظر کسے نہ آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو مارگ آئے دس، مسد حل نہ کوئے کرائیندا۔ چو داں طبق اپنی کرایا گئے پھس، سچ پریت نہ کوئے نبھائیندا۔ ملا شیخ مسائق کوڑی کرایا اندر رہے نٹھ، حقیقت حق نہ کوئے جنائیندا۔ منکا منکا مالارہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، پیر پیغمبر آپ جگائیندا۔ پیر پیغمبر جاؤ جاگ، پروردگار آپ جگائیا۔ صدی چو دھویں لگی آگ، آب حیات نہ کوئے پیائیا۔ دُرمت میل نہ دھوے کوئی داغ، نرمل نیر نہ کوئے کرائیا۔ ہنس بدھی ہوئی کاگ، جہوا کاگ وانگ گر لائیا۔ نبی ملیا نہ رسول پاک، پتت پاپی لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، سب دا لیکھا رہیا دکھائیا۔ گر اوتار ویکھو کار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ بھرے جھلا سرب سنسار، بھانڈا بھرم نہ کوئے تڑائیندا۔ گھر گھر وسیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، ترسنا ترپت نہ کوئے کرائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا جگت شنگار، دھیرج جت نہ کوئے رکھائیندا۔ گر کاشد نہ کرے کوئے وچار، انتر آتم کھوج نہ کوئے کھجائیندا۔ کوڑی کرایا جگت بوہار، پریم پیار نہ کوئے ودھائیندا۔ پرتکھ ویکھوتی اوتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھيو ابھیدا دسنہارا، دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ تخت نواسی ایکنکارا، بے پرواہ رہیا سمجھائیا۔ پروردگار ہو اجیارا، نور نورانہ نور رُشائیا۔ اتم لیکھا چکے وچ سنسار، بھرم بھلیکھا دئے مٹائیا۔ امام اماں سر آئے سکدارا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ نانک گوہند بن لکھارا، دُھر دا لیکھا گیا سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے مہابلی اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، محل اٹل کرے رُشائیا۔ مارگ لائے اک اپارا، سبجگ ساچے دئے وڈیائیا۔ چار ورن اک سہارا، کھتری براہمن شوڈر ویش، اکو گھر بہائیا۔ رسنا جہوا لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بولے اک جیکارا، سوہنگ ڈھولا دئے سٹائیا۔ آتم پر ماتم برہم پار برہم کرے کھیل نیارا، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ مُرید مُرشد ویکھے ویکھنہارا، مُرید مُرشد اکو گنڈھ پوائیا۔ گر چیل سوہے اک دوارا، در دروازہ اک گھلائی۔ پُرکھ اکال کرے وہارا، بوہاری اپنی کار کمائی۔ گوہند سُت ویکھے ڈلارا، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ کھڑگ کھنڈا ویکھے تکھی دھارا، نام چنڈ پر چنڈ اٹھائیا۔ انڈج جیرج اُتھج سیتج چارے کھانی پاوے سارا، چارے بانی بھيو چُکائیا۔ چارے کُنٹاں دئے ہلارا، چو تھے جگ و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، تخت نواسی پھیرا پائیا۔ تخت نواسی اکو آیا، آد پُرکھ وڈی

وڈیاںیا۔ ترے گن میٹے انتم مایا، ممتا موہ دے چُکائیا۔ کوڑی کرایا لہے چھایا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ دُھر دا لیکھا جانے دائی دایا، سیوک اِکو اِک اکھوائیا۔ بن جننی جن سُت دُلا راشدی گود اُٹھایا، ناتا بنیائتا مائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رچن رچایا۔ لوآں پُریاں رنگ رنگائیا۔ وِشن برہما جس سیوا لایا، ساچی سکھیا اِک وِڑائیا۔ رُو سس نُور چکایا، کرن کرن رُشنائیا۔ گُر اوتار تھم سندیسہ اِک جنایا، لوک مات کرے پڑھائیا۔ کھجک اتم میل ملایا، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ سچ محلے دے وسایا، منارا اِکو اِک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُر اوتار پیر پیغمبر اِکو ناد سنائیا۔ پر بھ اِکو ناد سنائیا۔ دُھر سندیسہ آپ الائیکا۔ برہم برہما کھوج کھجائیکا۔ آد جگاد ونڈ ونڈائیکا۔ شبد اگئی آواز لگائے گا۔ نہکرمی کرم کمائیکا۔ ورن برن ڈیرہ ڈھاپیکا۔ ساچی سرن اِک رکھائیکا۔ کل کلکی پھیرا پائیکا۔ بیس بیسا پردہ لاہیکا۔ جگت جگدیشا ہر اکھوائیکا۔ شاہ سلطاناں خالی کھیسا آپ کرائیکا۔ چھتر سپسا اِک جُھلائیگا۔ سچ حدیثا اِک پڑھائیکا۔ کلمہ نبی رسول آپ درسائیکا۔ محبوب اِکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے آپ وسائیکا۔ سچ دوار وساویگا۔ پر بھ اپنی کھیل رچاویگا۔ کھجک کوڑا پنڈھ مکاویگا۔ گُرکھ سورا آپ اُٹھایگا۔ گوہند بچن کرے پورا، پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ ہر جن رنگ چاڑھے گوڑھا، اتر کدے نہ جاویگا۔ لیکھا جانے مورکھ گدھ موڑھا، مہر نظر اُٹھایگا۔ جن بھگتاں دیوے چرن دھوڑا، مستک رُکّا اِکو لاویگا۔ اتر آتم دے نام سرورا، سر امرت آپ نہاویگا۔ کوڑی کرایا تھے غرورا، گہر گسبھیر درس وکھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پیر پیغمبر اپنے در رکھایگا۔ پیر پیغمبر در درویش بنائے گا۔ نر نریش تھم منائیکا۔ صدی چودھویں کلیش مٹائیکا۔ وِشن برہما شو نیتز نیناں نیر وہائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا تھم سنائیکا۔ دُھر فرمانا تھم جنائیکا۔ سری بھگوان ویکھ وکھائیکا۔ کھجک کوڑا بھیکھ مٹائیکا۔ دس دسمیشا میل ملائیکا۔ وِشنوں باسک سچ خالی کرائیکا۔ سچ سندیسہ بھجج، چرناں وچ رکھائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیکا۔ ساچی کرنی پر بھ کماویگا۔ سو پُرکھ نرنجن پھیرا پاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ایکنکارا ناد و جاویگا۔ آد نرنجن نُور رُشناویگا۔ ابناسی کرتا ویکھ وکھایگا۔ سری بھگوان دُورُو ڈنکا و جاویگا۔ پار برہم برہم سکھیا اِک سمجھایگا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑاویگا۔ سرتی شبدی راگ الاویگا۔

دُهن آتمک راگ سناویگا۔ نیز اھ اک گھلاویگا۔ پرتکھ درس کراویگا۔ لکھ چوڑا سی نالوں کر کے وکھ، بھکت بھگوان آپ اُچاویگا۔ ساچا مارگ دس، ستجگ ساچا راہ چلاویگا۔ ہردے اندر وس، بھو ابھید گھلاویگا۔ امرت آتم اکورس، نچھر جھرنا آپ جھراویگا۔ جوت اکالن کر پرکاش، کال مہاکال بھے مٹاویگا۔ اندر باہر دیوے ساتھ، دو جہاناں سنگ نبھاویگا۔ لوک پرلوک اکو گاتھ، ڈھولا اپنا راگ الاویگا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کماویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے وس، بستہ سب دا بٹھ وکھاویگا۔ سرن سرنائی ہر رگھرائی سارے جائن ڈھٹھ، بن نانک نظر کسے نہ آویگا۔ کسیر جلاہا گائے جس، جس وید پُران نہ کوئے سناویگا۔ پاربرہم پُرکھ ابناسی نرگن نرور پئے ہس، سوہنگ ہنسا راگ الاویگا۔ تیر نرالا مارے کس، انیلا آپ چلاویگا۔ پچھلا کھیڑا کرے بھٹھ، کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا راہ درساویگا۔ پر بھ ستجگ ساچا لائیگا۔ نہہکنک نام اکھوائیگا۔ نام ڈنکا اک وجائیگا۔ نو کھنڈ پر تھمی راہ وکھائیگا۔ ستاں دیہاں اپنی انگلی لائیگا۔ دین مذہب رہن نہ پائیگا۔ کلمہ نبی نہ کوئے پڑھائیگا۔ لغات کڈھ نہ کوئے وڈیائیگا۔ الف پے نہ کوئے لڑائیگا۔ نینہ اکو گھر وکھائیگا۔ امرت پینہ برسائیگا۔ کلجگ گئی اگ بُجھائیگا۔ کتھنی بدنی کہن کوئے نہ پائیگا۔ سمرتھ اپنی کار کمائیگا۔ ستجگ چلے رتھ، رتھوا ہی اکو نظری آئیگا۔ پندھ مکائے ٹھ نٹھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیگا۔ ساچا منکا نام رٹ، رٹا پچھلا سرب چکائیگا۔ خالی کر چوڑاں لوک چوڑاں ہٹ، چوڑاں طبق ویکھ وکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تخت ڈیرہ لائیگا۔ ساچے تخت ڈیرہ لگیگا۔ پُرکھ اکال دپک جلیگا۔ کلجگ اندھ اندھیرا بھجیگا۔ ستجگ ساچا پر بھ سرن سرنائی لگیگا۔ بن بھکھاری جھولی اڈیگا۔ وست اک امولک منگیگا۔ اپنی جھولی کایا رنگیگا۔ در درویش کدے نہ سنگیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام بھنڈارا اکو ونڈیگا۔ پر بھ نام بھنڈار ورتائیگا۔ کلجگ انگلی لائیگا۔ پچھلا لیکھا سرب مکائیگا۔ ستجگ ساچا راہ چلائے گا۔ بے پرواہ پھیرا پائیگا۔ صفت صلاح اک سناویگا۔ اپنا نام درساویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ ورتائیگا۔ پر بھ اپنا کھیل ورتاویگا۔ کل کلکی پھیرا پاویگا۔ دُھر دی ونگی اک لیاویگا۔ من من دی کھیل کراویگا۔ تن تن دی اگ بُجھاویگا۔ جن جن دی لاج رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچی دھار بندھاویگا۔ ستجگ ساچی دھار بندھائیگا۔

پُرکھ اکال دیا کمائیگا۔ دین دیاں ویکھ وکھائیگا۔ گرگھ ساچے لال اٹھائیگا۔ بن دلال میل ملائیگا۔ حق حلال اک وکھائیگا۔ دھر مسال اک بنائے گا۔ اوج نیچ
 نہ کوئے رکھائیگا۔ ایشٹ دیوا کو نظری آئیگا۔ درشٹ سب دی آپ کھلایگا۔ وشن برہما شو سیس جھکائیگا۔ گنپت گنیش نہ کوئے منائیگا۔ آد شکت نہ ونڈ
 ونڈائیگا۔ چتر نیچ نہ کوئے وکھائیگا۔ بھوانی رُوپ نہ کوئے رکھائیگا۔ سچ نشانی اک جنائیگا۔ اکھ کہانی آپ سنائیگا۔ دُھر دی بانی بان لگائے گا۔ امرت بانی جام
 پیائیگا۔ ساچی رانی گرگھ سخی آپ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیگا۔ ساچی کرنی پر بھ آپ
 کماویگا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا بھيو چکاویگا۔ دو جہاناں پھرے دوڑا، شاہ سوار آپ اکھواویگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھے مٹھا کوڑا، گھٹ
 گھٹ اندر پردہ لاہویگا۔ بھگت بھگوان آپے بہڑا، پھڑ باہوں آپ اٹھائیگا۔ ویکھنہارا کر کے غورا، گہر گھبیر کھیل کراویگا۔ کرے پدھ اور کی اوزا، وید
 شاستر سمتر کہن کوئے نہ پاویگا۔ لیکھا جانے روداس چمارا جو ڈھوئے ڈھورا، ساڈھے تن ہتھ قلم شاہی لیکھ لکھائیگا۔ کبیر جلاہا ملیا جوڑا، جوڑی سرت شبد
 ملاویگا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، نرگن سرگن سرگن نرگن اکو راہ چلاویگا۔ ہنگ برہم آتم پر ماتم آپے بہڑا، گھر ساچے میل ملاویگا۔ پت پر میثور شبد سوامی بانکا
 چھوہرا، جو بن اکو اک ہنڈھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچا مات اٹھائیگا۔ سنجگ ساچا مات آئیگا۔
 پر بھ چرن دھیان لگائے گا۔ دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیگا۔ ڈھولا اکو اک گائیگا۔ بن وچولا سیو کمائیگا۔ بھگتاں اوہلا آپ کڈھائیگا۔ رولا ہور نہ کوئے پائیگا۔
 تولا اکو نظری آئیگا۔ جھکولا اپنے نام لگائے گا۔ ساچا بولا اک سنائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تخت بہہ بہہ
 ویکھ وکھائیگا۔ ساچے تخت آسن لاویگا۔ پُرکھ ابناسی کھیل کراویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر داسن داس رُوپ وٹاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن ویکھ وکھائیگا۔ نر نرائن ویکھ وکھائیگا۔ رسنا کہن کوئے نہ پائیگا۔ بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیگا۔ لکھ چوراسی اندھیرا چھائیگا۔
 رائے دھرم پھاسی سرب لٹکائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن میل ملائیگا۔ ہر سجن میل ملاویگا۔ سو پُرکھ نرنجن
 دیا کماویگا۔ بھگت بھگوان آپ جگاویگا۔ سنت ساجن رنگ رنگاویگا۔ گرگھ گر گر گود بہاویگا۔ گر سکھ اپنے چرن لگاویگا۔ اُجل کرگھ، کھ صفتی صفت

صلاحویگا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی مٹے دُکھ، جوُن اجوُن نہ کوئے پواویگا۔ مات گر بھ نہ اُٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپاویگا۔ اپنی گودی لئے چک، جس سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ اگلا پینڈا جائے ٹک، پچھلا لیکھ نہ کوئے دکھاویگا۔ ہر کا بھانا نہ جائے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاویگا۔ اُٹھے دُلا راشدی سُت، سُت انادی ناد و جاویگا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، سبجگ ساچی رت سہاویگا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کایا بت، کنچن رُپ وٹاویگا۔ اندر وڑ کے لئے پُچھ، باہروں رُپ نہ کوئے درساویگا۔ نرگن ہو کے رہیا لگ، سرگن بھیو نہ کوئے چکاویگا۔ وقت سہیلا رہیا دُکھ، بھگت بھگوان جوڑ جڑاویگا۔ نرگن دھاروں پئے اُٹھ، برہم نرنتر ویکھ دکھاویگا۔ مایا برہم جائے سُک، ہریا سبج نہ کوئے کراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی اکو آویگا۔ کل کلکی اک اھواویگا۔ پُرکھ اکال ویس وٹاویگا۔ گو بند سورا شبد لیاویگا۔ حاضر حضورا درس دکھاویگا۔ نورو نورا جوت جگاویگا۔ سرب کلا بھر پورا، سبج بھنڈار ورتاویگا۔ کلج میٹے کریا کوڑا، سبج سبج دکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ بھگت نرائن نر، سبجگ کلج دیوے دان، کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کماویگا۔

* ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی سرُپ سنگھ دے گرہ منگو پُرا *

سبجھنڈ سہائے سبج محلا، سَت ستوادی وڈ وڈیاںیا۔ آد جگادی اک اگلا، اکل کل اھواںیا۔ کرے کھیل اچھل اچھلا، بھیو ابھید نہ کوئے پانیا۔ جوتی شبدی نرگن رلا، نورو نور نور رُشناںیا۔ وسنہارا اُچ اٹلا، مندر جُجرہ اک وڈیاںیا۔ لیکھا جانے جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ رہیا سماںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، بے عیب دھار چلاںیندا۔ پروردگار سچا شہنشاہ، مقامے حق سو بھا پانیندا۔ حقیقت ویکھے تھاوں تھان، دُئی دوتی پردہ لاہندا۔ جوتی جاتا ہو رُشنا، اندھ اندھیر مٹانیندا۔ جگ چوکڑی پندھ مُکا، سبجگ تریتا دواپر کلج ویکھ دکھانیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر سیوالا، ساچی سکھیا اک درڑانیندا۔ نام ندھان سری بھگوان جھولی پا، دست امولک آپ ورتانیندا۔ اکھر اکھر بھیو گھلا، وکھر وکھر ونڈ ونڈانیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل آد جُگاد، جُگ کرتا آپ کرائیا۔ دو جہان وجائے ناد، شبدی شبد شنوائیا۔ پاوے سار برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی سازن ساز، وشن برہما شو ترے گن ناتا جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاج، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھيدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھيو ا بھيدا سري بھگوان، آد جُگاد اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جُگ جُگ گر اوتاراں دیوے دان، پیر پیغمبراں صفتی صفت صلاحیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیان، نیترا کھ نہ کوئے رکھائیندا۔ سچ سندیسہ نر زریشا دیونہارا ڈھر فرمان، بودھ اگادھ اگئی راگ آپ سنائیندا۔ پنچ تت کر پروان، آتم پر ماتم اک دھیان، پر م پُرکھ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد اپنا کھیل وکھائیندا۔ سدا سدا سد کھیلے کھیل اپار، کھیلنہارا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے جُگ چوڑی چار، نو نو ویکھے تھاوں تھائیا۔ دیونہارا نام ادھار، نام نامہ ونج کرائیا۔ کھولنہارا ہٹ بازار، وست اکو اک ورتائیا۔ وکھاونہارا سچ بھنڈار، وڈ بھنڈاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر وڈ بھنڈارا، نت نوت ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے نمسکارا، دوئے دوئے جوڑ سیس سرب جھکائیندا۔ در درویش منگدے گئے بھکھارا، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ دیونہارا سچ سہارا، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ دسنہارا انت کنارہ، بھيو ا بھيدا آپ جنائیندا۔ لکھ لکھ گئے لوک مات وارا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان نال ملائیندا۔ بودھ اگادھی برہم برہمادی دیندار رہیا اشارہ، شبد اشارے نال سمجھائیندا۔ ہر کا کھیل سدا نیارا، لکھن پڑھن ونج نہ آئیندا۔ کاغذ قلم شاہی توں وسے باہرا، دست بدست بند نہ کوئے کرائیندا۔ گر اوتار جنائے اک جیکارا، بے جیکار اپنے ناؤں سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو ا آپ کھلائیندا۔ بے جیکار کرن گردیو، ہر سنگر دھیان لگائیا۔ نو سو چوڑانوے چوڑی جُگ کر کر سیو، پنچ تت چولا گئے ہنڈھائیا۔ امرت کھا کھا سچا نام میو، رس اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا گر اوتار، پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ سچ سندیسہ وارو وار، سدا سہیلا آپ سنائیندا۔ اک اکیلا پاوے سار، گر اوتار پیر پیغمبر رُپ وٹائیندا۔ انتم میلا نرگن دھار، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ وقت سہیلا آوے ونج سنسار، سرب گھٹ واسی آپ

سنانیندا۔ پرم پُرکھ پرگٹ ہوئے آپ کرتار، نرگن اپنی جوت جگانیندا۔ کل کلکی لے اوتار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیا نیا۔ گر اوتار ساچے لال، ہر لال رنگ رنگا نیا۔ شبد اگئی وچ دلال، بن وچولا سیو کمانیا۔ ویکھنہارا حق حلال، پروردگار بے پرواہیا۔ نوری جلوہ اک جمال، ظاہر ظہور کرے رُشنا نیا۔ کلمہ نبی رسول سکھال، کائنات کرے پڑھانیا۔ ویکھنہارا سرب اعمال، عمل کرے تھاوں تھانیا۔ نرگن سرگن وسے نال، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ ست ستوادی لیکھا جانے پچھلا حال، پورب کھاتہ ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی آپ کمانیا۔ کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیا نیا۔ کھجگ انتم ہو پرگٹ، نرگن نور جوت رُشنا نیا۔ نہکنا ناؤں رکھ، مات پت نہ کوئے بنانیا۔ شبد اگئی مارے سٹ، دو جہاناں رہیا جگانیا۔ پاربرہم پر بھ اپنی بدل کروٹ، نیتز نین نین گھلانا۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک ہٹ، چوڈاں طبقال پردہ دئے اٹھانیا۔ دیونہارا ساچی وتھ، وست امولک اک دکھانیا۔ آتم پر ماتم ساچا رس، برہم پاربرہم ملا نیا۔ میٹے رین اندھیری مس، ست ستوادی ساچا چند چڑھانیا۔ پنندھ مکائے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پھیرا پانیا۔ پھول پھلے شوڈوالے مندر مسجد مٹھ، گردوار انتر پھیرا پانیا۔ لیکھا چکائے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی نین شرمایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کٹ دہ دشا ویکھے خالی ہٹ، ہر کا نام وست نہ کوئے رکھانیا۔ سادھ سنت جیو جنت کھجگ مالا رہے رٹ، من کا منکانہ کوئے بھوانیا۔ رسنا جہوا سب نوں مارگ رہے دس، اپناراہ نظر کسے نہ آ نیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ذات پات دین مذہب وچ گئے پھس، لاشریک ملیا نہ بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران گا گاتھکے جس، ہر جس رسنا جہوانہ کوئے سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ انتم کھیڑا کرے بھٹھ، اگنی اکو جوت لگانیا۔ اگنی جوت لگے اگ، سری بھگوان آپ لگانیندا۔ کوڑی کرپا جائے چ، مایا ممتا موہ مٹانیندا۔ جن بھگتاں پلے رہ جائے سچ، دوجی وست نہ کوئے دکھانیندا۔ بھاگ لگائے کایا مائی کچ، کنچن روپ آپ بنانیندا۔ ہردے اندر ہر جو رچ، آپ اپنا رنگ چڑھانیندا۔ سچا مارگ اکو دس، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھانیندا۔ ہنگ برہم پر بھ کرے وس، پاربرہم پر بھ اپنا میل ملا نیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو نام دیونہارا سچا جام رس، پیالہ اکو اک دکھانیندا۔ آد جگادی سچا ناؤں، نر نرکارا آپ جنانیا۔ گر اوتار

پیر پیغمبر پکڑ اٹھائے باہوں، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ دیکھو ہر جو کرے سچ نیاؤں، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت نتھاویاں دیوے ساچا تھاؤں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا رکھے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ زرگن سرگن بنیا پتا ماؤں، گرگھ بالک گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ مہربان بے نظیر نظر اکو اک اٹھائیدا۔ دکھا ونہارا سچ تصویر، پردہ دوتی آپ چکائیدا۔ بدلنہار تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیدا۔ کٹنہارا شرع زنجیر، کوڑی شرکت آپ مٹائیدا۔ دیکھنہارا شاہ حقیر، اوج نیچ بھيو مٹائیدا۔ پرگٹ ہویا وڈ پیرن پیر، پیغمبر اپنی کار کمائیدا۔ ہتھ پھڑ نام شمشیر، کھکی دھار جنائیدا۔ مرید مُرشد دیونہار دھیر، دھیرج اکو اک بندھائیدا۔ آب حیات امرت سیر، رس پیالہ نام پمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جام اک سمجھائیدا۔ سنگر سچا سچا جام، آتر آتم آپ پمائیا۔ میل ملائے ساچے رام، رمیا اکو نظری آئیا۔ درس کرائے اگنی کاہن، مگند منوہر کھکی نرائن وڈ وڈائیا۔ دھرم دکھائے اک نشان، سچ دوارے آپ جھلائیا۔ نظری آئے اک امام، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکائیا۔ نانک گوہند کرے پرنام، نیرتین دھیان جنائیا۔ منتر اکو اک کلام، کلمہ نبی رسول سنائیا۔ سچا ڈھولا ست نام، نام ست و بے ودھائیا۔ داہوا گرو ہوئے پردھان، سنگر اکو اک سرنائیا۔ ڈنکا و بے دو جہان، زرگن زرویر کرے شنوائیا۔ پرگٹ ہو آپ مہربان، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ کردے گئے دھیان، سو صاحب پھیرا پائیا۔ سب دا لیکھا پورا کرے آن، لکھیا لیکھ اپنی جھولی پائیا۔ سبج دیوے سچ فرمان، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ بھگت بھگوان مارگ چلے جہان، جیون جگت دے جنائیا۔ اکو ایشٹ نوجوان، دریشٹ سب دی دے گھلائیا۔ سوہنگ ڈھولا جیو جنت سادھ سنت سارے گان، وشن برہما شوہن راگاں راگ الائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پروان، نانک سنگر گیا سمجھائیا۔ گوہند کہے میرا چلہ تیر کمان، کلجگ انتم سوہنگ روپ نظری آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکال، اکل کلا وڈ وڈائیا۔ جس جن اُپر ہوئے آپ دیال، اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھے لال، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہما اپنی دے جنائیا۔ سچکھنڈ دکھائے سچ دھر مسال، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ سورج چن نہ کوئے پساہ، دپیک دیا نہ کوئے ٹکائیا۔ رسنا جھوانہ کوئے جیکار، مٹی دند نہ صفت

صلاحیا۔ سادھ سنت نہ کوئے پکار، کھانی بانی راگ ناد نہ کوئے سنایا۔ تیرتھ تٹ نہ کوئے کنار، سرور روپ نہ کوئے وٹایا۔ اک اکل سچ محلا سے
ایکار، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ بن بھگتاں دیوے نہ کسے دیدار، جگ جگ کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگایا۔ کبیر جلاہا اچی کوک کہے پکار، آؤ سنتو ملو چائیں
چائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، نرگن داتا پڑکھ بدھاتا جن بھگتاں رکھے اتم ذاتا، ذات اپنی وچ ملانیدا۔

* ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر *

نہہکنک سری بھگوان، بھگوان اپنا کھیل کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن نہ کوئے رکھائیندا۔ ست ستوادی بیڑا بنھ، سنگھنڈ ساچے سوہا
پائیندا۔ نرمل جوت چاڑھے چن، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا دیوے بھن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ سنجگ دیوے ساچا دھن، وست امولک
نام جھولی پائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ایکار راگ سنائے کن، کاغذ قلم بھیو نہ پائیندا۔ مندر دکھائے بن چھیری چھن، ساڈھے تن ہتھ بنک
وڈیائیندا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، نام کھنڈا ہتھ رکھائیندا۔ کرے پرکاش اندھیرا انھ، نیتر گیان اک کھلائیندا۔ لیکھا جانے جننی جن، جوتی جوت سرور
ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرور پڑکھ اک اکھوائیندا۔ نرور پڑکھ پڑکھ اکال، اگم اتھ وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچ سچ دھرم مسال، دھرم دوارے آسن لایا۔
شاہو بھوپ وڈ سلطان شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، لوآں پڑیاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجایا۔ وشن برہما شو دیونہار گیان، گر اوتار
کرے پڑھایا۔ پیر پیغمبر سچ نشان، مقامے حق حق درسایا۔ بھگت بھگوان کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑایا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، سنجگ تریتا دواپر
کلجگ آپ ہنڈھایا۔ نرگن سرگن ویکھے مار دھیان، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ شاستر سمرت وید پڑان لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت جوت رُشایا۔
آد جگادی اک اکل نوجوان، بردھ بال نہ روپ دھرایا۔ جگ چوکڑی دیونہارا شبد گیان، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی
کرپا کر، نر نرائن اک اکھوائیا۔ نر نرائن ہر نرکارا، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، لکھ اگوچر بھیو کوئے نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

در درویش منگدے گئے بھگھارا، چرن کول دھیان سرب رکھائیندا۔ سدا سدا سد دیونہارا اینکارا، اکل کل اپنی آپ دکھائیندا۔ کلجک انت سیری بھگونت پرگٹ ہو چوویاں اوتارا، چار گنت دہ دشا ویکھ دکھائیندا۔ نام کھنڈا تیز پرچنڈا نگھیاں رکھے دوویں دھارا، دھار اپنی نہ کسے سمجھائیندا۔ کوڑی کریا کرے پار کنارہ، مایا متا ہوئے ہنگتا جھوٹھا گڑھ تڑائیندا۔ بھگت بھگوان دے اشارہ، نرگن سرگن آپ اٹھائیندا۔ نام اگم بول جیکارا، ست ستوادی راگ الائیندا۔ چھٹی راگ نیر روون زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ وشن برہما شو کرے پکارا، کروڑ تیتیتیا ست سنتو کہ ہتھ نہ کوئے رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ کرن نمسکارا، سپس جگدیش آگے نہ کوئے رکھائیندا۔ کلجک انتم چار گنت دے سے رین اندھیارا، ساچا چند نہ کوئے چکائیندا۔ گر کاشد نہ کسے وچارا، ہر کا درس کوئے نہ پائیندا۔ خالی ہوئے مندر مٹھ شو دوال گرو دوارا، گرہ مندر بھاگ نہ کوئے لگائیندا۔ راگ ناد وید پُران کرن ہاہاکارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زویر اپنی کل دھرائیندا۔ نہہکتک نام ندھان، ناؤں نرنکارا وڈ وڈیائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، شاہ سلطان، شہنشاہ اکو اک اھوائیا۔ نانک گوہند منگدے گئے دان، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ کلجک انتم پرگٹ ہووے مہابلی نوجوان، پتا پوت مات گود نہ کوئے سہائیا۔ شاستر سمتر دس سکے نہ کوئے نشان، کھانی بانی کہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہ اگم اتھاہ سچا شہنشاہ اکو اک اھوائیا۔ شہنشاہ وڈ سلطان، دو جہاناں رعیت ویکھ دکھائیندا۔ وشن برہما شو شبدی ست بنا سماج، سگلا سنگ نبھائیندا۔ لکھ چوڑاسی رچ رچ کاج، انڈج جیرج اتبج سیتج چارے کھانی ونڈ ونڈائیندا۔ چارے بانی کر محتاج، پرا پسنتی مدھم بیکھری سیوا ساچی سچ لگائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے داج، وست امولک کایا گوک تیج تت کھیڑا آپ وسائیندا۔ بودھ اگادھ شبد انانڈ گھر مار آواز، دُھن آتمک راگ سنائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی جوت نرنجن کر پرکاش، نور نورانہ شاہ سلطانا اکو ڈگمگائیندا۔ امرت آتم نچھر جھرننا جھرا نبھائے پیاس، سر سروور اک نہائیندا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، گنگ منڈل برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیندا۔ بھگت بھگوان ہوئے داسی داس، نت نوت کر کر ہت بن سیوک سیوک کمائیندا۔ کلجک انتم کھیل تماش، ویکھنہارا منڈل راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ شبدی شبد جنائے گاتھ، سوہلا ڈھولا اکو راگ الائیندا۔ ویکھنہارا لوک پر لوک

تریلو کی ناتھ، ترے بھون دھنی بے آنت اپنی کار کمانیندا۔ لہنا دینا چُکائے پورب مستک ماتھ، جنم کرم دھرم ورن اپنے رنگ رنگائیندا۔ لہنا دینا چُکائے پوجا پاٹھ، جس جن مہر نظر کر اپنا درس کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، نر ہر کنت کنتول، اکو اک اکھوائیندا۔ کنت کنتول ہر بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ سرگن ویکھیا وچ جہان، نرگن نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے نشان، شبد نشانہ تیر چلائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے مہان، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ پروردگار ہوئے پردھان، سچ پردھانگی اک کمائیا۔ پیر پیغمبر ملا شیخ مساق سبب جھکان، سجدہ اکو گھر کرائیا۔ کلمہ نبی رسول سارے گان، کائنات کرے پڑھائیا۔ عالم علمائیز شرمان، شخصیت دے نہ کوئے وڈایا۔ سچ سندیسہ دیوے اک کلام، نش اکھر کر رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، وڈ امام اکو پھیرا پائیا۔ ہر جو آئے وڈ امام، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ دیونہارا سچ پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ اتم بردے کرے غلام، عاقی کوئے رہن نہ پائیندا۔ نیوں نیوں سارے کرن سلام، سجدہ اکو گھر جنایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر اپنا ویس وٹائیندا۔ نر ہر ویس وٹائے اپنا رام، رحمت سچ سچ کمائیا۔ شبد اگئی دے نام، نام ندھانا جام پیائیا۔ اتم پر ماتم دسے سچ کلام، مُرید مُرشد ہوئے سہائیا۔ بھگت بھگونت کھیل مہان، خالق خلق دے دکھائیا۔ پاربرہم برہم ویکھے آن، دُئی دوتی پردہ آپ اٹھائیا۔ ساچا مندر سوہے مکان، گھر گھر وچ کرے رُشائیا۔ نظری آئے گن ندھان، گن اپنا دے جنایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، ساچا مارگ اکو لائیا۔ ساچا مارگ لائے مات، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کوئے وندائیندا۔ نرگن سرگن دیوے دات، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ نظری آئے اک اکانت، گھر گھر اپنا آسن لائیندا۔ درس دکھائے بوہ بدھ بھانت، کوٹن کوٹ روپ وٹائیندا۔ جن بھگتاں کھولے نیتز جاگ، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا چاپ چپائیندا۔ ترے گن مایا بھجھے آگ، اگنی تت نہ کوئے لگائیندا۔ دپیک جوت جگے چراغ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ سچ سنائے اپنا راگ، انراگی تال وچائیندا۔ بن رسنا جہوادے سواد، رس مٹھا اک دکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ کرے لاڈ، جس سر

اپنا ہتھ لکائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے دات، ناتا بدھاتا آپ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنا کھیل کرائیندا۔ نر ہر کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ گر اوتار بن بن سیوادار، جگت چاکری گئے کمائیا۔ سنگر مہا صفت صلاح لکھ مات لکھار، کاغذ شاہی اکھر گنڈھ پوائیا۔ بے آنت بے آنت کہہ کر گئے نمسکار، پنے پنے سپس جھکائیا۔ کوئی نہ جانے تیری سار، تیرا آنت کہن نہ پائیا۔ کرن کرن کرن اجیار، جوت جوت جوت رُشائیا۔ شبد شبد ڈھنکار، ناد ناد ناد سنائیا۔ راگ راگ کر پیار، تیاگ تیاگ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ، ہر اپنی کار کمائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نر ویر کھیل کرائیندا۔ کلج میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاتھ، گر اوتار پیر پیغمبر جیو جنت سادھ سنت آپ پڑھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، شہنشاہ اپنا راہ چلائیندا۔ کوڑی کریا دیوے متھ، نام مدھانا اکو پائیندا۔ ویکھنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے بھگت بھگوان لئے رکھ، بھگوان اپنا بھو کھلائیندا۔ آتم پر ماتم آتر آتر مارگ دس، جگت بسنتر اگن بھجائیندا۔ شبد نرالا تیر مارے کس، بجر کپائی پار کرائیندا۔ من ہنکاری جائے ڈھٹھ، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ ہر جن میلا کایا مندر، ہر مندر روپ دکھائیا۔ بھاگ لگائے ڈو نگھی کندر، نرمل جوت کر رُشائیا۔ من واسنا بٹھے بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دکھائیا۔ شبد اگنی اکو خنجر، نام کٹارا ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے کر کر میلے، ملنی جگدیش کرائیا۔ ہر جگدیش سچا میلا، نرگن آنت آنت کرائیندا۔ ایکا گھر دکھائے گرو گرو چیلے، گر چیلے اکو گھر وسائیندا۔ پار برہم پر بھ سجن سہیلا، صاحب سنگر ساچا سنگ نبھائیندا۔ وسنہارا دھام نوویلا، نرگن ایکا کار کمائیندا۔ کلج اتم آیا ویلا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آپ اٹھائیندا۔ ہر جن ساچا جائے اٹھ، سو پُرکھ نرنجن آپ اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن جائے ٹٹھ، ایکنکارا ہوئے سہائیا۔ آد نرنجن سہائے رت، نرمل جوت کر رُشائیا۔ ابناسی کرتا لئے بچھ، بھو ابھید جنائیا۔

سری بھگوان پردہ لاپے جو بیٹھا لگ، انھو اپنی کار جنایا۔ پاربرہم برہم دیکھے ساچا ست، ست ڈلارا گود ڈکایا۔ نہکرمی لئے گودی چک، کرم کانڈ نہ کوئے جنایا۔ سچ سہنجی سوہے رت، پت ڈالی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرنک نرائن نہ، ہرجن دیکھے تھاؤں تھانیا۔ ہرجن دیکھے تھان تھنتر، گرہ مندر پھول بھلائی۔ سرب جیاں بدھ جانے آتر، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ کلج دیکھے لگی بسنتر، کرپا امرت میگھ برسائیندا۔ نام جنائے سوہنگ منتر، منتو اکو اک دھرائیندا۔ لیکھا جان گگن گگنتر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ ہرجن ساچا جائے جاگ، آلس نندرا رہن نہ پائیا۔ کوڑی کریا دے تیاگ، مایا متامیٹ مٹایا۔ آتم پر ماتم جوڑے ساک، ناتا اکو اک رکھایا۔ بھگت بھگوان دی دیکھے سچ جماعت، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ گھر میلا کملاپات، کول نین ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر بھگت گرگھ گرگرسنت سنگر اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر رنگ سدا انڈیٹھ، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان اکو ریت، مندر مسیت ڈیرہ کوئے نہ لائیندا۔ من واسنا لئے جیت، کوڑی کریا موہ مٹائیندا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گیت، آتم پر ماتم صفت صلاحندا۔ کرے کرائے پت پنت، پت ادھارن دیا کمائیندا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو گھر وسائیندا۔ سر سہائے پیتمبر پیت، چھبر اپنے نام لگائیندا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن لیکھا آپ مکائیندا۔ چرن کول اُپر دھول بھگت بھگوان سچ پریت، پریتوان آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرنک نرائن نہ، غریب بنانیاں کوجھیاں کملیاں نام ندھان کرے بختیش، دوجے در منگن کوئے نہ جائیندا۔

* ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپارائے ضلع جالندھر *

ساچے تخت سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ آسن لائیندا۔ سچھنڈ دوارا اک سہا، ست ستوادی سو بھاپائیندا۔ نرگن نور جوت کر رشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ دھر فرمانا تھم سنا، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ پُرکھ اکال کھیل کھلا، بھو ا بھیدا آپ گھلائی۔ گر اوتار منگن پناہ، دوئے جوڑ سپس سرب جھکائیندا۔ پیر

پنیںمبر کرن دُعا، سجدہ اِکو اِک رکھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاں، نرِگن سرِگن کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت آپ سہائیندا۔ ساچے تخت سری بھگوان، نرِگن اپنا آسن لائیا۔ سچکھنڈ سوہے ست مکان، مقامے حق دے وڈیائیا۔ دھرم جھلائے اِک نشان، نشانہ نظر کسے نہ آئیا۔ لیکھا جان نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت اِک وڈیائیا۔ ساچے تخت پُرکھ ابناس، اِک اِکلا سوبھا پائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، نرِگن سرِگن کار کمائیندا۔ نرمل جوت جوت پرکاش، دیا باقی نہ کوئے اِکائیندا۔ آد جگاد اپنی پوری کر نہارا آس، ترسنا ہور نہ کوئے دکھائیندا۔ سدا سہیلا داسی داس، سیوک اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت اِک سہائیندا۔ ساچا تخت سری بھگوانت، پاربرہم پر بھ آپ سہائیا۔ لیکھا جان آد انت، جگا جگنت دے وڈیائیا۔ بھيو ابھیدا جانے مہما اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ ست ستوادى نار کنت، ست پُرکھ نرِجن ولس وٹائیا۔ ناؤں نرِکارا ساچا منت، منتر اپنا نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر کھیل اولّا، اینکارا آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچ سنگھاسن سوبھا پائیندا۔ دیکھ دیا آپے بلا، تیل باقی نہ کوئے دکھائیندا۔ سچ سنگھاسن اِکو ملا، دوجا سنگ نہ کوئے رلائیندا۔ نرِگن نرِگن پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساچا گھر ساچے سوبھا پائیندا۔ تخت نواسی اینکارا، اکل کلا اکھوائیا۔ پاربرہم پر بھ ہو تیار، نرِگن اپنی دھار چلائیا۔ محل اٹل اُچ منارا، سوبھا وُنت آپ سہائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ نورِ الہی ہو اُجیارا، ظہور اِکو اِک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہو بھوپ وڈ وڈیائیا۔ ساچے تخت شاہو بھوپ، شہنشاہ اِکو نظری آئیندا۔ نہ کوئی رنگ نہ کوئی رُپ، ریکھ بھیکھ نہ کوئے جنائیندا۔ نہ کوئی دِشانہ کوئی کوٹ، ونڈن ونڈن نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی کایا نہ قلبوت، متوت نہ کوئے درسائیندا۔ نرِگن نرِویر نرِکارا پاربرہم پر بھ حق محبوب، سچ محلے سوبھا پائیندا۔ دساونہارا سچ عروج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُجرہ اِکو اِک وڈیائیندا۔ تخت نواسی شاہ سلطانا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیا۔ دُھر سندیسہ ٹھمرانا، اِکو ٹھم جنائیا۔ شبدی سُن سُن بلوانا، بل اپنا دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، بھو کوئے نہ پائیندا۔ آد جگادی جانے کم، نہکرمی کرم کمائیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بنھ، ساچا راہ دکھائیندا۔ کر پرکاش سورج چن، کرن کرن ڈگمگائیندا۔ دیونہارا نام دھن، وشن برہما شو جھولی آپ بھرائیندا۔ سناونہارا راگ کن، دُھن انادی ناد و جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی آد پُرکھ، پُرکھ پُرکھو تم آپ کرائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا روگ نہ لاگے رائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کل دھرائیا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ پنچ تت کایا دیوے وتھ، وست اپنی آپ ورتائیا۔ آتم پر ماتم مارگ دس، برہم پاربرہم میلا سبھائیا۔ ساچے مندر آپے وس، بنک دوارے دئے وڈیائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، پرکاش پرکاش نال ملایا۔ کر کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی گت سمجھائیا۔ رہبر ہو کے داسی داس، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، گگن منڈل پردہ لاہیا۔ گوپی کاہن نچائے راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کھلایا۔ اپنا کھیل کرے ہر خالق، نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگادی بن پرتپالک، سیوک ساچی سیو کمائیندا۔ کوئی نہ رکھے نندرا آلس، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ اپناروپ دھرائے خالص، صورت سچ سچ درڑائیندا۔ دو جہاناں بنے ثالث، ساچی ثالثی آپ کمائیندا۔ نرگن سرگن جنائے عبادت، نام ندھانا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخت اکو اک سہائیندا۔ ساچے تخت نرگن چڑھیا، نر ویر نظر کسے نہ آئیندا۔ محل اٹل اُچ منار کھڑیا، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ نش اکھر آپے پڑھیا، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ مہربان مہربان مہربان مہر نظر آپے کریا، بے نظیر نظر اپنی آپ بدلائیندا۔ شہنشاہ سلطان وسے ساچے گھریا، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ نر بھو ہو کدے نہ ڈریا، بھے اپنا سرب دکھائیندا۔ نہ جنمے نہ کدے مریا، جنم مرن نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ بھنیا نہ کسے گھڑیا، گھڑن بھننہار آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت چرن کائیندا۔ ساچے تخت چرن دھر، دیوے مان وڈیائیا۔ کرپا کر نرائن نر، نر اکو بو جھ بھجھائیا۔ گھلاونہارا ساچا در، در دروازہ اک درسائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا جانے سیس دھر، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ شاہ بن حقیر، حضرت اپنا پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا جگت کیر،

لیکھا سب دا آپ جنائیندا۔ بدلتھارا آد آنت تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ چڑھ کے چوٹی ویکھے اخیر، آخر اپنا آسن لائیندا۔ نیت نوت نہ ہوئے دگیر،
 ساتک ست ست اکو رنگ رنگائیندا۔ شاہ پاتشاہ وڈ پیرن پیر، امام امامہ سر اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا گنی گہیر، گور اپنی
 کار کمائیندا۔ کار کمائے سچھنڈ، سچھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی وندن وند، سبجگ تریتا دواپر کلجگ گنڈھ پوائیا۔ کھانی بانی اک انند، اندج جیرج اتبھج
 سیج پرا پسنٹی مدھم بیکھری کرے گڑمائیا۔ گیت سہاگی ڈھولا سوہلا چھند، گر اوتاراں پیر پیغمبراں راگ سنائیا۔ لیکھا جان ہتی دند، رسنا جہوا صفت
 صلاحیا۔ بھو جنائے جیو پنڈ، اند برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، سرور اکو اک رکھائیا۔ لیکھا جان سرپت اند، کروڑ تیتپسا دے
 سرنائیا۔ وشن برہما شو ہو بخشند، بخشش اپنی رہیا کرائیا۔ وڈ داتا گنی گہند، گھر سچے وسے بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان اُپجائے ساچی بند، ست انادی ناؤں
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخت اکو اک رکھائیا۔ تخت رکھے اکو ایک، اینکارا آسن لائیندا۔ دو جہاناں ساچی ٹیک، لوآں پُریاں
 برہمنڈاں کھنڈاں حکم منائیندا۔ وشن برہما شو رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کسے نہ آسیندا۔ زمیں اسماناں کرے ہیئت، ہتکاری پھیرا پائیندا۔ گر اوتاراں نظری
 آئے نیتن نیت، دور دراڈا پنڈھ مکائیندا۔ پیر پیغمبراں اندر رہیا کھیڈ، گرہ مندر ڈیرہ لائیندا۔ شبد سندیسہ اکو بھج، کلمہ نبی رسول پڑھائیندا۔ مانہارا
 سہنجی سیج، امر آتر آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تخت اک وڈیائیندا۔ ساچا تخت دو جہاناں والی،
 ہر اکو اک جنائیا۔ کرے کھیل زرگن نور جوت اکالی، اکل کل بے پرواہیا۔ کلجگ اتم کھیلے کھیل زراں، زرویر نظر کسے نہ آئیا۔ چلے چلائے اولڑی چالی،
 شاستر سمتر وید پُراں کہن نہ پائیا۔ ویکھنہارا گگن منڈل دیک تھالی، روس اپنے حکم بھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن
 اک سہائیا۔ سچ سنگھاسن سو بھنیک، سو پُرکھ زرنجن آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن لاشریک، شہنشاہ اپنی دیا کمائیندا۔ اینکارا کرے اڈیک، آد زرنجن نور
 دھرائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل کھلائے ٹھیک، سری بھگوان وند وندائیندا۔ پاربرہم برہم جانے سچ پریت، پریتوان پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جیو جنت
 سادھ سنت بھگت بھگوانت پر کھنہارا نیت، نیت نیت اپنی کار کمائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ دسہارا ڈھولا گیت، نام ندھانا آپ سمجھائیندا۔ وکھاونہارا

شودوالا مٹھ دیہرا مندر مسیت، گرو دوار گنڈھ پوانیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ دکھائیندا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھ، نظر کسے نہ آئیندا۔ بیٹھنہارا سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھائیندا۔ صدی چودھویں رہی بیت، پیر پیغمبر آپ ہلائیندا۔ کرے کھیل بیسن بیسن، بیس یسارہ نکائیندا۔ چھتر جھلے نہ کسے سیس، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ پُرکھ اکال جنائے اک حدیث، دو جہاناں کلمہ آپ پڑھائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا چکی لئی پیس، بیسن انتم انت مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تخت نواسی اکو تخت سہائیندا۔ تخت نواسی ساچے تخت آسن لا، ڈھر فرمانا تھم جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے بلا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ بھگت دوارا اک وڈیا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ چار جگ دے وچھڑے لئے ملا، کٹھے کیتے اکو تھائیا۔ نیوں نیوں سجدہ سیس رہے جھکا، نیتز نین نین شرمائیا۔ کھانی بانی بنے ملاح، انجیل قرآن دین صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دربارا اک لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے نٹھے، کلجگ انتم پنڈھ مکائیا۔ مہینہ چیت ہوئے اکتھے، چیتن ہر جو آپ کرائیا۔ درگاہ ساچی ہر سرنائی ڈھٹھے، اپنا مان مٹائیا۔ اسیں رہ گئے کئے بکے، تیرا انت کوئے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سیوا کر کر تھکے، دوس رین سیو کمائیا۔ چاروں کٹھ جیو جنت کوڑی کریا مارن دھکے، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آئیا۔ کایا چولے سب دے پھٹے، نام تاگا سکے نہ کوئے سوائیا۔ گر کے ہٹ نہ کوئے وکے، کرتا قیمت کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دوار آ، اکو الکھ جگائیا۔ توں صاحب داتا بے پرواہ، بے انت تیری وڈیائیا۔ تینی اوتار رہے سیس جھکا، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ بھگت اٹھاراں رہے شرما، کبیر جلاہا رہیا سناٹیا۔ عیسیٰ موسیٰ نین نہ سکے کوئے اٹھا، محمد رووے مارے دھاپینا۔ نانک گو بند رہیا سمجھا، چار ورن اک پڑھائیا۔ کلجگ انتم آوے بے پرواہ، نہہکنا ناؤں رکھائیا۔ کل کلکی پھیرا پا، سمبل اکو دھام وڈیائیا۔ کلجگ لیکھا دئے مکا، لہنا کوئے رہے نہ رائیا۔ ستجگ ساچا چند دئے چکا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی اکو اشٹ دئے وکھا، درشٹ سب دی آپ گھلائیا۔ پُرکھ اکال نظری جائے آ، دین دیال ہوئے سہائیا۔ سوہلا اکو دئے جنا، سو پُرکھ زرنجن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم برہم میلادئے ملا، سرت شبد کرے گڑمائیا۔ بجر کپائی گنڈا دیوے لاہ، بند تاکی آپ گھلائیا۔ امرت آتم جام دئے پیا، اٹھسٹھ لیکھا دئے مکائیا۔ نچ نیز

دئے کھلا، دوئے لوچن بند دکھائیا۔ آتم سبجا دئے سہا، سچ سہنجنی اک دکھائیا۔ بھگت بھگوان میلادئے ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔ گر چیلایا گھر دئے بہا، چیلایا گر اکو نظری آئیا۔ سجن سہیلا بنے سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کوڑی کریا کرے فنا، فیصلہ اتم اپنے ہتھ رکھائیا۔ گو بند سورا بنے گواہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ راج راجاں شاہ سلطان لیکھا دئے مکا، خالق دیکھے تھاوں تھانیا۔ چوداں طبق مارن دہا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ وشنوؤں ملے نہ کوئی تھان، برہما بھجے واہو داہیا۔ شکر ترسول دئے سٹا، جٹا جوٹ اپنا مان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تخت ڈیرہ لائیا۔ ساچے تخت ڈیرہ جائے لگ، سری بھگوان آپ لگائیندا۔ پرگٹ ہو سورا سرگ، شہنشاہ اپنا تھم منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے سد، سدا اپنا نام دوائیندا۔ کوڑی کریا پار حد، حدود اپنی اک دکھائیندا۔ لیکھا جانے ساچے ند، پنچم راگ ناد شبد دھن آپ سنائیندا۔ انتر آتر کراونہارا ساچا جج، مکہ کعبہ ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنگھاسن اک دکھائیندا۔ سچ سنگھاسن دئے دکھال، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، جو پرہہ آئے سرنائیا۔ میل ملائے دین دیال، دین اپنے رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر دکھائے سچی دھر مسال، گھر گھر وچ دیکھ دکھائیا۔ شبد اگمی وجے تال، ڈھولک پھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ امرت سوہے سہاواتال، اٹھسٹھ روپ نہ کوئے وڈیائیا۔ دیک دیا نرمل جوتی دیوے بال، اگیان اندھیر دئے گوائیا۔ شبدی شبد بنے دلال، ہر سنگر سیو کمائیا۔ لیکھا جانے حق حلال، حقیقت دیکھے بے پرواہیا۔ مرید مرشد چلے نال نال، بھگت بھگوان سگلا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے دئے وڈیائیا۔ در دروازہ وڈ وڈیا، ہر وڈا دیا کمائیندا۔ کلج اتم پھیرا پا، نہہکنک ناؤں رکھائیندا۔ شبد ڈنک اک وجا، دو جہاناں آپ جگائیندا۔ رہبر بنے آپ خد، خدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ گرہ گرہ گھر گھر در در دیوے نام سدا، دھر سندیسہ اک الائیندا۔ دین مذہب دی مکے حد، ذات پات پندھ مکائیندا۔ پاربرہم دی اکو جد، وشن بنس وڈیائیندا۔ نرگن دھاروں سرگن کڈھا، ہر سنگر کھیل کرائیندا۔ آتم پر ماتم پریم ڈوری انتر بدھا، تند نظر کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے پنچ تت کایا ماٹی تن سو سٹھ ہڈا، نار بہتر پھول پھلائیندا۔ گیت گو بند نور الایہی ساچا ڈھولا گائے چھندا، چھہبر اپنے نام لگائیندا۔

بندیخانوں کڈھائے بندہ، بندگی اِکو اِک سمجھائیندا۔ سنگر مل نہ ہووے گندہ، کوڑی کریا ناتا توڑ تڑائیندا۔ کھولنہارا ترے گن وچا جندا، کنجی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، نہہکتک نرائن نر، ساچے تخت اِکو ڈیرہ لائیندا۔ ساچے تخت پر بھ ڈیرہ لاویگا۔ نرگن اپنی دھار چلاویگا۔ اگم اتھا کھیل کراویگا۔ کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ ساچی سکھیا اِک سمجھاویگا۔ دھر دا لیکھامات وکھاویگا۔ ساچی بھچھیا سنگر ورتاویگا۔ سنجگ آپ جگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخت نواسی اِک اکھواویگا۔ تخت نواسی اِک اکھواویگا۔ پر بھ اپنا پھیرا پائیگا۔ کلج کوڑا ڈیرہ ڈھاہیگا۔ سنجگ ساچا راہ وکھائیگا۔ بھگت بھگوان میل ملائیگا۔ نرگن جوتی جوت چکائیگا۔ شبد بھنڈار اتوٹ، آپ ورتائیگا۔ پنج تت لگا چوٹ، سرت شبد آپ اٹھائیگا۔ کوڑی واسنا کڈھ کھوٹ، امرت رس اِک بھرائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیگا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ سری بھگوان ساچا مارگ لاویگا۔ چار ورن اِکو گھر وساویگا۔ اٹھاراں برن پنڈھ مکاویگا۔ پُرکھ اکال اشٹ وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن ساچے چڑھ، اِکو حکم سناویگا۔ اِکو حکم سنائے نوکھنڈ، نو در وچے ودھائیگا۔ کلج مٹے رنڈیا رنڈ، سنجگ ست کرے گڑمائیا۔ گیت سہاگی ساچا چھنڈ، اتم پر ماتم اِک سمجھائیگا۔ ہنگ برہم مکے پنڈھ، سو پُرکھ نرنجن میلا سچ سبھائیگا۔ نج اتم نج گھر نج رسیا دے انندا، انندا اِکو اِک وکھائیگا۔ دئی دویت ہووے ہنگتا مایا متارہن نہ پائے کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے رکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اِک جنائیگا۔ ساچا راہ اِک جناویگا۔ لکھ چوراسی مارگ پاویگا۔ راگ انادی اِکو گاویگا۔ برہم برہادی کھوج کھجاویگا۔ آد جگادی پھیرا پاویگا۔ بن باڈی سیو کماویگا۔ بھگت دوارا اِک وساویگا۔ نرگن دھارا اِک چلاویگا۔ پُرکھ اکال نظری آویگا۔ بن دلال پار کراویگا۔ بے مثال کھیل کھلاویگا۔ سُن مریداں حال، دیا کماویگا۔ مُرشد کر خیال، خالق اپنا رنگ وکھاویگا۔ لہنا دینا چھے شاہ کنگال، شہنشاہ اِکو گھر وساویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مندر اِکو اِک وڈیاویگا۔ مندر اِکو اِک وڈیاویگا۔ پر بھ اپنا نام جپاویگا۔ گر اوتار پیر پینمبر نال رلاویگا۔ وشن برہما شو دھیان لگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی آپ کمائیگا۔ شبد وچولا اِک رکھائیگا۔ نرگن تولا سیو کمائیگا۔ پردہ

اوہلا آپ مٹائیگا۔ سوہنگ بولا آپ سمجھائے گا۔ دُجا رولا کوئے نہ پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تُوں میں میں تُوں ونڈ نہ کوئے ونڈائیگا۔ تُوں میں نہ میرا تیرا، تیرا میرا رہن نہ پائیا۔ پاربرہم پر بھ کرے حق نیڑا، نیرن نیرا ویکھ دکھائیا۔ شبد اگئی ناؤں رکھائے سنگھ شیرا، شہنشاہ اپنا بل دھرائیا۔ نو سو پورا نوے چوکڑی جگ پایا گھیرا، باہر نکل کوئے نہ جائیا۔ دو جہان چرناں ہیٹھاں رکھے اپنا ویڑا، برہمنڈ کھنڈ انگلیاں ہیٹھ دبا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اتھاہ، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سنا، راگ انادی آپ جنائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور آد جگادی جگا جگنتر سدا سد ہوئے سہا، سہانک اکو نظری آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن اسیں جس نوں مندے گئے خدا، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ جس دے نالوں رہے جدا، جز اپنے نال ملائیندا۔ جس داصفت صلاحی کلمہ گئے پڑھا، سولش اکھر راگ الائیندا۔ سارے بردے بنو غلام، غربت سب دی میٹ مٹائیندا۔ در بردے کرو سلام، علیکم اکو راہ جنائیندا۔ کلجگ انتم دیون آیا پیغام، صدی چودھویں ویکھ دکھائیندا۔ بیس پیسا بدل دیوے نظام، نوبت اپنے نام سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تخت اکو اک رکھائیندا۔ سچا تخت اکو رکھ، رکھک بنے ہر گھٹ تھانیا۔ کلجگ انتم ہو پر تکھ، پارکھو اپنا پھیرا پائیا۔ شبد اگئی مارگ دس، شاہ سلطان رہیا اٹھائیا۔ بھگت بھگوان ہر دے وس، بھو ابھید کھلایا۔ کلجگ میٹ رین اندھیری مس، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ دیونہارا دھیرج سنتو کھ ہٹھ، ست اکو اک درڑائیا۔ چار ورن جنائے برہم مت، من مت نہ کوئے چترائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت دے سُکائیا۔ لیکھا چکائے سپاں ساڈھے تن تن ہٹھ، جس جن اپنے چرن لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان ہو مہربان، نیترا کھ اک کھلایا۔ نیترا کھ کھولے نین، نین اپنا میل ملائیندا۔ بن نانک کبیر کسے دا بنیا نہ سچا سین، ساجن سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ رسنا جھوا سکے نہ کوئے کہن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان صفت صلاحیندا۔ آد آنت جگا جگنت سری بھگونت جن بھگتاں آئے آپ لین، زرگن سرگن ویکھ دکھائیندا۔ سدا سہیلا چکائے لین دین، دینا سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، تخت اکو اک جنائیندا۔ اکو تخت لینا جان، جس وچ وڈی وڈیائیا۔ تخت

نواسی حکمران، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیہ۔ آد جگادی دیونہار فرمان، ڈھر فرمانا آپ سناہیا۔ پیر پیغمبر سُنن نال دھیان، گر اوتار جھولی لین بھراہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتنم ور، سنت سہیلے گرو گرجیلے، آپ اپنا میل ملاہیا۔

* ۲۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپارائے ضلع جالندھر *

بھگت کہن دس بھگوان، پر بھو کی تیری وڈیاہیا۔ کلجگ انت ہوئے حیران، تیرا بھو کوئے نہ پانیا۔ چاروں کنٹ شرع شیطان، گھر گھر کرے لڑاہیا۔ نام دسے نہ کسے مکان، گر در مندر مسجد مٹھ شو دوالے دین ڈہاہیا۔ دھرم ملے نہ کوئے نشان، دہ دشا ہوئی ہلکانیا۔ ساچا راگ سنے نہ کوئی کان، ڈھن آتمک ناد نہ کوئے وجانیا۔ گا گا تھکی رسنا جہوا زبان، زیر زبر تیری سمجھ کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ بھگت کہن پر بھ ساچا پیتا، ساچی ریت دے بتانیا۔ تیرا دھام سدا انڈیٹھا، جگت نیتز نظر نہ آہیا۔ لہ لہ تھکے مندر مسیتاں، محفل گھر گھر ڈیرہ لایا۔ نور نظر نہ آیا اتینا، ترے گن پردہ نہ کوئے لاہیا۔ ناتا چکے نہ ہست کیٹاں، اوچ پنچ بھو نہ کوئے گواہیا۔ کایا ہوئے نہ ٹھانڈی سینا، سینل دھار نہ کوئے وہانیا۔ زرگن بچھے نہ حق پریتا، پریم پریتی نہ کوئے سکھانیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ کوٹن وار پیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ بھگت کہن بھگوان دس، دوئے جوڑ کرن عرضوہیا۔ سرشٹ سبائی ویکھیا نس نس، مارگ نظر کوئے نہ آہیا۔ کوڑی کریا گئے پھس، پھانسی جم نہ کوئے کٹانیا۔ دھیرج جت نہ رہیا ہٹھ، ست سنتو کھ نہ کوئے رکھانیا۔ نہا نہا تھکے تیر تھ تھ، اٹھسٹھ پھیرا پانیا۔ پڑھ پڑھ پُستک گئے اک، انتر اکھ نہ کوئے گھلایا۔ نیڑا کرے نہ کوئے حق، حقیقت دے نہ کوئے جنانیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، رتی رت نہ کوئے سکھانیا۔ گھر ملے نہ برہم مت، پاربرہم نہ کوئے سرناہیا۔ لہنا چکے نہ ہتھو ہتھ، خالی ہتھ دین ڈہانیا۔ کتھے لگیوں پڑکھ سمر تھ، تیری ذات نظر نہ آہیا۔ نظر نہ آئے اگئی ہٹ، ونجارا ہٹ نہ کوئے گھلایا۔ منکا منکا مالائی رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوانیا۔ ملیا نور نہ جوت پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے

گواہیا۔ سچا صاحب نہ دسیا رگھناتھ، رگھپت روپ نہ کوئے درساہیا۔ ملیا میل نہ کملاپات، نیرت نین نین درساہیا۔ کر کرپا دے دات، در تیرے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ بھگت کہن سری بھگونت، تیرا راہ نظر نہ آہنیدا۔ کلجک نظر نہ آئے کوئی سنت، سنگر ساجن میل ملاہنیدا۔ ترے گن مایا پردہ پایا بے آنت، ذئی دویت نہ کوئے مٹاہنیدا۔ گڑھ تٹے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے جٹاہنیدا۔ بھو نہ پائے کوئی پنڈت، بودھ اگادھ نہ کوئے سمجھانہنیدا۔ ملے میل نہ کسے اکھنڈت، کھڑگ کھنڈا نہ کوئے چکائہنیدا۔ ناتا تٹے نہ جیرج انڈج، اُتبھج سیتج پنڈھ نہ کوئے مکائہنیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے سہس جھکائہنیدا۔ بھگت کہے بھگوان اگم، اگم تیری وڈیایا۔ کون جانے ہر تیرا گم، نہکرمی کرم کمایا۔ گا گا تھکے دماں دم، پون سواس صفت صلاحیا۔ لیکھے لگا نہ کایا چم، چم درشتی نہ کوئے بدلائیا۔ ہر کھ سوگ نہ چکلیا غم، چنتا روگ نہ کوئے مٹایا۔ بھانڈا بھرم نہ دیوے کوئی بھن، کوڑی کریا نہ باہر کڈھایا۔ پرکاش ہوئے نہ نیرت اٹھ، جوت زرنجن نہ کوئے رُشٹایا۔ نادشبد نہ سنے کوئی دُھن، انراگی راگ نہ کوئے سٹایا۔ ناتا تٹے نہ واسنا من، منسا پور نہ کوئے دکھایا۔ ساچا ملیا نہ نام دھن، پھر پھر دیکھی سرب لوکایا۔ وڑ وڑ بیٹھے چھپر چھن، محل اٹل نہ کوئے رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، جس بدھ تیرا درشن پائیا۔ بھگت کہے بھگوان تیرا درس، بن تیری کرپا نظر کسے نہ آہنیدا۔ جگ چوکڑی رہے ترس، کوٹن کوٹ دھیان لگائہنیدا۔ کر کرپا ہر میگھ برس، ترسنا ترکھا سرب گواہنیدا۔ لیکھا جانے عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھجائہنیدا۔ کلجک اتم رہے بھٹک، بھادنا کوئے نہ پور کرائہنیدا۔ نو دوارے رہے اٹک، دسویں میل نہ کوئے ملاہنیدا۔ ساچی نظر نہ آئے سڑک، مارگ راہ نہ کوئے پائہنیدا۔ بیچ وکارا چڑھیا کٹک، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے اٹھائہنیدا۔ لکھ چوڑاسی وچ رہے لٹک، پھڑ باہوں پار نہ کوئے کرائہنیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، در تیرے دھیان لگائہنیدا۔ بھگت کہے بھگوان تیرا دھیان، دھیان دھیان وچ جنایا۔ بن پڑھیاں دے گیان، چوڑاں و دیا کم کسے نہ آہیا۔ چوڑاں لوک ہون خیران، ملے سرن تیری سرناہیا۔ چوڑاں طبق نین شرمان، اکھ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ وشن برہما شو ڈھولے گان، گا گا شکر منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در منگی

اک سرناٹیا۔ بھگت بھگوان دے سرنا، سرنگت اک اکھوانیندا۔ نیتز نین اک کھلا، نج نیتز منگ منگانیندا۔ جنم مرن پنڈھ مکا، آون جاون گیڑ کٹانیندا۔ دو
 جہاناں لیکھا دے مکا، رائے دھرم نہ ڈن لگانیندا۔ چتر گپت حساب نہ سکے دکھا، لاڑی موت نہ کوئے پرناہیندا۔ انتم اپنی گودی لئے اٹھا، دوہی آس نہ
 کوئے رکھانیندا۔ کبیر جلاہا گیا سمجھا، سچ سندیہ اک الایندا۔ محل اٹل ہوئے رشنا، دیک دیا اک جگانیندا۔ جس جن ملے بے پرواہ، بے پرواہی کھیل
 دکھانیندا۔ پھڑ باہوں گلے لئے لگا، آپ اپنے رنگ سمانیندا۔ چرن کول لئے بہا، تھر گھر اپنی ونڈ ونڈانیندا۔ سچھنڈ دوارا دے سہا، سوبھاؤنت سوبھا پانیندا۔
 ساچے تخت ڈیرہ لا، تخت نواسی حکم ورتانیندا۔ پر تھمی آکاش پار کرا، گنگ منڈل چرناں ہیٹھ دبانیندا۔ منڈل راسی راس رچا، گوپی کاہن ناچ نچانیندا۔
 پُرکھ ابناسی سچا شہنشاہ، پاتشاہ اکو نظری آئیندا۔ بھگت بھگوان لیکھے لئے لگا، لیکھا اپنے ہتھ رکھانیندا۔ کھجگ آنت سیری بھگوانت ساچی سکھیا دے سمجھا،
 سمجھ سمجھ وچ ملائیندا۔ اشارے نال دے رضا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ درڑانیندا۔ جن بھگتاں آنت
 جانا جاگ، سیری بھگوان آپ جگانیا۔ دیونہارا ساچی دات، زرگن داتا وڈ وڈیانیا۔ کھجگ میٹے اندھیری رات، ساچا چند کرے رشناٹیا۔ نظری آئے اک
 اکانت، اک اکلا آسن لائیا۔ سچ سنائے اگئی گاتھ، سوہنگ اکھر کرے پڑھانیا۔ لہنا دینا دیکھے مستک ماتھ، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان رہیا جنانیا۔ بھگوان کہے بھگت میرے میت، مہتر پیارا آپ جنانیندا۔ سوہنگ ڈھولا گاونا گیت، ہر گوہند میل ملائیندا۔
 سبج دی ساچی ریت، سو پُرکھ زرنجن آپ چلانیندا۔ کھہرا چھٹے مندر مسیت، کایا مندر اندر اپناراگ الایندا۔ مانس جنم لینا جیت، ہار روپ نہ کوئے
 وٹانیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کرے ٹھانڈی سیت، سیتل دھارا اک وہانیندا۔ برہم پار برہم لگائے سچ پریت، پریتوان بندھن پانیندا۔ لیکھا چکے ہست
 کیٹ، گھٹ گھٹ اکو نظری آئیندا۔ مٹھا کرے کایا کوڑا بٹھ، امرت رس اک بھرانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ تیری انتم ور،
 بھگت بھگوان آپ درڑانیندا۔ بھگت کہے سُن سچے سچن، بھگوان دے وڈیانیا۔ چرن دھوڑی زمل مجن، دُرمت میل دھوانیا۔ صاحب سنگر دین دیال
 ٹھاکر سوامی آیا پردے کجن، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ نام بھگتی رکھے گھن، نُماری اکو اک چڑھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور،

سچ کہانی آپ سنائیے۔ سچ کہانی سنائے گا تھا، بھگت بھگوان دیا کمائیندا۔ آد جگادی داسی داسا، جگ جگ سیو کمائیندا۔ کلجگ آنت نور جوت پرکاشا، پنچ تت
 چولا نہ کوئے دکھائیندا۔ نرگن نرگن دیونہار دلاسا، سرگن اپنا بندھن پائیندا۔ پوری کرے ہرجن آسا، نر اساروپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دیا کماواں گا۔ نرگن ہو کے میل ملاواں گا۔ سرگن کوڑا پنڈھ مکاواں گا۔ نام چھند
 اک سناواں گا۔ بندی خانہ توڑ تڑاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ وچھڑے میل ملاواں گا۔ جگ وچھڑے آپ ملایگا۔ مہربان
 دیا کمایگا۔ پورب لہنا جھولی پائیگا۔ نیتز نیناں نظری آئیگا۔ رسنا کہہ نہ کوئے سنائیگا۔ بھگت ریتی اک وڈیائیگا۔ ساچی ریتی آپ جنائیگا۔ ہست کیٹی رنگ
 رنگائیگا۔ اندھیٹھی کھیل کھلایگا۔ سرتی شبدی میل ملایگا۔ اکال مورتی کار کمائیگا۔ ناد تورتی اک سنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں ویکھ دکھائیگا۔ جن بھگتاں ویکھ دکھائیگا۔ آتم آتر پردہ لاہویگا۔ نو دوارے پار کراویگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک چرناں ہیٹھ رکھائیگا۔ ایڑا پنگل منہ دے
 بھار سٹاویگا۔ امرت آتم جام پیاویگا۔ نجھہر جھرننا اک جھراویگا۔ اگیان اندھیر مٹاویگا۔ دیپک دیا ڈگمگائیگا۔ آتم سیجا سو بھا پائیگا۔ سرتی شبدی رنگ
 رنگائیگا۔ بحر کپائی توڑ تڑاویگا۔ ساچی ہائی اک دکھائیگا۔ آتم سیجا سو بھا پائیگا۔ برہم اپنا برہم جناویگا۔ پاربرہم پر بھ کھیل کھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ اٹھائیگا۔ جن بھگتاں آپ اٹھائیگا۔ پر بھ اپنا پردہ لاہیگا۔ چاروں گنٹ نظری آئیگا۔ نرگن دیپ اک رشنائیگا۔ کل کلکی
 پھیرا پائیگا۔ نہہکنکا ڈنک وجائیگا۔ راؤ رنگاں آپ ہلایگا۔ بھگت دوار بنک اک سہائیگا۔ ساچا مارگ اک دکھائیگا۔ در دروازہ اکو وار بنائے گا۔ جو جن آ کے
 سیس نوایگا۔ پھڑ باہوں گود بہائیگا۔ آتم پر ماتم میل ملایگا۔ برہم پاربرہم جوڑ جڑائیگا۔ ایش جیو جگدیش اپنی گنڈھ دکھائیگا۔ نام مردنگ اک سنائیگا۔ چاٹھ
 رنگ ویکھ دکھائیگا۔ سورا سرننگ دیا کمائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل، سوہنگ ڈھولا پھیر گائیگا۔ جو در
 دروازے آویگا۔ پر بھ ساچے درشن پائیگا۔ نرگن داتا نظری آویگا۔ پُرکھ اکال اشٹ درساویگا۔ سرشٹ سبائی ناتا توڑ تڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ دکھائیگا۔ ساچی ریت دے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیگا۔ سچھنڈ دا سچ نشان، لوک مات جھلایا۔ تحت نواسی نوجوان،

نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سندیسہ دیوے حکمران، حاکم اکو اک وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن اک پروان، نام پروانہ جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان لئے پچھان، بے پچھان
 ویکھ وکھائیا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جو جن سوہنگ ڈھولا گان، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ایہتھے اوتھے دو
 جہاناں ملے آن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ بھگت کہن پر بھ تیری
 اوٹ، دھیان اکو اک رکھائیا۔ کلجگ آلیوں ڈگے بوٹ، سکے کوئے نہ مات اٹھائیا۔ نیتزن نیر روت، روت روت روت دین دُہائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر تیری کر نہ سکے سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ بن تیرے نام تیرے کلمے آئی نہ کسے ہوش، ہوچھی مت نہ کوئے گوائیا۔ تیرے بردے ہوئے
 بے دوش، دوش لگے نہ کوئے رائیا۔ تیرے ملن دا ساچا شوق، آتر آتم دھیان لگائیا۔ تیرے در نہ سکئے پہنچ، تیرا گھر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے درس بے پرواہیا۔ بھگت کہن تیرا دُور دُراڈا پندھ، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان
 انجیل قرآن کہانی بانی گا گا تھکی تیرا چھند، شہنشاہ تیرا رنگ نہ کوئے وکھائیندا۔ صفت صلاحی تیرے بند، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیندا۔ کر کرپا اپنا دے
 سچا انند، اند اکو اک نظری آئیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا
 سچا بھائیندا۔ بھگوان کہے بھگت پیار، پیار پیار نال گڑمائیا۔ جگ چوکڑی جگت وبار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا ہنڈھائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیار، نرگن نور
 جوت کرے رُشنائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ دا قرضہ دے اُتار، مقروض اپنی سیو کمائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے بھگت بھگوان میلے ایکا وار، ایکنکارا
 ہوئے سہائیا۔ بھگت وچھل گرور گرودھار کھولنہار کواڑ، سچ دربارے سو بھاپائیا۔ سنت سہیلے ویکھے ساچے لاڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سیہرا سیس ہر گندائیا۔ بھگت جنو سد رکھو یاد، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ کلجگ آنت سنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نرگن نور
 نرنکار نرنکار اجوئی رہت رکھے لاج، انھو اپنی کار کمائیا۔ راتیں سُنٹیاں دے جاگدیاں شبد سرُپی مارے واج، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملائی۔ بھگت جنو نہ کرو وچار، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کرے پار، نیا نوکا نام

چڑھائیندا۔ اِکو ڈھولا بولو، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان جیکار، بے جیکار لوک پر لوک کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تہاڈے چلن نال نال، سگلا سنگ رکھائیندا۔ بھگت دوارے دتے بٹھال، پھڑ باہوں حکم منائیندا۔ اتم سارے ہوئے کنگال، شہنشاہ اِکو نظری آسیندا۔ نانک گو بند پورا کرے سوال، موسیٰ عیسیٰ محمد آسا جھولی پائیندا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پر بت سُت دُلا را دئے اُٹھال، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ ساچے مندر محل اٹل اُچ منار سمبل نگر کھیل کرے کمال، کرتا اپنی کار کمائیندا۔ سُت دُلا را اگئی بنے دلال، دو جہاناں سیو کمائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت بھگونت لئے بھال، اندر وڑ ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمائیندا۔ آپے نئے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ گھر گھر در در جن بھگتاں دیوے آپ جمال، نور نورانہ نظری آسیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، آپ اپنی گود بٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، بھگت بھگوان شبد گیان، دیونہارا سچا دان، انملڑی دات آپ ورتائیندا۔ انملڑی دات چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک اکھوائیا۔ اتم سچ سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائیا۔ اُپر بیٹھ سورا سربنگ، بھگوان بھگت ویکھے چائیں چائیا۔ سنت سہیلا وِلا آئے لنگھ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر کھیاں دیوے اک انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ گر سکھ ڈھولا گاوندے سوہنگ چھند، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ ناتا ٹٹا لکھ چوراسی بند، بندی خانہ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اِکو وار جنائیا۔ بھگتاں دیوے سچ دلیل، ہر سنگر دیا کمائیندا۔ درگاہ ساچی لبھے نہ کوئے وکیل، دُکلا نظر کوئے نہ آسیندا۔ اوتھے چلے نہ کوئے اپیل، حکم اِکو اک سنائیندا۔ کلجک ویلا آنت اخیر، بیس بیسا آپ درڑائیندا۔ بن ہر پُرکھ نرنجن کٹے نہ کوئے زنجیر، کڑی کڑی بند نہ کوئے کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے دِگِیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ لکھ چوراسی نیتز وہاوے نیر، دُکھیاں درد نہ کوئے وندائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اِکو گھر وکھائیندا۔ بھگت جنو ہر ویکھو گھر، ہر مندر ملے وڈیائیا۔ دو جہاناں چکے ڈر، بھے روپ نہ کوئے جنائیا۔ درس دِکھائے اگے کھڑ، ہر سنگر وڈ وڈیائیا۔ سچ محلے جانا چڑھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، اتم پر ماتم ہوئے گُرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن کول اُپر دھول دیوے اک سرنائیا۔

* ۲۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر *

پر میثور بنیا ہرجن داس، در در سیو کمائیندا۔ پورب کرے پوری آس، آپا سرب مٹائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو شاخ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔
جگ جگ پت لئے راہ، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ کلجگ اتم چلے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر میثور پرم پُرکھ
سیوک روپ وٹائیندا۔ پر میثور بنیا سیوک آپ، اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جڑیا بھگت بھگوان پتا پوت مائی باپ، ساک سجن سین اِکو اک نظری آئیا۔ دیونہارا
سچی دات، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوادار سچ سیوامات کمائیا۔ سیوادار بن دربان، در در گھر گھر ویکھ
وکھائیندا۔ دیونہار وڈیائی مان، اِہمان میٹ مٹائیندا۔ ستجگ دا سچ نشان، بھگت بھگوان آپ جھلائیے۔ ویکھنہارا مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاؤ بھگتاں وچ رکھائیندا۔

۲۱۱

اندر باہر اِکو میت، متر پیارا ہر اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان دی ساچی ریت، ہر سنگر آپ چلائیے۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیندا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ اندر باہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ در درویش بن بھگھارا، سری
بھگوان پھیرا پائیا۔ بھگت دوار ویکھے ویکھنہارا، نرگن اپنا بھیو چکائیا۔ مہابلی لے اوتارا، پرگٹ جوت جوت زشائیا۔ دو جہاناں وسے باہرا، نظر کسے نہ
آئیا۔ اگے کھلوتے گر اوتارا، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ پچھے بھگت بولن جیکارا، واہوا وجے سچ ودھائیا۔ ادھ وچکارے رکھ اپنا آپ کرتارا، کرنی کرتا رہیا
کمائیا۔ کرے کرائے سچ وبارا، بوہاری اپنی دھار چلائیے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن لیکھے لائیا۔ لیکھے لائے آپ
بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ ہرجن ویکھے سچا سنت، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ اگے پچھے گر اوتار پیر پیغمبر اِکو گان سوہنگ ڈھولا چھنت، انراگی اپنا
راگ سنائیندا۔ جگت وچھڑی دو جہان رُٹھرا پاربر ہم پت پر میثور نر نرائن ہر ملیا کنت، کنت کنتول ساچی سچ اِک سہائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چاڑھے
رنگ اِک بسنت، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی ریتی آپ جنائیندا۔ ساچی ریت

۲۱۱

چلائے مات، سو صاحب سنگر وڈ وڈیا گیا۔ غریب نما نیاں دیوے اگئی دات، نام ندھانا جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ سدا سہیلا رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے ساچا ور، اگلا بچھلا بچھلا اگلا لیکھا سب دا لیکھے لائیا۔ جس ویلے لالو آویگا۔ اگئی قدم در دروازیوں باہر ڈیرہ لاویگا۔ سری بھگوان ہو گھن، نام سدا اک جناویگا۔ گھر ساچے پئے سگن، رنگ اکو اک دکھاویگا۔ گرگھ کوئی نہ رہے نگن، ہر پردہ نام پاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دکھاویگا۔ ساچی کھیل کرے بوہاری، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں بھرے نام پٹاری، مہربان دیا کمائیندا۔ بچھلی کیتی کرنی آپ وچاری، اگلا لیکھا بہہ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سولاں سلوک بن پد روک، الوک اپنا کھیل دکھائیندا۔ او جھڑ راہ کھیل اتھاہ، ہر سنگر ہوئے سہایا۔ ویکھنہارا بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہر جن میل لے ملا، گھر ساچے وچے ودھایا۔ دُور دُراڈا لے بلا، شبد سندیسہ اک سنایا۔ لالو لالن چڑھے چاء، چاؤ گھنیرا اک درسایا۔ اگئی اگئی دا لیکھا دے مُکا، اگئی ایکا وار پائیا۔ سکھی سکھی نال دے ملا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ گوہند لکھ کے گیا سمجھا، لکھ چوراسی کر پڑھایا۔ نہکلنک کل جاوے آ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جیہڑا دینا دیوے جھولی پا، لگیا کوئے رہن نہ پائیا۔ اپنی ہتھیں سر سے وچ گیا دبا، دبی شرع آپ کڈھایا۔ زرگن ہو کے بنے ملاح، سرگن بیڑا پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھرت دے وڈیا گیا۔ ایہہ دھرت سوہے جس لگا چرن، جگت ملے وڈیا گیا۔ پاربرہم پر بھ کرنی کرن، کرتا پڑکھ اک اکھوائیا۔ فرید کھولیا اکوئین ہرن پھرن، در درویش بیٹھا دھوئی تائیا۔ ناتاٹے مرن ڈرن، پر بھ ملے سچ سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ فرید درویش گیا آ، آسن بھوری ہیٹھ وچھائیندا۔ دھرنی دھرت دھول رووے مارے دھاہ، نیناں چھبر لائیندا۔ پاربرہم میل دے نہ کوئے ملا، ملنی سچ نہ کوئے کرائیندا۔ کھلی مینڈھی سیس دے نہ کوئے گندا، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ شاہ فرید ہو فقیر، فقرہ اکو اک الائیا۔ بدلہار ہر تقدیر، مولا اپنا پھیرا پائیا۔ کلجک تیرا آنت کٹے زنجیر، شرع کوڑی دے تڑائیا۔ دُور دُراڈا پینڈا آوے چیر، بن پاندھی سچا راہیا۔

گرگھ میلا آنت اخیر، آخر اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہناسب دی جھولی پائی۔ دھرت دھول تیرا چکے لہنا، سو پُرکھ زرنجن آپ چُکائیندا۔ شاہ حقیر نیا کہنا، حقیر حضرت انگ لگائیندا۔ اٹھ ویکھ نیتز نیناں، سری بھگوان ڈیرہ لائیندا۔ ساچے بھگت دوارے جس نے بہنا، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ لالو سرتے بھار سہنا، سہہ سہہ ہر ہر شکر منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو بھیدا بھو جنائیندا۔ دھرت کہے میں آواں گی۔ بھگت دوار درشن پاواں گی۔ دُور دُراڈی سیس جھکاواں گی۔ اگی قدم آگے لنگھن نہ پاواں گی۔ جناں چر تیرا نظر نہ آوے پدم، پاربرہم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک درسواں گی۔ کرے کھیل ابناسی اچت، دو جہان وٹی ودھائی۔ زرنجن سہائے ساچی رت، رت رتڑی آپ مہکائی۔ وشن برہما شو رہے بچھے، اک دُوبے ول دھیان لگائی۔ گر اوتار ویکھن جھک، پیر پیغمبر نین اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اول، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ پرگٹ ہو اک اکل، ہر پُرکھ زرنجن سیو کمائیندا۔ ایککارا وسنہارا جلاں تھلاں، جگ جگ اپنا بھو چُکائیندا۔ آد زرنجن دیک جوتی بلا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا سچ سندیسہ گھلا، دُھر فرمانا آپ سنائیندا۔ سری بھگوان ست ستواد پھڑائے پلا، پلو اپنے گنڈھ پوائیندا۔ پاربرہم برہم زرنجن دھار رلا، سرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، لوک مات پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان پُرکھ ابناسا، ابناسی دھار چلائی۔ جگ چوکڑی ویکھنہار تماشا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائی۔ زرنجن جوت کر پرکاشا، نورو نور نور رُشنائیا۔ پروردگار شاہو شاہاباشا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سدا سدا دیونہار بھرواسا، چرن کول دے سرنائی۔ منڈل منڈپ گوپی کاہن پائے راسا، زرنجن سرگن ناچ نچائی۔ کلجگ آنت سری بھگونت جن بھگتاں پوری کرے آشا، ترسنا اور نہ کوئے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پُرکھ اکال، مہربان وڈی وڈیائی۔ جوتی جاتا دین دیال، دین ہووے آپ سہائی۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گرگھ سجن آپ اٹھائی۔ ہر جن ویکھے ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگایا۔ کایا مندر اندر وکھا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائی۔ اندر باہر چلے نال نال، گپت ظاہر، وچھڑ کدے نہ

جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتارا، ہر کرتا کھیل کرانیندا۔ زرگن زرنکار
 زرویر ہو اُجیارا، نور نورانہ نور دھرانیندا۔ لیکھا جان تیمی اوتارا، بھگت اٹھاراں بھیو مٹانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا جانے چار یارا، نانک گوہند دھار اپنی گنڈھ
 پوانیندا۔ بھگت بھگوان کھیل اپارا، شاستر سمرت وید پُران کہن نہ پانیندا۔ کلجگ آنت سری بھگونت نہہکنک کل لے اوتارا، کل کلکی پھیرا پانیندا۔ سمبل
 وسے دھام نیارا، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے جنانیندا۔ گر اوتار دے دے گئے اشارہ، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ساچا ہر، زہر اپنی کار کمائیندا۔ کرے کار ہر زرنکارا، زرگن اپنی کار کمائیا۔ پرگٹ ہو چوویاں اوتارا، چاروں گنٹ ویکھ
 وکھائیا۔ شبد اگمی بول جیکارا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ بھگت بھگوان سہائے اک دوارا، در ساچا اک گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن میل سہج سُبھائیا۔ ہر جن میل ملنڈا، پاربرہم کرتار۔ کلجگ انتم ویس وٹنڈا، شاہ سلطانا اینکار۔ شبدی مارگ اک دسنڈا،
 دُھن آتمک کھیل اپار۔ کایا مندر کھوج کھجنڈا، آتم پر ماتم دے ادھار۔ زمل جوتی جوت جگنڈا، اندھ اندھیرا دے نوار۔ ساچی سیجا آپ سُبھنڈا،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اپار۔ اگم اپار کھیل اتھاہ، رسنا کتھنی کتھن نہ جائیا۔ زرگن بنیا آپ ملاح، ساچا بیڑا رہیا چلائیا۔
 نو سو چوڑانوے چوڑی پندھ مُکا، کلجگ انتم ویکھ وکھائیا۔ چارے کُنٹاں پھول پھولا، دہ دشا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، حکمے اندر سرب بھوائیا۔ حکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر سیو کمائیندا۔ حکمے اندر وشن برہما شو پیار، ترے گن مایا جوڑ جڑائیندا۔ حکمے اندر شبد
 جیکار، بے جیکارا اکو نام سنانیندا۔ حکمے اندر دے سہار، لکھ چوڑا سی دھیرج دھیر رکھائیندا۔ حکمے اندر کل کلکی لے اوتار، نہہکنکا ناؤں رکھائیندا۔ حکمے اندر
 ناتا جوڑ سرب سنسار، پُرکھ بدھاتا میل ملائیندا۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے رنگ رنگائیندا۔ لہنا چکھے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے وکھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگتاں سنگ رکھائیندا۔ بھگت جاناں ہر بھگتی سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ آتم پر ماتم وجے
 مردنگ، ناد اکو اک شنوائیا۔ کایا مندر ویکھے لنگھ، ہر مندر پھیرا پائیا۔ کر پرکاش بن سورج چند، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جنم جگ دی ٹٹی گنڈھ،

سُرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ آون جاون چُکائے پنہدھ، لکھ چوڑاسی توڑ تڑائیا۔ سچ سنائے اِکو چھند، سوہنگ ڈھولا وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ سہج سُبھائی ہوئے میلا، ملنی جگدیش کرانیندا۔ ایکا گھر سوہے گرو گُر چِیلا، گُر چِیلا اپنی دھار جنانیندا۔ پاربرہم پرہہ سبجن سُبھیا، جگ چو کڑی سگلا سنگ رکھانیندا۔ کلجگ اتم پھرے اکیلا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھگت دوارے سُبھائے ویلا، رت اپنے ہتھ رکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی کرم کمانیندا۔ نہکرمی کرم کمائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بنے مائی باپ، پتا پوت گود سُبھائیا۔ آتم پر ماتم اِکو دتے جاپ، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ ترے گن مایا لتھے پاپ، تینوں تاپ رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچا ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرانیندا۔ بھگت وچھل وچھل گردھارا، گرو اپنا رنگ رنگانیندا۔ پرم پُرکھ پرہہ ہوتیارا، نرویر کار کمانیندا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی دھار آپ سمجھانیندا۔ ہر سنگت تیرا سچ وبارا، بوہاری آپ جنانیندا۔ اوچ نیچ پار کنارہ، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈانیندا۔ توڑنہارا گڑھ ہنکارا، ہوئے ہنگتا روگ مٹانیندا۔ دیونہارا نام خمارا، سچ خُماری اِک چڑھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرکھ لال اِکو رنگ رنگانیندا۔ گُرکھ لال رنگ رنگیلا، رنگ راتا آپ رنگانیا۔ بھگت بھگوان دا سچ قبیلہ، جگ جگ دیکھے چائیں چانیا۔ نیتز امبر رووے نیلا، چھہبر اِکو اِک لگائیا۔ پت پر میشور پاربرہم جنہاں بنیا مات وسیلہ، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ بھگت جن جن لینا جان، جانہار جنانیندا۔ دیکھو کھیل سری بھگوان، بھو ابھیدا آپ کھلانیندا۔ دُھر درگا ہی دیوے دان، وست امولک اِک ورتانیندا۔ سنت سہیلے کر پروان، گُرکھ اپنے انگ لگانیندا۔ سوہنگ ڈھولا جو جن گان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لالو ہونا خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ دُبدے پاتھر رہیا تار، پاہن اپنے نال چُھہائیا۔ جنم جنم دا دکھ نوار، کرم کرم داروگ مٹائیا۔ ایٹھے اوٹھے کرے پیار، نرگن سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رت سُنہنجنی آپ سُبھائیا۔ رت سُنہنجنی دیکھ مات، دو جہان دھیان لگانیندا۔ جن بھگتاں ہر جو دیوے دات، پردہ اوہلا نہ کوئے رکھانیندا۔ شبد گم سچ

کرامات، کایا مندر آپ ٹکائیندا۔ ہر جن بنائے اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ ڈھولا گائے سہنجی رات، بھنڑی رین رنگ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان سبج ساج، بندھپ اکو نظری آسیندا۔ لالو ویکھ کھول تاک، بجر کپائی کڈا ہر ٹڑائیندا۔ انتم میلا اکو گھاٹ، پتن ہر جو آپ سہائیندا۔ سنت سبج جان جاگ، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔ کلج نو کھنڈ پر تھی لگے آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ جن بھگتاں دھوئے ڈرمت داغ، سری بھگوان سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا پائے بھکھیا، ہر جن جھولی آپ بھرائیندا۔ ہر جن جھولی بھرے زرنکار، نام بھنڈار ورتائیا۔ اگی اگی کلاں دیوے تار، جو چل آئے سرنائیا۔ منجھدھاروں کرے پار، شتوہ دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی موت نہ کرے شنگار، جونی جون نہ کوئے بھوائیا۔ انتم دیوے درس دیدار، راتیں ستیاں لئے جگائیا۔ نیز نین اکھ دئے اگھاڑ، نج نیز جاگ کھلائیا۔ پر تکھ نظری آئے زرنکار، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ وچھڑیاں میلا کرے یار، یار یار ڈا ستھر اک ہنڈھائیا۔ بیس پیسا بھگت ہوئے نہ کوئے خوار، بھگوان اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان میل ملاؤنا، میلا اکو گھر جنائیندا۔ سنت سہیلا رنگ چڑھاؤنا، چڑھیا رنگ اتر نہ جائیندا۔ زرنگن چند اک چکاؤنا، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ پھر پھر کاگوں ہنس بناؤنا، جو جن آ آدرشن پائیندا۔ پرمانند اک درساؤنا، نج آتم رس چکھائیندا۔ بھانڈا بھرم بھو پہلوں بھناؤنا، پھیر گرگھ دوارا مندر اندر لنگھائیندا۔ منمکھ کوئی اندر بہن نہ پاؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ درسائیندا۔ بھگت دوارے بھگت لنگھن، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم پریتی اکو منگن، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ کلج جیواں کولوں مول نہ سنگن، ہر جو ملیا بے پرواہیا۔ کایا چولی اکو رنگن، رنگ مچھ رہیا چڑھائیا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ وجے ودھائیا۔ کلج کوڑی کرپا کرے کھنڈن، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ گرگھ کسے دوارے نہ جائے منگن، پر بھ سب دی آس پور کرائیا۔ دین دیال سدا بخشدن، بخشش اکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا اگی ساچی سکھی، دھاروں تکھی دئے بنائیا۔ دھاروں تکھی دئے بنا، سار کوئے پائیا۔ گوہند لیکھا پور کرا، پورب لہنا رہیا ورتائیا۔ چار

ورن کھتری براہمن شوڈر ویش دے سمجھا، سمجھ سمجھ وچ رلائی۔ سبجک ساچا مارگ دے دکھا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ دُور دُراڈے گرگھ گرگھ لے
 ملا، گرگھ گرگھ گنڈھ پوایا۔ گرداس پُر گرداس پُر گرداس پُر گرداس چرنی ڈگا آ، گر سنگر اوٹ تکایا۔ لال سنگھ لال رنگ دے رنگا، گھر آیا سچا ماہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہان دے وڈیایا۔ دو جہان بھگت وڈیوانا، ہر ساچا سچ جنائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنگ
 رلاؤنا، میل ملاوا اکو گھر دکھائیدا۔ کروڑ تیتیسا ہو ادھین، بن مسکین سیس جھکاؤنا، نیتز نین نہ کوئے اٹھائیدا۔ وشن برہمے شو دھیان لگاؤنا، سرن
 سرنائی اک رکھائیدا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد راہ تکاؤنا، تقویٰ اکو اک جنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت دوارے
 بھگت آپ لنگھائیدا۔ بھگت جنو لنگھو اندر، اک اک دے وڈیایا۔ آگے ویکھو ہر کا مندر، زرگن جوت نور رُشایا۔ راتیں ستیاں سب داٹے چندر، بجر
 کپائی رہن نہ پائی۔ من منو آنہ بھوے بندر، من واسنا بند کرایا۔ کرے پرکاش اندھیرے کندھر، زرگن جوت جوت جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ بھگت دوارے جانا لنگھ، ہر بھگون آپ وڈیائیدا۔ صاحب سنگر دا اک پلنگ، بن اکھاں نظری آئیدا۔ نام ندھان
 وچے مردنگ، ڈھولک پھینا نہ کوئے کھڑکائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مگاں رہے منگ، جھولی سب دی آپ بھرائیدا۔ ڈھولا گاؤندے جان سوہنگ چھند،
 آتم پر ماتم گنڈھ پواییدا۔ ناتاٹے رنڈیا رنڈ، ہر کنت کنتوہل آپ پرنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن بھگتاں پار کرائیدا۔
 بھگت جنو قدم اٹھاؤ، ہر سنگر کرے جنایا۔ گرگھ اندر لنگھ کے جاؤ، جا جانوشی منایا۔ سری بھگوان تہاڈے لاگے پاؤں، نیوں نیوں اپنا سیس جھکایا۔
 سو کھیڑاوسے گاؤں، جس گراں ہر جن سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا سمجھایا۔ لالو اندر پہلوں لنگھنا،
 دھرم دوار دکھائیدا۔ بچھے آئے براہمن جس چکپاکنگنا، روداس چمارا راہ جنائیدا۔ ہر سنگت آوندی مول نہ سنگنا، ظاہرا ہو آپ سمجھائیدا۔ مانس جنم نہ
 ہوئے بھنگنا، جس جن اپنا میل ملائیدا۔ بھرم بھلیکھا جھوٹھا کڈھنا، کوڑی کریامیٹ مٹائیدا۔ دین مذہب دا جھگڑا چھڈنا، آگے اکو ہر جو نظری آئیدا۔
 دیک جوتی بن کے جگنا، اگیان اندھیر مٹائیدا۔ بائی چیتر سب دے مکھ نوں لائے سنگنا، ہر ساچا سنگن منائیدا۔ پنچ تت لگی بچھے اگنا، امرت میگھ

برسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت آپ سنائیندا۔ ہر سنگت اُٹھ ہو تیار، تیاری آپ کرائیا۔ سوہنگ شبد بولے جیکار، بے جیکار ہوئے سرب تھانیا۔ نیتز ویکھن گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ وشن برہما شو پھل برکھن برکھا دھار، کروڑ تیتسا ایکامیگھ برسائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، کرتا پڑکھ ہوئے سہانیا۔ جودھے سورپیر بنو بلکار، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ بھگت اٹھاراں واجاں رہے مار، کبیر جلاہا کوک کوک سنایا۔ آؤ ملو ہر کے دوار، ہری ہر اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن درویش سب نوں پار کرائیا۔ درویش بنے ہر دربان، سیوا سیو کمائیندا۔ گرگھ خوشی خوشی اندر لنگھ جان، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیندا۔ لوک مات پہلوں دیوے مان، سچکھنڈ دوار پھیر بہائیندا۔ شبد اگئی لے کے آئے بان، جم نیڑ نظر کسے نہ آئیندا۔ گر سیکھ تیری کوئی نہ لاہے مکان، سنگر اپنی گود اٹھائیندا۔ جھلدار ہے سدا نشان، نشانہ اکو اک جنائیندا۔ پون پانی سیس جھکان، دیوت سر دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں ہر جو سیو کمائیندا۔ سیوک بنیا چوہدار، در درویش سیو کمائیا۔ ساریاں کرے خبردار، جن بھگتاں نیڑ کوئے نہ آیا۔ دُور دُراڈے وشن برہما شو کروڑ تیتسا کرے نمسکار، گرگھیاں سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن جیکار، واہوا دبے سچ ودھائیا۔ جنہاں داراکھا بنیا آپ نرنکار، تتی وانہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر ہر اٹھا، اپنی دیا کمائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جو رہیا لگا، کلج انتم پردہ لاہندا۔ صاحب سلطان سنگر پورا تٹھا، دین آپ راہ جنائیندا۔ امرت جام پیائے گھٹا، نچھر رس اک چکھائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناتا تٹھا، مات گربھ نہ پھیر بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان کر پروان، در اندر آپ بہائیندا۔ ایک دئے بھگت وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ دوجی شبد کرے گرٹائی، تیجے تیجانین گھلائیندا۔ چوتھے چوتھے پد دئے بہائی، پنچم پنچم میل ملائیندا۔ چھویں چھویں گھر رہیا سمجھائی، ستویں ستوادی بھيو چکائیندا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں رہیا جھڈائی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بڈھ بندھن نہ کوئے پائیندا۔ ناویں نو در رہیا پار کرائی، نو کھنڈاں پینڈا آپ مکائیندا۔ دسویں دہ دشا ویکھے چائیں چائیں، دسم دواہری پردہ آپ اٹھائیندا۔ سنت سہیلے پھڑ پھڑ باہیں، گھر اپنے آپ رکھائیندا۔ کرے کرائے سچ نیائیں، عدل عادل

اک کمانیندا۔ دیونہارا ٹھنڈی چھائیں، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ کلیان، دوجاسنگ نہ کوئے رکھائیندا۔

دوجاسنگ نہ کوئے میت، متر پیارا اکو نظری آئی۔ سبج دی ساچی ریت، ست ستوادی آپ سمجھائی۔ آتم پر ماتم ڈھولا گیت، سوہنگ کرے آپ پڑھائی۔ ناتا ٹٹے مندر مسیت، کایا مندر اک سہائی۔ دور ڈراڈا نظری آئے نزدیک، نیرن نیرا کھیل کرائی۔ پرگٹ ہولا شریک، شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ نرگن دھار رکھے باریک، جگت نین نظر کسے نہ آئی۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، کیٹ ہست اکو رنگ وکھائی۔ صدی چو دھویں گئی بیت، بیس پیسا وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت بیڑا بنھ وکھائی۔ ہر سنگت بیڑا بنھے تیرا، سنگر اپنے کندھ رکھائیندا۔ آون جاون چکے جھیرا، جھیرا ہور نہ کوئے وکھائیندا۔ وسدا رہے بھگت بھگوان کھیڑا، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ ناتا جڑیا تیرا میرا، میرا تیرا روپ نظر کوئے نہ آئیندا۔ شبدی پرگٹ ہویا شیرا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ چاروں گنٹ پائے گھیرا، نام ڈوری تند رکھائیندا۔ کوڑی کریا چکے ڈیرہ، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ سیوادار پھڑ کے سوٹی، سوہنی سیو کمانی۔ چڑھ کے ویکھے اُپر چوٹی، پردہ آپ چُکائی۔ کر پرکاش نرمل جوتی، جوتی جوت ڈگمگائی۔ سرت سوانی اٹھائے سوٹی، آلس نندرا دئے گوائی۔ گرگھ تیری مت نہ رہے ہو چھی، گرمت اکو اک جنائی۔ ناتا ٹٹیا پچھلا پوتھی، سبق پڑھن نہ کوئے جانی۔ تال وجائے نہ کوئی پچھے روٹی، سری بھگوان اکو اک دھیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوار ہیا کرائی۔ پہریدار پھڑیا ڈنڈا، ڈنڈوت اکو اک جنائیندا۔ بھگت کوئے نہ رہ جائے رنڈا، سری بھگوان اپنے نال پرنائیندا۔ ہتھ کوئے نہ رکھاوے کھنڈا، بن کھنڈیوں کارج سب دے پور کرائیندا۔ بن بندگیوں بنائے بندہ، مہر نظر آپ رکھائیندا۔ گرگھ کوئے نہ رہ جائے گندہ، کوڑی کریا باہر کڈھائیندا۔ جو جن سوہنگ گائے چھندا، تس اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوک ساچی

سیو کمائیندا۔ سیو ادار پھڑ کے سوٹا، حکمی حکم جنائیا۔ سنگت وچ کوئی نہ رہے کھوٹا، سب دی واسنادے مٹائیا۔ سری بھگوان اِکو اک اوٹا، دوجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ سنگر سچا اِکو بہتا، ہتے گرو کم کسے نہ آئیا۔ شبد گرو کس لنگوٹا، دو جہان پھرے واہو داہیا۔ کسے اگے چڑھاوا چڑھن نہ دیوے پکيا پروٹھا، سیویاں بھوگ نہ کوئے لگائیا۔ دو جہاناں ملے اِکو ہوکا، پیر پیغمبر سنن کن لائیا۔ سری بھگوان اتم ہويا بھگتاں جوگا، جگتی اپنی رہیا جنائیا۔ سوہنگ ہنسا چنوں چوغہ، مانک موتی چوگ کھوائیا۔ جنم کرم رہے نہ روگا، چنتا سوگ نہ کوئے رکھائیا۔ میل ملائے دُھر سنجوگا، دُھر سنجوگی پھیرا پائیا۔ لیکھا چکے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اِکو گھر دکھائیا۔ اِکو گھر ویکھو نیتز، ہر نیناں آپ جنائیندا۔ ملے وڈیائی بائی جیتز، دوا دوا جوڑ جڑائیندا۔ گھر وچ گھر ساچا کھیتز، بھل بھلو اڑی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہر جن ساچے کر پار، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جان پُرکھ نار، بردھ بال ہوئے سہائیا۔ اوج نیچ نہ کوئے وچار، راؤ رنگ نہ کوئے وڈیائیا۔ سرب جیاں داسا نچھاریا، سری بھگوان اِکو اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کر، کرنی آپ کمائیندا۔ گرگھ دوارے اندر وڑ، اندر باہر رنگ چڑھائیندا۔ جس لگائے آپ جڑ، تِس مات نہ کوئے اُکھڑائیندا۔ اِکی سال پچھوں جو ایٹھے آئے سو جائے تر، دُبدیاں بیڑا پار کرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت پلو لے پھڑ، پھڑ باہوں آپ لنگھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا ور، جودھا سور بلی بلوان، بل اِکو اِک رکھائیندا۔

۲۲۰

۲۲۰

مینا جل کریا ہین، بھگت دے وڈیائیا۔ بھگت وچھوڑے تڑپھے جوں جل مین، جل مین آپ اھوائیا۔ لیکھا چکے لوک تین، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے ہويا نیتز ہین، جن بھگتاں نین دے گھلائیا۔ جے کوئی کہے بھگت کچا، کچی ریت نہ کوئے بنائیا۔

بھگتاں پچھے ہوئے آپ سچا، بن بھگتاں ہر جو کم کسے نہ آیا۔ بھگت بنائے اپنا بچہ، پتا پوت دے وڈیا آیا۔ لوں لوں اندر آپے رچا، رچ رچ اپنا آپ مٹا آیا۔ ناتا جوڑے بن کے سجن سکا، سگلا سنگ نبھایا۔ سیوا کردیاں سری بھگوان کدے نہ تھکا، جگ جگ اپنی سیو لگایا۔ پچھے ہٹایاں کدے نہ ہٹا، جنہاں پچھے پے گیا کر کے اپنی دھایا۔ کی ہویا جے دھے چاریا وچھا، تھاڑے درتے سیو کمایا۔ جے اچے وی نہ کہو اچھا، پھر وی تھادی چلے رضایا۔ قلندر بن کے نچا، نو آسانگ وکھایا۔ بالک گودی چکے بن کے زچہ، کھان پین دی ترسانہ کوئے ودھایا۔ تھاڑے پچھے لے کے پھرے بھتا، بن سوانی سیو کمایا۔ تھادی صفت اندر گر اوتاراں پیر پیغبراں کھیا پتہ، کھانی بانی صفت صلاحیا۔ اتم ناتا جوڑے پکا، کپی طرح سمجھایا۔ پریم پریتی جھولی پاؤ پھکا، ڈوم جماناں گھر منگن آیا۔ ہو نہانا درگاہ نواسی درتے ڈھٹھا، الکھ اگوچر الکھ اک جگایا۔ پچھلا سب دا مٹ جائے رٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیا آیا۔ جے کوئی کہے بھگت نادان، سری بھگوان دیا کمائیدا۔ ست دھرم دا اک نشان، بھگت بھگوان آپ بنائیدا۔ دھر سندیسہ دیوے آن، نر زیشا آپ سنانیدا۔ کرپاندھ کر پروان، پروانہ اپنا ہتھ پھرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ سوہنا بھگت سچیا، سوہنی ونڈ ونڈائیدا۔ ہار کہن سانوں آوے ہاسا، اک دوجے نوں دندیاں رہے وکھایا۔ مڈھ ٹاہنی نہ کوئی شاخا، پت نظر کوئے نہ آیا۔ اکو بھگتاں نال بنیا سا تھا، سچا سنگ رکھایا۔ کلج انت پرت کے ویکھیا پاسا، ہر جو پاسا سب دا رہیا اٹایا۔ بھگت دوارے سانوں دیوے دلاسا، بھگتاں نال ملا آیا۔ بھگت پوری کرے آسا، آسا بھگوان جھولی پائی۔ بن ہر دوارے ساڈی قیمت کوئی نہ پائے تولہ ماشہ، ساچے ہٹ نہ کوئے وکایا۔ جو اوجیا سو آنت وناسا، تھر کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانوں دتا اک ور، جن بھگتاں جوڑ جڑا یا۔ درشن دیوے دین دیال، دیاندھ اکھو آیا۔ جس جن اُپر ہوئے کرپال، مہر نظر اٹھایا۔ گرگھ ویکھے سچا لال، بخشے چرن سرنایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے جنایا۔ گھر وچ گھر وکھائے دھر مسال، دھر دوار اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم درسی اکو درس دکھایا۔ آتم درسی دیوے درس، دین دیال دیا کمائیدا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، کرم کرم داروگ مٹائیدا۔ لہنا دینا چکائے عرش فرش، بھو ابھیدا آپ جنائیدا۔ امرت میگھ اکو برس، اگنی تت

مٹائیندا۔ جگت دوار نہ جائے اٹک، جس سر اپنا ہتھ ڑکائیندا۔ جگت ترسنا میٹے بھٹک، بھاونا آسا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا ویکھ وکھائیندا۔ درس دیوے دیاوان، داتا دانی اک اکھوائیندا۔ سنگر پورا شبد جوان، نو جو بن اک ہنڈھائیندا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، نام پردھانگی اک وکھائیندا۔ سنت سجن کر پچان، پردہ دئی دوت مٹائیندا۔ نش اکھر دے گیان، اکھر اکھر دے سمجھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ ویکھ مکان، بے مقام پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس ہوس حرص دے گوائیندا۔ ہر سنگر درشن جو جن لئے پیکھ، بن نیناں نظری آئیندا۔ گھر گھیر کرے ہییت، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ کھولنہار بھو اہییت، انہو اپنی دھار جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن دیوے سچ گھر، گرہ مندر اک وڈیائیندا۔ درشن دیوے کھول تاکی، پردہ آپ اٹھائیندا۔ جام پیائے بن کے ساتی، امرت جھرنانگھ چوائیندا۔ لیکھا جانے پنخ تت خاکی، خاک پاک نور درسائیندا۔ صاحب سنگر بن ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ من ہنکار نہ رہے ہاتھی، نون سو اکھر کرے پڑھائیندا۔ پار کرائے ڈونگھی گھاٹی، کنارہ اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا درس وکھائیندا۔ درس کرے جن نیتز کھول، نج نیتز آپ جنائیندا۔ بن رسنا جہوا پئے بول، انبولت راگ سٹائیندا۔ آتم پر ماتم جائے مول، مولا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن گھر ساچے درس کرائیندا۔ درس کر مٹے اندھیرا، اندھ اگیان رہن نہ پائیندا۔ نظری نہ آئے نیتز ہنیرا، دور دراڈا پنڈھ مکائیندا۔ بن بھگت بھو بھگوان جانے کیہڑا، لکھ چوراسی ڈھونڈے تھاؤں تھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دے درس کرے نہال، گر شبدی بن دلال، وکھائے مندر سچی دھر مسال، دوارا اکو اک سہائیندا۔ یار ماہے ہر شنید، دید اک کرائیندا۔ پیر پیغمبر کر تائید، کلمہ نہکرما آپ پڑھائیندا۔ حرف دو حرفی لکھ رسید، دست بدست میل ملائیندا۔ بے پرواہ ہو نزدیک، پروردگار ویکھ وکھائیندا۔ در کندے لاشریک، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خالق خلق وچ سمائیندا۔ کرپا کرے آپ اپار، اپر پیر دیا کمائیندا۔ ویکھنہار سرب سنسار، سمند ساگر کھوج کھجائیندا۔ دیونہار درس دیدار، دید عید چند چکائیندا۔ گرگھ گرگھ اکو دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیندا۔ سنت سجن میت مرار، متر پیارا ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان کھول کواڑ، اکھ پر تکھ آپ

جنائیندا۔ بن وچولا سرجنہار، ساچا سوہلا راگ الائنیدا۔ پردہ اوہلا دے اُتار، مولا اپنا رُوپ درسائیندا۔ پورا کرے قول اقرار، کرنی کرتا بھل نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریم پریتی پر م پُرکھ پاربرہم برہم اپنے نال نبھائیندا۔ بھوکھت اندر ہوئے بھوکھت، بھاکھیا ہر جنائیا۔ ویہہ سو ویہہ پکرمی وچ پیر پیغمبراں گر اوتاراں پوری ہوئے کھت، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ لیکھا جانے دو جہان دوزخ بہشت، سورگ نرک ویکھے تھاوں تھانیا۔ دو جہان سری بھگوان لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اک اکیسا اک جنائے سچا اشٹ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان دین دیال کھولنہارا درشٹ، دردی دردیاں درد وندائیا۔ ہاہاکار ہووے نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سرشٹ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کوڑی کرپا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار من واسنا بدھی کری بھرسٹ، سنگر شبد نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے سمجھائیا۔ اگلا لیکھا آیا نیڑے، بیس میسارہ تکائیا۔ راج راجاناں پے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ وسدے اُجڑن جگت کھیرے، جیو جنت دین ڈھائیا۔ چار ورن بھے نہ کوئے بیڑے، برن اٹھاراں روون مارن دھاپینا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اگلا لیکھا آئے جگ، جگ جیون داتا کھیل کرائیندا۔ نو نو لگے اگ، اگنی تت نہ کوئے بھجائیندا۔ سرشٹ سبائی جائے دگ، تتی وا اک وگائیندا۔ کوئی نہ کرے مکہ کعبہ حج، حضرت اپنا کھیل وکھائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجان تخت تاج دین تاج، سیس تاج نہ کوئے ٹکائیندا۔ شاہ حقیر گھر بار جان چھڈ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ بھگت بھگوان لکھ چوراسی وچوں کر اڈ، آپ اپنا میل ملائیندا۔ ویہہ سو ویہہ پکرمی سب دی ویکھے اگلی حد، پچھلا لیکھا سرب مکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھوکھت بھیکھ اکو اک جنائیندا۔ جل اگنی پون دھار، کوٹن کوٹ رُوپ وٹائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ کھیل کرتار، شبد شبدی بھيو گھلایا۔ کلجگ انتم ہو اُجیار، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا کھت بھوکھت کوئی نہ سکے وچار، وارتا لکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ لہنا مکے گر اوتار، پیر پیغمبر اپنی جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی کر خوار، ہار جٹ نہ کسے سمجھائیا۔ سب توں کھیل کرے نیار، نرنکار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ وشن برہما شو روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ صفا سب دی دے اُٹھال، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اکو دھار جنائیا۔

ست ستوادی سچ نشان، دو جہاناں اک دکھایا۔ کاغذ قلم شاہی سرب مٹ جان، رُوپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آیا۔ اگلا بنائے آپ ودھان، ودت کرے سچ پڑھایا۔ مہا پرلو ہوئے حیران، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت نیستی بھگوان ریتی، بھگوان وچ سما یا۔ پرلو کہے میں بال انجانی، ہر کا بھو کوئے نہ آیا۔ حکمے اندر سیو کمانی، دوئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ کلجگ آنت ہوئی حیرانی، چلے کوئے نہ جگت چترایا۔ کرے کھیل گن ندھانی، گن اپنا نہ کسے سمجھایا۔ در میٹوں آوے ہانی، نیتز نین رہے شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد آنت سری بھگوانت، بھیت سکے نہ کوئے پایا۔ سبجگ تریتا دواپر ایکا دو آتبی دھار دھار دھار وچ پرگٹایا۔ نرگن بیٹھا رہیا چپ، سرگن ساچا ساز وجایا۔ نرنگار کھیل کرے لگ لگ، بھو ابھد چھپایا۔ دھار اگئی آپے اٹھ، بن کایا چھی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سبجگ تریتا دواپر دائرہ اکو اک دکھایا۔ بھگت بھگوان کولوں بچھن، پر بھ دس اپنی وڈیایا۔ کلجگ آنت نہیں دینا لگن، پھڑ باہوں لینا منایا۔ گر اوتار تیتوں جھکن، پیر پینمبر سیس جھکانیا۔ تیرے صفتی نام کدے نہ مگن، گا گا تھکی سرب لوکانیا۔ تیرے مارے کدی نہ اٹھن، لکھ چوراسی گیز دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھد دے گھلایا۔ بھگت کہن پر بھ دس ریت، ریتوان توں اکھوانیدا۔ لہ لہ تھکے تیتوں مندر مسیت، تیرا رُوپ نظر کسے نہ آئیدا۔ گا گا تھکے ڈھولے گیت، تیرا سنگ نہ کوئے نبھانیدا۔ کون و سین دھام انڈیٹھ، سچ سنگھاسن سو بھا پانیدا۔ تیری لہے نہ سچ پریت، ناتا چرن نہ کوئے جڑھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگانیدا۔ بھگت کہے پر بھ چھڈ دے عادت، بچھلا لیکھا دے چکایا۔ کر کر تھکے تیری عبادت، تیرا نور نظر نہ آیا۔ آنت ویکھ ساڈی حالت، برہوں ویراگی بیٹھے دھیان لگایا۔ تیرے ملن دی لگی علامت، مہینا مارے جگت لوکانیا۔ جے توں ہیں صحیح سلامت، کیوں بیٹھا گھ چھپایا۔ ساڈے دوارے نہ تیتوں کوئی ممانت، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ تیرا پریم ساڈی امانت، سانہ رکھیا تھاؤں تھانیا۔ اسیں ہوئے جگت انجانت، تیری سار کوئے نہ آیا۔ توں کر آپ پچھانت، اُبھل تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پانیا۔ بھگت بچھن دس اپنا بھیت، کیوں پردہ بیٹھا پانیا۔ تھد بن ساچا کرے نہ کوئی

ہیت، ہتکاری نظر کوئے نہ آیا۔ اسماں سُنیا تُوں گر اوتاراں پیرِ پیغمبراں لیکھا چُکایا وِچ مہینہ چیت، چیتن سب نوں آپ کرا آیا۔ اتم سُنجا ہویا کھیت، راکھا کوئے رہن نہ پانیا۔ چار کُنٹ دہ دِشائیتوں رہے ویکھ، تیرا دھیان لگایا۔ کر کرپا دس اپنا بھیکھ، کس کوئے ڈیرہ لایا۔ جے کہیں میرا روپ رنگ نہیں رکھ، منن وِچ ساڈے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنا یا۔ بھگت کہن پر بھ کھول گنڈھ، کیوں اپنی گنڈھ بندھایا۔ گا گا تھکے بتی دند، رسنا جہوا ہوئی ہلکایا۔ جگ چوکڑی مکیا نہ تیرا پندھ، کوٹن کوٹ پاندھی ادھ وِچکار بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جے تیتوں ساڈے کولوں آوندی سنگ، شرع حیا دے اٹھایا۔ بن بھکاری آکے منگ، تیری لچیا رہے نہ رانیا۔ گھر مندر و جا مردنگ، اپنا راگ سُنایا۔ پھیر دینے تیرا سنگ، سگلا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچی وڈیایا۔ بھگت کہن بھگوان جے تُوں بھکھا ننگا، تیری بھکھ ملے وڈیایا۔ تُوں کوجھا کملا سانوں لگیں چنگا، تیری پریت اکو اک بھایا۔ تُوں جگ چوکڑی گر اوتاراں پیرِ پیغمبراں نال کردا رہوں دنگا، گھر گھر کریں لڑایا۔ کسے پھڑایا تیر کمان کسے پھڑایا کھنڈا، چنڈ پر چنڈ کسے پھڑایا۔ کسے سنا کے اپنا چھندا، راگ راگاں وِچ پھسایا۔ کسے بنا اپنا بندہ، بندگی اکو اک جنا یا۔ کسے کرا نیتز اندھا، لکھ چوراسی رہیا بھوایا۔ کسے چاڑھ اُپر ڈنڈا، اتم منہ دے بھار سُنایا۔ بن بھگتاں ہونیوں رنڈا، تیری سار کسے نہ آیا۔ تیرا رہن نہیں دینا گھنڈا، آکڑ تیری دینی مُکایا۔ تیرا توڑ دینا چندا، جو گھر گھر بیٹھا لایا۔ تیرا میٹنا بھیکھ بکھنڈا، جگ چوکڑی رہیا دکھایا۔ جناں چر نہ گاویں ساڈا چھندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچا ور، در تیرے لکھ جگایا۔ بھگت کہن کیوں بیٹھا لگ، تیتوں لگیاں لاج نہ آیا۔ کیوں نہیں وینہدا اٹھ کے جھک، نیتز نین اکھ کھلایا۔ غریب نمانے تیرا مارگ رہے بچھ، ساچا بھو نہ کوئے کھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن ساڈے کول نہیں پگھ، صفتاں کرن دی سانوں پترایا۔ کر کرپا اپنی دھاروں اٹھ، پرگٹ کر جوت رُشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی پوری آس کرا یا۔ بھگت کہن آہ پھڑ لے مالا، من کا منکا نہ کوئے بھو ایندا۔ کلج اتم سب نے کڈھیا دوالا، باقی حق نہ کوئے رکھ ایندا۔ اک وکھا سچی دھر مسالا، دھرم دوارا اکو اک جنا ایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، آسا آسا نال ملا ایندا۔ جن بھگتو آنت نہ مارو طعنہ، سو پُرکھ

نرنجن آپ جنائیا۔ ڈردا پھرے سری بھگوانا، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ نرنجن ہو کے پھرے بانا، ایککارا جوت رُشنائیا۔ دو جہاناں دیکھے مکانا، پُریاں
 لوآں کھوج کھوج جائیا۔ پریم پریتی گاوے گانا، سوہنگ اکھراک پڑھائیا۔ در درویش بنے نمانا، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ گھٹ گھٹ آتر ہوئے جانی جانا،
 جان پہچان آپ کرائیا۔ کھیلے کھیل گن ندھانا، گن اپنا دئے سمجھائیا۔ شاہو بھوپ بن راجانا، شہنشاہ اکو حکم منائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمانا، منڈل منڈپ
 بھو مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بچھلا گننا دیوے چھڈ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ کلجگ انتم نرنجن ہو
 کے ہووے اڈ، سوچھ سرُپو روپ وٹائیندا۔ بھگت بھگوان بنائے ساچی جد، وشو اپنی کار کمائیندا۔ سرشٹ سبائی کر کے پار حد، بھگت دوارے سو بھاپائیندا۔
 بودھ اگادھ وجائے ند، نام ندھانا آپ سنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، پر بھ اپنا میل ملائیندا۔ لیکھے لائے کایا مائی پنچ تت ہڈ، رکت بوند اپنی جھولی
 پائیندا۔ بچھلی کیتی دیوے رد، اگے اپنا راہ دکھائیندا۔ نرنجن ہو کے پردہ دیوے کج، نام دوشالہ اُپر پائیندا۔ در در آ کے درس کرے رنج رنج، ہر اپنی
 حرص مٹائیندا۔ پریم پریتی اندر جائے بھ، نام ڈوری تندن اک اٹھائیندا۔ شبد اگم جیکارا بولے گج، واہوا ڈھولا راگ الائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ،
 سچ سرور اک دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد، پیراں بھگتاں نال بٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ کرنی
 کر کے سیو کماواں گا۔ بچھلا لہنا مول چکاواں گا۔ رنگ گوڑھ اک رنگاواں گا۔ چرن دھوڑا لکا لاکاواں گا۔ مورکھ موڑ سگھڑ بناواں گا۔ ناتا کوڑو کوڑ توڑ
 تڑاواں گا۔ پندھ دُرن دُور، نیرن نیر دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ڈھولا گاواں گا۔ ہر جن
 ڈھولا اکو گائیکا۔ پر بھ بولا نام سنائیکا۔ تولا بن کے پھیرا پائیکا۔ وچولا ہو کے میل ملائیکا۔ پردہ اوہلا آپ اٹھائیکا۔ پنچ تت رولا کوئے نہ پائیکا۔ جیون جیون
 وچ بدلائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سجن ویکھ دکھائیکا۔ جن بھگتو سیو کماواں گا۔ گل الفی نہ کوئے رکھاواں گا۔ ننگی پیریں چل
 کے آواں گا۔ اوڈھن سنگ نہ کوئے لیاواں گا۔ چو جن اپنا اک دکھاواں گا۔ کوڑی کریا روگن سرب مٹاواں گا۔ سچ وجوگی بن کے پھیرا پاواں گا۔ درس
 اموگی اک کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کر دکھاواں گا۔ ساچی کرنی آپ کراواں گا۔ نرنجن ہو کے

کھیل کھلاواں گا۔ ساچے مندر بہہ کے درس دکھاواں گا۔ اندرے اندرے جوت جگاواں گا۔ ڈونگھی کندرے بھاگ لگاواں گا۔ بجر کپاٹی چندرے توڑ
 تڑاواں گا۔ امرت آتم سر نہاواں گا۔ در دروازہ اک کھلاواں گا۔ غریب نوازا پھیر اکھواواں گا۔ وشن برہما شوچرن رکھاواں گا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر
 پیغمبر حکم مناواں گا۔ دو جہاناں رچ سویمبہر، برہمنڈ کھنڈ اپنا ناچ نچاواں گا۔ کلجگ کوڑا میٹ اڈمبر، ساچا مارگ لاواں گا۔ سرب کلا آپ ہو بھر تمبر،
 بھر پور اپنا بھنڈار ورتاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ جن بھگت رنگ رنگاویگا۔ پر بھ ابناسی دیا کمائیگا۔
 گھٹ گھٹ واسی دیکھ دکھائیگا۔ داسن داسی نظری آئیگا۔ پون سواسی کھیل رچائیگا۔ پوری آسی سرب کرائیگا۔ بند خلاصی انت تڑائیگا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر اپنی الکھ جگائیگا۔ گھر گھر الکھ جگاویگا۔ گوبند اپنی انگلی لاویگا۔ پُرکھ اکال پھیرا پاویگا۔ دین دیال اپنا پردہ لاہویگا۔
 دھر مسال اک جناویگا۔ شرع شریعت نہ کوئے رکھاویگا۔ اصلیت اکو اک سمجھائے گا۔ طبیعت سب دی دیکھ دکھائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیگا۔ ساچی کرنی کراں گا۔ جن بھگتاں اندر وڑاں گا۔ سرت سوانی جا کے پھڑاں گا۔ سوہنگ بانی اکو پڑھاں گا۔ محل اٹل چرن
 دھراں گا۔ بھانا اپنا آپے زراں گا۔ جو کرنی سو کراں گا۔ گر اوتار کسے نال نہ رلاں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کیتے
 قول کدے نہ ہراں گا۔ کیتے قول ہر اقرار، جن بھگتاں رہیا جنائی۔ جگ چوکڑی پیتے چار، چارے وید دین گواہیا۔ چارے جگ کرن پکار، اچی کوک
 کوک سنائی۔ چارے کھانی رووے زارو زار، نیتزینیاں نیر وہائی۔ چارے بانی واجاں رہی مار، بہڑی بہڑی دئے ڈہائی۔ چار یاری ہوئی خوار، خواہش پور نہ
 کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتاں دیونہار ودھائی۔ بھگت جناں پر بھ دئے ودھائی، وادھا اکو گھر
 دکھائیدا۔ سری بھگوان کری گڑمائی، گڑم گڑمیٹا نظر کوئے نہ آئیدا۔ اکو گھر سے دھی جوئی، سرتی شبدی ونڈ ونڈائیدا۔ زرگن ہو کے پکڑے باہیں،
 سرگن اپنے انگ لگائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران دین گواہی، بن سنگر پورے پار نہ کوئے کرائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد
 جگادی سچا ہر، صاحب سنگر اکو اک اکھوائیدا۔ صاحب سنگر اکو ایک، ایککارا آپ اکھوائیا۔ بھگت بھگوان دئے ٹیک، اشٹ دیواک وڈیائی۔ کلجگ

انتم دھارے بھیکھ، بھیکھ اولڑا آپ جنایا۔ رُوپ رنگ نہ کوئی ریکھ، نہہکنکا ناؤں دھرایا۔ زرگن کرے زرگن ہیئت، سرگن سرگن میلہ سہج سُبھایا۔
گرگھ ورلے دیوے بھیت، سنت ساجن پردہ آپے لاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان رہیا سبھایا۔ بھگت کہن راہ دس دے
سوکھا، در تیرے سیس جھکایا۔ ہن نہیں کرن دینا تیتوں دھوکھا، دھوکھے وچ کدے نہ آیا۔ اپنے ملن داس دے موقع، مُجبت اپنے نال ودھایا۔ کی
ہویا تیرا کھیل لوک پرلوکا، بن بھگتاں تیرا ناؤں نہ کسے وڈیایا۔ ویکھیں کلجگ آنت نہ ہونیں ہوچھا، گہر گمبھیر اپنا آپ دے جنایا۔ اسیں تیری رکھ کے
بیٹھے اوٹا، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آیا۔
جن بھگتو پوری کراں آس، ہر سنگر آپ جنائیدا۔ پڑھن سُنن دی رہے نہ خواہش، جس جن اپنا درس دکھائیدا۔ اچی کوک سب نے کہنا، پر بھ و سیا
ساڈے ساتھ، گھر مندر ڈیرہ لائیدا۔ جس دی کوٹن کوٹ سیوا کرے تریلوکی ناتھ، رام دسرتھ بیٹا سیس جھکائیدا۔ سو صاحب سنگر دین دیال ساڈی
پوری کرے خواہش، خالص اپنا رُوپ دکھائیدا۔ سیوا کرے بن کے داس، داسی داس ناؤں وڈیائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
بھگتاں آپ جنائیدا۔ جن بھگتاں اُپر ہر جوٹھھا، مہر نظر اٹھایا۔ کوئی لوڑ نہ رہ گئی پڑھن دی چٹھا، چٹھی گر اتار پیر پیغمبر لوک مات سناپا۔ تہاڈے
چھ وڈیوں ہویا نکا، نکا ہو کے پھیرا پاپا۔ لہنا چکے جیو جی کا، جیون جگت دے جنایا۔ پر بھ ملن دا آنت طریقہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
اکو بے جیکار سناپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت جگت رُوپ دکھایا۔ اوہ ویکھو اشاکر پیارو، رو روئیناں نیر
وہائیدا۔ کلجگ انتم ایہہ کی گیا ہو، سری بھگوان کھیل کرائیدا۔ غریب نمائیاں نال گیا چھوہ، آپ اپنا میل ملائیدا۔ ایکا وار اینکار ڈرمت میل دتی دھو،
زمل زمل آپ کرائیدا۔ جن بھگتاں جوگا آپے ہو، ہوکا اپنے نام سنائیدا۔ تھوتھارہے نہ مات کو، جس جن اپنی گود بہائیدا۔ کرے کھیل دھار دو،
زرگن سرگن ویس وٹائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ بھگت کہن پر بھ توہے غرور،
تیری غربت نہ کوئے مٹایا۔ جگ چوکڑی مچاؤندا رہوں فٹور، فتوے سب دے اُتے لایا۔ اپنا مٹیں نہ کدے قصور، اُٹھل اپنا ناؤں رکھایا۔ گر اتار پیر

پنیںمبر بنا مزدور، لوک مات بھیو جنایا۔ اتم سد اپنے حضور، حضرت اپنے وچ سمایا۔ شرع شریعت پا جوڑ، دین مذہب ونڈ ونڈایا۔ ناتا دکھا کوڑو کوڑ، کوڑی کریا جگت بندھایا۔ بن کے داتا جو دھا سور، کیوں بیٹھا گھ چھپایا۔ تیرا کم نہیں وسنا دور، نیرن نیر ہو کے دیا کمایا۔ کلج تیتوں کرنا اسیں مجبور، مجبوری سارے رہے سنایا۔ توں صاحب سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھایا۔ جناں چر گھر آنہ دیویں مستک دھوڑ، تیری ہوئے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در درویش پھیرا پانیا۔ سری بھگوان گیا ڈر، دُر ڈراڈا دھیان لگانیندا۔ جن بھگتو آواں تہاڈے گھر، گھر گھر پھیرا پانیندا۔ غریب نمانیاں دینا ور، ور اکو اک جنانیندا۔ بھگت ظاہر لواں پھر، اندر باہر رنگ رنگانیندا۔ آتم سیجا جاواں چڑھ، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ اندر بہہ کے ڈھولا لواں پڑھ، آتم پر ماتم راگ الا نیندا۔ تہاڈی مرنی جاواں مر، اپنا مرن نہ کوئے رکھانیندا۔ تہاڈی سرنی جاواں پڑ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکانیندا۔ جے کوئی دیکھے میرا دھر، جن بھگتاں اشارے نال اٹھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در دردی درد ونڈانیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر کرتا کرنی کر، کر نہار کھیل کرانیندا۔

شاماں دا پر بھ آیا شام، شہنشاہ بے پرواہیا۔ راماں دا پر بھ آیا رام، رحمت اک کمایا۔ کاہناں دا پر بھ آیا کاہن، نرگن داتا وڈ وڈیایا۔ بھگواناں دا پر بھ آیا بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ آیا شام مٹے شام، شام شام وچوں بدلانیندا۔ بھگت بھگوان پورا کرے کام، کام کام وچوں سمجھانیندا۔ بھگوان بھگت دکھائے اک نشان، نشان نشان وچوں جھلانیندا۔ دیونہارا سچ پیغام وچوں سنانیندا۔ نظری آئے اک امام، امام اماماں روپ وٹانیندا۔ پر بھ ملیا سچا شام، شہنشاہ اپنا رنگ رنگانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر آپ سہانیندا۔ شام گھر مندر آیا ویہڑے، ویہلا ہو کے پھیرا پانیا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ دیندا رہیا گٹرے، گٹرے وچ گر

اوتار پیر پیغمبر بھوایا۔ کلجگ انتم ہرجن دیکھے ساچے کھیڑے، کھیڑا اکو اک وڈیایا۔ دُور دُراڈا بن کے پاندھی آیا نیڑے، نیرن نیرا اپنا راہ جنایا۔ بھگت بھگوان نوجوان سنت سہیلے دیکھے کیہڑے کیہڑے، جو بیٹھے آسن لایا۔ پر بھ دے کندھیاں اُتے رکھے اپنے بیڑے، ہو لا بھار رکھ کے خوشی منایا۔ خالی ہتھیں لا کے بہہ گئے ڈیرے، اک ہنورا رہے سناپا۔ تیرے مکے اچے نہ جھیڑے، جھگڑا پیا جگت لوکایا۔ جگ چوکڑی تیرے نال لے لئے پھیرے، نرگن نرگن کر گڑمانیا۔ کی ہویا جے آئیوں ویہڑے، آپ اپنی دیا کمایا۔ تیرے پچھے ہوئے بیرے بیرے، تن سیس نظر کوئے نہ آیا۔ سری بھگوان دیکھ ساڈے جیرے، چار جگ تیرا دھیان لگایا۔ جے ہُن توں کریں ہیرے پھیرے، تیری چلن نہ دینی کوئے چٹرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تڈھ بن دیونہار نہ کوئے اکھوایا۔

۲۳۰

پیر کہے وڈا چرن، جگ چرن ملے وڈیایا۔ چرن کہے وڈا پیر، پیر چل کے پر بھ چرن دوارے آیا۔ پیر کہے جتا چہ ہر جو نہ کرے مہر، میری چلے نہ کوئے چٹرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دوہاں میل نہ لائے دیر، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھگت ملن دا پر بھ رکھے چاء، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ جگ چوکڑی پھیرا پا، پھیری والا الکھ جگایا۔ رہبر بن آپ خُدا، مُرید مُرشد دیکھے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار ناؤں دھرا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیایا۔ بھگت بھگوان آپ سمجھا، رمز اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا چاؤ اک دکھایا۔ پر بھ ملن دا کیہڑا چاء، کس رکھیا دھام وسایا۔ پر بھ ملن دا کیہڑا راہ، کون مارگ دئے سمجھایا۔ پر بھ ملن دا کیہڑا تھاں، کون دھول سو بھاپایا۔ پر بھ ملن دا کیہڑا ناں، ناؤں نرکارا ڈھولا گایا۔ پر بھ ملن دا کیہڑا مکاں، مقام کون نظری آیا۔ پر بھ ملن دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا دیکھ دکھایا۔ پر بھ ملن دا چاء رکھے کون، کون دئے سمجھایا۔ پر بھ ملن دا سنسہڑا دیوے پون، پون انجا سیو کمایا۔ پر بھ ملن دا چاء رکھے راون روون، رام راما دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان رہیا جنایا۔ بھگت کہے تیرے ملن دا موہے چاء، چار کُنٹاں دیاں جنایا۔ پھڑ

۲۳۰

کے باہوں لوواں منا، رُسیا رام رہن نہ پائیا۔ جِناں چر کہے نہ اگوں ہاں، بُجھاں باہواں سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، بن تیرے ملیاں چچین کوئے نہ آئیا۔ کی میٹوں ملن آوگے۔ اپنا آپ بھیٹ چڑھاوگے۔ دے بھیٹ نہ پھر پچھتاوگے۔ نام سوہلا اکو گاؤگے۔ شبد وچولا گرو بناوگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر اِکے ڈیرہ لاوگے۔ پر بھو اکو گھر وساں گے۔ تیرا نام لے لے ہساں گے۔ جے پچھیس سچ سچ دساں گے۔ پریم پا پچھے نہ ہٹاں گے۔ اپنے آپ نالوں تیرا نام وٹاں گے۔ مانس جنم وچ ایہو سچا لاہا کھٹا گے۔ بن رسنا جہوا تیرا نام رٹاں گے۔ بن تیرے پریم پیار کدے نہ بچاں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، تیری اوٹ اکو رکھاں گے۔ کی اکو اوٹ رکھاوگے۔ پر بھ ابناسی سچا گاؤگے۔ دُجا دھیان نہ کوئے لگاؤگے۔ اشٹ دیو نہ کوئے مناوگے۔ برہم پار برہم بھیٹ چڑھاوگے۔ ورن برن ذات پات کھپاؤگے۔ کلج اندھیری رات، سبج ساچا چند چمکاؤگے۔ اٹھے پہر ویکھ پر بھات، پر بھاتی راگ اک الاؤگے۔ سارے مل کے سچ جماعت، بھگت بھگوان گنڈھ پاؤگے۔ پھیر آپے پچھے تہاڈی وات، گودی بہہ کے ساچا سکھ ہنڈاؤگے۔ پر بھ تیری گود سو بھا پاواں گے۔ ہر دا سودھ تینٹوں دھیواں گے۔ لوک پر لوک تیری اوٹ رکھاواں گے۔ تُوں صاحب نرمل جوت، اُنت جوتی جوت مل جاواں گے۔ تیرا وسا ئے قلعہ کوٹ، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لاواں گے۔ تیرے ملن دی اکو اوٹ، دُجی آس نہ کوئے رکھاواں گے۔ تیرا ویکھ بنس پُت پوترے پوت، پتا پُوت گنڈھ پواواں گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سچ ثبوت، ثابت تیرا رُپ درشن پاواں گے۔

* ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر *

ہر سرنائی ساچی لوڑ، جن بھگتاں آد جگاد جنائیندا۔ صاحب سنگر ناتا دیوے جوڑ، جوڑی آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ کر کرپا چاڑھے ساچے گھوڑ، شبد گھوڑا اک وکھائیندا۔ نام ندھان پھڑائے ڈور، تندی اکو اک وکھائیندا۔ ناتا توڑ کوڑی کرپا اندھ گھور، سچ سچ اک وکھائیندا۔ بن ساتھی سنگی سنگ لئے تور، ثرت اپنا راہ جنائیندا۔ لیکھا چکے تور مور، میرا تیرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جگت وکارا دیوے ہوڑ، ہوڑا اکو سیو کمائیندا۔ ست ستوادی سچ جنائے اپنا زور، جابر رہن کوئے نہ پائیندا۔ بھگت بھگوان جائے بہڑ، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ جنم جنم دی لگی بُجھائے اوڑ، امرت میگھ برسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچا رنگ وکھائیندا۔ جوڑی جوڑے آپ پر بھ، جوڑنہار نرنکارا۔ بھگت بھگوان میلے لبھ، ویکھ سرب سنسارا۔ امرت جھرنا جھرے جھب، کرپا کرے ہر گردھارا۔ لہنا دینا کئے سب، گھر پائے پُرکھ اپارا۔ پچھلی ہوئے پار حد، آگے نظری آئے حق کنارہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ادھارا۔ نام ادھارا سرتی مینا، صاحب سنگر اک اکھوائیندا۔ ایکا دو آجانے ریتا، ریتی اپنی آپ بنائیندا۔ تیجا چو تھا ٹھانڈا سینا، گھر گبھیر کھیل کرائیندا۔ پانجا چھپکا نہ مرپا نہ جیتا، نرگن نور ڈمگائیندا۔ ساتا آٹھا بھو جنائے انڈیٹھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ نایاں دسا اکٹھا کیتا، نرگن سرگن سرگن نرگن اکو گھر وسائیندا۔ لیکھا جانے چو جن جی کا، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ بھگوان ملن دا سچ طریقہ، جن بھگتاں آپ درڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا آپ ملائیندا۔ گھر میلا ہر ملنڈا، مہربان کرتار۔ گھر ساچا اک وسنڈا، سو بھاونت نرنکارا۔ گرہ مندر اک سہنڈا، صاحب سجن سرجنہار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان دُھر دربار۔ دُھر درباری جوڑ اپارا، پر ماتم آتم آپ کرائیا۔ کلجگ انتم ہو اجیارا، ساچی دھارا آپ سمجھائیا۔ ویکھنہارا اچے لٹے پر بت دُونگھی غارا، پھول بھلائے تھاواں تھانیا۔ ہر جن میلا اک دوارا، در دروازہ اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملائے پھڑ پھڑ باہنیا۔ جوت سرُپ پُرکھ اکال، اکل کل اپنی کھیل کرائیندا۔ شبد سٹ گوہند دھار، بے پرواہ راہ چلائیندا۔ پنچ تت کایا چولا سمبل اکھاڑ، مندر سہنجنآ آپ وڈیائیندا۔ نرگن وسے شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ آپ

بنایا اپنا سچ مکان، باڈی نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ گوہند منگیا سمبل نگر، سسے ملی وڈیایا۔
 سسا سنگر صاحب چلے سمبھل سمبھل، جگ جگ اپنا چرن اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک سسا کھ رکھایا۔ سمبل لگا اکو سسا، سنگر
 دے وڈیایا۔ گوہند پُرکھ اکال گودی بہہ کے ہسا، ہس ہس خوشی منایا۔ تڈھ بن تیرا کوئے کوئی نہ جانے رسا، رس ہتھ کسے نہ آیا۔ اُچے ٹلے پربت
 ہم کُنڈ ڈوگھی دھار دھسا، نیتز نین دھیان لگایا۔ بن تیری کرپا گوہند بنیا نہ تیرا بچہ، بچپن رُپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا سچا ور، سسا صاحب سدا سکھدایا۔ سسا بنیا ساکھیا، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیندا۔ پر بھ ابناسی دتی دات، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ببا بل دھار
 ویکھے مار جھات، جھاکا اکو اک پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ببا کہے بڑا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیندا۔
 بالک بردھ نہ کوئے جوان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ بلد ارہے دیپک دو جہان، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ بابل بن کے دیندارہے دان، وست اپنی
 آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ للا کہے پر بھ لیکھ اپارا، لیکھا لکھت وچ نہ آیا۔ وسنہارا دھام نیارا،
 نہچل اپنا آسن لایا۔ گن اوگن توں وسے باہرا، گن کتھن کہن نہ پائیا۔ دیونہارا سچ سہارا، ٹیک اپنی آپ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، صاحب سنگر بل اپنا رکھ، لیکھا دتے پرتکھ، اکھراکھ گنڈھ پوائیا۔ گوہند کہے پر بھ جس ویلے آویں گا۔ کی میرا میل ملاویں گا۔ کس بدھ ساچا تیل
 چڑھاویں گا۔ بن سجن سہیل، انگ لگاویں گا۔ دھام نویل ڈیرہ لویں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کون ساچی کھیل
 کھلاویں گا۔ جوت سرُپ ہو کے آؤں گا۔ نہہکنک اکھواؤں گا۔ گوہند تیرا شبد رُپ وٹاؤں گا۔ سسا ببالا ویکھ دکھاؤں گا۔ تئاں وچولا آپ بن جاؤں گا۔
 پردہ اوہلا جگت رکھاؤں گا۔ پنچ تت کایا مان دواؤں گا۔ پپا رارائنہ پرن نبھاؤں گا۔ دو دُلینکڑے دو جہاناں ونڈ ونڈاؤں گا۔ پورن ہو کے پت پر میشور
 پاربرہم اکھواؤں گا۔ تربینی ساک سجن سیننی سب دا لیکھا آنت مُکاؤں گا۔ جن بھگتاں دساں ساچی بہنی، کایا مندر ڈیرہ لاؤں گا۔ رسنا جہوا ہر کی کتھانہ
 کسے کہنی، اپنی کہانی آپ سناؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکھے پچھلا بینی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی

آپ کراؤں گا۔ سمبل نہیں مکان کوٹھا، چھپر چھن نہ کوئے وڈیاںیا۔ پنج تت ہويا پر ماتما جوگا، پورن رنگ رنگ وچ رماںیا۔ نرمل جوت جگی جوتا، جوت جوت رُشناںیا۔ شبد اناد وجے نال شوقا، سنگر اکو ناد سناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہے میری اکو نگری، دوجی نظر کوئے نہ آںیا۔ جس وچ رکھے ہر جو آپ سمگری، وست امولک اک لکناںیا۔ جوتی جوت جگے اگری، اکانت وسے سچا ماہیا۔ نت نوت اپنی کتھا سناوے سجری، پچھلی کہانی نہ کوئے پڑھانیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا سب دی سطح کرے پدھری، اوچ نیچ نہ کوئے جناںیا۔ میری پوری ہووے سدھری، سدھر اپنے نال ملاںیا۔ سمبل نگر دی ہووے قدری، جس در اپنا ڈیرہ لائیا۔ دو جہاناں وچوں نظر آئے وکھری، پر بھ وکھری دئے دکھانیا۔ کوئی بنائے نہ اٹاں گارا نال بجری، اُپر پھت نہ کوئے چھہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمبل دیوے مان وڈیاںیا۔ سمبل بنایا آپ، نگر کھیڑا آپ وسائندا۔ جس وچ گوبند کرے جاپ، ڈھولا اکو اک گائندا۔ پُرکھ اکال بن کے مائی باپ، ساچی گود آپ سہائندا۔ تس مندر وچ نہ دوس نہ رات، سورج چند نظر نہ آئندا۔ نہ پوجانہ پاٹھ، ہون آہوتی نہ کوئے دکھائندا۔ نہ بھکھاری نہ کوئی دیونہارا دات، جھولی اڈ نہ کوئے جنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمبل اکو اک دکھائندا۔ اکو سمبل اکو سنگر، اکو کھیڑا رہیا دکھانیا۔ اکو لیکھا دکھائے دھر، لیکھا اپنے ہتھ رکھانیا۔ جوتی شبدی آپے جڑ، میل ملاواں بے پرواہیا۔ آپے وڈیا ساڈھے تن ہتھ نکي جی کڑ، جگت نیتز نظر نہ آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہے سمبل اندر کس طرح وڈیں گا۔ ساچے پوڑے کس بدھ چڑھیں گا۔ میرا پلو کس طرح پھڑیں گا۔ ساچا ڈھولا کویں پڑھیں گا۔ نہ جیوینگا نہ مرینگا۔ کس اپنی ترنی تریں گا۔ بھے وچ کدے نہ ڈرینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کویں کریں گا۔ پہلوں گوبند لیکھ لیکھاواں گا۔ جوتی نور دھراواں گا۔ شبدی ڈنک وجاواں گا۔ سمبل نگر پھیر وساواں گا۔ کایا مائی پوچ پوچاواں گا۔ سوچ سوچ کے تھان سہاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ سمبل نگر جس ویلے بنیگا۔ سٹ ڈلارا گر شبد پر بھ جنیگا۔ پُرکھ اکال اپنا تانا تنیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک دو اک تن تن دو اک آپے آپ بنیگا۔ سنگر پیار سدا انمل، انملڑی وست جنائندا۔

پریم بھيٹا ساچے بھل، ہر سنگر اِکو منگ منگائيندا۔ دُوجي دست نہ ايہدے تل، اتول اتل آپ جنايندا۔ جو جن چرن پريتِي گيا گھل، تس اپنا آپ سرب
وکھائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپني کرپا کر، بھگت بھگوان دي اک دستار، گر سکھ سر بٹھائے کر پيار، پيار بندھن اِکو پائيندا۔

* ۲۳ چيت ۲۰۲۰ پکرمي مُني جِي دے نوت نُوُر پُر ضلع جالندھر *

ايڑا پنگل سکھنا، تے کرن پکار۔ کون ويلائے نام دھنا، سنگر کرپا کرے اپار۔ زرگن جوت چڑھائے سچ چٹا، اندھ اندھير مٹار۔ جوتي جوت
سرُپ ہر، آپ اپني کرپا کر، آد جگاد سُمنہار پکار۔ سُنے پکار موہن مُن، مُن مُنيشر ديا کمايندا۔ جيو جنت سادھ سنت زرگن سرگن جانے گن، اوگن
اپنے وچ چھپائيندا۔ سنت سُھيلے سجن چن، چن چن اپنا ميل ملايندا۔ آتمک ديوے اک دُھن، دُھن انادي راگ سُنايندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ
اپني کرپا کر، ديونہارا ساچا ور، گھر ساچا ويکھ وکھائيندا۔ رسنا جہوا ہويا چپ، بتي دندنہ کوءے وڈيائيا۔ اندر ويکھ اندھيرا گھپ، گرگھ نين رہيا شرمائيا۔ اپنے
آپ کولوں رہيا بچھ، انتر انتر دھيان لگائيا۔ کون کوءے زرگن داتا بيٹھا لگ، سري بھگوان اپنا کھ چھپائيا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپني کرپا کر،
ويکھنہارا بے پروا ہيا۔ رسنا جہوا ہوئی بند، بتي دندنہ کوءے وڈيائيندا۔ اندھ اندھيرا اندر کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوءے بھٹائيندا۔ نج آتم ديوے نہ کوءے
انند، جگت رسنا رس سرب وکھائيندا۔ بن سنگر پورے نہ ملے پرمانند، دُئي دويتِي پردہ نہ کوءے اُٹھائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپني کرپا کر، ديونہارا
ساچا ور، ساچي کرني آپ کمايندا۔ رسنا جہوانہ سکے بول، انبولت راگ نہ کوءے جنايندا۔ ابناسي کرتا تولنہارا پورا تول، ساچا کنڈا نام ہتھ اُٹھائيندا۔ کايا
مندر اندر دُونگھی کنڈر جائے مول، گھر وچ گھر ويکھ وکھائيندا۔ ديونہار وست انمول، انمولي دات آپ ورتائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپني کرپا
کر، سرت سواني آپ جگائيندا۔ سرت سواني اُٹھ ويکھ نيتز کھول، ہر سنگر آپ جنايندا۔ شبد اگم دُھن اناد برہما وشن شو بول، سري بھگوان ڈھولا اِکو گائيا۔
زرگن وسے تيرے کول، سرگن پردہ دے چکائيا۔ بچھلا جنم گيا وچ انھول، اگلي سرتي سرت دے بھوئيا۔ بجر کپائي کُنڈا کھول، نج تاکی دے لاہيا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھن اِکو اِک جنائیا۔ ترِکٹی اندر شبد راگ، ہر راگی آپ سنائیندا۔ ترِکٹی اندر ہر ویراگ، ویراگی دھار بنائیندا۔
 ترِکٹی اندر ترے گن مایا بُجھے آگ، اگنی تت نہ کوئے دکھائیندا۔ ترِکٹی اندر میل ملاواں کنت سہاگ، سُرَت سوانی بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا ویکھ دکھائیندا۔ ترِکٹی رووے مارے کوک، کوک کوک سنائیا۔ سری بھگوان سنگر پورا حاضر حضورا کوڑی کرپا دیوے پھوک،
 نام بھنکارا ایکا لائیا۔ اگلی پچھلی جنم کرم پورب چکے چوک، لہنا دینا جھولی پائیا۔ لیکھا جانے تانا پیٹا اِکو سوٹ، سوٹ دھاری ویکھ دکھائیا۔ ویکھ دکھانے پنچ
 تت کایا قلبوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ بندھن ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھيو اھیدا لیکھا جانے چارے کوٹ، دہ دشا ویکھے تھاواں تھانیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ مون تھے سنگر تھے، دین دِیالا دِیا کمائیندا۔ بھگت بھگوان سوہے اِکو رتے،
 رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ میل ملاواں ابناسی اچتے، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پائیندا۔ پورب جنم کرم دھرم ورن برن ذات پات لیکھا سنگر آپے
 پچھے، گرہ مندر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اِکو جھولی پائیندا۔ ترِکٹی کہے میں ہاراں گی۔ اپناکھ اگھاڑاں
 گی۔ ساچے سنتاں واجاں ماراں گی۔ نیتز نین شنگاراں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ لیکھا اِک وچاراں گی۔ پر بھ
 حکمی حکم جناؤندا اے۔ ترے ترے لیکھا آپ مکاؤندا اے۔ بھرم بھلیکھا دُور کڈھاؤندا اے۔ مارگ سوکھا اِک سمجھاؤندا اے۔ موقع اِکو اِک رکھاؤندا
 اے۔ کایا بھانڈا کوڑی ماٹی پوچ پوچوندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت میگھ اِک برسوئندا اے۔ ترِکٹی کہے میں گھلاں گی۔
 بھگت دوارے بہہ کے رُلاں گی۔ کر سیوا پھلاں بھلاں گی۔ لوک مات کدے نہ ہلاں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 تیرے کڈے ساچے تُلان گی۔ سنگر ترِکٹی آپ تڑاویگا۔ بند تاکی کڈی لاہویگا۔ بن ساقی جام پیاویگا۔ لہنا دینا باقی، جھولی آپ بھراویگا۔ تن خاکی لیکھے
 لاویگا۔ پنچ تت عاتی رہن نہ پاویگا۔ شبد راکی اِک چڑھاویگا۔ سکھمن ٹیڈی بنک ڈیرہ ڈھاویگا۔ انراگی راگ سنوویگا۔ انحد ناد و جاویگا۔ امرت آتم جام پیاویگا۔
 نچھر جھرنا اِک جھراویگا۔ بجر کپائی توڑ تڑاویگا۔ جوت زرنجن دیک ڈمگاویگا۔ آتم سیجا سو بھا پاویگا۔ سرتی شبدی میل ملاویگا۔ مورت اکال نظری آویگا۔

دینِ دیال درس دکھاویگا۔ دسمِ دواری پنڈھ چُکاویگا۔ بنِ سورج چند چند چکاویگا۔ بند بند اپنے رنگ رنگاویگا۔ انند اِکو اِک درساویگا۔ جگت رنڈیا پنڈھ مُکاویگا۔ بھگت بڑھیا لیکھے لاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اِک جناویگا۔ سُرُتی کہے کرے پکار، کوک کوک سُنایا۔ میرا لیکھا چُکائے آپ نرِنکار، اپنا پھیرا پانیا۔ دوئے جوڑ کراں نمسکار، نیوں نیوں سیس بھُکایا۔ رسنا جہوا جس دے پچھے کیتی بند وچ سنسار، سو سنساری ویکھ وکھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم نچ مندر کرے پیار، پریم پریتی اِک جنایا۔ پاربرہم برہم کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سُنایا۔ ایش جیو دے ادھار، جگدیش لیکھا دے مُکایا۔ سُن مَن توں وسیا باہر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُن سادھ اپنے رنگ رنگایا۔ جانہارا سُن سادھ، رسنا جہوا بول نہ کوئے بلائیندا۔ جس رچنا رچی آد جگاد، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ چُپ کیتیاں دیوے اپنی داد، گاؤندیاں اِکو گھر وکھائیندا۔ بن کٹاں سُنائے ناد، اناد انادی ناد و جائیندا۔ بن رسنا دے سواد، امرت رس اِک وکھائیندا۔ سو سنت سو سچا سادھ، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ لکھ چورا سی وچوں کاڈھ، نرِگن نرِگن جوڑ جڑائیندا۔ لیکھے لائے پنچ تت کایا ماٹی ہاڈ، ناڑی ناڑی پھول بھُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد آپ سمجھائیندا۔ سوہنگ شبد مُنی مَن بولے، سری بھگوان دیا کمایا۔ تر کٹی ترے بھون دھنی آپے کھولے، پردہ پردہ دے اٹھایا۔ سُرُتی شبدی آپے مولے، مولا اپنا رنگ رنگایا۔ پورا کرے کیتا قولے، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ دسم دوار سے کولے، سری بھگوان وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ویکھنہارا کایا پنچ تت ساچے ڈولے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دے جنایا۔ مُنی جی بولو سوہنگ سو، سو پُرکھ نرِجن آپ جنائیندا۔ دُرمت میل دیوے دھو، نرمل نرمل آپ کرائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو رنگ جائے ہو، دوجا رنگ نہ کوئے وکھائیندا۔ بن نیتراں اندر دیوے لو، جوت پرکاش آپ کرائیندا۔ چرناں نال جو جن جائے چھوہ، تِس دسمِ دواری پنڈھ مُکائیندا۔ آتم سیجا ڈھو آ دیوے ڈھو، وست امولک اِک ورتائیندا۔ ہر کی وست کوئی نہ سکے کھوہ، ٹھگ چور یار نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان گُرگھ سجن ویکھے جوہ، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ انتر آتم رکھیا موہ، مُجبت اِکو اِک ودھائیندا۔ لکھ چورا سی رہی رو، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ دسمِ دواری لاہے

کُنڈا، کھڑکی بند نہ کوئے کرائیا۔ ستگر نظری آئے سوہنا بانکا مُنڈا، سوچھ سرُپی نظری آئیا۔ ہتھ پھڑائے نام ڈنڈا، ڈنکا اِک وِک وِک جانیا۔ مُنی پھیر نہ
 ہوئے رنڈا، کنت سرت سوانی لئے پرناپیا۔ گھر بیٹھیاں سیر کرائے وِچ برہمنڈا، کوٹن کوٹ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباپیا۔ لہنا دینا چکے جیرج انڈا، اُتھج سیتج
 رہن نہ پاپیا۔ بن بندگیوں کریا بندہ، بندنا اِکو گھر کرائیا۔ گیت سنایا سہاگی چھندا، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ لوکیں جانن نیتروں اندھا، سری بھگوان
 نرِگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُنی مُنیشتر ویکھ وکھائیا۔ اُٹھ مُنی در ساچے لال، ہر لالن گود رہیا اُٹھائیا۔ اندر
 ویکھ جلوہ جلال، نُور و نُور نُور رُشنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ تیری دھر مسال، ستگر پورا دئے سہائیا۔ تیرے نیڑ نہ آئے کال مہاکال، اتم اپنی گود اُٹھائیا۔
 ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت رہیا جنائیا۔ سُننہار مُریداں مُرشد حال، بے پرواہ پھیرا پاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا
 ور، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ترکٹی کرے ہاہاکار، ہوکا اِکو نام بھرایا۔ جنہاں ملیا ہر نرنکار، میری لوڑ رہے نہ راپیا۔ دسم دوار کہے آمیرے یار، میں تیرا راہ
 تکایا۔ بن بھگتاں ہوواں خوار، میرا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ لکھ چوراسی ستی پیر پسا، نچ نیتز جاگ نہ کوئے گھلایا۔ مُن رکھ مُن لیا وِچار، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ رکھایا۔ جگت مُنی تیری سر دی چوٹی، چوٹ نام نگار لگائیا۔ اگے واسنا رہے نہ کھوٹی، کوڑی کریا دئے کھپائیا۔
 نرمل نُور جگائے ساچی جوتی، مستک لگا آپ لگائیا۔ پار کرائے وِچوں کوٹن کوٹی، سری بھگوان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، تیری کایا پوتھی، پترا رہیا اُٹھائیا۔ تیری کایا پوتھی اُٹے پترا، پت پریشور آپ اُٹھائیا۔ دھرم رائے دا چکلیا خطرہ، خالص اپنا رنگ
 رنگائیندا۔ نو اٹھاراں کوئی نہ کر کے دکھائے نخرہ، ناز سب دا خاک ملائیندا۔ پریم پیار دا اِکو قطرہ، نچھر تیری دھار وہائیندا۔ نام جنائے بن لکھیاں سطران،
 نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک درڑائیندا۔ مُنی مُنی تیرا مون اپار، اپر پیر ویکھ
 وکھائیا۔ اندرے اندرے شبد جیکار، راگ دُھن شنوائیا۔ چرن چرن چرن نمسکار، مکھ مکھ کٹائیا۔ داسی داس سیوک سیوا کرے آپ کرتار، کرتا اپنا
 پھیرا پاپیا۔ بن نیناں دئے دیدار، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی

کرنی رکھے ہتھ، لہنا ہتھوں ہتھ چکانیدا۔ پرگٹ ہو پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمانیدا۔ آنتر آنتر جائے وس، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم
 پر ماتم آتم اکو مارگ دس، ساچے راہ آپ پائیندا۔ زرگن ہو کے سرگن گاوے جس، سرگن بھیو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، تیرے ہتھ نال ملائے ہتھ، بن ہتھاں اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ہتھ نال ہتھ ملا دست، دستگیر دیا کمانیا۔ اٹھے پہر رکھائے مست، مستی اکو نام
 چڑھائیا۔ لیکھا چکے کیٹ ہست، ہست کیٹ اکو نظری آئیا۔ ہر سنگت وچ لا کے جاوے شرط، زرگن درس دے دکھائیا۔ سچھنڈ نو اسی پڑکھ ابناسی لوک
 مات بھگتاں پچھے آئے پرت، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے تیرا ہون نہ دیوے حرج، پچھلا حرجانہ جھولی دیوے پائیا۔ چار جنم دا تیرا قرض،
 گورکھ چیلے دے مکائیا۔ کول وٹالے کری ارداس میری پوری ہووے غرض، نانک زرگن اگے دھیان لگائیا۔ پر بھ کا کھیل سدا اسپرج، لکھن پڑھن وچ
 نہ آئیا۔ آندھ گوانڈھ سارے بھائیں تینوں رہن درج، پچھے ہٹ نہ جانا پر بھ اکو سچا ماہیا۔ راگ سنائے بن تال طرز، تلوڑا ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ ویکھ
 بن سار پاسیوں سدھی ہوئی نزد، پٹھی پھیر نہ کوئے کرائیا۔ ہر کا چیل اکو مرد، مرد مردانہ روپ وٹائیا۔ نیتز ہین نیتز نیناں نال کٹے درد، دکھیاں دکھ رہیا
 ونڈائیا۔ چار سو آنتز سال پچھوں پھیر پھولی تیری فرد، فرض اپنا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ترکٹی تیری ویکھے وچاری، بن
 کرماں رووے زارو زاری، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ترکٹی وچاری نکئی بالی، بالک روپ دکھائیندا۔ پاربرہم پت پر میشور جنہاں بنے آپ پرتپالی، تس دسم دواری
 سیو کمانیدا۔ مٹے رین اندھیری کالی، گر شبدی ساچا چند چکانیدا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی زرگن ہو کے کرے دلالی، ونج وپارا اکو ہٹ جنانیدا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم نار کنت کنت نار سو بھاونت سچ سچ سہائیندا۔ اک دو تن تن وڈیائیا۔ درس
 دکھائے بھن بھن، بھنڑی رین وڈیائیا۔ لیکھا چکائے گن گن، پورب لہنا جھولی پائیا۔ پندھ مکائے من من، آپ اپنی سیو کمانیا۔ منگ منگی جن جن،
 آساسب دی پور دکھائیا۔ صاحب سنگر دین دیال دکھائے اپنا چن، چنتا پچھلی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر،
 گھر گھر وچ کر رُشنائیا۔

* ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ سمر ضلع جالندھر * *

ہر سنگت بن کے سب نے بہنا، گرمت ملے وڈیاںیا۔ درشن کرو اپنے نیناں، نچ نیتز دھیان لگایا۔ گر نانک گوہند متو کہنا، کیوں بیٹھے منوں بھلایا۔ آتم پر ماتم لہنا دینا، جگ جگ وجے ودھایا۔ سو پڑکھ نرنجن ساک سجن سینا، اک اگلا ہوئے سہایا۔ سچ دوارے اکتھے رہنا، دوئی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سنا یا۔ ہر سنگت میلا اک گھر، گھر ساچے وجے ودھایا۔ پڑکھ ابناسی ملے ہر، گرہ مندر پھیرا پایا۔ اک دوجے نال کیوں رہے لڑ، من مت کرے لڑایا۔ گر شبد ڈوری لو پھڑ، من متی دیو تجا یا۔ ساچے پوڑے جاؤ چڑھ، سنگر نانک گیا سمجھایا۔ جینودیاں ہی جاؤ مر، مرنی اکو اک درسا یا۔ اپنی سرتی شبد ڈورے لو پھڑ، من واسنا اٹھ نہ دە دش دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمت اک دکھایا۔ گرمت ویکھ سجن سہیلے، سو سجن آپ جنائندا۔ آتم پر ماتم جگ جگ میلے، جگ کرتا آپ جنائندا۔ پر بھ دانام چین توں جیہڑے ویہلے، اوہناں جھگڑے وچ رکھائندا۔ اچرج کھیل پاربرہم پر بھ کھیلے، گرگھ منمگھ دوویں دھار چلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت نرنجن آتم پر ماتم پاربرہم چڑھائے ساچے تیلے، ست ستوادی برہم برہادی گھر ساچے سگن منائندا۔ کوڑی کرپا کلج جیواں جھوٹھی وادی، وعدے خلاف سرب جنائندا۔ جنہاں دی گوہند گجری بنا کے گیا اکو دادی، دوجا حصہ نہ کوئے ونڈائندا۔ ہر سنگت میلا پاربرہم دی سچی شادی، گرگھ سچے میل ملائندا۔ کوئی بھيو نہ جانے ملا قاضی، پنڈت پاندھاسار کوئے نہ پائندا۔ مُرید مُرشد ویکھے سچا حاجی، کایا کعبہ کھوج کھجائندا۔ گرہ مندر سُنو ساچا نادی، دُهن آتمک راگ الائندا۔ سری بھگوان بنیا باڈی، ساڈھے تن ہتھ کایا گھڑ دکھائندا۔ لیکھا چکے آندھی گوانڈھی، دُور نیڑے ایکا رنگ رگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت ایکا در دکھائندا۔ ہر سنگت ویکھو ایکا بیتا، متر پیارا نظری آیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی صفت کرے گیتا، اٹھ دس دے وڈیاںیا۔ انجیل قرآن نام ندھانا جس داپیتا، مسد حق حق سمجھایا۔ کہانی بانی بھيو چکائے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کما یا۔ سو صاحب سنگر گھٹ گھٹ اندر ویکھنہارا نیتا، لکھ چوراسی اندر رہیا سنا یا۔ کلج ویلا اتم بیتا، صدی ییسویں رہی گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

۲۲۰

۲۲۰

کرپا کر، ہر سنگت اکو راہ دکھائیا۔ ہر سنگت دیکھو اکو راہ، ہر جو نظری آئیندا۔ جس دا پیغمبر پیر سجدہ کردے رہے سیس جھکا، پروردگار اپنی کار کمائیندا۔ مقامے حق رہیا سہا، حقیقت اکو اک درڑائیندا۔ گر اوتار جس مارگ دتے لا، لوک مات راہ دکھائیندا۔ کھانی بانی بودھ اگادھ گیان وید پُران شاستر سمرت قلم شاہی نال دتے لکھا، کاغذ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سو صاحب کیوں بیٹھے بھلا، ابھل بھل کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت ساچا در سمجھائیندا۔ ہر سنگت دیکھو در دروازہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جس گرہ وسے غریب نوازا، تس مندر ملے وڈیائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ سچھنڈ دوارے رچ رچ کاجا، دو جہاناں دھار بندھائیا۔ شبدری ست آپ نوازا، مہر نظر آپ لکائیا۔ وشن برہما شو دیوے داجا، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولاء، زرگن زر زرنکار آپ کرائیندا۔ وسنہارا ہنچل دھام اٹلا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ جوتی شبدری آپے رلا، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جگ چوکڑی سچ سندیس ست ستوادی اپنا گھلا، نش اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ وشن برہما شو پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل کرتا پڑکھ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ جس جن آتم کرنا درس، سنگر پورا دئے کرائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جنہاں اُتے کیتا ترس، تنہاں اپنی بوجھ بُجھائیا۔ لیکھا چکا عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھوجائیا۔ ادھ وچکار گرگھ کوئی نہ جائے اٹک، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بیچ وکارا دیوے جھٹک، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپار، زرگن زرگن زرنکار آپ کرائیندا۔ سچھنڈ نواسی سچ لا دربار، در درباری سو بھاپائیندا۔ تخت نواسی ہو اُجیار، ساچے تخت آسن لائیندا۔ جوت پرکاش اینکار، اکل کلا وڈیائیندا۔ شبد اگئی ساچی دھار، دھار دھار وچوں جنائیندا۔ دو جہاناں کرے خبردار، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، جیو جنت ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی رکھے ہتھ، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ گر

اوتاراں دے وتھ، نام ونڈن اک ونڈایا۔ ساچا مارگ صاحب دس، سرشٹ سبائی دے سمجھایا۔ زرگن جوت کر پرکاش، برہم لیکھا دے لگایا۔ منڈل
 منڈپ پاراس، گوپی کاہن نچایا۔ سدا سہیلا وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ اگم اتھاہ جنائے گاتھ، منتر اکو اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل دکھایا۔ جگ جگ کھیل ہر بھگونت، سو پرکھ زر بنج آپ کرائیندا۔ ہر پرکھ زر بنج مہما گنت، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ ایکنکارا
 نیاں منت، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیندا۔ آد زر بنج سو بھاؤنت، سچھنڈ ساچا آپ سہائیندا۔ سری بھگوان نار کنت، سچ سہنجنی آپ ہنڈھائیندا۔ ابناسی
 کرتا چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیندا۔ پاربرہم برہم لیکھا جان جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ زرگن سرگن دیندا
 رہیا منت، صفتی صفت نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جگ چوکڑی ونڈن ونڈ، سنجگ تریتا دواپر
 کلجگ گنڈھ پوایا۔ لیکھا جان نو در نو کھنڈ، نورس رس بھرائیا۔ سیوالا سورج چند، تارا منڈل کرن کرن رُشائیا۔ ڈھولا سوہلا سنا چھنڈ، گیت گوہنڈ جنایا۔
 آتم پر ماتم دے انند، انند اکو اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، زرگن سرگن
 دھار چلائیندا۔ رُپ دھر گر اوتارا، پیر پیغمبر کھیل کھلائیندا۔ شبد اگمی بول جیکارا، بے جیکار الائیندا۔ بھگت بھگوان دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔
 ویکھنہارا وارو وارا، نت نوت پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، جگتی اپنے ہتھ
 رکھایا۔ لکھ چوراسی پنج تت کایا کر سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملایا۔ آتم پر ماتم سو پرکھ زر بنج ہنگ برہم دیوے نام چوگ، دست اموک اک ورتایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ کرتا ویکھ دکھایا۔ جگ کرتا جگ ویکھنہارا، جگ اپنی دھار چلائیندا۔ بھيو ابھیدا گر اوتارا، پیر پیغمبر
 پردہ لائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ شبد اناد سچھی ڈھنکارا، دھن آتمک راگ الائیندا۔ کایا مندر سچ مکان سچا گر دوارا، سنگر ساچا
 سو بھا پائیندا۔ چوڈاں لوک ہٹ و نجارا، چوڈاں طبقات بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا۔ جگ چوکڑی
 ویکھے آپ، پر بھ اپنی دیا کما یا۔ دیونہارا سدا سدا سد جاپ، جیون جگت جگت جنایا۔ اتار نہارا کوٹن کوٹ پاپ، دُرمت میل میل دھوایا۔ سجن سین

ہر جن دیکھے ساک، سگلا سنگ نبھانیا۔ بجر کپاٹی کھول تاک، دُئی دویتی پردہ لاپہا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوانیا۔ بھگت بھگوان پوری
 کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پانیا۔ سیوا کرے بن بن داسی داس، مان ابھمان نہ کوئے جنانیا۔ دسدا گیا بھوکھت واک، گر اوتار پیر پیغمبر کر
 پڑھانیا۔ پاربرہم پت پر میثور اتم سب دی پت لئے راھ، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیانیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دین اپنے گلے لگانیا۔ لیکھا جان پر تھی
 آکاش، گنگن منڈل کھوج کھوجانیا۔ جن بھگتاں اندر کرے واس، تھان بھومکا اک سہانیا۔ رسنا چلے پون سواس، اُنجا پون نین شرمایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمانیا۔ بے پرواہ کھیل انوکھا، بھیو کوئے نہ پانیندا۔ آد جگاد جگا جگتتر جن بھگتاں کدے نہ دیوے دھوکھا،
 دھر سنجوگی میل ملائیندا۔ پندھ مکائے تنگ اوکھا، اوکھی گھاٹی آپ چٹھانیندا۔ نرگن سرگن ہو کے ویکھن آئے موقع، مہربان پھیرا پانیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھارا اپنے ہتھ رکھانیندا۔ ساچی دھار ہر نرنکار سو پُرکھ نرنجن اپنے ہتھ رکھانیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، کرنی
 کرتا دیا کمانیا۔ ایکنکارا کر پسار، دیکھنہارا چائیں چانیا۔ آد نرنجن نور اُجیار، جوت نرنجن گھر گھر رہیا لکانیا۔ ابناسی کرتا میت مرار، متر پیرا اک اکھوانیا۔
 سری بھگوان سانجھ یار، سگلا سنگ نبھانیا۔ پاربرہم برہم کرے پیار، آتم سیجا اک سہانیا۔ شبدی راگ سچی دھکار، بن رسنا جہوا گانیا۔ بتی دند نہ کوئے
 پکار، اُچی کوک نہ کوئے لایا۔ لیکھا جانے گپت ظاہر، اندر باہر رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی بھیو کھلایا۔ جگ
 چوکڑی بھیو کھولے، کھولنہار اکھوانیندا۔ سچ ترازو نرگن تولے، وٹا دھری نہ کوئے رکھانیندا۔ بھگت دوارا اکو کھولے، وست امولک نام ورتانیندا۔ بھاگ
 لگائے کایا چولے، پنج تت اپنی گنڈھ پوانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنانیندا۔ ساچی کھیل جنائے خالق، پروردگار
 وڈی وڈیانیا۔ آد جگاد نہ کوئی نندرانہ کوئی آلس، اٹھے پھر سیو کمانیا۔ بھگت بھگوان مارگ دتے خالص، خالصہ اکو روپ درسانیا۔ گر گوہند بنے ثالث،
 گر شبدی روپ دھرائیا۔ دوجا کرے نہ کوئے سفارش، ہستی نظر کسے نہ آیا۔ نرگن ویکھنہار عبادت، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ لیکھا جانے طلبا طالب،
 تعلیم عظیم اک جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاواں تھانیا۔ لیکھا جانے جگ چار، چوکڑی اپنی گنڈھ پوانیندا۔ جگت سندیسہ

وید چار، چارے گھ صفت صلاحیندا۔ چارے کھانی کرتیار، انڈج جیرج اُنہج سہج وند وندائیندا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پستی مد ہم بیکھری آپے
 گائیندا۔ چارے ورنناں دے ادھار، کھتری براہمن شودر ویش ویکھ دکھائیندا۔ چارے گنٹ کھیل نیار، چار یاری رنگ رنگائیندا۔ چوتھے جگ ہو اُجیار،
 ایک دوا پندھ مکائیندا۔ ایککارا سانجھا یار، دوجی قدرت وند وندائیندا۔ تیجانین کھول کواڑ، اکھ پر تکھ آپ جنائیندا۔ چوتھے گھر دیوے واڑ، پد اکو اک
 سمجھائیندا۔ پنجم پیتا میت مرار، پنچ پنچان آپ سمجھائیندا۔ چھیویں چھپر دے سہار، ساچے مندر سو بھاپائیندا۔ ستویں ست ستوادی کرے کار، ست پرکھ
 زرنجن راہ دکھائیندا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں مارے مار، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بدھ وند نہ کوئے وندائیندا۔ نواں نو در کھولنہار کواڑ، مہر نظر
 آپ دکھائیندا۔ دسویں میلا گرگھ یار، یاری یاراں نال رکھائیندا۔ سنت ساجن کر پیار، پریم پریتی توڑ نبھائیندا۔ بھگت بھگوان دے دیدار، عید دید چند
 دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سہج تریتا دوپر کلج کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ چار جگ گراتار، کرنی لوک مات کرایا۔ شبد
 سندیسہ وارو وار، جگ جگ مات پڑھائیا۔ دھر دالہنا دھر دربار، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 بے پرواہ لیکھا اگم، نظر کسے نہ آئیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن نہ کوئے جنائیندا۔ جگ چوکڑی زرنجن ہو کے کرے کم، سرگن اپنے دھندے
 لائیندا۔ لکھ چوراسی بیڑا بنھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ تیی اوتاراں دے نام دھن، جھولی اکو اک بھرائیندا۔ بھگت اٹھاراں میٹ جن، جن جن کا میل
 ملائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نوری جلوہ دیوے تن، تن خاکی سو بھاپائیندا۔ نانک زرنجن نال گیا من، گو بند اپنی گود سہائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، پرکھ
 اکال ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی لوک مات دھار، دھرنی دھرت دھول دے
 وڈیائیا۔ ساچی سکھیا وچ سنسار، سنگر شبد شبد جنائیا۔ جوگ ابھياس دے ادھار، پوجا پاٹھ کرے گڑمائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی دھار، اٹھسٹھ تیرتھ کر
 گڑمائیا۔ کھانی بانی بودھ اگادھ بن لکھار، کاتب لیکھا جانے قلم شاہیا۔ سرشٹ سبائی کر پیار، آتم پر ماتم پر ماتم آتم راہ جنائیا۔ بن وچولا ہر زرنکار، سوہنگ
 ڈھولا اکو گائیا۔ نانک تولا اپر اپار، دو جہاناں تول تلائیا۔ سرشٹ سبائی سستی پیر پيسار، نیترا اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ گو بند کھڑگ کھنڈا کر چکار، چند پر چند اک

چکائیا۔ دوتاں دُشٹاں کر سنگھار، صفا سب دی دے اُٹائیا۔ امرت بخش ٹھنڈا ٹھار، بھر پیالہ جام پیا۔ پریتی سچ سچ پیار، چار ورن گیا درڑائیا۔ اُوچ نیچ نہ کوئے دھار، راؤ رنک نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکال میت مُرار، سنگر اِکو نظری آئیا۔ سدا سدا سد دین دِیال، دین رچھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ کلج جیو نہ ہو بے حال، گُرم ت اِکو اِک درڑائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کال نگارہ اِک وجائیا۔ بن صاحب سنگر سارے ہون بے حال، ویلے آنت نہ کوئے جھڑائیا۔ اِکو ڈنکا و بے دو جہان، دو جہاناں والی آپ وجائیا۔ شنکارہے نہ کوئی انجان، بدھی ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھيدا آپ جنائیا۔ بھيو ا بھيدا کھولے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائندا۔ جگ چوکڑی دے دے دان، ساچی وست آپ ورتائندا۔ تخت نو اسی دھر فرمان، سچ سندیسہ سرب سناائندا۔ وید ویاسا کر دھیان، دھیان دھیان نال ملائندا۔ پرگٹ ہووے براہمن گوڑا پوت سپوتا نوجوان، اُچے ٹلے پر بت سو بھاپائندا۔ موسیٰ کہے میرا مہربان، جلوہ نور اِک در سائندا۔ عیسیٰ کہے میرا رحمان، میرے پیچھوں رحمت اِک کمائندا۔ محمد کہے وڈا امام، سر اماماں ویس وٹائندا۔ نانک کہے سری بھگوان، نہ بکنکا ناؤں دھرائندا۔ گوبند کہے پُرکھ اکال، اکل کل اپنی دھار چلائندا۔ کل کلکی لے اوتار، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھائندا۔ سمبل وسے دھام نیار، کھیڑا اِکو اِک وڈیائندا۔ شبد ڈنکا و بے زرنکار، دو جہاناں آپ سناائندا۔ وشن برہما شو اُٹھ اُٹھ روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائندا۔ تیی اوتار ہون بے دار، نیتز اکھ سرب کھلائندا۔ بھگت اٹھاراں کرن پکار، اٹھ دس بھيو نہ کوئے جنائندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز ویکھن کھول اگھاڑ، چو داں طبق پردہ لائندا۔ نانک زرنگن بول جیکار، بے جیکار آپ سناائندا۔ گوبند کہے پُرکھ اکال کرے وہار، بوہاری اپنا پھیرا پائندا۔ پوت سپوتا رکھے نال، شبدی سٹ سنگ نبھائندا۔ اِک سہائے سچی دھر مسال، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائندا۔ زرنگن دیا باقی کملا پاتی آپے بال، تیل وٹی نہ کوئے جنائندا۔ ساچی ہاٹی کھول دکان، نام ہٹ اِک رکھائندا۔ دھر سندیسہ دے نوجوان، نوبت اپنے نام وجائندا۔ کلج کوڑی کرپا اٹھائے نال، سویا کوئے رہن نہ پائندا۔ زرنگن ویکھے مار دھیان، نیتز اکھ نہ کوئے جنائندا۔ چاروں گنٹ ہوئے خیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائندا۔ شرع رووے جگت شیطان، شریعت سنگ نہ کوئے رکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائندا۔ سچی کھیل کرے بھگوانا، پر بھ اپنی

دیا کمایا۔ کلجگ انتم ہو پردھانا، نام پردھانگی اک کمایا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجانا، شہنشاہ اکو اک اھوائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن کار کمایا۔ جودھا سور بلی بلوانا، بل اپنا آپ درسایا۔ نام شبد چلہ تیر کمانا، کھنڈا کھڑگ اک اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیانا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ پر بھ ایکا ایک، ایکنکارا آپ اھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیوے ساچی ٹیک، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن نرگن زور ہو کے لئے ویکھ، ڈئی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ چار ورن راو رنک اوچ نیچ سرشٹ سبائی کرے ہیئت، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کایا مندر ست سوامی ہو کے رہیا کھید، کھید نہارا اپنا کھیل کھلائیندا۔ شبد اگم سندیسہ رہیا بھیج، تندی تند نہ کوئے ہلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی اپنا راہ جنائیندا۔ جگ چوکڑی رہی اڈیک، نیتز نین دھیان لگایا۔ گر اوتار دس کے گئے تاریخ، لیکھا لکھت جگت سمجھایا۔ پرگٹ ہووے لاشریک، پروردگار سچا شہنشاہیا۔ کلجگ میٹے اندھیرا تاریک، نرگن چند کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ مچھٹ، لوک مات اتر کدے نہ جانیا۔ کھیل کرے آپ اندھٹھ، اندھٹھار روپ دھرایا۔ پرگٹ ہووے بیس بیس، پندراں کنگ وچے ودھایا۔ جس دے سرتے چھتر جھلے سیس، دو جہان ملے وڈیایا۔ جس دی صفت کردے راگ چھتیس، پُران وید رہے جس گایا۔ سو صاحب پت پت پُنیت، پت پاپی دے ترایا۔ کلجگ کوڑی میٹے ریت، ریتوان ہوئے سہایا۔ سرشٹ سبائی مارگ دے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھایا۔ آتم پر ماتم سب دی لئے جیت، جیو جنت اکو رنگ رنگایا۔ کایا مندر اندر سچ وکھائے مندر مسیت، مسلہ اکو وار حل کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال اکال اکالا، اکل کلا اھوائیندا۔ صاحب سنگر دین دیالا، شبدی رنگ رنگائیندا۔ توڑ نہارا جگت جنجالا، ترے گن مایا بندھن آپ کٹائیندا۔ جن بھگتاں دے راہ سکھالا، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ لیکھا جانے آد شکت نور جوالا، چتر بھج سری بھگوان نوجوان رمیا رام کرشن کاہن، عیسیٰ موسیٰ دھار اپنے وچوں پرگٹائیندا۔ نانک لیکھا دُھر دربار، گر گوہند کرے جیکار، سرشٹ سبائی لوک مات دے دات، کلجگ انتم باہر آپ کڈھائیندا۔ ست دھرم دی اک جماعت، لیکھا لکھے بن شاہی قلم دوات، دُھر دا انک اپنا آپ پرگٹائیندا۔ مٹے رین اندھیری رات، ستجگ ساچے ملی دات، اٹھے

پہر رہے پر بھات، آتم پر ماتم جڑے نات، ناتا بدھاتا آپ جڑھائیندا۔ گر گوہند و سے سب دے ساتھ، اندر باہر گپت ظاہر، شبدی رُوپ پنچ تت نہ کوئے رکھائیا۔ بن پُرکھ اکال کوئی نہ کسے ٹیکے ماتھ، ہر سنگر نہکرمی زرگن ایکا نظری آئی۔ سدا سہیلا اک اکیلا، آنترجامی، جانہارا وڈ وڈیائیا۔ اگم اتھاہ جس دی بانی، بانی صفت صفت صلاحیا۔ سچکھنڈ دی ساچی رانی، لوک مات دی اک نشانی، نشانہ تیر اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر داتا بے پرواہیا۔ صاحب سنگر داتا گہر گہچہر، بھیو کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے پنچ تت جگت سریر، تتوت آپ ہنڈھائیندا۔ چوٹی چڑھ کے بہے اخیر، منزل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بد لہنہار سرب تقدیر، تدبیر اپنی آپ جنائیندا۔ ویہ سو اکی بکرمی پہلی چیت سب دے شرع دے کٹے زنجیر، شریعت وچ نہ کوئے دکھائیندا۔ گوہند کہہ کے گیا پُرکھ اکال سب داپیرن پیر، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ ستنام سب نوں دیوے دھیر، نام ست اکو گھر دکھائیندا۔ کوڑی کریا کوئے نہ کرے بھیڑ، اندر باہر رولا کوئے نہ پائیندا۔ جنہاں سنگر دیوے امرت سیر، تنہاں سنگر ساتک ست کرائیندا۔ بجر کپاٹی دیوے چیر، چیرا اکو نام لگائیندا۔ ست سنتو کھی آوے دھیر، جت دھیرج جھولی پائیندا۔ جس طرح سنگر پورے گرو گرنھ دی اکٹھی کر کے بدھی بیڑ، اپنے نام بندھن پائیندا۔ کوئی نہ بھلے پیر فقیر، شاہ پاتشاہ آپ سمجھائیندا۔ نانک زرگن سچکھنڈ چوٹی چڑھ کے دیکھے اخیر، کبیر جلاہا نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا اپنے ہتھ دکھائیندا۔ لیکھا ہتھ رکھے زرنکار، زرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچے سنتو کرو وچار، سنگر و سے کیہڑے تھانیا۔ جس داملے سچ دیدار، بن اکھاں نظری آئی۔ راتیں ستیاں کرے پیار، دے جاگدیاں گلے لگائیا۔ پنجاں چوراں کرے خبردار، اندر لنگھن کوئے نہ پائیا۔ نام کھنڈا مارے مار، گوہند گر گیا جنائیا۔ گر سکھ کوئی نہ جائے ہار، جت سب دی جھولی پائیا۔ فتح ڈنکا وجے وچ سنسار، پُرکھ اکال آپ وجائیا۔ نہہکنک زرگن اوتار، کسے جیما نہ پتا مائیا۔ سرب جیاں داسا نچھیا یار، گھٹ گھٹ رہیا سامایا۔ جس نے کرنا اوس داسچ دیدار، دوئے جوڑ منگو پر بھ جھولی دیوے پائیا۔ پھڑ باہوں لئے اٹھال، اپنے گلے لگائیا۔ جلوہ دتے اک جمال، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ سب دا لیکھا چکائے شاہ کنگال، غریب نمانے کوئے نہ ونڈ ونڈائیا۔ جے کسے نوں کوئی دکھ کرے سوال، سب دا دکھڑا دے مٹائیا۔ کایا مندر اندر دکھائے سچی دھر مسال، جس گھر گر

ستگر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ رولا پاؤ نہ ملے کوئی مثال، مسل سب دی رہیا لکھایا۔ بن ستگر پورے سارے ہون بے حال، آگے ملے نہ بے پرواہیا۔ ناتا جڑے نال کال، رائے دھرم بٹھے تھاؤں تھانیا۔ پتر گپت لیکھا دئے دکھال، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ لاڑی موت مارے شاہ کنگال، در در گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ چار کٹ جے بھج بھج لہجو ہتھ نہ آوے دین دیال، پاندھیاں پندھ نہ کوئے مکانیا۔ ہو نمائے کر میننتی منگو نام سچا دھن مال، اٹت خزانہ جھولی دیوے پانیا۔ گر گوہند نال میلے ہو کرپال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن داتا پڑکھ بدھاتا جن بھگتاں رکھے اتم ذاتا، اپنی ذات نہ کوئے دکھایا۔ بھگت جنو سنو سچ، ہر ساچا سچ جنائندا۔ کایا مائی بھانڈا کچ، تھر رہن نہ پانندا۔ من واسنا سارے رہے سچ، گومت گرگھ ورا جھولی پانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنی کار کمانندا۔ جگ چوکڑی کار کماؤندا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ دھر سندیسہ آپ سناؤندا، شبدی شبد راگ الایا۔ بھگت بھگوان آپ ملاؤندا، جگ وچھڑے لئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ پر بھ پر میثور کھیل رچاویگا۔ سنت سہیلے آپ اٹھاویگا۔ گر چیلے رنگ رنگاویگا۔ نام مردنگ اک وجاویگا۔ غریب نمائیاں دانگ مٹاویگا۔ جن بھگتاں اندر لنگھ، درس دکھاویگا۔ سو گھوڑے کس تنگ، گر گوہند سوربیر دو جہان دیکھ دکھاویگا۔ پنچ تت کسے نظر نہ آوے گجری چند، شبد اپنی دھار پر گٹاویگا۔ ہر کا کھنڈا تیز پر چنڈ، دو جہاناں آپ جاناویگا۔ سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، کلج انت رنڈیا مٹاویگا۔ دیکھنہارا نو کھنڈ، ستاں دیپاں چرناں ہیٹھ دباویگا۔ گرگھ گرگھ جو ساچی منگا رہے منگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھ لیکھ جاناویگا۔

* ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ سمر * *

کرم کہے میری پائی سار، نہکرمی دیا کمانیا۔ دھرم کہے میرا دھرم پیار، دھر درباری آپ سمجھانیا۔ ورن کہے میرا ورن یار، زرگن بے پرواہیا۔ بھگوان کہے میرا سرب ادھار، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی پاسار، ہر جن میل ملایا۔ اوچاں نیچاں وسیا باہر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، جس جن اپنا رنگ دکھائیا۔ رنگ دکھائے رنگ انمول، انملڑی دیا کمائیندا۔ نام وست رکھے کول، سدا سدا ورتائیندا۔ تولنہارا ساچا تول، ترازو کڈا اکو اٹھائیندا۔ جس ہر دے ہر جائے مول، تِس اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سا جن ساچے گھر بہائیندا۔

* ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اوجا گر سنگھ دے گرہ پنڈ سریں *

سری بھگوان سچ نریش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکاون باون بن درویش، بیٹھے سیس جھکائیا۔ نرگن صاحب رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ سچکھنڈ وسے ساچے دیس، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جگ چوکڑی جانے لیکھ، گر اوتار دے وڈیائیا۔ پیر پیغمبر تیرا بھیکھ، راگ شبد دُھن شنوائیا۔ نرگن سرگن کریں ہیئت، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں کھیلیں کھید، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ شاہ پاتشاہ سچ سلطان، مہماں اکھ کتھی نہ جائیا۔ در درویش کوٹن کوٹ کھڑے مہان، نیتز نیناں نیر رہے وہائیا۔ خالی جھولی منگن دان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بال نادان، چھوٹے بالے اکو آس رکھائیا۔ تیرا لیکھا جیو جہان، لکھ چوراسی تیری گڑمائیا۔ پنج ت تیرا کھیل مہان، ترے گن تیرا رنگ وٹائیا۔ پر ماتم آتم تیرا نشان، برہم تیرا رُپ در سائیا۔ تیرا جس سچا گان، انحد ناد راگی راگ الائیا۔ تیرا پریم ساچا جھرنا امرت پین کھان، امیوں رس اکو نظری آئیا۔ آد جگادی برہم برہمادی ست ستوادی سچا کاہن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ شہنشاہ پر بھ کھیل بے آنت، آنت کہن کوئے نہ پائیا۔ آد جگاد صاحب بھگونت، بھگون تیری سچ سرنائیا۔ کوٹن کوٹ ستجگ تریتا دوپر کلجگ گا گا تھکے سنت، رسنا جہوا مٹی دند صفت صلاحیا۔ سچ ہنڈھا ہنڈھا تھکے نار کنت، آتم پر ماتم ساچی سہنجنی رت دکھائیا۔ جوت پرکاش پُرکھ ابناس لکھ چوراسی جیو جنت، گھٹ گھٹ تیرا نور رُشنائیا۔ در درویش نر نریش گر اوتار پیر

پنڀمبر رھے منگت، خالی جھولی آگے ڈاھیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار نام وڈیا نیا۔ شہنشاہ تیرا سچ محلا، سچکھنڈ اِکو نظری آسیندا۔ سدا
 وسے اِک اِکلا، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نرِگن ہو پھڑایا پلا، سرِگن تیرا راہ تکائیندا۔ دپیک جوت آپے بلا، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیندا۔ سچ
 سندیس بودھ اگادھ آد جگاد جگ گھلا، گر اوتار پیر پنڀمبر لوک مات پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔
 شاہ پاتشاہ تیرا کھیل اپارا، مت گت کہن کوئے نہ پائیا۔ سو پُرکھ نرِجن تیرا دھام نیارا، ہر پُرکھ نرِجن تیری بے پرواھیا۔ ایکنکار تیرا سچ پسارا، آد نرِجن
 تیرا نورُ رُشنائیا۔ ابناسی کرتے تیرا سہارا، سری بھگوان تیرا اِکو رنگ نظری آئیا۔ پاربرہم تیرا کھیل نیارا، برہم تیری انس لکھ چوڑاسی سربنس، سہنس
 سہنسا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا بھيو جنائیا۔ شہنشاہ سلطان سچ بھوپ، بھوپت تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ تیرا دسے کوئی
 رنگ نہ رُپ، چکر چن نہ کوئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پنڀمبر تیتوں کہندے گئے ست سرُپ، ست ستوادی ست پُرکھ نرِجن اِک اکھوائیا۔ وسنہارا چارے
 کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ سچ سہنجنی سدا سہائے رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ بھاگ لگا کایا بت، پنچ تت دس وڈیا نیا۔ اپنا ناؤں رکھ ابناسی اچت،
 چیتن اپنی دھار جنائیا۔ بھگت بھگوان اپنی گودی چک، جگ جگ ساچی سیو کمائیا۔ کلجگ انتم نرِگن دھاروں اُٹھ، نر نرِکار نرِگن جوت کرے رُشنائیا۔
 سنت سہیلے گرُ گرُ چیلے ویکھنہارا ساچے ست، پتا پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ جگ جنم جو بیٹھے رُٹھ، ہر سنگر رُٹھیاں لئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پوری آسا سرب کرائیا۔ شہنشاہ ہر میت پیارا، متر اِکو اِک اکھوائیندا۔ لیکھا چکائے گر اوتارا، سنگر اپنا ویس وٹائیندا۔ پیر پنڀمبر دے سہارا،
 پروردگار اپنی اُنکے لائیندا۔ بھگت بھگوان کر پیارا، پریم پریتی اِک جنائیندا۔ جگ چو کڑی پار کنارہ، نیا اِکو نام سمجھائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ
 اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ نو سو چوڑانوے چو کڑی کیتا کھیل نیارا، شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن صفت صلاحندا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت نرِگن داتا پُرکھ بدھاتا جوتی جاتا لے اوتارا، اوتاری اپنا بھيو چکائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اُٹھائیندا۔ اپنا پردہ دیوے لاه، سو صاحب وڈی وڈیا نیا۔ ہنگ برہم دے سمجھا، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ سچ سندیسہ اِکو

ڈھولا دئے جنا، نام ندھان اک درڑائیآ۔ جن بھگتاں ہو لا بھار دئے کرا، کوڑی کریا رہن نہ پائیآ۔ ساچا مندر دئے دکھا، جس گھر وسے بے پرواہیآ۔ کایا مندر اندر سچ محلے درس دئے دکھا، آتم درسی اپنی دیا کمائیآ۔ جنم کرم دی حرص دئے مٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا سب دا جھولی پائیآ۔ جگ جنم دا لیکھا چھکے، جس جن اپنی دیا کمائیآ۔ آون جاون پینڈا مکے، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیآ۔ گرگھ بوٹا کدے نہ سکے، سنگر ساچا امرت سنج ہرا کرائیآ۔ ساڈھے تن ہتھ اندر زرگن سرگن کدے نہ سکے، بھيو ا بھیدا آپ گھلائیآ۔ دین دیال ٹھا کر سوامی جن بھگتاں کولوں سدا بچھے، نیت نوت پھیرا پائیآ۔ پر بھ درشن دے جو جن بھکھے، تنہاں نج نیتز درس کرائیآ۔ کوڑی کریا کوڑ کڑیاریے کئے، کوکر شوکر جوون بھوائیآ۔ خالی کرے کایا ٹھوٹھے، وست سچ نہ کوئے کٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیآ۔ ہر جن ویکھے جگ جگ، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ لہنا دینا چکائے لگ لگ، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیآ۔ سیوا کرے صاحب سلطان اٹھ اٹھ، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جائے ٹھ، اٹل بھنڈار آپ ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیآ۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیآ۔ جگ چوکڑی بیتے چار، کوٹن کوٹ کال پندھ مکائیآ۔ راہ تنگن گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیآ۔ شاستر سمتر وید پُران کرن پکار، گیتا گیان کوک کوک سنائیآ۔ انجیل قرآن دھاہاں رہے مار، نیوں نیوں سجدہ سیس سرب جھکائیآ۔ گر گر کرے کھیل اپار، ہر کرتا کار کمائیآ۔ کلجگ انتم ہو تیار، ترے گن اتیتا ویس وٹائیآ۔ ٹھانڈا سینا اینکار، اکل کل اپنی کھیل کھلائیآ۔ مندر مسیتاں وسیا باہر، شودوالے مٹھ نظر کسے نہ آئیآ۔ بیٹھا رہے اتیتا سچ سرجنہار، گھر گھر اپنا میل ملائیآ۔ چلائے ریتا اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کھیل کھلائیآ۔ کلجگ انتم پاوے سار، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چار گنٹ کھوج کھجائیآ۔ سرشٹ سبائی جیو جنت کرم دھرم گئے ہار، سچ سچ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوٹھ جھوٹھ جگت پیار، آسا ترسنا مایا متا ہوئے ہنگتا گڑھ سرب وکھائیآ۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر جھکھ رہے مار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ ناری پُرش نہ کوئے پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ا بھیدا آپ گھلائیآ۔ بھيو ا بھیدا کھولن آیا، پاربرہم وڈی وڈیائیآ۔ ویکھنہارا ترے گن مایا، ترے لوکاں بندھن پائیآ۔ ہر

کارو پ ست سروپ کلجک جیو کسے نظر نہ آیا، دوئے لوچن بیٹھے بند کرائیا۔ نج نیتز نہ کسے کھلایا، سنگر سچ نہ ملی سرنائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ جگت سنایا، جگ جیون داتا گھر ملیا نہ سچا ماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ حق نہ کسے کرایا، حقیقت حق نہ کوئے دکھایا۔ لاشریک نہ میل ملایا، شرکت سکے نہ کوئے مٹایا۔ محبوب محبت نہ کوئے توڑ نبھایا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ آتم پر ماتم سوہلا ڈھولا کایا مندر اندر کسے نہ گایا، گیت گو بند نہ کوئے الایا۔ سری بھگوان دُور دُراڈا نیرن نیرا دو جہاناں ویکھ دکھایا، برہمنڈ کھنڈ بھیو ابھید جنایا۔ چار کُنٹ کلجک انتم بھیکھ پکھنڈ ڈورُ ڈنکا رہیا وجایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ چاروں کُنٹ ڈورُ ڈنک، کلجک رہیا وجایا۔ نہ کوئی راؤ نہ کوئی رنک، شاہ کنگال دوویں دین ڈھایا۔ نہ کوئی سادھ نہ کوئی سنت، ست سروپ نہ کوئے سمایا۔ نہ کوئی نار نہ کوئی کنت، سچ سہنجی نہ کوئے ہنڈھایا۔ نہ کوئی من نہ کوئی منت، منتر نام نہ کوئے جنایا۔ گھر گھر بنیا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نظر کسے نہ آیا۔ کلجک مایا پائی بے انت، جیو جنت کرن لڑایا۔ بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، بودھ اگادھ نہ کوئے سمجھایا۔ سرشٹ سبائی ہوئی ننگت، نام اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زوریر ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، سچھنڈ نو اسی کھیل کھلایا۔ کلجک انتم لگی بستر، امرت میگھ نہ کوئے برسائیدا۔ پھری دروہی گگن گگنتر، وشن برہما شوگر لائیدا۔ کروڑ تیتیا کوئی نہ پھرے منتر، اشٹ دیو نہ کوئے جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر ساچے ویکھ دکھائیدا۔ ویکھنہار ہر گوپال، گو بند وڈ وڈیایا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، بہل ہو کے رووے دئے ڈھایا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ رہیا وجایا۔ سچ دے نہ کوئی دھر مسال، دھرم دوارا نظر نہ کوئے دکھایا۔ شرع شریعت ہوئی شیطان، گرہ گرہ کرے لڑایا۔ دین مذہب بھلیا بھگوان، بھگتی بھگت نہ کوئے کمایا۔ حرکت ہوئی بے ایمان، شرکت کرے سرب لوکایا۔ چاروں کُنٹ کوڑ طوفان، اپنا بل رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی بیسویں ہوئے حیران، ہر جو کی کی کھیل ورتایا۔ جیو جنت بنے سرب انجان، من واسنا ہوئی ہلکایا۔ بدھی رہی نہ کوئے سجان، چتر سگھڑ نہ کوئے اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اک اکھوایا۔ ویکھنہارا ویکھے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیدا۔ جگ چوکڑی جس دسیا چاپ، گر اوتار جگت

پڑھائیں۔ پیر پیغمبر تھاپن تھاپ، کلمہ نبی رسول جنائیں۔ پروردگار پاک، پُنتِ اِکو اِک اکھوائیں۔ کلجگ اتم اتم پر ماتم سب دائٹھاساک، ناتا بدھاتا نہ کوئے جڑائیں۔ کوڑی کریا چھان خاک، نام لال امولک ہتھ کسے نہ آئیں۔ جھگڑا پیا ذات پات، اتم برہم ویکھ کوئے نہ پائیں۔ کایا مندر کوئے نہ سکے جھاک، بند کوڑی کُنڈا کوئے نہ لائیں۔ کوڑی کریا وکے ہاٹ، سو دا سچ نظر کسے نہ آئیں۔ لہنا دینا کئے نہ ہتھو ہاتھ، لکھ چوراسی گیٹرا سرب بھوائیں۔ بن بھگتاں پر بھ ملے نہ پڑکھ سمراتھ، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کریا ویکھ وکھائیں۔ کلجگ کریا ویکھ بھگوان، مہر نظر اٹھائیں۔ پرگٹ ہو سور پیر بلوان، بل اپنا آپ دھرائیں۔ شبد اگم اِک نشان، دو جہاناں دئے وکھائیں۔ لوک مات کر پردھان، سر اپنا ہتھ لکھائیں۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت کر پہچان، زرگن سرگن میل ملائیں۔ اتم درسی دیوے دان، وست امولک جھولی پائیں۔ نظری آئے اِکو کاہن، لکھ چوراسی گوی رہیا ہنڈھائیں۔ شاہ پاتشاہ راج راجان، شہنشاہ اپنی کھیل کھلائیں۔ جوتی جاتا نور مہان، جلوہ نور نور رُشنائیں۔ شبدی ناد سچّی دھنکان، اتمک اِکو راگ الائیں۔ مندر وکھائے سچ مکان، کایا کعبہ اِکو نظری آئیں۔ دو دو آہ کھیل مہان، امرت اِکو جام پیائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر جن ویکھے بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ ہٹ، سری بھگوان ویس وٹائیں۔ نہکلنک ہو پرگٹ، جوتی جوت ڈمگائیں۔ شبد اگم چلائے رتھ، بن رتھو ہی سیو کمائیں۔ ست ستوادی مارگ دس، جن بھگتاں راہ وکھائیں۔ ہر دے اندر آپے وس، اتم پر ماتم میل ملائیں۔ نچھر جھرنا دیوے رس، امرت میگھ برسائیں۔ سرتی شبدی کرے اِکھ، ملنی جگدیش آپ کرائیں۔ جن بھگتاں مالا لئے رٹ، رٹا اگلا پچھلا آپ مکھائیں۔ وست امولک کایا گوک آپے گھت، خزانہ اِکو وار بھرائیں۔ ناڈ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت آپ جنائیں۔ دیونہارا برہم مت، برہم و دیا آپ پڑھائیں۔ سنجگ ساچا مارگ اتم پر ماتم گائے جس، صفت صلاحی صفت صلاحند۔ گرُ چیل اِکو گھر جان وس، دو جا مندر نظر کوئے نہ آئیں۔ پریم پریتی اندر جائن ڈھٹھ، ہنکار وکار نہ کوئے جنائیں۔ سر سرور اِکو نہاؤن تٹ، کنارہ اور نہ کوئے وڈیائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، جن بھگتاں ویکھ وکھائیں۔ جن بھگتاں ویکھے مہربان، مہان بیدو وڈی وڈیائیں۔ پنچ تت ت کر پروان، متوت نام جنائیں۔ من واسنا

میٹ شیطان، بُدھ مت ایکا رنگ رنگایا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق پندھ مکائے سری بھگوان، سبق اِکو اِک جنایا۔ رمزناں رمز بلائے اشارے نال
 اشارہ رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت ساجن ویکھ دکھایا۔ سنت ساجن ویکھے نیتز کھول، بن اکھاں میل
 ملائیندا۔ شبد اگم و جائے ڈھول، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ بجر کپاٹی گنڈا دیوے کھول، ساچی تاکی پردہ لائیندا۔ اٹھے پہر وسے کول، دوس رین اپنا رنگ
 رنگائیندا۔ ہوئی ہوئی رہیا بول، دُھن آتمک راگ لائیندا۔ آتم سیجا کرے چوبل، سیج سُنہنجی سو بھا پائیندا۔ ہر کا بھیو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول،
 گرنتھی پننتھی سار نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ کرنی کرتا کرے کرتا،
 قدرت قادر ویکھ دکھایا۔ کل کلکی لے اوتار، کل کلکیش دئے مٹایا۔ دس دسمیشا میت مُرار، پُرکھ اکالا گود سہایا۔ بن وچولا سر جنہار، نرگن ساچی سیو
 کماٹیا۔ سمبل وسے دھام نیار، دھرم دوارا اِک وڈیایا۔ نام اگم بول جیکار، بے جیکار رہیا سناٹیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے پار، ستجگ ساچا راہ دکھایا۔
 چارے ورنال اِک ادھار، برن اٹھاراں بندھن پائیا۔ اِکو نام اِک جیکار، اِکو ڈھولا رہیا سناٹیا۔ اِکو مندر اِک دوار، گرو دوار اِک درٹایا۔ اِکو اشٹ دیو
 نرنکار، ہون پون اِک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ آنت سری بھگوانت، ہر سجن میل ملاٹیا۔ میل ملاوا
 گرگھ سجن، ہر سنگر آپ کرائیندا۔ چرن دھوڑ کرائے نرمل محن، دُرمت میل دھوائیندا۔ نو دوارے پار حدن، سچ حدوڈ اِک دکھائیندا۔ گڑھ ہنکاری
 بھانڈے بھجن، پریم پریتی اِک وڈیائیندا۔ گرگھ گرگر چیلے دوویں نچن، رنگ محل سو بھا پائیندا۔ پریم پیار دے ساچے بچن، بودھ اگادھ کتھا سناٹیندا۔
 ساچی ریتی اندر ہسن، سوہنگ ہنسا اِکو راگ لائیندا۔ پُرکھ اکال دے چرناں وچ وسن، دوجا گھر نظر نہ آئیندا۔ سرن سرنائی ساچی ڈھٹھن، دھوڑی ٹکا
 مستک خاک رمائیندا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت جگ چو کڑی پر بھ ملن دا کردے رہے جتن، نیتز نین سرب دھیان لگائیندا۔ بن سنگر کرپا کسے نہ بلیا پچھلا
 وطن، وچھڑیا یار نہ کوئے ملائیندا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی کلجگ اتم جن بھگتاں پت آیا رکھن، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ لکھ چوڑا سی وچوں ورو لے مکھن، نام
 مدھانا اِکو پائیندا۔ لوک مات وچوں کڈھ سچھنڈ دوارے آیا ڈھکن، نرگن اپنا پردہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ

ملائندا۔ بھگت ملاوا اینکار، بھگوان دے وڈیا نیا۔ ساچا دعویٰ وچ سنسار، دردیاں درد وڈا نیا۔ جس دا ناواں لائے آپ کرتار، تِس دا لیکھا سکے نہ کوئے
 مٹا نیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، جن بھگت تیری وڈیا نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن نین اگھاڑ، نج نیتز دھیان لگائیا۔ صاحب سنگر دین دیال، سرب
 گھٹ واسی پُرکھ ابناسی جن بھگتاں کرے پیار، پر م پُرکھ اپنی پریتی آپ نبھائیا۔ چلو رل کے سارے کریئے دیدار، ملے دلدار سچا ماہیا۔ جس نوں
 دسدے آئے سانجھا یار، سگلا سنگ نبھائیا۔ سو صاحب سرجنہار، سر سِر رزق سبائیا۔ کلج انت لے اوتار، زرگن نور کرے رُشنا نیا۔ سمبل بیٹھا چو نکڑا
 مار، نظر کسے نہ آئیا۔ اوکڑ پئے سرب سنسار، اوڑک ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ روکڑ رہے نہ نقد اُدھار، خالی ہٹ رہیا کرائیا۔ بردے بنیے چل غلام، سجدہ
 سیس جھکائیا۔ پروردگار اک امام، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دی سچّی سچ کلام، سو ہلا سچ سچ جنائیا۔ جس دا آد جگاد کھیل تمام، سو جن بھگتاں طمع رہیا
 مٹا نیا۔ در درویش بنو کرو سلام، سماں سب نوں رہیا جگائیا۔ ہماں تہاں نہ سکے پہچان، سو پہچانے جس اپنی اکھ ٹھلا نیا۔ آد جگاد صاحب سنگر سو پُرکھ زرنجن
 ہنگ برہم دیونہارا دان وشنوں بھگوان، جگ ریتا جگ کرتا جگ ہرتا جگ جیون داتا اک انیک ہر گھٹ ویکھ، بھگت بھگوان دے ٹیک، ٹکا مستک اکو نام
 لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی شبدی دھریا بھیکھ، جوت شبد دوویں نظر نہ آئیا۔

* ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا *

اپنا اپنا دسو حال، ہر سنگت رہیا جنائیا۔ سب دا پورا کرے سوال، بن نیتراں ویکھ دکھائیا۔ آگے پچھے دو جہان دا دے احوال، لوک پرلوک
 برہمنڈ کھنڈ بھو ٹھلا نیا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلنہارا نال نال، گرہ گرہ مندر کایا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ
 اٹھائیا۔ ہر سنگت جو کہنا کہے، گر سنگر منگ منگائیا۔ در آیا جو لہنا لینا لے، انملٹی دات جھولی پائیندا۔ ہر سرنائی جس بہنا جائے بہہ، سچ سنگھاسن اک
 دکھائیندا۔ ناتا توڑے ترے گن ترے، ترے گن اپنا رنگ رنگائیندا۔ لیکھا چھکے ٹوں میں، پار برہم پر بھ اکو نظری آئیندا۔ امرت دھار وہائے ساچی

نیں، جھرنانجھراک جھرائندا۔ من مت مرو نہ کھہ کھہ، گرمت اکو اک دررائندا۔ کلجک جھوٹھا بُرج جانا ڈھیہہ، تھر نظر کوئے نہ آئندا۔ لکھ چوڑاسی جانا گہہ، بن کرسانا اپنی کار کمانندا۔ پُرکھ اکال دین دیال دی اکو ہونی ہے، گوہند سوراخ ڈنکا اک وجائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیسویں صدی سب نوں آپ اٹھائندا۔ ہر سنگت جو کہنا دس، دیدہ دانستہ رہیا جنائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے رہے جس، سو اپنا ناد سنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے وس، کھانی بانی جس دی دھار اکھوائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ جس دی چھایا ہیٹھ رہے وس، وشن برہما شو بیٹھے دھیان لگائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی اینکار اک سرتھ، سرتھ اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ اندر دیکھے نٹھ، دُور دُراڈا نیرن نیرا اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے گردر مندر مسجد مٹھ شو دوالے تیرتھ تٹ، تٹ کنار دیکھے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر سنگت دسو اپنی گل، سدھی بولی وچ سمجھائیا۔ کسے دارہن نہ دیوے ول چھل، اچھل چھل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ سب دی کایا اندر جوتی بیٹھا مل، نرگن اپنا آسن لائیا۔ دیپک دیا ہو کے رہیا بل، تیل باقی نہ کوئے رکھائیا۔ امرت سروور بھر کے بیٹھا جل، امرت جام ہتھ رکھائیا۔ وسنہارا پھل دھام اٹل، محفل اپنی اکو سنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں جیواں جنتاں آد آنتا سوال سب دے کردار رہیا حل، اپنا احوال نہ کسے سمجھائیا۔ جو جن دُور دُراڈے نیڑے آئے چل، تنہاں سچ چلتر دئے دکھائیا۔ بچھوں کوئی نہ کہے گل، کل ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ سری بھگوان والی دو جہان، کلجک وڑیا ڈوگھی جھل، نو کھنڈ ست دیپ چھن بھنگر دیکھ دکھائیا۔ کایا ماٹی دیکھنہارا پوچی پاچی کھل، خال خلق خالق خالق اپنی دھار بندھائیا۔ کوٹن کوٹ کھر بن عرب پد من پدر گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دل، شبدی شبد اکو حکم منائیا۔ کلجک کوڑ جوانی پرچھاواں رہیا ڈھل، بڑھیا سب دے سرتے چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ ہر سنگت کوئی دیو سندیہ، سنہار پر بھ آیا۔ کرے کھیل ہر نر زرشا، نرگن جوت جوت رُشایا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے دیسا، لوک مات اپنی دھار جنایا۔ سیوالائے برہما وشن ہمیشا گنپت گنپشا، گرور گردھار اپنی دھار اک بندھایا۔ جگ چوکڑی جس دا لیکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر سنگت کوئی دسو گیت، گیت گوہند منگ منگائندا۔ پُرکھ اکال دی اکو

ریت، ریتوان ویکھ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ویکھن بیٹھا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوج نیچ اپنا کھیل کھائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دھرم دوارا رکھے ٹھنڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے جلائیندا۔ ایکا نام ندھانا سری بھگوانا سوہلا ڈھولا گائے گیت، گھر گمبھرا کو رنگ رنگائیندا۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی شبد انادی ست جنائے ست پریت، پیریتوان راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہر سنگت کھولو اپنی زبان، بے زباں رہیا سمجھائیا۔ دیونہارا شبد دھر کلام، کلمہ نبی رسول سنائیا۔ پروردگار اک امام، مہربان پھیرا پائیا۔ جس دا لیکھا نہ جانے کوئی تمام، طمع وچ سرب لوکائیا۔ پیر پیغمبر بردے بنے غلام، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سپس جھکائیا۔ سجدہ کرن نال سلام، علیکم اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ ہر سنگت کھولو اکھ، کلج آخر آپ جنائیندا۔ پت پریشور نہکلنک نرگن سوامی پرگٹ ہویا پرکھ، پردہ اوہلا نہ کوئے رکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوراسی بھانڈے کرے سکھ، بھریا کوئے نظر نہ آئیندا۔ جیواں جنناں سادھاں سنناں آتم پر ماتم پر م پرکھ پریشور اکو مارگ دیوے دس، دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ پار برہم برہم میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا اکو راگ الائیندا۔ امرت آتم نجھر جھرننا سچ جھرائے رس، رسک رسک اپنی بوئد اک ٹپکائیندا۔ لہنا دینا چکائے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بڈھ بیک کوئے رہن نہ پائیندا۔ نو دوارے دئی دویتی پردہ دیوے کٹ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیندا۔ دسویں گھر کر جوت پرکاش، پرکاش اپنی کل وکھائیندا۔ میل ملاوا پرکھ ابناس، سیوا کرے بن بن داسی داس، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ہر سنگت کھولو اپنا بھیت، انہو اپنی دھار جنائیندا۔ جس دا منگو ساچا ہیت، سو صاحب ویکھ وکھائیندا۔ جس دے پچھے گر ار جن سپس پوائی ریت، سو سنگر اپنی کار کمائیندا۔ جس دے پچھے گو بند بچے جھو جھے کھیت، رن بھومی رنگ رنگائیندا۔ جس دے پچھے دبے نینہاں ہیٹھ، سو محل اٹل اک رُشائیندا۔ جس دے پچھے ستھر سولاں مانی تیج، سو نام خنجر اکو اک چکائیندا۔ دو جہان سری بھگوان نوجوان مرد مردان شبد سنہیٹرا رہیا بھیج، لکھ لکھ پاتی ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ جوتی نور چمکے تیج، دمک اکو اک رکھائیندا۔ جس دے

حکمے اندر نانک ہتھ کھونڈی موڈھے دھریا کھیس، سو دو جہاناں خالص روپ وٹائیندا۔ کلجگ انتم لگن نہ دیوے ٹھیس، ٹھوکر اپنے نام لگائیندا۔ جنہاں رکھے
 چرناں ہیٹھ، تنہاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ راتیں ستیاں کھولے بھیت، دے جاگدیاں پردہ لائیندا۔ گرگھیاں وچ بالک روپ ہو کے رہیا کھیڈ، وڈا چھوٹا بھيو
 نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا راہ چلائی۔ ہر سنگت دسو ساچا گن، گہر گسپھر پُچھ پُچھائیا۔ دُور دُراڈیوں آئے
 سُن، جنڈیالے آیا بے پرواہیا۔ گرگھ وِ رلے وِ رلے رہیا چُن، جنہاں اپنی بوجھ بُجھائیا۔ آتر آتم دیوے دُھن، راگ انراگی آپ سُنائیا۔ سُر تى شبد میل
 ملائے پُھن، جوگ ابھياس نہ کوئے کرائیا۔ ساہمنے بیٹھا ویکھو ہُن، پچھے نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پردہ ہو کے اپنا
 پردہ رہیا لایا۔ ویکھو سنگت لتھا پردہ، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ جیڈھ مہینے شاہ سلطاناں دی چھاتی اُتے چڑھا، نر بھو بھے نہ کوئے جنائیندا۔ چار کُنٹ
 نو کھنڈ پر تھی اگے کوئی نہ اڑا، مُنہ دے بھار سُٹائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سڑا، نر گن اگنی اگ لگائیندا۔ گرگھ وِ رلا گوہند گوہند کردا، نیتزن دھیان
 لگائیندا۔ پیر پیغمبر ہوئے بردا، در در گھر گھر سیس جھکائیندا۔ سب دی پُٹھی ہوئے نردا، سارپاش اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی گھر گھر داء،
 پچا کوئے رہن نہ پائیندا۔ ویکھو کھیل نرائن نر ہر داء، نہہکنک اپنی کل پرگٹائیندا۔ لیکھا جانے جل تھل داء، مہیئل اپنا رنگ رنگائیندا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ
 اُچے ٹلے آپے ملدا، پر بت چوٹی کھوج کھجائیندا۔ لیکھا چکائے دُنگھی ڈل داء، ساڈھے تن ہتھ کایا مندر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل نر گن ہر، سرگن بھيو کوئے نہ پائیندا۔ ہر سنگت اُچی بولو کوک کوک، دو جہان سُنائیا۔ کلجگ انتم چکے چوک، چوکے سب نوں رہیا
 کرائیا۔ گوڑھی نیندے کوئی نہ سووے گھوک، آلس نندر اسب دادے مٹائیا۔ مایا متا جوٹھ جھوٹھ دیوے پھوک، نام بھنکارا اِکو لائیا۔ بھگت بھگوان
 مارگ لائے تانا پیٹا اِکو سوت، سوتر دھاری اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھکھیاں جھولی پائے پوت، پُت
 پوترے گنڈھ پوایا۔ ہر سنگت ہر ساچا میلا، ملنی جگدیش کرائیندا۔ ایکا گھر نظری آئے گرو گرو چیلا، چیلا گرو کو بندھن پائیندا۔ نر گن نر ویر پار برہم پُرکھ
 پر میثور وسے اِک اکیلا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ آد جگاد جگ جگتر اپنے ہتھ رکھے اپنا ویلا، وار تھت نہ کسے سمجھائیندا۔ پار برہم پر بھ

اچرج کھیل آپے کھیلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا روپ وٹائیندا۔ ہر سنگت ویکھ کل کاتی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیآ۔ صدی ییسویں اندھیری راتی، چند چوڈھویں نہ کوئے چکائیآ۔ دین مذہب جھگڑا پیا جماعتی، نرگن دھار نہ کوئے سمجھائیآ۔ شاہ سلطان بھو نہ جان بندہ خاکی، خالق خلق پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ من ہنکاری ہو یا عاقی، بدھی چلے نہ کوئے چترائیآ۔ دھرت مات نیتز رووے دوہٹھڑیں پٹے چھاتی، پر بھ آگے حال سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہائیآ۔ دھرت دھول دھرن مارے نعرہ، اُچی کوک کوک ایکا سنایا۔ تڈھ بن کرے نہ کوئی پیارا، ڈکھیاں ڈکھ درد ودھایا۔ نیتز رووے زارو زارا، گل ہنچھوواں ہار پروئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجک ویلا انتم آیا۔ ہر دھرنی آپ سمجھائیندا۔ سری بھگوان دیا کمائیندا۔ بھو اچھیدا آپ کھلائیآ۔ اچھل اچھیدا ویس وٹائیندا۔ راہ سداھا مارگ لائیندا۔ نوڈھاں پنڈھ مکائیندا۔ اٹھاراں سداھاں جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ ساچا کھیل آپ رچاواں گا۔ ییسویں صدی رنگ رنگاواں گا۔ ودی سدی ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دوار اک سہاواں گا۔ سچ دربار اک سہاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کول بہاواں گا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ رنگاواں گا۔ ساچا مارگ پھیر دکھاواں گا۔ نام شمشیر اک چکواں گا۔ دلگیر دو جہان کراواں گا۔ شرع زنجیر کٹاواں گا۔ پیر فقیر ویکھ دکھاواں گا۔ تقدیر دھرنی تیری بدلاواں گا۔ اکسیر اپنا نام جناواں گا۔ سچ تصویر نظری آواں گا۔ گنی گہیر پھیر اکھواواں گا۔ سبجگ ساچا تیری گود بہاواں گا۔ ہر دا سودھ راگ الاواں گا۔ جودھن جودھ اک کراواں گا۔ اگادھ بودھ اکھر پڑھاواں گا۔ پچھلا روس سرب مٹاواں گا۔ شبدي جوش اک جناواں گا۔ سب دی ہوش ٹکانے لاواں گا۔ بیدوش سرب بچاواں گا۔ چوڈاں لوک پنڈھ مکاواں گا۔ چوڈاں طبقاں ویکھ دکھاواں گا۔ وشن برہما شو پکڑ اٹھاواں گا۔ کروڑ تیتسیا پھڑ ہلاواں گا۔ سُرپت دھیر نہ کوئے جناواں گا۔ پون انجا بند کراواں گا۔ اکونجا بونجا ویکھ دکھاواں گا۔ پانجا دو آونڈ کراواں گا۔ نرگن ہو کے نظری آواں گا۔ تینی اوتاراں جھولی پاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جوتی جوت سماواں گا۔ بھگت بھگوان رنگ رنگاواں گا۔ نانک گوہند ڈنک وجاواں گا۔ راؤ رنگ اکو گھر وساواں گا۔ نام شبد راگ سناواں گا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا ہو لا بھار، دھرنی چرن دھیان لگایا۔ میں سُندی رہی تُوں
گوبند نال کریا اقرار، نرگن اپنی گنڈھ پوایا۔ نانک سنگر کہہ کے گیا مہابلی اترے اوتار، مات پت نہ کوئے بنایا۔ محمد کہہ کے گیا آئے امام یار، یاری
یاراں نال نبھایا۔ عیسیٰ کہے میرا پتا پھیرا مارے پروردگار، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ موسیٰ کہے جس دا جلوہ تک کے ڈگا منہ دے بھار، اتم پھڑ کے باہوں
لئے اٹھایا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا اپار، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچا پلا پر بت دئے سہایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کہے میری کسے نہ پائی سار، تھوڑے
تھوڑے اشارے گیا جنایا۔ کلجگ اتم اک اگلا آوے اپنی وار، وارتا سب دی ویکھ دکھایا۔ کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، کاتب روون زاروزار، ثعالب
کرے بے پرواہیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیری عادت دین مذہب ذات پات جگ چوکڑی دتی وگاڑ، من مت کوڑا راہ چلایا۔ آگے اکو عبادت دتے ہر
نرکار، سخاوت اپنی جھولی پانیا۔ اُلفت کرے سرب سنسار، غفلت کوئے رہن نہ پانیا۔ محفل لا کے گر اوتار، پیر پیغمبر نغمہ نام سنایا۔ اکو شمع ہوئے
اُجیار، دیک دیا ڈمگایا۔ دوسر کوئی نہ کرے نمسکار، بن پُرکھ اکال سیس نہ کوئے جھکایا۔ وعدہ کیتا گر اوتار، سبجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈایا۔
بھرم بھلے نہ کوئے سنسار، بھرم بھلکھے وچ ہر جو کدے نہ آیا۔ لکھیاں پڑھیاں ایہہ کرنی وچار، بن لیکھا لکھیاں نظر کسے نہ آیا۔ ہر کا لیکھا سدا لکھن
پڑھن توں باہر، الف یے ہوئے نہ کوئے ونڈایا۔ نکئی نکئی پیر پیغمبراں نال کردا رہیا گُفتار، گُفت اپنا راہ جنایا۔ بے کوئی اگانھ ہو کے ویکھے دے
پروردگار، نور نورانہ نظر کسے نہ آیا۔ اکو سنگر نانک پُرکھ ابناسی اپنے چرن دئے دکھال، سچکھنڈ دوارے دتی وڈیایا۔ کبیر جلاہے پریتی بچھی نال، سری
بھگوان آپ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری اتم ور، نرگن ہر نرائن، رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ
انت کوئے نہ پانیا۔ ہر سنگت تیرا ست وبار، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی ساچی دھار، نو نو چار ویکھ دکھائیندا۔ اتم پر ماتم کھیل سنسار،
برہم پار برہم ونڈ ونڈائیندا۔ گر شبد انادی اک جیکار، بے جیکار آپ سنائیندا۔ صفتی صفت نام کوٹن کوٹ کرن پکار، صفت صلاحی کھیل کھائیندا۔ سار
شبد سرب دا بنے ادھار، گھٹ گھٹ اپنی کار کمائیندا۔ گر شبد سدا کرو پیار، پنچ تت کایا چولا کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گر اک سمجھائیندا۔ شبد گرو گر ساچا دیو، آد جگاد اکھوائیا۔ تھر گھر وسے سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لایا۔ گر اوتاراں پر پیغمبراں دیونہارا میو، رس اکو جھولی پائی۔ بھاگ لگا رسنا جھو، بتی دند صفت وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو اک سمجھائی۔ شبد گرو گر داتا ایک، آد جگاد اپائیندا۔ سری بھگوان دیوے ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی لئے ویکھ، نرگن سرگن کار کمائیندا۔ آتم پر ماتم کر کر ہیت، ہتکاری میل ملائیندا۔ آتر آتر کھولے بھیت، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ نج سروپ لئے ویکھ، ست سروپ بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبد رنگ رنگ رنگیلا، رنگت اکو اک جنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بن وسید، بھگت بھگوان لئے ترایا۔ سدا سدا سد رکھے اک اصولا، اصلیت سب نوں دے بُجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، سرشٹ سبائی رہیا سمجھائی۔ سرشٹ سبائی ویکھ اپنا مول، کیوں ہر جو ہر بھلایا۔ سرب جیاں دا اک کنت کتھول، لکھ چوراسی نار رہیا ہنڈھایا۔ سچ پنکھوڑا صاحب سنگر دا جھول، کایا مندر اندر آپ ٹکایا۔ کوڑی کرپا کیوں گئی بھول، انبھل گرو بھلایا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ مولے پھول، بھل بھلوڑی نہ کوئے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوئی سرتی رہیا جگایا۔ سوئی سرتی جا جاگ، ہر جاگرت آپ جگائیندا۔ آتر اُتجے اک ویراگ، ویراگی دھار سمجھائیندا۔ جگت واسنا کر تیاگ، تیاگی راہ دکھائیندا۔ اُٹھ سوانی کیوں بنی کاگ، ہر ہنس روپ وٹائیندا۔ دُرمت میل دھوے داغ، سوہنگ ساچا جاپ جپائیندا۔ آتم پر ماتم مل کے ہوئے وڈبھاگ، وڈبھاگی آپ سمجھائیندا۔ مایا متا ترے گن بُجھے ترسنا آگ، حرص ہوس سرب مٹائیندا۔ نظری آئے اکو ساک، ہر سجن ویکھ دکھائیندا۔ بند تاکی کھول تاک، بجر لگا آپ تڑائیندا۔ گھر وچ گھر ویکھ ہاٹ، بن دیئے باقی ڈمگائیندا۔ اُٹھ مل کملاپات، کول نین ویکھ دکھائیندا۔ بھنڑی رین ملے دات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ سرت کہے میں بھگتن داسی، گھر بھگتاں ڈیرہ لایا۔ تیرے ملن دی سدا پیاسی، جگ چوکڑی راہ تکایا۔ اساں چھڈیا کھسڑا پنڈت کاشی، دُو جے گھر پڑھن کدے نہ جایا۔ تیری سکھیا اکو بھاکھی، پاربرہم سچی سرناہیا۔ نرگن ہو کے کریں راکھی، در در اپنی الکھ جگایا۔ جام پیاسیں بن کے ساتی، امرت پیالہ ہتھ اُٹھایا۔ داتا ہو کے دیویں باقی، لہنا پچھلا جھولی پائی۔ اپنے

نال ملائیں میری ذاتی، اذاتی رُوپ رہن نہ پائیا۔ پر بھ تیرے چرن اِکو پر بھاتی، رُت اِکو اِک سہایا۔ پر ماتما تیرے نال ہوئے میری شادی، شہنشاہ گھر ساچے وجے ودھایا۔ بے شک میٹوں ہسن آنڈھی گوانڈھی، لوک لجیا دتی تجایا۔ پر بھو تیرے پریم اندر ساڈھے تن ہتھ تپائی ہانڈی، ہڈیاں بالن وچ ڈاہیا۔ دوس رات پوچی مانجی، تیرے پریم پریت نال کر صفایا۔ ویکھیں کلجک ویلے انت دُدھ نوں جاگ لگے نہ کانجی، کلجک جیو میرے نال چھوہن نہ پائیا۔ ست پُرکھ نرنجن تیرا نام سچّی بھاجی، میری جھولی دے بھرائیا۔ بھاویں رُس جائے تائی چاچی، چاچیاں تایاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں تیرے در تے بن سوانی ناچی، بلے شاہ گیا سمجھایا۔ جے کتھا سناواں ساچی، سب نوں اگنی لگے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سرتی پریم سنگھاسن اُتے بہہ، میرے جہا بے پرواہ تیرا دُکھرا دے مٹایا۔ کون ویلا پر بھ دُکھرا میرا مٹاویگا۔ اُجلا گھ مات کراویگا۔ اندر لیاں گجھلاں آپ گھلاویگا۔ بن انگلاں آپ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا نام ور، گھر کیہڑے پھڑ بہاویگا۔ جس ویلے بھگت دوارے آئیںگی۔ آکے سیس جھکا ئیںگی۔ پچھلا ویلا سرب بھل جائیںگی۔ گر چیلرا رُوپ دھرائیںگی۔ گھر نوں ویلا اِک وسائیںگی۔ پر بھ ساچا اپنے انگ لگا ئیںگی۔ نام مردنگ وجائیںگی۔ سرشٹ سبائی سارا سنگ تجائیںگی۔ گیت گو بند اِکو گائیںگی۔ اندر آتم انند ویکھ دکھائیںگی۔ ساچا چند چند چکا ئیںگی۔ ٹٹی اپنی گنڈھ دکھائیںگی۔ پر بھ پریتم پھیر منائیںگی۔ ہر چرن دوارے بہہ کے، خوشی ہر سنگت وچ پائیںگی۔ پر بھ میں چھیتی چھیتی آواں گی۔ کلجک پنڈھ مُکاواں گی۔ گر گو بند ڈھولا گاواں گی۔ سوہلا اِکو راگ الاواں گی۔ شبد وچولا وچ رکھاواں گی۔ پردہ اوہلا پرے ہٹاواں گی۔ کلجک بولا انت واہواں گی۔ اُچی کوک کوک رولا دو جہان پاواں گی۔ سوہنگ ڈھولا اِکو گاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے الکھ جگاواں گی۔ جو سوہنگ ڈھولا گائیںگی۔ پر بھ نظری اِکو آئیںگی۔ جگت وچولا ویکھ دکھائیںگی۔ بھار ہولا آپ کرائیںگی۔ شوہ دریائے نہ کونے رڑھائیںگی۔ ڈُبدے پاتھر آپ ترائیںگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس میسا ہر جگدیشا چھتر جھلائے اِکو سیسا، راج راجان نظر کونے نہ آئیںگی۔ میں سخیاں وچ آواں گی۔ پر بھ گیت تیرا سچ گاواں گی۔ مندر مسیت تجاواں گی۔ انیت اِکو درشن پاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در مل کے وچھڑ کدے نہ جاواں گی۔ جو

در ساچے ملنے آئیگا۔ پر بھ ساچا دیا کمائیگا۔ دین اپنے گلے لگائے گا۔ این اک منائیگا۔ رنگ بھینن آپ چڑھائیگا۔ رسنا جہوا چینن کوئے نہ پائیگا۔ سین ساچا اک در سائیگا۔ جل مینن روپ وٹائیگا۔ لوک تینن پار کرائیگا۔ جیون ساچا سچ سمجھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر آپ بہائیگا۔ گرہ مندر جو جن وڑیگا۔ سنگر پوڑے ساچے چڑھیگا۔ ادھ وچکار نہ کوئے اڑیگا۔ سری بھگوان چرن جا پھڑیگا۔ نہ جیویگا نہ مریگا۔ بن مریاں مات تریگا۔ سوہنگ ڈھولا بے جیکار کریگا۔ وشن برہما شو دھیان نہ کوئی دھریگا۔ شاستر سمتر وید بن پڑھیاں کم سرے گا۔ جو صاحب سنگر پڑکھ اکال دی سرنی پڑیگا۔ بھگت بھگوان سچ نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے آپے کھڑیگا۔ سچ دوار آپ کھلویگا۔ اپنے جہا آپے ہوئے گا۔ نرگن دیپ اک بلویگا۔ دو جہاناں چانن ہوئے گا۔ بھگت بھگوان آہمن ساہمن ویکھ وکھائیگا۔ داتا ضامن ضامن سچ نبھائیگا۔ جوں رام ماریا راون، بن کھنڈیوں کلج پار کرائیگا۔ جوں دروید پھڑایا دامن، توں غریب نمانے اپنے کندھ اٹھائیگا۔ میٹنہارا رین اندھیری شامن، گرگھ شمع اک چمکائیگا۔ بودھ اگادھا پرگٹ ہووے براہمن، برہم و دیا اک پڑھائیگا۔ گرگھ کسے دوارے نہ جائے کوئی بھالن، سنگر گھر وچوں نظری آئیگا۔ سیوا کرے جوت اکالن، پڑکھ اکال اپنی کار کمائیگا۔ بھگتاں پچھے بنے مالن، کلی کلی ہار توڑ اپنی سیوا کمائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیگا۔ پر بھ سچا رنگ رنگیگا۔ بھچھیا کسے کولوں نہ منگیگا۔ جن بھگتاں کایا مندر ڈونگھی کندر آپے لنگھیگا۔ مسمکھاں کولوں سدا سنگیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھیل کرے سورے سربنگے دا۔ سورا سربنگا پڑکھ اکالا۔ بوہ رنگا دین دیالا۔ دو ٹنگا جوت اکالا۔ نرگن چندا سچ اجالا۔ خاکی بندہ اک دھر مسالہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دین دیالا۔ دین دیالا ہر جو ٹھا کر۔ ویکھنہارا کایا گاگر۔ امرت بھریا نرمل ساگر۔ در در آیاں دیوے آدر۔ نہکرمی کرم کرے اجاگر۔ ہر جن نام بنائے سو داگر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرتا کریم اکو قادر۔ کرتا کریم قادر کائنات، کلمہ کلام الاهی آپ جنائیدا۔ آد جگا جگ چوکڑی صدی صدی ویکھنہارا وفات، فتویٰ سب دے اُتے لائیدا۔ دین مذہب ذات پات بناونہارا جگت جماعت، جملہ اکھر وکھر وکھر آپ پڑھائیدا۔ مرید مرشد جوڑنہارا

نات، ناتا بدھاتا اکو گھر میل ملائیندا۔ کلجگ انتم جن بھگتاں دیکھے آپے حالات، ہر جو اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکتک نرائن نر، شبدی جوتی جوتی شبدی جوت جوت جوت آپ پرگٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لوک مات نہ کوئے نشان، صفت کرے رسنا جہوا زبان، محبان بیدوبی خیر یا اللہ نور الہی اپنا نور جنائیندا۔

میں کیا ہوں، ہر سنگر دے سمجھایا۔ نہ ہاں نہ ہوئے، نظر کوئے نہ آیا۔ نہ شوں نہ شاں، چکر چہن نہ کوئے دکھایا۔ نہ پتا نہ ماں، بھین بھائی نہ کوئے اکھوایا۔ نہ ڈھولا نہ ناں، گیت اتیت نہ کوئے سنایا۔ نہ ڈھپ نہ چھاں، سورج چند نہ کوئے رُشایا۔ نہ ہتھ پیر نک منہ رسنا جہوا پتی دند گا، متوت نہ کوئے وڈیایا۔ نرگن نور کھیل بے پرواہ، شاہ پاتشاہ آپ کرایا۔ پاربرہم پر بھ دیا کما، برہم اپنی ونڈ رکھایا۔ ترے گن پنچ تت اپنی اچھیا جھولی پا، رکت بوند کایا مائی جوڑ جڑایا۔ ساچی ہائی آپ بنا، سوبھاؤنت صاحب سہایا۔ سرگن روپ باہر دکھا، جگت جگت وڈیایا۔ انتر اپنا انگ ککا، نرگن نور نور جوت رُشایا۔ صاحب سلطان شہنشاہ بے پرواہ اپنی دھار چلا، ساچی رچن رچایا۔ میں توں آپ اکھوا، اپنا آسن لایا۔ پاربرہم برہم ناؤں پرگٹا، میں میں سمجھایا۔ آتم پر ماتم ونڈ ونڈا، توں توں جنایا۔ ایش جیو اپنا کھیل کھلا، جگدیشر راہ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درساونہارا ساچا در، میں بن نسا بن آسا بن سنسا بن خواہش، پُرکھ اپنا انس میں روپ جنایا۔ میں پاربرہم برہم دی بند، پتا پوت نظر کوئے نہ آیا۔ کھیل جانے گنی گہند، دوجے سار کوئے نہ پائیا۔ کھیلے کھیل ساگر سندھ، گہر گہیر وڈی وڈیایا۔ میں جان نہ سکے وشن برہما شو کروڑ تیتیسائسرت اند، اند اندراسن بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تس جنائے میں جس اپنا میل ملائے آتر تھائیں آتم پر ماتم نرگن نرگن سرگن سرگن دے جنایا۔ میں کہا ہوں دھر دی آواز، شبدی شبد جنائیندا۔ نرگن نرگن سازن ساز، سرگن سرگن بندھن پائیندا۔ میں میں دا اکو راز، رازق رحیم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد برہما نور برہما جس رچیا کاج نرنتر برہم، اپنی دھار بندھائیندا۔ مایا برہم پردہ بنھ، انتر گھ چھپائیندا۔ جس بھو گھلائے

سری بھگون، تس میں میں سمجھائیندا۔ باقی سارے رکھے نیتراٹھ، ہائے ہائے کر سرب گرا لائیندا۔ جو صاحب سنگر دی سرنی لگے جن، تس میں کیا ہوں بن اکھاں آپ دکھائیندا۔ کوئی سنن نہ پائے کن، کوئی سرت نہ دھیان لگائیندا۔ کوئی نظر نہ آوے سورج چن، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشنائیندا۔ جس دوارے گر اتار پیر پیغمبر وشن برہما شو رہے منگ، سو سربنگ بھیو کھلائیندا۔ جس میں ونڈی ونڈ، سو مہربان پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا در، نہ میں نہ توں نرگن داتا پُرکھ بدھاتا آد جگاد جگاد جگنتر آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچی دھار چلائیندا۔ نانک جانا اکو میں، میں کہہ کے گیا سمجھائیا۔ حیران ہو کے کہے جدھر دیکھاں نظری آئی توں ہی ہیں، واہوا تیری وڈی وڈی پائیا۔ تھلے اُپر دیکھیا توں ہر گھٹ اندر بہیں، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ غور کر کے تکیا تیرے ہتھ نہ کوئی شے، دیونہار سرب اکھوائیا۔ پریم پیار کر کے دیکھیا توں سب دی چرنی ڈھیں، ایسے کر کے نانک سرگن نرگن غریب بندک روپ اکھوائیا۔ تیرے نام دی آد جگاد جگاد جگنتر ہندی دیکھی جے، جے جیکار کرے خدائیا۔ صاحب سلطان توں اکو رہیں، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری کرپا دیکھیا جو توں سو میں، ایسے کر کے نانک سوہنگ ڈھولا گیا گائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اکلّا، نرگن نرکار سٹخ پرکاس بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سچ محلا، بن رنگ روپ آپ وسائیا۔ ایکنکار اٹل اٹلا، در گھر ساچے سو بھاپائیا۔ آد نرنجن جوتی جوت آپے بلا، نور نور نور رُشنائیا۔ سری بھگوان اپنا پکڑ آپے پلا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ ابناسی کرتا نرگن نرگن دھار آپے رلا، روپ رنگ دیکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ پار برہم آد آد اپر پر سوامی جو دھاسور بلدھاری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیا۔ اپنی کل آپے رکھ، نرگن اپنی دھار دیکھ دکھائیندا۔ بے پرواہ ہو پر تکھ، بے پرواہی کار کمائیندا۔ اک اکلّا سچھنڈ محلا رچ، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ بن کے سچ، سچ ساچی کار کمائیندا۔ جدھر دیکھے اپنے خالی ہتھ، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ بن خوشی غمی پیا ہس، ہرکھ سوگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نرگن نور کرپا پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کمائیندا۔ جناں چر نہ کھولاں کوئی ہٹ، وہیلیاں بیٹھیاں جھٹ نہ کوئے لنگھائیندا۔ اپنی اچھیا پر بل کر پُرکھ سمرتھ، اپنی آسا آسا وچوں کڈھائیندا۔ کرے کھیل اکتھنا اکتھ، کتھنی کتھ نہ کوئے سنا لائیندا۔ نرگن ہو چلاواں رتھ، رتھ رتھوا ہی اپنی سیو جنانیندا۔ اپنے وچوں اپنی جھولی پاواں وتھ، داتا دانی آپ ہو جائیندا۔ در

درویش ہو کے منگاں منگ، خالی جھولی آگے ڈاہندا۔ اپنی کرپا اپنا ویکھاں اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد اپنی کھیل وکھائیندا۔ آد پُرکھ آد کرتار، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ اپنی اچھیا آپ وچار، آپے رہیا جنائیا۔ آپے کھیل کرے نرکار، نرگن نرگن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ آپے پُرکھ آپے نار، کنت کنتوہل آپ ہو جائیا۔ آپے سنج سہنجی مانے مانہار، سو بھاونت وڈی وڈیائیا۔ آپے اندر آپے باہر، گُپت ظاہر اپنی کار کمائیا۔ جننی جن بن سرجنہار، پوت سپوتا اکو جائیا۔ ناؤں رکھ شبد ڈلار، جوتی ماتا اپنے گھر سگن منائیا۔ سچکھنڈ وچے سچ ڈھنکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا پائی بچھیا، جمیا بالاشدی شبد شبد صاحب سنگر اپنی گود بہائیا۔ شبد سُت ہر جو جا، اپنی دیا کمائیندا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر دے بنا، گرہ مندر آپ وڈیائیندا۔ چھوٹا بالا اُپر دے ٹکا، گھر اکو آسن لائیندا۔ ساچی سکھیا دے درڑا، بھيو ابھید آپ کھلائییندا۔ اشارے نال دے سمجھا، رمز رمز وچ ملائییندا۔ نرگن نرگن راہ جنا، رہبر نرگن اکو نظری آئییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی تھر گھر دربار سُت ڈلارے کر پیار، وست دیوے اگم اپار، انڈھڑی دات صاحب سلطان جھولی پائیندا۔ اٹھ سُت میرے شبد لال، سو پُرکھ نرجن آپ جنائیا۔ تیری وساواں سچ سچھی دھر مسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ سدا سدا سد چلاں تیرے نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ نرگن نرگن بن دلال، ساچی سیوک سیو رکھائیا۔ محل اٹل اک اُسار، محفل تیرے نام لگائیا۔ اپنی اچھیا تیری بچھیا جھولی دیواں ڈار، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار وچوں دھار کڈھ، پتا پوت اڈ اڈ، شبد رنگ سورا سربنگ، اکو اک اپنا رُپ جنائیا۔ سُت ڈلارا کہے دوئے جوڑ، صاحب تیری سرنائیا۔ نرگن نرگن نرگن تیری لوڑ، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے کوئی ہور، ہوکا دے دے رہیا سنائیا۔ میں نڈھا بالا تیرا چھوہر، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ جدھر چاہیں دیویں تور، میں بن سیوک سیو کمائیا۔ سری بھگوان کہے تیرے ہتھ دیواں ڈور، تند اکو اک پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حقوٹ حقیقت وچ شبدی ہتھ پھڑائیا۔ شبد شبد اٹھ بل دھار، اپنی دیا کمائیندا۔ کراں کراواں سچ وبار، بوہاری راہ وکھائیندا۔ نرگن نرگن کرے کار، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ اپنی اچھیا کر پیار، پریم پریتی بندھن پائیندا۔ سچ سرُپ شاہو بھوپ وشو وشو کرے کار،

وَشَنُوءُ اِبْنِ رَنْگِ رَنْگَانِيْدَا۔ وَشَنُوءُ اِنْدَرِ اَمْرَتِ دِهَارِ، رَسِ چَرْنَانِ نَالِ رَگْرَانِيْدَا۔ رَسِ رَكْهِي كُوْلِ نَابَهِّ، نَابَهِّ نَظْرِ كَسِي نَهْ اَسِيْنِيْدَا۔ پَارِ بَرِهَمِ بَرِهَمِ وَنْڈِي وَنْڈِي اِگْمِ اِپَارِ، اَلَكْهِي اَلَكْهِي اِبْنِي اَلَكْهِي جَگَانِيْدَا۔ اِبْنِي پَرِيْمِ پَرِيْتِي بُهْلِ بُهْلُو اِڑِي دِسِي كُزَارِ، كُوْلِ بُهْلِ اِبْنَا نَاوُنِ نَامِ رَكْهَانِيْدَا۔ پَنَكْهَرِيَاں پَنَكْهَرِيَاں هُو اُجِيَارِ سِيچِ سَگَنْدِهي اِكُو اِكِ وَنِجِ بَهْرَانِيْدَا۔ جُوْتِي جُوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اِپِ اِبْنِي كَرِپَا كَرِ، كَرِي كَهِيْلِ سَاچَا هَرِ، بَرِهَمِ اِبْنَا بَنَسِ شَبْدِ سَهْنَسِ، اِكُو اِكِ پَرِگْهَانِيْدَا۔ بَرِهَمِ اِپَايَا كَهِيْلِ رِچَايَا، پَارِ بَرِهَمِ خُوْشِي مَنَايَا۔ شَبْدِي سُوْتِ سِرِ هَتْهِي اِكَايَا، دِيُوْنَهَارِ وُڊِيَايَا۔ سُنَّ اِگْمِ رَاهِ جَنِيَا، دِهَوَاں دِهَارِ سَمَايَا۔ اَسَا تَرَسَا دِي وَدِهَايَا، وَدَتِ اِكُو اِكِ كَرِي پُڙْهَانِيَا۔ شَنُكْرِ مِيْلَا سِيچِ سُبْهَايَا، بَهْلُوَا نَاتْهِي مِيْلِ مَلَايَا۔ تِنَاں وَچُوْلَا هَرِ رَگْهَرِيَا، بِي پَرُوَاهِ بِي پَرُوَاهِي دِهَارِ چَلَايَا۔ سِيچِ سَنْدِيَسِي اِكِ سُنَايَا، سُو پُرْكْهِي نَرَنْجَنِ اِپِي گَايَا۔ شَبْدِي اوْٹِ شَبْدِي رَنْگِ شَبْدِي سَنْگِ نَبْهَايَا، سَخَا سُهِيْلَا اِكُو نَظْرِي آيَا۔ جُوْتِي جُوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اِپِ اِبْنِي كَرِپَا كَرِ، اِبْنِي اِچْهِيَا جَايَا سُوْتِ، سُوْتِ دُلا رَا كَهِيْلِ وَكْهَائِي اِبْنَا سِي اُچْٹِ، اِبْنَا سِي اُچْٹِ نَرَنْجَنِ دِهَارِ چِيْتَنِ رَهِيَا كَرَايَا۔ چِيْتَنِ هُوِي تَرِي تَرِي تَرِي تَرِي تَرِي مِيْلَا اِپِ مَلَايَا۔ دُھَرِ سَنْدِيَسِي اِكُو كَهِي كَهِي، دُھَرِ فَرْمَانَا اِپِ سَمْجْهَانِيْدَا۔ سَمْجْهَنْڈِ دُوَارِي بِي بِي بِي، تَهْرِ گْهَرِ سَاچَا وَكِي وَكْهَانِيْدَا۔ جُوْتِي جُوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اِپِ اِبْنِي كَرِپَا كَرِ، كَرِي كَهِيْلِ سَاچَا هَرِ، سَاچِي اَسَا سِيچِ بَهْرُوَا سَبْدِي شَبْدِ كَهِيْلِ تَمَاشَا، حَكْمِي حَكْمِ اِنْدَرِ كَهِيْلِ كَرَانِيْدَا۔ شَبْدِ اِچْهِيَا بُوِي بِلُوَانِ، بَهِيُوَا بَهِيُوَا جَنَانِيْدَا۔ بَرِهَمَنْڈِ كَهَنْڈِ پُرِي لُوِي رَنْجِ زِيں اِسْمَانِ، مَنْڈِلِ مَنْڈِپِ اِپِ وُڊِيَايَا۔ رُوَسِ كَرْنِ كَرْنِ كَرْنِ پَرُوَانِ، نُوْرِ ظَهْرُوْرِ اِپِ دَرَسَانِيْدَا۔ وَشَنِ بَرِهَمَا شُو دِي دَانِ، وَسْتِ اَمُوْلِكِ جَهْوَلِي پَانِيْدَا۔ اِگْلَا كَهِيْلِ كَرِي مَهَانِ، بَهِيُوَا بَهِيُوَا اِپِ كْهَلَايَا۔ تَرِي گُنِ مَايَا كَرِ پَرْدِهَانِ، رَجُو طَمُو سَتُو گَنْڈِھِ پُوَانِيْدَا۔ لِيكْهِيَا جَانِ سِرِي بَهْگُوَانِ، اَلِيكْهِي اِپِنِي هَتْهِي رَكْهَانِيْدَا۔ پَنِچِ تَتِ گُنِ نِدِهَانِ، اِپِ تِيچِ وَاِي پَرِ تَهْمِي اَكَاشِ، اِبْنَا سَنْگِ اِپِ جَنَانِيْدَا۔ جُوْتِي جُوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اِپِ اِبْنِي كَرِپَا كَرِ، كَرِي كَهِيْلِ سَاچَا هَرِ، پَنِچِ پِچْپِي سُنَا حَدِيْثِ، سَاچَا مَارِگِ اِكُو اِكِ، اِكُو وَا رِجَانِيْدَا۔ شَبْدِ كَهِي مِيں رِچَاں سَنَسَارِ، سِرِي بَهْگُوَانِ كَهِي مِيں اِبْنَا حَكْمِ مَنَايَا۔ كَرِي كَهِيْلِ اِگْمِ اِپَارِ، اَلَكْهِي اِگُو چَرِ اِبْنِي كَارِ كَمَايَا۔ وَشَنِ بَرِهَمَا شُو كَهْنِ اَسِيں سِيُوَادَارِ، بِنِ سِيُوَكِ سِيُو اِبْنِي تُوڑِ نَبْهَايَا۔ تَرِي گُنِ مَايَا كَهِي تِيرِي چَرْنِ دِهَوُڙِ چَهَارِ، خَاكِي خَاكِ اَكْهَوَانِيَا۔ پَنِچِ تَتِ كَهِي تِيرَا پِيَارِ، نَاتَا بَدْهَاتَا جُوڑِ جُوڑَانِيَا۔ شَبْدِ كَهِي مِيں وَنْڊَاں وَنْڊَاں اِپَارِ، نَرَنْجَنِ نَرَنْجَنِ حِصَّه اِپِنِي هَتْهِي رَكْهَانِيَا۔ بَرِهَمِ بَرِهَمِ لَكْهِي چُوْرَا سِي دِي اَدِهَارِ، چِيُو جَنْتِ جَلْگَتِ كَرَاں

کڑمانیا۔ انڈج جیرج اُتبیج سبیج کرتیار، ترے گن میلا پنج تت سجن سہیلا، سگلا سنگ رکھانیا۔ ساچی اچھیا پا بھچھیا نرگن سرگن رچ سنسار، کرتا کرنی کرے کار، وچاریاں وچ نہ آئے وچار، سوچیاں سوچ کوئی نہ پائے سار، بن سوچ سمجھ اک اگئی رمز اپنے اشارے نال دین دیال ہو کرپال، وست دے شبد لال، رچنارچ کے رچ رچ ویکھ دکھانیا۔ گیان کرم دوویں رہے دوڑ، اپنا اپنا زور لگانیا۔ چڑھ چڑھ بیٹھے اپنے گھوڑ، واگاں اپنے ہتھ اٹھانیا۔ بن سنگر پورے دوہاں نہ لہے کوئی پوڑ، دوروں دوروں ویکھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گیان کرم کرم گیان دوویں پرہ پرہ دا کرن دھیان، بن سنگر صاحب سلطان، آنت میل نہ کوئے ملانیا۔

مکتی نکی جی دات، نکیاں نکیاں دتی سمجھانیا۔ جس دی پُرکھ اکال صاحب سنگر نال ہوئے ملاقات، تِس کرم کانڈ کوئے رہن نہ پانیا۔ اگے پچھے دو جہاناں ملے نجات، نچ گھر ساچے وجے ودھانیا۔ سرت سوانی بنی نہ رہے نار کمذات، گھر کنت کنتوہلا اکو نظری آنیا۔ جو جن ملے بھگت جماعت، تہناں مکتی پچھے بچھے واہو داہیا۔ میٹوں وی لے چلو ساتھ، جتھے سری بھگوان وسے بے پرواہیا۔ جس دی گر پیر اوتار گاؤندے گاتھ، لکھ لکھ ڈھولا جگت گیا سنایا۔ میں سنیا اوہ انا تھاں دانا تھ، غریب نمانے اپنے گلے لگانیا۔ جس دے درشن نوں کوٹن کوٹ وشن برہما شو رہے جھاک، نیرت نین نین اٹھانیا۔ اوہ بھگتاں دا گرکھاں دا بنے جگ جگ سجن ساک، سگلا سنگ نبھانیا۔ بے پرواہ پروردگار پاکی پاک، سچ رسول اک اھوانیا۔ مکتی کہے میں اوہدے چرناں دی منگاں خاک، میری چلے نہ کوئے وڈیانیا۔ گیان کرم اوتھے وکے نہ کسے ہاٹ، نہکرمی نرگن داتا پریم پریتی اکو اک جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرم گیان جگت دھیان سنگر منزل بے مہان، گرگھ ورلے دتے نشان، جس اپنا شبد تیر نشانہ دے لگانیا۔ کرم کہے میں کرم کماواں گا۔ ساچے رستے پاواں گا۔ گیان کہے میں گوجھ جناواں گا۔ سر اپنے توں بوجھ لاہواں گا۔ ایکا دوجا بھيو چکاواں گا۔ سنگر دی سرن سوچھ بوجھ نبھواواں گا۔ جس دے اتوں میں وی گیا جھوچھ، اُس دا راہ وکھاواں گا۔ میرے کول نہیں کچھ، سب کچھ سنگر ہٹ وکاواں گا۔ تِساں

میتھوں راہ لیا بچھ، پھڑ کے باہوں راہ پاواں گا۔ جو تہاتھوں رہیا لگ، اُس دا میل ملاواں گا۔ اُس نوں سجدہ کرو جھک، کمتی تہاڈے پچھے پچھے بھجاواں
 گا۔ اوہ تہانوں گودی لئے چک، سچھنڈ راہ دکھاواں گا۔ بھگت بھگوان بوٹا کدے نہ جائے سک، کرم کانڈ دا لیکھا سرب چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرم گیان دوہاں پھڑایا اپنا لڑ، لڑی لڑی نال جڑاواں گا۔ بوٹا لگے جگ چار، چار ورن سدا جگ گائیا۔ جس گھر
 آیا نرنکار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تِس پریتَم پریتَم پایا پیار، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے کے جائے اک
 ور، جس نال میل ملائیا۔ پت ڈالی مُڈھ جڑ چوٹی اخیر بے نظیر بن تصویر، سرشٹ سبائی دے دکھائیا۔ پاربرہم پر بھ دس ساچا منگل، دو جہان رہے دھیان
 لگائیا۔ خالی جھولی سارے منگن، آنتر آتم اک لو لائیا۔ بن ہر نامے ہوئے نگن، پردہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچے دپیک کتے نہ جگن، جگت اندھیرا رہیا
 چھائیا۔ آتم پر ماتم کوئے نہ لائے سگن، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ترے گن مایا سارے دجھن، اگنی تت رہیا جلائییا۔ سچ پریتی دے نہ کوئے لگن،
 دھیان اکو اک رکھائیا۔ ہنس ہوئے لگن، کاگ وانگ رہے گر لائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بھججن، نو دوار دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ست ستوادی کوئی نہ کرے
 بھجن، سنساروگ نہ کوئے مٹائیا۔ نام امولک ہتھ نہ آوے کسے رتن، جگت ونجارے پھیریاں رہے پائیا۔ سری بھگوان تیرا بھلیا سب نوں وطن، بے
 وطن دین دُہائیا۔ لہدے پھر دے پہاڑ کندر ڈوگھے جنگل، اُچے ٹلے پھیرا پائیا۔ کوئی نہ توڑے شرع سنگل، شناخت تیری نہ کوئے جنائیا۔ دیناں مذہباں
 پیادنگل، نو نو کرے لڑائیا۔ کلجگ انتم آیا کُنڈھن، کُنڈھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دروہی دیوے سرب ور بھنڈن، برہمانڈ رہیا گر لائیا۔ مستک لگا کسے نہ دے
 چندن، جوتی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ دوئے جوڑ کرے نہ کوئی بدن، بندگی سچ نہ کوئے کمائیا۔ گرہ ملے نہ پرماندن، نچ رس نہ کوئے دکھائیا۔ ٹٹی آئے نہ
 کوئی گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری سار کوئے نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی پکھنڈن، بھیکھا دھاری بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام کوڑی مایا پچھے ونڈن،
 قلم شاہی کاغذ قیمت رہے پائیا۔ جیو جنت بھاگاں مندن، مندر حق کوئے نہ ویکھ دکھائیا۔ ساچا ڈھولا سولہا کوئے نہ گاوے چھندن، ساچی بانی نہ کوئے
 سنائیا۔ کایا چولا ساچا چاڑھے نہ کوئے رنگن، رنگ میٹھ نہ کوئے رنگائیا۔ کوڑی کر یا مایا ممتا سر چکی پنڈن، ہولا بھار نہ کوئے کرائیا۔ اگے ملے نہ کسے

لکھن، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے ملے سرنائیا۔ لکھ چوڑاسی کرے پکار، اچی کوگ کوگ سنائیا۔ سچ نہ ملے کسے دوار، دوار کا نظر کسے نہ آئیا۔ رام رام نہ کوئے پیار، سیتا سرتی نہ کوئے پرنائیا۔ رادھا کرشن نہ کوئے ادھار، نام بنسری نہ کوئے سنائیا۔ مو سے جلوہ نہ دے پروردگار، بے نظیر نظر نہ کوئے کائیا۔ عیسیٰ ملے نہ سانجھ یار، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ محمد کلمہ سنے نہ کوئی کائنات، عالم علما بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ساچے حجرے کوئی نہ دیکھے مار جھاک، بند تاکی کُنڈا کوئے نہ لاپیا۔ نظر نہ آئے ساکھیات، صورت سچ نہ کوئے درسائیا۔ پیالہ پیالے نہ آب حیات، حیات دئے نہ کوئے بدلایا۔ تیرا پیر پیغمبر لیندے رہے خواب، آتر آتر دھیان لگایا۔ سارے منڈے گئے حق جناب، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ نیوں نیوں سجدہ کردے گئے آداب، سپس جگدیش تیری بھیٹ چڑھائیا۔ کلجگ انتم تیرا نظام ہو یا خراب، خالق خلق گئی بھلایا۔ ساچی دے نہ کوئے محراب، محبوب نظر کسے نہ آئیا۔ رُوح رہی نہ کوئی پاک، رحمت حق نہ کسے جنایا۔ کوڑی کر یا خاکی خاک، چاروں کُنٹ دھوڑ اڈایا۔ من واسنا ہوئی عاق، عاقی اکو نظری آئیا۔ جھگڑا پیادات پات، اوچ نیچ کرے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر ملے وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت رہیا رو، نیتز نیناں نیر وہائیدا۔ جگ چو کڑی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تیری دیندی رہی سو، سو پڑکھ نرنجن تیرا رُپ نظر نہ آئیدا۔ دو جہان در درویش منگدے ہمیش تیرے نام دا ڈھو آ ڈھو، آس اکو اک دکھائیدا۔ کر کرپا جس نال جاویں چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیدا۔ جگ جگ جن بھگتاں کریں موہ، مُجبت اکو وار ودھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے گھر گھر وشن برہما شو آپے ہو، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کمائیدا۔ جیو جنت دئے ڈہائی، کوگ کوگ سنائیا۔ کلجگ رین اندھیری چھائی، ساچا چند نہ کوئے چڑھائیا۔ ناتاٹھا بھیناں بھائی، مات پت ہت نہ کوئے دکھائیا۔ ساچی کرے نہ کوئے گڑمائی، سرتی شبد نہ کوئے پرنائیا۔ کایا مندر نہ کوئے رُشنائی، جوت نرنجن نہ کوئے ڈگگایا۔ انحد ناد نہ کوئے رہیا شنوائی، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ امرت آتم جام نہ کوئے رہیا پیائی، تیر تھ اٹھسٹھ دیون حال ڈہائیا۔ نہ کوئی میٹے بھرم کی کائی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ پار برہم پت پر میثور برہم ملے نہ تیری سرنائی، کرم بندھن نہ کوئے کٹایا۔ دُرمت

میل نہ کوئے دھوائی، سوچھ سرُپ نُور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ملن دی اوٹ رکھائیا۔ تیرے ملن دی اوٹ، آتم پر ماتم دھیان لگایا۔ کر کرپا کڈھدے کھوٹ، کوڑی کرپا پندھ مُکایا۔ تیرے آلیوں ڈگا تیرا برہم بوٹ، تڈھ بن سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ تُوں داتا ہوں تیری انس نرمل جوت، جوتی جوت لے ملایا۔ شبد اگم لگا چوٹ، ڈنکا اکو نام سنایا۔ بن گایئے رسنا ہونٹ، بتی دند نہ کوئے صالاہیا۔ رسنا جہوار ہے خاموش، اجپا جاپ تیری وڈیایا۔ پریم پیالہ دے کر مدہوش، رس مدھر جام دکھایا۔ لیکھا چکے چو داں لوک، پر لوک تیری سرن نظر آیا۔ وشن برہما شو تیرا ڈھولا گان سلوک، کروڑ تیتیس صفت صالاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری گوت، ذات اذاتی رُپ نہ کوئے جنایا۔ کلجک اتنم سری بھگوان نرگن ہو کے پہنچ، نرگن آتم دے ڈھایا۔ تُوں وسنہاراست دیپ نو کھنڈ پر تھی لکھن پشکر کروچ، جنبو اپنا ڈیرہ لایا۔ سان سملل تیری دھونس، کشتا تیرا راہ تکایا۔ تُوں آد جگادی سب دا کھونت، لکھ چوراسی بیوی رُپ وٹایا۔ کوئی نہ جانے تیری ہوند، بے انت بے پرواہ بے آس تیری آس تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت بھگوان ملن داسدا شوق، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پاربرہم پر بھ چھیتی آ، جیو جنت دے ڈھائیا۔ نرگن ہو کے بن ملاح، سرگن بیڑا مات چلائیا۔ ساچا دس اکو راہ، رہبر اکو نظری آئیا۔ نرگن نُور کر رُشنا، اندھ اندھیر گوائیا۔ شبد ناد دُھن سنا، آتمک راگ سنایا۔ بجر کپائی کُنڈالاہ، دُئی دویتی رہن نہ پائیا۔ جوت نرنجن ڈمگکا، آد نرنجن تیری وڈیایا۔ پتر بُج درس دکھا، آد شکت گود بہائیا۔ پاربرہم برہم میلا دے ملا، مل مل اپنا رنگ رنگائیا۔ گر چیلایا گھر دے وسا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ ساچا سگن لے منا، رُت سُنہنجی سو بھا پائیا۔ نام ندھان نیترا نجن دے پا، گیان نیترا اک گھلائیا۔ چاروں گنٹ نظری جائے آ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سچ تیری سرنائیا۔ سری بھگوان تیری سرنا، اکو اک دھیان لگا۔ کر کرپا کھول نیترا ہرنا پھرنا، فرنا اپنا نام جنا۔ ایکا دے نام دھنا، دھن دھنا ڈھی بن وڈا شاہ۔ دہ دشا اُٹھ اُٹھ بھجے نہ منا، من واسنا بند دے کرا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھا۔ مہر نظر اُٹھا بھگوان، جیو جنت تیرا دھیان لگائیا۔ صاحب سلطان بن سچا کاہن، لکھ چوراسی گوی مات ہنڈھائیا۔ آتم پر ماتم آد دتا دان، انتر اپنا میل ملایا۔ ترے گن مایا نہ ہوئے پردھان، پنچ تت

نہ کوئے وڈیا نیا۔ سچ دکھا اپنا نشان، دھرم نشانہ رہیا جھلایا۔ اگم اتھاہ تیرا مکان، چھپر چھن نہ کوئے جھہایا۔ سورج چند نہ کوئے رُشنا، نرگن جوت ڈمگایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی سچکھنڈ دوارے بیٹھوں ڈیرہ لا، نرگن اپنا آسن لایا۔ کلجک انت غریب نما نیاں دل کر دھیاں، اکھ پر تکھ لے کھلایا۔ دو جہاناں کر سچ نیاں، عدل عادل عدالت تیری اکو بھایا۔ کوجھیاں کملیاں پکڑ بانہہ، چرن کول دے سرنایا۔ اک جنا اپنا ناں، جس جییاں ڈکھ رہے نہ رانیا۔ دین مذہب ذات پات جھیرا دے مُکا، اکو برہم برہم درسایا۔ نہکرمی اپنا کرم کما، کرم کانڈ لیکھا اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، پاربرہم برہم اپنا رہیا جنایا۔ سچ سندیسہ سوہنگ ڈھولا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائندا۔ آتم پر ماتم بن وچولا، نرگن نرگن میل ملائندا۔ نہ کوئی پردہ نہ کوئی اوہلا، ساکھیات درس درسائندا۔ نج سرُپ نج گھر نج آتم پر ماتم وسے کولا، وچھڑ کدے نہ جائندا۔ بھاگ لگائے کایا چولا، گھر گھر وچ سو بھاپائندا۔ ست ستوادی سدا سدا ست سرُپ بنے تولا، نام کنڈا ہتھ اٹھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر آپ درڑائندا۔ ساچا منتر سوہنگ دھار، آتم پر ماتم کرے کُرمایا۔ شبد شیر وڈ بکار، سنگھ اپنا رُپ دکھایا۔ وشنوں و شو سیوادر، گھر گھر رزق پچانیا۔ بھگون کرے بے جیکار، بے جیکارا اکو اک سنا یا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، ہر کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک ویکھو وار، گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سیو لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن پیتا ٹھانڈا پیتا ترے گن اتپتا، ترے بھون دھنی ترے گن مایا میٹے چھایا، ایکا نام گن ندھان، پاربرہم برہم اپنا آپ جنائندا۔ پاربرہم برہم متر میت، سو سنگر دے وڈیا نیا۔ جن بھگتاں وسے سدا چیت، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پانیا۔ گھر اندر گرہ مندر نظری آئے اک اتپت، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ چرن کول اُپر دھول بندھائے سچ پریت، پریتی اکو اک درسایا۔ نرگن نرگن ساچی ریت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک درڑانیا۔ ساچا نام درڑائے سوہنگ سو، صاحب سنگر کھیل کرائندا۔ نرگن سرگن آپے ہو، دوئے دوئے دھار آپ جنائندا۔ جوتی جوت دیوے ساچی لو، پرکاش وچوں پرگٹائندا۔ آتم پر ماتم سچا موہ، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائندا۔ کوڑی کرپا جن بھگتاں کولوں لوے کھوہ، نام بھنڈارا ہتھ

* ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پچھن سنگھ گریج سنگھ دے گره رڑکا کلاں ضلع جالندھر * *

بھگت بھگوان دا سانجھا بیان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ پرہلاد ویکھ کرے دھیان، نیتز نین کھائیندا۔ جس ہرناکش ماریا آن، نر سنگھ روپ وٹائیندا۔ سو صاحب وڈ بلوان، اپنا پھیرا پائیندا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، دو جہان کھوج کھائیندا۔ کلج اتم دیوے دان، در درویش ویکھ وکھائیندا۔ ڈھر سندیہ اک پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان ہون اکٹھے، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ اک دوجے دی چرنی دوویں ڈھٹھے، وڈا چھوٹا کوئے نظر نہ آئیا۔ پریم پریتی اندر دوویں رتے، رنگ اکو اک رکھائیا۔ صاحب سمرتھ دی ساچی متے، سکھیا سچ سچ درڑائیا۔ نام خزانہ جھولی گھتے، بھانڈے خالی رہیا بھرائیا۔ نکلے نکلے ویکھنہارا بچے، پاربرہم پرہم اپنی گود اٹھائیا۔ جوں بھاوے توں دو جہان رکھے، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا جیون وچوں جیون، جیون جیون جھولی پائیا۔ جیون جھولی پائے آپ، پرہم اپنی دیا کمائیندا۔ جگت دروازہ بھگت نوازا ساچی تھاپن تھاپ، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ ساڈھے دس رین بھنڑی بنے مائی باپ، مئی پتا اکو نظری آئیندا۔ جس دا آد جگادی سچا جاپ، جپ جیو اتم رس اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ بھگت بھگوان کر اکٹھے، اک دوجے نوں دین ودھائیا۔ میں تیرا توں میرا رل مل گائے سچا جس، وید پُران کم کسے نہ آئیا۔ توں دُور دُراڈا آئیوں نٹھ، اسیں تیرا راہ تھائیا۔ نرگن ہو کے اندر وس، سرگن پوری آس تیرے اُتے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔ بھگت بھگوان لکھیا لیکھا، لکھت اپنی آپ جنائیندا۔ نہ کوئی بھرم نہ بھلیکھا، بھانڈا بھو آپ بھٹائیندا۔ اپنے نیتز نرگن آپ آ کے ویکھا، دوجا وچولا نہ کوئے رکھائیندا۔ ساچے گھر کوئی نہ دیوے دھوکھا، کوڑی کر یا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے اپنا راہ وکھائیندا۔ نویں پتا دانواں پیار، نو جیون دے جنائیا۔ چٹے بستر تن شنگار، ساچا رنگ وکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مولی تند نرنگار، نرگن منگ منگائیا۔ اگلا لیکھا جانہارا، بھگتسن ہوئے سہائیا۔ چالی دن رہندے وچ سنسار، پنج تت کایا ناتا رہی تڑائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ پاوے

سار، بھگت پیار پریم پریتی بندھن پندھ مکائیا۔ نواں پیو بنے آپ نرنکار، جیو دیاں مار مار جیوت پھیر کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمیج سنگھ دا گرو کرتار، ساچا لیکھ راتی رتی دے سمجھائیا۔

* ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی آتما سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں *

سنگر ملیاں اُتجے اند، جنم کرم دُکھ رہے نہ رائیا۔ گرمکھ گُرم گُرم چاڑھے چند، لوک مات جگت رُشائیا۔ لکھ چوراسی توڑے بندی خانہ بند، جوتی جوت نہ کوئے بھوائیا۔ لیکھے لائے رسنا جھوٹی دند، جو جن ہر ہر نام دھیائیا۔ انتر آتم پاوے ٹھنڈ، سوچھ سروپی جس جن درس دکھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کمائیا۔ دُئی دوتی کوڑی کرپا ڈھاہے کندھ، سچ سچ منتر نام درڑائیا۔ گیت سہاگی جنائے چھند، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ دین دیال سدا بخشند، ہر جن دیکھے تھاواں تھانیا۔ امرت میگھ برس پائے ٹھنڈ، ترے گن گنی تت بُجھائیا۔ آون جاون مات گربھ مکائے پندھ، جوتی جوت جوت لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن سنگر پورا ہوئے سہائیا۔ سنگر ملیاں مٹے دُکھ، درد رہن نہ پائیندا۔ اُجل ہوئے جگت کھ، بھگت بھگوان صفت صلاحندا۔ سفل کرائے مات کُکھ، جن جننی لیکھے لائیندا۔ غریب نمائیاں اپنی گودی لئے چک، سنگر پورا جگ جگ سیو کمائیندا۔ بیچ وکار وچوں کڈھے کٹ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہندا۔ نام بھنڈارا دے اٹھ، کایا جھولی آپ بھرائیندا۔ کرپا کر اپنا سی اچت، چیتن اپنا راہ دکھائیندا۔ سرتی شبدی مولے رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیندا۔ گرمکھاں گرسکھاں ہر سنگر لئے پُچھ، جگ جگ اپنا پھیرا پائیندا۔ کرم کانڈ پچھے جو گئے رُٹھ، تنہاں کر کرپا میل ملائیندا۔ امرت آتم جام پیائے گھٹ، نہجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ درس دکھائے دیا کمائے کایا ہر مندر وچوں اٹھ، جوتی نور ڈگمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرم سنگر اپنے رنگ رنگائیندا۔ گرسکھ چاڑھے سنگر رنگ، ست ستوادی دیا کمائیا۔ آتم سیجا سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کوئے رکھائیا۔ اٹھے پہر وجائے مردنگ، انحد نادى ناد سنائیا۔ نو دوارے دیکھے پار لنگھ، دسویں اپنا میل ملائیا۔ خوشی کرائے بند بند،

بندی خانہ دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں دیونہارا ور، درگھر ساچے ہوئے سہائیا۔ ہوئے سہائی سدا آپ، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں بن مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے جاپ، نش اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ میٹ مٹائے تینوں تاپ، ترے گن اگن نہ کوئے تپائیندا۔ لیکھا جانے پنج ت مائی خاک، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھجائیندا۔ اتم رکھے گرگھ ذات، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائیندا۔ دیوے درس بوہ بدھ بھانت، انک کل اپنی کار کمائیندا۔ کایا مندر میٹ اندھیری رات، نرگن نور سچا چند چکائیندا۔ کرپا کر ٹھا کر سوامی ہر سنگر پچھے وات، دین دیال دین اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں دیونہار نجات، نچ آتم نچ پر ماتم نچ گھر نچ گرہ نچ مندر اپنا رنگ وکھائیندا۔

* ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پچھن سنگھ دے کھوہ اُتے رڑکا کلاں *

پچھن کُلی کہے میرے ویکھو لچھن، اُچی کوک کوک سنائیا۔ صاحب سنگر میری پت آیا رکھن، مہر نظر اٹھائیا۔ ہر سنگت نال ملائی وِروں کھن، چھاچھ روپ نہ کوئے وکھائیا۔ میرے انگ انگ لگے پھرکن، میری سرتی لئے انگڑائیا۔ جنم جنم دی میری مٹے دھڑکن، ڈکھ درد رہے نہ رائیا۔ گرگھ ویکھ میرے نین لگے مٹکن، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ میرے وکار لگے جھٹکن، بھججن واہو داہیا۔ پریم پریت نگارے لگے کھڑکن، ہر جن ڈھولے سچے گائیا۔ گرگھ ساچے لگے کڑکن، بول بلارا اِکواک جنائیا۔ میری پچھلی مٹے مُرتن، بل اپنا دئے جنائیا۔ اگلی پچھلی مٹے حرسن، حرص رہی نہ رائیا۔ امرت میگھ لگا برسن، مہر نظر اٹھائیا۔ کھوٹے کھرے لگا پرکھن، سچ کسوٹی ہتھ اٹھائیا۔ کایا بھانڈے مائی پوچے برتن، نرگن سرگن صاف کرائیا۔ میرے وچ رہے نہ کوئی اڑچن، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پچھن کُلی ویکھ ویکھ نچے، ناچ اپنا رہی وکھائیا۔ میں گرگھ گرگھ ویکھے سچے، سچ سچ جنہاں ملی وڈیائیا۔ پاربرہم دے ساچے بچے، چل کے آئے واہو داہیا۔ میٹوں کو جھی کملی نوں ایہو لگے

اچھے، اچھی طرح سمجھائیا۔ میرے لوں لوں اندر رچے، رچنا اپنی رہے دکھائیا۔ ہن نہیں دسدے کچے، گوہند اکو وار پکائیا۔ چچھے میٹوں وی پیندے رہے دھکے، ہن دھکا نہ کوئے لگائیا۔ ہر سنگت ملیا میل بھین بھائی سکے، سنگر ناتا آپ جڑائیا۔ کلجک جیو رہن کبے کبے، ہر کا بھو کوئے نہ پائیا۔ سری بھگوان شاہ سلطان جس ویلے میرے ول تگے، میرے نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اکو اک کمائیا۔ کچھمن کھی کہے میٹوں آوے ہاسا، ہسڈیاں چین ذرانہ آئیا۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر ویکھن جان تماشا، سو تماشا اپنا رہیا دکھائیا۔ بھلی بھنگی نوں در آ کے دے دلاسا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ پر بھ چرن چرن رکھ بھرواسا، تیرا بھرم دے گوائیا۔ تیرا خالی رہے نہ کاسہ، دست امولک وچ لگائیا۔ کروٹ لے کے بدلایا پاسا، تیرا دے اٹائیا۔ جگ جگ دی پوری کرے آسا، آسا آسا وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ کچھمن کھی کھولے، چوری چوری نین اٹھائیا۔ کون کوئے میرا ہر جو بولے، اپنا راگ سنائیا۔ ہر سنگت جس دے وے کولے، دُر ڈراڈے اپنے انگ رکھائیا۔ میں ویکھیا اوہ سارے بھولے بھالے، جنہاں دی دھٹا سیو کمائیا۔ سب دے لیکھے لائے پنج تت کایا چولے، جنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ میں وی چڑھنا او سے ڈولے، جس ڈولے وچ میرا کچھمن وے سچا ماہیا۔ میرا پردہ کوئی نہ پھولے، میرا گھنگٹ نہ کوئے اٹھائیا۔ میں سندی رہی سادھاں سنتاں دے رولے، چاروں گنٹ دین دھائیا۔ جناں چر پر بھ میرا میرے نال نہ بولے، میری شانت نہ کوئے کرائیا۔ دھن بھاگ میرا گنڈا آ کے کھولے، کھڑکی بند رہن نہ پائیا۔ پریم پیار دے دے جھکولے، ہلارا اپنا نام لگائیا۔ گرگھ گون سوہنگ ڈھولے، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چکائیا۔ کچھمن کھی اچی چڑھ، نیتز نین اٹھائیا۔ کون میرا راگ رہیا پڑھ، پڑھ پڑھ جگت سنایا۔ نیتز ویکھ ڈگی دڑ، ہوش رہی نہ رایا۔ صاحب سلطان صفتاں رہیا کر، جس دانہ سیس نہ دھڑ، نام ڈھولا اکو گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا چکایا۔ کچھمن کھی کہے میں گندا سیس، ہار شنگار لگائیا۔ میٹوں ویکھے میرا جگدیش، ول میرے دھیان لگائیا۔ میں آندھیاں گوانڈھیاں کہاں میری کوئے نہ کرے ریس، میٹوں اکو ملیا سچا ماہیا۔ جس دے دوارے کوئی نہ لگے فیس، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ کر کرپا دیوے نام حدیث، صاحب ہور رہے نہ رایا۔ مہربان ہو کے دیوے

اسیس، اصلیت اپنی دے سمجھائی۔ کرپا کر جس دوار چرن ٹکائے وچ سمت بیس، لوک مات وچوں بسترے چک کے سچھنڈ دے لگایا۔ میٹوں ایہو وست چاہیدی ٹھیک، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نت نوت راہ تک کے رہی اڈیک، اپنی اکھ کھلایا۔ سو ویلا آیا پر بھ بھگتن آیا تاریخ، گواہ گر چیلے نال ملائی۔ جس دا دے نہ کوئے شریک، میری شرکت دے گوائیا۔ میں کو جھی کملی کی کراں تعریف، جس تعارف اپنا دتا کرائیا۔ اکو منگ میری لگی نبھ جائے پریت، پریتوان تیرے ہتھ وڈیائی۔ میرے وچ اکونکی جھی جھیت، جس وچوں ہر جو نظری آئی۔ دے درس کرے ٹھنڈی سپت، سپتیل دھار دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے سٹے بھاگ جگایا۔ نیں سینو میرے جاگے بھاگ، وڈبھاگی گھر آیا۔ میرے اندھیرے جگائے چراغ، تیل باقی نہ کوئے رکھایا۔ میرے پاپن دے دھوئے داغ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ گھر میلے کنت سہاگ، خوشی اکو وار جنایا۔ دوس رین رہے ویراگ، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ جس ویلے میری کھلے جاگ، چاروں کُنٹ ہر جو نظری آئی۔ میں ویکھ خوشی ہوئی آج، اچن چیت اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی ہر سنگت بنی سماج، سوہنا رنگ دکھایا۔ پھڑ کے بدو بدی میرا پردہ دتا اٹھال، پر بھ اپنا سگن منایا۔ میٹوں سستی نوں مار آواز، بہڑی اپنا حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کچھن کُلی ویکھ انمُلی، قیمت آپے رہیا چُکایا۔ ایہہ کُلی کہے او ہینوال، سوہنی تیرا دھیان لگایا۔ نیں دی جھلے نہ کوئی جھال، دھار و ہن رہیا وہائی۔ اک آر اک پار دوہاں نہ ملے کوئے سہار، روون مارن دھاپینا۔ یار نالوں وچھڑیا یار، یاری یار توڑ نہ کوئے نبھائی۔ کچا گھڑا سنگ نہ چلیا گھمیار، گھمن گھیرا پائی۔ اوس ویلے سوہنی کری پکار، بن خُداوند بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ ککھان کُلی دے گئی ہار، جس دانیت نت دھیان رکھایا۔ او صاحب پروردگار، تیرے ہتھ وڈیائی۔ پھیر میلیں وچ سنسار، ایہہ سر بوٹے کما دکانے روپ وٹائی۔ ایہہ ہلٹ چلے سنسار، جل دھارا روپ وٹائی۔ ایہہ جنہاں دا سچا پیار، صاحب سنگر دے وڈیائی۔ کھیل کرے آپ زرنکار، جھنگی تیرا لہنا دے اتار، ہر کا پریم سوہنی دھار، ہینوال کچھن نظری آئی۔

سو پُرکھ نرنجن سرب گنونت، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائی۔ ہر پُرکھ نرنجن مہما گنت، شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ اینکارا کھیل بے آنت، وڈ داتا اک رگھرائیا۔ آد نرنجن نور مہنت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سری بھگوان ساچا کنت، جگ چوکڑی کھیل کرائیا۔ ابناسی کرتا ساچا دھام سہنت، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم ایکاناؤں جنائے ساچا منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکانام دے پرگٹائیا۔ ہر کاناؤں سچا نرنکار، آد جگاد آپ چلائیندا۔ ہر کاناؤں آتم ادھار، جوتی جاتا آپ پرگٹائیندا۔ ہر کانام کھیل کرتار، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ ہر کانام وسے سچ دوار، تھر گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ سمجھائیندا۔ ہر کانام ساچا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیندا۔ ہر کانام دُھر سندیسہ گیت، ست ستوادی آپ سنائیندا۔ ہر کانام رہے سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ ہر کانام جگ چوکڑی لے چیت، جگ جیون داتا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ کھلائیندا۔ ہر کاناؤں سدا ام، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ ہر کاناؤں نرنجن دھاروں پے جم، مات پت نہ کوئے بنائیا۔ ہر کاناؤں سدا سدا سدا جانے اپنا کم، نہکرمی اپنی کار کمائیا۔ ہر کاناؤں لکھ چوراسی جیو جنت بیڑا دیوے بنھ، جگ ساگر آپ ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکانام دے وڈیائی۔ ہر کاناؤں ساچا رس، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ ہر کاناؤں مارگ دس، ہر پُرکھ نرنجن راہ چلائیندا۔ ہر کاناؤں ہر گھٹ وس، اینکارا گنڈھ پوائیندا۔ ہر کاناؤں جوت پرکاش، نور نورانہ نظری آئیندا۔ ہر کاناؤں شاہو شاباش، شاہ پاتشاہ ولس وٹائیندا۔ ہر کاناؤں داسی داس، سیوک سیوا اک کمائیندا۔ ہر کاناؤں منڈل منڈل منڈل پاوے راس، گوپنی کاہن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ پرگٹائیندا۔ ہر کاناؤں وشنوں رنگ، وشو آپ چڑھائیندا۔ ہر کاناؤں برہما منگ، پاربرہم پر بھ جھولی آپ بھرائیندا۔ ہر کاناؤں شنکر مردنگ، ست ترسول اک چکائیندا۔ ہر کاناؤں سچا اند، اند اند وچ جنائیندا۔ ہر کاناؤں دیونہار سورا سربنگ، سری بھگوان آپ ورتائیندا۔ ہر کاناؤں جگ چوکڑی دیونہارا دنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ سمجھائیندا۔ ساچا نام ساچا کھیل، سو کرتا آپ جنائیا۔ ساچا نام میلے میلے، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ ساچا نام ساچا چاڑھے تیل، گھر ساچے سگن منائیا۔ ساچا نام پُرکھ اکال میلے

سجّھن سہیل، سری بھگوان گنڈھ پوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درسا ئیا۔ ساچا نام نام ست، ست ستوادی آپ جنائندا۔ ساچا نام برہم مت، برہم و دیا آپ پڑھائیندا۔ ساچا نام نرگن تت، سرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ ساچا نام نچھر رس، گھر جھرن اک جھرائیندا۔ ساچا نام ہردے وس، ہر مندر اک وکھائیندا۔ ساچا نام لیکھا چکائے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پنڈھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک رکھائیندا۔ ساچا نام ایکو ایک، آد جگاد وڈی وڈیا ئیا۔ ساچا نام ساچی ٹیک، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ ساچا نام کرے ساچا ہیئت، آتم پر ماتم میل ملا ئیا۔ ساچا نام رت بسنتی کرے چیت، بھل بھلو اڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک جنائیا۔ ساچا نام ایکنکار، اکل کل دھاری آپ جنائیندا۔ شبد اگم کرتیار، ہر ساچی سیوا لائیندا۔ وشن برہما شو رچ اکھاڑ، نرگن ساچا ناچ نچائیندا۔ کرنہارا ست پیار، پریم پریتی اک درسا ئیندا۔ حکمے اندر حکمی کار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسا ئیندا۔ ساچی کھیل کرے بھگوان، بھگوان ہتھ وڈی وڈیا ئیا۔ شبد ست ست بلوان، سور پیر اک اٹھائیا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے دھاراں ونڈ وکھائیا۔ نرگن سرگن کر پروان، سچ پروانہ نام جنائیا۔ دیونہارا ساچا دان، ساچی وست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درسا ئیا۔ ساچا نام سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ ساچا نام سدا نر موہ، مُجبت اکو گھر وکھائیندا۔ ساچا نام کرے پرکاش لو، اندھ اندھیر چکائیندا۔ ساچا نام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ جنائیندا۔ ساچا نام بھگتن رنگ، رنگ رنگیلا آپ چٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ منگدے گئے منگ، بن بھگھاری جھولی سرب ڈا ہندا۔ دیونہارا ایکنکار سورا سربنگ، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو کھولے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیا ئیا۔ لیکھا لیکھ لکھ جگ چار، جگ چوکڑی بندھن پائیا۔ اُچی کوکن وید چار، شاستر سمرت دین گواہیا۔ گیتا گیان کرے پکار، اٹھ دس رہیا سمجھائیا۔ پُراں اٹھاراں کھول کوڑ، برہم پار برہم جنائیا۔ انجیل قرآن ہا ہاکار، نعرہ اکو اک سنائیا۔ کھانی بانی کرے خبردار، دُھر سندیسہ اک الائیا۔ گر اوتار کر کر پیار، ساچی سکھیا گئے سمجھائیا۔

پیر پیغمبر بن یار، متر پیارے جگت اھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اِکو اِک دکھایا۔ ساچا نام صاحب دا پیتا، آد جُگاد سنگ
 نبھائیندا۔ ساچا نام سدا انڈیٹھا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ ساچا نام سدا اتیتا، ترے گن پردہ کوئے نہ پائیندا۔ ساچا نام ٹھانڈا سیتا، سنگر ساچی دھار
 وہائیندا۔ ساچا نام جگ چوکڑی چلائے ریتا، ریتوان اِک اھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اِکو اِک دکھائیندا۔ ساچا نام پُرکھ
 اکال ہتھ، سری بھگوان اپنی ونڈ ونڈایا۔ جگ چوکڑی چلا رتھ، زرگن سرگن گر اوتار سیو کمایا۔ ست ستوادی دے وتھ، نر نرکار جھولی دے
 بھرایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا جس، صفتی صفت صلاحیا۔ نرل نور جوت کر پرکاش، جوتی جوت ڈمگایا۔ منڈل منڈپ ساچی راس، گوپی کاہن ناچ
 نچایا۔ سدا سدا سد کھیل تماش، خالق خلق رہیا کرایا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، نام نشانہ اِک دکھایا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، گنگ منڈل
 کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام منگن دی ساچی ریتی، آد آد جنایا۔ پر بھ دانام آد منگدے، وشن برہما شو جھولی ڈاہیا۔ ہر
 کا نام گر اوتار پیر پیغمبر ونڈدے، جیواں جنناں دے وڈیایا۔ ہر کا نام کھیل کھیلے سورے سربنگ دے، شاہ پاتشاہ بھجو اُجھڈا گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نام وڈ وڈیایا۔ ہر کا نام سدا سہیلا، آد جُگاد اھوائیندا۔ ہر کا نام بھگتن میلا، بھگتی اپنا راہ دکھائیندا۔ ہر کا نام گر وگر چیلا، گر
 سنگر آپ سمجھائیندا۔ ہر کا نام وسے سدا نویلا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوراسی پنڈھ مکائیندا۔ ہر کا نام ہوئے
 سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈو گھی کندر بیلا، سمند ساگر ویکھ دکھائیندا۔ ہر کا نام چین دا اتم ویلا، لکھ چوراسی جیو جنت سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو اِک دکھائیندا۔ ہر کا نام چین پر فقیر، نچ نیز دھیان لگایا۔ ہر کا نام چین دستگیر، سدا سدا سنگ رکھایا۔ ہر
 کا نام چین گنی گہیر، گہر گمبھیر دے وڈیایا۔ ہر کا نام نرالا تیر، انیلا اِک دکھایا۔ ہر کا نام بجر کپاٹی دیوے چیر، کوڑی کریا میٹ مٹایا۔ ہر کا نام چوٹی
 چاڑھے پھڑاخیر، ہوئے ہنگتا دے گوانیا۔ ہر کا نام ٹھانڈا کرے سریر، گنی تت نہ لاگے رانیا۔ ہر کا نام شرع کٹے زنجیر، شریعت کرے نہ کوئے لڑایا۔
 ہر کا نام بدلے سرب تقدیر، جو بیٹھے نام دھیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر کا نام ساچا سنگ، سدا سدا سد

اکھوائیندا۔ ہر کا نام اگئی مردنگ، کایا مندر سنگر آپ وجائیندا۔ ہر کا نام سورا سربنگ، بھئے بھونہ کوئے رکھائیندا۔ ہر کا نام ایککار اکو دیوے سچ اند، اند آتم آپ جنائیندا۔ ہر کا نام میٹے اگلا پچھلا پنڈھ، ساچے مارگ پھڑ پھڑ لائیندا۔ ہر کا نام جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، سرگن نرگن پُرکھ اکال گنڈھ پوائیندا۔ ہر کا نام شبد سہاگی چھند، سوہلا گر اوتار پیر پیغمبر گائیندا۔ ہر کا نام سرت سوانی ہون نہ دیوے رنڈ، کنت سہاگ اک ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اُپجائیندا۔ ہر کا نام اوچن اوچ، نیکن نیک اُکھوائیا۔ ہر کا نام چارے کوٹ، دہ دشا ہوئے سہائیا۔ ہر کا نام ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ ہر کا نام گرگھاں اُپر جائے ٹٹھ، جس جن اپنی مہر نظر ٹکائیا۔ ہر کا نام امرت جام پیائے گھٹ، ٹھانڈا سیر اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہر کا نام رت سہنجن، سوہاوت سہائیندا۔ ہر کا نام نیتز پائے ایکوانجن، اگیان اندھیر چکائیندا۔ ہر کا نام ساچا مجن، دُرمت میل دھوائیندا۔ ہر کا نام پردے کجن، غریب نمائیاں سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہر کا نام سچا سجن، دو جہاناں وچھڑ نہ جائیندا۔ ہر کا نام ہر کا بجن، سمر سمر سرب سکھ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ درسائیندا۔ ہر کا نام جگ جگ اڈیک، ستجگ اپنا دھیان لگائیا۔ تریتا دیکھے کون ویلا آئے تاریخ، پر بھ میلے سچ سمجھائیا۔ دوپر کہے میرا کوئی نہ رہے شریک، نرگن شرکت دئے گوائیا۔ کلج کہے میں نیتز دیکھاں ٹھیک، جو سری بھگوان دئے سمجھائیا۔ میرے اندر کوئی لائے پار برہم نال پریت، سچ پریتی کون کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا آپ سمجھائیا۔ ساچا نام نرگن گایا، نانک نانک نام وٹی ودھائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اک منایا، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ منتر سوہلا ڈھولا اک درڑایا، جیو جنت کر پڑھائیا۔ سادھ سنت راہ دکھایا، آتم پردہ گنڈا لاہیا۔ جیو جنت سڑدا آپ بجایا، امرت میگھ اک برسائیا۔ تھر گھر دا ساچا بھيو گھلایا، شبد اگم رباب وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درسائیا۔ نانک نرگن ساچا نام جان، جانی جان اُکھوایا۔ نرگن ہو کے مل بھگوان، سچھنڈ سوہا پایا۔ لے کے آیا دھر فرمان، منتر نام ست درڑایا۔ جیواں جنتاں دے گیان، چار ورن اکو رنگ دکھایا۔ سوہنگ روپ نوجوان، آتم پر ماتم پر ماتم اکو گنڈھ پوایا۔ بھرم بھلے نہ کوئے نادان، بھلیکھا اکے وار جنایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام سچ سچ اُپایا۔ نام کہے وڈا بلوان، میرے ہتھ سرب وڈیایا۔ گر اوتار میرا کرن دھیان، پیر پیغمبر میری صفت صلاحیا۔ بن میرے ملے نہ کوئی بھگوان، بھگون نظر کسے نہ آیا۔ سچ دھرم دی ست دکان، جگ جگ مات چلایا۔ دیندار ہیہا دھر فرمان، اکھر وکھر جگت سندیس سنایا۔ مناؤندار ہیہا اپنی آن، سر سر حکم منایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری سیوا اکو لایا۔ نام کہے میری سیوا گئی لگ، ہر سنگر آپ لگائیندا۔ کھیلاں کھیل نو کھنڈ پر تھی وچ جگ، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں میل ملاواں اُپر شاہ رگ، نو در دوارے پندھ مکائیندا۔ دیک دیا جوت جائے جگ، اگیان اندھیر چکائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں گگ، کاگوں ہنس آپ اڈائیندا۔ ساچے مندر آپے سد، گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ وے نادشبد دُھن انحد، انراگی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سنائیندا۔ ساچا نام لئے سُن، جس جن دیا کمایا۔ آتم اُتے اکو دُھن، تال تلوڑا نہ کوئے رکھایا۔ سری بھگوان جنائے اپنے گن، گھر گھیر دئے جنایا۔ سنت سہیلے ساچے چُن، گر چیلے ویکھ وکھایا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، بھگت بھگونت لئے جگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ہر نام وڈ وڈیایا۔ ہر ہر نام وڈ وڈیرا، جگ چوکڑی راہ جنائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا، گھر گھر سو بھا پائیندا۔ لیکھا جانے تیرا میرا، میرا تیرا اکو گھر بنائیندا۔ سرت سوانی دیونہارا گیرا، اُلٹی لٹھ آپ گڑائیندا۔ کوڑ گڑیارا میٹنہارا جھیرا، من مت بدھ آپ کھپائیندا۔ بنھنہارا ساچا بیڑا، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر نام صفت صلاحیندا۔ ہر ہر نام صفت صلاح، جگ جگ وڈی وڈیایا۔ رہبر بنے مات ملاج، ساچا راہ وکھایا۔ نرگن سرگن دئے صلاح، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پردہ دئے اٹھا، انھو پرکاش وکھایا۔ امرت آتم جام دئے پیا، مدھر رس اک وکھایا۔ ساچی سکھیا دئے درڑا، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ سرشٹ سبائی متھیا دئے جنا، اٹل رہن کوئے نہ پائیا۔ دُھر دی کھیلا سکے نہ کوئے مٹا، میٹنہار نہ کوئے اکھوایا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ لئے ہنڈھا، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار رچن رچا، پیر پیغمبر دھار وکھایا۔ دین مذہب مارگ لاء، ذات پات کری گڑمانیا۔ آخر اکو پُرکھ اکال جنا، پروردگار

سچ سمجھائی۔ ورن برن کھتری براہمن شو در ویش آتم پر ماتم دے درسا، برہم اکو نظری آئی۔ وشنوں سیوارہیا کما، گھر گھر رزق پچائی۔ برہما جوت رہیا جگا، نور نور کرے رُشنائی۔ شکر لیکھا رہیا مُکا، ہتھ ترسول اٹھائی۔ گر شبد محم رہیا سنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اکھنڈ اک پرگٹائی۔ ہر کا نام سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیندا۔ بھو نہ جانے کوئی پنڈت، جگت نیز نظر نہ آئیندا۔ وسنہارا جیرج انڈت، اُتبھج سیتج کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اپائیندا۔ ساچا نام ست سرور، ست ست درڑائیندا۔ ساچا نام توڑے غرور، غرُبت روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ ساچا نام آسانسا کرے پور، جگ جگ آسا ویکھ وکھائیندا۔ ساچا نام ناتا توڑے کوڑو کوڑ، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچا نام حاضر حضور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ساچا نام سرب بھر پور، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام سرب وکھائیندا۔ ساچا نام چار ورن، چار جگ سمائی۔ ساچا نام کھولے ہرن پھرن، نج نیز دے وڈیائی۔ ساچا نام ترنی ترن، کرتا پُرکھ آپ اپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نام صفت صلاحیا۔ ساچا نام جگ چوکڑی دھار، سبجگ تریتا دوپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ ساچا نام سچ وپار، جگت و نجارا ہٹ چلائیندا۔ ساچا نام شبد کرتار، دوجی وست نہ کوئے وکھائیندا۔ ساچا نام مست خمار، مستی اکو اک چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ ساچا نام کرے پکار، اچی کوک کوک سنائی۔ کل کلکی آوے اوتار، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ ڈنکا وجے اگم اپار، دو جہان کرے شنوائی۔ وشن برہما شو لے اٹھال، سویا کوئے رہن نہ پائی۔ لو آں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں بن دلال، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ آپے سنے مریداں حال، مرشد داتا وڈ وڈیائی۔ کلجگ چلے اولڑی چال، سمجھ سکے نہ کوئے رائی۔ ہر جن ساچے آپے اٹھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو گھلایا۔ ساچا نام بھو کھولے، کھولنہار اکھوائیندا۔ انتر آتم نرگن بولے، انبولت راگ الائیندا۔ بھاگ لگائے کایا چولے، ساڈھے تن ہتھ بنک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اکو گھر وسائیندا۔ نام وسے گھر نرنگار، دوجے ہٹ نہ کوئے وکائی۔ کلجگ انتم ہو تیار، سری بھگوان دیا کمائی۔ نام اگم لے بھنڈار، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت ہو اجیار، نرگن نور کرے رُشنائی۔

وسنہارا ٹھانڈے دربار، سہیل ایک گھر دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اکو اک جنائی۔ اکو نام سدا انت، اکل کلا اکھوائیندا۔ اکو نام
 سدا بے انت، انت کوئے نہ آئیندا۔ اکو نام لیکھا جانے سادھ سنت، سنگر اپنی کار کمائیندا۔ اکو نام آتم پر ماتم منت، منتر اکو اک پڑھائیندا۔ اکو نام آد
 انت، جگ چوکڑی کھیل کرائیندا۔ اکو نام سری بھگونت، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں پر گٹائیندا۔ اکو نام گڑھ توڑھے ہوئے ہنگت، نون سو اکھر راہ جنائیندا۔ اکو
 نام ساچا پنٹھ، مارگ اکو اک سمجھائیندا۔ اکو نام ساچا سنگھ، دو جہاناں ناد سٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ اکو
 نام سچ وکیل، درگاہ ساچی ہوئے سہائی۔ اکو نام انت اپیل، بریخانہ دئے دکھائی۔ اکو نام سب دی کرے تعمیل، گھر گھر پھیرا پائی۔ اکو نام بدلن نہ
 دیوے کسے دلیل، من واسنا چلے نہ کوئے چٹرائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام سرب در سائی۔ ساچا نام ہر گن گاؤ، گھر گھیر وڈ
 وڈائیندا۔ پر بھ ملن دار کھو چاؤ، اشٹ اکو اک وڈائیندا۔ ہر سنگر سرنائی لاگو پاؤں، نیوں نیوں سپس سرب جھکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سرشٹ سبائی آپ درڑائیندا۔ ہر کا نام جیو جپ، جگ جیون داتا آپ جنائی۔ ترے گن مٹے اگنی تپ، تینوں تاپ رہن نہ پائی۔ دھیرج بخشے
 سنتو کھ ست، دھرم اکو اک سمجھائی۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت نہ کوئے دکھائی۔ جانہارا مت گت، بھو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، نام اک اک در سائی۔ ہر کا نام سدا انوکھا، نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی نال کرے دھوکھا، لگ لگ اپنا کھ چھپائیندا۔ بن سنگر پورے
 مارگ ہوئے نہ سوکھا، گر نانک گر ایہہ سمجھائیندا۔ کوڑی کرپا کوئے نہ بھرے ہوکا، ہاباکار کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی سکھیا اک وڈائیندا۔ ساچا نام ہر دی سکھیا، گر سنگر گیا سمجھائی۔ نہ کوئی میڈے ڈھر دا کھیا، میٹنہارا نظر کوئے نہ آئی۔ گر کھ ورلے من منو آجتیا،
 جس پر بھ اپنی دیا کمائی۔ گھر پایا اک اندھیا، چھپر چھن نہ کوئے پھہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اپنا نام بھجھائی۔ جس نے بھجھا
 ہر کا نام، تس ملے اک وڈائی۔ انتر آتم پیتا جام، جھگڑا کوئے رہن نہ پائی۔ دوجا دسے نہ کوئے نشان، پُرکھ اکال اک در سائی۔ جگ چوکڑی بدلنہارا
 نظام، سبجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی ونڈ ونڈائی۔ پروردگار کراونہار سلام، علیکم اپنا راہ جنائی۔ کائنات دیونہار پیغام، پیر پیغمبر کلمہ نبی پڑھائی۔ پرگٹا ونہارا

کاہنا رام، رام رام دئے سرنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیونہارا دان، داتا دانی وڈ وڈیایا۔ نانک نرگن سرگن کر پروان، سو پڑکھ نرنجن اپنا رنگ دکھایا۔ گر
 گوہند جودھا سوربیر بلی بلوان، بل اکو اک پرگٹایا۔ سٹ دلارا نوجوان، نہ مرے نہ جایا۔ شبد سروپی کھیل مہان، جگ چوکڑی آپ کھلایا۔ ساچا نام کر
 پردھان، دو جہاناں پردھاگی اک کمایا۔ لکھ چوراسی بردے کرے غلام، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نیٹی رہن نہ دیوے شیطان، شریعت کرے نہ کوئے
 لڑایا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اکو گھر دکھایا۔ نام وکے اکو ہٹ، سو پڑکھ نرنجن آپ وکھایا۔ گرگھ
 ورلے لاہا لین کھٹ، دوسر نظر کسے نہ آئیندا۔ دیونہار پڑکھ سمرتھ، سری بھگوان اپنی کار کھایا۔ لہنا دین چکائے ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کوئے
 دکھایا۔ کھجگ اتھ ہو پرگٹ، نرگن اپنی جوت جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک رکھایا۔ ساچا نام اکو رکھ، رکھیا
 کرے سرب تھانیا۔ کھجگ اتھ ہو پرگٹ، پاربرہم پر بھ بھیو چکایا۔ ساچا مارگ صاحب دس، دہ دشا کرے شنوایا۔ اکو منو پڑکھ سمرتھ، اکال پڑکھ
 وڈی وڈیایا۔ ناتا توڑو پنچ تت، پنچ تت گرو نہ کوئے اکھوایا۔ شبد گرو ہر گھٹ رہیا وس، گھر کھو جو سجن بھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نام ہٹی دئے جنایا۔ نام ہٹ کا یا اندر، سو پڑکھ نرنجن آپ وکھایا۔ جن بھگتو کھولو اپنا جندر، کنبھی نرگن آپ پرگٹائیندا۔ چڑھ کے دیکھو ساچے مندر،
 سنگر ساچا نظری آئیندا۔ من واسنا ہتھو بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ بھاگ لگاؤ اندھیرے کھنڈر، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اپائیندا۔ ساچا نام اک پرکاش، پرکاشوان اکھوایا۔ ہر کا نام شبد سواس، سواس سواس سمایا۔ ہر کا نام کھیل تماش،
 خالق خلق دیکھے چائیں چائیا۔ ہر کا نام ہر کی شاخ، شناخت اپنے ہتھ جنایا۔ ہر کا نام سنگر رہیا بھاگ، بھاگیا اگی دئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ہر کا نام نام سو، سو سنگر آپ جنائیندا۔ ہر کا نام ہنگ برہم کر آئے موہ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ ہر کا نام
 مہاراج روپ ہو، مہما اپنی صفت صلاحیندا۔ ہر کا نام شیر کوڑی کر یا لوے کھوہ، سچ سچ اک ورتائیندا۔ ہر کا نام سنگھ بر روپ ہو کے سب نوں لئے جوہ،
 لکھ چوراسی پھول پھلاییندا۔ وشنو سوادار بن کے گھر گھر رزق ڈھو آ رہیا ڈھو، سری بھگوان سیو لگائیندا۔ بھگوان اپنے ورگا آپے ہو، نرگن اپنی کل

رکھائیں۔ بے جیکار کرن سرب لوء، لوک پر لوک اِکو نعرہ لائیں۔ بن سنگر نانک ہو نہ جانے کو، کسیر جولاہا اپنا دھیان لگائیں۔ لکھ چوراسی رہی رو، ہر کا نام ہتھ کسے نہ آئیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام اِکو اک اُپائیں۔ ہر کا نام اِکو اک، اینکار دے وڈیائیا۔ کوئی نہ سکے پڑھ لکھ، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ جگ چوکڑی سری بھگوان وندنہارا حص، ساچا حصہ آپ وندائیا۔ کر کرپا دتا جس جس، سو گا گا ڈھولا گئے سنائیا۔ میرا صاحب سدا انڈٹھ، جگت نیتز نظر نہ آئیا۔ آد جگاد نہ دیوے پٹھ، ستمکھ دے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کرے ہت، نت نوت میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ اپنا ویس وٹایا۔ جگ جگ ویس کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیں۔ کلجگ انتم ہو اُجیار، نرگن نور جوت جگائیں۔ ساچے بھگتاں کر پیار، سری بھگوان آپ اُٹھائیں۔ انتر آتر دے پیار، پریم پریتی اک سمجھائیں۔ جھگڑا کرے سرب سنسار، جھگڑت جھگڑت پنڈھ نہ کوئے مکائیں۔ گرگھ گرگھ کرے وچار، گر سنگر بھیو کھائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگائیں جن بھگتاں کھیل وکھائیں۔ جن بھگتاں وکھائے کھیل آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوں پرہلا دھرنائش بنیا باپ، گھر گھر وچ پئے لڑایا۔ صاحب سچا تھاپن رہیا تھاپ، سمرتھ پڑھ بے پرواہیا۔ دیونہارا گئی دات، وست امولک آپ ورتایا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، ساچا چند اک چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا بے پرواہیا۔ بھگت وکھایا اک دھرو، گھر دھوکھامات کرائیا۔ پھڑ کے کڈھیا جنگل جوہ، محل اٹل رہن نہ پائیا۔ نردھن ہو کے گایا تو ہی تو، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ بھگتاں ویکھے تھاوں تھانیا۔ بھگتاں ویکھے بل بل دھار، بل باؤن روپ وٹایا۔ براہمن بن کے اینکار، اچھل چھل کھیل کرائیا۔ ڈھائی کرماں منگ دوار، دوئے وچ پنڈھ مکائیا۔ انتم سُٹیا منہ دے بھار، مان تان نہ کوئے رکھائیا۔ ہاسی کرے سرب سنسار، بھگت چلے شبد رضایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت امریک رہیا جنایا، دُرباشا ویس وٹایا۔ چرنودک لے لکھ لگایا، سراپ دیوے واہو داہیا۔ سری بھگوان اک دھیایا، نج انتر دھیان لگایا۔ چکر سُدرشن سیوالایا، سیوا سچ کمائیا۔ اندلوک شولوک برہم لوک بھگت بھگوان آپ بھجایا، اگے دے نہ کوئے سہائیا۔ کر کرپا سر ہتھ لگایا، تی وا

نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ بھگتاں ٹھوکر رہیا لگانیا۔ ٹھوکر لگی بھگت کبیر، گنگا وچ کھیل
 رچانیا۔ بٹھ کے سٹیا پنج تت سریر، شریک بنی جگت لوکانیا۔ کوئی نہ جانے ہوئے اخیر، آخر ہر جو کھیل دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگتاں جگ جگ ویس وٹانیا۔ جگ جگ ویس وٹائے کرتا، کرتا پڑکھ وڈی وڈیانیا۔ آد جگاد کدے نہ مردا، نرگن نور جوت رُشانیا۔ اپنی کرنی
 آپے کردا، کر کر رہیا دکھانیا۔ اگنی ہون کدے نہ سڑدا، مڑھی گور نہ کوئے دبانیا۔ سدا سدا سدا اپنا ناؤں آپے پڑھدا، دو جہاناں رہیا سنانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرانیا۔ ساچی کرنی کرے ہر ناکش، نر سنگھ اپنی دھار جنانیا۔ در دروازے وچ آوندیاں
 بہہ کے کری حفاظت، مہربان اپنا چرن لکانیا۔ آگے دیوے نہ کسے اجازت، تھم بندھن اکو پانیا۔ ویکھنہار سرب شرارت، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جن
 بھگتاں کرے نہ کدے کوئے ممانت، روک سکے نہ کوئے رانیا۔ سچ دھرم دی سچ امانت، گرگھ گر گر گود اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی ایکا نام درڑانیا۔ سرشٹ سبائی نام درڑھ، درڑھ وشواس کرانیندا۔ دئی دوتی نہ کوئی کڑ، کریا کرم نہ کوئے دکھانیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگنتر چار ورن سچ پریتی، دو جہان اکو ریتی، اکو بنت بنانیندا۔ اکو بنت بنائے سری بھگوان، ہر
 کرتا سیو کمانیندا۔ شبد سرُپی سچ گیان، جگ چوکڑی آپ جنانیندا۔ کلج انتم کھیل مہان، نرگن نرنکار آپ دکھانیندا۔ بھگت بھگونت کر پروان، بے پرواہ
 رنگ دکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام گانا دھر نشانہ ساچا تند بندھانیندا۔ ساچا تند بٹھے ڈور، ساڈھے تن ہتھ
 منگ منگانیا۔ پر م پڑکھ پر بھ پے گئی لوڈ، گرگھ اکو آس رکھانیا۔ نرگن سرگن ناتا جوڑ، مولی تند گنڈھ پوانیا۔ ملا شیخ چاؤن شور، پنڈت پاندھے رہے
 گر لانیا۔ سری بھگوان اپنے ہتھ وچ پھڑی ڈور، دو جہاناں رہیا بھوانیا۔ لکھ چوراسی ویکھے کر کے غور، گہر گبھیر نین اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساڈھے تن ہتھ تیرا لیکھا لیکھے وچوں لئے بچانیا۔ لیکھے وچوں لیکھ بچا، سو سنگر دیا کمانیندا۔ پوت سپوتے دیا کما، مہر نظر
 اٹھانیندا۔ تندی تند اک منگا، ساڈھے تن ہتھ ونڈ ونڈانیندا۔ چالی دن اگلے ویکھ دکھا، مہر نظر اٹھانیندا۔ گرمیز سنگھ گر انگ لگا، جنم جنم وچوں

بدلائیندا۔ چالیویں دن پنج تت ہو جانا سی سواہ، لوک مات رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی اگن اکو لا، روون نوں کٹھے کیتے آندھی گوانڈھی بھین بھرا، سچ وہارا آپ کرائیندا۔ چالی دن دُور نیڑے، نیرن نیر جنایا۔ اُجڑے وسائے پھیر کھڑے، کھیڑا اپنے رنگ رنگایا۔ بخھنہار ڈبڈے بیڑے، پاتھر پائین تراپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نواں جیون پھر دوائیا۔ نواں جیون دیوے نواں باپ، پُرکھ اکال پتا اکھوائیندا۔ گر ستگر بنے سچا ساک، بچھلا ناتا توڑ تڑائیندا۔ اگے بچھنہارا وات، آپ اپنا میل ملائیندا۔ دیونہارا تت وچوں تت دات، داتا دانی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جینو دیاں ہی مرگ وہار، مر تو دیوے پھڑ کے تار، تار نہارا اک اکھوائیندا۔ تار نہارا ہر رکھنا تھ، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ جگ چوکڑی وسے ساتھ، صاحب ستگر وچھڑ کدے نہ جایا۔ سچ پریتی جوڑے چرن کول نات، ناتا بدھاتا اکو اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگایا۔ ساڈھے تن ہتھ مولی تند، مولا اپنی کار کمائیندا۔ لیکھا چکے سورج چند، تارا منڈل نہ کوئے چکائیندا۔ لوک پر لوک دو جہان چو داں طبق کھنڈ برہمنڈ دیوے بندھ، بندھن پھیر نہ کوئے تڑائیندا۔ سچ سنگیت اکو ڈھولا سولہا سنائے چھند، وشن برہما شو راگ الائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت سری بھگوانت مانن اک انند، انند انند وچ رکھائیندا۔ جگ جنم دی ٹی گنڈھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ ساچی کار کراون آیا، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ ترے گن مایا پردہ لاہیا، پنج تت نہ کوئے لڑایا۔ امرت جام اک پیایا، رس مٹھا اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساڈھے تن ہتھ اگوں مارے نعرہ، کوک کوک سنایا۔ کیوں کوڑی کرپا کیتا پیارا، پنج تت ماٹی تیرے کم کسے نہ آئی۔ سری بھگوان کہے پر بھ سر جنہارا، دے مت رہیا سمجھایا۔ بھگتن ہت کیا وہارا، دوجی لوڑ کوئے نہ رایا۔ بن بھگتاں بھگوان ہوئے نہ مات اجیارا، جگت ملے نہ کوئے وڈایا۔ ویلے گز کیا ادھارا، تندوا تند کٹایا۔ ساڈھے تن ہتھ لیکھے لگے پھیر منارا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش میل ملائی۔ زرگن میل زرگن دھارا، سرگن سرگن ونڈ ونڈایا۔ چیل گر گراوتارا، اوتری اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرشٹ سبائی ایکا رنگ دکھایا۔ ساڈھے تن ہتھ ویکھ وچار، ست ستوادی

آپ جنائیندا۔ ٹدھ بن کوئی نہ دسے یار، سرگن رُوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ تیرا اوڈھن پا پا گئے گر اوتار، پیر پیغمبر تیرے اندر وڑ وڑ پردہ پائیندا۔ تیرا محل اٹل منار، خاکی خاک رُوپ وٹائیندا۔ جس اندر وڑے آپ نر نکار، نرگن دیا باقی ڈگگائیندا۔ تیرے نال وسے سنسار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساڈھے تن ہتھ آپ سمجھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ کہے میرا میت رُوداس، جو لیکھا گیا لکھائیا۔ سد وسے میرے پاس، وچھوڑا کوئے نظر نہ آئیا۔ کبیر جلاہے میرے اندر کیتا نواس، بیٹھا اپنا مکھ چھائیا۔ میرے اندر وڑ کے سنگر نانک بنیا داسی داس، چار ورنال سیو کمائیا۔ میرے مندر بہہ کے گر گوبند گرگھال کہا شتاباش شتاباش، امرت سچ پیالہ جام پیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، تیرا ناتا ٹٹ نہ جائیا۔ پنچ تت سُن اخیر، ہر آخر آپ جنائیندا۔ تیرے اندر وس کے گئے پیغمبر پیر، پاربرہم پر بھ اپنی دھار چلائیندا۔ تیرے اندر شرع زنجیر، شریعت تیرے وچ رکھائیندا۔ تیرے اندر امرت نیر، رس اکو اک رکھائیندا۔ تیرے اندر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لائی پیر، آسا ترسنا ہوئے ہنگتا مایا متنانچ نچائیندا۔ تیرے اندر وسن شاہ حقیر، شاہ پاتشاہ، تیری اوٹ نکائیندا۔ تُوں کیوں ہوئیوں آنت دِگیر، تیرا ناتا نہ اچے تڑائیندا۔ بھائیاں نال بھائی ۲۹۰

ملیارہ جائے ویر، گرمج آتم سچ پھیر وچھائیندا۔ صاحب سنگر مارے نرالا تیر، انیالا آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیون جیون وچوں بدلاییندا۔ جیون وچوں جیون آیا، جگتی نظر کسے نہ آئیا۔ سمرتھ پُرکھ دیا کمایا، دین ہوئے سہائیا۔ جینودیاں ہی پار کرایا، کنارہ اکو اک رکھائیا۔ مردیاں مردیاں پھیر جوایا، مُردارُوپ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ نویں جیون دانواں باپ، ساچا گانا ہتھ بندھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا ساک، دُو جا نظر کوئے نہ آئیندا۔ بن اکھال کھولے اندر تاک، بجر کپائی کڈا لائیندا۔ ہتھ نال ملائے ہاتھ، دست دست وچ پھڑائیندا۔ تیری میری اکو یاد، یادداشت ہور ودھائیندا۔ تیری کوک سُن فریاد، ہر فریادی پھیرا پائیندا۔ تیرا جنم ساچی داد، تیری جھولی پھیر بھرائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، ہر جو اپنے نال ملاییندا۔ ساچی گود لڈائے لاڈ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آنتر آتم دیوے سواد، رس اکو اک چکھائیندا۔ بیڑے چاڈھے نال جہاز، جن بھگت بھگتاں نال رکھائیندا۔ پھڑ ستیاں مار آواز، سری بھگوان آپ جگائیندا۔ اندر وڑ کے کھولے راز، بھيو

ابھید سمجھائیندا۔ کسے کم نہ آؤنے دو جہاناں راج، شہنشاہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس ملے آپ مہاراج، سری بھگوان انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیون وچوں جیون حیاتی، دوس رین اک پر بھاتی، جگے جوت بن تیل باقی، ہوئن اکو اک کرائیندا۔ جیون کہے میری زندگی آئی، زندا ہر کرایا۔ نظری آئی جوت اکالن اکو مائی، پتا پڑکھ اکال ہوئے سہایا۔ نرگن بنیا دایا دائی، در ساچے سیو کمایا۔ آتم پر ماتم ہوئی گڑمائی، گھر مندر اک وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام اکو جھولی پایا۔ نام وست جھولی پا، پلو ہر پھڑائیا۔ جگ چوکڑی وچھڑے میل ملا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ آسا ترسنا بھکھڑے حرص دکھا، دردیاں درد وندائیا۔ بن مات گربھ دے اُلٹے رُکھڑے جنم دوا، سنگر جنم گھر اپنے دے سمجھائیا۔ بنے جن جنیندی ماں، گودی اکو اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا چار ورن، اوچ نیچ راؤ رنک جاننا بھین بھائیا۔ چار ورن اکو ناتا، کھتری براہمن شودر ویش آپ جنائیندا۔ سرب جیاں دا پڑکھ بدھاتا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ اپنا آپ جس پچھاتا، تس دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سرب جیاں دا اکو داتا، دوجی وند نہ کوئے دکھائیندا۔ آتم پر ماتم سبجگ ساچی گاتھا، سو پڑکھ نرنجن راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا نیتز نیناں آپ دکھائیندا۔ لہنا دینا مات چکایا، ہر سنگر سیو کمائیا۔ گر گر میلا سہج سبھایا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ نام تندن تند بندھایا، بے پرواہ ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پنچھی چیت کایا کھیت، ساچا ہیبت، اجڑیا کھیت پھیر وسائیا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر *

پریم کہے میں سچا پریم، پریتی پریم پڑکھ نال نبھائیا۔ میرا کھیل جانے گنٹ ہم، پون پانی رہے جس گائیا۔ سدا سدا نبھاواں اپنا نیم، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ ویکھ دکھاواں نائی سین، سجن اکو اک بنائیا۔ نرگن سرگن چکاواں لین دین، دوہاں وچولا سدا اکھوائیا۔ میٹوں ویکھ نہ سکے کوئی جگت نین،

گرگھ وِلا ریتی جانے چائیں چائیا۔ رسنا جہوا میری صفت نہ سکے کوئی کہن، سپس دھڑ میرے آگے نہ کوئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری پریتی اک نبھائیا۔ پریم کہے میں ساچا پیتا، متر پیارے میل ملائیدا۔ پریم کہے میری اچرج ریتا، گر اوتار میرا سنگ نبھائیدا۔ پریم کہے میرا نشان ٹھیکا، ست ستوادی اک درسائیدا۔ پریم کہے میرا عجب طریقہ، بناں گوبند ہتھ کسے نہ آئیدا۔ پریم کہے میں لیکھا جاناں جیو جی کا، جیون سب دا ویکھ وکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ پریم کہے میرا سچ پیار، پیاریاں نال رکھائیا۔ جگ چو کڑی وسال وچ سنسار، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ صاحب سنگر کرپا کر دین دیال، جن بھگتاں اندر بن منگیاں دیوے جھولی پائیا۔ میرا ناتا شاہ کنگال، اوچ پیچ نہ کوئے رکھائیا۔ جگ جگ بناں جگت دلال، گرگھ گر گر میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتوان نام اکھوائیا۔ پریم کہے میرا سچا ناتا، نہ کوئی توڑ تڑائیدا۔ بن بھگت کسے نہ جاتا، لکھ چوڑا سی نظر کسے نہ آئیدا۔ پاربرہم پت پریشور جس میری دیوے داتا، تس اپنا بندھن پائیدا۔ میں وسال سدا اکانتا، جس گرہ سنگر صاحب وسائیدا۔ میرا کھیل بوہ بدھ بھاتا، اچرج اپنی کار کمائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اپنا رنگ وکھائیدا۔ پریم کہے میرا رنگ اپار، اپرپر دھار جنائیا۔ کسے نوں سولیاں اُپر دیواں چاڑھ، پٹھی کھل کسے لہائیا۔ کسے تتیاں لوہا اُتے دیواں بہال، سپس دھڑ کسے اڈ کرئیا۔ کسے نیہناں ہیٹھاں دیاں سوال، کسے کھڑگ کھنڈا چکائیا۔ کسے چلاں نال نال، کسے دُور دُراڈے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ پیار کرن دی میری سیوا، ساچی ہر جنائیدا۔ راہ نکلن دیوی دیوا، دیوت سُر دھیان رکھائیدا۔ پریم پریتی امرت رس ساچا میوہ، جگ چو کڑی پھل کھوائیدا۔ میری صفت نہ کرے رسنا جہوا، صفتی صفت نہ کوئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اک وکھائیدا۔ پریم کرن دا موہے چاؤ، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ کون ویلا جن بھگتاں پکڑاں باہوں، بھگوان نال ملائیا۔ وس کے ویکھاں سچے تھاؤں، جس گرہ ہر ہر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ریتی اک بنائیا۔ پریم کہے میرا آتر واسا، پریمی پریمکا ویکھ وکھائیدا۔ سُرت سوانی میری کرے آسا، ہر مندر میرا راہ تکائیدا۔ میں دوہاں ویکھ کراں ہاسا، اپنا کھیل کرائیدا۔ جنان چر بناں نہ سچا ساتھا، آگے

ہو گنڈھ نہ کوئے پوائنیدا۔ اک دُوبے دا بن وچولا بناواں ساکہ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سوہرے سچ ویکھاں ماپا، پیکا اگو گھر دکھائیندا۔ اتم آد میری ذاتا، جُگاد اپنا گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار وچوں پرگٹائیندا۔ پریم پیار کہے میرا اگو منت، منتر ہر درڑائیا۔ ساچا میلانا کنت، کنتوہل صاحب سکھائیا۔ سنجوگ ملاواں جیو جنت، رس بھوگ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا اک رکھائیا۔ میری آسا پر بھ ہوئے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ اگو گھر سوہے گرو گرجیلا، گھر سہنجنا سو بھاپائیا۔ صاحب سنگر میرا ویکھے اتم ویلا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک درسا ئیا۔ سیوا کراں پیار اندر، آنتر کھیل کھائیندا۔ بنک سہاواں ساچا مندر، جس گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ بھاگ لگا ویران کھنڈر، سہنجنی رت سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیار بھاؤ بھگتی وچ رکھائیندا۔ پیار کہے میرا بھاؤ بھگتی، بھرم رہے نہ رائیا۔ میل ملاواں آتم شکتی، شکر شکر سنائیا۔ گرگھ سجن ویکھ واکتی، بیاکل ہو کے دے ڈھائیا۔ بن بھگتاں میری چکے نہ کوئے ارتھی، ارتھ ارتھات اتھوا کوئے نہ سکے سمجھائیا۔ میرے پریم دی سچ جماعت، پٹی اگو اک پڑھائیا۔ ساچا لیکھا بن قلم دوات، شاہی نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دیوے پر بھ میری دات، میرے نال لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پریم پیار بھگت ادھار، بھگون اپنا رنگ دکھائیا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی کیہر سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر *

ہر سنگر سچ پیار، گر شبد شبد وڈیائیا۔ ناتا رہے سدا جگ چار، جگ چوکڑی نہ کوئے تڑائیا۔ خوشی مناؤن برہما وشن شو بول جیکار، دو جہان وجے ودھائیا۔ سُر نر من جن دیوت کرن نمسکار، بیٹھن سیس جھکائیا۔ ساچے گھر کھلے گلزار، گلشن اپنی رت سہائیا۔ مہک آئے اگم اپار، ست سروپ دے سمجھائیا۔ میل ملاواں سرجنہار، شاہ پاتشاہ ہوئے سہائیا۔ لیکھا جان دھر دربار، دھر دی کرنی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس

پریم بندھن پائیا۔ بھگت بھگوان کہے پریم اپارا، آد جگاد جنائندا۔ اک دُوبے داشد سہارا، گر شبدی کار کمانندا۔ اک دُوبے دا سچ وہارا، بوہاری آپ سمجھائندا۔ اک دُوبے دا پریم ونجارا، گھر گھر ہٹ چلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا بھیو جنائندا۔ بھگت بھگوان سچ پریم ہٹ، ہٹوانا اکو نظری آئیا۔ گنگا گوداوری جمنا سستی ترینی راہ رہی تک، ایڑا پنگل سکھمن تے اکو دھیان لگائیا۔ پر بھ پریم پریتی کردا کدے نہ جائے تھک، انتھک اپنی سیو کمائیا۔ وست امولک دینا کدی نہ جائے اک، ہر کھ سوگ نہ کوئے رکھائیا۔ جس ول مہر نظر کر کے لئے تک، تس آنتر بو جھ بھجائیا۔ کرے کرائے نیڑا حق، حقیقت اپنی دے سمجھائیا۔ پریم پریتی ساچی دس، پریم پُرکھ دے وڈیائیا۔ ہر ہردے اندر جائے وس، روپ رنگ نظر نہ آئیا۔ پریمی کدے نہ جائے پچھے ہٹ، آگے اپنا قدم رکھائیا۔ دُئی دُوتی نال پریم میٹے پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار جنائیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پریم پیار بھگت بھگتی سچا سنگ، سو سنگر آپ جنائندا۔ آد جگاد چاڑھے اک رنگ، کسنبھڑا روپ نہ کوئے وٹائندا۔ سچ ترانہ سنائے چھند، گیت گو بند الائندا۔ انحد ناد وجائے مردنگ، سارنگ سارنگا ہتھ نہ کوئے رکھائندا۔ گھر مندر جنائے اند، اند آتم رس چوائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اپنی گنڈھ پوائندا۔ پریم پریتی زرگن سرگن گنڈھ، گر سنگر آپ بندھائیا۔ جن بھگتاں ہردے پاوے ٹھنڈ، گرگھ اگنی نہ لاگے رائیا۔ گر سکھ ڈوری اکو تند، نام بندھن دے جنائیا۔ بھگت بھگوان سچا چھند، سوہنگ ڈھولا رہیا سنائیا۔ جنم کرم دا کٹے پھند، پھاسی جم نہ کوئے لٹکائیا۔ کرے پرکاش اندھیرا اندھ، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی اک درڑائیا۔ پریم کہے میری پریتی، بن پریتوان ہتھ کسے نہ آئیا۔ میٹوں لہدے مندر مسیتیں، بھجے پھرن واہو داہیا۔ لیکھا ویکھاں سب دی نیتی، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ میری دھار سدا انڈیٹھی، ہتھ پھڑ نہ کسے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری پریم گنڈھ جن بھگتاں نال پچی، بن سنگر پورے سکے نہ کوئے گھلائیا۔ زرگن نانک اشارے دینا رہیا جگت نال نکی چچی، وڈی انگل ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ لکھ چوڑا سی پر بھ ساچے دی جگت باغیچی، باغبان اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی سچ سنگندھ، کلی کلی

آپ مہکائی۔ پیار کہے میرا پریم بندھ پھول، واسنا واسنا وچوں پرگٹائیندا۔ کنڈیاں وچ نہ جاواں بھول، ساچی ریتی توڑ نبھائیندا۔ آد جگادی بجھا اصول، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ میرا مالک ہر کنت کنتول، جس دی آنتر تیج ہنڈھائیندا۔ سدا سدا سد چکا ونہارا مول، لہنا سب دی جھولی پائیندا۔ دیونہارا نہ جائے بھول، اُبھل اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل آپ ملائیندا۔ ساچا میل بھگت بھگوان، بھاؤ بھگتی رہی جنائیا۔ شاستر سمتر وید پُران دین بیان، لکھ لکھ لیکھا جگت جنائیا۔ اُچی کوکن انجیل قرآن، گیتا گیان رہیا درڑائیا۔ جس اُپر مہربان ہوئے بھگوان، تِس میلا سہج سُبھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نین شرمان، نیتراکھ نہ کوئے گھلائی۔ جس ہر جو دیوے دان، تِس آگے کسے چلے کیا چٹرائیا۔ تِس مہا جگت مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائی۔ سر رکھے ہتھ جس مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ روگ سوگ سرب مٹ جان، چنتا دکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ امرت دیوے پین کھان، کوڑی کرپا پنڈھ مکھائیندا۔ آتم پر ماتم کر پروان، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ دکھا ونہارا سچ نشان، دھرم نشانہ اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس سنساروگ مٹائیندا۔ سنساروگ مٹے دکھ، درد رہے نہ رائیا۔ گھر اُچے ساچا سٹکھ، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ مات گر بھ نہ ہووے اٹارخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جنم کرم دی اترے بھکھ، جس جن اپنا درس کرائیا۔ جو ستگر نشانیوں گیا اک، تِس ٹھور کوئے نہ پائیا۔ رائے دھرم ٹنگے پٹھ، دوزخ اگنی دیوے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن ستگر پیار جگت ریتی کم کسے نہ آئی۔ ستگر پیار شبد سچا، شبدی شبد درڑائیندا۔ گرگھ گرسکھ انجانا بچے، بالک اپنے راہے پائیندا۔ پریم پریتی اندر رہے کوئی نہ کچا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ اکو نام ساچا دسا، سوہنگ ہنسا چاپ جپائیندا۔ امرت آتم دیوے رسا، رس جھرننا جھرا کو بوند ٹپکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی بھگتاں دان، بھگوان کرپا جھولی پائیندا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں ضلع جالندھر * *

ہر کرپا سنگر پریت، سدا سدا وڈیا نیا۔ گر گر کھیل سدا انڈیٹھ، جگت نیز نظر نہ آئی۔ جن بھگت جنائے ساچی ریت، انہو اپنی کار کمائی۔ سچ سنا
 اگم سگیت، راگ ناد شنوائیا۔ لیکھا چکے جگت سنگیت، سرتال نہ کوئے وڈیا نیا۔ گر ویکھے صاحب میت، متر پیارا نظری آئی۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی پریت اک نبھائی۔ پریت نبھائے پروردگار، پیر پیغمبر راہ جنائندا۔ آد جگادی سانجھیا، جگ جگ سنگ
 رکھائندا۔ کلمہ کلام کرتیا، مہربان پڑھائندا۔ کالم قلم کاتب بن لکھار، لکھ لکھ لیکھا آپ جنائندا۔ رسنا جہوا بول جیکار، نعرہ اکو اک سمجھائندا۔ مرید
 مرشد دے دیدار، رُوح بُت کھیل کھائندا۔ کلمہ حق کر پیار، حقیقت اکو گھر وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ
 رنگائندا۔ رنگ رنگن اگم اتھاہ، صاحب سنگر آپ رنگائی۔ لیکھا جان دُھر درگاہ، دو جہاناں ہوئے سہائی۔ رہبر بن آپ خُدا، خالق خلق ویکھ وکھائی۔
 ۲۹۶ مُجبت رہن نہ دیوے جُدا، آپ اپنے نال پرنائیا۔ صحبت جانے تھاں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجائی۔ جس جن جنائے اپناناں، ناؤں نرنکار میل ملائی۔
 پھڑ پھڑ پکڑ اٹھائے بانہہ، بل اپنا اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا نیا۔ دیوے وڈیائی پر م پُرکھ، پاربرہم برہم اپنی
 دیا کمائندا۔ نرگن سرگن اُتے کر ترس، مہر نظر اک اٹھائندا۔ پریم وچھوڑے وچ جو رہے بھٹک، تنہاں بھٹکنا آپ مکائندا۔ بن پاندھی جو رہے لٹک،
 تنہاں پندھ آپ مکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اندر آپے آوے پرت، سچھنڈ نواسی لوک مات پھیرا پائندا۔ لوک مات
 آئے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائی۔ بھگتاں دیوے شبد گیان، گن ندھان کرے پڑھائی۔ نشان دکھائے اک مہان، اگم اتھاہ بھو کھائی۔ میل ملائے والی
 دو جہان، دوئے دوئے دھارا لیکھ چکائی۔ سرگن نرگن کر پہچان، بے پہچان دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا نیا۔
 دیوے وڈیائی غریب نوازا، غریب نمانے گلے لگائندا۔ سرت سوانی مارے واجاں، شبدی حکم سمجھائندا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا پھیرا

پائیندا۔ لیکھا چکے پوجا پاٹھا نمازا، حجرہ اکو اک دکھائیندا۔ سدا سدا سدا رکھے لاجا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہر جن دیوے سچا ور، گھر اکو اک وڈیائیندا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی سرجیت سنگھ درشن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر *

۲۹<

گرگھ سچن جوتکے راہ، نیتز نین دھیان لگایا۔ تنہا سنگر پورا ہوئے سہا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی غریب نمانیاں پکڑے بانہہ، نتھوایاں ہوئے سہایا۔ ساچا منتر نام دے سمجھا، گنونتائگن اکو جھولی پائیا۔ ساچا مندر دے دکھا، کایا اندر بھیو چکایا۔ ڈھر سندیسہ دے سنا، گرگیان منتر شنوایا۔ کوڑا ناتا دے تڑا، سچن اکو نظری آئی۔ جگ کرم دے وچھڑے لئے ملا، نہکرمی اپنی دیا کمایا۔ ورن برن جھیرے دے گوا، کایا کھیڑے سو بھاپایا۔ جیہڑے جیہڑے رہے تکا، تنہاں دیکھے تھاوں تھائیں۔ دین دیاں کدے نہ سکے بھلا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملائے اپنے تھانیا۔ جنہاں تکیا پر م پُرکھ اکال، پر بھ اکو اوٹ تکایا۔ تنہاں ملائے کایا دھرم سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اک دکھایا۔ پورب پریتی نبھے نال، اپنے لیکھے لایا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، اوج نیچ دیوے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گرگھ گرگھ لئے جگایا۔ سرتی ہون نہ دیوے بے حال، بہیل ہونہ مارے دھامیا۔ ویلے آنت نہ کھائے کال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ سنگر پورا حاضر حضورا دو جہاناں کرے سدا سنبھال، بن سیوک سیو کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، گرگھ لیکھا لیکھے پائیا۔ تک راہ جنہاں رکھی آس، آسا پور کرانیندا۔ جنم جنم دی مٹے پیاس، ترسنا ترکھا نہ کوئے رکھائیندا۔ لیکھے لاوے رسنا جہوا پون سواس، آتم رس آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ کرے کرائے بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ سچن ہر جن اپنا میل ملانیندا۔

۲۹<

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیت سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر * *

سوہنگ شبد رہے جگ چار، وشن برہما شو رہے جس گایا۔ سوہنگ شبد نرگن نرگن دھار، کروڑ تیتیس سُرپت اند رہے دھیان لگایا۔ سوہنگ شبد چیدے گئے گر اوتار، تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا گایا۔ سوہنگ شبد منڈے رہے پیر پیغمبر وچ سنسار، مُرید مُرشد رُوپ وٹایا۔ سوہنگ شبد بھگت بھگوان کردے رہے پیار، اَنتر اَنتر ویکھ وکھایا۔ سوہنگ شبد سنت منڈے رہے کنت بھتار، ناری نر نرائن پرنا یا۔ سوہنگ شبد گرگھ آتم جوت کرے اُجیار، پر ماتم میلا سچ سُبھایا۔ سوہنگ شبد برہم ویکھے ویکھنہار، پار برہم دئے وڈیا یا۔ سوہنگ شبد ایش جیو کھیل کرے کرتار، جگدیشر اپنا راہ وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو سوہلا، شبدی ڈھولا راگ الا یا۔ سوہنگ شبد ڈھر دی دھار، نرگن نرگن آپ پرگٹائیندا۔ سوہنگ رُوپ آپ نر نکار، سو پُرکھ نر نجن کھیل کھائیندا۔ سوہنگ نُوَر جوت اُجیار، ہر پُرکھ نر نجن ویس وٹائیندا۔ سوہنگ کل اکل کل دھار، ایکنکارا کھیل وکھائیندا۔ سوہنگ آد نر نجن جوت نر نجن پاوے سار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سوہنگ ناد شبد دُھن اگئی دھار، ڈھر درباری ہر نر نکاری سر جنہاری اک اکلآ آپ پرگٹائیندا۔ سوہنگ شبد وسنہارا سچ سچے دربار، نام ست اپنی صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نو سو چورانوے چو کڑی جگ سوہنگ سار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سوہنگ سار نہ پاوے جیو، جنت جنت نہ کوئے وڈیا یا۔ جس دا لیکھا انت اَنتر یو، اَنتر درشت دئے کھلایا۔ لہنا چکائے ساڈھے تن ہتھ سینو، کایا مائی لیکھے لایا۔ میل ملائے آتم پر ماتم لیشر جیو، ایشور اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن سوہنگ دھار سمجھایا۔ سوہنگ اندر امرت رس، رس پیالہ آپ پائیندا۔ سوہنگ اندر ہر جو وس، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ سوہنگ مارگ ساچا دس، برہم پار برہم پنڈھ مکائیندا۔ سوہنگ نام سری بھگوان آپے رٹ، جن بھگتاں صفت صلاحندا۔ سوہنگ شبد وکے اکو سنگر ہٹ، سادھ سنت کہن کوئے نہ پائیندا۔ سمر تھ پُرکھ دی ساچی وتھ، آد جگادی مہما کتھ، کتھنی کتھ نہ کوئے سنا ئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ انس سورا سربنگ آپ پرگٹائیندا۔ سوہنگ جاپ جیو جپ، جپت جپت سکھ پائیا۔ جنم کرم نہ رہے تپ، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بوجھ بُجھائے

اپنا آپ، بھيو ابيدا دے گھلایا۔ ہنگ برہم پاربرہم سو پڑکھ نرنجن باپ، پوت پتا گود سہایا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات، دین مذہب نظر کوئے نہ آیا۔ درس دکھائے پڑکھ ابنا، ابناسی روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ سہیلا اک اکیلا کایا مندر ساچا میلا، سرتی شبدی شبدی سرتی اکال مورتی اکل کل دھاری جوت نرنکاری نرگن داتا پڑکھ بدھاتا بھگون پتا ٹھانڈا سیتا، سبج دی ساچی ریتا، آپ چلائے پتت پُنیتا، پتت ادھارن اکو نام ڈھولا سوہنگ سچا گایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن روپ بن وچولا، دو جہاناں پھیرا پانیا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرداور سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ضلع جالندھر *

تتی وانہ لاگے رائے، سری بھگوان دیا کمائندا۔ جگ جگ دیکھے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھجائندا۔ کرے پیار جوں پتراں مائیں، پوت سپوتا گود اٹھائندا۔ میل ملائے پھڑ پھڑ بانہیں، نرگن سرگن جوڑ بڑائندا۔ دو جہاناں کرے سچ نیائیں، برہمنڈاں کھنڈاں لوآں پُریاں پھول پھلایندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کائیں، کاگوں ہنس آپ اڈائندا۔ دیونہار ٹھنڈی چھائیں، سر مہر ہتھ لکائندا۔ مانس جنم گرگھ تیرانہ جائے اجائیں، سنگر پورا اپنے لیکھے لائندا۔ لکھ چوراسی کرے ہائے ہائے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائندا۔ رائے دھرم انت دے سزائے، پتر گپت لیکھا منگ منگائندا۔ لکھ چوراسی پھند نہ کوئے کٹائے، مات گربھ پندہ نہ کوئے مکائندا۔ جو گرگھ گر سکھ ہر سجن سنگر لاگے پائے، تنہاں اپنا رنگ رنگائندا۔ مہربان مہربان پر بھ دیا کمائے، دین اپنے گھر وسائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، نرگن اپنا کھیل وکھائندا۔ تتی وانہ لاگے اگ، اگنی پوہ نہ سکے رانیا۔ ہوئے سہائی سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ساچا مارگ نر نرنکارا اکو دیوے دس، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ آتم پر ماتم میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا اکو جاپ جپایا۔ لیکھے لائے تت اٹھ، نو دوارے کھوج کھوجایا۔ دسم دوا ری آپے وس، ہر جو پردہ دے اٹھایا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دے گوانیا۔ ساچے منڈل وکھاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ کلج انتم جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ ناتا

توڑے ذات پات، ورن گوت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ کلجگ اگن نہ آوے نیڑے، پنچ تت نہ
 کوئے جلائییا۔ دئی دویتی ہوئے ہنگتا کوڑی کریا مٹن جھیرے، من جھکڑا نہ کوئے لڑائییا۔ آتم پر ماتم نظری آئے نیڑے، گھر گھر وچ ویکھ وکھائییا۔ صاحب
 سلطان سری بھگوان جن بھگتاں چاڑھے اپنے بیڑے، نیا نوکا نام چلائییا۔ آپ وسائے سچکھنڈ ساچے کھیڑے، گھر مندر وجے ودھائییا۔ آون جاون چکن
 پھیرے، میل ملاواں ایکا تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوئے سہائی ہر گھٹ تھانیا۔ کلجگ اگن نہ لائے بھاہ، بھامبڑ اور نہ کوئے
 مچائییا۔ جنہاں پُرکھ اکال بنے ملاح، تنہاں بیڑا نہ کوئے ڈبائییا۔ دو جہاناں دیوے پار کرا، منجھدھار نہ کوئے وکھائییا۔ کھیوٹ کھیٹا بنے بے پرواہ، نرگن
 داتا پھیرا پائییا۔ رحمت کرے آپ خُدا، پروردگار سچا شہنشاہیا۔ مقامے حق دئے وکھا، حقیقت جانے تھاوں تھانیا۔ نر نرکارا ویس وٹا، جوتی جوت جوت
 رُشائییا۔ جن بھگتاں بھگت دوارا دئے وکھا، نچ نیتر آپ گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائییا۔ کلجگ اگنی رہ جائے دُور،
 دُور دُراڈا نین شرمائییا۔ جنہاں کول صاحب سنگر سرب کلا بھرپور، کلکاتی میٹ مٹائییا۔ نظری آئے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائییا۔ کوٹ جنم دے
 بخش قصور، ساچی سکھیا کرے پڑھائییا۔ انتم میلے اپنے نال ضرور، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائییا۔ گرگھ رہے نہ کوئی مورکھ گدھ موڑھ، چتر سنگھ سرب
 بنائییا۔ جنہاں دیوے چرن مستک دھوڑ، تنہاں لکا نام لگائییا۔ ناتائے کوڑو کوڑ، سچ سچ کرے کڑمائییا۔ امرت میگھ برسے ٹھانڈی بھور، کروڑ چھیانویں نین
 شرمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچ سکھائییا۔ اگنی اگت جاوے نٹھ، اپنا گھ بھوائیا۔ جس دوارے بھگت بھگوان دا ہویا
 اکھ، تس در چلے نہ کوئے چترائییا۔ جس دی صفت کر گئے گر اوتار پیر پیغمبر بھٹ، راگی راگ ناد سنائییا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھ، کلجگ انتم پھیرا
 پائییا۔ چار ورنناں اوچاں نیچاں راو رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں مارگ رہیا دس، ساچی سکھیا کرے پڑھائییا۔ انتم سب دے خالی ہٹھ، بن ہر نامے
 سنگ نہ کوئے جائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے، صاحب سنگر شبد سوامی لئے رکھ، آپ اپنے انگ لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلتک نرائن نر، نرگن زویر کلجگ کوڑی کریا میٹے قہر، گھر گھیر گنی گہیر جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سریر، ساتک ست ست ورتائییا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ دوسا نجھ کلاں *

سو پُرکھ نرنجن حکمران، آد جگاد ہر اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنی کار کمائیندا۔ ایکنکارا نوجوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا مہربان، مہر رحمت آپ کمائیندا۔ سری بھگوان کھیل مہان، انہو اپنی دھار چلائییندا۔ پاربرہم پر بھ بن پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ محل اٹل اک مکان، سچھنڈ ساچا آپ سہائیندا۔ دیا باقی نہ کوئے نشان، نرنجن نور نور رُشائیندا۔ چھپر چھن نہ کوئے مکان، چار دیوار نہ ونڈ ونڈائیندا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ ساچا تخت کرتیا، آپ اپنی سیو کمائیندا۔ پاوا چول نہ کوئے وچار، ست ستوادی ونڈ ونڈائیندا۔ ساچے مندر رکھ نرنکار، نرنجن نرویر ویکھ وکھائیندا۔ شاہو بھوپ ہو تیار، آپ اپنا آپ پرگٹائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سچّی سرکار، دُھر سندیسہ اک سٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرنجن اپنا کھیل کرائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے سچھنڈ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ تخت نواسی سورا سربنگ، بے پرواہ اکھوائیا۔ اپنی اچھیا آپے منگ، آپے جھولی رہیا بھرائیا۔ وسنہارا آپے سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک جنائیا۔ ساچا حکم دیوے سندیس، سچھنڈ واسی کھیل کرائیندا۔ نرنجن دھر اولڑا بھیس، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، سیس جگدیش نہ کوئے منڈائیندا۔ محل اٹل بیٹھ نریش، آد نرنجن سوبھا پائیندا۔ آپ اپنا آپے ویکھ، گھر ساچے خوشی منائیندا۔ گرہ مندر کرے ہیئت، پریتوان پریت بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ پرگٹائیندا۔ ساچا حکم دیونہار، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ سچھنڈ ویکھے آپ کرتار، بے عیب اپنا پردہ لاییا۔ پروردگار وسنہارا دھام نیار، مقامے حق حق کرے رُشائیا۔ نوری نور نور اُجیار، جلوہ اکو اک درسائیا۔ دُھر سندیسہ ایکا وار، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ گھر وچ گھر کھول کواڑ، سچھنڈ ساچے دے وڈیائیا۔ تھر گھر رُپ بنائے آپ نرنکار، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر سیو کمائیا۔ حکمے اندر شاہ پاتشاہ، اپنی سیو کمائیندا۔ سچھنڈ نواسی بے پرواہ، بے پرواہی اپنی کار کمائیندا۔ نرنجن نرنجن مارگ لا، نرنجن داتا ویکھ وکھائیندا۔ نرنجن وسے اپنے تھاں، تھان تھنتر آپ سہائیندا۔ نرنجن سچھنڈ دوارا رہیا

۳۰۱

۳۰۱

سُہا، تھر گھر اپنی بنت بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ تھر گھر دوارا نرُگن بنیا، ہر باڈی آپ اکھوائیا۔ اپنا کرم آپے کریا، نہکرمی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ مات پت بن سٹ دُلا را جنیا، ہر شبدی ناؤں رکھائیا۔ سجن سہیلا آپے بنیا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پوت سپوتا گود سہائیا۔ شبد سٹ پر بھ گودی چک، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیندا۔ اُجل کرے آپ کھ، کھ مکھڑا ہر صلاحیندا۔ آد جُگاد آون نہ دیوے کوئی دُکھ، دردی درد آپ وڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر تھر گھر وڑ، سٹ دُلا را نرُگن دھارا گرہ مندر آپ بہائیندا۔ سٹ دُلا رے تھر گھر بہنا، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیا۔ سٹ پُرکھ دا مٹنا کہنا، آد جُگاد سیو کمائیا۔ درشن کر بن نیتز نیناں، نچ سرُپ رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر ساچی کار، شبدی دیوے شبد بھنڈار، وست امولک اک ورتائیا۔ حکمے اندر وشنوؤں رنگ، و شو آپ کرائیندا۔ حکمے اندر برہما سنگ، پاربرہم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ حکمے اندر شکر دھواں دھار ویکھے اندھ، سُن اگم پھول بھلائیندا۔ حکمے اندر زمیں اسمان سورج چند، منڈل منڈپ آپ منڈلائیندا۔ حکمے اندر ترے گن مایا رجو طمو ستو پائے بندھ، بندھن اکو اک وکھائیندا۔ حکمے اندر پنچ تت دیوے سنگ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر وست وند، وشن برہما شو جھولی آپ بھرائیندا۔ حکمے اندر دیوے دات، داتا دانی اک اکھوائیا۔ حکمے اندر اک جماعت، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ حکمے اندر کھیل تماش، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ حکمے اندر پاوے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ حکمے اندر پوری کرے آس، آسا اپنی آپ پر گٹائیا۔ حکمے اندر دیوے ساتھ، نرُگن سرُگن وند وڈائیا۔ حکمے اندر گائے گاتھ، برہما ویتا چارے ویداں کرے شنوائیا۔ حکمے اندر کھیل کرے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ حکمے اندر نرُگن سرُگن کر پرگٹ، لکھ چوراسی جوُن اُپائیا۔ حکمے اندر چارے کھانی ویکھے رت، انڈج جیرج اُتبھج سیتج اپنا میل ملایا۔ حکمے اندر چارے بانی شبد اگمی مارے سٹ، ٹھوکر اپنے نام لگایا۔ حکمے اندر سٹ پُرکھ نرُجن کھولے ہٹ، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ حکمے اندر میل ملاوا کرے بوند رت، رکت اکو جوڑ جڑائیا۔ حکمے اندر نو در ویکھے ستھ، گھر گھر اپنی دھار چلائیا۔ حکمے اندر گھر وچ گھر کرے پرگٹ، دسم دوا ری اپنی گنڈھ پوائیا۔ حکمے اندر کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار

دیوے رس، آسا ترسنا ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ حکمے اندر نرمل جوت کرے پرکاش، جوت نرنجن گھر گھر ڈمگائیا۔ حکمے اندر شبد ناد سنائے شہنشاہ شاباش، راگ انادی آپ لائیا۔ حکمے اندر کھیل پر تھی آکاش، گگن گگنتر سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ حکمے اندر کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ ناچ نچائیندا۔ حکمے اندر سوراسرنگ، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمائیندا۔ حکمے اندر لوآں پڑیاں لنگھ، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ حکمے اندر ناؤں نرنکار وجائے مردنگ، سری بھگوان آپ سنائیندا۔ حکمے اندر ڈھولاگیت گائے چھند، بھو ابھید آپ کھلائیندا۔ حکمے اندر دیوے دنڈ، چچا کوئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ حکمے اندر پر تھی آکاش، دھرت دھول لئے اپائیا۔ حکمے اندر کھیل تماش، خالق خلق رہیا وکھائیا۔ حکمے اندر اوتار اُپجائے اپنی شان، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ حکمے اندر گر گر کرے داس، داسی داس روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ حکمے اندر شاستر سمرت وید، وید پُراناں آپ جنائیندا۔ حکمے اندر کھانی بانی بھید، ابھو آپ جنائیندا۔ حکمے اندر نرگن سرگن کرے ہیت، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ حکمے اندر آتم پر ماتم کھیڈے کھیڈ، سچ کھلاری اک ہو جائیندا۔ حکمے اندر پار برہم برہم لکھنہارا لیکھ، قلم شاہی نہ کوئے رکھائیندا۔ حکمے اندر ایش جیو بنھے ہیت، ہتکاری ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر ونڈ ونڈائیندا۔ حکمے اندر جگ چار، سنجگ ملے وڈیائیا۔ حکمے اندر کھیل اپار، تریتا رنگ رنگائیا۔ حکمے اندر کھیل کرتار، دوپر ویکھے چائیں چائیا۔ حکمے اندر ہو تیار، کلج لیکھا لیکھے لائیا۔ حکمے اندر ورن چار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈائیا۔ حکمے اندر برن اٹھاراں کر اُجیار، کرتا قیمت کوئے نہ لائیا۔ حکمے اندر ویکھے کوٹاں چار، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلائییا۔ حکمے اندر ناتا جوڑ چار یار، یاری یاراں سنگ رکھائیا۔ حکمے اندر ہو اُجیار، نرگن نور کرے رُشائیا۔ حکمے اندر لہنا دینا قرض دے اُتار، مقروض رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اکو اک درسائیا۔ حکمے اندر گیتا گیان، شبدی شبدی ناد و جائیندا۔ حکمے اندر کھیل مہان، مہا صفت صفت صلاحندا۔ حکمے اندر اٹھاراں پُران، پُران پُرانیاں میل ملائیندا۔ حکمے اندر گیان دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیندا۔ حکمے اندر سرور اشنان، تٹ کنارہ سو بھاپائیندا۔ حکمے اندر رسنا جھوا پٹی دند گان، گیت گوہند گوہند سنائیندا۔ حکمے اندر

نرگن سرگن دے پچان، بے پچان اپنا پردہ لاہندا۔ حکمے اندر کرے کھیل مہان، مہما اپنی صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو حکم آپ رکھائیندا۔ حکمے اندر حکم رکھ، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حکمے اندر ہو پرتکھ، نرگن سرگن کار کمائیا۔ حکمے اندر بھگت بھگوان مارگ دس، جگ جگ راہ دکھائیا۔ حکمے اندر ہردے وس، ہر جن ہر کے پوڑے دے چڑھائیا۔ حکمے اندر پنڈھ مُکاوے نٹھ نٹھ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ حکمے اندر نرگن جوت کرے پرکاش، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حکمے اندر بھیجے سنت، سنگر دیا کمائیندا۔ حکمے اندر منیاں منت، ہر ہر نام درڑائیندا۔ حکمے اندر میلانا کنت، سیج سہنجنی سو بھاپائیندا۔ حکمے اندر چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیندا۔ حکمے اندر گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، نون سو اکھر راہ دکھائیندا۔ حکمے اندر بودھ اگادھا ہوئے پنڈت، پڑھ پُستک راگ سناائیندا۔ حکمے اندر وسے جیرج انڈت، اُتبیج سیتج اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک رکھائیندا۔ حکمے اندر تینی اوتار، ترے گن اتیتا حکم منائیا۔ حکمے اندر کر کر خبردار، دُھر سندیسہ نام سناائیا۔ حکمے اندر کھڑگ کھنڈا چلہ تیر کمان، دھنش اکو اک رکھائیا۔ حکمے اندر ہو بلوان، بل اپنا دے درسائیا۔ حکمے اندر نوجوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حکمے اندر ذات پات، پت پر میثور دھار چلائیندا۔ حکمے اندر دین مذہب ساک، سگلی ونڈ ونڈائیندا۔ حکمے اندر کھولے تاک، بند کواڑی کُنڈا لاہندا۔ حکمے اندر بھوکھت واک، گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ حکمے اندر جوں بھاوے توں لئے راکھ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ حکمے اندر پرگٹ ہووے ساکھیات، شاہ پاتشاہ اپنی کل دھرائیندا۔ حکمے اندر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دیوے دات، نام بھنڈارا آپ ورتائیندا۔ حکمے اندر ویکھے اندھیری رات، حکمے اندر ساچا چند چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک وڈیائیندا۔ حکمے اندر پیغمبر پیر، پاربرہم پرگٹائیا۔ حکمے اندر دستگیر، پروردگار کھیل رچائیا۔ حکمے اندر شرع زنجیر، کڑی کڑی تند بندھائیا۔ حکمے اندر شاہ حقیر، اوج نیچ ویکھ دکھائیا۔ حکمے اندر چوٹی چڑھے اخیر، آخر اپنا آسن لائیا۔ حکمے اندر حق تدبیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی دے جنائیا۔ حکمے اندر سچا جلوہ، پروردگار آپ پرگٹائیندا۔ حکمے اندر اکو تقویٰ، نرگن اوٹ اوٹ سمجھائیندا۔ حکمے اندر میٹے شکوہ، شرع شریعت اپنے رنگ رنگائیندا۔ حکمے

اندر لاوے فتویٰ، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کمائیندا۔ حکمے اندر پیر پیغمبر، بے پرواہ اُپائیا۔ حکمے اندر رچ سویمبر، زرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ حکمے اندر دو جہان اڈمبر، چوڈاں لوک وچے ودھائیا۔ حکمے اندر کرے کھنڈر، دیا باقی نہ کوئے جگائیا۔ حکمے اندر سہائے شوڈوالے مٹھ مندر، مسجد مسیت دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا کلمہ نبی پڑھائیا۔ حکمے اندر حق امام، اِکو ایک کھیل کرائیندا۔ حکمے اندر سچ نظام، نوبت اپنے نام سٹائیندا۔ حکمے اندر پیر پیغمبر بردے کرے غلام، سر سر اپنا حکم منائیندا۔ حکمے اندر دامنگیر پھرائے دام، پلو اپنا گنڈھ پوائیندا۔ حکمے اندر جھلائے نشان، سچ نشانہ اک رکھائیندا۔ حکمے اندر انجیل قرآن، کلمہ نبی رسول سمجھائیندا۔ حکمے اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کائنات گنڈھ پوائیندا۔ حکمے اندر حکم حاصل، ہر حضرت آپ جنائیا۔ حکمے اندر ہوئے فاضل، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ حکمے اندر بن عادل، عدالت اِکو اک لگائیا۔ حکمے اندر بن قاتل، مقول اپنا کھیل جنائیا۔ حکمے اندر لیکھا جانے باطن، بیتل اپنا بھيو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو حکم رہیا ورتائیا۔ حکمے اندر گرو گرو دیو، ساچی کار کمائیندا۔ حکمے اندر ساچی سیو، جگ چوکڑی راہ دکھائیندا۔ حکمے اندر امرت میو، امرت رس اِک چکھائیندا۔ حکمے اندر دیوی دیو، سُرپت ایکا رنگ رنگائیندا۔ حکمے اندر رسنا جہو، پون سواسی صفت صلاحیندا۔ حکمے اندر الکھ ابھيو، اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ حکمے اندر ہو نہکیو، نچل اپنا آسن سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک ورتائیندا۔ حکمے اندر ہو جگدیشتر، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ حکمے اندر ہو ایشتر، ایشٹ دیو اِک جنائیا۔ حکمے اندر ہو تیشتر، تپ سادھن دے سمجھائیا۔ حکمے اندر ہو رکھیشتر، رکھ من اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اندر وڈ وڈیائیا۔ حکمے اندر راج جوگ، جوگ جگت آپ جنائیندا۔ حکمے اندر رس بھوگ، وڈ بھوگی کھیل کرائیندا۔ حکمے اندر سچ سنجوگ، ہر سنجوگی میل ملائیندا۔ حکمے اندر کر جوگ، وچھوڑا اِکو اِک سمجھائیندا۔ حکمے اندر نام سلوک، سوبلا ڈھولا آپے گائیندا۔ حکمے اندر رچ رچ کوٹ، قلعے بنک دوار وڈیائیندا۔ حکمے اندر لاوے چوٹ، نام نگارہ اِک رکھائیندا۔ حکمے اندر کڈھے کھوٹ، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ حکمے اندر سیوالائے بتی دند ہونٹ، ساہ ساہ اپنا نام جپائیندا۔ حکمے اندر نرمل جوت، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ حکمے اندر ہوئے مدہوش، مدھر جام اِک پپائیندا۔ حکمے اندر سوچاں

رہیا سوچ، سوچ اپنی نہ کسے سمجھائیںدا۔ حکمے اندر بے بن خاموش، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیںدا۔ حکمے اندر کھولے لوچن لوچ، نین نیناں نال ملائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر اکو اک دکھائیںدا۔ حکمے اندر کھیل اگتا، اگتری کار کمائیا۔ حکمے اندر بیڑا بٹھا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ حکمے اندر دیوے نام دھنا، جگ جگ جھولی جگت بھرائیا۔ حکمے اندر سیوا کرے سری بھگوانا، داسی داس روپ وٹائیا۔ حکمے اندر سورج چٹا، کوہ کروڑی رہیا بھوائیا۔ حکمے اندر بٹھے بٹھا، اپنی ہوئے نہ کسے سمجھائیا۔ حکمے اندر ہووے اٹھا، نج نیز بند دکھائیا۔ حکمے اندر بن کے جننی جنا، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت بھگت بھگوان گود اٹھائیا۔ حکمے اندر راگ سنائے بن کتاں، انحدادی ناد و جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ درڑائیا۔ حکمے اندر راج راج راجان، شاہ پاتشاہ آپ اُپجائیںدا۔ حکمے اندر حکم مہان، جیو جنت آپ مٹائیںدا۔ حکمے اندر حکم کر پروان، نام پروانہ سرب سنائیںدا۔ حکمے اندر نرگن سرگن ویکھے آن، جگ اپنا ویس وٹائیںدا۔ حکمے اندر کھانی بانی دے بیان، دُھر دی دھار آپ جنائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کرائیںدا۔ حکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر رچ، رچنا اپنی دے سمجھائیا۔ حکمے اندر کھیل سچ، ست ستوادی آپ دکھائیا۔ حکمے اندر دیوے رس، رس امرت اک چکھائیا۔ حکمے اندر آپے نٹھ، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا حکم رہیا سمجھائیا۔ حکمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمدی دھار، سو صاحب آپ چلائیںدا۔ حکمے اندر ہو اجیار، حکم حاصل اک دکھائیںدا۔ حکمے اندر طالب بنے طلب گار، آسا اکو اک پرگٹائیںدا۔ حکمے اندر خالق خلق ویکھے سنسار، مخلوق اپنے رنگ رنگائیںدا۔ حکمے اندر ثالث بنے سرجنہار، گر شبدی روپ دھرائیںدا۔ حکمے اندر آلس نندرا کرے وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیںدا۔ حکمے اندر گر گرو گر دس جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ حکمے اندر نام نگارہ و بے چوٹ، نام ست ست پڑھائیا۔ حکمے اندر چار ورنان دیونہارا موکھ، مکتی گرودوار دکھائیا۔ حکمے اندر ناتا توڑے ہر کھ سوگ، چنتا دکھ نہ لاگے رائیا۔ حکمے اندر سری بھگوان جائے پہنچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حکمے اندر برہما ست، ست ملے وڈیائیا۔ حکمے اندر براہ سہائی رت، حکمے اندر یگا پُرش سیو کمائیا۔ حکمے اندر جیگرو پیا اٹھ، حکمے اندر نرائن ملے وڈیائیا۔ حکمے اندر کپل مَن گودی لیا چک، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر دتا ترے دے وڈیاںیا۔ حکمے اندر رکھپ دیو، حکمے اندر لائے متس سیو، حکمے اندر کچھپ مندر پٹھ
اٹھائیندا۔ حکمے اندر دھنتر ملی دھر دامیو، دست اموک جھولی پائیندا۔ حکمے اندر ہنسا گائے بن رسنا جھو، سوہنگ ڈھولا اک سٹائیندا۔ حکمے اندر باؤن دھریا
بھیکھ، بھیکھ اولڑا آپ کرائیندا۔ حکمے اندر نر سنگھ ہرناکش لیا ویکھ، آپ اپنا پھیرا پائیندا۔ حکمے اندر گج نال کرے ہیئت، نر نرائن روپ وٹائیندا۔ حکمے
اندر دھر وکیتا ہیئت، ہری اپنی کل وکھائیندا۔ حکمے اندر پر سرام ہو یا چیتن چیت، پترکار اپنی کار کمائیندا۔ حکمے اندر رام راون لکھے لیکھ، لیکھا نظر کسے نہ
آئیندا۔ حکمے اندر وید ویاسا کرے ہیئت، راگ انادی راگ الائیندا۔ حکمے اندر کاہن کرشن نرگن بھیکھ، سرگن بنسری نام وجائیندا۔ حکمے اندر بودھ اگادھا
کھولے بھیت، ابھیو آپ سمجھائیندا۔ حکمے اندر عیسیٰ موسیٰ بھیج، نوری جلوہ نور در سائیندا۔ حکمے اندر محمد ادھ وچکار مانی سیج، چار یاری گنڈھ پوائیندا۔ حکمے
اندر کلمہ نبی رسول بھیج، عزرائیل جبرائیل میکائیل اسرائیل ساچی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اپنا حکم ورتائیندا۔
حکمے اندر نانک سنگر، نرگن سرگن جوت کری رُشائیا۔ پُرکھ ابناسی میلا دھر، دھر مستک جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن سرگن سرگن سچھنڈ دوارے دوویں
گئے جڑ، پنج تت نظر کوئے نہ آئیا۔ ست سرپ شاہو بھوپ پُرکھ ابناسی گیا بھر، میل ملاوا سچ سُبھائیا۔ حکمے اندر چڑھیا گھوڑ، شاہ سوارا اکو نظری
آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے جنائیا۔ حکمے اندر نام دات، ستنام جھولی پائیندا۔ حکمے اندر کھیل تماش، نرگن نانک آپ
در سائیندا۔ حکمے اندر سچھنڈ دوارے ویکھے راس، گگن منڈل سو بھاپائیندا۔ حکمے اندر چار ورن اٹھاراں برن لوک مات پوری کرے آس، نر اساروپ نہ
کوئے وٹائیندا۔ حکمے اندر، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرگن سرگن گنڈھ پوائیندا۔ حکمے اندر سنگر نانک انگد لایا انگ، انگیکار کرے وڈیاںیا۔
حکمے اندر امر داس چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلا اک وکھائیا۔ حکمے اندر رام داس نرگن جوت ویکھیا چند، سورج چند نین شرمائیا۔ حکمے اندر گرارجن سنایا
صاحب شبد اگئی چھنڈ، گرگرتھ گردیو دے وڈیاںیا۔ حکمے اندر ہر گو بند منگی منگ، پُرکھ اکال اک سرنائیا۔ حکمے اندر ہر رائے نور نورانہ ملیا اک انند، انند
انند وچوں در سائیا۔ حکمے اندر ہر کرشن ہر دوارے پائے ٹھنڈ، سیتل سیتل دھار وھائیا۔ حکمے اندر گر تیغ بہادر دھرت دھول لئی رکھ، سیس اپنا بھیت

چڑھائیا۔ حکمے اندر گر گوہند ہو پرتکھ، سرگن لیکھا دے جنائیا۔ ہم گنٹ توں ہو یا وکھ، دُشٹ دمن پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال سر رکھیا ہتھ، پر بھ بنیا پتا مائیا۔ حکمے اندر مارگ دس، ساچا راہ رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اکو اک جنائیا۔ حکمے اندر پُرکھ اکال، گوہند سُت سُت وڈیائیندا۔ حکمے اندر ہو دیال، دین اکو گھر جنائیندا۔ حکمے اندر لیکھا ویکھ مہاکال، کال حکم وچ بندھائیندا۔ حکمے اندر سچ دھرم سچ دھر مسال، گر چرن دوارا آپ پرگٹائیندا۔ حکمے اندر امرت آتم جام آپ پیال، پنجاں چوراں پنجاں کولوں گھائل کرائیندا۔ حکمے اندر کھڑگ کھنڈا دے کٹار، تن گاترے آپ سہائیندا۔ حکمے اندر کلغی توڑا سیس پہن سنسار، سنگر ساچا راہ دکھائیندا۔ حکمے اندر پنٹھ خالسا کرتیار، ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک راج راجان ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ حکمے اندر ثالث بن سرجنہار، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ حکمے اندر نہاں ہیٹھاں بالے دتے سوال، حکمے اندر چند پر چند چکائیندا۔ حکمے اندر سولاں سچ ستا سنبھال، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ حکمے اندر میل ملیا پُرکھ اکال، اکل کل اپنی کھیل دکھائیندا۔ حکمے اندر گوہند لال، ہر لال رنگ رنگائیندا۔ حکمے اندر اولڑی چال، چال زالی نہ کسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگ جگتر حکمے اندر نام منتر، منتر اکو اک وڈائیندا۔ حکمے اندر کوٹن نام، نام نام پرگٹائیا۔ حکمے اندر ایشٹ دیو بھگوان، وشنو بن بن سیو کمائیا۔ حکمے اندر چتر بھج ہو پردھان، حکمے اندر آد شکت بنے مائیا۔ حکمے اندر ایشٹ بھج ہو بلوان، بل اپنا دے درسائیا۔ حکمے اندر اوم اوم نشان، حکمے اندر سوہنگ دھار چلائییا۔ حکمے اندر سیارام، حکمے اندر کرشن کرشن وڈیائییا۔ حکمے اندر سجدہ سیس سلام، حکمے اندر سلاما علیکم صفت صلاحیا۔ حکمے اندر منتر ستنام، سرشٹ سبائی دے جنائیا۔ حکمے اندر واگرو فتح ڈنکا وجے وچ جہان، دو جہاناں آپ جنائیا۔ حکمے اندر شاستر سمرت وید پُران، جگ چوکڑی دین گواہیا۔ حکمے اندر وید ویاسا لکھ کے لیکھ گیا مہان، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پر بت اپنا آسن لائیا۔ حکمے اندر موسیٰ دے کے گیا پیغام، اچی کوک کوک سنائیا۔ حکمے اندر عیسیٰ کہہ کے گیا میرا پتا امام، میرے پچھے پھیرا پائیا۔ حکمے اندر محمد نیوں نیوں کر دا گیا سلام، پروردگار دھیان لگائیا۔ حکمے اندر چوداں طبق دے کلام، کلمہ بن رسنا جہوا گیا پڑھائیا۔ حکمے اندر نانک زرگن ساچا دس کے گیا نشان، مہابلی اترے واہو داہیا۔ نہکلنک نوجوان، نہ پتا نہ مائیا۔ گوہند کر کے گیا پروان، کل کلکی پھیرا پائیا۔ پرگٹ ہوئے

مرد مردان، سچ مردانگی آپ کمائی۔ اک اٹھائے دھرم نشان، دو جہاناں دے بھلایا۔ راؤ رنک سرب مٹ جان، اوچ پنچ رہن کوئے نہ پائیا۔ سارے گان پڑکھ اکال، ایشٹ دیو اکو اک نظری آئی۔ سمبل وسے دھام سچ مکان، مندر اکو اک رُشنائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا چکائے آن، نو نو پینڈا دے مُکائیا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ترے گن مایا ہوئے حیران، پنچ تت چلے نہ کوئے چترایا۔ بدھی دیوے نہ کوئے گیان، مت متوالی نین شرمایا۔ من منو آ نہ ٹھے شیطان، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔ ویکھنہارا دین ایمان، اسم اعظم اکو اک درسایا۔ مہان بیدوبی خیر یا الہی ہو پردھان، نور الہی اک درسایا۔ صاحب سنگر وڈ بلوان، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ چوڈاں لوکاں خالی کرے ڈکان، خالق خلق ویکھے تھاؤں تھانیا۔ چوڈاں رتن مٹے نشان، سولاں کلاں نہ کوئے وڈیایا۔ چوڈاں ودیا بنے نادان، لوک چلے نہ کوئے چترایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ویکھ خوشی منان، پر بھ ساچا سنگ رکھایا۔ کلجک آنت سری بھگونت دو جہاناں بدل دے نظام، نرگن اپنا حکم ورتایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لکھ چوڑاسی نظری آئے اک بھگوان، پنچ تت گرو نہ کوئے منایا۔ ہر کاشد ہوئے بلوان، دو جہاناں پھرے واہو داہیا۔ راج راجان شاہ سلطان سیس سرب جھکان، نین سکے نہ کوئے اٹھایا۔ شاستر سمرت وید پُران جس سارے بہہ بہہ گان، واہوا واہوا گرو تیری وڈیایا۔ تیرا بھیو نہ پائے کوئی وچ جہان، مہما سکے نہ کوئے سناپیا۔ سچکھنڈ نو اسی تیرا کھیل مہان، آد جگاد جگا جگنتر تیرا لیکھ نہ کوئے لکھایا۔ قلم شاہی کاغذ نیر رون نیر بحان، سمندر ست مس دے ڈھایا۔ بسدھا کہے میں بالی نڈھی انجان، بھار ذرا نہ سکاں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے اندر جگ چوکڑی پار کرایا۔ حکمے اندر کوٹن کال، کال کال روپ وٹایا۔ حکمے اندر کھیل کرتار، جگ چوکڑی آپ جنایا۔ حکمے اندر ستجگ تریتا دوپر کلجک ویکھے وچ سنسار، نرگن سرگن روپ وٹایا۔ حکمے اندر لے تیئی اوتار، حکمے اندر بھگت اٹھاراں نال ملایا۔ حکمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کرگفتار، گت شنید کری شنوایا۔ حکمے اندر ایک جوتی دس اوتار، گر گوہند کلغی توڑا سیس ڈکایا۔ حکمے اندر منگ منگ کے گیا ڈھر دربار، پڑکھ اکال اگے جھولی ڈاہیا۔ کد انتم آویں سرجنہار، تیرے ہتھ سرب وڈیایا۔ میٹوں رکھنا اپنے نال، بن سیوک سیوک کمائیا۔ مرید ویکھے مرشد حال، مرشد مریداں حال ویکھن آپے آئی۔ سمبل نگر تیرا سچ دوارا سچی دھر مسال، نور اکو اک

رُشنائیا۔ نہ کوئی طبلہ وجے تال، سارنگ سرنگ ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ دُھر داراگ تیرا بے مثال، لوک مات مسل نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ حکمے اندر کرنی کر، ہر کرتا کھیل رچائیندا۔ کلجگ انتم ویس دھر، دھر دھرنی آپ سہائیندا۔ جوت سرُپ نرائن نر، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں اُتے کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بند کوڑی کھول در، آتم تاکی کُنڈا لاہندا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر اندر وڑ، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ نو دوارے پار کر، نورس نہ کوئے رکھائیندا۔ دسم دواری آپے کھڑ، کھٹکا سرب مکھائیندا۔ سُر ت سوانی شبدی پھڑ، پریم ہانی میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا ساچا پڑھ، گھر سجن ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر راہ چلائی۔ حکمے اندر چلے راہ، جگ جگ آپ چلائی۔ حکمے اندر بن ملاح، سد سد سیو کمائیا۔ حکمے اندر دے صلاح، صفت صفت وڈیائی۔ حکمے اندر پکڑے بانہہ، جن بھگتاں لئے اٹھائیا۔ حکمے اندر چپائے ناں، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ حکمے اندر دکھائے تھاں، نتھائیاں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر ہنس بنائے کاں، سوہنگ ہنسا جاپ جپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر سبج چکائی۔ حکمے اندر کلجگ کئے، آنت رہن نہ پائیا۔ حکمے اندر سبج اٹھے، بیس بیس لئے انگرائیا۔ حکمے اندر بھگت بھگوان منائے رُسے، رُٹھیا کوئے رہن نہ پائیا۔ حکمے اندر لکھ چوراسی کولوں پُچھے، کیوں بیٹھے سری بھگوان بھلائی۔ حکمے اندر پانی رہن نہ دیوے کسے حقے، کلجگ کوڑی چلم دئے بھنائیا۔ حکمے اندر کھتری براہمن شور ویش دین مذہب کسے نہ لٹے، کوڑی کرے نہ کوئے لڑائیا۔ حکمے اندر گرگھ گرسکھ ہر جن صاحب سنگر گودی چکے، چک چک خوشی منائیا۔ حکمے اندر حکم کدی نہ کئے، اکو حکم حکمران اکھوائیا۔ ہر کا حکم اپنے نشانیوں کدے نہ اُکے، تیر نرالا اک چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہہکتک نرائن نر، ایکا حکم دئے وڈیائی۔ حکمے اندر کوڑی کرپا چور، مایا متا موہ مٹائیندا۔ حکمے اندر سنگر پورا نظری آئے حاضر حضور، نج نیتز نین گھلائی۔ حکمے اندر کھیلے کھیل نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مکھائیندا۔ حکمے اندر جن بھگتاں بھنڈار کرے بھر پور، اتوٹ اتوٹ نام ورتائیندا۔ حکمے اندر پر بھ سرنائی ڈگیاں معاف کرے قصور، پتت پاپی گلے لگائیندا۔ حکمے اندر ست دھرم لوک مات چلائے ضرور، سچ سچ اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکم اکو اک در سائیندا۔ حکمے اندر چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک اکھوائیندا۔ حکمے اندر سہائے آتم بیج پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ حکمے اندر انحد ناد وجائے مردنگ، ساچی سیوا آپ کمائیندا۔ حکمے اندر سوہلا ڈھولا گائے چھند، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ حکمے اندر جن بھگتاں میٹے آون جاون پنہ، لکھ چوراسی چھند کٹائیندا۔ حکمے اندر ہوئے صاحب بخشد، بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ حکمے اندر کلج سڑدیاں پائے ٹھنڈ، ساتک ست ست کرائیندا۔ حکمے اندر میل ملائے گر گوہند گجری چند، شبد سنگر گر شبد اپنا گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زائن ز، کلج تیری اتم و، سنت سہیلے ساچے پھر، گر گر چیلے ویکھے در، در دروازہ غریب نوازا بھگت دوار سازن سازا، شبد اگئی مارے واجا، کوجھیاں کملیاں رکھے لاجا، جو جن سرنائی آئیندا۔

* ۲۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی چیت سنگھ دے گرہ دوسانجھ کلاں *

سجھنڈ پا کے آیا پھیرا، زرگن اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ خالی دے دیہڑا، تھہ بن بھاگ نہ کوئے لگائیا۔ اسیں دوس رین بیٹھے اپنا کر کے وڈا چیرا، شاہ پاتشاہ تیرا دھیان لگائیا۔ توں لوک مات زرگن ہو کے زرویر کریں اپنی مہرا، مہربان اپنی نظر اٹھائیا۔ در در گھر گھر ویکھیں بالک اپنا چیرا، چیتن اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنا ویکھ وکھائیا۔ سجھنڈ دوارے آیا چڑھ کے، پوڑا نظر کسے نہ آئیندا۔ ساچے مندر آیا وڑ کے، گر اوتار ویکھ وکھائیندا۔ درشن دے کے آیا کھڑ کے، سوچھ سرپوئی روپ دھرائیندا۔ اکو ڈھولا آیا پڑھ کے، توں میرا میں تیرا راگ لائیندا۔ لوک مات جن بھگتاں کولوں آیا ڈر کے، بھے اپنے سر رکھائیندا۔ ویس وٹایا جینودیاں مر کے، پنج تت ناتا نہ کوئے رکھائیندا۔ سنت سہیلے ساچے پھر کے، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ لہنا دینا دینا اڑ کے، حصہ سب دی جھولی پائیندا۔ ہر کا بھانا سدا سدا ورتے، نہ کوئی میٹے میٹ ملائیندا۔ دو جہان گر اوتار پیر پیغمبر صفت صلاح لکھ لکھ کے گئے ورتے، وارتا اگلی نہ کوئے جنائیندا۔ کون ویلا پر بھ امرت میگھ برسے، مہر نظر نین اٹھائیندا۔

بھاگ لگائے دھرنی دھرت دھول فرشتے، ماٹی خاکی دیکھ دکھائیںدا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں مٹے حرصے، آسا نسا پور کرئیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرئیںدا۔ سچھنڈ دوارے بہہ کے آیا، بہہ بہہ خوشی منائیا۔ گر اوتاراں کہہ کے آیا، اپنا تھم جنائیا۔ اپنا بھانا سہہ کے آیا، لکھ لکھ شکر منائیا۔ جن بھگتاں چرنی ڈھیہہ کے آیا، مان اہمان نہ کوئے وڈیائیا۔ دو جہاناں شہ کے آیا، لکھ چوراسی نظر کسے نہ آئیا۔ ساڈھے تن ہتھ منارا ڈھیہہ کے آیا، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ جنائیا۔ سچھنڈ دوار آیا کول، سب نوں سرب جنائیا۔ رل مل سارے و جاؤ اکو ڈھول، ڈھولا اکو اک گائیا۔ نام جیکارا لینا بول، انبولت رہیا سنائیا۔ نت نوت وساں سب دے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سدا سدا سد تولاں سچا تول، تولہارا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت لواں و رول، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ ایٹھے اوتھے بیٹھا رہاں اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتارو پیر پیغمبر و تہاڈا وینہدا رہیا گھول، اپنا بل نہ کسے جنائیا۔ کلجگ انتم سب دا لیکھا رہیا پھول، ورقہ ورقہ دئے اُلٹائیا۔ کون وست رکھ کے بیٹھا کول، کون خالی ہتھ رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگائیا۔ سچھنڈ دوارے وس کے آیا، دہ دشا و بے ودھائیا۔ چھن بھنگر روپ وس کے آیا، وصل بن وجود رہیا کرئیا۔ خوشی غمی وچ ہس کے آیا، آپ اپنا اکو رنگ دکھائیا۔ نرگن ہو کے نس کے آیا، پاندھی بنیا بے پرواہیا۔ جن بھگت پریتی اندر پھس کے آیا، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ غریب نمانا کو جھا کلا نمرتا اندر ڈھٹھ کے آیا، بلہین اپنا ناؤں جنائیا۔ امرت جھرنارس کے آیا، رسک رسک بوندا باندی اک پُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سچھنڈ دوارے دس کے آیا حال، احوال سرب جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس میری کرنی بھال، بھگت دوارا اک سہایا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے رکھایا۔ نرگن ہو کے بناں دلال، بن چاکر سیو کمایا۔ گرگھ ویکھاں ساچے لال، آپ اپنی گود اٹھایا۔ لکھ چوراسی وچوں کراں بحال، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ تہاں نیڑ نہ آئے کال، مہاکال نیوں نیوں سپس جھکایا۔ سچ دھرم دی سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہسہرا اک سنایا۔ سچھنڈ دوار کر پرکاش، نور نور نور رُشنائیا۔ جس نے آوتا میرے پاس، سمبل دیونہار وڈیائیا۔ جس

گرہ پئے سچی راس، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ غریب نمانیاں پوری کرے آس، آساسب دی پور دکھایا۔ سجدہ کرن زمیں آسماں آکاشاں آکاش، گگن منڈل سیس جھکایا۔ وشن برہما شو ویکھن ہو اُداس، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ بن کھنڈ نچن بھاگ لگایا وچ پرہاس، پرہاتی اِکو گھر دکھایا۔ صاحب سنگر ٹھاکر سوامی جن بھگتاں وسے ساتھ، ساچا سنگ نبھایا۔ تیس سچھنڈ کرو میرا پاٹھ، لوک مات میں جن بھگتاں رہیا جنایا۔ دوہاں وچولا بن بن آپ، ایہتے اوتھے کھیل رچایا۔ چرن پریتی ساچانات، ناتا اِکو اِک جڑایا۔ صاحب سنگر دا ویکھو ڈونگھا کھات، دیندیاں توٹ کوئے نہ آیا۔ جگ چوکڑی دیندا رہیا دات، وکھو وکھ جھولی بھرایا۔ کلج انتم سب دی بچھے وات، اگے بچھے کوئے رہن نہ پانیا۔ اِکو جہا سب نوں دیوے سرب دا بنے سچا باپ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کماپا۔ سچھنڈ دوارے وس کے آیا، گھر ساچے وجے ودھایا۔ زرگن اندر زرگن رچ کے آیا، سرگن ویکھے سچ سُبھایا۔ جوتی اگنی مچ کے آیا، ہڈیاں بالن دتا جلاپا۔ سچ سچ کہانی دس کے آیا، دو جہاناں نام پڑھایا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا اِکو اکھر پڑھ کے آیا، پاربرہم برہم لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیدہ دانستہ دین اپنے گلے لگایا۔ سچھنڈ پرہو آ چھیتی، گر اوتار دھیان لگایا۔ آد جگاد جگا جگتتر توں ساڈا بھیتی، تیری رحمت وچ سمانیا۔ بن مالک دسے اُجڑی کھیتی، ہرا سنج نہ کوئے کرایا۔ کلج انتم مہربان ہو کے کیتی ساڈے نال نیکی، چار جگ دے وچھڑے اِکو گھر دتے ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِک دوجے دے بنے ہیتی، وِتکرا کوئے نہ رکھے رانیا۔ اِکو رنگ رنگائے موند موندائے دھاری کیسی، پردیسی سارے دین دہانیا۔ بہڑی تیرے اگے چلی نہ کوئی شیخی، شہنشاہ دوئے جوڑ تیری سرناپا۔ اپنی رکھیں چھایا بیٹھی، زرگن اِکو اوٹ تکایا۔ ساڈی سمجھ نہ تیرے جیڈی، بے انت تیری وڈیایا۔ نہ کوئی سوڈھی نہ کوئی ویدی، نانک گوہند رہیا جنایا۔ اِکو جوت تیری زرگن ویکھی، نورو نور نور رُشناپا۔ ویکھیں پھیر نہ اپنے درتے کریں پیشی، بچھلا لیکھا جھولی دینا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ درڈایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر درگاہی دان، در گاہ بے در شاہ درد پناہ رحمت کما روشن ضمیر بے نظیر اصل تصویر وصل اخیر رسل رسائل راستہ براستہ آہستہ آہستہ دے جنایا۔

* ۲۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ ہر دو پھرا لا *

آؤ جس جن پوڑے چڑھنا، پڑکھ اکال آپ چڑھانیا۔ آؤ صاحب سنگر جس لڑ پھڑنا، پلو نام پھڑانیا۔ آؤ آتم پر ماتم جس میل کرنا، میل ملائے
 سہج سبھانیا۔ آؤ جس نیز کھلاؤنا ہرنا فرنا، نج نیز پردہ دے اٹھانیا۔ آؤ جس چکاؤنا مرنا ڈرنا، جیوت کمت کرائیا۔ آؤ جس درشن کرنا، بن اکھال دے
 کرائیا۔ آؤ جس سچھنڈ دوارے ساچے وڑنا، پھڑ پھڑ باہوں دے بیٹھانیا۔ آؤ آتم پر ماتم جس ڈھولا پڑھنا، سوہنگ سو دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیانیا۔ آؤ جن ویکھنا پوڑی ڈنڈا، سری بھگوان آپ وکھانیا۔ آؤ جس پار کرنا جگت جہان کنڈھا، دو جہاناں پنڈھ مکھانیا۔
 آؤ جس سنگھڑ سبھا کرنا من مورکھ گندہ، دے مت رہیا سمجھانیا۔ آؤ جس زرگن نور جوت جگاؤنا چندا، جوتی جوت ڈگگایا۔ آؤ جس بن بندگیوں بنا بندہ،
 مہر نظر نال بنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمانیا۔ آؤ جن چڑھنا پوڑی، پار برہم پر بھ آپ چڑھانیندا۔ آگے دے نہ کوئی گلی
 سوڑی، او جھڑ راہ نہ کوئے وکھانیا۔ من واسنا رہے نہ کوڑی، وکھ روپ نظر کوئے نہ آیا۔ سرتی سنگر دوارے آئے دوڑی، صاحب میلے چائیں چانیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیانیا۔ آؤ جن چڑھنا مندر، کرتا پڑکھ آپ چڑھانیا۔ جس داکسے کولوں نہ کھلے جندر، بند تاک رہیا
 وکھانیا۔ تس محل سوہے ساچے مندر، زرگن اپنا آسن لایا۔ چکائے اندھیرا اندھ کندھر، زرگن نور کر رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی پوڑی اک وکھانیا۔ ساچی پوڑی گئی لگ، جن بھگت دوار ملے وڈیانیا۔ گرگھ ورا چڑھے بھج، دوجے راہ نظر نہ آیا۔ آگوں صاحب سنگر ملے ہس
 ہس، مہربان اپنی خوشی وکھانیا۔ نال شبد اشارے مارگ دیوے دس، چرن کول دے سرانیا۔ پنڈھ مکے نٹھ نٹھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹھانیا۔ گر سکھ گرگھ
 گاؤندا جائے ہر نام جس، دوجا نام نہ کوئے گانیا۔ اندرے اندر اک دوجے دے ہوون وس، باہروں سار کوئے نہ پانیا۔ پریم پوڑی اندر دوویں جان
 پھس، فیصلہ نظر نہ کسے جنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا راہ وکھانیا۔ پوڑی ڈنڈا اکو سوہنا، سو سنگر آپ چڑھانیندا۔ بن
 سنگر لکھ چوراہی جیو جنت رونا، آگے راہ نہ کوئے وکھانیندا۔ رائے دھرم پھڑ پھڑ کوہنا، کنبھی نرک پوانیندا۔ سنگر سچ کسے نہ سونا، سکھ آسن نہ کوئے

دکھائیں۔ کوڑی کریا سب نے بیچ بونا، امرت پھل ہتھ کسے نہ آئیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیں۔ آؤ چڑھو
 پوڑی میت، گرگھیاں رہیا جنائیا۔ ٹھانڈا مندر ٹھانڈا سیت، سیتل دھار وہائیا۔ صاحب سنگر سدا اتیت، ترے گن اتیتا اکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے ہست
 کیٹ، اوچ بیچ اکو گھر لنگھائیا۔ ست ستوادی کرائے حق پریت، پریتوان ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک دکھائیا۔
 آؤ پوڑی چڑھو جگ، جگ جیون داتا آپ چڑھائیں۔ جنم جنم دی مٹے اگ، کرم کرم داروگ گوائیں۔ بھگت سہیلے ساچے سد، در گھر ساچے آپ
 وڈیائیں۔ کایا پار کرو اپنی حد، ہر مندر اک دکھائیں۔ جتھے اکو ڈھولا سوہنگ گائے چند، دوجا راگ نہ کوئے لائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیں۔ پوڑی کہے موہے چڑھیا چاء، گھر مندر وٹی ودھائیا۔ سری بھگوان پر بھ گیا آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جگت گوڑھی
 نیند سٹی لئی جگا، چرن اشارے نال اٹھائیا۔ اٹھ سوانی نین تکا، تیرے ہانی در تے بیٹھے اکھ جگائیا۔ پھڑ باہوں گل نال لا، کیوں بیٹھی کھ بھوائیا۔ ہوئی
 ہوئی بھار اٹھا، تیتوں ڈکھ نہ لاگے رائیا۔ پہلے اخیلے ڈنڈے ویکھے بے پرواہ، اکو اشارہ رہیا جنائیا۔ اُپر چڑھدیاں نظری جائے آ، زرگن جوت جوت
 رُشائیا۔ تیرے اندر وڈ کے منمکھ کوئی لانا نہ سکے داء، آگے راہ نظر نہ آئیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان سیوا رہیا کما، در درویش ہو سہائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پوڑی کہے میرے دھن بھاگ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سنت سہیلے ملے آج، گھر ساچے وجے ودھائیا۔
 میں نیواں سر کر کے اُپر اینہاں چرن لوواں راکھ، پٹھ نظر نہ کوئے دکھائیا۔ ہو کے رہاں داسی داس، سیوک اپنا روپ وٹائیا۔ جتاں چر ملے نہ پُرکھ
 سمراتھ، پھڑ پھڑ باہوں اُپر دیاں لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان ہوئے سہائیا۔ پوڑی کہے
 پر بھ میرا کھول دروازہ کنجی تیرے ہتھ، کلجک سنت بیٹھے کھ بھوائیا۔ کر کرپا اپنا مارگ دس، نیتز نین رہے ترسائیا۔ میں دوہاں داسناں جس، بھگت
 بھگوان اک دوجے دا ڈھولا رہے سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیونہار وڈیائی پر بھ، پار برہم پر بھ دیا کمائیں۔
 گرگھ سجن ساچے لبھ، آپ اپنا میل ملائیں۔ زرگن سرگن پردہ کج، سر اپنا ہتھ دکھائیں۔ دُور دُراڈا اُپروں نیچے آوے بھج، قدم قدم ونڈ ونڈائیں۔ در

دوارے کھلووے سج، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دربان آپ اکھوانیندا۔ در دربان کھولے بھیت، بھیت دے جنایا۔ بن سوچ سمجھ توں چلے ریت، بدھی کم کسے نہ آئی۔ بھگت بھگوان اک پریت، زرگن سرگن آپ جنایا۔ سیوا کرے صاحب سنگر ٹھیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ دکھائی۔ دروازہ کہے میں گیا کھل، تھہ بن بند نہ کوئے کرایا۔ جو تیری پریتی چرن گئے گھول کھل، تنہاں ویکھاں چائیں چائیا۔ دواریوں لنگھدیاں نوں اندر آپ برساواں بھل، دیوت سرُ سیو نہ کوئے لگایا۔ سری بھگوان آپ سہائے اپنی کل، کلونتا وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلے اچے پوڑے کایا مندر اندر پھولن سچ آپ وچھایا۔ پھولن سبجا سری بھگوان، اپنی ہتھیں آپ وچھانیندا۔ سیوا کرے ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھانیندا۔ جس مارگ گرگھ جان، تنہاں چرن کول دھیان لگانیندا۔ دکھ لگے نہ زمیں اسمان، کول بھل نہ کوئے کمانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر آپ چڑھانیندا۔ بھل کہن جس ویلے گرگھ لنگھنگے۔ تیری پریم پریتی بن رسنا جہوا مننگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ جانڈے مول نہ سنگے۔ جس ویلے گرگھ ساڈے اتے چرن ٹکاؤن گے۔ ساڈے سوئے بھاگ اٹھاؤن گے۔ ٹاہنی نالوں ٹٹیاں تیرے نال ملاؤن گے۔ کنڈیاں کھاری وچ نہ پھیر بہاؤن گے۔ گھر ساچا پریم پیاری، پریتی تیرے نال جڑاؤن گے۔ سانوں دے کے چرن دھوڑ چھاری، مستک ٹکا اکو لاؤن گے۔ ساڈی واسنا ساڈی سنگندھ نہ رہے کواری، پت پکھڑیاں رو رو واسطہ پاؤن گے۔ ملے میل جوت زرنکاری، اگلا پچھلا پندھ مکاؤن گے۔ صاحب تیریاں بھگتاں توں بلہاری، جو ساڈا لہنا لیکھامات مکاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکاؤن گے۔ جد تیرا بھگت چرن رکھیگا۔ سانوں اکو مارگ دسیگا۔ تیرا درس کرن نوں نٹھیگا۔ خوشیاں نال ہسیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سانوں بچھے کوئے نہ رکھیگا۔ جد گرگھ تیرے ول جان گے۔ سوہنگ ڈھولا اکو گان گے۔ نال سانوں وی لے جان گے۔ نال کھڑ نہ پھیر پچھتان گے۔ تیرا شکر اک منان گے۔ چرن کول دھیان لگان گے۔ نہ کچھ پیگے نہ کھان گے۔ جوتی جوت مل جان گے۔ تیرا روپ تیرے وچ سمان گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دوجی اوٹ نہ

کوئے رکھان گے۔ جن بھگت کہن جد جاواں گے۔ پر بھ سچے توں منگ منگاواں گے۔ جھولی خالی وڈ بھراواں گے۔ تہانوں پچھے چھڈ نہ جاواں گے۔
 سمر تھ نال ملاواں گے۔ اپنی ہتھیں جا کے اوہدے چرن بھیٹ چڑھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر بہہ بہہ
 شکر مناواں گے۔ جد بھگتو دیا کماؤ گے۔ پر بھ چرناں اُتے برساؤ گے۔ میرا جنم جنم بدلاؤ گے۔ میرا کرم کرم مٹاؤ گے۔ مارگ اکو اک سمجھاؤ گے۔ سری
 بھگوان میل ملاؤ گے۔ چرن دھوڑ اشنان کراؤ گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سجن اک درساؤ گے۔ جد تیتوں چرن
 لکاواں گے۔ نال اپنا سیس نواواں گے۔ مستک لکا اکو لاواں گے۔ وڈا نکا سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ پر بھ لیکھا جانے جیو جی کا، اگلا پچھلا حال سناواں
 گے۔ پر بھ ملن دا اکو طریقہ، ساچی سکھیا اک درساواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے الکھ جگاواں گے۔ بھگت بھگوان کہے
 جد آؤ گے۔ پریم پیار پھولن کھاری، نال لیاؤ گے۔ بھورا گونجے شاہ سکداری، شہنشاہ اپنا رنگ دکھاؤ گے۔ مالن بنے جوت نرنکاری، پت ڈالی اپنی جھولی
 پاؤ گے۔ ہار گندے وارو واری، سوئی تاگا پریم ریتی ہتھ پھڑاؤ گے۔ کرے کھیل سرجنہاری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 لڑی تند تند بند بند بند بخانے وچوں چھڈاؤ گے۔ سو پڑکھ ہر کھیل نیارا، نرنکارا آپ کرائیا۔ نہ پڑکھ نہ دسے نار، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیا۔ نہ
 وؤہٹی نہ دسے لاڑا، پیٹی سیس نہ کوئے گندا ئیا۔ نہ سیہرا نہ کوئے دستارا، گھوڑی واگ نہ کوئے پھڑا ئیا۔ نہ سخیاں کوئی منگل چارا، مہندی رنگ نہ کوئے
 رنگا ئیا۔ نہ کوئی ویکھے چڑھدا کھارا، اٹھ چھلانگ نہ کوئے لگا ئیا۔ نہ کوئی اتوں پانی وارا، نہ کوئی سگن منائیا۔ نہ کوئی گائے سہاگی وارا، راگ ناد نہ کوئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کاج رچائیا۔ کاج رچایا اندھیرے گھپ، نظر کسے نہ آئیندا۔ اندر وڑ کے بیٹھا چپ، چپ
 چپیتا راگ سنانیندا۔ گرگھ ورلے رہیا پچھ، نرگن اپنی سیو کمانیندا۔ وڈا ہو کے بیٹھا لگ، نیواں ہو ہو سیو کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، کرتا پڑکھ کھیل کرائیا۔ بھگت بھگوان اک وہار، بوہاری دھار چلائیا۔ دو جہاناں پاوے سار،
 مہاسار تھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، پر بھ وڈا وڈ وڈیا ئیا۔

نرگن ہو کے سیو کمایا، سرگن وجے ودھایا۔ در درویش در دربان اکھوایا، شاہ پاتشاہ اپنا مان مٹایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن بھگت بھگوان رکھن آیا، راکھی
 کرے تھاؤں تھانیا۔ ساچا مارگ دسن آیا، بدھی اپنا آپ سمجھایا۔ ہردے اندر وسن آیا، دوتی پردہ رہیا اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل کرن نوں کر اکتھے، اکل کل دھاری اپنی کار کمائیدا۔ وڈے نکلے سارے بنا کے اپنے بچے، پیو دادا کسے دا کوئے نظر
 نہ آئیدا۔ آپے ڈھالے نام سچے، ساچا رنگ اک چڑھائیدا۔ بیسے گرگھ مول نہ رہن کچے، کچیاں پکا رنگ دکھائیدا۔ پیر پیغمبر ہکے بکے، ہو ہو نعرہ
 سرب لگائیدا۔ گر اوتار پیغمبر تگے، بن نیناں اپنی کار کمائیدا۔ پاربرہم پر بھ ڈھر سندیس دیوے اپنے پتے، لکھ لکھ پاتی ہتھ نہ کسے پھڑائیدا۔ جدھر
 ویکھو اودھر دسے، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیدا۔ بن باہواں لتاں پیراں نٹھے، آؤندا جاندا نظر نہ آئیدا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے تھوڑے رکھے،
 جنہاں اپنا میل ملائیدا۔ باقی شتوہ دریائے گھتے، ڈونگھی دھار دھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر ملن دی پریت، دسنہارا گر گر میت،
 گر چرن دھیان لگائیدا۔ گر میت گر پریت اتیت، ترے بھون دھنی ترے گن وچ کدے نہ لیا ئیدا۔ سدا اتیت ٹھانڈا سیت پر کھنہارا نیت، لکھ چوراسی
 جیو جنت سادھ سنت سری بھگونت کھوج کھائیدا۔ سر توں لاہ کے چھتر سپس، سیوا کرے آپ جگدیش، سبج نشانی دیوے ٹھیک، ٹھوکر اکو نام
 لگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی کرے اپار، سری بھگوان رہیا جنایا۔ دو
 جہان رہو خبردار، سچ سندیسہ اک جنایا۔ دوست ہوئے وبار، انک انک نال ملائیا۔ سب نے گاؤنا منگلاچار، گرہ گرہ وجے ودھایا۔ گرگھ ناری ہر ملنا
 کنت بھتار، آتم سیجا میل ملائیا۔ چاؤ گھنیرا ہوئے وچ سنسار، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔
 ساریاں چل کے آؤنارات، راتی رتی آپ سہائیدا۔ ڈھولا گاؤنا مل جماعت، گھر اکو اک دکھائیدا۔ پر بھ جو ویکھو بندا سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیدا۔
 گرگھاں گھر پہلوں کھولے آکے تاک، پھر پوڑے نام چڑھائیدا۔ اندر وڑ کے ڈونگھے اندھیرے رہیا جھاک، پردہ اوہلا آپ رکھائیدا۔ بن ویکھیاں وسے
 ساتھ، سدا سد اپنا سنگ نبھائیدا۔ ڈھر فرمانا سب نے رکھنا یاد، ایکنکارا آپ الائیدا۔ ساریاں اکتھیاں ہو کے مارنی اک آواز، جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ اکٹھے ہون دا دسدے ویلا، پر بھ تیرے اگے عرضوئیا۔ کی نال لے کے آئیے پیسا دھیلا، جو تیری بھیٹ چڑھائیا۔ سری بھگوان کہے ایہہ نہیں، پر بھ ملن دا سچا میلا، چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ جنائیا۔ سری بھگوان کہے تساں رکھنا دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیندا۔ جس ویلے بھیجاں شبد بان، سب نوں اُپر آپ بٹھائیندا۔ بن منزلوں پہنچن آن، منز لے مقصود اگو گھر دکھائیندا۔ نہ کوئی تھکے بڈھا بال انجان، وڈے چھوٹے سکھال نال بہائیندا۔ رل مل ڈھولا اگو گان، توں میرا میں تیرا تھہ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ پر بھ میل ملاوے ہانیاں ہان، میل ملاوا اگو گھر دکھائیندا۔ ساچی سخی پروان کرے اگو کاہن، گھر گھرنا نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھیو دتے بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جگ جگ بھگتاں دیوے دانا، داتا دانی جھولی رہیا بھرائیا۔ جویں گرمیز بدھا گانا، زرگن سرگن گنڈھ پوئیا۔ توں سدا دیوے دو جہاناں، حکم ہر جو آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پر ماتم کرے وواہ، لیکھا جان بے پرواہ، شادی غمی اگو رنگ دکھائیا۔ دو ست ہونا ویاہ، انند کارج آپ جنائیندا۔ کسے دا لگن نہ دیوے جھوٹھا داء، سر اپنا ہتھ دکھائیندا۔ ڈونم نائی پھیرا سکے کوئے پا، ساہ اپنے حکم سدھائیندا۔ گوڑی راگ کوئی نہ سکے گا، گھر آ آ سگن نہ کوئے پائیندا۔ بن سنگر پورے گانا سکے نہ کوئے بنھا، ساچا تند نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان دا ہوئے میل، بن نائی براہمن چڑھے تیل، سری بھگوان اپنی ہتھیں آپ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج جانے اپنا کھیل، خالق بھیو اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آبراہمن کچھ کریئے وبار، ججمان رہیا سمجھائیا۔ ڈونم نہ کسے دے کوئی دوار، گھر اگو وجے ودھائیا۔ وواہ ہوئے جگ چار، چار دہاڑے جنڈی نہ خوشی دکھائیا۔ ناتاٹ جائے پُرکھ نار، لوک مات ہوئے جدائیا۔ جس ملے آپ زرنکار، تس وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ جوڑا جوڑے سرجنہار، جوڑی اگو اک بنائیا۔ نام گھوڑا کر تیار، واگ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوت اکالن کر پیار، بن بھین سپس گندائیا۔ موئی کیتی اک تیار، پریم رتی رت رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انند کارج اک جنائیا۔ انند کارج کرے انند، انند اگو اک جنائیندا۔ گیت سہاگی سوہلا چھند، شاہ

پاتشاہ آپ الائنڈا۔ پریم پریتی بندھن پائے بندھ، نہ کوئی توڑ تڑائیندا۔ اپنی ہتھیں دیوے گنڈھ، دو جہان نہ کوئے کھائیندا۔ اک دُوبے مل کے دوویں پے جائے ٹھنڈ، سینے اگت نہ کوئے بھٹکائیندا۔ سچ سندیہ سُن کے لین من، منساہور نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی آپ بنائیندا۔ پریم پریتی اندر پاوے سگن، ہر سچا کھیل کرائیا۔ آپے جانے اپنا لگن، پنڈت پاندھانہ کوئے رکھائیا۔ آپے ملنہارا وٹنا محن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پاونہارا نیتز کجمن، نام اکو اک رکھائیا۔ ویکھنہارا صاحب سجن، سوہرے پیئے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ آو وہارا سچا کریئے، کرنہار سمجھایا۔ اک دُوبے نوں پریم پریتی نال ورئے، گھر گھر وچ میل ملایا۔ کوڑی کریا کولوں نہ ڈریئے، لوک لاج پرے ہٹایا۔ پرہہ ساچے دی سبجے چڑھیئے، چڑھیاں شرم حیا نہ کوئے رکھایا۔ جگ وینہدیاں پرہہ باہوں پھڑیئے، جگ رُٹھیاں لئے منایا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھیئے، گا گا اپنا شکر منایا۔ در دروازے ساچے کھڑیئے، چرن کول دھیان رکھایا۔ جینودیاں ہی جگ مرنوں پہلوں مریئے، پچھوں مریا کم کسے نہ آیا۔ سنگر بھانا سرتے جریئے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرایا۔ پہلوں سدا دے بھگوان، سچ سندیس ۳۲۰

سنائیا۔ چل کے آئے دیونیت دو جہان، اپنا پندھ مکائیا۔ ویکھئے کھیل سری بھگوان، کرتا کی کی کاج رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار رہیا درسائیا۔ ساچی کار کرتا پڑکھ، اپنی آپ کرائیندا۔ پچھلا میٹے سوگ ہرکھ، اگے چنتا نہ کوئے جنائیندا۔ گرکھ میلا ملائے ہوندھڑک، بھے بھو سرب چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انند کارج اکو گھر دکھائیندا۔ اٹھ براہمن دس رواج، پرہہ ساچا پچھ پچھائیا۔ جگت وہارا ہندا کس طرح کاج، کو بدھ ہووے گڑمائیا۔ کی اجازت دئے سماج، کی شرع بندھ دکھائیا۔ کی دینا پئے دانج، کی ڈھو آ لے کے آئیا۔ کی کس طرح مارے آواز، دُلھا دُلہن لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ وچھڑے میل ملایا۔ براہمن کہے اسیں مار دے پھیرے، تہتے بھتتے ویکھ دکھائیا۔ اودھروں اودھری کھاندے رہندے لڈو پیڑے، سچی گل نہ کسے سمجھائیا۔ دوہاں دھراں وچ پا کے جھیرے، جھگڑے وچ لوکائیا۔ خوب دوائے اُلٹے گیڑے، سب دی مت گوائیا۔ جے کوئی ساڈے بناں لے لئے پھیرے، ویاہی دیئے چھڈائیا۔ سانوں ایہو کم چنگیرے، اکر لایئے اکر

دیئے بُجھائیا۔ جنّاں چہ براہمن دی بھینڈا نہ چڑھن تیورے، کنگن ہتھ نہ کوئے پوائیا۔ سانوں منگیاں دان نہ ملن وچھیرے، گئو دان نہ کوئے کرائیا۔
 اسیں کہیئے اسیں اُلٹے منکے پھیرے، توڑ چڑھے نہ کوئے کُڑمائیا۔ سنگلی سٹ کے کہن ویکھو ڈبے بیڑے، پتری اپنی دیئے دکھائیا۔ مار کے دھرنا بھیئے
 ویڑے، مونہوں منگیا دان دیو والے دھی جوایا۔ نہیں تے کال آیا نیڑے، دوشن لگے سبنی تھانیا۔ تیرتھ تھان اُتے سب نوں پھیرے، پُن دان
 دئے سمجھائیا۔ جے کوئی اگوں تکرّا ہو کے ویہرے، اوہنوں متھے لگا ترسول دیئے دکھائیا۔ جے نہ اُجاڑاں تہاڈے کھیڑے، میٹوں براہمن نہ سدّیو
 میرے بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، براہمن تیریاں گلاں سُن کے خوشی منائیا۔ واہ براہمن تیری وڈی چلاکی، صاحب سنگر سچے
 بھائیا۔ ایسے طرح قابو آوندے بندے خاکی، گر کاشد نہ کوئے کمائیا۔ جھوٹھی وکدے سارے ہائی، ساچی وست لین کوئے نہ جائیا۔ ترسنا لگی منگن
 داتی، ہنکار وکار وچ ڈبی لوکائیا۔ جنّاں چہ لاڑے نال نہ آون ساتھی، جج سو بھا کوئی نہ پائیا۔ جے گُرم چڑھ کے آوے اُتے ہاتھی، لچپت ساڈی پھیر رہ
 جائیا۔ گھنے بستر لیاوے نک بلاکی، بھوشن ضری دار بنائیا۔ سوہنا گھوڑا جوڑا مُنڈا مار چڑھے پلاکی، سولاں کلیاں آسن لائیا۔ گاوندے و جاوندے آون نال
 براتی، کھلیاں پڳاں گلاں دکھائیا۔ ہتھتھیں ہون پیالے ساتی، بوتلاں کوکن دین دُہائیا۔ رسنا نصیحت سانوں کہن بے ہوشی بھابی، بھین بھائی سار رہے نہ
 رایا۔ نظر نہ آئے پُھپھی ماسی، کوارکنیاں نہ کوئے وڈیائیا۔ جنّاں چہ آندھی گوانڈھی نہ کرن ہاسی، اوناں چہ جج نہ سو بھا پائیا۔ پنڈت دے من نوں
 رہے اُداسی، جنّاں چہ گُڑماں وچ نہ ہوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ آبراہمن رچئے کاج، سو صاحب سنگر
 آپ جنائندا۔ پچھلا بدلئے سرب رواج، اگلا راہ آپ سمجھائندا۔ صاحب سنگر دا اکو سماج، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ گُرمیج سنگھ پنج پڳاں جو دتیاں
 داج، پر بھ ساچا منگ منگائندا۔ بھگت بھگت دا ساچا کاج، سری بھگوان دیا کمائندا۔ سکھنی گھڑی سوہے آج، گھڑی پل خوشی منائندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائندا۔ ساچی کار کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گُرمکھ تیرا سچ پیار، پریم رنگن رنگائیا۔ بھینڈا کیتی اک
 دستار، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ چار گُرمکھاں واسطے رکھیں سنبھال، تیری جھولی پائیا۔ دین دیاں ہو خوشحال، خوشی اپنے وچ رکھائیا۔ واہو سچے لاڈلے

لال، کرت تیرے ہتھ پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ اپنی پریم پریتی سچ دستار، ہر دست بدست پھڑائیندا۔ اٹھ براہمن کر شنگار، مہربان دیا کمائیندا۔ رنگ چڑھیا اپراپار، لاری رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ اتر نہ جائے وچ سنسار، چار جگ گنڈھ پوائیندا۔ بچھوں گاؤندا رہے سرب سنسار، رسنا جھوا ڈھولا راگ الائیندا۔ پر بھ بھگتاں نال کر کے گیا پیار، بچھلی کیتی سب اٹائیندا۔ سنت ساجن کر تیار، گرگھ گرگھاں نال ملائیندا۔ ونڈن ونڈ ونڈے سرجنہار، سیر سیر تاج سہائیندا۔ دوجی پگڑی بٹھے سیر سنگھ لال، لال گللا ویکھ دکھائیندا۔ بن وچولا دین دیال، در در گھر گھر ویکھ دکھائیندا۔ بے شک رولا پاوے سرب سنسار، اکھ تلے نہ کسے لیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ سچ دستار پلا گز، گج دے وڈیائی۔ سنگھ گریچ دے سپس اُتے جائے سچ، سیری بھگوان آپ بنھائی۔ تارا سنگھ جاج دس، کوئیں بھگت بھگوان ہووے گڑمائیا۔ اک دوجے دے ہودن وس، واسطہ اکو جہا پائیا۔ گر سکھو ویکھو بچھے نہ جانیو ہٹ، ہوئے ہتھ کسے نہ آئیا۔ باہروں ویکھو نہ بیٹھا جٹ، اندر نرگن نرنکار آسن لائیا۔ بناون آیا اپنی جد، وشو اپنی کار کمائیا۔ دو جہاناں پار کر کے حد، لوک مات ویکھ دکھائیا۔ دھوکھا دے کے سنگھ گرمیت ہر جو گھر لیا سد، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کیوں باپو ساتھوں ہوئیوں اڈ، کی تیری چترائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ سکے ہڈ، رتی رت رہن نہ پائیا۔ سیری بھگوان ہو بے بس، گرگھ رہیا سمجھائیا۔ تیرے پریم وچ اپنی کڈھاں رت، گو بند ہو کے رنگ چڑھائیا۔ دوجی پگڑی تیرے سر تے رکھ، رکھیا کراں سبئی تھائیا۔ بچھا دے نہ جاواں نس، سچو سچ رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرگھ ویکھ ہو قریب، ہر کرتا کھیل کھلائیندا۔ تہاڈے نال رلے سنگھ نصیب، نسبت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہر کا کھیل بڑا عجیب، جگت نیتز نظر نہ آئیندا۔ جن بھگتاں سیر پیتمبر سوہے پیت، شاہ پاتشاہ آپ سہائیندا۔ بھائی بھائیاں مل کے کرنی ریت، ساچا راہ اک دکھائیندا۔ پنجواں مسائنگھ نال رل کے گائے گیت، رل مل اکو گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ بھگت تیری بھگتی دستار، بھگوان ساچی سیوالائیا۔ پنج گز دا پنج وبار، پنجاں پنجاں جوڑ جڑائیا۔ ڈھائی گز ڈپٹا ہویا خبردار، کیشن سنگھ رہیا سمجھائیا۔ جنہاں دا وچولا بنیا آپ نرنکار، پُر گرداس دتی وڈیائی۔ سو جالندھر اندر آ کے جائے تار،

گرگھیاں ہر مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سپس سب دے رہیا گندا ئیا۔ سپس گندے ہر جو مینڈھی، سیوا نرگن آپ کمانیدا۔ پریم پریتی لائے مہندی، خونئی دھار دھار وہائیدا۔ جوت اکالن نیوں نیوں سب نوں کھندی، پُرکھ اکال اپنا میل ملائیدا۔ بھگتو اوہ ویکھو تہاڈے کول کچھی پیسہڑا ڈاہ ڈاہ بہندی، نیتزیناں راہ تکائیدا۔ چارے کٹناں ویکھے اتر پورب پچھم دکھن لہندی، لہنا ہر جو کی کی چکائیدا۔ ڈردی ماری بھانا سہندی، آگوں بول نہ کوئے لائیدا۔ جے ویکھاں پاربرہم گرگھیاں دے کدے سرہانے کدے پیندی، کدے چھاتی اُپر آسن لائیدا۔ ہو نمانی چرنی ڈھندی، تیرا انت کوئے نہ آئیدا۔ میں سو نکلن بن کے کسے نال نہیں کھندی، جو تیرا سو تیری نظری آئیدا۔ چرن دوارے تیرے رہندی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمانیدا۔ دستار کہے میں آئی دست، ملیا دستگیر سچا ماہیا۔ جو وڈیائی دیویں کیٹ ہست، اوچاں نیچاں اپنے در منگائیا۔ میرے دھن بھاگ میں گرگھیاں سرتے چڑھ کے ہو جاواں مست، مستی وچ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ کہے دستار پر بھ رنگ رنگیا، بن نرگن عجب للاری۔ میرا سالو سوہنا آن سہایا، پھڑ کھولی آپ پٹاری۔ میری کئی اپنے نال چھہایا، میری آسا رہی نہ کواری۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کری کھیل اک نیاری۔ نیاری کھیل ہر نرکار، نرگن داتا آپ کرائیا۔ اچھیا وچ بھر پیار، کچھیا پنچ دستار پر بھ دی جھولی پائیا۔ اک لاڑا تے چار یار، چوتھے جگ وچے ودھائیا۔ چارے کانی ہوئے خوار، پر بھ جینودیاں جینودیاں اپنی کار کمائیا۔ شبد وچ دتاما، شبد وچ جیون ویکھ وکھائیا۔ انند کارج اپر اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جگت ناری سُن پکار، بھگت دیوے وڈیائیا۔ بن وچولا سرجنہار، ساچی کار کمائیا۔ گر میت سنگھ تیرا گھر اپار، جس گھر وچے ودھائیا۔ توں رسنا کہا دلچیت میرا بھین بھائی پیار، بھین بھائی گھر ہوئے گڑمائیا۔ شادی کرے آپ کرتار، پہلا لیکھا لیکھا مکائیا۔ ایہو صاحب دا سچا وہار، سب نوں رہیا سمجھائیا۔ جو جن آئے چرن دوار، اکو جہا ویاہ کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں دا سرجنہار، گھر ساچے لے کے جاوے چائیں چائیا۔

پر بھوگھر ساچے کس طرح لے کے جاویگا۔ اسیں دُور دُراڈے وچھڑے، پھڑ باہوں کویں ملاویگا۔ اسیں پنڈاں گراواں گھراں وچ نکھڑے، پھڑ
 اکٹھے کویں کراویگا۔ اسیں اڈو اڈی لائے بسترے، اک گود کویں بہاویگا۔ اسیں بولینے بول بھکے پھکڑے، غصے ہویاں نوں کویں مناویگا۔ اسیں موتی
 تیری ڈوری وچوں نکھڑے، پھڑ اپنا ہار کویں پروویگا۔ اسیں اوگن دینے کتنے، بخشنہار کویں بخشاویگا۔ سری بھگوان کہے گرگھ سارے میٹوں اکو چھ
 دسنے، نکلے وڈے وڈے نکلے اکو رنگ دساویگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر بہہ بہہ سارے شکر مناویگے۔
 دستار کہے پر بھ گڑکھاں سر تے بٹھ، سانوں ملی وڈیاں۔ اوہ ویکھ ویکھن آئے سورج چن، تیرے چن کرن رُشناں۔ دیوت سُر کہن دھن دھن، دھن
 تیری وڈیاں۔ جس پچھلی کیتی سب دی دتی بھن، راہ اپنا اک وکھانیا۔ آد شکت کہے میں سُن کے آئی بن کن، ہر جو اپنی خوشی منانیا۔ پنجاں نال لڑ اپنا
 بٹھ، جگت سماج رہیا درساں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ براہمن جی کی رہے سوچ، ہر ساچا بچھ
 بچھانیندا۔ ہن نہیں اگے ورگی مَوج، مَوجودہ اپنی کار کمانیندا۔ لٹن والی نہیں رہی فوج، فوجدار اکو پھیرا پانیندا۔ اپنا داء کوئی ہور لو کھوج، ہر کھوجی آپ
 سمجھانیندا۔ تہاڈا بند نہ کرے روزی روز، رازق رحیم دیا کمانیندا۔ اپنا بھانڈا اندروں لو پوچ، نام دست وچ کمانیندا۔ پھیر سمبھلو اپنی ہوش، ہر سنگر
 آپ سمجھانیندا۔ پر بھ چرن دھیان لگاؤ ہو خاموش، انتر منتر آپ درڑانیندا۔ کسے اُتے نہ لاؤ دوش، نردوش بھگت سرب وکھانیندا۔ پر بھ سب دی آسا
 پوری کرے لوچ، بٹھکھا کوئے رہن نہ پانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمانیندا۔ پنچے پنڈت نوں دین گے سروپا،
 پگڑی اک بندھانیا۔ نالے کہنگے ساڈا بنی گواہ، شہادت اکو اک رکھانیا۔ نالے ڈرن براہمن دا نہیں وساہ، جو رواداس نال دغا گیا کمانیا۔ رواداس کہے ہن
 ملیا سچا شاہ، براہمن دی پچھلی مت بھوانیا۔ کر کرپا میری ہتھیں لیکھا دتا لکھا، ویکھو چلے قلم شاہیا۔ اگے پر بھو مکر کدے نہ جا، تیرا لکھیا لیکھ نہ کوئے
 مٹانیا۔ ایسے کر کے تارا سنگھ اپنا منہ سب نوں دے وکھا، متھے رہی کوئی نہ شاہیا۔ ہر سنگت وچ دتا وڈیا، وڈ وڈا ہو سہانیا۔ کیوں توں میٹوں لایا سی داء،
 ایسے کر کے تیری کری صفانیا۔ تیری چوری صاحب نوں گئی بھا، کنگالاں گھر لٹن کدی نہ جانیا۔ بے لٹینے تے وڈا شاہ، شاہاں دا شاہ پاتشاہ جس گھر توٹ

آئے نہ رانیا۔ جس دے پھر چرنی ڈگیئے جا، رحمت دئے کمایا۔ کوٹن کوٹ بخش گناہ، اپنے گل لگایا۔ سو صاحب لئیے منا، پاربرہم اک سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیایا۔ براہمن کہے میں کیہرا گیا منگن، کی بھچھیا میٹوں پانیا۔ اپنی لوڑ پچھے دتا کنگن، میری آس رکھایا۔ توں کوں کہیں ماڑا چنگن، کی کچھ میٹوں دتا سمجھایا۔ بے روداس گاؤندا تیرا چھندن، میٹوں یاد تیری کدی نہ آیا۔ میں کیوں جاندا دوجے گھر چھڈن، تیری دست میٹوں چنگی بھایا۔ بے توں میٹوں آئیوں گھروں کڈھن، میں تیرے پچھے بھجاں واہو داہیا۔ جرنیل جٹ بھٹن لگا میرے ہڈن، ہتھ کورڑا اک اٹھایا۔ میں کوک کوک لگا دسن، پڑو روداس جا سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچے گھر، میرے اُتے احسان نہ کوئے چڑھایا۔ براہمن اگوں گیا آکڑ، آکھ آکھ منائیدا۔ بے توں روداس اپنے اُتے کیتا شاکر، میٹوں کیوں نہیں سمجھائیدا۔ توں کنگن دتا اوہدی خاطر، میں خالی ہتھ پھرائیدا۔ اوہ چسپار کیہرا چاتر، میں براہمن سویرے اُٹھ گنگا نہا اپنی کایا ماٹی پوچ پچائیدا۔ اوہ گنڈھے پانہا چھاتر، میں مالا منکا منکا بھوائیدا۔ میٹوں کچھ نہیں ہويا حاصل، ایسے کر کے چوری اپنے وچ چھپائیدا۔ بے توں صاحب بڑا فاضل، کیوں نہیں رحمت نظر اٹھائیدا۔ بے توں اکھوائیں سچا عادل، کیوں نہیں عدل اکو جہا وکھائیدا۔ میں وی کراں تیری عبادت، روداس تیرا نام دھیائیدا۔ اوہدی چم گنڈھن دی عادت، میں ٹھگ ٹھگ لوکاں کھائیدا۔ ایہہ وی میری صداقت، پھر وی تیرا شکر منائیدا۔ کی ہويا بے کنگن نال میں اپنی پوری کرن لگا حاجت، توں ویکھ کے ڈکھ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، براہمن اپنے گھر اپنی منگ منگائیدا۔ انند کارج دا سچ ارداسا، آرجو سب دی پور کرائیا۔ سنگر چرن کول اک بھرواسا، ڈھر دی دھیر رکھایا۔ تولا بنیا شاہو شاباشا، شہنشاہ اپنی سیو کمایا۔ نہ رتی نہ تولہ ماشہ، ونڈ اکو جہی رکھایا۔ جن بھگتاں دیوے شبد دلاسا، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکلن زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب داسا نچا سبئی تھائیں ہوئے سہایا۔

اوہ تھاں دس کون، کون ویکھ وکھایا۔ زمیں اسمان نہ پانی پون، اگنی تت نہ کوئے وکھایا۔ راگ ناد ڈھولا سوہلا نہ کوئے گاؤن، تار ستار نہ کوئے
 وجایا۔ نہ رام نہ کوئے روئے، کرشن کاہن نہ ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، اپنی کرپا کر، اک وکھال سچا گھر، جس گھر وسین سچے ماہیا۔ اوہ گھر
 اولاء، سری بھگوان سچ جنائندا۔ نرگن سے اک اگلا، دوجا نظر کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت آپے رلا، نور نور نور سمائندا۔ سچ سنگھاسن اکو ملا، شاہ پاتشاہ
 سوہا پائندا۔ سچکھنڈ دوارا اُج اٹلا، رنگ محل اک وڈیائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن پھڑائے اپنا پلا، تس اپنا گھر وکھائندا۔
 سچ دوار سری بھگوان سہاؤندا، گرہ ساچے وجے ودھایا۔ وشن برہم شو ویکھن آؤندا، دور دُر اڈا پندھ مُکایا۔ گر اوتار خوشی مناؤندا، گھر ساچے وجے
 ودھایا۔ پیر پیغمبر نیناں راہ تکاؤندا، پروردگار تیری وڈیایا۔ کروڑ تیتیسا سیو کماؤندا، چاکر خاک اکھوایا۔ مُن جن سُر بھل برسائندا، برکھا اکو اک
 لگایا۔ بھگت بھگوان آپ مناؤندا، جگ وچھڑے میل ملایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا ساچا گاؤندا، سوہنگ شبد نام سنایا۔ کرے کھیل جو صاحب سنگر سمجھاؤندا،
 دوجا راہ نہ کوئے جنایا۔ جگ چوکڑی کرنی ڈھاؤندا، ڈھاہ ڈھاہ نوے پھیر پرگٹایا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ آؤندا، غفلت کوئے رکھے نہ رایا۔ نرگن
 اپنی بنت بناؤندا، سرگن رہیا سمجھایا۔ سبجگ ویلا جاندا آؤندا، کجگ بیٹھے کھ چھپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 سو پُرکھ نرنجن سچ دروازہ، سری بھگوان اک کھلایا۔ آد جگاد جس سازن سزا، مدھ اپنی کار کماایا۔ بھوپت بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ
 اکھوایا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاجا، کرتا پُرکھ کھیل کھلایا۔ شبد اگنی وجے واجا، تندری تند نہ کوئے ہلایا۔ گیت گاؤن سنت سادھا، اچی کوک کوک
 سنایا۔ ویکھن کھیل پُرکھ ابناسی مادھو مادھا، موہنی روپ انوپ جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھایا۔ ساچا کھیل سچ
 درگاہ، ڈھردر گاہی آپ کرائندا۔ پروردگار بے پرواہ، بے نقاب کھ پردہ نہ کوئے رکھائندا۔ پیر پیغمبر دے صلاح، صفتی صفت نام وڈیائندا۔ جلوہ نور
 کر رُشنا، ظاہر ظہور آپ پرگٹائندا۔ ویکھنہارا دو جہاں، چوڈاں طبق پردہ لائندا۔ رہبر بن آپ خُدا، سابق سبق اک سمجھائندا۔ عالم علما رہیا جنا، کلمہ
 نبی رسول الائندا۔ آفتاب رہیا چکا، احباب رباب ستار و جائندا۔ ساچی رچنا رہیا رچا، نرگن رچ رچ ویکھ وکھائندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن دا چڑھیا چا،

نیز نین سرب اٹھائیں۔ ملنگ بن کے سارے رہیا نچا، نو آ اپنا سانگ ورتائیں۔ مُرید مُرشد ویکھو ہندا نکاح، در گھر ساچے میل ملائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کرپا کر، اپنی دھار چلائیں۔ سچ دربارا اکو کھول، خالق خلق رہیا جنائیا۔ نام اکما وجے ڈھول، شبد شبد شنوائیا۔ تولنہارا ساچا تول، ترازو کنڈا اکو اک دکھائیا۔ لاہونہارا پردہ اوہل، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ وسنہارا سدا کول، اپنا بھو رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ کرنی کرتا کر آپ، اپنا کھیل رچائیں۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے ساتھ، سگلا سنگ جنائیں۔ رل مل ڈھولا گان گاتھ، اکھر وکھر آپ پڑھائیں۔ نمسکار کرن دوئے جوڑ ہاتھ، نرگن سرگن دھار دکھائیں۔ رل مل بنو اک جماعت، اکھر وکھر اک پڑھائیں۔ ساچا ناتا پُرکھ بدھاتا جوڑے چرن کول بن سجن ساک، سین اکو نظری آئیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ چکائیں۔ سچ دربارے کھولے بھید، ابھو دئے وڈیائیا۔ جس دی مہما کردے چار وید، پُران اٹھاراں صفت صلاحیا۔ جس دا آنت نہ پایا شاستر سمتر کتیب، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سو صاحب آد جگاد اچھل اچھید، ول چھل دھاری اپنا بھو جنائیا۔ جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر بھج، لوک مات ویکھ دکھائیا۔ نرگن ہو کے آپ ماندا رہیا اندر سچ، سہنجی رت آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ظہار رُپ نہ کسے دسائیا۔ سچ دربار آپے چڑھ، اپنا حال سنائیا۔ نرگن نرویر نرنکار اکو کھڑ، کھکاسب دادئے مکائیا۔ دو جہان ڈھولا لو پڑھ، پاربرہم پر بھ رہیا پڑھائیا۔ لکھ چوراسی اکو در، در دروازہ رہیا جنائیا۔ جس نے بھانڈے لئے گھڑ، سو ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ساچا رہیا سمجھائیا۔ سچ دوارے ساچا لیکھا، سو صاحب سنگر آپ جنائیں۔ اکو گھر ہر ویکھو دھاری کیسا، مونڈ مُنڈائے اکو رنگ رنگائیں۔ اکو گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیا، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیں۔ اکو جگ چوکڑی دھارے ویسا، رُپ انوپ آپ پرگٹائیں۔ اکو جانے ملا شیخ مسائق پنڈت لیکھا، پاربرہم برہم اکو گھر دکھائیں۔ اکو کرے لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پنتا، ہتکاری اکو اک اکھوائیں۔ اکو دو جہاناں بنے سچائیتا، سری بھگوان حکم منائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ کرتا کھیل کرائیں۔ جگ کرتا ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ سبجگ دا سچ وارا، صاحب سنگر دئے سمجھائیا۔ جگ چوکڑی پار کنارہ،

تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا دس دس گئے تینی اوتارا، بھگت اٹھاراں گیان دوائیا۔ ہوکا دے کے گئے عیسیٰ موسیٰ محمد یارا، تیس بتیسا صفت صلاحیا۔ نانک گوبند بول جیکارا، اُچی کوک کوک جنایا۔ کل کلکی لے اوتارا، کھجگ انتم پھیرا پائیا۔ ستجگ ساچی بٹھے دھارا، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم کرے پیارا، برہم پاربرہم گڑمائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ کھیل کرے اینکارا، اکل کل اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گڑ اوتار پیر پیغمبر کر اٹھے، لیکھا سب نوں دے جنایا۔ لیکھا دتے سری بھگوان، ستجگ ساچا راہ جنائیدا۔ گڑ اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر دھیانی دھیان دکھائیدا۔ ستجگ تریتا دواپر کھجگ دیندے رہے گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن، کھانی بانی صفت صلاحیدا۔ دین مذہب ذات پات دسدے رہے ایمان، کرم دھرم ونڈ ونڈائیدا۔ حکمے اندر دیندے رہے پیغام، سچ سندیسہ اک الائئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیدا۔ ساچا لیکھا انتم وار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ جگ چوکڑی ہندا رہیا وہار، نام ڈوری تند بندھائیا۔ سرت سوانی کردی رہی پکار، پیا سنگر نظر کتے نہ آئیا۔ کایا اندر وڈ کے روندی رہی زاروزار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ آسا ترسنا مارے مار، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ کام کرودھ کرے خوار، لوبھ موہ ہنکار چلن دیوے نہ کوئے چترائیا۔ من منوآ بل دھار، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ مت متوالی جائے ہار، اپنا آپ نہ کوئے جنایا۔ بدھی بیک نہ کوئے وچار، سمجھ سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ مارگ دس کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر لکھ لکھ گئے سمجھائیا۔ کلمہ پڑھو نبی رسولوں کرو نمسکار، سجدہ سیس سیس بھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ کلمہ پڑھو چپو نام، صفتی نام وڈ وڈیائیدا۔ نرگن سرگن پورے کرے کام، کرتا کارج آپ رچائیدا۔ مہربان ہو کے پکڑے دام، دامنگیر آپ اکھوائیدا۔ لیکھا جان کرشن رام، رحیم رحمت آپ کمائیدا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، کائنات جگت جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پلو اک درسائیدا۔ ساچا پلو دسنہارا، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ سری بھگوان نرگن نور جوت کر اُجیارا، چوویاں اوتار پھیرا پائیا۔ اون گون ترے بھون لوک پر لوک پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ محل اٹل اُچ منارا سوبھاونت آپ سہائیا۔ ستجگ سچے سچا دتے وہارا، سچ سچ سچ درڑائیا۔ بھگت بھگوان کرے پیارا، میل ملاوا سچ

سُہانیا۔ ساچا مٹر کوئی نہ رہے کوارا، جس اپنے انگ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا کاج آپ رچایا۔ ہر کرتے رچیا کاج، لوک مات وجے ودھانیا۔ بھگت بھگوان دا اک سماج، سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر لے کے آئے داج، پلو اپنی گنڈھ بندھانیا۔ ویکھو کھیل کرے غریب نواز، غریب نماں دے وڈیانیا۔ لکھ پورا سی وچوں سازن ساز، صاحب سنگر ہوئے سہانیا۔ شبد اگئی مار واج، سرتی سوئی آپ اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرنے آیا، لوک پر لوک وجے ودھانیا۔ ساچا کارج اک رچایا، نظر کسے نہ آئی۔ شبد سندیے رہیا سنا، اگم اتھاہ وڈیانیا۔ نر نریشے پھیرا پایا، نرگن نرنگار ویکھے چائیں چانیا۔ سب دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جامہ ویسا آپ وٹایا، بے پرواہ سچے شہنشاہیا۔ ساچی سیجا اک سہایا، رت رتڑی آپ مہکانیا۔ جوتی تیا اک چکایا، اگیان اندھیر مٹانیا۔ پھلکاری ریجا نہ کوئی گنڈھ بٹھایا، وست امولک نام جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ جیجا ویکھن آیا، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پانیا۔ گرگھ جیجا لگا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنائیدا۔ نرگن سرگن رُپ موہنا، موہ مُبت اک دکھائیدا۔ امرت جل نال دھونا، نرمل نرمل آپ کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لال آپ وڈیانیدا۔ گرگھ لال لگا چنگا، چنگی طرح سمجھانیا۔ سری بھگوان اکو رنگ رنگا، اتر کدے نہ جانیا۔ سچ دوارے ہووے کدے نہ ننگا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ خوشی اندر دو جہان وجان مردنگا، راگ ناد اکو اک سناہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو ویکھئے کارج اندا، صاحب سنگر آپ کرائیا۔ بھگت بھگوان سچ اندا، گھر اکو ڈیرہ لائیا۔ اپنی ہتھیں دیوے گنڈھاں، سگن گانے رہیا منایا۔ دو جہان ہوئے نہ رنڈا، رنڈیا اور نہ کوئے دکھانیا۔ نال سناہ سہانگی چھندا، سوہنگ ڈھولا اکو گانیا۔ دو جہاناں مکے پندھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ویکھے چائیں چانیا۔ گرگھ ویکھے ہر جو لاڈا، نرگن اپنی دیا کمانیدا۔ رل مل سخیاں لایا اکھاڈا، سرگن سرگن اپنی دھار جنائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کڈھن ہاڈا، واہوا تیرا انت کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیدا۔ گرگھ سچا کر تیار، ترے گن اتتا رہیا جناہیا۔ سوہنا سہین کر شنگار، رنگ رتڑا رنگ رنگانیا۔ پریم سیس بٹھ دستار، جگدیش ویکھ دکھانیا۔

جوت اکالن بن کے مالن سیہر لے کے آئے وچ سنسار، کلی کلی تند تند نال بندھائیا۔ ہوکا دیوے واجاں مار، گلی گلی رہی سناٹیا۔ ویکھو صاحب سنگر دا لال، بے مثال کھیل رچائیا۔ سُن مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ ترے گن مایا جگت جنجال، جوتی جوت کرے رُشناٹیا۔ کھیل کرے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ آپ چلے نال نال، ساچی گھوڑی رہیا جنائیا۔ زرگن ہو کے بنیا دلال، وچولا اکو بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھائے سنجال، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لیکھا مکے شاہ کنگال، شہنشاہ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا دُلہا شبد وڈ بھاگا، سو سنگر آپ کرائیندا۔ زرگن ہو کے پھرے بھاجا، آوندیاں جانڈیاں ڈیر کوئے نہ لائیندا۔ ویکھنہارا سچا کاجا، ہر کرتا کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ جنائیندا۔ ساچی کھیل کرے بھگوانی، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ ہر جن سرت اٹھائے سوانی، دے ہلارا اکھ کھلایا۔ اٹھ ویکھ اپنی اڑ جوانی، جو بن رتڑا بھيو چکائیا۔ لیکھا جان دو جہانی، دوئے دوئے اپنی کار دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گرگھ سرتی سوئی اٹھے، اٹھ اٹھ دھیان لگائیا۔ میرے اُتے کون تھٹھے، جس میری اکھ کھلایا۔ انھول سہائی رُتے، سوچ سمجھ ذرا نہ آئیا۔ کو جھی کملی چچھے، گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اٹھ سوانی جانا جاگ، جاگرت جوت جگائیندا۔ تیرے گھر لگن لگا بھاگ، بھاگاں بھری ویکھ دکھائیندا۔ تیرا میلا ہووے نال کنت سہاگ، ساچا کنت آپ وڈیائیندا۔ تیرے مندر جگے چراغ، جوتی دیپ ڈگمگائیندا۔ تیرے بھین بھائی گر اوتار پیر پیغمبر سچن ساک، سگلا ناتا آپ دکھائیندا۔ اٹھ اک ویر جھاک، نیز نین اکھ کھلاییندا۔ تیرے مندر نکا جہا تاک، بن سنگر پردہ کوئے نہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ جگت سوانی لے انگڑائی، اپنا آپ جنائیا۔ بے پرواہ تیری بے پرواہی، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ میں بالی انجانی بنی سوڈائی، نیز رو رو دیاں دُہائیا۔ ناتا چھڈیا نہ جائے مات پت بھین بھائی، بیٹا دُور نہ کوئے کرائیا۔ میں کی جانا میرا کھيو جہا ماہی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ دے جنائیا۔ سچ دستاں سُن کوار کتیاں، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ صاحب سنگر اکو مٹیا، تیرا درد اکو مٹائیندا۔ جس کا یا مندر اندر گھر وچ گھر بنا کے تیتوں جنیا، مات پت نہ کوئے وڈیائیندا۔ ڈیرہ

لگائے بن چھپر چھنیا، محل اٹل اک سہانیدا۔ دیوے نام سچا دھنیا، سچ خزینہ تیری جھولی پائیدا۔ داج دیوے نہ تھالی چھنیاں، کوڑی گنڈھ نہ سر ٹکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر آپ دکھائیدا۔ اوہ دیکھ گھر سچا، سو سنگر آپ جنائیا۔ دوجا دیکھ گرگھ بچا، گر گر رنگ رنگائیا۔ دوہاں وچوں کوئے نہ کچا، جو پلو جائے چھڈائیا۔ ایہو کارج چوتھے جگ سری بھگوان نوں لگا اچھا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ نال دیوے نہ کوئی گاں وچھا، گھوڑی جوڑی نہ کوئے دکھائیا۔ زرگن ہو کے لوں لوں اندر رچا، رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔ جوڑا جوڑے آپے پکا، پکی طرح گنڈھ دوائیا۔ لکھ پوراسی جیو جنت رہ جائے ہکا، ہر کا آنت کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرت سوانی لیا منائیا۔ سرتی کہے میں گئی من، میری میں رہی نہ رانیا۔ میں لاڑا دیکھیا سوہنا چین، چین چودھویں رہیا شرمائیا۔ صاحب سنگر بیڑا رہیا بٹھ، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ میں کہاں دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں اکو گھر دکھائیا۔ اکو گھر جان دی کرو تیری، زرگن داتا آپ اکھوائیدا۔ شبد آگم دیواں اسواری، ساچی ڈولی اک سہانیدا۔ بھگت بھگوان بن کہاری، کندھ اپنے آپ چڑھائیدا۔ لیکھا مکے وارو واری، پاندھی پندھ آپ سمجھائیدا۔ منزل چڑھو آگم پاری، محل اٹل اک رُشائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک جنائیدا۔ دُھر فرمانا دے سندیس، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ بیبی رانی کر لے سوہنا ویس، بھوشن بستر تن پہنائیا۔ کنگھی پٹی کر لے کیس، مینڈھی گت اک گندائیا۔ مہندی ہتھیں لے دیکھ، کنگن خوشیاں نال چھکائیا۔ آنا ڈولا نیتز پیکھ، سری بھگوان رہیا بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کر ہیت، تیتوں دیکھن چائیں چائیا۔ توں لوک مات بنیوں نیک، نیکی تیری ملے وڈیائیا۔ پر بھ سنگر دتی ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ پریم پریتی تیری بھیت، زرگن داتا جھولی پائیا۔ ساچے کنت نال مل مل کھید، تیری ہوئے نہ پھیر جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ چنی لوواں کہ سبھر، من اپنے دھیان لگائیا۔ اچی اڈی پھرے ابھر، پر بھ نیتز درشن پائیا۔ میرا کنت نہیں کوئی بڈھڑ، نوجوان نظری آئیا۔ میں دو جہان نہ ہوواں چھڑ، رنڈیا نظر کوئے نہ آئیا۔ دُھر دا ڈولا آیا چکن، سری بھگوان رہیا گھلائی۔ میں سوہنی ماراں بگل، میرا انگ نظر کسے نہ آئیا۔ کر کے قول نہ جاواں مکر، کیتا قول توڑ نبھائیا۔ پیالے مناواں شکر، اپنا دکھ گوائیا۔ درس پیاسی میں

بُھکھڑ، ترسنا ترپت کرا گیا۔ میری سہنجی سو ہے رُتر، چیت بسنتی رنگ رنگا گیا۔ بے آندھناں گوانڈھناں بچھن، سچ سچ دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان میل ملائے سچ سمجھایا۔ میں امرت جل نہاواں گی۔ دُرمت میل دھواواں گی۔ بستر سوہنے پہر پاواں گی۔ من موہنے نین مٹکاواں گی۔ رسنا جہوا دین سناواں گی۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گی۔ اپنا چولا پھیر بدلاواں گی۔ پا رولا سرب سناواں گی۔ پردہ اوہلا جگت اٹھاواں گی۔ انگلاں نال دکھاواں گی۔ اوہ ویکھو وچھڑیا کنت، دو جہاناں میل ملاواں گی۔ رُت سوہے اک بسنت، بسنتی رُت اپنے انگ لگاواں گی۔ ناتا تے جیو جنت، سادھ سنت سہیلیاں آپ بناواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آکے درشن پاواں گی۔ جب ڈولی اُتے چڑھاگی۔ پر بھ تیرا دھیان کراگی۔ سوہنگ ڈھولا اِکو پڑھاگی۔ جگ پردے اندر وڑاگی۔ کسے کولوں نہ ڈراگی۔ تیرے چرناں سیوا کراگی۔ نہ جئاگی نہ مراگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کنت کنتوہل اِکو وراگی۔ جس ویلے کنت منائگی۔ آپ اپنا بھیٹ چڑھائگی۔ دیونیت درشن پائگی۔ مایاں ہیٹ سرب تچائگی۔ زرگن ویکھ خوشی منائگی۔ اوگن کیتے بھل بخشائگی۔ انمل وست گھر اپنے اک اِکا منگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل اک سہائگی۔ محل اٹل اک سوہوے گا۔ پُرکھ اکال اوتھے اِکو ہووے گا۔ دوجا بیج نہ کوئی سوویگا۔ نہ کوئی ہسڈیگا نہ روویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دپک اِکو اک بلوویگا۔ اک مندر آپ سہائگی۔ سچھنڈ ڈیرہ آپ جناگی۔ کنت کنتوہل وڈ وڈیائیگا۔ ساچے پھل پریم برسائیگا۔ بھول وچھوڑا کدے نہ پائیگا۔ اپنا اصول اک سمجھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در مندر اک دکھائیگا۔ در مندر اک سہاویگا۔ بھگت بھگوان میل ملاویگا۔ اندر باہر اِکو نظری آویگا۔ دوجا قدم نہ کوئے اِکاویگا۔ واری صدقے گھولی، گھولی گھول گھول گھماویگا۔ تیری سوہنی سچھی ڈولی، اپنے مندر وچ رکھاویگا۔ متمکھ کوئے نہ مارے بولی، کوڑی کریا پندھ مُکاویگا۔ توں ہوئی ہوئی بولیں، ساچی سکھیا اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اِکو مان رکھاویگا۔ در دوارے جس ویلے جاؤں گی۔ پر بھ تیری اوٹ تکاؤں گی۔ دوجا نظر تھلے نہ کوئے لیاؤں گی۔ نار دھاگن نہ روپ وٹاؤں گی۔ سہاگن کنت اک ہنڈھاؤں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ

جگاؤں گی۔ جد دوارے میرے آؤگے۔ بچھلا ڈکھ بھلوگے۔ نکھ اکو اک ساچا پاؤگے۔ رس بھوگ اک جناؤگے۔ سوہنگ چوگ سچ چکاؤگے۔ درس
اموگھ درشن پاؤگے۔ جنم کرم دی حرص گواؤگے۔ عرش فرش چرناں ہیٹھ دباؤگے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر
مندر ڈیرہ لاؤگے۔ گھر مندر پوڑی چڑھوگے۔ سوہنگ ڈھولا سارے پڑھوگے۔ پرکھ ابناسی لڑ پھڑوگے۔ بن کرنیوں پار تروگے۔ کلجگ مرنی کدی نہ
مروگے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مندر بہہ بہہ خوشی کروگے۔ جد پوڑے آپ چڑھاوینگا۔ انگلاں نال لگاوینگا۔ پلو اپنا
نام پھڑاوینگا۔ پریم پریتی جاج سکھاوینگا۔ پچھلی نیٹی سرب بدلاوینگا۔ کایا ٹھانڈی سیت کراوینگا۔ من جت اپنی جت دکھاوینگا۔ کر کے ہت، میل ملاوینگا۔
لہنا چھے بچھلا نت، آگے اپنے راہے پاوینگا۔ جے ویکھئے تے ندری آئیں دس، مہر نظر اٹھاوینگا۔ سانوں دس پر بھ کس نوں لے جاویں نال ہت، ساچی
ڈولی کس بہاوینگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر مندر کون سہاوینگا۔ جو در میرے تے آئینگا۔ نیوں نیوں سجدہ سپس
جھکائینگا۔ سوہنگ ڈھولا گائینگا۔ سو ڈولی چڑھ جائینگا۔ سری بھگوان کندھ اٹھائینگا۔ وارو واری لے کے جائینگا۔ چرن دوار آپ بہائینگا۔ وشن برہما شو راہ
تکائینگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شکر منائینگا۔ بھکت بھگوان اکو در بہہ کے مندر اک وڈیائینگا۔ جو شبدی گیا کہہ کے، سو جوتی میل ملائینگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ آپ رنگائینگا۔ سانوں دس پتہ ٹکانا، پر بھ اپنا بھو کھلائینا۔ جتھے کوئی نہ تیجے راجا رانا، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائینا۔ کسے
ہتھ نہ آئی سگھڑ سیانا، من مت بدھ چلے نہ کوئے پتھرائینا۔ بے انت بے پرواہ تیرا کون محل اٹل اچ نشانہ، جس مندر آسن سنگھاسن سو بھاپائینا۔ کرپا
دس دے آؤنا جانا، آؤندیاں جانڈیاں دیر لگے نہ رائینا۔ کرپا کر سری بھگوانا، صاحب سنگر رہیا سمجھائینا۔ جن بھکتو گاؤ سوہنگ گانا، ت میرا میں تیرا،
دو جا نظر کوئے نہ آئینا۔ آپے بنے ونجھ مہانا، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائینا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا شبد بانا، سری
بھگوان اپنی سیو کمائینا۔ شبد بانا کیہرا رنگ، پر بھ اپنا دے سمجھائینا۔ کس بدھ اندر جائے لگھ، آئیے چائیں چائینا۔ ڈھولا گاؤنا سوہنگ سد، چھند اکو اک
وڈیائینا۔ سرت سوانی سرتی وچوں لئے کڈھ، مورت اکال دے وڈیائینا۔ بچھے خالی چھڈے ہڈ، پنج تت کم کسے نہ آئینا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے

لد، جگ چوکڑی اپنا پھیرا پائیا۔ کلج اتم ایسے کارن بھگت سہیلے جیوندے سد، انند کارج دتا کرایا۔ آگے رہن نہ دتی کوئی حد، دین مذہب بے دتے تڑائیا۔ درشن کریورج رچ، سری بھگوان نظری آئی۔ سوہنگ ڈھولا گاونا گج، اچی کوک کوک سنایا۔ سچکھنڈ مندر بہنا سچ، پچھے سکے نہ کوئے ہٹایا۔ ملنا میل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ دیونہار وڈیایا۔ نارکت دوہاں دا ملے اکو جہا ہتھ، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ اک دوجے دے ہون وں، پلو سکے نہ کوئے جھڈایا۔ پریم پریتی دین رس، رس اکو اک درسایا۔ جد ویکھن تے پین ہس، نیتزنین نہ نیر وہایا۔ ناتا رہے نہ تت اٹھ، نو دوار نہ کوئے وڈیایا۔ دسم دوا ری ستر بیٹھے گھت، سچ سہنجنی ملے وڈیایا۔ سُن اگم کہے بس، بستہ اپنا دئے بندھایا۔ وشن برہما شو سناون جس، گرگھ آگے جاؤ میرے بھایا۔ سچکھنڈ وسے پُرکھ سمرتھ، زرگن اپنا آسن لایا۔ اوہدی چرنیں جاؤ ڈھٹھ، جس چرن دوارے نانک کیرا بیٹھے آسن لایا۔ جا کے سر پٹاں اُتے دیو رکھ، ڈکھ اپنا دیو سنایا۔ پر بھ کرپا کر جھٹ، تیرا وچھوڑا جھلیا نہ جائیا۔ آگے لوڑ نہ رہے پنج تت کایارت، مات گر بھ نہ پھیرا پائیا۔ دروہی ساڈی ہوئی بس، لکھ چور اسی جوُن نہ پھیر بھوایا۔ تیرے درتے آکے تیرے رہیے وں، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جے ساڈے اُتے پوے شک، باہوں پھڑ کے باہر دے کڈھایا۔ سانوں جیو جنت رہے ڈک، سارے رہے مات سمجھایا۔ تسیں پچھے جاؤ ہٹ، کیوں بیٹھے وقت گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے در ملے سرناہیا۔ در سرن سرنائی پاؤگے۔ دھی جوئی روپ وٹاؤگے۔ سوہرے پیکے اکے گھر ہنڈھاؤگے۔ پچھلے لیکھے سرب چکاؤگے۔ بھرم بھلکھے دُور کراؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، کنت کنتوہل ایکا انگ لگاؤگے۔ کنت کنتوہل اک اکھوایگا۔ شبد پنھوڑا اک جھلایگا۔ رنگ گوڈھانام رنگایگا۔ ساچا چوڑا ہتھ پہنایگا۔ مورکھ موڑھا چتر وکھایگا۔ ناتا کوڑا توڑ تڑایگا۔ دُور نیڑا پندھ مکایگا۔ حاضر حضور نظری آئیگا۔ عاشق معشوق دوہاں مکھ شرمایگا۔ زرگن زرگن سُن کوک، سرگن سرگن موہ مٹایگا۔ اپنا دیوے سچ ثبوت، ثالث اکو اک اکھوایگا۔ گھر آوندیاں ملے محبوب، بیوی کھونت اک ہنڈھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پروردگار دیا کمایگا۔ پروردگار ویکھ سوانی، ونی بہو اکو اک وڈیایا۔ زرگن نرنکار نرنکار بنھائے کئی، شبدی ڈوری گنڈھ پوایا۔ گرگھ کرے قبول کافی انھی، نیتزہن دئے وڈیایا۔ جو صاحب سنگر پورے

اُتے مٹی، کوچھی کملی گلے لگائیا۔ جگت سوہنی نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کُنٹاں پھرے بھٹی، در ڈھوئی کوئے نہ پائیا۔ صاحب سنگر دین دیال اوگنہاری انتم ڈٹی، ڈنڈا اکو سر لگائیا۔ روٹی کھان نوں ملے چچا کھٹی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے ساچے پھر، گر چیلے ویکھے اندر وڑ، بھگت بھگوان لگائے جڑ، بوٹا اکو اک وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا داتا دان، دیاندھ ٹھا کر سوامی، سرب جیاں گھٹ انتر جامی، امرت پیائے ٹھنڈا پانی، بودھ اگادھ سنائے بانی، گرگھ بنائے چتر سنگھ سنجی رانی، شاہ پاتشاہ گھر اپنے لئے بہائیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ ہر دو پھرالا ضلع جالندھر *

سچ دوار سوہنا رنگ، سو صاحب بنت بنائیا۔ چھپر چھن نہ کوئے کندھ، چار دیوار نہ کوئے رکھائیا۔ روس نہ سورج چند، تارا منڈل نہ کوئے وڈیائیا۔ ست دیپ نہ نو کھنڈ، برہمنڈ ویس نہ کوئے وٹائیا۔ وشن برہما شو کوئی نہ وسے سنگ، سگی نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نام وجائے نہ کوئے مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلائییا۔ شاہ پاتشاہ سورا سر بنگ، شہنشاہ اکو آسن لائییا۔ آد جگاد اپنا جانے اک انند، انند اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چو کڑی مُکا ونہارا پندھ، وڈ پاندھی بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیا۔ ساچا گھر سوہنا نور، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ داتا جودھا دانی سور، صاحب سنگر ڈیرہ لائیندا۔ آسا منسا سب دی پور، پر بھ پورن کھیل کرائیندا۔ وسنہارا نیرن دور، گھر اکو اک وڈیائیندا۔ گھر گبھیہر ظاہر ظہور، ظاہر اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محل اٹل اک سہائیندا۔ ہر دوار سوہنی دھار، سو پڑکھ زرنجن آپ بنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، بھيو ابھید نہ کوئے گھلائییا۔ جو گیا سو ڈگا چرن دوار، اُپر اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوت میل نہ سکے کوئے چتکار، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائییا۔ دھوڑی منگن سارے چھار، خاکی ٹگا مستک لائییا۔ دیا باقی کملاپاتی اک اُجیار، ساچے مندر رہیا ٹکائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وسے بے پروا ہیا۔ سچ محلا سوہنی بنت، ہر سنگر آپ بنائیا۔ جس گرہ ملے زہر نرائن سچا کنت، کنت کنتوئل وڈ وڈیائیا۔ بن کرپا کوئی نہ ویکھے سنت، کوٹن

کوٹ دھیان لگایا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہاناں صفت، رسنا جہوا سوبلا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، آنت کہن کوئے نہ آیا۔ سوہنا مندر سوہنی بیج، سہنجی رت سہا میندا۔ شبد اگم سنہیہرا بھج، اکھ پر تکھ گھلا میندا۔ کنت بھتارا نرگن ایک، ایککارا پردہ لاہندا۔ ہرجن سجن لئے ویکھ، پیکھت خوشی منا میندا۔ روپ رنگ نہ کوئے ریکھ، انہو پرکاش کرا میندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در آپ سہا میندا۔ مندر در وڈا نکا، نکا وڈا آپ بنا یا۔ جس جن دیوے مستک نام نکا، تس گھر ساچا دئے دکھایا۔ مہر نظر جھولی پائے بھچھا، بھکھک پوری آس کرا یا۔ بھگت بھگوان ونڈے حصہ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دیونہار وڈیا یا۔ گھر مندر اُچ منار، مہما کتھ کوئے نہ پانیا۔ وسے داتا نرگن دھار، جوتی جوت جوت رُشایا۔ بھگتن مینا ایککارا، اکل کلا در سائیا۔ ساچی ریتا وچ سنسار، صاحب سنگر آپ چلا یا۔ ٹھانڈا سیتا کر پیار، اپنے انگ لگایا۔ لگی پریتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ بھگت جاناں دکھائے سچ سچی دھر مسال، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیا یا۔ ہر مندر کہے میرا سوہے روپ، پر بھ دیونہار وڈیا یا۔ میں ویکھاں اٹھ اٹھ چارے کوٹ، نیتز نین اٹھایا۔ سر شٹ سبائی جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نہ کوئے وڈیا یا۔ جنہاں اُپر دین دیال سوامی گیا تھ، ہر داتا دیا کمایا۔ امرت جام پیایا گھٹ، گھٹنا کوئے رہن نہ پانیا۔ دئی دوتی کڈھ پھٹ، اکو در میل ملا یا۔ سو میرا راہ رہے پچھ، نیتز نین نین اٹھایا۔ کون ویلا پر بھ گودی لئے چک، لوری دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر اکو سوبھا پانیا۔ اکو مندر ہووے سوبھا ونت، سری بھگوان آپ سہا میندا۔ جس گرہ اکو نام اکو منت، اشٹ گردیو اکو نظری آ میندا۔ جس گھر اکو صاحب نر نرائن کنت، دیور جیٹھ رنگ نہ کوئے دکھایا۔ اکو چولی اکو ڈولی اکو رنگ چڑھے بسنت، اکو ایککارا ویکھ دکھایا۔ اکو بانی اکو پانی اکو رانی، اکو سری بھگونت ویکھ دکھایا۔ اکو کتھا اکو کہانی، اکو جانے کھیل مہانی، ہر خالق آپ کرا میندا۔ اکو دیونہارا پد نربانی، نربان پد آپ جنایا۔ اکو کر نہار چھانی، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھجایا۔ اکو میل ملائے ساچے ہانی، جوڑی جوڑا اک بنا میندا۔ ایکا ستا لمیاں تانی، نیتز اکھ نہ کوئے گھلا میندا۔ تس صاحب چرناں قربانی، جو آد جگاد جگ اپنا کاج رچا میندا۔ دیونہارا دھر فرمائی، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ جو لیکھے لائے جو بن جوانی،

بال بڑھیا بھیو مکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر دوارا اک دکھائیندا۔ مندر دوارا اوچو اوچ، اگم اتھاہ وڈیائیا۔ نہ کوئی گلی نہ کوئی کوچ، در دروازہ نظر کسے نہ آئی۔ بن سنگر کرپا کوئی نہ سکے بوجھ، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگایا۔ گرگھ ہر جن ہر پریتی جائے جھوٹھ، بن سیوک ساچی سیو کمائی۔ لیکھا چکے ایک دوج، دو آ ایک ایک گنڈھ پوایا۔ سو صاحب سنگر ساچی دیوے سوچھ، سرت شبد کر گڑمائی۔ گھر مندر ملے محبوب، محفل اکو اک لگایا۔ ہوئے پرکاش حجرہ عروج، عرش نورو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا بھگت سہارا، بھگون اکو اک دکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہہکنک اوتارا، آوت جات جات آوت اپنا کھیل رکھایا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ ہر دو پھرالا ضلع جالندھر *

ہر مندر رنگ عجائب، عجب لیلیا آپ رچایا۔ گلیا رہے ہو کے غائب، نظر کسے نہ آئی۔ ناؤں رکھ سچا صاحب، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کرے کھیل اک اکلا واحد، لاشریک کار کمائی۔ اپنا جانے قانون قواعد، محکم اکو اک ورتایا۔ نہ کوئی دوجا دسے اوتھے نائب، نر نرنکار اپنی کل ورتایا۔ دو جہاناں بن مصاحب، دھر فرمانا محکم جنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اپنا جانے سچ روانج، اشارہ اشارے نال سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نور خدایا۔ نور محل پروردگار عجیب، وچ عظمت آپ لکائیندا۔ دور نیڑے نہ کوئے قریب، پاندھی پندھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ وسنہارا لاشریک، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائیندا۔ رکھنہارا نت اڈیک، مرید مرشد راہ تکائیندا۔ نبھاونہارا سچ پریت، سرن سرنائی اک دکھائیندا۔ جنانوہارا ڈھولا گیت، میرا تیراگ لائیندا۔ ویکھنہارا ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیندا۔ بدلاونہارا اپنی پیٹھ، کروٹ اپنی آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی آد جگاد لئے جیت، جت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ محل اٹل اک انیت، ترے کال درسی آپ سہائیندا۔ بھگت بھگوان ساچی پریت، بن مندر مسیت آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک وڈیائیندا۔ گھر مندر سچ انڈھ، جگ نیتر نظر نہ آئی۔ کایا اندر دس کے گئے سوا گٹھ، انگشت اکو ناپ نپایا۔

باشت آگے ہو کے رہیا بچھ، میری ونڈ کون سمجھائی۔ میں وی نیواں ہو کے جھک، نیتز نیناں دھیان لگائی۔ نکا ہو کے زرنکار رہیا لگ، نظر کسے نہ آئی۔ اپنی کرپا آپے پئے ٹھہ، جننی دیوے نہ کوئے وڈیائی۔ زرنل کر پرکاش جوت، نورو نور رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ہر مندر کہے میری سوہنی ماٹی، اکو وار پوچ پوچائی۔ پُرکھ اکال میرا باڈھی، گھاٹ ساچی لئے گھڑائی۔ رکت بوند نہ کوئی ہاڈی، لہو مجھ نہ کوئے دکھائی۔ مات پت نہ کوئی دادی، نانانا نی نہ کوئے اکھوئی۔ نہ پڑوسی نہ کوئی گوانڈھی، چاچا تایا نہ کوئے اکھوئی۔ نہ پتیلا کرچی ہانڈی، تھالی چھٹا نہ کوئے دکھائی۔ سونا روپا نہ کوئے چاندی، لال جوہر مانک موتی، نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی گولی نہ کوئی باندی، نین مران سنگ نہ کوئے رکھائی۔ نہ کوئی موئی تند پراندی، چوڑا کنگن نہ کوئے رکھائی۔ نک نتھ نہ بلاک سہاندی، متھے نکا نہ کوئے لٹکائی۔ پریم پیار دا اکو ڈھولا گاندی، پر بھ تیرے سرن ملے سرنائی۔ نہ کچھ پیندی نہ کچھ کھاندی، تن اوڈھن نہ کوئے رکھائی۔ نہ تھکی نہ کوئے ماندی، منزل منزل اپنا پنڈھ مکائی۔ نہ ہسے نہ روندی جاندی، نینی نیر نہ کوئے وہائی۔ ٹوہی ٹوہی کر گرانندی، پر بھ اکو سچا ماہیا۔ جس دے وچھوڑے وچ سدا پچھتاندی، پسچا تاپ سکے نہ کوئے مٹائی۔ دھن بھاگ پر بھ کرپا کر اپنے دوارے کچھ لیاندی، ڈوری نام پریم بندھائی۔ نت نت اٹھ کے درشن پاندی، حرص ہو س رہی نہ رائی۔ کر نمسکار بھلاں بخشاندی، بخش بخشہار تیرے ہتھ وڈیائی۔ ندھڑک ہو کے بیج سہنجی سو جاندی، سویرے اٹھ رڈکنا کوئے نہ پائی۔ جس ویلے پر بھ چرن دھیان لگاندی، میری اگلی پچھلی سرت رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھایا ساچا گھر، جس گھر وڈیاں دکھ رہے نہ رائی۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گربچن سنگھ دے گرہ ہردو پھر الا ضلع جالندھر *

درشن پیکھ ہوئی نہال، نیتز نیناں رنگ گلائی۔ پر بھ ساچا دین دیال، لیکھے لائے شاہ کنگالیا۔ سچ کٹھالی دیوے گال، نام سہاگا اُپر ڈالیا۔ کنچن کرے گرگھ لال، رنگ چڑھاوے لالو لالیا۔ بہائے سچ سچ دھر مسال، چرن کول اک دکھالیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اکو

مانیا۔ مان دیوے در دربار، در گاہ ساچی دے وڈیاںیا۔ سچ پریتی اِکو پال، پالک ہوئے سبئی تھانیا۔ پھل لگائے ساچے ڈال، رس امرت وِچ بھرائیا۔ نیڑ نہ آئے جگت کال، گر اس آنت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اِک وکھائیا۔ درشن پیکھت آتم سیت، ست ست وڈیاںیا۔ سمجھ آئی کویں لگے پریت، ساچی سکھیا ہر درڑائیا۔ گر چرن دھوڑی مستک اِکا لاؤ ٹھیک، کوڑا ٹھیکر دے بھٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ گیت، گوہند ملے چائیں چانیا۔ صاحب سچے دی اِکو ریت، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے درس ترپت کرائیا۔ کر درس مٹیا اندھیارا، اندھ رہن کوئے نہ پائیا۔ من واسنا رُپ نہ ہوئے ہینسیارا، مینکڑ رکھے نہ کوئے رائیا۔ در درویش بنے بھکھارا، نام منگے چائیں چانیا۔ دے وست اموک تھارا، تھر درباری تیری وڈ وڈیاںیا۔ تُوں جتیا میں ہارا، میری ہار تیری سرناںیا۔ تُوں شتوہ دریا ساگر ڈو نگھی غارا، گھر گمبھیر تیری وڈیاںیا۔ تُوں کنت کتوہل ہوں پُرکھ پُرکھوتم تیری نارا، نر نرائن تیری اِکو اوٹ تکائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی میت مُرارا، ہوں بالک رُپ سکھائیا۔ تیرا تخت سچ سلطان سوہے سچ دوارا، ہوں چرن رین دھوڑی اِکا مستک منگ منگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سکدارا، ہوں چوہدار سیوک جگ تیری سیوکمائیا۔ تُوں نادشبد دھنکارا، ہوں گا گا شکر منائیا۔ تُوں صاحب سجن سرجنہارا، ہوں بھکھک در در الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھایا سچ اِک دوارا، جس پیکھ ڈکھ رہیا نہ رائیا۔ نیر پیکھت پایا اند، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ناتا تئیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِکو نظری آئیا۔ چم درشی نہ پئے جم، اشٹ سنگر دے سمجھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بیڑا بنھ، کایا اِجڑی بستی آتم پر ماتم وکھا اِکو ہستی، قیمت کرتا کوئے نہ لائیا۔ اپنی قیمت دے سستی، سستا سودا کوئی نہ اوکھا، صاحب ملن دا اِکو موقع، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن پورا کرے شوقا، شان کرے دُون سوائیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ ہر دو پھر الا ضلع جالندھر *

تیل پانی داسگن روک، ہر روکڑ نام جھولی پائیندا۔ رسنا گاؤ سوہنگ سلوک، ہر بھکھیاں بھکھ مٹائیندا۔ جس نوں دیکھن لوک پرلوک، وشن برہما شوئین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھارا آپ سمجھائیندا۔ گرگھ سچے بنے لاگی، رہے سگن منائیا۔ سری بھگوان سازن سازی، دیونہار وڈیائیا۔ اندروں باہروں رہو راضی، ڈکھ رہے نہ رائیا۔ آگے لیکھا چلیا پنڈت قاضی، قضا نیڑ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ تیل کہے میں چو آچو آ، بوند بوند ٹپکائیا۔ پر بھ چرن دوارے بہہ کے روآ، اپنا حال سنائیا۔ گرگھ میتوں لے کے آئے تیرا ڈھوآ، در تیرے بھیٹ چڑھائیا۔ تیری سنگت دی دھوڑی خاک ہوآ، اپنا مان گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پانی کہے میں بھریا پانی، پگھٹ اپنا پھیرا پائیا۔ گرگھ سنگھ سبھی سوانی، سر اپنے کنبھ لکائیا۔ لے کے آئے در دربانی، در ساچے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در آیا واہو داہیا۔ در آئے کٹورے کیتا بند، گڑوی ہتھ لکائیا۔ اندرے اندر گاؤندے تیرا چھند، باہروں میری شکل دکھائیا۔ میں ہتھوں پٹیاں ہتی دند، من میرے چاؤ گھنیرا آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا موہے بھائیا۔ گرگھ آیا پانی لے کے، بوند بوند برسائیا۔ میں گنگا جمنائستی گوداوری آیا کہہ کے، ایکا لھم سنائیا۔ میں پاؤنا مان پر بھ سرنائی ڈھیہہ کے، تہاڈا مان کوئے رہن نہ پائیا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی ہر سنگت نال آیا لے کے، لگے بدھے اپنے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے دین دیال، سگن اپنا پور کرائیا۔ گرگھ آسا آسا لال، گر میج رہیا سمجھائیا۔ پھر انگلی چل نال نال، جگت وچھوڑا پنڈھ مکھائیا۔ پر بھ ساچے دی ساچی دھر مسال، گرگھ ساچے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آو لاگیو تہاڈے دیوے لاگ، سری بھگوان آیا بے پرواہیا۔ جوں تیس سوہنگ بول لاہی جاگ، توں تہاڈی سرت کھلائیا۔ دسویں دال تھلے ڈاہی آگ، اگنی ہون دکھائیا۔ رل مل ڈھولا گایا کنت سہاگ، سری بھگوان وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ لاگیاں دیوے لاگ اپارا، سری

۳۲۰

۳۲۰

بھگوان دیا کمائیندا۔ اٹھے پہر رہے خُمارا، نام خُماری اک چڑھائیندا۔ میل ملاواں یاراں نال یارا، یاری اگو گھر جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ اوہ دیکھو دال دانے بھڑکے، اُچی ٹپن گدن خوشی منائیا۔ سانوں کھان آئے رل مل والے رُڑکے، روڑ وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر سنگت نال ہیئے جڑکے، جوڑی صاحب سنگر آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمائیا۔ اوہ دیکھو بھاجی نیتز وہائے نیر، چھہبر اگو لائیا۔ گرگھاں میٹوں چھریاں چاکوآں نال دتا چیر، میرا انگ انگ کٹائیا۔ میں پھر نہیں ہوئی دلگیر، کیوں میرا چھایا میٹوں نظری آئیا۔ میرے وڈے بھاگ رل مل کھاؤن میرے ویر، آپ اپنی ترسنا بھکھ بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اوہ دیکھو ہسے لون ہلدی مریج، کڑوارنگ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، دوش کسے اُتے نہ لائیا۔ پر بھ صاحب کیتا ترس، میری سیوا اک سمجھائیا۔ میری کوئی نہ آوے پھٹک، کوڑا رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ میٹوں کوئڈے ڈنڈے وچ جھٹک، میرا جھٹکا دتا بنائیا۔ پھر ہانڈھی وچ دتا پرت، کڑچھے نال دتا ہلایا۔ میں لون لون وچ رچ کے رہن نہ دتا فرق، آپ اپنا دتا مٹائیا۔ دھن بھاگ بے گرگھاں میرے اُتے کیتا ترس، میری سیوا اپنے لیکھے لین لگائیا۔ میں پھیر نہ آواں لوک مات پرت، جن بھگتاں نال جاواں چائیں چائیا۔ پر بھ ساچے دا کراں جا کے درس، جس ڈٹھیاں دُکھ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اوہ دیکھو ہسے رووے دُدھ چاول، من چاؤ گھنیر رکھائیا۔ پر بھ صاحب ملیا ساول، سندر موہنی رُپ وٹائیا۔ پریم پریتی پچھے ہوئے باول، بؤرے ہو رہے جنائیا۔ دیکھو مریدو مُرشد ملیا کامل، کملیاں کوجھیاں اپنا رنگ دکھائیا۔ اس دے تھم تے کرو عامل، عمل اگو اک جنائیا۔ ندھڑک ہو کے پھڑو دامن، پٹو اپنی گنڈھ بنھائیا۔ گنڈھ کوئی نہ پاوے باہمن، براہمن نیڑ کوئے نہ آئیا۔ دُلھا دُلہن آہمنو ساہمن، سنگھ کرے گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اگنی کہے پر بھ دیکھ پیار، میں اپنا آپ جلايا۔ دھواں دھار کیتا پار، جوتی نور اک رُشنائیا۔ انگ انگ دتا ساڑ، استھیاں ہڈیاں راکھ بنایا۔ پھر تیری سنگت دا بھوجن کیتا تیار، میری سیوا لیکھے لایا۔ میں دساں سچ وہار، گرگھاں ایہہ جنایا۔ جس کرنا سچ پیار، میتھوں سکھیا لو میرے بھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔

اودھر آٹا رہیا واجاں مار، اُچی کوک کوک سنایا۔ میٹوں بڈھیاں نڈھیاں مکیاں مار مار کیتا خوار، جل پانی وِچ رلایا۔ ہتھیں کھچن وارو وار، دھو دھو
 میری سرت بھلایا۔ جس ویلے ہوش نہ رہے اُتے پانی دا توکا دین مار، پھیر دوہاں ہتھاں نال پھڑ کے دین اُلٹایا۔ دوہاں گھسناں دا پاؤن بھار، پوٹا پوٹا
 میرے وِچ دھسایا۔ میں تھلے روواں کراں پکار، تیری مٹاں اک رضایا۔ توں مہر کیتی داتار، میری دھار اک رکھایا۔ گنھ گنھ کے کرتیار، اُپر پردہ
 دین پانیا۔ کٹھیاں ہو کے دو چار، پنج ست کرن صلاحیا۔ پھڑ کے میٹوں گیڑا دیون وانگ گھمیا، تلیاں اُتے رہیاں بھوایا۔ تھوڑا جھاسکا آٹا دھوڑن نال
 کرو چار، میری شکل دین بدلایا۔ پھیر دو ہتھاں دی مارن مار، گھڑ گھڑ میرا منہ بھوایا۔ میٹوں لما چوڑا کر کے ویکھن ہویا تیار، بیٹھے ہتھاں اُتے لٹکایا۔
 اودھر سنگھ گردھارا اگت بال کرے تیار، لوح تتی تت وکھایا۔ ہسڈیاں ہسڈیاں میٹوں اُتے دین ڈال، میرا پاسا تویاں اُتے تپایا۔ پھر پھڑ کے گھر چنے
 میرا اُلٹا کرن وبار، بچیا کسے پاسوں رہن نہ پانیا۔ میں کراں حال پکار، میری سنے کوئے نہ رانیا۔ اودھر چھیتی پئی دال، ایدھر جلدی کرو سارے بیٹھے
 دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تڈھ بن دیوے نہ کوئے وڈیایا۔ دو پاسے میٹوں دے کے سیک، میرا تن من تت جلا یا۔ پھیر
 کر کے ساچا ہیت، تتی توی توں باہر کڈھایا۔ پھڑ کے کپڑیاں وِچ دتا لپیٹ، میرا ساہ نکل نہ سکے ریا۔ زرگن میں میٹوں رہیا چیت، اکو تیرا دھیان لگایا۔
 اپنے کھان دی خاطر میرے نال کسے نہ کیتا ہیت، میرا ڈکھ نہ کسے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس
 رکھایا۔ پک پک کے ہویا تیار، پھیر میٹوں ملی وڈیایا۔ کھان بیٹھے جیو سنسار، ترسنا بھکھ رکھایا۔ ونڈی جاون وارو وار، گنتے گنت نہ کوئے گنایا۔ میں
 وی تکدا رہیا جگ چار، بھروسہ تیرا صدق رکھایا۔ جس ویلے آویں کلکی اوتار، تیرے اگے دیاں ڈھایا۔ میں سڑدا سڑدا ہوواں ٹھنڈا ٹھار، میٹوں اگنی
 پوہ نہ سکے رانیا۔ تیری چرن پریتی کراں اک پیار، پاربرہم تیری سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیایا۔ بھکھے سُن رُل
 کے، رُل مان سرب جگ پانیدا۔ میٹوں کھادھا جیواں سادھاں سنتاں بھن کے، تیرا شکر نہ کوئے منانیدا۔ میں آیا تیری پکار سُن کے، جن بھگتاں
 ڈیرہ لائیندا۔ میٹوں سینے نال لگاواں گھٹ کے، تیرا پچھلا ڈکھ منانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل نال

بھگتاں جڑ کے، بھگتاں نال جڑ کے جوڑی اپنی اک بنائیدا۔ بھلکے بھاجی دال جد گرکھ کھاؤن گے۔ اُس ویلے میرا نام دھیاؤن گے۔ تیرا دکھ دُور گواؤن گے۔ تیرا جنم لیکھے لاؤن گے۔ سرن ساچی اک درساؤن گے۔ مرن ڈرن بھے مٹاؤن گے۔ ترنی ترن گود بہاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا سگلا سنگ رکھاؤن گے۔ جس ویلے گرکھ میٹوں پھڑنگے۔ پہلوں پر بھ دا ڈھولا پڑھنگے۔ پھیر انگل انگوٹھا میرے اُتے دھرنگے۔ نہ جیونگے نہ مرنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیری سرنی پڑنگے۔ جدوں انگلیاں نال توڑنگے۔ پر بھ تیرے نال جوڑنگے۔ انگوٹھے نال مروڑنگے۔ میرا پلو کدے نہ چھوڑنگے۔ اپنی ترسنا بھکھ اِکو لوڑنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے نالوں نہ کدی وچھوڑنگے۔ میٹوں دال نال لگاؤن گے۔ رس اپنا اک بناؤن گے۔ ہسّ ہسّ منہ وچ پاؤن گے۔ جس پار برہم دا گاؤن گے۔ میری پچھلی بھل بخشاؤن گے۔ اپنی ترسنا بھکھ مٹاؤن گے۔ پھر میرا شکر تیری جھولی پاؤن گے۔ ویلے آنت نہ جاوَن مکر، سچ گواہی دے میٹوں جھڈاؤن گے۔ میٹوں نہ جانو سکا مکر، میرے ٹکڑے ویکھ گرکھ مارگ اک درساؤن گے۔ او سُن آٹے تیری ہوئی روٹی، پھلکا روپ وٹایا۔ اگنی تا کے کڈھی واسنا کھوٹی، تیرا سچ روپ وٹایا۔ جن بھگت کھان تیری بوٹی بوٹی، کھا کھا پر بھ دا شکر منایا۔ تُوں چڑھنا اُپر چوٹی، جس گھر سنگر ڈیرہ لایا۔ ویکھیں مت نہ کریں ہو چھی، اِنج دا ویلا پھر ہتھ نہ آیا۔ تیرے پار کرن نوں تھوڑی سنگت بہتی، بہتا جگت کم کسے نہ آیا۔ جو سرت سوانی پر بھ ہانی کول پھنچی، سو تیتوں لئے ملایا۔ تُوں جاویں نال شوقی، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وواہ کرن دی خاطر تیتوں لکھ کے دتا پاتر، چٹھی اپنے نام پایا۔ سیوا کر لے ویلا آیا، اپنا مان گوائیا۔ گر چیل اِکو گھر وسایا، گھر ساچے رنگ رنگایا۔ دھی جوئی اِکو در بہایا، سوہرا پیا نظر کوئے نہ آئی۔ رنگ رنگیلا اک رنگیلا، انڈھڑا آپ چڑھایا۔ پار برہم بن وسید پھیرا پایا، دلیل کسے نہ وچ دوڑایا۔ چھیل چھیلایا ہوئے سہایا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگت قید نال رلایا، ملیا میل بے پرواہیا۔ جیو جی کا پندھ مُکایا، مہر نظر اٹھایا۔ ڈوری تند اک بندھایا، گانا سگن وکھایا۔ ساچا چھند اک سناہیا، سوہنگ ڈھولا گایا۔ گرکھ پنگت آپ بہایا، گر سکھ سخیاں ویکھن چائیں چائیا۔ پریم سروارنا دے سمجھایا، پیسا دھیلا ونڈ ونڈایا۔ سب دی جھولی دے

بھرایا، کئی کئی گنڈھ دکھائی۔ ساچی ڈولی دے چڑھایا، مہربان ہو سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ڈولی کہے میرے چمکن تارے، میرا رنگ رنگ دکھائی۔ چاروں گنٹ میرے نظارے، نیتز نین دیکھ شرمائی۔ میٹوں وینہدے ویاہے کوارے، سارے بیٹھے دھیان لگائی۔ کون ڈولی ایہہ شنگارے، پریم پریتی سیو کمائی۔ جس داراہ نگن جگ چارے، چاروں گنٹ نین اٹھائی۔ جس نوں دیکھن گر اوتارے، گیت گوہند الائی۔ جس دے دُور دُراڈے نظری آون نظارے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائی۔ ڈولی کہے میرا رنگ انمول، نظر کسے نہ آیا۔ سری بھگوان بن وچولا، میری سیو کمایا۔ نہ پردہ نہ کوئے اوہلا، نیتز اکھ نہ کوئے شرمایا۔ میرا دیکھو بدلایا چولا، انگی چولی اپنا رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ڈولی کہے میرے کلیرے چھنکن، دُھنکار اک سٹائی۔ میری سار نہ پائے کوئی من تن، بدھی بھو کوئے نہ آئی۔ اوہ دیکھو سری بھگوان دے ساچے گھوڑے ہنکن، سنب پیر رہے ہلایا۔ اپنی چال دکھاؤن مٹکن، مٹک مٹک قدم اٹھائی۔ ماڑے سواراں نوں منہ دے بھار سٹن، گرگھ ورلے بیٹھے آسن لائی۔ کوٹن کوٹ آدھ وچکارے لٹکن، چرن رکاب نہ کوئے لگائی۔ شبد شور دیکھ کے سادھ سنت کھسکن، بھجن واہو داہیا۔ پر بھ کا کھیل انوکھی تلکن، گرگھ ورا چرن لگائی۔ کوڑ گڑیارے سارے ولکن، نیتز روون مارن دھاپینا۔ گرگھ لاڑا دیکھ آگے نہ برکن، بیٹھن نیونیاں پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار وڈیائی۔ ڈولی کہے میں دیواں دلیل، اکو اک جنائی۔ میری عادت سدا اصیل، اصلیت دیاں دکھائی۔ میری صاحب آگے اپیل، میری سیوا لیکھے لائی۔ آگے پن نہ دیوے تعطیل، لیکھا لہنا جھولی پائی۔ میٹوں کرنی نہ پوے اپیل، عدالت وچ نہ پھیرا پائی۔ پر بھ ملے چھیل چھیل، شہنشاہ اپنی دیا کمائی۔ ہن لیکھا نہیں کرشن بھیل، سری بھگوان دیونہار وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی رہیا درڑائی۔ گرگھ کہن جس ویلے کھا کے رجھاں گے۔ پھر ڈولی ول بھجاں گے۔ لاڑے لاڑی سنے بہہ کے سجاں گے۔ اپنا پردہ آپے کجاں گے۔ پریم پریتی اندر بھجاں گے۔ ہو نگارہ نام وجاں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پھر صاحب میٹوں سداں گے۔ لاڑی لاڑا کٹھے ہون گے۔ جانجی گیت تیرا گاؤن

گے۔ نائی لاگی خوشی منوگے۔ تیل پانی پھیر چواؤن گے۔ مونیوں سوہنگ سوہنگ دھیاؤن گے۔ اگے ڈنڈا اک دکھاؤن گے۔ باہر اٹکاؤن گے۔ دچھنا اپنی جھولی پاؤن گے۔ پھر دروازیوں اندر لنگھاؤن گے۔ رل مل گیت پچھناؤن گے۔ دے سٹھنیاں رنگ دکھاؤن گے۔ اگلیاں پچھلیاں گلاں یاد کراؤن گے۔ جگت وچولے نین شرمائون گے۔ گرگھ سوہلے اک پرگٹوگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ رنگاؤن گے۔ جد ڈولی ساچی جاوے گی۔ گرگھ ناری اندر آسن لاوگی۔ چھن وچ کواری چھن وچ ویاہی، وواہ اکو گھر دکھاوگی۔ پریم پیار دی سانہ پٹاری، اپنے نال لے جاوے گی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ تکاوگی۔ ساچا راہ تھلگی۔ تھلگی تھلگی۔ سیری بھگوان دھیان رکھگی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے کھیل پُرکھ سمرتھے دی۔ جد سوہریاں گھر جاؤں گی۔ پنڈوں باہر ڈیرہ لاؤں گی۔ نیتز نین شرمائون گی۔ گھر دے سارے سد بہاؤں گی۔ کچھڑ چڑھ کے پھر جاؤں گی۔ ساچا سگن اک مناؤں گی۔ پانی اُتوں وار پیاؤں گی۔ گرو دوار متھا ٹیکن جاؤں گی۔ اپنے لیکھن لیکھ دکھاؤں گی۔ بن بھیکھن لکھ جگاؤں گی۔ در اکو منگ منگاؤں گی۔ دوجی تیج نہ کدے ہنڈھاؤں گی۔ کنت کنتھل اک مناؤں گی۔ سچ پنگوڑا جھول، خوشی اپنی جھولی پاؤں گی۔ پچھلا اگلا چکے مول، باقی پر بھ دے ہتھ پھڑاؤں گی۔ نہ کوئی عرض نہ کوئی ٹول، بن رقبہ اپنا رقبہ بند کراؤں گی۔ لاڑے لاڑی دا اک اصول، اصلیت وچ اکو انگ لگاؤں گی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا موہے ور، گرگھ گر میج گر کے رنگ سماؤں گی۔ صاحب سیس شنگار، شنگا سرب مٹائی۔ بھگت بھگوان دستار، دست دست بندھائی۔ شبد نام ونجار، دست ہٹ وکائی۔ گلشن مویج بہار، پت ڈالی پھل مہکائی۔ بلبل چہک کرے پکار، کوئیل کوک کوک سنائی۔ مور نچے ہو تیار، نیتز نیناں نیر وہائی۔ ساچی سخی کرے پیار، صاحب سنگر اک دھیائی۔ میلے اگم پار، لکھ نرنجن دے وڈیائی۔ پریم پریتی گل پھولن پائے ہار، دُلھا دُلہن اکو ڈور بندھائی۔ ایہتھے او تھے سچ پریتی نہج جائے نال، کایا مائی پچھوں پچھو کر، برہم برہم وچھڑ کدے نہ جائیا۔ لکھ چوراسی وچ جو پئی اوکڑ، سنگر پورا دے کڈھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ ہار کہے پر بھ میری گنڈھ توڑ، تیرے ہتھ وڈیائی۔ میں تند نال جڑیا میتوں گرکھاں نال جوڑ، جو تیری منگن سرنائیا۔ جے میتوں اپنیاں دی پے گئی لوڑ، میتھوں

دور رہیا نہ جائیآ۔ کیوں میٹوں رہیا وچھوڑ، تیتوں ترس ذرانہ آئیآ۔ میٹوں اینہاں دیاں چرناں ہیٹھاں روڑھ، میں سیوا لواں کمائیآ۔ جے توں آپ گیا بہڑ، پھر بھیکھ رہے کیوں رانیآ۔ ویکھیں درتوں نہ دیویں ہوڑ، تڈھ بن ہور نہ کوئے سہائیآ۔ کروٹ لے نہ دیویں روڑھ، رڑھیاں سکے نہ کوئے بچائیآ۔ جے توں آئیوں واگاں موڑ، شاہ سوار پھیرا پائیآ۔ جتھے غریب نمانے ویکھے کر کے غور، کیوں سانوں رہیا بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ بھل کہن ساڈی ڈور کٹ، کٹنہار اکھوائیندا۔ اسیں بھگتاں دی سیج سوپیے جھٹ، تھلے آسن اک لگائیندا۔ تیرے گرگھ نوں لگن نہ دینے سٹ، جو ساڈے اُتے چرن لگائیندا۔ بن قیمتوں ویکھے گرگھاں دے ہٹ، قیمت ساڈی نہ کوئے چکائیندا۔ جے ساڈے وچ نہیں کوئی مت، توں دے مت سرب سمجھائیندا۔ اسیں کہندے ساڈی لیکھے لگ جائے رت، کیوں توں اپنی رت گرگھاں نال پرنائیندا۔ ویکھیں صاحب ایٹھے نہ جائیں چھٹ، تڈھ بن راہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ اسیں نہیں رہنا تیتھوں اڈ، بھگت بھگوان میٹوں ایہہ سمجھائیندا۔ سانوں دکھ نہیں جس ویلے ٹاہنی نالوں دتا وڈھ، پر بھو تیرا دکھ جھلیا نہ جائیندا۔ بھوایں مارتے بھوایں رکھ، تیرے نالوں نہیں ہونا وکھ، دس سانوں کوں بدلینگا اکھ، اسیں لینا توں ساڈا دینا حق، جے پریم کردا گیا تھک، اُتے سوا کے تیرا تھکیواں دیاں گے لاہیا۔ توں بے شک ساڈے نال پریم کر انجھک، تیتوں کوئی مہینا لگے نہ رانیآ۔ کی کوئی تیتوں وی سکدا اے ڈک، پر بھو تیرے ہتھ سرب وڈیائیآ۔ نہ ڈال رہی نہ پت، نہ روپ رہیا نہ تت، نہ دھرم رہیا نہ ست، اکو تیری آس بیٹھے رکھ، کیوں وکھ رہیا کرانیآ۔ اگوں سری بھگوان کہے ہس، طعنہ نہ مار کر بس، تیرا لیکھا چکاواں ہتھو ہتھ، کراں کھیل ہو سمرتھ، جن بھگتاں جھولی تیتوں اکو وار دیواں گھت، دوہاں دے پریم پیار دی اکو رت، تیری خوشبو تیری سگندھی گر سکھ دی گر مت، گر سنگر میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب نے ہر سنگر دوارے چرن کولاں وچ جانا وس، دو جا مندر نہ کوئے وکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جن بھگتاں انند کارج کیتا نٹھ نٹھ، واہو داہی بے پرواہی پینڈا آپ مکائیندا۔

ایہہ کھان پین دا نہیں اکھ، بوہاری اپنا وہار دکھائیندا۔ رل مل ڈھولا گاؤ بھگت بھگوان دا جس، سنگر صاحب آپ سمجھائیندا۔ سب دے رنگے گئے ہتھ، خالی کوئے نظر نہ آئیندا۔ پرتو کسے نوں کوئی کچھ نہ سکے دس، پر بھ کی کی ساڈی جھولی پائیندا۔ سری بھگوان کہے اکو میں تہاڈے اندر گیا وس، جو کچھ میرا سو تہاڈی جھولی پائیندا۔ ہن کتھے جاؤ گے نٹھ، بھجیاں راہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ آگے ہو کے لوے ڈک، سنگر پورا بل دکھائیندا۔ ایہہ کھیل پڑکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی سدا نہ کامی اچرج ریتا ریتوان آپ دکھائیندا۔ سارے رل مل پلے بٹھو گٹھ، دتی گڈھ نہ کوئے گھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھنڈ بھٹ نہ کوئی نٹ، بازی گر سوانگی سوانگ نہ کوئے رچائیندا۔ پچھے چرن آگے گوڈے، کھیل آگم کرائیندا۔ گرگھاں ہردے سودھے، سدھ اپنی آپ سمجھائیندا۔ کوڑ گڑیا را پٹے بودے، بودی جنجوب سرب ویکھ دکھائیندا۔ بھگت بھگوان دے پتے جودھے، سوریر آپ بنائیندا۔ بھجے پھرن وچ پریم پیار موہ دے، مہبت اکو گھر بنائیندا۔ چرن کول نال چھوہ کے، چھوہر بانکے رنگ رنگائیندا۔ گرگھاں جہا آپے ہو کے، جن بھگتاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ ناڑ ناڑ ہاڈی ہاڈی پہلوں ٹوہ کے، پھیر اپنی وست ورتائیندا۔ دو جہاناں کولوں کھوہ کے، خالص اپنا ہٹ چلائیندا۔ سچ دواویوں کوئی نہ جاوے رو کے، رویاں آپ ہسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے کول کچھ نہ رکھے لکو کے، اپنے کول نہیں کچھ لکویا، خالی ہتھ دکھائیا۔ بھگتاں جوگا پر بھ آپ ہو یا، انہونی کار کمائیا۔ لے کے آیا ڈھر دا ڈھوآ، نام وست جھولی رہیا بھرائیا۔ ست ستوادی پنج بویا، امرت پھل اک دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا جگنتر نواں نرویا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مسائنگھ دے گرہ کوٹلی تھان سنگھ * *

سری بھگوان سچا سنگر، ست ست اکھوائیندا۔ دیوے وڈیائی گروگر، گر گر شبدی بھو کھلائیندا۔ بھگتی اندر بھگت جڑ جڑ، نرگن سرگن گنڈھ پوائیندا۔ سنت سہیلے مڑ مڑ، نرگن اپنے سنگ رکھائیندا۔ گرگھ منتر پھر پھر، بھو ابھید جنائیندا۔ گرگھ لیکھا دھر دھر، دھر سنجوگی میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ سنگر سچا پڑکھ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ گر گر روپ شبد دیال، ناد دھن شنوایا۔ بھگتن پیتا بھگت وچھل کرپال، بھگت دیونہار وڈیائیا۔ سنت سہیلے آپ اٹھال، ہر سجن دے سمجھائیا۔ گرگھ ویکھے اپنے لال، ہر لالن رنگ رنگائیا۔ گرگھ گر چرن دوار بہال، اگلا پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ دیونہار سچا دھن مال، دھن دولت اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار مکائیا۔ سنگر سچا سری بھگوانا، بھگوان دیا کمائیندا۔ گر گر روپ شبد ترانہ، انراگی راگ سنائیندا۔ بھگت بھگوان کھیل مہانا، ہر بھگتی نام درڑائیندا۔ سنت ساجن کر پروانا، چرن کول آپ بہائیندا۔ گرگھ ساجن سچ نشانہ، لوک مات آپ جھلائیندا۔ گرگھ دیونہار گیانا، آتم پر ماتم بوجھ بھجائیندا۔ جودھا سوربیر مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ نرگن سرگن پھر جامہ، دوئے دوئے دھار کار کمائیندا۔ کلج انتم ہوئے پردھانا، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ گرگھماں گرگھماں ست سروپی بٹھے گانا، سنگر اپنی سیو کمائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے مانا، نمائیاں سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اکو اک اکھوائیندا۔ صاحب سنگر دیناں ناتھ، انا تھاں ہوئے سہائیا۔ گر گر شبد سنائے گاتھ، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا دیون ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ سنت جن منن پوجا پاٹھ، انتر آتم دھیان لگائیا۔ گرگھ ویکھن سچا گھاٹ، پتن اکو نظری آئیا۔ گرگھ مکاؤن اپنی واٹ، پندھ رہن کوئے نہ پائیا۔ پر بھ نال ملے ساچی ذات، اپنی ذات نہ کوئے چترائیا۔ اندر باہر سنن اکو بات، ڈھولا سری بھگوان گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا نظر نہ آئیا۔ سنگر سچا اگم اتھاہ، نرگن نرکار نرکار اکھوائیندا۔ گر گر بنے جگت ملاج، بیڑا سچ چلائیندا۔ بھگت جنائے ساچا ناں، ناؤں نرکارا آپ درڑائیندا۔ سنتاں پھڑے آپے بانہہ، بھجباں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گرگھماں دیوے ٹھنڈی چھاں، مہربان مہر نظر تکائیندا۔ گرگھ

نتھاویاں دیوے ساچا تھان، محل اٹل آپ بہانیدا۔ جنہاں صاحب سنگر دی رمز وچ کیتی ہاں وچ ہاں، تنہاں اپنا رنگ رنگینیدا۔ پوجا پاٹھ دی لوڑ رہے نہ کا، کاگ ہنس آپ وکھانیدا۔ چرن دھیان جو جن بیٹھے لگا، تنہاں لگن اک جنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھانیدا۔ جنہاں لگی پریم لگن، سری بھگوان آپ لگایا۔ سو سنگر پریت ہوئے مگن، مستی نام چڑھایا۔ بھگت بھگوان دیک جگن، نرگن نور جوت رُشانیا۔ سنت سہیلے کردے بھجن، سوہنگ ڈھولا گایا۔ گرگھ ویکہ نمکے رتن، مانک اپنے گھر لگایا۔ گرگھ نیتز پیکھن اپنا وطن، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ اک دوجے نوں خوشیاں نال دسن، ہس ہس سمجھایا۔ سارے رل مل ہوئے کٹھن، اکثر اکو گھر جنایا۔ ہر کے مندر کدے نہ ڈھٹھن، کوٹن کوٹ کال بتایا۔ اوہ سچے آوے نام پگن، جوتی اگنی لمبولایا۔ اوتھے بھگت سہیلے وسن، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو نام اگنی رٹن، میرا تیرا ڈھولا گایا۔ سیس دے پچھے نہ ہٹن، گلی اکو اک بھانیا۔ کمر کسے ساچے کسن، نہ سکے کوئے کھلایا۔ امرت گوہند سچا چھکن، پیالہ سنگر جام پیا۔ نرگن نور ورون کھٹن، چھاچھ روپ نہ کوئے وٹایا۔ سنگھ سورے ہو کے بگن، اچی کوک کوک جنایا۔ پر بھ صاحب سانوں آیا چکن، جگ جگ اپنی گود بہانیا۔ اگلے پینڈے سب دے مگن، پندھ نظر کوئے نہ آیا۔ بھلیاں بھلیاں آیا پچھن، دسو حال میرے بھانیا۔ پریم پریتی اندر آیا جھکن، کایا اندر وڑ وڑ رہیا سمجھایا۔ دن دھاڑے آیا لٹن، جن بھگت دوارے اکو لٹ مچانیا۔ کوڑی کریا بوٹا آیا پٹن، نام کہاڑا رہیا چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، گرگھ میلا کر پروان، چیلار دیوے گیان، سجن سہیلا ڈھر فرمان، دھام نویلا اک وکھانیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ ہری پرا *

جگ جگ ہر کا نام مہنگا، سادھ سنت دھیان لگایا۔ گر اوتار رسنا کہندا، پیر پینمبر ڈھولا گایا۔ جیو جنت نہ جانے کتھے رہندا، کون دوارے آسن لایا۔ کون سیجا ساچی بہندا، سو بھاؤنت سہانیا۔ کون مکائے دور ڈراڈا پینڈا، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید

جنائیا۔ ہر کا نام اُج اتھاہ، ہتھ کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑاسی رہی دھیا، دھیان وچ دھیان نہ کوئے ملانیندا۔ کوٹن کوٹ رسنا رہی گا، گا گا گھر نہ کوئے
وسائیندا۔ کوٹن کوٹ لبھن راہ، راہ کھہڑا نظر کسے نہ آئیندا۔ کوٹن کوٹ اندرے اندر رہے دھیان لگا، مندر پردہ کوئے نہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی دیا کمائیندا۔ کلجگ انتم سری بھگوان ہر کا نام کرے ستا، بن دماں آپ وکائیا۔ جن بھگتاں کھولے کایا بستہ، حرف
بحرف کرے پڑھائیا۔ ویکھنہارا چارے طرف، دہ دشا پھول بھلایا۔ آپے اُٹاوی ساچا ورقہ، پردہ وچ رہن نہ پائیا۔ اکھر وکھر نرگن نرؤیر آپے پڑھدا،
پڑھ پڑھ رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نام دئے جنائیا۔ مہنگا ستا ہر کا نام، بن سنگر پورے ہتھ کسے نہ آئیندا۔ پیر پیغمبر
پڑھدے گئے کلام، کلمہ نبی رسول جنائیندا۔ مرید مُرشد دے پیغام، بھیو ابھید گھلائیندا۔ بھگت بھگوان کرے دان، ساچی وست جھولی پائیندا۔ کرپا کر
مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ سو ویلا سو وقت سہنجنا جس گھڑی صاحب سنگر ملے آن، آپ اپنا گھر وسائیندا۔ بن منگیاں دیوے نام، گن ندھان گھر گمبھیر
جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اپنی اپنے ہتھ ورتائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سچ سلطان، شہنشاہ وڈی
وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ مہربان، بے پرواہ دیا کمائیا۔ اینکار سچ نشان، نرگن نرؤیر آپ جھلایا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ ابناسی
کرتا نوجوان، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھایا۔ سری بھگوان مرد مردان، وڈ مردانگی آپ کمائیا۔ پاربرہم پر بھ کھیل مہان، بھیو ابھید اپنے وچ چھپایا۔
جوتی جاتا ہو پردھان، پُرکھ اکال لئے انگڑائیا۔ انھو پرکاش کھیل مہان، کرنہارا نظر کسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوار اک پروان، سچ سنگھاسن دئے وڈیائیا۔
بھوپت بھوپ راج راجان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھایا۔ بھوپت بھوپ راجن راجا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ آد
جگادی تخت نواسی ساچا سازن سازا، سچکھنڈ دوارے ساچے سو بھاپائیندا۔ پروردگار بے پرواہ وڈ نوابا، جلوہ نور نور ڈمگائیندا۔ مقامے حق کھیل تماشہ،
ویکھنہار پُرکھ ابناسا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ نرگن نور جوت پرکاشا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچا اک سہائیندا۔ گھر سوہے سچ
سہنجنا، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ پرگٹ ہو آد نرنجنا، نرؤیر اپنی کل دھرائیا۔ آد جگاد ساچا سجننا، سگلا سنگ اپنا آپ نبھائیا۔ نہ گھڑیا نہ بھجننا، جنم مرن وچ

نہ آیا۔ سچ سگھاسن سِری بھگوان سچنا، تخت نواسی اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ تخت نواسی شاہ سلطان، سچ سچ جنائیندا۔ دیونہارا دُھر فرمان، نام سندیسہ اک سنائیندا۔ ویکھنہارا دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو دیونہار گیان، اکھڑ وکھڑ آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ ساچی کار کرتا پُرکھ، کر نہار وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ نرگن نرُور نرِاکار اجوئی رہت سچ سرُپی دیوے درس، آدرش اپنا دئے وکھائیا۔ لیکھا جانہارا زمیں اسمان عرش فرش، لوک پرلوک ہٹ تیرتھ تھ پھول بھلائییا۔ پڑھاونہارا ساچا سبق، کلمہ کائنات نبی رسول بنا جماعت، آیت شریعت اکو اک جنائیا۔ ویکھنہارا چوڈاں طبق، سورج چند چند ستار منڈل منڈپ کھیل اپار، نرگن نرِاکار آپ وکھائیا۔ بھیجنہار گُر اوتار، دیونہارا نام بھنڈار، بولنہارا شبد جیکار، بودھ اگادھ کرے شنوائیا۔ جوتی جاتا کھیل نیار، پُرکھ بدھاتا ہو اُجیار، ناتا جوڑے وچ سنسار، لکھ چوڑاسی پُرکھ ابناسی اپنی گنڈھ پوائیا۔ پنج تت کرے شنگار، ترے گن مایا دئے ادھار، وشن برہما شو کرے خبردار، آلس نندرانہ کوئے رکھائیا۔ ونڈنہارا وست اپار، نرگن نرِاکار ونبجار، ونج وپاری ہر نرِاکاری اکو ایک ایک اھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ایکنکارا کھیل نیار، نرگن نرُور آپ کرائیندا۔ ترے بھون دھنی کھولنہارا ٹھانڈا دربار، گرہ مندر بنک سہائیندا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ دے سہارا، رجو طمو ستو اکو بندھن پائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ کر منار، کھولنہارا نو دوار، آسا ترسنا پریم پیارا، ہوئے ہنگتا نال ملائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دی کارا، الکھ اگوچر اگم اتھا بے پرواہ پروردگار سا نچھیا یار آپ ہو جائیندا۔ گرہ مندر کایا اندر کھولنہار کوٹا، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ ویکھنہارا سکھمن ٹیڈھی غارا، بناونہارا ایڑا پنگل لاڑا، دُھر سندیسہ نرِیشا اکو اک جنائیندا۔ بخشنہارا امرت ٹھانڈا ٹھارا، امرت جھرننا جھرے اپر اپار، بوند بوند آپ چکائیندا۔ نرمل دیا جوتی کر اُجیار، دسم دوا ری دے سہارا، محل اٹل آپ رُشنائیندا۔ آتم پر ماتم ویکھنہارا، اندر باہر گپت ظاہر، رُپ رنگ نہ کوئے کنارہ، ریکھ بھیکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ انخد ناد سنائے سچّی دھنکارا، انراگی اپنا راگ الائیندا۔ پار برہم برہم میت مُرارا، ویکھنہارا ٹھانڈا دربار، گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ سیوا لاگرو اوتارا، پیر پیغمبر بول نعرہ،

حق حق اک سمجھائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی دیکھنہارا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپناروپ وٹائیندا۔ وید پُران شاستر سمرت کاتب بن کے لکھنہارا، کاغذ قلم شاہی رنگ چڑھائیندا۔ بھگت بھگوان دے سہارا، گیتا گیان کر اُجیارا، بودھ گیانا آتم پنڈت اِکو رنگت نام وکھائیندا۔ انجیل قُرآنا کھول کوڑا، اُوچی کوکے مارے نعرہ، حقیقت اِکو اک سمجھائیندا۔ چارے کھانی کر تیارا، گر گر بانی دے ادھارا، سنگر ساچا ونڈ ونڈائیندا۔ سبناں سر شاہ سکدارا، بھوپت بھوپ اِکنکارا، وسنہارا دھام نیارا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ کرائیندا۔ دُھر دی کار کرے اکال، اکل کلا اکھوائیا۔ جگ چوکڑی ہو دِیال، گر پیر اوتار سیو لگایا۔ وکھاونہار سچی دھرمسال، دھرم دوار اک پرگٹایا۔ سرگن نرگن چلنہارا نال نال، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ پرگٹاونہارا کال مہاکال، مہا اکھ کھ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھے تھاون تھانیا۔ جگ چوکڑی دیکھنہارا، اِکنکارا آپ اکھوائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ کرنہارا پار کنارہ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی دیندا رہیا سہارا، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، سری بھگوان اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نہکلنک نر اوتارا، نرگن اپنا ناوے سنائیندا۔ شبد ڈنکا اگم اپارا، دو جہاناں کرے خبردارا، برہمنڈ کھنڈ سوئے آپ اٹھائیندا۔ لوک مات اِکو نعرہ، چار ورنان کرے پیارا، اٹھاراں برن وکھائے دوارا، اُوچ پنچ راؤ رنک راج راجان شاہ سلطان سری بھگوان اِکو گھر وکھائیندا۔ کلجگ کوڑا ہوئے حیران، نیرتین مات شرمان، ہر جو کرے کھیل مہان، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ میری بند ہوئے زبان، شرع رہے نہ کوئے ایمان، اُلٹ جان زمیں اسمان، اپنی دھار نہ کوئے وکھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ نہ ملے نشان، مایا متا ہوئے ویران، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت چار گنٹ نہ کوئے پچھتان، پسچاتاپ دے مٹائیا۔ پوجا ہووے اک بھگوان، دوجا دے نہ کوئے نشان، اِشٹ دیو گردیو آتما پر ماتما اِکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ کلجگ رووے مارے دھار، چوتھے جگ لئے انکڑایا۔ گر اوتار پیر پینمبر کوئی نہ بنے گواہ، سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ویلے انت سکے نہ کوئے چھڈا، چار یاری ناتا رہی تڑایا۔ اللہ رانی نین رہیا شرما، کجل اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ ترے گن مایا پنچ تت رہیا گرلا، اُچی کوک کوک جنایا۔ بڈھی اپنا بل بیٹھی گواہ، مت متوالی سُدھ کوئے نہ آئی۔ من منو آ بنیا

جھوٹا شہنشاہ، چاروں کُنٹ اپنا حکم منایا۔ گر کاشد کلجک جیو گئے بھلا، ساچا ڈھولا کوئے نہ گایا۔ مندر مسجد گرو دوار شودوالے مٹھ دھیاں بھیناں رہے
تکا، نیز اکھ نہ کوئے شرمایا۔ تیرتھ تتاں ٹھگ چور یار پھیریاں رہے پا، جیواں جتناں لٹن واہو داہیا۔ ناتا تٹا بھین بھرا، پتا پوت مان نہ کوئے رکھایا۔
ماواں پتر سچ رہے ہنڈھا، نار کنت سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نظر کسے نہ آیا۔ کھتری براہمن شودر ویش آتم پر ماتم میلا
کوئی نہ سکے ملا، جگت وچھوڑا رہیا گر لایا۔ دین مذہب جھگڑا رہے پا، دئی دوتی پھند نہ کوئے کٹایا۔ بھگوان سیس کوئی نہ رہیا جھکا، اٹاں پتھراں پوج
پجایا۔ نانک گو بند کہہ کے گیا پُرکھ اکال سب دا پتا ماں، لکھ چوراسی گود بہایا۔ سری بھگوان دا جیوناں، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کما یا۔ کلجک رووے نیز کھول، اچی کوک کوک سنانیدا۔ بہڑی بہڑی رہیا بول، دو جہان واسطہ پائیدا۔
سچ رہیا نہ میرے کول، خالی ہٹ کُنڈا لاہندا۔ چاروں کُنٹ و جاوے ڈھول، ڈنکا اپنے ہتھ اٹھائیدا۔ کلجک جیو مارے جاو آنت انھول، تہاڈا سنگ نہ
کوئے نبھائیدا۔ سری بھگوان سب دا کڈھنا پول، لکھ چوراسی کایا مندر اندر ویکھ وکھائیدا۔ بھرے بھلے پنڈت پاندھے رول، ملا شیخ مسائق بھیو کوئے
نہ پائیدا۔ گر نتھی پنتھی سچ سکے نہ کوئے بول، کوڑی کریا گنڈھ سرب پوائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ کما ئیدا۔ کلجک
رووے نیز اکھ، آخر سب نوں رہیا سنا یا۔ جیو جنتو سادھو سنتو پر بھ تہاڈے نالوں ہو یا وکھ، گھر وچ نظر کسے نہ آیا۔ سنگر نانک سکھیا لے کے کایا
مندر اندر کسے نہ کیتا پر تکھ، رسنا جہوا گا گا ہون ہلکایا۔ پُستک پڑھ پڑھ گئے تھک، پُرکھ اکال نظر کسے نہ آیا۔ اپنا ملیا نہ کسے حق، آتم پر ماتم جوڑ نہ
کوئے جڑایا۔ گر گو بند سنگھ نوں سب اتے پے گیا شک، ثابت کوئی سکھ نظر نہ آیا۔ سنگر نانک سچ کہہ کے آیا کایا کاجی وست، ساچا پھل نہ کوئے
رکھایا۔ کلجک جیو وکے سیاست ہٹ، دھرم نیقی ہتھ نہ کسے رکھایا۔ کلجک اتم جو دھا سوربیر گر شبد ہووے پرگٹ، نرگن داتا وڈ وڈیا یا۔ دُرمت میل
دیوے کٹ، نام کھنڈا اک چکایا۔ دئی دوتی میٹے پھٹ، پئی اکو نام بندھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال بھگت بھگوان ملے کلاپت، گھر ساچے وجے ودھایا۔
گرگھ تیری بہتر ناڑ نہ ابلے رت، جس ملیا گو بند سچا ماہیا۔ ساچا مارگ نرول گیا دس، خالص خالصہ گیا بنایا۔ کھتری براہمن شودر ویش اوچ نیچ اندر وس،

امرت جام گیا پیا نیا۔ کیوں پچھے رہے ہٹ، کلجگ انتم دے ڈھانیا۔ سنگر کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سانگ رچانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ رووے گرلاوے، نیتز نیناں نیر وہانیندا۔ چاروں گنٹ بھرے ہاوے، ساتک ست نہ کوئے کرائیندا۔ سو سنگر پورا جو کرپا کر پاڑے بے دعوے، دردیاں درد وندا نیندا۔ جس نے کوٹن کوٹ وشن برہا شو بدھے نال پاوے، سچ سنگھاسن اپر اپنا آسن لائیندا۔ سو صاحب سنگر اپنی کار کماوے، بے پرواہ نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چو کڑی آپ بناوے آپے ڈھاوے، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنا نیندا۔ کلجگ انتم جھولی اڈ، چاروں گنٹ رہیا دکھانیا۔ ویکھو میں ڈگا اندھیری کھڈ، راہ کھہڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں نانک گوبند کری پار حد، کوڑی کریا دے وڈیانیا۔ گر کا شبد دتا چھڈ، انت چھٹن لگی لوکانیا۔ میرے بڈھے ہوئے ہڈ، بھار سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ میری کرنی ہوئی رد، ردی کرے بے پرواہیا۔ میری وچھڑن لگی جد، چاریا رکھ بھوانیا۔ میں واسطہ پاواں دن رین گرلاواں سری بھگوان اک وار بے چرناں لئے سد، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ جنا نیا۔ کلجگ کہے کلجگ جیو جاو جاگ، ویلا انتم نیڑے آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی لگنی آگ، ست دیپ نہ کوئے بھجائیا۔ دُرمت کوئی نہ دھوے داغ، ساچا سپر نہ کوئے پیا نیا۔ سپس کسے دے نہیں رہنا تاج، راج راجاناں خاک بلا نیا۔ پرگٹ ہووے اک غریب نواز، غریب نمائیاں گلے لگانیا۔ دُھر دی سنائے شبد آواز، پُرکھ اکال ڈھولا گانیا۔ چار ورن دا بدل دیوے سماج، گرگھ گر سکھ اکو روپ دکھانیا۔ گوبند رچ کے گیا کاج، سری بھگوان دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلجگ جیو اٹھو بھاگو، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ سری بھگوان دی چرنی لاگو، پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ کاگ بنو پھیر ہنس بدھی رہے نہ کاگو، ہنس کاگا روپ وٹانیا۔ سنگر شبد کرو سچ لاڈو، پریم پریتی اک سمجھانیا۔ درشن کرو موہن مادھو مادھو، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ واہوا گرؤ اک ارادھو، رسنا جہوا ہتی دند صلاحیا۔ کوڑی کریا وچوں کاڈھو، جوٹھ جھوٹھ رہے نہ رانیا۔ ساچی سکھیا سن لو سادھو، صاحب سنگر اک سمجھانیا۔ انت پار نہ اترے کوئی پُرکھ اکال باہجھوں، بازی سب دی ہاری جت نظر کسے نہ آئیا۔ سن لو دین مذہب دے استادو، اُسنت کرو پُرکھ اکال سچے ماہیا۔ کوڑی کریا کھہڑا چھاڈو، آسا

ترسنا کم کسے نہ آیا۔ پیسے دھیلے پچھے نہ پڑھو نماز، ویلے پنج مسجد کوئے نہ جایا۔ پیٹ دی خاطر سری بھگوان نہ کوئے ارادھو، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سچ سنہیہرا اک جنایا۔ کلجگ کہے میرا خالی پلا، کئی نظر کچھ نہیں آئیندا۔ اوہ ویکھو بھجی جاندی رانی اللہ، سری بھگوان حکم سنائیندا۔ مونہوں کہے بہڑی بہڑی بسملا، تیرا بھیو کوئے نہ پائیندا۔ گوہند پچھے کھچیا چلہ، تیر گوشے آپ چڑھائیندا۔ تختوں لاہے بورا سکا پلا، بیس پیسانین اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال ہن نہیں ہونا ڈھلا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیرا لیکھ مکائیندا۔ کلجگ اٹھے رووے ہسے، دوویں دھار دکھائیا۔ کلجگ رین اندھیری مسے، ساچا چند نظر کوئے نہ آیا۔ سادھ سنت کوڑی کرپا پھسے، ست سنتو کھ دھیرج جت نہ کوئے رکھائیا۔ ہتھیں منکے مالا رٹے، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ جیواں جنناں سری بھگوان دے پڑھ پڑھ سناؤندے پتے، آپ آگے ملن کوئے نہ جایا۔ سری بھگوان سنگر پورا کرپا جس نوں اپنا مارگ دسے، تنہ نانک گوہند میلا سچ سبھائیا۔ گھر امرت آتم اکورسے، جھرنار رسک رسک جھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیرا لیکھا رہیا جنایا۔ کلجگ کہے میرا کوڑا لیکھا، پر بھ میٹوں نظری آئیندا۔ تیرے در نہ کوئی بھلیکھا، پردہ اولہ نہ کوئے جنائیندا۔ میں کلجگ جیواں بھلایا تیرا چیتا، سرتی سب دی جگت بدلائیندا۔ تیرے پچھے سری بھگوان نوجوان سنگر نانک موڈھے دھر کے بھوری کھیساء، چار کٹ چار ورنناں اکورہا دکھائیندا۔ اوہ ویکھو پر بھ سب دا سچا نیتا، نج نیتر آپ دکھائیندا۔ آتم پر ماتم کرو پیتا، ہتکاری میل ملائیندا۔ سنگر صاحب داشبد سٹ اکو جیٹھا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ کلجگ کہے میرے دوویں ہتھ خالی، خالق رہیا خلق سمجھائیا۔ میں جھوٹھی کری دلالی، کوڑا ونج دکھائیا۔ اتم پھل دسے نہ کسے پت ڈالی، خزاں رت سب تے چھائیا۔ جنہاں صاحب سنگر ملیا ڈھر دامالی، سو گرگھ بوٹے رہے لہرایا۔ نانک گوہند اکو جوت اکالی، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا سب نوں رہیا جنایا۔ کلجگ کہے میرے خالی ہتھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میں کوڑا چلایا رتھ، کوڑی کرپا سیو کمائیا۔ سچ دست نہ کوئے وتھ، دستو رہیا نہ کوئے دکھائیا۔ کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار پائی نتھ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ جیو بن ڈھاہیوں گئے ڈھٹھ، اتم اپنی پٹھ لوایا۔ جناں چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ،

بندھن سکے نہ کوئے کٹائیا۔ آؤرل بل سارے سِری بھگوان دا گایئے جس، جس گاؤندیاں دُکھ نہ لاگے رائیا۔ مہربان آگوں ملے ہسّ ہسّ، نرگن سرگن اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلجگ کہے میں رہیا بھلا، ابھل بھیو کوئے نہ آیا۔ کوڑی کرنی اندر زلا، تیری سیو نہ سچ کمایا۔ مایا متا وچ پھلایا بھلا، آنت پھل نظر کوئے نہ آیا۔ بن تیری نام بھگتی بوٹا ہلا، سنمل رُکھ رہیا لہرایا۔ گرگھ گرگھ تیری کُلا، بھگت بھگوان تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ کلجگ منگے منگ، پر بھ آگے دھیان لگایا۔ سِری بھگوان میں سُن کے تیرا مردنگ، اٹھ بھجاں واہو داہیا۔ دو جہان ملے اک اند، اند اکو نظری آئی۔ تیرے گرگھ ویکھ سوہنے چند، چند چو دھویں رہیا شرمایا۔ جو تیرے ڈھولے گاؤندے چھند، گیت گو بند الاییا۔ تنہاں نہ رنڈیا نہ رنڈ، ہر کنت کنتوہل ساچی سچ ہنڈھایا۔ ملے میل سورا سربنگ، گھر ساچے وجے ودھایا۔ آون جاون مکے پنڈھ، لکھ چوڑا سی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا لیکھا لیکھے لایا۔ کلجگ تیرا آنت لیکھ مکایگا۔ پر بھ ساچا دیا مکایگا۔ جگ چو کڑی ویکھ دکھایگا۔ نرگن سرگن پردہ لاہیگا۔ نوری نور ڈگمگایگا۔ ظاہر ظہور پھیرا پائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ درتائیگا۔ پر بھ اتم کل آویگا۔ تیرا لیکھا مول چکاویگا۔ وشن برہما شو ہلاویگا۔ کروڑ تیتیسائیں شرماویگا۔ جوٹھ جھوٹھ اٹھ اٹھ کھ لکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سچا اک دکھاویگا۔ کلجگ مات تھینگا۔ پر بھ چرن دوارے سھینگا۔ اکو نام ہری دا بھینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آنت گھر اپنا چھڈینگا۔ جس ویلے گھر تھانینگا۔ سِری بھگوان اک دھیانینگا۔ کول چرن سپس جھکانینگا۔ دوئے جوڑ واسطہ پائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا ویکھ دکھایگا۔ جس ویلے اتم آواں گا۔ پر بھ تیرا نام دھیواں گا۔ دوجی اوٹ نہ کوئے رکھاواں گا۔ ہوئے نماناں سپس جھکاواں گا۔ دھوڑی ٹکا مستک لاواں گا۔ ہو زکا بھل بخشاواں گا۔ رس پھکا تیری جھولی پاواں گا۔ میں ہاریا توں جتا، ایہو آکھ سناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے سپس نواواں گا۔ توں در میرے اُتے آئیں گا۔ اپنی کیتی بھل بخشائیں گا۔ کھوں کالکھ ٹکا لاہیں گا۔ ثالث اکو اک بنائیں گا۔ خالص

اپنا رُوپ درسائیں گا۔ پھر صاحب سچا دیا کمایگا۔ سبجگ سویا سٹ اٹھایگا۔ ساچی رت اک سہایگا۔ ابناسی اچت وکھ دکھایگا۔ سُن سادھ چُپ کھلایگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی پھر کرایگا۔ سبجگ ساچا اٹھیگا۔ دین دیا ل ٹھا کر سوامی ٹھیگا۔ سچ سچ اکو گل بچھیگا۔ میرے بھگتاں کولوں پھیر نہ رُسیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، داتا دانی کدے نہ لگیگا۔ سبجگ کہے میں سیو کماواں گا۔ تیرے بھگتاں راہ تکاواں گا۔ تیرے سنتاں نین ملاواں گا۔ تیرے گرکھاں دھوڑی ٹکا مستک چھہاواں گا۔ تیرے گرکھاں ہوں صدقے گھولی وار، اپنا آپ بھیٹ چڑھاواں گا۔ لکھ چوڑاسی دیواں اکو سکھا، گھر مندر راگ سناواں گا۔ اُجل کراں کھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب دینا اکو ور، در تیری سیو کماواں گا۔ میں مات وچ جد وساں گا۔ تیرے بھگتاں راہ دساں گا۔ کول بہہ کے خوشیاں نال ہساں گا۔ اگے بچھے اٹھ اٹھ بھجاں گا۔ نیتز پیکھ کدے نہ رجاں گا۔ غریب نمائیاں پردہ کجاں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے چرن کول بہہ کے سجاں گا۔ پر بھ میں ساچی سیوا کماواں گا۔ تیرا ڈھولا اک سناواں گا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا ایشٹ مناواں گا۔ ہنگ برہم میل ملاواں گا۔ کایا ماٹی چم تیل چڑھاواں گا۔ ساچی ہاٹی اک کھلاواں گا۔ بن تیل باقی، جوتی دیپ جگاواں گا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، سبجگ ساچا چند چکاواں گا۔ جن بھگتاں بچھاں واتی، سری بھگوان تیری وارتا جا سناواں گا۔ چار ورن کرے اکو آرتی، آہوتی اکو رُوپ وٹاواں گا۔ سبجگ ساچے نہ کوئی پڑھے اُردو ہندی فارسی، گرکھاں گرکھی رُوپ دکھاواں گا۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ کوئی نہ بنے اڑھتی، سدھا تیرے نال ملاواں گا۔ اگے ہو کوئے نہ کرے سفارشی، ندھڑک تیرا کھیل دکھاواں گا۔ تیری مہا جو کھی گئی عبارت، تس نوں سچ سچ کر دکھاواں گا۔ تیرا بھیو نہ پائے کوئی عارفی، عارف سب منہ دے بھار سٹاواں گا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو اک ٹعارفی، ملاقات تیرے حق جناواں گا۔ کوئی کم نہ دے کاغذی، بن قلم شاہی تیرا میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پر بھ تیری اکو اوٹ رکھاواں گا۔ سبجگ کہے پر بھ دے دات، تیرے اگے جھولی ڈاہپا۔ تیرے بھگت ہون میری جماعت، رل مل اکو ڈھولا گائیا۔ گرکھاں وچھڑ نہ جائے میرا ساتھ، ساچے سنت میرا سنگ رکھایا۔ گرکھ تیرے میری بچھن وات، نیتز ویکھن چائیں

چانیا۔ میں نیت نوت وساں اوہناں ساتھ، سگلا سنگ آپ بندھائیا۔ سب نوں دستاں اِکو پاٹھ، اِکو پوجا دیاں جنائیا۔ اِکو مندر مسجد شودوالا مٹھ، گُرودوارا اِکو نظری آئیا۔ اِکو تیرتھ اِکو تٹ، اٹھسٹھ اِکو رُپ وٹائیا۔ اِکو کھولنہارا چوداں لوک ہٹ، اِکو چوداں طبق پردہ لاہیا۔ اِکو زِرگن جوت کرے پرکاش، پرکاشوان نور خُدائیا۔ اِکو پیر پیغمبر گُر اوتار منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن کاہن نچائیا۔ اِکو لیکھا جانے پر تھی آکاش، آکاش آکاشاں اُپر ڈیرہ لائیا۔ اِکو وسے سچھنڈ گھر سچ کرے نواس، ابناسی اِکو نظری آئیا۔ اِکو لہنا دینا چکائے ہتھو ہاتھ، جگت اُدھار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے آس تکائیا۔ تیرے در تے رکھی آس، میرے صاحب سچے سلطانا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاباش، مہربان مہربان مہربان مرد مردانہ۔ زِرگن ہو کے میرا دینا ساتھ، میں بالک رُپ بچّہ اِک نادانا۔ نیت نیت اٹھ کے گاواں تیری گاتھ، ناتا جھٹے وید پُراناں۔ بن تیرے میٹوں کوئی نہ آوے یاد، لکھ چوڑاسی وسرے سرب جہانا۔ کر کرپا دے دے دات، سری بھگوان تیرا اٹھ خزانہ۔ میں جاواں لوک مات، گُن تیرا نام وکھانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیہ دے نوجوانا۔ سبجگ ساچے کر دھیان، ست ستوادی آپ جنائندا۔ تیرا میلا وچ جہان، بھگت بھگوان آپ کرائندا۔ دوہاں وچولا گن ندھان، دو جہاناں ویکھ وکھائندا۔ ست دھرم دا اِک نشان، گُر سنگر ہتھ اٹھائندا۔ دیونہارا دُھر فرمان، دُھر دی بانی بان لگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائندا۔ اگلا لیکھا رکھے ہتھ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ نو سو چوڑانوے چوکڑی جو بیٹھا رہیا کر کے ہٹھ، سچھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، زِرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ شبد اگم لگائے سٹ، ناد اِکو اِک شنوائیا۔ وشن برہما شو سارے رہے تھ، ویلا سب نوں رہیا گھبرائیا۔ شاہ سلطان راج راجان رہے تک، ہر کا بھو کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں ویکھے تھاوں تھانیا۔ جن بھگت رنگے پر بھ بھگتی رنگ، رنگ اِکو اِک چڑھائندا۔ اتم سیجا ویکھ پنگ، پاوا چول نہ کوئے دسائندا۔ انحد ناد وجے مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلائیندا۔ اتم پر ماتم گائے چھند، ڈھولا اِکو اِک جنائندا۔ نج گھر آوے سچ اند، رس اِکو اِک ٹپکائندا۔ سرت سوانی ملے سورا سربنگ، شبد ہانی گنڈھ پوائندا۔ پوڑی ویکھو چڑھ کے ڈنڈ، گھر اپنے گنڈا

لاہندا۔ اوتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، تارا منڈل نظر نہ آئیندا۔ دین دیاں صاحب بخشند، ہر سنگر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اپنا میل ملائیندا۔ بھگت بھگوان اکو راہ، رہبر ہر ہر آپ اکھوائیا۔ نرگن سرگن بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ نام ندھانا دئے صلاح، صفتی صفت کرے پڑھائیا۔ گر کا شبد بنا گواہ، شہادت اکو اک بھگتائیا۔ سچ عدالتوں بری لئے کرا، ڈن کوئی نہ لاگے رانیا۔ جنہاں سری بھگوان لیا منا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن پیتا ٹھانڈا پیتا ترے گن اتپتا تار ستار اک ہلائیا۔ تار ستار ہلائے تند، آتم انتر کھیل کرائیندا۔ بن رسنا جہوا گائے چھند، انبولت راگ سٹائیندا۔ ڈئی دویتی مایا ممتا ہوئے ہنگتا ڈھاہے کندھ، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ گرگھ ورا اندر ویکھے لنگھ، جس جن پھڑ باہوں آپ لنگھائیندا۔ سچ رنگیلی ویکھے پلنگ، سوبھاونت آپ سٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن میلا اکو گھر، گھر مندر اک وڈیائیندا۔ گھر مندر دکھائے کایا تن، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ من واسنا دیوے بنھ، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ انحد راگ سٹائے بن کن، بن کنٹاں راگ سٹائیا۔ نرگن جوت چاڈھ چن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ آتم پر ماتم پریم پریتی ڈوری بنھ، بندھن اکو اک رکھائیا۔ دکھائے وسیرا بن چھپر چھن، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں کہن دھن دھن، دھن دھن نرگن سرگن تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا جگ چوکڑی سب دی ویکھ دکھائیا۔

* ۲۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر *

اکل کلا اک نرکار، نرگن نرویر وڈی وڈیائیا۔ شبد اگم دو جی دھار، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھائیا۔ وشن برہما شو ترے ترے پیار تیجے اپنی گنڈھ پوائیا۔ چوتھے مندر کھول کواڑ، پد اکو اک سمجھائیا۔ پنچم پیتا کر پیار، پنچ پنچائے دئے وڈیائیا۔ چھیویں وسے سچ گھر بار، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ ستویں ست ستوادی ساچی کار، ہر کرتا آپ کمائیا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں کرے خبردار، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ ناویں نو کھنڈ ویکھے مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ

اپنی ونڈ ونڈائیا۔ دسویں دہ دشا کر پروان، جھولی اپنی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اک اِکلا اکیم ایک، ایک ایک وڈیائیا۔ دوجی دھار شبد بیک، دُوئی آپ پرگٹائیا۔ تیجے وشن برہما شو دے ٹیک، ٹیک اِکو اک رکھائیا۔ چوتھے ترے گن مایا دھر دھر بھیکھ، رجو طمو ستو بندھن پائیا۔ پنجویں پنجاں تتاں کر آدیس، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ چھیویں بن چھپر چھن گھر اپنا رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئیا۔ ستویں ست ستوادی سکھنڈ و سے ساچے دیس، سیتل دھارا آپ چلائیا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں لاونہارا میخ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش من مت اِکو گنڈھ پوئیا۔ نویں نو در کر نہارا ہیئت، آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا نال ملایا۔ دسویں در گھر ساچے زرگن زرگن ویکھ، دسم دواری سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دس دی ساچی ونڈ کرے کرائے سورا سربنگ، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پہلی ونڈ پہلی رات، زرگن سرگن دیا کمانیدا۔ دوجا لیکھا کھے بن قلم دوات، اکھر وکھر آپ پرگٹائیا۔ تیجے دیونہارا دات، جن بھگتاں جھولی نام بھرائیدا۔ چوتھے بنا تیج جماعت، چار ورن اِکو گنڈھ پوئیدا۔ پنجویں چرن پریتی جوڑ نات، سرن سرنائی اک وکھائیدا۔ چھیویں شبد اگم سنائے گاتھ، بودھ اگادھاناؤں درڑائیدا۔ ستویں ست پرکھ زرگن کھیل تماش، ہر خالق خلق ویکھ وکھائیدا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں مل مل پائے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیدا۔ ناویں نو در کرے بند خلاص، بندی چھوڑ آپ اکھوائیدا۔ دسویں زرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیدا۔ پہلی رات سری بھگوان، دو دو آپے ونڈ ونڈائیا۔ دوجی بنیا آپ ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ تیجے لیکھا تربلوکی ناتھ، ترے بھون دھنی رہیا جنائیا۔ چوتھے جن بھگتاں ملیا بن کے سجن ساک، دُور دُراڈے دُور نیڑے کٹھے آپ کرائیا۔ پنجویں وسنہار اِکانت، اپنا درشن دئے وکھائیا۔ چھیویں کھیل کرے بوہ بدھ بھانت، بھيو کوئے نہ پائیا۔ ستویں دیوے اپنی دات، مائس مائس جنم بدلایا۔ اٹھویں پھر اُتارے پار گھاٹ، کنارہ اِکو اک جنائیا۔ ناویں ویکھنہار برات، پر بھ داتا بے پرواہیا۔ دسویں میٹنہارا کوڑی رات، زرگن چند اک چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دس دناں دی ساچی ونڈ اک دس دی اِکو گنڈھ، بھگت بھگوان پائے ٹھنڈ، سینے اگ نہ کوئے لگائیا۔ پہلی رات پنڈ ڈالا، صورت صورت پر بھ سہائیا۔ دوجے دن کھیل نرالا، چھوٹے بالے ملے وڈیائیا۔ رات اندھیری ویکھ کالا، پُر ہر نام سو بھاپائیا۔ مہندر مارگ دے سکھالا، سگل کُٹب آیا

سمجھائی۔ تہی رات نصیب سنگھ نصیب کر اُجالا، نسبت پچھلی دے سمجھائی۔ چوتھی رات ہر گوپالا، در درویش بن کے پھیرا پایا۔ باہر کھلوتا منگے ہالہ، کرنی کرتا ویکھ دکھائی۔ لالو لال کر پیارا، دیونہارا نام ادھارا، ہر سنگت کر ونجارا، گھر ساچے میل ملائی۔ ماجھا دوآبہ اکو دھارا، مالوا ونڈ نہ کوئے دکھائی۔ جموں رہے نہ کوئے کنارہ، تٹ جمنا رہیا شرمائی۔ چوتھے گھر اک نگارہ، نوبت اپنے نام وجائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جان بلہارا، واہوا پاربرہم پت پر میثور نرگن تیری وڈ وڈیائی۔ پنجویں رات پرکاش کر اُجیارا، جگت اندھیر دے مُکائی۔ لال سنگھ مندر اک دوارا، ہیر ہر ہر روپ در سائی۔ پنجم پیتا پنجم پاوے سارا، پنج پنچان کرے لڑائی۔ سمر اوں ناواں اکو گھر اک گھر بارا، اکو دیونہار وڈیائی۔ چھیویں وچا کھولے آپ کوڑا، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ پریتم سنگھ پر بھ کر پیارا، پریتم اکو اک جنائی۔ جنم کرم دا ڈکھ لتھے بھارا، بھاری سرتے رہے نہ رائی۔ اندر باہر ویکھنہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنڈیالا گرگھ دیونہار وڈیائی۔ ستویں رات آئے رُڑکے، رُڑک سب دی رہیا کڈھائی۔ مورکھ گلدھ سارے بھڑکے، بھٹکنا سکے نہ کوئے مُکائی۔ بن پھاسیوں لوک مات لٹکے، اُچی کوکن دین دُہائی۔ بن کھنڈیوں گئے جھٹکے، سیس دھڑ نظر کسے نہ آئی۔ رائے دھرم پھڑکے چٹکے، ویلے آنت دے سجائی۔ ویکھو کھیل پر بھ سمر تھ دے، بھو کوئے نہ پایا۔ جن بھگت رکھے ہتھ دے، مہر نظر اٹھائی۔ گر سکھ قیمت کروڑ بھاوے کوئی لکھ دے، مانس جنم پھیر جھولی کوئے نہ پایا۔ ایہہ کھیل پر بھ دے وں دے، جس بھاوے تے اپنے راہ چلائی۔ گرگھ سجن بھگت بھگوان دوویں مل کے ہسدے، باقی روونہار لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستویں رات ساچارنگ دکھائی۔ ستویں رات جیون دیا، جیون جیون وچ بدلایا۔ پورے سنگر دا ایہو ہیا، پچھلی کیتی دے اٹائی۔ نہ کوئی ویکھے کرم پنج بیا، مہر نظر جس اُپر لکائی۔ وچھڑی سوانی ملائے پیا، پریتم اکو نظری آئی۔ لیکھا چکھا ساڈھے تن ہتھ سیاں، سیاں ساڈھے تن ہتھ، ہتھو ہتھ پھیر دے دکھائی۔ جینودیاں ہی مرنوں رکھ، مرنا اپنی جھولی پایا۔ اپنی جھولی پانہ کرے بس، اگے سیوا پھیر کمائی۔ اٹھویں رات کھیل سمر تھ، سنگھ پیار دے وڈیائی۔ دوسانجھ پائی اپنی گٹھ، دوہاں وچولا بے پرواہیا۔ اوتھوں چلیا کر کے جھٹ، مڑی جاندی سنگت پھیر رلائی۔ آؤ ویکھو پر بھ ملن دا کھیل اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائی۔ اودھر سنگھ گر میت نالے رووے نالے پوے ہس، خوشی وچ سمجھ کوئے نہ آئی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیاںیا۔ وڈیاںی دیون آئے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ پتا پوت ویکھے بال انجان، دے مت آپ سمجھایا۔ شبد اگئی اک گیان، پڑھاونہارابے پرواہیا۔ ہر سنگت اکٹھی کیتی آن، گھر ساچے میل ملائیا۔ پہلی جوڑی جڑیا سری بھگوان، دوجے اپنا چرن ٹکایا۔ تیجے ویکھے مار دھیان، چوتھے کھڑ کے سیو کمایا۔ اندر لنگھو گرگھ پتر سُبجان، ہر سنگر نظری آئیا۔ درس دکھائے نوجوان، وڈ داتا بے پرواہیا۔ ہوئی ہوئی اترے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، ناویں نو در ویکھ دکھایا۔ ناویں نو در کُنڈا کھولے، تاکی اپنی ہتھیں لاہندا۔ ساچے پوڑے چڑھ کے بولے، انبولت راگ سناہندا۔ اندر آوسارے ہوئے ہوئے، اگے بچھے اپنا راہ جناہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر وڑ کے بولے، لیکھا سب دا پور کرانہندا۔ لیکھا پورا کرے کرتار، دیونہار وڈی وڈیاںیا۔ جنم جنم دی پاوے سار، کرم کرم دا لیکھ چکایا۔ سنت سہیلے گرو گرجیلے بھگت بھگوان اکٹھے کیتے اک دوار، در دروازہ اک کھلایا۔ کرنی کرتا کرے سچ وہار، سپس جگدیش جن بھگتاں دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی ساچا رنگ، آتم سچ ویکھ پلنگ، سہنجنی رت آپ مہکایا۔ سہنجنی رت ویکھے شادی، شادیانہ اکو اک دکھانہندا۔ آد شکت دوہاں دی بنی دادی، پتا اکو نظری آہندا۔ گرگھ گرگھ بنے آندھ گوانڈھی، دوجا نظر کوئے نہ آہندا۔ پریم پیار دی چڑھی ہانڈھی، نام پکوان آپ پکانہندا۔ گرگھ گھوڑی گرگھ جانجی، گرگھ سپہرا سپس گنداہندا۔ گرگھ گولی گرگھ بانڈی، گرگھ سیوک روپ وٹانہندا۔ گرگھ ہتھیں موئی تند بٹھے نشانی، نشانہ اکو اک جناہندا۔ کرے کھیل سری بھگوانی، بھگوان اپنا راہ دکھانہندا۔ دولھا ڈلہن دوویں وسن اک مکانی، گھر اکو اک سہانہندا۔ جو بن نواں نویں جوانی، نواں انند کارج آپ جناہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناویں رات کرے پرہات، گرگھ کھاں دیوے اکو دات، ساچی دات جھولی پانہندا۔ ناویں رات نو در رون، کوکن دین دہانیا۔ پُرکھ ابناسی کریا کھیل انہون، ہونی سب دے سرتے چھانیا۔ نیر ورو لے پانی پون، دو جہان دین دہانیا۔ ساچی سچے کسے نہ ملنا سون، گوڑھی نیند نظر کسے نہ آئیا۔ کال گڑیارے سب دی بھننی دھون، کلجگ ڈنکا رہیا وجایا۔ ویلے آنت سہائی نہ دے ہووے کون، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بلدھاری گئے روندے رون، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ گرگھ کہن جو سوہنگ ڈھولا گون، تنہاں

ایٹھے اوتھے ملے وڈیاںیا۔ سو پر بھ دی سیجے سون، ستیاں سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نالے نال دیوے داج دون، دست امولک آپ ورتایا۔ راہ تگن، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ناویں رات کھیل پُرکھ ابناس، بھگتن وسے سدا ساتھ، بن وچولا ساچی سیوا کمایا۔ وچولا بنے اگم اتھاہ، بھيو کوئے نہ آئیندا۔ ہر سنگت ساہ اک سدھا، سدھا راہ جنائیندا۔ چار جگ داردھا پکا لیکھے لا، بھکھ بھوج لیج فنج اکو رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائیندا۔ گھر ساچے ملیا میل جوڑی جوڑی، نرگن سرگن آپ کرایا۔ پرم پُرکھ پر بھ چاڑھے اکو گھوڑی، واگا اپنے ہتھ اٹھایا۔ اُپر چادر دیوے دوہری، دو جہاناں پردہ پانیا۔ ویکھنہارا بانکی چھوہری، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ ور پایا اکو لوڑی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر دیاں باہر دیاں ساریاں کولوں کوری چوری، چوری چوری اند کارج دتا کرایا۔ اپنے ہتھ پکڑی ڈوری، نہ سکے کوئے تڑایا۔ پریم پریت دی جھولی پائی مہری، دھن خزانہ نام اٹ ورتایا۔ سری بھگوان بنیا وڈا گوہری، گھر گھیر اپنا بھيو نہ کسے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اکو اک وکھایا۔ رنگ دکھائے سخی سہیلی، شہنشاہ اکو دھار بندھائیندا۔ گرگھ سوانی نہ رہے اکیلی، سگلا سنگ آپ جنائیندا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان بھگت بھگوان اکتھے ہون بلی، بیلا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ دسویں دن دن دھاڑے، پر بھ اپنی کار کمایا۔ اکتھے کر گرگھ پیارے، پریم پریتی اک جنایا۔ پر بھ نال مل کے رہے نہ کوئی کوارے، کنت سہاگ اکو نظری آئیا۔ کھ سگن لگ جان بھہارے، گھر ساچے وجے ودھایا۔ سری بھگوان بن وچولا پھیرے مارے، دو جہاناں آوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انک سہیلی نال سہیلناں ساریاں رہیا ملائیا۔ گرگھ کھوں کہن سہیلناں، اُچی کوک کوک سٹنایا۔ اسیں بن کے آئیاں میلناں، گیت گون چائیں چائیا۔ پریم پیار دا چاڑھنا تیلنا، وٹنا اکو نام رکھایا۔ جس نالوں وچھڑی تیتوں او سے نال میلنا، مل کے پھیر نہ ہوئے جدایا۔ توں ہر مندر بہہ کے کھیلنا، جتھے وجے اک ودھایا۔ اوہ دھام سدا نولینا، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ جوڑی جوڑ جڑایا۔ جوڑ جوڑی کرپاندھ، اپنی دیا کمائیندا۔ سب دے کارج کر کے سدھ، سدھا راہ اک

وکھائیندا۔ پر بھ ملن دی اکو بدھ، چرن پریتی سچ سمجھائیندا۔ جھوٹھی کرنی چھڈو ضد، بن نون سو اکھر بالی نہ کوئی ریجھائیندا۔ پریم پریتی وچ جاؤ بھج، بھٹناں بھٹناں رنگ رنگائیندا۔ مسائنگھ اوتھوں آیا سکھ، جو پھرالے ویکھ وکھائیندا۔ کوٹلی آکے ڈگا چرناں ہیٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیندا۔ سری بھگوان کہے آگے جا کے ویکھ، مہنگا مہنگا سنگھ دھیان لگائیندا۔ جس دی پچھلی وار کوئی نہ گئی پیش، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ تس دا پر بھ بدلن جائے لیکھ، لیکھا اپنے نال ملائیندا۔ ہری پُر ہری ہر اپنی کھیڈے کھیڈ، کھیلنہارا نظر کوئے نہ آئیندا۔ دسویں رات پُرکھ ابناس، بھگت بھگوان سارے رکھے اپنے پیٹ، دوجی ماں نہ کوئے وکھائیندا۔ اکو جہا ساریاں نال کرے ہیٹ، وڈا چھوٹا نہ کوئے دسائیندا۔ دسم دواری بھل بھلواری رت بسنتی چیت، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ جن بھگتو پتے بنو سارے نیک، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ بن سنگر چرن اکھ دوجے نوں نہ لئے ویکھ، پر تکھ اپنی کار کمائیندا۔ کوٹن کوٹ کلج بھیکھ، سنگر پورا نظر کتے نہ آئیندا۔ شبد گرو دی رکھو ٹیک، پنج تہر رہن نہ پائیندا۔ جس مندر چڑھ کے ہر جو لئے ویکھ، سو مندر سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دسویں رات بھگت جماعت اکو اکھر نام پڑھائیندا۔ دسویں رات گئی لنگھ، اپنی سیو کمائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئے منگ، آسا سب دی پور وکھائیا۔ کلج گھرنا وچ نہ ہوئے کوئے تنگ، تنگی سب دی دئے کٹائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، رنگ اکو اک رنگائیا۔ گیارویں دن نرگن سرگن کھیل کرے سرنگ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ داتا دانی بیٹھ سچ پنگ، اپنا پروار ویکھے چائیں چائیا۔ آؤ اک دوجے دامانیے انند، بن انند رس کم کسے نہ آئیا۔ گرگھ سچے سوہن چند، چند چاندنی نین شرمائیا۔ بھگت کدے نہ ہووے رنڈ، سری بھگوان رنڈیا رہیا کٹائیا۔ آتم پر ماتم اکٹھے ہو کے دے لو گنڈھ، دتی گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ مل کے ڈھولا گاؤ چھند، سوہنگ وجے ودھایا۔ جن بھگتاں ہو یا کارج انند، ہر کرتا آپ کرایا۔ پہلی وسا کھ گر گو بند گرگھاں ہتھیں پائے بند، بند اوہ جیہڑے بن بندگیوں دوویں ہتھ دین ملائیا۔ سب دے جڑے رہ جان دند، رسنا ڈھولا گا نہ سکے رایا۔ جن چھڈیا پری انند، سو انند کارج گرگھاں نال کرایا۔ جن بھگتاں دات انملڑی دیوے ونڈ، کھل ہو کے سفا ورتائیا۔ جو کچھ کر کے رکھیا بند، پردہ دونہ ہتھیں دئے اٹھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دور ڈراڈاکٹ کے آئے پنڈھ، گرگھاں بھار اپنے سر تے چکے گنڈھ، دکھ منے نہ کوئے

رانیا۔ گنڈھ چک کے ہر جوہسے، اپنی دیا کمائیا۔ کڈھاں باہر جو وِج چوڑاسی پھسے، پھانسی سب دے گلوں لاہیا۔ بھگت دوارے اِکو مارگ دسے، رہبر بنے بے پرواہیا۔ جگت کریا میٹے رٹے، رٹن اِکو نام دکھائیا۔ مانس جنم نہ کوڈیاں رلے نہ گھٹے، مانک اپنے رنگ رنگائیا۔ مایا ممتا موہ کسے نہ پھٹے، نام ڈوری اِکو تند بندھائیا۔ گر گو بند اپنے سدھے سادے دسے پتے، کایا اندر پترا دے اُلٹائیا۔ دسم دوا ری دسم پاتشاہ دسویں رات بہہ بہہ ہسے، ہس ہس اپنی خوشی منائیا۔ کیوں، گر میت سنگھ گر کھیاں دتے کچھہرے کچھے، دھیرج جت بندھائیا۔ وسا کھی اُتے پجن دسے سچے، سچ سچ جنائیا۔ گر گھ سو جو دھی بھین کوئی نہ تنگے، جو تنگے تِس ملے نہ کوئے تھانیا۔ جس کرنا پریم، سو سنگر سرنائی ڈھٹھے، دوجی پریتی کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دے سارے بن جاؤ نیچے، بچہ گو بند نال اُنکلیاں رہیا پھرائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لوں لوں اندر رچے، ساڈھے تن کروڑ اپنے نال جوڑ، جوڑی جوڑ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آگے گر گھ ہور نوں پئی لوڑ، جو بیٹھا دھیان لگائیا۔ ----- ایہہ چندو آ نہیں منظور، جوتیاں نال بندھائیا۔ ہر کا چندو آ اِکو نور، نظر کسے نہ آئیا۔ نہ نیڑے نہ دُور، گر گھ دے ہر دے وِج رکھائیا۔ پریم پریتی وِج گر گھ ہوئے مجبور، اپنی آپ سُدھ رہے نہ رانیا۔ نہ کوئی غصہ گلہ نہ قصور، نہ کوئی جھڑکے پھڑکے بانہیا۔ صاحب سچے دا اِکو دستور، بھلیاں بھٹکیاں اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گھر لگائے اِک چندو آ، آد جگاد رہے نرو آ، تنی کئی تند ڈوری کُنڈا نہ کوئے رکھائیا۔ اِس چندوئے اُتے آکاش، اپنا رنگ دکھائیا۔ اِس چندوئے اُتے چند سورج پرکاش، اُپر نٹھن واہو داہیا۔ اِس چندوئے اُتے وِشن برہما شو کرن ناچ، کھ اپنا گھنگٹ لاہیا۔ اِس چندوئے دے گر اوتار پیر پیغمبر کیتے ، لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ چندو آ پر بھ ابناسی دی دسے یاد، سری بھگوان اِکو چھتر سپس جھلائی۔ صاحب سنگر دا چندو آ خاص، سوئی دھاگا درزی نہ کوئے سوائیا۔ اُس دے اُتے ہور کوئی نہ پاوے راس، سارے بیٹھے تھلے آسن لائیا۔ سو چندو آ صاحب سنگر سدا رکھے اپنے پاس، جن بھگتاں اُپر دے لگائیا۔ جس دے تھلے گر گھ کرن نو اس، تنی وانہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہ چندو آ ساچا چندن، جیہڑا پر بھ نوں کرے دوئے جوڑ بندن، بندہ تت تت نظر کوئے نہ آئیا۔

جو وچھڑے سو گئے مل، ملنی جگدیش کرائیا۔ ہر سنگت تیرے رہن نہ دو دل، دلیل اکو جہی بنائیا۔ چوٹی پر بت رہے ہل، وشن برہما شو
تھر تھرائیا۔ جن بھگتاں چٹی الونی سل، کجک وچوں اپنی جان لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اوسے دے وڈیائیا۔ جس گھر
لیکھا ہوئے فیل، پرچہ نام رکھایا۔ تس دوارے ملے سجن سہیل، سگلا سنگ رکھایا۔ رل مل کے اک دوجے نوں پریم پیار دا چاڑھو تیل، سرگن ساچا
سگن منایا۔ جس نوں پر بھو ملن دا نہیں ویہل، تس دا دھندا کم کسے نہ آیا۔ ایسے کر کے کیتا کھیل، ہر سنگت تیرا پریم پیار ودھایا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں وچولا بن کے اگلا پچھلا جوڑ جڑایا۔ جوڑ جوڑ کے سری بھگوان، اپنی دیا کمائیا۔ اکٹھے کر کر دیوے دان، مہر نظر اک اٹھایا۔
اک دوجے دی کرو پچان، پچھلے لیکھے رہیا سمجھایا۔ بنے رہو نہ جگت نادان، گیان نیتراک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت
وچ ہر سنگت رنگ پریم پڑکھ پریم پریتی اک چڑھایا۔ سچ دسو کی تھانوں منظور، پر بھ آوٹا جانا مجرے لائیا۔ اک دوجے توں نہ رہنا دور، دور دراڈے
نیڑے نیڑ کرائیا۔ پچھلے بخشے سرب قصور، اگلا مارگ اک سمجھایا۔ سنگر پورا سب دیاں آساں کرے پور، جو آئے چل سرناپا۔ ہر سنگت تیری ارداس
کرے منظور، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ اگی وساکھ چل کے آئے ضرور، پیریں جوڑا نہ کوئے پائیا۔ تہاڈی لا کے مستک دھوڑ، اپنا ٹکا لئے چکائیا۔ پھیر ویکھ
گرگھ نور، نور نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن سیوک سبناں سیو کمائیا۔

پانی نہیں ایہہ امرت دھار، امر امر پد درساہندا۔ پانی نہیں ایہہ سنگر پیار، بوند بوند رسناکھ لگائندا۔ پانی نہیں ایہہ ڈھر دی کار، موئے پھیر
جوائندا۔ پانی نہیں ایہہ ہر کا دوار، سر سروور اک دکھائندا۔ پانی نہیں ایہہ گر کرتار، گوڑھا رنگ چڑھائندا۔ پانی نہیں ایہہ وچولا سنسار، زرگن سرگن
میل ملائندا۔ پانی نہیں پر بھ درس دیدار، گھر ساچے نظری آئندا۔ پانی نہیں جو ماں پتراں اتوں رہی وار، پانی نہیں ایہتھے اوتھے دو جہان سنگر پورا حاضر
حضورا جن بھگتاں دیوے پین کھان۔ امرت جل پیوگے۔ بن جیوت جی بیوگے۔ ہر چرن پریتی تھیوگے۔ اپنا پاٹا کپڑ سیاوگے۔ یج سچا اک بیوگے۔

جے مروی گئے تے پھر وی جیو گے۔ جی کے دیپک جگت بلووو گے۔ پر بھ ورگے بھگت بھگوان ہووو گے۔ اوتھے نہ ہسو گے نہ رووو گے۔ نہ اپنا آپ کھووو گے۔ پر بھ سنگر دی سوہنی سہنجی ٹھانڈی سیٹل سائیک سٹ سیج، سکھ آسن وچ سووو گے۔ پانی نہیں امرت سر، سرسا لیکھ چکائیندا۔ پانی نہیں جس دا چھٹیا لڑ، پھر اوسے نال بندھائیندا۔ پانی نہیں بھگت بھگوان دی لائے جڑ، لگی جڑ نہ پھیر کوئے اکھڑائیندا۔ پانی نہیں ایہہ اندر وڑ، گرگھاں اگت بھجھائیندا۔ پانی نہیں بن ترنیوں جائے تر، جو سنگر چرن سروور نہائیندا۔ پانی نہیں ایہہ پانی رہیا بھر، پیسن پیس تھانڈی سیو کمائیندا۔ پانی نہیں ایہہ کہے جم کا چکھیا ڈر، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ پانی نہیں ایہہ تھانوں مڑ کے لے کے جائے اپنے گھر، جیہڑا گھر ہتھ کسے نہ آئیندا۔ پانی نہیں سری بھگوان دا ور، جو گرگھاں لکھ چوائیندا۔ پانی نہیں ایہہ پُرکھ اکال دا بھانا رہیا جر، حکمے اندر اپنی کار کمائیندا۔ پانی دین والے نوں لو پھڑ، کتے اپنا پانی کسے گٹھ وچ چھپائیندا۔ بھگت کہن ہن ساتھوں رہیا ڈر، سری بھگوان اپنا بل گوائیندا۔ اسیں چاروں پاسیوں آکے چارے کنتاں ایہدے آگے گئے اڑ، اتر پورب پچھم دکھن دروازہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ ویکھو ساتھوں ڈردا ساڈیاں صفتاں رہیا کر، صفت صلاحی صفت صلاحندا۔ اسیں کسے نے کچھ وی نہیں منگیا ور، پھر وی ساڈی جھولی بھرائیندا۔ جے اسیں ایہدے چرنی جائے پڑ، ساڈا گٹ کچھ نہیں جائیندا۔ ایہدا ڈھولا لئیے پڑھ، جو تیرا میرا راگ الا ئیندا۔ ایہہ پانی نہیں جس دے پیتیاں تن من سیٹل ہو کے جائے ٹھر، ٹھنڈک اکو اک وکھائیندا۔ ایہہ پانی نہیں اٹھسٹھ تیرتھ ایہدے تھلے ڈگے ڈر، ایہدے وچ لنگھن کوئے نہ پائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہہکنک کل کلکی اوتار، اپنی کلام وچ کرپا رہیا کر، آگے پچھے وست ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔

* ۲۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی وطن سنگھ دے گرہ سریں پُر ضلع ہوشیار پُر *

بھگت بھگوان سچ بھرواسا، اک دؤجے اُتے اوٹ رکھائیا۔ آتم پر ماتم کھیل تماشاء، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ منڈل منڈپ ساچی راسا، گھر گوپی کاہن نچائیا۔ لیکھا چکھے پرتھی آکاشا، گگن منڈل نہ کوئے وڈیائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی بنے راکھا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ پاربرہم برہم جنائے زرگن ذاتا،

ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کوڑی کریا میٹے رین اندھیری راتا، سنگر ساچا چند چڑھائیا۔ سوہنگ ڈھولا ڈھر دی گاتھا، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ سدا سہیلا وسے ساٹھا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم جنم پوری کرے آسا، جو جن بیٹھن دھیان لگائیا۔ بھاگ لگائے کایا کاسہ، نام امولک جھولی پائیا۔ نچ آتم کر کر واسا، وستو اپنی دئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا اک اھوائیا۔ بھگتن پیتا ایک ایک، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن دیونہارا ٹیک، سر سمرتھ ہتھ رکھائیا۔ نچ نیتر لکے ویکھ، دوئے دوئے لوچن بند کرائیا۔ سچ پریتی اندر کرے ہییت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ سرتی شبدی لیکھا جانے چیتن چیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے تھاول تھانیا۔ بھگت بھگوان سدا سہیلا، ساچا سنگ نبھائیندا۔ دھام سہائے اک ٹویلا، محل اٹل نظر کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے گرو گرو چیلا، چیلار میل ملائیندا۔ جگ چوکڑی سدا سدا پر بھ اچرج کھیل کھیل، بھيو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیا کمائیندا۔ ہر جن ساچے دیا دھار، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ جگ جگ سد میلنہار، میل ملاواں ایک تھانیا۔ آتر آتم کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ امرت سچ پیالہ دئے پیال، دین دیاں ہوئے سہائیا۔ رکھا کرے بن پرتپال، پرتپالک سیو کمائیا۔ جو جن ساچی گھالن رہے گھال، تنہاں لیکھا اکو نام جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار نام وڈیائیا۔ بھگت کہے پر بھ سُن پکار، اکو اوٹ رکھائیا۔ وشن برہما شو نہ کوئے ادھار، کروڑ تیتسیا آس نہ کوئے رکھائیا۔ ترے گن مایا ٹٹے جنجال، بندھن بندھ نہ کوئے پوائیا۔ پنج تت مارگ دے وکھال، گھر اکو اک درسائیا۔ نرگن سرگن چلنا نال نال، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ ڈو گھی کندر اندھیر دیک دے بال، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ امرت آتم مد پیالہ سیتل دھار دے پیال، نخبھر جھرنارس چوائیا۔ مندر اندر وکھا پتی دھرمسال، چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیا۔ مہربان کر کرپا حل کر سوال، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ ویلے آنت نہ کھائے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچے مندر لینا بہال، جس گھر تیری وجے ودھائیا۔ جلوہ نور بے مثال، جوتی جوت ہوئے رُشنائیا۔ لیکھا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ ٹھا کر ہو کے بچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے بہال، پریا پریتم اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پر بھ تیری سچ سرنائیا۔

تیری آس بیٹھے تک، بے پرواہ وڈی وڈیاںیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، دین دین دُہاںیا۔ کوڑی کرپا وچوں رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ آتم پر ماتم مارگ دس، پر بھ ملیئے چائیں چانیا۔ اُجڑیا کھیڑا جائے وس، گھر ساچے و بے ودھائیا۔ چرن کول کول چرن ہر سرنائی جائیے ڈھٹھ، سیس اک جگدیش جھکائیا۔ تیرا ناؤں لیئے رٹ، دُجا سوبلا کوئے نہ گائیا۔ توں رکھنہارا پت، پت پر میثور اپنا ناؤں دھرائیا۔ بھگتاں کولوں نہ ہونا دکھ، اِکو تیری اوٹ تکائیا۔ رل مل سانجھا گایئے جس، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ اِکے مندر جائیے وس، جس گھر دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام دینا ساچا ور، بھگت بھگوان دھیان لگائیا۔ بھگت کہن پر بھ تیرا سنگ، اِکو اک نظری آئیندا۔ کھجک نچے نو کھنڈ سرتی بن ملنگھ، چاروں گنٹ اپنا تال وجائیندا۔ دھرم دوارا کوئی نہ سکے لنگھ، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکائیندا۔ رسنا گا گا تھکی تیرا چھند، آتم رس ہتھ کسے نہ آئیندا۔ بن صاحب سنگر ساچی پائے نہ کوئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے بھجائیندا۔ سرت سہاگن ہوئے نہ رنڈ، جگت وچھوڑا نہ کوئے دکھائیندا۔ تیرا گایئے سچا چھند، سوہنگ ڈھولا اِکو بھائیندا۔ خوشی ہوئے بند بند، بندی خانہ کوئے رہن نہ پائیندا۔ بھگت بھگوان چڑھے ساچا چند، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو آس، آسا وچ جنائیا۔ مل مل بھجے کوڑی پیاس، ترسنا ترکھا رہن نہ پائیا۔ گھر منڈل دیکھے ساچی راس، گرہ اپنے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا سدا وڈیاںیا۔ دیوے وڈیاںی جوں بھاؤ بھاگ بدر، غریب نمائیاں دیا مکائیندا۔ پوری کر نہار سدا سدا، آسا آساناں ملائیندا۔ تقدیر تقصیر دیوے بدل، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی کرے سچا عدل، عدالت اِکو اک دکھائیندا۔ سری بھگوان دے دان کرے مدد، وست اگم جھولی پائیندا۔ اِک انکڑا دو کیتے عدد، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل بھگت بھگوان، کھجک نظر کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم اِک نشان، گھر ساچے دیکھ دکھائیا۔ پار برہم برہم دیوے دان، وست اموک آپ ورتائیا۔ بودھ اگادھ شبد گیان، دُھر سندیس کرے پڑھائیا۔ محل اٹل اُچ مکان، گھر ساچا آپ سہائیا۔ جوتی نور جوت مہان، زرگن زرویر ڈگمگائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے رکھے آن، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتاں لیکھا رہیا چُکائیا۔ بھگتن لیکھا چھکے جگ، جگت وچ رہن نہ پائیا۔ کوڑی ترسانہ لگے اگ، اگنی تت نہ کوئے دکھائیا۔ سچ
 پریتی جائے بجھ، ڈوری اکو نام پائیا۔ نام نگارہ جائے وج، انحد نادى ناد سنائیا۔ دھرم دوار دی ویکھے حد، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ سوہنگ ڈھولا شبد
 وچولا گائے چھند، گیت گو بند اکو اک الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اکو رنگ رنگائیا۔ بھگتن رنگ سدا انڈٹھ، جگت نیتز
 نظر کسے نہ آئیندا۔ پاربرہم برہم ساچا ہت، گھر مندر آپ دکھائیندا۔ کروٹ بدلے جو ستا دے کر پٹھ، سوچھ سروپی روپ جنائیندا۔ من واسنا لئے جت،
 پریم پریتی خواہش اک اُپجائیندا۔ کوڑی کریا اندروں باہر کڈھے کچھ، سچ سچ آپ ورتائیندا۔ بھيو چُکائے کایا ساڈھے تن ہتھ وچ، بن وچولا کار کمائیندا۔
 بھگت بھگوان اکو سکھیا لئے سکھ، ساچی سکھیا سکھی نام پڑھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا جدھر ویکھو سنگر پورا پئے دس، پردہ اولہا نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان اکو گھر وسائیندا۔ بھگت بھگوان گھر اولہ، سو صاحب سنگر آپ جنائیا۔ دُور دُراڈا سچ محلا، سچکھنڈ ساچا سو بھا
 پائیا۔ زرویر زرنکار زراکار پھڑائے اپنا پلا، پلو شبد روپ دکھائیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، ڈونگھی غار ٹلے پر بت مہیئل گوسائیا بے پروا ہیا۔ جوتی شبدی
 زرگن سرگن پنچ تت کایا آپے رلا، تتوت لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوت پرکاش پُرکھ ابناس بن تیل باقی دیک آپے بلا، نورو نور نور کرے رُشائیا۔ سچ
 سندیس زرنیش بودھ اگادھ شبد اگم اکو گھلا، دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے کایا مندر اندر ڈونگھی ڈلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بھگت بھگوان کھولے اکھ، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ ست ستوادى مارگ دس، ساچے راہ آپ چلائییندا۔ دھیرج دے سنتو کھ ہٹھ،
 ست دھرم آپ بندھائیندا۔ لیکھے لارتی رت، رت رُترى مات مہکائیندا۔ میل ملاواں کملاپت، گھر مندر اک وڈیائیندا۔ لیکھا جان پُرکھ سمرتھ، سرب
 کل دھاری اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملائییندا۔ ہر جن میلا ساچے پتن، پر بھ ماہی
 پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے نوں سدا تنگن، نیتز نین نین اٹھائیا۔ پیکھ پیکھ کدے نہ تھکن، سکھ سکھ وچوں اُپجائیا۔ اک دُوبے نوں گودی چُکن،
 جگ جگ خوشی منائیا۔ اگلا پچھلا حال بچھن، کیوں پائی زرگن سرگن نال جدائیا۔ کلجگ انتم پاربرہم پر بھ تیتوں نہیں دینا لگن، تیری لگن میچی جن بھگتاں

رہی ستایا۔ تیری کھیل سدا اندھٹھی، نکئی نکی سمجھ کسے نہ آئی۔ تیرے وچھوڑے ویراگ اندر بھگت آتما رو رو پٹی، نیتز نیناں نیر وہائی۔ تیری دھار نہ
 دسی چٹی، ست سفیدی کار نہ کوئے کمائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگائی۔ بھگت بھگوان نیتز رو،
 نیناں چھبر لائی۔ اک دوجے دی کوئی نہ سنے سو، سویامات نہ کوئے اٹھائی۔ پریم پریتی کرے نہ کوئی موہ، مہبت بیٹھی مکھ بھوئی۔ آتم پر ماتم ہو نر موہ،
 وچھوڑا گھر گھر رہے جنائی۔ نہ کوئی دیوے ڈھو آ ڈھو، وست حق نہ جھولی پائی۔ اپنا آپ سارے بیٹھے کھوہ، خالی ہتھ دین ڈھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تھ بن ملے نہ کوئے سرنائی۔ بھگت کہے بھگوان تیری سرن، سرنگت اکو اک جنائندا۔ تیری کرپا کھلے نین ہرنا پھرنا،
 فرنا اکو اک نظری آئندا۔ کلج آنت تیرے سہارے ترنا، ڈونگھے ساگر شتوہ دریا نہ کوئے رڑھائندا۔ پاربرہم پر بھ تیرے مندر وڑنا، جس گھر اکو رنگ
 نظری آئندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا ڈھولا پڑھنا، دوجا راگ نہ کوئے وڈیائندا۔ زرگن سرگن تیرا پلو پھڑنا، پھڑیا لڑ نہ کوئے چھڈائندا۔ کرپا کٹ دے
 جینا مرنا، جیون مرن تیرے بھگت کوئے نہ بھائندا۔ لیکھاٹ جئے ورننا برنا، ذات پات نہ کوئے جنائندا۔ لگے پریتی تیرے چرنا، لگی پریت نہ
 کوئے تڑائندا۔ در آ کے باہوں پھڑنا، پر بھ تیتوں ایہو بھائندا۔ تیرے سوہنے مندر چڑھنا، جس دا پوڑا نظر کسے نہ آئندا۔ زرگن تیرا درشن کرنا،
 سرگن تیرا ناؤں صفت صلاحیندا۔ توں کرپا ندھان آگے ہو کے کھڑنا، مکھ پردہ نہ کوئے رکھائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، تیرا درشن موہے بھائندا۔ ہر بھگت درس کراواں گا۔ گھر اپنے پردہ لاہواں گا۔ کلج سڑدا پھڑ بچاواں گا۔ مردا مردا گلے لگاواں گا۔ کر بردا
 کول بہاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر بھگتاں ہتھ لگاواں گا۔ سر رکھے ہتھ سوامی، صاحب سنگر ہوئے سہائی۔
 بھگت بھگوان آنتر جامی، آنتر آتم ویکھ دکھائی۔ سناونہارا شبد بودھ اگادھ بانی، تیر زالا بان لگائی۔ دیونہارا امرت رس ٹھنڈا پانی، نہ بھر جھرنایا۔
 لیکھا چھکے چار کھانی، اندج جیرج آتھج سیتج پھیرا پھیر نہ پائی۔ گر کا شبد ملے ہانی، میل ملاواں سہج سبھائی۔ سچھنڈ دوار ایکا بخشے چرن دھیانی، گڑھ ہنکار

نہ کوئے دکھائیا۔ پر بھ بھگتاں دیوے نام نشانی، دو جہاناں دئے جھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وِشنوُ بھگوان، ہر بھگت دیوے ساچا دان ساچی دات، داتا دانی دیاوان ہر جن جھولی پائیآ۔

کنگ کہے میں کرمی پکار، در آ کے دتی دُہائیآ۔ میری تونبی دی کھڑی کوئی نہ دیوے پھیر پاڑ، آر پار تار نہ کوئے لنگھائیآ۔ تار رووے نیت زارو
زار، میٹوں اگنی وِچ کوئے نہ پائیآ۔ کھی کہے میٹوں مروڑے نہ کوئی وِچ سنسار، ہتھ میرے اُتے لکائیآ۔ میں بھلی بھگی آئی تیرے دوار، اپنا حال رہی
سنائیآ۔ ہیٹھاں اُتاں میرے اُنکلاں رہے مار، اشاریاں نال ناچ کرائیآ۔ جے میرا اُکھڑ جاوے تال، دے مروڑا میرا راگ کٹاں کول سُنن پائیآ۔ میں گا گا
ہوئی نڈھال، میری سُر ت دئے دُہائیآ۔ جہاں چر پر بھ ہوئیں نہ آپ دِیال، میرا لیکھا سکے نہ کوئے مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی
سچ سرنائیآ۔ گھڑا کہے میرا مُنہ کیتا بند، اُتے پردہ رہے پائیآ۔ میں بولاں بن بتی دند، اپنا حال سنائیآ۔ ہتھاں نال میٹوں رہے چھنڈ، اُنکی اُنکی چوٹ
لگائیآ۔ میری دکھیاں بھن کے دتا میٹوں دند، روڑے ٹھیکراں میرا تال بنائیآ۔ میں برہوں وِچھوڑا تیرا اندرے اندر گاواں چھنڈ، بے بس رہیا کر لائیآ۔
کر کرپا صاحب بخشند، در تیرے عرض سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ ڈھولک کہے پر بھ میرا دیکھ تال، بیتالی تیرا
دھیان لگائیآ۔ تن نالوں وکھری کیتی کھل، کاٹھ نال جوڑ جڑائیآ۔ رسیاں نال میٹوں دتا بٹھ، تت نکوڑا اِکو پائیآ۔ کچھ کچھ کے دتا ڈن، ہل سکاں ذرانہ
رائیآ۔ جس ویلے میٹوں مارن میں کہاں دھن دھن، دھن تیری وڈیائیآ۔ میں ڈردی ماری در دوارے تیرے آئی چل، اپنا پینڈا جگت مُکائیآ۔ میں
سنگت وِچ بیٹھی رل، چرن دھوڑی مستک اپنا لگا لائیآ۔ در آئی نوں دے اپنا پھل، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیآ۔ دیکھیں خالی ہتھیں نہ دیویں گھل، تیرے
در تے آیا خالی کوئی نہ جایآ۔ میرا جنم دا میٹیں سل، کرم کرم داروگ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیآ۔
گاؤن آئے آئے بھگت، سو بھ راگ سنائیآ۔ بھو نہ جانے کوئی جیو جگت، پر بھ ہتھ کی وڈیائیآ۔ سنا گاؤنا کھیل فقط، فقرہ حق نہ کوئے سمجھائیآ۔ سری

بھگوان لیکھے لائے بوند رکت، جو چل آئے سرناہیا۔ مات گربھ پھیر نہ آئے پرت، جو نیتز لوچن نین درشن پائیا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا چھے دیوے ہٹک، گرمت اکو اک سمجھائیا۔ مانس جنم وچ پار اترن دی رہ نہ جائے رٹک، جو سنگر پے سرناہیا۔ سنگر پورا کرپا کر کے اکو دکھائے نام سڑک، گرگھ بھجا جائے واہو داہیا۔ آگے سچکھنڈ نواسی دے سچے کرے درس، نرگن جوت جوت نظری آہیا۔ اگلی بچھلی دو جہان دی مٹے حرص، لیکھا باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا سب دا رہیا مکائیا۔ سُن کنگ تیرا لیکھا مُکا، مکی جگت جڈائیا۔ سُن گھڑے تیرا ویلا ڈھکا، کنبھ جل نال تراہیا۔ سُن ڈھولک تیرا آون جاون چھٹا، چھٹی جگت لوکائیا۔ گاون ہارے تیرا بھاگ جاگا ستا، سوئی سرت جگائیا۔ بولنہارے تیرا بول نہ لگا پھکا، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ مانس جنم سب نے آکے جتا، جو نیتز لوچن درشن پائیا۔ صاحب سنگر اکو ڈٹھا، جس ڈٹھیاں لکھ چوڑاسی ڈکھ رہے نہ رانیا۔ آد جگادی اکو پتا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمائیا۔ کنگ کہے میری سوہنی لگی پکار، سری بھگوان دیا کمائندا۔ گھڑا کہے میرا اچا سُن جیکار، چھیتی چھیتی ساڈے کول آئندا۔ ڈھولک کہے میری سُن کے ہاہاکار، بن دردی درد وندائندا۔ گاونہارا کہے میرا سرتی شبد ویکھ پیار، پریتی چرناں نال جڑائندا۔ بولنہارا کہے پر بھ دیوے درس دیدار، دید عید چند چڑھائندا۔ سو مندر سوہے دوار، جس گره سنگر چرن ڈکائندا۔ وطن سنگھ دا وطن وسدا رہے اپار، کھیڑا اپنے رنگ رنگائندا۔ جو در آچے دلوں کر کے جائے نمسکار، جنم مرن وچ پھیر کدے نہ آئندا۔ ڈھولک گھڑا کنگ گاون ہارے اترے پار، پار کنارہ منجہدارا ڈونگھا سنسارا ہر نرنکارا کرپا دھارا، مہر نظر نال تراہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سرب ور، گھر گھر اپنا کھیل کھلائندا۔ پورب لیکھا وڈا لہنا، لہنیدار جھولی پائیا۔ اینہاں بھٹاں کولوں سکھیا بہنا، گر ار جن در ملی وڈیائیا۔ پہلے دن اکٹھیاں ہو کے نام سچا کہنا، گوار جٹاں خوشی منائیا۔ ویاہ شادی دا چکلیا لہنا، لہنیدار سنگر اکو نظری آہیا۔ تٹاں نال تٹاں مل کے بہنا، ترے گن مایا کوڑی چھایا وشن برہما شو ترے بھون دھنی اپنا راہ جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا رکھے وچ بھرم بھلیکھا، بن گرگھ پچے بھیو نہ کسے سمجھائیا۔ پٹنے والا دیا کموندا، گرگھ سجن پھڑ اٹھاؤندا، گھڑا تن دا وجاؤندا، ڈھول شبد دا سناؤندا، کنگ پریم تار ہلاؤندا،

نظر کسے نوں مات نہ آؤندا، سچن ورلے آپ ملاؤندا، اپنا کرے کمال آ۔ مہر نظر اٹھایا، ہر سنگت میل ملائی، اوہو پٹنے والا سچا ماہیا، پٹنے والا کھیل
 رچاؤندا۔ سوئے گرگھ آپ اٹھاؤندا۔ اکو راگ آپ الاؤندا۔ بن کناں آپ سناؤندا۔ کرے کھیل جو ہر بھاؤندا۔ اک در ڈھاپے اک در بناؤندا۔ جوتی
 نور اک چکاؤندا۔ کلنی توڑا سیس رکھاؤندا۔ بھگت بھگوان جوڑا آپ بناؤندا۔ تھوڑا تھوڑا راہ دکھاؤندا۔ پٹنے والا پچھلا پیار نہیں اے بھلاؤندا۔ کنگ
 ڈھولکی گھڑے والے آئے نے۔ آ کے حال سنائے نے۔ پر بھ ڈھکیاں درد ونڈائے نے۔ پھڑ باہوں انگلی لائے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بن کرنیوں ہر سنگت نال ترائے نے۔ سوہنا دربار لگایا اے۔ برہم کنگ اک وجایا اے۔ شبد دُھن راگ الا یا اے۔ کایا کنجھ آپ سہایا اے۔
 ڈھول مردنگ نال رلایا اے۔ پر بھ ساچا سنگ دکھایا اے۔ لوک مات وقت سہایا اے۔ گر پیر اوتار ویکھن آیا اے۔ وشن برہما شو سیس جھکایا اے۔
 کروڑ تیتیسائین شرمایا اے۔ گن گندھرب مان گویا اے۔ پیر پنیمبر سجدہ اک کرایا اے۔ شاستر سمرت وید پُران نیتز نین رہیا شرمایا اے۔ چار جگ
 سبجگ تریتا دواپر در اپنا ڈکھ سنایا اے۔ سری بھگوان اُجل کرے سب دے کھ، جو چل سرنائی آیا اے۔ جنم جنم دا کٹے ڈکھ، درد دردیاں نال ونڈایا
 اے۔ مات گر بھ نہ ہوئے اُٹا رُکھ، جم کی پھاسی دے تڑایا اے۔ اپنی گودی لئے چک، ساچی ڈولی آپ بہایا اے۔ آون جاون دا بینڈا جائے نک،
 جنہاں تند ستار وجایا اے۔ نیتز کیتا درس جھک، اُپر اکھ نہ کوئے اٹھایا اے۔ ویلے آنت لئے پُچھ، گھر گھر اپنا پھیرا پایا اے۔ مانس جنم سہائے رت، کایا
 پت ڈالی آپ مہکایا اے۔ سو صاحب دے سچے پت، جنہاں اپنا راہ دکھایا اے۔ ایتھے اوتھے لوک مات وچ رہے نہ کوئی لگ، ہر جو پردہ آپ اٹھایا
 اے۔ ڈھول گھڑے کولوں رہیا پُچھ، کی ماہی سچا نظری آیا اے۔ کنگ کہے میرا بدلایا رُخ، میری تار اپنے نال ملایا اے۔ میں دھن بھاگ کراں
 جنہاں میٹوں لیاندا چک، آ کے ہر دی سیو لگایا اے۔ میں ویکھاں اُچی اڈی اٹھ، شاہ سوارا کیہڑی کوٹوں پھیرا پایا اے۔ غریب نمائیاں اُتے رہیا سٹھ،
 مہر نظر اک اٹکایا اے۔ بہڑی دُہائی ساڈے کول نہیں کچھ، جو سُنیا سو سب دا جس گایا اے۔ جے آگے دا حال پر بھ لئے پُچھ، راہ نظر کسے نہ آیا اے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سب دا رہیا جھولی پایا اے۔ کنگ کہے میں گاواں گی۔ ڈھول ماہی نال ملاواں گی۔ گھڑا سر اپنے تے

چاواں گی۔ سدھے نین رکھاواں گی۔ پر بھ سچے دا درشن پاواں گی۔ اپنی بھل بخشاواں گی۔ گاون والے نال رلاواں گی۔ سر چرناں اُتے کُاواں گی۔
 لکھ لکھ شکر مناواں گی۔ تُوہی تُوہی راگ الاواں گی۔ ہک سد اک سناواں گی۔ لک لک کے اندر جاواں گی۔ پُچھ پُچھ کے پردہ لاہواں گی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جے اپنا دے دے نام ور، پھر ڈکھڑے سرب گواواں گی۔ ڈھول کہے میں گجاں گا۔ کنگ تیتوں نال لے کے بھجاں گا۔
 پر بھ درتے جا کے سجاں گا۔ مان ہنکار تجاں گا۔ ہوئے نمانا سر چرناں اُتے رکھاں گا۔ اپنا ڈکھڑا سارا دستاں گا۔ ہر دوارے اکو وساں گا۔ مسمکھاں کولوں
 نٹھاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام دے دے ساچا ور، در گھر ساچے بہہ کے ٹپاں گا۔ گھڑا کہے میں پانی ڈھواواں گا۔ جن بھگتاں
 چرن دھواواں گا۔ دن رات کدی نہ سوواں گا۔ میں اُنھاں جوگا ہوواں گا۔ تن من اپنا کھواواں گا۔ پر بھ سچے دی چرنی چھوہواں گا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دے جائے نام ور، ہر سنگت وچ مل کے ٹھانڈے دربار سوواں گا۔ تے اکتھے ہو کے وجدے رہے۔ پر بھ در دے اُتے
 سجدے رہے۔ پریم پریتی وچ نچدے رہے۔ گیت سنگیت وچ دسدے رہے۔ نالے روندے نالے ہسدے رہے۔ پیا پیار وچ پھسدے رہے۔ لوک لجا
 ویکھ پچھے نٹھدے رہے۔ بھگت تردے ویکھ چرنی ڈھٹھدے رہے۔ بدل دیوے لیکھ جو ایہدے ہو کے دسدے رہے۔ کی ہو یا اسیں بے زباناں دھریا
 بھیکھ، پر بھیکھ وچ وی ایہدے ڈھولے جس کردے رہے۔ ہن اکھیں لیا ویکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جے دکھالے اپنا گھر، ہوئے
 خوش جیہدے پچھے مردے رہے۔ لیکھا نہیں کنگ ڈھول دا۔ بچن پورا گر ار جن بول دا۔ صاحب سنگر پورا تول تولدا۔ آد جگاد جگ اپنا کُندا
 کھولدا۔ بے شک گھڑا نہیں مونہوں بولدا۔ اندرے اندر جانے ایہہ کھیل پر بھ سچے دے چوبل دا۔ جنہاں پریتی پائی جنم جنم کدے نہیں رولدا۔ اُچی
 کوکن دین دہائی سنگر چرن ملے وڈیائی، ایہہ کھیل نہیں مخول دا۔

* ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی وطن سنگھ دے گرہ سریں پُر ضلع ہوشیار پُر *

مہروان کرے مہر نظر، بے نظیر دیا کمائی۔ رحمت رحیم رحمان کرے فضل، آب حیات پیالہ پیائی۔ رُوح بُت نیڑا کرے عدل، عدالت اِکو گھر لگائی۔ نیڑ آؤن نہ دیوے اجل، علامت کوئی رہن نہ پائی۔ آپ چڑھائے اپنی منزل، پندہ اِکو وار مُکائی۔ پھر وی مُرید مُرشد مُرشد مُرید شُکریہ کرن تہہ دل، شُکرانا اِکے وار جنائی۔ در گھر ساچے جائن مل، ملیا میل نہ کوئے چُھڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر جس اُٹھائی۔ مہربان کرے پر بھ ساچی رحمت، دینن اپنی دیا کمائیدا۔ جن بھگتاں نال ہوئے سہمت، سگلا سنگ نبھائیدا۔ گرگھ کوئی نہ رہے احق، بدھ بیسی روپ وٹائیدا۔ لیکھا جانے جنہاں تیر بدھی تہمت، تہمت اور نہ کوئے لگائیدا۔ مُریداں نال مُرشد ہویا سہمت، ساہ ساہ اپنا نام چپائیدا۔ اندر وڈ کے مارے سینت، باہروں اشارہ نہ کوئے کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر جس تکائیدا۔ مہر نظر کرے رحمان، رہبر داتا وڈ وڈیائی۔ صدق صبوری دیوے ایمان، صابر صبر اِک جنائی۔ جوتی نور دے نشان، ظہور اپنا دے درسائی۔ پریم پریتی اِکو دان، مُجّت محبوب آپ سمجھائی۔ کلمہ نبی رسول کر پروان، الف یے لیکھا دے چُکائی۔ نظری آئے اِک امام، ساچے حُجرے سو بھا پائی۔ محراب دیکھے گن ندھان، چاروں کُنٹ نین اُٹھائی۔ سجدہ جُھک جُھک کرے سلام، علیکم اِکو نعرہ لائی۔ دیونہار اگم پیغام، بے پرواہ کرے پڑھائی۔ دامنگیر پکڑے دام، ضامن اِکو اِک اکھوائی۔ بن شرع شریعت جنائے سچ کلام، کلمہ حق حق درسائی۔ مُرشد مُرید تیری گھٹن نہ دیوے شان، شوق تیرے نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر جس درسائی۔ مہر نظر کرے کریم، کرم اپنا آپ کرائیدا۔ دیونہار سچ تعلیم، اکھر وکھر آپ پڑھائیدا۔ محل دکھائے اِک عظیم، اُچ اٹل آپ رُشائیدا۔ جس دا کسے نظر نہ آئے سین، نقشہ گھڑ نہ کوئے جنائیدا۔ جس دی مہما صفت کرے الف یے بن نکتے نوُن میم، عین اپنی اکھ گھلایا۔ اوہدی کسے ہتھ نہ آئی تقسیم، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائی۔ جس نوُن دیوے اپنا سچ یقین، تقویٰ اِکو اِک جنائی۔ سو بردا بنے مسکین، مُفلس اپنا ناوَن رکھائی۔ تڑپھے وچھوڑے جوں جل مین، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ بن کلمیوں بن کعبیوں ہوئے ادھین، نیوں نیوں اپنا سیس جُھکائی۔ دُھر فرمانا

حکم کرے تسلیم، چلے حق رضایا۔ نیتِ نین نہ ہوئے نابین، نورِ اکو اکِ رُشانیا۔ لیکھا جانے یامین، یامین بے پرواہیا۔ نہ نرنہ مدین، پُرکھ نار نہ کوئے
 وڈیائی۔ مُرشد مُریداں ہو ادھین، سد سد سیو کمایا۔ رنگ چاڑھے اکو بھین، بھنڑی رُت سہایا۔ مارگ دسے سچ مہین، او جھڑ راہ اک لنگھایا۔ سچ
 ساچا دسے دین، ذنی ناتا دے تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس مہر نظر پائیا۔ مہر نظر پا ویکھے حق، حقیقت سب دی کھوج
 کھجائیندا۔ زرویر ہو کے لئے تک، دویت وچ نہ کوئے جنائیندا۔ دستگیر پھڑے ہتھ، دستیاب میل ملائیندا۔ رہبر راہ اکو دس، مارگ سچا آپ جنائیندا۔
 سچا نام مالا منکا رٹ، من منکا آپ بھوائیندا۔ پریم پریتی مولی تند گھٹ، گنڈھ اکو اک وکھائیندا۔ لیکھا جان چوواں طبق ہٹ، زمیں اسماناں پردہ لاہندا۔
 کر کھیل پُرکھ سمرتھ، اپنی دیا کمائیندا۔ سچ مُصلّا بیٹھاں سٹ، وضو آب حیات کرائیندا۔ پھیر ہتھ نک منہ دھو پھیر بلائے الکھ، الکھ اکو اک
 وڈیائیندا۔ سجدہ سیس جھکائے انجھک، نیتِ نین نہ کوئے شرمائیندا۔ میرا پیر بے نظیر میرے دل بے لئے تک، رحمت رحم رحمان نظر نظر نال ملائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیندا۔ مہر نظر نال پے مُجبت، موہ اپنے نال جنایا۔ سچ ایمان رہے ثابت، صدق اکو اک وکھایا۔
 مُرشد مُریداں پچھے کرے تعاقب، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا نال کرے مزاہمت، نت نت ویکھے تھاول تھانیا۔ آپ رہے سدا سلامت، مقامے
 حق ڈیرہ لائیا۔ دیونہارا حق عبادت، اول اللہ اپنا نام جنایا۔ درگاہ ساچی نہ کوئی سفارش، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ کر کرپا جس جینودیاں کرائے اپنا تُعارف،
 تحفہ اپنا کلمہ جھولی پائیا۔ لیکھا لکھے نہ پھیر کوئی عبارت، کاتب قلم شاہی نہ کوئے اٹھایا۔ کلجگ انتم شبد وچولا معرفت، ہر محفل مجلس دے ملائیا۔ زرگن
 سرگن سرگن زرگن دوویں ہوئے فارغ، فرماں بردار اکو اک اکھوائیا۔ پچھلا اگلا لیکھا کوئی نہ ہووے وارد، وعدہ خلاف نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل کریم قادر، کرتا کرم مہر نظر نال وانگ نیاز بھگتاں جھولی پائیا۔ ناز نیاز صاحب دا خزرہ، پروردگار کھیل
 کھلایا۔ جس دا کسے نہ لبھا شجرہ ہتھ نہ آیا خسرہ، نمبر حق رہن فگ نہ کوئے کرائیا۔ تھوڑا تھوڑا سارے کر دے گئے تبصرہ، تفصیل نال دلیل نہ کوئے
 جنایا۔ لیکھ جناوندے گئے یارے ہشرا، شہرتے شعور شہنشاہ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ جگ بنیا رہے مسخرہ، مُشکل سب دے اُتے پائیا۔ بن کے ضدی ہویا

رہے اتھرا، دل موم نہ کدے کرائیا۔ جگ چوکڑی کلمہ کلام لکھاؤندا رہیا پترا پترا، دھر سندیس سندیسِ الاہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نوں بنیا رہیا
 خطرہ، ڈر وچ سارے سپس جھکائیا۔ مُریداں مُرشداں دتا نکا نکا قطرہ، بوند بوند وچ چکائیا۔ بن گوبند کسے نہ ہنڈھایا یار ستھرا، بیج سہنجی آسن کوئے نہ
 لائیا۔ کرشن گویاں نال رہ کے گیا گوکل متھرا، پاربرہم اپنی گود نہ کوئے بہائیا۔ نیتز رو کے گیا رام پُت دسر تھا، دردی درد نہ کوئے ونڈائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کردے رہے یتا، زور بل اپنا آپ رکھائیا۔ کون ویلا ماہی ویکھئے چل کے پچھلے وٹنا، بے وطن ہو کے جھلی نہ جائے جدائیا۔ جس دے سپس
 اتے سوہے تاج ہیرے لال امولک رتنا، نورو نور نور رُشنائیا۔ جس دا دوارا کدی نہ ہووے سکھنا، دیونہار پروردگار بے پرواہیا۔ جس داگیت سنگیت ڈھولا
 وکھرا، مندر مسیت جس دے نام دی دین دُہائیا۔ اوہ بیٹھا ساچے دھام پدھرا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ سب دیاں پوریاں کرے سدھراں، جو
 بیٹھے دھیان لگائیا۔ نہ کوئی جام پیائے مدرا، رس امرت اک دکھائیا۔ نہ لمانہ دے مدھرا، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنائیا۔ نہ سلح کرائے نہ پائے غدرا، اپنی کار
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا رُپ رنگ رکھ کدے نہ بدلا، بدلی کرے سرب لوکائیا۔ اوس صاحب دے سر دا صدقہ، جو سر رزق سبائیا۔ پتہ نہیں اوہ
 وسے کدوں کُ دا، گھر اپنے آسن لائیا۔ ہن ویکھو میلا بدو بدی دا، گھر آ آ میل ملائیا۔ ایہو کھیل ویہویں صدی دا، رُٹھرا یار ہنڈھائی دا۔ لیکھا چکھیا نیکی
 بدی دا، جس ویلے پر بھ سچے دا درشن پائی دا۔ ہوکا سُنو کوچے گلی دا، نگر کھیڑے نعرہ سنائی دا۔ ایہو ویس ولی چھلی دا، جگت نیتز درس کدے نہ پائی دا۔
 ایہہ خزانہ نام دھنی دا، بن منگیاں بھگت لٹائی دا۔ ایہہ پیار جننی جن جنی دا، گرگھ ساچی گود اٹھائی دا۔ کوئی لیکھانہ جانے دُنیا ائیں دا، نیتز پیکھ مکھڑا
 پھیر بھوائی دا۔ ایہہ سہاگ گرگھ ساچی وئی دا، دُہن اکو رنگ رنگائی دا۔ ایہہ میلا بدھی کئی دا، پھڑیا پلڈ نہ پھیر جھڈائی دا۔ ویکھو بھگتاں نوں کوں مٹی
 دا، بھگوان در آ آ سیو کمائی دا۔ ایہہ لیکھا سکھ منی دا، بن منگیاں دان جھولی پائی دا۔ ایہو پیار اک دُوجے نال بنی دا، گر چیل اکو رنگ دکھائی دا۔ ایہہ
 لیکھا نہیں جگ شہرت منی دا، گھر گمبھیر ڈونگھے ساگر اندر گرگھ تال رکھائی دا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان دیونہارا ساچا دان، مہر نظر کر بن منزل منزلے مقصود پُچائی دا۔

* ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اسمان شہید دے کول سڑک اُتے * ❁

پریم رُپیا ہویا منظور، لیکھا لیکھے لایا۔ بن مایا ملے حاضر حضور، آتم آنتر بے پرواہیا۔ آسا منشا پوری کرے ضرور، ضرورت ہور رہے نہ رایا۔ جنم کرم پورب بخشے قصور، دکھ درد نیڑ نہ آیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، سچ سچ دے وڈیاںیا۔ ہوئے ہنگتا مار غرور، نون سواکھراک سمجھایا۔ نرمل جوتی بخش نور، اگیان اندھیر مٹایا۔ شبد اناد ساچی تور، سُن تریا نین شرمایا۔ سرب کل بھر پور، دیونہار سرب اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بن پیسے دھیلے آتم پر ماتم کرے میلے، برہم پاربرہم گروگر چیلے، سوہنگ دھار نرگن کھیلے، سرگن اپنا رنگ دکھایا۔ رُپیا کہے میں آواں مڑ کے، گھر اپنے پھیرا پانیا۔ سنگر پورے نال جڑ کے، پچھلی بھل بخشایا۔ میتوں نہ کوئی مارے نہ کوئی گھر کے، بھے بھونہ کوئے رکھایا۔ جیہدے پچھے سنگر آیا تڑ کے، تڑت اپنا میل ملایا۔ سو میرے اندروں لاپے کالے برقے، کھ اپنا دے دکھایا۔ سرت سوانی نچے بھڑ کے، خوشی خوشی اکو راگ الا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مایا مایا وچ سما یا۔ رُپیا کہے میرا ٹھانا تا، جگت ناتا رہن نہ پانیا۔ سنگر ملیا پڑکھ بدھاتا، بدھ اپنی دے سمجھایا۔ سادھاں سنتاں ہو کے رہنا داسی داسا، نراچھت سیو کما یا۔ بے شک ساری دُنیا کرے ہاسا، تیری پریتی ٹٹ نہ جائیا۔ تیرا بٹو آکایا کاسہ، جس دا پردہ سنگر پورا آپ اٹھایا۔ توں اس دے وچ کریں نواسا، باہر نکل کدے نہ جائیا۔ بے کڈھے تے کڈھے پڑکھ ابنا سا، آپ اپنی دست اپنے ہتھ رکھایا۔ تیری پوری کرے آسا، نراسا روپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھے لائے اک رُپیا، نام چڑھائے ساچی نیا، ایہتھے اتھے پکڑے بہیا، پاربرہم برہم ساچا سنا، آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا نرگن سرگن شبد وچولا، بن وچولا جوڑی اک دکھایا۔ رُپیا کہے میں وکاں نہ ہٹ، میری قیمت کوئی نہ پانیا۔ میرے پیار اندر لکھ چورا سی گئی پھس، پھاسی گل وچ رہے لٹکایا۔ میرے پچھے پچھے رہے نٹھ، شاہ سلطان راج راجان دین دہانیا۔ میری پلے بنھن گھٹ کے گٹھ، دھیاں بھیناں بھیناں بھراواں کولوں چوری رہے کما یا۔ میں گھر گھر پایا رٹ، جیو جنت کرن لڑایا۔ ہن میں آیا سنگر ہتھ، میرا لیکھا دیوے لگایا۔ میں منہ دے بھار جاواں ڈھٹھ، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ میں وکاں سنتاں ہٹ،

قیمت اِکو اِک رکھائیا۔ نہ ودھتے نہ گھٹتے، سولائ سولائ پوری کار کمائیا۔ بن نمانا چرنی جاواں ڈھٹھ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ میٹوں مل جائے ساچی مت، بن صاحب سنگر ہو نہ کوئے سرنائیا۔ میری لیکھے لگے رت، رتی رت رت وچ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہہ رپییا رپیئے والیاں دے دتا ہتھ، جس ہتھ نال کھیل چلے جگت لوکائیا۔ بہن والا آپے بہندا، بہہ بہہ خوشی منائیا۔ اگلا پچھلا حال کہندا، کہہ کہہ رہیا سنائیا۔ پورب لہنا سب دا دیندا، باقی کوئے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تخت پوش ویکھ نردوش، بیٹھا رہیا چپ خاموش، سُن کے شبد آئی ہوش، جس درشن نوں لوچن رہے لوچ، سو صاحب گیا پہنچ، جس دی کوئی سوچ نہ سکے سوچ، سوچنہارا اپنی دیا کمائیا۔ تخت پوش کہے میرا تخت، بن تخت نواسی سو بھانہ پائیندا۔ دھن بھاگ میرا سوہیا وقت، سہنجنی گھڑی میل ملائیندا۔ بے شک میرے اُتے سارا بہندا جگت، بن سنگر شانت نہ کوئے کرائیندا۔ جس دے نال اوہدے بھگت، بھگت بھگتی وچ سائیندا۔ جیہدے چرناں نال میرے گھر وچ ہو جائے برکت، برہنخانہ اِک گھلائیندا۔ ایہتھے کوئی نہ کرے بُری حرکت، دھی بھین کئیاں نہ کوئے نکائیندا۔ دُئی دویت کوئی نہ کرے شرکت، شرارت سب دی میٹ ملائیندا۔ در آ کے دتا درس، میری پچھلی حرص ملائیندا۔ کاٹھ اُتے کر کے جائے ترس، میری سکی لکڑی لیکھے لائیندا۔ میری سچی کرے پرکھ، میں سب دی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دی آسا پور کرائیندا۔

۳۸۰

۳۸۰

* ۳۰ چیت ۲۰۲۰ پکرمی ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر *

بھگتن پیتا ہر بھگوان، جگ جگ دیونہار وڈیائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، نام پردھانگی اِک کمائیا۔ لیکھا جان گوپي کاہن، منڈل منڈپ راس رچائیا۔ بھيو ابھیدا کھول سري بھگوان، بھگوان اپنا راہ جنائیا۔ جن بھگتاں دیوے آتم دان، دست اموک جھولی پائیا۔ شبد اگمی دھر فرمان، سچ سندیسہ آپ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے پرواہیا۔ بھگت بھگوان اِکو رنگ،

سو سنگر آپ چڑھائیندا۔ ساچی سیجا ویکھ پلنگ، ست ستوادی سو بھاپائیندا۔ انحد ناد وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ آتم پر ماتم وسے سنگ، سگلا ساتھ نبھائیندا۔ نج گھر نج گرہ دیوے نج انند، پرمانند آپ درسائیندا۔ صفت صالحی صفت جنائے بن بتی دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ ستجگ ست ستوادی ساچا چھند، سوہنگ ڈھولا آپے گائیندا۔ آپ اپنا کپت ظاہر میٹے پندھ، دُور نیڑانہ کوئے رکھائیندا۔ آتم پر ماتم ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان اکو راہ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو راہ، جگ جگ ملے وڈیائیا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ست ستوادی صفت صالح، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ انتر آتر بھو گھلا، ابھو دے جنائیا۔ نرگن سرگن میل ملا، جوتی جاتا جوڑ جڑائیا۔ رہبر بن بے پرواہ، سیوک ساچی سیوک کمائیا۔ ویکھنہارا تھاؤں تھاں، تھان تھنتر گنگ گنگتر پھول بھلائی۔ جپاونہارا اکو ناں، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ سنت سہیلے پھڑ پھڑ بانہہ، کوڑی کرپا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار نام وڈیائیا۔ بھگت بھگوان سگلا ساتھ، ہر پُرکھ نرنجن آپ نبھائیندا۔ نرگن ڈھولا نرگن گاتھ، نرگن سوہلا راگ الائیندا۔ سرگن وچولا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اپنی کار کمائیندا۔ جگ چو کڑی ستجگ تریتا دواپر دیونہارا وتھ، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی آپ بھرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جناونہارا جس، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ آتم پر ماتم برہم پاربرہم ہو کے وس، ایش جیو جگدیش جگ جیون داتا اپنی کار کمائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دو جہان سری بھگوان جیرج انڈا تبج سیتج اپنا مارگ دس، پنتھ اکو اک درسائیندا۔ ابھتے اوتھے دو جہان نوجوان پندھ مُکائے نٹھ نٹھ، آوندنا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان ہردے وس، نرگن جوت کر پرکاش، شبد انادی ناد دُھن نرگن ساچا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے سد، نام سندیسہ اک سنائیا۔ ذات پات ورن گوت نو دوارے کوڑی کرپا پار کرو حد، آشا ترسنا ہوئے ہنگتا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں سنگر پورے پھڑ پھڑ کڈھا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ویکھنہارا بڈھا نڈھا، بچپن سب دا اپنی جھولی پائیا۔ پر م پُرکھ پر میثور آد جگاد جگا جگنتر بھگت پریتی اکو بدھا، دوجی لوڑ نہ رکھے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پاربرہم بے پرواہیا۔

بھگت جنناں ہر بھگتی جوگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم ڈھر سنجوگ، بن وچولا آپ ملائیندا۔ کٹنہارا جنم کرم داروگ، چتا سوگ نہ کوئے
 دکھائیندا۔ دیونہارا سوہنگ ہنسا ساچی چوگ، مانک موتی اکو اک درساہیندا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا لگا ونہارا چوٹ، نام نگارہ اک وجائیندا۔ کوڑی کریا
 کڈھنہارا کھوٹ، سچ سچ وسنت نام امولک کایا گوک آپ لکائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر اگیان مٹائیندا۔ دکھاونہارا سچھنڈ دوار ساچا کوٹ،
 چھپر چھن نہ کوئے چھہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اکو گھر سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو گھر، گھر ساچے وجے ودھائیا۔
 آون جاون لکھ چوڑا سی رہے کوئی نہ ڈر، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ نہ جنم نہ جائے مر، جنم مرن گیار رہن نہ پائیا۔ صاحب سنگر دین دیال پُرکھ
 اکال ایکا پلّو لئے پھڑ، نرگن سرگن گنڈھ پوائیا۔ آتم پوڑے بن ڈنڈیوں جائے چڑھ، پہلا دوجا تیجا چوتھا اکو گنڈھ پوائیا۔ در دوارے جائے کھڑ، نیتز نین
 نین اٹھائیا۔ سری بھگوان کرپا دیوے کر، مہر نظر لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل لئے ملائیا۔ جن بھگتاں میل ڈو گھی
 غار، کایا مندر اندر آپ ملائیندا۔ شبد سروپی کر پیار، گر شبدی دیا کمائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی کرے پار، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ ایڑا پنگل ڈگن منہ
 دے بھار، اپنا بل نہ کوئے دکھائیندا۔ کرپا کر گر کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ امرت آتم جام پیال، سرتی سوئی آپ اٹھائیندا۔ دیپک دیا جوت
 نرنجن بال، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ نرگن چلے نرگن نال، سرگن روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ سُنہار مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ناتا توڑ تڑے گن
 مایا جگت جنجال، پنج ت موہ نہ کوئے ودھائیندا۔ ساچا مندر دے دکھال، ہر مندر ہر جو سو بھاپائیندا۔ آتم سیجا کر تیار، پر ماتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ پار برہم
 برہم میلانا کنت بھتار، گھر جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ ویکھنہارا سر جنہار، نچ نیتز اکھ گھلاہیندا۔ دیوے درس درس دیدار، نور نور نور چکائیندا۔ بھگت بھگوان
 دا سچ پیار، لوک مات نہ کوئے تڑائیندا۔ لکھ چوڑا سی ہوئے خوار، بن سنگر پورے کنڈھا پار نہ کوئے دکھائیندا۔ ڈبڈے ویکھے وچ سنسار، بیاسا جیو نظر
 سرب آئیندا۔ غوطے کھاؤن گھمن گھار، نیا نام نہ کوئے چڑھائیندا۔ سیا نظر نہ آئے سر جنہار، نیتز درس کوئے نہ پائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، جگ
 جیون داتا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ساچی ریتی، ریتیان اک سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان کھیل انڈھ،

چاڑھے پھڑاخیر، محل اٹل آپ بہائیندا۔ بدنہار صاحب تقدیر، تصویر ساچی سچ جنائیندا۔ امام اماں وڈ پیرن پیر، بے پرواہ اپنی کل دھرائیندا۔ شاہ پاتشاہ گہر گسپہر، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ کرے کھیل بے نظیر، جگت نیناں نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی ہوئی دیکر، گر اوتار پیر پیغمبر دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ وشن برہما شو نیز روون دہاؤن نیر، اُچی کوک کوک سٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر دین دیال، دین اپنا میل ملائیندا۔ دین میلا دُھر دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ لیکھا جانے پروردگار، بے پرواہی اپنی پرواہ نہ کسے جنائیا۔ کلجگ انتم لے اوتار، زرگن جوت کرے رُشائیا۔ سرشٹ سبائی سانجھیا، چار ورنناں رہیا سمجھائیا۔ آتم پر ماتم کرو پیار، پر م پُرکھ دے وڈیائیا۔ پار برہم برہم میلا وچ سنسار، گر چیلارُپ وکھائیا۔ نام کھنڈا تیز کٹار، ہر جن گاترے تن لٹکائیا۔ پنج ہنکاری دیو مار، تن شنگاری ویکھ وکھائیا۔ سوئی سرتی لو اٹھال، اکال مورت میل ملاواں سچ سبھائیا۔ ناد تورت سُنو دین دیال، گرکھ بنو ساچے لال، ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت ہوئے رُشائیا۔ لیکھا چکھے شاہ کنگال، ملے نام سچا دھن مال، دھن خزنہ اکو نظری آئیا۔ کایا مندر اندر ویکھو سچی دھر مسال، سنگر بیٹھا بے مثال، مسل لوکمت سکے نہ کوئے بنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر، آد جگاد جگ جگتر بھگت بھگوان چلے نال نال، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ نانا توڑے کال مہاکال، اپنی گودی لئے بہال، سچکھنڈ دوارے کھیل اپارے پر م پُرکھ داتا دیونہار ہر وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم میٹ اندھیری راتا، ستجگ سچ سٹائے گاتھا، اکو ڈھولا وجے ودھائیا۔ بھگتو بھگتی مارگ انگ، انگیکار جنائیندا۔ ہر کا مندر ویکھو لنگھ، سری بھگوان آپ درسائیندا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھند، راگ تال نہ کوئے جنائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، دیا باقی نہ کوئے جگائیندا۔ نہ کوئی داتا بھگھاری نہ کوئی منگاں رہیا منگ، خالی جھولی نہ کوئے جنائیندا۔ نہ کوئی شاہ سوارا کسے تنگ، اسو نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی گر پیر اوتار ویکھے اند، اندر رُپ نہ کوئے وکھائیندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن سچکھنڈ دوار اینکار اکو ہے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اپنے وچ چھپائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ چلایا رتھ، زرگن سرگن ساچی کار کمائیندا۔ کلجگ آنت سری بھگونت نانک گوہند ساچا مارگ گیا دس، ورن برن ذات پات اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ زرگن داتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی ہوئے پرگٹ،

دھرم کھلائے ساچا ہٹ، چارے کُنٹاں اِکو راگ اِکو دُھن اِکو آواز الائنیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان سچا پیتا کایا کرے ٹھانڈی سیتا، اگنی تت نہ کوئے جلائینیدا۔ اگنی تت نہ جائے لگ، جس جن دئے وڈیائیا۔ درس کرائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ کایا مندر اندر ساچا ج، مکہ کعبہ دئے دکھائیا۔ سرت سوانی سچ محلے سد، صدقے واری گھولی اِکو سکھیا دئے جنائیا۔ جگت کنارہ پار حد، گر سنگر ملے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم رہن نہ دیوے اڈ، جنہاں اپنے انگ لگائیا۔ سچ دکھائے زربان پد، پدوی اِکو اک درسائیا۔ پاربرہم دی بھگت ساچی جد، بھگوان جگت جگ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ لیکھا لیکھے لائیا۔ بھگت بھگوانت اِکو دھار، سو پُرکھ زرنجن آپ چلائینیدا۔ سنت ساجن کر پیار، ہر پُرکھ زرنجن کھیل کر اینیدا۔ گرگھ گر گر کھول کوڑ، اینکارا پردہ لائینیدا۔ گر سکھ ساچے دے ادھار، آد زرنجن جوت زرنجن دپیک ڈگمگائینیدا۔ غریب نمائیاں سانجھیاں، سری بھگوان آپ اکھوائینیدا۔ ڈبڈے پاتھر جائے تار، ابناسی کرتا چرن چھہائینیدا۔ پاربرہم برہم لیکھا دئے نوار، لیکھا آگے نہ کوئی لکھائینیدا۔ آتم پر ماتم اک دوار، گھر مندر آپ سہائینیدا۔ میل ملائے سرجنہار، جگت وچھوڑا نہ کوئے پائینیدا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق نیز روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائینیدا۔ کلجک چار کُنٹ اندھ اندھیا، ساچا چند نہ کوئے چکائینیدا۔ گر کاشد نہ کوئے پیار، ہر چرن دھیان نہ کوئے لگائینیدا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا آسا ترسنا کوئی نہ سکے مار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، پلو نہ کوئے چھڈائینیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اِکو گھر دکھائینیدا۔ جن بھگتاں گھر دیکھیا اچا، اوج اگم ملے وڈیائیا۔ نہ کوئی گلی نہ کوئی کوچا، شہر بازار نہ ہٹ دکھائیا۔ نہ کوئی ایکا نہ کوئی دوجا، تیبھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی بھو رکھے گوجھا، پردہ اُپر نہ کوئے رکھائیا۔ جس صاحب سنگر دا در سوچھا، تس دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگتن پیتا اِکو اکھوائیا۔ بھگتن پیتا ہوئے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائینیدا۔ کر کِرپا پہلا دیوے جاپ، رسنا جہوانہ کوئے ہلائینیدا۔ پنت پنت کرے پاک، پنت ادھارن ویکھ دکھائینیدا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ بنائے ساک، سجن اِکو اک اکھوائینیدا۔ کایا مندر کھول تاک، بجر کپاٹی کُنڈا لائینیدا۔ گھر وچ گھر دکھائے ہاٹ، سچ سہنجننا مندر آپ سہائینیدا۔ زمل جوت کر پرکاش، پرکاشوان نظری آئینیدا۔ جن بھگتاں ہوئے سدا داس، بن

سیوک سیو کمانیندا۔ در در گھر گھر پوری کرے آس، نر ہر اپنا پھیرا پائیندا۔ دوجا کوئی نہ سکے بھاکھ، من مت بدھ کہن کوئے نہ پائیندا۔ جس بھاوے تیس لئے راکھ، جگ جگ اپنی دیا کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، وست امولک آپ ورتائیندا۔ وست امولک نام ہر، ہر داتا آپ جنائیا۔ سنت سہیلے سجن پھڑ، کایا چولی آپ لگائیا۔ چیدیاں جگ جان مر، جنہاں اپنا بھو کھلائیا۔ اکو ڈھولا لین پڑھ، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ صاحب سنگر سرنائی جان پڑ، مستک لگا دھوڑ لگائیا۔ گر سنگر دا ویکھ گھر، بھلے جگت لوکائیا۔ نظری آئے نرائن نر، نر داتا سوچھ سروپ وٹائیا۔ کلجگ اتم جوت سروپی کھیل رہیا کر، شاہو بھوپ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر سکھ گر گر اکو تند ڈور بندھائیا۔

* ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

زرگن سرگن ساچی دھارا، دوآ دو لے وڈیائیا۔ چھپا چھپکا ہو اجیارا، چھیکن میلا سچ سبھائیا۔ چوکا بولے اچی نعرہ، چار کٹ چوتھے جگ سنائیا۔ دو چھ چار جوڑ اکو انک کرے تیارا، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ پچھلا لہنا دینا دیوے قرض اتارا، اگلا اپنارہا وکھائیا۔ گوہند پیتا اینکارا، اکل کل وڈیائیا۔ وسنہارا دھام نیارا سچھنڈ، ساچے سو بھاپائیا۔ جگ چوکڑی پار کنارہ، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ دیونہارا دھر دی دھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمانیا۔ دو چھ چار ہو اکٹھے، دو سو چوٹھ انک بنائیا۔ اک دو بے ول پریم پریتی نال نٹھے، میل ملاواں ایکا تھانیا۔ دوآ اپنا حال دتے، زرگن سرگن میری کار کمانیا۔ چھوواں کہے چھ گر میرے اندر وسے، شہنشاہ ساچی سیو کمانیا۔ چوکا کہے چار جگ میرے پٹھے، جگ جگ کشتی دیاں کرائیا۔ سری بھگوان اتم سب نوں کرے اکو مٹھے، اپنی انگلیاں وچ دبائیا۔ اکو وار اینکارا پچھے، سچ سچ دیو جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دوآ کہے میں دساں حال، میرا بھو کسے نہ پایا۔ زرگن سرگن میری چال، چال نرالی اک جنایا۔ سچھنڈ وساں ساچی دھر مسال، ساچا

مندر اک وڈیا۔ لکھ چوراسی دیک بال، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ ساچی سکھیا دیواں سکھال، ساچا منتر نام درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار موہے لایا۔ چھپکا کہے میں دیکھیا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیا۔ جس گرہ مندر دتا بنا، محل اٹل کرے رُشائیا۔ دیک جوت جوت دتے ڈمگا، نورو نور رُشائیا۔ بند کواڑی تاک دتے کھلا، در دروازہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کما۔ چوکا کہے میرا ساچا پد، چار چار وڈیا۔ جگ چوکڑی دیکھاں حد، کنارہ اپنا انک بنا۔ ڈھولاگیت سناواں چھند، راگ اناد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرا۔ دوا چھپکا کٹھا چار، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ چار چھ دوا کرے پیار، دوائے دوائے اکو رنگ دکھائیا۔ دو چھ چار ہوئے خبردار، خبردار نہ کوئے ہٹائیا۔ دو چھ چار پیار، دو جہاناں دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کما۔ دوا کہے میں آد جگاد کھیل کراں جھے، زرگن سرگن میری وڈیا۔ میرا بھیو کسے نہ لہے، دو جہان کھوجن تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر اپنے حکمے اندر سدے، سدا اکو نام جنائیا۔ بالے نہاں بیٹھاں دے، ایکا اپنا رنگ چڑھائیا۔ پریم پریتی اندر بچھے، ساچی ریتی اک دکھائیا۔ سری بھگوان صاحب سلطان پردہ کھے، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا چھپکا نال ملایا۔ چھپکا کہے میرا شہنشاہ، شاستر سمتر وید بنا۔ جگ چوکڑی دسدا رہیا راہ، مارگ دھندے آپے لائیندا۔ دو جہاناں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ گھر اولاد دئے وسا، اک اگلا سو بھاپائیندا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا زرگن نور کر رُشا، زور اپنی کار کما۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ چوکا کہے میری چوتھی دھار، چار جگ وڈیا۔ چار وید میرا پیار، چار ورن سرن رکھائیا۔ چارے کھانی دے ادھار، چار بانی کرے پڑھائیا۔ چار کُنٹ اک ہلار، چار یاری دیکھ دکھائیا۔ چار اکھڑ دا کر پیار، ایکا گھر کرے کڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوا چھپکا چوکا ایکا نوکا آپ بنا۔ دو چھ چار رہے اڈیک، آپ اپنا دھیان لگایا۔ گر گر دس کے گیا ٹھیک، بھیو ابھید جنائیا۔ میں میسا پر بھ پرگٹ ہووے لاشریک، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ پچھلی ہوئے پار کرے لیک، اپنی لیک پھیر لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دو سو چوٹھ

تکدے رہے راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔ کون ویلا آئے بے پرواہ، بے پرواہی دھار چلایا۔ ساڈا لہندا دئے چکا، خالی جھولی دئے بھرایا۔ جو مارگ گوہند دتا
 لا، تِس نوں پورا کر دکھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے شرما، سب دی اکھ دئے کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب جو خداں گئے بنا، اتم سب دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ اتم پر ماتم بھو چکا، چار گنٹ کرے شنوایا۔ محل اٹل اک رشنا، گھر ساچا اک سہایا۔ زرگن سرگن سیو کما، کرنی کرتا آپ جنایا۔ بھگت
 دوار اک پرگٹا، پار برہم پر بھد ویکھے چائیں چانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر یسویں صدی اکٹھے کر کے اندر لئے بہا، باہر نکل کوئے نہ جانیا۔ ست ستوادی ساچی
 کرے پھیر صلاح، بچھنہارا تھاؤں تھانیا۔ اٹھو سارے بنو گواہ، شہادت زرگن زرگن کولوں منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی
 کار کما یا۔ دو سو چوٹھ گئے بیت، بیٹی صدی لوکایا۔ پر بھد پرگٹ ہو یا اک اتیت، ترے گن اتیتا پھیرا پایا۔ ست دھرم دی ساچی ریت، ست پُرکھ
 زرنجن صاحب سنگر آپ چلایا۔ دو جہان اکو گیت راگ ناد اک شنوایا۔ وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر دوجا سنائے نہ کوئے سنگیت، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو یا اکٹھ، بھگت دوار وئی ودھایا۔ ویکھو سب دا سانجھا کھلیا ہٹ، دوجی ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ نہ کوئی گویا دسے بھٹ، ڈونم نائی ساتھ نہ کوئے دکھایا۔ اکو کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ رہیا کرایا۔ سب دے خالی کیتے ہتھ، بھنڈارا اکو اک
 ورتایا۔ دوس سہنجنار ہے تک، ویلا وقت ملے وڈیایا۔ جس گوہند اک ست پنچ چھ پنچم پنچ لئے رکھ، پریم پریتی دھار وہایا۔ دو چھ چار بچھوں پر بھد در
 آئے سارے لکھ چوراسی نالوں کرے دکھ، دکھری کار کما یا۔ جنہاں بچھے لیکھے لائی گوہند رت، تنہاں رت اپنے نام رنگایا۔ اندر باہر دیوے برہم مت،
 برہم ودیا کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ ویہہ سو ویہہ تیری وساکھی، وصل ہر جو آپ کرایا۔ بھگت
 دوارے بہہ کے کرے راکھی، در دربان سیو کما یا۔ شبد سندیسہ دیوے پاتی، پاتر اپنا آپ پھڑایا۔ ہر جن دوس رین اک پر بھاتی، رین اندھیر رہن نہ
 پایا۔ امرت بوند دیوے سوانتی، سیتل دھار دھار وہایا۔ نظری آئے اک اکانتی، اکل کلا ویکھ دکھایا۔ کھولنہارا بند تاکی، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ بچھنہارا
 زرگن سرگن واتی، مہر نظر اٹھایا۔ بچھلا لہندا دیوے باقی، اگے اپنی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل

آپ رچائیا۔ ساچی کھیل کرے نرکارا، نرگن اپنی کار کمائیدا۔ بھگتن بن میت پیارا، متر اپنا میل ملائیدا۔ سہاونہارا اک دوارا، در دروازہ آپ وڈیائیدا۔ جس دا پردہ کسے نہ اتارا، اتر پورب پچھم دکھن چارے کنتاں راہ نکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ پر بھ ساچی کرنی کماویگا۔ پہلی وساھ دوس سہاویگا۔ جو گوبند گیا بھاھ، سو پورا کر دکھاویگا۔ جو لکھیا بھوکھت واک، تس لہنا آپ مُکاوویگا۔ شبد اگئی چڑھ کے راک، اسو اکو اک دوڑاویگا۔ لکھ چوراسی ویکھے ماٹی خاک، خالق اپنا پھیرا پاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اکو کھیل دکھاویگا۔ ہر نرگن کھیل کرائیگا۔ گر اوتار نال ملائیگا۔ پیر پیغمبر سرب اٹھائیگا۔ ساچی انگلی آپے لائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھائے گا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دو چھ چار کر پردھان، پردھانگی اکو ہتھ پھڑائییا۔ دھرم اٹھائے سچ نشان، نر نرکار نشانہ اک جھلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی رتڑی آپ مہکائییا۔ ساچی رتڑی سوہے ساڈھے ست، بھنڑی رین ملے وڈیائیا۔ در دربان بنے پُرکھ سمرتھ، چوہدار سیو کمائییا۔ مورکھ مگدھ باہر دیوے ڈک، اندر کوئے وڑن نہ پائییا۔ سنت سہیلے کر کے وکھ، مکھ گھڑا دئے بھوئییا۔ اگے پچھے اکو اکھ، لوچن دیوے نام کھلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دئے سمجھائییا۔ ساڈھے ست کھیل نیارا، سو صاحب آپ کرائیدا۔ ساڈھے ست وقت اپارا، گر گوبند ویکھ دکھائیدا۔ ساڈھے ست اوہ نظارہ، جس ویلے پُری انند تجائیدا۔ ساڈھے ست اوہ سہارا، جس ویلے ستر سچ ہنڈھائیدا۔ ساڈھے ست اوہ پکارا، پر م پُرکھ میل ملائیدا۔ ساڈھے ست اوہ نعرہ، اُچی کوک کوک الائیدا۔ ساڈھے ست اوہ وبارا، جس دا بھيو کوئے نہ پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیدا۔ ساڈھے ست اوہ ناد، سری بھگوان رہیا وجائییا۔ ساڈھے ست اوہ داد، جو گر اوتاراں پیر پیغمبر اں جھولی پائییا۔ ساڈھے ست اوہ آواز، جس سنن نوں وشن برہما شو دھیان لگائییا۔ ساڈھے ست اوہ دات، نرگن سرگن جو ورتائییا۔ ساڈھے ست اوہ جماعت، بھگت بھگوان آپ پھڑائییا۔ ساڈھے ست اوہ حساب، جو گوبند سر سے گیا ڈبائییا۔ ساڈھے ست اوہ کتاب، بن اکھراں دئے کڈھائییا۔ ساڈھے ست اوہ رباب، احباب دئے وجائییا۔ ساڈھے ست اوہ نقاب، نقاب پوش مکھ توں

دے اٹھایا۔ ساڈھے ستّ اوہ آداب، جن بھگتاں سیس جھکایا۔ ساڈھے ستّ اوہ رکاب، شاہ سورا چرن لگایا۔ ساڈھے ستّ اوہ محراب، حجرہ حق حق
 وڈیایا۔ ساڈھے ستّ اوہ نواب، جو پیر پیغمبراں رہیا پرگٹایا۔ ساڈھے ستّ اوہ صواب، جو رحمت گرکھاں اُتے کمایا۔ ساڈھے ستّ اوہ راج، رعیت
 ویکھے لکھ چوراسی تھاؤں تھانیا۔ ساڈھے ستّ اوہ سماج، چار ورن کرے کڑمایا۔ ساڈھے ستّ اوہ آفتاب، نورو نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیایا۔ ساڈھے ستّ اوہ ویلا، ہر وقتی وقت جنائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ ویلا، جس ویلے گر چیلدا دھار بندھائیدا۔ ساڈھے
 ستّ اوہ ویلا، جس ویلے سری بھگوان اپنا درس کرائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ ویلا، جس ویلے دُشٹ دمن ہیم گنٹ پکڑ اٹھائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ ویلا،
 جس ویلے نہکرمی اپنا کرم کمائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ ویلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار دکھائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ رات، جیہڑی
 گوہند اکو نظری آئی۔ ساڈھے ستّ اوہ برات، جو گرکھاں دی لئے چڑھائی۔ ساڈھے ستّ اوہ دات، جو زرگن زرویر دے ورتایا۔ ساڈھے ستّ اوہ
 نات، بدھاتا اپنے نال جڑایا۔ ساڈھے ستّ اوہ واک، بھوکھت لیکھا دے لکھایا۔ ساڈھے ستّ اوہ کملاپات، کول نین ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساڈھے ستّ اوہ دید، دیدار ہر جنائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ شہید، جو کربلا بھیٹ چڑھائیدا۔ ساڈھے
 ستّ اوہ بقرعید، جو موسے منہ دے بھار سُٹائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ رسید، جو گوہند پُرکھ اکال ہتھ پھرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ویلا وقت اپنے ہتھ رکھائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ دھار، دھرت دھول بیٹھی دھیان لگایا۔ ساڈھے ستّ اوہ کار، کرتا پُرکھ آپ کمایا۔ ساڈھے ستّ اوہ
 وہار، گر جوڑی جوڑ جڑایا۔ ساڈھے ستّ اوہ وچار، جو سوچ سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ ساڈھے ستّ اوہ نرنکار، جو گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھایا۔ ساڈھے ستّ اوہ کھیل، آد جگادی آپ کرائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ میل، یلیا میل وچھڑ کوائے نہ
 جائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ تیل، بن دُوم نائی آپ چڑھائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ جیل، لکھ چوراسی پھند کٹائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ سجن سہیل، جو نانک
 گوہند انگ لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا آپ اٹھائیدا۔ ساڈھے ستّ اوہ سہنجی رین، سادھ سنت جس دی اوٹ تکایا۔

ساڈھے ستّ اوہ بھائیاں ملے بھین، جیہڑی وِج وِچھوڑے کیرنے پائیا۔ ساڈھے ستّ اوہ دیکھے اپنے نین، جو بن نیناں اپنی نظر ملائیا۔ ساڈھے ستّ اوہ آئے کہن، کہہ کہہ اپنی کتھا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بن سچا ساک سجن سین، اپنا پھیرا پائیا۔ ویلا ساڈھے ستّ سہائیکا۔ سری پت دیا کمائیکا۔ رگھپت ویکھ وکھائیکا۔ ت نظر کسے نہ آیکا۔ سٹّ اپنے نام لگائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار میل ملائیکا۔ گر اوتار اندروں اٹھنگے۔ بھگت دوارے بھگوان نوں پچھنگے۔ آگے پچھے پھر نہ لنگے۔ تال ہو کے شیر وانگ لنگے۔ کوڑی کریامات کُٹنگے۔ رل مل جڑ توں اس نوں پٹنگے۔ شتوہ دریائے سٹنگے۔ پھر پر بھ سرنائی جھنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گلّ سچی اکو پچھنگے۔ گلّ ساچی پچھ پچھاؤن گے۔ پر بھ آگے واسطہ پاؤن گے۔ دوئے جوڑ سپس جھکاؤن گے۔ تیری اتم پی لوڑ، بھل بخشاؤن گے۔ پچھے ہور ہن توں ہور، تیرا سوانگ نہ کسے سمجھاؤن گے۔ ہتھ تیرے پکڑی ڈور، گڈی تیرے نال چڑھاؤن گے۔ سبج تریتا دواپر کلجک پا کے آئے شور، اچی کوک کوک سناؤن گے۔ ساڈا لیکھا دیکھیں نہ کر کے غور، گھر گسبھیر تیری جھولی پاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جکاؤن گے۔ در تیرے الکھ جکاؤن گے۔ پر بھ اکو منگ منگاؤن گے۔ خالی جھولی آگے دکھاؤن گے۔ نالے ہسنگے نالے رونگے۔ تیرا ڈھولا اک جناؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچی منگ منگاؤن گے۔ در ساچی منگ منگاواں گا۔ مہر نظر اک اٹھاواں گا۔ پچھلا بھید سرب چکاواں گا۔ سدا سہنجی رت مہکاواں گا۔ گو بند چیتا آپ کراواں گا۔ یارڑا سبج ہنڈھاواں گا۔ جوتی تیج اک چکاواں گا۔ شبد اگمی بھیج، گھر اکھ اک کراواں گا۔ آپ سب نوں لواں ویکھ، دیکھن وِج کسے نہ آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی جاتا دھار کے بھیکھ، اولڑا ویس اک کراواں گا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، سپس دستار نہ کوئے بنھاواں گا۔ لڑ پھڑ کے گر دسمیش، اپنا مندر اوہنوں بناواں گا۔ جو جھو جیا میرے کھیت، میں اُس دی انس بچاواں گا۔ میں کر کے نرمل ہیت، ہتکاری پھیر اکھواواں گا۔ بھگت تارے ہر سنت ڈلارے سر سے والے میل، سب وساکی والے دن اپنی گود بہاواں گا۔ لیکھا لکھاں وِج پنجابی لیکھ، ہندی فارسی اُردو پٹی ہندی نہ کوئی ملاواں گا۔ جنہاں رکھاں چھایا ہیٹھ، تنہاں میرا دھیان

کراواں گا۔ اپنا دس کے ڈونگھا بھیت، پردہ اوہلا آپ چکاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صدق صبوری اکو اک سب دی جھولی پاواں گا۔ گر اوتار پچھ پچھاؤندے نے۔ مکھ پردہ آپ لاؤہندے نے۔ اوچی کوک سناؤندے نے۔ دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاؤہندے نے۔ ذات پات دا جھگڑا مٹاؤندے نے۔ خطرہ پر بھ تیرا اکو رکھاؤندے نے۔ تیرا دتا قطرہ قطرہ، امرت اپنے مکھ وچ پاؤندے نے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا چرن دھیان رکھاؤندے نے۔ اپنا حال آگے دساں گا۔ بھگتاں ہر دے وساں گا۔ مسکھاں کولوں نساں گا۔ نام نرالا تیر کساں گا۔ کمان چلیوں آپے چھٹاں گا۔ دو جہان نشاناں گڈاں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کرنی کر کے ہٹاں گا۔ اپنی کرنی کر وکھاواں گا۔ جن ساچے پار کراواں گا۔ کایا بھانڈے کاچے، ماٹی پوچ پچاواں گا۔ جو پریم پیار واچے، تنہاں ہر دے شدھ کراواں گا۔ گر مکھ بناواں ساچے، کوڑ گڑیار دکھ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی اک درساواں گا۔ ساچی ریت دسے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمانیا۔ سبجگ ساچا بنے ودھان، پاربرہم پت پر میثور اپنی دھار بناؤ۔ پُرکھ اکال دین دیاں جھلائے نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ پرگٹ ہووے سرب جیاں دا ساچا کاہن، لکھ چورا سی گوپی مات ہنڈھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں بھگت بھگونت کر پہچان، آپ اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریم پیار دی سنگر رتی کیسر، تلک لائے آد شکتی آد شکت بھوانی، جن بھگتاں دین آئے نشانی، اپنی کرے انت قربانی، بھیت اپنا آپ چٹھائیا۔ سوارتی کیسر لال، مستک ٹکا نور جمال، جلوہ اکو اک رُشناؤ۔ لیکھا چکے محمد یار، عیسیٰ موسیٰ خبردار، کالا سوساتن شنگار، مینڈھی سیس اک گنداؤ۔ اللہ رانی ہو ہوشیار، نیز کجلا ایکا ڈار، سولاں ہار کر شنگار، راہ تے پروردگار، پیر ظاہرا نظر کسے نہ آئیا۔ لال بستر بھوشن پہن شنگار، کچھی آوے کرے پکار، وشنوں کوئی نہ پاوے سار، بھگون کیتا کھیل اپار، آیا چل بھگت دوار، پریتی بھگتاں نال لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ویہہ سو ویہہ تیری وساکی، جن بھگتاں کرے آپ راکھی، مہربان ہوئے سہائیا۔ ویہہ سو ویہہ ویکھے وساکھ، ودی سدی نہ کوئے جنائندا۔ پچھلی سب دی کھوہوے دات، اپنی جھولی آپ بھرائندا۔ کسے کول نہ رہے کوئی کرامات، ردھی سدھی ہتھ نہ کسے پھرائندا۔

نانک گوہند لکھ کے گیا قلم دوات، کلج آنت سِری بھگونت نہکلنک کل کلکی اپنا ویس وٹائیندا۔ اکو نام اکو منت، اکو جیو اکو جنت، اکو سادھ اکو سنت، اکو نار اکو کنت، اکو مہما اکو آگنت، اکو بناونہار بنت، اکو نیاں اکو منت، اکو بھگت اکو بھگونت، بھگون اپنی کار کمائیا۔ اکو راجا اکو راج، اکو کرم اکو کاج، اکو دھرم اکو ساز، اکو غریب اکو نواز، اکو قریب اکو دُور دُراڈا رہیا بھاج، پر بھ کا کھیل عجیب کوئی سمجھ نہ سکے راز، کوئی سجدہ کوئی نماز، کوئی بردا کوئی آداب، کوئی سپس جگدیش جھکائیا۔ کرے کھیل آپ تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔

* پہلی وساکھ ۲۰۲۰ پکرمی جیٹھووال دربار وچ وڈے دروازے دے وچکار *

زرگن سرگن دوا دھار، دوا صفر رُپ سائیا۔ صفر کہے میرا کھیل اپار، بھيو کوءے نہ پائیا۔ دوا کہے میں دیکھنہار، زرگن سرگن کر رُشائیا۔ صفر کہے میرا آنت نہ پاراوار، انک انکڑا رُپ نہ کوءے جنائیا۔ دوا کہے میں ہو اُجیار، زرگن سرگن کار کمائیا۔ صفر کہے میں کر خوار، نام نشان نہ کوءے جنائیا۔ دوا کہے ساچا سکدار، زرگن سرگن شاہ پاتشاہ اکھوائیا۔ صفر کہے میں ماراں مار، رُپ رنگ رکھ رہن کوءے نہ پائیا۔ دوا کہے میرا وڈ بکار، زرگن سرگن دو جہان لے وڈیائیا۔ صفر کہے میرا آنت نہ پاراوار، بے آنت اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دوا کہے زرگن سرگن میرا کھیل، آد جگاد کرائیندا۔ صفر کہے میں وساں دھام نویل، ہتھ کسے نہ آئیندا۔ دوا کہے زرگن سرگن آد جگاد جگ چوکڑی چاڑھاں تیل، نت نوت سگن منائیندا۔ صفر کہے میں پھڑ کے اپنے اندر گھتاں سچی جیل، باہر سکے نہ کوءے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوا صفر دوہاں بھيو جنائیا۔ دوا کہے میں سب توں وڈا، اکو توں دو بنائیندا۔ صفر کہے میں سب توں نڈھا، نظر کسے نہ آئیندا۔ دوا کہے میں سد بخشندا، زرگن سرگن دیا کمائیندا۔ صفر کہے میں دوہاں کراں رندا، کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل جنائیندا۔ دوا کہے میں جو دھاسور، زرگن سرگن میرا بل رکھائیا۔ صفر کہے میں سرب کلا بھر پور، آپ اپنے وچ سائیا۔ دوا کہے

میرا کھیل ضرور، نرگن سرگن کار کمائیا۔ صفرا کہے میں سب نوں کراں کوڑ، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ دوا کہے میرا سرگن نرگن نور، جوتی جوت جوت
 رُشنائیا۔ صفرا کہے میں سب دے ڈوبے پور، نرگن سرگن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دوا
 کہے صفرا سچ دس، کی تیرے وچ وڈیائیا۔ صفرا آگوں پیا ہس، مسخرہ بن جنائیا۔ میں سب دے اندر رہیا وس، اپنا آپ نہ کچھ رکھائیا۔ توں دوا ہو
 کے ہونیں پرگٹ، سرگن اپنی کار کمائیا۔ صفرا کہے میری ناڑ ماس ہڈ نہ کوئے رت، رتی رت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ صفرا کہے سُن دُوئے ہو دلیر، میں تیری دستاں وڈیائیا۔ توں نرگن روپ ہو کے سرگن بنیوں سنگھ شیر، لوک مات کر رُشنائیا۔
 پنج تت چولا ہنڈھایا ڈھیر، تن خاکی رنگ رنگائیا۔ کسے کسے اُتے کیتی تھوڑی تھوڑی مہر، ڈردے ڈردے اپنی کار کمائیا۔ وسدا رہوں نیرن نیر، کایا مندر
 اندر اپنا آپ بند کرائیا۔ میں صفرا ہو کے تیرا نرگن سرگن پھیر آپ دتا نسیر، تیرا نشان نظر کوئے نہ آئیا۔ صفرا ہو کے کھیل اپنی کھید، سچھنڈ ساچے
 آسن لائیا۔ سچھنڈ وچوں اپنا صفرا دتا بھیج، جس دے نال لگ جائے اُس دا انک دے ودھائیا۔ نرگن سرگن میں نکی جی چھیڑا رہیا چھیڑ، اپنا بھو نہ
 کسے سمجھائیا۔ نال اشارے لوک مات دیندا رہیا ریڑھ، پچھوں اکو نکا دھکا لائیا۔ جگ چوکڑی پھیرا رہیا پھیر، پاندھی پاندھی مارگ لائیا۔ کسے نہ دسیا اپنا
 ہیر پھیر، ہیر پھیر نہ کسے سمجھائیا۔ سارے گھتے وچ انڈج جیر، بن مات پت جنم کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا
 سمجھائیا۔ دُوئے سُن کراواں یاد، صفرا اکو اک جنائیندا۔ نرگن سرگن ہو کے منگن اک دُوے دی داد، بن سرگن نرگن کم کسے نہ آئیندا۔ سرگن نرگن
 اک دُوے دے اُتے کرن راج، شاہ پاتشاہ بھو نہ کوئے گھلائیندا۔ سرگن نرگن اک دُوے نوں مارن آواز، اُچی کوک کوک سنائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ وکھائیندا۔ صفرا کہے سُن میری کار، نرگن سرگن دیاں سمجھائیا۔ میں کلا ہو کے کسے نظر نہ آواں وچ سنسار،
 میری قیمت کوئے نہ پائیا۔ کر کرپا جس دے نال کراں پیار، تس دیواں مان وڈیائیا۔ نرگن سرگن شیر سنگھ کسے نہ آیا وچ وچار، وچار سکے نہ کوئے
 رائیا۔ جس ویلے صفرا بدھی دھار، لکھ چورا سی رہیا جگائیا۔ صفرا اندر گھنڈی اپار، جس دا پردہ کوئی کھول نہ سکے رائیا۔ ایہہ اکو صفرا جس نوں کہندے

سجھنڈ دوار، چار کُنٹ نظر کوائے نہ آئيا۔ ايہہ صفرا اكو جس دے وچوں نرگن نكلے دھار، دھار دھار وچوں پرگنائيا۔ ايہہ صفرا اكو جس وچوں نكلے گر اوتار، وشن برہاشو نور رُشنائيا۔ ايہہ صفرا اكو جس دی آسا وچ سنسار، لکھ چار اسی جون اُپائيا۔ ايہہ صفرا اكو جس دے وچ کوٹن کوٹ چند سورج ستار، منڈل منڈپ بيٹھے مکھ چھپائيا۔ ايہہ صفرا اكو جس دا آد آنت نہ پاروار، بے آنت کہہ کہہ سارے شکر منائيا۔ ايہہ صفرا اكو جس دا در ٹھانڈا دربار، دروازہ نظر کسے نہ آئيا۔ ايہہ صفرا اكو جو پر یتم پيارا آپ کرے سچ پيار، سچ سہنجی نہ کوائے سہائيا۔ ايہہ صفرا اكو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچار، ساچی صفت صفت صلاحيا۔ صفرا کہے سُن سرگن نرگن کی تیری وڈيائيا۔ جگ چوکڑی کھیل کریں دُھرا گئی ناد سُن سُن، سُن سندیسہ راگ الائيا۔ لکھ چور اسی چھان پُن پُن، در در گھر گھر اپنی الکھ جگائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہيا۔ نرگن سرگن بن دو، ہر ساچی کار کمائيا۔ صفرا رُپ آپے ہو، سب دی کرے صفائيا۔ صفراے کولوں بن دو، دوئے دوئے جوڑ جڑائيا۔ دوئے جوڑا صفرا موہ، مُجبت اكو گھر دکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نال جائے چھوہ، تِس نرگن سرگن دیکھے دو دو، آنت صفر وچ سمائيا۔ صفرا کہے میں کیوں بلکار، کی میرے وچ چترائيا۔ میری دھارا سجھنڈ دوار، سچ سچ سرنائيا۔ میرا دروازہ تھر دربار، گھر گھر وچ اک پرگنائيا۔ میرا لیکھا وشن برہاشو ادھار، بیٹھن سیس جھکائيا۔ میرا اشارہ گر اوتار، پر پیغمبر ناؤں رکھائيا۔ میرا نعرہ دُھر جیکار، بے جیکار سنائيا۔ میرا وہارا لکھ چور اسی دھار، جیو جنت وڈيائيا۔ میرا وہارا اپر اپار، بھيو کوائے نہ پائيا۔ میرا منارا ٹھانڈا دربار، اگنی تت نہ کوائے رکھائيا۔ میرا کنارہ نہ آر نہ پار، اگا پچھا نظر کسے نہ آئيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفرا اپنی صفت جنائيا۔ صفرا کہے سُن میری صفت، میں صفتاں آپ سنائيندا۔ میری صفت اندر لکھ کے گئے لکھت، گر اوتار دھیان لگائيندا۔ جس نوں کہندے میرا بھوکھت، سو میرے اشارے نال ملائيندا۔ جس دا کھیل اک انڈٹھ، جگ نیتز نظر نہ آئيندا۔ میری آس رکھی کس کس، بھيو ابھید گھلائيندا۔ جس نرگن سرگن لیا جت، تِس اپنا راہ دکھائيندا۔ پریم پریتی اندر کردے گئے ہت، نیت نیت دھیان لگائيندا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دسدے گئے نہ کوئی وار نہ کوئی تھت، ہر کرتا اپنی کار کمائيندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو

ابھیدا آپ کھلائیندا۔ صفرا کہے سُن میرے میت، میں سچ سچ جنائیندا۔ نرگن سرگن جگت ریت، میرا لیکھ لکھت وچ نہ آئیندا۔ چار چوکڑی جگ چار نو نو
 میری رکھے اڈیک، دھیان دھیان وچ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ صفرا کہے میری کرن تعریف،
 نرگن سرگن سوہلے گائیا۔ سرگن سرگن ہو کے کرن پریت، نرگن نرگن ہو کے راہ جنایا۔ میں وساں دھام اتیت، گھر ساچے سوہا پائیا۔ میرا دھیان
 رکھدے گئے بیس بیس، دو آصفرے ہو ہو جائیا۔ سب دے خالی ہوئے کھیس، پلے گڈھ نہ کوئے بنھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 صفرا اپنا بھیو رہیا جنایا۔ صفرا کہے میں وڈ بلوان، میرا آنت کسے نہ پایا۔ گر اتار دھردے گئے دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھایا۔ جس نے کیتا نرگن سرگن
 جگت نشان، سو صفرا روپ اھوایا۔ جس دا لیکھا دو جہان، دوئے اپنا راہ دکھایا۔ جو صاحب مرد مردان، مرد مردانگی اک کمایا۔ جس دا راگ راگ
 تران، جس دا گیت گیت الایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید کھلایا۔ صفرا کہے میں وڈ بلوانا، میرا آنت کہن کوئے نہ پائیا۔ گر
 اتار پیر پیغمبر منگدے گئے دانا، خالی جھولی آگے ڈھپیا۔ میں سب نوں دتا گیا، بودھ اگادھ پڑھایا۔ اک سنایا دھر فرمانا، سچ سندیس سنایا۔ نو نو کھیل
 مہانا، مہا اکھ کھ سنایا۔ کلجگ انتم کھیل کرے والی دو جہاناں، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفر دیکھے سرب لوکایا۔ صفرا کہے میں جگ
 وچ آؤنا، میرا سرب دھیان لگایا۔ مات پت نہ کسے گود اٹھائنا، جینی جن نہ کوئے اھوایا۔ رسنا سپر نہ کسے پیائنا، انگلی نال نہ کوئے پھرائیا۔ کچھڑ چک
 نہ کسے کھڈائنا، لوری دے نہ کوئے سوایا۔ تن بستر نہ کسے سہائنا، پھڑ باہوں نہ کوئے نہایا۔ سپیس دستار نہ کوئے بندھائنا، پیریں جوڑا نہ کوئے جھبھایا۔
 تن بستر نہ کوئے لگاؤنا، ڈھاکن کوپت نہ کوئے جنایا۔ ساک سجن نہ کوئے درسائنا، نار کنت نہ کوئے وڈیایا۔ پتر دھیاں نہ سنگ رکھائنا، جگت کٹمب نہ
 میل ملائیا۔ پُستک پاٹھ نہ کوئے پڑھائنا، سندھیا روپ نہ کوئے دکھایا۔ ہون پون نہ کوئے رکھائنا، اشٹ دیو نہ کوئے منایا۔ راگ ناد نہ کوئے گاؤنا،
 دُھن اناد نہ کوئے شنوایا۔ صفرا روپ ہو کے پھیرا پائنا، پنج تت چولا جگت تجایا۔ صفرا روپ گر اتار پیر پیغمبر آنت دکھائنا، اوہ بیٹھا دھیان لگایا۔
 صفرا مل کے رنگ رنگائنا، دوویں مل بیس بیس وچے ودھایا۔ دو آ کہے میرا کھیل ہوئے انہونا، اندھڑی کار کمایا۔ صفرا کہے میں نرگن بھیو کھلاؤنا،

انہو اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُوئے نال جوڑ صفر اُگر اوتار پیر پیغمبر اں آپ کرے ذِکرا، پچھلا فقرہ فاتقے والا رہن نہ پائیا۔ صفر کہے میں میٹاں فکر، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ بن میرے دُجانہ کرے کوئی ذکر، ظاہر ظہور نہ کوئے اکھوائیندا۔ کچھ وی نہیں پھیر وی آواں نتر، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڑی بیٹھے وِٹر، سب داماں گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ صفر کہے میری کار اوٹی، نظر کسے نہ آتیا۔ حکمے اندر جوت اٹلی، اٹل دھام سیس نوائیا۔ جے ویکھن ولی چھلی، نہ ویکھن تے بے پرواہیا۔ وچار کرن گُرا اوتار پیر پیغمبر میری نکلی جہی کلی، جُگ چوڑی لوک مات مہکائیا۔ دُھر دی دھار کر پیار شبد اپار نکلی جہی گل وِچ بدھی ٹلی، کنٹھ وچوں تھکم نال وجائیا۔ ایسے کر کے سارے کہے کے گئے پر بھ جو دھاہلی، اوہدا آنت کوئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی اپنے رس وچوں دتی اکونکی جہی پھلی، اپنا باغ بغیچہ نہ کسے دسائیا۔ صفرے وِچ وڈ کے ویکھی گُرا ناک چرناں کول نکلی جہی گلی، جس دا اگے راہ نظر نہ آتیا۔ جے ویکھے تاں دیک جوت بلی، تاب جھلیا کوئے نہ جائیا۔ کر نمسکار کہے ٹوں وڈا بلی، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ سری بھگوان اپنے ہتھ اُتے ہتھ رکھ کے رگڑی تلی، تلک اپنا دتا دکھائیا۔ سوارتی اکو ڈلی، سری بھگوان اپنے ہتھ دی میل لاہیا۔ پریم پریتی اندر جیہڑی ملی، جُگ چھتی لوک مات جگت سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ایسے کر کے ناک کہا دان مہنڈا تلی خاک، نظر کسے نہ آتیا۔ پر بھ اکو وار پرگٹائی پاکی پاک، پت اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن سرگن دوہاں دا توڑ ساک، آپ اپنا بھیو جنائیا۔ صفر اہو کے نہ ذات نہ پات، نہ سرگن نہ نرگن، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ صفر کہے میں سب دے نالوں آزاد، انک انک نہ کوئے بنائیا۔ آد آنت سب میری آس رکھائیا۔ بن میرے سارے ہون برباد، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ میرے ملن دی سب نوں خواہش، آتر آتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ صفر کہے میری سُنو کار، میں سچ سچ جنائیندا۔ کراں کراواں سچ وہار، بھیو ابھید گھلائییندا۔ پورا کراں قول اقرار، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ سندیسہ دیندا رہیا گُرا اوتار، پیر پیغمبر مات پڑھائیندا۔ کلمہ کائنات کر اُجیار، واحد اکو اک سمجھائیندا۔ تعریف کردا رہیا سنسار، تُعارف اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ریس کوئی نہ کرے پروردگار، سانجھیا ہتھ کسے نہ

آئیندا۔ آد جگادی اینکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ صفرا ہو کے کریا کم، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ بیچ تت کایا بھانڈا دتا بھن، نرگن سرگن شیر سنگھ نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سچ ہو کے بیڑا بنھ، اپنی دھار دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفراے وچوں فقرہ آپ پرگٹائیا۔ صفراے وچوں پرگٹیا فقرہ، فکر اپنا آپ کرائیندا۔ جگت جہان جو ہویا بکھرا، تِس اپنی گنڈھ پوائیندا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے سخر، سچ محل آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی صفرا رُپ، ہر سچ سچ کرائیا۔ کلجگ انتم ویکھ چارے کوٹ، دہ دشا پھول بھلائی۔ کرم دھرم برن ورن ناتا جڑیا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نہ کوئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ صفرا ہو کے آیا آپ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس نوں سرگن نرگن گو بند ہو کے کہہ کے گیا میرا باپ، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگا جگنتر جس دا کردے سارے جاپ، نیتز نین دھیان لگائیا۔ سو صاحب سدا پاک، پوت رُپ وٹائیا۔ جس درشن نوں نیتز لوچن رہے جھاک، نت نوٹ دھیان لگائیا۔ سو صاحب سب داساک، نظر کسے نہ آئیا۔ سب دا لیکھا کرے بے باق، صفرا انک آنت بنائیا۔ خالی کرے جگت ہاتھ، دست ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ دیونہار آد جگادی دات، وڈ داتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انتم کھیل تماش، بے پرواہ آپ کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کر آپ جماعت، اکھرا کو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صفرا کہے میرا کھیل اول، اک اکلا آپ کرائیندا۔ کلجگ انتم ویکھنہارا جلاں تھلاں، اُچے ٹلے پر بت پھول بھلائی۔ جوت پرکاش پُرکھ ابناس نوری دھار آپے بلا، دیا دیک ڈگمگائیندا۔ سچ سندیس نر نریش اکو گھلا، دُھر فرمانا آپ سناؤیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفرا ساچی کار کمائیندا۔ صفرا کہے میری ساچی کار، نظر کسے نہ آئیا۔ نو نو چار میرا تگدے گئے دیدار، انتر انتر دھیان لگائیا۔ درویش بن کے منگدے گئے بھکھار، جھولی آگے اپنی ڈاہیا۔ دوئے جوڑ کردے گئے نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ کہہ کے گئے کل انتم آوے کل کلکی اوتار، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ جو صفرا رُپ ویکھے سنسار، اک صفراے وچ وڈیائیا۔ صفراے وچوں ایکا محل کرے تیار، ترے گن انتا اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ صفرا کہے میرا کھیل اپارا، اپر میر دھار

چلائیندا۔ کلجگ آنت ہو اُجیارا، بھيو اُبھيد کھلائیندا۔ محل اٹل اک منارا، دو جہاناں آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو کھول کرتار، اوہلا رہیا جنائیا۔ صفرا ست ہو اُجیارا، ست ستوادی کار کمائیا۔ ساڈھے ست دے ادھار، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جان جگت جگتار، جگ جیونداتا اپنا بھيو جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل کرن دا ساچا چاؤ، صفرا اپنے وچوں پرگٹائیندا۔ کر نہارا سچ نیاؤں، عدالت اکو اک لگائیندا۔ پکڑنہارا ساچی باہوں، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ لیکھا جان پتر ماؤں، پتا پوت گود سہائیندا۔ دیوے وڈیائی ساچے تھاؤں، جس دھام دی گر اوتار پیر پیغمبر اڈیک رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھيدا آپ گھلائیندا۔ صفرا کہے میں کھولاں بھيد، بھيو کوئے نہ پائیا۔ جس دھام دا لیکھا لکھیا وچ سام وید، انک نو سو اکتھر سطر اٹھ اٹھ وڈیائیا۔ سو دھام ہوئے اُجیارا، جس ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفرا سب دی سانجھ بندھائیا۔ صفرا کہے میرا کھیل اپارا، آد جگاد کار کمائیندا۔ حکمے اندر پھرے سورج تارا، منڈل منڈپ ناچ نچائیندا۔ جگ چوکڑی ہو اُجیارا، حکم حاصل اک سمجھائیندا۔ ساچا دھام گر اوتار پیر پیغمبر کرے نمسکارا، سجدہ اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی رام رام، اپنی ہر جنائیا۔ ساچے دھام کر اشنان، بیٹھا آسن لائیا۔ اکو اک اک نشان، زرگن زرگن دیوے دکھائیا۔ سرگن دیکھ ہويا حیران، پنچ تت رہن نہ پائیا۔ پنچ تت صفرا روپ وچ جہان، لیکھا ہتھ نہ کوئے دکھائیا۔ اکو کھول دیکھے بھگوان دا بھگوان، سو بھگوان جو رام وچ ہو کے رام رہیا سائیا۔ کر کرپا دتا دان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایہہ بھومکا سچ استھان، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ اک بھیلنی دے گیان، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ بالمیک لاکے جائے نشان، چوری چوری سیو کمائیا۔ تریتے وچ کوئی نہ لئے پہچان، ویلا دُور دُراڈا رہیا دسائیا۔ کلجگ آنت کرے کھیل آپ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ و دھائیا۔ سچ دھام تگے راہ، دھرنی دھول دھیان لگائیا۔ پنچ پانڈو بیٹھے دھیان لگا، نین نین اٹھائیا۔ لیکھا لیکھ جانے کوئی نہ، بے آنت تیری وڈیائیا۔ کاہن کرشن دیا کما، ایکا ارجن کرے شنوائیا۔ سن ارجن سچ دیاں سنا، بھيو اُبھيد گھلائیا۔ تیرا لیکھا کلجگ اک جنا، جانہار کدے

آپ اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ارجن دوئے جوڑ سیس، چرن کول دھیان لگایا۔ تیرا کھیل صاحب جگدیش، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ سچ دس اک حدیث، بھل رہے نہ رایا۔ کرشن کہے میرا کاہن آوے ٹھیک، جس میٹوں کاہن بنایا۔ میں وی اوس دی رکھاں اڈیک، سر اپنے مورکٹ سہایا۔ میں زرگن ہو کے اوہدی کراں پریت، سرگن ہو کے تہانوں نال ملایا۔ جس آنت میٹوں لینا جیت، میں تہاڑی جت کرایا۔ جس دانسانہ ٹھیک، دو جہاناں تیر ہتھ کسے نہ آیا۔ اوہ صاحب ٹھانڈا سیت، میں اگن بان ٹھنڈا ٹھار کرایا۔ اوہ سدا سدا اجیت، جتیا کدے نہ جایا۔ اوہ میری بدلن والا ریت، پنج تت کرشن چولا نظر کسے نہ آیا۔ بچھوں ارجن گیتا رہ جائے گیت، گو بند ہتھ کسے نہ آیا۔ اوہ آوے اپنے دھام ٹھیک، نیز نین نظر کسے نہ آیا۔ اکھیں میٹ میں دکھاواں جس نال لگی میری پریت، سو ساچے دھام اپنا چرن رہیا ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ کمایا۔ کار کرے صفر آپ، اپنی دیا کمائی۔ جس ویلے سنگر نانک دتا جاچ، ستنام کری پڑھائی۔ اُس ویلے نظری آیا اکو باپ، پتا پڑکھ اکال وڈ وڈیایا۔ نال اشارے دسیا انا تھاں ناتھ، دین دین رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو کھلایا۔ نانک دسیا ہو مہربان، پر بھ اپنی دیا کمائی۔ سچھنڈ دا ویکھ نشان، ست ستوادی آپ جھلایا۔ نہ زمیں نہ اسمان، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھائی۔ نہ رعیت نہ راج راجان، چوہدار نہ کوئے رکھائی۔ اک اگلا سری بھگوان، سچھنڈ ساچے آسن لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، زرگن سرگن آپ جنایا۔ نانک ویکھ دھام اپارا، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائیدا۔ شبدی شبد کر اشارہ، لیکھا لکھت وچ نہ آئیدا۔ ایسے کارن نانک زرگن کہا کل مہابلی اترے اوتارا، مات پت نہ کوئے رکھائیدا۔ جس داسرب نوں آد جگاد سہارا، مہربان پھیرا پائیدا۔ میں لہ لہ تھکا میٹوں نظر نہ آیا کوئی کنارہ، بے آنت کہہ کہہ شکر منائیدا۔ اکو بول نام جیکارا، تُوہی تُوہی راگ الائیدا۔ تُوں میرا سچ سہارا، میں تیرا رُوپ وٹائیدا۔ تیرا دھام وسے نیارا، جگ نیز ویکھن کوئے نہ آئیدا۔ سو سوہے بنک دوارا، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیدا۔ دوئے صفرارُوپ نظر سنسارا، دو جی ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو دھام آپ اپائیدا۔ سو دھام دین دیال، اکو اک وڈیایا۔ جس ویلے گو بند ملیا پڑکھ اکال، گھر ساچے وٹی

ودھائیآ۔ شاہ پاتشاہ کرے اک سوال، پوت سپوتے بچھ بچھائیآ۔ اٹھ ویکھ میرے لاڈلے لال، نرگن سرگن رہیا جنائیآ۔ کلجک جیو بن چھریوں ہوئے
 حلال، قصائی بنیا جیو قصائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیآ۔ گوہند ویکھے صفرا دھار، دھرم جیکار الامیندا۔ واہوا تیرا کھیل اپار،
 گرگر دھیان رکھائیندا۔ آد جگادی آنت نہ پارا وار، بے آنت تیرا آنت کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیندا۔
 گوہند ویکھ سچ اشارہ، ہر اشارے نال جنائیآ۔ نو نو چار آنت کنارہ، دور ڈراڈا پنہد مکائیآ۔ لیکھا کئے گر اوتاراں، آنت کوئے رہن نہ پائیآ۔ نرگن نور سدا
 اجیارا، نہ مرے نہ جائیآ۔ سنگر گوہند کر نمسکارا، دوئے جوڑ منگ منگائیآ۔ پُرکھ اکال تیرا سہارا، اکو اوٹ رکھائیآ۔ تھدہ بن پاوے کون سارا، دو جہاناں
 ہوئے سہائیآ۔ کر کرپا کلجک آنت لینا اوتارا، وڈ اوتاری تیری وڈیائیآ۔ ویکھنا اکو دھام نیارا، نیاں کار اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دھام اولٹا رہیا وکھائیآ۔ اوس دھام دی دس نشانی، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ گرگر کہے میں اوس پچھے دیاں آپ فربانی، بنس سر بنس بھیٹ چڑھائیندا۔
 چار دن کھا کے تیری نرگن سرگن جائے مہمانی، مسافر میرا بنس اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا تیرا ور، میں اپنا روپ
 صفرا تیرے وچ سائیندا۔ گوہند کہے میں صفر ہو کے دکھاواں گا۔ اپنا ذکر تیتوں سناواں گا۔ سارا فکر تیرے سرتے پاواں گا۔ آپ ہو بے فکر، تیرے
 آگے پچھے خوشیاں نال ناچ نچاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا لیکھا ویکھ دکھاواں گا۔ میں صفرا ہو کے دستاں گا۔
 ماں پیو پوت اپنے کول کچھ نہ رکھاں گا۔ سب تیری جھولی سٹاں گا۔ اکو تیرا نام پر بھ رٹاں گا۔ دوئے جوڑ واسطہ گھتاں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر تیرے چرناں تے سٹاں گا۔ گوہند تیتوں ضرور آپ بناواں گا۔ آپ اپنی جھولی پاواں گا۔ ساچی ڈولی پھڑ چڑھاواں گا۔ ہوئی
 ہوئی اپنا میل ملاواں گا۔ تند موئی نال رکھاواں گا۔ سوارتی گھول گھولی، اپنے ہتھ پھڑ اٹھاواں گا۔ تیری بدل دیواں چولی، چولی اپنے رنگ رنگاواں گا۔
 تیتوں پھیر کوئی نہ مارے بولی، بولن والا کوئی نظر نہ آواں گا۔ توں اچی اچی پاویں رولی، میں تیرے نام ڈنکا اک سناواں گا۔ توں و سیں اچے دوارے
 مندر دھولی، میں تیرے درتے سیو کماواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو اجھید گھلاواں گا۔ بنس سر بنس تیری بھیٹے

چڑھیگا۔ گوہند پھر ساہمنے تیرے کھڑیگا۔ جو دھا ہو کے سور پیر لڑیگا۔ بے حق نہ دیویں آگے ہو کے اڑیگا۔ نہ بھجے تیرے کولوں کدے نہ ڈریگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دس جو اپنی کار کریگا۔ سچ اپنی کار کماواں گا۔ تیرا بنس سر بنس لٹاواں گا۔ لوک مات وچوں پٹ، بوٹا بچھنڈ لگاواں گا۔ امرت دھر دادے کے گھٹ، گرگھ اپنا پردہ لاہواں گا۔ پھر سب دے نالوں رٹھ، تیرے چرناں ڈیرہ لاواں گا۔ آتم انتر سب دی لٹ، خالی گھر کر وکھاواں گا۔ جس ویلے پویں اٹھ، تیری انگلی اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جہاں چر نہ کہیں گوہند میرا پت، تیرا پلو چھڈ نہ جاواں گا۔ جہاں چر نہ سہائیں ساچی رت، ابناسی اچت، تیری داسی سیو کماواں گا۔ میرا لیکھانہ جائے نک، لیکھ تیرے گھر وکھاواں گا۔ میرا بوٹا نہ جائے سک، ہریا سنج تیرے کولوں کراواں گا۔ جس ویلے کلجگ انتم آئے ڈھک، میں سیوک بن کے تیرا سمبل نگر بناواں گا۔ توں اندر وڑ جائیں گھس، میں پردہ اتے پاواں گا۔ پھیر میتوں لیں بچھ، میں اکلا حال سناواں گا۔ پر بھ تیرے بھگتاں نوں تیرا ڈکھ، دکھیاں درد آپ ونداواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بچھلا لیکھا سب دا پور کراواں گا۔ جس ویلے پر بھ دیا کماہنگا۔ مہر نظر اٹھائنگا۔ کل کلکی پھیرا پائینگا۔ میری پیار دی ونگی لوک مات بنائیں گا۔ سر کلغی اک چکائینگا۔ جگدیش تاج اک سہائینگا۔ پریم آواز اک لگائیں گا۔ غریب نواز نیڑے آہینگا۔ سازن ساز ویکھ وکھائینگا۔ میری لاج انت رکھائینگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے رنگ وکھائینگا۔ گھر ساچے رنگ وکھاواں گا۔ گوہند تیرا سنگ نبھاواں گا۔ انگ انگ نال ملاواں گا۔ نام مردنگ اک وجاواں گا۔ لوآں پڑیاں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھ، تیرا جوڑ جڑاواں گا۔ تیرا چاڑھ ساچا چند، چند چاندنا اک چکاواں گا۔ گوہند کہے توں بخشند، میں تیرا شکر مناواں گا۔ ویکھیں ویلے سر نہ جائیں مگر، بے مگریں تے نیز رو رو میتوں مناواں گا۔ کیوں، گر نانک کہہ کے گیا توں نرگن دھاروں آویں اتر، نہہکلنک ہو آویگا۔ میتوں کسے نہیں کہنا میرا پتر، توں سب دا باپ اکھواینگا۔ جوں گجری چکیا میتوں کچھڑ، پھر تیرے کچھڑ چڑھ کے اپنا کھیل وکھاواں گا۔ میں کوئی نہ منگاں کھان نوں مگر، پانی منگن دی آس نہ کوئی رکھاواں گا۔ ایسے کر کے وارے پتر، پتا پوت بن کے دھر دی سیو کماواں گا۔ بے پرواہ بے تیرے پچھے گیا اُجڑ، تیرے بھگتاں ضرور وساواں گا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینا سچا اک ور، تیرا سدا سدا سد درشن پاواں گا۔ گوہند جس ویلے میرے بھگتاں پیار جنائینگا۔ اپنا ویلا وقت سہائینگا۔ بوند رکت اگلی پچھلی لیکھے لائینگا۔ سری بھگوان بنائے بنت، بے پرواہ اپنی کار کمائینگا۔ سہنجنا سہائے آپ وقت، رت رتڑی نال ملایینگا۔ جس ویلے سری بھگوان آئے پرت، تیرا سگلا سنگ رکھایینگا۔ پچھلا سوگ مٹائے ہرکھ، اگے اکو شکھ دکھایینگا۔ تیرے نال پھرے ندھڑک، بھے جگت نہ کوئے جنایینگا۔ روکیاں کسے دے نہ جائے اٹک، اپنا مارگ اک لگائے گا۔ پچھلا کیتا سب دا کرے ترک، ثرت اپنا تھم منایینگا۔ جے نیہاں ہیٹھاں بالے رہ گیا فرق، ہُن نیہاں ہیٹھاں رکھ کے بھگت دوار سہائینگا۔ جس دے پچھوں نیز نیر نہ وہائے کوئی اُتے مرگ، منجیتا تھم منایینگا۔ ناتا توڑ سوگ ہرکھ، سنگھ جگدیشا نو دوارے پندھ مکائینگا۔ اُپر ویکھ سچھنڈ دا سچ نشانہ رہیا لٹک، ست ستوادی اکو رنگ چکائینگا۔ پکڑ اٹھائے اگلے پچھلے بھگت، بھگوان اپنی گود بہائینگا۔ کی ہو یا رام دامن رکھیا اک بھرت، سری بھگوان بھگت بھرت نالوں اگے اگے رکھایینگا۔ اوس دھام کرے پرگٹ، جس دھام رام دھیان لگائے گا۔ اوس دھام کھولے ہٹ، جس دھام کرشن ارجن سمجھائے گا۔ اوس دھام بیجے بیج ورت، جس دھام نرگن صفت صالا ہیگا۔ اوس دھام لئے رکھ، جس دھام اُتے گوہند اکھ لکائینگا۔ اوہ دھام سب توں وکھ، بھگت دوارا ناؤں پرگٹائینگا۔ ایک دو آ دو آ سب نوں دیوے دس، نرگن سرگن دیوے دس، صفرا ہو کے دیوے دس، آپ اپنا کھ چھپایینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دی رکھی اڈیک، گر اوتاراں لائی پریت، اوہ دھام ایہہ سمجھ ٹھیک، جس اُتے ساڈھے تن ہتھ نو در بھگت گھر دتا بنایا۔ بھگت گھر بنا ماہی، مُجبت اکو اک جنائینگا۔ نرگن سرگن ویکھ دوویں راہی، پینڈا کون مکائینگا۔ لوک مات نرگن سرگن اک دوجے دے نال ملائے آپ ملا کے باہیں، اتم ت نظر کوئے نہ آئینگا۔ اوہو دتے جو لکھ گئے نال قلم شاہی، شہنشاہ اپنا روپ نہ کسے دکھائینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دھام آپ وڈیائینگا۔ گوہند کہے تیرا دھام چنگا، چنگی طرح نظری آئیا۔ جس نوں چڑھیا اکو رنگا، پریم پریتی رنگ دکھائیا۔ جنہاں پچھے ماچھو واڑے پھریا ننگا، سولائ ستھر سچ ہنڈھائیا۔ جنہاں کارن بھجیا اپنا بندہ، اپنی بندگی اک سمجھائیا۔ اوہ جیو کھلج ہو یا گندہ، گوہند ویکھ رہیا گر لائیا۔ میں دے کے گیا کھنڈا، شستر چند پر چند چکائیا۔ میتوں ویکھ کے میرا نین ہو گیا اندھا، اکھ

اکھ نہ کسے گھلایا۔ ہن کیتھوں لبھے گجری چندا، گجری چند شبد رُپ وٹایا۔ نہ مانس نہ بندہ، نہ بندگی کر کے کسے نوں سیس جھکایا۔ نہ شستر نہ کوئی
 کھنڈا، تیر کمان نہ کوئے اٹھایا۔ نہ سہاگی نہ رنڈا، نہ کرے کسے گڑمایا۔ کرے کھیل سورا سربگا، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمایا۔ دین دین دین دیال ہویا
 بخشندا، بخشش پر بھ دے کولوں منگ منگایا۔ اپنی ہتھیں جن بھگتاں رنگن آیا پنجہ، پنجے انگلاں اکو رنگ وکھایا۔ ہن جن بھگتاں وسے سدا سنگا، سگلا
 سنگ نبھایا۔ اک وکھائے اپنا ڈنڈا، پوڑے اپنے نام چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ وڈیائی دے کے بنایا محل، سو
 صاحب دیا کمایا۔ ناؤں رکھ اک اٹل، اٹل اٹل رہیا سمجھایا۔ دپک ہو کے گیا بل، جوتی نور نور رُشانیا۔ دو جہاناں میٹے سل، ڈکھڑا کوئے رہن نہ
 پانیا۔ نام سندیسہ ساچا گھل، ہر جن ساچے لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ لیکھا ہتھ رکھے
 کرتار، وڈ داتا وڈ وڈیایا۔ بھگت دوار کرتار، نیہاں بیٹھاں ہر جن آپ سوائیا۔ رت امولک ککھی دھار، گو بند آپ وہایا۔ چڑھدی دشا پاوے سار، اتر
 پورب پچھم دکھن چار چار دا پنجواں نیتا، پرم پُرکھ آپ اکھوایا۔ چھٹی چھٹی کر کر وینتا، و تکرے سب دے دے مٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں دتانیستا،
 گھر گھر آپ سداپا۔ پہلی دوجی تہی چوتھی منزل چڑھ کے دیکھے اگیتا پچھیتا، دُور دُراڈے نیرن نیرے اکو در جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ بھگت دوارے چڑھ کے دیکھے، دیکھنہار اکھوایا۔ سب دے پورے کرے لیکھے، آگے لیکھ نہ کوئے ودھانیدا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کرو چیتے، چیتن سب نوں آپ کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ آپ سمجھانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے
 جاگ، سو صاحب آپ جگایا۔ سمت سمتی لگا بھاگ، سمن سب دے گھر گھر پُچایا۔ سُن سُن دیکھ سارے آئے بھانج، بھجے واہو داہیا۔ بھگت دوار غریب
 نواز لیا ساز، اکو راہ وکھایا۔ نرگن سرگن دوہاں دا ہووے کاج، صفر اپنی گل سناپا۔ میں لے کے آواں داج، وست امولک اک وکھایا۔ میرے گھر
 نہ پوجا نہ پاٹھ کوئی نماز، ورقہ ورقہ نہ کوئے اٹھایا۔ دوئے جوڑ جو میرے چرن کرے ارداس، تِس اپنا میل ملاپا۔ تیرتھ نہاؤن دی رہے نہ کوئی
 خواہش، سرور پندہ نہ کوئے پانیا۔ جس دا ایکا چرن کول نواس، تِس اپنا گھر وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار بھگت وڈیایا۔

بھگت دوار کہے میٹوں ملیا مَوَقِع، مو تبر بن کے رہیا سُنائیَا۔ میں آگے بھگتاں نال ہون نہیں دینا دھوکھا، نہ دیوے کوئے سزائیَا۔ اُچی کوک پہلوں سِری بھگوان تُوں دویا ہوکا، پھر اپنا نشان سُهائیَا۔ ہُن میری پر بھو رکھے اوٹا، کیوں میں بھگت اپنے وِچ رکھائیَا۔ میں ماراں برہوں ویراگی چوٹاں، چٹان پتھر دِل دیاں ہلایَا۔ اپنے اندر رہن نہ دینا کوئی کھوٹا، کھرے کر کے باہر دیاں کڈھائیَا۔ جس نے کھادا سُو رگاں جھوٹا، تنہاں دیواں سزائیَا۔ تنہاں دا سچکھنڈ وِچ وڑن نہیں دینا پُت پوتا، کل کلنک دیاں لگائیَا۔ بے شک میٹوں سارے کہن ہوچھا، میں سچ سچ جنائیَا۔ کوٹاں وِچوں میٹوں اِکو بھگت بہتا، جو میرے اندر آ کے سِری بھگوان دھئیَا۔ میرا کسے نال نہیں روسا، جو پر بھ بھلے تنہاں دھکا دیواں لائیَا۔ میٹوں بھگت ملن دا شونقا، میرے اَنتر اِکو خواہش وجے ودھائیَا۔ میں اپنا پوچیا چوڑکا، صاف اچھی طرح کرائیَا۔ جگ کہے نار نہ سوہندی بن کھوٹا، بھگوان کہے میری بھگت بن نہ کوئے وڈائیَا۔ کلج اتم سارا جہان جائے اوتنا، پیسہڑی ودھے نہ چلے سانجھ جگت نہ کوئے رکھائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، بھگت دوار رہیا منگ منگائیَا۔ بھگوان کہے سُن سچ منارے، سچ سچ درڑائیَا۔ بھگت بھگوان دوویں تیرے پیارے، پچھے کوئے رہ نہ جائیَا۔ منزل منزل تیرے نظارے، نر نرائن آپ درسائیَا۔ ایکا دُجا تیجا چوٹھا پنڈھ نوارے، وڈ داتا بے پرواہی۔ چڑھ کے دیکھے اَنت کنارے، کنارہ اِکو اک دکھائیَا۔ اُچی بول سچ جیکارے، ساچا ڈھولا دئے سُنائیَا۔ آو ملو بھگت پیارے، پریم پریتی اِک ودھائیَا۔ تُوں میرا میں تیرے سہارے، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ وڈائیَا۔ بھگت دوارا بنیا انوکھا، سو صاحب آپ بنائیَا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے کے مَوَقِع، مُفتو مُفت رہیا سمجھائیَا۔ ویکھو تہاڈے بردے تہاڈے نال کردے دھوکھا، اندروں سنگ نہ کوئے رکھائیَا۔ رسنا جہوا پڑھدے پُستک پوتھا، من واسنا نہ کوئے مٹائیَا۔ کلج جیو ہویا تھوتھا، ٹھوکر نام نہ کوئے لگائیَا۔ اینہاں پچھے کوئی نہ کریو روسا، پر بھ دیونہار سزائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر گُرو اوتار دکھائیَا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیَا۔ اسیں دس کے آئے دھرم ایمان، شرع شریعت ونڈ ونڈائیَا۔ لکھ کے آئے انجیل قرآن، صفت کر کے آئے وید پُران، گیتا گیان گیان درڑائیَا۔ سارے سُن کے سارے پڑھ کے ہوئے بے ایمان، ہر دے ہر نہ کوئے

وسائیا۔ کئیں سُن کے بنے شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، دھرم دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ گھر گھر وڈیا مان ابھمان، ہنکار اپنا بل جنائیا۔ کوڑی کریا چڑھیا طوفان، سادھاں سنتاں رہیا رُڑھائیا۔ ساچے وسے نہ کوئے مکان، کوڑے مندر رہے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار ویکھ ویکھ نیتز نین نین شرمائیا۔ کلجگ انتم ویکھیا، نیتز نین اٹھا۔ کوڑا ہویا جگت بھیکھیا، بھلیا بے پرواہ۔ بن کرسان اُجڑیا کھیتیا، نہ پھل سکے کوئی لگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر گواہ لئے بنا۔ بنو گواہ پیر پیغمبر گر اوتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ نہ مُجبت نہ پیار، نہ سجن نہ کوئی یار، سگلا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ کوڑا ناتا ویکھو جگت سنسار، کوڑی کریا ہویا وہار، سچ و وہار نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتز نین نین سرب دکھائیا۔ نیتز نین ویکھ ہوئے نراس، اچی کوک کوک سنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، تیرے ہتھ پر بھو وڈیائیا۔ اسیں تیری رکھ کے آئے آس، سو ویلا گیا آئی۔ اسیں تیرے بردے داس، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ کر کرپا سد لے پاس، پچھے لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا لیکھ پُرکھ ابناس، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنہیہڑا سرب جنائیا۔ سچ سنہیہڑا سرگن نرگن، دو دو آپ جنائیدا۔ دو جہاناں پُکار سُن سُن، صاحب سنگر حکم جنائیدا۔ لیکھا جانے گن گن، اوگن گھر گمبھیر کھوج کھجائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیدا۔ ساچی کھیل کریں پر بھ ماہی، تیرے ہتھ سدا وڈیائیا۔ اسیں پاندھی بنے راہی، چل آئے سچ سرنائیا۔ کرپا کر دے سرنائی، سرنگت اک تکائیا۔ در دروازہ ویکھئے چائیں چائیں، جس گھر بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ جو اکو نام رہے دھیائی، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ توں صاحب پھڑ کے میٹوں باہیں، آپ اپنے نال ملایا۔ دو جہان نہ ہوئے جدائی، وچھوڑا کوئے نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا کھلایا۔ گر اوتار نرگن سرگن سنو، صفرا روپ سرب جنائیدا۔ جے کوئی ہے تہاڈا چُنو، سری بھگوان آپ سنائیدا۔ در در گھر گھر ویکھو گنو، کون سکھیا تہاڈی کمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار سمجھائیدا۔ گر اوتار کہن ویکھ کے آئے، نو کھنڈ پر تھی پھیرا پائیا۔ کلجگ جیو رہے گر لائے، کوڑی کریا کر گڑمائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائے، آساتر سنار ہی تڑپھائیا۔ تیرا نام گئے بھلائے،

ساڈی یاد نہ کوئے رکھائیا۔ ساچا مندر نہ کوئے سہائے، گرو دوار نہ کوئے وڈیائیا۔ سجدہ سپس نہ کوئے جھکائے، نماز وضو نہ کوئے وڈیائیا۔ بانگ صدانہ کوئے سنائے، نعرہ حق نہ کوئے جنائیا۔ بے پرواہ بھلیا خدائے، خدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ مایا پچھے کرن ہائے ہائے، ہو کے لے لے وڈے چھوٹیاں رہے سنائیا۔ کی کر کے گئے ساڈے چاچے تائے، پُت پوترے اپنا بل دھرائیا۔ گر اوتار ویکھ کے حال سرب گرائے، ساڈی کیتی رہے اٹائیا۔ جوں بھاوے توں دے سزائے، سارے تیرے تیری جھولی پائیا۔ جس نوں چاہیں لئیں بچائے، آپ اپنا میل ملائیا۔ سری بھگوان کہہ سنائے، اؤچی کوک کوک جنائیا۔ سارے اکو وار کہو اسیں تیری رضائے، تیتھوں لئی مرضی تیری جھولی پائیا۔ اپنے در لئے بہائے، چار جگ تیرے حکم اندر فرضی سیو کمائیا۔ بھيو نہ جاتا توں سب دا غرضی، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ ساڈے چولے پاٹے سیں بن کے درزی، نام دھاگا پریم سوئی چلائیا۔ اسیں ویکھن آئے گوہند کپھڑی پہنے وردی، وارد ہو کے سب تے چھائیا۔ اوہدی کہو جی کلغی، تاج کون سپس ٹکائیا۔ اسیں ویکھ کے ڈر کے بھے وچ آ کے ساڈی بدل گئی زردی، ذرا ذرا اکھ اٹھائیا۔ سانوں بھل گئی گرمی سردی، رت رتڑی کوئے نظر نہ آئیا۔ تیری ویکھ کلا چڑھدی، چاروں کُنٹ وچے ودھائیا۔ تیرے آگے لوکائی نہ اڑدی، چاروں کُنٹ رہیا ڈھائیا۔ اکو بھگت آسا تیرے برہوں اندر مردی، مردی تیرا دھیان لگائیا۔ جے ملیں تے تیری مرضی، نہ ملے تے پھیر وی تیری اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتاراں دئے سنائیا۔ گر اوتار چھڈ دیو کھیڑے، سو صاحب آپ سنایا۔ آو وڈ جاو ساچے ویہڑے، جس دوارے سری بھگوان ڈیرہ لایا۔ اکو بن جاو میرے تیرے، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ مندر ویکھو جس دے اندر بھگت بھگوان کیہڑے کیہڑے، ایکا نام سنایا۔ نہ زرگن نہ سرگن سنگھ شیرے، شہنشاہ اپنا پھیرا پایا۔ ماہی دے آ کے وسو کھیڑے، جو کھیڑا اُجڑ کدے نہ جایا۔ درس کرو ہو کے نیڑے، دُور دُراڈا میل ملایا۔ دین مذہب دے چھڈو جھیڑے، جھگڑا دیو گویا۔ رل مل اپنے بٹھو بیڑے، سری بھگوان دکھایا۔ مندر مسجد شو دوالے چھڈو ڈیرے، ڈیرہ سری بھگوان اکو اک اپایا۔ جس دے پچھے ہوئے بیرے بیرے، آپ اپنا میٹ مٹایا۔ پنچ تت کایا کیتے ڈھیرے، کوئی مسانی کوئی بانی، کوئی مڑھی گور دبا۔ سو کرے حق نیڑے، نیتا اکو بن کے آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ

سمجھایا۔ ہاں پر بھو تیرا دیکھیا دوا، دو دھار نظر نہ آئی۔ تیرا صفرا ہویا ہوا، ہر اک نوں رہیا ڈرائیا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے کوآ، کوگ رہی سرب لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دے جنائیا۔ آؤ دیکھو وڑ گئے اندر، رت سولاں چیت سہائیا۔ بہہ کے ساچے مندر، گر اوتار دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ جنائیا۔ گر اوتار اندر وڑ، پر بھ کرے کھیل اپارا۔ بھگت بھگوان بٹھائے لڑ، کرے سچ وبارا۔ ساچے گھوڑے پھڑ کے چاڑھے، نام وجائے نام نگارہ۔ سخیں مل کے لائے اکھاڑے، واہوا منگلاچارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس پیسا دتے کھیل اپارا۔ بیس پیسا وجا ڈھولا، گیت گوبند الایا۔ سو سنگر بن وچولا، ساچا کاج رچائیا۔ نو سو چورنویں چوکڑی جگ رکھدا رہیا اوہلا، انتم اپنا بھيو گھلایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو دیکھو زرگن مولا، زرگن اپنی کار کمایا۔ بھاگ لگائے ساچی دھولا، دھرنی دھرت دھول دے وڈیایا۔ جس دا بھيو نہ جانے کوئی پنڈت ملا رولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمایا۔ بھگت دوارے سوہن بھگت، بھگوان دے وڈیایا۔ ویہہ سو ویہہ دیکھنہارا ساچا وقت، جگ جیون داتا پھیرا پائیا۔ زرویر کرے اپنی حرکت، ہلدا جلدنا نظر کسے نہ آئی۔ اکوگر دکھائے اپنی برکت، خالی دوارے سرب کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کر کے لکھت پڑھت، لیکھا سب دا رہیا دکھایا۔ آگے کوئی نہ منگے ہر کے نام کا دھرت، پیسا دھیلا وٹا نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل بھگت دوار بنا، سو صاحب آپ کرائیندا۔ صفرا روپ بے پرواہ، زرگن سرگن اپنے وچ چھپائیندا۔ لیکھا جان دو جہاں، دوہری دھار دکھائیندا۔ بازکا چھوہرا آپ اٹھا، نام گھوڑا اک اپائیندا۔ سوہنا آسن سوہنالا، شاہ سوار سوہنا پائیندا۔ قدم قدم رہیا چلا، پدم پدم پنڈھ مکائیندا۔ عدم عدم دیکھ دکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل سمجھائیندا۔ بیس پیسا کھیل اپار، سو صاحب آپ جنائیا۔ بھگت دوارے اندر اکٹھے کیتے گر اوتار، حکم حاکم اک منایا۔ بھگتاں نال مل کے بولو سرب جیکار، بے جیکار آپ جنائیا۔ سری بھگوان نوجوان بنیا پھریدار، ساچی سیوا آپ کمایا۔ در دروازہ دو جہاناں سری بھگوانا کرتیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا کمایا۔ در دروازہ آپ کھول، خالق خلق دے جنائیا۔ زرگن سرگن تولے ساچا تول، تولنہارا بے پرواہیا۔ بیٹھنہار سدا اڈول، ڈل

کدے نہ جائیا۔ سب دا لہنا رکھ اپنے کول، اٹل اٹلا اپنے چرن بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے ساڈھے ست، ست ست سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان کرن آیا کھ، پارکھو اپنا پھیرا پائیندا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے دکھ، دکھری دھار سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیس بیس گئے دس، سو بیس بیس اپنے وچ چھپائیندا۔ سنت ساجن دیکھے ہس ہس، صاحب سنگر پھیرا پائیندا۔ پنڈھ مکائے نس نس، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت بھگوان دیا کمائیندا۔ بھگت بھگوان اندر واڑ، واڑی اپنے نام کرائیا۔ ساچے گھر بنا ساچے لاڑ، لاڑی جوت اکالن نال پرنائیا۔ سخیاں لگے اک اکھاڑ، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ دیکھو بھاگ لگا وچ اُجاڑ، جنگل دیونہار وڈیائیا۔ جتھے بال نادانیاں رکھی خاک، سو خاک خاک سب نوں دے کرائیا۔ سو دھام پوتر ہویا پاک، پُنت پُنت پُنت اکھوائیا۔ سنگھ منجیت ملی دات، ماں رنجیت کور جگت وڈیائیا۔ جگدیش کہے پر بھ میرا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں لگا لگے مستک ماتھ، لہنا کوئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر ساچے بنے ساک، سجن میلا سچ سُبھائیا۔ انتم اترے پورے گھاٹ، کنارہ اکو اک درسائیا۔ آون جاون مکے واٹ، پاندھی پھڑ نہ کوئے بھوائیا۔ لہنا چکے ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ لیکھا مکے پر تھی آکاش، گگن منڈل نہ کوئے بھوائیا۔ پر بھ چرن دوارے ملیا اک نواس، گھر سچا نظری آئیا۔ جس نالوں وچھڑی شاخ، انتم اوسے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس دیونہار وڈیائیا۔ بیس بیس چاڑھے رنگ اپنے ہتھ گُلال، مہندی اکو اک لگائیندا۔ لیکھا چکے گجری لال، گھر گبھیر آپ سمجھائیندا۔ رکشاکرے دین دیال، نام کھنڈا اک چکائیندا، جنہاں اندر لیا بہال، تنہاں اپنا گھر دکھائیندا۔ ناتا توڑ کوڑے کال، کجگ کوڑے پنڈھ مکائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کرے بحال، آپ اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سیو کمائیندا۔ سیوا کرے وڈ مہربان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ دروازہ کہے میں بڑا بلوان، بن میرے اندر لنگھ کوئے نہ جائیا۔ جس دا پھریدار بنیا سری بھگوان، اپنی سیو کمائیا۔ اندر باہر دیکھے مار دھیان، سچے کبے نین اٹھائیا۔ اندر وڈے نہ کوئے شیطان، گر گھ ساچے رہیا لنگھائیا۔ پہلوں آکے بولے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنج جیکارے دے لگائیا۔ پھر رکھے چرن دھیان، آگے جاوے واہو داہیا۔ نظری آئے نوجوان، شاہ

پاتشاہ آسن لائیا۔ جس دا لیکھا بے مثال، مُسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اندر لئے بٹھال، صاحب دیکھے چائیں چائیا۔ آو ہر کا کرو جلال، جلوہ نور رہیا رُشنائیا۔ سکتوں لبھے نہ گجری لال، لالن اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ چوہدار بن کھلوتا، خالق خلق سیو کمائیندا۔ ہتھ وچ پھڑ کے نام سوٹا، آپ اپنا بل دھرائیندا۔ گوہند تیرا پچھلا میٹے روسا، آدیکھ رُسیاں سرب منائیندا۔ ہن نہیں آگے دیندا دھوکھا، دھوئیں دُھکھدے اپنے وچ چھپائیندا۔ جن گر اوتاراں پیر پیغمبر ایں اپنے ملن دا دتا موقع، لوک مات سرب بلائیندا۔ اوہ گرگھاں راہ نہ دتے اوکھا، پھڑ انگلی نال چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوک اپنی دیا کمائیندا۔ سیوک پھرے چوہدار، در دروازے پھیرا پائیا۔ خبردار ہووے سرب سنسار، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ ہوکا دیوے وارو وار، چاروں کُنٹ رہیا سٹائیا۔ آو جس نے لنگھنا پار، بن بیڑیوں پار کرائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی جگت وسا کھی رووے دھاہاں مار، گوہند وسا کھی گرگھاں رنگ چڑھائیا۔ کھیل کرے آپ نرنکار، دو جہاناں دے وڈیائیا۔ ساتی بن کے سانجھا یار، امرت جام رہیا پئیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دروازہ کہے چوکیدار سوہنا، آلس نندرا وچ نہ آئیندا۔ جے میں دیکھاں میٹوں لگے موہنا، میرے نال مُجبت پائیندا۔ میٹوں بھل جائے جاگنا سونا، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیندا۔ میں وی اوس دا ڈھولا گاؤنا، جو میری سیو کمائیندا۔ اتم ایسے جوگا ہونا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں پاپ کلیور دھونا، ایسے کر کے باہروں پنج جیکار لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ جو بھگت آن ایٹھے جھکایا۔ اگلا پچھلا پینڈا لکایا۔ صاحب ستگر آپ بچھیکا۔ نرگن لکایا کدے نہ لگایا۔ لٹایاں کدے نہ لٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے بہہ کے بچھیکا۔ دیکھو پھر دا چوہدار، ہوکا دے دے جگائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، بے خبر آپ جنائیا۔ جس نوں لبھدے پھر دے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، دُونگھی کندر ڈیرہ لائیا۔ جس دے پچھے مندر مسجد شو دوالے متھے رگڑ دا رہیا سنسار، سار کسے نہ آئیا۔ جس دے پچھے پتھراں مورتیاں اُتے پاؤندے رہے ہار، کاغذ قلم شاہی لکھیا لیکھ پڑھ پڑھ جگت سٹائیا۔ جس دے پچھے گرو مندے رہے جگت اوتار، در در سِیس جھکائیا۔ تس صاحب دا کرو دیدار، در آئے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہوکا

دیوے مارے کوگ، اٹھو میرے بھائی۔ کلجگ آنت نہ سونا گھوک، سنتیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ گو بند کہے ہن نہ بنیو کپوت، پت پتا گود سہائیا۔ نیتز کھولو
 ویکھو اکو تاگا اکو سوت، اکو شبدی تند بندھائیا۔ جس دا لیکھا چار کوٹ، دە دشنا نام وڈیائیا۔ کیوں اُس دے کولوں گئے روٹھ، رٹھیاں پھیر نہ کوئے منائیا۔
 کایا چولا پھیر نہیں لبھنا پنج بھوت، مانس جنم ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دروازہ کہے دربان بڑا چست،
 چوکنا ہو کے پھرے واہو داہیا۔ میری ننگی ہون نہ دیوے پشت، چاروں کٹناں ویکھ وکھائیا۔ اُس دا انگ انگ رہیا پھرک، بل اپنا رہیا سمجھائیا۔ ایہہ لیکھ
 چکائے تڑت، جو چل آئے سرنائیا۔ اُس صاحب نوں مل کے کسے ہور دی رہے نہ ہٹک، نیتز دھیان نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنی سیو کمائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کہے وسا کھا، واہو صاحب تیری وڈیائیا۔ نرگن ہو کے بنیا راکھا، اپنی کار کمائیا۔ بھگت جناں دا پردہ ڈھاکا،
 مہر نظر اٹھائیا۔ جس دا سارے لکھ دے گئے ساکہ، سو ساکھیاں نظری آئیا۔ پیر پیغمبر منن آقا، پر بھ آیا بے پرواہیا۔ گو بند جس دی گودی بہے کاکا،
 اکال پُرکھ پھیرا پائیا۔ بھگت دوارے کیتا ناکا، ستمکھ اندر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں پورا کیتا گھاٹا، دو آصفرا وچ ملایا۔ گرگھ سوانی آگے کھلا دے نہ کسے
 جھاٹا، مینڈھی سیس آپ گندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ مورکھ مگدھو پچھے جاؤ ہٹ، ہر
 اکو وار جنائیا۔ پہلی وسا کھ لگا پھٹ، آگے پھیر پئی نہ کوئی بندھائیا۔ بے گر سمجھو تاں جٹاں وچوں جٹ، نرکار سمجھو تاں ہو جائے نرکار، دو جا نرکار
 نظر کسے نہ آئیا۔ بے ہٹاں وچوں ویکھو ہٹ، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ بے زور ویکھوتے پر بھ سمرتھ، بل اپنا آپ رکھائیا۔ بے نروئے وکھائے اپنے
 آگوں ہتھ، بن ہتھیاں نام کھنڈا تیر چلائی۔ بے پریم کرو تہاڈے آگے جائے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کوئے وکھائیا۔ بے اکٹھے ہو کے دیو مت، تہاڈی مت
 اپنی جھولی پائیا۔ بے پریم نال رنگو اپنی رت، پریم رت ہتھیاں نال لگی دے وکھائیا۔ بے وچھوڑے داتیر مارو کس، تاں اپنی سدھ لئے جھلائی۔ بے
 پر بھ دے ہووو وس، اپنی چھاتی لئے لگائیا۔ بے بھگت دوارے جاؤ وس، تے سچھنڈ ساچے دے وسائیا۔ ایس دے وچ وڈیا لکھ چوراسی وچ نہ جائے
 نٹھ، ویہہ سو ویہہ بکرمی دی ایہو وڈی وڈیائیا۔ پہلی وسا کھ کری چٹھ، آگے اپنا کم جنائیا۔ جو صاحب اکتھنا اکٹھ، ویکھ گر اوتار پیر پیغمبر شکر منائیا۔ ایہہ

کھیڑا نہیں ہونا بھٹھ، بھٹھا سب دادے بیٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنی کار کمائیا۔ دروازہ کہے میرا
 درویش، میں اکو منگ منگائیندا۔ چوہدار رہے ہمیش، ساچی سیو کمائیندا۔ میں نت نت ایہدا درشن لواں ویکھ، ایسے کر کے منگ منگائیندا۔ پریم پریتی
 نبجھا ہیئت، ہتکاری اکو نظری آئیندا۔ ایہہ کھیڈاں کھیڈاں رہیا وچ بھگتاں ہیئت، جیندے مار مار جیندے آپ کرائیندا۔ ایہدے آگے کال مہاکال دھرم
 رائے دی چلے نہ کوئے پیش، بھانا سر نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلے اپنی کار کمائیندا۔ کار کرے
 پر بھ ٹھا کر سوامی، شاہ پاتشاہ سیو کمائیا۔ آد جگاد انترجامی، وڈ داتا بے پرواہیا۔ صفت صالحی بودھ اگادھی بانی، کرنہارے سچ پڑھائیا۔ جوتی نور نور
 نورانی، شبدی شبد شنوائیا۔ جس دی سن دے رہے کہانی، سو پیر بے نظیر گنی گھیر اپنا پھیرا پائیا۔ ہن کس دی دینے قربانی، قربانی لین والا اپنی بھینٹا
 رہیا چڑھائیا۔ بے ویکھوتے سچ نشانی، نام کھنڈا رہیا چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دروازہ کہے میں منگی مدد،
 اکو اوٹ تکائیا۔ آگے زرگن سرگن بن کے بندار ہوں عدد، اکلے کار نہ کوئے کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں کراؤندا رہوں تشدد، دین مذہب
 ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری سیوا موہے بھائیا۔ تیری سیوا پر بھو لگے چنگی، در دروازہ آپ سٹائیندا۔
 تیرے ہتھ کٹار تنگی، بھگھانگا بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ پر بھ کٹ جائے ساری تنگی، دکھیاں درد مٹائیندا۔ نماںیاں تانیاں مل جائے سگی، سگلا سنگ
 رکھائیندا۔ ساڈی حالت پھیر نہ ہوئے مندی، رائے دھرم نہ ڈن لگائیندا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈی، جگت رنڈیا آپ کٹائیندا۔ کتیں پائے ڈنڈی،
 نتھ سہاگ اک رکھائیندا۔ ڈولی بہائے کر شنگار چند بندی، ٹکا دوئی نال سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمائیندا۔ دروازہ کہے
 بانکا چھوہرا، شہنشاہ اپنا روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں گائے ساچا دوہرا، دوہری دھار دکھائیا۔ چڑھ کے آیا زرگن گھوڑا، گھوڑا نظر کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن پے گیا لوہرا، ساڈی پیش نہ چلے رانیا۔ بھگت بھگوان اپنا آپ بنایا جوڑا، جوڑی جڑی اکو تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سر سبناں بے پرواہیا۔ وساکی کہے میں گئی وس، وصل مہسوب کرایا۔ جدھر دیکھاں پر بھ ملے ہس، ہنس مکھ بے پرواہیا۔ زرگن سرگن

صفرا ہو کے پوری کیتی آس، صفرا دؤ آپنا انک بنایا۔ دو جہاناں پائی راس، گوپی کاہن آپ نچایا۔ بھگت ملن دی رکھی خواہش، خواستگار پھیرا پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اکو اک سہایا۔ دروازہ کہے پڑکھ ابناسن، میرا سنگ رکھایا۔ میرے وچ لگا سگھاسن، سنگی سیو کماپیا۔ نہ سندھیانہ
 کوئی آتھن، رات اندھیری نہ کوئے جناپیا۔ نہ کوئی پر بھاتی دسے ساتھن، سرگھی ویلانہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی نماز نہ نمازن، حاجی حج نہ کوئے کرائیا۔ نہ
 کوئی پاٹھی نہ کوئی پاٹھن، پاٹھشالانہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی تٹ نہ کوئی تائٹن، سروور نظر کوئے نہ آپیا۔ نہ کوئی کنارہ نہ کوئی گھاٹن، گھاٹ ملے نہ کوئے
 وڈیایا۔ پر بھ اکو آیا ساچے پاتن، گرگھ سجن لئے ترایا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھن، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ سبجگ داساچا مارگ دسن، سوہنگ شبد
 کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در درویش اک اکھوایا۔ در درویش بن دربان، سیوا کر سیری بھگوان، کھنڈا
 کھچے وچوں میان، لیکھا جانے دو جہان، جودھا سوربیر بلوان، بن کے مرد مرد مردان، بھگتاں دیوے نام پروانہ، پاربرہم پر م پڑکھ پر میثور اکو کرے
 پڑھایا۔ سگھاسن کہے میں گیا ڈہ، در دوارے ڈیرہ لائیا۔ میں اکو بھگوان دی ہون دینی بے، دوجا نام نہ کوئے دھیایا۔ پچھے نام اک دوجے نال
 مردے رہے کہہ کہہ، دیناں مذہباں کری لڑایا۔ ہر کا نام اکو گھر بہے، مندر مسجد شودوالے مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو جن رسنا جہوا کہے، تس اپنا
 میل ملاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد سگھاسن کہے میں گیا ڈٹھ، اپنے چارے پیر جمایا۔ میرے کولوں
 کوئی بھگت باہر نہ جائے نٹھ، پھڑ کے باہوں اندرے رکھایا۔ ایسے کر کے ویہہ سو ویہہ بکرمی کیتا کٹھ، اکٹھے اکو گھر وسایا۔ نہ کوئی کھتری براہمن شودر
 ویش ذات پات اوچ نیچ نہ کوئے دساں مت، جو چل آیا سرنایا۔ تنہاں رنگائے اپنی پریم رت، رنگ اکو اک چڑھایا۔ چھوٹیاں وڈیاں ساریاں دیواں
 ساچی مت، وٹکرا وچ نہ کوئے رکھایا۔ ملو میل پڑکھ سمرتھ، جس ملیاں ڈکھ رہے نہ راپیا۔ جے نیتز ویکھوتے کھنڈا دسے ہتھ، جے اندر ویکھوتے
 جوت نور رُشانیا۔ جے باہروں کہوتے کچھ کہن پورن جٹ، جے اندر وڑ کے ویکھو پڑکھ سمرتھ اپنی کار کماپیا۔ جے باہروں ویکھو دسے بازی گر نٹ،
 جے اندر ویکھو تاپت ساچا رہیا ملاپیا۔ جے باہروں ویکھو تاپت ویکھو تاپت ساری ماری جائے مت، جے اندر ویکھو برہم گیان درڑایا۔ جے باہروں ویکھو

دیکھ کے سارے جاؤ نٹھ، جے اندر دیکھو مہما اکھ کرے پڑھائیا۔ جے باہروں دیکھو دیکھ کے اُبلے رت، جے اندر دیکھو سچ سنگر نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ وساکھ کہے پر بھ اگے آجا، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ جن بھگتاں سچ سچ سمجھا جا، اکو بُدھ رکھائیا۔ در آیاں دی رکھ لاجا، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ لوکیں کہندے پر گئے ماجھا، تیرا ماجھا دو جہان اکھوائیا۔ تُوں ہر سب دا سانجھا، نظری نظر بیٹھ لوکائیا۔ جیہڑا لیکھارہ گیا نکاح کرن دا ہیر تے رانجھا، سو سنگھ گریچ دلچیت کری گڑمائیا۔ تُوں عاشق معشوق دوہاں دا سانجھا، مُشکل وِچ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ عاشق معشوق ہر سنگت دوویں مارو کوک، کوک کوک جنائندا۔ برہوں ویراگ فراق اندر دیو پھوک، پھوکا رنگ نہ کوئے لگائندا۔ آون جاون دی چکے چوک، دو جہاناں پندھ مکائندا۔ پر بھ دی سبجے چڑھ کے سوں جاؤ گھوک، سُنٹیاں پھیر نہ کوئے اٹھائندا۔ کسے کم نہ آونا پنچ تت قلبوت، کلمہ اپنا آپ پڑھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارے اک وواہ، پچھلا لیکھا دئے چکا، پیر ضامن پھڑائے دامن، دامنگیر آپ اکھوائندا۔ دامنگیر بنیا بھگتو، بھگوان دیا کمائیا۔ ویلے سر سارے پرکھو، راتی سُنٹیاں رہیا جگائیا۔ اُچی ڈھولا گاؤ کڑکو، سوہنگ بے جیکار سنائیا۔ سدھی سڑ کے مول نہ اٹکو، راہ وِچ سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ ادھر ادھر نہ نین منکو، دوجا دھیان نہ کوئے رکھائیا۔ جا کے سر چرناں اُتے پرتو، پر م پڑکھ میل ملائیا۔ سری بھگوان نال بھائی چارا بن کے ورتو، وڈا چھوٹا کوئے نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سنگھاسن کہے پر بھ آیا اگے، ساچی سیو کمائیا۔ بھگت دوارے بھگت اکٹھے چنگے، چرن کول دئے وڈیائیا۔ پریم پریتی ساچی رنگے، رنگن اکو اک رکھائیا۔ نظر نہ آئے نیتز اندھے، کلجگ جیو سار کوئے نہ پائیا۔ جنہاں ملیا اوہ چنگے بن گئے مندے، مندیاں چنگے دئے بنائیا۔ در تے آ رہن نہ گندے، گندی واسنا دئے کڈھائیا۔ اندر وڈ کے سب دے نال ہنڈھے، آپ اپنا میل ملائیا۔ جو جن گاؤندے سوہنگ چھندے، شہنشاہ اپنے گھر بہائیا۔ کٹے دھرم رائے دے پھندے، پھاسی گل نہ کوئے لٹکائیا۔ پار اُتارے گھر کردے دھندے، جو گھر بیٹھے تہناں سنگت نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس کھیل رچائیا۔ بیس بیس کہے میں مات چڑھیا، چڑھدی کلا دکھائیا۔ سری بھگوان اکو پھڑیا،

بھگت دوارے سیوا لائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر تیتھوں ڈریا، ٹوں سبناں بھے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کار آپ کمائیا۔ سنگھاسن کہے پر بھ ہو مزدور، مزدوری آپ کمائیا۔ جن بھگتاں میلے ضرور، ضرورت اکو اک رکھائیا۔ نظری آئے اک حضور، حضرت اپنا آسن لائیا۔ در آئے سرب منظور، لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ پچھلے بخشے سرب قصور، آگے دیونہار وڈیائیا۔ جو در دروازے وچوں مستک لاوے دھوڑ، تنہاں مان ابھمان رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا کھیل سری بھگونت، بھگوان اکو اک کرائیندا۔ سنت سہیلے ساچے سنت، در ساچے آپ بہائیندا۔ اکو نام نیاں منت، ایشٹ گردیو اک دکھائیندا۔ اکو نار سہاگی کنت، سیج سہنجنی آپ ہنڈھائیندا۔ اکو بنائے ساچی بنت، گھٹن بھنہار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ کھیل کرن پر بھ آیا آپ، اپنی دیا کمائیا۔ ساچی تھاپن رہیا تھاپ، بے پرواہ دھار دکھائیا۔ بھگت بھگوان بنائے ساک، سگلا سنگ رکھائیا۔ گرہ مندر کھولے تاک، ہائی کڈا اپنا لاپیا۔ بن نیناں لئے جھاک، اکھ اکھ نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر سدا سدا سیو کمائیا۔ اندر باہر سیوک بنیا، ساڈھے تن ہتھ آسن لائیا۔ بھگت بھگوان آپے جنیا، دھن بنے جنیندی مایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں چھان پُنا، پُن چھان آپ کرائیا۔ دکھیاں دکھ آپے سُنیا، دردیاں درد وندائیا۔ جانہار گن اوگنیا، گھر گھر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر ویکھے تھاوں تھانیاں۔ اندر سنگھاسن صاحب سلطان، ست پُرکھ اُچائیا۔ باہر سنگھاسن سری بھگوان، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ آگے پچھے ہو پردھان، ساچی سیو کمائیا۔ وچ بیٹھے رہن سنت سُبجان، بھگت بھگوان دے وڈیائیا۔ جس دا پتی ہووے بلوان، تِس بل اکھ نہ سکے کوئے اُٹھائیا۔ جس دا پتر ہووے نشان، تِس پتا ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ نہیں جگت ملازم، جن بھگتاں کار کمائیندا۔ جس نوں کہندے عظیم اعظم، سو اپنی عظمت اک دکھائیندا۔ جو نظاماں دا بنے نا عظم، سو نیوں نیوں سپس جھکائیندا۔ جو عالماں دا ہوئے عالم، علما آپ پڑھائیندا۔ جو طالبان دا ہوئے طالب، طلب اکو اک دکھائیندا۔ جو غالبان دا ہوئے غالب، غیرت وچ کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل شاعراں دا شاعر، شعور

اپنا نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ شاعر نہ شعور، صحبت وچ کدے نہ آئی۔ جے کوئی لبھے بنیا رہے مفروضہ، ہتھ پھڑن کوئے نہ جائیا۔ جے کوئی سُنا چاہے ناد
 وجائے تنبور، کایا کنگ بنائیا۔ جے کوئی دیکھن جائے حضور، زرگن جوت نور رُشنائیا۔ جے کوئی بخشاون آئے قصور، سوچھ سرپوئی ہو کے درس دکھائیا۔
 جے کوئی پریم پریتی مگے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ جے کوئی خواہش رکھے میٹوں بہشتاں وچ ملے حور، تنہاں کورا ککا مستک لائیا۔ محمد ایسے
 گل توں رہیا دُور، مُریداں گیا سمجھائیا۔ اوتھے لوڑ حوراں ظہور، ضرور بہشت ملے وڈیائیا۔ ایہہ پر بھ سچے نوں نہیں منظور، سو منظور جو منصور سولی چڑھ
 کے گیا سمجھائیا۔ اوتھے صاحب اک غفور، شہنشاہ بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا جلوہ ظاہر ظہور، پردہ سکے نہ کوئے پائیا۔ مہر رحمت وچ آ کے بنے مزدور،
 مزدوراں مشکل حل کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آگے پچھے دوویں سنگھاسن وڈیائیا۔ اگلا سنگھاسن کہے میں سب داداتا، در آیاں پار
 کرائیندا۔ پچھلا سنگھاسن کہے میں بھگتاں راکھا، بھگتاں نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ اگلا سنگھاسن کہے میں پتا ماتا، جو آیا اپنی گود بہائیندا۔ پچھلا سنگھاسن کہے
 میں جوڑاں ناتا، جس دا جڑیا پچھے مڑ کوئے نہ جائیندا۔ اگلا سنگھاسن کہے میں سبج ساکا، در اپنا بندھن پائیندا۔ پچھلا سنگھاسن کہے میں کملا پاتا، سر
 سناں ہتھ رکھائیندا۔ اگلا سنگھاسن کہے میرے اُتے پُرکھ سمراتھا، اکو اک سو بھاپائیندا۔ پچھلا سنگھاسن کہے میں اکو اک جاتا، آگے پچھے دوجا نظر کوئے
 نہ آئیندا۔ اگلا سنگھاسن کہے میرا سوہنا رنگ، نورو نور رنگائیا۔ پچھلا سنگھاسن کہے میں بھگتاں دستاں ڈھنگ، جاؤ منگو چائیں چائیندا۔ اگلا سنگھاسن کہے میں
 لاواں انگ، پچھلا سنگھاسن کہے جاناں چر میں نہ گھلاں، کون لگے تیری پائیندا۔ اگلا سنگھاسن کہے میرا اند، پچھلا سنگھاسن کہے بن بھگت چند ہتھ کسے نہ
 آئی۔ اگلا سنگھاسن کہے میرا لمان پندھ، پچھلا سنگھاسن کہے میں کرپا کر اکو دھکا لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اوہ
 زرگن ایہہ سرگن زرگن زرگن نال ملایا۔ ایہہ کھیل جس دیکھیا ہن، نو سو چورنویں چوڑی جگ پھیر نظر کسے نہ آئی۔ بے شک غصے وچ
 آ کے مارو گھسن، سری بھگوان دکھ نہ کوئے منایا۔ پھڑ کے گنی اُتے دیو بھن، لنبو جگت لگایا۔ پھر وی کہے بھگتو تہاڈا ہن، تساں میرا لیکھا اپنے لیکھے
 لایا۔ جے تہاڈے وچ نہ ہندا گن، کیوں بھگوان آوند چائیں چائیندا۔ تہاڈی پکار رہیا سُن، کیوں بیٹھے گھ چھپایا۔ اپنے راگ دی سناؤ دُھن، سارے اکو

وار سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے ڈھولا لائیا۔ سُن کے ڈھولا گرا اوتار پیر پیغمبر ہو گئے سُن، سُن سادھ سمائیا۔ جس نے غریب نمانے
 لئے چُن، چاروں گنٹ دے وڈیائیا۔ اُس دا کون جانے گن، گنوتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بیس بیس
 تیرے چھتر سیس بھگتاں ملیا آپ جگدیش، بن درویش سیو کمائیا۔ درویش بن کی تیرا گھدا، بھگت رہے جنائیا۔ اوہ ویکھ تیرا پریم تیر لگدا، گرگھ مورچھا
 رُوپ وٹائیا۔ اوہ ویکھ کلجک بھامبر لگے اگت دا، در دوار یوں باہر بیٹھے روون مارن دھاپیا۔ کھیل ویکھو سچ در پر بھ دا، ساچا میل ملائیا۔ اوہ ویکھو نو کھنڈ
 ست دیپ نچدا، کلجک ناچ رہیا کرائیا۔ ایہہ کھیل ویکھو سری بھگوان کیوں رکھدا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ اوہ ویکھو بھٹھیا لا تپدا، بھٹھی اگنی دے تھلے
 ڈاپیا۔ اوہ ویکھو گرگھ ٹپدا، پر بھ ملیا چائیں چائیا۔ اوہ ویکھو سنسار کوڑ گڑیا۔ بھگدا، ہر کا نام نہ کوئے دھیائیا۔ آو ویکھو بھگت بھگوان اک دوجے دا جاپ
 چیدا، تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا گائیا۔ ایسے کارن کلجک انتم پت رکھدا، رکھیا کرے سبنیں تھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، سرب گھٹ رہیا سمائیا۔
 لیکھا چکے تت اٹھ دا، گھر میلا سرت شبد دھی جوئیا۔ سوہرے پیکے آپے وسدا، کنت کنتوہل سچ پنکھوڑے ناتا توڑے نار پرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت دوار کیوں وسائیا۔ کیوں وسے میرا بھگت دوار، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ اندر وڑ کے کراں پیار، سوئی سرتی
 آپ اٹھائیا۔ وچوں امرت اچھالہ دیوے مار، نیتروون مارن دھاپینا۔ گرگھ کرے گر پیار، گر پیار گرگھ وچ ڈیرہ لائیا۔ آپے نار آپے بھتار آپے کنت
 کنتوہل سچ سہنجی سو بھاپائیا۔ آپے گلوکڑی پا کرے پیار، پریم پریتی اک دکھائیا۔ اپنی تکرٹی تکر توں نہار، دھڑی وٹانہ کوئے رکھائیا۔ کیوں، جوں بھین
 رکھڑی بٹھے وچ سنسار، تُوں ناتا پُرکھ بدھاتا بھگتاں نال رکھائیا۔ ایہہ کھیل نہیں شطرنج کھتری، نزد پٹھی سدھی نہ کوئے دکھائیا۔ ایہہ تلوار نہیں کسے
 کھتری، براہمن شودر ویش نہ ہتھ اٹھائیا۔ ایہہ کھنڈا سرب سرتی، سربنگ سورا رہیا چکائیا۔ کسے بھینو نہ پایا کھول کے پتری، پتہ دسیا نہ سچے ماہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن بھگوان میل ملائیا۔ بیس میسا کہے ویکھ میرا وساکھ، واسطہ تیرے اگے پائیا۔ بے پرواہ اٹھ
 کے جھاک، سنگت تیرا راہ تکائیا۔ کی اچ پہلی وساکھ کھولیا تاک، پھیر بند دیویں کرائیا۔ نہیں ایہہ گوہند دا بھوکھت واک، سو لیکھا پور کرائیا۔ سری

بھگوان بن کے ساک، سبّج اپنے گھر لنگھایا۔ پُت دھی نہ کوئی ذات، پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نے چرن دھوڑی مستک لائی خاک، ایتھے تِس دئے وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دیکھو بھگتاں ملی نجات، پروردگار سر اپنا ہتھ لکایا۔ اندر وڑ کے اک دُوبے نال کرن بات، نواں دواریاں وچوں اک دُوبے نوں ہوئی ہوئی سمجھایا۔ بن چندوں بن چاندوں بن سوریوں بن سورجوں بن گھڑی بن ویلیوں بن وقتوں اک پرہات، پر بھو اپنا رنگ دکھایا۔ دروہی خُدا دی پیراں دے پیر دی نبیاں دا نبی جس دی پڑھدے رہے نماز، سو کلمہ آپ جنایا۔ جس دا روزے حشر منگدے رہے آب حیات، سو مُخضر اپنا حال جنایا۔ جس دی صفت کھدے رہے کاغذات، کاتب لیکھنا نال شاہیا۔ سو دیکھنہارا باغ باغات، بغلگیر بے پرواہیا۔ جس دی کوئی نہ جھلے تاب، سو مُرید مُرشد آفتاب رہیا چکایا۔ جس دا چرن کُلیا وچ رکاب، احباب رباب اپنے نام وجایا۔ ایہنوں نہ پُن نہ صواب، دُکھ شکھ نہ کوئے وڈیایا۔ نہ مکہ نہ کعب، حُجرہ حج کرایا۔ جس اک وار چرناں اُتے کیتا آداب، دوزخ بہشت دوہاں توں پار کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیایا۔ میرے بھگت کیتھے سن گے۔ گروآں اوتاراں کی دسن دسن گے۔ وشن برہما شو کی دیکھ ہسن گے۔ دو جہان کوں ٹپن گے۔ جس ویلے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا چین گے۔ اوہ ڈھولا کیتھے گاؤن گے۔ کیہڑی بدھ نال تیتوں دھیاؤن گے۔ رُسے نوں پھر مناؤن گے۔ غصے نوں جگت گواؤن گے۔ سٹے نوں باہر کڈھاؤن گے۔ اپنی رُتڑی رُتے سہاؤن گے۔ بھاگ سٹے پھر اٹھاؤن گے۔ جینودیاں مر کے مکے، مر کے پھیر اپنا نام اُپجاؤن گے۔ جو کلج بوٹے سکے، تیرے پریم پیار نال ہرے کراؤن گے۔ اوہ بن کے سچے سچے، پر بھ درشن تیرا پاؤن گے۔ سچے سچے کوں بننگے۔ درشن صاحب تیرا کوں کرنگے۔ دس جینودیاں کوں مرنگے۔ بن اگنیوں کوں سڑنگے۔ بن پوڑیوں کوں چڑھنگے۔ سری بھگوان کہے جو سوہنگ ڈھولا پڑھنگے۔ سو میرا درشن کرنگے۔ جس ویلے سوہنگ گاؤنگے۔ لوکاں توں شرماؤنگے۔ ہوئی ہوئی زبان دباؤنگے۔ ایدھر اودھر دیکھ کے پھیر نام دھیاؤنگے۔ جے کوئی دیکھے منہ اُتے پردہ پاؤنگے۔ جے توں آویں سانوں چیتے، بن پوتھیوں کہہ سناؤنگے۔ پر بھ جاناں نے تیرے نام دے اڈو اڈی لے لئے ٹھیکے، اوہناں ٹھیکیداراں اسیں گھیرا اٹھاواں گے۔ سری بھگوان کہے او گرگھو بھگتو سنتو جنہاں چھڈے پیکے، کنت خوشیاں نال ہنڈھاواں گے۔

جس دے ہتھ وچ ساڈے لیکھے، کیوں اُس توں کھ چھپاواں گے۔ جے کوئی کہے مٹے بھرم بھلکھے، شکر شکر مناواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد تیرے ہی اکھواواں گے۔ جے میرے اکھواؤ گے۔ موکش کمتی جگتی بھگتی بھگتی، اپنے چرناں ہیٹھ رکھاؤ گے۔ جوت جگدی گھر اپنے درشن پاؤ گے۔ جس ویلے پریت لگدی، سو پریتی ویلا وقت سہاؤ گے۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، بن پڑھیاں بن گان اک چرن دھیان لگایاں سچھنڈ ساچا پاؤ گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے بہہ کے خوشی مناؤ گے۔ تیرے گھر کوں بہنا، سانوں خبر کوئی نہ رانیا۔ سری بھگوان کہے پہلوں مٹنا کہنا، چلنا حکم رضایا۔ ہر سنگت سجن ساک مائی بھائی بھیناں، پتر دھی اک گڑمانیا۔ پریم پیار اندر وچ رہنا، ہرکھ سوگ نہ کوئے لڑانیا۔ اکٹھیاں ہو کے گھر اکو رہنا، رہنی سنگر دئے بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے لئے ملائیا۔ پر بھو تیرے گھر دا کیہرا راہ، گلی کوچا نظر کوئی نہ آئیا۔ جدھر دیکھے مذہباں وچ لگدے داء، تیرا پلو نہ کوئے پھڑانیا۔ اسیں نہیں کھانا تیرا وساہ، جناں چر گھر آ کے درس نہ دیویں دکھانیا۔ مناں گے پھیر جے راتیں ستیاں اپنیاں پھڑ کے بانہہ، پھڑ بانہہ گلے لگانیا۔ پھیر ساڈے کھ وچوں نکلے تیراناں، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان تیری وڈیا نیا۔ تُوں اگوں کہیں ہاں ہاں، ہوں نہ کوئی ہور دکھانیا۔ دیکھیں بھگوان بن کے نہ کریں نہ، نہیں تیرے بھگت تیرے گل وچ رسا لین پانیا۔ جے بھجیں لگیں بھگت دوارے لئیں پھاہ، اوہ سوئی چار منزل دتی دکھانیا۔ کیوں تُوں اس دے اُتے چڑھ کے صاف دتا سنا، میں تہاڈا تئیں میرے دوجا ہور کوئی نظر نہ آئیا۔ اسیں ہور کوئی نہیں رکھنا گواہ، گواہی کم کسے نہ آئیا۔ جے تُوں صاحب ساڈا بے پرواہ، اسیں وی بے پرواہ اپنا نام دھرانیا۔ جے تُوں آکھیں میں خُدا، تیری خُدی دینی مٹانیا۔ جے تُوں ساڈا میل لئیں ملا، اسیں تیرے ڈھولے گائیے چائیں چانیا۔ سری بھگوان ساڈے بناں تیرا کوئی نہ جے ناں، جدھر دیکھیں تیرے پچھے ڈانگاں سوٹے لے کے بھجن واہو داہیا۔ تُوں تے بنیا رہوں نہانی گاں، جنگل بیلے چر کے سادھاں سنتاں نال جھٹ لنگھانیا۔ تیتوں اندر وڈ وڈ کے رہے دھیا، اکھاں وچ انگلیاں پا، کٹاں وچ سنا، سُن تُوں صاف نظر کسے نہ آئیا۔ اسیں صاف دتا تیتوں سنا، جناں چر ساڈے کول نہ جاویں آ، اپنا درس نہ دئیں وکھا، ساڈی تیری کوئی نہیں گڑمانیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جن بھگتو نہ مارو ٹھوکر، تہاڈا دُکھ جھلیا نہ جائیا۔ میتھوں سودا لور روکڑ، روک ہتھ اتے لُکائیا۔ جے تہاڈے اتے آئے اوکڑ، میں ہواں سدا سہائیا۔ میں بڑا وڈا بھوکھڑ، تہاڈے ملن دی بھکھ ودھائیا۔ میں بڑا وڈا پچھو کڑ، جو پچھے رہ گئے تنہاں اگے لواں لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان اسیں سُنیا تُوں دیویں لارا، لارے لپے وِچ جھٹ لنگھائیا۔ بیس پیسا گر اوتار دتا اشارہ، اپنا اشارہ نہ کسے سمجھائیا۔ جے تیتوں پچھن سچ تُوں ویاہیا کہ کوارا، تُوں کورا جواب دتا سُنائیا۔ جس ویلے میرے نال پوئگا چھہارا، پھیر اگلی دساں گڑمائیا۔ ویاہ ویلے کوئی نہ رکھاں گر دوارا، ویدی پاٹھ ہون نہ کوئے کرائیا۔ پریم پریتی کر پیارا، پیار پیار نال ویاہیا۔ سو کاج کرے کرتارا، جس دی لاو کدے نہ کسے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میلا سچ سُبھائیا۔ پر بھ تیتوں مل کے کی کچھ لہے، ساڈی سمجھ وِچ نہ آئیا۔ جنہاں تیرے نال پریم کیتا سو کلج مایا کوڑی کر یا اینہاں بیٹھاں دے، راج راجان دین سزائیا۔ دُکھ جھلدے دیکھے ہے، سکھ نظر کسے نہ آئیا۔ ایسے کر کے تیرے ملن دے کھہڑے چھڈے، چنگی لگے جدائیا۔ جے تیرے پچھے ٹن ہڈے، کھل کھلڑی لاہون بن قصائیا۔ ایس ملن نالوں رنڈے چنگے، سچ سُنہجی نہ کوئے وڈیائیا۔ جناں چر اپنی پچھلی ریتی نہ چھڈیں، اوناں چر تیرے در نہیں آونا چائیں چانیا۔ سری بھگوان واسطہ کڈھے، اگوں بول کے رہیا سُنائیا۔ میں پچھلے کھہڑے چھڈے، چھڈی سرب لوکائیا۔ جن بھگتو تہاڈے دوارے آ کے جھنڈے گڈے، نشانہ اِکو اک دکھائیا۔ پھڑ کٹار ہتھ سچے، سبناں رہیا ملایا۔ گھر آ کے پردہ کجے، تہاڈی کھیچل نہ کوئے کرائیا۔ راتیں سُنیاں پچھے بھجے، پھرے واہو داہیا۔ تہاڈا درس کر نہ رہے، بھکھ اپنی نہ سکے مٹائیا۔ تیس کراؤ ساچا حے، حاجی بنیا بے پرواہیا۔ جس مدینے ملے تے، طلب دیدار اک رکھائیا۔ در دوارے آو بھجے، بھج بھج پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مل کے میل لئے ملایا۔ جے ملیئے کی دیوینگا، دس صاحب سچے سلطان۔ نہ ملیئے کی لوینگا، بن مرد مردان۔ جے بلوگے تاں جیواں گا، جگ جیون جگت جہان۔ نہ بلوگے تے مرنی تھینواں گا، مر تو مرتک لو تھ دکھان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتو بھگتاں دا بھگوان۔ کی تُوں بھگتاں دا بھگوان، سچ دس کی تیری وڈیائیا۔ بھگتو نہیں میں

نمائیاں دامان، نیاسریاں آسرا اک دکھائیا۔ پہلوں کراں آپ پہچان، پھر اپنا بھو کھلایا۔ پھر بن کے در دربان، گھر ساچے سیو کمائیا۔ میٹوں نہیں کوئی بان، لوک لاج کوئے نہ بھائیا۔ گرگھ میرے بال انجان، میں رکھا سچ اکھوئیا۔ ایسے کر کے کہن و شنوں بھگوان، پرتپالک ہو کے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، بھگتن میلا سچ مکان، سچ مکان حق مقام بن امام، لیکھا سچے تمام، طمع کوئے رہن نہ پائیا۔

پر بھ باہروں اندر جائیگا۔ پنج پیارے نال رلائیگا۔ سچ ڈلارے پھیر اٹھائیگا۔ آئے دوارے پار کرائیگا۔ جو رہے کوارے، اکو وار ویاہیگا۔ دے نام ادھارے، پیار پائیگا۔ ویکھ سچ دربارے، خوشی منائیگا۔ اندر سنگھاسن واجاں مارے، میری شان کون ودھائیگا۔ دوئے جوڑ کڈھے ہاڑے، ہوکا اکو بھر دکھائیگا۔ باہر بیٹھے ساچے لاڑے، دربان درتے سو بھاپائیگا۔ کرپا کرے آپ کرتارے، اپنی کرنی کار کمائیگا۔ چال چلے اٹھ سچی رفتارے، آہستہ آہستہ پنڈھ مکائیگا۔ گرگھو سادھ سنت کرنے نہیں ٹوٹو بھاڑے، شبد گرو اکو اک دکھائیگا۔ کوئی لبھن نہ جائو وچ اُجاڑے، جنگل ہتھ کسے نہ آئیگا۔ تن پانی کوئی نہ ٹھارے، اٹھسٹھ میل نہ کوئے گوائیگا۔ جوگ ابھياس نہ کوئے وچارے، سُن سادھ نہ کوئے سمائیگا۔ دھونی تاء نہ کدے ساڑے، اکھیں میٹ نہ کوئے دکھائیگا۔ کسے لبھے نہ جگت دوارے، مٹھ کھول نہ کوئے دکھائیگا۔ وشن برہما شو آگے کوئی نہ کڈھے ہاڑے، تیناں کر نہ کوئی دکھائیگا۔ سرودراں وچوں کوئی نہ کڈھے گارے، مٹی ریت نہ کوئے ترائیگا۔ سل پوجانہ کوئے پُچارے، گنپت گنیش نہ کوئے منائیگا۔ باہمن دیوے نہ کوئی واڑے، پُن دان نہ کوئے ترائیگا۔ اک پر بھ ساچے دا کرو دیدارے، جس ملیاں آگے پھیر نہ کوئے ستائیگا۔ دو جہان کرو بہارے، گلشن اکو اک دکھائیگا۔ چمکن سچ سچے پریم ستارے، نورو نور ڈمگائیگا۔ دو جہان بن پنہارے، لوک پر لوک سیو کمائیگا۔ گوپی کاہن پنچن اکھاڑے، ساچی سیوا اک جنائیگا۔ جو چل آئے دربارے، درگاہ ساچی دھام دکھائیگا۔ آگے اترے پار کنارے، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیگا۔ ساڈھے تن ہتھ منارا واجاں مارے، آو سکھو ہر سنگر میل ملائیگا۔ غریب نمائیاں کرے پیارے، پریم پریتی جوڑ جڑائیگا۔ پھڑ کے گھوڑی ساچی چاڑھے، سر سیہرا سیس پہنایگا۔ پانی اکو وار وارے، سگن ساچے گھر دکھائیگا۔

رکھیا کرے اندر باہرے، بے پرواہ آسن لایگا۔ دیوے نام سچ نظارے، نظر اِکو وار بد لایگا۔ نال رکھے پنج پیارے، پر بھ پنج جوڑ جڑایگا۔ پھڑ کے سنگت
 ساری تارے، بچیا کوئی رہن نہ پایگا۔ کرے کھیل اگم اپارے، ہر کرنی کار کمایگا۔ ستر ویکھو ساچے یارے، یاری یاراں نال نبھایگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اندر باہر ویکھ وکھایگا۔ اندر باہر وسے ماہی، محفل اپنی آپ لگائیندا۔ آؤ ویکھو جاندا راہی، رہبر اِکو نظری
 آئیندا۔ جس نے کٹی جم دی پھاہی، فیصلہ انتم پنڈھ مُکائیندا۔ جس دے اگے دیوے نہ کوئے گواہی، شہادت ہو نہ کوئے رکھائیندا۔ آد جُگادی پٹی
 شہنشاہی، شہنشاہ اِکو اک اکھوائیندا۔ جس نے گو بند پکڑی باہیں، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جس اِکٹھے کیتے جھیور چھمبے نائی، غریب نمائیاں رنگ رنگائیندا۔
 جس دیاں وڈیاں لمیاں باہیں، دو جہاناں اِکو گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اندر باہر اپنی کار کمائیندا۔
 اندر باہر ویکھو پھردا، پھیرا اپنا آپ لگائیا۔ بھگت پریتی کردا، چرن دیوے وڈیائیا۔ جس دا جھرنا جھجر جھردا، بوند بوند ٹپکائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں
 ویکھ خوشی وچ کھردا، کُنڈا اپنا رہیا لاہیا۔ ایہہ کھیل سچے پر دا، پاربرہم ویس وٹائیا۔ ایہہ اڈیکاں رکھدا چر دا، نو سو چورانوے چو کڑی دھیان لگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آؤ ویکھو شاہ کنگال، کنگالی روپ وکھائیندا۔ زرگن بن کے سچ دلال،
 در گھر ساچے پھیرا پائیندا۔ دیونہارا حق حلال، جوتی اِک وکھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ سچی دھر مسال، دھرم دوارا اِک پرگٹائیندا۔ لیکھا جانے جیو جہان،
 جگتی اپنی آپ سمجھائیندا۔ ملے میل سری بھگوان، شاہ پاتشاہ اپنے رنگ رنگائیندا۔ سُنو اِک فرمان، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اندر باہر اپنی کار کمائیندا۔ اندر باہر اِکو رام، رحمت آپ کمائیا۔ اندر باہر اِکو شام، اِکو راس رچائیا۔ اندر باہر اِکو امام، نورو نور کرے
 رُشائیا۔ اندر باہر اِکو غلام، بردار روپ وٹائیا۔ اندر باہر اِکو نشان، ست ستوادی آپ جھلائییا۔ اندر باہر اِکو کلام، کلمہ نبی رہیا جنائیا۔ اندر باہر اِکو نام، نغمہ
 اِکو راگ الائیا۔ اندر باہر اِکو نشان، دو جہاناں رہیا وکھائیا۔ اندر باہر اِکو محبان، محبوب بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگے پچھے
 سیو کمائیا۔ اگے پچھے اِکو سیوا، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں دیوے امرت میوہ، پھل اِکو اِک کھوائیندا۔ پرگٹ ہو یا وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر

نہ کوئے دکھائیندا۔ جس جن گایا رسنا جہوا، تِس اپنا رنگ رنگائیندا۔ پار برہم پر بھ الکھ ا بھوا، الکھ جیکارا اک سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار آپ جنائیندا۔ آؤ ویکھو ہر کی دھار، دُھر در گاہی آپ جنائیندا۔ سوہنگ شبد پنج جیکار، پنچم راگ مان گوانیندا۔ میل ملاواں آتر باہر، پر بھ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ویہہ سو ویہہ ویکھ و ساکھی، انج دی رات نوں بھگتو تہاڈی کرے راکھی، آگے تہانوں و سر کدے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، اپنی سیوالائی ساچی، صدق صبوری نال ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر، ناری نرائن کرے حق گڑمائیا۔

* ۲ وساکھ ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

۲۲۳

دو جہان سُن چھند، سُن سُن خوشی منائیا۔ نرگن چڑھیامات چند، سرگن بیٹھا دھیان لگائیا۔ آد جگادی جس دی ونڈ، جگ جگ حصہ پائیا۔ کھکے اندر سورج چند، برہمنڈ کھنڈ بھوائیا۔ صفت صلاحی جہوا دند، رسن کرے وڈیائیا۔ باہروں اندر جائے لنگھ، مہر نظر اٹھائیا۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاپے کندھ، دُئی دویت مٹائیا۔ آتم پر ماتم پاوے ٹھنڈ، سیتل دھار وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ کھیل دکھائے نرگن نرکار، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ صاحب ساجن دا سچ پیار، سکھیا ساچی اک درڑائیا۔ جس دا لیکھا سکے نہ کوئے وچار، وچار وچ کدے نہ آئیا۔ سو صاحب سچا داتار، داتا دانی پھیرا پائیا۔ وست امولک دیونہار بھنڈار، اتوٹ اٹو ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ نام بھنڈارا نرگن ونڈے، ونڈنہار اکھوائیا۔ کوڑی واسنا کلج کڈھے، سچ سچ سمجھائیا۔ گرہ مندر ساچے بھگت دوار سدے، سدا نام دوائیا۔ جام پیائے امرت مدھے، رس اکو اک دکھائیا۔ نو نو لیکھا پار حدے، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ بھگت پریتی بھگوان بھجے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر بہہ کے سچے، سچ سگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نت نوت درس کر کرے، اپنی ترکھا اک جنائیا۔ پریم ڈوری نام بھجے، تندی تند نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

۲۲۳

کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ آیا پر بھ نرگن وڈا وڈا وڈیا۔ پار کر کے پچھلی حد، ساچا مندر اک سہانیا۔ جس گرہ وشو اکو جد، بنس بنس ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ نام ندھانا وجے ند، جیکارا اکو اک الایا۔ گرہ مندر گھر سوامی سجن بنے سج، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ جگت لیکھا دیوے تچ، بھگت بھگوان کرے کڑمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار شبد وڈیانیا۔ شبد کہے میں سب دی دھار، گھر گھر ویکھ دکھانیدا۔ جوت کہے نرگن نرنکار، نرکار نظر کسے نہ آنیا۔ دوہاں انتر اک پیار، خواہش سری بھگوان پرگٹانیا۔ سو خواہش وچ سنسار، نرگن سرگن ویس وٹانیا۔ سرگن نرگن دے پیار، پریم پریتی اک جنانیا۔ ساچی ریتی اگم پار، الکھ اگوچر آپ دکھانیا۔ مندر مسیتی جیو جنت واڑ، اپنا کُنڈا نہ کسے کھلایا۔ انڈھی کھیل کرے کرتار، بھگتاں ویکھے چائیں چاننیا۔ ریتی لکھ چوراسی پرکھنہار، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ ساچی کرنی سوہنگ ڈھولا، ہر کرتا آپ کرانیدا۔ آتم پر ماتم بن وچولا، در ساچے میل ملانیدا۔ ہٹ و نجارا اکو کھولا، وست ست ورتانیدا۔ دھردر گاہی نرگن تول، نام کُنڈا ہتھ اٹھانیدا۔ ساچی دھار صاحب سنگر بولا، اگلی ونڈ نہ کوئے ونڈانیدا۔ کایا پنج تت انمول، چولا اکو اک دکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہانیدا۔ پنج تت سوہے ساچا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھانیا۔ اکو ڈھولا رہیا پڑھ، ایک نام شنوائیا۔ اکو مندر ویکھے وڑ، گھر اپنے پردہ لاہیا۔ اکو امرت نہائے سر، سرور اکو اک درسانیا۔ اکو چکائے جھوٹھا ڈر، بھے اور نہ کوئے جنانیا۔ اکو پوڑے جائے چڑھ، ساچی منزل ویکھ دکھانیا۔ اکو پھڑے ساچا لڑ، پلو گنڈھ بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا سچ سبھانیا۔ ساچا میلا میل لٹا، ہر جگدیش سیو کمانیا۔ لیکھے لائے پنج تت تئا، تن مائی سو بھاپانیا۔ دیونہارا نام دھنا، سچ خزینہ آپ ورتانیا۔ سناونہارا راگ کتا، دُھن نام شبد شنوائیا۔ دیونہارا سدا ڈٹا، حکمی حکم منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھانیا۔ کھیل ویکھن دا جس جن چاؤ، چاؤ گھنیرا آپ پرگٹانیدا۔ پہلاں دیوے اپنا ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ سمجھانیدا۔ دُو جے سنتیاں پکڑے باہوں، سوئے آپ اٹھانیدا۔ تیجے کرے سچ نیاؤں، نیز اکھ اک کھلانیدا۔ چوتھے میلا بے پرواہو، گھر ساچے سو بھاپانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھانیدا۔ کرنی رکھے اپنے ہتھ،

کر نہار اکھوایا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، گر اوتار پیر پیغمبر پڑھایا۔ ہر دے ہر جو ہر گھٹ دس، ڈیرہ سچ لگایا۔ گر گھ اپنے کر پرگٹ، بھو ابھید کھلایا۔ چرن کول سرنائی نت، بدھاتا اکو جوڑ جڑایا۔ زویر دیوے اپنی مت، ویری روپ نہ کوئے دکھایا۔ بودھ اگادھ پڑھائے گتھ، شبد انراگی راگ سنایا۔ امرت سرور سر آتم دیوے جھٹ، دھرم پیالہ جام پیایا۔ کرم جنم میل دیوے کٹ، ورن برن رہے نہ رایا۔ سچا مارگ اکو اک، دہ دشا دئے دکھایا۔ بھگت بھگوان میل ملاواں ہس، گھر سجن نظری آیا۔ دو جہان گاؤن جس، وید پُران صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لکھایا۔ ساچا لیکھا لکھ بنواری، لکھت اکو اک جنایا۔ زرگن نور جوت زرنکاری، زرنکار وڈی وڈیایا۔ آد جگاد بن پنہاری، تٹ کنارے سیو کمائیا۔ پریم پیار دی پھیر بہاری، جن بھگتاں اندروں کوڑا باہر کڈھایا۔ صاف سوہنا ستھرا تن شنگاری، دُرمت میل نظر نہ آئی۔ امرت جل دیوے ٹھنڈا ٹھاری، سچ پیالہ نام پھڑائی۔ زمل جوت کر اُجیاری، اگیان اندھیر مٹائی۔ نام وست کھول پٹاری، تن اکو جھولی پائی۔ گرگھاں کرے سچی داری، سیوک اپنا روپ دھرائیا۔ لوک مات نہ ہوئے خواری، خواہش اپنی پور کرائیا۔ آپ بٹھائے سچ ہماری، ایرپت بیٹھا سیس جھکائی۔ ویکھنہارا شاہ سواری، شہنشاہ داتا وڈ وڈیایا۔ بھگت بھگوان اکو اک وہاری، وہاری آپ کرائیا۔ ساچے سنت نام خُماری، رس اکو اک رکھائی۔ گرگھ سرتی رہے نہ کوئے کواری، بالی کنیاں ہر سرنائیا۔ سچ محلے رنگے ڈولے چاڑھی، وٹی جانے چاؤ چانیا۔ چار کنیں کھیل نیاری، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کریں نہ دھوکھا، کلجگ ڈھکھدی پی لوکائی۔ تیرے ملن داتیرے ہتھ موقع، ساڈی چلے نہ کوئے چترائی۔ نیتز نظر نہ آئے نوکا، ساگر بھور نہ کوئے درسائی۔ سانوں تیرے ملن داشوقا، نیتز نین دھیان لگائی۔ سچکھنڈ نواسی کتھے ستوں لاکے ڈھونکا، جگ چار نہ اکھ گھلایا۔ تیرے بچے گر اوتار پیر پیغمبر بھردے گئے ہوکا، اُبھے ساہ دھیان لگائی۔ تیری یاد اندر تیرے ویراگ اندر تیرے سہاگ اندر لکھ لکھ گئے جگت پوتھا، پُستک دیوے مان وڈیایا۔ صاحب سلطان سری بھگوان تیرا منگ منگ گئے زرگن کوٹھا، جگت دوارے مات تجایا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ پاربرہم تیرا گمیا نہ اچے روسا، گھر ملے نہ چائیں چانیا۔ نکیاں نکیاں بالاں نال کریں کھیل ہوچھا، گھر گمبھیر تیری نہ کوئے چترائی۔ جے پُت نہیں تے مل

جائے پوتا، پوترا نہیں تے گرکھاں دے وڈیاںیا۔ پھر ہوویں مات نہ اؤنتا، اؤترا کہے نہ تیتوں لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاںیا۔ سری بھگوان اگوں ہس، ہس ہس جنائیندا۔ آو مارگ دیواں دس، دہ دشا بھو چکانیندا۔ ویکھو اپنا مندر نٹھ، ساچا راہ جنائیندا۔ ہر سنگت روپ کرو اکھ، اگو گھر وسائیندا۔ صاحب سرنائی جاؤ ڈھٹھ، ڈگیاں آپ اٹھائیندا۔ اگو نام لورٹ، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ اک سروور ویکھو تٹ، کنارہ اگو اک جنائیندا۔ اگو میل پڑکھ سمرتھ، سری بھگوان آپ کرائیندا۔ اگو سخاوت اگو ہتھ، خیر بندگی اگو پائیندا۔ اگو مہاوت اگو رتھ، رتھوا ہی اگو سیو کمائیندا۔ اگو ڈھولا اگو جس، صفت صلاحی اک اھوائیندا۔ اگو گو بند لیکھے لائے رت، برہم مت اک درڑائیندا۔ اک دے ہو جاؤ سارے وس، وصل اگو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ اگو وس ہوئے بھگوان، بھگت بیٹھے سیس جھکائیا۔ اگو بھوپ راج راجان، شہنشاہ اگو نظری آئیا۔ اگو صاحب سچا سلطان، ست ستوادی وڈ وڈیاںیا۔ اگو دس ٹھمران، جگ چوکڑی حکم چلائیا۔ اگو دیونہارا فرمان، سچ سندیس جنائیا۔ اگو کرنہارا پروان، مہر نظر رکھائیا۔ اگو ویکھنہارا دو جہان، اگو کھو جے تھاوں تھانیا۔ اگو دیوے نام بان، اگو سب نوں رہیا چڑھائیا۔ اگو دیوے سچ گیان، اگو کرے حق پڑھائیا۔ اگو جھلائے جگت نشان، اگو بھگت دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ اگو کنت اک کتھول، کرنہار اک اھوائیندا۔ اگو چکائے لہنا دینا مول، لیکھا سب دی جھولی پائیندا۔ اگو سولیوں کرے سول، صلح کل اک اھوائیندا۔ اگو دیوے ساچی دھول، دھول ہولا بھار وکھائیندا۔ اگو کدے نہ جائے بھول، بھلیاں آپ اٹھائیندا۔ اگو بندھائے سچ اصول، وشن برہما شو سیو لگائیندا۔ اگو سب نوں کرے قبول، در آیاں لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگو قاتل اگو مٹھول، اگو خنجر کھنڈا چکائیندا۔ اگو آدیس اگو نریش، نر نرائن اک اھوائیا۔ اگو رہے سدا ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ اگو ستا باسک شیش، ساگو پانگ ہنڈھائیا۔ اگو ہر گھٹ رہیا کھیڈ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ اگو گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بھیج، لوک مات دے وڈیاںیا۔ اگو آتم پر ماتم سہائے ساچی سچ، سنگھاسن آسن سو بھاپائیا۔ اگو بن نیتز لئے ویکھ، اکھ پر تکھ آپ گھلائیا۔ اگو میٹنہارا ریکھ، اگو ریکھا دے بدلایا۔ اگو پائے سار مسائق شیخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

بے پرواہیا۔ اگو گرگھ اگو رنگ، رنگ رنگیلا اک دکھائیندا۔ اگو بیج اک پلنگ، اگو سوبھاؤنت ڈیرہ لائیندا۔ اگو نام اگو مردنگ، اگو ڈھولا راگ سٹائیندا۔ اگو پریم اگو انند، اگو چند نور چکائیندا۔ اگو سے سدا سنگ، اگو سدا سنگ نبھائیندا۔ اگو منگن رہیا منگ، جھولی اگو اک بھرائیندا۔ اگو پائے بندی بند، بندی خانہ اک تڑائیندا۔ اگو کھیل کرے ور بھنڈ، برہمنڈ اگو ناچ نچائیندا۔ اگو لیکھا سورج چند، اگو نورو نور ڈمگائیندا۔ اگو ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اگو سدا سدا بخشند، بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ اگو میٹنہارا پنڈھ، گھر ساچے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اپنے در بہائیندا۔ در بہا کرے وہار، وویاری جگت گڑمائیا۔ ناتا جوڑ کنت نار، نار کنت دے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم بھ پیار، تن تت نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت رین بھگت ہوئے سہائیا۔

بھگت بھگوان اک پردکھنا، پر تکھ رہیا جنائیا۔ دواویوں کوئی نہ جائے سکھنا، آسا سب دی پور کرائیا۔ سدا مہر ہتھ سر رکھنا، ہونا جگت سہائیا۔ پریم پریتی کردیاں کدے نہ تھکنا، تھکاوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ تھادے نالوں ملن لئی کسے نہ ڈکنا، روڑا وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ در آوندیاں مول نہ جھکنا، بھجنا واہو داہیا۔ پریم پیالہ اگو چھکنا، سا تک ست ست کرائیا۔ دھرم دوار دی پہلی پردکھنا، پریم پرکھ دے وڈیائیا۔ دوجی پردکھنا دو دو دھار، نرگن سرگن آپ کرائیندا۔ نرگن اندر سرگن باہر، خالق خلق کھیل دکھائیندا۔ چاروں کٹ چوٹرفی پیار، کونا پچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ صاحب سنگر ساچا چند، گرگھ گرد دے پروار، کرن کرن کرن رُشائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر تکھ اپنی کار کمائیندا۔ تیجی پردکھنا کھولے نین، ملے میل سچے ماہیا۔ گرگھ اک دوجے نوں کہن، آو ویکھو بے پرواہیا۔ ناتے چھڈ بناؤ سجن سین، سگلا سنگ رکھائیا۔ رل مل سارے بن گئے بھائی بھین، سگلا بندھن پائیا۔ آتم رووے گرلاوے پاوے وین، واہوا تیری جھلی نہ جائے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کھلائیا۔ چوٹھی پردکھنا چوٹھا رنگ، چار چار جنائیندا۔ کرپا ندھان و جا مردنگ، سوئے بھورے آپ اٹھائیندا۔ آو لو سنگندھ، واسنا امرت روپ دکھائیندا۔ در آ کے

وچوں نکلے گند، کوڑی کریا باہر کڈھائیندا۔ پر م پُرکھ دا ڈھولا گاؤ چھند، شاستر سمرت جس دی صفت صلاحِ خدا۔ چرن کول مانو انند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دھار بناکیندا۔ پنہویں پردکھنا پنچ جیکار، پنچ پنچ وڈیائیا۔ پنجاں کرے اک پیار، پنجان دتی وڈیائیا۔ سیس جگدیش بنھ دستار، سوہنے سیس سہائیا۔ جگت پردکھنا ویکھے نین اٹھال، اپنی اکھ کھلایا۔ صاحب سنگر کلجگ انت کرے پیار، بھگتن اپنا میل ملائیا۔ نرویر ہو کے بنیا آپ دلال، سچ دلالی رہیا کمائیا۔ اکٹھے ہو کے سارے کریئے سوال، پر بھ ساچا ساچی دیا کمائیا۔ تیری لگی تیرے نبھ جائے نال، دوجا یار نظر کوئے نہ آئیا۔ جے اک واری گودی لیا بٹھال، پھر باہر نہ کدے کڈھائیا۔ جے بھلیاں بھٹکیاں لیا بھال، پر بھ ہوئے نہ پھیر جدائیا۔ سب کچھ تیتوں دتا سنبھال، اپنے ہتھ رکھیا کچھ نہ رانیا۔ تیری ویکھ سچی دھر مسال، سب دی آتم ڈھولا گائیا۔ صاحب میرے پرتپال، پر بھ تیری وڈ وڈیائیا۔ سانوں لوکیں کہن کنگال، تیرے گھر ملے شہنشاہیا۔ کریا کر دین دیال، سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ پنچ پردکھنا لو میرے لال، لال لال رنگ چڑھائیا۔ سدا سدا سد سے تہاڈے نال، دوس رین ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آتر دھیان دے گیان کر پروان، پروانہ اپنی جھولی پائیا۔ سدا وقت رہے سہیلا، سہنجنی گھڑی ملے وڈیائیا۔ ستیاں جاگدیاں رہے میلا، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر بنیا چیلا، چیلے گرو وچ سائیا۔ دوہاں دارنگ نوبلا، وکھری دھار جنائیا۔ خالی ہتھ نہ پیسا نہ دھیلا، دھرم پریتی اک وڈیائیا۔ ایسے کر کے پر بھو ویہلا، مایا بندھن نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا ٹور سدا حضور، حاضر ہو کے گھر گھر اپنی حاضری دئے لگائیا۔ سنگر دھار شبد دی ریت، سدا سدا پڑھائیا۔ سنگر شبد صاحب دی جیت، اجت جتیا کدے نہ جائیا۔ سنگر شبد سدا اتیت، بندھن بندھ نہ کوئے رکھائیا۔ سنگر شبد سدا نزدیک، گھر گھر وچ آسن لائیا۔ سنگر شبد سدا سد ٹھیک، کوڑی کریا ٹھیکر دئے بھٹائیا۔ سنگر شبد سدا لاشریک، جھگڑے وچ کدے نہ آئیا۔ سنگر شبد سچ توفیق، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سنگر شبد ست تعریف، صفتی صفت وڈیائیا۔ سنگر شبد نہ ہوئے ضعیف، ایکا رنگ سائیا۔ سنگر شبد چاڑھے رنگ بسیٹھ، اتر کدے نہ جائیا۔ سنگر شبد پر بھو دی پریت، پریتوان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سنگر شبد صاحب داسنگ، سدا سدا وڈیائیا۔ سنگر شبد صاحب دا

رنگ، رنگ رنگ چکائیا۔ سنگر شبد صاحب مردنگ، ناد دُهن شنوائیا۔ سنگر شبد صاحب دا انگ، انگیکار کر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سنگر شبد سب سے اچا، اُچ اُچ اکھوائیندا۔ سنگر شبد سب سے سُچا، سو پُرکھ زرنجن صفت صلاحیندا۔ سنگر شبد سدا ادھ موچا، دیرگھ اپنی کار کمانیندا۔ سنگر شبد وسے چار کوٹاں، دہ دشا دیکھ دکھائیندا۔ سنگر شبد ناتا توڑے جوٹھا جھوٹھا، سچ سچ وڈیائیندا۔ سنگر شبد باجھوں سب دا خالی ٹھوٹھا، وست سچ نہ کوئے جنائیندا۔ سنگر شبد اگئی بوٹا، دو جہان آپ لہرائیندا۔ سنگر شبد بھاگ لگائے کایا بیخ تیت قلبوتا، مندر اندر سو بھاپائیندا۔ سنگر شبد سدا ثبوتا، ثابت اپنی صورت جنائیندا۔ سنگر شبد تن کدے نہ لائے بھبھوتا، تیرتھ نہاؤن کوئے نہ جائیندا۔ سنگر شبد سدا انڈیٹھا، جگ نیتز نظر نہ آئیندا۔ سنگر شبد جگ جگ ٹھنڈا کرے اگن انگیٹھا، میگھ اک برسائیندا۔ سنگر شبد جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمانیندا۔ سنگر شبد بودھ اگادھ، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ سنگر شبد سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سنگر شبد کھیل کھلائے تریلوکی ناتھ، پُری لوء ناچ نچائیا۔ سنگر شبد مہما صفت گا گاتھ، زرویر کرے پڑھائیا۔ سنگر شبد جس مستک لیکھا دُھر ماتھ، تس میل ملائے چائیں چائیا۔ سنگر شبد کایا اندر سووے ساچی کھاٹ، محل اٹل اکو کر رُشنائیا۔ سنگر شبد ناتا توڑے ذات پات، اُچ نیچ دیکھ دکھائیا۔ سنگر شبد سدا سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمانیا۔ سنگر شبد لیکھا چُکائے سپاں ساڈھے تن تن ہتھ، جو جن آتر دھیان لگائیا۔ سنگر شبد جن بھگتاں ہوئے وس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سرُپی ساچا دان، گنوتا جھولی آپ بھرائیا۔

* ۲۱ وساھ ۲۰۲۰ بکرمی لکھیاں دی سچ اُتے پرہاس وچ الہڑ پندی ضلع گرداس پُ * *

ماچھوواڑ اندھیرا گھپ، نور نظر کوئے نہ آئیا۔ گوبند سورا بیٹھا چُپ، اک دھیان لگائیا۔ وار پروار ہویا خوش، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ گرسکھاں وچھوڑا لگا دُکھ، روگ نظر کوئے نہ آئیا۔ پرہاس اندر بیٹھا لُگ، بھو ابھید جنائیا۔ پُرکھ اکال کولوں رہیا بچھ، کی تیری پر بھ وڈیائیا۔ پہلوں بنا

کے اپنا پت، کیوں جنگلاں وچ رُلانیا۔ کی لڑ تیرا گیا چھٹ، کئی ہتھ نہ کوئے دکھانیا۔ جگت دوارا میرا پٹ، چار کُنٹ پھری دُہانیا۔ ویلے انتم گیا رُس، تیتوں لاج ذرا نہ آئی۔ نیتز کھول ویکھ اٹھ، اک وار لے انگڑانیا۔ جنہاں پیایا ہتھیں امرت گھٹ، سو سنگ نہ کوئے دکھانیا۔ اک اکلّا تیرا گوہند شیر رہیا بُک، بھبک تیتوں رہیا جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری ساچی سچ سرنا نیا۔ ماچھو واڑا سوہنا دھام، اولڑا اک سہانیندا۔ گوہند سورا کرے آرام، دُکھ سُکھ وچ بدلانیندا۔ سیوا کر سچی نِشکام، اپنی آشنا نہ کوئے جنانیندا۔ اکو نام تیرا بھگوان، بھگوان میرے موہے بھانیندا۔ تیرا پریم سچ نشان، نشانہ اور نہ کوئے جھلانیندا۔ تیرا چرن میرا مکان، دُجا مندر نہ کوئے وڈیانیندا۔ تیرا کھیل سدا مہان، بے آنت آنت کوئے نہ پانیندا۔ نیتز کھول ویکھ آن، تیرا تیرا راہ تکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگانیندا۔ ویکھ سچ سہنجنی رنگ، گر گوہند رہیا جنانیا۔ سولّاں ستھر سچ پلنگ، تیری خوشیاں نال ہنڈانیا۔ تیرے پریم دا اک اند، پُری اند دتی تجانیا۔ گجری مات نہ ویکھے چند، تیغ بہادر نہ اُنگی لانیا۔ تھہ بن کوئی نہ پاوے ٹھنڈ، پُتر دھی نہ کوئے وڈیانیا۔ اکو پائی سچی گنڈھ، گر کھاس سنگ نبھانیا۔ دین دیاں سدا بخشند، بخشش تیرے ہتھ وڈیانیا۔ ویکھیں کول آون توں جائیں نہ سنگ، لجا لوک نہ کوئے جنانیا۔ جگ چو کڑی توں کٹنہارا پنڈھ، بنے پاندھی ساچا راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ ماچھو واڑے چوتھی کوک، چار کُنٹ ایکا وار جگانیندا۔ سری بھگوان ابناسی کرتے ستارہیں نہ گھوگ، تیری اکھ اک کھلانیندا۔ اٹھ ویکھ اپنا پوت، تیرے برہوں اندر اپنا حال سنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچے منگ منگانیندا۔ ماچھو واڑا سچ سہاونی، سوہنی رُت سہانیا۔ جو کریں سو تیتوں بھونی، پر بھ تیرے ہتھ وڈیانیا۔ گوہند آگے تیری اڑاونی، بھيو ابھید نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ پنجویں وار پنچم نعرہ، گوہند اک لگانیندا۔ دُشٹ دمن کر سُن دُلا را، ہم کُنٹ وقت سہانیندا۔ زرگن سرگن کھیل اپارا، آنت بے آنت کوئے نہ پانیندا۔ تیرا لیکھا دُھر دربارا، لوک مات نظر کسے نہ آئیندا۔ حکمے اندر کھیل نیارا، حاکم اپنی کار کمانیندا۔ ہوں بالک سیوک سیوادارا، ساچی سیو کمانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در

تیرے آس رکھائیندا۔ تیرے درِ اِکو آس، آساونت تیری وڈیائیا۔ گرگھیاں رہاں سدا داس، سد سد سیو کمائیا۔ پھڑ پھڑ لیاواں تیرے پاس، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ سولّاں ستر ساچی تیج تیرا پریم بھوگ بلاس، ملیا سُکھ سچ سکھائیا۔ نیتروون پر تھی آکاش، گنگن منڈل دین دُہائیا۔ تیرا ویکھ کھیل تماش، پیر پیغمبر رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے وڈ وڈیائیا۔ گوہند کہے ویکھ حال، بے پرواہ آپ جنائیندا۔ دین دُنی منّ سوال، دیاوان منگ منگائیندا۔ اگم اتھاہ مار چھال، بل اِکو ویکھ وکھائیندا۔ ندھان سوامی ٹھا کر بھال، اگوچر اپنا بھيو جنائیندا۔ جگ چوکڑی اولڑی چال، تیج تت کھڑی بھيو نہ آئیندا۔ شبد سُت بن دلال، جگت ونجارا ہٹ چلائیندا۔ کھیلے کھیل کال مہاکال، بھيو ابھید نہ کسے سمجھائیندا۔ تیرے اگے اِک سوال، آشا اپنی آپ پرگٹائیندا۔ میرے گرگھ رہن میرے نال، دُجی منگ نہ کوئے منگائیندا۔ تیری سیوا دی ساچی گھال، گھال اپنی گرگھیاں جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے جھولی ڈاہندا۔ ماچھوواڑے جھولی اڈ، اڈری منگ منگائیا۔ بنس پروار دتا چھڈ، چھڈی سرب لوکائیا۔ دو جہاناں مکی حد، برہمنڈ کھنڈ نہ کوئے وڈیائیا۔ راگ ناد نہ کوئے سد، ڈھولہ سولہا نہ کوئے گائیا۔ گھرن بھٹن کھیل سمرتھ، اکھ تیری وڈیائیا۔ بھيو ابھید اپنا دس، پر بھ کی تیری چٹرائیا۔ میں گاداں تیرا جس، تُوں بیٹھا کھ لکائیا۔ میں درس منگاں ہسّ ہسّ، تیرا نین رہیا شرمائیا۔ کی میرے اُتے کوئی شک، شکوہ سارا دے مٹائیا۔ تیرے کولوں منگن دا میٹوں حق، تُوں پتا صاحب سکھائیا۔ اپنی وراثت میرے نام کر دے قف، لیکھا اِکو وار لکھائیا۔ دو جہاناں عدالت کوئی نہ سکے ڈک، محم اور نہ کوئے جنائیا۔ میرا پورا کر دے گھاٹ، گھاٹا پھیر رہے نہ رائیا۔ اٹھ ویکھ ماچھوواڑے وچ میرا کوئی نہ دسے ساتھ، پُری انند جو آیا تجائیا۔ میرے خالی ویکھ ہاتھ، دھن دولت سر سے وچ دبا ئیا۔ نہ کوئی پتن رہیا گھاٹ، بیڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دوس رہی نہ رات، چند چاندنی نہ کوئے چمکائیا۔ چاروں کُنٹ میرا کرے گھات، تُوں نہ کوئے سہائیا۔ ایس ویلے جے پچھیں نہ وات، تیٹوں پتا پُرکھ کوئے نہ گائیا۔ تُوں صاحب انا تھاں ناتھ، دینن دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیندیاں توٹ کوئے نہ آئیا۔ گوہند تیج ماچھوواڑ، واڑے اپنی منگ منگائیندا۔ ویکھ سوہنا اپنا لاڑ، لاڑا اِکو نظری آئیندا۔ اپنی ہتھیں گھوڑی چاڑھ، دُجا

سنگ نہ کوئے بنائیندا۔ اپنے گھر آپ اُتار، منزل پندھ نہ کوئے دکھائیندا۔ ساچے در کر پیار، در یار اِکو نظری آسیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے اگے کردے گئے پکار، پچھلی ریتی میں وی پور کرائیندا۔ جے نہ میں سرجنہار، پھر اپنی کھیل دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ جے نہ میں میرے بھگوان، گوہند سچ سچ جنائیندا۔ تیرے کولوں لین نہیں آیا دان، منگتا ہونہ جھولی ڈاہندا۔ میرا حق تیتوں کرنا پئے پروان، کیوں توں پتا میرا اکھوائیندا۔ بن میرے تیرا کوئی نہ رہے نشان، تیرا نام نہ کوئے دھیائیندا۔ اٹھ ویکھ مار دھیان، تیرے ستھر اُتے ستا نوجوان، کلغی توڑا نہ سیس اِکائیندا۔ کھڑگ کھنڈا نہ کوئے میان، تیر کمان نہ ہتھ اُٹھائیندا۔ کچ رکھے نہ کوئے کرپان، شمش دھار نہ کوئے بندھائیندا۔ جو دھا سوربیر بلی بلوان، بل تیری جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ گوہند کہے ویکھ میرا کمر کسا، کسرت اپنی رہیا جنائیا۔ جے رُلدائیتوں چنگا لگے اپنا بچہ، خاک وچ دے رُلائیا۔ پھر گوہند درگا ہور نہیں ڈھلنا سچا، چند نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جے ایس ویلے رہ گیا گوہند کچا، پھیر تیری کپی نہ کسے کرائیا۔ میں تیرا سناواں سب نوں پتہ، پُرکھ اکال پتاماٹیا۔ دو جہان پھراں ٹھا، دوس رین پندھ مکائیا۔ لوک مات پایا رٹا، دین مذہب ویکھ دکھائیا۔ سب دی اکھیں پایا گھٹا، اپنا بھو نہ کسے جنائیا۔ تیرا بھانا لگا ابھھا، ایسے کر کے ستھر سچ ہنڈھائیا۔ نہ کوئی پون نہ کوئی پکھا، اگنی سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جے ایس ویلے دیویں دھکا، تیرا بوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، پر بھو تیرے در وڈیائیا۔ ماچھو واڑے ویکھ میری کلغی، تیرے چرن دھیان لگائیندی۔ تیرے در دی سدا بردی، نیتز نین نین شرمائیندی۔ ہنچھواں پانی تیرا بھردی، سیوک اپنی سیو کمائیندی۔ ایتھے اوتھے تیتھوں ڈردی، تیرا نام دھیائیندی۔ اِکو تیرا ڈھولا پڑھدی، توں میرا میں تیرا دوجا سنگ نہ کوئے ہنڈھائیندی۔ تیرے وچھوڑے اندر مردی، اِکو اِک آس تکائیندی۔ نہ ویکھے گرمی نہ سردی، رُت بسنت نہ کوئے وڈیائیندی۔ تیرے بناں کسے کولوں نہیں ڈردی، سولاں ستھر پے پے خوشی منائیندی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندی۔ آ ویکھ میرے تن دا جامہ، کلی کلی تیرا نام دھیائیا۔ نیڑے آ میرے بھگوانا، کیوں بیٹھا دُور دُراڈا آسن لائیا۔ آ میرے سوہنے راما، رحیم تیری

سرناٹیا۔ پروردگار سچ امامہ، رحمت تیری نظری آتیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دوجا گھر نظر کوئے نہ آتیا۔ آدیکھ میرے پیر ننگے، اچی چک چک آپ دکھائیندا۔ ماچھو واڑے داتی منگے، داتا تیرا سنگ نبھائیندا۔ جہاں چر نہ چکھیں اپنے کندھے، گوبند اپنا بل نہ کوئے رکھائیندا۔ دو جہان دے چھڈ دے سارے دھندے، ساچا راہ اکو نظری آئیندا۔ تیرا بیڑا تیرے کندھے، تھہ بن پار نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگائیندا۔ سولائ سچ پی رو، نیتز نیناں چھبر لائیا۔ گوبند ساڈے اُتے رہیا سوں، خوشیاں نال کری وچھائیا۔ جنم جنم دے ڈکھڑے دتے دھو، درد رہے نہ راتیا۔ گھر ساڈے کری لو، اندھ اندھیر گوائیا۔ رت ویکھ مہینہ پوہ، پاربرہم دے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان تیری سرناٹیا۔ ڈالی پت مارن دھاہ، دھیان اک لگائیا۔ جگت دا والی ویکھو ملاح، بیٹھا جنگل ڈیرہ لائیا۔ سگلا سنگ کوئی دسے نہ، اک اکلا سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال رہیا منا، آنتر آتم آواز سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر سچا اکو نظری آتیا۔ سولائ سچ سوہنا سنگھاسن، سکھ آسن روپ وٹائیا۔ بھانا تیرا پُرکھ ابناسن، کرتے ابناسی موہے بھائیا۔ سیوک سیوا کرے داسی داسن، دوس رین سیو کمائیا۔ اکو آنتر رکھی آسن، آسا وڈی وڈ سنائیا۔ گرگھ میرے رہن ساتھن، دوجا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گرکھاں دینا میرا ساتھ، تیرے آگے دھیان لگائیندا۔ دیناں ناتھ میرے ناتھ، ساچا سنگ اک دکھائیندا۔ سدا سدا سد وسنا پاس، وچھوڑا روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ پُرکھ اکال گیا آ، نظر کسے نہ آتیا۔ گوبند شبدی لیا اٹھا، پنج تت صفت صلاحیا۔ آنتر آنتر بھو جنائیا۔ ساچی سکھیا دے سمجھا، لیکھا کھت نہ کوئے لکھائیا۔ آپے بنے سچ گواہ، شہادت ہو نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے وچھڑے دے ملا، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ جو سر سے آئیوں رڑھا، تنہاں دیوے مان وڈیائیا۔ جیہڑے چمکوڑ آئیوں کٹا، تنہاں کٹاکش تیر دے لگائیا۔ تیرا بیڑا دے ترا، منجھار نہ کوئے رڑھائیا۔ تیرا بوٹا دے لگا، پھل امرت اک دکھائیا۔ تیرا نشانہ دے جھلا، دو جہان تیری سرناٹیا۔ تیرا سنگھاسن دے وڈیا، پر بھ وڈا وڈ وڈیائیا۔ تیرا لہنا دینا دے چکا، لیکھا بھل کدے نہ جائیا۔ تیرا تیرا تیری جھولی دیوے

پا، دُجی وند نہ کوئے وند آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گوہند رہیا جنایا۔ گر گوہند سنیہہرا تیرا پون، پون پانی بھو نہ آئیندا۔ ہر کا
 بھو جانے کون، کون گن نہ کوئے سمجھائیندا۔ تیرا ستھر سوہنا لگے میٹوں سون، تیتوں ستیاں نہ کوئے اٹھائیندا۔ کوٹ برہمنڈ تیرے چاروں گنٹ بھون،
 تیرے چرن دھیان لگائیندا۔ وشن برہما شو تیرا جس گاؤن، نیز نین سرب شرمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیڑے
 آ آ ویکھ وکھائیندا۔ نیڑے آ کے پُرکھ اکال پیا ہس، ہنس مکھ وڈی وڈیائیا۔ سٹ ڈلارے سولاں سیج اُتے سوں کے دس، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ توں
 اپنا کھیڑا کیتا بھٹھ، گرگھاں کھیڑے رہیا وسایا۔ سچھنڈ دوار یوں آیا تھ، آپ اپنا پنڈھ مکایا۔ ویکھے تیری چرنی لگے پھٹ، ننگیں پیریں سیو مکایا۔
 جے اندر وڈ کے ویکھاں میٹوں نظری آئے میرا ہٹ، دوجا مندر نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرنایا۔ نیڑے آ
 کے سری بھگوان، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ اٹھ سٹ میرے نشان، تیرا نشانہ اک جھلائیندا۔ سدا سدا سد رہاں نگہبان، اکھ اکھ نہ کوئے بدلائیندا۔
 تیری بیننتی کراں پروان، پروانہ اپنا ہتھ پھڑائیندا۔ سد ویکھاں مار دھیان، دھیان دھیان وچ جنائیندا۔ توں میرا میں تیرا رکھاں مان، سر تیرے ہتھ
 ۲۳۲ ۲۳۲
 اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے ساچا ور، اپنی آشا آپ جنائیندا۔ گوہند کہے ایہہ سوہنی سیج، جس میٹوں دتی وڈیائیا۔ تیری
 کرپا تیتوں دتا بھیج، چل کے آئیوں میرے ماہیا۔ تیرا جھلیانہ جاوے تیج، تیرا نور تیری رُشانیا۔ آ ویکھ نانک میرے ہیٹھ وچھایا کھیس، جو موڈھے پھردا
 رہیا اٹھایا۔ میٹوں ایہو سچھنڈ دیس، جس گھر پتا میرا آوے چائیں چائیا۔ اوہ ویکھ چھڈ کے آوے وشنوں باسک سیج، ساگو پانگ نہ کوئے چترایا۔ تیرا
 پریم اپنے وچ میٹوں رہیا لپیٹ، تنکا تنکا کوئی دُکھ نہ دیوے رانیا۔ توں میرے نال کیتا نیم، پریم پیار وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گوہند تیری سیج سوہنا رنگ، رنگ اکو نظری آئیندا۔ نہ کوئی نیلے کسایا تنگ، سولاں کلیاں
 سنگھاسن نہ کوئے سہائیندا۔ نہ کوئی کھنڈا تیر تلوار نہ جنگ، شترُ روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ کوئی دے پری اند، کیس گڑھ رُت نہ کوئے سہائیندا۔ نہ
 کوئی کرے جگت وند، جگت لوہار نہ کوئے درڑائیندا۔ ایہہ سیج سوہنی جس اُتے سوں کے اکو پُرکھ اکال دی منگی منگ، دُجی آس نہ کوئے ملائیندا۔ تیرا

کٹ کے آیا پندھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ گوہند اٹھ کے گا چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ تیرا بھار اپنے سرتے چکاں پنڈ، ہولا تیرا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکو وار جنائیندا۔ ساچے سَت سچ سمجھاواں گا۔ دست اموکک جھولی پاواں گا۔ کایا گوکک اک رکھاواں گا۔ پنج تت ڈھوک نہ کوئے وجاواں گا۔ اڈولت اپنی کار کماواں گا۔ انبولت دھار جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاواں گا۔ ساچی سکھیا سچ درڑاواں گا۔ بھيو ابھید آپ گھلاواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ نہہکنک آپ اکھواواں گا۔ تیرا بنک دوار سہاواں گا۔ ساچے مندر ڈیرہ لاواں گا۔ جگت نیز نظر نہ آواں گا۔ رت چیتر اک دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچی ویل ودھاواں گا۔ سچ ساچی ویل ودھاواں گا۔ اوٹرا کھیل کراواں گا۔ اک اکلڑا پھیرا پاواں گا۔ گوہند تیرا پلڑا اپنے نال بٹھاواں گا۔ راہ سکھڑا اک چلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک دکھاواں گا۔ ساچا کھیل اک دکھاواں گا۔ لوک مات انتم آواں گا۔ نہہکنک ڈنک وجاواں گا۔ راؤ رنک سرب اٹھاواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ سمبل اپنا نگر سہاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ کل انتم پھیرا پاواں گا۔ تیرا نگر اک وساواں گا۔ تیری پچھلی سدھر پور کراواں گا۔ تیرا ناؤں بدل، بدلا سرب چکاواں گا۔ ایہہ کراں سچا عدل، عدالت اکو اک دکھاواں گا۔ کوئی تلوار تیتوں نہ کرے قتل، قاتل مشمول دوویں روپ وٹاواں گا۔ جے کوئی تیرے آوے پتن، پھر باہوں پار کراواں گا۔ توں میرے پچھے چھڈیا وطن، میں تیرا وطن دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری سوہنی سچ ہنڈھاواں گا۔ تیری سوہنی سچ ہنڈھاواں گا۔ گوہند تیتوں سنگ رکھاواں گا۔ تیری منگ پور کراواں گا۔ تیرے گرگھ چند چکاواں گا۔ گھر سچ انند دکھاواں گا۔ پچھلی ٹٹی گنڈھ، توڑ نبھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار جناواں گا۔ ساچی کرنی آپ کراواں گا۔ تیرے وچھڑے میل ملاواں گا۔ انڈھڑے نال رلاواں گا۔ مٹھڑے مٹھڑے بول سناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

ساچی کرنی کر جناواں گا۔ گوہند ہو سوادھان، صاحب آگے سیس جھکائیندا۔ تیرا حکم موہے پروان، پروانہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ انتم دیکھیں آن، ایہو بھانا موہے بھائیندا۔ تُوں بھل نہ جائیں بال انجان، بالک تیرے آگے جھولی ڈاہندا۔ پُرکھ اکال ہو دیال، مہربان حکم سناؤنیدا۔ تُوں میرا سچا لال، ہوں لال رنگ رنگائیندا۔ تیتوں کراں انت دلال، سچ دلالی آپ سمجھائیندا۔ گرگھ سچن سچے بھال، در تیرے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ چکائیندا۔ جس وچھوڑیا سوئی میلے، میلنہار اکھوائیندا۔ گرُونالوں وڈے ہوئے چیلے، جنہاں پچھے اپنی سیو کمائیندا۔ پُرکھ اکال دے سچن سہیلے، صاحب سنگر رنگ رنگائیندا۔ لوک مات وچ اکٹھے ہو گئے ہو کے ویہلے، ویلا اکو اک جنائیندا۔ خالی ہتھیں نہ کوئی پلے پیسے دھیلے، جگت مایا نہ کوئے وڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لہنا موں چکائیندا۔ سر سے والیو سُن لو میت، متر پیارا آپ جنائیا۔ تساں نہ چھڈی اپنی ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال دا گاؤنا گیت، دوجی ہور نہ کوئے پڑھائیا۔ صاحب اکو وسے چیت، چت و ت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ جیہڑا ماچھو واڑے سٹا ٹھیک، سو تہاڈے ساہنے تہاڈا ستھر رہیا ہنڈھائیا۔ پچھلی بھل نہیں گیا پریت، آگے پریتی ہور سکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈائیا۔ گرھی دیکھ دیکھ چمکور، چک اپنی آپ جنائیندا۔ ایہہ گوہند ایہہ نہیں جے ہور، ہوکا دے دے آپ سمجھائیندا۔ اندر وڑ کے دیکھو کر کے غور، گہر گسپھر نظری آئیندا۔ جس دے کولوں امرت چھگی پائل، سو انتر آتم امرت آتم جام پیاؤنیدا۔ تہاڈا کرے بھار ہول، سر اپنے بھار اٹھائیندا۔ ماچھو واڑے کیتا قول، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ دیکھو سسے دھرنی دھرت دھول، دھول اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرگھیاں وسیا صاحب کول، آپ اپنے انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کمائیندا۔ سچ کہے میری سوہی رت، رتڑی پھیر مہکائیا۔ میرا حال لیا پچھ، پچھلی یاد چیتے رہیا کرائیا۔ جس دے وچھوڑے وچ گرمیاں سردیاں رہی سک، اپنا تن رہی جلاؤنیا۔ سو سنگر صاحب پیا اٹھ، مہربان دے وڈائیا۔ ککھاں کنڈیاں اُتے گیا ٹھہ، دین دین دیا کمائیا۔ بھگت دوار دو ہتھاں نال گنڈھ دتی گھٹ، سولائ ستھر نشانیاں رہیا دکھائیا۔ ایسے کر کے ایہہ کاہی بوٹے لئے پُٹ، راتی گرگھیاں ہو یا سہائیا۔ اپنی پیریں نہ پائے جوڑا جُت، ننگی پیریں سیو کمائیا۔ جس پُرکھ اکال دا بدل لیا رُخ، سو تہاڈا رُخ دیوے

بدلایا۔ سسکھاں سسکھ کے لئے گرگھ پُت، اپنے پُت بھیٹ چڑھایا۔ چھاتی نال لاوے گھٹ، پچھے پھیر نہ کوئے ہٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو سچ دئے وڈایا۔ سچ کہے سُنو میرے بھائی، ہر بھیو اجھد جنائندا۔ رل مل سارے دیو گواہی، صاحب سنگر سو بھاپائندا۔ دُور نیڑے اکتھے کیتے تھاؤں تھائیں، بچیا کوئی رہن نہ پائندا۔ گھر مہینے کری گڑمائی، اتم اپنا سگن وکھائندا۔ پورب جنم دی سب دی دھوتی شاہی، کالا لیکھ نظر کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے سو بھاپائندا۔ سچ کہے میرا ساچا تنکا، تل بھل میری وڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے پر بھ دے کولوں نکا تنکا، تیرے اُتے پر بھ جو بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ویکھو کھیل ہر سچے پرکا، پریتی اکو اک سمجھایا۔ ایہہ لیکھا گر سکھو چر دا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جگ جگ گیرا سدا گڑدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سری بھگوان بھگتاں پچھے پھر دا، بن سیوک سیو کمایا۔ سب دے اندر جھرنا جھردا، بوند رسک رسک ٹپکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند نیناں دئے وکھایا۔ گوہند دیکھ نین، ہر نیتز آپ جنائندا۔ گرگھ تیرے سجن سین، تیرا سنگ نبھائندا۔ ہر سنگت ناتا بھائی بھین، پُرکھ بدھاتا جوڑ جڑائندا۔ پچھلا چکيا لین دین، آگے لیکھا اپنے ہتھ وکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ سچ کہے میری آسا پور، پر بھ پورن دیا کمایا۔ حاضر ہو یا حاضر حضور، ہر جو اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی چمکے اکو نور، نور نور رُشنائیا۔ ہر سنگت بیڑا بھریا پور، پر بھ اپنے کندھ اٹھایا۔ نہ کوئی نیڑا نہ کوئی دُور، دُور دراڈے لئے ترایا۔ ناتا تئے کوڑو کوڑ، سچ سچ ملے وڈایا۔ سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب تھانیا۔ بخشنہار سدا قصور، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تہاڈے وچھوڑے وچ گوہند ہو یا رہیا مجبور، حکمے اندر اپنا آپ چھپایا۔ ویکھو آنت بلیا آپ ضرور، ضرورت سب دی پور وکھایا۔ ڈھنیا وچھوڑا معاف کرو قصور، دوئے جوڑ منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سچ اک ہنڈھایا۔ ساچی سچ ہنڈھائی نال، ہنڈولا اک وکھائندا۔ گوہند بلیا دین دیال، دیاوان ویس وٹائندا۔ جگ چوکڑی جس نوں رہے بھال، بھالیاں ہتھ کسے نہ آئندا۔ جس دارُپ سکے نہ کوئے وکھال، رنگ نظر نہ کوئے ٹکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سوہنی سچ ہنڈھائندا۔ سوہنی سچ سنگت پیار، دو جہاناں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھو گر اوتار، سارے بیٹھے دھیان لگایا۔ دوئے جوڑ کرن

نمسکار، واہوا تیری وڈ وڈیاں۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرتا پڑکھ تیری سرناںیا۔ نہ کوئی مندر نہ دوار، چھپر چھن نہ کوئے چھہاںیا۔ ہر سنگت لگا سچ
 دربار، درگاہ ساچی وے ودھانیا۔ چوتھے جگ دا اتریا بھار، نو سو چوڑانوے چوکڑی جگ ڈھیری ڈھاہیا۔ گوہند ہن بنیا پت پڑکھ اکال، گجری دے نہ
 کوئی مانیا۔ راتیں ستیاں سب دی سرت رہیا سنبھال، در در گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ گر سکھو اپنی سیجا اُتے لو سوال، سوندیاں دکھ نہ کوئے منانیا۔ نہ شاہ
 تے نہ کنگال، شہنشاہ اکو اک اکھوانیا۔ گر سکھو تہاڈے چرناں دی سچی دھر مسال، دھرم دوارا دے بنانیا۔ گوہند سنے مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی سچ اک سہانیا۔ سچ کہے میں صاحب پیاری، میرے وچ وڈی وڈیاںیا۔ بناں گوہند رہی کواری، میرے
 اُتے چرن نہ کوئے لکانیا۔ میرا نین نہ کوئے شنگاری، مینڈھی سیس نہ کوئے گنداںیا۔ مہندی رنگی نہ کوئے وچاری، کجل دھار نہ کوئے بندھانیا۔ اٹھ اٹھ
 تندی رہی چار کنت وچاری، کون ویلے میرا آوے سچا ماہیا۔ ماچھو واڑے میٹوں دے کے پچھاڑی، مڑ کے کھ نہ پھیر بھوانیا۔ میں کڈھدی رہی ہاڑی،
 گل اپنے پلو پانیا۔ گوہند تیری پڑکھ اکال نال یاری، میں یاری تیرے چرناں نال لگانیا۔ تیری دھوڑ میرا شنگاری، میرے مستک ملے وڈیاںیا۔ میرے نیتز
 تک تھک تھک گئے ہاری، تیری نظر مہر مہربان نہ کوئے اٹھانیا۔ دھن بھاگ ہر سنگت جن میری سنی پکاری، میرا دکھڑا لیا ونڈانیا۔ ایہہ سچ جگت
 شنگاری، چاروں کنت ویکھن چائیں چانیا۔ کون ویلا آئے میرا سجن میت مراری، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اُتے سویں پیر پساری، چرن پڑکھ اکال ول لگانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیاںیا۔ سچ کہے ہر سنگت تیرا جس، میرا تنکا تنکا رہیا گانیا۔ تہاڈے اندر پر بھ میرا گیا پھس،
 باہر نٹھ کتے نہ جانیا۔ میرے اُتے ہے سچ، اپنا آسن لایا۔ کو جھی کملی دا پردہ لئے کج، مہر نظر لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار
 سدا وڈیاںیا۔ ہر سنگت سچ ساچی ضری، ڈرا ڈرا رہیا جس گانیا۔ ہر سنگت جس نے کیتی بری، بندی خانہ دتا تڑانیا۔ ہر سنگت وچ دے نہ کوئے شرعی،
 شریعت روپ نہ کوئے وٹانیا۔ سب دا اکو داتا ہری، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گوہند بانہہ گر سکھاں پھڑی، آگے لئے نہ کوئے چھڈانیا۔ ویہہ سو ویہہ دی
 ساچی گھڑی، گھڑی سلکھنی لیکھے لایا۔ سر سے چمکوڑ دی ساچی لڑی، پریم ڈوری تند بندھانیا۔ اپنی کرپا آپے کری، پورب لیکھا رہیا چکانیا۔ گر سکھ آتم نہ

جنمے نہ کدے مری، سنگر اپنے سنگ رکھائیا۔ سچ محلے ساچے چڑھی، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ نہ بھئے نہ کوئے ڈری، بھیانک روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیجا دئے وڈیائیا۔ ہر سنگت سیج سب نوں دیوے گنڈھ، بھاجی نام ورتائیا۔ ہر سنگت پائی میٹوں ٹھنڈ، میری ٹھنڈ ہر سنگت وچ سامائیا۔ میرے گوہند میٹوں ہون نہ دتارنڈ، میرا رنڈیا دتا کٹائیا۔ ہر سنگت وچ اوہو چند، پُرکھ اکال رہیا چڑھائیا۔ ایہہ سکھ وڈا نالوں پُری انند، جس دھام جس گرہ جس آسن پُرکھ اکال گوہند دوویں وسن ایکا تھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ تیری وڈیائی میں کی جاناں، سرسا کوک کوک سنانیدا۔ گرگھیاں نیاں تیرا بھانا، میں تیرے بھانے وچ تیرے سکھ رُٹھائیندا۔ آنتر آنتر پچھتانا، پسچاتاپ کیتا پھیر ہتھ نہ آئیندا۔ اکو منگ منگی کر کے تیرے چرن دھیانا، دھیان دھیان وچ رکھائیندا۔ مہربان دے دانا، داتا اکو نظری آئیندا۔ گوہند تھم اک سنانا، ساچا ڈھولا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرسے تیرا جل، جل دھارا نال بدلائیندا۔ سرسے سُن سچ گیان، گر گوہند رہیا جنائیا۔ میرا پتا پُرکھ اکال، پوت سپوتا گوہند ناؤں دھرائیا۔ میرا پوت گر سکھ بال انجان، جس دی بدھ اپنے وچ چھپائیا۔ ایکا دو آتیا تے دھاراں اک نشان، نشانہ اکو اک درڑائیا۔ ارجن منگ کے گیا دان، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ کون ویلا کنڈھی کریں پروان، کنڈھا اپنا دسین دکھائیا۔ کلجگ آنت ہوئے پروان، ترے ترے لیکھا مول چکائیا۔ ستلج بیاسا راوی تیاں اکو ملے مان، آر پار آر اکو رنگ دکھائیا۔ بناں لکھت بناں پڑھت بناں پیکھ بناں نیتر بناں کھیتر بدھو شاہ بے پرواہ گوہند سورا عرشی نورا حاضر حضورا ساچا سورا کل بھر پورا نیڑے دُورا دیکھیا مار دھیان، دھیان وچوں دھیان لگائیا۔ ایس دھام سجدہ کرن زمیں اسمان، زمانہ کوئی نہ دئے گواہیا۔ بن گوہند کوئی نہ سکے پچھان، کاتب قلم نال لکھے نہ کوئے شاہیا۔ جہوا کرے نہ کوئے بیان، بتی دند نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا لیکھے پائیا۔ بدھو شاہ گوائی بدھ، اپنی بدھ نہ کوئے رکھائیا۔ پیر ظاہرا گیا سچھ، سو جھی اکو وار آئیا۔ جو چکھ ہے سو ایہو سچھ، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کر کے دھیان دیکھیا گوہند ایس مٹی اندر رہیا رُجھ، بن نیتراں دھیان لگائیا۔ فقیر فقیر ہو کے لیا بچھ، اکھر لکھت نہ کوئے لکھائیا۔ کس دی رُچی وچ بیٹھوں رُچ، چشم دید نہ کوئے جنائیا۔ گوہند کہے اوہ ویلا رہیا ڈھک، جس دارا رہیا

تکائیا۔ پُرکھ اکال جو بیٹھا اوہلے لگ، پرگٹ ہووے میرا ماہیا۔ میٹوں گودی لئے چک، آپ اپنی گود سہائیا۔ میرے بھگتاں سہائے رت، جو آگے لیکھے لینے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک سمجھائیا۔ ہر کا ہار پریم نشانی، ہر سنگت ملے وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہانی، زرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ چوتھے جگ بھگت بھگوانی، بھاؤ اکو اک درسائیا۔ جانے بھو نہ کوئے ودوانی، گیان دھیان نہ کوئے وڈیائیا۔ گرسکھ گرو دی جانے کہانی، سنگر گرسکھاں کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی دُنیا فانی، فاتحہ سب دارہیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ ہار کہے میں ہر کا پوت، آد جگاد اکھوائیندا۔ میرے اندر سوہنا سوت، میرا سنگ نبھائیندا۔ میری نہ کوئی دشانہ کوئی کوٹ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ میں گرسکھاں گل وچ ہلارا رہیا جھوٹ، سری بھگوان آپ جھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ وڈیائیندا۔ ہار کہے میں ہری دوارا، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ کوئی چڑھائے مندر کوئی گرو دوارا، ٹھا کر دوارے کوئی سہائیندا۔ بن سنگر پورے گرسکھاں نال کرے نہ کوئی پیارا، اپنے گلوں لاہ کے گرسکھاں تن سہائیندا۔ آپ لکھاں سیجا کرے پیارا، گرسکھ اپنے ہتھاں اتے اٹھائیندا۔ سر سے والا لیکھا بھلیاں نہیں بھلنہارا، اُبھل اپنی کار کمائیندا۔ آؤ اٹھ کے رل مل سارے کریئے وہارا، بوہاری آپ جنائیندا۔ جنہاں گوبند کیتا پیارا، تنہاں پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ پُرکھ اکال دا سچا لاؤ نعرہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جے جیکار سرب کرائیندا۔ گرسنگت آگے چلو وارو وارا، ہر جو مارگ اک درسائیندا۔ گرسکھ گرسکھ نال کرو پیارا، ساچی ریتی اک چلائیندا۔ لالو بھکھے دادتے پھیر دوارا، بھکھیاں بھکھ آپ گوائیندا۔ لال سنگھ بنے ونجارا، لالن اپنی گنڈھ پوائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا بنے سہارا، سب نوں مان دوائیندا۔ ساچی سیج کرے پیارا، سہنجنی رت آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، نہہکلنک زرائن زرا، پچھلا لاہے پورب قرض، پورا کرے اپنا فرض، ہر سنگت ہون نہ دیوے تیرا حرج، حاضر ہو کے لہنا دینا نیز نیناں سب دی جھولی پائیندا۔ گرسکھ تیرے در دربان، پُرکھ ہر جو سیو کمائیا۔ جس دا لیکھا ہتھ بھگوان، بھگوان

رہیا چُکائی۔ اگے کسے کوئی نہ دیوے دان، پوجن جڑ نہ کوئے جان، پانی پانہ کرائے اشان، نیوں نیوں سپس نہ کوئے جھکائی۔ گرسکھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت سری بھگوان سب نالوں وڈا بنایا نشان، سر اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جڑ پوجا سرب مٹائی۔

* ۲۱ وساھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پندھی ضلع گرداس پُر *

گوہند ویکھ اپنا باغیچہ، سری بھگوان رہیا دکھائی۔ جنہاں پچھے ہوئیوں نیچا، اُچو اُوج دے وڈیائی۔ پریم پیار دی کر لے ریجھا، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ اگے کوئی نہ رہے گرو سکھ چاچا بھتیجا، پُرکھ اکال اکو نظری آئی۔ ساچا نیچ صاحب بیچا، پت ڈالی آپ مہکائی۔ اندر لنگھ کے ویکھ دلیزاں، در دربان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ رہیا اٹھائی۔ گوہند ویکھ سچ بھلو اڑی، پار برہم برہم اپائندا۔ جس دے پچھے وشن برہما شو لائی تاڑی، نت نوت دھیان لگائندا۔ تنہاں سنگر پھرے پچھے اگاڑی، دوس رین سیو کمائندا۔ اندر باہر نرگن سرگن کرے کاری، کرتا اپنی کار جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دکھائندا۔ گوہند ویکھ اپنا پروار، پریم پُرکھ رہیا دکھائی۔ جنہاں پچھے سب کچھ گیا وار، پچھوں وارتا گائے لوکائی۔ تیری کوئے نہ پائے سار، تیرا بھو کسے نہ آئی۔ تیرا لیکھا جانے آپ نرکار، نرگن داتا وڈ وڈیائی۔ کلگ اتم کرے سچ پیار، پریم پریتی اک درسائی۔ اٹھ ویکھ ہو نہال، پچھلا دکھ بھلائی۔ لہنا چکائے آپ اکال، اکل کلا ہو جائی۔ جس دی کوئی نہ جھلے جھال، جھلک دے کے سب نوں منہ دے بھار سُٹائی۔ سو پچھے تیرا حال، مرید مرشد پھیرا پائی۔ اتم حل کرے سوال، زیر زبرد دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ہتھو ہتھ پھڑائی۔ گوہند ویکھ اپنا دوار، دُھر درباری آپ جنائندا۔ ساچا دیک اک اُجیار، تیل باقی نہ کوئے لکائندا۔ ساچا نام شبد دُھنکار، ساز تال نہ کوئے وجائندا۔ ساچی سخیاں منگلپار، گیت گوہند اک الائندا۔ ساچا سجن میت مرار، سگلا سنگ نبھائندا۔ ساچا لیکھا دُھر دربار، دُھر درگاہی آپ مکائندا۔ تیرا ستھر کر پیار، تیرے اٹھ نین آپ پونجھائندا۔ تیرا پتھر ہر دا دیوے پاڑ، پریم نشانہ تیر لکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

گرہ تیرا اک سمجھائیندا۔ گو بند ویکھ اپنا گرہ، گھر مندر آپ جنائیندا۔ جس مندر اندر ہر جو رہ، زرگن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جو کرنی سوتینوں کہے، دوسر ہور نہ کسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ گو بند ویکھ کھول اکھ، ہر آخر دیا کمائیا۔ باقی بھانڈے کر کے سکھ، تیرا بھنڈارا رہیا بھرائیا۔ پنج تت نالوں کر کے وکھ، زرگن شبد نور جوت رُشائیا۔ ڈوگھی دھار مارگ دس، رستے کرے پڑھائیا۔ میل ملائے نٹھ نٹھ، پاندھی بن بے پرواہیا۔ بن ونجارا کھول ہٹ، وست اکو اک وکائیا۔ تیری سچ سہائے سُچا پٹ، پٹ پٹنا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا اکو نام لئیے رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ پریم پیار برہوں مار سٹے سٹ، چوٹ نگارے اک جنائیا۔ نہ کوئی روپ رنگ ریکھ دسے پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ گو بند ویکھ اپنا پیر، بے پیر پھیرا پائیندا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، تسبیح گل نہ کوئے لٹکائیندا۔ نہ کوئی شرع نہ زنجیر، کڑی کڑی نہ کوئے بندھائیندا۔ جیہدا لیکھا بے نظیر، نظر وچ نہ کوئے رکھائیندا۔ بدلنہار تقصیر، تدبیر اپنی آپ جنائیندا۔ آگے لوک مات وچ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بنی رہن نہ دیوے بھیر، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ پروردگار ست اخیر، سچ ساچی کار کمائیندا۔ آد آنت نہ ہوئے دیکیر، دکھ درد نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی کھنڈا نہ شمشیر، چنڈ پر چنڈ نہ کوئے چکائیندا۔ نہ کوئی شستر کمان نہ تیر، چلہ بھتھانہ کوئے اٹھائیندا۔ حکمے اندر دو جہاناں دیوے پیر، پچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ سو بے محتاج آیا پیر، مفلس اپنا ویس وٹائیندا۔ نہ کوئی جانے کھیل سریر، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ گو بند سُن اپنے کن، ہر صاحب سچ جنائیا۔ توں میرا کہنا لیا من، بنس سر بنس وٹا لٹائیا۔ پھر وی کر کے شکر کہا دھن، دھن تیری سرنائیا۔ کلجک جیو نہ جانن اٹھ، اندھیاں راہ کوئے نہ پائیا۔ گھر گھر در در تیرا پیا جن، سنسار وگ نہ کوئے چکائیا۔ تیرے پچھے دیواں ڈن، ڈنکا اکو اک وجائیا۔ جو گھڑیاں دیواں بھن، ٹھیکر گھر گھر دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گو بند ویکھ اپنے سکھ، سنگھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جنہاں لیکھا وٹا لکھ، تنہاں پچھلا لیکھ سمجھائیندا۔ باقی سارے منگدے بھکھ، جھولی وست نہ کوئے لٹکائیندا۔ کرے کھیل آپ اندھ، اندھڑی کار کمائیندا۔ سولائ ستھر نہ دتی پٹھ، کروٹ اپنی آپ بدلانیندا۔

نہ ہار نہ جانے جت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا تو ہے سمجھائیندا۔ گو بند ویکھ نو جوان، نام جوانی رہیا دکھائیا۔ جس دا ٹھلے سدا
 نشان، نشانہ اکو اک بنائیا۔ ویکھنہارا راج راجان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دیونہارا ڈھر فرمان، سچ سندیہہ اک الایا۔ سنت سہیلے کر پروان، گر چیلے میل
 ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پر م پُرکھ دیا کمائیا۔ گو بند کہے سچ پر بھ، پُرکھ اکال دیا کمائیندا۔ گر گھ گر سکھ ساچے
 لہ، در اپنے میل ملائیندا۔ میں گویا کچھ ہب، تیرا کیتا اپنی جھولی پائیندا۔ کلج ویکھ تیری حد، حدود اپنی ڈیرہ ڈھائیندا۔ کرپا وچوں کرپا ندھان کڈھ،
 کرپن اپنی گود سہائیندا۔ وچھوڑا دے جنہاں آیا چھڈ، سرسا ڈونگھی دھار وھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، چرن کول
 منگ منگائیندا۔ گو بند کہے سچ مہربان، سچ تیری وڈیائیا۔ میں کی جانا بال انجان، اتھاہ تیری چترائیا۔ حکمے اندر تھم پروان، شبد وچ نام شنوایا۔ کاہناں
 وچوں سچا کاہن، ایکا تو ہی نظری آئیا۔ مندرراں وچوں مندر مہان، مہما اکھ اکھ وڈیائیا۔ جدھر ویکھاں مار دھیان، ایک تو ہی نظری آئیا۔ تیرا تلبا سچ
 نشان، تیرا بیڑا بے پرواہیا۔ تیرا کھیرا اک مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، اکو ایک نظری آئیا۔ گو بند کہے تیرا پروار،
 پر م پر م وڈیائیا۔ برہم برہم دھار، کرم کرم جنائیا۔ ورن ورن شنگار، سرن سرن سرنائیا۔ ترن ترن داتار، ہرن پھرن گھلائیا۔ جگ چوکڑی جگت وہار،
 بھگت بھگوان سو بھاپائیا۔ لہنا دینا قرض اتار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو بھيو ابھید اک جنائیا۔ گو بند کہے دیال سوامی، تیرا انت
 کوئے نہ آئیندا۔ سرب جیاں توں آترجامی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ تیری اچھیا گر گر بانی، سنگر تیری صفت صلاحندا۔ تیرے نام دی جگت کہانی، لکھ
 چوراسی وڈ وڈیائیندا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سلطانی، سوت دارا ویکھ دکھائیندا۔ تیرا مندر اک سلطانی، سلل اپنا رنگ رنگائیندا۔ عالم علم نہ جانے کوئی کہانی
 عالمے جاودانی، تیری درگاہ دھام سہائیندا۔ تن دے جگت کانی، کاتب قلم کلام مکتب لیکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ تیرے تیرے ہوئے حرامی، حق حلال نہ
 کوئے سمجھائیندا۔ اٹھ سب دی ویکھ پیشانی، مستک ٹکا نظر کسے نہ آئیندا۔ کلیاں اندر وڑگئی بے ایمانی، تیرے نوری اکھر کوڑی کر یا جگت ونڈ ونڈائیندا۔
 جگت عدالت تیری کرے بدنامی، حق حقیقت کوئے نہ کھوج کھجائیندا۔ نہ کوئی اسم نہ اسلامی، اعظم روپ نہ کوئے دھرائیندا۔ میں ویکھ ہویا خیرانی،

تیری حرکت بند نہ کوئے کرائیندا۔ نہ کوئی بنیا قدر دانی، تیری قیمت کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری محفل ویکھ وکھائیندا۔ تیری محفل ویکھاں روز، رحیم تیری سرناہیا۔ سری بھگوان کہے گوہند کوئی نہ سوچ، سوچن وچ کدے نہ آہیا۔ تیرے اندر دکھاواں کوٹن کوٹ لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ تیرے وچ لکایا۔ تیرے گھر جگاواں نرمل جوت، نور نورانہ اک رُشناہیا۔ ساچا بھو کھلاواں تیرے ہونٹ، دُھر دی دھار دھار جناہیا۔ تیری میری کدے نہ ہووے چھوٹ، آنت چھٹے سرب لوکایا۔ تُوں میرا آلیوں ڈگا بوٹ، آنت اپنی گود اٹھایا۔ تُوں رکھی اکو اوٹ، پُرکھ اکال دھیایا۔ تُوں گرگھاں ملن دارکھیا شوق، پُت پوترے اپنے نہ کوئے ہنڈھایا۔ سری بھگوان تیری سمبھالے ہوش، حشر اپنا دئے کرایا۔ تیرے گر سکھ ویکھے زردوش، دوشی کوئی نظر نہ آہیا۔ ماچھوواڑے ملیا تیتوں بن خاموش، اپنی کتھانہ کسے سناہیا۔ اپنے اندر تیرا دہیا جوش، طاقتور طاقت نہ کوئے ازماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند آگوں کرے ہاسا، ہس ہس خوشی منائیندا۔ گلاں باتاں نال دے بھرواسا، بن کیتی صبر موہے نہ آہندا۔ جگ چوکڑی تیرا وینہدے گئے تماشا، تُوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں خاک ملائیندا۔ گا گائے تیری گاتھا، صفتی صفت تیرا نام وڈیائیندا۔ ٹیکدے گئے تیرے چرن ماتھا، مستک تلک سرب وکھائیندا۔ میں نیا تیرا ساکا، پتا پوت ویکھ وکھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جو تیرا حاطہ، تس اُتے میں اپنا حق رکھائیندا۔ تُوں سب دا وڈا آقا، میں حاکم حکم منائیندا۔ تیری پھلواری دا بنیا رہاں راکھا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ میں ہن اوہلے ہو کے کھین نہیں دینا خاکہ، تیری تصویر اپنے وچ رکھائیندا۔ دس کویں توڑینگا ناتا، پچھلا ناتا پھیر جگائیندا۔ آپچھے میریاں باتاں، بیٹی کہانی آپ سمجھائیندا۔ تیرے پچھے ماچھوواڑے کئی اندھیری راتا، سولائیں ستھر سیج ہنڈھائیندا۔ پیو ماں پُت وار کے تیری بنیا ذاتا، اپنی ذات نہ کوئے رکھائیندا۔ ہن چڑھ کے بہوں تیری ڈھاکا، گلوکڑی اپنی پائیندا۔ میرا بستر چولا پچھلا پاٹا، آگے تن نہ کوئے وکھائیندا۔ میں کسے نوں کہنا نہیں چاچا، باپو اکو نظری آہندا۔ ہن کٹنا نہیں فاقہ، پھکا رس نہ کوئے رکھائیندا۔ آگے بنیا رہیا داسی داسا، ہن ساہمنے ہو کے منگ منگائیندا۔ اٹھ ویکھ مار جھاتا، جھاک اپنیاں گرگھاں ول پائیندا۔ تُوں میرا کملا پاتا، پت پر میثور اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، دوجا در نہ منگن

جانیندا۔ گوہند کہے اٹھ مرد، مردانگی دے جنایا۔ بے دردی تینوں کوئی نہ آوے درد، دکھیاں درد وندایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آگے کردے گئے عرض، آرزو وچ عرضی پانیا۔ ڈھولا سوہلا راگ گاؤندے گئے طرز، طرح طرح سمجھایا۔ تیرا پورا ہویا نہ کسے کولوں فرض، فرماں بردار نہ کوئے اکھوایا۔ میلن وچھوٹن دی تیتوں مرض، تیرا روگ نہ کوئے ہٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در منگنہارا مانگت نظر کسے نہ آیا۔ پُرکھ اکال کہے نہ کر ضد، زندگی سب دی دیاں بدلایا۔ گوہند گرگھ تیری ہند، ہند لیکھے لیکھے پانیا۔ جنہاں خاک رُلا یا سُرپت اند، شو برہما دھکا لایا۔ تنہاں دھار بہاواں امرت ساگر سندھ، لہر لہر وچ دھرایا۔ تنہاں ناتا ٹٹے جیو پند، پنڈی بھرن کوئے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ گوہند آنت نہ پو کھہڑے، کھہڑا سب دا دیاں چھڈایا۔ بھر کے چاڑھاں اپنے بیڑے، بیڑا اکو وار ترایا۔ لیکھے لاواں دُور نیڑے، نیرن دُور اکو نظری آیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھاں تیرے، جنہاں ساچی سیو کما یا۔ جو رن جھو بے کٹ بیرے بیرے، برتی تنہاں ویکھ وکھایا۔ جو سر سے دھار پانی ریڑھے، تیرا ڈھولا گئے گایا۔ سو سارے اکٹھے ہو کے آگئے اپنے ویڑے، گھر ساچے ملے وڈیایا۔ جنم کرم دے چک گئے جھیرے، جھنجٹ کوئے رہن نہ پانیا۔ صاحب سنگر دے وڑ گئے ڈیرے، تنبوقات نہ کوئے رکھایا۔ مل کے کہن اسیں تیرے، توں صاحب ساڈا اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا سرنایا۔ لوک مات جے دیویں سرنا، سانت موہے نہ آیا۔ ایٹھے اوتھے چکے مرنا ڈرنا، میرا گر سکھ جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جس میرا پلو پھڑنا، میں تیری جھولی دیواں لکایا۔ جس میرے اندر وڑنا، میں تیرے دوارے دیواں پُچایا۔ تیرا میرا ڈھولا سب نے پڑھنا، سوہنگ روپ اکو نظری آیا۔ کر قول سچ اقرار، گوہند میں تیریاں گر سکھاں سچکھنڈ کھڑنا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ بن پوڑیوں ڈنڈیوں چڑھنا، چوتھا پد گرگھاں چرناں ہیٹھ رکھایا۔ ست روپ سب نوں کرنا، است رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ ڈور پھڑایا۔ اپنے ہتھ ڈوری پھڑ، سری بھگوان دیا کمایندا۔ جنہاں گوہند لایا لڑ، تنہاں اپنا گھر وکھانیندا۔ ساچے مندر جان چڑھ، گھر اکو اک وڈیایا۔ ملے میل پُرکھ نر، نر زائن نظری آیندا۔ لیکھا چکے چوٹی جڑ، استھول روپ نہ کوئے وٹانیندا۔

صاحبِ سنگر کرپا کر، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا کرے پورا ور، کیتا قول آپ نبھائیندا۔ گوہند کہے میں نیتز
 نین اٹھاواں گا۔ اک دھیان لگاواں گا۔ تیرا راہ تکاواں گا۔ گرکھاں نال ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دوجا در
 نہ منگن جاواں گا۔ جس ویلے گرگھ جاں گے۔ در تیرے سوہا پاں گے۔ بھگت بھگوان ڈھولا گاں گے۔ ہر مندر اک وساں گے۔ پچھلے ناتے سرب چھڈ
 جاں گے۔ اک اکانتے تیرا درشن پاں گے۔ مل سچ پئی جماتے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، دوجا در نہ ویکھن پاں گے۔ جالی
 دے ہتھ وچ ہندا چھڑ، کڈی سوٹے اُتے لگایا۔ اچیاں ٹاہنیاں لیندا پھڑ، اپنیاں باہواں ودھایا۔ جے کوئی آگے جائے اڑ، دوہاں ہتھیاں نال دھوہے
 واہو داہیا۔ جے پچھوں کھیتی والا جائے آ پھر پچھوں جائے ڈر، آگا پچھا ویکھے راہ نظر کوئے نہ آئی۔ بھیدیاں بکریاں وچ جائے وڑ، اپنا آپ چھپایا۔ بھے
 وچ میں میں رہیا کر، متا جگت ودھایا۔ اندرے اندر ہوئے رہیا بھر، ہاہاکار سنایا۔ اک وار جے دیوے چھڈ، پھر رکھ نہ کوئے کٹایا۔ مانس نہیں ایہہ
 ہڈ، ماٹی چم پوچ پچایا۔ ڈوری صاحب سنگر اُتے چھڈ، اپنا مان نہ کوئے رکھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا وچوں کُنڈے دیوے وڈھ، نمکر وچ اڑیا کوئے رہن نہ
 پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جالیاں جنجال دئے تڑایا۔

* ۲۲ وساھ ۲۰۲۰ پکرمی کیشن سنگھ دے گرہ اڑپنڈی ضلع گرداس پُر *

دو اک دا اک پیار، ہر خالق خلق جنائیندا۔ دو اک دا اک جیکار، ہر عرش فرش سنائیندا۔ دو اک دا اک ادھار، دھرنی دھرت دھول ویکھ
 دکھائیندا۔ دو اک دا اک شنگار، دو جہاناں رنگ رنگائیندا۔ دو اک دا اک وچار، نرگن سرگن کار کمائیندا۔ دو اک دا اک منار، محل اٹل اک رُشنائیندا۔
 دو اک دا اک گھر بار، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ دو اک دا اک کرتار، اک دو آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ
 ورتائیندا۔ دو اک دا اک رتھ، رتھ رتھو ہی ہر اکھوائیندا۔ دو اک دا اک ساتھ، ہر سگلا سنگ نبھائیندا۔ دو اک دا اک ناتھ، انا تھاں ویکھ دکھائیندا۔ دو

اک دا اک داس، داسی داس سیو کمائیندا۔ دو اک دا اک گھر واس، گھر مندر آپ سہائیندا۔ دو اک دا اک پرکاش، پرکاشوان نور چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو اک ویکھ وکھائیندا۔ دو اک دا اک میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ دو اک دا اک گیت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ دو اک دا اک انڈیٹھ، زرگن نور نظر نہ آئی۔ دو اک دا اک اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی دیا کمائیا۔ دو اک دا اک پرکاش، پرکاشوان دیا کمائیندا۔ دو اک دا اک ابھياس، جوگی جگت نہ کوئے رکھائیندا۔ دو اک دا اک ساس، ساہ ساہ آپ سمجھائیندا۔ دو اک دا اک واس، وسیرا کو گھر بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ چلائیندا۔ دو اک دا اک نیڑا، بے انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ دو اک دا اک کھیڑا، محل اٹل ہوئے رُشائیا۔ دو اک دا اک گیرا، جگ چوکڑی رہیا بھوائیا۔ دو اک دا اک بیڑا، ایکا چپو رہیا لگائیا۔ دو اک دا اک نیڑا، زرویر کرے تھاؤں تھائیا۔ دو اک دارہے نہ جھیرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کھلائیا۔ دو اک دا اک حق، حقیقت اکو اک جنائیندا۔ دو اک دارا رہیا تک، اک دو ویکھ وکھائیندا۔ دو اک دا اک رس، انرس اپنا بھيو چکائیندا۔ دو اک دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو بھيو آپ سمجھائیندا۔ دو اک زرگن دھار، سرگن دینہار وڈیائیا۔ اک دو کھیل اپار، اپر مپر اپنی کار کمائیا۔ دو اک جگت شنکار، کایا کپڑ کوٹ ہنڈھائیا۔ اک دو نرمل دپیک کر اجیار، نورو نور ڈمگائیا۔ دو اک بول جیکار، نادشبد دُھن شنوائیا۔ اک دو کھیل اپار، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ دو اک انڈیٹھ رنگ، روپ رکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ اک دو سچ پلنگ، سہنجی رت آپ سہائیندا۔ اک دو اندر لنگھ، ساچے مندر ڈیرہ لائیندا۔ دو اک چاڈھ چند، نورو نور ڈمگائیندا۔ دو اک بول چھند، صفت صلاحی ڈھولا گائیندا۔ اک دو دے اند، اند اند وچ پرگٹائیندا۔ دو اک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ سمجھائیندا۔ دو اک ایکا ہو آ، ہر جو اپنی کھیل کرائیا۔ زرگن نچ زرگن بو آ، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ زرگن سچ زرگن سویا، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ زرگن امرت زرگن چو آ، زرگن ویکھے چائیں چائیا۔ زرگن وست زرگن ڈھو آ، دیونہار آپ اکھوائیا۔ زرگن جمیاں نہ کدے مو آ، جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دو اک آپ ہو جائیا۔ نرگن سرگن ہو یا دو، دوہری دھار چلائیندا۔ دوہاں وچوں ہو نر موہ، نر ویر اپنی کار کمانیندا۔ اپنے مندر کر کر لو، پرکاش اپنے وچ چھپائیندا۔ دوجا کوئے نہ سکے چھوہ، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ بلی بلوان کوئے نہ سکے ٹوہ، بھو ابھید نہ کوئے رکھائیندا۔ اک توں دوا گیا ہو، دئے توں ایکا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دئے دئے اپنی کار کمانیندا۔ دوا بنیا نرگن سرگن، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے دو جہان سنت بھگت ساچے چن چن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں پکار سُن سُن، نر ویر ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید راہیا جنائیا۔ دوا کہے میری دُعا، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ نرگن سرگن ویس وٹا، جگ جگ سیو کمانیا۔ دُھر فرمانا تھم جنا، گر اوتار کری پڑھائیا۔ بودھ اگادھا لیکھ لکھا، کھانی بانی راہ دکھائیا۔ برہم برہمادانا دوجا، انادی ناد کرے شنوائیا۔ ڈھولا سوہلا ساچا گا، گا گا خوشی منائیا۔ مہر نظر اک اٹھا، مہربان ہوئے سہائیا۔ نرگن اپنا آپ چھپا، اک اکل نظر کسے نہ آئیا۔ گوہند ہو یا اک فدا، آپ اپنا گیا مٹائیا۔ پُرکھ اکال ملیا سدھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ دئے ملن دی اکو بدھا، اک اکل گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ دھندے آپے لائیا۔ دوا رووے جھکے سیس، جگدیش دھیان لگائیندا۔ جگ چوکری پیسن پیس، سد سد سیو کمانیندا۔ گا گا تھکا تیری حدیث، حضرت تیرا انت کوئے نہ پائیندا۔ تیرے مکتب تیرے دوالے تیرے ودیالے کوئی نہ لگے فیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، گھر سچا موہے بھائیندا۔ دوا رووے مارے چیک، دو جہاناں رہیا سٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا روپ دھر کے گئے ٹھیک، اتم ٹھیکرا کایا گئے بھٹائیا۔ رسنا جہوا دسدے رہے نہہکنک نرائن نر آوے اپنی اپنی سچ تاریخ، وار تھت نہ کسے سمجھائیا۔ یسویں یسویں یسویں رہی بیت، دوا ویکھے نین اٹھائیا۔ دئے دا خالی ہو یا کھیس، اگے زیرو نظری آئیا۔ زیرو کسے نہ وسے نزدیک، دور دوا ڈیرہ لائیا۔ سب نوں دیوے اک حدیث، اچی کوک کوک سٹائیا۔ دئے توں زیرو زیرو توں دوا دوہاں وچوں نکلی دھار بریک، باریک دھار نرگن نرکار اک اکھوائیا۔ سو ایکا اکو ٹھیک، جس ملیاں دئے ملے وڈیائیا۔ اگے لگ کے لئے گھسیٹ، اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو دوا سو ایکا دوہاں نیتز آپے پیکھا، لوک مات بنائی

ریکھا، ریکھا اپنی آپ جنائیا۔ دُؤ آ کہے میری دلیل، جن بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ اُٹھ کے سارے کروا کو وکیل، ایٹھے اوٹھے لئے چھڈائیا۔ جس نے کپڑے پہنے نیل، نیلی دھاروں پار کرے رُشنائیا۔ سو صاحب شہنشاہ شاہ پاتشاہ وڈا اصیل، اصلیت ساچی دئے جنائیا۔ جس دا ٹھانا نہ کوئے تحصیل، ضلع وند نہ کوئے ونڈائیا۔ اگے سنے نہ کوئے اپیل، کورٹ نیچ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو دیونہار وڈیائیا۔ دُؤ آ کہے دیواں دس، دردیاں درد ونڈائیا۔ میرا چلے نہ کوئے وس، دُؤ آ زرگن سرگن زرگن وچ سمائیدا۔ گوہند اکو رہیا ہس، دُؤ جا بھیو کوئے نہ پائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیدا۔ گوہند ہويا دُؤ آ آپ، دوہری دھار دکھائیا۔ اک اکلا زرگن باپ، پتا پُرکھ بے پرواہیا۔ دوہاں مل کے بنیا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ اگے پچھے مُکاؤن واٹ، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ انتم آئے ساچے گھاٹ، ہر سنگت پتن ڈیرہ لائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، مہربان وڈی وڈیائیا۔ دُؤ آ ایک اک دُؤ بے دے ہو گئے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُؤ آ ایک اکو رنگ دکھائیا۔ دُؤ آ ایک بن جائے اکی، اینکار دھار پرگٹائیدا۔ ایہہ گوہند دی ساچی سکھی، جس سکھیا پُرکھ اکال سمجھائیدا۔ ایہدی دھار کھنڈیوں سکھی، جگت نیتر ویکھ کوئے نہ پائیدا۔ کرے کھیل صاحب انڈٹھی، انڈٹھری دھار چلائیدا۔ پہلے گوہند پُرکھ اکال دی دے کے گیا چٹھی، اپنی ہتھیں بند کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُؤ آ ایک میل ملائیدا۔ چٹھی بند گوہند کھولے، کھول کھول سمجھائیا۔ میرا پریتم میرے اوہلے، میرا پردہ دئے اٹھائیا۔ ساچے کنڈے تول تولے، ترازو اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دُؤ آ ایک جڑیا جوڑ، اگی اپنا انک بنائیدا۔ زرگن سرگن جائے بہر، آپ اپنا میل ملائیدا۔ رس ویکھ مٹھا کوڑ، امرت تال اک سہائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھی مول رکھائیدا۔ سو سکھی جس سکھایا پر بھ، کرے نام پڑھائیا۔ سو سکھی سنگر لئے لبھ، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ سو سکھی پار کر کے آئی حد، تٹ کنارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سو سکھی جس در دوارے لئے سد، سدا دیوے چائیں چائیا۔ سو سکھی پُرکھ اکال دی جد، جن بھگت رُپ درسائیا۔ سو سکھی جو گوہند امرت پیوے مد، رس اکو اک دکھائیا۔ سو سکھی جو اپنے وچوں لئی کڈھ، زرگن سرگن رُپ دکھائیا۔ سو سکھی جو سرشٹ

سبائی نالوں ہوئی اڈ، کوڑی کریا ناتا دتا تڑائی۔ سو سکھی سچ پریتی اندر گئی بجھ، پریم ڈوری تند اٹھائی۔ سو سکھی کرے ساچا ج، محبوب اکو نظری آئی۔ سو سکھی سوہی اچ، اچ اوہ پر بھ چرن ملے وڈیائی۔ سری بھگوان دیاوان اکی سکھاں پردہ دیوے کچ، سیس دستار سرب بندھائی۔ ہر سنگت ہری دوار ہے سچ، سچن اکو نظری آئی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا داج، گٹھری اکو وار بندھائی۔ ہر سنگت سیہرا سیس دستار، سیس اپنے لیکھے لائی۔ وڈیاں نکیاں اکو جہا پیار، دوئی صاحب نہ کوئے دکھائی۔ لالو تیرا قرضہ دتا اتار، بھکھے گھر ویکھی بادشاہیا۔ ہر سنگت تیرا ساچا ادھار، نہر ہر ساچا آپ کر آئی۔ دُور دُراڈے اٹھے کیتے آپ کرتار، نہکرمی اپنا کرم کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائی۔ ہر سنگت تیرا سیس سنگر ہتھ، دُوجا ہتھ نہ کوئے لگائیندا۔ آگے جمنارنا ہو یا بس، گپڑے وچ نہ کوئے رکھائیندا۔ پچھلا میٹیا سارا شک، آگے پردہ آپ اٹھائیندا۔ ایہو گوہند ویلے رہ گیا حق، سیس دھڑ اتم اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا اکی وڈ وڈیائیندا۔ اکیاں جوگا ہو یا اکو، ایکنکار بے پرواہیا۔ گرگھ ساچی سکھیا سکھو، سکھا دنہار سچا شہنشاہیا۔ اپنا لیکھا پر بھ دوارے لکھو، دُوجا در نہ کوئے دکھائی۔ مانس جنم اتم جتو، ہار بیٹھے گھ بھو آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بردھ بال نوجواناں استری پُرش دیوے مانا، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ پگڑی کہے میں پر سے پگ، پت پر میثور نظری آئی۔ میں سب دے بہنا چٹھ کے اُپر شاہ رگ، سیس اپنا آسن لایا۔ میں سب توں پہلوں کریا ج، پر بھ چرن ٹکا لایا۔ ایسے کر کے گر سکھاں دے سر تے گئی بجھ، ناتا کوڑا جگت تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا موہے ور، میرا نام جگت وڈیایا۔ پگڑی کہے میں ایسے کارن وڈی، دین دُنی میتوں وڈیائیندا۔ میں وڈیوں ہو جاواں نڈھی، بال بالی رُپ وٹائیندا۔ میں پھر کے آئی ابھی پچی، جن بھگت دوار موہے بھائیندا۔ اکی وساکھ آئی بھجی، دُور نیڑا پندھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچ دوارے آ کے سچی، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ پت پر میثور درشن کر کے رتی، دُکھڑا درد مٹائیندا۔ پا واسطہ کہا میرا پردہ کھیس، دُوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان کہے میرے بھگتاں سر تے بھجھیں، سر صدقہ سب دا ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مت آپ سمجھائیندا۔ پگڑی کہے جن بھگتو، جد پر بھ نوں سیس جھکاؤ گے۔ پر بھ چرناں تے میتوں پہلوں لگاؤ گے۔ اپنا پچھلا مان

گواؤگے۔ کول چرن دھیان لگاؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ناتا جوڑ جڑاؤگے۔ اوہ دیدار اوہ وقت، وقت رہیا جنایا۔ نہ دُنیا نہ جگت، جگت نہ کسے سمجھایا۔ گرسکھ وڈیائی دتی فقط، فکر اپنا سرب مٹایا۔ سو گوبند آیا پرت، جو دے کے گیا جدایا۔ پریم پریتی اپنے وچوں کڈھے عرق، جوتی لبو اکو لایا۔ سچ نشانی دیوے لا کے شرط، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ گرسکھو گرسکھو اکو وار اپنے انتر آتم کھولو ورت، پر بھ امرت آتم جام پیایا۔ تہاڈے وچ کوئی نہیں رہیا فرق، جو میرا سو تہاڈی جھولی پانیا۔ جے بچھے رہ گئی رٹک، ریڑکا اگلا دے مُکایا۔ ادھ وچکار کوئی نہ جائے اٹک، اٹکن سب دی رہیا کڈھایا۔ بھگت دوارے اپنا مستک دتا جھٹک، خون خوشی نال کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل کرایا۔ گوبند دیوے چرن خون، پیر چوٹی تہاڈے لیکھے لائیندا۔ آگے پھیر بنے مضمون، مُشکل سب دی حل کرائیندا۔ ہر کا جانے نہ کوئی قانون، کھت پڑھت وچ کدے نہ آئیندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمائیندا۔ گوبند خون رنج رنج پیو، بھکھیاں بھکھ رہن نہ پانیا۔ ایتھے اوتھے پر بھ دی گودی جیو، جیون مُکت وکھانیا۔ ناتا تے ساڈھے تن ہتھ سیو، روداس چمارا دے گواہیا۔ پر بھ پاؤنا اکو پیو، پریم ملے سچ سُبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ خون نال رلیا پانی، پانی جھجار ہتھ نہ آئیندا۔ اتم آنت اک نشانی، نشانہ اپنا تیر چلائیندا۔ آگے کھت لیکھ دوویں مہانی، دوہاں اپنے وچ بند کرائیندا۔ جے تہانوں سچی دے کہانی، تہاتھوں ڈکھ جھلیا نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایسے کر کے تھوڑا لیکھا اپنے وچوں تہاڈے وچ رکھائیندا۔ انگوٹھا کہے میری انگشت، انگیکار اک اکھوائیا۔ میں بیڑا تاراں پشت در پشت، بچھلا لیکھ چُکایا۔ میرا خون کدے نہ ہووے خٹک، رگ رگ رہیا پُکایا۔ تس دارس نہ ہوئے ترش، مٹھا اکو وار پانیا۔ جے کوئی سبج بچھے کیہڑے مہا پرش، گرسکھاں دے وکھانیا۔ اک دو نہیں کوڑی گرس، بے پرواہ بے پرواہی دے وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نشانی آپ اپنا بھیت چڑھانیا۔

* ۲۲ وساھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُ * *

صاحب سنگر سدا ترس، جن بھگتاں آپ کمانیدا۔ چنتا میٹے روگ سوگ ہرکھ، ہردم اپنا نام سمجھانیدا۔ سچ سُنھنجنی سہائے فرش، فضل رحمت آپ کمانیدا۔ پریم پریتی میگھ برس، بوندا باندی نیر پُکائیدا۔ غریب نمائیاں کدے نہ دیوے جھڑک، پھڑ باہوں گلے لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سدا اکھوائیدا۔ ترس کرے سدا مسکین، مغلّس اپنی گود بہانیدا۔ گرکھ گر گر لیکھا جوں جل میں، جل میں ڈیرہ ڈھانیدا۔ جس جن کرے چرن ادھین، لوک تین پار کمانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے سدا اور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک لگائیدا۔

* ۲۲ وساھ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُ * *

سو پُ رکھ صاحب سلطانا، زرگن زرویر وڈ وڈیائیا۔ سو پُ رکھ مرد مردانہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو پُ رکھ زرنجن نوجوانا، آد جگاد سدا رُشائیا۔ سو پُ رکھ زرنجن وڈ بلوانا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ سو پُ رکھ زرنجن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھيد دے جنائیا۔ سو پُ رکھ زرنجن صاحب آپ، بھيو ا بھيو جنائیدا۔ زرگن زرگن تھاپن تھاپ، بے پرواہ دھار چلائیدا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، ساچا کھیل آپ پرگنائیدا۔ اپنی اچھیا پوری آس، بھچھیا ساچی جھولی پائیدا۔ سچھنڈ نواسی سچ دوارے کر نواس، گرہ مندر سو بھاپائیدا۔ دوجا کوئی نہ وسے پاس، اک اگلا ویکھ وکھائیدا۔ نہ کوئی پر تھمی نہ آکاش، گگن منڈل نہ کوئے وڈیائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیدا۔ سو پُ رکھ زرنجن زرگن نور، نور نور رُشائیا۔ داتا دانی حاضر حضور، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ سرب کل ہو بھرپور، اپنی اچھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو پُ رکھ زرنجن پُ رکھ نار، ہر کنت کھیل کمانیدا۔ سچھنڈ دوارا کھول کواڑ، ساچے مندر سو بھاپائیدا۔ زرگن دیا باقی کر اجیار، کملا پاتی ویکھ وکھائیدا۔ پُ رکھ

ابناسی ٹھانڈا دربار، سری بھگوان اک سہانیدا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیکھنہار، آد نرنجن نُو دھرائنیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجدھا آپ سمجھائینیدا۔ سو پُرکھ نرنجن کرنی کر، ہر کرتا کار کمائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول در، در دروازہ اک درڑائیا۔ اینکارا اندر وڑ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ آد نرنجن جوت دھر، نُو نُو کرے رُشنائیا۔ سری بھگوان دیکھے کھڑ، رُوپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ ابناسی کرتا منگے ور، در درویش لکھ جگائیا۔ پاربرہم پر بھ کرپا کر، اپنی دست آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے ڈھر دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ مقامے حق کھیل اپار، لاشریک نُو رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب اک اکھوائیا۔ سو صاحب گیا اٹھ، آد انت بھيو کوئے نہ پائینیدا۔ نرُویر اپنے اُپر ٹٹھ، دین دیال اپنی دیا کمائینیدا۔ اپنا لیکھا جانے سب کچھ، کچھ ہتھ نہ کوئے دکھائینیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائینیدا۔ سو صاحب صاحب سلطانا، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ساچے مندر ہو پردھانا، وڈا پردھاگی اک کمائیا۔ دیونہارا ڈھر فرمانا، سچ سندیسہ اک الائیا۔ اپنی اچھیا کر پروانا، بے پرواہ جھولی دے بھرائیا۔ نار کنت کھیل مہانا، سچ سہنجنی اک ہنڈھائیا۔ نرُگن نرُگن کر نشانہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولا، سو ستگر آپ کرائینیدا۔ آد جگادی اک اکلا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائینیدا۔ سچ سنگھاسن آسن ملا، سچ سہنجنی رُت وڈیائینیدا۔ پُرکھ ناری پھڑیا پلا، پلو اک گنڈھ پوائینیدا۔ نرُکار نرُویر نرُکار اجونی رہت آپے رلا، انھو اپنی کھیل کرائینیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو ستگر راہ چلائی۔ سو ستگر صاحب دین دیال، دیاندھ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ بیٹھ سچی دھر مسال، دھرم دوار اک سہائیا۔ اپنی انتر اچھیا کر پرتپال، بھچھیا دیکھے بے پرواہیا۔ دائی دایا بن شاہ گوپال، شہنشاہ اپنی سیو کمائیا۔ سٹ ڈلارا جسیا لال، شبدی رُوپ وٹائیا۔ پاربرہم کھیل نرال، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرُگن جوت نرُگن دھار، شبدی سٹ اُبجیا اپار، سو ہو یا خبردار، سٹ ڈلارے کرے پیار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ سو آپ پر بھ سچ سلطانا، سٹ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ شبدی سٹ بال نادانا، ہنگ رُوپ درسائیا۔ سو ہنگ رُوپ اک نشانہ، نرُگن سرُگن دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو ہنگ رُوپ پتا پوت، پُرکھ اکال کھیل کھلائینیدا۔

ایکا تاگا ایک سوٹ، ایک ڈوری تند بندھائیندا۔ اک سہائے سہنجی رت، رت رتزی آپ مہکائیندا۔ ایک کھیل کرے ابناسی اچت، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی بُت، تتوت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن دھاروں نرگن اٹھ، نرگن اپنی دیا کمائیندا۔ نرگن بنا نرگن ست، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ نرگن نرگن کرے ہت، نرگن اپنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ہنگ بنایا شبد ڈلارا، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ آپ سے سچھنڈ محل اٹل منارا، آسن سنگھان سوہاپائیا۔ گھر وچ گھر کر تیار، تھر گھر اپنی بنت جنائیا۔ شبدی شبد کر پیارا، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ سوہنگ روپ اگم اپارا، الکھ اگوچر اپناراہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک توں ہوئے دو، دوا ایک اکو رنگ رنگائیا۔ شبد ست ہویا ہنگ، سو پُرکھ نرجن آپ جنائیندا۔ کرپا کرے پاربرہم، بھو ابھید گھلائیندا۔ نرگن دھاروں وشنوں جم، وشنو کار کمائیندا۔ وشن اندر رکھ دھن، کول نابھ امرت بھرائیندا۔ ست ستوادی چاڑھ چن، چند چاندنا نور دکھائیندا۔ اپنا بیڑا آپے بنھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ وشنوں اندر پاربرہم پرہ دھار، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ برہم برہم کر پیار، دیونہار وڈیائیا۔ شبدی شبد کھیل اپارا، ویکھنہار سُن اگم دھواں دھار سمائیا۔ شکر کھیل سری بھگون، بھولا ناتھ دے وڈیائیا۔ تیاں راگ سنائے کن، تیاں بنے پتا پوت مائیا۔ ایک مائی لئے جن، جن جننی گود سہائیا۔ سوہنگ روپ دیکھے آپ بھگون، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک توں ہوئے دو، دوا ایک سوہنگ دھار بنائیا۔ شبد ست تیرا کھیل اپارا، سری بھگون آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو تیرا سہارا، مہربان دیا کمائیندا۔ نرگن تیرا روپ تھارا، رکھ رنگ نظر کسے نہ آئیندا۔ تھر گھر تیرا محل منارا، محفل اکو اک لگائیندا۔ تیرا ونج سچ وپارا، ہٹ ساچا اک گھلائیندا۔ تیاں دیوے اک پیارا، مہر نظر اٹھائیندا۔ شبد اندروں وشن برہما شو دھارا، دھار دھار وچوں دکھائیندا۔ سوہنگ روپ اپر اپارا، ایک دوا گنڈھ پوائیندا۔ سوہنگ روپ بنے مہاراج، مہما گنت گنی نہ جائیا۔ سچھنڈ دوارے جس داراج، تھر گھر ساچا حکم منائیا۔ ست ستوادی جس دے سرتے تاج، تخت نواسی سو اٹھوائیا۔ اپنی اچھیا رچ کے کاج، وشن برہما شو لئے پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل غریب نواز، مہربان وڈی وڈیائیا۔ اپنا ناؤں رکھ آپ مہاراج، اپنا لیکھا اپنے وچ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی

رہیا سمجھائی۔ کرنی کرتا کرے دلیر، نہ بھو بھے نہ کوئے رکھائیندا۔ نرگن داتا اکو شیر، شہنشاہ اپنی بھبک لگائیندا۔ سچکھنڈ بیٹھا رہے کر کر اپنی مہر،
 مہربان آپ اکھوائیندا۔ آگے چلائے اپنا گیت، گیترا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کمائیندا۔ آپے سنگھ ہووے
 بے پرواہ وڈی وڈیائی۔ سچکھنڈ بیٹھا کر کے اپنا صبر، صبر صبوری اپنے نال ہنڈھائی۔ اپنا سٹ ڈلارا شبدی اپنا وشن برہما شو بنایا بڑ، ساچی کرنی کار
 کمائیا۔ سب دی پوری کرے سدھر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائی۔ آپے بنیا بھگوان، بھگوان اپنی دیا
 کمائیندا۔ آپے دیونہارا دان، داتا دانی ہر اکھوائیندا۔ آپے صاحب سچا کاہن، آپے گوپی اک ہنڈھائیندا۔ آپے مرد مردان، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔
 آپے شہنشاہ شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں دھرائیندا۔ آپے ہوئے بے پچان، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ آپے وسے سچکھنڈ مکان، سچ دوارے سوہا
 پائیندا۔ آپے مقامے حق کرے کلیان، کلمہ اپنا آپ سٹائیندا۔ آپے دیکھے مار دھیان، نیترا کھ نہ کوئے رکھائیندا۔ آپے ہوئے جانی جان، جانہار اپنا بھیو
 کھائیندا۔ آپے دیوے سمرتھ پڑکھ ہو دان، دست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا کھیل آپ
 کرائیندا۔ اپنی کھیل کرے کھیل، کھیل وچوں پرگٹائی۔ نرگن نرگن کر کر میل، میل ملاواں بے پرواہیا۔ محل اٹل بن سچن سہیل، سگلا سنگ
 نبھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، آد پڑکھ کرائیندا۔ شبدی سٹ دے سہارا، سر اپنا ہتھ
 لگائیندا۔ شبدی شبد نکلی دھارا، دھار جوتی جوت جگائیندا۔ لیکھا جان آپ کرتارا، وشو اپنی کار کمائیندا۔ وشنوں کر صاحب اجیارا، مسل اپنی آپ
 پرگٹائیندا۔ امرت سچ دے بھنڈارا، دست امولک جھولی پائیندا۔ سندر کھ کول نین، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشو اپنی کار جنائیندا۔
 وشنوں روپ آپے رکھ، وشو دے وڈیائی۔ سوہنگ دھار کر پرتکھ، پر بھ دیکھے بے پرواہیا۔ مہاراج ہو سمرتھ، شیر اپنا بل جنایا۔ سنگھ بول اک الکھ،
 بے جیکار اک سٹائی۔ وشنوں در دوارے گیا ڈھٹھ، پر بھ آگے سپس جھکائی۔ ٹوں صاحب پڑکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائی۔ میں تیرا گاواں جس،
 صفتی ڈھولا صفت صلاحیا۔ ٹوں انتر میرے وس، میں تیری اوٹ تکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو پڑکھ

نرنجن ہر داتار، دیاوان اکھوانیندا۔ آد پُرکھ کر پیار، آد اپنی کار کمائیندا۔ وشنوں دیوے ساچا ادھار، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ تیری سیوا اپرا، ہر سیوک
 رُوپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ وشنوں سُن کر دھیان، سری بھگوان جنائیا۔ تیرے
 اُپر میرا نشان، نشانہ اِکو اِک پرگٹائیا۔ صاحب سنگرُو ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نُور دے درسائیا۔
 وشنوں ویکھیا نُور اُجالا، نُور و نُور رُشائیا۔ نظری آیا ہر گوپالا، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ سچھنڈ و سچّی دھر مسالا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ اگنی جوت نہ
 کوئے جوالا، ہون رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اشارہ دے جنائیا۔ وشنوں تئیا ہر کا نُور، نرگن نظری آیا۔ سرب
 کلا صاحب بھر پور، بے پرواہ اکھوایا۔ ابناسی کرتے کرپا کر اپنا ناد سُنایا تور، ترت راگ الایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشنوں اکھراک
 پڑھایا۔ وشنوں اکھرنش اکھردس، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ چرن کول جانا وس، ملے سچ سرنائیا۔ پریم پریتی اِکو رس، جھرنارِسک رِسک جھرائیا۔ آد جُگاد
 گاونا جس، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ نیتز کھول تک سچ، تصویر بے نظیر دے درسائیا۔ تیرا لیکھا حقو حق، حقیقت اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، وشنوں دیوے اِکو ور، ایکا ایک کرے پڑھائیا۔ وشنوں پڑھیا سری بھگوان دی بے، بے بے آپ سُنایا۔ تھہ بن آد آنت کوئی نہ
 رہے، سچ دوار نہ کوئے سہائیا۔ جو اُتجے سو ہووے لے، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا دسیا وشنوں کہے، میری چلے نہ کوئے پترائیا۔ جس سنگھاسن ہر
 جو ہے، سو تخت سو بھاپائیا۔ پر بھو تیرا سچا نام میرے بناں کوئی نہ لئے، ایہہ وشنوں منگ منگائیا۔ دوئے جوڑ چرنی ڈھے، منگی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشنوں دیونہار وڈیائیا۔ وشنوں تیرا مان رکھاواں گا۔ ترے گن مایا اِک اُپاواں گا۔ تئاں دی جھولی پاواں گا۔ ساچا راہ
 دکھاواں گا۔ رجو طمو ستونا نام دھراواں گا۔ پنچم گنڈھ پاواں گا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش، اچھیا بھچھیا اِک درساواں گا۔ وشن برہما شو کر کے داسی
 داس، دھر فرمانا حکم مناواں گا۔ رچنارچ پر تھی آکاش، گنگن منڈل سو بھاپاواں گا۔ لو آں پُریاں کھیل تماش، سورج چند نُور چکاواں گا۔ نرگن سرگن
 کر پرکاش، جوتی جاتا آپ اکھواواں گا۔ شبد اگنی پا کے راس، دو جہان ڈھول و جاواں گا۔ پونی پون سواس، آس سب دی پور کراواں گا۔ نرگن

سرگن چلے شاخ، شناخت اپنی اپنے وچ چھپاواں گا۔ جو اچھیا گئی بھاکھ، سو پوری کر دکھاواں گا۔ نیتز کھول جاگ، بن اکھاں اکھ ملاواں گا۔ تیرا اکو اک پاٹھ، بے بے تیرا راگ الاواں گا۔ زرگن سرگن دے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھاواں گا۔ لکھ چوراسی بنے خواہش، چارے کھانی ونڈ ونڈاواں گا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیجج کر نواس، نرمل جوتی جوت جگاواں گا۔ چارے بانی کر پرکاش، دُھر داراگی راگ سناواں گا۔ چارے جگ کھیل تماش، سبجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھاواں گا۔ زرگن سرگن چلاواں شاخ، گر گر شبدی ونڈ ونڈاواں گا۔ برہما ویتا دساں پاٹھ، پاٹھشالا اک بناواں گا۔ امرت مارے سرور ٹھاٹھ، لہر لہر وچوں پرگٹاواں گا۔ دو جہاناں پتن گھاٹ، پتن گھاٹ کنارہ اکو اک وڈیاواں گا۔ لیکھا لکھ بن قلم دوات، نش اکھر اکھر بناواں گا۔ پھر برہما دیواں دات، چارے ویداں آپ پڑھاواں گا۔ لوک مات بنے جماعت، جُملا اپنا نہ کسے سمجھاواں گا۔ انتم سب دی کراں وفات، فاتحہ سب دا آپ پڑھاواں گا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے لغات، کلمہ اپنا آپ پرگٹاواں گا۔ سچ پیالہ آب حیات، حیاتی سب دی آپ بدلاواں گا۔ تیری پوری کراں خواہش، کیتا قول بھل نہ جاواں گا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ سیوا کرنی بن کے داسی داس، پھر اپنا بھو کھلاواں گا۔ منڈل منڈپ پاواں راس، گوپی کاہن نچاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کر داسی داس، ساچی سکھیا اک سمجھاواں گا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دس دس پاٹھ، رسنا جہوا بٹی دند سمجھاواں گا۔ سرور بنا تیرتھ تھ گھاٹ، کنارہ جگت روپ درسواواں گا۔ جوگ ابھیاس کھیل تماش، نیولی کرم ذات پات ورن برن کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈاواں گا۔ کوٹن کوٹ رسنا جہوا گر اوتار پیر پیغمبر حرف بحرف میرا نام پڑھن، پڑھ پڑھ نام اپنا آپ جناواں گا۔ منزل منزل سارے چڑھن، بن اپنی کرپا اپنے گھر نہ کسے لیاواں گا۔ جگ چوکڑی سارے ڈرن، بھے اکو اک درسواواں گا۔ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں گر دس، عیسیٰ موسیٰ محمد منگن سرن، سرنگت اک جناواں گا۔ سادھاں سنتاں کھولاں ہرن پھرن، نیتز اکھ اکھ ملاواں گا۔ رام کرشن اللہ ہو ہو کا سارے بھرن، سنتام واگرؤ اپنا کھیل جناواں گا۔ جو نام میرا دھرن، سو پنج تت چولے وچوں مرن، آنت سب نشان مٹاواں گا۔ آد جگادی گھاڑن گھڑ، گھڑ گھڑ بھانڈے ویکھ دکھاواں گا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ، سچ سنگھاسن سو بھا پاواں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں حکمے اندر جناواں اپنا در، در دروازہ اک کھلاواں گا۔

نانک گوہند دے کے جائے ور، وید ویاسا مول چکاواں گا۔ محمد منگے کھلو کے نڈر، نیلے بستر تن رنگاواں گا۔ موسیٰ منہ دے بھار ڈگے دڑ، نوری جھلک جھلک پر گائواں گا۔ عیسیٰ کہے میرا باپ میرا پلّو لئے پھڑ، اکو اوہدی اوٹ رکھاواں گا۔ نانک کہے نہکلنک نرائن نرگن جوت لئے دھر، مات پیت نہ کوئے بناواں گا۔ گوہند کہے سمبل نگر جائے وڑ، ساچا مندر اک سہاواواں گا۔ دو جہان بناواں اپنا گھر، گرہ اکو اک وکھاواں گا۔ ساچی چوٹی آپے چڑھ، آخر اپنا رنگ رنگاواں گا۔ وشنوں تیرا پلّو پھڑ، تیرا پایا واسطہ پور کراواں گا۔ کلجک آنت سری بھگونت تیرا پورا کرے ور، ور داتا پھیر اکھاواں گا۔ نرگن سرگن روپ دھر، سوہنگ ست ست وڈیاواں گا۔ مہاراج ہو نڈر، بھئے بھو نہ کوئے رکھاواں گا۔ شیر ہو کے لوک مات جوہ وچ وڑ، لکھ چوڑاسی جیو سرب بھجاواں گا۔ سنگھ ہو کے سب دی چھاتی جاواں چڑھ، منہ دے بھار سرب سٹاواں گا۔ وشنوں توں سیوا کریں گھر گھر، جن بھگتاں تیرا میل ملاواں گا۔ آنت بھگوان پلّو لئے پھڑ، پھڑیا پلّو اپنے نال بندھاواں گا۔ آوند ا جاندا دو جہاناں بے جیکار لینا کر، ہر کرتا روپ وکھاواں گا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے ایہدا کوئی گھاڑن سکے نہ گھڑ، گھڑن بھننہار آپ اکھاواں گا۔ جو اس ڈھولا لئے پڑھ، تس اپنا میل ملاواں گا۔ وشنوں توں وی ڈگنا دڑ، تیرا مان مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک درساواں گا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بے جیکار، ہر کاروپ درسائی۔ جس دا آد آنت نظر نہ آیا کنارہ، سو صاحب رہیا سنائی۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر تنگدے رہے سہارا، سو سنگر کرے پڑھائی۔ جس دا کھانی بانی بودھ اگادھا سہارا، سو صاحب بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان وکھائے اک دوارا، در دروازہ آپ کھلایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، نیز رووے سمند ساگر شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بے جیکار اک جنایا۔ بے جیکار بھگت بھگوان، سری بھگوان آپ سمجھائیدا۔ وشنوں منگیا وشو دان، وستو ہر جی جھولی پائیدا۔ سنگھ شیر وڈ بلوان، پر بھ اپنے نام بھبک لگائیدا۔ مہاراج بن پردھان، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ ہنگ روپ سرب جہان، گر اوتار پیر پیغمبر جس جن اپنا رنگ رنگائیدا۔ سو پُرکھ نرنجن سب دی کرے کلیان، کرتا اپنی کار کمائیدا۔ آد سو آنت بھگوان دوہاں دی ہووے بے، بے جیکار دو جہان الائیدا۔ دوجا کوئی مات نہ رہے، جو گھڑیا بھن وکھائیدا۔ سچ دوارے ست

ستوادی برہم برہادی آدجگادی شبد انادی سنگر پورا ہے، دوجا آسن کوئے نہ لائیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ جیکارا، نرگن سرگن کرے پیارا، آتم پر ماتم میل دوارا، در دروازہ غریب نوازا گھر گمبھیر بے نظیر بے تصویر، لاشریک شہنشاہ اکو اک جنائیہ۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے، جو نعرہ لئے لگائیہ۔ تس سرجم کا ڈنڈ نہ رہے، رائے دھرم نہ دئے سزائیہ۔ لکھ پورا سی وہن نہ وہے، مات گر بھ نہ پھیرا پائیہ۔ پُرکھ اکال دی چرنی ہے، جس دوار ملے وڈیائیہ۔ ناتا ٹٹے توں میں، میں توں رہن نہ پائیہ۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے گئے ہیں، ہر جو کی کھیل ورتائیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نعرہ دئے وڈیائیہ۔ اکو نعرے اندر دو جہان، بچیا کوئے نظر نہ آئیندا۔ اکو نارے اندر وشن برہما شو منگن دان، جھولی خالی سرب وکھائیندا۔ اکو نعرے اندر گر اوتار پیر پیغمبر کرن پروان، ہر پروانہ آپ پھڑائیندا۔ اکو نعرے اندر بھگت بھگوان ملن آن، بن بھکتیوں میل ملائیندا۔ اکو نعرے اندر امرت آتم سرور کرائے اشان، دُرمت میل دھوائیندا۔ اکو نعرے اندر آتم پر ماتم دیوے گیان، چوڑاں ودیانہ کوئے پڑھائیندا۔ اکو نعرے اندر بخشے چرن دھیان، سچ پریتی اک سمجھائیندا۔ اکو نعرے اندر کرے کلیان، جس نوں کلمہ آپ سمجھائیندا۔ اکو نعرے اندر ملے امام، مہربان اپنا رنگ رنگائیندا۔ اکو نعرے اندر میلے رام، رمیا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اکو نعرے اندر ویکھے شام، گھنیا اپنا بھو چکائیندا۔ اکو نعرے اندر دئے پیغام، سچ حدیث آپ سنائیندا۔ اکو نعرے اندر ویکھے ست نام، نام ست گنڈھ پوائیندا۔ اکو نعرے اندر واگرو جے نشکام، آسا منسا پور وکھائیندا۔ اکو نعرے اندر لیکھا چکے تمام، طمع حرص نہ کوئے ودھائیندا۔ اکو نعرے اندر وکھائے سچ نشان، درگاہ ساچی آپ جھلائییندا۔ اکو نعرے اندر کرے پروان، جنہاں اپنا نام سمجھائیندا۔ اکو نعرے اندر سچکھنڈ وسائے سچ مقام، بے مقام اپنی دیا کمائیندا۔ اکو نعرے اندر کرے سرب سلام، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ اکو نعرہ آدجگاد سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سوہنگ روپ جو لئے پہچان، پسچاتا پ نہ کوئے رہائیندا۔ مہاراج جس کرپا کرے آن، تس شیر روپ وٹائیندا۔ سنگھ بھکے وچ جہان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ میلے ڈونگھی کندر ویکھ وکھائیندا۔ وشنوں در درویش در در دیوے دان، دست بدست آپ ورتائیندا۔ سری بھگوان ویکھے مار دھیان، نیتز نین نین اٹھائیندا۔ بے جیکار کرن دو جہان، ست پُرکھ نرنجن ست

ستوادی ساچا ڈھولا تیرا سرب گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو نام ڈھر دا جام، جن بھگتاں آپ پیائیندا۔ جن بھگت خوشی متاؤن گے۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دا ڈھولا گاؤن گے۔ کایا مندر اندر پردہ اوہلا سرب چکاؤن گے۔ گھر وچ نظری آئے مولا، انملڑی دست گھر اپنے وچوں پاؤن گے۔ اٹا کرے نابھ کولا، کول نابھی امرت سچ بھراؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رنگ وکھاؤن گے۔ جو سوہنگ ڈھولا گائینگا۔ آتم پر ماتم میل ملایینگا۔ پار برہم برہم وچھوڑا انت کٹایینگا۔ سرتی شبدی جوڑا اک جڑایینگا۔ نام گھوڑا اک وکھایینگا۔ سسے اُپر ہوڑا لایینگا۔ ہا ہا ٹپی وچ بند کرایینگا۔ چوتھا اکھر سستا قلعہ روپ درسایینگا۔ ہا ہا ہنس مکھ ہس، ہر کی دھار وچ سمانیگا۔ پنجم اکھر اکو دس، دہ دشا ویکھ وکھایینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے گود بہایینگا۔ گرگھ کہن ڈھولا گاواں گے۔ سو پُرکھ زرنجن دھیواواں گے۔ ہنگ برہم میل ملاواں گے۔ کرم کانڈ نہ کوئے رکھاواں گے۔ آنڈھ گوانڈھ سمجھاواں گے۔ پر بھ سجن اک وکھاواں گے۔ کر مجن خوشی مناواں گے۔ ڈکھ دلدر بھجیا، دُرمت میل دھوانواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاواں گے۔ گرگھو سوہنگ ڈھولا پڑھو گے۔ پر بھ سچے دا لڑ پھڑو گے۔ پُرکھ اگم دوارے وڑو گے۔ نہ جیو گے نہ مردو گے۔ نہ رووو گے نہ ڈرو گے۔ نہ ڈگو گے نہ مُرو گے، پر بھ سچے دا درشن کرو گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے ساچے کھڑو گے۔ سچ دوارے جاواں گے۔ سو پُرکھ زرنجن دھیواواں گے۔ الکھ الکھ ڈھولا اک سناواں گے۔ لکھ چوراسی نالوں ہو کے وکھ، بھگتاں وچ مل جاواں گے۔ ایہتے اپنی لجیا رکھ، اگے آتم پر ماتم نال پرناواں گے۔ پر ماتماناں مل کے نہیں کرنی بس، اوہدی چھاتی اُتے ڈیرہ لاواں گے۔ جناں چر پھڑے نہ بول کے ہس، اپنی اکھ نہ کوئی بدلاواں گے۔ جا کے کہیئے اک گھر رہیئے ڈھولا گایئے اک دُوبے دا جس، سوہنگ روپ پھیر وکھاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوہا پاواں گے۔ گھر ساچے گرگھ آو گے۔ پر بھ سچے دا درشن پاو گے۔ پچھلا لیکھا سرب چکاؤ گے۔ میرا نام اک دھیواؤ گے۔ اپنا ڈیرہ نہ کوئے وکھاؤ گے۔ جھوٹھا جھیرا سرب مٹاؤ گے۔ بٹھ بیڑا پار کراؤ گے۔ اگے ویکھو گھلا ویہڑا، سچھنڈ دوارے سوہا

پاؤگے۔ اوتھے سری بھگوان کہے تُوں میرا میں تیرا نانک نرگن کولوں سکھیا اک سکھ جاؤگے۔ نہ سنجھ نہ کوئے سویرا، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈاؤگے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دیوے ساچا ور، ور اکو اک ہنڈھاؤگے۔ وشنوؤ نال قول اقرار، آد آد جنایا۔ بے جیکار تیرا وبار، نیوں
 نیوں سیس جھکائی۔ سیوک بن وچ سنسار، ساچی سیو کمانیا۔ اتم لہنا کرے پار، دینا اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے
 کھیل بے پرواہیا۔ گوہند نال قول اقرار، ماچھوواڑے رت سہائیندا۔ پُرکھ اکال آوے اپنی دھار، دھرت دھول سوہا پائیندا۔ محل اٹل اک اُسار، درگھر
 ساچے آسن لائیندا۔ تیرا نام کرے اُجیار، دو جہاناں چند چکائیندا۔ ڈنکا وجے سچ سرکار، شہنشاہ اپنا تھم منائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ قرضہ دے اُتار،
 مقروض اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ گر گوہند نال کیتا قول، کول کول وڈیایا۔ پرگٹ ہووے
 اُپر دھول، دھولا ہولا بھار دکھایا۔ ہر گھٹ اندر جائے مول، مولا اپنا روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رنج اڈمبر، بے پرواہ راہ چلایا۔ نرگن سرگن رنج سویمبر، ساچا ناتا آپ بندھایا۔
 سرب گھٹ ہو آپ بھر تمبر، بھر بھوری دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ جنایا۔ وشنوؤ کہے بے پکاراں گا۔ گوہند
 کہے تیرا محل سواراں گا۔ سری بھگوان کہے میں اپنا رنگ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو اہید اپنا
 آپ جناواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لیکھا مکیگا۔ پر بھ اتم آئے لین، ہر کا بھانا کدے نہ رکیگا۔ اُچے ٹلے پر بت سارے ڈھن، سور پیر صاحب
 اُٹھیگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اک دوجے نال کھن، ہر نشانہ کدے نہ اُکیگا۔ مندر مسجد گرو دوار شو دوالے مٹھ پین وین، شاستر سمرت وید پُران کوئے نہ
 بچھیگا۔ ناتا تے بھائی بھین، پتا پوت کولوں لٹیگا۔ شاہ سلطان اک دوجے نال کھن، غریب نمائیاں حال کوئے نہ بچھیگا۔ چاروں کُنٹ مایا رانی ہوئے
 ڈین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرور کدے نہ لگیگا۔ وشنوؤ نال قول کیتا، دیونہار وڈیایا۔ گوہند نام ندھان
 پیتا، پریم پیالہ جام پیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے ٹھیکا، واک بھوکھت جنایا۔ سری بھگوان آد آنت جانے اپنا طریقہ، جگ چوکڑی طرح

طرح کھیل کرائیا۔ پروردگار لاشریک، شہنشاہ وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اک پنچ، اک پنچ وڈی وڈیایا۔ جگ چوکڑی دیکھ شطرنج، سار پاسا چال چلایا۔ ہرکھ سوگ نہ خوشی رنج، غمی رُپ نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک پنچ پنچ پنچوترا، پنچم راہ چلایا۔ نہ کوئی جانے پتر دھی دوہترا پوترا، پتا پوت نہ دیکھ دکھایا۔ دو جہان سری بھگوان لکھ چوراسی جیو جنت دیکھے جاندا اونترا، ساچی جڑ نہ کوئے لگایا۔ بن گوہند ہوئے نہ کوئے سونترا، ساچی سیو نہ کوئے کمایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش پونچ پونچ رکھدے رہے چونترا، گوہر مائی نال ملایا۔ سرتے چکے کوڑی کرپا ٹوکرا، بھجے پھر دے واہو داہیا۔ کسے سوانی صاف نہ کیتا پوترا، ڈرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ بن گجری کسے نہ جسیا سچا چھو کرا، چھوہر نظر کوئے نہ آیا۔ جو ہو یا گرگھ جو گڑا اپنی جوڑی نہاں ہیٹھ دباہیا۔ غریب نہانیاں کٹے اوکڑا، اپنی اوکڑ تلوار بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند نال کیتا قول سمجھایا۔ گوہند قول اک انوکھا، بھو کوئے نہ پائیدا۔ لکھ چوراسی آئی وچ دھوکھا، سنساروگ نہ کوئے مٹائیدا۔ ہر کا مارگ کدے نہ سوکھا، بن سنگر نظر کسے نہ آئیدا۔ گوہند دے کے گیا ہوکا، اچی کوگ کوگ سٹائیدا۔ پر بھ ملن دا سچا موقع، موہ مُجت اک وڈیایا۔ اک ڈھیا سوں جاؤ لاکے ڈھونکا، صاحب سنگر پھیر جگائیدا۔ اپنا کھیل کرے نال شوقا، شہنشاہ اپنی کل ورتائیدا۔ سری بھگوان کدے نہ گیا اونتا، جن بھگتاں گنڈھ پوائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک پنچ بھو کھلایا۔ اک پنچ گوہند دھار، پنچ دے وڈیایا۔ پنچم کر شنگار، پنچم رنگ رنگایا۔ پنچم امرت دھار، پنچم کھنڈا کھڑگ چکایا۔ پنچم سیس دستار، دست بدست پھڑایا۔ پنچم کھچ تیز کٹار، چلہ تیر بھٹھا کر گڑمائیا۔ پنچم پنچ پر پنچ مار، پنچ پنچ شبد شنوایا۔ پنچاں میلا اک نرنکار، اک پنچ دیوے وڈیایا۔ اک پنچ دا انک کر وچار، پندراں رُپ وٹایا۔ پندراں کنگ گر گوہند اپنی کایا مندر اندر بیٹھ نیار، پُرکھ اکال لیا دھیایا۔ پتا پوت ملیا آن، گھر ساچے وجے ودھایا۔ درشن پایا دین دیال، دین دُنی لیکھا دتا مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پندراں پندراں دے وڈیایا۔ پندراں دیوے مان، گوہند ملے وڈیایا۔ اک پنچ دا اک گیان، اکو گھر ودھایا۔ اک پنچ دا اک نشان، اکو گھر رُشٹایا۔ اک پنچ دا اک پروان، پروانہ اک درڑایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پروا ہیا۔ سسے نال بنیا سو، صاحب سنگر آپ بنایا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ہاہا سسے وچ چھپایا۔ اگے کگا رہیا رو، اپنا دکھ رہیا جنایا۔ کرماں مارے کتے نہ ملے ڈھو، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ سنگر نانک لکھ کے گیا کنگ کرم کمانے، جگت کانڈ وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچے گھر، اپنا بھیو آپ چھپایا۔ سنگر صاحب سکھ داتی، مہربان اکھوانیندا۔ ہر گھٹ اندر مارے جھاتی، مالوا اپنی مال گزار دکھانیندا۔ سب دالہنا دیوے باقی، گھر گھر جھولی آپ بھرائیندا۔ کایا مندر کھولے تاکی، پردہ ڈئی دویت اٹھانیندا۔ بھر پیالہ جام پیائے ساقی، مدھر رس ہتھ اٹھانیندا۔ مہینے آسو چکائے باقی، آسو ساچے تنگ کسانیندا۔ جن بھگتاں تن لیکھے لگے خاکی، خالق اپنے رنگ رنگانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھانیندا۔ مالوے والیو رہنا تیار، ملکھ جاگیر ویکھ دکھانیندا۔ جس مالوے وچوں ہو کے گیا دگیر، تس گرہ اپنا پھیرا پانیندا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر، تقصیر سب دی ویکھ دکھانیندا۔ ساچی دس کے آئے تدیر، طالب طلبا آپ پڑھانیندا۔ بن کے آئے ظاہر پیر، پاربرہم پر بھ کھیل کرانیندا۔ نام کھنڈا پھڑ شمیر، زرگن زوریر آپ چکانیندا۔ آتم پر ماتم ملن دا ویلا ایہہ اخیر، آخر اپنی کار کمانیندا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، شرکت اپنی آپ مٹانیندا۔ لیکھے لائے ہست کیٹ، اوچ نیچ گنڈھ پوانیندا۔ تے رہنا نہ دے کر پیٹھ، پچھلا لیکھا آپ سمجھانیندا۔ اک دوجے نال مل کے کرو پریت، پریتوان سرب سمجھانیندا۔ پچھلی بدل دیوے سب ریت، اگلا مارگ اک دکھانیندا۔ پر بھ ہتھ نہ آؤنا کسے مندر مسیت، جن بھگتاں ڈیرہ آپ وسانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیہ اک سنانیندا۔ گھنک پڑ واسی دا ساچا دیس، جن بھگت رہیا جنایا۔ جنہاں اندر وڑ کے لئے ویکھ، زرگن اپنا پھیرا پانیا۔ بن سدیاں پچھیاں کر لئے ہیبت، ہتکاری وڈ وڈیایا۔ راتیں ستیاں دس کے آئے بھیت، بھیو ابھید گھلایا۔ ہریا کرے سکا کھیت، بھل بھلو اڑی آپ مہکانیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیز دئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ مالوے دے دیس دستر، دہ دشا ویکھ دکھانیندا۔ گرگھاں بھجا کے آئے لگی بسنتر، امرت میگھ برسائیندا۔ نام جنائے اکو منتر، من مت بدھ آپ درڑانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا ویکھ گگن گگنتر، گرہ مندر اک دکھانیندا۔ کایا مندر ہر کا دیس، صاحب سنگر رہیا جنایا۔

سرگن اندر نرگن پرولیش، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ سیوالا برہما وشن شو کرن آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ بن نیتز لوچن نین رہے پیکھ، گھر اکو نظری آئیآ۔ جس دوارے گرگھ گر سکھ بھگت بھگوان دوویں رہے کھیڈ، سو ہر کا دیس سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیس دے سمجھائیآ۔ ساچا دیس کایا گڑھ، گھر گمبھیر آپ جنائیندا۔ جس دے اندر جائے وڑ، نظر کسے نہ آئیندا۔ ساچی سیجا بنے چڑھ، سنگھاسن اکو اک سہائیندا۔ پر ماتم آتم ڈھولا لئے پڑھ، سوہنگ سو نام وڈیائیندا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کمائیندا۔ سو صاحب داوسے گھر، جس گھر گرگھ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیس اک سمجھائیندا۔ مالوے والیو ہر کا دیس سوہنا، گوبند گڑھ بنائیآ۔ نہ جاگنا نہ کوئی سونا، آلس نندرا نہ کوئے دکھائیآ۔ نہ ہسنا نہ کوئے رونا، خوشی غم نہ کوئے وڈیائیآ۔ اوتھے پار برہم پت پر میثور جن بھگتاں جوگا ہونا، دوجی آس نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیس دے دکھائیآ۔ دیس دکھائے نرگن اکھ، اکل کلا اکھوائیندا۔ صاحب سنگر نظر آئے پر تکھ، پرم پُرکھ ویس وٹائیندا۔ جس دوارے سری بھگوان بھگتاں گائے جس، سو دوارا سو بھاپائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے رہیا وس، بستی اپنی ڈیرہ لائیندا۔ اوتھے ملنا ہس ہس، سوہنگ ہنسا چاپ چپائیندا۔ دیس ماہی دارہیا وس، جو اُجڑے سو اپنے گھر بہائیندا۔ ساریاں ملنا نٹھ نٹھ، راہ اکو اک دکھائیندا۔ نو پینڈ پکھو وال کرنا اکھ، بختہ تھم سنائیندا۔ غریب نمائیاں گیڑ دیوے اُلٹی لٹھ، راجے رانیاں خاک ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا حال گھر آ کے دیوے دس، ہر جو کی کی کھیل ورتائیندا۔

* ۲۳ وساکھ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر *

جس اُپایا جگ، سو کرتا کھیل کرائیندا۔ آپے لاون ہارا اگت، امرت میگھ آپ برسائیندا۔ وسنہار پار حد، حدو سب دی ونڈ ونڈائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر بناشبدی جد، سد ند نام وجائیندا۔ لکھ چوڑاسی اپنی دھاروں کڈھ، پار برہم برہم اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن سرگن دیوے داد،

وست امولک جھولی پائیندا۔ جگ چوکڑی کھولنہارا جاگ، اکھ پر تکھ آپ کھلائیندا۔ کلجگ انتم من واسنا ہونی کاگ، جیو جنت سرب گرلائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا لگا داغ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیندا۔ سُرقتی ملے نہ کنت سہاگ، ساچی ڈولی نہ کوئے چڑھائیندا۔ جگت واسنا رہی بھاگ، چار گنت دہ دشا پھیر پھرائیندا۔ موہ متا گھر گھر ہو یا لاڈ، آتم پر ماتم سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر گئے یاد، یادداشت سرب بنائیندا۔ کلجگ آنت سنے فریاد، بے پرواہ دیا کمائیندا۔ کہہ کہہ گئے واحد اللہ ہو مقامے حق اکو گاڈ، رہبر پاک رسول اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل زمانہ، ضمنی سب دی آپ بھرائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے پیمانہ، پیمانہش وچ کدے نہ آئیندا۔ گر اوتار بنا غلاما، لوک مات حکم منائیندا۔ پیر پیغمبر کردے گئے سلاماں، علیکم اپنی کار کمائیندا۔ شاہو بھوپ وڈا اما، شاہ سلطان ہر اکھوائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائیندا۔ دُھر درگاہی دُھر فرمانا، شبد اگمی آپ سنائیندا۔ من مت بدھ پنچ تت کھیل مہانا، ترے گن اکو رنگ رنگائیندا۔ خالق خلق ہو پردھانا، ست پردھانگی اک درڑائیندا۔ وشن برہما شو ہون خیرانا، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرتا مات، مہربان دیا کمائیا۔ ورن برن بنا جماعت، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ قلم شاہی لیکھا لکھ نال دوات، دعوے سب دے اُتے چلائی۔ انتم کرے آپ وفات، فتوے صادر بے پرواہیا۔ جانہار سرب حالات، احوال اپنا نہ کسے جنائیا۔ دیونہار سرب نجات، نچھاوڑ اپنا آپ کرائیا۔ جگ چوکڑی ویکھ باغات، باغبان پھیرا پائیا۔ جس دی باطن کردے رہے بات، سو ظاہر اپیر روپ دھرائیا۔ کلجگ ویکھے مار جھات، چاروں گنت نین اٹھائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی رکھدے گئے آس، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ دوئے جوڑ سرن پے تریلوکی ناتھ، کوٹن رام سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر گئے گھات، گھاو ہر کا نام لگائیا۔ نانک گوہند چرن کول ڈھبے باصفات، صفا ہستی نہ کوئے رکھائیا۔ چرن پریتی منگی نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ چوتھے جگ پرگٹ ہووے ساکھیات، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی کھولے تاک، ستاں دیپاں پردہ لاہیا۔ کوڑی کریا میٹے خاک، خاکی خاک سرب اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

کرے کھیل بے پرواہیا۔ جگت زمانہ مارے دہا، چار کُنٹ گُرا لایا۔ پیر پیغمبر گُرا اوتار پلُو گئے جُھڈا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لکھ کے گئے سمجھا، اپنی ضامنی وچ نہ کوئے رکھایا۔ پڑھ پڑھ سارے ہوئے شوہا، شہنشاہ ملے نہ بے پرواہیا۔ گھر وسدیاں ہو یا جُدا، پلُو ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ من بدھی رہیا لڑا، مت چلے نہ کوئے چترایا۔ برہم اپنا بیٹھا چھپا، آتم رُوپ نہ کوئے درسایا۔ جگت اندھیرا رہیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ گُرا اوتار پیر پیغمبر طوبی طوب کر کے گئے سنا، کلمہ حق حقیقت اک پڑھایا۔ جہاں چر آپ نہ آوے خُدا، خُدی سکے نہ کوئے مٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی حکمے اندر چھوٹی چھوٹی پوجا سارے گئے سنا، ایکا دوجا بھو نہ کوئے چکایا۔ کایا کوزا بند کرا، نام مٹھا وچ لکایا۔ بن سنگر مودھا سکے نہ کوئے کرا، وست جھولی نہ کوئے پانیا۔ ورن برن ٹھا کر دوارے مندر پھرا، مسیتاں وچ رہیا رُلایا۔ گُرا دوارے کوٹ گھلا، گُرا کا رُوپ نہ کسے درسایا۔ پڑھ پڑھ سارے کہن بے پرواہ، بے آنت بے آنت رہے جس گایا۔ پر بھ نے اپنا کسے نوں دسیا نہ داء، گُرا اوتاراں گیا داء لگایا۔ سارے گئے اوٹ رکھا، اوٹک اک دھیان لگایا۔ جس نے سانوں دتا اُپا، سو پُرکھ وڈ وڈیایا۔ جس کوٹن کوٹ نام لئے پرگٹا، صفتی صفت کرے پڑھایا۔ کلجگ انتم گھر گھر رولا دیوے پا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ شاہ سلطان رہے گُرا، راج راجان نیر نیراں نہ دہایا۔ غریب نمائے مارن دہا، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گوانیا۔ دین مذہب جھگڑا رہے پا، کوڑی کریا کرے لڑایا۔ دیکھنہارا بے پرواہ، سچھنڈ نواسی دیکھے تھاؤں تھانیا۔ بیس بیس نیڑے گیا آ، جگت جگدیشا ہوئے سہانیا۔ مہربان مہربان مہربان گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لا، جوٹھا جھوٹھا جھیرا دئے مُکایا۔ ساچا کھیڑا دئے وسا، کایا کھڑکی کُنڈا لایا۔ نام جوڑا گل وچ دیوے پا، تندری تند نظر کسے نہ آیا۔ اُلٹا گِیرا دئے بھوا، من کا منکا آپ بھوایا۔ تیرا میرا تیرا لیکھا دئے مُکا، پار برہم بے پرواہیا۔ کر کپا بخشے سچ سرنا، سرنگت اک سمجھایا۔ دُکھیاں درد دئے مٹا، سُکھ اِکو اک اُججایا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں دئے سمجھا، سمجھ رمز وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ دتا سچا ور، بدھی سب دی کاگ وانگ گُرا لایا۔ سادھ سنت جیو جنت پھرن نٹھے، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ جگت سمیلن ہو اٹھے، رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ کوڑی کریا ہٹے کئے، زربل بیٹھے ہر کا نام ہتھ کسے نہ آیا۔ دُئی دوتی سارے پھٹے، پٹی نام ہتھ نہ کوئے

رکھائیا۔ اک دُوبے نوں کہن دُھر درگاہوں اسیں لکھائے پئے، گر گر اپنا نام جنائیا۔ باہروں بانے دسن چٹے، اندر کوڑی کریا میل ودھائیا۔ من واسنا
اچی کوک کوک پئے، جیواں جنتاں رہی سنائیا۔ ہر جو سادھاں آپ نہ دے، بیٹھا گھ چھپائیا۔ رام کرشن نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد پڑھدے قہے، اپنی
قیمت نہ کسے ازمائیا۔ ہر کا نام کسے نہ آیا حصے، خالی جھولی رہے دکھائیا۔ گر گر گرنتھ انجیل قرآن وید پُران پترے کھول دکھاؤندے چٹھے، اپنی چٹھی ہتھ
نہ کسے پھرائیا۔ کوئی نہ جانے پر بھ وسدا کتھے، اشارے نال نہ کوئے سمجھائیا۔ من واسنا کوئے نہ چٹے، آسا ترسنا نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جگت زمانہ ویکھو ہسے، اپنی کار کمائیندا۔ سادھ سنت لگرمائیں وچ پھسے، دھیرج دھیر نہ
کوئے دھرائیندا۔ میلے لاؤن پنیاں مٹے، مسیا اندھیر نہ کوئے چکائیندا۔ تیر پائے سب نے کچھہرے کچھے، جت نظر کسے نہ آسیندا۔ اکو پنچن یاد رکھیا پر بھ
دھنے دے چارے وچھے، دھتا بن کوئے نہ پائیندا۔ کھوں کہن گر گر گوہند سنگھ دے بچے، گر کا حکم سر نہ کوئے رکھائیندا۔ جدھر ویکھو سارے کچھے،
ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ سادھ سنت جیو جنت گر گر گرنتھ آگے کامی کرودھی نچے، کایا کپڑ ساچا بستر تن نہ کوئے سہائیندا۔ سیری بھگوان جن بھگتاں
مارگ دسے، ساچا راہ اک چلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت لگرم ویکھ دکھائیندا۔ کلج کرم کہے میری آئی داری، ملی جگت
وڈیائیا۔ سادھاں سنتاں ہوئی خواری، تن اندر پی لڑائیا۔ ست دھرم نہ دھی کواری، برہم ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ دین مذہب دی چلدی آری، چھری
جگت قصائیا۔ شرع شریعت نکھی کہاڑی، دو دو پھاڑ کرائیا۔ سب دی قسمت ہوئی ماڑی، گر کا شید گئے بھلائییا۔ اتنم پرنائے موٹ لاڑی، ہر جو لاڑا نظر کسے
نہ آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت کریا ویکھ دکھائیا۔ جگت کریا کوڑا رنگ، گھر گھر نظری آسیندا۔ کام کامنی سیج پلنگ، جیو جنت
ہنڈھائیندا۔ ڈھول تنبور وچے مردنگ، سارنگا کنگ اُننگی ستار ہلائییندا۔ کوئی نہ جانے اتنم پرمانند، بن سنگر چند نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا ویکھ دکھائیندا۔ کوڑی کریا ویکھے مایا، مہربان دیا کمائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، نوری جوت نظر
نہ آئییا۔ سب نوں بھلیا دائی دایا، دیاوان نہ کوئے وڈیائیا۔ من واسنا جگت ودھایا، ہوئے سنگ رلائییا۔ کوڑ گڑیارا بھوجن کھایا، سیج سچ رسنا جہوان نہ کوئے

لگائیا۔ سو ویلا انتم نیڑے آیا، جس داراہ سرب تکائیا۔ بھگت مارگ دے سمجھایا، سندھ ساگر دھار وہائیا۔ کرم اُجاگر دے کرایا، نہہکرمی وڈ وڈیائیا۔ ساچی سرن اک درسایا، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ جگ جگ چوکرئی دے بدلایا، بدلا لویے تھاؤں تھانیا۔ ساچا عدلی اکو آیا، عدل عدالت اک جنائیا۔ قاتل مقنول کھیل کھلایا، مقنول اپنا حکم سنائیا۔ سچ اصول دے بنایا، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، کھجگ انتم ویکھے آن، کوڑی کریا میٹے نشان، سچ دھرم جھلائے نشان، لکھ چوڑاسی پائے آن، جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم پر ماتم اکو راہ وکھائیا۔ اپنی مت جو کرے وچار، وچار وچوں پر گٹائیا۔ اپنی مت نہ جانے سنسار، سنسار ساگر بے پرواہیا۔ اپنی مت نہ کوئے ادھار، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر دیوے برہم مت، برہم و دیا اک پڑھائیا۔ اپنی مت جگت ناتا، کایا کرم کانڈ وکھائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ بدھاتا، من بُدھ سنگ نبھائیندا۔ ویکھنہار کھیل تماشا، جیون جگت جگت وڈیائیندا۔ نرگن دھار جوت پرکاشا، ابناسی اپنی کل ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اپنی کھیل کرائیندا۔ جگت مت سدا متوالی، کرپا کرم وچ پھسائیا۔ جد ویکھو دوویں ہتھاں خالی، دست سچ نہ کوئے لگائیا۔ من بھردار ہے دلالی، دلیل دیوے اک چٹرائیا۔ پر م پُرکھ اولٹری چالی، تن ماٹی تت رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ اپنی مت نہ جانے کوئے، بھيو نظر کسے نہ آئیندا۔ گوڑھی نیندے سارے سوئے، بن سنگر اکھ نہ کوئے کھائیندا۔ جیوت جی نہ جنمے موئے، لکھ چوڑاسی گیڑ بھوائیندا۔ انتر انتر من واسناروئے، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایات جگت مت مت بھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگت مت جگت دُہاگن، دوئے دوئے نیناں دے دُہائیا۔ کوڑی کریا بن ویراگن، گھر گھر پھیرا پائیا۔ صاحب سنگر ہر کنت نہ ملے ہوئے سہاگن، سوبھاؤنت نہ کوئے وڈیائیا۔ بن کرپا بن کرم ہوئی ابھاگن، نہہکرمی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر دیوے جگت مت، بھگت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت مت جگت ناتا، جگت جیواں نال رکھائیندا۔ بھگت مت بھگوان ناتا، پر م پُرکھ آپ ملائیندا۔ دوہاں وچولا کملاپاتا، اپنی دھار آپ چلائیندا۔ انتر بیٹھا ساکھیاتا، شناخت وچ

کدے نہ آئیںدا۔ ہر کا بھیو سمجھیا نہ جائے وچ گلاں باتاں، کرم کانڈ پردہ نہ کوئے اٹھائیںدا۔ جس ملیا پُرکھ سمرتھ داتا، سو ستگر جیون وچوں جیون بدلائیںدا۔ آتم پر ماتم پڑھائے اِکو گاتھا، منتر نموست سمجھائیںدا۔ پورب جنم دا پورا کرے گھاٹا، اگلا راہ آپ دکھائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مت وچوں مت سمجھائیںدا۔ جگت مت جگت سلوک، سوہلا جگت گائیا۔ بھگت مت لوک پرلوک، دو جہاناں دے وڈیائیا۔ ستگر پورا کرم کانڈ لیکھا دیوے روک، روکڑ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس بنایا کایا قلعہ کوٹ، من مت بُدھ اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیج تے تے گن مایا رجو طمو ستو گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا جگت مت، منتر پیارا بے پرواہیا۔ جگت مت نہ کچھ بنائے، جگت چلے چترائیا۔ گُرم ت گُرسکھ سمجھائے، گُرم ستگر میل ملائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑائے، برہم پاربرہم سمائیا۔ جیو لیش کنڈھ لگائے، جگدیش دیا کمائیا۔ کرم کانڈ کچھ رہن نہ پائے، جس پر بھ اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرو پرہلا د جوں ترائے، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرپا جس بو جھ بُجھائے، تس نیتز نین کھلائیا۔ ایکا دوجا بھیو چکائے، دوئی پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مت بھید اپنا آپ رکھائیا۔ اک مت وچ جگ، جگت کرے وڈیائیا۔ اک مت اُپر شاہ رگ، بن گرمکھاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اک مت بنائے گگت، کاگ روپ وٹائیا۔ اک مت سرشٹ سبائی نالوں کرے الگ، پُرکھ اکال نال ملائیا۔ اک مت کوڑی کرپا گھر وچ لئے سد، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ اک مت آتم پر ماتم شبد اناد وجائے ند، انحد نادی راگ سنائیا۔ اک مت جگت سنائے گاتھ، رسنا جہوا ہتی دند پڑھائیا۔ اک مت میل ملائے پُرکھ سمراتھ، گھر گھر وچ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوواں دیوے اپنا ساتھ، جوں بھاوے توں چلے آپ رضائیا۔

* ۲۳ وساھ ۲۰۲۰ بکرمی حکم سنگھ دے گرہ پھیس پُربلا ضلع گرداس پُ *

سنگر پیارا سدا ست، ست ست وچ رکھائیندا۔ سنگر پیارا سنگر تت، تت تت وچ رلائیندا۔ سنگر پیارا سنگر رت، رتی رت لیکھے لائیندا۔ سنگر پیارا سنگر مت، برہم مت اک پڑھائیندا۔ سنگر پیارا سنگر نت، سری بھگوان ناتا آپ وکھائیندا۔ سنگر پیارا سنگر گاتھ، انراگی راگ آپ لائیندا۔ سنگر پیارا سنگر وس، ایکا دوجا بھو مٹائیندا۔ سنگر پیارا سنگر رس، امرت اک وکھائیندا۔ سنگر پیارا سنگر ہتھ، سخاوت اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ساچا رنگ وکھائیندا۔ سنگر پیارا سنگر دُلھا، نرگن نور جوت پرنائیا۔ سنگر پیارا سنگر پھولا، پت ڈالی جگت مہکائیا۔ سنگر پیارا سنگر جھولا، دو جہاناں ہلارا اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سنگر پیارا سنگر سنگ، ہر سنگی آپ اکھوائیندا۔ سنگر پیارا سنگر رنگ، رنگ مچھئی اک چڑھائیندا۔ سنگر پیارا سنگر مردنگ، انحدادی ناد و جائیندا۔ سنگر پیارا سنگر پلنگ، سچ سنگھاسن سوبھا پائیندا۔ سنگر پیارا سنگر انند، انند آتم آپ وکھائیندا۔ سنگر پیارا سنگر چند، چند چاندنی نور چکائیندا۔ سنگر پیارا سنگر چھند، نرگن سرگن ڈھولا گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچا میل ملائیندا۔ سنگر پیارا سنگر میتا، متر پیارا وڈ وڈیائیا۔ سنگر پیارا سنگر ریتا، نت نوت ساچی کار کمائیا۔ سنگر پیارا سنگر انگیٹھا، ہون گنڈ اک بنائیا۔ سنگر پیارا سنگر جیتا، جیون جگت جنائیا۔ سنگر پیارا سنگر اتیتا، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ سنگر پیارا سنگر اپنے جہاکیتا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ سنگر پیارا سنگر نیتز، اکھ پرکھ آپ کھائیندا۔ سنگر پیارا سنگر کھیتز، کایا کھیت سوبھا پائیندا۔ سنگر پیارا سنگر رت بسنتی چیتز، سنگندھ واشنا آپ مہکائیندا۔ سنگر پیارا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن بندھن بندھ تڑائیندا۔ سنگر پیارا سنگر میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ سنگر پیارا سنگر چیلا، ویکھنہار آپ اکھوائیا۔ سنگر پیارا سنگر سہیلا، سجن اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ سنگر پیارا سنگر سکھ، ہر سکھیا سچ درڑائیندا۔ ڈھر دی دھار لیکھا لکھ، پچھلا لیکھ چکائیندا۔ درس دکھائے نت نت، نوت اپنی کار کمائیندا۔ پریم پریتی پریتیم ہت، پریم پُرکھ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار اک بندھائیندا۔ سنگر پیارا سچا بندھن، بندگی

اک جنائیا۔ سنگر پیار مستک چندن، ٹکا نام لگائیا۔ سنگر پیار اند اندن، نج گھر دیکھے بے پرواہیا۔ سنگر پیار سدا بخشدن، ڈبڈے پاتھر لئے ترائیا۔ سنگر پیار گرگھ ساچے منگن، جس آتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ ہو جائیا۔ سنگر پیار دست امول، امولک آپ ورتائیندا۔ سنگر پیار بھنڈارا آنتول، کنڈا ترازو نہ کوئے تلائیندا۔ سنگر پیار سدا اڈول، دو جہان نہ کوئے ڈلائیندا۔ سنگر پیار سو سنگر کول، بن گرگھال ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ سنگر پیار اندر باہر وجائے ڈھول، اچی کوک کوک سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سنگر پیار گرگھ پریم، پریم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ سنگر پیار جگت جگت نیم، مارگ اکو اک درسائیا۔ سنگر پیار گوبند کیتا کٹ ہم، ہوں میں نہ کوئے رکھائیا۔ سنگر پیار نین بین، نیتز لیکھ لئے لگائیا۔ سنگر پیار سنگر چیلے کہن، گر چیلے اکو گھر کمائیا۔ سنگر پیار جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رسائن اک درسائیا۔ سنگر پیار کنچن گڑھ، گڑھی ساچی اک دکھائیندا۔ سنگر پیار گرگھ ویکھن چڑھ، جس اپنارہ دکھائیندا۔ سنگر پیار ہر سنت سہیلے رہے کر، دوسر نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ سنگر پیار ست دکھائے گھر، جس گھر ہر سنگر سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن منگیاں دیوے ساچا دان، سنگر پیار کر پیار کرتار (جام) آپ پائیندا۔

* ۲۳ وساھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی ویرو دے گرہ شکر پُر بٹالا ضلع گرداس پُر * *

ہر کانوں ہرجن مندر، آد جگاد سہائیندا۔ سنگر ناؤں گرگھ اندر، گر گر دھار پرگٹائیندا۔ گر گر نام توڑے چندر، در دروازہ اک کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک دکھائیندا۔ گرگھ مندر کا یا گاگر، گھر گھر وچ آپ پرگٹائیندا۔ گرگھ مندر نزل جوت دیا اک اجاگر، جگ چوکڑی ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر مندر اک سہائیندا۔ گر کا مندر گرگھ گرہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ صاحب سنگر نرگن رہے، سرگن دیوے وڈیائیا۔ نام انمولا اکو کہے، جس ڈھولا ساچا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، گر مندر اک دکھائیا۔ گر کا مندر ساڈھے تن ہتھ، چھپر چھن نہ کوئے دکھائیدا۔ سنگر مندر وسے پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکال ڈیرہ لائیدا۔ سرگن مارگ ساچا دس، راہ پنتھ اک جنائیدا۔ بن لیکھ لکھت گائے جس، صفت صلاحی صفت صلاحیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مندر اک سہائیدا۔ گر کا مندر گرگھ گھر، گھر گھر وجے ودھائیا۔ صاحب سنگر ویکھے وڑ، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ جگت محلے آوے ڈر، ہر کا ناؤں نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار نام شنوائیا۔ گر کا مندر اکو سو، سو پُرکھ زرنجن آپ سہائیدا۔ ہر مندر ہر بنے اوہ، زرنجن نظر کسے نہ آئیدا۔ کلجک وست سب توں لئے کھوہ، خالی بھانڈے آپ کرائیدا۔ آگے کسے نہ ملے ڈھو، درگاہ ساچی دھکا لائیدا۔ سنگر سرن جو جن جائے چھوہ، تس اپنا میل ملائیدا۔ کر پرکاش کرے لو، اگیان اندھیر چکائیدا۔ نام انملا ڈھو آ دیوے ڈھو، ساچی دات جھولی پائیدا۔ لکھ چوراسی رہی رو، نیتراکھ نہ کوئے کھائیدا۔ کھلی مینڈھی رہے کھوہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھر ساچا ویکھ دکھائیدا۔ سنگر مندر گھر گھیر، گور آپ بنائیا۔ آد جگاد کچھ نہ سکے کوئے تصویر، موصور تصور نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا جانے بے نظیر، نظر سکے نہ کوئے کائیا۔ جس گرہ وسے شاہ حقیر، شہنشاہ اکو رنگ رنگائیا۔ سچ توفیق سانجھے پیر، حضرت دیونہار وڈیائیا۔ کلمہ کٹ شرع زنجیر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ اکو اک وسائیا۔ سنگر مندر بن چار دیوار، چھپر چھن نہ کوئے رکھائیدا۔ سنگر مندر زرنجن دیپک بال، تیل باقی نہ کوئے کائیدا۔ سنگر مندر سچکھنڈ سچھی دھر مسال، سچ سنگھاسن سو بھاپائیدا۔ سنگر مندر جوتی نور جلال، جلوہ اکو اک دکھائیدا۔ سنگر مندر ست کمال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھاپائیدا۔ سنگر مندر نہ لمانہ چوڑا، طول عرض نہ کوئے رکھائیا۔ اکو ویکھے پھر کے ہر شب دی اگنی گھوڑا، دو جا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ لکھ چوراسی بیٹھی اندھ گھورا، شبد چند نہ کوئے رُشنائیا۔ سب دا کاغذ دے کورا، پیٹی حق نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مندر اک سمجھائیا۔ سچ مندر وسے محبوب، مُجت اکو اک جنائیدا۔ اُچ اگم اتھاء عروج، عرش قرص بھیو کوئے نہ پائیدا۔ اُس دا کوئی نہ دے ثبوت، ثابت علم نظر کوئے نہ آئیدا۔ جس گھر وسے آپ قلبوت، تس قلبوت کلمہ آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل اک وڈیائیدا۔ سچ

محل دکھائے فضل، رحمت آپ کمائی۔ اکو نغمہ اکو غزل، شاعر اکو اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ترانہ کوئی نہ دے بدل، بدلی سب دی دے کرائیا۔ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ ساچے مندر کرے عدل، عدالت اکو اک لگائی۔ دوش نردوش دوہاں کوئی نہ کرے قتل، چھری کٹار نہ کوئے اٹھائی۔ سچ درڑائے اپنی منزل، منزله مقصود آپ پچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ مندر اک دکھائی۔ گرگھ مندر سچ مکان، ہر سنگر کھیل کرائیندا۔ نہ شرع نہ کوئے ایمان، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ اکھر اکھر نہ کوئے گیان، رسنا جہوانہ کوئے لائیندا۔ سپس چرن نہ کوئے نشان، بردا روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ بھوپت بھوپ نہ کوئے پردھان، تھم حاکم نہ کوئے ٹنائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، سچ در ساچے سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک دکھائیندا۔ ساچا مندر دے دکھال، ہر وکھری دھار چلائی۔ جس دھام وسے دین دیال، تس گرہ دے وڈیائی۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، جم بھے نہ کوئے جنائی۔ سدا سدا سدوسے نال، جگت وچھوڑا پندھ مکائی۔ گھر وچ گھر دکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک بنائی۔ بھوت بھوکھت جانے کال، بے پرواہ بے پرواہیا۔ سنت سہیلے سجن بھال، ہر جن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ زرگن سرگن بن دلال، ساچا ونج رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دے بھال، جس دوارے ملے وڈیائی۔ گرگھ ساچے مندر بہنا، ہر محفل نام لگائیندا۔ درشن پیکھے پیکھت نیناں، نج نیتز میل ملائیندا۔ جھیرا چھٹے رسنا کہنا، آتم پر ماتم آپ پڑھائیندا۔ قرضہ چکے لہنا دینا، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ سچا مندر اکو رہنا، آد جگاد جگ گنتر ہر سنگر آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھال دیوے اکو دان، سچھنڈ دوار سچ مکان، جھلدار ہے دھرم نشان، در دوارا اکو نظری آئی۔

* پہلی جیٹھ ۲۰۲۰ کرمی جیٹھووال دربار وچ * *

بے جیکار ہوئے سگھنڈ، دو جہان و بے ودھائیا۔ پرگٹ ہويا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد اک انند، جگ جگ رنگ دکھائیا۔ کھیلے کھیل وچ برہمنڈ، بھيو ا بھيد کوئے نہ آئيا۔ حکمے اندر سورج چند، رُو سس سيو کمائيا۔ ليکھا جانے اپنی ونڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زرگن اپنی کار کمائيا۔ بے جیکار سرب لوک، پر لوک رہے جس گائيا۔ صاحب سلطان دا سچ سلوک، راگ ناد نہ کوئے سنائيا۔ جگ چوکڑی دیوے موکھ، مُفت اپنی سيو کمائيا۔ سچ دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، آنتر ویکھن کوئے نہ جائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنی کار کمائيا۔ بے جیکار آد زرنجن، زرگن اپنی کار کمائندا۔ بے جیکار درد دُکھ بھے بھنجن، سری بھگوان ویس وٹائندا۔ بے جیکار جگ جگنتر ساچے سچن، دو جہاناں ویکھ دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زرویر اپنا بھيو کھلائندا۔ بے جیکار سو پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم وڈ وڈیائيا۔ بے جیکار ہر پُرکھ، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ بے جیکار ایکنار زرگن کھیل اک آدرس، درس رُوپ نہ کوئے جنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے جیکار اک جنائيا۔ بے جیکار سری بھگوانا، بھگوان اپنا بھيو کھلائندا۔ آد پُرکھ ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کمائندا۔ جودھا سوربیر مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ جنائندا۔ سگھنڈ نواسی وڈ مہربانا، مہر نظر آپ اٹھائندا۔ تخت نواسی نوجوانا، بل اپنا آپ پرگٹائندا۔ حکمی حکم دھر فرمانا، سچ سندیسہ اک الائندا۔ ليکھا جان دو جہاناں، زرگن سرگن کار کمائندا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیانا، پُری لوء پھول بھلائندا۔ وشن برہما شو دیوے گیانا، شبد انادی ناد پڑھائندا۔ ترے گن مایا کر پروانہ، سچ پروانگی آپ جنائندا۔ پنچ تت کھیل مہانا، خالق خلق رُوپ وٹائندا۔ مقامے حق اک نشانہ، نور ظہور آپ درسائندا۔ درگاہ ساچی وڈ بلوانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے جیکار اک جنائندا۔ بے جیکار آد آنت، بے آنت بے پرواہ آپ جنائيا۔ بے جیکار مہما اگنت، ليکھا کھت نہ کوئے دکھائيا۔ بے جیکار نار کنت، زرویر ڈھولا اک سنائيا۔ بے جیکار نیاں منت، منتر نام سچ درڑائيا۔ بے جیکار جیو جنت، جاگرت جوت جوت رُشائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے جیکار سرب سوامی، صاحب سلطان کھیل کرائندا۔

بے جیکار اترجامی، زرگن اپنی کار کمانیندا۔ بے جیکار بودھ اگادھ اگم بانی، نش اکھر وکھر آپ پڑھانیندا۔ بے جیکار صاحبِ سلطانی، ست سرپ اِک اکھوانیندا۔ بے جیکار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلانیندا۔ بے جیکار پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیا۔ بے جیکار سانجھے یار، لاشریک اِک سد سنانیا۔ بے جیکار میت مرار، متر پیارا دئے وڈیا۔ بے جیکار رہے جگ چار، جگ چوکڑی رنگ رنگا۔ بے جیکار بھگت بھگوان ادھار، زرگن سرگن کار کمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیا۔ بے جیکار منگن وشن برہما شو، آد جگاد جھولی ڈاہیا۔ بے جیکار کرن گر اوتار پیر پیغمبر لالو، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ بے جیکار کرن کروڑ تیتیس دیوی دیو، سُرپت ایکا ایک منگ منگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ بے جیکار کھیل اپارا، بھیو کسے نہ آیا۔ بے جیکار سچ دوارا، سچکھنڈ ساچا اِک سہایا۔ بے جیکار تھر دربارا، شبدی ڈھولا راگ الایا۔ بے جیکار گرو اوتارا، گر منتر نام درڑایا۔ بے جیکار جگت بھنڈارا، ہر بھگتی ویس وٹایا۔ بے جیکار سرب سنسارا، آتم پر ماتم راہ وکھایا۔ بے جیکار پُرکھ نارا، نار کنت ونڈ ونڈایا۔ بے جیکار سرجنہارا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ بے جیکار جگ چوکڑی چار، کوٹن کوٹ کال بتایا۔ بے جیکار آتم پر ماتم دھار، دھرت دھول کرے شنوایا۔ بے جیکار زمیں اسمان، دو جہان رہے جس گانیا۔ بے جیکار گنگن منڈل کرن دھیان، برہمنڈ کھنڈ و بے ودھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے جیکار اِکو گھر سمجھانیا۔ بے جیکار آدگر، ہر سنگر راگ سنانیا۔ بے جیکار بانی دھر، دھر دی دھار آپ بندھانیا۔ بے جیکار اگئی سُر، راگ تال نہ کوئے سنانیا۔ بے جیکار آتم پر ماتم جائے جڑ، دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ بے جیکار چڑھائے ساچے گھر، آسو اِکو اِک وکھانیا۔ بے جیکار سری بھگوان جائے بھر، دُور نیڑ نہ کوئے رکھانیا۔ بے جیکار زرگن سرگن پئے لوڑ، لوڑیندا گھر ویکھ وکھانیا۔ بے جیکار چکائے مور تور، تور مور رہن نہ پانیا۔ بے جیکار گر کا شبد زور، جور زور نہ کوئے چٹرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو بے دئے سمجھانیا۔ بے جیکار دھر داناتا، پُرکھ اکال آپ جنانیندا۔ بے جیکار پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھانیندا۔ بے جیکار ساچی گاتھا، لیکھا لیکھ نہ کوئے سمجھانیندا۔ بے جیکار اگئی راتھا، رتھ رتھو اِکو اِک اکھوانیندا۔ بے جیکار سگلا ساٹھا، ساچا سنگ نبھانیندا۔ بے

جیکار پورا کرے گھانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ بے جیکار آد پُرکھ اپر میر، آد آد اُپائیا۔ نرگن نرگن رنج سویمبر، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ سرب کلا ہو بھر تمبر، سرب سوامی دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بے دے جنائیا۔ بے بولے آپ بھگوانا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ نرگن نرگن پھر بانا، بے پرواہ ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ سچ مکانا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جوتی نور نور مہانا، دیک دیا نہ کوئے دکھائیندا۔ پُرکھ اکال ساچا کاہنا، گوپی رُپ آپ ہو جائیندا۔ آد پُرکھ مرد مردانہ، ساچا ویس آپ دکھائیندا۔ سچ سُنجنی صاحب سلطانا، نرُور آسن لائیندا۔ ساچا حکم ڈھر فرمانا، ڈھر دی دھار آپ بندھائیندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، شہنشاہ اپنی کار کمائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل مہانا، مہربان آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کر پروانہ، نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ ایکنکار کرے سلانا، علیکم اپنے ہتھ دکھائیندا۔ آد نرنجن ہو پردھانا، سچ پردھاگی آپ کمائیندا۔ ابناسی کرتا دیکھے مار دھیانا، نیتز اکھ نہ کوئے جنائیندا۔ پاربرہم پر بھ گائے گانا، اُچی کوک کوک لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ آد پُرکھ پُرکھ ابناسا، اپنی کار کمائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ تماشا، شاہ پاتشاہ آپ پرگٹائیا۔ نرگن نرگن پاوے راسا، گوپی کاہن نہ کوئے دکھائیا۔ بے پرواہ اپنی پوری کرے آسا، آسا آسا وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اگم، اگمڑی کار کمائیندا۔ نرگن دھار آپے ہر جم، مات پت آپ اکھوائیندا۔ سو صاحب سوامی کرے کم، کرتا اپنی کار کمائیندا۔ نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، گودی گود نہ کوئے اٹھائیندا۔ نہ کوئی گھرے نہ لئے بھن، متوتن نہ کوئے وڈیائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، منڈل رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ اپنا بیڑا آپے بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ کر کھیل سری بھگون، ساچی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہائیندا۔ ساچا مندر ست دوارا، ست ستوادی آپ سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو اُجیارا، نرگن اپنی کار کمائیا۔ تخت نواسی شاہ سیکدارا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ اپنا ناؤں بول جیکارا، بے جیکار دے سمجھائیا۔ دوجا نہ کوئی میت مُرارا، سجن رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ سوہے مندر اک مینارا، گھر وسے بے پرواہیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناسی شاہو بھوپ بن رنگ رُپ کھیل کرے کرتارا، قُدرت رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا جانے نہ

کوئے شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈھولا اکو گانیا۔ ساچا ڈھولا گا جیکار، بے جیکار سنایا۔ ناؤں دھر آپ نرنگار، نرگن اپنا نام وڈیایا۔ تخت نواسی ہو سکدار، دھر فرمانا حکم جنایا۔ در درویش بن بھکھار، گھر اپنے اکھ جگیا۔ دیونہار سرجنہار، صاحب سلطان آپ اکھوایا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ نہ کوئی دسے مددگار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت صاحب چٹھ، نعرہ اکو اک سنایا۔ جس ویلے ساچے تخت چڑھیا، سچکھنڈ وٹی ودھایا۔ نرگن اپنا ناؤں پڑھیا، بے جیکار سنایا۔ نہ جنمے نہ کدے مریا، جنم مرن وچ نہ آئی۔ نر بے ہو کدے نہ ڈریا، بھو سر نہ کوئے رکھایا۔ اپنا پلو آپے پھڑیا، نرگن نرگن گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ بے جیکار بول جیکار، نرگن اپنا آپ سنایا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، بھکھک بھکھیا جھولی پانیدا۔ در درویش بن بھکھار، آسا آسا آپ پرگٹانیدا۔ دیونہار بن داتارا، انملڑی دات ورتانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرانیدا۔ ساچا کھیل کراواں گا۔ سچکھنڈ دوار سہاواں گا۔ سچ سنگھاسن اک اُپجاواں گا۔ تخت نواسی ڈیرہ لاواں گا۔ شاہو شاباشی آپ اکھواواں گا۔ نرگن جوت جوت پرکاشی، نور اُپجاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کماواں گا۔ ساچی کار کماواں گا۔ جوتی ناری آپ پرناواں گا۔ کنت کنتوہل سچ ہنڈھاواں گا۔ نرگن نرگن میل ملاواں گا۔ دپیک دیا اک جگاواں گا۔ تیل باقی نہ کوئی پاواں گا۔ پُرکھ ابناسی نام رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی رچنا اک رچاواں گا۔ ساچی رچنا اک رچاواں گا۔ سچ سہنجنی اک ہنڈھاواں گا۔ اپنی لکھ آپ سہاواں گا۔ سُنٹ ڈلارا اک اُپجاواں گا۔ شبدی نام دھراواں گا۔ رُپ ریکھ نہ کوئے دکھاواں گا۔ وار تھت نہ کوئے سمجھاواں گا۔ کر ہت میل ملاواں گا۔ مات پت آپ بن جاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد اپنی کل رکھاواں گا۔ آد اپنی کل رکھاواں گا۔ نرگن ہو کے ویس وٹاواں گا۔ نار کنت اک ہنڈھاواں گا۔ رنگ بسنت آنت چڑھاواں گا۔ بے آنت دھار چلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ اپنی کار کماواں گا۔ سچکھنڈ کار کماواں گا۔ سُنٹ ڈلارا گود اٹھاواں گا۔ شبدی نام اُپجاواں گا۔ سر اپنا ہتھ لکاواں گا۔ سمرتھ پُرکھ اکھواواں گا۔ مہر نظر رکھاواں گا۔ دیر کوئی نہ لاواں

گا۔ ہو دلیر حکم سناواں گا۔ شہنشاہ اک ہو جاواں گا۔ سیس اپنے تاج ٹکاواں گا۔ پنچم روپ وٹاواں گا۔ ساچا سکھ اک اُچاواں گا۔ نہ مانس نہ مانٹھ،
 دھار دھار وچوں درڑاواں گا۔ رکھ اپنی گکھ، گود اک وڈیاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ ساچا اک وساواں
 گا۔ سچکھنڈ ساچا میرا وسیگا۔ پُت میرا اکو ہسیگا۔ دوئے جوڑ چرنی ڈھٹھیگا۔ صاحب دیال پت رکھیگا۔ مارگ اکو اپنا دسیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے ساچے تخت بہہ کے ہسیگا۔ سُت دلارا اک اُچاواں گا۔ اکو اپنا نام سمجھاواں گا۔ مہر نظر اک اُٹھاواں
 گا۔ سچکھنڈ ونڈ ونڈاواں گا۔ اندر مندر اک سہاواں گا۔ تھر دربارا ناؤں دھراواں گا۔ بالے نکے وچ بہاواں گا۔ بچھے اپنا ہتھ رکھاواں گا۔ ساچے حصے
 آپ ونڈاواں گا۔ بن لکھے لیکھ سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہسہرا اک درڑاواں گا۔ سچ سنہسہرا اک درساواں گا۔ سُت
 دلارے آپ اُٹھاواں گا۔ ہٹ و نجاوے اک دکھاواں گا۔ وڈ بھنڈارے نظر ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا
 اک درساواں گا۔ سُت دلارا اُٹھیگا۔ پر بھ صاحب سچا ٹھیگا۔ چرنی ڈھیہہ کے منگ اکو پچھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ستگر صاحب اکو بلیگا۔ صاحب ستگر اکو بولیگا۔ زرویر تول تولیگا۔ تھر گھر دا کُنڈا کھولیگا۔ آد جگاد کدے نہ ڈولیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، زرگن زرگن اندر مولیگا۔ زرگن اندر، زرگن دھار چلاواں گا۔ سچکھنڈ اندر، تھر گھر اک وساواں گا۔ سُت دلارا شبد بہاواں گا۔ نام جیکارا اک
 سناواں گا۔ بے جیکار وست امولک جھولی پاواں گا۔ کر پیار سیوا لگاواں گا۔ ساچی دھار درساواں گا۔ زراکار زرنکار زرویر رنگ رنگاواں گا۔ اجونی رہت
 بے پرواہ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک لگاواں گا۔ ساچی سیوا اک لگائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائیگا۔ شبدی سُت راہ دکھائیگا۔
 ابناسی اچت ویکھ دکھائیگا۔ تھر گھر رت سہائیگا۔ پتا پت ویس وٹائیگا۔ سچ آدیش اک سنائیگا۔ زرنیش حکم منائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بھیو ابھیدا آپ گھلائیگا۔ بھیو ابھیدا آپ گھلاویگا۔ سُت دلارے حکم جناویگا۔ زرگن اپنی کار کماویگا۔ ویس انیکا روپ دھراویگا۔ وشنوں اپنا انگ بناویگا۔
 نام مردنگ وجاویگا۔ بے جیکار الاویگا۔ سیوادار سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہاویگا۔ وشنوں وشنو اُٹھیگا۔ زرویر

کدے نہ لگیگا۔ بے جیکار ڈھولا اِکو بگیگا۔ شبد سُت دُارا بچھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحبِ سلطان دینِ دِیال
 اک اِکلا آپے لُٹیگا۔ اک اِکلا لٹ مچائیگا۔ لُٹنہارا نظر نہ آئیگا۔ سب کچھ اپنے ہتھ دکھائیگا۔ وِشنوُن نیتز نین اُٹھائیگا۔ نیناں نیر وہائیگا۔ دوئے جوڑ واسطہ
 پائیگا۔ تیری لوڑ تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیگا۔ زرگن زرگن نال جوڑ، سرگن سرگن ونڈ ونڈائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ وچولا اک بنائے گا۔ سچ وچولا آپ بناویگا۔ شبد سُت اک اُٹھویگا۔ اُجل مکھ آپ کراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار
 آپ درڑاویگا۔ ساچی کار وشو دھار، وِشن کرے جنائیگا۔ چرن کول کول پیار، کول نین نین درسائیگا۔ پر م پُرکھ بے پرواہ پاربرہم بے آنت کھیل کرے
 اگم اپار، اتھاہ بخشے اک سرنائیگا۔ دیونہار وست اپار، کھولنہار ہٹ بازار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وِشنوُن اِکو اک جنائیگا۔
 وِشنوُن کھول اکھ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ زرگن دھار ویکھ پرتکھ، پارکھو اپنی پرکھ کرائیندا۔ آد جگادی سدا وکھ، دکھری کار کمائیندا۔ جس بھاوے
 تس لئے رکھ، دُوجا کوئے رہن نہ پائیندا۔ تیرا کھولے ترے بھون دھنی ہٹ، ونج ونجارا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سُن سندیسہ سری بھگوان، وِشنوُن سیس جھکائیگا۔ بن یاچک منگے دان، دوئے جوڑ پیا سرنائیگا۔ کرپا کر ہر مہربان،
 مہر نظر اُٹھائیگا۔ ہوں بالک بال انجان، تیری سار کوئے نہ آئیگا۔ توں صاحبِ سچا سلطان، بے آنت تیری شہنشاہیگا۔ تیرا حکم وڈ بلوان، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیگا۔ ہوں بردا تیرا غلام، چرن دھوڑی منگ منگائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وِشنوُن اِکو گن سمجھائیگا۔ وِشنوُن سُن
 کر دھیان، صاحبِ دِیال آپ سمجھائیندا۔ تیرا تیرا اک گیان، منتر منتر آپ درڑائیندا۔ تیرا تیرا اک دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیندا۔ تیرا تیرا
 اک مکان، چرن کول کول جنائیندا۔ تیرا تیرا اک نشان، چرن دھوڑی سچ نشانہ اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، بے پرواہ دیا کمائیندا۔ بے پرواہ دیونہارا، اپنی دیا کمائیندا۔ وِشنوُن اُٹھ ویکھ بھنڈارا، بے پرواہ رہیا سمجھائیگا۔ چرناں نال چرن رگڑ کیتا کھیل اپارا، دھوڑی
 دھوڑ نظر کسے نہ آئیگا۔ امرت وہے ٹھنڈی دھارا، وِشنوُن بوند بوند ٹپکائیگا۔ رس پیا اگم اپارا، مٹھت رُپ نہ کوئے دکھائیگا۔ زرگن زرگن کر اُجیارا، زراکار

کرے رُشنائیا۔ سر سرور ٹھنڈا ٹھارا، کول کول دئے وڈیائیا۔ سر سر کر پیارا، سار ہر جو رہیا پائیا۔ نر نر کھیل کرتارا، نر نرائن رہیا جنائیا۔ ونج ونج وپارا،
 گھر ہٹ ہٹ گھلائیا۔ برہم برہم کر پسارا، برہم دیونہار وڈیائیا۔ دھواں دھار ہو اجیارا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی کار
 کمائیا۔ شکر دے اک سہارا، شکر سرب رہیا گوائیا۔ تئاں وچولا ایکنکارا، شبدی دھار کرے کُٹمائیا۔ ساچا سوہلا سنائے سناونہارا، گیت اکو اک گائیا۔ بے
 بے کرو اکو وارا، تئاں کرے آپ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشن برہما شو دیوے سمجھائیا۔ وشن برہما شو کرو بے، سچکھنڈ
 نواسی آپ اکھوائیندا۔ آد جگاد پُرکھ ابناسی اکو رہے، دُجا رہن کوئے نہ پائیندا۔ جو اُتجے سو ہووے کھے، کھہڑا آنت آپ بھُھڑائیندا۔ پُرکھ اکال جو
 چرنی ڈھے، تِس اپنا میل ملائیندا۔ سو کہنا جو پرہ رہیا کہہ، دُجا اکھر نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے جیکار آپ
 جنائیندا۔ وشن برہما شو بے جیکار گاؤندے، گا گا شکر منائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار دھیان لگاؤندے، ایشٹ دیو اک منائیا۔ پر م پُرکھ اک مناؤندے، دُوجی
 اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا درڑائیا۔ وشن برہما شو بے جیکار گا، پرہ اگے کری
 عرضوئیا۔ سو پُرکھ نر نجن دے سمجھا، کی تیری وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نر نجن اپنا پردہ دے اٹھا، کھ نقاب نہ کوئے رکھائیا۔ ایکنکار اپنا مندر دے دکھا، جس
 گھر وسیں آسن لائیا۔ آد نر نجن اپنا دیپ کر رُشنا، جوتی جوت ڈمگائیا۔ سری بھگوان اپنا تخت دے جنا، جس اُپر تھم سنائیا۔ ابناسی کرتے اپنا لیکھا دے
 پڑھا، جو بن اکھراں رہیا بنائیا۔ پار برہم پرہم اپنی ونڈ دے جنا، جو حصے رہیا پائیا۔ وشنوں تیرے اُتوں فدا، اپنا آپ نہ کچھ رکھائیا۔ برہما رووے مارے
 دھاہ، نیتزئیناں نیر وہائیا۔ شکر منہ دے بھار ڈگا آ، کھلڑے کیس رہیا دکھائیا۔ تیرا ناؤں تیری بے جیکار تڈھ بن کوئی نہ سکے گا، صفتی صفت نہ کوئے
 صلاحیا۔ مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک لکا، لکا مستک چرن دھوڑی لائیا۔ ساچا مارگ دے سمجھا، دھندا اکو اک دکھائیا۔ تُوں بخشنا بے پرواہ،
 بخشش تیرے ہتھ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا ڈھولا سچا گائیا۔ تیرا ڈھولا سچا گاواں گے۔ پرہم لکھ لکھ شکر
 مناواں گے۔ در تیرے لکھ جگاواں گے۔ ہو دکھ نہ راہ دکھاواں گے۔ جس ویلے بھانڈے ہوون سکھ، تیرے در تون منگن آواں گے۔ تُوں لچ پت

لئیں رکھ، در تیرے واسطہ پاواں گے۔ ساڈے پردے لئیں ڈھک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ساچی کار اک
 کماواں گے۔ وشن برہما شو ساچی سیو کماؤ گے۔ ترے گن مایا نال رلاؤ گے۔ تیخ ت اپنی گنڈھ پاؤ گے۔ لکھ چوڑا سی گھاٹت گھڑ دکھاؤ گے۔ انڈج جیرج
 اُتبیج سیتیج ونڈ ونڈاؤ گے۔ چارے کھانی رنگ رنگاؤ گے۔ تن کایا ماٹی ہٹ چلاؤ گے۔ دوئے جوڑ سیس جھکاؤ گے۔ منگ اکو پھیر منگاؤ گے۔ زرگن سرگن ناتا
 جوڑ جڑاؤ گے۔ من مت بُدھ داتا جھولی پاؤ گے۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا رنگ رنگاؤ گے۔ گھر گھر وچ ونڈ ونڈاؤ گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوڑا سی کھیل کھلاؤ گے۔ لکھ چوڑا سی کھیل کھلیگا۔ زرگن سرگن میل میلگا۔ لیکھا جان سجن سہیلے دا، بھيو چکے
 گرو چیلے دا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ ویکھو اک نویلے دا۔ رنگ نویلا اک دکھائیگا۔ لکھ چوڑا سی راہ
 چلائے گا۔ وشن برہما شو سیو کماؤ گے۔ دھر فرمانا حکم منائیگا۔ ساچا رانا اک ہو جائیگا۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیگا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھائیگا۔ ستجگ تریتا
 دواپر کھج گنڈھ پوائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیگا۔ پر بھ ساچا کھیل کراویگا۔ ترے گن سیوا اک لگاویگا۔ شبد
 وچولا وچ رکھاویگا۔ جگ جگ ڈھولا راگ الاویگا۔ ساچا سوہلا اک اُپچاویگا۔ بن تولا پھیرا پاویگا۔ انمولا ہٹ دکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا کھیل اک درساویگا۔ ساچا کھیل اک دسیگا۔ لکھ چوڑا سی اندر وسیگا۔ آتم پر ماتم پریتی پھسیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو
 اپنے ہتھ رکھیگا۔ بھيو اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت برہمنڈ کھنڈ پُری لوء سورج چن چکاواں گا۔ گنگن منڈل ویکھ دکھاواں گا۔
 دھرت دھول اُپچاواں گا۔ پون پانی سماواں گا۔ اگنی ہون کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اک درساواں گا۔ ساچا لیکھا
 اک درساواں گا۔ وشن برہمے آپ سمجھاواں گا۔ جگ چوکڑی ویس وٹاواں گا۔ گر اوتار نام دھراواں گا۔ دھر سندیسہ آپ سناواں گا۔ جگت و دیا ونڈ ونڈاواں
 گا۔ اکھر وکھر کر دکھاواں گا۔ گر گر اپنی گنڈھ پواواں گا۔ بودھ اگادھ بھيو جناواں گا۔ نام ناد اک سناواں گا برہم برہماد ویکھ دکھاواں گا۔ بن سوانگی سوانگ
 رچاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کھج آپ ہنڈاواں گا۔ چارے ویداں گنڈھ پواواں گا۔ پُران اٹھاراں رنگ رنگاواں گا۔ چھ شاستر چند چکاواں گا۔ سمرت اپنا

صمیم درساؤں گا۔ گیتا گیان ترمیم کراؤں گا۔ شان عظیم اک دکھاؤں گا۔ سچ تعلیم پھیر پڑھاؤں گا۔ غنی غنیم رام رحیم ویس وٹاؤں گا۔ کر تقسیم ونڈ
ونڈاؤں گا۔ ہو حسین نین مٹکاؤں گا۔ جانشین سرب اکھاؤں گا۔ پیشین حکم اک جناؤں گا۔ بے زبان زبان نہ کوئے ہلاؤں گا۔ سچ کلام اک پڑھاؤں گا۔
امام اکو اک دکھاؤں گا۔ مقامے حق ڈیرہ لاؤں گا۔ حقیقت اپنے ہتھ جناؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک مناؤں گا۔ ساچا
حکم اک مناواں گا۔ جگ جگ اپنا ویس وٹاواں گا۔ سبج تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھاواں گا۔ تیئی اوتار گنڈھ پواواں گا۔ بھگت اٹھاراں روگ گواواں
گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ کوک جناواں گا۔ چوڈاں لوک وڈیاواں گا۔ چوڈاں طبق بھواواں گا۔ سبق اپنا اکھر پڑھاواں گا۔ الف یے پندھ مٹکاواں گا۔
زرگن دھار دھار جناواں گا۔ کر کرتا ہو تیار، ترے گن اپتا ترے بھون دھنی اپنا حکم مناواں گا۔ گر شبدی ٹھانڈا سیتا، سنگر بھيو چکاواں گا۔ سرگن ساچا
ریتا، نانک روپ دکھاواں گا۔ گوہند مٹر میتا، ایکا گنڈھ پواواں گا۔ جگ چوکڑی تپے انگیٹھا، اگنی گنڈھ دکھاواں گا۔ اپنا کھیل رکھاں انڈیٹھا، چارے بانی
صفت صالاحواں گا۔ شوڈوالے مندر ٹھا کر دوارے بنا مسیتا، گروڈوارے ونڈ ونڈاواں گا۔ لیکھا جان ہست کیٹا، اوچ نیچاں ویکھ دکھاواں گا۔ جگ چوکڑی
جگت بغیچہ، بن کے مالی سیو کماواں گا۔ سچ بھنڈاری بھر کے اپنا کھسیا، وست اموک اک ورتاواں گا۔ ناؤں دھر جگت جگدیشا، جگدیشر اپنی کار کماواں
گا۔ سیس سوہے تاج سیسا، صاحب سنگر ونڈ ونڈاواں گا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیتا، نیتیاں نیتیاں ناؤں دھراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
بے جیکار اک کراواں گا۔ وشن برہما شو سیو کماؤگے۔ ترے پنچ راہ دکھاؤگے۔ زرگن سرگن دھار گنڈھ پاؤگے۔ گر اوتار جگ اُپجاؤگے۔ گفتر اک
سمجھاؤگے۔ رفتار اک بناؤگے۔ سکدار اک سمجھاؤگے۔ بن برخوردار سیس جھکاؤگے۔ نو سو چورانوئے چوکڑی جگ دھر دا حکم نہ میٹ مٹاؤگے۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر اکو اک درساؤگے۔ در گھر اکو اک درساواں گے۔ پر بھ تیرا درشن پاواں گے۔ دوجی منگ
نہ کوئے منگاواں گے۔ کون ویلا کون وقت دیکھئے جگت، تیرا ڈھولا اکو گاواں گے۔ توں نظری آسیں فقط، فکر ہو سب گواواں گے۔ کس دھاروں
آویں پرت، پاربرہم در تیرا اک درساواں گے۔ ساڈے نال کر لے لکھت پڑھت، جس ویلے تیرا درشن پاواں گے۔ کوئی منگیں نہ ساتھوں دھرت،

تیرا مُفت ہٹ چلاواں گے۔ ساڈے سروں نہیں لہنا قرض، مقرُض تیرے اکھواواں گے۔ تُوں پورا کریں فرض، بن گولے تیری سیو کماواں گے۔
تُوں دسیا تال دسی طرز، بے جیکار تیرا راگ الاواں گے۔ تُوں مئیں ساڈی عرض، آرزو تیرے آگے لکاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرا دیکھن آواں گے۔ گھر ساچا سچ دکھاواں گا۔ در دروازہ اک کھلاواں گا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ لنگھاواں گا۔ گر
اوتار سیو لگاواں گا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ پار کراواں گا۔ اکو نجا بونجا اپنی گود بہاواں گا۔ کھیل شترنجا اک کھلاواں گا۔ ست رنگا روپ وٹاواں گا۔
مردنگا نام وجاواں گا۔ برہمنڈاں کھنڈاں آپ اٹھاواں گا۔ جیرج انڈاں دیکھ دکھاواں گا۔ اُتبیج سیتج پردہ لاہواں گا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاواں گا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھید ابھید کھلاواں گا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ لنگھیگا۔ پر بھ اپنا لہنا منگیگا۔ دیکھے حال بُکھھے
نگے دا۔ لکھ چوراسی مانس بندے دا۔ جیو جنت کوڑے دھندے دا۔ لیکھا چکے چنگے مندے دا۔ مل پوے وشن برہما شو پر بھ دے گائے چھندے دا۔ اکو
شبد سچا نال ہنڈیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورے سربنگے دا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ پنڈھ مکاواں گا۔ نرگن زوریر
ہو کے آواں گا۔ نہکلنک ناؤں رکھاواں گا۔ جوتی نور نور چکاواں گا۔ شبدی راگ الاواں گا۔ لوک مات دیکھ دکھاواں گا۔ سچکھنڈ دوار بناواں گا۔ سچ
سنگھاسن اک سہاواں گا۔ پُرکھ ابناسن ہو کے ڈیرہ لاواں گا۔ سیس تاج اک لکاواں گا۔ دو جہاناں راج کماواں گا۔ جگت سماج دیکھ دکھاواں گا۔ جن
بھگتاں لاج اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ سچ سمگری رچ کے ساچا کاج، ساچا تھم اک سناواں گا۔ دو جہاناں بیڑا چلے جہاز، چپو اپنا نام لگاواں گا۔ نرگن سرگن
پئے سانجھ، سانجھا پیر اک اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی وچھڑے اکٹھے کر بہاواں گا۔ نو سو
چورانوے چوکڑی جگ بیتیگا۔ لیکھا چکے مندر مسیتے دا۔ لہنا مکے تپے انگیٹھے دا۔ لیکھا چکے کوڑے ریٹھے دا۔ دیکھنا کھیل بیس بیسے دا۔ ناؤں چلے اک
جگدپتھے دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو چکے خالی کھیسے دا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ پینڈا مگیگا۔ سری
بھگوان کدے نہ لگیگا۔ وشن برہما شو تہاڈا شیر اکو بگیگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں بچھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ہو کے اکو

اُٹھیگا۔ نرگن ہو کے آواں گا۔ آدی دھار چلاواں گا۔ شبدی گنڈھ پواواں گا۔ سوہنگ ونڈ ونڈاواں گا۔ آتم پر ماتم چند چکاواں گا۔ سرب بخشند اکھواواں
 گا۔ اک انند اُپجاواں گا۔ پرمانند سماواں گا۔ جگ چوکڑی نام ویکھ وکھاواں گا۔ دین مذہب پھول بھلاواں گا۔ ذات پات پردہ لاہواں گا۔ من مت نار
 کمذات سستی اُٹھاواں گا۔ دے بھگتاں اپنی دات، داتا دانی اک ہو جاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جیہڑے پڑھائے اپنی جماعت، اپنا اکھر پھیر وکھاواں گا۔
 پھیرا پا کے گئے کائنات، کلمہ نبی نبی جناواں گا۔ تیج ت پائی وفات، فتوے سب دے اُپر درساواں گا۔ کلمہ کلام لکھ لکھ گئے حالات، اصل حال نہ کسے
 وکھاواں گا۔ حرف بحر دس کے گئے نال قلم دوات، بن قلم شاہی اپنا نام جناواں گا۔ گر اوتار لیکھا دسدے گئے بوہ بدھ بھانت، بھانا سب دے سر
 رکھاواں گا۔ لیکھا لکھ لکھ گئے اندر قنات، پردہ اوہلا اک جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھاواں گا۔ نو نو چار
 دہائی پائیگا۔ نو کھنڈ نظر کوئے نہ آئیگا۔ نو در دھیر نہ کوئے دھرائیگا۔ چوتھے گھر نہ کوئے ملایگا۔ نو سو چورانوے چوکڑی پنڈھ نہ کوئے وکھائیگا۔ چوکا چار
 کُنٹ نین اُٹھائیگا۔ نایا نوکا اک چلائے گا۔ نایا نو در در روٹا پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو نو چار ویکھ وکھائیگا۔ نو نو چار ویکھن
 آویگا۔ پر بھ اپنا ویس وٹاویگا۔ وشن برہما شو لیکھ جناویگا۔ مچھ داہری کیس نہ کوئے دساویگا۔ وسنہارا ساچے دیس، دیس دسنتر اک وڈیاویگا۔ آد جگاد رہے
 ہمیش، جگ جگ اپنی کار کماویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نہ پایا بھیت، ابھید اپنا آپ کھلاویگا۔ نیر روندے گئے ملا شیخ، پنڈت پاندھا سرب گرلاویگا۔ جن
 بھگتاں کرے ہیبت، ہتکاری پھیرا پویگا۔ رت سُنہنجی رکھے چیت، بھل بھلاوڑی آپ مہکاویگا۔ کلج انتم کھیلے کھید، کھڈاری اکو نظری آویگا۔ لکھ
 چوراسی بھیڑے بھیڑ، راو رنک ٹکر لگاویگا۔ لکھ چوراسی کوڑی کریا دھرم رائے دا بنیا ہیڑ، منمکھ مورکھ موڑھ اجڑ اک وکھاویگا۔ بیس پیسا ہر جگدیشا نرگن
 آد جگاد اپنی کرنی نہ لائے دیر، کرتا اپنی کار کماویگا۔ جگ چوکڑی لیاوے پھیر پھیر، کولہو چلی چک بھواویگا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج رکھے گھیر، گھیرا
 اپنے نام رکھاویگا۔ بن بھگتاں کسے اتے نہ کرے مہر، رائے دھرم ہتھ سرب پھڑاویگا۔ پنڈھ مکائے نیرن نیر، دُور دُراڈا چل کے آویگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ سچھنڈ دوار سہاواں گا۔ بھگت دوار وڈیاواں گا۔ سچ سگھاسن ڈیرہ

لاواں گا۔ پُرکھ ابناسن نام وڈیاواں گا۔ پرتھی آکاشن بھو چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ ورتاواں گا۔ پر بھو جب
 اپنی کل ورتائینگا۔ کی کی کھیل دکھائینگا۔ کون دھام ڈیرہ لائینگا۔ کون کھیڑامات وڈیائینگا۔ کون جیڑاکٹ دکھائینگا۔ کون گیڑا آپ دوامینگا۔ کون بیڑا
 بٹھ چلائینگا۔ کون میرا تیرا تیرا میرا گھر وسائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلے دیا کمائینگا۔ جس ویلے
 انتم آواں گا۔ زرگن نوری جوتی جامہ پاواں گا۔ گر اوتاراں لیکھا پور کر اواں گا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا، گنڈھ پواواں گا۔ وید ویاسا رنگ رنگاواں گا۔
 عیسیٰ آشا پور کر اواں گا۔ محمد بھروسا اک جناواں گا۔ امام اماماں وڈا کھواواں گا۔ نام داماں اک وجاواں گا۔ سچ کلام اک پڑھاواں گا۔ بچھلا نظام سرب
 بدلاواں گا۔ سچ اسلام اک سمجھاواں گا۔ پیغام اک پرگٹاواں گا۔ نگر کھیڑا اک وساواں گا۔ سمبل ڈیرہ لاواں گا۔ نانک لیکھا لیکھ جناواں گا۔ سوہنگ
 ڈھولا گاواں گا۔ بھرم بھلیکھ کڈھاواں گا۔ ساچا دیس وساواں گا۔ نر نریش ہو جاواں گا۔ نیتز لوچن پیکھ، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھاواں گا۔ جنہاں گوہند
 کریا ہیبت، تنہاں اپنا میل ملاواں گا۔ اندر وڈ کے دستاں بھیبت، ڈونگھی کندر پھول پھلاواں گا۔ سچ سہنجی ماناں سچ، رنگ رنگیلا اک رنگاواں گا۔
 نام سنیہہڑا کو بھیج، آتم پر ماتم گنڈھ پواواں گا۔ جوتی چمکے نوری تیج، سورج چند نین شرماواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک
 وساواں گا۔ گھر ساچا اک وساواں گا۔ سچ سنگھاسن ڈیرہ لاواں گا۔ ساڈھے تن ہتھ مان دواواں گا۔ گوہند شبدی ونڈ ونڈاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ
 دکھاواں گا۔ گجری چند چند چکاواں گا۔ تیر کمند نام جناواں گا۔ پری انند انند وساواں گا۔ بھگت بھگوان ڈھولا گاواں گا۔ بن وچولا سیو کماواں گا۔ پردہ
 اوہلا سرب اٹھاواں گا۔ مولا ہو کے ہر گھٹ نظری آواں گا۔ کایا چولا اک بدلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا
 مندر اک سہاواں گا۔ ساچا مندر اک سہائینگا۔ سری بھگوان ڈیرہ لائینگا۔ تینی اوتار در بلائینگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دُر ڈراڈا سیس جھکائینگا۔ دس گرو جوت
 چکائینگا۔ بھگت اٹھاراں دھیان لگائے گا۔ چار جگ دی کیتی سرب دکھائینگا۔ دین مذہب پردہ لایینگا۔ ڈردا سر نہ کوئے اٹھائینگا۔ مردا جیو نہ کوئے ترائینگا۔
 بردا گلے نہ کوئے لگائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم پھیرا پائینگا۔ کلجگ انتم پھیرا پائینگا۔ سچ دربار اک لگاویگا۔ گر اوتاراں پیر

پینغمبراں لوک مات آپ دکھاویگا۔ دین مذہب جگت جماعت، جھگڑا گھر گھر اک ونداویگا۔ دسے سچ نہ کوئی ساتھ، جوٹھ جھوٹھ سرب پرناویگا۔ گر کی گائے کوئی نہ گاتھ، رسنا جہوا سرب ہلاویگا۔ دھوڑی مستک نہ لائے کوئے ماتھ، جوت للاٹ نہ کوئے جگاویگا۔ سادھ سنت کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وکن ہاٹ، ہر کاہٹ نہ کوئے کھلاویگا۔ آشا ترسنا نوآناٹ، من واسنا ناچ نچاویگا۔ دھیرج کوئی نہ دسے سات، ست دھرم نہ کوئے رکھاویگا۔ نار کنت نہ کوئے جت، ویسوا روپ سرب بناویگا۔ دھی بھین کوئی نہ رکھے پت، پتا پتر نہ کوئے شرماویگا۔ کلجگ سب دا توڑے ہٹھ، دھیرج دھیر نہ کوئے بندھاویگا۔ کایا خالی ہوئے مٹ، نام ہری گھر نہ کوئے وساویگا۔ گھر گھر اُتجے من مت، منوآ اپنا ڈنک وجاویگا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسواویگا۔ سب دی دھرم وراثت ہونی فک، حقدار نظر کوئے نہ آویگا۔ گر اوتار پیر پینغمبر گواہی دینوں پچھے جانے ہٹ، اگے ہونہ کوئی بچھداویگا۔ اُچے مندر جانے ڈھٹھ، دھولر نظر کوئے نہ آویگا۔ نو کھنڈ پر تھی گھر گھر وجے سٹ، ٹھوکر ہر جو آپ لگاویگا۔ کایا چیتھڑ جائے پھٹ، پیٹی نام نہ کوئے بندھاویگا۔ اوس ویلے وشنوں تیرے خالی ہون ہٹھ، تیرا بھنڈارا نظر کسے نہ آویگا۔ برہے دی رہے نہ برہم مت، چوڑاں و دیا مول نہ کوئے جناویگا۔ شکر ترسول بہے سٹ، جٹا جوٹ نیر نین نیر وھاویگا۔ اوس وقت کسے دارہے نہ ہٹھ، پر بھ سب داماں گواویگا۔ من کا منکا نام نام جگ چوکڑی جو رہے رٹ، رٹا سب دا آپ مکاویگا۔ اکو کھولے سمر تھ ہٹ، پردہ اوہلا آپ چکاویگا۔ گر اوتار پیر پینغمبر سارے منگن کر کے اگے ہٹھ، سجدہ سیس سرب جھکاویگا۔ کرپا کر پڑھ سمر تھ، تیری اوٹ سرب تکاویگا۔ سری بھگوان مارگ دیوے دس، دو جہان آپ سمجھاویگا۔ سوہنگ جاپ جپو ہس ہس، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آویگا۔ گر اوتار پیر پینغمبر کہن پر بھ اسیں تیرے ہوئے وس، وس ساڈا نہ کوئی جاویگا۔ لوک مات آئے نٹھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک جناویگا۔ گر اوتار پیر پینغمبر درتے آون گے۔ دوآ صفر وندا ونداؤن گے۔ زرگن زرگن سرگن سرگن ہوئے دو، زیرو اپنا آپ جناؤن گے۔ زرویر زرا زرموہ، موہ تیرے نال ودھاؤن گے۔ چرن کول کول چھوہ، شہنشاہ اپنے انگ لگاؤن گے۔ تیرے جوگے گئے ہو، ہوکا دے دے مات سناؤن گے۔ اپنا دے دے ڈھوآ ڈھو، جھولی خالی سرب بھراؤن گے۔ نیر نیناں نیناں رو، نیر نیر نیر وھاؤن گے۔

تُدھ بن نظر نہ آئے کو، کوٹ قلعے گڑھ اِکو چرن کول تکاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ڈھولا اِکو گاؤن گے۔ ساچا ڈھولا سب نے گاؤنا اے۔ کلجگ انتم وقت سہاؤنا اے۔ سوہنگ رُپ ہری ہر درساؤنا اے۔ چارے گنت ڈنک وجاؤنا اے۔ نرگن دھاروں اُٹھ، سرگن آپ اُٹھاؤنا اے۔ جن بھگتاں اُپر تھ، رُٹھیاں آپ مناؤنا اے۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ سچکھنڈ دوار جو رہیا لگ، تس اپنا رُپ پرگٹاؤنا اے۔ شیر ہو کے پئے بک، بھبک اپنے نام سناؤنا اے۔ سٹ شبدی رکھیا لگھ، لگھ اپنی ہری کراؤنا اے۔ وشن برہما شو سکھنا رہے سکھ، سکھاں سکھدیاں وقت سہاؤنا اے۔ بیس بیسے پینڈا رہیا تک، پاندھی نظر کوائے نہ آؤنا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، جھک جھک سیس سرب جھکاؤنا اے۔ سارے کہن ساڈے کول نہیں کچھ، کوشلیا پُت رام رام وچ سماؤنا اے۔ نہ جانے نند جسودھا سٹ، نندن چندن چند چاندنی وچ چکاؤنا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ دی گودی بیٹھے لگ، لگیاں پھیر باہر کڈھاؤنا اے۔ بن نانک کوئی نہ سکے بُجھ، سچکھنڈ دوار آ، درس کسے نہ پاؤنا اے۔ بن کبیر جائے نہ تھ، بن نانک انگ نہ کسے لگاؤنا اے۔ بن گوہند کسے نہ بنائے پُت، سٹ دُلا رانہ کسے جناؤنا اے۔ کلجگ انتم سوہی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکاؤنا اے۔ کرے کھیل بن کایا بُت، پنج تت نہ کوائے دکھاؤنا اے۔ سنگھ شیر ہو کے بک، نام ڈنکا اِک وجاؤنا اے۔ سنت سہیلے گودی چک، آپ اپنے رنگ رنگاؤنا اے۔ وشنوں چرنی ڈگ کے رہیا بُجھ، پر بھ کی کی نام جپاؤنا اے۔ نو نو چار بیٹھا رہوں چپ، تیرا بھو نہ کسے سمجھاؤنا اے۔ جے کوئی ویکھے و سیں اندھیرا گھپ، نور چند نہ کوائے چکاؤنا اے۔ کیٹری دھاروں رہوں اُٹھ، پردہ اپنا آپ لاہنا اے۔ کون کوائے رکھیا پُت، سٹ دُلا رانال ملاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سمجھاؤنا اے۔ وشنوں سچ سچ سمجھاواں گا۔ کایا کچ لیکھ مُکاواں گا۔ سمبل کھیڑے جاواں وس، گوہند پُت اِک اُٹھاواں گا۔ نر ویر ہو کے پواں ہس، نر اکار کھیل کراواں گا۔ جن بھگتاں جاواں وس، ڈھولا راگ اِک پرگٹاواں گا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، نام امولک اِک ورتاواں گا۔ نرگن ہو کے وساں گھٹ گھٹ، گرہ مندر ڈیرہ لاواں گا۔ لیکھا چکاواں دھنے جٹ، جٹ لیکھے اپنے پاواں گا۔ گوہند لگا پچھلا پھٹ، بن شبدی درد ونڈاواں گا۔ جوتی نور لٹ لٹ، اگم جوت درساواں گا۔ لوک مات ہو پرتکھ، پاربرہم اکھواواں

گا۔ لکھ چوڑا سی بھانڈے کر کے سکھ، سکھنی ہانڈی اک چڑھاواں گا۔ گرگھ سنت سہیلے سجن رکھ، بن راکھا سیو کماواں گا۔ بھگتاں کھواں اپنی اکھ،
 جگت لوچن بند کراواں گا۔ وشنوں تینوں مارگ دس، سیوک تیری سیو جناواں گا۔ غریب نماںیاں دینا حق، شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ بھکھے ننگے
 لوک مات پر بھ توں گئے اک، دکھیاں درد آپ ونداواں گا۔ ہوئے ہنگتا روگ کٹ، ساچی سنگت وچ ملاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون نٹھ،
 گرگھیاں وچ بہاواں گا۔ سارے مل کے اک دوجے داگون جس، سوہنگ ڈھولا اک پڑھاواں گا۔ آگے میری پیری سب دی ہوئی بس، گدپدار گدی
 اتوں سارے لاہواں گا۔ شاہ سلطاناں نکیل پانک، چاروں گنٹ آپ بھواواں گا۔ سب دا کھیڑا ہوئے بھٹھ، بھٹھی اکو اک تپاواں گا۔ کلج مندر جائے
 ڈھٹھ، ستجک محل پھیر بناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، وشنوں تینوں اکو بے سمجھاواں گا۔ وشنوں تیری بے دا
 اکو مل، انملڑا آپ پوانیندا۔ برہے تیرا توله تول، تونہارا آپ اکھوانیندا۔ شکر تیرا پردہ کھول، اندر مندر بھیو چکانیندا۔ نو نو چار بیٹھارہے اڈول، گر
 اوتار پیر پیغمبر لوک مات حکم منایندا۔ کلج انت سری بھگونت پرگٹ ہوئے اُپر دھول، دھرت دھول ویکھ دکھانیندا۔ آد کیتا سچا قول، انت اپنا پور
 کرائیندا۔ نہ کوئی میٹے رتی چول، میٹنہارا نہ کوئے اکھوانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام سچ وڈیانیندا۔ وشنوں ناواں اک جیکار،
 سری بھگوان آپ جنائیا۔ زرگن سرگن سچ پیار، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ پاربرہم برہم دئے ادھار، جوڑی جوڑا اک رکھائیا۔ ایش جیو کر اجیار، جگدیش
 ہوئے سہائیا۔ کوٹن نام جگت اچار، صفتی صفت صلاحیا۔ سچا نام اک کرتار، زرگن داتا دئے سمجھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 پر بھو جیکار، چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر یاد کسے نہ آئیا۔ سب نے رہنا خبردار، بے خبر خبر آپ سنائیا۔ ملے میل اگڑا یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ ناڑی
 چمڑا نہ کوئی ادھار، ہڈ ماس نہ ونڈ وندا آئیا۔ امی امڑا نہ کرے کوئے پیار، پتا پوت نہ کوئے اٹھائیا۔ دائی دایا نہ کوئے اجیار، سیس ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کھیلے
 کھیل آپ کرتار، کرتا پڑکھ بے پرواہیا۔ وشنوں ویکھ کھیل زرنکار، خالق خلق رہیا دکھائیا۔ تیری بدلی کرے آپ اپنی دھار، تیرا لہنا دئے مکائیا۔ اوہ
 ویکھ برہما رووے زارو زار، چار وید نہ کوئے سہائیا۔ شکر ہا ہا کرے پکار، بھولے ناتھ نہ کوئے وڈیانیا۔ تینی اوتار گئے ہار، جگ جگ اپنی تار ستار وجائیا۔

پیر پیغمبر کر کے گئے گرفتار، سکت شنید بھیو چکایا۔ گر گر بن دے گئے لکھار، لیکھا لیکھ نام جگت کُرمایا۔ بھگت منگدے گئے دیدار، بھگون ملے بے پرواہیا۔ کوئی نہ پائے ہر کی سار، بے انت بے انت کہہ کہہ شکر منایا۔ سو صاحب ہويا خبردار، سسا سنگر روپ وٹایا۔ اوڑا اونکار نرنکار نراکار تئاں گناں وسیا باہر، ایڑا اکھ پر تکھ کھلایا۔ اپڑی اشٹ ہويا درکار، سپس جھکيا اک کرتار، پرنام نمو نمو جنایا۔ سسا قلعہ ہويا تیار، سنگر وڑیا سچ سکدار، سنگھاسن آسن ڈیرہ لایا۔ ہاہا ہنگ برہم کرے پیار، نہکرمی کرم وچار، ساچی سرن دے داتار، دیاوان وڈ وڈایا۔ سوہنگ روپ اپر اپار، نرگن سرگن کرے پیار، آتم پر ماتم کھیل نیار، برہم پار برہم سمایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھایا۔ بے جیکار جگت جگ، جگ جیون داتا آپ جنائندا۔ جگ چوکڑی اودھ جائے پگ، گر اوتار بھیو نہ آئندا۔ پیر پیغمبر سجدہ کرن نیوں نیوں جھک، بردا غلام سرب اکھوائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، کلج تیری انتم ور، وشن پورا کرے ور، برہم وکھائے اپنا گھر، شکر بنھائے اکو لڑ، پلو اکو اک وکھائندا۔ پلو وکھائے پر بھ انوکھا، تانا پیٹا نظر کسے نہ آیا۔ جس پھڑیا تس ملے نہ دھوکھا، آد جگاد دے وڈایا۔ بن کرپا نہیں پھڑنا سوکھا، کوٹن کوٹ دھیان لگایا۔ کلج انتم جن بھگتاں پر بھ نے دتا موقع، موقع دیکھن آپے آیا۔ گھر گھر در در باہمن صاف رکھن چوڑکا، چوڑکی ڈاہ ڈاہ رہے منایا۔ ملا شیخ نال ہويا اونتا، پیہڑی آگے نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درڑایا۔ ساچا نام درڑھ وشواس، ہر درڑتا آپ درڑائندا۔ جس دا کوئی نہ کرے گھات، گھاؤ نظر کوئے نہ آئندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بنو اک جماعت، ہر جماعت بھگت وکھائندا۔ بیس پیسے سہنجی رات، راتی رتی آپ مہکائندا۔ جے کوئی سنسا بچھو بات، داتا دانی سرب سمجھائندا۔ جم کے پھیر نہ پاؤ وفات، سو مرنا آپ سمجھائندا۔ ہر کا ناؤں لکھ لکھ دے کے آئے قلم دوات، قلم شاہی جوڑ جڑائندا۔ رسنا دس دس آئے آب حیات، حیات حیات نہ کوئے بدلایندا۔ جس دے خواب اندر لکھیا کلمہ سو دیوے جواب، لاجواب سرب کرائندا۔ سارے نیوں کے کرن آداب، عادل اکو نظری آئندا۔ ساڈا پچھے نہ ہور حالات، حالت سب دی ویکھ وکھائندا۔ بن ترکھان نہ سانوں تراش، تیرا تیر انیالا جھلیا نہ جائندا۔ اکو تیرے ملن دی خواہش، خالق توہی نظری آئندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک الائنیدا۔ سارے اٹھو ویکھو اکھ، آخر ہر جنایا۔ تن مائی سڑ کے گئے ککھ، کُلی ککھیاں سنگ کسے نہ جایا۔ انتم ہوئے خالی ہتھ، ہتھ گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ بن ڈھایوں گئے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کوئے جنایا۔ حال احوال سارے دیو دس، کال مہاکال کی کی سیو کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپو اپنیاں سرتے رکھو ہتھ، جو تہاڈے ہو کے ہر ہر جس رہے گایا۔ بیس پیسے کسے دارہن نہ دیوے حق، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ شبد سٹنایا۔ سُن سندیسہ تیرا محبوب، مُجت تیری یاد آیا۔ نظری آئے اک عروُن، عرش فرش تیری وڈیایا۔ تیرا لیکھا چکے نال سوڈ، اصل تیری جھولی پانیا۔ ساڈی کوئی نہ دسے حدود، دین مذہب نہ کوئے وڈیایا۔ بن تیرے کوئی نہ رہے پوُن، سل پاتھر پاہن نہ کوئے منایا۔ کھانی بانی تیرا بھیو کھولے گوُجھ، تیرا راہ رہی سمجھایا۔ جو تیری چرنی گیا جھوُجھ، تس جھبک رہے نہ رانیا۔ سو چڑھے منزلے مقصود، مقصد اپنا حل کرایا۔ کلجک انت بن تیری کرپا پڑھنا ہویا فضول، فضل تیرا نظر کسے نہ آیا۔ کھانی بانی کولوں منگے محسول، چنگی خانے بیٹھے بنایا۔ تیرا کوئی نہ جانے عرض طول، رقبہ کڈھے نہ کوئے لوکایا۔ تیرے ہو کے تینوں گئے بھول، بُھلیاں اکھ نہ کسے کھلایا۔ تیرا سچ سچا اصول، ۲۹۰

جگ چوکڑی دیوے سزایا۔ تیرا نام شبد معقول، حکم اکو اک منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در درویش سیس جھکایا۔ وشنوں کھرا درویش، در سیس جھکائیدا۔ تیرے اگے چلے نہ کوئی پیش، پیشوا نظر کوئے نہ آئیدا۔ میری روندی باسک تیج، سانگو پانگ سکھ نہ کوئے دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیدا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے بے نظیر، نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ پروردگار گھر گبھیر، گنی گہیر تیری وڈیایا۔ تڈھ بن ہویا دلگیر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تیرا ویلا انت اخیر، آخر اپنا بھیو جنایا۔ چار ورن شرع زنجیر، شرکت گھر گھر کرے لڑایا۔ نہ کوئی بدلے تقدیر، تدبیر سکے نہ کوئے سمجھایا۔ ہتھ پھڑ جگت شمشیر، شیر خوار رہے ڈرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، جس ملیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ ہر کا ور ایکا ایک، اینکارا آپ جنائیدا۔ وشن برہما شو رکھنی ٹیک، ست ستوادی آپ سمجھائیدا۔ جگ چوکڑی رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیدا۔ تس صاحب کرو آدیس، دیس دستر سو بھاپائیدا۔ تس بھانا مٹو نر نریش، نر

نرائن محکم چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ دُھر دی دھار دتے بھگوان، سری بھگوان دیا کمائیا۔ کلجک
 آنت ہوئے سو پروان، جس پروانہ ہتھ پھڑایا۔ جس جن رسنا گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تس جے جیکار کرے لوکایا۔ وشنوں تیرا
 تئے مان، ہر بھگت ملے وڈیایا۔ توں سیوادار دربان، گرگھ میرے گھر آون چائیں چانیا۔ برہما ونڈنہارا دان، ہر جن داتے دانی مل خوشی منایا۔ شکر
 کرنہار کلیان، جو گھڑیا بھن وکھایا۔ بھگت بھگوان کرن پروان، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک نام بانی چلدی رہی دکان، گر سنگر
 ہٹ گھلایا۔ سارے بن کے آوندے رہے مہمان، کٹ رین اٹھ اٹھ اپنے گھر نوں جایا۔ رسنا کہہ کے گئے سب داداتا سری بھگوان، سو پُرکھ زرنجن
 بے پرواہیا۔ ہنگ برہم کرے پروان، پر م پُرکھ اک سرنا یا۔ کلجک آنت ہو مہربان، مہربان پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نام نام جیکارا اینکارا، شبد سہارا دئے سمجھایا۔ سوہنگ جیکارا جیو جپ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ لیکھا چکے تینوں تپ، ترے گن ناتا
 توڑ تڑائیندا۔ کوٹ جنم دے اتارے پپ، پت پاپی پار کرائیندا۔ جو جن دوارے آئن ٹھ، تنہا بن پاندھی میل ملائیندا۔ جس دا وشنوں گائے جس،
 سو بھگوان پھیرا پائیندا۔ گرگھو ملو ہس، ہنس گھ اپنے نال ملائیندا۔ لہبھیاں کسے نہ آوے ہتھ، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ سوامی پُرکھ آپ
 سمرتھ، نہکرمی کرم کمائیندا۔ لیکھا جانے تے اٹھ، اٹھ اٹھوتر پھول بھلائیندا۔ نو دوارے کر کے وکھ، نورس میٹ مٹائیندا۔ دسم دوا ری نکا جہا چھوٹا
 ہٹ، اشارے نال گھلائیندا۔ آگے مارگ پھیر دس، گر شبدی انگلی لائیندا۔ سُن آگم چرناں ہیٹ دت، تھر گھر اپنا میل ملائیندا۔ تھر گھر لہنا چکے ہب، آگے
 اپنی کار کمائیندا۔ جنہاں کرپا لئے لہ، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے جھب، ادھ وچکار نہ کوئے لکائیندا۔ بھگت بھگوان اک
 دوارے دوویں بہن پھب، فاصلہ چرن سیس رکھائیندا۔ آد جگادی اکو جد، بنس سر بنس آپ وڈیائیندا۔ شرع شریعت چھڈو حد، ہوئے اکو اک وکھائیندا۔
 بودھ اگادھی وجے ند، چھتی راگ بھیونہ آئیندا۔ جس نوں کھندے ساڈے نالوں اڈ، سو تہاڈے گھر وکھائیندا۔ کوڑی کریا کھہڑا دیو چھڈ، دیوت سُر
 ز من جن گرگھو توہے سیس جھکائیندا۔ پر بھ نوں مل کے کھولو اپنی اکھ، بن سنگر اکھ گرو نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

پرتکھ اپنی کار کمانیندا۔ پرتکھ دا کی حال کہنا، کہن کوئے نہ جانیا۔ جو ویکھو سو اپنے نیئاں، نیئاں دئے جانیا۔ صاحب سنگر سجن سینا، ساک اکو اک
 اکھوایا۔ نانک گوبند متو کہنا، پرم پڑکھ پر ماتا گیا آئی۔ جس دا مندر کدے نہ ڈھننا، چار دیوار نہ کوئے گرائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر اکو جہار ہننا، وڈا چھوٹا نہ
 کوئے بنایا۔ کلجگ انتم گوبند آکھے ساڈھے تن ہتھ پایا گہنا، جگت شنگار رہیا دکھایا۔ سچ سنگھاسن ساچے بہنا، سمر تھ سچ وچھایا۔ گرکھاں دیوے لہنا دینا،
 دینا سب دی جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے جیکار اک اکھوایا۔ بے جیکار کرن برہمنڈ، برہمانڈ و بے ودھایا۔ بے جیکار
 کرن جیرج انڈ، انڈج جیرج رہے جس گایا۔ بے جیکار کرن سورج چند، چن سورج رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، بے جیکار اک اپایا۔ بے جیکار آپ اپائی، اپماں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اپنی سکھیا آپ پڑھائی، سکھاو نہار نظر کسے نہ آئیندا۔ اپنی و دیا آپ جنائی،
 پاٹھشالا آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی بے جیکار جوگ، جگت جگتی آپ جنانیندا۔ آد
 جگادی دھر سنجوگ، ہر سنگر میل ملائیندا۔ زرگن سرگن کھیل لوک پرلوک، دو جہاناں ونڈ ونڈائیندا۔ نام ندھانا اگم سلوک، سولہ راگ لائیندا۔ پر بھ کا
 بھانا کوئی نہ سکے روک، جو کرنی سو کر دکھائیندا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل پوترا پوت، پوت سپوتا گنڈھ پوائیندا۔ سدا سدا سدا رہے مدہوش، شمار خمار
 اک جنانیندا۔ وشن برہما شو درشن رہے لوچ، لوچا سب دی پور کرائیندا۔ گر اوتار سوچاں رہے سوچ، اپنی سوچ نہ کسے سمجھائیندا۔ کلجگ انتم سب نوں
 جائے پہنچ، آپ اپنا پنڈھ مکائیندا۔ گرگھ ناری ملے ساچا کھونت، کنت نار آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن
 نر، نہر اپنی کار کمانیندا۔ کار کمائے کرتا پڑکھ، پڑکھ پڑکھو تم وڈ وڈیایا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، حرص ہوس نہ کوئے ودھایا۔ جن بھگتاں اُتے کر
 کے ترس، رحمت اپنی آپ کمانیا۔ زرگن ہو کے آیا پرت، سرگن روپ نہ کوئے وٹایا۔ امرت میگھ اکو برکھ، برکھا اپنے نام لگایا۔ دو جہاناں جگ
 چوکڑی جو کردار رہیا لکھت پڑھت، انتم اپنے لیکھے پائیا۔ اگے رہے نہ کسے دی کوئی چڑھت، چڑھدی کلا نہ کوئے جنانیا۔ پڑکھ اکال ڈھولا گاؤنا سب نے
 ہونڈھڑک، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان و بے ودھایا۔ اگے رہے نہ کوئی فرق، فیصلہ اکو وار سنایا۔ گرگھ کوئی نہ چڑھے چرخ، پٹھی کھل

نہ کوئے لہائیآ۔ راتیں ننتیاں دِنے جاگدیاں دیوے درس، در در گھر گھر پھیرا پائیآ۔ بھگتو بھگوان رکھے سدا ملن دی غرض، نِت نِت اپنا پھیرا پائیآ۔
 نرگن ویکھ نہ ہونا اسپرج، دھرو پرہلا دسب نوں گیا سمجھائیآ۔ پر بھ کسے کولوں رہیا نہ وجیا سارے رہے ورج، غریب نمانیاں گلے لگائیآ۔ جو گو بند کولوں
 ہو گیا حرج، سو پورا دئے کرائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو پرت کے آیا مرد، سچ مرداگی دئے دکھائیآ۔ اِکو مرد بنے مردانہ، سچ
 مرداگی آپ کمائیندا۔ اِکو دھرم اِک نشانہ، اِکو مندر ہر سہائیندا۔ اِکو نام اِکو گانا، اِکو راگ آپ الائیندا۔ اِکو اِشٹ دیوِ ملانا، اِکو رُوپ انوپ درسا ئیندا۔
 اِکو چرن کول دھیانا، دھیان اِکو اِک سمجھائیندا۔ اِکو پینا اِکو کھانا، ونڈن اِکو اِک ونڈائیندا۔ اِکو رُوپ سری بھگوانا، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ اِکو ہوئے
 جانی جانا، آتر آتم ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اِک دکھائیندا۔ اِک دکھائے سچا راہ، رہبر اِکو
 نظری آئیآ۔ اِک جنائے سچ ملاح، بیڑا اِکو اِک ترائیآ۔ اِک جنائے سچ صلاح، کرے شبد نام پڑھائیآ۔ اِک پھڑائے اپنی بانہہ، پھڑی بانہہ نہ کوئے
 چھڈائیآ۔ اِک جنائے ہری ہر ناں، ناؤں نرکارا اِک درسائیآ۔ اِک کرے کرائے ہاں وچ ہاں، ٹوں میں نہ کوئے رکھائیآ۔ اِک بنے پتا ماں، پتا پوت
 دئے وڈیائیآ۔ اِک بنائے ہنس کاں، کاگوں ہنس اڈائیآ۔ اِک دئے نتھوایاں تھاں، چرن کول سچی سرنائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکٹک نرائن نر، نرگن اپنی کار کمائیآ۔ نرگن کار کمائے کرنی، کرتا پڑکھ دیا کمائیندا۔ ناتا توڑے ورنی برنی، ذات پات اِک وڈیائیندا۔ جو جن سرنائے
 آئے چرنی، تنہاں چرن کول دھیان لگائیندا۔ گیڑ چکے مرنی ڈرنی، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ ساچی تارِ اِکو ترنی، تارنہارا آپ سکھائیندا۔ رُوچ شبد انت
 پھڑنی، سرتی میلا میل ملائیندا۔ سنگر پورے اگے کوئے نہ اڑنی، جگ وچھڑی جوڑ جڑائیندا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زبان بانی جس نے
 پڑھنی، تِس پُستک ہو نہ کوئے دکھائیندا۔ سری بھگوان نال سرشٹ سبائی لڑنی، کیوں اُلٹا راہ چلا ئیندا۔ انتم وانگ انگیاری جھڑنی، شولا کوئی رہن نہ
 پائیندا۔ سارے چل کے آونے سرنی، راؤ رنگ بچیا نہ کوئے اکھوائیندا۔ پر بھ نے اندرے اندر کار کرنی، باہروں محکم نہ کوئے سنا ئیندا۔ جس دی لکھت
 کسے نہ پڑھنی، بن لکھیاں لیکھ بنائیندا۔ جس دے چرن چھے دھرنی، دھرت دھول آس رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو اپنی کل

ورتائیندا۔ کل ورتائے اپنی کل، کلونت بھونہ آئیندا۔ آد جگادی اچھل اچھل، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ جوت شبد گیارل، نظر کسے نہ آئیندا۔ وسنہارا
 جل تھل، مہینل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رہیا گھل، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ محکم منائیندا۔ سو صاحب آیا چل، چلت اپنا اک جنائیندا۔ دو
 جہان جائن بل، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ لیکھا نکائے بن گھڑی پل، اکھی اکھ نہ کوئے پھر کائیندا۔ سب نوں دیونہار کرنی پھل، کیتی سب دی
 جھولی پائیندا۔ کلجگ کوڑی کر یا خالی دسے ڈال، پھل نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک سندیسہ نر زیشا نرگن داتا پرکھ
 بدھاتا نرویر سوامی سدا نہکامی آترجامی سری بھگوان آپ لائیندا۔

* ۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی آتما سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن دھام انڈیٹھ، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن سچ پریت، نرگن نرویر آپ کرائیندا۔ اینکارا ٹھانڈا سیت، ست ستوادی
 ناؤں دھرائیندا۔ آد نرنجن سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ ابناسی کرتا ساچی ریت، آد جگاد آپ چلائیندا۔ سری بھگوان ہست کیٹ، نرگن
 سرگن کھیل کرائیندا۔ پار برہم برہم سچ پریت، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ صاحب سنگر سچا سیت، ڈھولا اکو اک لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتا، کرتا اپنی کار کمائیندا۔ در کھول ٹھانڈا دربار، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ جوتی باقی کر اجیار، نرمل
 دیپک اک رُشنائیندا۔ پُرکھ اگم ہو تیار، اگمڑی کار کمائیندا۔ جودھا سور بن بکار، بل اپنا آپ پرگنائیندا۔ شاہو بھوپ سچ سکدار، شہنشاہ اکو اک وڈیائیندا۔ حکمی
 محکم سچّی سرکار، دو جہاناں آپ سنائیندا۔ نام پروانہ اینکارا، اکل کل دھاری آپ درڑائیندا۔ کھیل کھیلے اپر اپار، خالق اپنا بھو جنائیندا۔ مقامے حق سانجھ یار،
 پروردگار نور رُشنائیندا۔ ساچا نغمہ کر تیار، ترانہ اکو اک سنائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیندا۔ سچکھنڈ کھول کوڑ، در دروازہ اک جنائیندا۔
 تھر گھر پاونہارا سار، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد جگادی کار کمائیندا۔ آد جگادی ایکا ایک، اینکارا کھیل کھلائیندا۔
 جگا جگنتر ساچی ٹیک، مہربان اک جنائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ، جیرج انڈج دھیان لگائیندا۔ نرگن سرگن کر کر ہیت، ہتکاری میل

ملائیندا۔ لکھ چوراسی دیکھے کایا کھیت، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے بھیت، بھيو اھیدا آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن آپ کمائیا۔ آد آد دتا دان، مدھ اپنی رچن رچائیا۔ اتم دیکھے نر ہر آن، نرائن وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں سچا کاہن، بنسری اکو نام وجائیا۔ آتم پر ماتم سچا رام، رحیم اکو اک درسائیا۔ شبد اگئی دھر فرمان، سچ سندیسہ اک الایا۔ کلمہ نبی رسول پیر پیغمبر سرب گان، قطب غوث کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اول، اینکار آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوار سچ محلا، صاحب سنگر ڈیرہ لائیندا۔ نرگن جوت نرگن رلا، جوتی جاتا ڈگرگائیندا۔ شبدی دھار اگئی پلا، پُرکھ پُرکھوتم آپ پھڑائیندا۔ سچ سندیس اکو گھلا، وشن برہما شو ہر پڑھائیندا۔ لیکھا جانے جلاں تھلا، زمیں اسماناں کھوج کھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو آد آنت، بے پرواہ دے سمجھائیا۔ جگ چوکڑی سری بھگونت، بھگون اپنی کار کمائیا۔ نام ندھانا نیاں منت، گر منتر کرے پڑھائیا۔ بھيو کھلائے اوتار گر سنت، گر سنگر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ مہمائناے آپ انت، کھانی بانی راگ الایا۔ لیکھا جانے گیان بودھ پنڈت، آتم پر ماتم دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اگم، سو صاحب نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگاد بیڑا بٹھ، جگ جگ راہ وکھائیندا۔ سیوک سیوا سورج چن، چند چاندنا نور دھرائیندا۔ بھيو اھید پنج تت، تتوت رنگ رنگائیندا۔ راگ سناے انادی کن، کانات آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جانے شبد جن، پوت سپوتا بھيو کھلائیندا۔ ناتا جوڑ مت بدھ من، آساتر سنا گنڈھ پوائیندا۔ سمرتھ پُرکھ آپے گھڑے آپے لئے بھن، بھننہار اپنی کھیل آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی بے جیکار، دو جہاناں آپ کرائیا۔ جگ چوکڑی پیتے چار، نو نو پنڈھ مکائیا۔ نو نو روون زارو زار، نیتز نیناں دین دھائیا۔ چارے کھانی گئی ہار، چارے بانی نین شرمائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، چار ورن دین دھائیا۔ چار یاری ڈگی منہ دے بھار، صبر پیالہ نہ کوئے پیائیا۔ چار گنٹ کوکے اچی کرے پکار، ہو ہو ڈھولا اکو گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ بے پرواہ ویکھنہارا، پروردگار کھیل کرائیندا۔

مقامے حق سانجھیا را، صاحب سنگر ڈیرہ لائیندا۔ حق حقیقت بول جیکارا، نعرہ اکو اک سنانیندا۔ بھوپت بھوپ بن سکدارا شہنشاہ سیس تاج لکائیندا۔ دھر فرمانا دیوے اکو وارا، دوجا راگ نہ کوئے لائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربارا، دھر دی ساچی کار سمجھائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور نہکرمی میت مرارا، آد جگاد سگلا سنگ نبھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، سنجگ تریتا دواپر آپ ہنڈائیندا۔ کلجگ کھولنہار کوڑا، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو دتے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جودھا سورپیر نوجوان، بے پرواہ بل دھرائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ شبد ناد سچّی دھنکان، راگ انادی ناد سناپیا۔ رسنا جہوا گانہ سکے کوئی زبان، بے زبان رہیا سمجھائیا۔ نظر نہ آئے کسے مکان، مندر مسجد شو دوالے مٹھ دین دھائیا۔ چاروں کُنٹ راہ تکان، گر اوتار دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر منگن دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ داتا دانی اک مہربان، محبوب اکو اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلائیا۔ ساچا کھیل کرائے خالق، بھيو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد جگاد جگ جگنتر سرشٹ سبائی سچا پالک، پرتپالک اپنا ناؤں دھرائیندا۔ جگ چوکڑی نہ نندرانہ کوئی آلس، روگ سوگ نہ کوئے دکھائیندا۔ نرمل جوت سدا سدا سد خالص، خالص گوہند روپ پرگٹائیندا۔ دو جہاناں بن کے ثالث، صاحب سنگر پھیرا پائیندا۔ کوڑی کریا میٹے نالش، دھر فرمانا حکم سنانیندا۔ درگاہ ساچی کوئی نہ کرے سفارش، کرم گکراماں ویکھ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ دیوے آڑھت، دھرت وٹانہ کوئے لکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی رکھ ہتھ، سو صاحب پھیرا پائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، نر نرکارا ویس وٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں مارگ دس، جگ چوکڑی بھگت بھگوان کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گائے جس، قرآن انجیل الف یے کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں نٹھ نٹھ، پاندھی بن بے پرواہیا۔ نانک گوہند ہر دے وس، ہر منتر اک درڑائیا۔ تیر انیالا مارے کس، نظر کسے نہ آپیا۔ رسنا جہوا صفت صلاح سچّی دند ڈھولا گاؤن ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ مکھ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہما اکھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ مہما اکھ اگم اتھاہ، لیکھا لکھن وچ نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر

پینغمبر شبدی اکھر سرگن ڈھولا گئے گا، نش اکھر نرگن دھار ہتھ نہ کوئے پھڑائیندا۔ دین مذہب ذات پات چار ورن بنا راہ، برن اٹھاراں ونڈ ونڈائیندا۔ کلمہ کلام نبی رسول پیغام سنا، پینغمبر اکو اک جنائیندا۔ نارکت سویمبہر جگت رچا، نرگن سرگن جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسائیندا۔ ساچا کھیل درسائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا جاپ، جیون جگت کرے پڑھائیا۔ میٹنہارا تینوں تاپ، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھاہیا۔ گر شبدی سرگن وسے ساتھ، نرگن اپنارنگ رنگائیا۔ صاحب ستگر پوجا پاٹھ، منتر نام اک درڑائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاتھ، گہر گبھیہر دے سمجھائیا۔ شکر ملے اپر کیلاش، برہما پاربرہم چرن دھیان لگائیا۔ وشنوں وشو ہویا داس، نیوں نیوں اپنا سپس جھکائیا۔ سری بھگوان ویکھنہارا کھیل تماش، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ منڈل منڈپ پڑیاں لوآں پاوے راس، گوپی کاہن نرگن داتا پڑکھ بدھاتا نروریر ناچ نچائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی اک نشان، دو جہاناں سری بھگوانا مرد مردانہ آپ جھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگنتر، منتر اپنا نام پڑھائیا۔ اپنا منتر دے پر بھ، بے پرواہ دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی پاوے حد، اپنی ہوئے نہ کسے سمجھائیندا۔ کوٹن کال گئے لد، کال مہاکال سیو کمائیندا۔ گر اوتاراں پیر پینغمبراں کایا بھانڈے گئے بھج، نرگن نرگن اپنے وچ ملائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ محلے سد، سدا اپنا نام دوائیندا۔ مرید مرشد کرائے ج، محبوب اکو نظری آئیندا۔ سچ محرابے بے سچ، ساچا ججرہ اک وڈیائیندا۔ اکو نام بانگ لگائے سد، کلمہ نبی رسول پڑھائیندا۔ لوک پر لوکاں پردہ کج، چوڈاں طبقات بھیو چکائیندا۔ نراکار نروریر نرکار ہو کے اڈ، گھٹ گھٹ اپنی دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو نہ کسے جنائیندا۔ اپنا بھیو نہ دے مات، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ شبد ندھانا دے دے دات، لوک مات کرے گڑٹائیا۔ دین مذہب جگت جماعت، جیون جگت ونڈ ونڈائیا۔ پیر پینغمبر دے دے ساتھ، کلمہ کلمہ امام سنائی۔ دے سہارا انا تھاں ناتھ، تریلوکی اپنی گنڈھ پوائیا۔ اکھراں نال جپاؤندا رہیا پاٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتھراں نال کرے لکھائیا۔ اکھر پتھر دوویں جوڑ، جوڑا اکو اک بنائیندا۔ چڑھ کے ویکھے اگئی گھوڑ، نرگن گھوڑا آپ دوڑائیندا۔ لوک مات دامتر پوڑ، بھومی کوڑی ونڈ ونڈائیندا۔ جگت واسنا پائے شور، شہنشاہ نظر کسے نہ آئیندا۔ اکھر کہن

و سے اندھ گھور، بن اکھراں نظری آئیندا۔ پتھر کہے پر بھ دیوے توڑ، تیر نشانہ اک چلائیندا۔ اکھر پتھر دوہاں دی پر بھ اپنے ہتھ رکھی ڈور، لکھ چوراسی بھرے بھرم بھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلائیندا۔ ساچی کھیل دتے مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ وشنوں کیتا چرن دھیان، دوئے جوڑ منگ منگایا۔ برہا رووے بے مہان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ شکر دے نہ کوئے نشان، ترسول ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ کھیلے کھیل سیری بھگوان، بھگون اپنی کار کماٹیا۔ ڈھر فرمانا دیوے نوجوان، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک درڑایا۔ سچ سچ ہر درڑا، دین دین دیا کماٹیندا۔ وشنوں نش اکھر رہیا پڑھا، برہا ویکھ ویکھ بگسائیندا۔ شکر نیویں اکھ دھیان لگا، چوری چوری اکھ پلٹائیندا۔ کر کرپا پر بھ سانوں دے سمجھا، سمجھ اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ وشن برہا شو کرے خیال، آتر آتر دھیان لگایا۔ سو پڑکھ زرنجن دین دیا، ویکھنہار وڈ وڈیایا۔ سب دی رہیا سرت سنبھال، بے نظیر ہوئے سہایا۔ حکم دیوے ڈھر فرمان، سچ سندیسہ اک جنایا۔ دیواں نام شبد گیان، ساچی سکھیا اک پڑھایا۔ اٹھوتے ویکھو مارو دھیان، پر بھ چرن دھیان جنایا۔ اک دوجے دے اُتے ڈگے آن، وشن برہا شو اُپر تھلے ڈیرہ لایا۔ تے ہوئے در پروان، اک اوڑا روپ دکھایا۔ اُپر کول کھ مہان، اپنا آکار دے جنایا۔ ڈنڈا کھچے نوجوان، کڈا ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ اس دے اندر دو جہان، چرن کول سچکھنڈ دوار دے سمجھایا۔ جس سنگھاسن اُپر بے بھگوان، سو سنگھاسن سو بھاپایا۔ تیاں اکٹھا کرے آن، انک انک نال جڑایا۔ ایڑا ہو اک پردھان، اکھ سب دی دے کھلائیا۔ حقیقت حق حق پچھان، نیکن نیک دے سمجھایا۔ ایڑی اشٹ اک مہان، وشنو دھار دھار جنایا۔ لیکھا جان سیری بھگوان، بھگون اپنی کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھو ابھیدا آپ کھلائیا۔ اوڑا ایڑا بن کے ایڑی، اشٹ ہر بنایا۔ پار برہم دی چلی پیسہڑی، وشن برہا شو نال ملایا۔ پہلا دوجا تیجی سیڑھی، چوتھا ڈنڈا سساروپ وٹایا۔ کرے کھیل بے نظیری، نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر نام دھرایا۔ اوڑا کہے اتم ذات، آتر جامی وڈ وڈیایا۔ ایڑا کہے آخر بات، اکو اک جنایا۔ ایڑی کہے اشٹ سچا بنھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑایا۔ سسا کہے دیواں ساتھ، سنگر

رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وشن برہما شو تے تے سسے وچ بہایا۔ تے سسے اندر واڑ، سو سنگر آپ جنائیدا۔ اپنا گھ لو اگھاڑ، بن اشاریوں آپ جنائیدا۔ جدھر دیکھو نظری آئے سچا لاڑ، شہنشاہ اپنا رُپ وٹائیدا۔ تے کرو اک پیار، پریم پریتی ہر جنائیدا۔ اچی کوکو کرو پکار، بھو ابھیدا آپ گھلائیدا۔ تے جوڑ کرن نمسکار، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیدا۔ کون ڈھولا بولیے جیکار، نعرہ نظر کوئے نہ آئیدا۔ پُرکھ ابناسی کرپا دھار، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ سسے وچوں کرتیار، سنگر اپنی کار کمائیدا۔ ہاہارکھ اپار، ہری ہر اپنا بنس وٹائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈیوں نکا رُپ دھرائیدا۔ وڈیوں ہو یا نکا، نکئی نکئی دھار جنائیدا۔ سسے قلعے بیٹھ راہ تکا، مستک اکو اک چکائیا۔ وشن برہما شو بھو گھلائے اندٹھا، پردہ آپ چکائیا۔ بن لیکھیوں لیکھا لکھا، لکھنہار دے سمجھائیا۔ اٹھ وشنوں دیکھ ہر جو وندے حصہ، پنچم حصہ رہیا جنائیا۔ برہما سُن لے ساچا قصہ، کہانی اکو اک درٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اک گھلائیا۔ بھو ابھیدا کھولیا اکو آپ جنائیدا۔ وشن برہما شو بدھا دعوہ، سری بھگوان دیا کمائیدا۔ ناؤں نرنکار ساچا ناواں، نرنکار آپ جنائیدا۔ اک دُوبے دیاں پکڑو باہواں، بن ہتھاں ہتھ جھہائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہاہا اپنی کارے لائیدا۔ سسے اندروں ہاہا کڈھ، ہر جو اپنی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن وندے حد، ہوئے اکو اک رکھائیا۔ وشن برہما شو سد، ساچی کرے پڑھائیا۔ اکو ڈھولا گاؤ چھند، سوہلا راگ الایا۔ سچ دوارے کئے پندھ، ہر پاندھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سسا ہاہا اکو رنگ، سو سنگر آپ رنگائیا۔ تیاں پوری کرے منگ، دیونہار وڈیائیا۔ اک دُوبے نال پلو گنڈھ، سیوا سچ لگائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤ چھند، سوہنگ دے سمجھائیا۔ تیرا میرا اک انند، انند اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچ اکھر بن اکھراں آپ سمجھائیا۔ سوہنگ ڈھولا سُنیا ایک، ایکنکار سُنایا۔ وشن برہما شو پکڑی ٹیک، رگھناتھ اکو اک منایا۔ چرن کول نیتز پیکھ، پیکھ پیکھ رنگ چڑھایا۔ صاحب تیرا سچا دیس، درگھر ساچا اک سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد دتا ساچا ور، آنت کون دیکھ وکھایا۔ وشن برہما شو کرے ارداس، بیننتی اک سُنایا۔ تیرا نام بن پون سواس، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ سدا سوامی و سنا پاس، نہکامی ہونا سہایا۔ تیری سیوا کریئے خاص، خواہش اپنی پور کرائیا۔

جگ چوکڑی بنیے داس، در دربان ملے وڈیاںیا۔ تیرا ڈھولا گایے پاٹھ، پوجا ہور نہ کوئے دکھایا۔ ساچی پڑھئے اک جماعت، دوجی پٹی نہ کوئے سمجھایا۔ لیکھا لکھیا بن قلم دوات، کاغذ شاہی نہ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھایا۔ ساچا کھیل وشنوں سُن، ہر سنگر آپ جنائندا۔ برہے دیوے اپناگن، پاربرہم برہم جھولی آپ بھرائندا۔ شکر تیری پکار سُن، سر تیرے ہتھ لکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا آپ جنائندا۔ اگلا لیکھا سچ جناواں گا۔ بھيو ابھید گھلاواں گا۔ وڈ دیوی دیو اکھواواں گا۔ زرگن نور جوت چکاواں گا۔ ساچا کوٹ اک وساواں گا۔ نام چوٹ سچ لگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، وشن برہما شو سیو سمجھاواں گا۔ وشن برہما شو سیو لگاواں گا۔ لکھ چوراسی کھیل کھلاواں گا۔ کال مہاکال نال رلاواں گا۔ رائے دھرم آپ اٹھاواں گا۔ چتر گپت در بلاواں گا۔ لاڑی موت گنڈھ پواواں گا۔ کال ڈنک وجاواں گا۔ مہاکال ویکھ دکھاواں گا۔ جگ چوکڑی راہ چلاواں گا۔ گر اوتار مات پرگٹاواں گا۔ نام ادھار اک رکھاواں گا۔ کھانی بانی آپ پڑھاواں گا۔ ساچی رانی جگت بناواں گا۔ دھر دا پانی امرت پیواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا لیکھا آپ جناواں گا۔ کی پر بھ جی لیکھ جنائنگا۔ پھڑ باہوں راہے پائنگا۔ اپنی کرنی حق سمجھائنگا۔ ساچی ترنی اک ترائنگا۔ مرنی ڈرنی گیڑ مکائنگا۔ اپنی چرنی انتم لائنگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، جگ وچھڑے میل ملائنگا۔ جگ وچھڑے میل ملاواں گا۔ وشن برہما شو تیرا لہنا انت مُکاواں گا۔ ساچا مارگ اک لگاواں گا۔ جگ چوکڑی ویکھ دکھاواں گا۔ کلجگ انتم پھیرا پاواں گا۔ نہکنا ناواں رکھاواں گا۔ گر اوتار در بلاواں گا۔ پیر پیغمبر چرن بہاواں گا۔ جن بھگتاں سویمبر آپ رچاواں گا۔ بھر تمبر نام رکھاواں گا۔ اڈمبر پچھلا آپ مٹاواں گا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈوگھی کندر ویکھ دکھاواں گا۔ سمند ساگر کھوج کھجاواں گا۔ کایا گاگر پھول بھلاواں گا۔ زمل کرم اُجاگر گرکھاں آپ کراواں گا۔ بن کے نام شبد سوڈاگر، گھر گھر پھیرا پاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا سب دا مول چکاواں گا۔ کی پر بھ ساڈا مول چکائنگا۔ دُور دُراڈا پندھ مکائنگا۔ نیرن نیرے ہو کے درس دکھائنگا۔ جگ گیڑے پندھ مکائنگا۔ جھوٹے ڈیرے جگت ڈھائنگا۔ ساچے کھیڑے انت وساينگا۔ تیرے میرے بھيو مکائنگا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساڈے ہتھ رکھائینگا۔ سر تہاڈے ہتھ رکھاں گا۔ ساچا مارگ دساں گا۔ نرگن ہو کے نٹھاں گا۔ جن بھگتاں اندر وساں گا۔ پریم پریتی اکو دساں گا۔ تیر نرالا اکو کساں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اندر پھساں گا۔ سچ بھگوان توں آویزگا۔ کی سچ نشان جھلاویزگا۔ کون دھام ڈیرہ لاویزگا۔ کون نام جگت جناویزگا۔ کون بھان نور چکاویزگا۔ کون راگ کان سناویزگا۔ کون مکان سو بھاپاویزگا۔ کون دات مات ورتاویزگا۔ کون کاہن کھیل کھلاویزگا۔ کون رام میل ملاویزگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا چرن لگاویزگا۔ ہر ویلا سچ جنائیندا۔ شبد اگئی دھار، دھر سندیہ آپ لائیندا۔ پار برہم پر بھ ایکنکار، نو سو چورانوے چوکڑی پندھ مکائیندا۔ کلج آئے انتم وار۔ کل کلکی پھیرا پائیندا۔ نہہکنک لئے اوتار، سمبل ڈیرہ اکو لائیندا۔ گر گوہند کرے پیار، گر گھساں بیڑا آپ ترائیندا۔ چپو لائے وچ منجھدھار، اپنے کندھ آپ اٹھائیندا۔ ہر جو بنے سیوادار، ساچا راہ اک چلائیندا۔ دو جہاناں کرے خبردار، وشنوں تیتوں اپنا بردامات بنائیندا۔ در در دکھائے جگت گھر بار، برہے لیکھا آپ مکائیندا۔ گر گھ ساچے کر تیار، تیغ بہادر لہنا جھولی پائیندا۔ پچھلا قرضہ دے اُتار، پال سنگھ پاکی وچ بہائیندا۔ چرن کول دے ادھار، سچ ثالثی آپ مکائیندا۔ ایٹھے اوتھے دیکھنہار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کل دھرائیندا۔ وشن کہے پر بھ کی کی کہا، تیرا کہنا بھو نہ آئی۔ برہما تیرا آنت نہ رہیا، رہے کوئے نہ جگت لوکائی۔ تیرا بھانا سب نے سہا، سر سر حکم منائی۔ سرن سرنائی ساچی ڈہا، دھوڑی ٹکا مستک لائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ وشنوں دیکھ کر دھیان، سری بھگوان جنائی۔ تہانوں دتا جگت گیان، اپنا گیان نہ جھولی پائی۔ گاوندے رہو سناوندے رہو اپنے مکان، اچی کوک کوک لائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ وشنوں کہے دس پر بھ بیتا، کی تیری وڈیائی۔ ساڈے بناں چلے نہ تیری ریتا، تیری گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ کر کرپا دتا اپنا کھپسا، میرے ہتھ دان ورتائی۔ میں دیکھاں ہست کیٹا، کیٹ کیٹاں سیو مکائی۔ میں نہ جاتا تیرا کیتا، پر بھ کی تیری چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے پڑھائی۔ ساچی سکھیا وشنوں دس، سو پُرکھ نرنجن دیا مکائیندا۔ پٹھ اُتے مار ہتھ، گھوں ہس ہس سمجھائیندا۔ تیرا چلے نہ کوئی دس، واسطہ تیری جھولی

پائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل کراں اکھ، کتھنی کتھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کایا ماٹی تن چلاواں رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیندا۔ جگت وِ دیا جگت اکھر جگت نام جگت دیواں دس، کھانی بانی بھيو چکائیندا۔ لکھ چوراسی وِچوں اِکو بھگت کراں اڈ، جنہاں اپنا پردہ لاہندا۔ میرے بھگت پوجا پاٹھ شاستر سمرت وید پُران پڑھنا لکھنا دوویں جان چھڈ، بن میرے نظر کوئے نہ آئیندا۔ میں اوہناں دا اوہ میری ہوں جد، بنس اپنا آپ وڈیائیندا۔ اوس ویلے وِشنو تیتوں لوواں سد، لوک مات وقت سہائیندا۔ اپنی دھاروں لوواں کڈھ، دھار دھار نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ سمجھائیندا۔ پر بھ تیرے بھگت جس ویلے اُون گے۔ کی تیرا نام دھیاؤن گے۔ تڈھ بن درس کوئی نہ پاؤن گے۔ کون ڈھولا مات گاؤن گے۔ کون سیجا سوہنی سون گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون مندر تیرا درشن پاؤن گے۔ جد اپنے بھگت اُپجاواں گا۔ پہلوں آپ چل کے آواں گا۔ پنچ تت کھیل رچاواں گا۔ کایا ہٹ اک بناواں گا۔ نٹھ نٹھ کے کُنڈا لاہواں گا۔ اندر وس وس سمجھاواں گا۔ بہہ ڈھولا جس الاواں گا۔ امرت رس اک پیواں گا۔ پریم پریتی اندر پھس، اپنی گنڈھ پواواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ چلاواں گا۔ ساچی ریتی آپ چلاواں گا۔ تن ماٹی خاک ملاواں گا۔ اگنی وِچ سڑاواں گا۔ دھواں دھار بناواں گا۔ زمیں اسمان ہلاواں گا۔ ہو مہربان پھیر آواں گا۔ نہہکتک ناؤں دھراواں گا۔ گوبند پُت نال ملاواں گا۔ ساچی رت اک سہاواں گا۔ ابناسی اچت رُپ وٹاواں گا۔ جو لگیا رہیا گٹھ، پھڑ اٹھاواں گا۔ زرگن ہو کے جاواں تٹھ، سرگن پردہ لاہواں گا۔ جے وِشنو لیا بچھ، تیتوں اُنگی پھڑ دکھاواں گا۔ جو کچھ میرے بھگت سو ہونے نہیں پیارے، میں پُتاں نالوں پیار ودھاواں گا۔ اپنی گودی لوواں چک، تیری تیج ساگلو پانگ چرن نال دھکاواں گا۔ توں ویکھی نیواں ہو کے جُھک، بن اکھاں تیتوں دکھاواں گا۔ برہے دا پینڈا جائے نک، گرگھ اپنے رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ وڈیاواں گا۔ جس ویلے پر بھ دیا کمائینگا۔ جن بھگتاں میل ملائینگا۔ گھر اپنے سد بہائینگا۔ ذات پات دی ہوئے مکائینگا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ بہائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، کی رحمت رام کمائینگا۔ میں اپنی رحمت تیج کماواں گا۔ سو سہمت نال ملاواں گا۔ شبد اشارہ سینت اک

لگاواں گا۔ عین غین نہ کوئی پڑھاواں گا۔ طرفین پرے ہٹاواں گا۔ نقطہ نوں نہ کوئے جناواں گا۔ مضمون اک سکھاواں گا۔ ممنون سرب کراواں گا۔
 قانون اک بناواں گا۔ جنون اک جناواں گا۔ معصوم غریب نمانے اپنی گود اٹھاواں گا۔ راجے رانے کر محروم، خالی ہتھ پھراواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشنوں تیریاں اکھاں پھیر کھلاواں گا۔ پر بھ جس ویلے اکھ کھوینگا۔ وشنوں تیرا تیرے درتے بولیگا۔
 چرن پریتی گھول گھولیگا۔ پچھلے ڈکھڑے تیرے چرن ڈولھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پردہ چکے تیرے میرے اوہلے
 دا۔ پہلوں بھگتاں اوہلا لاہواں گا۔ اپنا بولا نام جناواں گا۔ بن تولا تول تلاواں گا۔ چڑیاں کاگاں والا رولا سرب مٹاواں گا۔ اکو سوہنگ ہنسا جاپ جیاواں
 گا۔ چار ورن ہنسا اک بناواں گا۔ کھتری براہمن شودر ویش ورن برن بھیو چکاواں گا۔ اکھر وکھر سارے پڑھن، پردہ دویت آپ اٹھاواں گا۔ بن
 پوڑیوں پوڑے چڑھن، ڈنڈا نام ہتھ پھڑاواں گا۔ ٹوہی ٹوہی سارے کرن، ایک ٹوہی گوہند رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کر دکھاواں گا۔ جس ویلے کرنی کریگا۔ پر بھ ساچی ترنی ترینگا۔ زربھے کدے نہ ڈریگا۔ غریب نمانیاں پو پھڑینگا۔ تیرا میرا
 ڈھولا پڑھینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کی بھگتاں دے گھر وڑینگا۔ میں بھگتاں دے گرہ آواں گا۔ نیوں نیوں سجدہ
 سیس جھکاواں گا۔ دوئے جوڑ بھل بخشاواں گا۔ انمل دات ورتاواں گا۔ ساچی کل آپ بناواں گا۔ پریم بھل بھیٹ چڑھاواں گا۔ انھاں دے کنڈے
 تل، اپنا کنڈا انھاں ہتھ پھڑاواں گا۔ گرگھ بوٹا نہ جائے تل، امرت پھل اک لگاواں گا۔ کلجگ انتم پاواں تل، قیمت اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ سچ دوار
 جائے کھل، بھگت دوار اک دساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اک وڈیاواں گا۔ ساچا مندر سہانیاگا۔
 پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائینگا۔ گھنک پُر واسی پھیرا پائینگا۔ شاہو شاباشی سیس تاج کائینگا۔ ساچا منڈل راسی، راس رچائینگا۔ گرگھساں ساتھی بن کے آئینگا۔
 رکھنا تھی ویس وٹائینگا۔ پنڈت کاشی در دُرکائینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ساچے ویکھ دکھائینگا۔ گرگھ ساچے ویکھ دکھائیگا۔ جو
 سوہنگ ڈھولا گاویگا۔ کایا چولا آپ بدلاویگا۔ انمولا نام ورتاویگا۔ آگے ہولا بھار دکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دا بھگتی

مُول، بھولے بھاؤ گو بند ملاویگا۔ جن بھگتو دیکھو بھگتی رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیدا۔ سنگھ پال منگی منگ، اکو وار جھولی ڈاہندا۔ میری پٹھ نہ ہووے
 ننگ، تیرا سر ہتھ ٹکائیدا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا دوہاں چھندا، وچولا نظر کوئے نہ آئیدا۔ پچھلی دتی اگے گنڈھ، دتی گنڈھ نہ کوئے کھائیدا۔
 دین دیاں صاحب بخشند، بخشش تیرے ہتھ وکھائیدا۔ توں میٹنا سب دا پنڈھ، تڈھ بن پاندھی نظر کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دو چار منگ منگائیدا۔ دو چار منگ اسیس، آسرا اک ٹکائیا۔ میں تیرا توں میرا جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا
 ناؤں شبد حدیث، میں بھیناں بھائیاں گیا سمجھائیا۔ تیری بھلے نہ کسے ریت، مندر مسیت نہ کوئے وڈیائیا۔ میں تیری پریتی لئی جیت، توں جتیا ہار
 کدے نہ جائیا۔ میرا پچھا رکھنا ٹھنڈا سیت، اگے تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی اک وڈیائیا۔ سری بھگوان دے
 دلاسا، جوتی جاتا دیا کمائیدا۔ تیری پوری کراں آسا، اپنی آسا وچ ملائیدا۔ تیرا بنس میرا سا تھا، سر بنس تیری گود بہائیدا۔ جو گائے ساچی گاتھا، تس
 بیڑا پار وکھائیدا۔ رہن دیوے نہ کوئی گھانا، گھاٹ اپنا اک جنائیدا۔ ہوئی ہوئی سب دی میٹے واٹا، اتم تیرے کول بہائیدا۔ توں اگلیاں پچھلیاں پچھے
 لئیں باتاں، زرگن ہو کے سیو کمائیدا۔ اٹھ ویکھ لے اپنا کھاتہ، بہی ہتھ نہ کسے پھڑائیدا۔ ایہتے او تھے پتا ماتا، سری بھگوان نظری آئیدا۔ تیرے پچھے
 سب دا پلٹیا پاسا، سار پاس کھیل کر آئیدا۔ سچا دیواں کھول خلاصہ، خالق خلق آپ جنائیدا۔ تیرے بھائیاں اندر واسا، تیرے بھنیاں سنگ نبھائیدا۔
 تیرے پتر دا بن کے داسا، گو بند اپنی گود اٹھائیدا۔ چھوٹیاں وڈیاں خالی رہن نہ دیوے کاسہ، قسم کھا کے تیرے نال متا پکائیدا۔ اٹھ ویکھ پاربرہم دا وڈا
 احاطہ، کوٹن کوٹ جیو بہائیدا۔ تیرے پچھے بھولے بھاؤ کھچایا خاکہ، خاکی ماٹی اپنے لیکھے لائیدا۔ نہ کوئی پوجانہ کوئی پاٹھا، سرور اشان نہ کوئے جنائیدا۔
 آتما پر ماتا اکو جوڑے ناتا، سنگھ آتما گنڈھ پوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ میرے نام بناں کوئی نہ کٹے فاقہ،
 بھکھیاں بھکھ آپ گوائیدا۔ آتما سنگھ آتما آتر، زرگن زرگن ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پر بھ پڑھیا منتر، منتو دتی مان وڈیائیا۔ لیکھا چکے گگن گگنتر، گرہ
 ساچے وجے ودھائیا۔ دوئے جوڑ نمسکار کرے شکر، چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے دے لگائیا۔ لیکھے

لائے پتا پوت بنس سر بنس، صاحب سنگر دیا کمائیدا۔ کاگوں آپ بنائے ہنس، ہنس روپ سرب وٹائیدا۔ ملے وڈیائی کوٹن کوٹ وچ سہنس، سہنسر نامہ اپنے ہتھ لکھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا پنتھ، بھگت بھگوان اپنی گود بہائیدا۔ بھگت بھگوان اٹھائے سوتا، ستیاں اکھ کھلایا۔ پنتاں پوتریاں نال تارے دوہتا، سنگھ رگھیر ملی وڈیایا۔ وجے ودھائی لوک پرلوکا، دیوت سر رہے جس گایا۔ گرگھ اچی کوک دیوے ہوکا، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ ایہتھے اوتھے کسے نہ دیوے دھوکھا، جنہاں اپنے چرن لگایا۔ پار لنگھن دا اکو موقع، پر بھ نوکا نام لیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ساچے رہیا چڑھایا۔ گرگھ ساچے بیڑے چڑھنگے۔ شتوہ دریا پار کرنگے۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھنگے۔ گھر مندر سوہنے وڑنگے۔ پر بھ سچے دی سرنی سیس دھرنگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، خالی جھولی سرب بھرنگے۔ خالی جھولی سرب بھراواں گا۔ جس اُپر دیا کماواں گا۔ پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ راتیں ستیاں درس دکھاواں گا۔ گر گوہند میل ملاواں گا۔ جنم جنم دی چند مٹاواں گا۔ نادی بند اُپجاواں گا۔ امرت دھار سندھ پیاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، وشنوں تیرا وقت سہاواں گا۔ وشنوں سیوا سچ کمائینگا۔ میرا ڈھولا راگ الائینگا۔ گھر گھر تولا بن کے جائینگا۔ ساچی دھارنا اک رکھائینگا۔ چار ورن اکو چھابے پائینگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں گنڈھ پوائینگا۔ میں بھگت دوارے جاواں گا۔ دُور بہہ کے سیس نوواں گا۔ حضور تیرا درشن پاواں گا۔ ضرور اپنی بھل بخشاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگاواں گا۔ در میرے الکھ جگائینگا۔ پرتکھ درشن پائینگا۔ سمرتھ سیس جھکائینگا۔ چرنی ڈھٹھ منگ منگائینگا۔ ہر گھٹ اندر ویکھ دکھائینگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، در ساچے منگ منگائینگا۔ در سچا اکو سوہیگا۔ جس دوارے بھگت ہوئے گا۔ نہ ہسیگا نہ رویگا۔ نہ جاگیگا نہ سویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے اوس کھلویگا۔ اوہ سچا در سہاویگا۔ جس گھر پر میثور آویگا۔ اوتھے گر اوتار پیر پیغمبر بن سدیاں سیس نوویگا۔ کروڑ تیتیا سر ز من، جن، پھولن برکھا لاویگا۔ پریم پریتی راگ سُن سُن، وشنوں برہما شونین شرماویگا۔ بھگت بھگوان ساچے چُن چُن، کلجک اتم اپنے چرن بہاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وڈیاویگا۔ ساچا گھر اک وڈیرا اے۔ جتھے پر بھہ سچے دا ڈیرہ اے۔ گرمکھاں چاؤ سدا گھنیرا اے۔ ہر سے نیرن نیرا اے۔
 نت نوت کردا مہرا اے۔ ڈھولا گائے توں میرا میں تیرا اے۔ آپے گرو آپے گر چیرا اے۔ ہر سنگت چاروں کُنٹ پایا گھیرا اے۔ وچ شبدی گر شیرا
 اے۔ دو جہان دا کھلا ویہڑا اے۔ جن بھگتاں بدھا بیڑا اے۔ کسیر پچھے کیہڑا کیہڑا اے۔ اٹھاراں وچ پئے گیا جھیرا اے۔ تینیاں کرے نہ کوئے نکھیرا
 اے۔ عیسے موئے ڈھٹھا ڈیرہ اے۔ محمد پا کے گیا پھیرا اے۔ نانک کہا توں میرا میں تیرا اے۔ گوبند بنیا اکو چیرا اے۔ جنہاں ڈھیا کیتا جیرا اے۔
 انتم اپنا دتا گیرا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا نام ور، نہ کرے ہیرا پھیرا اے۔ ہیرے پھیرے دی چھڈی عادت، ہر
 ساچا سچ جنائندا۔ پر م پُرکھ دی اک عبادت، سچ خداوند آپ جنائندا۔ دو جہان نہ لگے علامت، دُرمت میل نہ کوئے رکھائندا۔ پیر پیغمبر و دیکھو بھگت
 سدا صحیح سلامت، صلح کل اپنے نال میل ملائندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ رکھدا رہیا امانت، انتم اپنے کھاتے وچ پائندا۔ بریخانہ کھولیا پناں ضمانت،
 ضامنی وچ نہ کوئے رکھائندا۔ دین مذہب شرع نہ کرے کوئے ممانت، لاشریک دیکھ وکھائندا۔ سرب جیاں پر بھہ ہو یا جانت، گھٹ گھٹ اپنا بھو
 چکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے میل ملائندا۔ سنت کہن کی تیری کھیل، سمجھ وچ نہ آئی۔ جوں بھاوے توں لینا میل،
 بن کرپا چلے نہ کوئے پتر ایسا۔ کلجگ انتم پاربرہم پت پر میثور ملیا سجن سہیل، صاحب سنگر ہوئے سہایا۔ آتم پر ماتم چڑھیا تیل، سنگھ آتمارنگ دکھایا۔
 گر سنگر سکھ سکھ گر کا چیل، گر چیل سکھ وچ سمانیا۔ بن مندر بن مسجد بن شودوالے مٹھ ہو جائے میل، بن پنڈت پاندھے بن ملا شیخ بن گرنتھی گر نار
 کنت گرگھ لئے پرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بھگتی تند کرے
 گڑمایا۔

بھگتی تند پیا ہس، ہس ہس خوشی منائندا۔ پر بھہ ہو یا بھگتاں وس، بھگوان اکو گھر ڈیرہ لائندا۔ دوہاں مل کے کھولیا ہٹ، بھگت دوارا ناؤں
 دھرائندا۔ جو جن اُس دوارے جائے ڈھٹھ، ڈگیاں آپ اٹھائندا۔ لیکھا نچکے تیر تھ اٹھسٹھ، گرگھ گنگا جمنا سُرستی گوداوری اشان نہ کوئے کرائندا۔

کھہرا چکے مندر مسجد شودوالے مٹھ، جس صاحب سنگر گھر بیٹھیاں نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھنے جٹ کرے کلیان، کالم قلم نال بنائیندا۔

* ۵ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی جیٹھووال دربار وچ *

زرگن رُوپ سری بھگوان، نراکار وڈ وڈیا نیا۔ سال بہتر ویں ہو پردھان، بہتر دیونہار وڈیا نیا۔ پنچم جیٹھ کھیل مہان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ بھوپت بھوپ نوجوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دودے وڈیا نیا۔ ست ستوادی آپ ست، ست پُرکھ نرنجن ناؤں دھرائیندا۔ دودے رُوپ ہو پرتکھ، زرگن سرگن دھار وکھائیندا۔ آد جگادی کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کا بھو کوئے نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ لکھ چوراسی ڈور نٹھ، تندی نام تند بندھائیندا۔ ہر گھٹ آتر ہر دے وس، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ دیونہارا ساچی وتھ، دست امولک آپ ورتائیندا۔ بودھ اگادھ مہما اکھ، نربان شبد سمجھائیندا۔ اگم اتھاہ بول لکھ، سچ جیکار الائیندا۔ پُرکھ اکال ہو وکھ، وکھری کار کمائیندا۔ گر اوتاراں مارگ دس، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ نام ندھانا سچا جس، وید پُران صفت صلاحیندا۔ نرمل نر ویر امیوں رس، رس نبھراک جنائیندا۔ پریم انیالا مارے کس، تکھی مکھی دھار بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ بہتر سال ہو یا بہتر، بہتری اپنی رہیا جنائیا۔ لکھ چوراسی کایا کھیتتر، ناڑ بہتر کری گڑمائیا۔ زرگن سرگن آگے پایا پیپر، حل سوال نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دو کرنی کر، بہتر ایک گنڈھ پوائیندا۔ شاہو بھوپ دے ور، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی کھول در، در دروازہ آپ جنائیندا۔ دھر فرمانا حکم گھل، سچ سندیس الائیندا۔ زرگن سرگن کھیل اچھل اچھل، چھل دھاری آپ کرائیندا۔ سچھنڈ نواسی سچ دوار مل، تھر گھر اپنا چرن ٹکائیندا۔ جوتی شبدی دھار رل، دودے دودے اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرامات، قدرت

قادر اپنے وچ رکھائیا۔ آد جگادی ایکا دات، ایکنکار آپ ورتائیا۔ بودھ اگادھی شبد جماعت، اکھر اکو اک درسائیا۔ دو جہاناں سچا واک، داتا ورن دے
 جنائیا۔ نرگن سرگن کھیل تماش، اپر پیر اپنی کار کمائیا۔ سرب نواسی رکھے واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ لکھ چوراسی کر کر داس، داسی روپ دے
 سمجھائیا۔ گر اوتار جگنتر شاخ، شخصیت دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ست دو کھیل انوکھا، بھيو
 کوئے نہ آئندا۔ نرگن سرگن مارگ سوکھا، جگ چوکڑی کار کمائندا۔ بھگت بھگونت اکو موقع، مکمل اپنا میل ملائندا۔ نو نو چار نہ راہ سوکھا، پاندھی پندھ
 نہ کوئے مکائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائندا۔ ست دو کھولے بھید، انھو اپنی کار کمائیا۔ نیتز شرمائن چار وید پُران
 اٹھاراں دین ڈھائیا۔ شاستر سمتر رووے کتیب، ہر کا آنت کہن نہ پائیا۔ انجیل قرآن نہ سکے کوئی پیکیھ، گیتا گیان رہیا درڑائیا۔ کھانی بانی پد نربانی ساچا
 ہیت، بودھ اگادھ اگادھ شبد ناد شنوائیا۔ نرور نرکار نرکار ساچا ہیت، اجونی رہت اچھل چھلدھاری بھگت بھگوان آپ جنائیا۔ لکھ اگوچر ام اتھاہ
 بے پرواہ کھیلے کھیل، خالق خلق روپ دکھائیا۔ داتا جودھا سورپیر نر نریش، نر نرکار اک اھوائیا۔ آد جگاد جگ جگنتر رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ پیر
 پیغمبر گر گر بھیج، اوتاری اوتار دے وڈیائیا۔ ہر گھٹ انتر مانے سچ، سچ سہنجی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دو دے
 سمجھائیا۔ ست ست پُرکھ نرنجن، ست ست وڈیائیا۔ دو دو نرگن سرگن داتا دانی درد ڈکھ بھے بھنجن، بے پرواہ بے پرواہیا۔ آد جگادی ساچا سچن، جگ
 جگ کار کمائیا۔ سر سرور نہائے محن، دُرمت میل دھوائیا۔ سدا سہیلا پردے کچن، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساتا
 دو آ جوڑ جڑائیا۔ ست دو بنیا انک، ایکنکار آپ بنائندا۔ نرگن سرگن سوہے بنک، بنک دواری ویکھ دکھائندا۔ انحد نادی وجے ڈنک، سُر تال نہ کوئے
 جنائندا۔ نام ندھانا منیاں منت، اکو راگ الائندا۔ میل ملاواں نر نرائن کنت، ناری ہر جن آپ پرنائندا۔ درویش بھکھاری بنے منگت، داتا دانی آپ ہو
 جائندا۔ بودھ اگادھا گیان پنڈت، نش اکھر اکھر راگ الائندا۔ ست دو دا ساچا سنت، سنگر اکو اک اھوائندا۔ آد بنائے اپنی بنت، آنت گھاڑن ویکھ
 دکھائندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، کھانی بانی اپنا ناچ نچائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سال بہتر وند وندائندا۔ سال بہتر ست ستوادی،

ست ست جنایا۔ لیکھا جان بودھ اگادھی، بھيو ابھيد آپ چھپایا۔ ويکھنہارا پوت پوترا پوت سپوتا برہم برہمادی، پاربرہم وڈ وڈیایا۔ دو جہاناں رچ رچ شادی، سویمبر اکو اک جنایا۔ آر پار کنارہ جانے حادی، حدود ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ زرگن سرگن بن سماجی، ساچی رچنا ویکھ دکھایا۔ نام ندھانا انگری شادی، بھکت بھگوان آپ ورتایا۔ ست سروپی سچا تازی، اسو اکو اک دوڑایا۔ حق حقیقت بنے حاجی، لاشریک پھیرا پایا۔ محبوب بنے اک نمازی، سجدہ سیس جگدیش جھکایا۔ اپنے گھر اپنے مندر اکو ہووے آپ راضی، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی سال بہتر، پنچم جیٹھ دیونہار وڈیایا۔ جوتی جاتا کر اکثر، ایکا رنگ دکھایا۔ لیکھا جانے نال ستر، ست پڑکھ زرنجن میل ملایا۔ ست چار دا بچ بیجا ایکا وتر، بھل بھلواری آپ مہکایا۔ پت ڈالی ویکھے پتر، زرگن نین اکھ گھلایا۔ گر کا لیکھا نہ جانے اکھر، سنگر اپنا پردہ لاہیا۔ اچے ٹلے پھولے پتر، پر بت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مان توڑے اشاکر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ست دو گیا جاگ، سال بہتر ویس ملی وڈیایا۔ پنچم جیٹھ پرم پڑکھ پر ماتما کنت سہاگ، زرنجن سچا شہنشاہیا۔ لکھ چوراسی لائے آگ، نو نو اپنا پھیرا پایا۔ چار کنت ویکھے بھاج بھاج، پاندھی بن بن پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پنچم جیٹھ سال بہتر واں، زرگن اپنا آپ جنائیدا۔ لیکھا چکے ست زیرو ستر واں، ساتا اکو نظری آئیدا۔ ست چار دا دوس اکثر واں، چوتھے جگ ست پڑکھ زرنجن اپنی کار کمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھيدا بھيو چکائیدا۔ پنچم جیٹھ دوس سہاؤنا، سہنجی رین ملے وڈیایا۔ سری بھگوان کھیل رچاؤنا، رچ ویکھے بے پرواہیا۔ شاہ سلطان سرب رواؤنا، نیتز نین نیر وہایا۔ تخت تاج سرب گواؤنا، شہنشاہ روپ نہ کوئے جنایا۔ ساچی نیند نہ کسے سونا، سکھ آسن نہ کوئے وڈیایا۔ گیت سہاگ کسے نہ گاؤنا، چار کنت رہی گرایا۔ پڑکھ ابناسی کسے نہ پاؤنا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ بیس پیسا رنگ نہ کسے چڑھاؤنا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم جیٹھ دے وڈیایا۔ پنچم جیٹھ گھر گھر سوگ، بن سنگر خوشی نہ کوئے منائیدا۔ جنم کرم دا ہوئے وجوگ، دھر سنجوگ نہ کوئے ملانیدا۔ کوڑی کریا کھسنی چوگ، مایا متا موہ چکائیدا۔ پھرے ڈھائی لوک پر لوک، نام سلوک نہ کوئے

الائیندا۔ سد ڈھولا سچ گائے نہ کوئی جھوک، سوہلا راگ نہ کوئے الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ پنچم جیٹھ ہووے دُکھ، دُکھیاں دُکھ ودھائیا۔ بے پرواہ ایکا اٹھ، سرشٹ سبائی دئے ہلایا۔ نرگن سرگن اپنی کارے پئے جُٹ، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ شاہ سلطاناں لئے پُچھ، سُتیاں مات جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ پنچم جیٹھ ہووے رونا، لکھ پُورا سی سرب گرائیندا۔ گرگھ ورلے دُرمت داغ دھونا، جس جن اپنا بھيو چُکائیندا۔ ساچا راگ کسے نہ گاؤنا، نام تال نہ کوئے وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیندا۔ پنچم جیٹھ کھیل اپارا، ہر سوامی آپ کرائیندا۔ سال بہترواں کر اُجیارا، اُجرت سب توں منگ منگائیندا۔ کوڑی کریا جگت کنارہ، منجھدھارا آپ رُٹھائیندا۔ صاحب شبد دانام پیارا، سنگر گر گر آپ جنائیندا۔ کھڑگ کھنڈا دو دھارا، نرگن سرگن آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ چُھپائیندا۔ پنچم جیٹھ چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ پاربرہم پر بھ ملے بے پرواہ، بے پرواہی دئے دکھایا۔ جل تھل مہینل ویکھے اسگاہ، پُری لوہ کھوج کھوجائیا۔ برہنڈ کھنڈ پھیرا پا، جیرج انڈ پردہ دئے چُکایا۔ چوڑاں طبقاں ویکھ دکھا، چار ورن کرے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتی اپنی کار کمائیا۔ پنچم جیٹھ نیر اُچھال، اپنا آپ جنائیندا۔ ویکھو شاہ ہندے کنگال، کنگالاں شاہ بنائیندا۔ کلجک وچ سبجگ دیاں دکھال، پورب لیکھا پور کرائیندا۔ نرگن ہو کے بن دلال، سچ دلالی نام کمائیندا۔ سنت سہیلے جگت اُٹھال، بھگت بھگوان جوڑ جُڑھائیندا۔ جینودیاں جگ دیوے مان، مریاں اپنی گود اُٹھائیندا۔ بیس بیس فرمان، بیس بیس صلاحیندا۔ شاہ جگدیشا نوجوان، ترے گن اتپتا ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پنچم جیٹھ دیا کمائیندا۔ پنچم جیٹھ ہووے سوگ، خوشی غمی وچ بدلایا۔ گھر گھر لگے چنتا روگ، کایا چلھا روپ جنایا۔ سچ ملے نہ کوئے جوگ، جوگی جگت نہ کوئے جنایا۔ کایا مندر برہوں روگ، من مت اکو تیر چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پنچم جیٹھ مارے آواز، اُچی کوک کوک سناؤنا۔ بھنڑی رین میرا دینا ساتھ، تیرا سنگ رکھائیندا۔ دوہاں وچولا پُرکھ ابناس، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ چار کُنٹ کھیل تماش، ہر خالق ویکھ دکھائیندا۔ شاہ سلطاناں لائے آتش آت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی

آپ کمانندا۔ پنچم جیٹھ آتش اگ، من مت دے لگایا۔ گھر گھر نگارہ جائے وچ، ڈنکا اِکواک سُنایا۔ سچ دھرم دی تُوئے حد، کوڑی کریا جھولی پائی۔ گر سنگر دوویں جان چھڈ، پر بھ ملے نہ بے پرواہیا۔ گرم نالوں ہون اڈ، کوڑا بندھن ایکا پائی۔ سوہلا راگ نہ گائے کوئے چھند، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ سچ نہ لین نجاند، آتم رس نہ کوئے دکھایا۔ بیس پیسے مکے کسے نہ پنڈھ، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھایا۔ ساچا کھیل کرے خالق مخلوق، مالک اپنی کار کمانندا۔ ثابت رہن نہ دیوے کسے سلوک، دست دست نہ کوئے ملائندا۔ اگنی تت لائے قبوت، پنچ تت کایا آپ جلائندا۔ سچ دے نہ کوئے ثبوت، ثابت ایمان نہ کوئے دکھائندا۔ چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمانندا۔ پنچم جیٹھ کہے میری آئی واری، زرگن سرگن سرگن زرگن جامے دو دو پلٹایا۔ پہلے پنچ تت شنگاری، دُو بے نرمل جوت اُجیاری، تیجے مار شبدی اُڈاری، چوتھے آتم کواری آن پرناٹیا۔ دیونہار سچ خُماری، لیکھا جانے دُھر درباری، جوتی نُور نُور اُجیاری، ناد دُھن شبد شنوایا۔ لہنا دینا قرض اُتاری، کھیلے کھیل شاہ اسواری، گوہند سْت پیچ سواری، ابناسی اچت وڈ وڈیایا۔ شاہو بھوپ بن سکداری، دو جہاناں بنے حقاری، کوڑی کریا کرے خواری، سچ سچ دیونہار وڈیایا۔ نو نو چار پار اُتاری، کرے کھیل اگم اپاری، کل کلکی لے اوتاری، نہنکنا اپنا ڈنک وجایا۔ بیس پیسا رہیا شنگاری، نیتز نین اِک اگھاڑی، چار کُنٹ ویکھے وارو واری، دہ دشا پھول بھلایا۔ شاہ سلطاناں مارے ماری، راج راجاناں کرے خواری، لیکھے لگے نہ کسے دہاڑی، نیتز رووے پُرکھ ناری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ زرگن چیر پاوے دو پھاڑی، لیکھا چکے کلجگ ہاڑی، چاروں کُنٹ نچے مَوْت لاڑی، رائے دھرم گھر گھر در در اپنا لیکھا رہیا جنایا۔ چتر گپت اکھ اگھاڑی، بہی کھاتہ رہیا دکھالی، انتم آئی رین اندھیری کالی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پر م پُرکھ پر بھ کھیل نرالی، پرگٹ نُور جوت اکالی، ویکھنہارا سچھنڈ سچھی دھرمسالی، دھرم دوار اِک سہایا۔ بھگت وچھل سدا پر تپالی، جگ چوکڑی بنے مالی، دیونہار نام دلالی، ساچی سکھیا اِک سمجھایا۔ سنت سہیلے سجن بھالی، مستک دیوے نام لالی، کرے کھیل بے مثالی، مسل اپنی نوں بنایا۔ چار جگ کرے خالی، اِکونجا بونجا لیکھے لائے سیوا گھالی، زرگن سرگن سرت سمبھالی، صاحب اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

مہر نظر اک اٹھایا۔ پنچم جیٹھ مارے ڈاکا، نرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ سب دا پورا کرے بھوکھت واکا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنے در دکھائیندا۔ شبدی پورا کرے ساکہ، ساکھی اپنے نام جنائیندا۔ حق رہے نہ کسے کوئی باقا، باقی سب دی جھولی پائیندا۔ نرویر پڑکھ نرنکار کھیل کھلائے سچ تماشا، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسا، آسا اپنی وچ سمائیندا۔ چرن کول دے بھرواسا، سچھنڈ دوار اک دکھائیندا۔ پرگٹ ہو پڑکھ سمرا تھا، سمرتھ اپنی کار کمائیندا۔ ہوئے سہائی اتا تھ اتا تھا، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ شبدی شبد سنائے گاتھا، نام نامہ راگ الائیندا۔ بھيو کھولے مستک ماتھا، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پنچم جیٹھ آیا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کرم کانڈ جگت جھیرے، نہہکرمی کرم نہ کوئے کٹائیا۔ چاروں گنٹ لگے ڈیرے، ساچا سنت نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کریمانال لے لئے پھیرے، مایا متالین پرنائیا۔ آسا ترسنا کوئی نہ کرے بیرے، تیر نرالانہ کوئے چلائیا۔ دین مذہب پے جھگڑے جھیرے، جھگڑا حق نہ کوئے مٹائیا۔ کھجگ اندر سبج کھلے ہون ویڑے، دھرم دوار اک بنائیا۔ پار اترن درشن کرن جیڑے، جیون جگت دے جنائیا۔ لکھ چوراسی چکن جھیرے، آون جاون پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم جیٹھ دا پنچ خلاصہ، آپ جنائے پڑکھ ابناسا، ابناسی اپنی کار کمائیندا۔ پنچم جیٹھ بنھے گانا، تند اپنا ناؤں رکھائیندا۔ تخت نواسی نوجوانا، شاہ بھوپت بھوپ ویس وٹائیندا۔ سوربیر مرد مردانہ، جودھا اپنی کار کمائیندا۔ اتم آئے وچ میدانا، میدنی ساری ویکھ دکھائیندا۔ چند چمکے اکو بھانا، نور نور وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اپنا پردہ لائیندا۔ پنچم پردہ لاہے چولا، پنچلی نندیا نہ کوئے جنائیا۔ نوکھنڈ پر تھی بن وچولا، دو دو دھڑ دے کرائیا۔ نارکنت بن کہاڑ چکے ڈولا، نرگن سرگن سیو کمائیا۔ پاربرہم پت پر میثور ست سوامی بن کے مولا، مل قیمت گھر گھر دیوے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، ست پڑکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ دوس نال ملے دہاڑا، دہاڑے نال اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ اپنے نال کرے پیارا، پر م پڑکھ اپنی دھار پرگٹائیندا۔ اپنی دھار کرے وھارا، بوھاری ساچی کار کمائیندا۔ ساچی کار کر نیہارا، قادر قدرت ویکھ دکھائیندا۔ قدرت کھڑی مات گلزارا، گلشن اپنا اک مہکائیندا۔ گنچا پھول نہ جانے سارا، پت ڈالی بھيو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ جنائندا۔ پنچم جیٹھ ہو جوان، سال دیہویں رہیا جنائیا۔ میرا میرے دل ہو یا دھیان، میری میری میری وچوں پرگٹائیا۔ تیرا تیرا تیتوں پروان، تیرا تیرا تیری سرنائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، گگن گگنتر کھوج کھوج جائیا۔ چارگٹ کھیل مہان، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ پنچم جیٹھ کر پروان، پروانہ شاہ سلطانا اک پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، زیرو زیرو زیرو اک اپنا درس دکھائیا۔ اک درس دے انیک، انک کل اپنی کھیل کرائیندا۔ دس کے آئے اگئی بھیت، دُھر فرمانا حکم جنائیندا۔ رن بھومی آونا سب نے کھیت، گھر اکو اک دکھائیندا۔ رت رہے نہ بسنتی چیت، خزاں رُپ سرب وٹائیندا۔ جو ہونا سو لینا پیکھ، نیتز نین نین جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم دیوے سچا راج، سچ سنگھاسن اک دکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن سرگن سرگن زرگن نچ گھر رکھے واسن، وصل بن مرشد مریداں آپ کرائیندا۔

* ۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھجن سنگھ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ مہینیاں ضلع امرتسر *

سو صاحب سنگر وقت سہیلا، زرگن زرویر آپ سہائیندا۔ آد جگادی پُرکھ اگم آکیلا، الکھ اگوچر کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے گرو گرو چیلا، شبدی شبدی ویس وٹائیندا۔ دو جہان لگائے میلا، اکل کل دھاری اپنی کھیل دکھائیندا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ جگ چوکڑی سبجن سہیلا، زر نکارا ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، انہو اپنی کار کمائیندا۔ انہو کار کرے کرتارا، بھيو ابھید نہ کوائے جنائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ زرگن نور کر اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ شبد اناد سچّی دُھنکارا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ بے پرواہ پروردگارا، مقامے حق نور دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی بے پرواہ، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ تخت نواسی شہنشاہ، ہر پُرکھ زرنجن ویس وٹائیندا۔ سچ محلے ڈیرہ لا، ایکنکارا

کھیل کر ایندا۔ دیا باقی کر رُشنا، آد زرنجن ڈمگائیندا۔ سیس جگدیش تاج سہا، ابناسی کرتا کار کمائیندا۔ دُھر فرمانا حکم سنا، سِری بھگوان ساچا راہ آپ
 چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم پر بھ اپنی کار کمائیندا۔ اپنی کار کرے اگم، بھيو اجد نہ کوئے جنائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم،
 جیون جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ زرنجن جوت سِری بھگوان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیا۔ ہتھ پیر نہ کوئے کن، تتوت نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن دھام سہائے نہچل اک اٹلا،
 محل اٹل اک رُشنا ایندا۔ دپیک جوت آپے بلا، تیل باقی نہ کوئے دکھائیندا۔ اگئی دھار آپے رلا، ہڈ ماس ناڑی چم وڈ نہ کوئے وڈائیندا۔ سچ سندیس ایکا
 گھلا، دُھر دی دھار آپ الایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ زرنیشا آد پُرکھ اپر پیر سوامی سدا سدا سدا آنترجامی، زرنجن اپنا حکم
 منائیندا۔ زرنجن حکم اگم اتھا، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ آد پُرکھ آد دتا سنا، سچ سندیس بے پرواہیا۔ دوسر کوئی جانے نہ، ایکنکارا اک اکل اپنی کار کمائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو رہیا جنائیا۔ ساچا بھيو کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جُگادی مائی باپ، پتا پوت سچ
 سکھائیا۔ ناؤں زرنکارا ایکا جاپ، جیون جگت جگت جنائیا۔ صاحب سوامی ٹھا کر کملاپات، پت پر میثور وڈ وڈیائیا۔ کھیلنہار کھیل تماش، خالق خلق بھيو نہ
 رانیا۔ کرنہارا بھوگ بلاس، بھسمر اپنی کار کمائیا۔ پوری کرنہارا آس، آسا آسا وچ سمائیا۔ کرنہار جوت پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنا۔ بننہارا داسی
 داس، سیوک سیوک رُپ دکھائیا۔ ناؤں دھر پُرکھ ابناس، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی ہر کمائیا۔ ساچی
 کرنی ہر کمائیندا۔ زرنجن نور جوت اُچھائیندا۔ اچھیا اچھیا وچ دھرائیندا۔ ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ زرنجن لگیا نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل جنائیندا۔ اپنی کھیل پُرکھ سمرتھ، آد آد جنائیا۔ زرنکار ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کمائیا۔ وست اگئی دے وتھ، امولک اپنی
 جھولی پائیا۔ دوسر نہ کوئے دے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ اپنے در آپے گائے جس، ڈھولا اپنا راگ الایا۔ پریم پریتی اندر وس، آپ اپنی کرے
 گُڑمائیا۔ زرنجن زرنجن جانے رس، رس رسیا سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال، ایکنکارا

آپ کمانیندا۔ آد پُرکھ پر بھہ ہو دِیال، دین دِیال ویس وٹانیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل کمال، کرنی کرتا آپ کمانیندا۔ نرمل دِیا اِکو بال، جوتی جوت جوت
 رُشانیندا۔ سچ دوار سچّی دھر مسال، در گھر مندر اِک وڈیانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھانیندا۔ ساچا لیکھا سچکھنڈ
 نواس، پُرکھ ابناسی آپ جنایا۔ آپے شاہ آپے داس، بھوپت بھوپ رُپ وٹانیا۔ آپے نرگن نراکار نرُویر ہو کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔
 آپے ویکھے اپنا گھٹ، آپے پتن وڈ وڈیانیا۔ آپے نوآ ساچاناٹ، بن سوانگی سوانگ رچانیا۔ آپے کھول ساچا ہاٹ، بن ونجارا ہٹ چلانیا۔ آپے دیونہارا
 دات، داتا دانی آپ اکھوانیا۔ آپے سجن آپے ساک، ساچا سنگ آپ نبھانیا۔ آپے پاکی آپے پاک، پت پت اپنا ناؤں دھرائیا۔ آپے کرے اگئی
 بات، شبدی بودھ اگادھ شنوائیا۔ آپے ہوئے لکھنا لاکھ، لکھ اِکو نام سنائیا۔ آپے نرگن ہو پرتکھ، پر م پُرکھ پر بھہ ویس وٹانیا۔ آپے سچکھنڈ دوارے پئے
 وس، گھر مندر سو بھاپانیا۔ آپے سچ پریتی اندر جائے پھس، پریم پریتی اِک نبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ پرگٹانیا۔
 ساچی ریت آپ پرگٹا، آد پُرکھ کھیل کرانیندا۔ نرگن نور جوت دھرا، نہکرمی کرم کمانیندا۔ ساچا مندر اِک سہا، سو بھاؤنت ڈیرہ لائیندا۔ ناتا بدھاتا جوڑ
 جڑا، نار کنت ویس وٹانیندا۔ سچ سہنجنی اِک ہنڈھا، سو بھاؤنت سو بھاپانیندا۔ سُت دُلا را ایکا جا، ہر شبدی رُپ دکھانیندا۔ دُھر فرمانا حکم سنا، ساچی سکھیا
 اِک پڑھانیندا۔ وشن برہما شو گود بہا، جن جننی لیکھے لائیندا۔ تورت ناد اِک وجا، مورت اکال رُپ درسائیندا۔ ساچی صورت سچ سُبھا، جلوہ نور نور
 دھرانیندا۔ مقامے حق ہو رُشنا، سچ محبوب ویس وٹانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ وڈیانیندا۔ ساچا حکم سچ فرمانا، سچکھنڈ
 نواسی آپ جنایا۔ تخت نواسی نوجوانا، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ رُپ رنگ نہ کوئے دکھانا، بھیکھی اپنا بھیکھ دھرائیا۔ راگ ناد اگم ترانہ، اِکو ناد وجانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا دئے گھلایا۔ راگ انراگ ساچانا، انادی ہر جنانیندا۔ سُت دُلا رے کھول جاگ، نیزا اھ پرتکھ
 دکھانیندا۔ نام ندھانا بودھ اگادھ، نش اکھر آپ پڑھانیندا۔ نرگن نرگن ہو وساد، وسادی کار کمانیندا۔ ساچی وست دیوے داد، امولک جھولی پانیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد آپ جنانیندا۔ شبدی سُت سچ دُلا رے، ہر ساچا سچ جنایا۔ آد پُرکھ پر بھہ کرپا دھارے، تیری بنت

بنائیا۔ ساچے مندر دئے ہلارے، نام ہلارا اک لگائیا۔ استھل سوہن تیرے چُبارے، تھر گھر دیونہار وڈیائیا۔ وشن برہما شو تیرے پنہارے، ساچی سیوک سیو لگائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈارے، لیکھا لیکھا دئے جنائیا۔ پنچ تت کر ونجارے، ہٹ ہٹوانا ہٹ کھلایا۔ لکھ چوڑا سی کھول کواڑے، انڈج جیرج اُتبھج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ ساچا نام سچ جیکارے، پراپسنتی مدھم بیکھری اکو گائیا۔ چارے جگ کھیل نیارے، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ چارے مکھ مکھ پکارے، چارے وید صفت صلاحیا۔ چارے کھانی کرپا دھارے، چار ورن کرے گڑمائیا۔ چارے جگ کرپسارے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ایکا راہ دکھائیا۔ نو سو چوڑانوے چوڑی جگ لگے رہن مات اکھاڑے، زرگن سرگن سرگن نچ نچائیا۔ وشنوں بنے سیوادارے، گھر گھر ساچا رزق پُچائیا۔ برہما برہم روپ پسارے، پاربرہم پر بھ ویس وٹائیا۔ شکر کرے کھیل نیارے، ترسول ترے ترے لیکھ مکائیا۔ پاربرہم پت پر میثور کرپاندھ سوامی اپنی کرپا دھارے، بے پرواہ بے پرواہیا۔ شبد اگم ناد بودھ اگادھ جنائے جیکارے، بے جیکار اکو نام سنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دے سہارے، پون جل رنگ رنگائیا۔ اگنی دیکھے آپ اکھاڑے، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ تتوت تت نگارے، زرگن سرگن ناد وجائیا۔ آتم پر ماتم کرپسارے، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم برہم دے ادھارے، برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ ایش جیو کھیل کرے کرتارے، قدرت قادر اپنا ناچ دکھائیا۔ حق حقیقت بول جیکارے، لاشریک کرے شنوائیا۔ لیکھا جان گرو اوتارے، گر گر شبد روپ پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ شبد سٹ کر دھیان، ست سوامی آپ جنائیا۔ جگ چوڑی کھیل مہان، کرتا پڑھ آپ کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان جگت جنائیا۔ من مت بدھ کھیل مہان، پنچ تت کایا اکو نت جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر پردھان، نام پردھاگی ہتھ پھرائیا۔ ساچا لیکھا دھر فرمان، دھر دی بانی راگ الائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلے کھیل سری بھگوان، خالق خلق روپ دھرائیا۔ لیکھا جانے زمیں اسمان، لوک پر لوک کھوج کھوجائیا۔ جیرج انڈج اُتبھج سیتج دیونہار گیان، نش اکھر اکھر کرے پڑھائیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا زرگن دیوے آن، سرگن سچ سچ درٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ شبد سٹ کر نمسکار، دوئے دوئے چرن سیس جھکائیندا۔ کر کرپا ہر کرتار، در تیرے منگ منگائیندا۔ جگ چوڑی کھیل اپار، تیرا انت

کوئے نہ آئیندا۔ کھانی بانی بول جیکار، گر پیر اوتار تیرا نام دھیائیندا۔ قلم شاہی بن لکھار، کاغذ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ تیرا لہنا دھر دربار، تیرے نیناں نظر کسے نہ آئیندا۔ چوڈاں ودیا کر ہوشیار، لوک مات وڈوڈیائیندا۔ اپنا کھیل نرگن دھار، نراکار اپنے وچ سمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سُت ڈلارا منگ منگانیندا۔ سُت ڈلارے جانا جاگ، سری بھگوان آپ جگایا۔ آد جگادی میرا ناؤں کنت سہاگ، لکھ پوڑاسی نار پرناہیا۔ نام ندھانا دیواں داج، گھر گھر جھولی آپ بھرائیا۔ برہوں وچھوڑا اک ویراگ، انتر آتم تیر لگایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کاگ، جس جن اپنا بھویو چکایا۔ سو پڑکھ نرنجن وجے ناد، ہنگ برہم لئے اٹھایا۔ تیرا میرا اکو راگ، دوجا تال نہ کوئے وجایا۔ سوہنگ روپ آد جگاد، جگ چوکڑی گنڈھ پوائیا۔ اپنی دھاروں لیا کاڈھ، دوجے ہتھ نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم سچا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ پاربرہم برہم کھولے تاک، دئی پردہ آپ چکایا۔ باطن ہو کے کرے بات، بیتل اپنا دھام رکھایا۔ میٹے رین اندھیری رات، نرگن ساچا چند چکایا۔ سُت ڈلارے تیری گاتھ، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ پہلی دوجی چوٹھی اکو جماعت، تہی اکھ دئے گھلایا۔ پنچم جوڑے ساچانات، چھیویں چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ ستویں ست پڑکھ نرنجن کملاپات، کول نین دئے وڈیائیا۔ اکو ڈھولا رکھنا یاد، یادداشت رہیا بنایا۔ نرگن نرگن سنے فریاد، سرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں رکھے لاج، لاجاوت ہوئے سہایا۔ پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے بھاج بھاج، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ تخت نوآسی دھر درباری سچھنڈ نوآسی کرے ساچا راج، حکمے اندر سرب بھوایا۔ وشن برہما شو تیرا سماج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُت رہیا درڑایا۔ شبد سُت کھول اکھ، پر بھ نیزہ درشن پایا۔ چاروں گنٹ دسے پرتکھ، دہ دشا ویس وٹایا۔ سوہنگ ہنسا روپ ہو کے پیا ہس، ایک دوجا بھو مٹایا۔ توں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ رل کے ڈھولا گایے جس، صفتی صفت صفت صالاہیا۔ پر بھ مارگ اپنا دس، بھویو بھیدا بھویو گھلایا۔ کس پدھ کھولیں اپنا ہٹ، بن ونجارا ہٹ چلایا۔ تیری چرنی گیا ڈھٹھ، دوجے جوڑ واسطہ پایا۔ توں صاحب میرا سمرتھ، پڑکھ اکال تیری سرناہیا۔ میری ڈور تیرے ہتھ، تندہی اپنے نال بندھایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، سرنگت اک دھرایا۔ سری بھگوان سر رکھ ہتھ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ اٹھ میرا نام رٹ، شبدی سُت سُت سمجھایا۔ تیرا آتر

کھولاں ہٹ، بن وچولا ہٹ چلایا۔ تیرا رُوپ گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ اپنا راہ دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد
 آپ سمجھایا۔ شبد سُت چرنی لگ، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ تُوں صاحب میرا سرگ، شہنشاہ تیری وڈیائیآ۔ لُج پت تیری تیرے ہتھ، دُو جا نظر کوئے نہ آئیآ۔
 ساچا مارگ دتا دس، بن سیوک سیو کمائیآ۔ جگ چوکڑی پندھ مُکاواں نٹھ نٹھ، بن پاندھی مات راہیا۔ تیرا کھول دکھاواں ہٹ، گر اوتار رُوپ وٹائیآ۔
 پیر پیغمبر وست گھت، کلمہ نبی رسول جنائیآ۔ زرگن سرگن ہو کے گائے جس، صفت اِکو اک سمجھائیآ۔ جِناں چر نہ کہیں بس، جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، تیرے چرناں اوٹ رکھائیآ۔ سُت دُلا رے ہو مہربان، پر بھ اپنی دیا کمانیدا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیری ہوئے
 کلیان، تیرا سولہا ڈھولا ناؤں وڈیائیدا۔ پنچ تت کایا ہو پردھان، گر گر تیرا ویس وٹائیدا۔ راگ ناد ناد دُھن کان، دُھن آتمک راگ الائیدا۔ رسنا جہوا
 بول زبان، مٹی دند صفت صلاحیدا۔ کاغذ قلم کر دھیان، نراکھر رُوپ وٹائیدا۔ پنچ تت کایا دے گیان، شبدی شبد گنڈھ پوائیدا۔ آپ ہو بے پچان،
 جگت نیتز نظر کسے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست تیری جھولی پائیدا۔ ساچی وست جھولی پا، بے پرواہ
 تیری بے پرواہیا۔ میں مٹاں تیری رضا، رازق رحیم تیری سرنائیآ۔ تیرے چرناں ہوواں فدا، فطرت سرب مٹائیآ۔ آد جگاد ہونا سہا، سرنگت تیری
 تکائیآ۔ رہبر بن میرے خُدا، خالق ویکھیں چائیں چائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلے میری پوری آس کرائیآ۔
 شبد سُت تیری آسا پور کر اوں گا۔ زرگن داتا نام دھراواں گا۔ پُرکھ بدھاتا ویس وٹاواں گا۔ سرگن زرگن رنگ رنگاواں گا۔ ناد دُھن شبد اُپجاواں گا۔
 وشن برہما شو سیو لگاواں گا۔ ترے گن مایا گنڈھ پواواں گا۔ پنچ تت ونڈ ونڈاواں گا۔ جیرج انڈ ویکھ دکھاواں گا۔ اُتہج سیتج پردہ لاہواں گا۔ سرگن ہو
 کے کھیل کر اوں گا۔ نام ندھانا ڈھولا گاواں گا۔ گر اوتار کار کماواں گا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھاواں گا۔ پیر پیغمبر کلمہ نبی آپ پڑھاواں گا۔
 آیت شریعت اک سمجھاواں گا۔ کائنات ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاواں گا۔
 ساچی سکھیا اک درڑاواں گا۔ ہر گھٹ اندر ڈیرہ لاؤں گا۔ زرگن جوت ڈگگاؤں گا۔ شبد ناد اک سناؤں گا۔ گھر مندر اک درساؤں گا۔ آتم سیجا سوبھا پاؤں

گا۔ امرت میگھ اک دکھاؤں گا۔ نام کھڑگ کھنڈا تیغ اک چکاؤں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا پردہ آپ اٹھاؤں
 گا۔ سچ پردہ آپ اٹھاواں گا۔ زرگن ہو کے نظری آواں گا۔ سرگن ساچا میل ملاواں گا۔ آتم پر ماتم گنڈھ دکھاواں گا۔ بند کواڑی گنڈا اٹھاواں گا۔ دیا
 بائی اک رشناواں گا۔ کملاپاتی نام دھراواں گا۔ بن ساقی جام پیواں گا۔ لہنا دینا باقی جھولی پاواں گا۔ ساچا ناتی ناتا اک درساواں گا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا نام چپاواں گا۔ جگ جگ اپنا نام چپاواں گا۔ پڑکھ اکال اکھواواں گا۔ دین دیال ویس وٹاواں گا۔ کال مہاکال ونڈ
 ونڈاواں گا۔ اولڑی چال اک جناواں گا۔ دھر مسال اک بناواں گا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر بناواں گا۔ گر اوتار ناؤں دھراواں گا۔ شبدی تار ستار
 وجاواں گا۔ نام گفنتار اک سناواں گا۔ اپنی رفتار نہ کسے جناواں گا۔ ہو محتاج مفلس در بھکاری الکھ جگاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی پنڈھ مکاواں گا۔ جگ چوکڑی پنڈھ مکاواں گا۔ تینی اوتار ناؤں چپاواں گا۔ بھگت اٹھاراں گنڈھ پواواں گا۔ عیسیٰ
 موسیٰ محمد نوری نور نور دھراواں گا۔ نانک گوہند جوت جگاواں گا۔ دہ دشا ویکھ دکھاواں گا۔ کل کلیش اک مٹاواں گا۔ زر زرش ناؤں پرگٹاواں گا۔ دہ
 دشا ویکھ دکھاواں گا۔ وشن برہما شو آپ اٹھاواں گا۔ آنتر لو اکو اک جناواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیرا مان اُچاواں گا۔
 گر شبدی تیرا مان اُچاواں گا۔ سوہلا اکو اک سناواں گا۔ بنک دوار اک دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلی کیتی سب دی یاد
 کراواں گا۔ پچھلی کیتی یاد کراواں گا۔ نہہکنک روپ دھراواں گا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ پنڈھ مکاواں گا۔ بچھنڈ دوار اک بناواں گا۔ چھپر چھن نہ
 کوئے بچھاواں گا۔ دیا بائی نہ کوئے رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک وڈیاواں گا۔ گھر اکو اک وڈیاواں گا۔
 سو پڑکھ زرنجن پھیرا پائیگا۔ ہر پڑکھ زرنجن ویس وٹائیگا۔ ایکنکارا پردہ لاہیگا۔ جوت زرنجن نور چکائیگا۔ آد زرنجن ویکھن آئیگا۔ پڑکھ ابناسی ویکھ دکھائیگا۔
 سری بھگوان دیا کمائیگا۔ پاربرہم پر بھ رنگ رنگائیگا۔ وشن برہما شو نال ملائیگا۔ تن تیخ ڈیرہ ڈھاہیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بنک
 اک دکھائیگا۔ ساچا بنک اکو ہووے گا۔ پڑکھ ابناسی سچا سوہویگا۔ نہ کوئی ہسیگا نہ کوئی روویگا۔ نہ کوئی جاگیگا نہ کوئی سوویگا۔ پر بھ اکو جہا ہووے گا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرل جوت اک بلوویگا۔ نرگن جوت اک جگایگا۔ سری بھگوان پھیرا پائیگا۔ نو نو چار ڈیرہ ڈھاہیگا۔
جگ گہرا آپ دوائیگا۔ نیرن نیرا وقت لیاہیگا۔ دو جہان جھیڑا آپ مُکائیگا۔ حق نیرا حق کرائیگا۔ تیرا میرا پردہ لایہیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلا لیکھا پور کرائیگا۔ پچھلا لیکھا پور کرائیگا۔ سچ دوارے سو بھا پائیگا۔ شاہو بھوپ نام دھرائیگا۔ تینی اوتار درسائیگا۔ بھگت
اٹھاراں کول بہائیگا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد چرن سیس نوایگا۔ نانک گوہند جس سنائیگا۔ تیخ اک ونڈ ونڈائیگا۔ ست رنگ رنگ دکھائیگا۔ پرمانند انند وچ سہائیگا۔
سورج چند نین شرمائیگا۔ برہمنڈ کھنڈ سرب گر لائیگا۔ جیرج انڈ نہ دھیر دھرائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سٹ تیرا
ویلا اک دکھائیگا۔ شبد سٹ تیرا ویلا آویگا۔ گر چیلارُپ وٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ دکھائیگا۔ بھگت بھگوان ڈھولا گویگا۔ سادھ سنت سیس جھکائیگا۔
گرگھ گر گود بہاویگا۔ گر سکھ اکو راہ تکاویگا۔ کون گھر کون بنک، جس گھر پر میثور پھیرا پائیگا۔ دو جہاناں وجے ڈنک، وشن برہما شو سیس نوایگا۔ نہ
کوئی راؤ نہ کوئی رنگ، اکو رنگ سرب دکھائیگا۔ نہ کوئی پاندھانہ کوئی پنڈت، ملا شیخ نہ رُپ وٹاویگا۔ نہ کوئی ناد نہ کوئی سنگھ، رسنا جہوا بول نہ کوئی
الایگا۔ نہ کوئی نیاں نہ کوئی منت، نار کنت نہ کوئی ملاویگا۔ آد جگاد جگا جگنتر جگ چوکڑی صاحب سلطان سدا بے انت، گر شبدی تیرا رنگ رنگاویگا۔
توں میرا میں تیرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی آپ کماواں گا۔ نو سو چورانوے
چوکڑی جگ پندھ مکاواں گا۔ لوک پرلوک ویکھ دکھواں گا۔ چوواں طبقات پردہ لاہواں گا۔ الف یے ستیاں ویکھ دکھواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو آپ جناواں گا۔ پر بھ ساچا بھو جناہیگا۔ دھر دا لیکھا ویکھ دکھائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکائیگا۔
ست سوامی ویکھ سویمبر، وشن برہما شو پھل برسائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب گناں ہوئے بھر تمبر، نہکرمی اپنا کرم کماہیگا۔ پر بھ
کی کی کرم کماہیگا۔ جس ویلے اتم آویگا۔ لوک مات ویکھ دکھائیگا۔ کون جماعت وڈ وڈیائیگا۔ کون قلم دوات اٹھائیگا۔ کون ساکھیات رُپ وٹاویگا۔
کون ناتا جوڑ جڑاویگا۔ کون ماتا کون پتا، پوت گود نہ کوئی سہاویگا۔ کون کریں ساچا ہتا، پریم پریتی راہ دکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا پوری آس کراوینگا۔ ماتا پتتا نہ کوئی بناواں گا۔ گودی گود نہ ڈیرہ لاواں گا۔ نرگن نور جوت چکاواں گا۔ لوک پرلوک ویکھ
 دکھاواں گا۔ سچ سلوک اک الاواں گا۔ قلعہ کوٹ اک وساواں گا۔ نام شبد چوٹ لگاواں گا۔ بھنڈار اتوٹ ورتاواں گا۔ نہ ہرکھ نہ سوگ، چنتا غمی نہ
 کوئی جناواں گا۔ نہکرمی ہو کے دیواں موکھ، مفت اپنا نام ورتاواں گا۔ نردوشیاں کوئی نہ ویکھاں دوش، کر مہر پار کراواں گا۔ سوچیاں میری کوئی نہ
 کرے سوچ، سوچ وچ کدے نہ اواں گا۔ جو جن درشن رہے لوچ، تہناں اپنا روپ پرگٹاواں گا۔ نانک گوہند مانی میری مونج، ساچی سچ اک پرگٹاواں
 گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سٹ تیرا سٹ روپ بناواں گا۔ شبد سٹ تیرا سٹ روپ وٹاواں گا۔ ابناسی اچٹ
 ہو کے گود اٹھاواں گا۔ رت رتڑی آپ سہاواں گا۔ مات کھڑی آپ بناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ناتا تیرے
 نال جڑاواں گا۔ ناتا تیرے نال جڑاواں گا۔ سٹ دلارا نام رکھاواں گا۔ گوہند تیری ونڈ ونڈاواں گا۔ گنی گہند ہو کے تیرا کھیل دکھاواں گا۔ سرب بخشند
 دین دیال جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ دھن بھاگ، پر بھ میرے سر ہتھ رکھائینگا۔ میرا
 دیپک جگے چراغ، جوتی جوت روپ وٹائینگا۔ تیرا میرا اک ویراگ، بن ویراگی روپ درسائینگا۔ ویلے انتم رکھیں لاج، مہر نظر اٹھائینگا۔ بھگت بھگوان
 رچ کے کاج، کرنی اپنی آپ کمائینگا۔ تیرا نظری آئے سچ سامج، دین مذہب نہ کوئے بنائیں گا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو کے ماریں آواز، ہنگ برہم سرب
 اٹھائینگا۔ سپس رکھ تاج، تاجاں والے خاک ملائینگا۔ گلے لگا غریب نواز، غریب نمائیاں گود بہائینگا۔ سنجگ ساچا رچ کے کاج، پچھلی کیتی سب دی
 جھولی پائینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون مندر ڈیرہ لائینگا۔ ساچا مندر اک وساواں گا۔ بنک دوار جگت وڈیاواں
 گا۔ گھاڑت گھڑ ٹھٹھیار، آپ اکھواواں گا۔ اندر وڑ کے ڈیرہ لاواں گا۔ جگت نیترو ویکھیاں نظر نہ آواں گا۔ بن ریکھوں ریکھ بناواں گا۔ بن ویسوں ویس
 دساواں گا۔ بن نریشوں نریش ہو جاواں گا۔ دس دسمیش میل ملاواں گا۔ رہاں ہمیش، ہرکھ سوگ نہ کوئے جناواں گا۔ مجھ داہڑی نہ کوئے کیس، مونڈ
 منڈایا نہ ویس وٹاواں گا۔ سکھ کوئے نہ باسک سچ، سانگو پانگو نہ کوئے ہنڈھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سٹ ویکھ دکھاواں

گا۔ سُتِ شبدی ویکھ وکھاواں گا۔ تیرا پچھلا دُکھ مٹاواں گا۔ اُجل کھ مات کراواں گا۔ سفل گُکھ اِک بناواں گا۔ نہ مانس نہ منکھ، جوتی نوُر اِک
 دھراواں گا۔ دس ماس نہ اُٹا رُخ، گربھ جوُن نہ ونڈ ونڈاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا رہبر اِک اکھاواں
 گا۔ تیرا رہبر آپ اکھاویگا۔ سہمت ہو کے پھیرا پائیگا۔ رحمت ہو کے رحم کمائیگا۔ گہر گہیر پھیرا پائیگا۔ سرپر نظر کسے نہ آئیگا۔ بے نظیر نظریہ اپنا
 سب دے اُتے اِکائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویس اپنا سچ دھرایگا۔ کون ہر جو ویس دھریگا۔ کون تختے ساچے
 چڑھینگا۔ کون مندر سوہنے وڑیگا۔ کون اکھر نام پڑھینگا۔ کون بھگت سجن پھڑینگا۔ کون کھیڑے جا کے لڑیگا۔ کون ڈیرے جا کے اڑیگا۔ کی اپنی کرنی
 کریگا۔ کی جیوینگا کہ مرینگا۔ کی ڈینگا جاں ترینگا۔ کی ساڈا لڑ پھڑینگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون دوارے سجن
 کھڑیگا۔ جس ویلے زرن ہو کے آواں گا۔ سرگن ویکھ وکھاواں گا۔ نام دُھن اُپجاواں گا۔ سُن مَن کُھلاواں گا۔ لکھ چوڑا سی وچوں چن گُکھ آپ
 جناواں گا۔ پورب جنم دے جاناگن، کرم کانڈ نہ کونے درڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ کُھلاواں
 گا۔ ساچا بھیو آپ کُھلاواں گا۔ گرکھاں اندر ڈیرہ لاواں گا۔ شبدی شبد نال ملاواں گا۔ اکال مورتی نظری آواں گا۔ ناد تورتی اِک سناواں گا۔ آسا
 پورتی پور کراواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھاواں گا۔ ہرجن ویکھ وکھاواں گا۔ بجر کپائی توڑ تڑاواں گا۔ ساچی
 ہائی اِک کُھلاواں گا۔ تیرا گئی نام چلاواں گا۔ لہنا دینا باقی جھولی پاواں گا۔ کملاپاتی میل ملاواں گا۔ آتم بیج ستیاں، راتیں آپ اُٹھاواں گا۔ گوڑیہ
 نیندے ستیاں، جاگرت روپ جناواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنے رنگ رنگاواں گا۔ کی پر بھ اپنے رنگ
 رنگائیگا۔ در در گھر گھر پھیرا پائیگا۔ گرگھ گر گر پھر اُٹھائیگا۔ تڑ تڑ اپنا پنڈھ مکائیگا۔ جڑ جڑ ساچا جوڑ جڑائیگا۔ تھڑ تھڑ در درویش منگن آئیگا۔ مڑ مڑ
 رُسے آپ منائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا وقت سہائیگا۔ ویلا سچا سوہویگا۔ پر بھ اِکواک ہووے گا۔ جن
 بھگتاں دُرمت میل دھوویگا۔ امرت آتم میگھ چوویگا۔ دپیک جوت اِک بلوویگا۔ کوڑی کریا گرکھاں کولوں ساری کھوہویگا۔ دُھر دا لکھا آپ مٹاویگا۔ ساچا

سٹہ آنت کڈھاویگا۔ وڈا نکا پار کراویگا۔ پُرکھ اکال پتا، گوبد پُت اِکو نظری آویگا۔ غریب نمانیاں نال کرے حتر، ہتکاری ویکھ دکھاویگا۔ نانک اکھرش اکھر دھار لکھا، نہہکنک ویس وٹاویگا۔ تِس دا چلے اگئی سکھ، شاہ سلطان بھو کوئی نہ پاویگا۔ پچھلا رس سارا کر دے پھکا، اگے امرت میگھ برساویگا۔ جو سٹے دے کر پٹھا، کروٹ سب دی آپ بدلاویگا۔ کرے کھیل آپ اندھا، شاستر سمرت بھو نہ آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کرنی کار کماویگا۔ پر بھ اپنی کرنی کریگا۔ نر بھے نہ کدے ڈریگا۔ سچ سنگھاسن آپے چڑھیگا۔ نام کھنڈا اِکو پھڑیگا۔ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں شبدی روپ لڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ شبد شبد ڈلارے، آد جگاد گُر اوتار تیرے پنہارے، پیر پیغمبر تیری سرنی پڑیگا۔ پیر پیغمبر آون سدے، سدا ہر ہر نام دواہیا۔ پریم پریتی اندر مدھے، مدھر رس اک دکھایا۔ سچ محلے کرن حجے، مکھ کعبہ مان گواہیا۔ حق محرابے ویکھے سجے، محبوب اِکو درشن پایا۔ نہ گھڑے نہ کدی بھجے، گھرن بھنہار آپ اکھوایا۔ اُس دے گلے اندر بدھے، غلام اپنا آپ کرایا۔ شاہ سلطان پردے کجے، نفر بیٹھے دین دُہایا۔ سیس چرناں اُتے دھرن نال پکے، پگڑی کُلے نال شرمایا۔ ساڈے پورے کر دے حجے، حاجت ہو رہے نہ رانیا۔ در درویش دوئے جوڑ بدھے، بندنا کر سجدہ سیس جھکایا۔ ہوں تیرے تیرے بندے، بندگی تیرا ڈھولا گانیا۔ چاہے چنگے چاہے مندے، مند واسنا تیری وڈیایا۔ بن تیرے نیر اندھے، جگت گیان نہ کوئے پترایا۔ سرشٹ سبائی کوڑی ویکھی خندق خندے، ڈونگھا ساگر رہیا سڑایا۔ تھہ بن کوئی نہ چاڑھے ساچے ڈنڈے، پوڑا ہتھ حق نظر نہ آہیا۔ جگ چوکڑی سارے لنگھے، انتم ویلا گیا آہیا۔ کوئی سوئے نہ اُتے سچ پلنگے، گر گوہند سولاں ستھر گیا ہنڈھایا۔ کلجگ انتم آیا کنڈھے، بے پرواہ کنڈھی ڈیرہ بیٹھا لایا۔ سنجگ ساچی دات ونڈے، نام ندھانا جھولی پایا۔ ترے گن مایا توڑے پھندے، رجو طمو ستونہ کوئے وڈیایا۔ سچ پریتی اِکو منگے، نون سو اکھر رہیا سمجھایا۔ آتم پر ماتم دے اک انندے، نجاند دے درسایا۔ شبد سٹ ابناسی اچت دوویں اک دوجے دے گون چھندے، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا روپ وٹایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ سوہنگ بھو نہ پایا کسے پنڈے، پنڈت دے نہ کوئے سمجھایا۔ بن سوہنگ روپ سارے ہوئے رنڈے، گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ جنہاں ملے صاحب بخشندے، سنگر پورا ہوئے

سہانیا۔ سو اترن پار کنڈھے، منجھدھار نہ کوئے رُڑھانیا۔ ملے میل سورے سربنگے، سری بھگوان ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ چھندے اِکو گانیا۔ سُت شبد ویلا انت آوئا، پر بھ ساچا سچ جنانیا۔ نرگن ناؤں سب نے گاؤئا، سرگن کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ سوہنگ رُپ پر بھ بھو کھلاؤئا، آدانا جنانیا۔ شبدی رنگ رنگ چڑھاؤئا، اتر کدے نہ جانیا۔ سورے سربنگ کھیل رچاؤئا، خالق خلق ویکھ دکھانیا۔ بھگت بھگونت پھیر ملاؤئا، جاگرت جوت کر رُشنانیا۔ سُرتی شبدی گنڈھ پواؤئا، نار کنت کرے گُڑمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا لئے پر گٹانیا۔ کجگ اندر ستجگ دھار، سوہنگ رُپ بنانیا۔ توں میرا میں تیرا یار، یاری یاراں نال نبھانیا۔ سولائ ستر کر پیار، سچ سہنجنی سو بھاپانیا۔ ڈبڈے پتھر دیوے تار، پاہن اپنا چرن چُھبانیا۔ شبدی سُت سُت ڈلار، دو لھا اِکو نظری آئیا۔ ساچا جھولا دے سنسار، ساکھیات رُپ وٹانیا۔ پھلیا پھولا ایکنکار، پت ڈالی آپ مہکانیا۔ چھیل چھبیل ہو تیار، نرگن جوت جوت رُشنانیا۔ نام قبیلہ اک وچار، بھگت بھگوان ویکھ دکھانیا۔ جگت دلایاں وسے باہر، من مت بدھ سمجھ نہ سکے رانیا۔ لیکھا جانے دُھر دی کار، دُھر درباری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسا ویکھ دکھانیا۔ بیس اندر رکھے ویہہ، ویہہ بیس ویکھ دکھانیندا۔ روداس چمارے ونڈی ونڈ ساڈھے تن ہتھ سین، سین ساڈھے تن ہتھ رنگ چڑھانیندا۔ لکھ چوڑاسی لیکھا جانے جگت جی، جیون جگت آپ جنانیندا۔ آتم پر ماتم امرت میگھ برسے پینہ، میگھلا اِکو دھار وہانیندا۔ نام ندھان گرگھ وِرا لئے پی، جس جن آتم پیالہ گھ لگانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا ناؤں آپ وڈیانیندا۔ شبد سُت تیرا ساچا ناؤں، آد جگاد دئے وڈیانیا۔ کجگ اتم وسے ساچا گاؤں، سمبل اِکو گھر دکھانیا۔ گوبند میلا سچ سُبھاؤ، چیلار گُرو رُپ سمانیا۔ کرے کھیل بے پرواہو، پرواہ اور نہ کوئے جنانیا۔ ستجگ ساچا دتے راہو، ورن گوت کوئے رہن نہ پانیا۔ سرب جیاں دا اِکو پتا ماؤں، پُرکھ اکال اکھوانیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، جنہاں سوہنگ ہنسا نام چپانیا۔ کرے پیار جوں پُتراں ماؤں، گرگھ سچے مات اُٹھانیا۔ تس صاحب بل بل جاؤ، جو وچھڑیاں رہیا ملانیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی لاگو پاؤں، پون انجا بھو کوئے نہ رانیا۔ نتھاوایاں دیوے ساچا تھاوں، تھان تھنتر اک دکھانیا۔ سوہنگ ڈھولا سچا گاؤ، پر بھ ملے چائیں چانیا۔ چاؤ گھنیرا من رکھاؤ، رکھیا کرے ہر

گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایک نام کرے رُشائیا۔ ایک نام روشن ضمیر، ظاہر ظہور آپ جنائندا۔ کلجک دیکھے
 آنت اخیر، آخر اپنی کل دھرائندا۔ پرگٹ ہوئے ظاہر اپیر، امام اماں پھیرا پائندا۔ ساچی تسبیح ہتھ زنجیر، طلب سب دی دیکھ وکھائندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد محفل اک لگائندا۔ شبد محفل نام مشغول، مشکل سب دی حل کرائیا۔ ستجگ ست دھرم دا
 اک اصول، ذات پات ورن گوت نہ کوئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ چرن دوارے سارے قبول، کایا کعبہ گرہ مندر دوار گرو اکو نظری آئی۔ سچ
 پنکھوڑا لینا جھول، پر ماتم آتم آتم پر ماتم اک ہلار لگایا۔ گھر بیٹھیاں راتیں ستیاں دنے جاگدیاں ستگر ملے آپ کنت کنٹول، گر سکھ لبھن کتے نہ جائیا۔
 ایہتھے اوتھے دو جہان کرماں منگے نہ کوئے محصول، مفت سب نوں پار کرائیا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلے کدے نہ جائے بھول، ابھل بھل
 وچ نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبد سب دا تاج بنایا۔ گر شبد تاج جگ ساچا سیہرا، گر گوہند سیس سہائندا۔ پرکھ اکال کہے
 توں میرا میں تیرا، پتا پوت اکو گنڈھ پوائندا۔ نو تو چار دیکھیا کر کے وڈا جیرا، انتم ویلا سو بھ پائندا۔ سمبل نگر وسے کھیڑا، کھڑکی دروازہ نظر کسے نہ
 آئندا۔ من مت بڈھ جگت کرے جھیرا، آتر کھوج نہ کوئے کھجائندا۔ کوڑی کریا پایا گھیرا، مایا متا بندھن نہ کوئے تڑائندا۔ ورنناں برناں دُبا جاندا
 بیڑا، چپو نام نہ کوئے وکھائندا۔ ہر کا نام اکو شیرا، سنگھ ہو کے بھک لگائندا۔ وشنو ڈھیہہ کے ہویا ڈھیرا، نیوں نیوں چرناں سیس جھکائندا۔ بھگون
 آپے بٹھے بیڑا، جس دا بیڑا سو اپنے کندھ اٹھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر شبد اک سمجھائندا۔ شبد کہے میں آواں گا۔ پر بھ
 تیرا جس گاواں گا۔ پنچ تت دارس وکھاواں گا۔ نس نس کے پنڈھ مکاواں گا۔ ہس ہس کے گرگھ آپ مناواں گا۔ اندر وس وس کے تیری دھار
 سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا میلا میل ملاواں گا۔ تیرا میلا میل ملاواں گا۔ سجن سہیلا اک وکھاواں گا۔
 ویہلا ہو نہ وقت لنگھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، تیرا مندر دیکھن آواں گا۔ تینسوں مندر آپ وکھاواں گا۔
 ساڈھے تن ہتھ ونڈ ونڈاواں گا۔ رنگ انوکھا اک رنگاواں گا۔ لکھ چوراہی نال کر کے دھوکھا، گوہند ست وچ بہاواں گا۔ جیو جنت پڑھدے رہ جان

پوتھا، پوتھی پُستک مُودھی سب دی آپ کراواں گا۔ آتم پر ماتم ملن داراہ سوکھا، گر شبد ہو جناواں گا۔ پر بھ ملن دانو سو پُرنویں چوکڑی جگ بچھوں
 آئے موقع، موقعے سر شہادت ساچی آپے پاواں گا۔ گر گھ چھڈ دیو عبادت، اول اللہ نور درساواں گا۔ دین مذہب کردے رہے بغاوت، اتم جھگڑا
 سرب مٹاواں گا۔ سنگر شبد بن کے آیا مہاوت، نام نیزہ ہتھ اٹھاواں گا۔ جس دی دسدے رہے کہاوت، سو ظاہرا ہو کے نظری آواں گا۔ آد جگاد جگ
 جگنتر پاربرہم پر بھ صحیح سلامت، جنم مرن مرن جنم سب دے گیڑ کٹاواں گا۔ نانک گو بند پُرکھ اکال نوں دے کے گئے امانت، انت امانت اُنھاں ہتھ
 پھڑاواں گا۔ گر پیر جیہڑا دیون آئے ضمانت، ضامنی بچھلی کڈھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو نام اکو
 ڈھولا اکو راگ اکو بولا، اکو کنڈا اکو تولا، ترازو اکو ہتھ اٹھاواں گا۔ اکو ترازو پکڑے ہتھ، سیری بھگوان دیا کمائیا۔ ست ستوادی لئے رکھ، ست پُرکھ
 زرنجن بے پرواہیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ ہر جن میلے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا میل ملائیا۔ مہمانام سنائے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے
 رانیا۔ کر کرپا دیوے وتھ، وست اکو جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دا کرو جس، بن بھگتاں بھگوان کم کسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم زرنجن ہو کے آیا
 نٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ باہروں دسے تیخ تت کایا قلبوت جٹ، لوک ماتى ونڈ ونڈائیا۔ انتر کھلیا سچا ہٹ، نام نامہ اک ورتائیا۔ لیکھے لائے رتی رت،
 رتی رت دئے سکائیا۔ جس جن دیوے برہم مت، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ گر سیکھ اُجڑیا کھیڑا جائے دس، بھل بھلواڑی مات مہکائیا۔ امرت جھرنا
 چوے رس، نخبھ اپنی دھار وہائیا۔ صاحب سنگر ملے ہس، ہنس مکھ وڈ وڈیائیا۔ اپنا مارگ دیوے دس، دردی دردیاں درد ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن زرن، شبدی گر ساچا ور، سنت سہیلے ساچے پھڑ، گر چیلے ویکھے اندر وڑ، سوہنگ ڈھولا اکھر پڑھ، تیرا میرا تیرا اکو
 گھر اکو در، اکو ور اکو ہر، اکو زرنائن نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن لگائے اپنے لڑ، لڑی لڑی لڑی نال بندھائیا۔

* ۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں * *

اگلا سماں جو آگے آؤنا، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پردہ لاہنا، بھيو ا بھيد دے سمجھائیا۔ ايکنا کار حکم ورتاؤنا، نہ کوئی ميٹے ميٹ مياں۔ آد نرنجن نور دھراؤنا، جوتی جوت جوت رُشناييا۔ ابناسی کرتے بھيو کھلاؤنا، انھو اپنی کار کمائیا۔ سري بھگوان ساچا تخت سہاؤنا، تخت نواسی ڈيرہ لائيا۔ پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگاؤنا، رنگ رنگيلا اک وکھائيا۔ نرگن نوری نور پرگٹاؤنا، جوتی جوت جوت چکائيا۔ سچکھنڈ دوارا لوک مات پرگٹاؤنا، چھپر چھن چار دیوار نہ کوئے وکھائيا۔ تھر گھر ساچا بنک وڈیاؤنا، دیونہار آپ وڈیائيا۔ کملاپاتی وکھ وکھاؤنا، کول نین سچا شہنشاہيا۔ سچ سنگھاسن ڈيرہ لاؤنا، پاوا چول نظر کوئے نہ آيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اک جنائيا۔ اگلا لیکھا پُرکھ اپار، سري بھگوان آپ جنائندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل اپار، کرنی کرتا آپ کرانندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، درگاہ ساچی سو بھا پائندا۔ نرگن نور آپ نرنکار، نرویر اپنی کار کمائندا۔ مقامے حق ہو نیار، حق حقیقت کھوج کھجائندا۔ لاشریک سانجھ یار، پروردگار اپنا راہ وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ ساچی کرنی سري بھگوان، ست ستوادی آپ کمائيا۔ تخت نواسی نوجوان، شاہ پاتشاہ بے پرواہيا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، سچ سندیسہ نر نریشا اکو اک جنائيا۔ کھیلے کھیل خالق خلق مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو رہيا سمجھائيا۔ ساچا بھيو دیوے کھول، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائندا۔ شبد اگم و جائے ڈھول، راگ ناد نہ کوئے وڈیائندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں پردہ کھول، زمیں اسماناں وکھ وکھائندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن سے کول، کایا کھیڑا کھوج کھجائندا۔ گھٹ گھٹ واسی رل --- آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ سمجھائندا۔ ساچا سماں سري بھگونت، ست ستوادی آپ جنائيا۔ بھيو ا بھيدا مہما اگنت، شاستر سمرت وید پُران کہن نہ پائيا۔ لیکھا جانے آد انت، جگ چوکڑی کار کمائيا۔ نر نرائن نار کنت، پُرکھ پُرکھو تم اپنی دیا کمائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائيا۔ ساچا لیکھا پُرکھ اگم، الکھ اگوچر آپ جنائندا۔ کرے کھیل سري بھگونت، جگ نیز نظر کسے نہ آئندا۔ داتا جودھا سوربیر وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائندا۔

۵۲<

۵۲<

ست ستوادی ست سرؤپی ساچا کاہن، سپس جگدیش اِکو اِک سہائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا آپ جنائیندا۔ اگلا لیکھا جانے آپ، پر بھ ساچی کھیل رچائیندا۔ جگ چوکڑی تھاپن تھاپ، زرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ آد جگادی جس دا جاپ، بٹی دند صفت صلاحندا۔ ویکھنہارا تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ آپ وڈیائیندا۔ لوک پر لوک کھول ہاٹ، چوڈاں طبق وند وندائیندا۔ کھیلے کھیل تریلوکی ناتھ، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کمائیندا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، منڈل منڈپ راس رچائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا آپ پرگٹائیندا۔ اگلا لیکھا دتے میت، متر پیارا ہر اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل انڈیٹھ، بھيو اہید نہ کسے جنائیندا۔ صاحب سنگر ٹھا کر سوامی دین دیالا بن بن میت، مارگ راہ آپ لگائیندا۔ آتم پر ماتم ساچا گیت، پار برہم برہم و دیا آپ پڑھائیندا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھا رہے انیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ مندر مٹھ شو دوالے ویکھے مسیت، گرودوارے وند وندائیندا۔ لکھ چوراسی پر کھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اِکو اِک جنائیندا۔ دھر فرمانا ایکنکار، آد آد جنائیا۔ زرگن سرگن کر تیار، ترے بھون دھنی اپنی کھیل رچائیا۔ وشن برہما شو کر کر خبردار، بے خبر خبر جنائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچ تت کرے گڑمائیا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھر ٹھھیار، رُوپ انوپ آپ درسائیا۔ مندر اندر کھول کواڑ، ساچی ہاٹی آپ جنائیا۔ آتم پر ماتم کھیل اپار، زرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، زرگن نور ہر زرنکار، بودھ اگادھا راگ الایا۔ لیکھا جان گر اوتار، پیر پیغمبر میل ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے پرگٹائیا۔ ساچا لیکھا دو جہان، زرگن سرگن کار کمائیندا۔ نو نو چار کر پروان، دھر فرمانا آپ سنائیندا۔ وشن برہما شو کرو دھیان نیت نین اکھ کھلائیندا۔ آتر آتر اِک گیان، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جیو جہان، لکھ چوراسی اگنی تت جلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ دھر دا لیکھا دسن جوگ، جگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ سرشٹ سبائی سچ سنجوگ، سرگن میلا سہج سبھائیا۔ آتم پر ماتم چگاوے چوگ، نام ندھانا گھر گھر آپ ورتائیا۔ نہ ہر کھ نہ سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک، لوک پر لوک ویکھ وکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے اوٹ، بھگت بھگونت نار کنت رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اگلا سماں اک درساںیا۔ اگلا سماں رکھنا یاد، سو صاحب آپ جناںیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کار کماںیندا۔ وشن برہما شو کر کر داسی داس، داس روپ سمجھانیندا۔ کروڑ تیتیسارکھے پاس، سُرپت اند سِیس جھکائیندا۔ رُوَس ویکھ پرکاش، چند چانائین شرمائیندا۔ لیکھا جانے دھرت دھول زمیں اسمان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماںیندا۔ ساچی کرنی کرے مہربان، مہر نظر اٹھانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیر پیغمبر دیندارہیا دان، داتا دانی اپنی وست ورتانیا۔ تیی اوتار کر پروان، بھگت اٹھاراں کری گڑمانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین جھکان، چار یاری ونڈ ونڈانیا۔ مقامے حق حق نشان، شاہ سلطان اک اکھوانیا۔ زرگن زرویر پھریا بان، پنج تت کرے گڑمانیا۔ نانک گوبند اک دھیان، چرن کول دے سرناںیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان، بودھ گیان اگادھ بودھ کرے پڑھانیا۔ لیکھا جان انجیل قرآن، تیس بتیسا صفت صلاحیا۔ کھانی بانی ہو پردھان، پراپسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کماںیا۔ جگ جگ کار کرے کرتارا، زرگن سرگن ویکھ وکھانیندا۔ گر اوتار بن لکھارا، پیر پیغمبر کاتب قلم چلاںیندا۔ وید ویاسا دے ادھارا، دھیرج دھیر اک جناںیندا۔ کل کلکی لئے اوتارا، نہکھنکا ناؤں پرگٹانیندا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا محل اٹل وسے دھام نیرا، اچے ٹلے پربت ڈیرہ لائیندا۔ نوری جلوہ نور اُجیارا، عالم علما ویکھ وکھانیندا۔ شاہ سلطان وڈ سکدارا، شہنشاہ اپنی کار کماںیندا۔ نانک گوبند دے ادھارا، بھو ابھیدا آپ جناںیندا۔ مہابلی اترے اپنی وارا، مات پت نہ کوئے بناںیندا۔ جننی جن نہ سُنٹ دُلارا، گودی گود نہ کوئے وڈیاںیندا۔ سرشٹ سبائی سانجھیا، ظاہرا پیر اک اکھوانیندا۔ کلجگ آئے انتم وارا، نو سو چورانوے چو کڑی پندھ مکانیندا۔ سچ بنائے اک دربارا، در درباری ناؤں پرگٹانیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، ست ساگر نیتز نیناں نیر وہانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھانیندا۔ دُھر دا لیکھا دسنہارا، دہ دشا ویکھ وکھانیا۔ کلجگ انتم ہو اُجیارا، زرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ چاروں گُنٹ دے ہلار، اُتر پورب پچھم دکھن دے ہلایا۔ شاہ سلطان راج راجان کرے خوار، سِیس تاج نہ کوئے ٹکانیا۔ چار ورن کرن ہاہاکار، کھتری براہمن شودر ویش ست سنوتکھ نہ کوئے رکھانیا۔ اٹھاراں برن رووے زاروزار، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ سجن ساک نہ کوئے میت مُرار، نار کنت پتا پوت نہ کوئے وڈیاںیا۔ دھیاں

بھیناں جگت ہٹ و نجاہ، چاروں گنٹ و بچار اندھیرا چھائیا۔ نظر نہ آئے ایککار، اکل کل دھاری اپنا پردہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہوئے دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ گر کا شبد نہ کرے کوئی پیار، رسنا کوڑی کریا ہوئے بلکائیا۔ سو صاحب سنگر پڑکھ اپار، گھٹ گھٹ واسی ویکھ دکھائیا۔ سچھنڈ بیٹھا سچا یار، نرگن نرگن لئے اوتار، نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے مات، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، صاحب سنگر ویس وٹائیندا۔ چاروں گنٹ جھوٹھانات، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ جھکڑا ویکھے ذات پات، ورن برن ونڈ ونڈائیندا۔ جن بھگتاں آتم آتر پوری کرے خواہش، من ممتا میٹ مٹائیندا۔ ساچی سیجا پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا گرہ مندر وسے پاس، در گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، دیا باقی نہ کوئے جگائیندا۔ سنت سہیلا وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ کلجک آنت چلائے راتھ، بن رتھوا ہی پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا پتن گھاٹ، کھیوٹ کھڈا آپ اکھوائیندا۔ کلجک انتم مکے واٹ، چار لکھ ہزار بتی اپنے کھاتے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ جنائیندا۔ ساچا سماں گیا آ، سچ سچ وقت لنگھائیا۔ ۵۳۰

سری بھگوان نرگن جوت جگا، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ سچ سنگھاسن اک سہا، سو بھاؤنت ڈیرہ لائیا۔ تخت نواسی بن کے شاہ، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی دالیکھا دئے سمجھا، پورب لہنا بھيو چکائیا۔ وشن برہما شو در منگا، در درویش دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیندا۔ نر ہر نرائن چلائے رتھ، ہری ہر اپنی دھار دکھائیندا۔ لکھ چوراسی دیوے متھ، نام مدھانا اکو پائیندا۔ بھگت بھگوان لئے رکھ، جس جن اپنی دیا کمائیندا۔ کوڑی کریا ویکھے ہٹ، لوک پر لوک کھوج کھجائیندا۔ دیونہارا برہم مت، من مت دُور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا سماں آیا نزدیک، دُورن دُور پنڈھ مکائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کہندے گئے لاشریک، سو شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ کلجک آنت میٹے اندھیرا تاریک، چند چاندنا اک چکائیا۔ ساچی دھار دتے باریک، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں دتے سچ پریت، سری بھگوان چرن سرنائیا۔ صدی یسویں رہی بیت، بیس بیس دئے ڈھائیا۔ ستجگ بدلنہارا ریت، ریتوان

اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، اُوچ نیچ دیکھ دکھائیا۔ سب نے ڈھولا گاونا اِکو گیت، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ صاحب سنگر سداوسے چیت، چت
 وت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ جو ستا دے کر پیٹھ، گھر گھر کروٹ لئے بدلایا۔ سوہنگ ڈھولا سچا گیت، آد جگاد اِکو راگ الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچا سماں آیا جگ، ویلا وقت آنت جنایا۔ نو کھنڈ پر تھی لگے اگ، لوک مات سکے نہ کوئے بُجھایا۔ جن
 بھگتاں میل ملائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے گت، سوہنگ ہنسا چاپ چپایا۔ امرت جام پیائے مد، نچھر جھرنا آپ جھرایا۔
 نو دوارے کرے پار حد، دسم دواری وجے ودھایا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، نرگن اپنا میل ملایا۔ ادھ وچکار نہ جائے چھڈ، جس پلوئے لئے پھڑایا۔
 انتم پردہ دیوے کج، مہر نظر نظر اٹھایا۔ کلج کوڑ نگارہ رہیا وچ، چاروں کُنٹ پے ڈھایا۔ جو گھڑیا سو جائے بھج، تھر نظر کوئے نہ آپیا۔ مکے کجے مگنا
 حج، حاجی جُجرہ اک درسایا۔ سچ محراب حق محبوب رہیا سچ، نفر غلام نہ کوئے بنایا۔ سجدہ سپس جھکاؤن بھج بھج، نیر نین نین شرمایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ اگلا سماں آیا نیڑے، نیرن نیر دکھانیدا۔ لکھ چوراسی مکے جھیرے، جھگڑا اگے نہ کوئے
 ودھانیدا۔ سری بھگوان ہو مہربان جن بھگتاں بٹھے بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیدا۔ اِکو رنگ دکھائے سنجھ سویرے، دوس رین نہ ونڈ ونڈانیدا۔ ناتا
 جڑے میرے تیرے، میرا تیرا اِکو نظری آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچانیدا۔ ساچا کھیل کرے نرکار، خالق
 خلق دئے جنایا۔ سرشٹ سبائی خبردار، بے خبر خبر پچایا۔ بیس پیسا مارے مار، ہر جگدیش سچا شہنشاہیا۔ خالی کھیسے ہوئے شہنشاہ سِکدار، در در گھر گھر
 بھکھیا بھکھ منگایا۔ راؤ رنگ دیکھنہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اگلا سماں دتے اؤکھا، اؤکھی گھاٹی نظری آپیا۔
 پر بھ ملن دا ایہو موقع، گر اوتار گئے سمجھایا۔ کلج ڈبن والی نوکا، چپو نام نہ کوئے لگایا۔ گرگھ وِلا کایا اندر صاف کرے چوٹکا، دُرمت میل دھوایا۔
 بھگت بھگوان کدے نہ جائے اوتتا، لوک مات گنڈھ پوایا۔ لکھ چوراسی نال ہوون والا دھوکھا، دھواں گھر گھر رہے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اگلا سماں آپ درسایا۔ اگلا سماں آیا مات، دھرت دھول دھیان لگایا۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ رہے جماعت، ورن برن نہ کوئے

لڑائیا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناسی ساکھیات، شناخت اپنی دئے جنائیا۔ سنت سہیلے بنا پارجات، پر م پُرکھ پر بھ اپنا میل ملائیا۔ لیکھا جانے کائنات، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ جنہاں صاحب سنگر و سے ساتھ، تنہاں دُکھ نہ لاگے رائیا۔ منتر ڈھولا آتم پاٹھ، برہم و دیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سماں دئے بدلایا۔ کلجگ سماں رہیا کوک، کوک کوک سنائیندا۔ کوڑی کرپا چکے چوک، مایا متا موہ مٹائیندا۔ ہوئے ہنگتا دیوے پھوک، جوتی اگنی لبو لائیندا۔ ستجگ ساچا ورن برن چار یاری اک سلوک، صاحب سلطان اکو راہ دکھائیندا۔ ویکھنہارا خالق مخلوق، خلق اپنا راہ جنائیندا۔ پردہ کھولے کایا تیج بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھجائیندا۔ لہنا دینا جانے کایا تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ وڈیائیندا۔ ساچا سماں لیائے ست، ست ستوادی دیا کمائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت نہ کوئے سکائیا۔ سرب جیاں جانے مت گت، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی ایکات، ناتا بدھاتا جوڑ بھڑائیا۔ آتم پر ماتم برہم مت، من مت دئے گوائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے ساچے رکھ، گرکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ نو نو چار اڈدے دسن ککھ، خالی ہتھ سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سماں سماں ویکھ دکھائیا۔ سماں سماں ہر ویکھن آیا، بے پرواہ کھیل کھلائیا۔ ناتا توڑے ترے گن مایا، رجو ستو طمو بندھن بندھ نہ کوئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان ایک اکو ملایا، پر بھ بنے سچا ماہیا۔ جیو جنت آپ سمجھایا، کرے سچ پڑھائیا۔ بوند رکت لیکھے لایا، سفل گکھ آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست دئے وڈیائیا۔ ویہہ سو ویہہ ست ستوادی، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ شبد انادی اکو ناد، نر نرکارا آپ وجائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں دیونہارا داد، وست امولک آپ ورتائیندا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے نار کمذات، گرمت اکو راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیس پیسا ہر جگدیشا، نہکرمی اپنا کرم کمائیندا۔ اپنا کرم کرے پر بھ آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ میٹنہارا تینوں تاپ، ترے بھون دھنی سچا شہنشاہیا۔ ستجگ ساچا چلے جاپ، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ جنم جنم دے میٹے پاپ، جو جن آئے سرنائیا۔ کرے کرائے پاکی پاک، پت پت پت آپ کرائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سوت جاگت چمچھے وات، نرگن سرگن میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا

سماں آپ سہانیا۔ ساچا سماں ہر سہاونا، رین سہنجی نال ملائیندا۔ بیس پیسا جگت وڈیاونا، وڈیائی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ڈھولا گاونا، دوجا راگ نہ کوئے لائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی شاہو بھوپ اکھواونا، سیس جگدیش تاج سہائیندا۔ پر بھ ساچا مستک اگا دھوڑی لاونا، خاکی خاک بھیٹ چڑھائیندا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ دھر فرمانا اک سناونا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سماں آپ دکھائیندا۔ ساچا سماں گرگھ ویکھے، گر سترگ آپ دکھائیا۔ کلجگ انتم لکھ کے لیکھے، لیکھا لیکھے رہیا لگائیا۔ بیس پیسا رہن نہ دیوے بھرم بھلکھے، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دپسے، دیس دستر کھوج کھوجائیا۔ سیوالائے وشن برہم مہیشے، شکر دیونہار وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کھیلے، کھیلنہار اپنی رچن رچائیا۔ کنت بھگت بھگوان میل میلے، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے گروگر چیلے، چیلار روپ وٹائیا۔ مورکھ گگدھ انجان دُشٹ ذراچار دھرم رائے دی جان حیلے، چتر گپت حساب دکھائیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پر بھ کھیلے، بن گرگھ پورے بھیو کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سب دے سر تے بھوائیا۔ سب دے سر تے سماں رہیا بھوئے، بھے بھوئے آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دار کھن گئوں، گھر گمبھیر کھیل کھلائیندا۔ کلجگ جیو گوڑھی نیندے گئے سوں، سویامات نہ کوئے اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی در در گھر گھر رہی بھوئے، آتم تاکی کُنڈا کوئی نہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت اندھیرا اک دکھائیندا۔ اگلا سماں دسے اندھ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سنیاسی جوگی کوئی نہ مکائے اپنا پنندھ، سارے بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ رسنا جہوا گا گا تھکی چھند، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ گھر گھر دیپک تیل باقی جگے چند، نرگن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ پڑھ پڑھ پُستک تھکے بتی دند، بندنا سچ نہ کوئے کرائیا۔ آتم پر ماتم کسے نہ ملیا اندھ، پرمانند نہ کوئے سمائیا۔ جنم جنم ٹھی کوئی نہ سکیا گنڈھ، سرتی شبدی نہ میل ملائیا۔ جگت دُہانگن ہوئی رنڈ، اچی کوک کوک لائیا۔ بن سترگ پورے کوئی نہ میٹے پنندھ، پھڑ باہوں پار نہ کوئے کرائیا۔ نو نو چار چوتھا جگ رہیا ہنڈھ، سچ ہنڈھولا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن پاندھی ویکھ دکھائیا۔ بن پاندھی ویکھے کرتار، دو جہاناں پنندھ مکھائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ سمبل وسے دھام نیار، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ شبد اگم بول جیکار، نعرہ اکو راگ لائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، دھر دی بانی بان

لگانیندا۔ جو جن صاحب سنگر کرے پیار، تِس پریم پریتی آپ سکھائیندا۔ اگلا سماں کوئی نہ سکے وچار، پنڈت پاندھا سرب دھیان لگانیندا۔ گرنٹھی پنٹھی گئے ہار، ہر کا بھیو کسے نہ آسیندا۔ ملا شیخ مسائق ہوئے خوار، خالق خلق پردہ نہ کوئے چکائیندا۔ اپنی کرنی کرے کرتار، قدرت اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سماں آپ سہائیندا۔ ساچا سماں ہر سہاؤنا، رت سہنجنی دے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان میل ملاؤنا، بلنی جگدیش کرائیا۔ سنت سجن کول بہاؤنا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ گرگھ گر گر گود اٹھاؤنا، گلوکڑی ایکاپائیا۔ گر سکھ سکھ اک سمجھاؤنا، ودیا سچ درڑائیا۔ راتیں ستیاں میل ملاؤنا، دِنے جاگدیاں میل ملائیا۔ اندر وڑ کے ویکھ وکھاؤنا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ساچی سیجا سو بھا پاؤنا، سو بھاؤنت سچ سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سب نوں دے وکھائیا۔ ساچا سماں سدا بلوان، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ سماں ویکھ ہوئے خیران، گر اوتار پیر پینمبر سمیں وچ بھوائیندا۔ سمیں اندر شبد نشان، دو جہاناں آپ جھلائیندا۔ سمیں اندر حکمران، دُھر فرمانا حکم جنائیندا۔ سمیں اندر شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان دھیان درڑائیندا۔ سمیں اندر انجیل قرآن، تیس بتیسا آپ جنائیندا۔ سمیں اندر کہانی بانی کر پروان، نانک گو بند حکم منائیندا۔ سمیں اندر پھر پھر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیابان، بنباسی رُپ جنائیندا۔ سمیں اندر بن بن کاہن، ساچی بنسری نام وجائیندا۔ سمیں اندر کر دھیان، غریب نمائیاں ویکھ وکھائیندا۔ سمیں اندر کر پروان، سچ پروانہ نام جنائیندا۔ سمیں اندر دیوے دان، بھگت بھگوان جھولی آپ بھرائیندا۔ سمیں اندر کر ویران، گھر گھر ویری آپ پرگٹائیندا۔ سمیں اندر چاڑھ طوفان، دو جہاناں کھیہہ اُڈائیندا۔ سمیں اندر وشن برہما شو کر نشان، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ناچ نچائیندا۔ سمیں اندر سمیں سر ہو بلوان، کھڑگ کھنڈا تیز چند پر چندا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ اُپائیندا۔ ساچا سماں صاحب دارنگ، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ ستجگ ساچا چڑھے چند، کلجگ اندھیرا دُور وکھائیا۔ بھرم بھلیکھا دُئی دوتی ڈھاہے کندھ، گھر اکو نظری آئیا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا سب نے گاؤنا چھند، شہنشاہ اکو اک کرے پڑھائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ سب دی پوری کرے منگ، جو بیٹھن چرن دھیان لگائیا۔ دُکھ دلدر کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ

نام چکائی۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبد کنت دے ملائی۔ کلجک جیو بھاگاں مند، نیتز نین نہ سکے کھلایا۔ مدراماس رسنا جہوا گند، گیت گو بند نہ کوئے
 الائی۔ کوڑی کریا چھی سیس پنڈ، ہولا بھار نہ کوئے دکھائی۔ ناتا جڑیا جیرج انڈ، اُتبیج سیج جونی جون بھوئی۔ جنہاں سنگر ملے صاحب بخشند، تنہاں آون
 جاون دے کٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سمیں دے وڈیائی۔ ساچا سماں بھگتاں میت، بھگتی مارگ اک دکھائیدا۔ صاحب سنگر
 دی ساچی ریت، میل ملاوا آپ جنائیدا۔ لیکھا چکے اوچ نیچ، راؤ رنک اکو گھر بہائیدا۔ ساچے مندر لنگھ دلیز، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لائیدا۔ گھر وچ
 گھر دکھائے پریت، پریتوان پھیرا پائیدا۔ پر بھ ملن دی کوئی نہ لگے فیس، پہریدار نہ کوئے اٹکائیدا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، سو صاحب اک
 اکھوائیدا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں اندر ڈیرہ لائیدا۔ گرگھ گرگھ سنت سہیلے مانس جنم جاون جیت، جس جن اپنا بھو کھلاییدا۔ بن سوانی
 منگو بھیکھ، خالی جھولی سرب بھرائیدا۔ اگلا سماں رہیا اڈیک، بن سنگر گود نہ کوئے بہائیدا۔ نیتز نین نہ کھولے کوئے تیج، دوئے لوچن لہنا نہ کوئے
 مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھماں سماں آپ درسا ئیدا۔ گرگھ سماں رہے اڈیک، نچ نیتز دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ دیوے
 سچ پریت، ناتا لکھ جو راسی نالوں تڑائی۔ ست دھرم دی دتے پریت، ریتوان ہوئے سہائی۔ اندر باہر اکو گیت، ساچا ڈھولا دے جنائی۔ ناتا تے مندر
 مسیت، گھر بیٹھیاں سنگر پورا نظری آئی۔ آتم پر ماتم لگے پریت، لوک مات سکے نہ کوئے تڑائی۔ جینودیاں جگ جائے جیت، مرنا کوئے نظر نہ آئی۔
 لیکھے لگے دھر سیس، جو جن سنگر پے سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں سستی دے بدلایا۔ ساچا سماں صاحب دا بھانا، بھوای
 نال ملائیدا۔ تختوں لہنا راجا رانا، راؤ رنک ویکھ دکھائیدا۔ مان ابھمان توڑے مانا، بلدھاری بل نہ کوئے جنائیدا۔ نو نو چار ہوئے نمانا، سیس اپر نہ کوئے
 اٹھائیدا۔ سب نوں بھلے پینا کھانا، چارے کھانی آپ بھوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، ساچا سماں آپ بدلاییدا۔
 ساچا سماں کرے بدلی، ہر بدلہ آپ چکائی۔ پر م پرکھ پر میثور اکو عدلی، نام عدالت اک لگایا۔ سرشٹ سبائی کرے پدھری، پر م پرکھ پر بھ اپنا پھیرا
 پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ ہر جن جاگ کھولے اکھ، آخر اپنا میل ملائیدا۔ سوچھ سروپی

درس دیوے پر تگھ، نرگن سرگن نظری آئیندا۔ لکھ چوڑا سی نالوں کر کے دکھ، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ ساچا مارگ اِکو دس، در مندر ویکھ دکھائیندا۔
 پندھ مکائے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ ہر دے آتر آپے وس، گرہ مندر سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اِکو رنگ
 رنگائیندا۔ سماں چڑھاوے اپنا رنگ، رنگ رنگیلا اِک جنائیا۔ گرگھ آتم بیج سوہے پانگ، پر م پُرکھ پر بھ اپنا ڈیرہ لائیا۔ انحد شبد وجے مردنگ، راگ
 انادی ناد الائیا۔ چرن دوار وہے گنگ، گنگا جمنا سُرستی گوداوری بیٹھے نین شرمائیا۔ لیکھا مکے سورج چند، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی
 مات گر بھ مکے پندھ، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمیں سار سار شبد دئے سمجھائیا۔
 جن بھگتو ویکھو شبد سار، سارنگ دھر جنائیندا۔ جس نال گر اوتار کر دے گئے پیار، پر م پریتی اِک وڈیائیندا۔ پیر پینمبر جس دا ادھار، سو صاحب کھیل
 کھلائیندا۔ لکھ چوڑا سی اِک پیار، گلشن اِکو اِک مہکائیندا۔ گرگھ بوٹے کر تیار، دھرت دھول آپ ٹکائیندا۔ بھورا بنے آپ نرکار، ساچی گونجھ اِک
 گنجائیندا۔ تُو ہی تُو تیرا دربار، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ تیرا میرا اِک پیار، پیار پیار نال وٹائیندا۔ سوہنگ شبد بول جیکار، بے جیکارا اِک سٹائیندا۔ ساچا
 سماں جن بھگتاں اُتوں جائے بلہار، جنہاں سنگر پورا نظری آئیندا۔ منمکھ روون زاروزار، نیر نین نیر وہائیندا۔ ساچا دسے نہ کوئی یار، ستھ یار نہ کوئے
 ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اِکو گھر دکھائیندا۔ سماں دکھائے ساچا گھر، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی ملے ور، ناری
 نرکت پرنائیا۔ نر بھو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے درسائیا۔ سوئی سرتی لئے پھر، جاگرت روپ روپ وٹائیا۔ سچ محلے آپے چڑھ، سچ سنگھاسن
 ڈیرہ لائیا۔ تیرا میرا ڈھولا پڑھ، سوہنگ راگ الائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کر، کرامات نہ کوئے دکھائیا۔ سچ سروور نہائے سر، ڈرمت میل دھوائیا۔ جگت
 دوارے پار کر، گھر مندر دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمیں سر ہوئے سہائیا۔ سمیں سر ہوئے سہا، صاحب اپنی دیا کمائیندا۔
 سماں پچھن دا جے ساچا چا، چاؤ گھنیرا اِک دکھائیندا۔ پر بھ ملن دا لہجو راہ، پر بھ ملیاں وقت سو بھا پائیندا۔ پر بھ دیوے سچا تھاں، تھان تھنتر اِک
 دکھائیندا۔ پھر کے ہنس بنائے کان، کاگوں ہنس اُڈائیندا۔ کرے پیار جوں پُتراں ماں، گرگھ ساچے گود بہائیندا۔ سر رکھے ٹھنڈی چھاں، مہر نظر نین

اٹھائیں۔ پار کرائے پھڑ کے بانہہ، منجدھار نہ کوئے رُڑھائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے دھام دئے وسا، جس گھر وسیا پھیر نہ کوئے اٹھائیں۔ سماں پچھن دا جے من چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پاربرہم پرہہ اک مناؤ، جس نیاں دُکھ رہن نہ پائیا۔ اگے ہو کے پھڑو باہوں، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں کرے سچ نیاؤں، عدل عادل اک کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سماں وچوں بدلایا۔ سماں پچھن دا جس جن خیال، دلیل دلیل وچوں جنائیں۔ سنگر پورا لبھو اک دلال، سچ دلالی مات کمائیں۔ بھو کھولے حق حلال، حقیقت اپنے وچوں سمجھائیں۔ مارگ دتے اک سکھال، اوکھا راہ نہ کوئے دکھائیں۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، کنگال شاہ اکو رنگ رنگائیں۔ کلجگ اتم چاروں گنٹ لو بھال، زرگن لگ اپنی کھیل کرائیں۔ سو صاحب پورا کرے سوال، جو جن سوالی چل کے آئیں۔ ویلے آنت نہ کھائے کال، مہاکال پنڈھ مکھائیں۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، سماں اپنا روپ دکھائیں۔ آپے پچھے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیں۔ نوری جلوہ دے جلال، ظاہر ظہور ویکھ دکھائیں۔ اندر باہر چلے نال نال، جگت نیز نظر کسے نہ آئیں۔ دیونہار سچا دھن مال، نام ندھان جھولی پائیں۔ دیک دیا جوتی بال، آتم پر ماتم کھوج کھائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں آنت کنت سمجھائیں۔ سماں آنت اخیر، بدھی سار کوئے نہ پائیا۔ مت ہوئی جگت دیکیر، دھیرج سکے نہ کوئے دھرائیا۔ من لگی ہوئے پیڑ، دُکھ درد نہ کوئے ونڈایا۔ بن سنگر پورے کٹے نہ کوئے بھیر، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ کوڑی کرپا کٹے شرع نہ کوئے زنجیر، شرکت سکے نہ کوئے گوائیا۔ بدلے کوئی نہ مات تقدیر، تدبیر سکے نہ کوئے جنایا۔ سچ درسائے نہ کوئے تصویر، نوری نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ساچا سماں بے نظیر، مہربان اپنی نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلے سمیں دا دتے حال، لیکھا چکے شاہ کنگال، حل ہوئے نہ کسے دا کوئی سوال، چاروں گنٹ جیو جنت سادھ سنت راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان، نیز روون مارن دھاپینا۔ جگت بندنا دوئے جوڑ، جگت رہیا دکھایا۔ ست بندنا سرب گرگھ لوڑ، آتم آتر دھیان لگایا۔ جگت بندنا جگت واسنا لوڑ، سرشٹ سبائی دھیان لگایا۔ ست بندنا ست پرکھ ہتھ پھڑاؤنی ڈور، دوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ جگت بندنا کردے ٹھگ چور، مندر مسجد شودوالے مٹھ جائیا۔ ست بندنا گرگھ کردے اندھ گھور، جگت نیز نظر کسے نہ

آئی۔ جگت بندنا راج راجانا شاہ سلطانا چڑھیا ہووے اُپر گھوڑ، در دربان سیس جھکائی۔ ست بندنا چکاوے مور تور، تیرا میرا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بندنا نال بندنا رہیا ٹکرائیا۔

* ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جوں *

سو صاحب سنگر سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائی۔ سچ سنگھاسن سو بھاپا، تخت نواسی نور رُشانی۔ نرگن داتا بے پرواہ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائی۔ سچھنڈ وسے سچ مکاں، چھپر چھن نہ کوئے چھہائی۔ آد جگادی کھیل رچا، جگ چوکڑی ویکھ دکھائی۔ ڈھر فرمانا حکم سنا، ڈھر دی بانی اک جنائی۔ لیکھا جانے دو جہاں، دوئے دوئے اپنی کار کمائی۔ سچھنڈ دوارا دئے وڈیا، تھر گھر دیونہار وڈیائی۔ مات پت آپ اکھوا، پوت سپوتا ہر پرگٹائی۔ جننی جن کھیل کھلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ سو پُرکھ نرنجن داتا سور، سری بھگوان کھیل کرانیندا۔ نرگن نرور جوتی نور، نرنکارا ویس وٹانیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی آسانسا اپنی پور، سنسا ہور نہ کوئے رکھانیندا۔ لیکھا جانے نیڑے دور، نیرن نیر اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سو صاحب ویس وٹانیندا۔ سو صاحب پُرکھ اگم، اگڑی کار کمانیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ نہ کوئے دکھانیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا روگ نہ کوئے جنانیندا۔ آد پُرکھ بیڑا بنھ، سری بھگوان اپنے کندھ اٹھانیندا۔ وست امولک ساچا دھن، ناؤں نرنکارا جھولی پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرانیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ساچی کار، ہر کرتا آپ کمائی۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، در گھر ساچے دئے وڈیائی۔ ایکنکارا کر پیار، ویکھ دکھانے تھاؤں تھانیا۔ آد نرنجن نور اُجیار، جوتی جاتا جوت رُشانی۔ سری بھگوان شاہ سکدار، بھوپت بھوپ اک اھوائیا۔ ابناسی کرتا ویکھنہار، نیز اکھ نہ کوئے جنائی۔ پاربرہم پر بھ پاوے سار، آد آنت ایکا رنگ سمائی۔ سچھنڈ دوارا کھیل نیار، نرور اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے کھلائی۔ سو پُرکھ نرنجن بھو

اولاً، زر ہر زرائن آپ جنائیندا۔ آد جگادی اک اکلّا، اینکارا ویس وٹائیندا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ سگھاسن آسن لائیندا۔ دپیک جوت آپے بلا، نورو نور ڈمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد پُرکھ مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ انتر منتر ساچا جاپ، اکھر اکھر نہ کوئے وڈیائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اپنا جانے کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا اک گھلایا۔ بھيو اھیدا کھولنہارا، پروردگار کھیل کرائیندا۔ درگاہ ساچی دھام نیارا، محل اٹل سو بھاپائیندا۔ مقامے حق کر پسارا، حق حقیقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لاشریک سانجھا یارا، جلوہ نور ڈمگائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دی کار آپ کمائیندا۔ دوجا میت نہ مُرارا، متر پیارا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلاییندا۔ ساچا بھيو کھولے کرتار، زرگن زرگن دے وڈیائیا۔ سچھنڈ دوارے ہو تیار، ترے بھون دھنی اپنی کار کمائیا۔ ناتا جوڑا گم اپار، بدھاتا اپنی گنڈھ پوایا۔ لیکھا جان پُرکھ نار، پُرکھو تم اپنا ویس وٹایا۔ سچ سہنجی اپر اپار، اپر پیر اپنی آپ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو اپنا لیکھا دے جنایا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھ، سچ ساچی کار کمائیندا۔ زرگن زرگن دیوے و تھ، دست امولک آپ ورتائیندا۔ زرگن مہما زرگن اکھ، زرگن صفتی صفت صلاحندا۔ زرگن امرت زرگن رس، زرگن رسپارس آپ ہو جائیندا۔ زرگن اندر زرگن وس، سچ محل سو بھاپائیندا۔ زرگن بلاس زرگن کرے ہس، زرگن اپناروپ وٹائیندا۔ زرگن مارگ زرگن دس، رہبر زرگن آپ ہو جائیندا۔ زرگن سو بھا زرگن جس، زرگن ساچا ڈھولا گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلاییندا۔ زرگن متر زرگن میت، زرویر اپنی کار کمائیا۔ زرگن نام سدا اتیت، درگھر ساچے بیٹھا آسن لایا۔ زرگن آد جگاد جانے اپنی ریت، ریتوان وڈ وڈیائیا۔ زرگن سدا سہیلا ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے رکھایا۔ زرگن زرگن کرے پریت، پریت اکو اک سمجھایا۔ زرگن زرگن چھتر جھلائے سیس، جگدیش دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب اپنارنگ وکھایا۔ سو صاحب رنگ امولا، نظر کسے نہ آئیندا۔ سچ دوارے بن کے تولا، کنڈا ترازو اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ ساچی دھارن ایکا بولا، ٹوں میرا میں تیرا راک لائیندا۔ پُرکھ اگم بن وچولا، بن ونجارا ہٹ گھلاییندا۔ سچھنڈ اندر تھر گھر اوہلا، گھر گھر

وچ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انہو اپنی کار کمائیندا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر کھول، نرگن اپنی کار کمائیا۔ نر نرکارا آپے بول، انبولت راگ سنایا۔ نام ندھان وجائے ڈھول، اگم اگمرا بھيو چکایا۔ سدا سہیلا وسے کول، اک اکیلا اکو نظری آيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد پُرکھ اپنا آپ ویس دئے سبھایا۔ آد پُرکھ ویس اپارا، اپر پرا اپنی کار کمائیندا۔ سچکھنڈ اندر کھول تھر گھر دوارا، اپنی بنت آپ بنائیندا۔ ونڈے ونڈ ونڈنہارا، ساچا حصہ آپ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرنی ہتھ رکھے کرتا، بے پرواہ وڈی وڈیایا۔ سو پُرکھ نرنجن کرپیا، پریم پریتی اک درسایا۔ اپنی دھار وچوں کڈھے دھار، نرگن نور نور رُشایا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، دوسر نظر کسے نہ آيا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دی ساچا دھار، تھر گھر ونڈے ونڈنہار، بے پرواہ اپنی سیوا آپ لگایا۔ ساچا دھار ونڈ اپارا، سری بھگوان آپ کرائیندا۔ مات پت بن سکدار، شہنشاہ اپنا تھم درڈائیندا۔ سُت دلارا اک اُجیار، پوت سپوتا ناؤں دھرائیندا۔ شبدي شبد ونج وناج، ہٹ ہٹوانا ہٹ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کرایا، بھيو کوئے نہ پایا۔ سُت دلارا ایکا جایا، شبدي ناؤں رکھایا۔ تھر گھر دوارے آپ بہایا، آپے بنے پتا مایا۔ سچ سندیسہ اک سنایا، دھر فرمانا راگ الايا۔ توں میرا میں تیرا اکو گنڈھ پوایا، دوجا تند نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اندر اپنی کار کمائیا۔ سُت دلارے کھول اکھ، تھر گھر ملی مان وڈیایا۔ سچکھنڈ دوارے پر م پُرکھ نظر آیا پرتکھ، پاربرہم ملی سچ سرنايا۔ دوئے جوڑ گیا ڈھٹھ، مستک دھوڑی ٹکا لایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، پر بھ تیری اوٹ نکایا۔ سری بھگوان پیاہس، خوشی اکو وار جنایا۔ تیرا میرا ساچا رس، جھرنا رسک رسک جھرائیا۔ چرن نال چرن مس، امرت دھار اک وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ دئے جنایا۔ سچ سندیسہ دیوے بھگونت، بھگون دیا کمائیندا۔ شبدي سُت بنائی بنت، گھاڑن گھرت آپ گھرائیندا۔ لیکھا چکھے نار کنت، سچ سہنجی آپ سہائیندا۔ تیرا میرا اکو منت، منتر اپنا نام جنائیندا۔ جگ چوکڑی رہے آد انت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ

ورتائیندا۔ ساچا حکم ہر جگدیش، ایکنکارا اکو وار سٹائیا۔ دھر فرمانا حق حدیث، کرے نام پڑھائیا۔ جگ چوکڑی آد جگاد کروٹ دے نہ بدلے پیٹھ، ستمگھ اپنی اکھ جنائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤنا گیت، ہر گوبند آپ سمجھائیا۔ سدا سدا رہنا اہیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سٹ دے سمجھائیا۔ شبدی سٹ ہو خبردار، سو پڑکھ نرنجن آپ جگائیندا۔ تیرا میرا اک پیار، نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ اچی بول سچ جیکار، نش اکھر راگ الائیندا۔ سو پڑکھ نرنجن میت مرار، ہنگ شبدی کار کمائیندا۔ سوہنگ روپ اپرا پار، سچھنڈ اندر تھر گھر دوارا اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اپنا روپ جنائیندا۔ نرگن نرگن سوہنگ روپ، سری بھگوان سچ جنائیا۔ لیکھا جانے شاہو بھوپ، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ایکا تانا ایکا سوت، پیٹا اکو اک پائیا۔ ایکا دشا ایکا کوٹ، ایکا مندر دے سمجھائیا۔ ایکا نرمل ایکا جوت نور، نورو نور نور رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اپنا روپ پرگٹائیا۔ سوہنگ روپ اگم اپرا، ست ستوادی آپ پرگٹائیندا۔ سٹ ڈلارے کر پیار، سچ ساچا بھيو چکائیندا۔ نرگن نرگن کر اجیار، دیا باقی ڈگگائیندا۔ شبد اگم بول جیکار، نر نرکارا آپ سمجھائیندا۔ ساچی کھیل کرے کر نیہار، کرتا اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اک اک توں ہوئے دو، دو اک اپنے وچ چھپائیندا۔ اک دو اکو ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ دو اک ساچی ٹیک، سچ دوارے در اپنی دے دکھائیا۔ دو اک لکھے لیکھ، لکھنہارا دس کسے نہ آئیا۔ دو اک دھارے بھیکھ، انھو اپنی کھیل رچائیا۔ دو اک وسے ساچے دیس، سچھنڈ ساچے آسن لائیا۔ دو اک رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ دو اک بدلے بھیس، نر ویر اپنی کار کمائیا۔ دو اک کرے ہییت، ہتکاری سچ سکھدائیا۔ دو اک کھیلے کھید، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا سدا اپنا نام وڈیائیا۔ دو اک مارگ دس، ہر ساچی کار کمائیندا۔ سوہنگ روپ ہو پرتکھ، جوتی شبدی ونڈ ونڈائیندا۔ ساچی وسست پھڑ ہتھ، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سٹ ڈلارے کھول ہٹ، سری بھگوان بھيو چکائیندا۔ آد دیوے اکو مت، انتم آنت ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک جنائیندا۔ دھر فرمانا دسن جوگ، جگتی اکو اک جنائیا۔ نرگن نرگن سچ سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائیا۔ ست سنتوکی ساچی چوگ، نام ندھان اک دکھائیا۔ تیرا میرا ڈھولا نام سلوک، سوہلا اکو راگ الائیا۔ مندر دکھائے ساچا کوٹ، قلعہ

بنک دے دکھائیا۔ کر پرکاش، نرمل جوت، جوتی نور رُشائیا۔ تیرے ملن داساچا شوق، شہنشاہ دے سمجھائیا۔ آد جگاد جائے پہنچ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد دے وڈیائیا۔ شبدی سُت کرے ارداس، پر بھ چرناں سپس نوآئیندا۔ پُرکھ اکال سدوس پاس، در اکو منگ منگائیندا۔ نرگن تیری ویکھاں راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیندا۔ ہوں بالا نڈھا تیری شاخ، تیرا انت کوئے نہ آئیندا۔ حکمے اندر کھیل تماش، سچ کرنی کار کمائیندا۔ ہونا سہائی انا تھاں ناتھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ صاحب سلطان تو ہی سچن ساک، اکو نظری آئیندا۔ نرگن ہو کے کھولاں ہاٹ، بن ہٹوانا ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ ساچی وست دیوے نرنکار، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سُت ڈلارے ہو تیار، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ وشن برہما شو جاناواں دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ شاہ سلطان بن سکدار، ساچی سیوا اک لگائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، بندھن اکو اک پائیا۔ پنچ تت کھول کواڑ، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش کرتیار، جیرج انڈج سیتج اُتبیج ونڈ ونڈائیا۔ دھر دی بانی بول جیکار، نعرہ ہست کیٹ سٹائیا۔ لیکھا لیکھ اگم اپار، برہما ویتا کرے پڑھائیا۔ نیتا اکو نظری آئے نرنکار، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت ڈلارے دے وڈیائیا۔ سُت ڈلارے کھول اکھ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی کراں پکھ، نت نوت تیرا دھیان لگائیندا۔ لہنا دینا دیواں حق، حقیقت سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا سگلا سنگ نبھائیندا۔ تیر سنگ رکھے نرنکار، نر نرنکارا آپ جنائیا۔ منڈل منڈپ پری لوء محل اُسار، محفل تیرے نام لگائیا۔ رواس کر اُجیار، جوتی کرن نور رُشائیا۔ منڈل منڈپ کھیل اپار، خالق خلق دے دکھائیا۔ کال مہاکال کرتیار، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا دے جنائیا۔ تیرا لیکھا دے بھگوان، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ آد پُرکھ ہو مہربان، سچ رچنا آپ رچائیندا۔ وشنوں دیوے وشو دان، گھر گھر سیوک سیوک کمائیندا۔ برہے برہم کر پروان، سچ پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ شکر کرنہار کلیان، ترے ترے اکو رنگ رنگائیندا۔ ترے گن مایا کر پروان، رجو طمو ستون ناچ نچائیندا۔ پنچ تت کھیل مہان، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوراسی مات نشان، دھرت دھول سو بھاپائیندا۔ پون پانی ہون خیران، ہر کا بھيو کسے نہ آئیندا۔ من مت بدھ کھیل

جہان، جگ جیون داتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ ڈلارے تیرا راہ دکھائیندا۔ سٹ ڈلارے راہ دیکھ، سو صاحب آپ دکھائیا۔ زرگن دوارے ساچا لیکھ، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ وسنہارا ساچے دیس، صاحب سنگر پھیرا پائیا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، سیس جگدیش نہ مونڈ منڈائیا۔ حکمے اندر وشن برہما مہیش، شکر اپنی کارے لائیا۔ ایکا نام سدا آدیس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انہو اپنا بھو چکائیا۔ انہو بھو کھولے کھولنہارا، ایکا ایک ایک جنائیا۔ جگ چوکڑی چلے وہارا، زرگن سرگن کار کمائیا۔ گر اوتار لے اوتارا، پیر پیغمبر ونڈ ونڈائیا۔ بودھ اگادھ نام جیکارا، شبدی ڈھولا راگ سنائیا۔ کاغذ قلم دے ادھارا، شاہی صفتی صفت صلاحیا۔ آپ وسے سب توں باہرا، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈے اپارا، چارے کھانی رہیا سمجھائیا۔ چارے بانی کھول کوڑا، پرا پنتی مدھم بیکھری آپے گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سٹ دیوے ور، کوٹن کوٹ تیرے ناؤں پرگٹائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام، صفت صلاحیا آپ جنائیندا۔ گر اوتار کر غلام، پیر پیغمبر بردے روپ دکھائیندا۔ جگ چوکڑی بھیج سری بھگوان، تیری ساچی کار کمائیندا۔ زرگن ناؤں کر پردھان، سرگن ساچا راہ دکھائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، دھرنی دھرت دھول وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے سنسار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا جانے جگ چوکڑی چار، نو نو اپنی گنڈھ پوائیا۔ شاستر سمرت وید پڑان کر تیار، گیتا گیان شبد سنائیا۔ انجیل قرآنا کھول کوڑا، تیس بتیسا دے سمجھائیا۔ کھانی بانی کر پیار، بودھ اگادھ کرے شنوائیا۔ ناتا جوڑ گرو اوتار، سنگر اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ڈلارے دے جنائیا۔ شبد ڈلارے دے سری بھگوان، سچھنڈ نواسی دیا کمائیندا۔ جگ جگ کھیل کرے مہان، زرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ تیرا ناؤں کرے پردھان، ناؤں زرنکارا آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی گوپی کاہن، منڈل راسی آپ رچائیندا۔ ویکھنہارا دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام تیرے وچ سمائیندا۔ شبد سٹ چرنی ڈھے، سرن سرن نمسکاریا۔ کون نام پر بھ تیرا ہے، آد جگاد اک جیکاریا۔ محل اٹل کون ہے، وسے دھام نیاریا۔ کون گرہ ہووے بے، بے جیکار اک کرتاریا۔ آد جگاد نہ ہوئے لے، جنم مرن نہ روپ وٹا رہیا، جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سُت ڈلارا منگ منگا رہیا، سِری بھگوان ہو مہربان، ایک ایک جنائیا۔ شبد سُت تیرا میرا رہے نشان، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چوکڑی کھیلاں کھیل مہان، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیواں دان، پنچ تت چولا کراں کڑمائیا۔ ڈھولا رسنا جہوا سارے گان، گا گا دسن صفت صلاحیا۔ اتم چھڈنا پئے مکان، ساڈھے تن ہتھ رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دئے سمجھائی۔ شبد سُت کہے پر بھ میرے بھگوان، بھگون تیرے ہتھ وڈیائی۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل مہان، سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ کوئی گوپی کوئی کاہن، کوئی سیتا رام وڈیائی۔ کوئی پوجے شاستر سمرت وید پُران، کوئی اکھر اکھر راگ الائی۔ کوئی اوتار تیری کرے دھیان، کوئی بھگت اٹھاراں رہیا وڈیائی۔ کوئی کہے گیتا گیان، دس اٹھ پنڈھ مکائی۔ کوئی کہے اٹھسٹھ اشنان، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ کوئی کہے عیسیٰ موسیٰ دئے پیغام، پیر پیغمبر کرن پڑھائی۔ کوئی کہے محمد ساچی اسلام، اسم نوری نظری آئی۔ کوئی کہے نانک ست نام کرے پردھان، ست ستوادی پھیرا پائی۔ کوئی کہے گر گوہند وڈ بلوان، کھڑگ کھنڈا تیر چکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن سرب دا سِری بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ایک سنگر و سچ سلطان، جگ چوکڑی تھم منائی۔ دیوے سندیسہ نوجوان، نیا اکو اک رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بالے نڈھے لئے اٹھائی۔ بالے نڈھے جانا جاگ، سو پڑکھ نرنجن آپ جگائیندا۔ بن سُت ڈلارے کسے نہ لگے بھاگ، وڈبھاگی اپنی کار کمائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتار اُتجے بھجے چراغ، دیا باقی کملاپاتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پر م پڑکھ دین دیالا اکو سجن ساک، سِری بھگوان نظری آئیندا۔ کوئی نہ دسے پنچ تت کایا ماٹی خاک، خاکی خاک سرب سمائیندا۔ تیرا میرا آد جگاد جگ چوکڑی کھلا رہے تاک، آگے ہو بند نہ کوئے کرائیندا۔ تیرے وچوں گرو اوتار لین اگئی واک، ڈھر سندیسہ راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِری تیرے ہتھ رکھائیندا۔ سُت ڈلارا ہو یا خوش، خوشی اپنے گھر منائی۔ ساتک ہو کے ہو یا چپ، بول سکے نہ ہو رانیا۔ کون ویلا پر بھ لیس بچھ، آپ اپنا پھیرا پائی۔ سچ دوارے بہاں لگ، روپ رنگ نہ کوئے دکھائی۔ ساچی گودی لینا چک، سِری اپنا ہتھ لکائی۔ جگ چوکڑی پینڈا جائے مک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائی۔ تیری پوری کراں آس، سو پڑکھ نرنجن

آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ گر اوتار داسی داس، پیر پیغمبر سیوک روپ بنائیندا۔ نام ندھان اگمی گاتھ، گر منتر اک سمجھائیندا۔ دوئے جوڑ پر بھ ملن دی سارے رکھن آس، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کھیلاں کھیل پر تھی آکاش، سگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی بھوگ بلاس، آتم سبجا ڈیرہ لائیندا۔ کھانی بانی نکی جہی شاخ، شناخت ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی نکی جہی سناون بات، بھيو ابھید نہ کسے سمجھائیندا۔ نو نو چار ویکھے کھیل خلق تماش، طرح طرح ویس وٹائیندا۔ کلجگ آتم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ سٹ ڈلارے پر بھ ساچا دیا کماویگا۔ تیرا لہنا تیری جھولی پاویگا۔ نیز نیناں آپ درساویگا۔ نو سو چورانوے چوکڑی پنڈھ مکاویگا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاویگا۔ نہکلنک ناؤں رکھاویگا۔ کل کلکی ویس وٹاویگا۔ دھر دی ونگی نام لیاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ بھيو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ پُرکھ ابناسی پھیرا پاویگا۔ سگھنڈ نواسی ویس وٹاویگا۔ قلعے کوٹ اک وسایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سگھاسن سو بھا پاویگا۔ سچ سگھاسن سو بھا پاویگا۔ پُرکھ ابناسی ویس وٹاویگا۔ جگت نیز نظر نہ آویگا۔ وشن برہما شو ڈھولا گاویگا۔ گر اوتار سیس جھکاویگا۔ پیر پیغمبر سجدہ اک جنواویگا۔ دو جہان ویکھ وکھاویگا۔ پردہ اوہلا سرب ہٹاویگا۔ مولا ہر گھٹ مولا نظری آویگا۔ بچھلا کیتا قول پور کر اوویگا۔ اُپر دھول چرن رکھاویگا۔ دھرنی ہولا بھار کر اوویگا۔ جن بھگتاں ہرنی پھرنی آپ کھلاویگا۔ جگ مرنی آپ چکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ترنی اک تراویگا۔ ساچی ترنی ایکا تارویگا۔ گرگھ ساچے آپ اٹھالے گا۔ سچ دوارے صاحب بہالے گا۔ چرن پریتی اک لگالے گا۔ لیکھا چکے شاہ کنگالے دا۔ ناتا تے ترے گن مایا جگت جنجالے دا۔ بھگتاں سرت سوانی شبد گر آپ سمبھالے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل والی دو جہانے دا۔ دو جہاناں والی پھیرا پاویگا۔ کلجگ رین اندھیری کالی آنت مٹاویگا۔ نو کھنڈ پر تھی سچی دھرمسالی، دھرم دوارا اک بنائے گا۔ نرمل جوت جگے اکالی، کوڑ گڑیارا چند مکھ چھپاویگا۔ گرگھ کوئی نہ دسے خالی، آنتر آتم اکو نام درساویگا۔ لکھ چوراسی وچوں بھالی، آپ اپنا میل ملاویگا۔ ایٹھے اوتھے بن پر تپالی، سر اپنا ہتھ لکایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ناؤں شبد وڈیاویگا۔

تیرا ناؤں شبد وڈیاویگا۔ زرگن اپنی کار کماویگا۔ سرگن روپ نہ کوئے دکھاویگا۔ گر اوتاراں پنڈھ مکاویگا۔ جوتی جاتا چند چکاویگا۔ جیرج انڈ سرب اٹھاویگا۔ اُتہج سیتج دیکھ دکھاویگا۔ دُھر دا لیکھ آپ مکاویگا۔ زر زیش دیا کماویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ناؤں اک اُچاویگا۔ کون ویلا نام اُپائینگا۔ اِکو نام نظری آئینگا۔ اینکار اِشٹ دیو اک دکھائینگا۔ ذات پات ورن گوت نہ کوئے رکھائینگا۔ ساکھیات پھیرا پائینگا۔ پارجات جن بھگت بنائیں گا۔ میٹ اندھیری رات، سبجگ ساچا چند چڑھائینگا۔ لہنا لہنا دیویں ساتھ، سگلا سنگ نبھائینگا۔ اِکو پوُجا اِکو پاٹھ، اِکو منتر نام پڑھائینگا۔ اِکو دوارا اِکو ہاٹ، اِکو کنڈا تول ترازو دکھائینگا۔ اِکو پنڈھ اِکو واٹ، اِکو کنارہ اِکو گھاٹ، اِکو پتن دکھائینگا۔ اِکو سجن اِکو ساک، سین اِکو نظری آئینگا۔ اِکو پتت اک پنت، پتت اِکو وار ترائینگا۔ اِکو ڈھولا اِکو گیت، اِکو وار سنائینگا۔ اِکو مندر اِکو مسیت، شودوالا مٹھ اِکو درسائینگا۔ اِکو دُور و سیں نزدیک، گھر گھر وچ میل ملائینگا۔ اِکو صاحب لاشریک، شرکت سب دی ویکھ دکھائینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون ویلا ویس وٹائینگا۔ ساچا ویلا آپ سہاواں گا۔ کلجگ انتم پھیرا پاواں گا۔ پورب لہنا سرب چکاواں گا۔ گر اوتاراں پیر پینغمبراں کول رکھاواں گا۔ نام ڈھول اک وجاواں گا۔ ساچا تول تول تلاواں گا۔ انمول ہٹ چلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ کلجگ انتم پھیرا پاواں گا۔ زرگن نور نظری آواں گا۔ ظاہر ظہور کار کماواں گا۔ بدستور اپنا دست اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھان اک چکاواں گا۔ ساچا بھان اک چکائینگا۔ زرگن جوت نور رُشنائینگا۔ درگاہ ساچی سو بھاپائینگا۔ در گھر ساچے سو بھاپائینگا۔ حق مقام ویکھ دکھائینگا۔ پروردگار ویس وٹائینگا۔ لاشریک کھیل کھائینگا۔ جگت اندھیرا تاریک مٹائینگا۔ سنجھ سویر نظر کوئے نہ آئینگا۔ پیر پینغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد ساچا سبق آپ پڑھائینگا۔ الف یے پردہ لاہیگا۔ نقطہ نوں وچ نہ کوئے رکھائینگا۔ حمزہ رمز نہ کوئے لگائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محرابے سو بھاپائینگا۔ سچ محرابے سو ہے محبوب، مُجبت اپنی دئے جنائیا۔ اک جنا سچ عروج، عرش قرص ویکھ دکھائیا۔ ناتا توڑے ایکا دوج، دو آ ایکا اِکو گنڈھ پوائیا۔ مُرید مُرشد دیوے سو جھ، نیتز نین اکھ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیری دھار دکھائیا۔ شبدی تیرا کلمہ سچ، کائنات

آپ سمجھائیں۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، اِلاہی نُور ڈگمگائیں۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر نہارا پکھ، مہربان مہربان بے نظیر سچ تصویر اِکو اک پرگٹائیں۔ سب دا دے کے حق، لیکھا سب دی جھولی پائیں۔ کلجگ انتم بوٹا رہیا پک، پچھڑ ویلا انتم آئیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت سُت ڈلارے تیرا کھولے اِکو ہٹ، دوجا ہٹ نظر کوئے نہ آئیں۔ تیرا ساچا ہٹ کھلاؤنا ایں۔ سودا اِکو نام پاؤنا ایں۔ چار ورنال اٹھاراں برنال ڈیرہ ڈھاؤنا ایں۔ گر اوتار راہ تکاؤنا ایں۔ پیر پیغمبر راہ جناؤنا ایں۔ دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھاؤنا ایں۔ ارباں کھرباں لیکھ لکھاؤنا ایں۔ بھرماں کندھ ڈھاؤنا ایں۔ ساچا نغمہ اِک سناؤنا ایں۔ کلمہ نبی آپ پڑوہنا ایں۔ اِکو نظری آؤنا ایں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑی میٹے بدی، بدلا سب دی جھولی پاؤنا ایں۔ بتدی جائے چودھویں صدی، صدقے واری گھولی گھول گھماؤنا ایں۔ بیس بیسے دھار اِکو لہجی، دھار دھار وچوں پرگٹاؤنا ایں۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب ذات پات کوڑی کریا کوئے نہ لہجی، مایا لوبھ سرب گواؤنا ایں۔ سرشٹ سبائی پُرکھ اکال دی ساچی یدی، وشنوں ونس اِک سہاؤنا ایں۔ پُرکھ اکال ہبے اِکو گدی، شاہ سلطاناں گداگر جناؤنا ایں۔ چار جگ دی بچھلی کیتی پُرکھ پُرکھو تم اپنی ہتھیں کرے رڈی، رتہ اِکو ہتھ پھڑاؤنا ایں۔ لیکھا چکھے ودی سدی، سدھاسر اِکو تال نہاؤنا ایں۔ گرگھ گرگھ ہر بھگت ہر بھگوان لیکھے لائے ہڈی، ہڈ ماس ناڑی پنجر اپنے وچ ساؤنا ایں۔ لکھ چوڑا سی پچھے چھڈی، رائے دھرم ہتھ پھڑاؤنا ایں۔ کلجگ کوڑی کریا وگدی ندی، مسٹکھاں وچ رڑھاؤنا ایں۔ صاحب سنگر نال جنہاں پریتی لگی، تنہاں پُرکھ اکال پار کراؤنا ایں۔ جنہاں کھادی ڈھگی وچھی، تنہاں دوزخ وچ بہاؤنا ایں۔ جیہڑے سور رہے چھگی، کوکر شوکر روپ وکھاؤنا ایں۔ بن بھگتاں ساچے سنتاں آتم رہیا نہ کوئی جتی، مسٹکھتا گنڈھ وکھاؤنا ایں۔ سرت سوانی جانا پریم پُرکھ پر میثور پتی، دہانگ جگت روپ اکھاؤنا ایں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو پُرکھ زرنجن اپنا حکم ورتاؤنا ایں۔ سُت شبد اگوں کرے ہاں، رحمت تیری موہے بھائی۔ تُو ہی پتا تُو ہی ماں، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائی۔ میں متاں تیری رضا، جوں بھاوے توں لے سمجھائی۔ کلجگ انتم سب دے سرتے کوکے قضا، قیامت دُور دُراڈی نیڑے آئی۔ کلجگ جیو کوک رہے کاں، بدھی کاگ وانگ گرا لایا۔ سر دیوے نہ ٹھنڈی کوئی چھاں، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے لکھ چھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ صحیح سلامت، سو صاحب دیا کمائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کرے سچ عدالت، عدل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ انتم ویکھ
 قیامت، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ سچ دوارے دیوے نہ کوئے ضمانت، ظامنی حق نہ کوئے بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 سچ سچ سچ سچ نہ کوئی بھيو، بھید نہ کوئے جنایا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا لگی سیو، آتم پر ماتم نہ کوئے منایا۔ گا گا تھکی رسنا جھو، ہر دے ہر نہ کوئے
 وسایا۔ کھا کھا تھکی رسنا جھو، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ویکھنہارا بے پرواہ،
 بے پرواہی دھار چلائیندا۔ دو جہاناں پھیرا پا، نو نو اپنا پنڈھ چکائیندا۔ کوڑی کرپا تھاتا تھاتا، گھر گھر ڈیرہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچی کرنی کرے نرنکارا، نرگن اپنی کار کمایا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن نور نور رُشائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا،
 سرشٹ سبائی پھول بھلائیا۔ لکھ چوراسی ہاہاکارا، جیو جنت رہے گر لایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھارا، گرودوار پئی لڑایا۔ نظر نہ آئے نرگن
 دوارا، جگت ریتی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہلکایا۔ سادھ سنت نہ کوئے پیارا، ست سروپ نہ کوئے سمایا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوارا، پُستک پاندھے
 ہتھ اٹھایا۔ بغل قرآن دے ہلارا، ملا شیخ دین دھایا۔ حق لائے نہ کوئی نعرہ، نوبت نام نہ کوئے وجایا۔ دین مذہب ہوئے مظاہرہ، ملے نہ بے پرواہیا۔
 من مت ہوئے مشاہرہ، مُشکل حل نہ کوئے کرایا۔ گھر گھر بنے پھر دے شاعرہ، شریعت ہوئے نہ کوئے تڑایا۔ کوڑی کرپا اندر ہوئے کارا، بل اپنا نہ
 کوئے پرگٹایا۔ ساچا دے نہ کوئے اکھاڑا، من مت کوڑی کرپا واسنا ناچ نچایا۔ دُھر درگا ہی نظر نہ آئے لاڑا، نار کنت نہ کوئے پرنا یا۔ نانک گوہند کڈھ
 کے گئے ہاڑا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پر بت سمند ساگر ویکھ وکھایا۔ صاحب سنگر دا اکو ہووے نعرہ، دوجی الکھ
 نہ کوئے جگایا۔ سٹ شبد تیرا کرے سچ پیارا، پریم پریتی اک سکھایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اک دوارا، در دروازہ دئے گھلایا۔ دین مذہب توں
 وسے باہرا، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال کھیل نیارا، نرگن اپنی کار کمایا۔ نال اٹھائے سٹ دلارا، گوہند گنڈھ پوایا۔ سوہنگ شبد سچ جیکارا، آد
 آنت اک سمجھایا۔ نانک گا کے گیا اپنی وارا، دوسر سمجھ کسے نہ آیا۔ گوہند کہے کسے کم نہ آئے کھنڈا کھڑگ تلوارا، بھتھا تیر گیا سٹایا۔ سوہنگ نام نکھی

دھارا، دو جہاناں آر پار کرائیا۔ گرگھیاں چیرے پھر کوئی نہ آرا، چرخڑی اُپر نہ کوئے چڑھائیا۔ اُبلے دیگ نہ گرگھ لاڑا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ سری بھگوان کرے پیارا، پر بھ اپنی گود اُٹھائیا۔ ساچے بھگتاں دئے ہلارا، اندرے اندر ویکھ وکھائیا۔ درس دکھائے اگم اپارا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ نظری آئے ٹھانڈا دربارا، پر بھ سرن ملے سرنائیا۔ آتم پر ماتم اک پیارا، برہم پار برہم سمانیا۔ بھگت بھگوان دوویں مکھ بول سچ جیکارا، سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ مہاراج شیر سنگھ بن ونجارا، وشنو سبوا اک کمائیا۔ بھگوان کہے میرا ادھارا، آد انت دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ڈلارے دیوے ور، تیرا میرا وسے گھر، سچھنڈ اندر تھر گھر در محل اٹل چوٹی چڑھ، نرگن دوار اکھر پڑھ، سرگن نام کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرنگت اک جنائیا۔

* ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرمو دیوی دے گرہ جموں *

بن سجنوں بنے ساک، ہر سنگر دیا کمائندا۔ بن سدیاں کھولے تاک، گرہ مندر پڑدہ لاہندا۔ بن سدیاں مارے آواز، جگ ستیاں آپ جگائندا۔ بن سدیاں رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائندا۔ مہر نظر مہربان کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سنت سہیلے ساچے پھر، گر منتر نام پڑھائیا۔ ڈوگھی کندر ویکھے وڑ، اُچے ٹلے پھول بھلائییا۔ جگت توڑ ہنکاری گڑھ، گھر ساچے کرے رُشنائیا۔ کرپاندھان کرپا کر، کرنی کرت اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے ور پڑکھ نار، پر م پڑکھ پر بھ دیا کمائندا۔ پورب لہنا کرم وچار، خالی جھولی سرب بھرائندا۔ جنم کرم ڈکھ دئے نوار، سنساروگ سرب مکائندا۔ اُجل مکھ کرے کرتار، دُرمت میل دھوائندا۔ آون جاون بیڑا کرے پار، لکھ چوڑا سی پھند کٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائندا۔ نار پڑکھ اکو لیکھا، سری بھگوان آپ چکائندا۔ جگ چوکڑی نیتز پیکھا، بھگت بھگوان ویکھ وکھائندا۔ نرگن سرگن کرے یتا، ہتکاری پھیرا پائندا۔ آتم پر ماتم کھولے بھیتا، پردہ

دوئی آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ پُرکھ نار لہنا ایک، اینکار آپ چُکائیا۔ جُگ چوکڑی لکھنہارا لیکھ، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ نچ نیز لوچن لینا پیکھ، سرگن پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی ستگر چرن، کول کول وڈیائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، کرنہارا ویکھ دکھائیندا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، بھئے بھونہ کوئے رکھائیندا۔ سنت سہیلے آیا پھرن، پھڑ باہوں میل ملائیندا۔ ڈوگھے پوڑے آیا چڑھن، انتر آتم کُنڈا لائیندا۔ سرتی شبدی آیا ورن، ور اکو اک دکھائیندا۔ ساچی ترنی آیا ترن، غریب نہانے پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کرنی جن بھگتاں جھولی پائیندا۔

* ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شیخ سرتج بھان دے گھر دیا ہوئی جموں * *

۵۵۰

صاحب ستگر سدا سد تارے، نو ت نت پھیرا پائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل نیارے، زرگن سرگن سیو کمائیا۔ بھگت وچھل ہر بھگت اُدھارے، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ محل اٹل اک اُسارے، مندر دیونہار وڈیائیا۔ دیا باقی کر اُجیارے، زرگن جوت کرے رُشائیا۔ نام ندھان بول جیکارے، بے جیکار اک سنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارے، بے پرواہ بے پرواہیا۔ لیکھا جانے جُگ چوکڑی چارے، چارے گنٹ پھول بھلائییا۔ سیوالا گرو اوتارے، گرگر اپنا بھيو کھلائییا۔ ونج دکھاہٹ و نچارے، شاستر سمتر نام دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی جُگ جُگ کردا، ستگر پورا کھیل کرائیندا۔ گرگھ سجن ساچے وردا، در در گھر گھر پھیرا پائیندا۔ کایا مندر پوڑے چڑھدا، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھدا، پڑھ پُستک روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے کھیل کھلائییندا۔ ہر جن کھیل آد جگاد، جُگ چوکڑی بندھن پائیا۔ ویکھنہارا برہم برہمانڈ، برہماد کھوج کھوجا ئیا۔ تارنہارا سنت سادھ، بھگت بھگون دے وڈیائیا۔ کلج انتم کھیل تماش، اولڑی کار کمائیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، زرگن گوپی کاہن نچائیا۔ انڈج جیرج اُتج سیتج چارے کھانی پوری کرے آس، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، سگن منڈل

۵۵۰

کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوٹڑی کار آپ کمائیا۔ اوٹڑی کار کرے کرتار، نرِگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ کلجک پرگٹ ہو
 سنسار، پر م پُرکھ پر بھ ویس وٹائیندا۔ مہر نظر نر نرائن ڈار، نر ہر اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔
 ساچا حکم ڈھر سندیسہ، سری بھگوان آپ جنائیا۔ کلجک اتم وڈ نریشا، نر نرکار پھیرا پائیا۔ وسنہارا آتم دیسا، دیس دستر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے ڈھر دا لیکھا، ڈھر دی کار آپ کمائیا۔ ڈھر دی کار کرے کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ نرِگن آوے اپنی دھار،
 جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ پورب لہنا کرم وچار، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ پتھر پاہن دیوے تار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کمائیندا۔ پتھر پاہن تارے نر، نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس دھرنی چرن دیوے دھر، سو دھول سوبھا پائیا۔ ہوئے ودھائی گھر گھر، بے جیکار سرب سٹائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ پتھر پاہن سارے نچن، گھر خوشی اک دکھائیندا۔ اک دُوبے نوں اٹھ اٹھ دسن، میرا
 مُرشد ویکھ دکھائیندا۔ خوشی غمی توں باہر ہسن، چنتا روگ نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ روڑے
 پتھر نال نالے، پانی دھار ملے وڈیائیا۔ سارے کہن پر بھ ملیا ہر گوپالے، گوہند اپنا درس دکھائیا۔ توڑنہار جگت جنجالے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔
 جدھر ویکھئے نظر آئے سب دے نالے، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ مارگ دتے اک سکھالے، رہبر بنیا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بنے رہے بے حالے، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ اٹاں پتھر ویکھن اُچے بٹے، نیز نین نین اٹھائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پیندے گدھے، گھر گھر
 منگل راگ الائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے نوں ملدے سدھے، جگ وچولانہ کوئے بنائیا۔ پُرکھ ابناسی دسی اپنی بدھے، نرِگن سرِگن کر پڑھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ٹیپاں نالیاں اُتے ہسن ککر، ککلی ایکا نام پائیا۔ پُرکھ ابناسی ملن آیا متر، متر پیارا بے پرواہیا
 ۔ جس دا لیکھ کوئی نہ جانے باز تتر، سوترے گن اتیتا ویس وٹائیا۔ ساچی دھاروں آیا نتر، مات پت نہ کوئے جائیا۔ غریب نمائیاں کرے آپے فکر، فقرہ
 اپنا نام سٹائیا۔ سووت جاگت کرے ذکر، سچ سندیسہ راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ککر کٹدے ویکھ

تالاب، تاب اپنی آپ جنائیندا۔ دیونہارا سچا آب، آب حیات پیالہ ہتھ اٹھائیندا۔ جس دالیندے رہے خواب، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ درشن کرو حق جناب، لیکھا سب دا پور کرائیندا۔ درتے منگو جا کے دات، داتا دانی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی بچھنہارا دات، مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ تالاب کنڈھے ہتھے بوہڑ، اچی کوک کوک سٹائیا۔ صاحب صاحب دی پی لوڑ، لوہڑا کرے جگت لوکائیا۔ زرگن زرگن آیا دوڑ، سرگن سرگن مات اٹھائیا۔ بن سنگر پورے پھل دے مٹھا کوڑ، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ جگ چوکڑی لگی اوڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ جاں ویکھیا تکیا کر کے غور، گہر گمبھیر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ روڑے پتھر پاہن رہو تیار، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ سب دا لیکھا دے نوار، جنہاں اُپر چرن لکائیندا۔ چرن چرناں نال کر پیار، پریم پریتی اک سکھائیندا۔ گرگھ گر گر کر وہار، وویاری کار کمائیندا۔ چاروں گنٹ گر سکھ اپنی نظر لئے مار، نین نین نین ملائیندا۔ سو پاہن اترے پار، جو گرگھ نظری آئیندا۔ سو پتھر ہوئے نہ کدے بے زار، بن دردی درد وندائیندا۔ سو بٹے اترے پار، جنہاں اپنا نین چھہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سب دا پور کرائیندا۔ پتھر روڑے پاہن کرن ہاسا، ہسڈیاں خوشی منائیا۔ پر بھ پورن دیوے اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سب دی پوری کرے آسا، نراساروپ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ٹلے پر بت کرن وچار، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پرکھ ابناسی پاؤن آیا سار، مہاسار تھی پھیرا پائیا۔ جگ جنم دے دکھڑے دے نوار، دردی اپنا درد وندائیا۔ پھر پھر باہوں کرے پار، پار اتارا اک جنائیا۔ جس کنڈھی وے سے آپ کرتار، تِس رنڈی وست کوئے رہن نہ پائیا۔ جس دوارے چھندی ڈھولا گائے سوہنگ جیکار، تیرا میرا اکو روپ درسائیا۔ بھاگاں مندی دھرتی دھول کرے پکار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کر کرپا سر جنہار، کل انتم پھیرا پائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ لکر بوہڑ نال درخت، در درویش دیا کمائیندا۔ سب دا ویلا آیا وقت، بنا سبت اپنے وچ سمائیندا۔ زرگن زرویر زرنکار آیا پرت، پتر اپنا نام سٹائیندا۔ اک دُوبے وچ رہن نہ دیوے فرق جنہاں اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ بوہڑ لکر نال

ملائے اک، اکل کل دھاری کھیل کر ایندا۔ جگ چوکڑی دیندیاں کدی نہ جائے تھک، اٹوٹ اٹوٹ آپ درتائیندا۔ جن بھگتاں نال اینہاں کئے حق، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ جو گرگھاں رہے تک، تنہاں اپنے نال ملائیندا۔ نو نو چار کھلی اکھ، آخر اپنی کار کمائیندا۔ پار اترے کنڈا کئی ککھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پت ڈالی کھوج کھجائیندا۔ ککھ کنڈا کہے سول، تکھا کھ جنائیا۔ پاربرہم میری کرنی ویکھ نہ جانا بھول، ابھل تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا اصول، ڈکھیاں دیویں ڈکھ مٹائیا۔ میری سیوا کر قبول، جو جن بھگت دوارے رہیا کمائیا۔ ایک دے تھم معقول، ست سندیس سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ تکھی سول تکھا کھ، تیرا کھڑا آپ صلاحیندا۔ تیرا روپ مانس نہ منکھ، اکھ اپنے نال ملائیندا۔ اٹھ درشن کر جھک، نیتز نین نہ کوئے وڈیائیندا۔ انتم پیڈا جائے مک، جو بھگت دوارے درشن پائیندا۔ آگے پچھے رہے نہ بھکھ، ترسنا سب دی پور کر ایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سولاں کنڈیاں بولے واڑ، اپنا حال سنائیا۔ میں پہلوں لگی نال جھاڑ، پھر انگ انگ کٹائیا۔ تیرے بھگت دی بن دیوار، چاروں کٹ سیو کمائیا۔ ٹوں اندر وڈیا آن، تیری رحمت اکو موہے نظری آئیا۔ میں ویکھ ہوئی خیران، سری بھگوان کی تیری چترائیا۔ اچے مندر چھڈ جگت مکان، کنڈھی اپنا وقت لنگھائیا۔ جنگل دے بیابان، نج ماتر نام نہ کوئے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیو کمائیا۔ تیرے در چاروں گردے، اپنی سیو کمائیا۔ اٹھ ویکھ میرے ہر دے، ہر دے تیرا روپ سمائیا۔ میرے اندر گرگھ تیرے پھر دے، پھر پھر اپنی خوشی وکھائیا۔ میں ویکھیا انتم گئے گڑدے، اٹھی لٹھ رہیا بھوائیا۔ لہنے دینے چکن پچھلے چر دے، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دین اپنی دیا کمائیندا۔ تیرا حل کراں سوال، پچھلا لیکھا پور کر ایندا۔ سد رکھاں بھگتاں نال، بھگوان اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ لکر کہے میرے بیٹھاں بھٹھی، گرگھ پریم نال کھدائیا۔ تیرے پریم پیار دی اگنی تتی، میریاں جڑاں رہی جلائی۔ ڈکھ ویکھ میں نہ اگی، اپنا ڈکھ نہ کوئے سنائیا۔ درشن کر کے رہ گئی گئی سکی، سدھ سار کوئے نہ آئیا۔ دھن بھاگ جگ چوکڑی وچھڑیاں ملیا پتی، پت پر میشر پھیرا

پائیا۔ میرے گھر جگیا دیوا بٹی، نرگن جوت ہوئی رُشنائیا۔ میں دیکھیا اپنی اکھیں، بنا سپت دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد لے تیری سرنائیا۔ بھٹھی نال رلیا بھٹھیارا، اگ اگنی ہیٹھاں ڈاہندا۔ مارگ دسیا اک سکھالا، راہ تیرا اک جنائندا۔ گھر آیا ہر گوپالا، گو بند اکو نظری آئندا۔ میرا تھ سرب جنجالا، جاگرت جوت جوت دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ دھن بھاگ ہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ڈکھ درد میٹے سنتاپ، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ سچ جنائے اکو جاپ، کرے کرائے نام پڑھائیا۔ پورب جنم اتارے پاپ، نہکرمی کرم کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ بھگتن سنگ تارے سب کو، ہر کرنی آپ کمائندا۔ کر پرکاش ساچی لو، نرگن اکھ پر تکھ گھلائندا۔ گرگھاں جوگا گیا ہو، ہر جن اپنا میل ملائندا۔ ڈھر دا ڈھو آ دیوے ڈھو، وست امولک جھولی پائندا۔ چرن کول جو جائے چھوہ، تس دا لہنا آپ مکائندا۔ اگے بچھے سکے نہ کوئی رو، رونا سب دا بند کرائندا۔ ساچا سچ کرائے موہ، مُجبت اکو اک دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چارے کھانی لیکھا اپنے ہتھ رکھائندا۔ چارے کھانی بھگتی رنگ، سری بھگوان آپ چڑھائیا۔ بھگت دوارے ساچا سنگ، سگلا رُپ درسائیا۔ دیونہار سرب انند، انند اکو گھر دکھائیا۔ گرگھ گر گر چڑھیا چند، چند چاندنی اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پاہن پاتھر نال ملائیا۔ پاہن پاتھر نال پہاڑ، اچے بٹے سنگ رکھائیا۔ لیکھا چکے جنگل جوہ اُجاڑ، امرت سب دی جھولی پائیا۔ سرب سکھ داتا پُرکھ بدھاتا چلے نال، نر نرکار سیو کمائیا۔ انتم سارے کرے بحال، بندھن کوئے رہن نہ پائیا۔ لوک مات وچوں اُٹھال، بچھنڈ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی میلا بے مثال، مسل اپنی پھیر بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کنکر پتھر دیوے دان، سنکا سنکا پار کرائیا۔

* ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تیج بھان دے گرہ دیا ہوئی شیخ سرجموں * *

زرگن سرگن توہے دھیاؤندے، سب توہی توہی الایا۔ نیتزین دھیان لگاؤندے، چرن کول سرناہیا۔ جگ جگ اٹھ اٹھ درشن پاؤندے، بل تیرا اک دکھایا۔ ایشٹ دیو جگ نیت مناؤندے، بن سیوک سیو کمایا۔ در در گھر گھر سو بھا پاؤندے، محل اٹل ہوئے رُشناہیا۔ آسا منسا پور کراؤندے، سنسا روگ نہ کوئے رکھایا۔ مل مل سجن پریت ودھاؤندے، ساجن صاحب اک درساہیا۔ پتھر پاہن سرب پچھتاؤندے، رسنا جہوا نظر کسے نہ آہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دینی مان وڈیایا۔ زرگن سرگن سدا چاء، جگ چوکڑی ملے وڈیایا۔ زرگن سرگن بنے ملاح، جگ جگ ہوئے سہایا۔ زرگن سرگن جنائے نا، ناؤں نرنکارا کر پڑھایا۔ زرگن سرگن پکڑے بانہہ، انہو اپنی سیو کمایا۔ زرگن سرگن دیوے تھاں، سرنگت اک سمجھایا۔ زرگن سرگن بنے پتا ماں، پوت سپوتا گود اٹھایا۔ زرگن سرگن بل بل جاں، بلہاری بلہار اک اکھوایا۔ پتھر پاہن روون مارن دھاہ، سانوں سکھیا سچ نہ کسے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سچ سرناہیا۔ زرگن سرگن جگ میلا، جگ چوکڑی بھو چکائیندا۔ زرگن سرگن گر چیلا، گر چیلا روپ وٹائیندا۔ زرگن سرگن سدا سہیلا، سدا سدا ساچا سنگ نبھائیندا۔ زرگن سرگن اچرج کھیل کھیلا، پاربرہم برہم اپنی دھار پرگٹائیندا۔ پاہن پاتھر سدا ڈھیلا، تیرا دھیان نہ کوئے لگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے لکھ جگائیندا۔ زرگن سرگن سدا سدا اوٹ، اوٹ اکو اک جنایا۔ زرگن سرگن ساچا کوٹ، قلعے بنک آپ وڈیایا۔ زرگن سرگن بھنڈار اتوٹ، اٹل رہیا ورتایا۔ زرگن سرگن نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشناہیا۔ زرگن سرگن ملن دا ساچا شوق، میل ملاواں سچ سبھایا۔ پتھر پاہن سدا اونت، ساچا میل نظر کسے نہ آہیا۔ بن ہتھاں پیراں بن کرنی تیٹوں کوئی نہ سکے پہنچ، بن دھیان دھیان نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان وڈیایا۔ زرگن سرگن سدا آس، آسا آسا وچ رکھائیندا۔ زرگن سرگن داسی داس، جگ چوکڑی سیو کمائیندا۔ زرگن سرگن ساچی راس، منڈل اپنا روپ دکھائیندا۔ زرگن سرگن سچ پرکاش، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ زرگن سرگن کھیل تماش، بھگت بھگونت ویس وٹائیندا۔ زرگن سرگن ساچی شاخ، پت ڈالی مات مہکائیندا۔ زرگن سرگن کھیل

تماش، خالق خلق رُپ دیکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاہن پاتھر ہوئے نراس، ساچی سکھیا نہ کوئے درڑائیندا۔ نرگن سرگن لاگے انگ، انگیکار آپ کرائیا۔ نرگن سرگن چاڑھے رنگ، نرؤیر اپنی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن وجائے مردنگ، نام ندھان ڈھولا گائیا۔ نرگن سرگن کرے پرکاش اپنا چند، جوتی جوت نورُشائیا۔ نرگن سرگن دے انند، انند آتم اک درسائیا۔ نرگن سرگن توڑے بندھ، بندی خانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ پاہن پاتھر کوئی نہ میئے رنج، ڈکھیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا رُپ نظر کسے نہ آئیا۔ نرگن سرگن جگت وچولا، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ نرگن سرگن گائے ڈھولا، سوہلا اکو اک جنائیندا۔ نرگن سرگن بن بن تولاء، ساچا کنڈا اک اپائیندا۔ نرگن سرگن گھولی گھول گھولا، مان تان نہ کوئے رکھائیندا۔ نرگن سرگن چکے پردہ اوہلا، دُئی دویت مٹائیندا۔ پتھر پاہن پائے رولا، ساڈا بھو نہ کوئے گھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھد بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن رنگ رنگیلا، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن چھیل چھبلا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دیکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن دھار دیکھے سوہاپیلا نیلا، رنگ رُپ نہ کوئے جنائیا۔ نرگن سرگن بن وسیلہ، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ پتھر پاہن دیوے نہ کوئے دلہلا، دلبر سکے نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سچ سرنائیا۔ نرگن سرگن ساچا میت، ہر مٹر پیارا آپ اکھوائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ دسدا آیا ریت، نرگن سرگن آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جان شودوالے ٹھا کر مندر مسیت، گرودوارے ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن سرگن پرکھنہار نیت، نیتیان گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ نرگن سرگن دسے سچ پریت، سچ پریتی اک وکھائیندا۔ پاہن پتھر کایا کوئے نہ کرے ٹھانڈھی سیت، سچ گیان نہ کوئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ نرگن سرگن کر کر پوجا، سل پوجس رُپ وٹائیا۔ بھو نہ چکيا ایکا دوجا، دُئی دویت نہ کوئے مٹائیا۔ نین نہ کھلیا کسے تیجا، ترے گن ناتا نہ کوئے تڑائیا۔ چوتھے گھر نہ کوئے پتیجا، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ پنچم کرے نہ کوئی ریجھا، آسا منسا پور وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتھر پاہن تیرے پریم انتر نہ کوئے پتیجا، ملیا میل نہ سچے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، تیری چرن آس رکھائیا۔ نرگن

سرگن کردے رہے خیال، سرتی سرت سرت درڑا گیا۔ میٹوں پھڑ پھڑ رہے نہال، جل پانی دھار وہا گیا۔ دو جہان بناؤندے رہے دلال، ٹھاکر میرا روپ وٹا گیا۔ پر بھ سچ پچھیں میں آد جگاد رہیا کنگال، میرے ہتھ دست نہ کوئے پھڑا گیا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا بھال، زرگن نظر کتے نہ آ گیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا حل کر نہ سکے سوال، بھو ابھید نہ کوئے جنا گیا۔ تیرا نام بانی کر اچھال، رسنا جہوا ڈھولا گا گیا۔ سرشٹ سبائی گئے سکھال، سکھیا اکھر اکھر پڑھایا۔ انتم کوئی نہ نبھیا نال، پلو سارے گئے جھڈا گیا۔ نو نو چار دسے بے حال، بہل رووے سرب لوکا گیا۔ نہ کوئی سنے مریداں حال، مرشد پھیرا کوئے نہ پانیا۔ چار ورن گھالن رہے گھال، گھالی گھال تھایں نہ کوئے رکھایا۔ چار گنٹ پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رشنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میری آسا پور کرانیا۔ نہا دھو کے وڑدا اندر، تلک مستک اپر لگانیندا۔ نال سندھور سوہے مندر، مند واسنا نہ کوئے کڈھانیندا۔ دروہی میرے اندر وچا چندر، تھہ بن اور نہ کوئے گھلانیندا۔ میں ٹلے پر بت وسال کھنڈر، جگت اندھیر نہ کوئے مٹانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، ساچی آسا تیرے آگے رکھانیندا۔ تیرے آگے آس پر بھ، اکو اوٹ تکا گیا۔ کرپا کل لینا لہ، زرگن زرگن ویکھ وکھانیا۔ میرا سنساروگ لتھے ہبھ، چنتا اور رہن نہ پانیا۔ پار کرا کے آونی حد، بن پاندھی پندھ مکانیا۔ سچ دوارے بہنا سچ، سنگھاسن اکو اک وکھانیا۔ بھگت بھگوان میل بھج بھج، درگھر ساچے وجے ودھانیا۔ تس گرہ لینا سد، سدا اپنا نام رکھانیا۔ آکے درشن کریئے رنج، پچھے سکے نہ کوئے ہٹانیا۔ پریم پریتی اندر جائیئے بھج، ساچی ڈوری تند بندھانیا۔ ساڈا پردہ لینا کج، پر بھ تیری سرن تکا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنادے چکا گیا۔ سری بھگوان ہو دیال، شاہ پاتشاہ دیا کمانیندا۔ سچ دوار پٹی دھر مسال، دھرم دوارا اک وڈیانیندا۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، سو مندر سو بھا پانیندا۔ لیکھا چکے دو جہان، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کمانیندا۔ کھیلے کھیل آپ مہان، مہما کتھ کتھ جنانیندا۔ چاروں گنٹ ویکھے مار دھیان، دہ دشا کھوج کھجانیندا۔ سب نے درشن کرنا آن، دید عید چند چکمانیندا۔ اندر وڑ کے دیوے گیان، باہروں نظر کسے نہ آنیندا۔ وشنو سبوا کرے مہان، بھگوان اپنی کار کمانیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں وچولا بن نوجوان، نیا اپنا نام رکھانیندا۔ لیکھا چکے آون جان، پچھلا لہنا جھولی پانیندا۔ پتھر پاہن ہوون

پروان، جنہاں اپنی نظر ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ اپنی دیا کمائیندا۔ پتھر پاہن سرب ترنا، تارنہار رہیا
 ترانیا۔ جس جوہ ہر جو سری بھگوان وژنا، تس جنگل لے وڈیائیا۔ جس دھول چرن کول دھرنا، سو دھرت ہوئے سہائیا۔ جس مندر صاحب آسن کرنا،
 تس گرہ ہوئے رُشائیا۔ جس بھگت بھگوان آتم پر ماتم ورننا، ورن گوت دے مٹائیا۔ نیز کھولے ہرنا پھرنا، پھر و منتر سچ سمجھائیا۔ بے جیکار اکو کرنا، ڈھولا
 نام نام پڑھائیا۔ ساچا اکھر سوہلا پڑھنا، سو پڑکھ نرنجن آپ سمجھائیا۔ ہنگ برہم کدے نہ مرنا، مرن جیون اکو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لہنا لہنیدار رہیا چکائیا۔ پتھر پاہن سارے جاگو، صاحب سنگر آپ جگائیندا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ بھاگو، پریم بھاؤ گو بند سکھائیندا۔ پر بھ
 سرنائی سرگن لاگو، نرگن اپنا پردہ لائیندا۔ پر م پڑکھ پر بھ پاؤ مادھو، مادھو اپنا ویس وٹائیندا۔ پتھر پاہن بنے یادو، یادو کاہن کرشنا کھیل رچائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا گھر گھر آپ چکائیندا۔ اٹھو نٹھو بن راہی، رہبر ہر ہر آپ جنائیا۔ بنو پاندھی ساچے پاہی، پینڈا پندھ مکائیا۔ آتر
 آتر دھیان لگائی، نچ نیز دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا سمجھائیا۔ نرگن سرگن اٹھ اٹھ آواں
 گے۔ پر بھ تیرا نام دھیاواں گے۔ بن اکھاں درشن پاواں گے۔ بن ہتھاں سیو کماواں گے۔ بن جہوا ڈھولا گاواں گے۔ بن دنداں راگ الاواں گے۔
 بن پیراں پندھ مکاواں گے۔ دُور دُراڈے نیڑے آواں گے۔ نیز کھول درشن پاواں گے۔ اچی بول بول جاناواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوواں گے۔ جس ویلے کول آوے گے۔ بن سیسوں سیس جھکاوے گے۔ انمنگی دات جھولی پاوے گے۔ ستسنگی بھگتاں
 دے بن جاوے گے۔ مندر وڑ نہ سیس متھا کاکاوے گے۔ جگدیش سرن اک تکاوے گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے
 سو بھاپاوے گے۔ پر بھ درشن تیرا کراں گے۔ نہ جہاں گے نہ مراں گے۔ جن بھگتاں وچ رلاں گے۔ اک دُوبے دا پلو پھڑاں گے۔ تیرا ساچا ڈھولا پڑھاں
 گے۔ توں ہی توں اکو کراں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا نام ور، در گھر ساچے سرنی تیری پڑاں گے۔ جب سرن سٹی
 آوے گے۔ پر بھو نیز درشن پاوے گے۔ پچھلا کھیتر سرب بھل جاوے گے۔ متر میت اکو اک بناوے گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ مندر ویکھ وکھاؤگے۔ سچ مندر سچ وکھاواں گا۔ پھڑ باہوں چرن بہاواں گا۔ جگت وچھوڑا پندھ مُکاواں گا۔ جوتی شبد جُڑے جوڑا، دُجا رنگ نہ کوئے رنگاواں گا۔ لیکھا چکے تورا مورا، سوہنگ رُپ سرب مناواں گا۔ ناتا تٹے اندھ گھورا، نرگن نُوَر جوت چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میل ملاواں گا۔ گھر ساچے میل ملائیگا۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھائیگا۔ پاہن پتھر نال ملائیگا۔ ساچا ستھر اک وچھائیگا۔ نیتز نیناں اتھر نہ کوئے وہائیگا۔ چوٹی چڑھ کے سخر ویکھ وکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا جھولی پائیگا۔ سب دا لہنا جھولی پائیگا۔ سب دا ڈکھڑا سرب مٹاویگا۔ ساچا سٹکھ اک اُپجاویگا۔ اجونی اجون رُپ وٹاویگا۔ ست سرُپ وچ سماویگا۔ شاہو بھوپ نظری آویگا۔ چارے کوٹ ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھاویگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیوے دان، انمنگی وست سب دی جھولی پائیگا۔

* ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مہر سنگھ دے گرہ دیا ہوئی شیخ سرجموں * *

انبولت پر بھ تیرا بول، انڈ ٹھڑا راگ الائیگا۔ سچ دوارا ایکا کھول، اچرج کھیل وکھائیگا۔ نام اگتا تولے تول، کنڈا نظر کوئے نہ آئیگا۔ شبد اگئی وجے ڈھول، سُر تال نہ کوئے رکھائیگا۔ پریم پریتی کھیلیں ہول، جگت رنگ نہ کوئے رنگائیگا۔ ڈو نگھی بھوری کریں چوہل، نیتز نین نہ کوئے درسائیگا۔ سچ سرُپ رہیا مول، ریکھ رُپ نہ کوئے وٹائیگا۔ کرے کھیل اُپر دھول، دھرنی دیونہار وڈیائیگا۔ آد جگادی پورا کریں قول، کیتا قول توڑ نبھائیگا۔ سدا سہیلا بن کے وسیں کول، ٹھا کر سوامی پھیرا پائیگا۔ سدا بیٹھا رہیں اڈول، اڈل اپنی کار کمائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلائیگا۔ انبولت تیرا ساچا ڈھولا، سرون سُنن کوئے نہ پائیندا۔ آد جگادی رکھیں اوہلا، پردہ پردہ نہ کوئے اٹھائیندا۔ ست پُرکھ نرنجن بن وچولا، ست ستوادی کار کمائیندا۔ بنک دوار ایکا کھولا، ایک اونکارا ہٹ چلائیندا۔ نہ کوئی جانے تیرا بولا، رسنا جھوا صفت نہ کوئے صالاجندا۔ اندر پڑدہ کسے نہ پھولا، جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ چھپائیندا۔ انبولت تیری بولی الگ، سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ گئے لد، آنت سار کسے نہ پائی۔ پار کری نہ کسے حد، کنارے ڈیرہ نہ کوئے رکھائی۔ دُور دُراڈے تیرا کر گئے جج، نیتز نین نین اٹھائی۔ ساچے مندر کوئی نہ بہیا سچ، سجدہ حق نہ کوئے دکھائی۔ تیرے بھانے اندر گئے نچ، حکمے حکم پھیرا پائی۔ بھاگ لگا کایا کچ، تن ماٹی کھیہہ سائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دے سمجھائی۔ انبولت تیرا کھیل اول، اول نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کسے ہتھ نہ آیا پلا، پلو گنڈھ نہ کوئے پوائیندا۔ کوئی صفت صلاحی کہہ کے گیا اللہ، کوئی واہو اگرو روپ سمجھائیندا۔ کوئی کہہ کہہ گیا وسے جلا تھلا، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ کوئی کہے وسے نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ کوئی کہے سچ سندیس اکو گھلا، ناؤں نرنکارا سرب جنائیندا۔ کوئی کہے سچ سنگھاسن ساچا ملا، شاہو بھوپ نام دھرائیندا۔ کوئی کہے جگ چوکڑی پھولا پھلا، لکھ چوراسی پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ کوئی کہے ہتھ رکھے تکھا بھلا، دو جہاناں آر پار کرائیندا۔ کوئی کہے سمند ساگر وسے ڈونگھی ڈلا، اچے ٹلے پر بت سو بھاپائیندا۔ کوئی کہے جوتی شبدی دھار رلا، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون دوارے سو بھاپائیندا۔ انبولت تیرا راک انڈھ، نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی کر گئے ہت، گر اوتار دھیان لگائی۔ سارے کہندے گئے پت، پتا پوت نام چپائی۔ تیری مہما گئے لکھ، تیری صفت کری وڈیائی۔ در منگدے گئے بھکھ، بھکھاری روپ جنائی۔ تیرا بھیو پایا کس کس، قصہ حال کون سنائی۔ توں مہر کرنی تیس، جس اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ انبولت تیرا ڈونگھا ساگر، گہر گبھیہ تیری وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا کردے گئے آدر، آدرش اکو دھیان لگائی۔ توں سب نوں ڈوبیا کایا گاگر، سر اپنا ہتھ لگائی۔ بیخ ت کا یا دتی چادر، پردہ اوہلا اک دکھائی۔ بنیا رہیو آپ عادل، عدالت اکو اک لگائی۔ اتم سب دا بن کے قاتل، سر دھڑ رہن کوئے نہ پائی۔ تیری رحمت نظر نہ آئی فضل، فضول گئے وقت گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سازش دے سمجھائی۔ انبولت تیری ڈونگھی سازش، راز نظر کسے نہ آیا۔ جگ چوکڑی تیری آتش، اگنی اگ روپ وٹایا۔ تیرا بھیو انوکھا راکش، لکھ چوراسی رہیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

ساجا ور، در جوڑ واسطہ پایا۔ انبولت اپنا دس راگ، ازراگی تیرے ہتھ وڈیایا۔ پتھر پاہن کوں اُتجے ویراگ، ویراگی رُوپ وٹایا۔ سرگن نرگن دوہاں کر
تیاگ، تیاگی اپنی کار کماہیا۔ دُرمت میل دھوداغ، مہر نظر اک اٹھایا۔ ساڈے مندر جگا چراغ، نرگن جوت کر رُشناہیا۔ ساڈا بدل دے سماج، اپنی سمجھ
نال سمجھایا۔ ساڈا رنج سچا کاج، کرتا قیمت اپنے لیکھے لایا۔ انبولت بن رسنا جہو مار آواز، بن سرتی سرت ملاہیا۔ تیرا نام گرو مہاراج، گردیو تیری
سرناہیا۔ ڈبدا پار کر جہاز، پتھر پاہن دے ترایا۔ ویلے آنت رکھ لاج، نو نو چار پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انبولت تیرا
دھیان لگایا۔ انبولت تیرا رُوپ پتھر، رسنا جہو نظر کوئے نہ آہیا۔ تیرے وچھوڑے اندر لا کے بیٹھے ستر، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈیرہ لایا۔ تینوں درد نہ
آیا بن کے دردی نیر نیز نہ ورولیا اتھر، ہنچھوواں دھار نہ کوئے وہایا۔ چڑھ کے بیٹھوں چوٹی سخر، سخی سرور ہو نہ پھیرا پایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی
جگ نہ آیا فکر، تیرے پچھے بیٹھے اپنا آپ گویا۔ کلج انتم بن متر، میت پیارے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی بولی دے
سمجھایا۔ انبولت کہے میری اگئی بولی، رسنا جہو سمجھ کوئے نہ آہیا۔ نرگن تولے ساچا تولی، تولنہارا بے پرواہیا۔ کلج انتم چکے ڈولی، سر اپنے بھار اٹھایا۔
جگ چوکڑی سچ پریتی جنہاں گھولی، تنہاں لیکھے لئے لگایا۔ پندھ مکائے ہوئی ہوئی، ہولا بھار سرب کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
اندر وڑ دئے سمجھایا۔ انبولت انبولت اندر وڑدا، در دروازہ نظر کسے نہ آہیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھدا، چرن کول قدم قدم اٹھایا۔ پریم پریتی
ڈھولا پڑھدا، تیرا میرا راگ الایا۔ بن رسنا جہو سارے وردا، دیونہار پتی سرناہیا۔ مہربان پر بھ کرپا کردا، کرپن اپنے گلے لگایا۔ در در گھر گھر نہ ہر
پھر دا، پھیری اکو اک جناہیا۔ کلج انتم گیار اگڑدا، سری بھگوان رہیا بھوایا۔ ویکھو لیکھا سچے پردا، پیا پریتم رہیا مُکایا۔ لیکھا چکے پچھلا چر دا، چرنجیو رہیا
سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن رسنا جہو انبولت رہیا ترایا۔

* ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ شیخ سرجموں * *

انبولت تیرا اگمی گیت، ہتھ کسے نہ آئی۔ نظر نہ آیا مندر مسیت، شودوالے روپ نہ کوئے دھرائیا۔ تیرا کھیل سدا انٹیٹھ، انہو اپنی دھار چلائی۔ بن بھگتاں کسے نہ بنیا میت، سچ پیار نہ کوئے درسائی۔ آدجگادی جگ چوکڑی میت، زرگن سرگن سنگ نبھائی۔ سدوسے دھام اتیت، در مندر سو بھاپائی۔ کون بدھ کریئے تیری سچ پریت، ساچی سکھیا دے درڑائی۔ ہوں کیٹن کیٹ نیچن پنچ، اوچو اوچ تیری سرنائیا۔ ساچی سکھیا پا بھیکھ، بھکاری در درویش منگن آئی۔ تیری سکھیا لینے سکھ، ست ست کر پڑھائی۔ اتم ویلا دس تارکھ در تیرے منگ منگائی۔ کون ویلا آئیں نزدیک، دور دوراڈا پنڈھ مکائی۔ لہنا دینا چکائیں ٹھیک، ٹھوکر اپنے نام لگائی۔ نو نو چار گئی بیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا درشن پائی۔ انبولت دس ساچا وقت، در اک دھیان لگائی۔ کون ویلے لیکھا چکے جگت، جگت تیرے ہتھ وڈیائی۔ کر کرپا جویں تاریں بھگت، بھگون اپنی دیا کمائی۔ کیوں ساڈے وچ رکھیا فرق، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ پچھلا لیکھا کر ترک، ترت اپنا آپ بدلایا۔ ساڈا جنم دامت ہرکھ، ڈکھ درد دے گوائیا۔ کرپاندھان کر ترس، مہر نظر اک اٹھائی۔ پریم پریتی میگھ برس، اگنی تت رہن ن پائی۔ زرگن ہو کے آئیوں پرت، سرگن روپ نہ کوئے وٹائی۔ جوت جگائی اُپر دھرت، دھرنی دیونہار وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ لیکھا دے مکائی۔ انبولت تیرا سچ سندیسہ، سد بھاونہ اک جنائندا۔ چاروں گنٹ توں ہی پیکھا، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئندا۔ کلج اتم کے لیکھا، حساب بے باق سرب دکھائندا۔ اسیں رل مل سب نے کر لیا ایکا، ایککارا اشٹ اک منائندا۔ توں بھيو جانیں جی جوکا، چچیا کوئے نظر نہ آئندا۔ رس سارا ہو یا پھیکا، امرت دھار نہ کوئے وھائندا۔ جگ چار دا ویلا بیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرا اک سہائندا۔ انبولت تیری اگمی مہر، مہربان تیری وڈیائی۔ زرگن کیوں لائی ڈیر، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ ناؤں رکھ اپنا شیر، شبدی گرج اک جنائیا۔ دو جہاناں رہیا گھیر، گھیرا اکو وار پائی۔ لکھ چوراسی کریں ڈھیر، ڈھیری سب دی خاک ملائی۔ صاحب سنگر گیڑیں گیڑ، گیڑا اپنے نام بھوائیا۔ دو جہاناں چھیڑیں چھیڑ، چھیڑ اپنا حکم ورتایا۔ لہنا دینا دیویں نبیڑ، باقی کوئے نظر نہ آئی۔ زرگن سرگن

دیویں بھیڑ، کھیل ویکھیں تھاؤں تھانیا۔ شاہو بھوپ بن دلیر، سچ دلیری رہیا جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دکھا نیرن نیر، بن نیر نین ملانیا۔ انبولت تیرا کھیل انوکھا، انجو اپنی کار کمانیدا۔ کلجگ آنت نہ دینیں دھوکھا، دروہی تیرے نام پانیدا۔ اوہناں مارگ دس سوکھا، سوبھا تیرے در گانیدا۔ زرگن سرگن سرگن دواں نوں میرا موقع، میل ملاوا اکو اک جنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرا اک رکھانیدا۔ انبولت تیرا در دروازہ، سری بھگوان اکو نظری آئی۔ آد جگادی غریب نوازا، مہربان تیری سرانیا۔ کر کرپا توں سازن سزا، آنت تیری سرن تکانیا۔ جوں بھویں توں رکھیں لاجا، کیوں بیٹھا مکھ بھوایا۔ سدا سہائی ناتھ اناتھاں، دیونہار وڈیایا۔ تیرے چرن کوکھکایا ماتھا، مستک دھوڑی دکا لایا۔ توں صاحب سلطان پُرکھ سمراتھا، سچ سچ تیری سرانیا۔ جوتی ذات وچوں توں ہی جاتا، زرگن جوت نور رُشانیا۔ ساڈا پاڑ بچھلا کھاتہ، آگے لیکھا دے جنانیا۔ تیرے پریم وچھوڑے اندر کٹیا فاقہ، فکر سارا دے گوانیا۔ چرن کول جوڑ ناتا، بدھاتا تیری سرن تکانیا۔ توں ہی پتا توں ہی ماتا، پتا پوت گود سہانیا۔ نتھایاں بنیں آپے راکھا، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اسیں تیری گایے گاتھا، سوبھلا تیرا نام الا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جوتی جاتا تیری ملے سچ سرانیا۔ انبولت تیرا کھیل اپارا، اپر مہر تیری دھار نظر نہ آئی۔ توں صاحب سلطان سچا سکدارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ زرگن نور جوت اجیارا، زرنکار اکو نور نور رُشانیا۔ محل اٹل تیرا منارا، سچ مکان سوبھا پانیا۔ حکمی محکم دھر دربارا، سچ سندیسہ اک سنانیا۔ جگ چوکڑی آوندے رہے گرو اوتارا، در در تیرا نام الکھ جگایا۔ ساڈا کسے کریا نہ پار اُتارا، جیوندے جیو سرب ترانیا۔ مریاں پائے نہ کوئے سارا، مرتک ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ چرن کول دتا نہ کسے سہارا، سر ہتھ نہ کوئے دکانیا۔ کلجگ انتم ویکھ کنارہ، توں کرپا آپ کمانیا۔ تیرا سچ سچا دربارا، سچ تیری سرانیا۔ دوئے جوڑ کرن نمسکارا، پاہن پاتھر سیس جھکانیا۔ تیرے بھگتاں نال ویکھئے سچ منارا، سچھنڈ ساچے سچ سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے ملے سرانیا۔ جن بھگتاں رکھو سچا سنگ، سری بھگوان آپ جنانیدا۔ بن کایا چولی چڑھے رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگانیدا۔ بن رسنا جہوا دان لیا منگ، امنگی دات جھولی پانیدا۔ بن دنداں گایا چھند، سوبھلا اکو اک سمجھانیدا۔ بن پیراں کئے پنڈھ، پاندھی اپنے لیکھے لانیدا۔ نہہکرمی

کرم کانڈ پناں لئے گنڈھ، گنڈھ اپنے نام پوانیندا۔ بن رسنا گاؤ چھند، تیرا میرا گ سنانیندا۔ لیکھا چکے دھار منجھ، پار کنارہ اک جنانیندا۔ ناتا تے سویر سنجھ، گھڑی پل نہ کوئے دکھانیندا۔ سچ سُنہنجی سہائے پلنگ، آسن سَنگھاسن اک وڈیانیندا۔ چرن دوار دے اند، اند اند وچوں پرگٹانیندا۔ کوئی رہے نہ بھاگاں مند، جنہاں اپنے سنگ رکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مردنگ نام وجانیندا۔

* ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سرجموں *

کرپا کرے سری بھگوان، جن بھگت دے وڈیانیا۔ بن اکھراں جنائے نام، بن ستران کرے پڑھانیا۔ بن پتھراں کرائے پرنام، بن ستھراں تیج ہنڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ بن اکھراں دیوے نام، پر بھ اپنی دیا کمانیندا۔ بن پتھراں ملائے رام، رمیا اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھانیندا۔ ساچا کھیل بھگت بھگوان، سو پڑکھ نرنجن آپ جنانیا۔ نرگن نرگن دیوے دان، سرگن سرگن بوجھ بُجھانیا۔ شبدی شبد کرے کلیان، انادی ناد ناد شنوانیا۔ جوتی جوت جوت مہان، دیک دیا اک رُشانیا۔ مندر اندر سچ مکان، گرہ کرے اک رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار بھگت وڈیانیا۔ بھگت وڈیائی بھگتی بھاؤ، سری بھگوان دیا کمانیندا۔ سدا سہیلا میل ملن دارکھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنانیندا۔ ایہہ آپے بے پرواہو، بے پرواہی کار کمانیندا۔ کھیلے کھیل اگم اتھاہو، نرگن نرگن نظر کسے نہ آسیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا ویس وٹانیندا۔ بھگت سہیلا صاحب سنگر، سو ست ست وڈیانیا۔ ہر پڑکھ نرنجن لیکھا جانے دھر، اینکار پھیرا پانیا۔ نرگن جوتی شبدی دھار جڑ، میل ملاواں سچ سُبھانیا۔ آتم پر ماتم ایکا لوڑ، آسا آسا وچ سماںیا۔ پار برہم برہم پئے بہر، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ گرہ مندر کر کے ویکھے غور، گہر گسپھر ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان اپنا کھیل کرائیا۔ بھگوان کھیل بھگت ادھار، سری بھگوان دیا کمانیندا۔ ساچی کرنی کرم وچار، نہکرمی ویکھ دکھانیندا۔ ساچی سرنی اینکار، سرنگت اک سمجھانیندا۔ ساچی کرنی سرجنہار، سچ کنارہ اک

درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ کنارہ بھگت بھگوان، ایکنار آپ جنائیا۔ سچ دھرم دا سچ نشان، شاہ پاتشاہ دے دکھائیا۔ میت مُرارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ دیکھے تھائوں تھانیا۔ شبدی ناد سچّی ڈھنکان، راگ اناد کرے شنوائیا۔ محل اٹل وچ مکان، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ جودھا سورپیر بلوان، نوجوان رُپ جنائیا۔ نام ندھان دُھر فرمان، سندیس اکو اک الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں بھگتی رُپ سمائیا۔ بھگتی بھگت بھگتن داسی، داسن داس رُپ دھرائیندا۔ زرگن سرگن بن بن ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاوا کملاپاتی، نار کنت سری بھگونت اپنا سنگ رکھائیندا۔ اندر باہر کھولنہار تاکی، بند کواڑا کُنڈا لائیندا۔ صبر پیالہ دیوے ساتی، ست ستوادی مہر نظر اٹھائیندا۔ اتم کرے ہر جن ذاتی، ذاتی رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ دوس رین رکھے پر بھاتی، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کلجگ آنت میٹ اندھیری راتی، سبجگ ساچا چند چمکائیندا۔ پاربرہم برہم گائے گاتھی، ڈھولا اکو راگ الاییندا۔ چرن کول بندھائے ناتی، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل ملائیندا۔ جن بھگتاں میل پُرکھ سمرتھ، کل انتم آپ کرائیا۔ زرگن ہو کے مارگ دس، سرگن کرے سچ پڑھائیا۔ آتم ہو پر ماتم وس، پر ماتم آتم بوجھ بُجھائیا۔ برہم دیوے پاربرہم رس، نبھہر جھرنایا۔ جوت زرنجن آد زرنجن کرے پرکاش، دیا باقی اک ٹکائیا۔ نام ندھان سنائے ند، انحد ساچی سیو کمائیا۔ امرت جام پیائے مدھ، سچ سچ خمار چڑھائیا۔ زرویر ہو کے کرے لڈ، آپ اپنی گود بہائیا۔ سرگن ہو کے دیکھے اڈ، بھيو ا بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیایا۔ بھگت وڈیائی دیوے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ دیونہارا ساچا جاپ، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ دیکھنہارا کھیل تماش، زرگن سرگن کھیل رچائیندا۔ پوری کرنہارا آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ بُجھاونہارا پیاس، امرت میگھ آپ برسائیندا۔ کرنہارا بھوگ بلاس، ساچی سیجا سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان رنگ آپ رنگائیندا۔ بھگوان رنگ بھگوان ہتھ، سری بھگوان آپ رنگائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دو جہان نہ جائے لٹھ، کسنبھڑا رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ دیکھنہار پُرکھ سمرتھ، نیتز نین نین اٹھائیندا۔ گرہ مندر ساچے وس، گھر ساچا اک سہائیندا۔ بن سخیاں گاوے جس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

اپنا بولا راگ الانیندا۔ بھگت بھگوان بولا انراگ، انراگی راگ الانیا۔ بن اچھیا بن ترسنا اُچجائے ویراگ، ویراگی اپنی کار کمانیا۔ بن سدیاں بن پُچھیاں دیوے ساتھ، ہر سگلا سنگ نبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیانیا۔ بھگت وڈیائی دیون آیا، سری بھگوان دیا کمانیندا۔ کلج اتتم کھیل کھلایا، نر ہر آپے ویکھ وکھانیندا۔ نرگن سرگن ویس وٹایا، کرنی کرتا آپ کمانیندا۔ گر اوتار نظر نہ آیا، پنج تت نہ کوئے ہنڈانیندا۔ رسنا جہوا راگ نہ گایا، بتی دند نہ صفت صلاحیندا۔ سیج پنگ نہ کوئے ہنڈایا، بستر بھوشن نہ تن سہانیندا۔ ساک سین نہ کوئے بنایا، جگت کُٹب نہ کوئے ہنڈانیندا۔ پُتر دھی نہ گنڈھ پوایا، نار کنت نہ ویس وٹانیندا۔ پُرکھ ابناسی پھیرا پایا، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آنیندا۔ شبد انادی راگ الایا، لکھن پڑھن وچ نہ آنیندا۔ وسادی ہو کے ڈیرہ لایا، برہم برہمادی کھوج کھجانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ویکھ وکھانیندا۔ بھگت ویکھن آئے گھر گھر، گھر اپنا دئے وکھانیا۔ درویش ہو کے پھرے در در، در دروازہ پردہ لاہیا۔ نریش ہو کے دیوے در، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مرگیش ہو کے چُکائے ڈر، بھے بھو نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان میلا سہج سُبھانیا۔ بھگوان میلا بھگت ادھار، سو صاحب دیا کمانیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا اپنے ہتھ رکھانیندا۔ کھانی بانی چار جگ گئی ہار، چو کڑ قیمت کوئے نہ پانیندا۔ پُٹھی نرد رووے زارو زار، سار پاسا کھیل نہ کوئے کھلانیندا۔ چارے کُنٹاں ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کوئے کرائیندا۔ جن بھگتاں کرے پیار، ساجن میت آپ ہو جانیندا۔ محل اٹل اک اُسار، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپانیندا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملا پاتی میل ملایندا۔ ساچا ساقی بھر پیال، ساچا جام اک پیانیندا۔ دینا ناتھ ہو دیاں، ٹھا کر سوامی اپنا گھر وسانیندا۔ لیکھا جان گر گوپال، گنی گہند اپنی کار کمانیندا۔ سچ دھرم دی سچّی دھرمسال، دھرم دوار اک کھلانیندا۔ پُچھنہار مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹانیندا۔ کلج چلے اولٹری چال، چال نرالی اک رکھانیندا۔ نرگن سرگن بن دلال، ساچی وست اک وکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان اکو گھر بہانیندا۔ بھگت بھگوان گھر ساچے بہنا، دیونہار وڈ وڈیانیا۔ نیتز پیکھے لوچن نیناں، درسی درس درس کرائیا۔ اگلا پُچھلا جنم کرم چکے لہنا، دینا سب دی جھولی پانیا۔ محل اٹل اُچ منار سری بھگوان مننا کہنا، دُھر فرمانا تھم جنانیا۔ سپس جگدیش بھانا سہنا، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا بھگت بھگوان، آد جگاد جنائندا۔ سبج تریتا دوپر اک اک دیندا آیا دان، ایکنکار اپنی کار کمائندا۔ شاہو بھوپ پاربرہم پت پر میثور بھگت اکٹھے کیتے آن، آن اپنی ایکا پائندا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، بن اکھراں اکھر سمجھائندا۔ بن منگیاں دیوے دان، داتا دانی دیا کمائندا۔ بن عھم کرے فرمان، عھم حاکم آپ سنائندا۔ بن مندر دکھائے مکان، سچ دوار سوہا پائندا۔ بن سروور کرائے اشان، دُرمت میل دھوائندا۔ بن گوپی نظری آئے کاہن، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان اکو گھر، گرہ مندر وڈ وڈیائندا۔ گرہ مندر ہوئے وڈا، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ جس دوارے نرنزکار بہے نڈھا، چتر بھج رُوپ وٹائیا۔ تخت سہائے سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سوہا پائیا۔ وجے نام اک مردنگا، تال تلواڑا نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہر جو بھگت، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جس دافترہ کسے نہ گایا فقط، فیصلہ انت نہ کوئے کرائیا۔ تس صاحب دا اکو جہا منت، دُوبی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کار بھگت پر بھ مینا، بے پرواہ آپ کرائندا۔ نہ مریانہ جیون جیتا، جگ نظر کسے نہ آئندا۔ نہ تاناہ ٹھنڈا سینا، پنچم رُوپ نہ کوئے وٹائندا۔ نہ گیان دھیان نہ اکھر گیتا، شاستر سمرت وید رُوپ نہ کوئے وٹائندا۔ نہ امرت نہ رس پیتا، نہ خُماری وچ سائندا۔ نہ ہست نہ دسے کیٹا، اوچ نیچ نہ کوئے جنائندا۔ نہ کھٹا نہ ہوئے میٹھا، انرس اپنے وچ رکھائندا۔ نہ ماتا نہ ہوئے پتا، پت پوترانہ کوئے ہنڈھائندا۔ نہ رام نہ دسے سینا، سینا رام نہ کوئے جنائندا۔ سو صاحب سدا انڈیٹھا، بھيو کوئے نہ پائندا۔ کلج اتم بنیا مینا، نرگن اپنا ویس وٹائندا۔ دو جہاناں کر کے خالی کھیسے، جن بھگتاں جھولی آپ بھرائندا۔ ناؤں رکھ بیس پیسا، دُو آ زیرو نال دکھائندا۔ زیرو دُو آ سچ حدیثا، نرگن سرگن کار کمائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا بھيو چکائندا۔ بھيو چکائے اک پنچ، نوبت اپنے نام وجائیا۔ ست سروپ شبد مردنگ، حق سندیسہ اک سنائیا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آکاش پرکاش دو جہان پُری لوء آپے لگھ، جن بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ آد جگادی ڈھولا چھند، سوہنگ انادی ناد الایا۔ اندر باہر کوئے نہ کندھ، پردہ وچ نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پنیمبر

منگدے گئے منگ، آسا ترسنا نال ملائیا۔ بن ہر کرپا سارے دسن ننگ، رحمت سیس نہ چھتر جھلائیا۔ سری بھگوان زرگن روپ ستا دے کر کنڈ، جگ چار کروٹ نہ کسے بدلایا۔ جو آیتس لگا دنڈ، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ اتم ہو کے گیا کھنڈ کھنڈ، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو بھگت دے وڈیائیا۔ ہر بھگت تیری سچی دھار، سو سنگر آپ جنائیدا۔ جگ چوکڑی تیرا پیار، زرگن سرگن ویکھ وکھائیدا۔ جس ویلے لوک مات لئے اوتار، پنج تت چولا آپ ہنڈائیدا۔ پہلوں بھگتاں کرے خبردار، لوک مات اکھ کھائیدا۔ بن بھگتاں چلے نہ کوئے وہار، سری بھگوان کم کسے نہ آئیدا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردار ہی پیار، پریم پریتی سچ سکھائیدا۔ کلجگ اتم کھول کواڑ، گرہ مندر اک وڈیائیدا۔ جس گھر وسے زرنکار، سو در اپنے رنگ رنگائیدا۔ مجلس محفل لگی اگم اپار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیدا۔ مجلس محفل لگی مات، سری بھگوان آپ لگایا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، ایکا اکھر کرن پڑھائیا۔ ایکا لیکھا قلم دوات، لکھی جائے بن قلم شاہیا۔ ایکا صاحب سنگر ساتھ، بن تت کرے گڑمائیا۔ اک چڑھائے اگم راتھ، آسو نظر کوئے نہ آیا۔ اک اٹھائے ہاتھ راس، ڈوری تند نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ بھگت وڈیائی دیندا ویکھ، دو جہان لئے انگڑائیا۔ سارے تنگن زرگن ہییت، کلجگ اتم رہیا جگایا۔ بھاگ لگا کایا کھیت، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ پر بھ نظری آئے نیتن نیت، نج نیز روپ درسایا۔ میٹوں لہدے گئے کیتن کیت، کوٹن کوٹ راہ تکایا۔ سو بھگتاں دیوے اپنا بھیت، ابھید آپ کھلائیا۔ جس دے پچھے تی پائی ریت، سیس جگدیش بھیٹ چڑھائیا۔ سو صاحب رہیا ویکھ، زرگن اپنی اکھ کھلائیا۔ جوتی نور دھریا بھیکھ، پنج تت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے سمجھایا۔ جن بھگتاں کرے معاف قصور، پر بھ مہر نظر اٹھائیدا۔ جس دے پچھے سولی چڑھیا منصور، نسا اکو اک رکھائیدا۔ جس دے پچھے تن تیا وانگ تندور، اگنی اگن سرب وکھائیدا۔ سو صاحب حاضر حضور، حضرت اپنا میل ملائیدا۔ مرید مرشد ملے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیدا۔ نیرن نیرے آیا دور دواڈا پینڈا ہویا دور، پاندھی اپنا پندھ مکائیدا۔ نو نو چار بنیا رہیا مفور، کلجگ اتم پردہ لاہندا۔ دیونہار است سرور، نام رس اک وکھائیدا۔ جن بھگتاں آسا پور، کوڑی ترسنا میٹ مٹائیدا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ ہر جن ساچے تیرا سچ نیاؤں، زرگن زرگن آپ کرائیا۔ در در گھر گھر پکڑے باہوں، باہو بل آپ رکھائیا۔ نمانیاں دیوے ساچا تھاؤں، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اندر تارے انیک، اکل کل اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان رہیا ویکھ، آپ اپنا پردہ لاہندا۔ سچ سہنجنا وسیا دیس، جس دیس ڈیرہ لائیندا۔ کٹھے ہوئے ملّا شیخ، شیخ اپنا مان گوائیندا۔ ہر صاحب اکو بھیکھ، نیتز نین دھیان لگائیندا۔ زرگن زرگن کرے ہیئت، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ کوئی نہ جانے ہر کا بھیت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ چارے کھانی سُنجا کھیت، راکھا رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی واری کھیلاں گئے کھید، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد نوت سِری بھگوان بھگتاں آپ ترائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے دات، آد جگاد رُپ وٹائیا۔ بھگتاں میلا ساچے سادھ، سنت ساجن ویکھ دکھائیا۔ بھگتاں صفت بودھ اگادھ، نام ندھان پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن بھگت بھگوان اکھر کم کسے نہ آئیا۔ بھگت کہے پر بھ تیرا اکھر، ڈھولا صفت سنائیندا۔ بھگوان کہے ایہہ ہوئے پتھر، بن بھگتاں راگ نہ کوئے لائیندا۔ بھگت کہے پر بھ تیرا ستھر، در گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ بھگوان کہے بھگت میں تیرا کراں شکر، تڈھ بن نام نہ میرا کوئے دھیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سو بھا پائیندا۔ بھگت کہے بھگوان تیری صفت صلاح، صلاحیر تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی بن ملاح، بیڑا لوک مات ترائیا۔ نام جنائے اپنا شہنشاہ، نر نر نکار کریں پڑھائیا۔ رہبر بنیں سچ خُدا، مارگ اکو اک در سائیا۔ نوری نور کریں رُشنا، جوتی جوت جوت چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا بھيو کوئے نہ آئیا۔ بھگوان کہے سُن میرے بھگت میت، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ چلائے مات ریت، ریتوان نہ کوئے اکھوائیا۔ کوئی نہ گائے میرا گیت، ساچا نام نہ کوئے دھیائیا۔ زرگن زرگن سرگن زرگن دوہاں رُپ ٹھیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ ٹھیک رُپ پر بھ دسیا تیرا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ دھن بھاگ ٹوں کہا رُپ میرا، میرا نظر کچھ نہ آئیا۔ سرگن اندر زرگن جھیرا، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ پنچ تت وسدا اُجڑا رہیا کھیڑا، تھر نظر کوئے نہ

آئی۔ توں بدھا میرا بیڑا، سنگ اپنے لیا ترائی۔ ہن دس پیارا لگے کیہڑا، جس اپنا سنگ رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سچ رہیا جنائی۔ میتوں پیارا لگے اوہ، جس اپنی دیا کمانیدا۔ جو چرنی گیا چھوہ، سو ایکا رنگ دکھائیدا۔ بھگوان اوہناں جو گا گیا ہو، جو میرا نام دھیائیدا۔ سچ وست ساری کھوہ، جن بھگتاں جھولی پائیدا۔ اندر باہر اکو موہ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیدا۔ میرا بھیو نہ جانے کو، شاستر سمتر نین شرمائیدا۔ سورج چند کرنہ سکے لو، جوت پرکاش اک دکھائیدا۔ دھردر گاہی ڈھو آ ڈھو، نام امولک اک ورتائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیدا۔ موہے پیارا لگے بڈھا نڈھا نوجوان بالک، بالی بڈھ دیاں وڈیائی۔ میرا ناؤں خلق خالق، مخلوق میری شہنشاہیا۔ میرا شبد ست ساچا ثالث، جگ چوکڑی ویکھ دکھائی۔ نت نوت نہ کراں آلس، جن بھگتاں ہوواں سہایا۔ میری دھار زرگن خالص، خالص سب نوں دیاں بنائی۔ ایتھے چلے نہ کوئے سفارش، نیتز ویکھاں چائیں چائیا۔ لکھن پڑھن دی نہیں عبارت، قلم شاہی نہ کوئے چترائی۔ صفتاں کرن دی نہیں کوئی عادت، جس پھڑیا تیس پار کرائیا۔ پچھلے جنم دی لیکھے لائی عبادت، آگے کلمہ اک جنائی۔ کر کرپا کری سخاوت، خالی جھولی آپ بھرائیا۔ بھگت بھگوان رہے نہ کوئی عداوت، دئی جھگڑا دتا گوائیا۔ ملن وچھڑن دی رہے نہ کوئی علامت، فیصلہ اکو وار سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کرائے سچ شناخت، پردہ سکے نہ کوئی پائی۔ شناخت کرے صاحب گر بیتا، در در گھر گھر پردہ لائیدا۔ ہر سنگت دتے اک پریتا، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنائیدا۔ سوہنگ نام ندھان جس نے پیتا، تیس آتم پر ماتم جوڑ جڑائیدا۔ ترے گن مایا نہ تپے انگیٹھا، اگنی ت نہ کوئے جلائییدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ترائیدا۔ جن بھگتاں تارے تارنہار، ترنی اکو اک جنائی۔ اک اک پیار، اک دوجے نال بندھائی۔ اک دوجے دا سچ شنکار، نج نین درسائی۔ تیجانین کر اجیار، چوتھے گھر دے وڈیائی۔ چوتھے گھر آپ بہال، پنجم کرے سچ شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر جن ساچے ترنا، بے نظیر دیا کمانیدا۔ سنگر گھر جم پھیر نہ مرنا، مرنا جینا وقت چکائیدا۔ ہر کا نام اکھر پڑھنا، سوہنگ ساچا راگ سنائیدا۔ آتم پر ماتم پوڑے چڑھنا، منزل اکو اک رکھائیدا۔ محل اٹل آگم وڑنا، در دروازہ آپ کھائیدا۔ پر بھ ساچے دی سرنی پڑنا، دوجا اشٹ نہ کوئے

بنائیندا۔ نرگن نرگن پٹو پھڑنا، نام گنڈھ اک پوائیندا۔ توں میرا میں تیرا سب نے اکو وار کرنا، دوجاراگ نہ ہور الائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان لئے پھڑ، پھڑ اپنا میل ملائیندا۔ میل ملاوار کھے ہتھ، بن ہتھاں دیا کمائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، ساچی سمجھ دے سمجھائیا۔ سری بھگوان گاونا جس، اینکارا صفت صلاحیا۔ اوہدے بردے ہو کے مندر جاؤ وس، گرہ ملے مان وڈیائیا۔ سرن سرنائی ساچی جانا ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگو پائیا۔ لیکھے لگے تت اٹھ، تتوت تت سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ سُن سندیسہ پر بھ کا سچا، پاہن لین انکڑائیا۔ ساڈے نال کر وعدہ پکا، پگی طرح دے سمجھائیا۔ جے بھگت تیرا سچا، کیوں سانوں رہیا ڈرکائیا۔ توں گھٹ گھٹ اندر رچا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جے کرنی وچوں رہ گیا کچا، مہر نظر کر ترائیا۔ لارا دے نہ کہیں اچھا، اچھی طرح دے سمجھائیا۔ جے دھنے دا چاریا وچھا، کی ساڈی بھل نہ دسیں بخشائیا۔ توں صاحب لگس چنگا، سیس جگدیش تاج سہائیا۔ در تیرا اکو منگا، دُوبے در منگن نہ جائیا۔ جے ہوویں بھکھا ننگا، تیرے گھر پھیرا کوئے نہ پائیا۔ توں سدا سورا سربنگا، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ ویکھیں کنڈھی آکے ہو نہ جاویں اندھا، اپنا نین بند کرائیا۔ جے توں تاریں خاکی بندہ، کیوں پھراں رہیا رُائیا۔

اسیں وی تیرا گایئے چھندا، جے دیویں زبان لگائیا۔ اپنا سینہ کریئے ٹھنڈا، تیرے چرن کول ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں نال ملائیا۔ سری بھگوان اگوں ہس، ہوئی ہوئی سمجھائیندا۔ بھگتاں پچھے تہاڈے وچ گیا پھس، راہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ آگے کراں پھیر نہ اڈ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ تہاڈا ویکھاں اکو ہڈ، ناڑی اپنی لیکھے پائیندا۔ تہاڈا لہنا یادو جد، یادو بنس پور کرائیندا۔ باقی تہاں لینے سد، ڈور تہاڈے ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا پور کرائیندا۔ لیکھا پورا کریں کرتار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ سُن کے اسیں نہ سکے وچار، تیری سمجھ ذرا نہ آئیا۔ کس بدھ دیویں سانوں تار، پار کنار لگائیا۔ ساچا دس آپ وبار، ووباری بھیو گھلائی۔ در آئے چل دربار، اکو لکھ جگائیا۔ بھچھیا دے سچی سرکار، خالی جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اپنے تارن دی دساں بدھ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ تہاڈا کارج کراں سدھ، مہر نظر اٹھائیندا۔ کر کرپا لیکھا دیواں، لکھ، لکھیا پھیر نہ کوئے مٹائیندا۔ تہاں درشن کیتا میرے سکھ،

اک اک سیکھ نال اسنکھ اسنکھ پار کرائیندا۔ اسنکھ اسنکھ نکا حص، اگلا کھیل نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کر کپا پائے بھکھ، بھچھیا اپنی سچ ورتائیندا۔ بھچھیا جھولی دتی پا، پاہن ملی وڈیائیا۔ سارے کرن اکو چا، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نال دتا ملا، ملی جگت ودھائیا۔ سکھاں چرن دتا چھہا، چھوہ اپنی نال لگائیا۔ اسنکھ اسنکھ دتے ترا، کوٹن کوٹ رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ پاہن کہے سُن بھگت پیارے، ارداس میری عرضیائیا۔ بھل نہ جائیں وچ سنسارے، تیری اوٹ رکھائیا۔ بدھ مت ہین گوارے، ساڈی چلی نہ کوئی چترائیا۔ پر بھ چرن اکو نمسکارے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کپا کر سر جنہارے، ساڈا صدق دتا نبھائیا۔ جن بھگت رکھنے سدا نالے، نام ڈوری تند بندھائیا۔ پار لنگھن دے راہ سکھالے، صاحب ستگر گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس اُپر ہوئے آپ مہربان، بن بھگتی بن شکتی بن جگتی بن جگت وقت پار کرائیا۔

* ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ دے گرہ شیخ سر جموں * *

سچکھنڈ وچے ودھائی، ہر ستگر آپ وجائیندا۔ سچکھنڈ ہوئے رُشائی، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ ہوئے شنوائی، ہر ستگر راگ الائیندا۔ سچکھنڈ ہوئے کُرمائی، ہر ستگر میل ملائیندا۔ سچکھنڈ کھیلے کھیل بے پرواہی، بے پرواہ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ سوہے محل، ہر ستگر آپ سہائیا۔ سچکھنڈ کھیل اچل، ہر ستگر چلت رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ کھیل اچھل اچھل، چھلدھاری بھیس وٹائیا۔ سچکھنڈ اُچ اٹل، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ سچ منار، ہر ستگر آپ پرگنائیندا۔ سچکھنڈ سچ کرتار، ہر کرتا ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ سچ دیدار، زرگن زرگن ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ سچ پیار، نر اکار نر ویر آپ کمائیندا۔ سچکھنڈ سچ وہار، وودھاری ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ ساچی کرنی، ہر کرتا آپ کمائیا۔ سچکھنڈ ساچی سرنی، سرنگت اک رکھائیا۔ سچکھنڈ ساچی

پڑھنی، سری بھگوان رہیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیانیا۔ سچکھنڈ سچ راگ، انراگی آپ الائنیدا۔ سچکھنڈ سچ سماج، ہر سنگر آپ پرگٹائینیدا۔ سچکھنڈ ساچاراج، شاہو بھوپ راج کمانینیدا۔ سچکھنڈ سچ آواز، سو صاحب آپ لگانینیدا۔ سچکھنڈ سچ داج، وست امولک جھولی پائینیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ چکائینیدا۔ سچکھنڈ سچ نظارہ، بے نظیر رکھانیا۔ سچکھنڈ سچ مظاہرہ، سری بھگوان آپ جنانیا۔ سچکھنڈ سچ اشارہ، اینکارا اکو اک وکھانیا۔ سچکھنڈ سچ ونجارا، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے وڈیانیا۔ سچکھنڈ سچ سنگھاسن، ہر سنگر آپ لگانینیدا۔ سچکھنڈ کھیل پُرکھ ابناسن، ہر اپنی کھیل وکھانینیدا۔ سچکھنڈ ساچی راسن، سری بھگوان راس رچانینیدا۔ سچکھنڈ جوت پرکاشن، دیا باقی نہ کوئے لگانینیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ جنانینیدا۔ سچکھنڈ ساچی لو، سری بھگوان آپ کرائیا۔ سچکھنڈ سچ نواسی ہو، نرگن اپنا گھر وسائیا۔ سچکھنڈ سچ دھار امرت چو، رس اکو اک جنانیا۔ سچکھنڈ رُپ دھرے نہ کوئی دو، نرگن اکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے میری سچی دھار، ہر پر بھ ملی سرنائیا۔ نرگن کرے اک پیار، اینکارا وجے ودھانیا۔ تخت نواسی شاہ سِکدار، شہنشاہ آسن لائیا۔ محل اٹل اک منار، اوچو اوچ جنانیا۔ دُھر درگا ہی ساچی کار، ہر کرتا آپ کمانیا۔ نہ کوئی دوجا میت مُرار، ملے میل نہ سجن گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے ویکھ وکھانیا۔ سچکھنڈ نگارہ وچدا، وجائے بے پرواہ۔ پرم پُرکھ پر بھ ایکا سجداء، سپیس جگدیش تاج ٹکا۔ ساچے مندر آپے لنگھدا، در دروازہ آپ کھلا۔ بن بھکھاری اکو منگدا، داتا دانی دیونہار ساچی جھولی رہیا بھرا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل والی دو جہاں۔ دو جہاناں والی کھیل اپار، سری بھگوان دھار چلائیا۔ نو نو چار کر پار، پار کنارہ دے سمجھانیا۔ کلجگ انتم ہو تیار، ترے گن اتینا پھیرا پائیا۔ نرگن ساچی کرے کار، سرگن بھيو کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارا کھول کوڑ، سچکھنڈ کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمانیا۔ اپنی کرنی لوک مات، سو صاحب آپ کرائینیدا۔ کلجگ انتم دیوے دات، نام بھنڈارا آپ ورتائینیدا۔ نرگن سرگن ہو کے ساتھ، سگلا سنگ نبھانینیدا۔ آد سنائی اپنی گاتھ، جگاد ونڈ ونڈائینیدا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرا تھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، گھر مندر اک وڈیائیندا۔ کرپا مہربان، بھگت بھگوان مات جگانیندا۔ دیوے درس نوجوان، ساچے مارگ آپے لائیندا۔ راہ دتے ہو مہربان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل وچ جہان۔ ساچا کھیل کرے جہان، دوئے دوئے اپنی دھار چلائیا۔ سچھنڈ دا سچ مکان، لوک مات پرگٹائیا۔ ساڈھے تن اک نشان، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ ساڈھے تن کروڑ دئے بیان، روم روم روم جس گائیا۔ ہم کٹ بیابان، جنگل جوہ رہے گر لائیا۔ سچ بیکنٹھ ہر کا مکان، جس گرہ اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دئے بنائیا۔ سچھنڈ سچ دوار، ہر ساچا سچ بنائیندا۔ محل اٹل اک اُسار، اُستت اپنی وچ لکائیندا۔ پُستک کرے نہ کوئے پیار، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک اپائیندا۔ سچھنڈ ساچا مندر سوہنا، سو صاحب آپ اپائیا۔ جس دے اندر نرگن و سے آپ پرؤہنا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچی سیجا اکو سونا، سنگھاسن وکھاونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل اک وسائیا۔ سچھنڈ محل اپارا، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ نرگن جوت کر اُجیارا، نورو نور نور دھرائیندا۔ بودھ اگادھ نام جیکارا، شبدی راگ لائیندا۔ کھیلے کھیل اپرا، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ سچ سمجھائیندا۔ سچھنڈ لوک مات، ہر بھگون آپ جنائیا۔ جس گرہ و سے پُرکھ سمراتھ، تِس دیونہار وڈیائیا۔ پُری لوء آس پاس، نگر کھیڑا روپ جنائیا۔ ہر کا بھيونہ جانے کوئی آکاش، آکاش بیٹھا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دیونہار وڈیائیا۔ سچھنڈ رکھیا کایا اوہلا، نظر کوئے نہ پائیا۔ نرگن بدلایا اپنا چولا، چولی رنگ وکھائیا۔ جس مندر گائے ساچا سوہلا، سو مندر اک سہائیا۔ سچ دوار نر ہر کھولا، نرویر ونڈ ونڈائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ گائے ڈھولا، ڈھولک ہور نہ کوئے وجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مندر سہنجناسو بھنیک، ہر سنگر آپ اپائیندا۔ دوسر نہ کوئی دے سے شریک، کوڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ گرہ مندر و سے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیندا۔ مارگ دھارا اک باریک، اوکھی گھاٹی آپ جنائیندا۔ چرن کول جولائے پریت، تِس منزل سچ پُچائیندا۔ پر بھ نظری آئے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن جنائیندا۔ سچھنڈ دوارے رکھے سچ اڈیک، بھگت بھگوان راہ تکائیندا۔ لہنا چکے ویہہ بیس، بیس بیسا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کھنڈ سچ ونڈ ونڈائیںدا۔ سچکھنڈ ست سنکر، گر گر روپ جنائیا۔ لیکھا جانے اپنا دھر، دھر دھر دی کار کمائیا۔ آتم پر ماتم جائے جڑ، جوڑی ہر جگدیش سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچا دے پرگٹائیا۔ سچکھنڈ پرگٹے ساڈھے تن ہتھ، ہر سنکر آپ جنائیںدا۔ نرگن ہو کے اندر وس، سرگن پردہ پائیںدا۔ صاحب سوامی گا جس، ڈھولا راگ الائیںدا۔ جوتی جوت کر پرکاش، نورو نور نور رُشنائیںدا۔ بھگت بھگوان پوری آس، گھر ساچے آپ کرائیںدا۔ سیوک سیوک داسی داس، بھگت بھگت کھارا کھیل وکھائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ سروپ آپ پرگٹائے شاہو بھوپ، سچ درسائے اپنی کوٹ، کٹ ہور نہ کوئے جنائیںدا۔ ساچی کوٹ ساچی دشا، سری بھگوان آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال اکو حصہ، حصہ اپنا ونڈ ونڈائیا۔ کلج انت سری بھگونت کسے نہ دسا، بھگتن میلا سچ سُبھائیا۔ کھانی بانی جس دا قصہ، کتھا کہانی رہی گائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر دے دے گئے چٹھا، چٹھی صفتی صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکال نیتز نین کسے نہ ڈٹھا، سُن سُن سارے رہے جس گائیا۔ سب دے اندر ستادے کر پٹھا، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جن بھگتاں اُپر ہر جو ٹٹھا، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ سچکھنڈ دا سچ رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیںدا۔ سچکھنڈ ہر بھگت پلنگ، پُرکھ ابناسی سچ وچھائیںدا۔ سچکھنڈ ہر سنت انند، انند اکو اک جنائیںدا۔ سچکھنڈ گرگھ سنگ، گر سنکر میل ملائیںدا۔ سچکھنڈ گرگھ چند، نرگن نور نور چکھائیںدا۔ دین دیال ہو بخشند، مہربان مہر نظر اٹھائیںدا۔ ناتا توڑ بندی خانہ بند، بند خلاصی آپ کرائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان سچ نشان، آپ دکھائے سچکھنڈ مکان، در اکو اک سُبھائیںدا۔

* ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فرنگی رام دے گرہ توتتاں والا جموں *

سچکھنڈ سچ سلطانا، سو پُرکھ نرنجن سو بھاپائیا۔ سچکھنڈ ہر مہربانا، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیا۔ سچکھنڈ نوجوانا، اینکارا بل رکھائیا۔ سچکھنڈ نور مہانا، آد نرنجن جوت رُشنائیا۔ سچکھنڈ مرد مردانہ، ابناسی کرتا سو بھاپائیا۔ سچکھنڈ سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ سچکھنڈ پاربرہم ہو پردھانا، آسن سنگھاسن

دے وڈیاںیا۔ سچھنڈ شہنشاہ سلطانا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ سچھنڈ سچ حکمرانا، دھر فرمانا اک جنایا۔ سچھنڈ ستگر روپ پڑکھ اکالا، اکل کل دھاری آپ ہو جائیا۔ سچھنڈ نرگن نرگن پھر بانا، بھو ابھیدا آپ جنایا۔ سچھنڈ دیونہارا دانا، سرگن سرگن مان وڈیاںیا۔ سچھنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ جنایا۔ سچھنڈ نواسی ستگر دھار، سو صاحب آپ چلائیندا۔ نرگن نرگن لے اوتار، گرگر ویس وٹائیندا۔ گرگر نادشبد ڈھنکار، نام نامہ روپ پرگٹائیندا۔ لیکھا جان جیو جہان، جگتی اکو اک سمجھائیندا۔ سرتھ پڑکھ ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ اکھر وکھر کر پردھان، سچ پردھانگی اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوار بہہ بہہ کھیل رچائیندا۔ سچھنڈ نواسی ستگر پورا، سو پڑکھ نرنجن وڈ وڈیاںیا۔ جوتی جاتا ایک نورا، نورو نور نور رُشناںیا۔ سدا سدا سد بنیا رہے مزدور، سیوک اپنی سیو کماںیا۔ جگ چوکڑی کوڑی کرپا ہوئے کوڑا، نام بہارا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سرب کل ہو بھر پورا، پر بھ اپنی کار کماںیا۔ کار کماے سچھنڈ نواسی، سچ ساچی سیو کماںیندا۔ آد جگاد نہ کوئے اُداسی، ہر کھ سوگ نہ کوئے دکھائیندا۔ منڈل منڈپ اکو راسی، اکو ناچ نچائیندا۔ کلجک ویکھے کھیل تماش، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ بھگت بھگوان بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ اک جنائے پوجا پاٹھی، آتم پر ماتم راگ لائیندا۔ نرگن سرگن دیوے داتی، نام امولک آپ ورتائیندا۔ میٹے رین اندھیری راتی، ستگر ساچا چند چڑھائیندا۔ دوس رین رکھے پر بھاتی، پر بھ اپنا کھیل کھلائیندا۔ نردھن سردھن بچھے داتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارا ایکنکارا ہر نرنکارا اک سہائیندا۔ سچھنڈ دوارا سو بھاؤنت، سو بھنیک سہائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ کلجک ویلا جانے آنت، بے آنت بے پرواہیا۔ سرشٹ سبائی دیوے منت، ہر منتر نام درڑایا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ ست بنائے ساچی بنت، گھٹن بھٹنہار بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم نار کنت، سچ سہنجی اک سہایا۔ نام چولی رنگ بسنت، بے پرواہ آپ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن پھیرا گم اتھا، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ پرگٹ ہو سچا شہنشاہ، شاہو بھوپ ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں منزل جانے راہ، رہبر اپنی کار کماںیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کماںیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، قادر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ بھگت بھگوان میت مرار، مل مل

اپنی خوشی جنائیا۔ دُور دراڈا پندھ مُکائے سرجنہار، سر سر رہیا رِزق سبائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لیکھ نہ کوئے پرگنائیا۔ جوں بھاوے توں کرے کرائے اپنی کار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت صفت صلاحیا۔ صفت بھگت صفت صلاح، صلاحیر ہر اکھوائیندا۔ ست دوارے چرن چُھہا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ کُلی ککھّاں بھاگ لگا، اپنی دیا کمائیندا۔ دپیک جوتی جوت جگا، چراغ اِکو اِک جنائیندا۔ آتم پر ماتم کر رُشنا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ سدھا مارگ اِکولا، سکھمن ٹیڈھی پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچا کھیل کھلائیندا۔ کُلی ککھّاں لیکھے لگے ککھ، ہر کرتا قیمت پائیا۔ مہربان کھول اکھ، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ درس دکھائے آپ پر تکھ، زرگن جوت نُور رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر دُور دُراڈے رہے ہس، گھر گھر اپنی خوشی منائیا۔ پیر پینمبر چوڈاں لوک رہے نٹھ، چوڈاں طبق کھیل رچائیا۔ بھگت بھگوان گاؤندے جس، وید پُراں صفت نہ رائیا۔ ناتا تے اٹھ تے، تے اٹھ سو بھاپائیا۔ لیکھے لگے ساچی رت، رتی رت ویکھ دکھائیا۔ پر بھ دیونہارا برہم مت، برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ لکھ چوڑاں وچوں رکھ، رکھک ہوئے سبئی تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ ککھّاں کُلی پڑھے کلام، کلمہ نبی رسول الایا۔ پار برہم پر بھ روپ اِک امام، پروردگار سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سچا دسے نظام، نوبت اپنے نام وجائیا۔ ظاہر ظہور دے پیغام، کائنات کرے پڑھائیا۔ ساچا سجدہ اِک سلام، حُجرہ اِکو اِک درسائیا۔ دامنگیر پکڑے دام، پلو اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ کُلی ککھ ہسے رووے، دوویں دھار جنائیا۔ پُرکھ ابناسی میرا ہووے، دُو بے سار کوئے نہ آئیا۔ دوس رین کدے نہ سووے، آلس نندرانہ کوئے جنائیا۔ دُرمت میل سب دی دھووے، جو جن آئے سرنائیا۔ کوڑی کریا انتر کھووے، گُرمت جھولی پائیا۔ ساچا نیچ اِکو بووے، پت ڈالی نام مہکائیا۔ زرگن زرگن جہا ہووے، گُرگھ گُر گُر وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ کُلی ککھ نین اگھاڑ، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ دہ دشا دسے اُجاڑ، کھیڑا نظر نہ کوئے جنائیا۔ ساچا کرے نہ کوئے پیار، پری پیار نہ کوئے لگائیا۔ لکھ چوڑاں روپ زرنار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ہاہاکار سرب سنسار، ہوکا لے لے مرے لوکائیا۔ اِکو بھگت بولے

جیکار، سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ اوہلا پردہ دتا پاڑ، شبد وچولا پھیرا پائیا۔ تولا بنیا آپ نرنکار، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ دیکھے وگسے پاوے سار، دیکھنہار نظر کسے نہ آئیا۔ سگلے سجن لئے نال، ساتھی اپناسنگ ملائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اکو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا رہیا چکائیا۔ کٹی ککھ مارے جھاتی، نیز نین نین اگھاڑیا۔ پُرکھ ابناسی کھول تاکی، گھر آیا میت مَراریا۔ جام پیائے اکو ساقی، مدھر رس اک دکھا رہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر ڈیرہ لا رہیا۔ کٹی ککھ چاؤ گھنیرا، سخیاں رہی جنائیا۔ او سخیو گھر آیا پرہ میرا، میں میری دے مٹائیا۔ ڈبدا تارنہارا بیڑا، چپو اپنا نام لگائیا۔ ناؤں رکھ سنگھ شیرا، وڈ دلیری اک جنائیا۔ آون جاون مکائے جھیرا، جھکڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ انتم کرے حق نیڑا، عدالت اکو اک لگائیا۔ ساچا وسے گرگھ کھیڑا، گر سنگر آپ وسائیا۔ دُور ڈراڈا آیا نیڑا، نیرن نیر رپ درسائیا۔ کھیل کھیلے گروگر چیرا، چیل اپنی سیوالائیا۔ مہربان کرے مہراں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مینڈے لایا ڈیرہ، مینکی اپنے نال رلائییا۔ جھگی کہے میں کی دساں، حال دسن وچ نہ آئیا۔ خوشیاں وچ اٹھ اٹھ نساں، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ پریم پریتی اندر وساں واسطہ اکو آگے پائیا۔ امیوں رس اکو چکھّاں، سری بھگوان جام اک پیائیا۔ مہندی لاواں ساچے ہتھّاں، رنگ اکو اک چکائیا۔ پریم پُرکھ دی چرنی ڈھتھّاں، جو دیونہار وڈیائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ گھتاں، نیز نیناں نیر وہائیا۔ پرہ ناتا چھڈا دے پنجاں تتاں، جو تیری رہن سرنائیا۔ درشن کراں تیریاں اکھّاں، اپنی اکھ نہ کوئے رکھائیا۔ بھاگ لگایا میریاں کھّاں، ککھوں لکھ بنائیا۔ ڈھولا گاواں تیرا جسا، سوہنگ راگ الائیا۔ ہر سنگت وچ بہہ کے وساں، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ ناؤں ندھانا تیرا رٹاں، رٹا رہے نہ جگت لوکائیا۔ سچا لاہا اکو کھّاں، پرہ ملے تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد تیرا درشن پائیا۔ کٹی ککھ کہے میرا من اند، اند اند وچ رکھائیندا۔ جس گھر چڑھیا ساچا چند، گجری چند نور چکائیندا۔ میں گایا اوہدا چھند، جو چھند اپنا سرب سنانیندا۔ میری تٹی لئے گنڈھ، گنڈھنہار پھیرا پائیندا۔ میری چار دیواری دسے نہ کوئی کندھ، چھپر چھن نہ کوئے دکھائیندا۔ اکو پریم میرے سنگ، جو پرہ ساچے نوں بھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در سچا اکو نظری آئیندا۔ کٹی

کہے میرا دیکھ کُلا، کُل اپنی نال ملائی۔ پاربرہم پر بھ پاوناملا، قیمت تیرے ہتھ رکھائی۔ کلجک بوٹا سب دا ہلا، پھل نظر کوئے نہ آئی۔ تتی داؤ وگے ہلا، پت جھڑ رہیا جنائی۔ تیرا دوارا اکو کھلا، ملے سرب سرنائی۔ دیویں نام سدا انملا، کوڑا ریٹھانہ کوئے جنائی۔ در آئیوں پر بھ میرے بھلا، اُبھل تیری سرنائی۔ تیری سرن کوئی نہ رُلا، جو آیا پار کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینی نام وڈیائی۔ کُلّی کہے تُوں کُونت، کلکاتی پھیرا پائی۔ تیرا نام اگتا منت، منتر تیرا نام پڑھائی۔ پچھے تارے سادھ سنت، بھگت بھگونت دیا کمائی۔ ہُن کلجک ویلا آنت، پاہن پاتھر نال رلائی۔ تیری مہما سدا بے آنت، آنت کہن کوئے نہ پائی۔ تیرے دوارے اکو منت، دوئے جوڑ جوڑ سرنائی۔ ساڈے وچ نہ کوئی ہمت، تیرا نام لئیے دھیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد ملے تیری سرنائی۔ کُلّی کہے اُچی کوک، کوک کوک سنایا۔ پریم اگنی نال پھوک، جوتی لمبو اک لگایا۔ ناتارہے نہ پنچ بھوت، بھوتک سنگ نہ کوئے دکھایا۔ اکو دکھاگا اکو سوت، تانا پیٹا تیرا ناؤں پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا سو سو پُرکھ نظری آیا۔ کُلّی ککھ کر وچار، سری بھگوان آپ جنائی۔ تیرے در لگا دربار، ہر دردی درد ونڈائی۔ ہر سنگت سنگ کر پیار، نیتز نین نین اٹھائی۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، سیس سیس جھکائی۔ اُچی کوک سنا حال، اپنی آپ دے دھائی۔ گرگھو میٹوں لینا نال، پچھلا پنڈھ دیو مکائی۔ جنہاں ملیا دین دیال، دیاندھ اپنی سیو لگائی۔ تنہاں تھاکوڑ جنجال، مایا پوہ نہ سکے رائی۔ تیرا حل ہوئے سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سکھ مت اک جنائی۔ کُلّی ککھ کرے ارداس، جن بھگتاں آکھ سنائی۔ سنت سہیلیو رکھو میٹوں پاس، در بیٹھی سیس جھکائی۔ کرے دھائی انا تھاں انا تھ، نردھن اپنا حال سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر ملائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دے درس کر ترس، مٹا حرص، حاصل وصول اصل اصول اصیلت وچوں پرگٹائی۔

* ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان چند دے گرہ توتال والی جموں * ❁

سو پڑکھ نرنجن صاحب سلطان، ست ستوادی ناؤں دھرائیندا۔ ہر پڑکھ نرنجن وڈ مہربان، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ ایکنکارا نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیندا۔ آد نرنجن جوت مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ سری بھگوان کھیل مہان، لیکھا لیکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ ساچی اچھیا کر پروان، بھچھیا اپنی جھولی پائیندا۔ محل اٹل سچ مکان، ست دوارا سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پڑکھ اپر مہر سوامی بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد پڑکھ پڑکھ اگم، اگوچر اپنی کار کمائیا۔ نرگن نرگن بیڑا بٹھ، نرویر پڑکھ چلائیا۔ وست امولک ساچی دھن، ست ستوادی آپ ورتائیا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول دکان، محل اٹل کرے رُشائیا۔ بے پیر مہان بیدو نورِ الہی مہان، مقامے حق حق رُشائیا۔ سچ توفیق نوجوان، رفیق ہور نہ کوئے بنائیا۔ پروردگار ہو مہربان، بے نظیر نظر نہ کوئے درسائیا۔ ست ستوادی سچ تصویر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ دھار دھار ہر کھیل نرالا، ہر نرگن نرگن کھیل کھلائیندا۔ پر م پڑکھ پر بھ دین دیالا، دیندھ اپنا ویس وٹائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھر مسالہ، دھرم دوارا اک پرگٹائیندا۔ دیپک جوتی جوت نرالا، کملا پاتی آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر آپ سہائیندا۔ ساچا مندر سچکھنڈ، ست ستوادی آپ سہائیا۔ نرگن نرویر بیٹھ اکھنڈ، نرکار ویس وٹائیا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، بے انت بے پرواہ اپنی کار کمائیا۔ در درویش بھکھک بھکھاری منگے منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر اگلا، ایکنکار اپنی کار کمائیندا۔ وسنہار سچکھنڈ محلا، گرہ مندر سو بھا پائیندا۔ دیپک جوت آپے بلا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ ست سروپ پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت روپ نہ کوئے درسائیا۔ محل اٹل اُچ منار، سری بھگوان سو بھا پائیا۔ چھپر چھن نہ چار دیوار، منڈل منڈپ نہ کوئے درڑائیا۔ سورج چن نہ کوئے اُسار، کرن کرن نہ کوئے چکائیا۔

۵۸۰

۵۸۰

برہمنڈ کھنڈ لوہ پُری آکاش نہ کوئے پَسار، زِمیں اسمان نہ کوئے بنا ئیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سُمند ساگر نہ کوئی غار، گہر گمبھیر اپنی کھیل رچا ئیا۔ برہما وشن شو نہ کوئے آکار، دُوجی دھار نہ کوئے دکھائیا۔ بیخ تیت نہ کوئے اکھاڑ، جگت ودیا نہ کوئے پڑھائیا۔ راگ شبد نہ کوئے ڈھکار، سوہلا ڈھولا نہ کوئے سنا ئیا۔ لکھ چوراسی نہ کوئے وہار، گر اوتار پیر پیغمبر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ رَسنا جہوانہ کوئے جیکار، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ من مت بدھ نہ کوئے ادھار، کایا بنک نہ کوئے جنا ئیا۔ شاستر سمرت وید نہ کوئی پُران، گیتا گیان نہ کوئے سمجھائیا۔ انجیل قرآن نہ کوئے نشان، تیس بتیس ڈھولا نہ کوئے سنا ئیا۔ کھانی بانی نہ کوئے وچار، پراپنتی مدھم بیکھری رُپ نہ کوئے جنا ئیا۔ بھگت بھگوان نہ کوئے شنکار، نرگن سرگن سرگن نرگن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سنت ساجن نہ کوئی وچار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایکار ہر، اینکار اپنی کل آپ دھرائیا۔ اپنی کل آپے رکھ، ہر کرتا کار کما ئیا۔ نرگن نرگن ہو پرتکھ، نرُویر ویس وٹائیا۔ سرب کل ہو سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیا۔ پُرکھ پُرکھو تم اکھٹا اکھٹا، اکھٹا اکھٹا اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔ نر نرکارا کر پیارا ساچا ڈھولا گائے جس، صفت صلاح اکو اک سمجھائیا۔ سچ دوار رہیا وس، نرگن جوت کر پرکاش، دیپک دیا ہو نہ کوئے جلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دوارے نرگن چڑھیا، تخت نواسی سوہا پائیندا۔ سچ محل آپے کھڑیا، سری بھگوان سوہا پائیندا۔ نرگن دھار نرگن وچار نرگن نش اکھڑ آپے پڑھیا، اکھڑ رُپ نہ کوئے جنا ئیندا۔ آد جگاد نہ جنم نہ کدے مریا، اجوئی جوُن نہ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی دھار دکھائیندا۔ سچ دھار انھو پرکاش، بھيو ابھید نہ کوئے جنا ئیا۔ سو صاحب سرب گن تاس، ہر پُرکھ نرجن پردہ آپ اٹھائیا۔ اینکارا کھیل تماش، آد نرجن کر نواس، ساچی نگری آپ سہائیا۔ سری بھگوان داسی داس، ابناسی کرتا کرے داس، پاربرہم پر بھ اپنی کار کما ئیا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کرائے ساچا ہر، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ دُوجا سنگ نہ کوئی ساتھ، ساتھی نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوار کر پرکاش، پرکاشوان ویکھ دکھائیندا۔ ساچی پاوے اکو راس، نرگن نرگن راس رچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ نر نریشا اپنی

دھاروں آپ پر گٹائیندا۔ سچ سندیسہ اگم دھار، نرگن نرکار آپ پر گٹائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ ایک حکم جنائیا۔ سچکھنڈ سوہے دوار، بنک ملے
 وڈیائیا۔ نرگن نرگن کر پیار، پریم پریتی گنڈھ پوایا۔ نارکت کھیل اپار، نر نران سچ سہائیا۔ دائی دایا اپر اپار، بے پرواہ اپنی کار کماٹیا۔ سٹ دُلا را جایا
 ایکنکار، آپ اپنی کل جنائیا۔ شبدی شبد کر اجیار، جوتی جاتا وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ اندر کھول کواڑ، تھر گھر اپنی بنت بنائیا۔ پوت سپوتا اندر واڑ، دیونہار
 وڈیائیا۔ ست ستوادی سچ پیار، نش اکھر کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پڑکھ ایک ہر، اپنا ویس دکھائیا۔ سٹ دُلا را ایک جایا، گھر
 ساچے وٹی ودھائیا۔ مات پت ہر آپ اکھوایا، نرگن نور نور اُپجائیا۔ سیوادر دائی دایا، ساچی سیو کماٹیا۔ آد جگاد کسے بھیونہ آیا، انت کہہ نہ سکے کوئی
 رایا۔ آپ اپنا کھیل رچایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ سچکھنڈ سچا سچ منار، ہر محفل آپ لگائیندا۔ اک اگلا
 ایکنکار، اپنی کل دھرائیندا۔ شبد اگم سٹ دُلا را، بن جننی گود اٹھائیندا۔ دیونہار سچ ہلار، نام ہلار اک لگائیندا۔ تھر گھر کھول آپ کواڑ، مندر اندر مندر
 سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، سٹ دُلا رے دے سمجھائیا۔ آد پڑکھ تیرا پیار، پریم
 پریتی اک جنائیا۔ گھر وچ گھر کر تیار، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ دیا باقی نرگن جوت نور اجیار، ایک ایک ایک رُشنائیا۔ ساچا سجن میت مرار، سری بھگوان
 سنگ رکھائیا۔ ٹھانڈا سیتا گھر دربار، اگنی ت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد اپنا بھیو جنائیا۔ آد پڑکھ
 پڑکھ اگم، اپنی کار جنائیندا۔ سٹ دُلا رے تیرا کم، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ دُھر فرمانا لینا من، حکمی حکم آپ الائیندا۔ چرن کول کر دھیان،
 دھیان دھیان نال ملائیندا۔ تیرا بیڑا دتا بٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ سٹ دُلا رے جانا جاگ، سو پڑکھ نرنجن
 آپ جگائیا۔ تھر گھر لگے تیرا بھاگ، وڈ بھاگی ہوئے سہائیا۔ تیری رچنارچی آد، انت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ توں میرا میں تیرا ساک، سجن ہور نہ کوئے
 بنائیا۔ تیرا میرا نانا پاک، پت پت نہ روپ وٹائیا۔ تیرا میرا کو گھاٹ، پتن اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سٹ
 دے وڈیائیا۔ شبد سٹ کر نمسکار، پر بھ اگے سیس جھکائیندا۔ توں کرتا کر نہار، تیرا انت کوئے نہ آئیندا۔ میں منگاں درس دیدار، نت تیرا درشن

پائیندا۔ تُوں شاہو بھوپ سِکدار، تھم اپنا اک چلائیندا۔ ہوں بالک بال نادان، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ تُوں وسیں سچکھنڈ مکان، سچ سگھاسن آسن لائیندا۔ میں تھر گھر کراں پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ تیرے در جگاواں الکھ، الکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ کون ویلا ہوویں پرتکھ، پر بھ اپنا روپ دھرائیا۔ کریں نیڑا حق، حقیقت دیونہار وڈیائیا۔ ایختے اوختے رکھیں پت، پت پر میثور تیری سرنائیا۔ میں گاواں تیرا جس، سدا سدا صفت صلاحیا۔ تُوں پوری کرنی آسن، آسا آسا وچ ملایا۔ تیرا زرگن نور جوت پرکاش، انجو تیری کھیل نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے تیرا سنگ صاحب نبھائیا۔ سُت دُلا رے ساچے لال، سری بھگوان آپ جنائیا۔ تیرا کھیل کراں مہان، مہما اپنی صفت صلاحیا۔ تھر گھر کھول تیری دُکان، وست امولک وچ لکائیا۔ دیونہار سری بھگوان، دُجا اور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، رحمت ساچی آپ کمائیا۔ سُت دُلا رے اٹھ جاگ، سو صاحب آپ جگائیندا۔ تیرے در لگے بھاگ، ہر کرتا آپ لگائیندا۔ زرگن پکڑے تیری واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بنس سر بنس تیرا روپ دکھائیندا۔ بنس سر بنس تیری دھار، سو پُرکھ زرنجن آپ چلائیا۔ آد آد کر پیار، دیونہار وڈیائیا۔ زرگن نور نور اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبدی شبد شبد دُلا ر، پوت سپوتا ہوئے سہائیا۔ داتا دیونہار بھنڈار، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ پُرکھ ہوئے سہائیا۔ سمرتھ پُرکھ اکو داتا، سُت دُلا رے آپ سمجھائیندا۔ اکو پتا اکو ماتا، پُرکھ اکال نظری آئیندا۔ اکو چرن اکو ناتا، اکو بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ اکو نام اکو گاتھا، اکو ڈھولا سچ سنائیندا۔ اکو نور اکو جاتا، اکو میلا میل ملائیندا۔ اکو بچھنہارا باتاں، نت نوت ویکھ دکھائیندا۔ اکو دستے ساچی باتا، باطن اپنا حال جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے آپ اٹھائیندا۔ سُت دُلا رے اٹھ، تھر گھر لئے انگڑائیا۔ پُرکھ ابناسی بنایا میتوں پُت، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میری سہائے سہنجی رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ سنگ نبھائے ابناسی اچت، چیتن اپنی کار کمائیا۔ آپ بیٹھا سچکھنڈ لگ، میتوں دیونہار وڈیائیا۔ میں سجدہ کراں جھک، دوئے جوڑ سیں جھکائیا۔ پر بھ دے دات کچھ، کچھ نظر کوئے نہ آئیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد اپنا بھو دئے کھلایا۔ آد پُرکھ بھو کھول، نرگن نرگن آپ جنائندا۔ نرور تو لے اپنا
 قول، کنڈا نظر کسے نہ آئیندا۔ سُت ڈلارے رہنا اڈول، اڈل آپ جنائندا۔ سدا سدا سد وساں تیرے کول، وچھوڑا اور نہ کولے جنائندا۔ تیرے پیار
 آتر جاواں مول، مولا ہو کے کار کمائندا۔ آد پُرکھ کرے قول، کیتا قول بھل نہ جائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد دھارا آپ
 بنائندا۔ آد کیتا قول اقرار، اقرار نامہ نظر کسے نہ آئیندا۔ سُت ڈلارا کر تیار، ترے بھون دھنی آپ سمجھائندا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، ہائی اکو وچ کر آئیندا۔
 تیری اچھیا بھرے بھنڈار، بھچھیا اپنے نام ورتائیندا۔ ساچی سکھیا سچ وچار، سچ ساچا آپ سمجھائندا۔ نرگن نرگن دئے ادھار، بن وچولا کھیل کر آئیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھدا آپ جنائندا۔ شبد سُت تیرا میل نر نکاری، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ تیرا ناؤں ناد شبد دھنکاری،
 راگی راگ الائیا۔ تھر گھر سو ہے محل اٹاری، گرہ مندر ملے وڈیائیا۔ پر بھ ملیا وڈ بھنڈاری، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ تیری کھیل کرے نیاری، بھو کولے نہ
 پائیا۔ تیرا بنس کرے تیاری، سر بنس ویکھ وکھائیا۔ وشنوں نور تیرا اُجیاری، جوتی جوت ڈگگائیا۔ برہما ہوئے کول ادھاری، کول نین نین کھلایا۔ امرت
 بوند ٹھنڈی ٹھاری، چرن رگڑ رگڑ بگسائیا۔ دھوڑی دھار کھیل اپاری، سُن اگم بھو چُکائیا۔ شکر دیوے اک ادھاری، ادھر ادھر نہ کولے سہائیا۔ سو پُرکھ
 نرنجن سچا سکداری، ہر پُرکھ نرنجن حکم منائیا۔ ایکنکار ہوئے ادھاری، آد نرنجن نور رُشائیا۔ سری بھگوان کرے کاری، ابناسی کرتا سیو کمائیا۔ پاربرہم
 پر بھ کرے پساری، برہم ویتا روپ دھرائیا۔ جوتی جوت کرے کھیل پُرکھ ناری، نار کنت آپ اکھوائیا۔ شاہو بھوپ بن سکداری، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔
 تہاں میلا اک واری، شبد سُت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درٹائیا۔ ساچی سکھیا درٹھ
 وشواش، شبد سُت سیس نو آئیندا۔ پاربرہم تیرا کھیل تماش، ہوں بالک ویکھ وکھائیندا۔ نرگن نور کر پرکاش، وشن برہما شو روپ دھرائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کس بدھ تیری سیو کمائیندا۔ ساچا ور دیوے دانی، داتار اپنی دیا کمائیندا۔ وشن برہما شو تیری نشانی، سچ
 نشانہ آپ جنائندا۔ پُرکھ پُرکھو تم کر مہربانی، مہر نظر اٹھائیندا۔ ترے گن مایا کر پردھانی، رجو طمو ستو گنڈھ پوائیندا۔ پنچ تت نور نورانی، اپ تیج وائے

پر تھی آکاش بندھن پائیندا۔ توتت کر کلیانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کارے آپے لائیندا۔ ساچی کار لائے دھندا، ڈھر در گاہی آپ جنائیا۔ دین دیال سدا بخشندا، بخشش اپنی رہیا سمجھائیا۔ رُو سس پرکاش نوری چندا، کرن کرن وچ چکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے جیرج انڈا، اُتھج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ شد دے وڈیائیا۔ سٹ شد تیری ساچی دھار، وشن برہما شو اُچھائیندا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچم جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوراسی گھر ٹھٹھیار، گھٹ بھانڈا ویس وٹائیندا۔ نو دوارے کھول کواڑ، جگت واسنا بند کرائیندا۔ من مت بدھ دے ادھار، سگلا راہ وکھائیندا۔ گھر وچ گھر کر تیار، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ الکھ اگوچر کھیل کر یا زرنکار، بھيو کونے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شدی تیری ونڈ تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ شد سٹ لکھ چوراسی داتا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نام تیری گاتھا، تیرا ڈھولا صفت سٹائیا۔ تو ہی پتا تو ہی ماما، پتا پوت تو ہی اکھوائیا۔ تو ہی نور آتم جاتا، نور نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پنچ تت ملے وڈیائیا۔ پنچ تت ترے گن مایا، توتت جوڑ جڑائیا۔ زرن گن سر گن کھیل رچایا، بھيو کونے نہ پائیا۔ وشن برہما شو سیو کمایا، سیوک اپنا رُوپ وکھائیا۔ انتر کسے بھيو نہ رایا، منتر سچ نہ کونے سمجھائیا۔ زرنتر برہم نظر نہ آیا، مایا برہم دے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ ساچی وست اموک دھار، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ ونڈے ونڈے وٹا پر اپار، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ پار برہم برہم کر پیار، برہم اپنی انس سہائیندا۔ آتم پر ماتم جوت زرنکار، جوتی بنس سر بنس وکھائیندا۔ جوت زرنجن دے ادھار، آد زرنجن خوشی منائیندا۔ شد ڈلارے کر پیار، گھر مندر آپ وسائیندا۔ ڈھن انادی بول جیکار، ایکا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر آپ وسائیندا۔ گرہ مندر وسائے آپ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ زرن گن سر گن دے پرتاپ، پر ماتم آتم جوڑ جڑائیا۔ بن رسنا بن جہوا دتے جاپ، بن دنداں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ گھر وچ گھر کرے تیار، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ آتم سیجا پر اپار، پر ماتم آپ سہائیندا۔ شد ناد سچّی ڈھنکار، ازراگی راگ لائیندا۔ ڈھولا سوہلا ایکنکار، اکل کل دھاری آپے گائیندا۔ بن وچولا سر جنہار، زرن گن سر گن ویکھ وکھائیندا۔

شبد ڈلارے دے ادھار، سچ ساچی آپ جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا ايكا ايکو وار جنائندا۔ آد پُرکھ تيرا کھيل رچايا، رچن سچ جنائيا۔ وشن برهما شو سنگ رلياء، سگلا سنگ رکھائيا۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈايا، کھانی بانی بوجھ بُجھائيا۔ بودھ اگادھا راگ اليا، چارے ويد کرے شنوئيا۔ شاستر سمرت ناد وجايا، چيو جهان دے جنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم رکھے اوہلا، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائيا۔ شبد سُت تيرا پردہ اوہلا، سري بھگوان آپ اُٹھائندا۔ کايا اندر بن وچولا، نرگن سرگن ميل ملائندا۔ ناؤں نرکارا اکو بولا، ايکنکار راگ الائندا۔ دو جہاناں بن بن تولاء، تول سچ ترازو ہتھ اُٹھائندا۔ سبجگ تريتو دواپر کھجگ پنج تت کاياسب دا ويکھے ڈولا، گھر گھر کايامندر اندر اپنا پھيرا پائندا۔ گر اوتار پير پينمبر دُھر دی کار گائن ڈھولا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ديونہارا ساچا ور، شبدی سُت تيري کار کرے کرائے کرنيہار، کرتا پُرکھ پُرکھ پُرکھوتم پاربرہم ديوے مان وڈيائيا۔ سُت شبد تيرارُپ اگم، اگمرا کھيل کرائندا۔ تيري دھاروں پے جم، گر اوتار ناؤں رکھائندا۔ ملے وست کاياتن، پنج تت سوبھاپائندا۔ ناتا تے بُدھ مت من، من منسا پور کرائندا۔ نرگن جوت چڑھے چن، چند چاندنا اک چکائندا۔ سنے راگ بن سرون کن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا بھيو سمجھائندا۔ گر اوتار پير پينمبر آون مات، سري بھگوان دے وڈيائيا۔ نام ندھان لے کے دات، چيو جنت جگت وڈيائيا۔ کوڑی کر ياميت اندھيري رات، نام شبد چند چکائيا۔ آتم پر ماتم سب نوں دس ساتھ، بھيو اچھيدا بھيو جنائيا۔ شاستر سمرت ويد پُران گيتا گيان انجيل قرآن کھانی بانی گا گائے گاتھ، قلم شاہی صفت صلاحيا۔ کاغذ قلم ديونہار بيان، کلمہ نبی رسول جنائيا۔ آنت سارے پون وفات پچھے رہ جائے کہانی کتھا وات، باطل رُپ سرب درسائيا۔ قلم شاہی کاغذ سنائے واک، کھولے بند نہ کوئی تاک، ملائے پُرکھ نہ کوئی ساک، سجن نظر کوئے نہ آيا۔ شبد گر تيرا گھاٹ، آد جگاد اکو واٹ، جگ چوکڑی پچھے وات، چار ورن اک جماعت، اٹھاراں برن ديويں دات، آتم پر ماتم کريں سچ پڑھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ديونہارا ساچا ور، سُت شبدی سچ جنائيا۔ سُت شبد سچ ليا جان، جانہار آپ جنائيا۔ سچ دس سري بھگوان، پر بھو کی تيري وڈيائيا۔ کون ويلا ملیں آن، نرگن نرگن پھيرا پائيا۔ جگ چوکڑی کراں دھيان، نج نيتزنين اُٹھائيا۔ کون وسين سچ مکان، کون

مندر ڈیرہ لائیا۔ کون گرہ کریں پروان، کون جھگی ہوئیں سہائیا۔ کون گائیں ساچا گان، کون نام صفت صلاحیا۔ کون دیویں ساچا دان، داتا دانی آپ اکھوائیا۔ کون بنیں دو جہاناں کاہن، کون گوی سرب پرنائیا۔ کون نظری آئیں رام، رمیا اپنی دھار چلائیا۔ کون کلمہ پڑھیں کلام، کائنات کون جنائیا۔ کون سجدہ کرے سلام، کون پیر پیغمبر روپ دکھائیا۔ کون جنائیں ساچی پہچان، عدم اپنی دھار جنائیا۔ کون جھلائیں سچ نشان، روشن ضمیر نظری آئیا۔ کون دوارے میل کریں آن، پیر ظاہر روپ دکھائیا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ کون ویلے کریں پروان، پروانہ اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سٹ شد منگ منگائیا۔ سری بھگوان ہو دلیر، آد آد جنائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی بچھوں کراں مہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیر پیغمبر گھیر، در تیرے دیاں بہائیا۔ اکٹھے کراں اکو ویر، ایک دو جا بھیو چکائیا۔ شبدی تیرا ناؤں شیر، بھبک اپنے نام جنائیا۔ دو جہاناں کھلا کراں ویہڑ، بھیڑا راہ نہ کوئے دکھائیا۔ ذات پات جھگڑا دیاں نیڑ، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ لکھ چوراسی چلاواں اکو بیڑ، بیڑا اپنا نام دکھائیا۔ اُلٹا گیڑا دیواں گیڑ، لوک مات سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ کوڑی کریا جڑ دیواں اکھیڑ، لوک مات سکے نہ کوئے لگائیا۔ لیکھا چکے میر تیر، تیرا میرا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج اتم کراں مہر، تینی اوتار در دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سٹ تیری وجے ودھائیا۔ شبد سٹ تیرا ناد و جاؤنا، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ ہر پڑکھ زرنجن ویس وٹاؤنا، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ ایکنکار کھیل کھلاؤنا، خالق خلق پردہ لاہندا۔ آد زرنجن جوت جگاؤنا، نوری نور نور اُپجائیندا۔ ابناسی کرتے ڈنک و جاؤنا، دو جہاناں آپ اٹھائیندا۔ سری بھگوان سانگ ورتاؤنا، بھیو ابھید نہ کوئی پائیندا۔ پاربرہم برہم لیکھے لاؤنا، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ پچھلا چیتا چیتے کراؤنا، اُبھل اُبھل کدے نہ جائیندا۔ وشن برہما شو اٹھاؤنا، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیندا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤنا، محل اٹل نہ کوئے وڈیائیندا۔ پنچ تت کوڑا ناتا موہ مٹاؤنا، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ سرشٹ سبائی اکو ایشٹ تیرا دکھاؤنا، درشٹ سب دی آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سٹ تیری سوہے رت، ویکھن آئے ابناسی اچت، کایا بُت نظر کوئے نہ آئیندا۔ سٹ ڈلارے تیرا ناد، ہر ساچا آپ جنائیا۔ لوک پرلوک سنے برہمانڈ، برہماد وجے ودھائیا۔ جس رچنارچی آد، سو جگ چوکڑی

کھیل رچانیا۔ جس داناؤں صفت صلاحی بودہ اگادھ، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گانیا۔ سو دیونہارا داد، دست اموک اک ورتانیا۔ کلجگ انتم رکھے یاد،
 یادداشت نہ کدے بھلایا۔ صاحب سنگر سنے فریاد، بے آنت پھیرا پانیا۔ مکھ توں پردہ لاپے نقاب، نقاپوش اپنا نور دے درسایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا
 لیندے رہے خواب، سو خالق نظری آیا۔ تس نوں سجدہ کرو آداب، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ حقیقت ویکھے حق جناب، شاہ پاتشاہ پھیرا پانیا۔ لیکھا
 جانے رسول پاک، پاکیزہ ویکھے سرب خدایا۔ دیونہارا آب حیات، حیاتی سب دی دے بدلایا۔ لیکھا چکے پُن صواب، دوزخ بہشت اپنا حکم ورتانیا۔
 چوڑاں لوک چوڑاں طبق مارے اک آواز، اگم اگمرا آپ سنايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سٹ تیری سہائے رت،
 رت رتڑی نال مہکانیا۔ رت سہائے سہنجی، سوبھاونت دے وڈیایا۔ جگے جوت آد زنجی، پُرکھ اکال ویکھ وکھانیا۔ آد جگاد درد دکھ بھے بھنجی، بھو
 ساگر پار ترانیا۔ دھوڑ کرائے ساچا مجنی، دُرمت میل دھوایا۔ زرگن سرگن نظری آئے سچئی، ساک اکو اک جنانیا۔ لکھ چوڑاں ساری ساری بھنجی،
 جو گھڑیا سو رہن کوئے نہ پانیا۔ کوڑی کایا سب نے تجنی، پنج تت نہ کوئے ہنڈانیا۔ جگت اندھیری اکو وگنی، شبدي گر دے سمجھانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی لگے
 اگنی، اگنی تت نہ کوئے بھجھانیا۔ ست رہے نہ کسے بدنی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہلکانیا۔ نیتز دھار نہ کوئی کجلی، کلجگ نین اکھ مٹکانیا۔ زرگن آئے
 اکو عدلی، سری بھگوان پھیرا پانیا۔ پچھلی کر دے سب دی بدلی، اگے اپنا کھیل رچانیا۔ کھیل زراں جگ جگ اڈلی، دھار دھار وچوں سمجھانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ شبد تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرے ہتھ وڈیائی دیوے وڈ، وڈ وڈا دیا کمائیندا۔ کوڑی کریا دینی
 کڈھ، جوٹھا جھوٹھا ناتا موہ ٹڑائیندا۔ مایا متا ہو میں ہنگتا خالی کرنے ہڈ، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ گرگھ سجن سچے سد، زرگن سرگن رنگ وکھائیندا۔ مورکھ
 مگدھ دینے چھڈ، ہر کاناؤں نہ جنہاں بھائیندا۔ رائے دھرم دیوے بدھ، چتر گپت لیکھا ہتھ پھرائیندا۔ ڈونگھی بھوری دیوے سٹ، پھڑ باہوں باہر نہ
 کوئے کڈھائیندا۔ جنہاں ہر کاناؤں لیا رٹ، رسنا جہوا ڈھولا گائیندا۔ تنہاں میٹنا دوئی پھٹ، دویت روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ زرگن وکھاؤنا زرگن ہٹ،
 جس گھر اکو نام وکائیندا۔ در آیاں ملے کملاپت، نار کنت اپنے انگ لگائیندا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیندا۔ توں میرا میں تیرا جس

نے گایا جس، تِس دا لیکھا سرب مُکائیندا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دے دس، دُوجا سنگی نظر کوئے نہ آئیندا۔ باقی کھیڑا ہویا بھٹھ، بھٹھیالا گنی اِکو ڈاہندا۔ ساچے شبد لے کروٹ، کروٹ اپنی آپ بدلائیندا۔ نہہکنک کھیل بازی گر نٹ، ہر سوانگی نظر کسے نہ آئیندا۔ باہروں دسے پنج تت کایا جٹ، اندر نرویر پُرکھ ڈیرہ لائیندا۔ گوبند نال ملائے ہتھ، دست دست وچ پھسائیندا۔ سمبل نگر گیا وس، اڈمبر ہور نہ کوئے رچائیندا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، نہہکنکا ناؤں رکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جانے مت گت، اپنا بھو نہ کسے سمجھائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکی بُدھ مت، من مت جیو جگت زلائیندا۔ پڑھ پڑھ ستھر بیٹھے گھت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ اندر پا کے بیٹھانٹھ، آتم پر ماتم پڑدہ آپ چھپائیندا۔ بُدھی اپنے نالوں کر کے وکھ، جگت سیاست ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت تیری ساچی دھار، آپ جنائے اینکار، بھگتاں دیوے سچ پیار، سنت وکھائے اک منار، گرگھ پوڑے ساچے چاڑھ گر سیکھ سجن گھر بہال، میل ملاواں دین دیال، دین اپنی دیا کمائیا۔ جگت بُدھی لوچے جگ، جگ جیون نظر کسے نہ آئیا۔ سوچاں اندر لگی اگ، شاہ رگ اُپر درس کوئے نہ پائیا۔ ہو میں ہنگتا وچ گئے بچھ، ٹکن نہ دیوے جگت چٹرائیا۔ جنہاں ملیا صاحب سنگر سمرتھ، گر شبدی میل ملائیا۔ اوہ اُچی کوکن دوویں کر کے ہتھ، جیو جنت سرب سمجھائیا۔ کسے کم نہ آؤنی بُدھ مت، اگے ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ لیکھے لاؤ اپنی رت، پر بھ چرن ملے وڈیائیا۔ دھندیاں وچ گاؤ جس، بندیاں وچوں بندگی اِکو بھائیا۔ گندیاں وچوں پچھے جاؤ ہٹ، پلو اپنا آپ چھڈائیا۔ من نیواں کر کے جاؤ ڈھٹھ، ڈھٹھیاں لچیا کوئے نہ آئیا۔ مانس دیہی ساچا سودا دمڑے لو وٹ، کاپی ماٹی انت کم کسے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ سٹیک رسنا جہوار ہے رٹ، رٹا آون جاون نہ کوئے مُکائیا۔ سنگر مارگ رہیا دس، نانک گوبند شبد پڑھائیا۔ جنہاں پاربرہم پر بھ ہویا وس، تنہاں نیوں نیوں چرن لاگے سرب لوکائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دا گاون جس، دُوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ گرگھاں کول چوڑاں و دیا ہوئی بھٹھ، اِکو اکھر ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ اپر مپر سوامی آد جگاد لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ انتر جامی، بودھ اگادھ شبد بانی، گر بانی راگ الائیا۔ امرت آتم سچ سروور ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ سرتی شبدی میل ملاواں ساچے ہانی، گھر وجے اک ودھائیا۔ ناتا تے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سبتج بندھن رہے نہ رائیا۔ پد ملے اک

نربانی، نربان پد سمانیا۔ ہوئے سہائی شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ پکڑ بہائے شبدِ بانی، نامِ بانا اک بنائیا۔ سچکھنڈ وسائے سچ مکانی، بے مقام مقام اک جنائیا۔ سرشٹ سبائی دسے فانی، فاتحہ آنت سرب پڑھائیا۔ جو گر سکھ گرگھ ہر جن ہر بھگت ساچا سنت صاحبِ سنگر اتوں اپنا پریم کرے قربانی، تہناں نام نشانی دے جنائیا۔ رسنا جھوانہ جگت کہانی، آتم پر ماتم کھیل مہانی، پار برہم برہم میل ملاواں مل اپنا آپ جنائیا۔

* ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گوڑھارام دے گرہ شیخ سرجموں *

سنگر پورا اگم اپار، گر گر دھار چلائیندا۔ گر گر دھار شبد جیکار، نعرہ ایکا نام جنائیندا۔ ساچا نام اپر اپار، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان ہو اُجیار، ساچے سنتاں میل ملائیندا۔ ساچے سنتاں دے دیدار، بودھ اگادھ بھیو کھلائیندا۔ بودھ اگادھ ناد دھنکار، گرگھ بوجھ بھجائیندا۔ گرگھ ساچی پاوے سار، آتم پر ماتم پڑدہ لائیندا۔ آتم پر ماتم کھیل نیار، نرنکار نرگن آپ جنائیندا۔ محل اٹل کر تیار، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ گر سکھ کایا بنک دوار، سری بھگوان ہٹ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر دیا کمائیندا۔ صاحب سنگر پڑکھ اکال، ایکا ایک وڈی وڈیائیا۔ گر گر روپ شبدی لال، سُنٹ دُلا را دے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان کھیل مہان، پڑکھ ابناسی سنگ نبھائیا۔ سنت ساجن کر پروان، سچ پروانہ اک سمجھائیا۔ گرگھ گر گر دے گیان، گیان نیز اک کھلائیا۔ گر سکھ کر سچ پچان، پچان دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اک اکھوائیا۔ سنگر پورا پڑکھ سمرتھ، نرگن نر ویر کھیل کھلائیندا۔ گر گر آپ چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیندا۔ بھگت بھگوان مارگ دس، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ سنت ساجن انتر وس، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ گرگھساں میلا ہس ہس، سوہنگ اجپا جاپ جپائیندا۔ گر سکھساں دیوے اکو رس، امرت جھرنا آپ جھرائیندا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ نام ندھانا مار سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ دیونہارا برہم مت، ساچی سکھیا اک پڑھائیندا۔ لیکھے لائے رتی رت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا ویکھ وکھائیندا۔ سنگر پورا پار برہم، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ گر گر دھار پے جم، نرگن نور

نورُ رُشائیا۔ بھگت بھگوان جنائے کم، بھگتی اِکو اِک سمجھائیا۔ ستن دیوے نام دھن، دست امولک جھولی پائیا۔ گرکھاں راگ سنائے کن، دھر دی بانی بان لگائیا۔ گر سکھ چاڑھے ساچے چن، لوک مات کرے رُشائیا۔ سرگن نرگن بیڑا بنھ، بھار اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ناتا توڑ منسا من، آسا تر سنادے بُجھائیا۔ کوڑی کر یا دیوے ڈن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا بے پرواہیا۔ سنگر پورا سد مہربان، مہربان دیا کمائیندا۔ گر گر رُپ دیوے دان، داتا دانی آپ اھوائیندا۔ بھگت بھگوان اُپجائے نشان، سچ نشانہ اِک جھلائیندا۔ سنت ساجن کر پردھان، نام پردھانگی ہتھ پھڑائیندا۔ گرگھ گر دے گیان، آتم پر ماتم بوجھ بُجھائیندا۔ گر سکھ ساچے چتر سُجان، سنگھڑ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اِک اھوائیندا۔ سنگر پورا اِک اِک، اِکناکار وڈی وڈیائیا۔ گر گر دیونہارا ٹیک، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھگت بھگوان لکھنہارا لیکھ، لیکھا سب دارہیا چکائیا۔ سنت ساجن آپے پیکھ، پیکھ پیکھ آپ بگسائیا۔ گرکھاں جنائے ساچی ریکھ، ریکھا پچھلی دے بدلایا۔ گر سکھ کرے اِک آدیس، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سری بھگوان ساچا بھیس، ست سرُپی آپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر ساچی بوجھ بُجھائیا۔ سنگر ساچی بوجھے بوجھ، بوجھنہار آپ اھوائیندا۔ گر گر لیکھا چکے اِک دوج، اِکا دو آ اِکا گھر دکھائیندا۔ بھگت بھگوان پریم پریتی جائے رُجھ، نچ انتر دھیان لگائیندا۔ سنت ساجن کول کرے اوندھ، اُلٹا کھ بھوائیندا۔ گرگھ گر سکھ جائے جھونج، بلیدان آپ کرائیندا۔ گر سکھ ویکھے سچ عروج، مُرید مُرشد آپ دکھائیندا۔ جگت تر سناٹے بھوگھ، جگت آسانہ کوئے رکھائیندا۔ گرہ مندر جنائے سوگھ، سکھ انتر انتر پرگٹائیندا۔ جنم کرم دامیٹے دُکھ، دُکھ نوارن دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اپنا بھيو جنائیندا۔ سنگر ساچا اِکو اِک، اِکناکار اھوائیا۔ گر اوتاراں دیوے ٹیک، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوان جنائے بھیکھ، بھیکھا دھاری ویس وٹائیا۔ سنت ساجن کرن آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گرگھ درس منگن نیتن نیت، وچھوڑا کوئے نہ بھائیا۔ گر سکھ مٹھے ہوون کوڑے ریٹھ، امرت رس اِکا کھائیا۔ آتم پر ماتم ساچا ہیت، برہم پار برہم گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اِکو اِک ہو جائیا۔ سنگر پورا اِکو اِک، اکل کل اھوائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، جس جن اپنی دیا کمائیندا۔ کایا

مندر اندر کھید، پردہ دئی آپ چکائیندا۔ شبد اگم سندیسہ بھیج، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ نوری دیوے تیج، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ آتم پر ماتم مانے تیج، تیج سہنجی اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اکو اک اکھائیندا۔ سنگر ایکو ایک، آد جگاد وڈیائیا۔ نرگن کرے نرگن ہیئت، سرگن سرگن بوجھ بھجائیا۔ وسنہارا اپنے کھیت، دیس دستر سو بھاپائیا۔ رت رکھے بسنتی چیت، پت ڈالی رپ مہکائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا بھیت، دوجے سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جگت نیت سارے رہے ویکھ، گر گیان نیت نہ کوئے کھلائیا۔ بدھی کوئے نہ پاوے بھیت، من چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر دیونہار وڈیائیا۔ سنگر پورا آد انت، سو پڑکھ نرنجن آپ اکھائیندا۔ گر گر دیوے نام منت، جگ چوکڑی سیو لگائیندا۔ بھگت بھگوان ناتا نار کنت، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ سنت مہماگان اگنت، اگنت اپنی کارے لائیندا۔ گرگھ وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت جوت جگائیندا۔ گر سکھاں گڑھ توڑے ہو میں ہنگت، ہنگ برہم بھیو چکائیندا۔ لیکھا جانے جیرج انڈج، اتبھج سیتج ویکھ وکھائیندا۔ گیان بودھ آتم پنڈت، انحد انادی راگ لائیندا۔ جگ چوکڑی بنائے بنت، گھڑن بھنہار اپنی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا سورا اک اکھائیندا۔ سنگر پورا سوریر، شاہ پاتشاہ سچا اکھائیا۔ گر گر مارے نرالا تیر، انیالا نام چلائیا۔ بھگت بھگوان گھت وہیر، نرگن سرگن ملنے آئیا۔ سنتاں چوٹی چاڑھے اخیر، آخر اپنی گنڈھ پوائیا۔ گر سکھاں دیوے ساچی دھیر، دھیرج اکو اک بندھائیا۔ گر سکھاں کڈھے ہو میں پیڑ، دُرمت میل دھوئیا۔ کرے کھیل بے نظیر، جگت نیت نظر کسے نہ آئیا۔ جس جنائے اپنی سچ تصویر، جلوہ نور نور خدائیا۔ صاحب سنگر سانجھا پیڑ، پیغمبر دھیان لگائیا۔ آد جگاد نہ ہوئے ویکھ، جگت اداسی نہ کوئی رکھائیا۔ نہ شاہ نہ کوئی فقیر، فکر غم نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر ساچے وڈ وڈیائیا۔ سنگر ساچا پڑکھ اتھاہ، اکل کل دھاری آپ اکھائیندا۔ گر گر چلائے راہ، لوک مات کھیل کھلائیندا۔ بھگت بھگوان آپ اٹھا، ساچی بھگتی اک سمجھائیندا۔ سنت ساجن لئے ملا، ٹلے پر بت پھول بھلائیندا۔ گر سکھاں گر گر بوجھ دئے بھجھا، بھیو ابھید جنائیندا۔ گر سکھاں سو جھ دئے پا، سو پڑکھ نرنجن اپنا گھر وکھائیندا۔ ایک دوج دئے گوا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا ایک گھر وڈیائیندا۔ سنگر پورا وڈا آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتاراں بنیا باپ،

پیر پیغمبر ایں پتا مائیا۔ بھکتاں بنیا سچا ساک، سنتاں سچن اکو نظری آئیا۔ گرگھیاں کھولے سچا ہاٹ، گرگھیاں گر گر بوجھ بوجھائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے واٹ، بن پاندھی جگت راہیا۔ نو نو چار دیکھے گھاٹ، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی جانے گاتھ، نام ندھان کرے شنوائیا۔ سرگن دیونہارا دات، دست امولک آپ ورتائیا۔ درساونہارا وڈ کر مات، کرم کاند گنڈھ پوائیا۔ ڈونگھارکھے اپنا کھات، زرگن سرگن سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اک ہو جائیا۔ سنگر پورا اک اشٹ دیو، دیو آتما سرب جنائیدا۔ آد جگادی الکھ ابھیو، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لائے سیو، وشن برہما شو حکم منائیدا۔ صفت صلاحی رسنا جہو، کھانی بانی راگ منائیدا۔ آپ سدا رہے نہکیو، نہچل دھام ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر ساچا اک اھوائیدا۔ سنگر ساچا اکو بن، بنت سرب بنائیا۔ وشن برہما شو جن، آد شکت دیکھے سچا مائیا۔ شبد ناد راگ مناکن، بن کتاں کرے شنوائیا۔ دست امولک دے دھن، بھنڈار اٹھ ورتائیا۔ جوتی جوت چاڑھ چن، نور ظہور رُشائیا۔ کر و سیرا بن چھری چھن، محل اٹل سو بھاپائیا۔ کرے کھیل گھڑی پل، گھرن بھننہار اپنی کار کمائیا۔ آد جگاد دیوے ڈن، ڈنکا اپنا نام و جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دھن دھن محل دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ حکمے اندر حکم رہے من، سپس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اک اھوائیا۔ سنگر پورا ہوئے پور، پوری آسا سرب کرائیا۔ آد جگادی حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی بنھنہار دستور، دست بدست حکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر ہو مجبور، در در گھر گھر الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اکو اوٹ نکائیا۔ سنگر پورے اکو اوٹ، آد جگاد جنائیدا۔ گر اوتار جس دی جوت، نرمل بمل روپ دکھائیدا۔ سچ مقام جس دا کوٹ، سچکھنڈ سو بھاپائیدا۔ وشن برہما شو جس دا اوت پوت، لکھ چوراسی کھیل کرائیدا۔ گھرن بھننہار دا جس نوں شوق، جگ چوکڑی ویس وٹائیدا۔ زرگن سرگن آپے پہنچ، مہربان دیکھ دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اپنی کار کمائیدا۔ سنگر پورا سیری بھگوان، آد جگاد اھوائیا۔ نام جھلائے سچ نشان، درگاہ ساچی آپ اٹھائیا۔ دھر درباری حکمران، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نام سندیسہ دو جہان، ایکنارا آپ جنائیا۔ لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں دے گیان، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ گر

اوتاراں دیوے دان، دست امولک آپ ورتائیا۔ حکمے اندر گوپی کاہن، جگ چوکڑی ناچ نچائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ پیر پیغمبر کر پردھان، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ ساچی صفت اک انجان، عالم عامل سب نوں دے سمجھائیا۔ کامل پُرکھ ہوئے بھگوان، بھگوان اپنا بھو جنائیا۔ عالم ساری ہوئے حیران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرالم اکو کار کرائیا۔ سنگر پورا پروردگار، بے پرواہ اکھوائیندا۔ آد جگادی سانجھیا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، جلوہ نور نور دھرائیندا۔ کلمہ نبی تیار، علما عالم آپ سمجھائیندا۔ ساچا فقرہ بول جیکار، نعرہ اکو اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر صاحب دین دیال، دیاندھ اکھوائیا۔ جوتی جلوہ نور جمال، ظاہر ظہور رُشنائیا۔ سچھنڈ وسنہار سچی دھر مسال، مقامے حق نور رُشنائیا۔ محبان پیدو نوجوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر اپنا روپ وٹائیا۔ سنگر روپ آپ خُدا، خُدی وچ کدے نہ آئیندا۔ زرگن زرگن ہو فدا، فطرت اپنی سرب مٹائیندا۔ زوریر روپ نہ ہوئے جُدا، جُز انگ نہ وند وندائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیندا۔ مُرید مُرشد دیوے دید، دید عید اک جنائیا۔ کلمہ نبی سچ رسید، رسیدہ اکو ہتھ پھرائیا۔ پیر پیغمبراں کر تائید، طالب طلبا آپ سمجھائیا۔ سچ نشانہ دے ٹھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل اکو اک وکھائیا۔ اکو منزل منز لے مقصود، پروردگار آپ جنائیندا۔ اوتھے پڑھے نہ کوئے ہزارا درود، کلمہ نبی نہ کوئے الائیندا۔ نہ کوئی لیکھا عاشق معشوق، پریم پیار نہ کوئے جنائیندا۔ اکو حق اکو توفیق، خود خُدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرے کھیل لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جس دی کردے سرب اڈیک، سو جُڑے سو بھاپائیندا۔ جس دی دھار سدا باریک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگر بھو چکائیندا۔ سنگر ساچا سری بھگوانت، بھگوان بھو جنائیا۔ جگ چوکڑی نام منت، گر اوتار اکھر پڑھائیا۔ پیر پیغمبر درویش منگت، گل الفی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دست اکو اک ورتائیا۔ سنگر پورا ورتے ورتانت، دست اپنی آپ اپائیندا۔ جگ چوکڑی دے دے دات، زرگن سرگن کھیل وکھائیندا۔ سرگن روپ بوہ بدھ بھانت، پنج تت کایا چولا آپ ہنڈائیندا۔ نام ندھانا گا گا گاتھ، اکھر وکھر نام سمجھائیندا۔ کلجگ انتم کھیل تماش، سو پُرکھ زرنجن ویکھ

دکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑی راس، ساچا کاہن نظر کوئے نہ آئیندا۔ شودوالے مٹھ مندر مسجد بیٹھے بد معاش، خواہش پوری نہ کوئے کرائیندا۔ ست
 دھرم دی نظر نہ آئے شاخ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ بدھی اندر سارے رہے بھاکھ، ہر کی بھاکھیا نہ کوئے جنائیندا۔ اک دُوبے نوں رہے آکھ،
 من مت سرب وڈیائیندا۔ کوئی نہ بُجھے آتم پر ماتم ذات، بن پر ماتما نجات نہ کوئے دکھائیندا۔ سارے ڈگے ڈوگھے کھات، باہوں پھڑ پار نہ کوئے
 لنگھائیندا۔ دین مذہب دی پٹی پڑھی جماعت، کلمہ حق نہ کوئے سمجھائیندا۔ جس دوارے ملے نجات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر
 پورا اپنا کھیل کھلائیندا۔ سنگر پورا اتم انت، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے جیو جنت، سادھ سنت پردہ لاپیا۔ کون ناری کون کنت، سیج سہنجی
 کون ہنڈائیا۔ کون چولی چڑھیا رنگ بسنت، کون کسمرٹا روپ وٹائیا۔ کون درویش بنیا منگت، کون بیٹھا الکھ جگائیا۔ کون پھسیا وچ ہو میں ہنگت، کوڑی
 کریا گڑھ بنائیا۔ کون ملیا ساچی سنگت، مایا ممتا موہ تجائیا۔ کون بنیا ساچا پنڈت، سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ کون ہویا مات اکھنڈت، ہر دے ہر نہ رہیا
 وسائیا۔ ناتا جڑیا جیرج انڈج، اتبھج سیج ہوئی کڑمائیا۔ کون بیٹھا ساچی پنگت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا ویکھے تھاول تھائیا۔
 سنگر پورا کرے جودھ، جگ چو کڑی کھیل کھلائیندا۔ آد جگادی داتا بودھ، بودھ گیان درڑائیندا۔ آتم پر ماتم بھگتاں سودھ، سدھا سر اشان کرائیندا۔
 پاربرہم برہم نام سلوک، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ ناتا تٹے لوک پر لوک، دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ چرناں ہیٹھ دبائے کمتی موکھ، مُفت اپنا میل
 ملائیندا۔ نہ کوئی ہر کھ نہ سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنائیندا۔ بھگت بھگوان دی اکو چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی مکھ لگائیندا۔ آتم پر ماتم دُھر سنجوگ، دُھر
 سنجوگی میل ملائیندا۔ نیتز وینہدے رہن لوک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اپنے انگ لگائیندا۔ سنگر پورا انگیکار، ایکا ایک ایک
 اکھوائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، مکند منوہر لکھمی نرائن سو بھاپائیا۔ چتر بُجھج ہو تیار، آد شکت ویس وٹائیا۔ مندر کھول اک کواڑ، در دروازہ دئے
 درسائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملا پاتی ویکھ دکھائیا۔ ساچا ساتھی سرجنہار، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ من مت بُدھ توں وسیا باہر، گرگھ گر گر کرے پڑھائیا۔
 لیکھا جانے اندر باہر، گپت ظاہر کرے شنوائیا۔ شاستر سمرت کوئی نہ پائے سار، وید پُران دین دُہائیا۔ انجیل قرآنا ہاہاکار، الف یے نیناں نیر وہائیا۔ ساچا

کھیل کرے نرنکار، نرگن اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار بن بھکھار، جھولی نام جگت بھرائیا۔ منگدے گئے وارو وار، دوئے جوڑ جوڑ واسطہ پائیا۔ کل کلکی لے
 اوتار، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، بنک اکو اک پرگٹائیا۔ نام شبد بول جیکار، دو جہاناں لے جگائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اگٹری کار
 کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گرگھ سنگر نال ملائیا۔ شبد سروپی بن دلال، سودا اکو وار کرائیا۔ آگے کوئی نہ گھالے گھال، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھیرا
 کوئے نہ پائیا۔ کایا مندر اندر دکھائے سچی دھر مسال، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ بدھی سُن سُن ہوئے حیران، سنگر کی کی کھیل رچائیا۔ میں بنی رہی
 انجان، مت ہو چھی سار نہ پائیا۔ کملی کو جھی کوئی نہ کرے پروان، ملے مان نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت و دیا نہ کوئے گیان، بن سنگر پورے لڑ نہ کوئے
 پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اکو ہر، کلجگ انتم ویکھ دکھائیا۔ سنگر پورا اکو آیا، گھر گمبھیر ناؤں دھرائیندا۔ دو جہان جس
 دی چھایا، گر پیر اوتار پیغمبر سپس جھکائیندا۔ ترے گن جس دی ورتے مایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ چوتھا گھر جس وسایا، محل اٹل اک سہائیندا۔ پنچم
 راگ جس الایا، گر شبدی ناد و جائیندا۔ چھیواں گھر جس وسایا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیندا۔ ست ستوادی دیپک جس جگایا، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ اٹھاں
 تتاں کھیڑا جس وسایا، لکھ چوراسی سو بھاپائیندا۔ نو دوارے جس راہ جنایا، جگت واسنا وچ بھرائیندا۔ دسم دواری جس ڈیرہ لایا، سو صاحب سنگر پورا حاضر
 حضورا جوتی نور شبدی تورا پچنی پورا، گرگھ گرگھ بھگت بھگوان جیا دان ہو مہربان، شبد مہان کر کلیان، کلمہ نبی نبی رسول کر قبول سچ اصول جواب
 معقول، مکمل اکو نام جنائیندا۔ اکو نام سدا مکمل، مقامے حق حق جنائیا۔ پیر پیغمبراں کرنا عمل، عالمیت وچ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ پگ رکھنا آگے سمبھل،
 ساچی سکھیا گیا سمجھائیا۔ نرگن نور اکو اول، عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا کرے فضل، آد جگادی ساچا عدل
 عدالت اکو گھر دکھائیا۔ سنگر پورا سچا رام، رحمت اپنی آپ کمائیندا۔ سنگر پورا سچا شام، نام بنسری آپ و جائیندا۔ سنگر پورا سری بھگوان، بھگوان اپنا بھیو
 گھلائیندا۔ سنگر پورا دیوے دان، بھگت وچھل ویس وٹائیندا۔ سنگر پورا نوجوان، نرگن نور ڈگمگائیندا۔ سنگر پورا وڈ بلوان، بلدھاری بھیو جنائیندا۔ سنگر پورا
 وسے سچ مکان، سکھنڈ دوارا سو بھاپائیندا۔ سنگر پورا ہو پردھان، نام پردھانگی اک کمائیندا۔ سنگر پورا والی دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کمائیندا۔ سنگر

پورا نرگن جوت مہان، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ سنگر پورا کلج انتم ویکھے آن، لوک پرلوک کھوج کھجائیندا۔ سنگر پورا ایک نام جھلائے نشان، نشانہ اکو اک جنائیندا۔ سنگر پورا ورن برن دکھائے اک ایمان، عمل اکو اک درسائیندا۔ سنگر پورا جگ چوکڑی جنائے ساچا کام، نہکرمی اپنی کار سمجھائیندا۔ سنگر پورا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ جن بھگتاں کرے کلیان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سچ دکھائے سچ مکان، سچکھنڈ دوارے سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر جن دیوے اپنا ور، وراتا آپ اکھوائیندا۔ مائس شانتی منگھ ذاتی، جوتی جاتا آپ جنائیندا۔ سکھ ملے نہ گلے باتیں، گر سنگر بھو چکائیندا۔ پر بھ ملے نہ پڑھیا گاتھی، گہر گبھیہر کھیل کھائیندا۔ جس جن دیوے ساچی ذاتی، دیاوان دیا کمائیندا۔ پھر اٹھائے ستیاں راتیں، دنے جاگدیاں ویکھ دکھائیندا۔ امرت بوند چوائے سوانتی، نہجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ من منو آگ نہ لائے چواتی، بھامبرہ ہور نہ کوئے دکھائیندا۔ اندر نام سنائے ساکھی، بن رسنا جھوا ڈھولا گائیندا۔ تن ڈونگھا ویکھے خاکی، تن مندر اندر پھول بھلائییندا۔ باطن کرے اپنی باتی، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ مہر نظر کر جس دیوے چرن پریتی، سچی شانتی شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنساروگ سرب چکائیندا۔ کایا اندر ست سروپ، سنگر بیٹھا آسن لائیا۔ ویکھنہارا اندھ کوپ، دہ دشا پھول بھلائییا۔ اٹھے پہر ستارہے گھوک، بن گرکھاں سکے نہ کوئے جگائییا۔ من واسنا سب نوں رہی پھوک، گھر گھر آگنی رہی لائیا۔ بدھی رووے گراوے مارے کوک، اچی اچی دئے ڈہائییا۔ میری کوئی نہ چکاوے چوک، ہتھ نال ہتھ نہ کوئے دکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شانتی اکو گھر دکھائییا۔ سنگر ہتھ سچی شانتی، سکھ سکھ دکھائیندا۔ بیٹھا ویکھے اک اکانتی، نظر کسے نہ آئیندا۔ من واسنا کھیل بوہ بدھ بھانتی، بھاؤ بھاؤ نال ملائییندا۔ آسا ترسنا کھیل تماشی، ہو میں ہنگتا نال ملائییندا۔ کام کرودھ بنے ساتھی، موہ ممتا جوڑ جڑائیندا۔ جیو جنت ڈگا ڈونگھی کھاڈی، کایا وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیندا۔ جنہاں صاحب سنگر ملیا لہنا دینا چکاوے باقی، حساب ہور نہ کوئے دکھائیندا۔ چپ کر کے اندر وڑ کے کھول دیوے تاکی، پردہ ڈئی دوت اٹھائیندا۔ نہ دوس نہ رہے راتی، سورج چند نہ کوئے چکائیندا۔ نہ من نہ بدھی ساتھی، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیندا۔ سرتی ملے کملاپاتی، کول نین دیا کمائیندا۔ اُس ویلے آوے شانتی، دکھ روگ نظر

کوئے نہ آئیندا۔ شانتی کہے میں سنگر ہتھ، دُوبے ہتھ کسے نہ آئیا۔ بن سنگر پورے میری رکھے نہ کوئی پت، کلجک جیو میرے اُتے بیٹھے نین ٹکائیا۔ چاروں کُنٹ من مت، گرم گئے بھلایا۔ کوڑی کریا اندر پھس، ساچا مارگ نظر کسے نہ آئیا۔ اپنا اپنا گاؤندے جس، ہر کا ڈھولانہ کوئے سنایا۔ دُئی دُوتی لگا پھٹ، پٹی نام نہ کوئے بندھایا۔ وڈی وڈیائی دتی مت، بدھی نال اشاریاں رہی سمجھایا۔ بھیو نہ پایا کملاپت، پت پر میثور سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بن سنگر پورے جیو جگت جہان خالی وجاؤن ہتھ، ہتھ کسے میں نہ آئیا۔ جس مارگ پر بھ نے دتا دس، تِس پینڈا پندھ مُکائیا۔ میں گُرگھاں دے چرنی جاواں ڈھٹھ، گل پلُو واسطہ پائیا۔ میری پت لو رکھ، دُور دُراڈی چل کے ڈیرے آئیا۔ میں تہاڈے اندر جاواں وس، ہو نہانی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی شانتی چرناں وچ رکھایا۔ شانتی کہے میرا شہنشاہ، جگ جگ دیا مات کمائیندا۔ جس نوں میٹوں ملن دا چا، صاحب سنگر میل ملائیندا۔ اُس دے کولوں پچھاں راہ، جو رہبر سرب اکھوائیندا۔ کر کرپا جے حکم دیوے سنا، دُھر فرمانا اک الائیندا۔ میں آگے ہو کے اوہدی پھڑاں بانہہ، جو میرے سنگر صاحب بھائیندا۔ گُر سیکھ میں کدی نہ کراں نانہہ، ہاں ہاں وچ ہاں رکھائیندا۔ شانتی نہانی جن بھگتاں بھرے پانی، جس پڑھی سمرتھ پُرکھ دی بانی، بان نرالا تیر لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس من شانت گھر آوے شانتی، شان گُرگھ پھیر ودھائیندا۔

* ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام چند دے گرہ پنڈ دیوا جموں *

آد جگاد سچا داتا، سری بھگوان اک اکھوائیندا۔ جگ چو کڑی بنھے ناتا، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم دتے گاتھا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ میٹے زین اندھیری راتا، نرگن سچا چند چکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ آد جگاد سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھان، وست امولک اک ورتائیا۔ گھر گھر میلا ساچے کاہن، گرہ مندر خوشی دکھائیا۔ لیکھا جان دو

جہان، جیون جگت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آد جگاد سری بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائیدا۔
 لیکھا جانے ساچے سنت، ہر سنگر میل ملائیدا۔ جگ چوکڑی بنائے بنت، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائیدا۔ نام ندھانا نیاں منت، آتم پر ماتم آپ
 پڑھائیدا۔ گڑھ توڑ ہوئیں ہنگت، نون سو اکھر اک سمجھائیدا۔ دے وڈیائی جیو جنت، جاگرت جوت جگائیدا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ ساچا کھیل کھائیدا۔ آد جگاد سری بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ نام جھلائے سچ نشانہ، دو جہاناں دے دکھایا۔
 گرکھاں دیوے نام گیانا، اگیان اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی اپنی کار کمایا۔ آد جگاد جگ جگنتر، جگ کرتا
 کار کمائیدا۔ سبجگ دیونہارا منتر، تریتا رام رام پرگٹائیدا۔ آتم پر ماتم بنائے منتر، گھرن بھنہنہار ویس وٹائیدا۔ لیکھا جان گگن گگنتر، گرہ مندر کھوج
 کھجائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ آد جگاد بودھ اگادھ، ہر ہر نام اُپایا۔ لیکھا جانے سنت سادھ، ہر ساجن
 وڈ وڈیایا۔ لکھ چوراسی وچوں لادھ، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ آتر وجائے ایکاناد، دُھن راگ سچی شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اٹھایا۔ آد جگاد بھگتن لیکھا، بھگوان آپ چکائیدا۔ وسنہارا سبجگنڈ دیسا، لوک مات پھیرا پائیدا۔ دیونہارا سچ سندیسہ، جگ جگ راگ الائیدا۔ سیوالا
 برہما وشن مہیشا، شکر اپنی کار جنائیدا۔ کدھنہارا بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنٹائیدا۔ دسنہارا ساچا پیشہ، ایکا بھگتی نام جنائیدا۔ لاون ہارا مستک ریکھا،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ بھگت بھگوان ساچا پیتا، پاربرہم بے پرواہیا۔ کرے کھیل سدا اندھیٹھا، جگ نیز نظر
 کسے نہ آیا۔ ترے گن تپدا رہے انگیٹھا، بیخ ت اگنی تت دکھایا۔ بھگت بھگوان بن کے ساچا پیتا، متر پیارا ہوئے سہایا۔ پر بھ ملن دی دتے ریتا،
 ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ آد جگاد کرنی
 کرتار، ہر کرتا آپ کمائیدا۔ چگ چوکڑی ویکھ سنسار، زرگن سرگن رُپ وٹائیدا۔ گر گر جانے اپنی دھار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کھیل کھائیدا۔ آد جگاد لیکھا اتھاہ، سار کوئے نہ پایا۔ جگ چوکڑی بے پرواہ، اپنی کار کمایا۔ سبجگ تریتا لیا ہنڈا، دواپر کلجگ ونڈ ونڈایا۔ نو سو

چوڑانوے چوڑی پندھ مُکا، نرگن پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان لئے اٹھا، اتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ساچا مندر دئے دکھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ پوجا ہون اک جنا، تیرتھ تٹ سچ سمجھائیا۔ ایشٹ دیواک منا، گرگر رُوپ انوپ درسائیا۔ پریم پریتی بھیٹ چڑھا، پھولن برکھا اک لگائیا۔ لیکھا چکے کاغذ قلم شاہ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ ڈونگھے ساگر کایا بھوری پکڑے بانہہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آد جگاد بھگتن رنگ، سری بھگوان آپ چڑھائیندا۔ مائس جنم نہ ہوئے بھنگ، مانکھ اپنی کارے لائیندا۔ اتر دیوے اک انند، باہر انند سرب بھلائیندا۔ کر پرکاش چاڑھے چند، چند اپنا رُوپ درسائیندا۔ رام رحیم سدا بخشند، بخشش اپنی آپ کمائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا میل ملائیندا۔ ناتا توڑ خانہ بندی بند، لکھ چوڑاسی پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ دکھائیندا۔ آد جگاد بھگت وچولا، ست ستگر آپ اکھوائیا۔ اندر وڑکے گائے ڈھولا، ازگی اپنا راگ سنائیا۔ بھاگ لگائے کایا چولا، چولی چولی دئے بدلایا۔ سچ دوارا اکو کھولا، گھر مندر وجے ودھائیا۔ اٹا کرے نابھ کولا، کول مکھ امرت دھار وہائیا۔ میل ملائے ساول سولا، کول نین پھیرا پائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سری بھگوان سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد پُرکھوتم دھار، پریم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ملے میت مُرار، در ساچی سیو کمائیا۔ مندر کھول ٹھانڈا دربار، گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ مل سخیاں منگلاچار، گیت گوبند سنائیا۔ جگ چوڑی ویکھے چار، کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ سیوالا گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم منائیا۔ بھگت بھگوان دے ادھار، سادھ سنت کرے رُشنائیا۔ گرگھ گرگر گود بہال، گرگھ دیونہار وڈیائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھر مسال، پوجا پاٹھ جگت جنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سروور تیرا اچھال، گنگا سُرسی جنما گوداوری دھار دھار وچ جنائیا۔ آپے وسے سب توں باہر، کھیلے کھیل سدا نرنکار، نرگن سرگن سرگن نرگن کار لگائیا۔ کل کلکی لے اوتار، پرگٹ ہو اگم اپار، اگڑی کار کمائیا۔ بھگت وچھل سرجنہار، ویکھے وگسے پاوے سار، دھرنی دھرت دھول دئے ادھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ آد جگاد کھیل اپارا، سری بھگوان آپ کرائیندا۔ کلجگ آنت لے اوتار، اوتری ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں دے نام بھنڈارا، وڈ بھنڈاری آپ ورتائیندا۔ کوجھا کملا لائے پارا، جس اپنی نظر

ملائیندا۔ غریب نمانے دئے سہارا، سر سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ شبد اگنی اک اشارہ، آتم پر ماتم آپ سمجھائیندا۔ اچی کنڈھی جگت کنارہ، سچا صاحب ویکھ
 دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ اچی کنڈھی سوہنا ڈیرہ، سری بھگوان آپ سہائیا۔ بھگت بھگوان گھلا ویڑا،
 گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جھیرا چکے میرا تیرا، تیرا میرا اکو روپ سمایا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اچا مندر سوہنا روپ، انوپ دئے درسا یا۔ پاربرہم پر بھ شاہو بھوپ، زرگن آسن لائیا۔ کرے پرکاش چاروں کوٹ،
 دہ دشا دئے وڈیا یا۔ ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ مان دوائے کایا پنج بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش لیکھے پائیا۔ ویکھنہارا تانا پیٹا
 سوٹ، زرگن زرگن پھیرا پائیا۔ آون جاون مانس جنم چکے چوک، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ کوڑی کرپا دیوے پھوک، اگنی جوتی اکو لائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ہوئے سہائیا۔ اچا مندر سوہے ایک، ایک ملے وڈیا یا۔ دیونہارا ساچی ٹیک، رگھناتھ وڈ وڈیا یا۔ ویکھنہارا
 پورب لیکھ، لیکھا پھول پھلایا۔ نیز لوچن اپنے پیکھ، مہر نظر اٹھائیا۔ زرگن سرگن کرے ہیٹ، ہتکاری ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ہونہار سدا سہائیا۔ اچا مندر سچ منار، سری بھگوان آپ وڈیا یا۔ جس گرہ دیوے درس دیدار، تس مندر سوہا پائیندا۔ تس دا لیکھ رہے جگ
 چار، لوک مات نہ کوئے مٹائیندا۔ پوجا کرے سرب سنسار، نیوں نیوں مستک سیس جھکائیندا۔ رام چند دارام ادھار، رام رام روپ دکھائیندا۔ جگت
 وچھوڑا پندھ نوار، جوتی جوڑا جوڑ جڑائیندا۔ شبد گھوڑا شاہ سوار، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ ہوڑا سسا کرے خبردار، ہاہا ہنگ برہم سمجھائیندا۔ کلغی توڑا اک
 زرنکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ اچا مندر پیا ہس، سوہنگ ہنسا راگ لائیا۔ پاربرہم پر بھ ہو یا وس، وست
 اپنی رہیا ورتائیا۔ ساچا مارگ رہیا دس، زرگن سرگن کر پڑھائیا۔ ہر سرنائی آونانٹھ، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اکو ڈھولا لینارٹ، سوہنگ وجے سچ ودھائیا۔
 پچھلی جاوے کوڑی مت، گرمت اگے جھولی پائیا۔ میل ملاوا کملاپت، کول نین نظری آیا۔ درس دکھائے ساکھیات، صاحب سنگر ویس وٹائیا۔ اک
 بنائے آتم ذات، ذات اذاتی دئے مٹائیا۔ پاربرہم برہم بنھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ ڈونگھی بھوری دیوے ساتھ، سمند ساگر ہوئے سہائیا۔ کوڑی

میٹے آنت رات، راتی رُتی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ اچا مندر نیز کھول، نین نین اگھڑایا۔ اچی کوگ
سناوے بول، ڈھولا راگ الایا۔ رام رام دے وسیا کول، رام رام وچ سمایا۔ رام اندر پردہ اوہل، رام دُئی دویت مٹایا۔ رام دوارا رام کھول، رام دیکھے
چائیں چانیا۔ رام آنتر رام مول، رمیا اپنا رُپ چھپایا۔ رام اندر امرت کول، نا بھی اپنی دھار وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا
آپ کمایا۔ رام اندر رام واسا، رحمت اپنی رام کمائیدا۔ رام دیوے رام بھرواسا، رام رام ویکھ وکھائیدا۔ رام مندر رام تماشا، رام اپنی راس رچائیدا۔
رام نظری آئے ناڑی ہڈ ماسا، رام نرگن نور جوت جگائیدا۔ رام پنج تت دیوے ساتھا، رام آتم پر ماتم ونڈ ونڈائیدا۔ رام رسنا جہوا گائے گا تھا، رام اشٹ
دیو رُپ وٹائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رام مندر اک وکھائیدا۔ رام مندر ہو خوشحال، خوشی اپنی اک جنایا۔ بھگت بھگوان دے
ساچے لال، لال اپنا رنگ رنگایا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، شخصیت اکو اک سمجھایا۔ کایا مندر سچی دھرمسال، دھرم دوارا دئے وکھایا۔ صاحب ستر چلے
نال نال، جگ چو کڑی کار کمایا۔ دوس رین کرے پرتپال، پرتپالک بے پرواہیا۔ گرگھ ویکھے گر گر بال، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ شبد سروپی بن دلال،
ساچا ونج دئے کرایا۔ سرت سوانی لئے سنبھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے انگ لگایا۔ آد جگاد لگائے انگ، انگیکار ہر
اکھوائیدا۔ بھگت بھگوان ساچا سنگ، سگلا سنگ نبھائیدا۔ سنت سجن وجائے مردنگ، نام مردنگا اک اٹھائیدا۔ گرگھ گر گر اندر لنگھ، آتم تیج پنگ
وڈیائیدا۔ گر سکھ گائے ساچا چھند، ڈھولا اکو راگ الایندا۔ پر بھ دیونہارا انند، انند انند وچوں پرگٹائیدا۔ لکھ چوراسی پار لنگھ، مانس مانکھ رُپ وٹائیدا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان کھیل کرائیدا۔ بھگت بھگوان کھیلے کھیل، کھیلنہار وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم کر کر میل، میل ملاوا
دئے سمجھایا۔ جوت نرنجن چاڑھے تیل، آد نرنجن سگن وکھایا۔ ڈونگھی بھورے سجن سہیل، ویکھنہارا چائیں چانیا۔ لیکھا جان گرو گر چیل، چیللا گر
بھیو چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی انگلی لایا۔ اپنی انگلی رکھے رام، نام اشارہ اک جنائیدا۔ آنتر آتم میلا رام، رام اپنے
رنگ رنگائیدا۔ آتم پر ماتم سچا جام، سچ پیالہ اک وکھائیدا۔ بھگت بھگوان آپ پچان، لکھ چوراسی وچوں اٹھائیدا۔ سوہنگ دیوے سچا دان، داتا دانی دیا

کمانیندا۔ میل ملائے ساچے کاہن، کاہن اِکو نظری آئیندا۔ سو بھاپائے اُچ مکان، مندر اِکو اک وڈیائیندا۔ دیوا جوتی جگے مہان، تیل باقی نہ کوئے رکھائیندا۔ نظری آئے نوجوان، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ گرگھ دوئے جوڑ کرے پرنام، پر بھ اگے سپس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان دکھائے ایکا گھر، گھر مندر ایکا سو بھاپائیندا۔ ہر بھگت دوار مندر ایک، ہر مندر دئے وڈیائیا۔ سنگر کرپا لئے ویکھ، جگ نیتز نظر نہ آئیا۔ جس دوارے کھڑے وشن برہم مہیش، شو شکر دھیان لگائیا۔ دوئے جوڑ کرن آدیس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ سو مندر رہے ہمیش، ڈھیری ڈھاہ نہ کوئے کرائیا۔ نرگن داتا وڈ نریش، شاہ پاتشاہ آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گر گر دئے بھجھائیا۔ سو مندر سوہنا رنگ، چھپر چھن نہ کوئے پھہائیندا۔ نہ سورج نہ چند، تارا منڈل نہ کوئے دکھائیندا۔ صفت صلاح راگ نہ ہتی دند، رسنا جھوانہ کوئے ہلائیندا۔ ایکو ایک سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سو بھاپائیندا۔ اپنا جانے سچ انند، انند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تِس مندر سدا وڈیائیندا۔ سو مندر گہر گبھیر، نظر کسے نہ آئیا۔ کچھ سکے نہ کوئے تصویر، مُصوّر سیونہ کوئے کمائیا۔ پنج تت ویکھے نہ کوئے سریر، بے نظیر کھیل رچائیا۔ دین مذہب شرع نہ کوئے زنجیر، شریعت رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ چوٹی آخر اک اخیر، بے پرواہ ڈیرہ لائیا۔ سب داتا ظاہرا پیر، شاہ پاتشاہ سو بھاپائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر نہ ہوئے دِگیر، سدا سدا اِکو رنگ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو مندر رہیا سمجھائیا۔ سو مندر اُچ محل، محلا اِکو اک دکھائیا۔ سری بھگوان بنایا اٹل، جگ چو کڑی اٹل رکھائیا۔ جوت دپیک رہیا بل، سدا سدا کرے رُشنائیا۔ امرت دھار نرمل جل، سرور ہور نہ کوئے جنائیا۔ ابناسی کرتا دھار بل، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ اُچ سنگھاسن بیٹھا مل، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تِس مندر بھگت دئے دکھائیا۔ سو مندر بھگت نیتز، نر نرکار آپ دکھائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی اِکو رت بسنتی رہے چیتز، خزاں رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ بھگت بھگوان مل کے دوویں بہن دوجا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج تیری انتم ور، نہ کھنک نرائن نر، نر ہر ساچا مندر مات پرگٹائیا۔ ساچا مندر ساڈھے تن ہتھ، ترے بھون دھنی آپ پرگٹائیندا۔ جس اندر بہہ چلائے رتھ، رتھ

رتھو، ہی سیو کمائیندا۔ دُھر سندیہ دیوے دس، پر ماتم آتم آپ پڑھائیندا۔ ڈھولا گائے ساچا جس، صفت صلاحی صفتی راگ الائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ لہنا چکے پر تھی آکاش، گگن گگنتر پندھ مکائیندا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، آسا پور آپ ہو جائیندا۔ نرگن سرگن بن بن داس، داسی داس سیو کمائیندا۔ رام پاس سے رام، رام دوارا اک وڈیائیندا۔ امرت آتم پیائے جام، جم نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا میٹے شام، شام گھنیا دیا کمائیندا۔ دُھر درگا ہی دئے پیغام، سچ سندیہ اک سنائیندا۔ ایٹھے اوتھے ایک مان، ابھمان روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جس گھر آملے بھگوان، تیس پورب بھگتی لیکھے لائیندا۔ سو گرگھ سکھڑ سجان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک سہائیندا۔ اکو ایک گھر سہاؤنا، گھر سچ وجے ودھائیا۔ رام رام پر بھ نظری آؤنا، نظر نظر نال ملایا۔ کایا کپڑ کوڑا پردہ لاہنا، لہر لہر دئے سمجھائیا۔ لہر وچوں نور دھراؤنا، ظہور اک رُشائیا۔ ظہور وچوں ویس وٹاؤنا، بھیو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن اچھیا پور کرایا۔ بھگتن اچھیا سچی آس، آساوند پور کرائیندا۔ سری بھگوان سد سے پاس، جگت وچھوڑا دور کرائیندا۔ کلجگ انتم کم اکو خاص، خواہش بھگتاں پور کرائیندا۔ ہر جن ہوئے نہ کدے اداس، سکھ شانتی جھولی پائیندا۔ کٹنہارا جم کا پھاس، پھاسی جم نہ کوئے لٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے ساچا ور، گھر مندر اک سہائیندا۔ گھر مندر ہر کا سدا سوہنا، سوہنا روپ وٹائیا۔ نہ ہسنا نہ اوتھے رونا، گرگھ اکو رنگ سمایا۔ اگلا پچھلا کوڑا کپڑ دھونا، دُرمت میل گوائیا۔ امرت رس اکو چونا، نہجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ آتم پر ماتم نیج بونا، پھل سچ سچ وکھائیا۔ بھگت بھگوان دی گودی سونا، انت سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم دیوے ور، جس جن لگائے اپنے لڑ، لیکھے لائے سپس دھر، پنج تت کایا ترے گن مایا کوڑی چھایا پوہ نہ سکے رایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان میل ملایا، آون جاون رہے نہ رایا، جوتی جوت جوت سمایا، سچکھنڈ دوارے ہر نرکارے کرپا دھارے بھگت بھگوان ایک مندر ایک اندر اک سنگھاسن پُرکھ ابناسن بھگتاں داسن ساچی سچ سہائیا۔

* ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ملوکارام دے گرہ پنڈ دیوا جموں * *

ہر داتا داتار، دردی دروند اکھوانیندا۔ ہر داتا کرتار، کرنی کرتا کر وکھانیندا۔ ہر داتا نرنکار، نرگن سرگن ویکھ وکھانیندا۔ ہر داتا بھنڈار، نام بھنڈار آپ ورتانیندا۔ ہر داتا ادھار، جگ جگ اک ادھار رکھانیندا۔ ہر داتا سکدار، سد سد ساچا حکم منانیندا۔ ہر داتا جیکار، بے جیکار اکوناؤں لائیندا۔ ہر داتا مندر ٹھا کر دوار، گروگر اپنا آسن لائیندا۔ ہر داتا کھیل پڑکھ نار، سرتی شبدی گنڈھ پوانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھانیندا۔ ہر داتا بھگونت، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ ہر داتا ساچا سنت، سنگر دھار جنائیا۔ ہر داتا مہما اگنت، جگا جگنتر صفت صلاحیا۔ ہر داتا چاڑھے رنگ بسنت، بھگت بھگوان جوتی آپ رنگائیا۔ ہر داتا ساچا پنڈت، اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ ہر داتا لیکھا جانے جیرج انڈج، انڈج جیرج اپنی کار کمائیا۔ ہر داتا سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ کرے لوکائیا۔ ہر داتا سدا منگت، پریم پریتی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی آپ کمائیا۔ ہر داتا ہر دین، دین گلے لگائیندا۔ ہر داتا مسکین، جگ جگ سیو کمائیندا۔ ہر داتا ادھین، جن بھگتاں مان رکھانیندا۔ ہر داتا پریم پیارا جوں جل مین، نرگن سرگن سرگن اپنی کار وکھانیندا۔ ہر داتا داتار لوک تین، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہندا۔ ہر داتا جگت نیرہین، نج نیر اک کھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھانیندا۔ ہر داتا کھیل کھلاری، خالق خلق روپ وٹائیا۔ ہر داتا جوت نرنکاری، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ ہر داتا شبد اڈاری، دو جہاناں آپ لگائیا۔ ہر داتا بھگت بھگوان دے ادھاری، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ہر داتا پرگٹ ہو کلجگ انتم واری، انتم اپنا پھیرا پائیا۔ ہر داتا پاوے سار مورکھ گدھ گواری، چتر سنگھڑ ویکھ وکھائیا۔ ہر داتا کوڑی کرپا کرے خواری، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ہر داتا گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت چرن کول کرائے نمسکاری، نمسکار اپنی نہ کسے جنائیا۔

۶۰۵

۶۰۵

* ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ملوکاں والی پیل دے ہیٹھ جموں * *

نہ کھپری نہ مُندراتن، بھوٹی تن نہ کوئے رمانیا۔ نہ آسانہ نسا من، مانس رُپ اک وڈیاںیا۔ نہ مندر نہ گرہ دهن، نہ چھری چھن چھہاںیا۔ نہ راگ نہ تیاگ نہ ویراگ نہ جننی نہ دیسے جن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ چرپٹ تیرا لہنا چرنجیو، ہر چیتن آپ کرانیندا۔ بھاگ لگے ساڈی سینو، جس دھرتی دھیان لگانیندا۔ پریم پریتی رکھی نینو، ڈونگھی دھار جڑ لگانیندا۔ اتر دھیان بیجیا بیو، پھل پھل آپ مہکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھانیندا۔ پورب لیکھا جوگی جگیاں، جگیا سو دئے وڈیاںیا۔ اتر آتم ہویا داس، گیان دھیان نہ کوئے وڈیاںیا۔ پر بھ ملن دی اکو آس، گردیو گیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر لکانیا۔ چرپٹ رکھی اتر کندھ، پردہ پردے وچ رکھانیندا۔ گورکھ گرو نہ میٹے پنہ، پاندھی نظر کوئے نہ آئیندا۔ دیک دیا چڑھیا چند، نور اپنا آپ چکانیندا۔ پاربرہم ملے نہ کوئے اند، اند اند نہ کوئے وکھانیندا۔ ایکا ڈھولا گائے چھند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، الکھ نرنجن الکھ نرنجن الکھ اکو گانیندا۔ چرپٹ گائے الکھ نرنجن، الکھ ملے وڈیاںیا۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھنجن، بھو ابھیدا دئے جنانیا۔ باہر ملے نہ کوئے سجن، اندر وسے سچا سانیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے جس نوں لبھن، پر بت چوٹی پھیرا پانیا۔ سو گرہ آتم کرائے اپنا مجن، دُرمت میل دھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاںیا۔ چرپٹ ویکھ مار دھیان، پورب ہر جنانیندا۔ رام رام داس ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھانیندا۔ براہمن اپنا برہم پہچان، پاربرہم سمجھانیندا۔ گنگا گہر مار دھیان، کسیرا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھیدا آپ جنانیندا۔ چرپٹ کہے کوئی نہ اکھ، نین نظر کوئے نہ آئیا۔ کر کرپا پر بھ پچھلا مارگ دس، بھو ابھید جنانیا۔ کون دوار کون کوٹ کون گھاٹ گنگا گیا نٹھ، کون ویس وٹانیا۔ کون کسیرا دتاسٹ، ڈونگھی دھار وہانیا۔ کون کھیل کرے پرگٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھید جنانیا۔ چرپٹ چک اپنی پھوڑی، سو صاحب آپ جنانیندا۔ نیچے ویکھ چرن دھوڑی، سری بھگوان آپ لکانیندا۔ ہوئے گیان مورکھ موڑھی، اگیان اندھیر مٹانیندا۔

۶۰۶

۶۰۶

درشن آئے اِکو نُوری، پُرب لہنا جنائندا۔ کسے کم نہ آئی کفنی بھوری، ساچا جوگ نہ کوئے جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا منگ منگائندا۔ چرپٹ کرے اِک ارداس، میننتی سچ سُنائیا۔ پُرب لیکھ تیرے ہاتھ، اگے مارگ اپنا لائیا۔ میں پھر پھر تھکا اُپر کیلاش، شکر نُور نہ کوئے رُشنائیا۔ گورکھ ٹلے اُتے ہویا اُداس، ردھی سدھی دے دُہائیا۔ میں دھونی لائی آگ، لکڑی بالن نال ملائیا۔ میرے اندر نہ جگیا چراغ، جوتی نُور نہ کوئے رُشنائیا۔ اِکو سُنیا نگا جہاناد، دُھن نکی نکی اُپجائیا۔ بن رسنا آیا سواد، رس مٹھا بے پرواہیا۔ سُن سادھ ہویا وساد، دھیان دھیان وِج لگائیا۔ پر بھ اپنا سازن ساز، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا لہنا دے مکائیا۔ سُن چرپٹ گنگا رام، گہر گمبھیر جنائندا۔ ناویں جامے پُورا کام، نیا نوکا نام چڑھائندا۔ پرگٹ ہوئے سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائندا۔ پُرب لیکھا ویکھے آن، بھيو ابھیدا آپ چُکائندا۔ زرُگن سرُگن کر پروان، سارنگ دھر بھگوان میٹھلو اپنا رنگ رنکائندا۔ دھواں دھار نہ پون مسان، اگنی ہون نہ کوئے کرائندا۔ چل کے آئے وڈ مہربان، بے پرواہی پھیرا پائندا۔ تیری دھوڑی خاک کرے پروان، مہر نظر اِک اُٹھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرپٹ دیوے اِکو ور، سِنگھ تارا لگائے جڑ، نہ چوٹی نہ دے جڑ، بوٹی اپنے نام سِنگھائندا۔ بوٹی سلفا نہ لائے سوٹا، چلم ہتھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ نہ کھیری نہ کوئے ٹھوٹھا، پیالہ سنگ نہ کوئے جنائیا۔ نہ چھیری نہ کوئے بوٹا، نہ مندر وڈیائیا۔ صاحب سِنگر جانہار اِکو پہنچا، پچھلا لیکھ چُکائیا۔ مانس جنم ملیا پر بھ میل ملایا نال سوکھا، سنساروگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، دھرنی کہے چرپٹ ناتھ، چرپٹ کہے دھرنی مات، جس گھر پر بھ جو پھیرا پائیا۔ گنگا رام نیڑا چمار رِوداس، لیکھا ہتھو ہتھیں مکائیا۔ اگے وسنا پر بھ دے ساتھ، پچھلا ڈکھ رہے نہ رانیا۔ کہن سُنن دی نہیں بات، جو کرنی سو کر دکھائیا۔ دوویں بچے ایکا گھاٹ، گر چیلارُپ دھرائیا۔ ملی وڈیائی لوک مات، مدھ مادھو ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا بن لیکھیوں لیکھے پائیا۔

* ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام لال دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

ساچے تخت بیٹھ نرنکار، ہر ساچی کار کمانیندا۔ شبد ڈلارا پھریدار، چوہدار اکو نظری آئیندا۔ ڈھر فرمانا بول جیکار، نام نگارہ اک لگانیندا۔ سچکھنڈ
 دوارا کھول کواڑ تھر گھر اپنا پردہ لاہندا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کار کمانیندا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو تیار، ہر پڑکھ نرنجن میل ملائیندا۔ اینکارا سانجھا
 یار، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان پاوے سار، ابناسی کرتا ویس وٹائیندا۔ پاربرہم پربھ دے ہلار، سچ ہلارا اک لگانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، ساچے تخت سوہا پائیندا۔ ساچے تخت چڑھ سلطان، شاہ پاتشاہ دیا کمانیا۔ آد جگادی حکمران، نرنکارا نظری آئیا۔ ست ڈلارا کر
 پروان، گرشدی دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جاتا کھیل مہان، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ مقامے حق ہو پردھان، پروردگار نور الاہیا۔ ساچے تخت نوجوان،
 نرنجن نرنکار ڈیرہ لائیا۔ خالق کھیل کرے مہان، بھو ابھیدا دے جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء ویکھے مار دھیان، نیتز نین نین گھلائیا۔ ست سروپی دے
 گیان، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ وشنو اٹھ کر پچان، نیتز نین گھلائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہم ویتا آپ جگائیا۔ شکر کرنہار کلیان، ڈھر دی دھار
 سمجھائیا۔ وسنہارا سچ مکان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ دربارا دے وڈیائیا۔ سچ دربارے آپے چڑھ، سو
 پڑکھ نرنجن سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ محلے آپے کھر، بے پرواہ نظری آئیندا۔ کرتا پڑکھ کرنی کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دیونہارا ساچا ور، ور داتا بھو
 چکائیندا۔ نربھو ہو کے دیوے ڈر، بھیانک روپ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا اک دکھائیندا۔ سچ دربارا لگا ایک،
 اینکارا آپ لگائیا۔ آد جگادی ساچی ٹیک، جگ چوکڑی حکم منائیا۔ وشن برہما شو ویکھ، بن نیتز نین گھلائیا۔ نرنکار کر کر بھیکھ، بھیکھا دھاری بھو جنائیا۔
 لکھنہارا ساچا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا اک بنائیا۔ سچ دربارا سچ دوارے، سری بھگوان آپ
 لگانیندا۔ نرنجن نور جوت کر اُجیارے، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی دوسر میت مرارے، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ دیا باقی نہ کوئے اُجیارے، سورج
 چند نہ کوئے چکائیندا۔ زمیں اسمان نہ کوئے اکھاڑے، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارے، نرنجن اپنی کار کمانیندا۔ کاغذ قلم نہ

لکھنہارے، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ دُھر سندیسہ نر نریش، نر نرائن آپ جنائیا۔ در درویش وشن برہم مہیش، شکر آپے کارے لائیا۔ نر ویر ہو کے رہیا ویکھ، انہو اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے آپے کھڑ، نرگن کُندا اکو لاہیا۔ سچ دوارا آپے کھول، سو پُرکھ نر نجن ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اگادھا بولے بول، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ اگم اتھا تولے تول، ساچا کُندا ہتھ اٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ اڈول، اڈل اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد ونجارا کھیل نیارا ساچا ہٹ چلائیندا۔ سچکھنڈ دوارا ساچا ہٹ، سو سنگر آپ چلائیا۔ نرگن نر ویر ہو پرگٹ، جوتی جاتا نور دھرائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اتھ رہیا جنائیا۔ رتھ رتھو اہی چلائے رتھ، بن سیوک سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اُچ اٹلا نہچل دھام دئے وڈیائیا۔ نہچل دھام ایکا رام، نرگن نرگن نظری آئیندا۔ سچکھنڈ نو اسی نوجوان، بردھ بال نہ رُپ وٹائیندا۔ نرگن ہو کے کرے کام، نہکرمی اپنا کرم کمائیندا۔ ساچا ناؤں کر پردھان، ناؤں نر نکارا وڈ وڈیائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، ساچی کار آپ کرائیندا۔ وشن برہما شو دے گیان، تیرا میرا تیرا اپنا پردہ لاہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناسی منڈل منڈپ پاوے راسی، نرگن گوپی نرگن کاہن نرگن وسے سچ مکان، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارا سوبھاؤنت، سری بھگوان آپ سہائیا۔ آد جگاد مہما اگنت، آد شکت نور وکھائیا۔ آد جگادی جگ چوکڑی نار کنت، کنت کنتوہل سچ ہنڈائیا۔ نمو نمو نمونیاں منت، واسدیو دیو آتما بھیو چکائیا۔ کرے کھیل سری بھگونت، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل اُچ منار نرگن جوت کر اجیار، در گھر ساچے سوبھا پائیا۔ در گھر ساچا اک سہنجنا، سوبھاؤنت آپ سہائیندا۔ دیباں ناتھ درد دُکھ بھے بھنجنا، بے پرواہ آسن لائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ گھڑیا نہ بھنجنا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ سدا سہیلا اکو سجتا، سد سد اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک وڈیائیندا۔ سچ سنگھاسن سنگھ رُپ، ست ستوادی آپ سہائیا۔ ساچا رانا شاہو بھوپ، بھوپت اکو ڈیرہ لائیا۔ رنگ رُپ نہ کوئی رکھ، بھیکھ نظر کسے نہ آئیا۔ وسنہارا ساچے دیس، دیس

سُہنجنا اک دکھائیا۔ نرگن نور جوت پریش، کایات نہ کوئے بنائیا۔ شبد اگم سچ سندیس، وشن برہما شو کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در دروازہ غریب نوازا اکو اک گھلایا۔ در دروازہ کھولنہارا، ہر ہر اپنی کار کمانیدا۔ دیونہارا سچ بھنڈارا، نام امولک وشنوں جھولی پائیدا۔ پار برہم کرپسار، برہم ویتا ویکھ دکھائیدا۔ شکر شکر اک ہلارا، ہتھ ترسول دکھائیدا۔ تئاں وچولا نرگن نرکارا، ساچی کارے آپے لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھنڈارا آپ بھرائیدا۔ سچ بھنڈار کر بھرپور، بھرپوری دیا کمائیا۔ صاحب سہیلا سدا حضور، حضرت اپنی کار کمائیا۔ وسنہارا نیڑے دور، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ آسانسا کرے پور، ترسنا اور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار اک سہائیا۔ سچ دربار لگا سچکھنڈ، سو صاحب آپ لگائیدا۔ ویکھنہار کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ پردہ لائیدا۔ نرگن نور اجالا چند، چند چاندنا آپ چمکائیدا۔ صاحب دیال سدا بخشند، نرگن اپنی کار کمانیدا۔ وشن برہما شو پائے ونڈ، ترے گن ناتا جوڑ بھرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رجو طمو ستو ویس وٹائیدا۔ رجو طمو ستو چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا بے پرواہیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش پنچ تت پائے گنڈھ، گنڈھنہار وڈ وڈیائیا۔ دیونہارا ساچی مت، سکھیا اکو اک پڑھائیا۔ دھار جان پڑکھ سمرتھ، نرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارے اکو حکم منائیا۔ اپنا حکم دھر دربار، دھر درباری آپ جنائیدا۔ لکھ چوراسی کر تیار، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیدا۔ آتم پر ماتم دے ادھار، برہم پار برہم ویکھ دکھائیدا۔ ایش جیو کر پیار، جگدیش بندھن پائیدا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کھول کواڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چارے کھانی چارے بانی چارے جگ ونڈ ونڈائیدا۔ چارے کھانی کر وچار، انڈج جیرج اتبھج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی بول جیکار، پراپنتی مدھم بیکھری راگ الائیا۔ چارے ویداں دے ادھار، چارے مکھ صفت صلاحیا۔ چارے جگ خبردار، چار ورن جوڑ بھرائیا۔ چارے گنٹ بول جیکار، چوتھے پد راگ سنائیا۔ چار یاری میت مرار، نرگن سرگن سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی دے ادھار، جوتی جوت کرے رشنائیا۔ پنچ تت ویکھ اکھاڑ، نرگن سرگن ناچ نچائیا۔ کھیلے کھیل بہتر ناڑ، تن سو سٹھ ہاڈی ونڈ ونڈائیا۔ نو دوارے کھول کواڑ، آسا ترسنا وچ ملایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کر خوار،

مایا متا جوڑ جڑائیا۔ گھر گھر وچ کر تیار، آتم سیجا سو بھاپائیا۔ شبد اناد پتی ڈھنکار، دُھن آتمک راگ لائیا۔ نرگن جوت کر اُجیار، دیا باقی اک رُشنائیا۔
 کملا پاتی میت مُرار، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگ جگ کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ نرگن سرگن دے ادھار، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔
 لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر اپنی گنڈھ پوائیا۔ کلمہ نبی رسول کر اُجیار، نوبت اِکو نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکڑی ونڈ امول، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن تولے تول، ترازو نظر کسے نہ آئیندا۔ انبولت راگ ساچا بول،
 سوہلا ڈھولائش اکھر وکھر راگ لائیندا۔ آتم پر ماتم لکھ چوڑاسی مول، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ امرت سروور بھریا نابھ کول، نہجھر جھرنآ آپ
 جھرائیندا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول، زمیں اسماناں کھوج کھجائیندا۔ ست سروپی جائے مول، روپ رنگ رکھ نہ کوائے جنائیندا۔ ناؤں رکھائے
 الٰہی نور، اول آد انت اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے کر پسارے پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنی دھار چلائیندا۔
 آتم پر ماتم دھار ایک، آد پُرکھ چلائیا۔ نرگن سرگن نیت پیکھ، نچ نیت دے درسائیا۔ پاربرہم پر بھ کرے ہیئت، نت نوت میل ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 بھیج، سبجگ تریتا دواپر کلجگ اکھر نام کرے پڑھائیا۔ تیئی اوتار مان سبج، بھگت اٹھاراں رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے جوتی تیج، نور ظہور اک جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نو اسی ساچا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیج، انھو اپنی کار کمائیندا۔ آتم مانے ساچی سبج، سبج سہنجنی
 ڈیرہ لائیندا۔ زرویر نرکار نرگن سرگن کھیلے کھیل، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ سرتی شبدی کر کر میل، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ آد نرنجن چاڑھے تیل،
 جوت نرنجن سنگن منائیندا۔ اچرج کھیلے اپنا کھیل، جگت نیت نیناں نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی سبجن سہیل، صاحب سنگن بھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی اپنی کار کمائیندا۔ جگ چوکڑی کار کر، ہر کرتا ویکھ دکھائیا۔ تیئی اوتار دھرنی دھر، دھول دے وڈیائیا۔ نرگن
 سرگن ویس اپر، اپر پیر اپنا بھو جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا حکم منائیا۔ دھر فرمانا دیوے ایک، ایکا
 ایک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے ٹیک، سری بھگوان دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لکھ لکھ دے کے گئے لیکھ،

کہانی بانی صفت صلاحیا۔ نر نرنکار اینکار اکل کل دھار کلکی اوتار پرگٹ ہووے وچ سنسار، نو نو چار نو سو چورانوے چوکڑی جگ پندھ مکایا۔ کرے کھیل اپر اپار، جیو جنت سادھ سنت سکے نہ کوئے وچار، بھيو اھید نہ کسے جنایا۔ راو رنگ ہوئے بے زار، دھیرج دھرے نہ کوئے سنسار، ساتک ست روپ نہ کوئے دکھایا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے اجیار، نرگن جوت نہ کوئے رُشایا۔ نو کھنڈ ہاہاکار، ست دیپ کرن پکار، آتم رس ہتھ کسے نہ آیا۔ کاغذ قلم جائے ہار، شاہی کوک کرے پکار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نیز رووے زارو زار، نیز نیناں نیر وہایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کریا ہوئے نار و بچار، نر ہر نرائن کنت نظر کسے نہ آیا۔ دھیاں بھیناں کرن و پار، مندر مسجد مٹھ شو دوالے ہون خوار، ست دھرم نظر کوئے نہ آیا۔ تینی اوتار ویکھن وارو وار، بھگت اٹھاراں کرن پکار، عیسیٰ موسیٰ محمد نیز نین ہوئے شرمسار، اکھ پر تکھ نہ کوئے گھلایا۔ اللہ رانی کرے گریا زار، چاروں گنٹ ویکھے نین اگھاڈ، نظر نہ آئے پروردگار، سانجھ یار روپ نہ کوئے وٹایا۔ نانک گوہند بن بھکھار، منگن ور دے داتار، کرپا کر آپ نرنکار، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اپنا بل گیا ہار، لکھ چوراسی کوئی نہ سکے سنجال، لیکھا چکے نہ شاہ کنگال، غریب نمائیاں سار کوئے نہ پایا۔ کوڑی کریا وجے تال، جوٹھ جھوٹھ ہو یا دلال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، در تیرے آس لگایا۔ زمیں اسمان کرن پکار، گگن منڈل دھیان لگایا۔ کلجک آنت چکیا نہ جائے بھار، دھولا ہولا بھار نہ کوئے دکھایا۔ سبجن ملے نہ میت مرار، ساک نظر کوئے نہ آیا۔ گر کاشد کوئی نہ سکے وچار، سرتی سیتا رام نہ کوئے ملایا۔ رادھا کرشن نہ کوئے ادھار، بنسری نام نہ کوئے سنایا۔ اللہ رانی نہ کوئے وچار، میاں نظر کسے نہ آیا۔ محمد دھاہاں رہیا مار، چار یاری پلا گئی جھڈایا۔ نانک کوکے کرے پکار، چار ورن ملی نہ کوئے سرنا یا۔ گوہند کہے میرا کسے در نہ رہیا پیار، گرگھ روپ نہ کوئے وٹایا۔ دھیاں بھیناں تنکے سرب سنسار، رنج نیز دھیان نہ کوئے لگایا۔ بن تیرے کوئی نہ مددگار، پار برہم پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ کلجک اتم پاسار، مہاسار تھی ہو سہایا۔ سرشٹ سبائی ہوئی و بچار، بھے بھو نہ کوئے جنایا۔ دین مذہب بنے غدار، گھر گھر پئی لڑایا۔ ذات پات کرے پکار، اوچ نیچ نہ کوئے مٹایا۔ کھتری براہمن شو در ویش کوئی نہ دے ادھار، برن اٹھاراں نہ کوئے سمجھایا۔ ساچا مندر دے نہ کوئے وکھال، مسجد مٹھ

شودوالے حیواں جنتاں ونڈ ونڈائیا۔ تُوں صاحبِ سنگر دینِ دِیال، تیرے ہتھ کال مہاکال، بے مثال تیری سرنائیا۔ کلجک ویکھ اولڑی چال، سنت سہیلے ساچے بھال، جنہاں پچھے نبھی تیرے نال، آگے تیرا دھیان لگائیا۔ کایا مندر دکھا سچّی دھر مسال، جلوہ جوتی نور جلال، انحد نادشبد شنوائیا۔ ملے وست امولک سچّا دھن مال، اِکو رنگ شاہ کنگال، راج راجان نظر کوءے نہ آئیا۔ اِکو مندر اِک مکان، اِکو وست اِک دُکان، اِکو دیونہار مہربان، داتا اِکو اِک اکھوائیا۔ اِکو ایک سری بھگوان، اِکو نام تیرا سچّی سچّی نشان، اِکو والی دو جہان، نرگن سرگن اپنی کار کمائیا۔ اِکو نام تیرا پردھان، اِکو رسنا جہو گائے گان، اِکو بٹی دند صفت صلاحیا۔ اتم سارے ہوئے حیران، شرع شریعت بے ایمان، صدق صبوری نہ کوءے ہنڈائیا۔ کائنات کر کلیان، کلمہ نبی اِک فرمان، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ محبان بیدو ہو مہربان، نورِ الٰہی سد پردھان، نوجوان پھیرا پائیا۔ رحمت کر ساچے رام، امرت دے اِکو جام، پورن ہوئے آتر کام، کامنا ہور رہے نہ رائیا۔ نظری آساچے کاہن، چکے اِکو تیرا بھان، دوجی رہے نہ کوءے آن، اشٹ دیواک دکھائیا۔ نانک گوہند اِک پرنام، پُرکھ اکال دیوے گیان، شبد انادی بودھ دھیان، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ پر بھ تیرا سرب جہان، تُوں سب دا صدق ایمان، گھر گھر تیرا نور رُشنائیا۔ ایکا ڈھولا دس مہربان، بن وچولا وچ جہان، گا سوہلا بے زوان، زیر زبر نہ کوءے لگائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، دیونہارا ساچا دان، سچکھنڈ دوار یوں کرے فرمان، دھر فرمانا حکم جنائیا۔ سارے نیر کھولو انجان، اُٹھو ویکھو مار دھیان، پر بھ کر نہار کلیان، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ آد آنت سدا مہربان، سری بھگونت دیوے سچّی دان، جیو جنت جھلائے نشان، نام نشانہ اِک جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سارے گان، آتم پر ماتم میل سری بھگوان، بھگوان اپنا میل ملائیا۔ ساچا ناؤں سرب کرو پروان، جگت وچھوڑے سرب مٹ جان، اندھے ڈھورے سرب تر جان، ٹھگ چور سرب تر جان، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ چارے جگ ویکھ ہون حیران، تیئی اوتار کرن دھیان، بھگت اٹھاراں منن آن، عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ ساچا گان، نانک گوہند کہے تیرا حکم پروان، پروانہ اِکو اِک جنائیا۔ وشن برہما شو کہن تیرا ناؤں ندھان، جگ چوکڑی ہوئے پردھان، جیواں جنتاں دیوے مان، در در گھر گھر ویکھ دکھائیا۔ اتم دس اِک نشان، جھلدا رہے دو جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اِک سنائے دھر فرمان۔ دھر فرمان سنو سچّی میت، ہر متر

پیارا آپ جنائیندا۔ آد جگادی ساچا گیت، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ سدا انیت، وشنوں سیوک روپ وٹائیندا۔ بھگوان دھام سے انڈیٹھ، نظر کسے نہ آئیندا۔ بے جیکار کرو جگ جیت، جگ جیون داتا دیا کمائیندا۔ کایا مندر اندر دکھائے مسیت، حُجرہ حق حق سہائیندا۔ صاحب سوامی سے سدا چیت، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ آتم پر ماتم کرو پریت، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ صاحب سنگر نظری آئے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن دکھائیندا۔ ڈونگھی بھوری دھار دیکھو باریک، بے پرواہ آپ اکھوائیندا۔ جس دی جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے اڈیک، سو مہربان پھیرا پائیندا۔ ایستھے اوتھے دو جہان چوڈاں لوک چوڈاں طبق لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈھولا اک جنائیندا۔ ساچا ڈھولا ہر جن گاؤ، گھر گمبھیر رہیا جنائیا۔ پُرکھ ابناسی گھر میں پاؤ، باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤ، گھر ساچے و بے ودھائیا۔ سرتی شبدی گنڈھ پاؤ، گنڈھنہار اک گوسائیا۔ انحد نادی راگ الاؤ، گھر سخیاں منگل گائیا۔ بند کوڑی آپ گھلاؤ، بجر کپائی پردہ رہن نہ پائیا۔ ساچی ہائی سودا منگن آؤ، گر سنگر پورا رہیا ورتائیا۔ پر بھ ملن دا جنہاں چاؤ، لوک لچیا دیو تجائیا۔ نیتز درشن گھر وچ پاؤ، نج نیتز دے گھلائیا۔ راتیں ستیاں پکڑے باہوں، در در گھر گھر دیکھ دکھائیا۔ کرے پیار جوں پتراں ماؤں، پوت سپوت گود اٹھائیا۔ تس صاحب سنگر بل بل جاؤ، جو وچھڑے رہیا ملائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاؤ، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی پھند کٹاؤ، مات گر بھ اٹارخ پھیر کوئے نہ آئیا۔ ٹھا کر سوامی گھر وچ رٹھا آپ مناؤ، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ لکھ چوراسی وچ پھر نہ پھیر پچھتاؤ، پچپاتا پ رہیا مٹائیا۔ سب دا لیکھا کئے نہ کوئی رنگ نہ کوئی راؤ، راج راجان شاہ سلطان غریب نمائے ایکا گھر بہائیا۔ نتھوایاں دیوے ساچا تھاؤں، در گاہ ساچی دھام وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے اکو گھر وسائیا۔ سچ دوارا سے گھر، گرہ مندر اک وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے ور، ور داتا آپ اکھوائیندا۔ کوڑی کریا چکائے ڈر، بھے بھو نہ کوئے جنائیندا۔ کایا مندر آپے وڑ، ڈونگھی بھوری دیکھ دکھائیندا۔ سچ محلے آپے چڑھ، گر گھ گر سکھ آپ جگائیندا۔ سرت سوانی شبد ہانی پھڑ، سوہنگ راگ الائیندا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں وسیرا اکو گھر، گھر ساچا بنک گھلائیندا۔ نہ جنمے نہ جائے مر، جنم مرن پھند مکائیندا۔ مانس جنم نہ جائے ہر، جو جن ہر سرنائی آئیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تخت نواسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی وصل اِکو سچ کرانیندا۔ اِکو وصل کرو وجود، واحد اپنا میل ملائیا۔ بے پرواہ دے ثبوت، ثابت صورت اِک درسائیا۔ لیکھے لگے کایا قلبوت، کلمہ حق پڑھائیا۔ نظری آئے اِک عروج، عرش قرص ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھو مُریدو مُرشد چرن سچا محفوظ، فضل اپنا رحم کمائیا۔ ویلا اتم لو بوجھ، دیدن نین کھلایا۔ سچ پریتی جاؤ جھو جھ، بے مثال مسل رہیا بنائیا۔ لیکھا چکاؤ اِک دُوج، اِکا دُو آزیرو روپ وکھائیا۔ جس دی وشن برہما شو کردے پونج، گر اوتار دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ صاحب سمجھائے شبد انراگ، دُوجی دھار نہ کوئے جنائندا۔ گرگھیاں اُپجائے اِک ویراگ، ویراگی روپ وٹائیندا۔ ہر جن ہر بھگت جگت کُٹب جان تیاگ، جنہاں ہر ہر نظری آئیندا۔ کوڑی کریا دھوون داغ، دُومت روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ مایا ممتا ہو میں ہنگتا بُجھے آگ، سائتک ست ست کرانیندا۔ گھر دپیک جوت جگے چراغ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ پر بھ درشن کرن بھاگ بھاگ، پاندھیان پندھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ کرپا جنہاں اندر وڑ کے مارے واج، سو سویا کوئے رہن نہ پائیندا۔ ناتا چھٹے پوجا پاٹھ، پڑھ نماز سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیندا۔ اِکو کہن سری بھگوان ایٹھے اوتھے دو جہاناں رکھے لاج، مہربان سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سدا سہائی غریب نواز، دُوگھے ساگر پار کرانیندا۔ جس دے سیس سوہے سچ تاج، دو جہاناں راج کمائیندا۔ اوہدا بھگت سچا سماج، سچ سچ اپنا میل ملائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ونڈے بھاگ، حصہ اِکو جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوڑی رکھے یاد، جو نہ ہر ہر نام دھیانیندا۔ ہر ہر نام دھیان مت، ہر متر سدا جنائیا۔ پت پریشور کرو ہت، ہتکاری ہوئے سہائیا۔ ویس وٹائے نت نوت، جگ جگ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں سوامی وسے چت، چیتن روپ کرائیا۔ دیوے نام سدا انڈٹھ، نظر کسے نہ آئیا۔ کروٹ لے بدلایے پٹھ، ستمگھ اپنا گھ وکھائیا۔ جنہاں اُپر جائے ٹٹھ، جنم کرم دا دُکھ مٹائیا۔ امیوں رس جام دیوے گھٹ، مدھر اِکو رس وکھائیا۔ آون جاون جم کا پھاس جائے چھٹ، چھٹے سرب لوکائیا۔ اتم وات لئے بُچھے، پُشت در پُشت ہوئے سہائیا۔ جو اندر وڑ کے بیٹھا چُپ، سو اپنا راگ سٹائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھپ، ساچا نور دے درسائیا۔ بھگت بھگوان اندروں اُٹھ، اُٹھ اُٹھ اپنا میل ملائیا۔ پنچ وکارا دیوے کُٹھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ سچ سہائے

سُہنجی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائی۔ میل ملاوا ابناسی اچت، جگت ٹھگوری کوئے نہ پائی۔ ہوئے سہائی جو بیٹھا لگ، کھ نقاب پردہ لاہیا۔ سنت سہیلے
 گودی چک، سری بھگوان خوشی منائی۔ دھن بھاگ کہے سری بھگوان بھگت ملے میرے پت، پوت سپوت دئے وڈیائی۔ نیواں ہو کے مکھڑا دیکھے
 جھک، دھن مکھ جو سوہنگ گیا گایا۔ کلجگ انت جو ایس نشانوں گیا اک، رائے دھرم دئے سزائی۔ آگے کرے نہ کوئی بچھے، کنجھی نرک نہ کوئے
 سہائی۔ کسے کم نہیں آوٹا بیخ تت کایا مائی پوچیا بت، بن ہر نامے قیمت کوئے نہ پائی۔ مڑ مڑ مات گر بھ آوے اٹارخ، جوئی جون جون بھوئی۔ بن سنگر
 پورے کوئی نہ دیوے سکھ، دکھاں بھری سرب لوکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کلجگ انت ہو مہربان، جن بھگتاں ساچے سنتاں انتم گودی چک،
 سچ دوار سچھنڈ دربار چرن کول دیوے آپ سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرے کر نیہار، کل اپنی کار کمائی۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رویلا رام دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

مانکھ جاتی مانس کرنی، مانس ملے وڈیائی۔ مایات سنگر سرنی، برہم ملے وڈیائی۔ آتم سکھیا اکو پڑھنی، نش اکھر روپ جنائی۔ سرتی پوڑے ساچے
 چڑھنی، گھر مندر کھوج کھوجائی۔ نمسکار پر بھ سرنی کرنی، ایشٹ دیو نہ اور منائی۔ ست ستوادی ترنی ترنی، بھو ساگر پار کرائی۔ سچ دوارے مرنی مرنی،
 مر جیوت روپ وٹائی۔ لہنا چکے ورنی برنی، ذات پات نہ کوئے رکھائی۔ نیتز کھلے ہرنی پھرنی، جوتی جاتا دئے وڈیائی۔ ساچی گھاٹ ٹھھیار گھرنی، گھرن
 بھنہار بے پرواہیا۔ آد جگادی بنے جننی، جن جنیندی سچی مائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس مانکھ مانس دئے سمجھائی۔ مانس منگے مانکھ
 دات، مانس ملے وڈیائی۔ آتم انتر پر ماتم ساتھ، برہم میلا سچ سبھائی۔ ناد اگئی بن رسنا پاٹھ، بن ہونی پوج پجائی۔ سگل و سورے جائن لاتھ، سکھ ساگر
 روپ وٹائی۔ ناتا بندھائے ایک بدھات، بدھ اپنی آپ جنائی۔ تاکی کھولے بند تاک، پردہ دئی دویت چکائی۔ ڈونگھی بھوری دیکھے جھاک، گھر گمبھیر سچا

گوسائیا۔ من واسنا کرے خاک، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ انڈھڑا اتیت بنے سہنجنا ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ مانس مانگے مانگھ دھیان، مانس نین اٹھائیا۔ گر شبدی سچا اک گیان، گیان گرو سمجھائیا۔ پر م پڑکھ دا پد دھیان، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ دھرم سچ دا سچ نشان، کرم کانڈ مٹائیا۔ مندر گرہ اٹل مکان، اوچ اوچ جنائیا۔ بھوپت بھوپ شاہ سلطان، شہنشاہ آسن لائیا۔ حاکم حکم حکمران، تخت نواسی نظری آئیا۔ راجن راج راج راجان، راو رنک دے وڈیائیا۔ خالق خلق کھیل کرے بھگوان، بھگون اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانگھ لیکھا رہیا چکائیا۔ مانس مانگھ ایکا مت، سو صاحب آپ جنائیدا۔ مانس دا دے ساچا مت، توت آپ جنائیدا۔ آدرش دکھائے پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا بھيو چکائیدا۔ لہنا دینا رکھے ہتھ، جگ جگ اپنی کار کمائیدا۔ دیونہارا برہم مت، برہم و دیا اک پڑھائیدا۔ ساچے مندر ستر گھت، سچ سہنجنی ڈیرہ لائیدا۔ برہوں ویراگی مارے سٹ، انیلا تیر چلائیدا۔ سروور دکھائے تیر تھ تٹ، کنارہ اکو اک جنائیدا۔ لوک پرلوک کھول ہٹ، گھر گھیر ویکھ دکھائیدا۔ لیکھے لائے رتی رت، رت رتڑی آپ مہکائیدا۔ جگ چوکڑی سنت سہیلے ویکھے ست، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس اپنے دھندے لائیدا۔ مانس کہے مانگھ بھاؤ، مانس ملے وڈیائیا۔ سوتنتر روپ صاحب سکھ چاؤ، من آتر نام دھیائیا۔ گیت گوہند سچ دھن گاؤ، راگ ناد شنوائیا۔ امر اپد ایکا پاؤ، سد امر امر جنائیا۔ ڈھولا چھند ساچا گاؤ، بن رسنا جہوا راگ لائیا۔ پر م پڑکھ پر بھ اک مناؤ، آسانسا پور کرائیا۔ جنم کرم دا دکھ گاؤ، دردی دردیاں درد وندائیا۔ مانس اپنی ذات بناؤ، مانگھ اپنا بھيو چکائیا۔ مانس ہو کے پر بھ لاگو پاؤں، چرن دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ مانس کہے میں مانگھ مہمان، آوے جاوے پھیرا پائیا۔ مانس کہے میں پردھان، لکھ چوراسی وچوں ملی وڈیائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر مکان، کایا گڑھ بنک سہائیا۔ گھر گھر وچ کھیل مہمان، زرگن زرگن ویکھ دکھائیا۔ سرگن سرگن دیوے دان، سارنگدھر بھيو چکائیا۔ لیکھا جان نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس اپنی دے وڈیائیا۔ مانس کہے بالا روپ، مانگھ جو بن رنگ رنگائیا۔ منس کہے بڑھیا سوٹ، بلہین دھیان لگائیا۔ تئاں وچولا ایکا بھوپ، جیون جگت سمجھائیا۔ ہر کانواں تانا پیٹا سوٹ، سوتر دھاری دے سمجھائیا۔

ہوئے سہائی چاروں کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ لیکھا چکائے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ مٹایا۔ ترے گن اتینا جائے تھ، ترے بھون دھنی دے سرناہیا۔ دیال ٹھا کر سوامی امرت پیائے گھٹ، جام پیالہ اک اٹھایا۔ بردھ جوانی بال اوستھائے پچھ، جنہاں اپنی بوٹھ بھجھایا۔ گھر مندر وکھائے سچ، سچ سچ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر اٹھایا۔ بال جوانی بڑھیا وڈ، ہر وڈا وڈ ویکھ وکھائیا۔ آتم انتر اکورکھ، سد اکو رنگ وکھائیا۔ نچ گھر واسی پڑکھ ابناسی پرگٹ ہو پرتکھ، پارکھو اپنا بھيو چکائیا۔ جگ چوکڑی سب دالہنا دیوے حق، دینا کوئی نظر نہ آئیا۔ مندر محل اٹل بھاگ لگائے کھی کھ، کلوٹ پھیرا پائیا۔ آوندا جاندا دو جہان نہ جائے تھک، چھن بھنگر ویس وٹائیا۔ کلجک انت سری بھگونت بالاں بردھاں نوجواناں نال کر کے جائے پک، ویلے انت اپنا میل ملائیا۔ ایٹھے اتھے زرگن سرگن رکھے پت، پت پر میثور ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مانس مانکھ مانس کر پروان، نام پروانہ اکو ہتھ پھرائیا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی نانک چند دے گرہ پنڈ سرداری جوون * *

مانس اٹھ اٹھ اٹھ جاگ، جگ جیون داتا آپ جگائیا۔ مانس مانس کر ویراگ، مانکھ اپنی کار سمجھائیا۔ مانو دیونہارا داد، دین دیال بھيو چکائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو صاحب ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے سرب برہما، برہم پردہ آپ اٹھائیا۔ ست دھرم دی سُن آواز، بے نظیر آپ لگائیا۔ سچ دوارے رچیا کاج، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ بھگت بنائے سچ سماج، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید گھلائیا۔ مانس اٹھ اٹھ اٹھ دھاہ، دہ دشا ملے وڈیایا۔ پر بھ ملے بے پرواہ، بے پرواہی رہیا وکھایا۔ اک جنائے ساچاناں، ناؤں نرنکارا کرے پڑھایا۔ اک وکھائے سچ مکان، مقبرے ناتا دے تڑایا۔ موصور آیا روپ دھرا، تصور اپنا آپ کرایا۔ مانکھ لیکھے لئے لگا، مانس دیونہارا وڈیایا۔ مانس پردہ دے چکا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ مانس ویکھ اپنا آپ، ہر سنگر آپ جنایا۔ مانکھ میٹ روگ سنتاپ، دکھ نہ لاگے

رانیا۔ مانس جب ساچا جاپ، سو پُرکھ زرنجن رہیا پڑھانیا۔ ہنگ برہم وڈ پرتاپ، ہر پرتاپی دے سمجھانیا۔ پورب کرم مانس جنم اترے پاپ، پتت پُنیت
 آپ کرائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پلِیت نظر کوئے نہ آئیا۔ سرگن بوٹالائے داہ، پت ڈالی آپ مہکانیا۔ پرم پُرکھ پر بھ ساچی اچھیا گئی بھاکھ، بھاکھا
 اپنی دے سمجھانیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے راہ، بھگت سہیلے آپ اٹھانیا۔ دو جہاناں مارے جہات، جھاکئی اپنی دے جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدار ہیا کھلایا۔ مانس اٹھ ہو زرموہ، کوڑی مُجت آپ تڑانیندا۔ پر بھ سرنائی ساچی چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگانیندا۔ آتم پر ماتم ایکا ہو،
 زہر اپنا رنگ رنگانیندا۔ امرت رس دیوے چو، نچھر جھرنایچ جھرانیندا۔ گھر پرکاش کرے لو، اندھ اندھیر گوانیندا۔ نیتز نین کوئی نہ سکے رو، ہنچھو نیر
 نہ کوئے وہانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ آپ جنانیندا۔ مانگھ اٹھ کر وچار، ویلا وقت رہیا جنانیا۔ جنم کرم مات سُدھار،
 سُدھ ایکو گھر پانیا۔ درد دکھ دین نوار، دلدر لے گوانیا۔ سکھ ساگر کر پیار، ست سرُپ سمانیا۔ کوڑی کریا مار مار، نام کھنڈا ہتھ اٹھانیا۔ سچ سچ ونج وپار،
 ہٹ ہٹوانا اک کھلایا۔ در درویش بن بھکھار، بھکھک روپ وٹانیا۔ دیونہار ایکنکار، وست امولک جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سر اپنا ہتھ لکانیا۔ مانس اٹھ سُن کن، سری بھگوان آپ جنانیندا۔ لیکھا چھڈ مت من، مایا ممتا موہ مٹانیندا۔ سنگر ناؤں ساچا دھن، ست ستوادی اک
 وڈیانیندا۔ نظر نہ آئے نیتز اٹھ، گرکھ سجن آپ اٹھانیندا۔ بھانڈا بھرم بھو کوڑا بھن، ہو میں ہنگتا گڑھ تڑانیندا۔ کر پرکاش ساچے تن، سچ گیان
 جنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در در گھر گھر ویکھ دکھانیندا۔ منس اٹھ کھول اکھ، اکھر اکھر پڑھانیا۔ رہبر مارگ رہیا دس، رحیم
 ہوئے سہانیا۔ انتر گاؤ ایکا جس، بسنتر دے بھجھانیا۔ مٹے رین اندھیری مس، چند نور اک چکانیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کوئے رکھانیا۔ لکھ
 چوراسی نالوں کرے وکھ، ہر وکھری کار کمانیا۔ صاحب سلطان سرنائی ڈھٹھ، ڈھیندیاں لئے اٹھانیا۔ ست سنتو کھ دھیرج دیوے جت، مت اکو اک
 جنانیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ میگھ برسایا۔ چار کنت دہ دشا زرنجن نور نظر آئے پرتکھ، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا سنگ نبھانیا۔ مانس مانگھ مانس نیتز کھول، اک دھیان لگانیا۔ سری بھگوان نظر آئے اڈول، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ نام ترازو

تولے تول، کنڈا اپنے ہتھ اٹھایا۔ دست اموک رکھے کول، جن بھگتاں رہیا ورتایا۔ کایا گٹھری سب دی کھول، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ سچ انند
 وجائے ڈھول، مردنگ کرے شنوایا۔ انبولت بولے اپنا بول، سوہنگ ڈھولا راگ الاپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، خالق خلق دے
 سمجھایا۔ مانس مانکھ مانس مایا متا چھڈ، بچھے سرب لوکایا۔ جیوندیاں جگ ہو اڈ، اڈمبر دے گوانیا۔ سری بھگوان گھر سد، سدا نام سنایا۔ کوڑی کریا پار
 حد، حد دے مٹایا۔ کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان گئے لد، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ کوٹن کوٹ مکہ کعبہ کر کے گئے حج، حجرے حق نہ کوئے
 سمانیا۔ کوٹن کوٹ بیٹھے مندر مسجد شودوالے مٹھ، مستی نام نہ کوئے چڑھایا۔ کوٹن کوٹ بھجے پھر دے تیر تھ تٹ، جگت سرور نہاون نہایا۔ کوٹن کوٹ
 منکا منکا رسنا جہوار ہے رٹ، تسبیح مالا گل لٹکایا۔ کوٹن کوٹ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی بھوری بیٹھے پھس، پھاسی جم نہ کوئے کٹایا۔ کوٹن کوٹ سیس پوا
 کے بیٹھے بھس، تن مائی خاک رمانیا۔ کوٹن کوٹ گھر مندر چھڈ کے گئے ہٹ، در در گھر گھر الکھ جگایا۔ کوٹن کوٹ کھیلن کھیل بازی گر نٹ، بن
 سوانگی سانگ وٹایا۔ بن سنگر پورے ساچی دیوے نہ کوئے مت، گرمت نہ کوئے جنایا۔ ویلے آنت نہ رکھے پت، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ مانس مانکھ
 مانس پر بھ ساچے داساچا جس، وید پُران رہے سمجھایا۔ کر کریا پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، نہ بھکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انتر آتم دیوے ساتھ، رکھنا تھ اپنا سنگ نبھایا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی کرشن لال دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

مانس روپ تیرے پر بھ بال، بالی بدھ نہ کوئے وڈیایا۔ کر کریا مارگ سچ سکھال، سکھیا گر گر اک بھجھایا۔ نرگن ہو کے بن دلال، سرگن ساچا
 راہ جنایا۔ گودی چک اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ آ کے ویکھ مریداں حال، مُرشد داتے بے پرواہیا۔ کلج آنت ہوئے کنگال، تیرا ناؤں نظر نہ
 آئی۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشٹایا۔ کوڑی کریا گھالی گھال، گھال لیکھے کوئے نہ پانیا۔ پنج تت اگنی گئی کایا مائی کھال، امرت

میگھ نہ کوئے برسائیا۔ اتر چلے نہ کوئی نال، باہر متر سرب اکھوائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھکے بھال، سری بھگوان تیرا نشانہ نظر رکتے نہ آئیآ۔ توں صاحب سوامی گھٹ گھٹ اتر رہیا جان، اتر جامی تیری وڈ وڈیائیآ۔ شبد نرالا مار بان، انیلا تیر چلائیآ۔ مورکھ گلدھ پتر سگھڑ ہوئے سُجان، در تیرے سو جھی اِکو پائیآ۔ کوچھے کملیاں دے گیان، منتر اپنا نام سنائیآ۔ ساچے در کر پروان، اُبھل بُھل دے بخشائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیرا نام دھیائیآ۔ مانکھ کہے میں تیرا منکھ، مشکل حل کرائیا۔ صاحب سنگر میٹ ڈکھ، درد کوئے رہن نہ پائیآ۔ تیرے ملن دی رہے بُھکھ، آسا ترسنا اِک اُپجائیآ۔ سفل کرامات گُکھ، جن جننی ملے وڈیائیآ۔ زرگن ہو کے سرگن بچھ، بے پرواہ پھیرا پائیآ۔ سنگر تیرا دیکھاں گُکھ، گُکھ کھڑا صفت صلاحیا۔ ڈو نگھی غار کیوں بیٹھوں لُگ، پردہ اوہلا وچ رکھائیآ۔ گُکھ نقاب دے چک، نور ظہور کر رُشنائیا۔ اتم ویلا رہیا ڈھک، سچ تیری اوٹ تکائیآ۔ گر شبدی شیر بُک، بھبک اپنے نام لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا رُپ مانس منکھ، مہربان تیری انس اکھوائیا۔ منس کہے نہ معلوم، تیرا آنت کہن نہ پائیآ۔ ہوں بالک بچھ معسوم، مُصیبت سرتے اِکو چھائیآ۔ کرم کانڈ کیتا مظلوم، ظلم سکے نہ کوئے ہٹائیآ۔ تیرا سچ نہ جانا قانون، قاعدہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرے در ہو یا ممنون، مہربان ایکا منگ منگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام دینا ساچا ور، ڈکھ درد دے گوائیا۔ مانس کہے میں تیرا مانس، من تیری اوٹ تکائیآ۔ منکھ کہے کوئی رہے نہ آلس، پر بھ چرن دھیان لگائیآ۔ مانس کہے پر بھ بن ثالث، ساچی ثالثی مات کمائیآ۔ کوڑی نندرا رہے نہ آلس، اکھ پر تکھ دے گھلایا۔ رُپ بنا اپنا خالص، خاکی خاک لیکھے پائیآ۔ مایا متارہے نہ نالس، نام ندھانا دے سمجھائیآ۔ کوڑی اگ نہ لگے آتش، تتوت نہ کوئے جلائیآ۔ تڈھ بن کرے نہ کوئے سفارش، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیآ۔ حق حقیقت لکھ عبارت، اول تیری اوٹ تکائیآ۔ پچھلی بدل صاحب ہن عادت، بھگت بھگوان لے گل لائیآ۔ تیری پریم دی گایے عبادت، ڈھولا اِکو اک الایآ۔ سخی سرور کر سخاوت، مہر نظر اٹھائیآ۔ من بُدھی رہے نہ کوئے عداوت، عدل تیرا نظری آئیآ۔ آسا ترسنا نہ کرے بغاوت، بغلیگر ہوئے سچے ماہیا۔ گھر در دینے تیتوں دعوت، دسترخوان اِک وچھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا نام ور، ور اِکو اک دکھائیآ۔ مانس مانکھ مانس تیرا بدن، بندگی

تیرا نام کرائیا۔ تیری دھوڑی ٹکا چندن، ساچی مہک مہک مہکائی۔ نر نرائن تیرا انندن، نچ آتم کرے رسایا۔ سدا سوامی بن بخشندن، بخشنہار تیری چترایا۔ آون جاون ٹٹے پھندن، پھاندی کوئے رہن نہ پائیا۔ دُئی دویتی ڈھہ کندھن، پردہ اوہلا دے مٹایا۔ کلجگ انتم آئیوں گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، مانس مانگھ مانس تیرا دھیان لگایا۔ مانس کہے پر بھ تیرے آگے منت، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ اپنے ملن دی دے ہمت، ہمرا سنگ رکھایا۔ غریب نمائیاں پا قیمت، کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلجگ ویلا انت غنیمت، غفلت وچ نہ کدے لنگھایا۔ توں خاوند صاحب ہوں تیری تریمت، تریا تیری سیو کمایا۔ تیرا شان عظیم عظمت، تیری منزل بے پرواہیا۔ تیرا نور نورانی حسین حسنت، شاہ سوار تیری سرنا یا۔ توں سرب سوامی وڈ پرہینت، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ ہوں بالک تیرے ادھینت، ادنے روپ دکھایا۔ تیری سوہنی پاکھر زینت، آسو اکو اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک گھر، گھر مندر وچے ودھایا۔ مانس مانگھ مدھر رس، تیرے چرن دھیان لگایا۔ مانس تیرے ہووے وس، واسطہ دوئے جوڑ سرنا یا۔ کر کرپا دے اپنا رس، رستہ سچ دے سمجھایا۔ دروہی ساڈی ہوئی بس، لبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جگ چوکڑی دیکھیا نس، لکھ چوراسی پھیرا پائیا۔ زور کرت اٹھ، ناری نر ویس وٹایا۔ کسے کم نہ آیا ہتھ تپ، چلی نہ کوئے چترایا۔ بن تیری کرپا پورن ہوئے نہ کوئے جب، جپی تپی بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ بھگت بھگوان کر پکھ، پاتھر پاہن پرے ہٹایا۔ نرگن کھول اپنی اکھ، آخر اپنا میل ملا یا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، رکھک ہو بے پرواہیا۔ مانس مانگھ مانس انتم سڑے کایا گھ، دھواں دھار سما یا۔ آتم پر ماتم تیرے وس، سد تیرا رنگ دکھایا۔ کلجگ انتم مل ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ مانس منگھ منس پروان، پر م پُرکھ دے سمجھایا۔ جو جن ڈھولا سوہنگ گان، تن ملے مان وڈیایا۔ دو جہان ہوئے مہربان، ایٹھے اوتھے سدا سہایا۔ گرگھ گر گر کرے پچان، ہر جن ہر ہر لئے ملا یا۔ بھگت بھگوان اک مکان، مندر اکو سو بھا پائیا۔ رل مل ڈھولا ساچا گان، توں میرا میں تیرا اکو راگ الا یا۔ کلجگ انت سری بھگوان مہابلی

پھیرا پایا۔ نہہکنک نوجوان، ڈکانا نام شبد وجایا۔ دوار بنک سہائے آن، بنک دوا ری پھیرا پایا۔ جنہاں جیبا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تنہاں لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی آنت رہن نہ پایا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گرا رام دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

بھگت بھگوان کر منظور، مانس دیونہار وڈیایا۔ جنم کرم بخش قصور، مانکھ اپنے لیکھے لایا۔ بھنڈارا بھر شبد بھر پور، منس ہووے سدا سہایا۔ نیز
 بخشے درشن نور، نور نورانا نظری آیا۔ پنڈھ مکائے نیڑے دور، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، کوڑی کریا موہ مکایا۔ ہر جن بخشے چرن
 دھوڑ، چرنودک نام پیایا۔ سدا سہائی حاضر حضور، سوچھ سرپوئی روپ دکھایا۔ جن بھگتاں رہے سدا مشکور، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جگ جگ ساچی کار کمایا۔ بھگت بھگوان پوری منسا، مانس دیونہار وڈیایا۔ گرگھ بنائے روپ ہنسا، ہنس گھ صفت صلاحیا۔ سوہنگ دھار بنائے ہنسا، ہنس اکو
 اک دکھایا۔ کھج کوڑا رہے نہ وچ کنسا، راون روپ نہ کوئے جنایا۔ ہر جن اپائے وچوں سہنسا، صاحب سنگر ہوئے سہایا۔ پرکھ اکال بنائی انسا، انگیکار
 اپنے انگ لگایا۔ پوری کرے سب دی منسا، تن منتو دئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ مانس لائے اپنے لیکھے،
 لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ مانکھ روپ گھر گھر ویکھے، مانس بوچھ بھجھایا۔ بھگت بھگوان کڈھے بھلکھے، بھرمی بھرم گڑھ تڑایا۔ زرنتر برہم کرے پیتے، آتر
 اپنا میل ملایا۔ بھاگ لگے کایا کھیتے، پھل پھلواری آپ مہکایا۔ گرگھ تیرا کوئی نہ لئے ٹھیکے، قیمت تیری نہ کوئے چکایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت ، سری
 بھگوان پتا مایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منس اپنی جھولی پایا۔ منس منکھ مانس پر بھ دی جھولی، ہر جھولا نام دوہنیدا۔ زرن گن سرگن چکے
 ڈولی، بن کہار کندھ اٹھانیدا۔ توری جائے ہوئی ہوئی، اگلا پنڈھ مکانیدا۔ مستمکھ جیو پاؤن روئی، چاروں کُنٹ کوک سنانیدا۔ کوڑی کریا کھیلے ہوئی، مایا متا
 رنگ رنگانیدا۔ گرگھ بولن اکو بولی، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ راگ سچا بھانیدا۔ جوت زرنجن بنے وچولی، وچولا ہور نہ کوئے دکھانیدا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ ملائیندا۔ مانس مانگھ مانس، مانس منگھ منگھتا دے وڈیاںیا۔ سوہے سہنجنی ساچی رت، رت اپنے نال
 ملائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں رہے پچھ، جگ جگ دتی کیوں جڈائیا۔ کون کوٹے رہیں لگ، دشا ہتھ کسے نہ آئیا۔ برہوں اندر گئے سک، ڈالی
 نظر کوئے نہ آئیا۔ اتم پینڈا رہیا نگ، مکی واٹ پرائیا۔ پر بھ آکے گودی چگ، اک تیری اوٹ نکائیا۔ تیرے ملن دی لگی بھگھ، بھگھیاں دھیر نہ کوئے
 دھرائیا۔ ناتا جوڑ پیو پت، پتا پوت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول جوڑ جڑائیا۔ مانس جوڑ چرن کول، مانگھ ملے
 سرنائیا۔ مانس وڈیائی اُپر دھول، ہر کرتا ہوئے سہائیا۔ امرت جام پیائے پائل، پہلا رُپ درسائیا۔ نور وکھائے اپنا اول، الاهی رُپ دھرائیا۔ دوجے
 پورا کرے قول، کیتا قول نبھائیا۔ تیجے کھیل ساول سول، نیتز نین گھلائی۔ چوتھے پریم پریتی اندر ہووے بول، سدھ بڈھ کوئے رہن نہ پائیا۔ پنجویں
 سیوک بن کے کرے چور، اور اپنی کار کمائیا۔ چھیویں چھپر چھن چھہائے گھر گور، ہر گمبھیر پھیرا پائیا۔ ستویں ست ستوادی کوڑی کرپا دیوے سور،
 کرے صفائی تھاؤں تھانیا۔ اٹھویں اٹھاں تئاں ناتا توڑے مڑھی قبر، مقبرہ رُپ نہ کوئے جنائیا۔ نوویں نو در دیوے صبر، صبر پیالہ اک پیائیا۔ دسویں
 دسم دوا ری شبد گرو نظری آئے بر، شیر اپنا رُپ وٹائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کرے امبر، زمیں اسمان سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوان رچے سویمبر، گھر
 ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس میلا سبج سبھائیا۔ مانس میلا ملنی جگدیش، جگدیش دیا کمائیندا۔ لکھ چوراسی کوڑی
 کرپا لیکھا چکے پیسن پیس، سچ حدیث اک سنائیندا۔ چھتر جھلا ساچا سیس، صاحب سلطان حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیوے دان بیس بیس، دو آصفرا زیرو بھگت بھگوان بنائے ہیرو، ہیرا چیرا سیس جگدیش آپ سہائیندا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بیلو رام دے گرہ پنڈ سرداری جموں * *

بھگوان کہے میری پونجی راس، جن بھگت اکھوائیا۔ بھگت کہے میرا پتاما، سِری بھگوان بے پرواہیا۔ بھگوان کہے میرا سنت سانس، ساہ ساہ سمایا۔ سنت کہے میرا بھگوان نور جوت پرکاش، نور نور درسایا۔ بھگوان کہے میری گرگھ آس، جگ جگ آس جنایا۔ گرگھ کہے سِری بھگوان ساکھیات، سدا سدا ہوئے سہایا۔ بھگوان کہے میرا گرگھ داس، نت نت سیو کمایا۔ گرگھ کہے بھگوان سدا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ سِری بھگوان کہے متمکھ رہے اداس، دھیرج ست نہ کوئے دھرایا۔ متمکھ کہے میں ہويا نراس، میری سار کسے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ بھگوان کہے میری بھگت پونجی، وست امولک اک جنائیدا۔ سنت سجن میری ساچی کنجی، سچ بھنڈارا اک رکھائیدا۔ گرگھ سجن لیکھا چکاون بھاؤ دوجی، دوئی دھار نہ کوئے دکھائیدا۔ گرگھ سکھیا اکو سو جھی، سنگر چرن دھیان لگائیدا۔ مان ٹٹے کوڑی بدھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیدا۔ بھگوان کہے میرا بھگت اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ بھگت کہے پر بھ ٹھانڈا سیت، سیتل دھار وہایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت گیت، جگ جگ ڈھولا گایا۔ بھگت کہے پر بھ ساچی پریت، آد جگاد نبھایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت میری ریت، جگ چوکڑی کھیل کرایا۔ بھگت کہے بھگوان میرا مندر مسیت، اشٹ اکو نظری آیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سدا جگ جیت، جیون مُت اکھوائیا۔ بھگت کہے بھگوان سدا اتیت، سچکھنڈ وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اپنے ہتھ رکھایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سہنجنا، سو بھ ساچی پائیدا۔ بھگت کہے بھگوان میرا اجنا، نیتز نین گیان کھلائیدا۔ بھگوان کہے میرا بھگت میرا سجننا، ساچا سین نظری آئیدا۔ بھگت کہے بھگوان میرا جنا، دوجا تال نہ کوئے سہائیدا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں پردہ کجنا، سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ بھگت کہے میں تیرے چرن سجننا، دوجا مندر نہ کوئے دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کارے لائیدا۔ بھگوان کہے میرا بھگت گہر گجھیر، گور سار کسے نہ آیا۔ بھگت کہے بھگوان میری تصویر، سدا سدا اکو نظری آیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت چوٹی چڑھے اخیر، دوجا پنڈ نہ کوئے مکایا۔ بھگت کہے بھگوان بے نظیر، نظر کسے نہ آیا۔ بھگوان کہے بھگت اک تو فین، دوجا رفین نہ

کوئے بنایا۔ بھگت کہے بھگوان لاشریک، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔ بھگوان کہے بھگت میرے نزدیک، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بھگت کہے بھگوان میری پریت، پریتوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت انڈٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگت کہے سری بھگوان کدے نہ دیوے پٹھ، جگ جگ اپنا لکھ دکھائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت لکھ چوراسی لئے جت، ہار رُپ نہ کوئے بنائیندا۔ بھگت کہے بھگوان دیوے ساچی سکھ، سکھیا اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ درڑائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت میت، متر اک اکھوایا۔ بھگت کہے میرا بھگوان اک اتیت، نیتوان سدا اکھوایا۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، راؤ رنک ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان دوویں دیونہار وڈیایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، وڈی وڈ وڈیایا۔ بھگت کہے میرا بھگوان وڈا، جس آد بنت بنایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، جو میرا نام دھیایا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، جس اپنی بوجھ بُجھایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، جو سرگن رُپ دھرایا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، جو زرگن ہو کے اندر ڈیرہ لایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، پنج تت کایا کرے گُرمایا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، آتم پر ماتم جس جوت جگایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، جو انحد نادی راگ سنایا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، وسادی وسادی رُپ وٹایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، میری کل جگت چلایا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، جس انمل دات جھولی پائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، جو لکھ چوراسی چو جنت جنایا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، جس وتی سچ سرناپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں ویس سورا سربگا، نر نریش اپنی کھیل کرائیا۔ بھگت کہے بھگوان نیکا، نیچو نیچ اکھوئیندا، بھگوان کہے میرا بھگت نیکا، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ بھگت کہے بھگوان نیکا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ بھگوان کہے بھگت نیکا، بن سیوک ساچی سیو کمائیندا۔ بھگت کہے بھگوان نیکا، نج گھر اپنی تاڑی لائیندا۔ بھگوان کہے بھگت نیکا، نت اڈیکاں راہ تکائیندا۔ زرگن ہوئے آپے پیتا، متر پیارا سانجھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ لگائیندا۔ بھگوان کہے بھگت سیوا لگ، سیوا سچ جنایا۔ بھگت کہے بھگوان پرگٹ ہو جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھگوان کہے بھگت نگار وچ، دو جہان کر شنوایا۔ بھگت کہے بھگوان ساچے مندر سچ، کایا بنک اک سہائیا۔

بھگوان کہے بھگت کوڑ دوار تچ، گھر ملے مان وڈیاںیا۔ بھگت کہے بھگوان آؤنا بھج، لوک مات پندھ مُکائیا۔ انتم دوہاں اِکو نظری آئے حد، حدود اربہہ نہ کوئے وٹائیا۔ جس گرہ دھریں پگ، چرن کول ٹکائیا۔ سو مندر دینا دس، دہ دشا وچے ودھائیا۔ ہوئے ملاوا ہس ہس، نیتز نین نہ نیر وہائیا۔ کھلے اِکو تیری اکھ، دوئے لوچن بند کرائیا۔ ڈھولا گاواں تیرا جس، وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ تیرا نور ویکھ پرکاش، آکاش دین دُہائیا۔ رُو سس داسی داس، منڈل منڈپ سیس جُھکائیا۔ اِکو اُتچے تیری شاخ، بھگت بھگوان نظری آئیا۔ ساچی کہنی آپے آکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت نتیجہ، لکھ چوراسی فیل کرائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان جیجا، گھر میرے آوے چائیں چانیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت کسے دا بنے نہ پھیر بھتیجا، پتا اِکو اک اکھوائیا۔ بھگت کہے بھگوان میری کرے ریجھا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بھگوان کہے جن بھگت میں تیرے مندر اندر لنگھا دلہیزا، دُو بے در نہ چرن چُھہائیا۔ بھگت کہے میں تیرے اُتے پتیجا، دُو سر سیس نہ کدے جُھکائیا۔ بھگوان کہے بھگت میں تیرے آگے ہو یا نا چیزا، اپنا رکھاں نہ مان وڈیاںیا۔ ایکا چھتر جُھلاواں سیسا، جگدیش ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ بھگت کہے بھگوان سنگی، سدا سدا سہائیا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں پوری کراں منگ منگی، جو اتر اتر دھیان لگائیا۔ بھگت کہے بھگوان پرمانندی، اندر اندر وچوں درسائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت نرمل چندی، چند چودھویں نین شرمائیا۔ بھگت کہے بھگوان سدا بخشندی، بخشنہار اِک گوسانیا۔ بھگوان کہے بھگت میری لوک مات ڈنڈی، لکھ چوراسی راہ دکھائیا۔ بھگت کہے بھگوان میرا آیا اُتے کنڈھی، کنڈیاں واڑ رہیا ہٹائیا۔ بھگوان کہے میری بھگت واسنا ہوئے کدے نہ رنڈی، نر نرائن کنت ہنڈائیا۔ بھگت کہے بھگوان میری کٹن آیا چندی، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ بھگوان کہے بھگت تیری کُلی کُلی چنگی، چنگی طرح جنائیا۔ صاحب سنگر گرگھ پیار ویکھی اِکو جھنگی، اندر وڈیا بے پرواہیا۔ گرگھ گاؤں پریم پریتی بندگی نظری آئے نہ خانہ بندی، بندش ہو نہ کوئے بنائیا۔ سرشٹ سبائی نیتز اندھی، اکھ سکے نہ کوئے کھلایا۔ ساڈھے تن ہتھ واسنا مندی، مند واسنا بھری سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت کھیڑا اِک وسائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان، بھاوی میٹ مٹائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت جوان، دو جہاناں بھے رکھائیندا۔

بھگت کہے میرا بھگوان، سانویں گنڈھ پوائنیدا۔ بھگوان کہے میرا بھگت نشان، جگت نشانہ مات جھلائنیدا۔ بھگت کہے میرا بھگوان، جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگوان بھگتاں آپ سمجھائینیدا۔ جن بھگت آپ سمجھاواں گا۔ کل کوڑی نیند گھلاواں گا۔ زرگن عید چند چکاواں
 گا۔ ہو بخشند، مہر نظر اٹھاواں گا۔ خانہ توڑ بندی بند، راہ سچ اک جناواں گا۔ لہنا چکے بتی دند، آتم پر ماتم جاپ جپاواں گا۔ ڈھولا سہاگی اکو چھند، شمع
 دپیک نال جگاواں گا۔ آتم اُتجے پرمانند، انند انند وچوں دکھاواں گا۔ تن چولی چاڑھ رنگ، رنگ مھیٹھ درسواواں گا۔ امرت دھار وہا گنگ، سرتی
 سرتی وچ نہاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت بھیو چکاواں گا۔ جن بھگت بھیو چکاواں گا۔ گھٹ گھٹ وچ نظری آواں گا۔
 کایا مٹ پھول بھلاواں گا۔ رتی رت ویکھ دکھاواں گا۔ من مت دُور کراواں گا۔ گرمت اک سمجھاواں گا۔ دھیرج جت ست رکھاواں گا۔ چرن کول
 نت بندھاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا ویکھ دکھاواں گا۔ کر کرپا ویکھن آئیگا۔ پر بھ زرگن جوت جگاویگا۔ ویس اینکا رُپ
 وٹائیگا۔ کلج جپو نظر نہ آئیگا۔ پڑدہ اوہلا اک رکھائیگا۔ شبد وچولا وچ بنائے گا۔ ساچا ڈھولا نام سٹائیگا۔ آتم مولا مولا رُپ وٹائیگا۔ اُلٹا کول نابھ جٹائیگا۔
 امرت جھرنا اک جھرائیگا۔ کرن کرن میگھ برسائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں گھر پھیرا پائیگا۔ جن بھگت دوارے آویگا۔
 سری بھگوان کھیل رچاویگا۔ سنت سہیلے آپ اٹھاویگا۔ گر چیلے رنگ رنگاویگا۔ سجن سہیلے انگ لگاویگا۔ جو پر بھ دے نام توں ویہلے، رائے دھرم ہتھ
 پھڑاویگا۔ لکھ پوراسی گھلے حیلے، پھاسی گل اک لٹکاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اک تراویگا۔ بھگت بھگوان ہر تراویگا۔ پھڑ
 بیڑا پار کرائیگا۔ شوہ دریا نہ کوئے رڑھائیگا۔ بیتنی رُپ نہ کوئے دکھائیگا۔ ڈوگھی بھور نہ کوئے دکھائیگا۔ کایا قبر نہ کوئے دباویگا۔ جابر جبر نظر کوئے نہ
 آئیگا۔ صبر پیالہ اک پیائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ویکھ دکھائیگا۔ بھگت بھگوان ویکھ دکھاویگا۔ پھڑ باہوں گلے لگاویگا۔
 پاہن پاتھر پار کراویگا۔ ساچا ساتھی آپ اکھواویگا۔ نام راتھن اک چڑھاویگا۔ پوجا پاٹھن اک سمجھاویگا۔ وشن برہما شو ہمیش، مہاشتر اکو نظری آویگا۔
 وسنہارا ساچے دیس، آدیس اکو اک اُپجاویگا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت آپ اٹھاویگا۔

جن بھگت سہیلا اٹھیگا۔ سری بھگوان سنگر ٹٹھیگا۔ پچھلا لہنا لگیگا۔ پُرکھ اکال گودی چلیگا۔ سنگھ شیر ہو کے بلیگا۔ سچ نشانیوں کدے نہ اُگیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ویلے نیڑے ہو کے ڈھکیگا۔ اپنا ویلا آپ سہاویگا۔ گہر گسبھیر ویس وٹاویگا۔ بن سرپر کار کماویگا۔ جن بھگت تقدیر اٹھاویگا۔ تقصیر اپنے ہتھ رکھاویگا۔ شرع زنجیر کٹاویگا۔ دین مذہب مٹاویگا۔ ارب کھرب سمجھاویگا۔ تقسیم ضرب نہ کوئے کراویگا۔ نقطہ نوُن نہ کوئے رکھاویگا۔ میم مکھ نہ کوئے بھواویگا۔ عین اکھ نہ کوئے گھلاویگا۔ حمزہ رمز نہ کوئے لگاویگا۔ الف یے نہ کوئے پڑھاویگا۔ بستہ بے نہ کوئے بٹھاویگا۔ پے پُستک نہ کوئے پڑھاویگا۔ تے تختہ سرب اٹھاویگا۔ سے ثابت رُپ نظری آویگا۔ ہے حجرہ حق جناویگا۔ جیم جگتی آپ بناویگا۔ چے چرچہ گھر گھر آپ سناویگا۔ نے خرچہ نام بندھاویگا۔ پرچہ سب دے آگے اِکو پاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حل سوال نہ کوئے کراویگا۔ سارے کہن تیرا اڈمبر، تڈھ بن رچن نہ کوئے رچاویگا۔ بھگت بھگوان رچا سویمبر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی دیکھن سرب آویگا۔ بھگوان سویمبر رچاویگا۔ گر اوتار دیکھن آویگا۔ پیر پیغمبر شکر منایگا۔ پتا پتر آپ ویاہیگا۔ سر سیہرا سیس بندھایگا۔ چیرا اِکو نظری آویگا۔ گھیرا گر اوتار رکھایگا۔ ڈیرہ سگھنڈ جناویگا۔ ویہڑا کھلا آپ بنائے گا۔ جھیرا توں میں چکایگا۔ کر مہراں وقت سہایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دیوے اِک گیان، گیان بھگت بھگوان نشان، بھگوان بھگت جگت ودھان، ودیت اپنے نام کرے پڑھایا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی نندو دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

نندو کئی سوہنا سواد، برہمنڈ وجے ودھایا۔ پیرا فقیرا کرن یاد، پر بھ ڈکھڑے دے مٹایا۔ غریب نواز دسیں آد، جگاد تیری سرنایا۔ نہہکرمی کرم کاند دتا ساز، ساجن ساچی جگت بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم مرن ڈکھ لاہیا۔ نندو کئی اِک انند، انند انند درساہندا۔ جس گرہ دیکھ چڑھے چند، سو مندر سو بھاپانندا۔ ایہتے اوتھے خانہ گیا بندی بند، بندنا کیتی لیکھے لائندا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈنڈ، ڈنکا اِکو نام وجائندا۔ چرن

پریتی جائے ہنڈھ، لگی توڑ نبھائیندا۔ لہنا چکے جیرج انڈ، اُتبیج سیتیچ پندھ مکائیندا۔ دُکھیاں اندر پریمی چند، سکھیاں ہر نظر نہ آئیندا۔ دین دِیال سدا بخشند، بخشش آتم نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا مکائیندا۔ نندو کُلی سچ جھروکھا، ہر تاکی کھول دکھائیا۔ پر بھ نوں ملیا سچا موقع، گھر غریب نمائیاں پھیرا پائیا۔ اگے جنم مرن نہ دیوے دھوکھا، دھواں دُکھدا دئے بُجھائیا۔ آتم پر ماتم مارگ سوکھا، سوہناراہ دکھائیا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹا، قلعے بنک وڈیائیا۔ چرن سرنائی ساچی اوٹا، گت مت اک جنائیا۔ لیکھے لگے پُت نال پوتا، پوترے اپنی گود بہائیا۔ کرم کانڈ دا پورا ہویا جوتا، وڈ کر سانا اپنا ہل چلائی۔ سوہنا بھلیا مات پودا، پھل لائے بے پرواہیا۔ بھگتاں وچ ملیا ہندا، پر بھ اکو رنگ دکھائیا۔ ایتھے اوتھے ہوئے نہ جداء، زرگن سرگن گنڈھ پوائیا۔ خوشی منائے دھرت بسدھا، دھرتی رہی جس گائیا۔ جس گھر ٹکر ہووے رُکھا، تس گھر پُرکھ ابناسی اپنا پھیرا پائیا۔ آد جُگاد پریم پریت دا سدا بُکھکا، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنائیا۔ جنم کرم دا مناوے رُٹھا، رُٹھیاں اپنے لگے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نندو کُلی کرے ہاسا، بٹی دند رہی دکھائیا۔ ویکھو سنیو پر بھ تماشا، تماشین پھیرا پائیا۔ جس دا دس سکے نہ کوئے خلاصہ، سو اپنی خصلت رہیا جنائیا۔ جس دا کردے جوگ ابھیا سدا، نند چند نظر کسے نہ آئی۔ پڑھ پڑھ تھکے پوجا پاٹھا، دوس رین رسنا جہوا ہوئی ہلائی۔ سو صاحب پُرکھ سمرا تھا، در ساچے ڈیرہ لائی۔ بھے وچ آیا ڈرداناٹھا، جن بھگتاں سیو کمائیا۔ فرید کہے میں کھایا کاٹھا، دُکھ بُکھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ دکھائیا۔ نندو کہے میں نہیں مندا، کی تیری وڈیائیا۔ جناں چر دُکھ نکلے نہ میرے چن دا، سکھ گھر نہ ملے سچ سبھائیا۔ کھانا پینا لیکھا ان دا، جگت وبارا کار کمائیا۔ لکھ چوراسی جم نہ ڈن دا، ڈنکا ہور نہ کوئے سنائی۔ لیکھا چکے تن من دا، من منسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ کُلی کہے سُن نندو، سچ سچ جنائیا۔ گھر آیا دینا بندھو، بندھن سارے دئے مکائیا۔ ڈھولا گا ساچا چھندو، شہنشاہ رہیا سمجھائیا۔ پُت پوتریاں ٹٹی گنڈھو، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ پریم پریتی توڑ ہنڈھو، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ دین دِیال سدا بخشندو، بخشش اپنی رہیا کمائیا۔ جو اس دے وچ آیا پنجو، پنجے والے نال میل ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سری بھگوان بے پرواہیا۔

دھرنی کہے موہے چڑھیا چاؤ، دھرت دھول وٹی ودھائیا۔ گھر آیا بے پرواہو، مہربان پھیرا پائیا۔ نت نوت درشن پاؤ، درس دیدار اک جنائیا۔ جنم کرم دی حرص مٹاؤ، ہوس کوئے رہن نہ پائیا۔ ساچی فرش بل بل جاؤ، جس اُپر چرن جُھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ خوشی ہو کے کہے کھاٹ، کھٹکا کوئے رہن نہ پائیا۔ میرا پریم وچھونا گیا پاٹ، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھ پتن ملّیا ایکا گھاٹ، گھر ہر جن ڈیرہ لائیا۔ جتھے کوئی نہ رہے واٹ، پاندھی پندھ نہ کوئے رکھائیا۔ ناتاٹٹ جائے سجن ساک، سجن اِکو اک نظری آئیا۔ ملے وڈیائی سچی خاک، جو خاک چرن دھوڑی نال ملّائیا۔ غریب نمائیاں پر بھ نوں رحم کرن دی دسی جانچ، پاتھر رُپ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل کرائیا۔ کھاٹ اُتے ہسے چادر، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ دھن بھاگ موہے ملیا آدر، پر بھ بیٹھا سیج سہائیا۔ غریب نمائیاں ونج کرائے بن سوڈاگر وست اموک آپ ورتائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، اُجرت قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ پار کنارہ ڈوگھے ساگر، در ساچا اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ چادر نال ہسے لیف نہالی، اپنی خوشی منائیا۔ ملیا میل جوت اکالی، اکل کل دھاری پھیرا پائیا۔ لیکھے لگی گھال گھالی، گھالنا پوری دے کرائیا۔ چل کے آیا دھر دامالی، مالک سچا بے پرواہیا۔ آپ رکھے ہتھال خالی، جن بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔ نرگن ہو کے کرے دلالی، سرگن ساچا ونج وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کھاٹ اندر نچے وان، تال تال نال و جائیندا۔ ویکھو چل آیا بھگوان، جن بھگت دوارے پھیرا پائیندا۔ جہنوں لبھدا رہیا کاہن، سو کاہن ولس وٹائیندا۔ ساچا مندر اک مکان، نندو کلی ڈیرہ لائیندا۔ نہ بردھ نہ جوان، نہ نڈھانہ انجان، رُپ رنگ رکھ نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ وان نال ہسے دوون، دوڑی دوڑی خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناسی دتی ٹھنڈی پون، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ میری پریم نال نیویں دھون، نیویں سجدہ سیس جُھکائیا۔ بناں گوسائیں وات پُچھے کون، ساچی سار کوئے نہ پائیا۔ ساڈے اُتے آیا سون، سوہنی اپنی رُت سہائیا۔ جن بھگتاں ڈھولا آیا گاؤن، گوہند اپنا ولس وٹائیا۔

کرے کھیل اک انہوں، انڈھڑی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا
سد مہربان، میری تیری میری طرح طرح سمجھانیا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

کھیڑا اُجڑیا کرے آباد، گر گرگھ دے وڈیانیا۔ گھر سجن دیوے داد، وست اگم ورتانیا۔ گرہ مندر سنائے ناد، ڈھنی نام جنانیا۔ جگ پار کرائے
حاد، نو در بھیو چکانیا۔ کرپا کر غریب نواز، دیونہار سچی وڈیانیا۔ نام چڑھائے سچ جہاز، زرگن سرگن ہو سہانیا۔ آتم پر ماتم رچ رچ کاج، انتر انتر کرے
گڑمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر داتا سچ سکھانیا۔ گرگھ گر گر گر کارنگ، ڈھر ڈھر دھار جنانیدا۔ نیتز شرمائن سورج چند، رو
سس نہ نین اٹھانیدا۔ کرپا کر سورا سربنگ، سورپیر بھیو کھلانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در سچا اک دکھانیدا۔ در ساچے ہر صاحب
سلطان، ست ستوادی آسن لانیا۔ ستجگ اٹھ ویکھ مار دھیان، پر بھ کرتا کھیل رچانیا۔ تریتا ہونے ویکھ حیران، بھیو کونے نہ پانیا۔ دواپر کرے نہ کونے
پچان، نیتز اکھ نہ کونے کھلانیا۔ کلجگ کوڑا ہو پردھان، اپنا ڈنک رہیا وجانیا۔ سرشٹ سبائی شرع شیطان، گھر گھر کرے لڑانیا۔ ہر کا مندر سنج مسان،
ست سنگ نہ کونے رکھانیا۔ کوڑی کریا وڈ بلوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستجگ کہے ویکھ تریتا، تریا دھار نظر
کونے نہ آنیا۔ پاربرہم پر بھ ساچا پیتا، زرگن اپنا ویس وٹانیا۔ گر اوتاراں پچھلا کرائے چیتا، اُبھل بھل کدے نہ جانیا۔ سُنجاں ہو یا سب دا کھیتا را کھا
کونے نظر نہ آنیا۔ دین مذہب دامکيا ٹھیکا، ٹھیکے دار نہ کونے اکھوانیا۔ کوڑی کریا رہے نہ پیشہ، پیشینگوئی رہیا سمجھانیا۔ لہنا دینا چکے ملا شیخان، شیخی سب
دی دے تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو رہیا جنانیا۔ تریتا کہے ستجگ میں کی اٹھاں، بل نظر کونے نہ آنیا۔ کوڑی کریا ٹنگیا
پٹھا، بلہین دیاں ڈھانیا۔ میرا رام میتھوں رٹھا، رحمت سکے نہ کونے کمانیا۔ خالی دے کوڑا بتا، سچ ملے نہ کونے وڈیانیا۔ ویکھ ویکھ آوے عَصہ، کی کرتا

کھیل کر آئی۔ انگ نہ پھر کے کوئی جُسا، جذبہ دتا بند کر آئی۔ پریم پریتی دا ہو کے بھگھا، اک دھیان لگائی۔ انتم ویلا اوہو ڈھکا، جس دا گر اوتار دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سبجگ کہے تریتے دھر بل، بلدھاری آپ جنائیندا۔ بھگت دوارا ویکھ چل، جس گرہ ہر جو ڈیرہ لائیندا۔ ساڈے نال کردار ہیہا چھل، اچھل چھل دھاری ویس وٹائیندا۔ گرگھاں اندر گیا رل، رل مل اپنا جھٹ لنگھائیندا۔ آتم پر ماتم سچ سنگھاسن بیٹھال، ذات ملوک نہ کوئے جنائیندا۔ دپیک جوت گیا بل، نرگن نور جوت رُشنائیندا۔ امرت آتم ٹھانڈا جل، سر اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرتا کھیل رچائیندا۔ تریتا کہے میں بھلا، بھلیاں سار کوئے نہ آئی۔ قیمت پئے نہ کوئے ملا، ہٹوہٹ دیاں ڈھائی۔ بن رام ساچے جگت رُلا، رُلیاں سکے نہ کوئے اٹھائی۔ پُرانا ہر جو بوٹا ہلا، پھل نظر کوئے نہ آئی۔ کوڑی کریا وگے ہلا، پت ڈالی رہیا جھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سبجگ کہے تریتے کریا، پچھلی یاد کر آئی۔ غریب نمائیاں سُننہار فریاد، فرماں بردار پھیرا پائی۔ نردھن سردھن کرے لاڈ، لاڈلا اکو سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا چکائی۔ تریتا کہے ویکھ دواپر، دوہری دھار جنائیندا۔ گر اوتاراں نال کی رہی داپر، سری بھگوان حکم منائیندا۔ سبجگ تریتا گود سوایا تھا پڑ، انتم باہوں پھڑ اٹھائیندا۔ دین مذہب کی ویلیا پا پڑ، پتہ سب نوں پچھ پچھائیندا۔ چار جگ رہے نہ آکر، دوجا بل نہ کوئے وڈیائیندا۔ زین گھوڑے پاوے پاکھر، اسو شاہ سوارا آسن لائیندا۔ سچ سندیہ آئے آکھن، آخر اپنا حکم منائیندا۔ سب دالہنا چکے باقن، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ بھيو گھلائے ظاہر باطن، انہو اپنی کار کمائیندا۔ لیکھا جانے دھرت ماتن، زمیں اسمان کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ تریتا کہے دواپر پردہ پھول، اپنا کھ دکھائی۔ کی وست رہی تیرے کول، کی سودا ہٹ وکائی۔ دواپر کہے میرا کایا دسے کھول، وست امولک نظر کوئے نہ آئی۔ اندروں پولا ہو یا ڈھول، باہروں ڈنکا کوڑ لگائی۔ میں ماریا گیا انہول، سرتی سرت نہ کوئے گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار رہیا کمائی۔ دواپر کہے کلج رنگ، پر بھ تیرا ویکھ وکھائی۔ چاروں کُنٹ ہوئے ننگ، پردہ سچ نہ کوئے پائی۔ دہ دشا بھیکھ پکھنڈ، مایا ممتا ہوئی ہلائی۔ سرشٹ سبائی نار ڈھاگن رنڈ، رنڈیا آیا جگت لوکائی۔

سچ سچ کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ رہیا چکائیا۔ سادھاں سنتاں ہويا اندھ، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ رسنا جہوا کھاندے گند، مند واسنانہ کوئے مکائیا۔ پوست انیم پیندے بھنگ، بھنگ مانس جنم کرائیا۔ گیت گوبند نہ گائے کوئی چھند، سنساروگ نہ کوئے مٹائیا۔ کام کامنی ویکھ پائے ٹھنڈ، سنگر چرن دھیان نہ کوئے لگائیا۔ پوجا ہون کر پرچنڈ، پتھر پاہن سیو کمائیا۔ ملے میل نہ سورے سر بنگ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ نین نین کھلایا۔ کلجگ کہے میں کی دستاں، دواپر میری چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، گریازار اک سنائیا۔ نالے اٹھاں نالے ڈھٹھاں، بلہین دیاں ڈہائیا۔ میریاں شرماون دوویں اکھاں، گر نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ میں کوڑی کریا سڑیا بن کھٹاں، مایا متاگئی جلائییا۔ واد وواد واسنا بھکھاں، وست سچ نہ کوئے دکھائیا۔ دھرم دوارپوں اٹھ اٹھ نٹھاں، جس دوارے گرکھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ منمگھاں دے اندر وڈ کے وساں، کوڑو کوڑ کراں پڑھائیا۔ اچی کوک کوک بکاں، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کر، حکمے حکم بھوائیا۔ دواپر کہے کلولاہ پردہ، ویلا انتم آئیا۔ ساچا چند ویکھ چڑھدا، سورج نور کرے رُشنائیا۔ جس دے آگے کوئی نہ اڈا، گر اوتار سیس جھکائیا۔ سو ڈھولا اکو پڑھدا، اکو راگ الائیا۔ نہ جیوندانہ مردا، مر جیوت بے پرواہیا۔ کرے کھیل نہ ہر دا، ہری ہر اپنا ویس وٹائیا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ دا، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ توں کیوں صاحب کولوں ڈردا، نیوں نیوں لاگ پائینا۔ در آیاں سب نوں پھڑدا، جو ڈھیہہ پئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل رچائیا۔ کلجگ کہے سُن دواپر میت، سچ سچ جنائیا۔ میری بدل گئی جگ نیت، نیتوان نظر نہ آئیا۔ میری ٹٹی سچ پریت، پر م پُرکھ نہ اشٹ منائیا۔ میں ڈھولا گایا جھوٹا گیت، کوڑی کریا کری پڑھائیا۔ میں جھگڑا پایا مندر مسیت، شو دوالے مٹھ دین ڈہائیا۔ گردوارے رہیا نہ کوئے اتیت، ترے گن بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ میں اپنا کم کیتا ٹھیک، جو پر بھو گیا سمجھائیا۔ میں انتم اکو وار بھگتنی تاریخ، اپنی پچھلی مسل کڈھائیا۔ پُرکھ ابناسی اپنی دینی سچ پریت، وار اکو منگ منگائیا۔ اگلا ویلا دے نزدیک، نت اُس دا دھیان لگائیا۔ نمانا ہو کے منگوں بھیکھ، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دواپر کہے کلجگ منگ، منگن ویلا انتم آئیا۔ پُرکھ اکال سورا سر بنگ، زرگن اپنا ویس دھرائیا۔ نال لیایا جو چھڈ کے گیا پُری انند، انند اپنے نال ملائییا۔ تت

دسے نہ گجری چند، گزارہ اپنے وچ رکھائی۔ اوہ صاحب سدا بخشند، بے پرواہ وڈی وڈیائی۔ در ڈگیاں دیوے نہ ڈنڈ، غریب نمائیاں لئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ کلج کہے میں اوس ویلے منگاں گا، جو وقت پر بھو جنائی۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کدے نہ سنگاں گا، پردہ اپنا آپ اٹھائی۔ سچ پریتی اگو گنڈھاں گا، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائی۔ سچ دروازہ اگو لنگھاں گا، بھگت دوارے پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ کلج کہے سُن دواپر میرے، میں سچ سچ جنائی۔ جس ویلے جاواں ساچے ویڑے، جن بھگتاں دیکھ وکھائی۔ میرے پچھلے چکن جھیرے، جھگڑا کوئے رہن نہ پائی۔ پُرکھ اکال نظری آئے نیڑے، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے وکھائی۔ پھڑ باہوں چاڑھے بیڑے، بیڑا اگو اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ کلج کہے جد بیڑے چڑھاں گا۔ ہر کا نام اگو پڑھاں گا۔ تُوں میرا میں تیرا رُوپ دھراں گا۔ ہو نمنا سرنی پڑھاں گا۔ دوئے جوڑ دوارے کھڑاں گا۔ ستمکھ ہو کے پر بھ دے لڑاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کرنی کر پھیر نہ ڈراں گا۔ میں لڑ کے آکھ سناواں گا۔ لکھ چوڑاسی پر بھو وکھاواں گا۔ جو دسیا سچ کماواں گا۔ اپنی تسلی آپ جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دوئے جوڑ واسطہ پاواں گا۔ پر بھ دیکھ میرا جگ کارنامہ، کرنی اپنی دیاں جنائی۔ کسے نوں جین نہیں دتا نامہ، ہر کا نام سرب بھلائی۔ کسے نوں ملن نہیں دتا راما، سپتا سرت نہ کوئے پر نائی۔ کسے نوں درس پاؤن نہیں دتا کاہنا، رادھا رنگ نہ کوئے وکھائی۔ کسے نوں گاؤن نہیں دتا گانا، من واسنا نال رلائی۔ کسے نوں بن نہیں دتا سنگھڑ سیانا، مورکھ موڑھ رُوپ وٹائی۔ تیرے حکمے اندر کوڑی کرپا تینا تانا، لکھ چوڑاسی وچ پھسائی۔ دُھر درگا ہی مٹیا تیرا بھانا، بھادی سب دے سرتے چھائی۔ بچیا رہیا نہ راجا رانا، سادھاں سنتاں مستک لائی کوڑی شاہیا۔ امرت بھوج ملیا نہ پینا، کھانا، رسنا کوڑ رس ہلکائی۔ تیرا میل نہ ہون دتا بھگوانا، تیری چلن نہ دتی چترائی۔ میں پُت تیرا بلوانا، نکا وڈا ہو کے رہیا وکھائی۔ اودھر دیکھ مار دھیانا، چوتھا جگ دے سنائی۔ تیرا سٹ سچ نشانہ، گوبند اگو نظری آئی۔ سد تیرا دھرے دھیانا، دُجا اشٹ نہ کوئے منائی۔ جو دھا سور وڈ بلوانا، بل تیرے کولوں پائی۔ تُوں دوہاں دے وچ آ درمیان، دردی اپنا درد وندا ئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دے کھلائی۔ کلج دیکھ

دے دوا پر سدّا، ہر حکم نام جنائیا۔ تریتا درتے آئے بھجا، بن پاندھی راہی پھیرا پائیا۔ ستجگ دوارے ساچے سجا، گھر ساجن میل ملائیا۔ چوہاں داہل کے پردہ کجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ حکمے اندر ہر جو بدھا، پلو سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ بھائیاں نال ملائے بھائی سکا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چارے جگ در منگائیا۔ چارے جگ در اکٹھے، ملنی ہر کر اینیدا۔ دُور دُراڈے آئے نٹھے، گھر ساچا اک سہائیندا۔ پرہہ سرنائی سارے ڈھٹھے، سر اُپر نہ کوئے اٹھائیندا۔ سری بھگوان در ہوئے ہکے بکے، تیرا بھيو کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا پردہ کون اٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجگ، کل کاتی آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی سب نے چوگ لئی چُگ، بھکھا کوئے نظر نہ آئیا۔ انتم اودھ رہی پگ، ہر پُختہ حکم سٹائیا۔ لہنا دینا رہیا نک، مُشکل اکو نظری آئیا۔ ویلا انتم رہیا ڈھک، چار جگ بھيو مٹائیا۔ پُرکھ ابناسی ایکا اٹھ، لہنا دینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوہاں دیونہار وڈیائیا۔ چارے کہن سُن نرنکار، تیرے اگے عرضوئیا۔ نال سدّ تینی اوتار، پیر پیٹنمبر آپ ملائیا۔ گر گر کھول آپ کواڑ، دُھر در گاہی پردہ لاہیا۔ پورب وچھڑے میل یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ سب توں پچھے سچ وہار، جگ جگ کی کار کمائیا۔ کون نام ونج وپار، کون گئے ہٹ کھلائیا۔ کون نیا رام ادھار، کون کاہن کرشن گُرمائیا۔ کون عیسیٰ موسیٰ محمد نعر، نعرہ حق جنائیا۔ کون نانک کرے پکار، کون گوبند دھیان لگائیا۔ کون مندر سوہے مکان، کون سنگھاسن وجے ودھائیا۔ کون شبد ہوئے پردھان، کون راگ ناد شنوائیا۔ کون لیکھا پون مسان، کون دھواں دھار سمائیا۔ کون لہنا زمیں اسمان، کون برہمنڈ کھنڈ ڈیرہ ڈھاہیا۔ کون آد جگاد جوان، کون بردھ روپ وٹائیا۔ کون کرنہار کلیان، کون کلمہ نبی پڑھائیا۔ کون دیونہار ایمان، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ کون سناونہار فرمان، دُھر سندیسہ راگ الائیا۔ کون روپ سری بھگوان، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ چارے جگ منگن دان، پرہہ اگے سیس جھکائیا۔ ساڈی ودیا ہوئی انجان، بل رہن کوئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سرب گُرلان، اُچی کوک کوک جنائیا۔ گیتا گیان ہوئی حیران، دس اٹھ پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ انجیل قرآن سرب پچھتان، ظاہر اپیر نہ کوئے ملائیا۔ بانی مارے نہ تیر نرال، نراکار نہ کوئے رُشنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ہوئے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ ستجگ کہے میٹوں تیرا حکم پروان، تریتا نیوں نیوں سیس جھکائیا۔

دوا پر منگے تیری آن، کلجگ دھوڑی خاک رمائیا۔ بے پرواہ بے نظیر پر بھ آپ کر پہچان، صاحب سنگر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چوتھے جگ ایکا چوگ لینی چُگ، ہر جگتی آپ جنائیا۔ چارے جگ کرو دھیان، سو پڑکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن ہو مہریان، مہابلی ہوئے سہائیا۔ اینکار کرے کلیان، کرتا پڑکھ دے وڈیائیا۔ آد نرنجن ہو پردھان، نوری جلوہ اک دکھائیا۔ ابناسی کرتا آئے وچ میدان، مدد اور نہ کوئے رکھائیا۔ سری بھگوان سچ فرمان، دھرم سندیسہ اک سنائیا۔ پاربرہم پر بھ برہم کرے کلیان، کرتا قیمت آپے پائیا۔ من مت بدھ ہوئے گھمسان، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ جیو جنت سرب گرلان، کر بلا اکو نظری آئیا۔ ثابت رہے نہ کسے ایمان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ ستجگ انتم ویکھیا ہندا ویران، تریتا اپنی ڈھیری ڈھاہیا۔ دوا پر جیو جنت سوایا وچ میدان، بن میدانی پھیرا پائیا۔ کلجگ آنت کوڑا مٹے نشان، کوڑی کر یا رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ گرگھ ورلے کرے پروان، بھگت وچھل سچ سکھائیا۔ اکو راگ سنائے گان، گات گات دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ کل کاتی ویکھ دکھائیا۔ کلکاتی ہر ویکھنہارا، بے پرواہی دھار چلائیندا۔ شبد اگم نکھی دھارا، دو جہان جنائیندا۔ چوتھے جگ ہو اجیارا، روپ انوپ درسائیندا۔ بھگتاں کرے سچ پیارا، ساچی بھگتی اک سمجھائیندا۔ گرگھ گر سکھ سچ سردارا، سر سیہرا سیس بندھائیندا۔ ہر جن سنت رہے نہ کوئی کوارا، نرمل جوتی آپ پرنائیندا۔ گھر دکھائے ٹھانڈا دربارا، در دروازہ آپ کھلائیندا۔ سمت ویہہ سو ویہہ جنہاں ملیا نہکلنک نرائن نر اوتارا، تنہاں اپنا میل ملائیندا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جو جن بولدے رہے جیکارا، تنہاں جنم مرن مرن جنم وچوں پار کرائیندا۔ سرب جیاں داسا نچا یارا، پچھلی یاد نہ کدے بھلائیندا۔

* ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریم چند دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

آتم کہے میں سدا سدا پیاسی، پچاپاپ جگت لوکایا۔ آتم کہے میں سدا اداسی، دھیرج ست نہ کوئے جنایا۔ آتم کہے میں سدا پھاسی، لکھ
 چوراسی تن ہنڈایا۔ آتم کہے میں سدا ماراں جھاک، پر بھ تیرا دھیان لگایا۔ آتم کہے کب دیویں باقی، میرا لہنا پور کرایا۔ آتم کہے کب کھہرا چھٹے تن
 خاکی، پنچ تت ناتا توڑ تڑایا۔ آتم کہے کب بنیں ساقی، امرت جام اک پیایا۔ آتم کہے کب کھولیں تاکی، اپنا مندر دسیں وکھایا۔ آتم کہے کب چڑھیں
 راک، زرگن اپنا پھیرا پایا۔ آتم کہے کب بنیں ساتھی، ساچا سنگ نبھایا۔ آتم کہے کب دیویں اپنا پوجا پاٹھی، اکو زرنتر نام جنایا۔ آتم کہے کب وکھائیں
 ایراپت ہاتھی، دکھن دشاملے وڈیایا۔ آتم کہے کب لہنا چکھے لوک ماتی، مطلب میرا حل کرایا۔ آتم کہے کب کچھیں واتی، گھر ساجن پھیرا پایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نین اٹھایا۔ آتم کہے کب میلیں میل، جگت وچھوڑا مٹایا۔ آتم کہے کب چاڑھیں تیل، گھر ساچے سگن منایا۔
 آتم کہے کب ہوویں سجن سہیل، اپنے انگ لگایا۔ آتم کہے کب کھیلیں اچرج کھیل، زوریر اپنی سیو کمایا۔ آتم کہے کب پنچ تت کایا کٹیں جیل، بندی
 خانہ دسیں تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ آتم کہے کد آویں گھر، غریب نواز پھیرا پایا۔ آتم کہے کب چکھے ڈر، دیناں
 ناتھ ہوئیں سہایا۔ آتم کہے کب ملے در، رگھناتھ اپنے انگ لگایا۔ آتم کہے کب مندر ویکھاں چڑھ، گرہ تیرا درشن پایا۔ آتم کہے کب ڈھولا لواں
 پڑھ، اک تیرا نام دھیایا۔ آتم کہے کب پلو لواں پھر، تیرے پلو گنڈھ پوایا۔ آتم کہے کب درشن ویکھاں کھڑ، سچ سروپی تیرا درشن پایا۔ آتم کہے
 کب ملیں زرائن ز، ناری اپنی لئیں پرناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہووے آپ سہایا۔ آتم کہے کب ملے میت، گھر سجن پھیرا پایا۔
 آتم کہے کب بدلیں ریت، پچھلا لیکھا جگت چکایا۔ آتم کہے کب امرت بخشیں ٹھانڈا سیت، ساچی دھار چلایا۔ آتم کہے کب گائیں اگئی گیت، اتھاہ کریں
 پڑھایا۔ آتم کہے کب میری واسنا لئیں جیت، آپ اپنے وچ چھپایا۔ آتم کہے کب کھہرا چھڈائیں مندر مسیت، گھر اکو اک وکھایا۔ آتم کہے کب
 نظری آئیں اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپا۔ آتم کہے میں تیتوں رہی اڈیک، پر بھ نیتز نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا

وڈیاٹیا۔ پر ماتم کہے میرا ساچا نیم، آتم آتم سچ جنائیندا۔ میرے ملن دا سچ پریم، پریتی اکو اک وکھائیندا۔ دُشٹ دمن کیتا اُتے ہم، گنٹ اپنے لیکھے لائیندا۔ درس دکھائے نین بین، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ رسنا جہوا سارے کہن، انتر دھیان نہ کوئے لگائیندا۔ سدا سدا سد دیواں دین، لیکھا سب دی جھولی پائیندا۔ جو میرے ہو کے رہن، تنہاں اپنا میل ملائیندا۔ ناتا توڑ ساک سجن بھائی بھین، بندھن اکو اک وکھائیندا۔ ساچا بھانا سرتے سہن، دُکھ سکھ وچ بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ آتم سکھیا لے سکھ، پر ماتم رہیا جناٹیا۔ سچ دوار یوں ملے بھکھ، پاونہار بے پرواہیا۔ نظری آئے دہ دِش، چار گنٹ اک رُشائیا۔ سچ پریتی ونڈے حص، حصہ اکو اک وکھائیا۔ نہکرمی لیکھا دئے لکھ، لیکھا لکھے بن قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاٹیا۔ آتم سُن پر ماتم چوج، پر م پُرکھ جنائیندا۔ آد جگادی کر کر چوج، چوجی اپنا کھیل وکھائیندا۔ تیرا میل ملاوے نت نت روز، روزہ اکو اک سہائیندا۔ سمجھیاں کسے نہ آوے سوچ، سوچیاں ہتھ نہ کوئے رکھائیندا۔ جو آتم پر بھ درشن رہی لوچ، تِس لوچا پور کرائیندا۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوتی اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹ، بنک دوار اک سہائیندا۔ نام اگم لگا چوٹ، سوئی سوانی آپ اٹھائیندا۔ اگلا پچھلا کڈھے روس، جس ویلے دیا کمائیندا۔ چپ کر کے بیٹھا رہے خاموش، خواہ مخواہ جھگڑا کوئے نہ پائیندا۔ دوشی نر دوشی کوئی نہ دیوے دوش، دوش اپنے اُپر نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی ہوش، ہوشیار ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ آتم کہے پر ماتم تیری اڈیک، نت نت دھیان لگائیا۔ اپنا ویلا دس ٹھیک، کون ویلا ٹھیکر دس بھٹائیا۔ سچ ملن دی دس پریت، گن اکو اک سمجھائیا۔ کد وسیں آن نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ تیرا مارگ دسے باریک، راہ کھسرا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ آتم سُن سچ سندیسہ، پر ماتم آپ جنائیندا۔ نرگن نر ویر دھارے ویسا، جوتی جامہ بھیکھ وٹائیندا۔ سمبل وسے ساچے دیسا، دیس دسنتر سو بھا پائیندا۔ تیری بدلے پھیر ریکھا، ریکھا اپنے نال ملائیندا۔ تیرا وٹائے اوٹرا بھیس، بھیس ساچا آپ سمجھائیندا۔ بھگتاں اندر تیرا لیکھا، لہنیدار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھکم آپ سمجھائیندا۔ آتم کہے پر ماتم میت، کون بھگت ملے وڈیاٹیا۔ میں کراں

اوس نال پریت، جو تیرا دھیان لگایا۔ اتم اپنا آپ لوں جیت، ہار نظر کوئے نہ آیا۔ سری بھگوان نشانہ دتے ٹھیک، سچ سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی مت اک درسایا۔ سُن اتم دتے بھگوان، پر ماتم دیا کمائندا۔ میں پنچ تت اندر تیتوں رکھاں آپ آن، آپ اپنی دیا کمایا۔ پھیر کراں مات پہچان، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تیری بالی بُدھ انجان، میری سار کوئے نہ آیا۔ سو بھگت ہوئے پردھان، جنہاں تن خاکی دیاں وڈیایا۔ تیرے انتر اُتے گیان، بھیو ابھید گھلایا۔ تیرا لہنا چکائے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں گاؤنا سچا گان، اِکو راگ جنایا۔ ملے میل سچے سلطان، شاہ پاتشاہ ہوئے سہایا۔ نوبت و جے دو جہان، ڈنکا اِکو نام شنوایا۔ سوہنگ گیت گیت مہان، پتت پنت آپ جنایا۔ اتم لیکھا چکے آن، لہنا پورب جھولی پائیا۔ اتم پر ماتم پر ماتم سوہنگ روپ اک دو جے وچ مل جان، مل مل اپنا روپ نہ کوئے رکھایا۔

* ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سوبھا سنگھ دے گرہ پنڈ مومل جموں * *

سری بھگوان کہے وشو آکار، وشن ملے وڈیایا۔ وشنو کہے برہم پسار، پاربرہم سرناپا۔ برہما کہے شکر ادھار، شاہ پاتشاہ کھیل کھلایا۔ شکر کہے ترے گن بھنڈار، ترے گن مایا بندھن پائیا۔ ترے گن کہے پنچ تت پیار، پنچ تت ملی وڈیایا۔ پنچ تت کہے پرہم ویکھنہار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ نرگن کہے سرگن پسار، ست ستوادی کھیل رچایا۔ سرگن کہے لکھ چوراسی اُجیار، ابناسی کرتا ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی کہے چارے کھانی خبردار، انڈج جیرج اُتے سیتج سوبھا پائیا۔ چارے کھانی کہے بانی جیکار، پراپنتی مدھم بیکھری گایا۔ چارے بانی کہے چارے وید اُچار، چار جگ ملے وڈیایا۔ چارے وید کہن پکار، جگ چو کڑی رنگ وکھایا۔ چارے جگ خبردار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماپا۔ چار جگ کہن چار ورن، اورن روپ جنایا۔ چار ورن کہن اٹھاراں برن، اٹھ دس ویکھ وکھایا۔ اٹھاراں برن کہن اتم پر ماتم ڈھولا سارے پڑھن، سری راگ ناد وچایا۔ ساچا ڈھولا کہے سو پُرکھ نرنجن کرنی کرن، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل بے پرواہیا۔ جوت کہے میرا پرکاش، نرگن نور نور جنایا۔ نور کہے میرا دھرواس، پرکاش پرکاش جنایا۔ پرکاش کہے میرا کھیل تماش، رُو س چند
 چکایا۔ رُو س کہے موہے ساچی آس، نرور پُرکھ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھایا۔ ساچی کھیل کہے
 میں دیکھاں خالق، خالق اکو نظری آئیندا۔ خالق کہے سدا میں پالک، پرتپالک ناؤں دھرائیندا۔ آد جگاد نہ کوئے آس، جگ چوکڑی دیکھ دکھائیندا۔
 میری دھارا نرگن خالص، دوجا سنگ نہ کوئے ملائیندا۔ سدا سہیلا بناں ثالث، سبج تریتا دواپر پھیرا پائیندا۔ آتم پر ماتم کراں سفارش، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ پر ماتم کہے آتم دھار، نرگن نرگن ونڈ ونڈایا۔ آتم کہے کھیل اپار، پر م
 پُرکھ آپ کرایا۔ پر م پُرکھ کہے سرگن میت مرار، نرگن میلا سبج سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آتم کہے
 پر ماتم سُن، سُن سادھ دھیان لگایا۔ سُن سادھ کہے شبد ناد دُھن، انراگی راگ الائیا۔ شبد راگ کہے کون جانے گن، سری بھگوان تند ستار ہلایا۔ ساچا
 گن کہے سنت سہیلے چُن، بھگت بھگوان دے وڈیایا۔ بھگت کہے بھگوان کھولے مُن، منسا آسا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ مُن کہے ہر بودھ اگادھ، اگادھ بودھ راگ الائیندا۔ بودھ اگادھ کہے نرگن سواد، انرس اپنا بھيو چکائیندا۔ انرس کہے مادھو
 مادھ، رس رسیا ویس وٹائیندا۔ رس کہے بن رسنا جہوا آئے سواد، نخبھر جہرنا آپ جہرائیندا۔ نخبھر جہرنا کہے ہوئے وساد، نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ نچ نیتز
 کہے پر بھ دیوے داد، وست اموک جھولی پائیندا۔ وست اموک کہے میں بھگتاں ہاتھ، دوجا ہتھ نہ کوئے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ آتم کہے میرا برہم میت، برہم میرا رُوپ درسایا۔ برہم کہے نہکرم اتیت، کرم کانڈ نہ کوئے جنایا۔ کرم کہے میں ہوواں
 ٹھنڈا سیت، سنگر چرن ملے سرناہیا۔ سنگر چرن کہے میں لکھ چوراسی لواں جیت، جو جن مستک لگا دھوڑی لایا۔ مستک کہے میں ہوواں اتیت، پر بھ
 ملے بے پرواہیا۔ پر بھو کہے میں لیکھا جاناں ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیایا۔ اوچ نیچ کہن سری بھگوان لگائے اک پریت، اینکارا ہوئے سہایا۔ سچ
 پریت کہے میں چھڈے مندر مسیت، جن بھگتاں اندر سو بھاپایا۔ جن بھگتاں اندر کہے میں گاواں ساچا گیت، تیرا میرا راگ الائیا۔ گیت کہے میں

دیکھاں ٹھیک، گرکھ اک دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھایا۔ کھیل کہے میں دیکھاں کرتا، قدرت اپنی دھار چلائیندا۔ قدرت کہے میں کھڑی گلزار، لکھ چوراسی گلشن مات بنائیندا۔ گلشن کہے میں دیکھ بہار، پت ڈالی سو بھاپائیندا۔ پت ڈالی کہے میں کراں پیار، پر بھ مالی اکو نظری آئیندا۔ مالی کہے میں پالن ہار، جگ جگ بوٹا مات لگائیندا۔ بوٹا کہے میں ہو اجیار، نت نوت اپنا پھل کھوائیندا۔ پھل کہے میں رہاں جگ چار، جگ چوڑی دیکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پھل پھول دیکھ دکھائیندا۔ پھل کہے میں دیکھاں پھول، پھول کہے پھل میری وڈیایا۔ پھل کہے میرا میلا کنت کنتوہل، سری بھگوان سچی سرنایا۔ کنت کہے میں سچ پنگھوڑا رہیا جھول، دو جہان ہلار رکھایا۔ جھولا کہے میرا چکے مول، پورب لیکھا لہنے پایا۔ پورب لیکھا کہے میرا اصول، کرماں نال کراں گڑمائیا۔ کرم کہے پر بھ صاحب نہ جائے بھول، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرایا۔ برہم کہے میرا ناتا جیو، جیو کہے ایشور وڈیائیندا۔ ایشور کہے میرا کھیل ساڈھے تن ہتھ سینو، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ سینو کہے میری رکھی نینو، نر نر نکارا اکو جڑ لگائیندا۔ جڑ کہے میں سدا چرنیو، جیون مرن بھو کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سب نے دسیا اپنا حال، پر بھ آگے کوک سنایا۔ ٹدھ بن کوئی نہ نبھے نال، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جگ چوڑی سب نوں کھاوے کال، مہاکال دیوے دہایا۔ مُرشد پچھے مُریداں حال، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ شبد سروپی بن دلال، حق حقیقت دے جنایا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، نیتز نظر کسے نہ آئی۔ تیرے آگے اک سوال، آتم پر ماتم جھولی خالی رہیا دکھایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیری گھالن لئی گھال، نت نت ویس وٹایا۔ تیری لبھیاں ہتھ نہ آئی بھال، کون کوئے بیٹھا آسن لایا۔ برہوں وچھوڑے اندر ہوئے کنگال، دھن دولت مات لٹایا۔ انتم دیکھ آ کے حال، پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک جنایا۔ سچ دکھا سچی دھر مسال، جس گرہ وسیں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنایا۔ آو اٹھو دیکھو آن، سو صاحب آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، وشنو اپنی کارے لائیندا۔ برہما درتے منگے دان، شکر نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ ترے گن مایا بال نادان، پنچم

تت سیو کمائیندا۔ آتم پر ماتم کرے کلیان، کلمہ اپنا نام پڑھائیندا۔ برہم پاربرہم کرے پروان، پر م پُرکھ ویکھ دکھائیندا۔ ایش جیو دئے دھیان، جگدیشر ویکھ دکھائیندا۔ چار جگ کرے کلیان، چارے کھانی پھول بھلائیندا۔ چارے بانی بھيو چکان، چارے وید لیکھے لائیندا۔ چارے ورن دکھائیندا، اٹھاراں برن گيٹر مکائیندا۔ سہائے ایکو ایک مکان، ایکنکارا سو بھاپائیندا۔ ڈھولا گاؤ نوجوان، نر نر نکارا آپ سمجھائیندا۔ ڈھردر گاہی اک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ محل اٹل اک مکان، شاہ پاتشاہ آپ بنائیندا۔ آسن لا راج راجان، نرگن داتا سو بھاپائیندا۔ سوہنگ گاؤ نام مہان، مہما اپنی صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پر ماتم اکو وار سمجھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا پڑھو میت، ملے مات وڈیائیا۔ سچ دھرم دی اک پریت، پریتوان سمجھائیا۔ ستجگ سچّی چلے ریت، چار ورن گڑمائیا۔ لیکھا نچکے ہست کیٹ، اؤچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ ٹھا کر نظری آئے بن ٹھا کر دوارے مندر مسیت، گھر انتر پردہ لاہیا۔ بیس بیسارہیا بیت، نرگن سرگن زیرو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ سری بھگوان کہے کل لیکھے لاؤنا، لیکھا اپنا آپ جنائیا۔ وشنوں کہے وشو روپ پر بھ نظری آؤنا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ برہما کہے پاربرہم برہم ویکھ دکھائیا، بند کوڑی کُندا لاہیا۔ شکر کہے ہتھ ترسول سٹاؤنا، ترے ترے مٹاٹے بے پرواہیا۔ ترے گن مایا کہے ڈیرہ ڈھاؤنا، پنچ تت محل نظر نہ آئیا۔ آتم کہے پر ماتم میرا پردہ لاہنا، اندر وڑ کے ہوئے سہائیا۔ پوڑے چڑھ کے درس دکھائیا، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ راگ انوکھا ڈھولا گاؤنا، تیرا میرا نام جنائیا۔ سوہنگ روپ نظری آؤنا، بے نظیر نظر پائیا۔ سچ تصویر اک درسائونا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ مُجبت نامہ کڈھ دکھائونا، مہربان پچھلا لیکھا دئے جنائیا۔ صدقے گھولی وار کراؤنا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ویکھ دکھائیا۔ آتم رکھ اکو ڈور، سو صاحب آپ جنائیا۔ برہم پاربرہم آگے لئے تور، ترت اپنا حکم سنائیا۔ جگت واسنا پاوے شور، اچی کوک کوک الائیا۔ کوڑی کرپا پیا گھول، چار گنت کرے لڑائیا۔ ساچا تولے نہ کوئی تول، کُندا نام نہ کوئے اٹھائیا۔ دین مذہب و جاراو، روڈا پائے سرب لوکائیا۔ پر م پُرکھ و سے نہ کسے کول، دور دُراڈا مکھ چھپائیا۔ کلج ڈگے نال وجایا ڈھول، جیواں جنناں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم اکو بھيو گھلائییا۔ آتم پر ماتم اکو آکھ، آخر میل

ملائیندا۔ سوہنگ چپ ساچا جاپ، جگ جیون داتا میل ملائیندا۔ نہ پُن نہ رہے پاپ، اِکو رنگ رنگائیندا۔ دیونہارا ساچی دات، دولت نام جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آتم کہے پر ماتم میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ صاحب کہے میرا کھیل گروگر چیلہ، گر چیلہ دھار جنائیا۔ کلجگ انتم وقت سہیلا، ہر سجن رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت چاڑھے تیلہ، آد نرنجن سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم میل جڑدا، جوڑی جگدیش بنائیا۔ بن بھگتاں سب دا بیڑا رڑھدا، انت پار نہ کوئے کرائیا۔ گرگھ ور پایا جہا لوڑی دا، ور اِکو بے پراہیا۔ ناتا ٹٹا من مت نار بانکی چھوہری دا، شوہ اِکو نظری آئیا۔ لیکھا چکھیا اندھ گھوری دا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم پر ماتم میلا مل دا، مل مل خوشی منائیا۔ آد جگادی کھیل سری بھگوان دا، بھگوان بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ لیکھا چکھے دو جہان دا، نرگن سرگن دوئے دوئے دھار دکھائیا۔ جو صاحب سنگر اِکو مندا، تنہاں ملے نہ کوئے سزائیا۔ رائے دھرم نہ آگے ڈندا، چتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ بن بیڑیوں بیڑا بٹھدا، بن پتنوں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے سدا سہائیا۔ آتم پر ماتم ویکھو مندا، ہر ساچی بنت بنائیا۔ ناتا ٹٹے پنچ تن دا، تتوت نہ کوئے رکھائیا۔ ہوئے پرکاش ساچے چن دا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ پار برہم پر بھ اِکو مندا، برہم اپنے لیکھے لائیا۔ آپے گھڑے آپے بھن دا، گھرن بھنہار آپ ہو جائیا۔ لہنا دینا چکھے چھپر چھن دا، سچھنڈ ملے وڈیائیا۔ ناتا ٹٹے کوڑے دھن دا، دھن دولت کم کسے نہ آئیا۔ لیکھا چکھے پین کھان ان دا، امرت اِکو رس چوائیا۔ جگ جگ بھگت بھگوان ساچے جن دا، جن جنیندی بنے مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم کہے پر ماتم پایا، گھر ساچے وٹی ودھائیا۔ بھگتاں تن اِک ہنڈایا، جس گرہ آیا بے پرواہیا۔ من منسا نہ کوئے رکھایا، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ ثالث بن کے بے پرواہیا، لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت آتم میل ملائیا۔ آتم کہے بھگتی تن، تتو ملی وڈیائیا۔ جس گھر ملی اِکو مت، پر بھ چرن سچّی سرنائیا۔ پر میثور پایا کملاپت، ہر کنت اِک ہنڈائیا۔ آد انت ملے ہس ہس، دُکھ درد نہ کوئے جنائیا۔ اوہ میرا میں اوہدے وس، میں میری رہی نہ رائیا۔ اِک دُوبے دا گائیے جس، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ میں اوہناں کی سکاں دس، جنہاں بھلیا

بے پرواہیا۔ جھوٹے ناتے دتے چھڈ، چھڈی جگت لوکائیا۔ خالی کیتے ہڈ ہڈ، ماس نازی پریت نہ کوئے لگائیا۔ انتم ہو گئی اڈ، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ صاحب سنگر دی وڑی حد، جتھے ملیا بے پرواہیا۔ کر پیار پر بھ لیا سد، سر میرے ہتھ لگائیا۔ سچھنڈ دوار چرن کول ہی سچ، نیٹھی پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ نت نوت درشن کراں رنج، آپ اپنی بھکھ مٹائیا۔ دھن بھاگ پر بھ بھگت دوار آیا بھج، بھجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم کرایا اکو وار حج، حاجت ہو رہی نہ رائیا۔

* ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جیون سنگھ دے گرہ پنڈ موکل جموں *

سنگر سرنائی ساچا جیون، ملے مان وڈیائیا۔ چرن پریتی ساچا تھیون، پورن آس کرائیا۔ نام ندھان گرگھ پیون، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ دوئے جوڑ سدا سد نیون، ہنکار وکار نہ کوئے رکھائیا۔ امرت پنج اکو پیون، پھل کایا تن لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مارگ آپے لائیا۔ ساچا جیون سنگر سرن، سرنگت جنائیدا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، گرہ مندر نظری آئیدا۔ لکھ چوڑا سی پھند کٹائیدا۔ میل ملاواں ترنی ترن، بھوساگر پار کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مارگ آپے لائیدا۔ ساچا جیون سنگر اوٹ، اوٹ پڑکھ اکال رکھائیا۔ جنم کرم دانکے کھوٹ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ نام بھنڈار ملے اتوٹ، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ ورن برن رہے نہ گوت، ذات اکو اک جنائیا۔ آون جاون دی مکے سوچ، لکھت پڑھت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لوچا پور کرائیا۔ ساچا جیون سنگر رنگ، سو صاحب آپ جنائیا۔ گرگھ منگے اکو منگ، دیونہار بے پرواہیا۔ اٹھے پہر وجے مردنگ، انحد نادی راگ سنائیا۔ سچ سہنجی سنگر لنگھ، آتم پر ماتم سو بھاپائیا۔ سچ پرکاش نوری چند، پرکاشوان دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اند اک درسائیا۔ ساچا جیون سنگر اندر، اندرے اندر میل ملائیدا۔ نظری آئے پر بھ کا مندر، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیدا۔ بھاگ لگائے ڈوگھے کھنڈر، جوتی جوت جوت

رُشائیندا۔ لیکھا چکے سوریہ چندر، چند چاندنا اک چکائیندا۔ من واسنا باندھے بندر، بندنا اکو اک جنائیندا۔ مستک ٹکالائے چندن، چرن دھوڑی آپ
 جُھہائیندا۔ دیونہارا پرمانندن، نچ آتم رس دکھائیندا۔ ٹٹی ہار گوپال گنڈھن، گنڈھ اپنے نال پوائیندا۔ کوڑی کریاکٹے پھندن، پھاسی جم نہ کوئے لٹکائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک سنائے سہاگی چھندن، ساچا راگ آپ الائیندا۔ ساچا جیون سنگر ساتھ، ہر ساتھی اک اکھوائیا۔ ساچا ڈھولا
 دتے گاتھ، گپت گوہند الایا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دینن اپنے انگ لگائیا۔ لہنا دینا چکائے مستک ماتھ، پورب لیکھا آپ مکائیا۔ آتم سیجا سوائے
 کھٹ، پاوا چول نہ کوئے جنائیا۔ میٹے رین اندھیری رات، گر شبدی چند چکائیا۔ چرن کول بندھاوے نات، ساک سجن آپ اکھوائیا۔ مات گر بھ لوے
 راگ، رکھک بنے سبئی تھانیا۔ لیکھا چکے تت آٹھ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ دسویں میل پُرکھ ابناس، گھر ساجن پھیرا پائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس،
 بھسمر اکو رنگ دکھائیا۔ آتم پر ماتم دیکھے شاخ، سچ شناخت دئے جنائیا۔ سچ اکو واری دئے آکھ، آخر اپنا بھيو چکائیا۔ نظری آئے اکھنا لاکھ، اکھ اگوچر وڈ
 وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا داس، بھگت بھگوان گنڈھ پوائیا۔ تیری میری اکو آس، دوجی آس نہ کوئے تکائیا۔ تیری میری اک پیاس، مل جیوت پیاس
 بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ جیون دئے سمجھائیا۔ ساچا جیون سنگر میت، سو صاحب سدا سکھائیا۔ لیکھا چکائے ہست کیٹ،
 گھر اکو دئے وڈیائیا۔ پاربرہم ملن دی دتے ریت، برہم میلا سچ سُبھائیا۔ زرگن ہو کے بنے نیچ، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جیون اکو گھر دکھائیا۔ ساچا جیون گھر ایک، ایکناک آپ جنائیندا۔ دین دیاں سوامی پیکھ، نچ نیتز میل ملائیندا۔ کرم وچھنے کرے ہیت، ہنکاری
 پھیرا پائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نچ گھر بیٹھا پردہ لائیندا۔ سوچھ سرُپئی دیکھے بھیکھ، زرگن نور جوت دھرائیندا۔ چاروں گنٹ رہیا کھيڈ، دہ دشا
 راگ الائیندا۔ سچ سندیسہ اکو بھج، انھو اپنا بھيو گھلائیندا۔ سچ سہاوے اکو سچ، ست سُنھنجی نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 جیون اک وڈیائیندا۔ سچ جیون وڈیائی وڈ، ہر وڈا آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، بھگت بھگتاں سنگ رکھائیندا۔ اندر باہر نہ کوئے حد، گپت ظاہر
 بھيو مکائیندا۔ پچھلی کیتی دیوے رو، اگے اپنے مارگ پائیندا۔ گرھ ہنکاری جائے بھج، نون سو اکھر اک سمجھائیندا۔ ہر سنگت جن بہنا سچ، ساجن اکو

نظری آئیندا۔ سچ سنگھاسن چڑھنا بھج، سری بھگوان آپ سہائیندا۔ کتھا سنگھ رہیا سد، تیرا ویلا نیڑے آئیندا۔ پر بھ درشن کریئے رنج رنج، پھڑ باہوں پرے نہ کوئے ہٹائیندا۔ بھکت نگارہ رہیا وج، گرگھ اکو راگ سٹائیندا۔ پریم پریتی ملے مد، مدھر رس اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم گائے ساچا جس، جس ہور نہ کوئے سٹائیندا۔ نو نو چار پچھوں پوری ہوئے آس، آسا منسا پور کرائیندا۔ ایٹھے کوئی نہ دے اُداس، جو آیا خوشی منائیندا۔ پُرکھ اکال سدا وسے پاس، پر بھ وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ زمیں اسمان نہ دے آکاش، گگن منڈل نظر کوئے نہ آئیندا۔ اکو نور جوت پرکاش، دیا باقی نہ کوئے جگائیندا۔ جیون وچوں پر بھ دا جیون ملیا خاص، گرگھ خالص روپ وٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کلجک انتم بن کے داسی داس، کر سیوا گرگھ اپنے گھر لیا ئیندا۔

* ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

دیوت سُر سب ویکھن دیوا، سنگھ روپ ملے وڈیائیا۔ پر بھ پایا الکھ ابھیوا، بھو ابھید رہیا جنائیا۔ پورب جنم لیکھے لگی سیوا، سیوک روپ بنائیا۔ امرت پھل دیوے میوہ، نام اپنا رس چکھائیا۔ دھن سہنجی سوہے جہوا، رسنا ہر گن ہر ہر گائیا۔ مستک لگے اکو تھیوا، چرن دھوڑی خاک رمانیا۔ کرپا کرے پر بھ سوامی سدا نہکیوا، نہیل دینہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے کایا دیہہ، آتم پر ماتم ساچا نیہہ، زرگن سرگن سرگن زرگن زرنگار اپنے لیکھے لائیا۔ دیوت سُر ویکھن پھول، برکھا بے پرواہیا۔ اپنا آپ گئے بھول، سدھ رہے نہ رانیا۔ لوک مات پر بھ ملے کنت کنتول، جن بھکتاں ویکھ وکھائیا۔ پچھلا لہنا چکائے مول، مل قیمت آپے پائیا۔ کلجک اندر ستجک بدل رہیا اصول اصلیت سب نوں رہیا سمجھائیا۔ جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے قبول، سو گرگھ قابل، سو گرگھ عالم علم اکو اک سوہنگ ڈھولا گائیا۔ وشنوں کہے برہما اٹھ، سجن سچ سچ جنائیندا۔ سری بھگوان سب نوں رہیا لٹ، نظر کسے نہ آئیندا۔ اٹھ کے حال میرا پچھ، بے خبر خبر سٹائیندا۔ ساڈے ہتھ نہیں چھڈیا کچھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ نو نو چار جو رہیا لگ، کلجک انتم پھیرا پائیندا۔ شیر ہو کے رہیا بک، دو جہاناں بھبک لگائیندا۔ انتم ویلا رہیا ڈھک، لیکھا سب دا پور کرائیندا۔

جگ چو کڑی بینڈا رہیا نگ، پاندھی نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی کار کمانیندا۔ وشنوں کہے برہے جاگ، پرہہ اچرج کھیل رچائیا۔ نرگن ہو کے پکڑی واگ، سرگن دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سب دا بھنہارا چراغ، دیوا بتی رہن نہ پائیا۔ بدنہارا انت سماج، سماں سب دے سرتے چھائیا۔ مارنہارا اک آواز، اکو سد ند سنائیا۔ کرنہارا ساچا راج، بگھنڈ نواسی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیا۔ وشنوں کہے برہے اکھ کھول، بن اکھاں کھیل جنائیا۔ ابناسی کرتا وجائے ڈھول، ڈھولا اپنا راگ سنائیا۔ سارے ستے رہے انہول، گر اوتار سار نہ پائیا۔ نرگن ہو کے رہیا مول، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیا۔ پورا کرے اپنا قول، جو آد گیا سمجھائیا۔ اتم آواں اُپر دھول، دھرم جڑ اک لگائیا۔ بھو نہ پائے پنڈت پاندھا رول، شاستر سمرت سار نہ آئیا۔ سچ دوارا اکو رہیا کھول، مارگ اپنا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیا۔ وشنوں کہے برہما دیکھ ہو کے نیڑے، نیرن نیر جنائیا۔ نرور پرکھ بٹھ بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیاندے اپنے گھیرے، گھیرا اپنا نام پائیا۔ اتم کرے حق نیڑے، حقیقت دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جھوٹے ڈھن والے ڈیرے، کھیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی سیوا آپ لگائیا۔ برہما کہے وشنوں میری ہوئی بس، زور نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی بھلی برہم مت، من مت ہوئی گڑمائیا۔ گر اوتار جو مارگ گئے دس، چو جنت گئے بھلائیا۔ دھیرج رہیا نہ کوئی ہٹھ، ست روپ نہ کوئے دسائیا۔ سب دا چولا رہیا پھٹ، کایا کپڑ دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پھیرا آپے پائیا۔ برہما کہے وشنوں نہیں زور، ہونانا اکھ سنائیندا۔ سری بھگوان اپنے ہتھ وچ پکڑی ڈور، دوجا سنگ نہ کوئے رلائیندا۔ دو جہاناں اندر رہن نہ دیوے کوئی چور، چوری نام نہ کوئے کرائیندا۔ اکو منتر فرنا پھرے پھور، فورن اپنا حکم سنائیندا۔ نیتز دیکھ اٹھ کے غور، گہر گسپھر کار کمانیندا۔ کرے بدھ اور کی اور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ وشنوں کہے برہے کھیل انوکھا، سری بھگوان آپ کرائیا۔ ساول سب نوں دتا دھوکھا، اپنا بھو نہ کسے سمجھائیا۔ اتم اپنے ہتھ وچ رکھیا موقع، مکمل اپنی کار کمائیا۔ ہر کا بھانا کسے نہ روکا، سارے بیٹھن سپس جھکائیا۔ پئے ڈہائی لوک

پر لوکا، چو داں لوک نیر وہانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وچ نہ رہیا جوشا، اپنا بل نہ کوئے دکھانیا۔ بھے وچ ہو بیٹھے خموشا، اپنا حکم نہ کوئے ورتانیا۔ ہر کا کھیل
 کسے نہ سوچا، سوچ سمجھ کم کسے نہ آئی۔ سارے تک کے بیٹھے اوٹا، چرن دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا
 حکم آپ ورتانیا۔ برہما کہے وشنوں میں نیتز روواں، نیناں نیر نیر وہانیا۔ دوس رین کدے نہ سوواں، غفلت اپنی بیٹھا گوائیا۔ ڈوگھے ساگر وڑ وڑ
 ٹوہواں، ساچی سار کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سدھ رہی نہ رانیا۔ وشنوں کہے برہما دیکھ آیا
 بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔ چرن پکڑ بال نادان، بالی بدھ دیکھ دکھائیندا۔ چھوٹا بالک بن انجان، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ خالی جھولی منگ دان،
 داتا دانی آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ گھلائیندا۔ برہما کہے وشنوں کراں سلام، پر بھ اگے سپس جھکانیا۔
 میری میننتی کرے پروان، پر بھ اپنا بھیو چکانیا۔ رحمت پاوے جھولی دان، رحیم بخشے سچ سرنائیا۔ ساچا دیوے اک گیان، سکھیا سچ سچ جنانیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا سنگ لئے نبھانیا۔ وشنوں کہے برہمے سن لاکن، دھر دی ساچی بات جنائیندا۔ سری بھگوان کلج انتم گیا من،
 جن بھگتاں اپنا میل ملائیندا۔ دوسر دیوے نہ کسے دھن، ہٹ نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑا سی لائے ڈن، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ سنت سہیلے چاڑھ چن،
 نرگن اپنا بھیو چکانیا۔ چار جگ نیتز روون اٹھ، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیندا۔ گر اوتار کہن دھن دھن، پیر پیغمبر صفت صالاجندا۔ گر کھیاں لیکھے لائے
 تن، تار ستار اک ہلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی وست منگ منگائیندا۔ برہما کہے دس راہ، وشنوں تیرے ہتھ
 وڈیانیا۔ پُرکھ ابناسی پچھلا لہنا رہیا مکا، اگا نظر کوئے نہ آئی۔ ویہ سو ویہ ویلا گیا آ، وقت اپنا ونڈ ونڈانیا۔ جوتی جوت لئے ملا، نور نور وچ رکھانیا۔
 بھگت بھگوان لئے پرگٹا، پرگٹ اپنی کار کمائیا۔ ساچے تخت دئے بہا، تخت نواسی حکم جنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ
 کرائیا۔ وشنوں کہے برہمے کر اسپس، اچھی طرح جنانیا۔ کرپا کرے صاحب جگدیش، تیری سیوا لیکھے لائیا۔ رت سہنجنی بیس بیس، نرگن سرگن روپ
 دھر انیا۔ چھتر جھلے ایکا سپس، گر اوتار پیر پیغمبر سیو کمائیا۔ سچھنڈ دوارے پڑھن حدیث، نام اکو اک جنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچا راہ آپ رکھائیا۔ برہما کہے میں کی منگاں، ویلا وقت گیا وہائیا۔ گرگھ چڑھنا ساچا چندا، سبج نور ہوئے رُشائیا۔ سب نے گاؤنا اکو چھندا، سو پُرکھ
 زرنجن کرے پڑھائیا۔ برہما اتم آیا کڈھا، کڈھی بیٹھا لیکھ چُکائیا۔ دو جہاناں پچھے پھڑیا ڈنڈا، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ نہ مانس نہ مانس نہ بندہ، مانکھ نظر
 کوئے نہ آئیا۔ مانس روپ نہ جانے دھندا، دھاوت اپنی کار کمائیا۔ وسنہار وچ برہمنڈاں، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ دین دیال ہو بخشندا، بخشش اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ برہما کہے وشنو کر ارداس، پرہ تیرا تو ہے بھائیندا۔ اتم رکھے اپنے ساتھ،
 دوجی منگ نہ کوئے منگائیندا۔ کر کرپا دیوے نام گاتھ، منتر اتر اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔
 وشنو کرے دوئے جوڑ عرضوئی، عرض اکو وار سنائیا۔ سری بھگوان تڈھ بن ملے نہ کسے ڈھوئی، مان تان نہ کوئے رکھائیندا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی،
 اندر وڈ درس کوئے نہ پائیندا۔ لکھ چوڑاسی سرشٹی سوئی، سویاں اکھ نہ کوئے کھائیندا۔ کوڑی کرپا اندر موئی، مرنا سچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ درگاہ سچ نہ ملے
 ڈھوئی، مندر محل نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ وشنو کر ارداس کرے عرض،
 آرزو اپنی دے جنائیا۔ تیری کرپا پورا ہووے فرض، فرضی کم نہ کوئے رکھائیا۔ سانوں تیرے ملن دی غرض، تیری غرض بھگتاں راہ تکائیا۔ نو سو
 چوڑانوے چوڑی جگ پچھوں پرہ پھولی ساڈی فرد، ویلا وقت رہیا وہائیا۔ برہے سُن کے لگی درد، دردی ہووے نہ کوئے سہائیا۔ ہر کی کھیل کرے
 اسچرج، اسچرج کھیل رچائیا۔ پرگٹ ہو مردانہ مرد، زرنگ اپنا روپ وٹائیا۔ سب دی پُٹھی کرے زرد، سار پاسا ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے
 حرج، ہر گھٹ ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گہرا اپنے ہتھ رکھائیا۔ برہما کہے وشنو اٹھ کھلو، بیٹھیاں ہتھ کچھ نہ
 آئیا۔ ساڈے نال چل کے توں وی رو، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ سری بھگوان تیرا چھڈیا نہ جائے موہ، مُجبت تیری رہی ستائیا۔ چرن پریت نہ ساتھوں کھوہ،
 مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیرا تھم ڈنکا سنے لوک پرلو، دو جہان رہے گہرا آئیا۔ جس نے اپنا پنچ تت ناتا توڑیا چھٹی پوہ، باقی تت کوئے رہن نہ پائیا۔ سچ
 سوامی تیرے گئے ہو، ہوکا تیرا نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے سنگ رکھائیا۔ برہے نیتز چھڈ دے رونا، رویاں ہتھ کسے

نہ آئی۔ انتم ساچی سبجے سونا، پر بھ ساچا رہیا سوائیا۔ گرکھ پردھان ایکا ہونا، تیرے در ملے وڈیائی۔ جس نے ڈھولا سوہنگ گاؤنا، پر بھ ساچا رہیا پڑھائی۔ سبج ساچا وقت سہاؤنا، سوہنی رت مہکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ سمجھائی۔ برہما کہے وشنوں سُن حال، احوال دیاں جنائی۔ پر بھ دے اگے کیتا سوال، بے سمجھ اپنا بھو جنائی۔ سری بھگوان اگے نہ بنے دلال، وچولا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا سھم رہیا ورتائی۔ دوہاں سُن انوکھی بات، سری بھگوان بھو چکانیدا۔ آؤ دیواں ساچی دات، داتا دانی آپ سمجھانیدا۔ چرن دوارے بھتے نات، ناتا اپنے نال جڑانیدا۔ اگے گرکھاں سنائے گاتھ، بھگت بھگوان راہ وکھانیدا۔ تہاڈا پورا ہو یا ساک، سین اگے اپنا رنگ رنگانیدا۔ کلج ویلا انتم گھاٹ، پتن اکو اک وکھانیدا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کمانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہے آپ جنانیدا۔ وشن برہے لینا جان، پاربرہم رہیا سمجھائی۔ سری بھگوان بھگتاں ملے آن، کلج انت و بے ودھائی۔ شکر تہاڈے نال ہوئے خیران، ہر کی سار کوئے نہ پائی۔ کروڑ تیتیسائین شرمان، دیوت سُر رہے شرمانیا۔ سُرپت اند کرے دھیان، نیتز نظر کچھ نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب نوں رہیا سمجھائی۔ دیوت سُر وشن برہم، پاربرہم جنانیدا۔ نہکرمی دا سچ کرم، ہر کرتا آپ سمجھانیدا۔ پرگٹ ہو اُپر دھرنی دھرن، دھول سو بھاپانیدا۔ ناتا توڑ ورن برن، ذات پات سرب گوانیدا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، نرگن سرگن ویکھ وکھانیدا۔ سچھنڈ نو اسی جن بھگتاں دی لین آئے سرن، اپنی سرن نہ کوئے وکھانیدا۔ اندر وڑ کے کرے پرن، سچ سوگند آپے کھانیدا۔ تہاڈا لیکھا چکے مرن، جیون مرن اپنی جھولی پانیدا۔ کرپاندھ کرپا آیا کرن، کرنی پچھلی نہ ویکھ وکھانیدا۔ جگ وچھڑے آیا پھرن، پھڑ باہوں گود اٹھانیدا۔ کایا مندر آیا چڑھن، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا نال آیا لڑن، نام کھنڈا ہتھ چکانیدا۔ گرکھاں کولوں آیا ڈرن، اپنا بھے نہ کوئے وکھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشن برہما شو آپ سمجھانیدا۔ وشن برہے شو ویکھو ہر جی پڑھدا، جن بھگتاں ڈھولا گائی۔ گرکھاں کولوں ڈردا، تیرا میرا راگ سنائی۔ لیکھا جانے ناری نردا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بلہین آپ ہو جائیا۔ بلہین ہو یا بھگوان، بھگتن ہتھ رکھے وڈیائی۔

ڈردا ڈردا کرے سلام، گرکھیاں سپس جھکائیا۔ گرکھ دیوا سنگھ وڈا بلوان، اچالماں رہیا دھمکائیا۔ جے وچھڑیوں وچ جہان، بھجیاں راہ نظر کوائے نہ آئیا۔
 تیتوں ساڈی پئی آن، اسیں تیرا دھیان لگائیا۔ کنڈیاں وچ پھسیوں آن، چاروں طرف تھکیاں سولائں رہیاں ڈرائیا۔ پچھے بنے رہے انجان، ہن سرتی
 سرت تیرے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ وشن برہے شو ویکھ کر دھیان، سری
 بھگوان آپ جنائندا۔ جس دا سکھ ہووے بلوان، سو سنگر سو بھاپائندا۔ بن گرکھ نہ کوائے نشان، گرو نظر کوائے نہ آئندا۔ سارے مل کے درشن کرو
 آن، جس گھر گھر گمبھیر ڈیرہ لائندا۔ مارگ پچھو اک نشان، سچ نشانہ ہر جنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائندا۔
 وشن برہما شو کہن، گرکھ اک نہیں دیوا، دیو آتما سرب نظری آیا۔ جنہاں اندر وسیا الکھ ابھیوا، اپنا بھیو سمجھائیا۔ اوہ سارے پر بھ دی لگے سیوا،
 دوس رین سیو کمائیا۔ ساڈی صفت نہ کرے جہوا، رسنا راگ نہ کوائے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ تیرے ہتھ وڈائیا۔ وشنوں
 کہے میں ہویا خیران، ہر تیری سار نہ آئیا۔ برہما کہے میں سن گیان، نیترنین وچ شرمائیا۔ بن پوجا پاٹھ جنہاں ملیا بھگوان، بھگتی اپنے چرن دکھائیا۔ اکو
 راگ سنایا گان، گا گا اپنا شکر منائیا۔ سارے کہن، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنی کارے لائیا۔ چاروں گنٹ دیکھیا بن ہر بھگت
 ساچا مندر نظر نہ آیا مکان، جگت مکان رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ اپنا رنگ دکھائیا۔ وشنوں کہے تیرا محل اپار،
 بھگتاں اندر آپ بنائیا۔ برہما کہے میری نمسکار، جس برہم میلیا چائیں چائیا۔ شکر کہے میرا تٹا ہنکار، بل بل وچ نظر کوائے نہ آئیا۔ پرکھ ابناسی ساچے
 بھگتاں جیوندیاں کر آپ سنگھار، جیون وچون جیون دتا بدلایا۔ میں اوہناں نوں کی سکاں مار، جنہاں ملیا پر بھ بے پرواہیا۔ ہتھھاں اُتے ہتھ ملے سنسار،
 سگلی نظر کسے نہ آئیا۔ بھگتاں اندر وڈیا آپ زرنکار، زرنگ اپنا ویس وٹائیا۔ ساچی سنگت کر خبردار، سبھوں کھیں خبر رہیا سنائیا۔ آو ملو پر بھو میت مرار،
 جس ملیاں ملنی جگت رہن نہ پائیا۔ گرکھ گر سکھ رل کے اکٹھا ہویا پروار، پروانہ شمع اکو روپ دکھائیا۔ نہ اگنی نہ کوائے انگیار، متوت نہ کوائے تپائیا۔
 ابناسی کرتا پر بھ ملیا ٹھنڈا ٹھار، سیتل دھار اک دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سوامی سر جنہار، سبھے سبھے سب نوں رہیا ملائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی روڑ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں * *

ہر جوتی نور نور اُجالا، اُجل روپ درسائی۔ ہر جوتی نور گوہند گوپالا، گر سنگر دھار چلایا۔ ہر جوتی نور سچھنڈ سچی دھر مسالہ، دھر مندر اک وڈیائی۔ ہر جوتی نور کھیل نرالا، نرگن زوریر آپ کرایا۔ ہر جوتی نور شاہ سلطانا، راج راجان بے پرواہیا۔ ہر جوتی نور حکمرانا، دھر فرمانا حکم سنایا۔ ہر جوتی نور سُت پروانہ، شبدی شبد سبھائی۔ ہر جوتی نور وشن برہما شو اُچانا، بُجبت اپنے وچوں پرگٹایا۔ ہر جوتی نور دو جہاناں، نرکار اک جنایا۔ ہر جوتی نور برہمنڈ کھنڈ کھیل مہانا، پُرکھ اکال رچن رچایا۔ ہر جوتی نور لکھ چوراسی دیوے دانا، داتا دان آپ ورتایا۔ ہر جوتی نور گر اوتار پھرے بانا، سرگن وجے تت ودھایا۔ ہر جوتی نور نبی پیغمبر کرے پردھانا، ساچا جلوہ اک درسایا۔ ہر جوتی نور شبد اناد سنائے گانا، راگی اپنا راگ الائیا۔ ہر جوتی نور جگ چوکڑی دیوے پینا کھانا، وشنوں وشو دھار سمجھایا۔ ہر جوتی نور برہم لیکھا ونڈ ونڈانا، پاربرہم پرہم دیا کمایا۔ ہر جوتی نور کھڑگ کھنڈا چکانا، ڈنکا اکو اک وجایا۔ ہر جوتی نور جیون جگت دے جیو جہانا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا جوت سرب گھٹ تھانیا۔ ہر جوتی نور سرب واپی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ ہر جوتی نور وڈ پرتاپی، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ ہر جوتی نور سرشٹ تھاپن تھاپی، بندھن اپنا آپے پانیا۔ ہر جوتی نور نام ندھان جنائے جاپی، بھيو ابھید آپ کھلایا۔ ہر جوتی نور اجپا جاپ ہوئے پاٹھی، پُستک اپنا نام بنایا۔ ہر جوتی نور اصل نقل دی کرے کاپی، وید پُران شاستر سمرت لوک مات دے وڈیائی۔ ہر جوتی نور جگ چوکڑی چکائے لہنا باقی، دینا اپنے ہتھ رکھایا۔ ہر جوتی نور آد جگاد سجن ساکی، صاحب سنگ رکھایا۔ ہر جوتی نور بھاگ لگائے ماٹی خاکی، تن مندر سو بھاپایا۔ ہر جوتی نور لہنا دینا ویکھے آن باٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نورو نور دھرایا۔ ہر جوتی نور سچ پرکاش، پرکاشوان آپ جنائیدا۔ ہر جوتی نور سرب گھٹ واس، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیدا۔ ہر جوتی نور جگ جگنتر داسی داس، سیوک اپنا روپ وٹائیدا۔ ہر جوتی نور کھیلے کھیل پر تھی آکاش، آکاش آکاشاں اپنا پردہ لائیدا۔ ہر جوتی نور منڈل پاوے راس، بے پرواہ ناچ نچائیدا۔ ہر جوتی نور سرگن وسے ساتھ، نرگن اپنا کھیل کرائیدا۔ ہر جوتی نور انا تھاں ناتھ، ناتھ انا تھی پھیرا پائیدا۔ ہر جوتی نور لیکھا چکائے تلک للاٹ، للاٹی اپنا

بھیو چُکائیندا۔ ہر جوتی نُور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے وچوں پرگٹائیندا۔ ہر جوتی نُور نُور نُورانہ، نُوری اِکو نظری آئی۔ ہر جوتی نُور سری بھگوانا، بھگوان اپنا رنگ دکھائی۔ ہر جوتی نُور دو جہاناں، نرگن سرگن کار کمائی۔ ہر جوتی نُور سبج تریتا دواپر کلجک پہرے بانا، گر اوتار محکم منائی۔ ہر جوتی نُور گھٹ گھٹ انتریا، لکھ چوراسی رہیا سمائی۔ ہر جوتی نُور نام ندھان شبد اگم مارے تیر نشانہ، انیالا ہتھ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک جوت نُور سمائی۔ ہر جوتی نُور بھگوت بھگوت، بھگوان اپنی کارے لائی۔ ہر جوتی نُور جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ ہر جوتی نُور آتم پر ماتم میل ملاوانار کنت، گھر ساچے وجے ودھائی۔ ہر جوتی نُور آد جگاد ساچی سنگت، ہر سنگر ویکھ دکھائی۔ ہر جوتی نُور لیکھا جانے جیرج انڈج، انڈج جیرج اپنے وچ چھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نُور اُجالا اک جنائی۔ ہر جوتی نُور سدا اُجاگر، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ ہر جوتی نُور سچا سو داگر، بن ونجارا ہٹ چلائیندا۔ ہر جوتی نُور کریم قادر، فُدرت قادر کھیل دکھائیندا۔ ہر جوتی نُور راگ داؤد دادر، تار ستار نہ کوئے ہلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو نُور نُور رُشنائیندا۔ جوتی نُور نُوری دھار، سو صاحب آپ پرگٹائی۔ کلجک آنت کھیل اپار، نرگن نُور نُور رُشنائی۔ نرگن جوتی کرپسار، نرگن دیکھے چائیں چائیا۔ نرگن بھگت وچھل گردھار، نرگن سنت ست سرُپ جنائی۔ نرگن گرگھ کھول کواڑ، گر سیکھاں اِکو بوُجھ بُجھائی۔ نرگن جوتی سرب پسار، پسر پساری وڈ وڈیائی۔ کل کلکی لے اوتار، نہکنکا ڈنک و جائی۔ نرگن جوتی جوت نمسکار، جوتی جاتا سیس جُھکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ جوتی جوت پسار، بن جوتی جوت کرے رُشنائی۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پھگا سنگھ دے گرہ دھنگالی جوں * *

جوت کہے میں نرمل جوتی، رُپ رنگ ریکھ نظر نہ آئی۔ آد جگاد نکی نڈھی چھوٹی، گھر ساچے سو بھاپائی۔ سب دی چڑھ کے بیٹھی چوٹی، مکھ اپنا آپ چھپائی۔ لہدے پھردے کوٹن کوٹی، بھالیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ کایا مندر اندر گھر گھر بنائی اپنی کوٹھی، گرہ ڈیرہ اک دکھائی۔ بن آلس نندر رہی

سوتی، نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ میری صفت اندر لگے رہے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان پوتھی، پُستک اپنا راگ الایا۔ میرے گھر کوئے نہ پُہنچی، دُور دُراڈے ڈھولا گایا۔ سارے کہن گھائی اُوکھی، اُو جھڑ راہ رہے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا نُور اک جنایا۔ جوت کہے میں جوتی اگم، اگڑی کار کمایا۔ میرا بھو ہتھ نہ آیا کسے کم، آد آنت سار کسے نہ آیا۔ سارے کہندے گئے دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیایا۔ سیوا کردے رہے سورج چن، جگ چوکڑی نُور رُشانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے من، منسا کو دھیان لگایا۔ لکھ چوڑا سی صفت سُندی رہی کن، سرُون اک دھیان رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری کھیل اک رچایا۔ جوت کہے میری جوت زِالی، گھر ساچے سو بھاپایا۔ گگن منڈل میری نکئی تھالی، اشاریاں اُتے نچایا۔ ست سرُپ میرا ناؤں اکالی، اکل کلا اکھوایا۔ پت شاخ نہ کوئی ڈالی، جڑ تانہ کوئے بنایا۔ چھپر چھن نہ کوئے چُھالی، چار دیوار نہ کوئے دکھایا۔ اکو وساں سچھنڈ سچی دھرمسالی، دھرم دوارے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت آپ بنایا۔ جوت کہے میری زِگن جوتی، گھر ساچے سو بھاپایا۔ کھیلاں کھیل لوک پر لوکی، دو جہان دیکھ دکھایا۔ نام جاناواں شبد سلوکی، گر اوتار کر پڑھایا۔ لکھ چوڑا سی پد دیواں موکھی، مُفت اپنا میل ملایا۔ برہمنڈ کھنڈ رکھاواں اوٹی، اوٹ اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیل اک دکھایا۔ جوت کہے میرا جوتی رنگ، ذات نظر کسے نہ آیا۔ صاحب سجن سہائے بیج پلنگ، پار برہم بے پرواہیا۔ انتر دیوے اک انند، باہر سار کوئے نہ آیا۔ سد اپتا وسے سنگ، پریت اکو اک لگایا۔ بندی خانہ نہ کوئے بند، بندھن اور نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت جوتی دئے وڈیایا۔ جوت کہے میری جوتی دھار، آد زرنجن ونڈ ونڈایا۔ آد زرنجن کہے میرا کھیل نیار، جوت زرنجن سیوا لایا۔ جوت زرنجن کہے میرا گھٹ گھٹ پسا، لکھ چوڑا سی سو بھاپایا۔ لکھ چوڑا سی کہے جوتی نُور اُجیار، گھر گھر کرے رُشانیا۔ گھر گھر کہے کرپا کرے آپ کرتا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے میرا کھیل اپار، خالق رہیا جنایا۔ خالق کہے خلق گُزار، لوک مات گُشن اک لگایا۔ گُشن کہے میری پھول بہار، گر گھ بوٹا اک اُپجایا۔ گر گھ کہے میری بھور گنجار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی جوت جنایا۔ جوت کہے میرا جوت پسا، جوتی جوت جوت چمکایا۔ آد

آنت نہ پارادار، مدھ اپنا کھیل کھلایا۔ سادھ سنت نیوں نیوں کرن نمسکارا، در بیٹھن سیس جھکایا۔ بھگت بھگوان بول جیکارا، بے جیکار رہے جنایا۔
 گرگھ گرگر منگ دوارا، در درویش پھیرا پانیا۔ گرسکھ ویکھن دارو وارا، نیتزن نین نین اٹھایا۔ کون ویلا نرگن جوت ہوئے اجیارا، جگت اندھیرا اندھ
 مکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھو ابھیدا سن کے گئے سنسارا، سرشٹ سبائی مات جنایا۔ کجگ آنت نہکک لئے اوتارا، نرگن جوت نور رُشانیا۔ جوتی جوت
 جوت پسارا، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ اکیو اوٹ ہر نرنکارا، چوٹ ساچے نام لگایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں پاوے سارا، مہاسار تھی
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن جوتی جوت کرے رُشانیا۔ بن جوتی جوت کرے پرکاش، کل کلکی پھیرا پانیندا۔ سب دی پوری
 کرے آس، جگ چوکڑی جو جن دھیان لگائیندا۔ پیر پیغمبراں گر اوتاراں رکھے پاس، پُشت اپنا ہتھ لگائیندا۔ بھگت بھگوان ہون نہ دیوے اداس، جگت
 اداسی دُور کرائیندا۔ کرے نوآس پون سواس، ساہ ساہ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت رنگ اک دکھائیندا۔ جوت رنگ
 رنگ امولا، عمل وچ کسے نہ آیا۔ نہ کایا نہ دسے چولا، چولی تن نہ کوئے ہنڈایا۔ نہ کہار کوئی چکے ڈولا، پاندھی پندھ نہ کوئے مکایا۔ نہ پردہ نہ کوئی
 اوہلا، کھ گھنگٹ نہ کوئے رکھایا۔ نہ شبد نہ کوئی ڈھولا، راگ ناد نہ کوئے جنایا۔ سوہرے پیئے نہ کوئے وچولا، لاگی نظر کوئے نہ آیا۔ ڈوم نائی نہ پائے
 کوئی رولا، اچی کوک نہ کوئے سنایا۔ کرے کھیل پر بھ ساچا مولا، نرگن جوت نور رُشانیا۔ بھگت بھگوان گائے ڈھولا، ڈھولک چھینا نہ کوئے وجایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا جوت دے وڈیایا۔ جوت جوتی وڈییار، سو صاحب آپ جنائیندا۔ جوتی کہے میرا لکھ چوراسی ادھار، جوت
 کہے میرا کھیل نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی کہے میرا آتم پر ماتم ناتا وچ سنسارا، جوت کہے میرا اتھاہ نور دو جہاناں راہ چلائیندا۔ جوتی کہے میرا کایا مندر اندر
 اک دوار، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوت کہے برہمنڈ کھنڈ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نور میرا پسار، بے آنت اتھاہ اپنا رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ جوتی کہے میں بھگتاں داسی، جگ جگ ساچی سیو کماٹیا۔ جوت کہے میں پُرکھ ابناسی، اپنا حکم
 ورتایا۔ جوتی کہے میں سجن ساتھی، گرگھاں سنگ نبھایا۔ جوت کہے میں پُرکھ سمرا تھی، جوتی کہے میں گھر گھر دیواں داتی، ہر جن ساچے مات جگایا۔

جوت کہے میری آد جگاد رہے اک پر بھاتی، رین روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی کہے میں گرمکھاں سچ بندھاواں ناتی، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ جوت کہے میرا کھیل اکانتی، اک اکل اپنی کار کمائیا۔ جوتی کہے میں بھگت بناواں اک جماعتی، ضامن اپنا آپ کرائیا۔ جوت کہے میں کراں بند خلاصی، جو تیرا سنگ نبھائیا۔ جوتی کہے کلجگ اتم ویکھ ہر رگھنا تھی، رگھپت اپنا پھیرا پائیا۔ ساچے بھگت وچ تیرے جگت تیرا ناواں دھیاواں سواس سواسی، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن ہو کے بن ساتی، کھول میری تانکی، طاقتور اپنی طاقت گرمکھاں جھولی پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چوہڑ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

۶۵۷

جوت نرنجن نکلی بچھی، لکھ چوراسی اندر ٹکائیا۔ پریم پیار اندر رتی، رتی رت نہ کوئے رکھائیا۔ کرے پرکاش بن تیل بٹی، دیک اکو اک جگائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نہ ٹھنڈی نہ تتی، سد اکو رنگ سمائیا۔ نیتز دھیان لگائے کملاپتی، پت پر میثور راہ تکائیا۔ سچ محلے بیٹھی رہے ستی، دو جانین نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت نرنجن دے وڈیائیا۔ جوت نرنجن نکلی بالی، بالک روپ سکھائیا۔ کایا مندر اندر آپ بہالی، گھر گھر وچ گھر بٹھائیا۔ آتم پر ماتم کردی رہے دلالی، سچ ساچی سیو کمائیا۔ اپنے ہتھ وکھائے خالی، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ میں چھاپ تیری ڈالی، تیر نال پر بھو مہکائیا۔ توں دھر درگاہی مالی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ تیرے در سدا سوا، اکو منگ منگائیا۔ برہوں وچھوڑے ہوئی بے حالی، بہیل رووے مارے دھائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون ویلا کرے سمبھالی، سمبل اپنا چرن ٹکائیا۔ جوت نرنجن نکلی نڈھی، ننھی ننھی سیوا لائیا۔ اپنی دھارو آپے کڈھی، مات پت نہ کوئے بنائیا۔ حکمے اندر سدا بدھی، بن سیوک سیو کمائیا۔ پنج تت اندر ملی گدی، سنگھاسن اکو اک سہائیا۔ کر پرکاش بہہ کے سبھی، نرگن نور کر رُشنائیا۔ پر بھ ملن نوں پھرے بھجھی، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ درس کر اے نہ رتی، ست پیاس نہ کوئے مٹائیا۔ میں نیوں نیوں

۶۵۷

لاگاں پگی، پر بھ چرن پڑے سرنائیا۔ میں دساں ڈونگھی کھڈی، بھوری اپنا کھ چھپائیا۔ نہ پسی نہ کوئی ہڈی، تت روپ نہ کوئے پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جوت زرنجن وڈ نیکن نیکی، زہر نرائن آپ بنائیدا۔ پاوے سار جیو جی کی، جیون جگت آپ جنائیدا۔ لیکھا جانے ساڈھے تن ہتھ سپاں سپاں کی، سیبا دھرنی ونڈ ونڈائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیدا۔ جوت زرنجن کہے میں نکئی وڈ بلوان، بل تیرے نال ملاییا۔ توں بنیا میرا کاہن، میں گوی روپ جنائیا۔ میرا میل ہویا نال بھگوان، بھگون روپ سمائیا۔ میرا مندر سوہے مکان، گھر ساچے ہوئے رُشائیا۔ میری آسا وڈ بلوان، زراسا روپ نہ کوئے رکھائیا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور جس ویلے ملے آن، میرا ڈکھ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میرا سنگ رکھائیا۔ جوت زرنجن کہے میں رکھی اڈیک، نت تیرا دھیان لگایا۔ آد جگاد بھلی نہ تیری ریت، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈائیا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، جن بھگتاں اندر سو بھاپایا۔ آمل میرے جگدیش، جگدیش تیرا دھیان لگایا۔ تیرا قول بیس بیس، اقرار نیڑے رہیا آئیا۔ میں دیکھاں چھتر جھلدا سپس، سچھنڈ ساچے و بے ودھائیا۔ تیرا کلمہ اک حدیث، تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرنجن اپنا پھیرا پائیا۔ جوت زرنجن کہے میری رہی نہ بالی بڈھ، بڈھ اپنی رہی جنائیا۔ پر بھ تیرے ملن دی آئی سُدھ، دوجی سُدھ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ پر بتی گئی لُجھ، آپ اپنا میٹ مٹائیا۔ میرا مجھے نہ دے کُجھ، جو دپسے سو تیری جھولی پائیا۔ کو جھی کملی آ کے پُچھ، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ میں سجدہ کراں جھک، تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ انتم پیئڈا جائے مگ، گھر تیرے و بے ودھائیا۔ توں انگن لینا چک، مہر نظر اٹھائیا۔ میری ترسنا مٹے بھکھ، سائتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور وکھائیا۔ جوت زرنجن کہے میں نہ نڈھی نہ بالی، بل اپنا رہی جنائیا۔ تیری کھیل پر بھو زالی، بن میرے نظر کسے نہ آئیا۔ تیرے نام دی روشن کراں میں دیوالی، گھر گھر دپیک اک جگائیا۔ تیرا مندر سہاواں سچی دھر مسالی، کایا بنک دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جوت زرنجن تیرا انجن نیز نیناں پائیا۔ جوت زرنجن کر دھیان، ہر کرتا آپ سمجھائیدا۔ توں میری میں تیرا بھگوان، بھگون اپنا کھیل کھلائیدا۔ کلجگ انت کراں پروان، آپ اپنے

کھاتے وچ رکھائیندا۔ تیرا نور بھگت نشان، لوک مات آپ جھلائیندا۔ گھر گھر آکے دیواں دان، در در اپنی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لائیندا۔ جوت زرنجن کہے جد آویزگا۔ سری بھگوان پھیرا پاوینگا۔ جن بھگت مات اٹھائینگا۔ میرا ویلا وقت سہائینگا۔ فقط اپنا رنگ رنگائینگا۔ جگت ناتا توڑ تڑائینگا۔ بدھاتا اکو اک اھوایینگا۔ سا کہ اپنا نام بناوینگا۔ فاقہ وچھوڑا دکھ مٹائینگا۔ تاکا اپنے گھر گھلاوینگا۔ آقا اکو نظری آویزگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل ملاوینگا۔ جوت زرنجن تیرا بھگتی میلا، بھگوان دے وڈائینا۔ سچ ملن دا آیا ویلا، سو صاحب رہیا ملائینا۔ لیکھا چکے گرو گرو چیل، گر چیل اپنی دھار دکھائینا۔ آد زرنجن بن سہیلا، جوت زرنجن لئے اٹھائینا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا وچھوڑا رہیا مٹائینا۔ کون ویلا وچھوڑا مٹائینگا۔ اپنی جوتی جوت ملائینگا۔ اوکھی گھائی پار کرائینگا۔ دور واٹی نیڑ دکھائینگا۔ کایا ماٹی موہ چکائینگا۔ رین اندھیری راتی پنڈھ مکائینگا۔ امرت بوند سوانتی جام پیائینگا۔ اک اکانتی نظری آئینگا۔ بن ساتھی سنگ نبھائینگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ابناسی ابناسی پد دکھائینگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد بل بل جاسی، جس بالیا دیپک سو دیپک بلدا اپنے وچ لکائینا۔

مٹے روگ سر درد، سری بھگوان دیا کمائینا۔ نظر نہ آئے کوئی مُردا مرد، مرد مردانہ ہوئے سہائینا۔ در دوار منظور عرض، اجل نیڑ نہ آوے رائینا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھاں کرے پورا فرض، فضل رحمت رحم کمائینا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنامو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

جوت زرنجن کہے میں نکی کنیا، سو تیرا دھیان لگائینا۔ پاربرہم پر بھ شاہو منیا، شہنشاہ ہوئے سہائینا۔ دیوے نام سچا دھن دھنیا، دکھ بھکھ رہے نہ رائینا۔ کوڑ کوڑ یارا بھانڈا بھنیا، بھرم گڑھ تڑائینا۔ کرے دسیرا وچ چھپر چھنیا، مندر محل تجائینا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سر اپنا ہتھ لگایا۔ سر ہتھ رکھے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیدا۔ بالی بدھ کرے پروان، سدھ اپنی آپ جنائیدا۔ ہر سنگت میلا وچ جہان، در رنگت اک رنگائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نرِخ قیمت کرتا اپنے گھر پائیدا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

جوت نرنجن کہے میرے بھاگ متھن، متھیا دے لوکائیا۔ ملیا میل سری بھگون، بھاونا میری پور کرائیا۔ دستگیر پھڑایا دامن، پلو اپنے نال بندھائیا۔ آد نرنجن بنیا ضامن، ساچی ضامنی آپ دوائیا۔ کر پرکاش آہمنو سامن، سماں سہنجنا دے سہائیا۔ پورا کرے میرا کامن، آسا ترسنا رہن نہ پائیا۔ برہم بھیو نہ پایا براہمن، براہمنی سار کوائے نہ آئیا۔ گرگھ ساچا نہاون، پر بھ چرن دھوڑ سرنائیا۔ نام اکو اک دھیاون، بے پرواہ دھیان لگائیا۔ راگ اکو اک سناون، سوہلا سنگر الائیا۔ گھر چل کے آوے رامن، رام رانا روپ وٹائیا۔ جس دیا کمائی پرہلا د بھیو چکایا گنی تھامن، تپش تت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پوری آس کرائیا۔ جوت نرنجن کہے موہے چاؤ گھنیرا، ہر گھنیا نظری آئیا۔ گرہ مندر لایا اپنا ڈیرہ، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ ساچی نگری وسیا کھیڑا، گوکل بندرابن نین شرمائیا۔ سیس تاج جگدیش پھیرا، فرقہ سب دارہیا بدلایا۔ کوڑی کرپا چکائے جھیرا، جھگڑا کوائے رہن نہ پائیا۔ گرگھ کہے میرا میرا، میں میری وچوں گوائیا۔ نرگن نظری آئے شیرا، سنگھ اپنا بل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت نرنجن سدا سہائیا۔ جوت نرنجن کہے پر بھ ملیا ماہی، محل اٹل دیا کمائیا۔ پاندھی بنیا نرگن راہی، نرور اپنا راہ تکائیا۔ کوڑی بدلن آیا شاہی، شہنشاہ اکو تھم ورتائیا۔ پنچ تت کٹن آیا پھاہی، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت نرنجن ویکھ دکھائیا۔ جوت نرنجن کہے میری نسا پور، مانس روپ ملے وڈیائیا۔ مانگھ دے حاضر حضور، گھر ساچا بے پرواہیا۔ مانس تیرے چرن ہووے مشکور، مشکل نظر کوائے نہ آئیا۔ دے درس صاحب ضرور، ظاہر اپنا روپ درسائیا۔ ٹوں سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھائیا۔ میرا بخش اگلا پچھلا قصور، قسم کھا کے واسطہ

پائیا۔ مان تان نہ رہیا غرور، غربت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کلجک آنت ہوئی مجبور، جوت زرنجن دئے ڈھائیا۔ بن تیرے نام سچ نہ آئے کوئی سرور، کوڑا
 نشہ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ جوت زرنجن کہے گھر آؤ ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ کلجک
 ویکھیا ڈونگھا ساگر، تریاں سار کوئے نہ پائیا۔ بن تیری کرپا کرم ہوئے نہ مات اُجاگر، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سچ ملے نہ ہٹ سوداگر، دست حق
 نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کر کریم قادر، بن قاتل کیوں چھری ہتھ چکائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینی سچ سرنائیا۔ جوت زرنجن کہے
 سرن دے، سرنگت تیری سرنائیا۔ آتم پر ماتم لگانینہ، لگی پریتی توڑ نبھائیا۔ امیوں رس امرت برس پینہ، میگھلا اکو دھار دکھائیا۔ کایا ماٹی دسے کھیہہ،
 آنت سنگ کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم اپنے نال ملایا۔ جوت زرنجن کہے میں تیری آتم، اُتم ذات رکھائیا۔ تیرا نور
 جلوہ ویکھا باطن، بستر اپنے سو بھاپائیا۔ تیرا لیکھا چھکے مقتول قاتل، قتل گاہ نہ کوئے دکھائیا۔ گھر ساچے بن عادل، عدالت اپنے نام لگائیا۔ کلجک کوڑی
 کریا اندھیرا بادل، چاروں کُنٹ رہیا چھائیا۔ جیو جنت ہو یا پاگل، تیری سار کسے نہ پائیا۔ سب تے وحی ہووے نازل، لیکھا سب نوں رہیا دکھائیا۔ جوتی
 جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوت زرنجن کہے پر بھ آؤ کھیڑے، کھڑکی تیرے نام گھلائیا۔ ساچے بھگت لاکے بیٹھے
 ڈیرے، در اپنا مات تجائیا۔ ڈبڈے پار کر بیڑے، بیڑی اپنے ناؤں ترائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ جھیڑے، جھگڑے سارے دے مکائیا۔ گرگھ کر دے
 تیرے تیرے، تیری اکو اوٹ رکھائیا۔ تیرا ناؤں سنگھ شیرے، شرع اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 جوت زرنجن رکھ آس، آساوند سچ جنائیدا۔ تیری پوری کراں خواہش، خالص تیرا روپ پرگنائیدا۔ بناں سہائی انا تھاں ناتھ، غریب نمانے گلے لگائیدا۔
 سب نوں دستاں اکو پاٹھ، سوہنگ منتر نام پڑھائیدا۔ گھر میلا کملاپات، کول نین درس دکھائیدا۔ زرنجن ہو کے دئے دات، زرنجن جھولی آپ بھرائیدا۔
 نیڑے ہو کے سُن بات، سری بھگوان آپ سمجھائیدا۔ کلجک رین مٹے اندھیری رات، رت تیرے نال ملائیدا۔ بھگت بھگوان سجن ساک، ساچا سنگ

رکھائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آکاش آکاشاں وچوں جوت نرنجن تیرا پرکاش لیکھے لائیں۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

جوت نرنجن کہے میرا دھام نیارا، گھاٹت سری بھگوان بنایا۔ تھتھوانہ کوئے ٹھٹھیارا، گھمیار نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کٹھالی نہ سنیارا، اگنی ہون نہ کوئے تپایا۔ باڈھی نہ کاریگا، لوہار ترکان نہ گھرت گھڑایا۔ نہ سیوک نہ سیوادارا، اٹ گارانہ کوئے لگایا۔ نہ چھپر نہ چار دیوارا، کلی ککھ نہ کوئے دکھایا۔ نہ دیوانہ باقی تیل پانہ کرے کوئے اُجیارا، نرگن نور نور رُشانیا۔ نہ ساجن نہ میت مرارا، نہ اُنگی کوئی لگایا۔ نہ درس نہ کوئی دیدارا، دیو نظر کوئے نہ آیا۔ نہ سخی نہ کوئی بھنڈارا، نہ جھولی رہیا بھرائیا۔ نہ سورج نہ کوئی ستارا، چند چاندنا نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا گھراک وسایا۔ جوت نرنجن کہے میرا گھراپا، اپراپاری کھیل کھلایا۔ آر پار نہ کوئے کنار، ونڈن ہتھ کسے نہ آیا۔ نظر نہ آئے وچ سنسار، دوئے نین دھیان لگایا۔ سرگن سکے نہ کوئے اُسار، نرگن اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی بنت بنایا۔ آد نرنجن کہے میرا گھاٹن گھڑیا، جوت نرنجن ملی وڈیایا۔ ست سرُپی مندر بنیا، سو پُرکھ نرنجن آپ سہایا۔ نرگن ہو کے اندر وڈیا، گھر ساچے ڈیرہ لایا۔ محل اٹل آپے کھڑیا، سری بھگوان بے پرواہیا۔ نام ندھانا اپنا پڑھیا، ناؤں نرنکارا ڈھولا گایا۔ جوت نور اک اُجریا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے کرے رُشانیا۔ جوت نرنجن کہے میرا سوہے دروازہ، سری بھگوان دیا کمایا۔ گھاٹت گھڑے غریب نوازا، گھرن بھنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ اندر وڈے وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا پھیرا پانیا۔ سچ سچ دارچ کے کاجا، ہر کرتا ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے گھر دئے وڈیایا۔ جوت نرنجن کہے میرے گھر دا جھروکھا، صاحب سنگر آپ کھلایا۔ اوتھے جاندیاں کسے نہ ملے دھوکھا، سچ ساچا میل ملایا۔ صاحب سنگر دا اکو

نظری آئے کوٹھا، بن چھپر چھن بنایا۔ بچھلا رہے نہ کوئی روسا، گھر رُسیاں لئے ملائیا۔ پریم پریتی لئے بوسا، کھ اپنا کھ چھہایا۔ لے کے بہہ جائے اک گوشہ، کونا نظر کسے نہ آیا۔ امرت آتم دیوے ساچا توسا، ترسنا بھکھ مٹایا۔ محل دکھائے اک انوکھا، انبو پرکاش کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا گھر درسایا۔ جوت زرنجن کہے گھر پاؤ درس، ہر درسی درس کرائیندا۔ گرہ ویکھو عرش فرش، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ نمانی اتے کرے ترس، بے پرانی پران اپنے نال ملائیندا۔ ساچی دھارا اکو برس، ہوس حرص مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر پھیرا پائیندا۔ جوت زرنجن کہے میرا مندر ہٹ، سو صاحب آپ سہایا۔ زرنجن کروٹ لئے وٹ، آپ اپنی لئے انگڑایا۔ پردہ کھلے گرکھ جھٹ، جھٹکا اپنا نام لگایا۔ نظری آئے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ سچ دوارے مل کے پئے ہس، سوہنگ ہنسا راگ سنایا۔ توں میرا میں تیرے وس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر خوشی دکھایا۔ ساچے مندر ملے خوشحال، خوشی غمی نہ کوئے جنائیندا۔ سنگر داتا دین دیال، دین اپنی کھیل دکھائیندا۔ گرکھ ویکھ سچے لال، لال اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر سوہا پائیندا۔ ساچا مندر ڈونگھا گھاٹ، ساگر استھانہ نظر نہ آیا۔ بن بھگتاں مکے کسے نہ واٹ، جگ چوکڑی گیڑ بھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پانہ سکے ہاتھ، ونجھ مہانے سار کوئے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس مندر اندر ڈیرہ لایا۔ ساچا مندر سوہنا سندر، چھیل چھیل آپ بنایا۔ بھاگ لگائے ڈونگھی کندر، کایا کوری پھول بھلایا۔ بند تاک کھول جندر، جیون زندگی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر بے مثال، آپ دکھائے دین دیال، دیاندھ اپنی دیا کمایا۔ آو مندر ویکھو اُچا، اُچو اُچ وکھائیندا۔ آد جگاد رہے سُچا، ہر سو کھشم رُپ وکھائیندا۔ جن بھگتاں اُجل کرے کھا، کھ امرت نال دھوائیندا۔ جنم کرم نہ رہے دکھا، دکھ دکھیاں میٹ مٹائیندا۔ پر بھ ملن دا جو جن بھکھا، تس سنگر میل ملائیندا۔ زرنجن دھاروں زرنجن اٹھا، رُپ انوپ آپ پرگٹائیندا۔ نہ مانس نہ دسے منکھا، منس رُپ نہ کوئے جنائیندا۔ ہر کھ سوگ نہ کوئے عسے، چنتا غم نہ کوئے جنائیندا۔ بھلا مانس نہ دسے لُچا، رُکھاپن نہ کوئے وکھائیندا۔ نہ پنچہ نہ کوئی مُکا، گھن گھسن نہ کوئے درڑائیندا۔ پریم پریتی اندر سدا جھکا، دوجا بھے نہ کوئے پرگٹائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر سہائے اِکو اُچا، جس گھر بہہ کے دیکھ دکھائیندا۔ آؤ مندر نیتر پیکھو، پیکھت خوشی دکھائیا۔ صاحب سنگر ساچا ویکھو، ویکھدیاں دکھ جائیا۔ اتر آتم کرو پتو، ہتکاری رہیا سمجھائیا۔ دوس رین اِکو چیتو، چیتن بھیو چُکائیا۔ دُو نگھی کوری پار بھیتو، ابھو رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دے وڈیائیا۔ آؤ مندر جس نے چڑھنا، سو صاحب رہیا جنائیا۔ آؤ گھر جس نے وڑنا، بُھلیاں راہے پائیا۔ آؤ پلو جس نے پھڑنا، گر شبدی رہیا پھڑائیا۔ آؤ جینودیاں جس مرنا، ہر سنگت میل ملائیا۔ آؤ جس آتم پر ماتم جہا کرنا، دُئی دوتی باہر کڈھائیا۔ آؤ جنہاں سوہنگ ڈھولا پڑھنا، سو سنگر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا مندر دے دکھائیا۔ آؤ جس مندر درس پاؤنا، سو صاحب دیا کمائیا۔ آؤ جس نے سری بھگوان مناؤنا، رُٹھے لئے ملائیا۔ آؤ جس نے بچھلا اگلا پنڈھ مکاؤنا، لکھ چوراسی ناتا رہیا تڑائیا۔ آؤ جس نے گھر وچ گھر وساؤنا، اُجڑے کھیڑے رہیا وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت زرنجن کر رُشائیا۔ جوت زرنجن کہے میں گئی جیت، ہار بیٹھی گھ بھوئیا۔ پر بھ ملیا اِک انڈیٹھ، انڈیٹھی سیوا لائیا۔ بھگتاں نال لگائی پریت، پریتی ساچی اِک سمجھائیا۔ میں بُھل گئی مندر مسیت، گرودوار نظر نہ کوئے رکھائیا۔ رل مل گرکھاں نال گاواں گیت، سوہنگ ڈھولا ساچا گائیا۔ میرا صاحب سدا اتیت، گھر ساچے وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک مندر کرے رُشائیا۔ ساچے مندر ہوئے رُشائیا، نور نورانہ آپ دھرائیندا۔ سری بھگوان کرے کُرمائی، کُرم کُرمیٹا اِکو نظری آئیندا۔ اِکو گھر دھی جوئی، سوہرے پیئے ونڈ ونڈائیندا۔ اِکو میا نظری آئی، پتا پُرکھ اکال کھیل کرائیندا۔ اِکو ڈھولا لیا گائی، صاحب سنگر راگ الائیندا۔ جوت زرنجن کہے میری آسا پور کرائی، پر بھ ترسنا میٹ مٹائیندا۔ گرہ بھیترا پایا ماہی، مجوب اِکو نظری آئیندا۔ گھر سجن وچے شنوائی، دُھا دُھن ویکھ دکھائیندا۔ لاڑی لاڑے نال پرنائی، گھر سخیاں منگل راگ الائیندا۔ جوت زرنجن پھرے چائیں چائیں، لال گُلالا اِکو رنگ چڑھائیندا۔ پُرکھ پُرکھو تم پار برہم پر بھ ہويا آپ سہائی، سہائتا اپنی وچ رکھائیندا۔ رنگلا چوڑا ویکھ بانہیں، مہندی اِکو دھار بندھائیندا۔ کجلا نین کول مٹکائی، نام ندھانا دھار بندھائیندا۔ سیس جگدیش مینڈھی اِک گندائی، پئی اپنے رنگ رنگائیندا۔ کنگھی پریم نال واہی، سچ دنداسا ہتھ پھرائیندا۔ گھ گھنگٹ آپ اٹھائی، پردہ

نقاب نہ کوئے جنائندا۔ جوت نرنجن جس پرنائی، سو پڑکھ ویکھ دکھائندا۔ آؤ ویکھو گرگھ بھائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جس دکھائے اپنا گھر، تِس اپنا میل ملائندا۔ جوت نرنجن کہے پایا بھگوان، بھادی بھے نہ کوئے جنائندا۔ نظری آیا نوجوان، جو بن اکو اک سہائیا۔ چھیل چھیل مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت قبیلہ وچ جہان، کلجگ اتم ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت نرنجن کر پروان، آتم پر ماتم اپنا مہمان بنائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ یکرمی میلا رام دے گرہ دھنگلی جموں *

آتم کہے پر ماتم تیری پُتری، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ نرگن دھار وچوں اونتری، مات پتا نہ کوئے بنائیا۔ لوک مات آکے ہوئی نہ شکری، تیرا جس کوئے نہ گائیا۔ مایا متا اندر رُٹھڑی، تیرا ناؤں بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ چھوٹی پُتری نیناں رو، نیر نیر وہائیا۔ تھہ بن سار نہ پاوے کو، کوک کوک جنائیا۔ سچ پرکاش نہ دے لو، اندھ اندھیرا چھائیا۔ تیرا پریم نہ ملے ڈھو آ ڈھو، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دس ساچی سو، ساچے صاحب تیری سرنائیا۔ میری سوئن ایک، سو صاحب آپ جنائیا۔ نت نوت رکھ ٹیک، اک دھیان دکھائیا۔ اتر باہر ہوئیں بیک، ست سروپ درسائیا۔ نج نیز آتم پر ماتم لئیں ویکھ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ سچ پریتی کر ہییت، ریتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلنہار اکھوائیا۔ میلنہارا ہر بھگونت، سد سد ویکھ دکھائندا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ کرتا ویس وٹائندا۔ تیرا مکان دوارا بھگت، مندر اکو اک سہائندا۔ جس گرہ کھیل کرے بے انت، بے پرواہ اپنی کار کمائندا۔ پر ماتم ملے آتم کنت، نر نرائن پھیری پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائندا۔ ساچی سکھیا سن کن، بے پرواہ آپ جنائیا۔ آتم پر ماتم کہنا من، منسا ہور نہ کوئی رکھائیا۔ تیرا ناتا کوڑے تن، اتم ہوئے جدائیا۔ تیرا لیکھا سری بھگون، سد اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اتم بیڑا بٹھ، جن

بھگتاں کر گڑمائیا۔ مات گربھ پھیر نہ ملے ڈن، کایات نہ ہور ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم کہے میں
 تیری بالی، بالک روپ سکھائیا۔ جگ چوگڑی گھالن گھالی، نت نت تیری سیو کمائیا۔ سبجک تریتا دواپر رہی خالی، میری جھولی نہ کسے بھرائیا۔ ملیا حق نہ
 حق حلالی، حقیقت ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ پت رہیا نہ کسے ڈالی، پت جھڑا کو نظری آئیا۔ کلجک اتم ہوئی سواالی، در تیرے الکھ جگائیا۔ توں شاہ پاتشاہ دو
 جہاناں والی، نرگن داتا بے پرواہیا۔ آد نرنجن جوت اکالی، جوت نرنجن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا سہج سُبھائیا۔
 آتم بچی ویکھ بچپن، سو صاحب آپ جنائیا۔ اپنا آپ کر اپن، باقی نظر کچھ نہ آئیا۔ اگلی بچھلی مٹے تڑپھن، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ ادھ وچکار نہ رہے
 اڑچن، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ جگت وکار تیتوں ورجن، گھر روکن تھاؤں تھانیا۔ ساچی سکھیا دے کے گیا گرو گرو دیو ارجن، بن پر بھ ملیاں سانت کوئے
 نہ آئیا۔ دین دیال پر بھ مرد مردن، مردانگی اکو اک دکھائیا۔ اپنا پورا کرے فرضن، فرضی کار نہ کوئے دکھائیا۔ ساچاراگ سنائے طرزن، تال تلواڑا
 اک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ آتم کہے تیری بھاوے ریت، پر بھ پوری آس کرائیا۔ نت اٹھ گاواں تیرا
 گیت، سچ منگاں اک سرنائیا۔ ٹھاکر سوامی لگے پریت، پریتوان اکو نظری آئیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، مستک ککا دھوڑی تیرے لائیا۔ تیرا کھیل ہست
 کیٹ، گھٹ گھٹ تیرا نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری رہاں سرنائیا۔ پر ماتم کہے سُن آتم بھولی، بھولے
 بھاؤ سمجھائیندا۔ سچ دوار بن گولی، سیوا اکو اک لگائیندا۔ جگت وکار نہ پارولی، جھکڑا جھیرا سرب مٹائیندا۔ میل ملائے ہوئی ہوئی، ہو لا بھار سرب
 دکھائیندا۔ جن بھگتاں نال مل کے پر بھ ساچے دی سمجھ لے بولی، جو سوہنگ راگ سنائیندا۔ انتم چاڑھے اپنی ڈولی، کہاں نظر کوئے نہ آئیندا۔ نیتز نیر نہ
 کوئے ورولی، اٹھر ستھر نہ کوئے وچھائیندا۔ سچ سرنائی گھول گھولیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک جنائیندا۔ آتم کہے میں نکلی
 نڈھی، سدھ کوئے نہ آئیا۔ پار برہم پر بھ کر کرپا کایا وچوں کڈھیں، آپ اپنا میل ملائیا۔ کلجک انت نہ بچھے چھڈیں، کھہڑا چھٹے سرب لوکائیا۔ پریم
 تیرے دے اندر بدھی، بندنا دوئے جوڑ کراں سرنائیا۔ بتدی جائے گراوتاراں صدی، سدّا اپنا نام دوائیا۔ میری نہ پُشت نہ کوئی جدی، سد تیری تیری

اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ آتم سُن سچ سمجھاواں، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ جن بھگتاں اندر تینٹوں بہاواں، تیرا میل ملائیندا۔ سر سرور اک نہاواں، چرن دھوڑی تال دکھائیندا۔ پھڑ اٹھاواں بھجاں بانہواں، بل اکو اک دھرائیندا۔ سمر تھ ہو کے دیواں چھاواں، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ وست امولک جھولی پاواں، بھچھیا اکو نام ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیندا۔ آتم کہے بھگتاں اندر، وڑ اپنی سیو کمایا۔ پر بھ جو تیرا سوہنا لگے مندر، جس گھر اپنا پھیرا پایا۔ لیکھا جانے ڈو گھی کندر، کنڈھا پار نہ کوئے رکھایا۔ کرپا کرے سدا چھن بھنگر، شہنشاہ تیری چٹرایا۔ میں کی جاناں نیر اندھڑ، تیرا پرکاش سدا سوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ دے سمجھایا۔ سگلا سنگ ویکھ بھگت، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ جنہاں لیکھے لگے بوند رکت، رتی رت لیکھے پائیندا۔ تہاں کول آئے پرت، پت پر میثور پھیرا پائیندا۔ آون جاون چکائے ہرکھ، سوگ جنم نہ کوئے دکھائیندا۔ کلجک اتم کرے ترس، بے ترس پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک سہائیندا۔ بھگتاں نال جوڑی جوڑ، جگت جگت دے وڈیایا۔ آتم پر ماتم نال لئے تور، ترت اپنا حکم ورتایا۔ تس آگے چلے نہ کوئی زور، شاہ پاتشاہ اپنا حکم منایا۔ سچ سلطان چڑھائے ساچے گھوڑ، شبدی گھوڑا اک دکھایا۔ جس دادو جہاناں باہر لگے پوڑ، پری لوء چرن نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ آتم پر ماتم ویکھ رل کے، رنگ راتا آپ جنائیندا۔ بھگت سنگھاسن ویکھ مل کے، جس گھر سری بھگوان پھیرا پائیندا۔ نرگن جوت ویکھ بل کے، بن تیل باقی ڈمگائیندا۔ ساچے مندر ویکھ وڑ کے، نرگن اکو نظری آئیندا۔ سچ سنگھاسن ویکھ چڑھ کے، سو پڑکھ نرنجن گود بہائیندا۔ جینودیاں جگ ویکھ مر کے، مر جپوت اپنے نال رکھائیندا۔ پریم پریتی پانی ویکھ بھر کے، کایا کنجھ گھڑا امرت نال بھرائیندا۔ برہوں ویراگ اندر ویکھ سڑ کے، اگنی جوتی روپ جنائیندا۔ پر بھ چرناں سپس ویکھ دھر کے، دھر دھرنی دھرت لیکھا آپ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھیل دکھائیندا۔ جن بھگتاں پلو ویکھ پھڑ، نرگن نرویر رہیا جنایا۔ ایکادو آچکے ڈر، بھے سپس نہ کوئے دکھایا۔ ساچا اکھر لینا پڑھ، ابناسی کرتا رہیا پڑھایا۔ گھر پر میثور ملے ور، کنت لبھن کوئے نہ جانیا۔ سو بھاؤنت سہائے نر، کلکھنی روپ نہ کوئے دکھایا۔ ساچے مندر بہنا

چڑھ، سری بھگوان دے دکھایا۔ تو ہی تو لینا کر، میں متا میری مکایا۔ جس نے لائی تیری جڑ، سو چوٹی رہیا جنایا۔ ہنگ برہم پر بھ روپ دھر، آتم تیری ونڈ ونڈایا۔ پار برہم پر بھ دیکھے کھڑ، پر ماتم ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے مکایا۔ ساچا لیکھا مکے بھگتاں سنگ، سری بھگوان آپ مکائیندا۔ گھر آ کے دیوے انند، انند اکو اک درسا ئیندا۔ صاحب ہو کے گاوے چھند، نمانیاں اپنے گلے لگائیندا۔ بندی خانہ توڑے بند، بندنا اکو اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دوجے نال پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی سیو کمائیندا۔ اٹھ سوانی لے کچھ منگ، کجگ اتم ویلا آئیندا۔ پیا پر ماتم کولوں مول نہ سنگ، بن ڈھیاں ویکھ دکھائیندا۔ برہوں ویراگن کٹھی نیتز رو کے پا ڈنڈ، ڈنڈوت اکو اک سمجھائیندا۔ انت پھیر نہ، ہوویں رنڈ، جگت رنڈ پیا آپ کمائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، بھگت دوارا اک وڈیائیندا۔ توں بھگتاں اندر بیٹھی لنگھ، سری بھگوان تیرے مندر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھے لائے بھگتن آتم، میل ملائے پُرکھ پر ماتم، پارکھو اپنا پھیرا پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سداسی داسن، دستگیر بے نظیر شاہ حقیر ہر جن ہر ہر روپ سما یا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار چند دے گرہ دھنگالی جموں *

بھگتاں سنگ بھگتی پروان، بھگتی بھاؤ نہ بھگت جنایا۔ ساچی شکتی سری بھگوان، پریم پریتی اک سمجھایا۔ نام واکتی دے گیان، اکو راہ درسا یا۔ دوجی رہے نہ کوئی آن، ایشٹ دیو نہ کوئے منایا۔ جنہاں گھر ملے سری بھگوان، تنہاں بھگتی در بہہ بہہ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ بھگتی کہے میں سدا داسی، جگ جگ سیو کمائیا۔ دوئے جوڑ کراں ارداسی، ڈھر درگا ہی سیس نوا یا۔ پر بھ سنگر بن ساتھی، دے مت سچ سمجھایا۔ بن تیری کرپا لیکھے لگے نہ پوجا پاٹھی، گیان دھیان نہ کوئے چترایا۔ جگ چوکڑی ویکھی کھیل تماش، گھر گھر اندر پھیرا پائیا۔ سچ سچ تھہ بن سنائی نہ کسے ساکھی، ساکھیاں روپ نہ کوئے درسا یا۔ میں بھگتی جن بھگتاں دی کردی رہی راکھی، جگت وکار نیڑ کوئے نہ آ یا۔ باہروں

وینہدی رہی تن خاکی، پیچ تہ چولا سوبھا پائی۔ کلجگ انتم دیکھیا پر بھ تیری نرگن جوت نر ویر پرکاشی، بھگتاں اندر سوبھا پائی۔ خوشی وچ میری نکل گئی ہاسی، ہس ہس خوشی منائی۔ میں اوہناں دی کی ہواں داسی، سری بھگوان جنہاں سیو کمائی۔ میرے خالی ہتھ بھگتو میری کرو تلاشی، سنگ اپنے نہ کچھ رکھائی۔ جن بھگتاں سدا سد بل بل جاسی، بلہاری جو اپنا پت پر میثور رہے منائی۔ میری اوہناں نال ہوئے بند خلاصی، جنہاں دی بندنا پر بھ اپنے لیکھے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا ساچا ور، بن بھگتی بھاؤ بھاونا گرکھاں پور کرائی۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

توں میرا میں تیرا گرکھ کہن، سوہنگ ڈھولا رہے جس گائی۔ سنگر پورا پیکھن نج نین، پردہ اولامات اٹھائی۔ میل ملاواں ساچے سین، سجن اکو نظری آئی۔ لیکھا پچھے لین دین، باقی اور نہ کوئے دکھائی۔ محل اٹل اچے بہن، مندر ہوئے سچ رُشنائی۔ لاڑی موت نہ کھائے ڈین، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ چتر گپت لیکھا آئے نہ لین، حساب کتاب نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن دیکھ دکھائی۔ توں میرا میں تیرا گرکھ کہندے، کہہ کہہ شکر منائی۔ پُرکھ اکال دی سرنی پیندے، دوجا اشٹ نہ کوئے دکھائی۔ سدا سدا سد بھانا سہندے، مان تان نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ جنائی۔ توں میرا میں تیرا گرکھ گانا گاؤندے، گا گا دھیان لگائی۔ آتمک ذھن ناد و جاؤندے، انحد ساچی سیو لگائی۔ آتم پر ماتم پردہ لاہندے، بجر کپائی توڑ ٹرائی۔ نرل دیک جوت جگاؤندے، گرہ مندر ہوئے رُشنائی۔ آتم سیجا کنت سہاؤندے، سہنجی رت نال ملائی۔ میت مرارا اکو پاؤندے، نر نرکارا نظری آئی۔ پر م پُرکھ پر ماتم اک دھیان دے، گیان دھیان نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ توں میرا میں تیرا رسنا بول، گپت گو بند لائی۔ آتم انتر پردہ کھول، گھر مندر دیکھ دکھائی۔ پُرکھ پُرکھو تم سے کول، نج آتم ڈیرہ لائی۔ شبد اگم وجائے ڈھول، سچ مردنگا اک اٹھائی۔ بودھ اگادھا بولے بول، نش اکھر کرے پڑھائی۔ ساچے کنڈے

تولے تول، نام ترازو اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا گرکھ گا، گا گا شکر منایا۔ کایا مندر اندر ٹیڈھی بنک ملے راہ، نو دوارے پندھ مکایا۔ سرت سوانی چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ گر شبدی پکڑے بانہہ، زرگن اپنا پھیرا پایا۔ کر پریتی کرے ہاں، ہاں ہاں وچ ملائی۔ سر دیوے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان ہوئے سہایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا، سو صاحب آپ جنایا۔ زرگن سرگن بن وچولا، لوک مات دیکھ دکھایا۔ آپ چکائے پردہ اوہلا، مکھ نقاب نہ کوئے رکھایا۔ زرگن دھار ہو کے مؤلا، مؤلا اپنی کار کمائی۔ ست سلوک سنائے سوہلا، سو پڑکھ زرنجن ناد الائی۔ پریم پریتی آئے جھکولا، سچ ہلارا اک لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا سنگ آپ جنایا۔ توں میرا میں تیرا جو جن گائے گیت، گھر گمبھیر پر بھ نظری آئی۔ لیکھا چکے مندر مسیت، شو دوالے مٹھ کایا مندر اندر دئے دکھایا۔ سنگر بیٹھا دے اتیت، ترے گن روپ نہ کوئے وٹایا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے پرگٹایا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں دے ریت، صاحب سنگر ہو سہایا۔ لکھ چوڑا سی جائے جیت، جت ہار اپنے ہتھ رکھایا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، گھٹ گھٹ رہیا سائی۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ توں میرا میں تیرا اکو ناد، انادی ہر جنائیدا۔ سناونہارا برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھجائیدا۔ جس رچنا رچی آد، سو جگ جگ ویس وٹائیدا۔ سنگر صاحب سازن ساز، ست ستوادی پھیرا پائیدا۔ نام ندھانا بودھ اگادھ، نت نوت آپ پڑھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد اگم مار آواز، انراگی راگ الائیدا۔ توں میرا میں تیرا راگ، راگنی بھیو کوئے نہ پائی۔ بن رسنا جہوا دیوے سواد، انرس اپنا آپ دکھایا۔ آتم پر ماتم کرے لاڈ، پاربرہم برہم میللا سہج سبھایا۔ صفت سالاجی دیوے داد، وست امولک جھولی پایا۔ اندر باہر گپت ظاہر زرگن سرگن رکھے لاج، سمرتھ داتا بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ رچ رچ کاج، جگ چوکڑی بندھن پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ توں میرا میں تیرا ساچی دھن، دھن اکو اک شنوایا۔ کھولنہارا سن من، منی منیشتر دئے سمجھایا۔ لیکھا جانے آد گن، گھر گمبھیر وڈ وڈیایا۔ دو جہاناں چھان پُن، شہنشاہ اپنا بھیو گھلایا۔ سنت سہیلے

ساچے چُن، گر چیلے میل ملائیا۔ بھاگ لگائے اپنی کُل، بھگت بھگوان لئے اُپائیا۔ سچ دوار جائے گھل، خالق خلق آپ کھلائیا۔ دست دیوے نام اٹل، وڈ
 بھنڈاری بے پرواہیا۔ سد بیٹھا رہے اڈل، اڈل اپنی دھار چلائیا۔ ترے گن مایا نہ جائے رُل، پنج تت پردہ کوئے نہ پائیا۔ پت ڈالی آپے جائے بھل، لکھ
 چوراسی باغ باغیچہ ویکھ وکھائیا۔ زرگن ہونہ جائے ہل، سرگن آنت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ تُوں
 میرا میں تیرا رنگ، رنگ رنگیلا آپ بنائیندا۔ آتم پر ماتم سیج پلنگ، در گھر ساچے آسن لائیندا۔ ڈونگھی بھورے زرگن لنگھ، مردنگ اپنا نام وجائیندا۔
 دُئی دوتی ڈھاہے کندھ، شرع شریعت میٹ مٹائیندا۔ پار برہم برہم دیوے اند، نجاند رس وکھائیندا۔ بن سورج چند چاڑھے چند، جوت زرنجن ڈگمگائیندا۔
 بن پتی دند گائے چھند، انحد ساچا راگ لائیندا۔ بن پاندھیوں پئے پندھ، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گرگھ اپنے نال رکھائیندا۔
 ست سرُپی دیوے سنگ، سگلا ساتھی آپ ہو آئیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ سرت سوانی نہ ہوئے رنڈ، کنت کنتوئل
 میل ملائیندا۔ ناتا تئے جیرج اند، اتبج سیتج گھ نہ کوئے چھہائیندا۔ جو ڈھولا گائے تیرا میرا چھند، سوہنگ اپنا راگ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، سرب گھٹ اپنی کار کمائیندا۔ تیرا میرا اک محلا، ایکنکار رہیا جنائیا۔ تیرا میرا اکو پلا، بھگت بھگوان رہیا
 سمجھائیا۔ تیرا میرا مندر اُچ اٹلا، سچھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ تیرا میرا نور جوتی رلا، نور نور وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا
 رہیا سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھدا، زرگن سرگن آپ جنائیندا۔ سرگن اندر زرگن وڈا، زرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ سرگن اندر زرگن پوڑے
 چڑھدا، پوڑا اپنا بنک سہائیندا۔ پوڑے اُپر زرگن کھڑدا، زوریر اپنی کار کرائیندا۔ زوریر ہو کے نش اکھر پڑھدا، تُوں میرا میں تیرا راگ لائیندا۔ نہ جمیں
 نہ کدے مردا، سو پُرکھ زرنجن کھیل کرائیندا۔ آد جگادی بن بن بردا، جن بھگت دوارے سو بھاپائیندا۔ جگ چوکڑی گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ بھانڈے ویکھ
 وکھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اپنی کرپا کردا، کرپاندھ سوامی ٹھا کر ٹھا کر اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راگ دئے
 سمجھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤ گیت گو بند، گھر گمبھیر رہیا جنائیا۔ جس دا لیکھا وشن برہما شو سُرپت اند، لکھ چوراسی وند وندائیا۔ سو داتا گنی گہند،

نرگن نرور سہج سکھدایا۔ جن بھگت بنے اوہدی بند، بند انادی رُوپ وٹایا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، نچھر رس اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مارگ آپے لایا۔ تُوں میرا میں تیرا مارگ سچ، آد جگادی ہر جنائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر پریم پریتی اندر گئے سچھ، پلو اور
 نہ کوئے جھڈائیندا۔ نرگن دھار وچ نرگن ہو کے گئے رچ، سرگن سرگن بنس دکھائیندا۔ کایا ماٹی ناتا کچ، گھر گھر وچ کنجن گڑھ سہائیندا۔ آتم ہو کے
 رہیا نچ، پر ماتم سچ دوارے آسن لا سوبھا پائیندا۔ جگ تریتا سنجگ دوپر کھج مارگ دس، دہ دشا ویکھ دکھائیندا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، آسا
 اپنے نال ملائیندا۔ جنم کرم دی میٹے پیاس، نہکرمی اپنا کرم کمائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے منڈل پاوے راس، گوپنی کاہن آپ
 نچائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا، گر اوتار رہے جس گایا۔ نرگن سرگن اکو ڈیرہ، گھر ساچے وجے ودھایا۔ آد آنت کرے حق نیڑا، بی پھروان مہبان بیدو
 اپنے ہتھ رکھایا۔ نور نورانا نیرن نیرا، پروردگار سہج سکھدایا۔ مقامے حق وسے کھیڑا، سو پُرکھ نرنجن آپ وسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، تُوں میرا میں تیرا، آد آد کری پڑھایا۔ آد اُچایا شبد سٹ، سو پُرکھ نرنجن دیا کمایا۔ سٹ دُلا رے سوہی رت، وشنوں ویس وٹایا۔ وشنوں
 کھیل ابناسی اچت، برہما رنگ رنگایا۔ برہما دھاروں پیا اٹھ، نرگن نور جوت رُشایا۔ دھواں دھار نظر نہ آوے کچھ، دھواں دھار شکر رُوپ وٹایا۔
 سٹ پُرکھ نرنجن بیٹھا چپ، اپنا راگ نہ کسے سٹایا۔ دوئے جوڑ میننتی تیاں لیا کچھ، پر بھ چرن لگ سرناٹیا۔ دے دست اموک کچھ، در تیرے جھولی
 ڈاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن صاحب ٹٹھ، وشن برہما شو دتا پڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو اکھر لینا کچھ، جس دے بھجھیاں بھکھ رہے نہ رانیا۔ میرا ناتا شبد
 سٹ، شبد سٹ کرے گڑمانیا۔ جگ چوکڑی سوہوے رت، رت رُڑی نال مہکایا۔ لکھ چوراسی لیکھا جانے کایا بت، ترے پنج کھیڑا آپ وسایا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم ویتا اک نیتا نیت نیت دسایا۔ برہم تیرا برہم پسا، پار برہم جنایا۔ لکھ چوراسی تت
 بھنڈار، نرگن سرگن ویکھ دکھایا۔ گھٹ گھٹ دیا باقی کر اجیار، کملاپاتی کرے رُشایا۔ محل اٹل کھول کواڑ، گرہ مندر سوبھا پانیا۔ ساچی سکھیا اک
 سکھال، پر ماتم آتم دے وڈایا۔ گیت گاؤنا دین دیاں، دین سدا سدا ہوئے سہایا۔ تُوں میرا میں تیرا تیری پریتی نبھے نال، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم اِکو گن جنائیا۔ آتم کہے میرا لکھ چوڑا سی نانا، اندج جیرج اُتبیج سیتیج ونڈ ونڈائیا۔ پر م پُرکھ تیری ساچی گاتھا، ساچا نام دھیائیا۔ تُو ہی پتا تُو ہی ماتا، تُو داتا سہج سکھدائیا۔ تیرا رُپ تیری کرپا پچھاتا، اپنی چلے نہ کوئے چترائیا۔ سد دیونہار داتا، دست اموک رہیا ورتائیا۔ جس ویلے آوے گھاٹا، اُس ویلے تیری اوٹ نکائیا۔ تُوں جوتی ہوویں جاتا، میری جوت تیرے نال رُشنائیا۔ اپنا دکھاؤنا ڈونگھا کھاتہ، گھر گمبھیر پردہ آپ اُٹھائیا۔ جس گھر اِکو تیرا سُنئیے ساکہ، دُو جی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تُوں آد جُگادی صاحب سلطان سچا آقا، واحد پیر نظری آئیا۔ تیرا نقش کھچیا نہ جائے کوئی خاکہ، مُصوّر تصور رُپ نہ کوئے کرائیا۔ تُوں اپنی دسئی سچئی باتا، واتا ورن آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم رہیا جنائیا۔ آتم پر ماتم میرا لیکھا جانے کون، آد انت بھیو کوئی نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر جُگ جُگ آون، کھکے اندر سیو کمائیا۔ تیرا میرا ڈھولا سارے گاؤن، سوہنگ رُپ وچ سمائیا۔ چرن کول دھیان اِک لگاؤن، دوئے جوڑ سیس جُھکائیا۔ ور ساچا سچا پون، پر بھ ملے اِک سرنائیا۔ راہ تگے اُنجا پون، پون پوناں نال ملائیا۔ چرناں بیٹھاں تھلے سارے بھون، اُپر چڑھ آسن کوئے نہ لائیا۔ آتم سیجا سارے سون، پر ماتم انس نال ملائیا۔ گیتِ الٰہی اِک گاؤن، گا گا شکر منائیا۔ اُچی کر نہ سکے کوئی دھون، سجدہ سیس سرب جُھکائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی جُگ چو کڑی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت آپے آئے مناؤن، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ کی پر بھو گر اوتار تیتوں گاؤن گے، نت تیرا دھیان لگاؤن گے۔ ور تیرے در تون پاؤن گے۔ اپنا گھر پھیر وساؤن گے۔ کایا مندر اندر رنگیلا پلنگ وچھاؤن گے۔ کر حیلہ جھیل چھیل کنت مناؤن گے۔ سوہا پیلا نیلا رنگ نہ کوئی دکھاؤن گے۔ پر بت اُچا ٹیلا بجر کپائی پردہ آپے لائون گے۔ بند تاکی تیرے در کھلاؤن گے۔ تن خاکی تیری بھیٹ چڑھاؤن گے۔ من عاتی تیرے آگے ڈھاؤن گے۔ لہنا دینا منگن باقی، خالی جھولی سرب بھراؤن گے۔ مل کے میل ساچے ساتی جام پیالہ پی شکر مناؤن گے۔ تیرے پریم اندر جی، جیون تیرے نال بدلاؤن گے۔ اپنا آپ نہ کرے کوئی کی، کرتا قیمت تیری تیرے کولوں پواؤن گے۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ہو کے تیرے جی، جاگرت جوت جوت جگاؤن گے۔ بلہاری تیتھوں تھی، آپ اپنا بھیٹ چڑھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کی تُوں میرا میں تیرا

تیرا راک سارے گاؤن گے۔ جو آویگا سو آویگا۔ بن آیاں کوئی نہ پاویگا۔ پُرکھ ابناسی نظر کسے نہ آویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی ونڈ ونڈاویگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ذات پات ورن گوت گنڈھ پواویگا۔ دین مذہب ذات پات کھانی بانی، راک اناد جنواویگا۔ شاستر سمتر وید پُران کہانی، گیتا گیان اکھ کتھا درڑاویگا۔ انجیل قرآن کھیل مہانی، بسمل رُپ سرب وٹاویگا۔ گرُو گوجھ پد نربانی، شبد اگم دُھر نشانی، چھستی راک بھیونہ آویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوادارا خبردار، آلس نندرا وچ نہ کوئے رکھاویگا۔ جابر جبر ایکنکار، قادر کرتا کرے وچار، قُدرت قادر اپنے رنگ رنگاویگا۔ کھیلے کھیل وارو وار، جگ چوکڑی ہو اُجیار، سنجگ تریتا دوا پر کھلج آپ ہنڈاویگا۔ بودھ اگادھا شبد جیکار، رسنا جہوا جگت اُچار، قلم شاہی ونڈ ونڈاویگا۔ نرگن دیا کر اُجیار، کملاپاتی میت مُرار، بھگت ساجن لے اٹھال، آنتر آتم اِکو بوجھ بُجھاویگا۔ ساچا مندر دے وکھال، جوتی جگے بے مثال، اندھ اندھیر نظر کوئی نہ آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا میرا تیرا ڈھولا سرب الاویگا۔ کی تیرا میرا پر بھوسب راک گاؤن گے۔ اندر وڈ وڈ دھیان لگاؤن گے۔ چوٹی چڑھ چڑھ ویکھ وکھاؤن گے۔ بوٹی کٹ کٹ تن تپاؤن گے۔ روٹی چھڈ چھڈ جنگل جاں گے۔ کوٹی کوٹ آپ اپنا خاک وچ ملاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا وقت سُھیلا جس ویلے گرگھ تیرا درشن پاؤن گے۔ اوہ ویلا آنت سُھاویگا۔ پر بھ ابناسی دیا کماویگا۔ نو سو چورانوے چوکڑی پندھ مُکاویگا۔ تیی اوتار ویکھ وکھاویگا۔ بھگت اٹھاراں رنگ رنگاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پندھ مُکاویگا۔ نانک گوبند ویکھ وکھاویگا۔ کھانی بانی پھول بھلاویگا۔ دُھر دی رانی جوت پرگٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پاویگا۔ نرگن نر ویر پُرکھ پر بھ آئیگا۔ جوتی جامہ ویس وٹائیگا۔ بیخ تت نہ کوئے ہنڈائیگا۔ برہم مت اک سمجھائے گا۔ رتی رت ویکھ وکھائیگا۔ پُرکھ سمرتھ دیا کمائیگا۔ مہا اکھ اک جنائیگا۔ لکھ چوراسی رتھ آپ چلائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لوک مات دے کے گئے و تھ، سو اپنی جھولی پائیگا۔ اِکو مارگ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیوے دس، برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو آپ پڑھائیگا۔ لیکھا جانے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ اِکو راہے لائیگا۔ چوڈاں و دیا کرے بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیگا۔ چوڈاں طبقال گیر اُلٹی لٹھ، گیرا اِکو اک وکھائیگا۔ چوڈاں لوکاں مارے سٹ، نام نگارہ اک وجائیگا۔ دو جہاناں

کھول ہٹ، نرگن سرگن میل ملائیگا۔ پُرکھ ابناسی کملاپت، پت پر میشور ویکھن آئیگا۔ جو تیرا میرا سوہنگ نام رہے رٹ، تنہا اپنی گود بہائیگا۔ بن رس امرت رس لین چٹ، نخبھر دھارا اک وہائیگا۔ ناتاٹھے آن باٹ، مات گربھ اگن نہ کوئے تپائیگا۔ لکھ چوراسی اترے پار گھاٹ، کنارہ اکو اک وکھائیگا۔ کر پرکاش نرگن جوت للاٹ، نور نورانہ چند چکائیگا۔ جن بھگتاں دُور دُراڈی اندر وڑ کے میٹے واٹ، پاندھی اپنا پھیرا پائیگا۔ پڑھن سُنن دی نہیں بات، کر کرپا ویکھ وکھائیگا۔ گر سکھاں میٹ اندھیری رات، جوت نرنجن چند چکائیگا۔ لہنا چکائے ذات پات، دین مذہب نہ کوئے رکھائیگا۔ گر اوتار پیر پینمبر رکھے ساتھ، بچھلا لہنا سب دی جھولی پائیگا۔ کرے کھیل بازی گرناٹ، نوآ اپنا سانگ رچائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرگٹ ہو پُرکھ ابناس، ساچا اکو جاپ جپائیگا۔ توں میرا میں تیرا جپ، جپ اکو اک سمجھائیگا۔ کوٹ جنم دے اترن پپ، پاپی اپرا دھی پار کرائیا۔ ترے گن مایا ڈسنی نہ ڈسے سپ، زہر وکھ نہ کوئے چڑھائیگا۔ پت پر میشور سدا سوامی رکھے پت، نرگن سرگن ہوئے سہائیگا۔ نج نیز کھولے اکھ، دوئے لوچن نہ مان وڈیائیگا۔ جگ چوکڑی بھگتاں کردا آیا کچھ، ایتھے اوتھے سر اپنا ہتھ ٹکائیگا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، رکھیا کرے سبنی تھانیا۔ لیکھا جانے کئی ککھ، مندر اٹل کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں کولوں پچھے جائے نہ ہٹ، دھکیاں باہر نہ کوئے کڈھائیگا۔ اپنا درس دکھاوے ڈٹ، زور اپنا بل جنائیگا۔ اندر وڑ کے میٹے پھٹ، دوئی سل رہے نہ رائیگا۔ دُرمٹ میل دیوے کٹ، نام کھنڈا اک چکائیگا۔ سنو کھ دھیرج دیوے جت، ست دھرم اک سمجھائیگا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، امرت میگھ اک برسائیگا۔ نیچ نیچے ساچے وٹ، امرت بوٹا پریم لگائیگا۔ پت ڈالی سوہے پت، پت پر میشور ویکھ وکھائیگا۔ جنہاں مارگ دیوے دس، او جھڑ راہ رہن نہ پائیگا۔ سو آگے آوندے ہس ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیگا۔ پر بھ ملن دی رکھن آس، دوجی ترسانہ کوئے ودھائیگا۔ کون ویلا گھر دیک جوت ہوئے پرکاش، پردہ رہن کوئے نہ پائیگا۔ بھگتاں ملن دا پر بھ نوں اکو کم خاص، دوجی خصلت ہو نہ کوئے رکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توں میرا میں تیرا اکو ناتا رہیا بندھائیگا۔ توں میرا میں تیرا ناتا بندھن، بندگی اکو اک وڈیائیگا۔ تیری پریتی ساچا چندن، مستک ٹکا اکو لائیگا۔ سکھ ساگر گہر گبھیر توں پرماندن، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ تیرا وسیرا کھنڈ برہمنڈن، برہمانڈ تیری رُشائیا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پینمبر تیرے دوارے

منگن، سد بیٹھے دھیان لگایا۔ کلجک آنت بھگت بھگوان رکھ انگن، آپ اپنی گود اٹھایا۔ تیرا کھیل سورے سر بنگن، سد دیکھتے چائیں چانیا۔ کلجک
 اتم آیا ہنڈھن، لیکھا لیکھے رہیا پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے نام ہوئے گڑمانیا۔ توں میرا میں تیرا اکو نام،
 نام ست ست جنائندا۔ نرگن پورا کرے کام، سرگن اچھیا پور وکھائندا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، ساچی سکھیا اک سمجھائندا۔ چار ورنال دے سچ گیان،
 اتم پر ماتم آپ ملائندا۔ کوڑی کریانین شرمان، سچ سچ آپ وڈائندا۔ سنگر گروگر سنگر شبد سدا بلوان، بل اپنا آپ جنائندا۔ پنج تت کرے کلیان، جس
 جن کلمہ حق پڑھائندا۔ صدق صبوری سچ ایمان، سجدہ اگو گھر وکھائندا۔ وجود دے سے نہ کوئے نشان، واحد نور جوت جگائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میرا تیرا گ سنائندا۔ تیرا میرا گ ام، ام پرکھ جنایا۔ چلے چلائے بن دماں دم، پون سواس نہ آس رکھایا۔ نرگن نرگن جانے کم،
 نہکرمی اپنا کرم سمجھایا۔ اتم پر ماتم بیڑا بٹھ، سری بھگوان اپنے کندھ اٹھایا۔ بن رسنا جہوا بن بولیاں انبولت کہے دھن دھن، دھن دھن تیری
 وڈایا۔ پت پر مشور اک سوامی جائے من، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن میلا نرگن چیل، نرگن گرو سجن
 سہیلا، نرگن جنائے اپنا ویلا، نرگن دیونہار وڈایا۔ نرگن میرا نرگن تیرا، نرگن تو ہی تو ہی الائندا۔ نرگن سنگر نرگن چیرا، نرگن چرنجیو اکھائندا۔
 نرگن نگر نرگن کھیڑا، نرگن سو بھاؤنت سہائندا۔ نرگن پتن نرگن بیڑا، نرگن چپو نام لگائندا۔ نرگن مندر نرگن ڈیرہ، نرگن اپنا آسن لائندا۔ نرگن
 کہے توں میرا میں تیرا، سرگن اتم کم کسے نہ آئندا۔ تن مائی خاک ڈھیرا، مڑھی گور سرب رکھائندا۔ اتم پر ماتم پر ماتم آتم سدا سد نیڑا، جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا تیرا بھیو چکائندا۔ توں میرا میں تیرا بھیو چکے، چوگرد واڑ نہ کوئے رکھایا۔ کوڑی کریا ناتا ٹٹے، اٹھ بھنڈار نام
 ورتایا۔ نرگن دھاروں نور بھٹے، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ شبد اگئی ناد لگائے چوٹے، نگارہ اکو اک وجایا۔ پرکاش ہووے نرمل جوتے، جوتی جوت
 جوت ملایا۔ پر بھ نظری آئے جو لکیا گوشے، کونے اپنا لکھ چھپایا۔ پورب جنم گوائے روسے، رُسیاں لئے منایا۔ بولے بول جو ہو یا خموشے، سوہنگ
 ڈھولا اکو گایا۔ مدھوش ہوئے بے ہوشے، مدھر اپنا راگ سنایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں نوں اکو جیہی لوچے، بھگت بھگوان دوویں بیٹھے نین اٹھایا۔

پر بھ دا کھیل جے کوئی سوچے، سوچن وچ کدے نہ آیا۔ پیر پیغمبر رکھدے گئے روزے، فاقے مرے جگت لوکایا۔ محراب اُج نظر نہ آیا گوشے، حجرہ حق نہ کوئے سہانیا۔ اللہ رانی مگر پھردی رہی لے کے توسے، ٹھنڈا جل نال اُٹھایا۔ پروردگار کھ نقاب کھول نہ کرے ہوشے، اپنی اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبراں اِکو رہیا سبھانیا۔ پیر پیغمبر قُطب غوث، مَلّا شیخ مسائق آپ جنایا۔ پر بھ ملن دا جس نوں شوق، شاہ شوقین رہیا جنایا۔ کوئی ہوئے نہ پائے چو داں طبق توک، الف یے سبق نہ کوئے پڑھایا۔ چرن پریتی ساچی نیتی اِکو رکھو اوٹ، اوڑک اپنا میل ملائیا۔ در گھر مندر جائے پُتھج، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنائے اِک سلوک، سب نے گاؤنا لوک پر لوک، تُوں میرا میں تیرا تیرا اڈھولا سد وچولا نام انمولا دوجا راگ نہ کوئے الایا۔ تُوں میرا میں تیرا اللہ، الاهی نور نظری آیا۔ مقامے حق وسے اِکلا، اکل کل اپنا کھیل کرایا۔ بسمل رُپ ہو کے مارگ دس سکھلا، پاندھی اپنا راہ جنایا۔ حقیقت وچ پھرا پلا، لاشریک تیری سرنا یا۔ پیر پیغمبر و کر لو پلا، پروردگار اِکو وار جنایا۔ سارے کہو تُوں میرا میں تیرا تیرا نور نوری اللہ، عالمین تیری سرنا یا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی انگریز سنگھ دے گرہ دھگالی جموں *

آتم پر ماتم منت، اِک نمو منتر سرب پڑھایا۔ آتم پر ماتم کھیل جیو جنت، لکھ چوراسی سرب سما یا۔ آتم پر ماتم ناتا نار کنت، نرگن نرگن بیج ہنڈایا۔ آتم پر ماتم کھیل سری بھگونت، بھگت بھگوان راہ دکھایا۔ آتم پر ماتم مہما گنت، جگ چوکڑی شاستر سمتر وید پُران رہے جس گایا۔ آتم پر ماتم گرہ مندر ساچی سنگت، گھر گھر وچ خوشی رکھایا۔ آتم پر ماتم بودھ اگادھا پنڈت، کنچن گڑھ کرے پڑھایا۔ آتم پر ماتم سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرایا۔ آتم پر ماتم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار دکھایا۔ آتم پر ماتم دھار نرالی، نرگن نرگن آپ اپنا یا۔ آتم پر ماتم جوت اکالی، اکل کل دھاری بھیو چکانیدا۔ آتم پر ماتم سدا سوالی، در ساچے منگ منگانیدا۔ آتم پر ماتم سدا پرتپالی، بن پرتپالک سیو کمانیدا۔ آتم پر ماتم سد

کرے دلالی، ونج و نجارا ناؤں رکھائیندا۔ آتم پر ماتم نِت نوت گھال گھالی، سیوا سیوارُپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی
 کارے لائیندا۔ آتم پر ماتم سد سنجوگ، ہر بھگت ملے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم امرت رس بھوگ، رس اِکو اک چکھائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سلوک، میرا تیرا
 راگ الایا۔ آتم پر ماتم لیکھا چکے لوک پر لوک، سری بھگوان سچی سرناپیا۔ آتم پر ماتم میلا کایا کپڑ کوٹ، گھر مندر ویکھ دکھائیا۔ آتم پر ماتم نرمل جوت،
 جوتی جوت جوت رُشناپیا۔ آتم پر ماتم ملن دار کھے شوق، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ آتم پر ماتم جن بھگتاں اندر ملے پہنچ، نرگن اپنا پھیرا پاپیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیونہار وڈیائیا۔ آتم پر ماتم میل سرگ، سرب گھٹ واسی آپ ملائیندا۔ آتم پر ماتم بھو الگ، گھر گھر وچ پردہ
 پائیندا۔ آتم پر ماتم گائے سد، ڈھولا اِکو راگ لائیندا۔ آتم پر ماتم کرے جج، دیدِ عید ویکھ دکھائیندا۔ آتم پر ماتم سد رہی لبھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہر نظر اِک اٹھائیندا۔ آتم پر ماتم سچ رس، پھل پھول نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم سدا وس، وسیکار اِک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم
 مارگ دس، نِت نوت کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاواں ہس ہس، گھر ساچے خوشی منایا۔ آتم پر ماتم پنڈھ مکائے نٹھ نٹھ، دُور دُراڈا نیڑے آپیا۔
 آتم پر ماتم ہوئے اِکھ، بھگت دوار و بے ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوویں مل کے گاؤں جس، آتم پر ماتم وچ سماپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا سچا ور، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ آتم پر ماتم سدا گولی، جگ جگ سیو کمایا۔ آتم پر ماتم در دروازہ رہی کھولی، تاکی بند نہ کوئے کرایا۔ آتم
 پر ماتم گھول گھولی، آپ اپنا گھول گھمائیا۔ آتم پر ماتم سمجھے بولی، سوہنگ ڈھولا سچ شنوایا۔ آتم پر ماتم بن وچولی، میل ملاوا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا جانے تھاؤں تھانیا۔ آتم پر ماتم نیڑے دُور، دُورن دُور کھیل کھلائیندا۔ آتم پر ماتم حاضر حضور، ہر جن اپنے گھر دکھائیندا۔ آتم
 پر ماتم اِکو نُور، نُور نُور نہ نُور دھرائیندا۔ آتم پر ماتم اِکو تُوں، سچ ساچا ناد و جائیندا۔ آتم پر ماتم آسانسا پور، پوری آسا سد کرائیندا۔ آتم پر ماتم سرب کلا
 بھر پور، وست امولک آپ ورتائیندا۔ آتم پر ماتم ملے ضرور، جن بھگت دوارے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ
 مکائیندا۔ آتم پر ماتم سدا ساتھ، تن ماٹی کھیل رچایا۔ آتم پر ماتم گائے گاتھ، ناؤں ندھانا صفت صالاجیا۔ آتم پر ماتم ہوئے داس، داسی اپنا رُپ وٹایا۔

آتم پر ماتم نرگن دھارا شاخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھائی۔ آتم پر ماتم بھگت بھروسا، بھگون دیونہار وڈیائی۔ آتم پر ماتم نرگن سرگن چکائے روسا، رُٹھڑے آپ منائی۔ آتم پر ماتم ملن دارکھے سد شوقا، اکو اک دھیان لگائی۔ آتم پر ماتم کلج انت ملیا اکو موقع، سو صاحب رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم کر پروان، بھگتاں لیکھا اپنے کھاتے پائی۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لچھو شاہ دے گرہ دھنگلی جوؤں * *

وہی کھاتہ پھولے سب، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیدا۔ دھن دولت دبی لئے لہ، کایا مندر اندر کھوج کھجائیدا۔ مایا ممتا جانے حد، چاروں گنٹ پردہ لائیدا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیدا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا ہتھو ہتھ، گھر ساچے آپ مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ اکھوائیدا۔ شاہ پاتشاہ جگ چوکڑی لہنا، سری بھگوان آپ جنائی۔ ہر کاناؤں ساچا گہنا، وست امولک اک وکھائی۔ آپ جنائے نیرتیناں، نج نین کر رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ لہنا لہنیدار، سو صاحب آپ اکھوائیدا۔ ویکھنہارا ہٹ بازار، لوک پر لوک کھیل کھلائیدا۔ لوک مات لا گلزار، لکھ چوراسی بوٹا آپ مہکائیدا۔ ویکھے وگسے آپ نرنکار، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئیدا۔ وڈ خزانے پاوے سار، کایا مندر اندر پھول بھلائیدا۔ کون وست گھر رکھی تھار، کون کوڑا موہ ودھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ چکائیدا۔ وہی کھاتہ جگت ناواں، جگ کم کسے نہ آئی۔ سنگر سرن سچ سرنائی دھام وکھائے گرگھ نتھاواں، سد دیونہار وڈیائی۔ پکڑ اٹھائے ڈگیاں بانہواں، بل اپنا آپ جنائی۔ کل کوڑی کریا ناتا تھاپتراں ماواں، پتا پوت ساچا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ لہنا دینا جگ چوکڑی گدا رہیا شاہاں، شہنشاہ اپنا تھم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی ہر نرنکار، ہر کرتا آپ کمائیدا۔

جگ چو کڑی دیوے تار، جو جن سرنائی آئیندا۔ رام رُوپ رمیا سنسار، کاہن اِکو بنسری سچ و جائیندا۔ دھام انوکھا محل اٹل اُچ منار، گرہ مندر سوبھا پائیندا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملا پاتی نُور دھرائیندا۔ شبد انادی بول جیکار، برہم برہمادی راگ سنائیندا۔ گرگھ ساچی شادی وچ سنسار، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ کنت کنتوئل ایکا وار، نرگن ساچا سگن منائیندا۔ پھولن سیجا کر تیار، امیوں رس اپنا امرت برسائیندا۔ کھلی رہے سدا گلزار، غنچہ رُوپ نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شہنشاہ لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شاہ پاتشاہ چکائے لیکھا، لہنا کوئے رہن نہ پائیا۔ پار برہم جس نیتز پیکھا، تس پورن برہم دئے جنائیا۔ کوڑی کرپا کوڑا میتا، کوڑا ناتا جگت لوکائیا۔ آتم پر ماتم کرو سچا میتا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مات گر بھ دار کھو چیتا، جس ویلے پُرکھ ابناسی ہوئے سہائیا۔ مایا ممتا چھڈو ٹھیکا، ٹھوکر اِکو نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس دھرم رائے نہ منگے کوئی لیکھا، وہی کھاتہ پھول نہ کوئے دکھائیا۔ وہی کھاتہ نہ پھولے ورقہ، لکھت پڑھت نہ کوئے جنائیندا۔ سری بھگوان جنہاں بھگتاں حل کرائے اِکو پرچہ، سوہنگ پیٹی نام جنائیندا۔ جیوندیاں پلے بنھے خرچہ، اگے دکھ بھکھ روگ نہ کوئے رکھائیندا۔ کلجگ انتم جیو جنت سارے کرن چرچا، چاروں کُنٹ بھيو کوئے نہ پائیندا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی نرگن ہو کے پرتا، پرتیندھ آپ اکھوائیندا۔ سرشٹ سبائی بے پرواہی بنیا بھرتا، لکھ چوڑا سی ناری سچ ہنڈائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ کرتا، کرنی اپنے ہتھ دکھائیندا۔ شاہاں دا دیکھنہارا دھرتا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نظر آپ اٹھائیندا۔ ساچی نظر کرے بے نظیر، نظریہ اپنا آپ بدلایا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، دیونہار سرب وڈیایا۔ کٹنہار شرع زنجیر، کوڑا ناتا توڑ ٹڑایا۔ دیونہارا انتر دھیر، نام ندھان رہیا سمجھایا۔ کڈھنہارا برہوں پیر، ہو میں ہنگتا گڑھ ٹڑایا۔ دیونہارا امرت سیر، ساچا رس گھ چوایا۔ بدلتہار سدا تقدیر، لکیر اپنے نام پھرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا ویکھ دکھائیا۔ دیکھنہارا ویکھن آیا، پیکھ پیکھ خوشی منائیندا۔ آد جگادی دائی دایا، لکھ چوڑا سی گود سہائیندا۔ بھيو چکائے ترے گن مایا، مایا ممتا پردہ لائیندا۔ گھر پر میشور جنہاں پایا، تہاں اِکو گھر دکھائیندا۔ لہنا دینا مول چکایا، قرضہ سر نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لیکھا ویکھ دکھائیندا۔ ہر جن لیکھا سنگر ہتھ، گرو دیونہار وڈیایا۔

مارگ سچا اِکو دس، ست ست کرے پڑھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ جس، ایکا چرن دھیان لگائیا۔ پرم پُرکھ پر بھ میلا ہس ہس، نرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ شاہاں دا شاہ شہنشاہ پوری کرے آس، کوڑی شاہی رہن نہ پائیا۔ دیال ہو کے وسے پاس، کال ہو کے کوڑی کر یا کھائیا۔ بردھ بال کوئی نہ ہوئے نراس، جس جن اپنے سنگ رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اندر باہر سدا ساتھ، جگ نیز جگ نظر کسے نہ آئیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ دھنگلی جووں *

شہنشاہ شاہ جگدیش، ہر شاہو وڈ وڈیائیا۔ گرکھاں لیکھے لائے سیس، سیس اپنی جھولی پائیا۔ نام پڑھائی اک حدیث، ہر گن اِکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گر گر دئے بُجھائیا۔ گرگھ گر گر اِکو ناد، ہر گھٹ سنگر آپ وجائندا۔ جس جن دیوے اپنی داد، دست ساچی جھولی پائندا۔ سو جن ہوئے وساد، وسادی اپنی کار کمائندا۔ جاگت سوت سنے فریاد، ڈونگھی بھور ویکھ دکھائندا۔ گہرے ساگر وچوں کاڈھ، سچ سنگھاسن آپ بہائندا۔ دھرناپت رکھے لاج، مہربان مہر نظر اک اُٹھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سکھ ساگر روپ دکھائندا۔ گرگھ ساگر گہرا نیر، ہاتھ کسے نہ آئیا۔ پریم پریتی کر کے گئے پیر فقیر، فقرہ ہر کا نام سنائیا۔ گر اوتار دیندے رہے دھیر، دھیرج اِکو اک جنائیا۔ کلج انت بھگونت اخیر، سری بھگوان پھیرا پائیا۔ نرگن ہو کے بٹھے بیڑ، سرگن اپنی گنڈھ جنائیا۔ کوڑی کر یا دیوے چیر، نام شمشیر ہتھ اُٹھائیا۔ امرت ٹھانڈا دیوے سیر، سینے اگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ دیونہار وڈیائیا۔ گرگھ وڈیائی ادھیاتم، پر ماتم بوجھ بُجھائیا۔ لیکھا جانے پوشیدہ باطن، ظاہر اپنی کل دھرائیا۔ نرپکھ بندھائے ناتن، سمرتھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ شاہ اینکار، اک اک آپ اُکھوائندا۔ لیکھا جان سرب سنسار، جگ چوکڑی ویکھ دکھائندا۔ ستجگ تریتا دواپر کر یا پار، کلج بیڑا اپنے کندھ اُٹھائندا۔ نرگن نور لے اوتار، نرائن اپنا ویس وٹائندا۔ ساچے مندر کھول کواڑ، در دروازہ اک دکھائندا۔ سنت ساجن ساچے لاڑ، ڈھر درگاہی

میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم دسے اک پیار، رت بسنتی رُوپ وٹائیندا۔ گھر سخیای منگلپار، نام ندھاناگیت سٹائیندا۔ شرع سنگل ٹٹے جگ چار، کڑی کڑی نہ کوئے بندھائیندا۔ مند واسنا کڈھے باہر، دُرگند رُوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ سنگدھ دیوے ایکا وار، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ میٹ مٹائے پنچم دھاڑ، دھاڑا اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ اکھاڑا، گرگھ اپنا بھو کھائیندا۔ گرگھ ویکھ سچ اکھاڑا، سری بھگوان آپ لگائیا۔ کرے ناچ بہتر ناڑا، انگ انگ رہیا پھر کائیا۔ آتم پر ماتم وجے تاڑا، تاڑی اکو وار وجائیا۔ لگے بھاگ کایا جنگل جوہ اُجاڑا، پر بھاس نواس پُرکھ ابناس سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر دیونہار وڈیائیا۔ گر وڈیائی گرگھ رُوپ، گر سنگر کھیل کرائیندا۔ آد جگادی مہمانو پ، انھو اپنی کار کمائیندا۔ جوتی شبدی تانا پیٹا سو ت، پریم پریتی تند رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر جن رنگ سدا مچھٹھ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ صاحب سنگر سچ پریت، پر م پُرکھ آپ لگائیا۔ گات گائے ڈھولاگیت، انڈھڑا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گر گر بن بن میت، ساچا حال آپ سمجھائیا۔ ساچا حال مُرشد مُرید، مہربان آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان اکو دید، دیدا دانستہ راہ وکھائیندا۔ صاحب سُہیل وسے نزدیک، نچ مندر ڈیرہ لائیندا۔ اپنا نشانہ جنائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیندا۔ وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے پار برہم دا گاؤ گیت، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ ہنگ برہم میل ملائے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھائیندا۔ دُور دُراڈیاں نیرن نیریا پرکھنہارا نیت، نیتیان آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرا نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گرگھ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی بھاہ نہ کوئے لگائیندا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جشن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں * *

گرگھ سیوا آد جگاد، صاحب سنگر آپ لگانیندا۔ آنتر دیوے پریم داد، سچ دست بے آنت ورتانیندا۔ نام اگم و جائے ناد، سُر تال نہ کوئے رکھانیندا۔ سو گرگھ سچا سادھ، جس پر بھ اپنا بھيو کھلانیندا۔ جگت دوارا لنگھے حاد، گھر اکو نظری آئیندا۔ بن ہتھاں ٹیکے ماتھ، بن مستک سیس جھکانیندا۔ درشن کر پُرکھ سمراتھ، اپنا لیکھا پور کرانیندا۔ شبد اگم چڑھ راتھ، دو جہاناں پنڈھ مُکانیندا۔ نرگن جوت ویکھ پرکاش، پرکاش اپنا وِج ملائیندا۔ توں میرا میں تیرا داس، آنتر آتم راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا بھيو چکانیندا۔ گرگھ سیوا آد آنت، پر بھ سجن سچے بھانیا۔ کرے کرانے جگا جگنت، جگ چوکڑی دھندے لائیا۔ سچ دوار بنا بنت، تت گھاڑت ویکھ وکھانیا۔ دے وڈیانیا جیو جنت، گرگھ گر گر رُپ سمائیا۔ من واسنا نیاں منت، منتر اکو اک رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سیکھ ساچا بھيو چکانیا۔ آد جگاد سیوا اتھاہ، ہر ابناسی آپ لگانیندا۔ بھگت بھگوان دتے راہ، راہ بھگتاں آپ چلانیندا۔ ساچے سنتاں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیندا۔ گرگھان ناؤں اک درڑا، نر نرکارا آپ سمجھانیندا۔ گرگھان ایکا بوجھ بُجھا، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک رکھانیندا۔ ساچی سیوا گر پرساد، گرگھان ہتھ آئیا۔ لکھ چوراسی رہی بھاج، نو نو پھیرا پانیا۔ کوئی نہ مارے سچ آواز، سرتی سوئی نہ کوئے اٹھانیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت نماز، سجدہ وُضو نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو نہ کسے جنانیا۔ ساچی سیوا پار برہم، برہم نیتا آپ جنانیندا۔ پر بھ ملن دا سچا کرم، نہہکرمی آپ سمجھانیندا۔ مائس جنم دا اچا دھرم، دھرم آتم بھيو مٹانیندا۔ سری بھگوان دی ساچی سرن، دُوبی اوٹ نہ کوئے وکھانیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، جگ جگ کر کر ویکھ وکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ لگانیندا۔ ساچی سیوا دیوے مات، متا اپنے نال پکانیا۔ گرگھ گر گر ہوون اک جماعت، دُوبی پٹی نہ کوئے پڑھانیا۔ اک دُوبے دا ڈھولا گاون گاتھ، گا گا شکر منانیا۔ نیت نوت دیون ساتھ، آپا سنگ نبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر سیکھ سیوا لیکھے لائیا۔ سب دی سیوا ہوئی منظور، ہر سنگت دیا کمانیندا۔ پچھلا بخشیا سرب قصور، آگے مارگ

اک جنائیندا۔ ترے گن مایا تپے نہ کوئے تندور، انگیٹھاتت نہ کوئے دکھائیندا۔ آنت درشن دے ضرور، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ مانس جنم نہ جائے فضول، فضل اپنا رحم کمائیندا۔ گرگھ ویکھ بال معصوم، مہربان دیا کمائیندا۔ آگے ساچا بنھے قانون، نہ کوئی میٹے میٹے مٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا سب دا آپ چکائیندا۔ ساچی سیوا لگے لیکھے، سو صاحب آپ لگائیا۔ جنہاں سیس نوایا بھرم بھلکھے، تنہاں دیونہار نال وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اکو ویکھے، نج نیتز نین گھلایا۔ دین مذہب دے چکے ٹھیکے، ٹھیکے دار بے پرواہیا۔ زرگن ہو کے سب نوں ویکھے، جوں کر سان کھیتے پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے دتے بھیتے، اپنا بھيو چکائیا۔ جنم کرم وچ مارے میجے، مستک اپنی دھار رکھائیا۔ جو جن درشن نیتز سیکھے، تس ہوئے سدا سہائیا۔ جوتی جامہ دھریا بھیکھے، اچھل چھل دھاری روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر بیٹھے، بہہ بہہ اپنا تھم سٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچی سیوا کر پروان، پروانہ اپنا نام پھرائیندا۔ رل مل سارے گاؤ ایکا گان، سو پُرکھ زرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ برہم سچ نشان، ست ستوادی آپ جھلائیندا۔ سنگر مل ہوئے سرب کلیان، کوڑی کایا لیکھے لائیندا۔ داتا دانی سری بھگوان، وشو اپنی سیوا کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں دیوے اک گیان، گوجھ اپنا بھيو چکائیندا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ، راجو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

جگ چوکڑی بھلی جگ، آتم رووے دے دھائیا۔ جگ چوکڑی لگی آگ، تن مائی رہی تپائیا۔ جگ چوکڑی ہوئی گت، کاگ وانگ گر لائیا۔ جگ چوکڑی گئی بھج، لکھ چوراسی وچ پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی رہی نچ، چارے کھانی ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی لبھدی رہی حج، ہر نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی رہی بھج، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی رہی سد، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جگ چوکڑی کسے نہ رکھی لچ، پت پر میشور ہو یا نہ کوئے سہائیا۔ جگ چوکڑی کردی رہی حج، جگت کعبے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا اپنا گھر، جس ملیاں دکھ رہے نہ رائیا۔

جگ چو کڑی وینہدی رہی لوک پر لوکا، جگ نیز نین اٹھایا۔ اچی کوک دیندی رہی ہوکا، ہو ہو راگ سنایا۔ پر بھ ملن دالمیا نہ مات موقع، مُفت اپنا آپ لٹایا۔ پنج تت کایا اندر ملدا رہیا دھوکھا، من ہنکاری ڈیرہ ڈھاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دئے جنایا۔ جگ چو کڑی ہوئی بے حال، بہبل ہو کے دئے ڈھایا۔ ناتا جڑدار ہیا شاہ کنگال، شہنشاہ نظر کوئے نہ آیا۔ تن مائی کھاندا رہیا کال، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کم نہ آئی مائی کھال، ہاڈی بالن روپ وٹایا۔ ناتا ٹٹیا نہ جگت جنجال، مایا متا موہ و دھایا۔ اندر رہاں وڑ کے سچی دھر مسال، صاحب سنگر نظر کوئے نہ آیا۔ مُریداں بچھے نہ کوئی حال، مُرشد پھیرا کوئی نہ پایا۔ ستجگ تریتا دوپر گھالن لئی گھال، گھالی گھال لیکھے کوئے نہ لایا۔ سوالیاں من نہ کوئے سوال، در بیٹھے الکھ جگایا۔ نت نوت آئے گر اوتار، پیر پیغمبر ویس وٹایا۔ رام نامہ گئے سکھال، رسنا جہوا کر پڑھایا۔ کاغذاں اُتے گئے دکھال، لیکھا لکھیا بے پرواہیا۔ میل ملائے نہ کوئے دین دیال، دیا اپنی آپ کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچ ور، صاحب سنگر تیرے ہتھ وڈایا۔ جگ چو کڑی رہی روندی، نیز نیناں نیر وہایا۔ چُکے چُکے تیرا ڈھولا گاؤندی، کھ سکے نہ کوئے کھلایا۔ اتر اتر دھیان لگاؤندی، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ دئی دویتی کندھ ڈھاؤندی، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ دوس رین راہ نکاؤندی، کوٹن جنم جنم گئے بتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، در ملے تیرے سرناہیا۔ جگ چو کڑی گئی ہنڈھ، نو نو چار پنڈھ مکایا۔ میرے پسنے پئی اچے نہ ٹھنڈ، سیتل دھار نہ کوئے وہایا۔ پریم پیار پیچی نہ کوئے گنڈھ، پٹی نام نہ کوئے بندھایا۔ جگ جگ کڈی رہی رنڈیا رنڈ، کنت ملیا نہ بے پرواہیا۔ روپ دھردی رہی ہنگ، پاربرہم ہو یا نہ آپ سہایا۔ گھر دتا نہ نجاند، سچ انند نہ کوئے دکھایا۔ ڈوگھی کور نہ چڑھیا چند، بھور ہوئی نہ کوئے رُشناہیا۔ پایا درس نہ سورے سرنگ، صورت سچ نظر نہ آیا۔ آسا ترسنا ہو میں ہنگتا کوڑی کریا مٹیا نہ گند، سچ سنگند نہ کوئے دکھایا۔ آتم سچ ہنڈائی نہ اک پلنگ، در در گھر گھر پھیرا پایا۔ ابناسی کرتا صاحب سنگر گیا نہ من، منسا منسا وچ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ جگ چو کڑی گئی بیت، بیٹی کہانی رہی سنایا۔ میرا میری کرے نہ سچ پریت، پریتی سچ نہ کوئے جنایا۔ آتم ہوئی نہ ٹھنڈی سپت، پر ماتم میگھ نہ کوئے برسایا۔ اکھری اکھری گاؤندی رہی گیت، دکھر

دکھ راگ لایا۔ پھر دی رہی مندر مسیت، شودوالے مٹھ پھیرا پایا۔ میری بدلی نہ کسے نیت، نیتوان نظر کوئے نہ آیا۔ میری ترکھانہ لئی جیت، ہار
 اپنی کل دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک بخش چرن سرنایا۔ جگ چوکڑی دھیان لگا، تیری اوٹ رکھایا۔ کون ویلا پر بھ ملے
 بے پرواہ، میری آسا پور کرایا۔ دردیاں درد لئے وندا، دکھیاں دکھ مٹایا۔ جگ جگت وچھوڑا دے کٹا، ہوڑا سسے اُپر لگایا۔ ہنگ برہم لئے ملا، ملنی اپنے
 نال کرایا۔ ساچی رمز رمز نال دے جنا، بن اشاریوں دے سمجھایا۔ میں قسم کھاواں اک خدا، خدی وچ رہی نہ رانیا۔ تیرے نالوں نہ ہوواں جدا،
 جدا انگ نہ کوئے دکھایا۔ دروہی خدائے ہوواں فدا، فطرت اپنی سرب مٹایا۔ رحمت کر میرے مہرباں، مہربان تیری سرنایا۔ نیز کھول کر دھیان،
 اکھ پر تکھ دے پلٹایا۔ ایک دس سچ گیان، سچ سچ تیری وڈیایا۔ میں ڈھولا گاواں دو جہان، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اک ملاؤنا اپنے گھر، جس گھر وسیں شاہ پاتشاہیا۔ جگ چوکڑی رکھدی رہی اڈیک، آتم پر ماتم دھیان لگایا۔ کون ویلا ملے لاشریک، شہنشاہ اپنا پھیرا
 پایا۔ سو ویلا آیا نزدیک، نج نیز دے دکھایا۔ ساچی منگنی اکو بھیکھ، بھچھیا جھولی آپے پایا۔ آپ اپنا جانا جیت، ہار نظر کوئے نہ آیا۔ گھر وچ گھر
 دکھائے مندر مسیت، ٹھا کر اپنا پردہ لاپیا۔ زرگن ڈھولا گاؤنا گیت، سوہنگ اکھر نام پڑھایا۔ سچ دوارے لگے پریت، لگی پریت نہ کوئے تڑایا۔ دھام
 اولٹا دیکھنا انڈیٹھ، انڈیٹھڑے دھام ڈیرہ لایا۔ آتم ہوئے ٹھنڈی سیت، پر ماتم اپنی دھار وہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی
 لہنا دے مکایا۔ جگ چوکڑی رکھی تانگھ، تیری اکو اوٹ دھرایا۔ کون ویلا پر بھ ورتیں سوانگ، سوانگی اپنا ویس وٹایا۔ عید گاہاں وچ سندی رہی بانگ،
 انگلاں کٹاں دے وچ پایا۔ تہ کنارے چڑھدی وینہدی رہی کانگ، جمنگانگ سستی گوداوری تیری دھار وہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن ترسن نہ کوئے بھجھایا۔ جگ چوکڑی لگی ترسنا، ہر جو ترپت نہ کوئے کرائیندا۔ سیس جھکاؤندی رہی وشن برہما شو کرشنا، کٹنا شکلا
 پکھ نہ کوئے پلٹایا۔ تیرا روپ کتے نہ دسنا، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ کلج انت کر کرپا جن بھگتاں ونڈیا حصنا، حصہ اکو اک رکھایا۔ جنھاں لیکھ کرپال
 سوامی لکھنا، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ میں اوہناں کولوں تیرا نام سکھنا، جو صاحب سنگر رہے دھیانیا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناتا متھنا، متھیا دسے

سرب لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا گھر، گھر مندر سو بھا پائی۔ جگ چوکڑی رکھی اوٹ، اوٹ اک رکھائی۔ کون ویلا پر بھ پرگٹ کریں نرمل جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹ، بنک دوارے سو بھا پائی۔ دیکھ دکھائے لوک پر لوک، دو جہاناں پردہ لایا۔ اپنی کرپا کر آتم پر ماتم دوہاں اک سنائے سلوک، سوہلا اپنا راگ لایا۔ گھر بیٹھیاں در ستیاں دیوے ساچی موکھ، مُفت لیکھا لیکھے پائی۔ میں وی دیکھاں تاکی کھول جھروکھ، بجر کپاٹی کُندا لایا۔ جس دی گرگھ سجن پریم پریت نال گاؤن جھوک، سو مولا بے پرواہیا۔ اُس دے درشن رہی لوچ، میری لوچا پور کرائیا۔ اگلی پچھلی مٹ جائے سوچ، سوچ سمجھ رہے نہ رایا۔ میل ملائے اپنی نرمل جوت، جوتی جاتا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جگ چوکڑی تیرا راہ تکایا۔ راہ تگدیاں تگدیاں آیا نیڑے، نیرن نیرا دیا کمائیدا۔ آتم پر ماتم وڑ جائے ویڑے، ویہلا ہو کے پھیرا پائیدا۔ پورب جنم جھگڑے سرب نیڑے، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ کرپا لے لئے اپنے گھیرے، چاروں کُنٹ دہ دشا اپنا گھیرا آپ دکھائیدا۔ لیکھا چکے تیرے میرے، میرا تیرا اکو نظری آئیدا۔ آتم پر ماتم بنھے بیڑے، بنھ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیدا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی انتم لے جائے اپنے ڈیرے، جس ڈیرے اپنا آسن لائیدا۔ گرگھ گرگھ دیکھیں جا کے کیڑے کیڑے، جنہاں اپنی گود بہائیدا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو ڈھولے گان تیرے میرے، مہربان تہناں اپنا میل ملائیدا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

سری بھگوان میرا دیکھ بڑھیا، آتم کو کے دے دھائی۔ نو نو چار بھلیا چیتا، میری سار کوئے نہ پائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکونجا بونجا نال کیتا پیتا، پنچ اک نال ملائی۔ باقی سب داسنجا کھیتا، گھر ملے نہ کوئے وڈیائی۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی تیرا لیندے رہے ٹھیکا، جگ چوکڑی حصہ مات وندا ئیا۔ دُور دُراڈا نام اپنا بھیجا، رسنا جوا ڈھولا گایا۔ میری سہنجنی سنجی ہوئی سیجا، نر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا

جیون دے بدلایا۔ بڈھی نڈھی بنی جوان، جو بن کم کسے نہ آئی۔ چھڈی بیٹھا سری بھگوان، اپنا ناموہ تڑایا۔ ہڈی ہڈی بنیا میرا مکان، لکھ چوڑاسی
 گھر گھر پھیرا پائی۔ کملی ہو کے بنی رہی انجان، تیری سدھ رہی نہ رانی۔ رنگلا پیہڑا ویکھ وچ مکان، کایا اندر خوشی منائی۔ اُتے بیٹھی بن رکان، نیتز کجلا
 ایکا پائی۔ دہ دشا کر دھیان، نیتز نین اکھ مٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا روپ نظر نہ آئی۔ کایا مندر بیٹھی پیہڑے، پاوے
 رنگ نہ کوئے دکھائی۔ سوہنے بستر پہنے لیڑے، تن کپڑ رہی ہنڈائی۔ جگت واسنا ہتھ کلیرے، مولی تند بندھائی۔ جگ چوڑی نوجوان سرتے بٹھ دے
 رہے چیرے، میرے نال کرن گڑمائی۔ پُرکھ ابناسی تیرے نظر نہ آئے ہیرے، گرگھ بیٹھے کھ پھپھائی۔ جدھر ویکھاں پاپی جیوڑے، تیرا نام رہے
 بھلائی۔ راہ لنگھدے ویکھے بھیرے، ساچا مارگ نظر کوئے نہ آئی۔ شرع شریعت وجے زنجیرے، کنجی ہتھ نہ کوئے پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کیوں بیٹھا آپ بھلائی۔ کایا مندر ویکھ پلنگ، اپنا جو بن رہی ہنڈائی۔ نہ شاہ نہ دساں ننگ، خالی جھولی نہ کوئے وڈیائی۔ تیرا مندر نہیں
 ویکھیا لنگھ، در درس کوئے نہ پائی۔ تیرے باہجھوں ہوئی رنڈ، سہاگ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔
 پر ماتم کہے توں آتم نکئی، نکئی نکئی کارے لائی۔ تیتوں لبھدے گئے مُنی رکھی، ہتھ کسے نہ آئی۔ تیری دھار جیو جی کی، لکھ چوڑاسی وچ ٹکائی۔ تیرے
 مستک بندی نکئی، اکو اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنائی۔ آتم کہے پر ماتم میرے، میں بیٹھی راہ تکائی۔ سری
 بھگوان آوڑ ویہڑے، میں نیت نیت دھیان لگائی۔ نو سو چوڑانوے چوڑی جگ اُجڑدے وسدے رہے کھیڑے، میرا کھہڑا نہ کوئے جھڈائی۔ شاہ
 حقیراں گھر لا لا ویکھے ڈیرے، ڈیرہ پار نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا میل ملائی۔ سُن سوامی میرے سجن، میں سچ
 سچ سنایا۔ تیرے پریم اندر ہوئی مگن، منگل اکو اک گایا۔ کون ویلا پائیں سگن، ساچا رنگ رنگایا۔ گھر پرکاش دیک جگن، اگیان اندھیر رہے نہ رایا۔
 گرگھ گاؤن تیرا بھجن، اکو بھو گو بند رکھایا۔ میں اوہناں دھوڑی کراں مجن، آپ اپنی میل دھوایا۔ توں آویں پڑدے کجن، سچ دوشالہ ہتھ اٹھایا۔
 تیرے باہجھوں سانسینیا ہوئی ننگن، ڈھاکن کو پت نظر کوئے نہ آیا۔ کر کرپا لائیں انگن، جگت وچھوڑا رہیا ستایا۔ تیرا ناؤں مدھ سو دھن مدن، مدھر

بین تیری سرنایا۔ میری پوری کرنی سدھر، ہوں صدقے واری گھول گھمایا۔ چاروں کُنٹ نو کھنڈ پر تھی تیرے دچھوڑے اندر پیا غدر، گدا چکر نظر
 کوئے نہ آیا۔ سبج تریتا دوپر کلج پڑھ پڑھ تھکی اکھر، اکھری تیرا راک الایا۔ جنال چر گھر آنہ ملیں پر میثور، پر اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میرا دے وسایا۔ آتم لال رنگ لے سالو، ہر سنگر آپ جنایا۔ تیرے گھر آئے دیا لو، وچ دیالتا پھیرا پایا۔ کرپا ندھ سدا
 کرپا لو، کرپن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں بھالو، گرگھ گر گر آپ اٹھایا۔ اگنی ریت نہ دے بالو، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ پریم پریتی اوڈھن سُبھر، سُبھر سو بھاؤنت جنائیدا۔ سری بھگوان نیز ویکھے ابھر، دُور دُراڈا نیڑے آئیدا۔
 انتم پیئڈا آیا گن، پاندھی اپنا پندھ مُکائیدا۔ پر ماتم تیتوں آئے چکن، ساچی ڈولی آپ بہائیدا۔ شیر ہو کے آئے بگن، بھبک اپنے نام لگائیدا۔ نہ مانس نہ
 دے منکھن، منکھتا اپنی گنڈھ پوائیدا۔ گر اوتار پر پیغمبر جس نوں جھکن، سو صاحب ویس وٹائیدا۔ بھگت سہیلے ساچے اٹھن، جنہاں اپنا بھو جنائیدا۔
 جگت وچھڑی آئے بچھن، گھر ٹھاکر پھیرا پائیدا۔ جگ چو کڑی وٹی لاسے بکل، پچی گنڈھ آپ کھائیدا۔ ٹوں نہ شکر کی کدے نہ کیتا شکر، جگ جگ
 شہنشاہ اپنی کار کمائیدا۔ ویکھیں کلج انت نہ جائیں مکر، مکمل اپنا حکم جنائیدا۔ کیوں، پُرکھ اکال اپنے نال ملایا گو بند پتر، پتا پوت ایکا گھر سو بھا پائیدا۔
 نرگن دھاروں آیا اتر، پوڑا ہور نہ کوئے لگائیدا۔ بالی نڈھی چکے کچھڑ، گھر اپنے آپ بہائیدا۔ پریم پریتی دیوے ٹکر، بھکھیاں بھکھ آپ گوائیدا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوانی لیکھے لائیدا۔ آتم کہے میں نت نت روواں، نیز نیناں چھبر لایا۔ تیرے جوگی تیری ہوواں، تڈھ بن
 اور نہ کوئے منایا۔ پاربرہم کب تیری سیجے سیواں، سکھ آسن ڈیرہ لایا۔ امرت رس اکو چوواں، تیری دھار وچوں دھار پر گٹایا۔ کھلی مینڈھی وال
 کھوہواں، پیٹی سیس نہ کوئے گندایا۔ اچے ٹلے پر بت ٹوہواں، ٹھاکر مندر شو دوالے ہتھ رکتے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا ساچا ور، تیرے گھر وجے ودھایا۔ آتم سوانی جانا جاگ، سو صاحب آپ جگائیدا۔ انتم گن والا بھاگ، پُرکھ اکال ویکھ دکھائیدا۔ گھر دیک جوت
 جگے چراغ، تیرا اندھیرا مات مٹائیدا۔ میل ملائے کنت سہاگ، سوہنی رت بسنت دکھائیدا۔ برہوں لگی بھجھائے آگ، پریم پریتی اک جنائیدا۔ اپنے

ہتھ وچ پکڑے واگ، واسطہ اپنے نال پائیندا۔ تیرا دھوے دُرمت داغ، امرت سیرکھ چوائیندا۔ پھڑکے ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس رُوپ وٹائیندا۔
 کوچھی کملی دی رکھے لاج، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن مار آواز، ہنگ برہم آپ اٹھائیندا۔ ساچی سیجے چڑھنا بھاج، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔
 تیرا رچ کے دیکھے کاج، کرتا اپنا کھیل کرائیندا۔ بھگتاں کولوں منگیں اِکو داغ، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھو ابھید آپ کھلائیندا۔ ساچے بھگتو دیو داغ، آتم پر ماتم در ساچے واسطہ پائیا۔ کلجک آنت ملے نہ کوئی امداد، آمل نظر کوئے نہ آئیا۔ پت وچھوڑے نار
 بنائی کمذات، کلکھنی در در پھیرا پائیا۔ ٹھاکر ملیا نہ کوئے ساتھ، ٹھوکر سیج نہ کوئے لگائیا۔ خالی وینہدی رہی ہاتھ، دست دست نہ کوئے ملائیا۔ بھلی رہی
 پُرکھ ابناس، مندر مسجد کُلی دھیان لگائیا۔ کوڑی کریا وینہدی رہی کھیل تماش، جگت واسنا دھیاں پتر گنڈھ پوائیا۔ گھر پایا نہ شاہو شاہباش، شہنشاہ سنگ نہ
 کوئے نبھائیا۔ جدی مردی آوندی جاندی ہندی رہی ناس، ناشک اپنا رُوپ وٹائیا۔ لیکھے لگانہ کوئے سواس، تن مائی سواہ چھار رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن رہی سدا اُداس، آنتر دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دے دھرواسا، دُھر دی بانی آپ
 جنائیندا۔ اگلا دیکھ ہن تماش، سری بھگوان آپ دکھائیندا۔ کایا بھر نہارا کاسہ، نام گولک وچ لکائیندا۔ نو نو چار دی پوری کرے آسا، پچھلی ترسنا میٹ
 مٹائیندا۔ جن بھگتاں اندر تیرا کر کے واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ جاگت سووت کرے باتاں، باطن اپنا کھیل کھلائیندا۔ سچ پڑھائے اِکو گاتھا، نام
 ندھانا آپ سمجھائیندا۔ سو صاحب پُرکھ سمرا تھا، ہنگ ڈیرہ دیکھ دکھائیندا۔ آتم تیرا بٹھے پر ماتم ناتا، ناتا اپنے نال جڑائیندا۔ آدج گادی سجن ساکا، سگلا سنگ
 رکھائیندا۔ نیتز کھول دیکھ تاکا، نرنجن نور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میلا میل ملائیندا۔ اٹھ پر ماتم کہے آتم کر تیاری،
 ترے گن اپتا آپ جنائیا۔ جلوہ دیکھ جوت نرنکاری، نرنجن نور رہیا در سائیا۔ اپنی دست سانہ پٹاری، سخیاں سنگ رہیا ترائیا۔ نو نو چار رہی کواری، ملیا
 میل نہ سچے ماہیا۔ کایا ہودے چڑھدی رہی حماری، من ہاتھی اُپر آسن لائیا۔ جگت واسنا کڈی رہی دھاڑی، جیرج اندج اُتھج سیتج پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ
 وار بن دی رہی لاڑی، لاڑے کوٹ کوٹ ہنڈائیا۔ ساچے گھر نہ ہوئی پیاری، پریتی حق نہ کوئے لگائیا۔ سدا سد ہندی رہی خواری، ساچا راہ نظر نہ آئیا۔

گڈی ٹھدی رہی یاری، یاری توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ کوڑی کریا اندر دیندی رہی بہاری، ساچا مندر صاف نہ کوئے کرائیا۔ سخیاں نال مل کے بھردی رہی پانی، امرت سرور نظر کوئے نہ آئیا۔ کھیڈاں کھیڈدی رہی وچ ہانیاں ہانی، ساچا ہانی ٹوڑ نہ کوئے نبھائیا۔ جگ جگ پڑھدی رہی بانی، تیر نرالا بان نہ کوئے لگائیا۔ اپنی دسدی رہی کہانی، کہاوت جگت نظر نہ آئیا۔ راجیاں گھر بن دی رہی رانی، تن شنگار اک ہنڈائیا۔ جو بن ہنڈاؤندی رہی جوانی، نیتز نین نین مٹکائیا۔ وسدی رہی چار کھانی، چاروں جگ وند وندائیا۔ نو نو چار بنی رہی نادانی، ساچی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دیوے اک نشانی، سچ سچ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم سوئی آپ جگائیا۔ سوئی اٹھ لے انگڑائی، چاروں کنت ویکھ دکھائیا۔ نہ سجن نہ کوئی سائیں، ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ پتانہ کوئی مائی، بھین بھائی نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ دھی نہ کوئے جوانی، پت پوتراسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ چاروں کنت ویکھ دے ڈھائی، اک اگلی رہی گر لائیا۔ جھلی ہو کے بھلیا ماہی، ساچی جھلک نہ کسے دکھائیا۔ آوندیاں جانڈیاں پچھے راہی، اچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے حکمے رچن رچائیا۔ آتم کہے میں سدا بھلی، بھلنہار گن نہ کوئے جنائیا۔ تیرے باہجھوں پیارلی، رلیاں سار کوئے نہ پائیا۔ ہو خزاں کلجگ ہلی، میرا حلیہ نظر کسے نہ آئیا۔ سنکاسنکا ہو کے ڈلھی، ساچی گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ میں وسدی رہی سدا کایا کلی، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لائیا۔ جگت پروار وچ پھلی بھلی، بنس سربنس ناؤں دھرائیا۔ اتم کوئے نہ پاوے ہلی، قیمت کرتا نہ کوئے رکھائیا۔ جگ جگ میری مینڈھی رہی کھلی، پٹی سیس نہ کوئے گنڈائیا۔ سچ دندا سا ملیا نہ اپنی بلیں، بتی دند نہ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ اتم اپنے لڑ لگائیا۔ پر ماتم کہے سُن آتم بھولی، بھولے بھاؤ ہر جنائندا۔ میرے بھگتاں اندر بن گولی، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ سچ پریتی گھول گھولیں، گھول گھمائی لیکھے لائندا۔ اندر وڑ کے بولیں اکو بولی، سو صاحب آپ سمجھائندا۔ ہنگ برہم پردہ کھولیں، ڈئی دوتی پرے ہٹائندا۔ پھر ویکھے تیری رنگی ڈولی، رنگ رنگیلا اپنا ویس وٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ آتم کہے میں بھگتاں اندر جاواں گی۔ نیوں کے اپنا سیس نواداں گی۔ جگ نیناں نیتز شرماواں گی۔ نج نیتز درشن پاواں گی۔ نت اٹھ ڈھولا اکو گاواں گی۔ سو پُرکھ نرنجن اشٹ

مناواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا موہے ور، تیرے بھگت دوارے بہہ کے تیری الکھ جگاواں گی۔ پر ماتم کہے جا بھگت دوارے وڑ، در مندر اک دکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، گیت گوہند الائیآ۔ راہ وچ نہ جانا اڑ، نیویں اکھ رہیا شرمائیآ۔ اکو نرگن رکھنا ڈر، سرگن بھے نہ کوئے رکھائیا۔ اُچے مندر ویکھنا کھڑ، پُرکھ ابناسی نظری آئیآ۔ ساچا پلُو لینا پھڑ، سالو اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر نرائن ہوئے سہائیآ۔ نر نرائن پرنائے ناری، آتم پر ماتم میل ملائیآ۔ سولاں روپ کرے شنکاری، سولاں اچھیا پور دکھائیآ۔ سولاں کلیاں آسن پائے شاہ سواری، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ آتم کہے میں تن شنکار رکھاواں گی۔ نیز اک دھیان لگاواں گی۔ چاروں گنٹ ویکھ دکھوائی۔ پُرکھ ابناسی راہ تکاواں گی۔ نیویں نیویں سجدہ سیس جھکاواں گی۔ بن بردا سیو کماواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس ویلے آئے میرے گھر، لکھ لکھ شکر مناواں گی۔ جس ویلے پر بھو آئیگا۔ مہربان دیا کمائیگا۔ تیری سرتی سرت اٹھائیگا۔ اکال مورت نظری آئیگا۔ ناد تورت اک وجائیگا۔ سچ صورت اک درسائیگا۔ ناتا کوڑ سرب تڑائیگا۔ مورکھ موڑھ چتر بنائے گا۔ مستک دھوڑ چرن لگائے گا۔ لکھ چوراسی کٹ کے جوڑ، نرگن اپنے نال ملائیگا۔ تیری آسا کرے پور، نسا اپنے وچ چھپائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد سدا سدا حاضر حضور، ہر پھڑ کے اپنے پوڑے آپ چڑھائیگا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سیوا سنگھ، پرتاپ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

ہر کرپا جن گائے ڈھولا، من چنچل چلے چترائی نہ۔ گر کرپا چکھے پردہ اوہلا، اندھ اندھیرا رہے رائی نہ۔ گرگھ پردہ اپنا کھولا، دو جاراگ الائی نہ۔ نرگن نر ہر بنے وچولا، بھرم بھلیکھا رہے رائی نہ۔ آتم پر ماتم نئے سوہلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اور کوئی رکھائی نہ۔ جو جن آئے کر کے آس، سنگر آسا پور کرائیا۔ جو جن رکھے ملن دی پیاس، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ جو جن ہویا رہے نراس، تس آسا آپ بندھائیآ۔ جو جن

لبھن آیا خاص، تِس خواہش پور وکھائی۔ جو جن دھیاوے سواس سواس، تِس سواس سواس سمائی۔ جو جن دیکھن چاہے راس، کایا منڈل دے وکھائی۔ جو جن وسنا چاہے ساتھ، تِس اپنے سنگ رلائی۔ جو جن سُنا چاہے گاتھ، تِس ڈھولا دے جنائی۔ جو جن ٹیکنا چاہے ماتھ، تِس مستک ٹکا لائی۔ جو جن کھولنا چاہے آنکھ، تِس نیز دے کھائی۔ جو جن دیکھنا چاہے ساکھیات، ہر سنگر نظری آئی۔ جے کوئی پچھن آئے بات، تِس گلاں باتاں وچ پرچائی۔ جو جن پاؤن آئے نجات، تِس بیڑا پار کرائی۔ جو جن دیکھن آئے آفتاب، نورو نور کرے رُشائی۔ جو جن پیون آوے حیاتے آب، تِس امرت میگھ برسائی۔ جو جن گھ پرده لاہون آئے نقاب، تِس نوری درس کرائی۔ جو جن سُنن آوے ناد، تِس جن انحد راگی راگ سنائی۔ جو جن ہوون آئے وساد، تِس وسادی اپنے وچ ملائی۔ جو جن لبھن آئے واحد لاشریک گاڈ، گھر گمبھیر بھو سرب جنائی۔ جو جن کرن آوے لاڈ، تِس جن اپنی گود بہائی۔ جو جن بولے واد وواد، تِس دھکا دیوے لائی۔ جو جن رسنا جھومنگے سواد، تِس جگت وکارا رس کھائی۔ جو جن آتم منگے داد، تِس ساچی وست جھولی پائی۔ جو جن آتر آتر کرے یاد، تِس منتر دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائی۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا آپ کمانیدا۔ لکھ چوراسی دیکھنہار، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیدا۔ پورب کرماں رہیا وچار، نہکرمی کرم کمانیدا۔ مانس مانکھ نہ پاوے سار، مانس بھو کوئے نہ آسندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، دھر دی کار آپ کمانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ سمجھانیدا۔ ساچی سکھیا سُنو جگ، جگ جیون داتا آپ جنائی۔ برہوں ویراگی لگی اگ، پریم پریتی رہی ستائی۔ پر بھ نظر نہ آیا اُپر شاہ رگ، منسا من نہ کوئے بُجھائی۔ سچ پریتی بدھا نہ کوئی تگ، تندو تند ہتھ نہ کوئے وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا رہیا جنائی۔ ساچا لیکھا سُنو میت، ہر متر پیارا رہیا جنائی۔ جگ چوکڑی لکھ چوراسی ریت، نت نوت ویس وٹائی۔ پاربرہم پر بھ بیٹھا رہے اتیت، آتم اندج جیرج اُتھج سیتج رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دے سمجھائی۔ پورب لیکھا لینا جان، سو صاحب آپ جنانیدا۔ کرم جرم ہتھ سری بھگوان، ورن برن آپ بھوانیدا۔ کلجک وچ کلجک نشان، کل کاتی آپ چکانیدا۔ گوہند سورا مہربان، مہر نظر اک اُٹھانیدا۔ پنڈت پچھلا دیکھ مار دھیان،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ الیکھا آپ درسائیندا۔ لیکھ الیکھا دتے آپ، اپنے ہتھ رکھے دڈیاں۔ اوم اوم تیرا پاٹھ، رام رام سرناںیا۔ سو سو تیرا جاپ، ہنگ ہن گڑمائیا۔ گر گڑدیو تیرے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہون بھوتی تیرے ہاتھ، کرمنڈلی بغل لٹکائیا۔ تیک لٹکا مستک ماتھ، ترسول رُپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرب لہنا رہیا سمجھائیا۔ پُرب لہنا جان جیو، جیون داتا آپ جنائیندا۔ پر بھ سرنائی سدا تھیو، سو پُرکھ نرنجن بھیو کھلائیندا۔ جس ساڈھے تن ہتھ رکھائی تیری نیو، آتم پر ماتم اپنی کار کمائیندا۔ سو بیجن ہار بیو، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے ٹلے پر بت ویکھ دکھائیندا۔ تیرا جامہ کیشو پنڈت، سچ سچ جنائیا۔ تیجا جامہ جیرج اندج، رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے جنائیا۔ کیشو پنڈت رکھ یاد، ہر کیشو آپ جنائیندا۔ بھگتاں وچوں ملی داد، گو بند جھولی پائیندا۔ سوت جاگت سنی فریاد، بے پرواہ بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ کیشو تیرا نینا ہون، گو بند اپنی کھیل کرائیا۔ سچ سنگدھی دیوے پون، پون پوناں وچ پھرائیا۔ ہر کا کھیل جانے کون، جگت و دیا جگت پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہارا تھاؤں تھانیا۔ پون پنڈت پچھلی ویکھ پوتھی، پُستک تیرے ہتھ پھرائیا۔ گو بند انتم کری تھوتھی، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ جیہڑی پتھراں وچوں لبھدے جوتی، سو سنگر اپنے وچ چھپائیا۔ چڑھ کے ویکھ اچی چوٹی، جوتی نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لہنے رہیا پائیا۔ پنڈت جی اودوں دا جھگڑا، جھگڑا کن اے نہ آئی۔ مانس جنم لگدا رہیا رگڑا، رگڑ نام نہ کوئے بھھائیا۔ برہوں وچھوڑے من ہو یا رہیا پگلا، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ حال دتے پھیرا گلا، اگلا بھیو آپ جنائیا۔ جو گرگھ درتے ہووے کنگلا، مان ابھمان مٹائیا۔ تنہاں لیکھا کنگلا، پر بھ ساچا سنگ رکھائیا۔ ساچا ویلا کھیل گرو چیلہ ور سچا منگ لا، منگیاں بھیکھ دیوے پائیا۔ کایا چولا اپنا رنگ لا، رنگ مچھئی اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب ہوئے سہائیا۔ پنڈت پچھلی چھڈ دے وادی، وعدہ گو بند پور کرائیندا۔ سب نوں مننی پئے گجری دادی، آد شکت نہ کوئے منائیندا۔ پُرکھ پُرکھو تم اکو جوت لادھی، لبھن اور نہ کوئے جائیندا۔ سنگر صاحب سرب دا سانجھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم

جنم ویکھ وکھائیندا۔ پنڈت اودوں دتا دھوکھا، اپناکھ چھپائیا۔ کلجگ انتم ملیا موقع، گیا وقت ہتھ نہ آئی۔ درشن کروناں شوٹا، راتیں سُنٹیاں لئے جگائیا۔ نام چڑھائے اپنی نوکا، نیا اِکو اِک وکھائیا۔ سری بھگوان رکھو اوٹا، اوٹ اِکو اِک سمجھائیا۔ تن نگارے لاوے چوٹا، چوٹ اپنا نام رکھائیا۔ ہر سنگت وِج رہے نہ کوئی کھوٹا، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جے لڑناتے کرو لنگوٹا، نرگن سرگن سدا لڑائیا۔ جے پر بھ دا بننا پوتتا، گر گو بند لاگو سرنائیا۔ جے کوئی پچھلا رہیا روسا، در ساچے لو بخشائیا۔ جے من ہوئے ہوچھا، گر چرن دھیر دھرائیا۔ اپنا اندر وڑ کے ویکھو کوٹھا، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا پچھلا میلا رہیا جنائیا۔ اگلا پچھلا تیرا میل، ملنی جگدیش کرائیا۔ من مت بدھ جے دیوے ویہل، آتم پر ماتم لو ملایا۔ گھر نظری آئے سجن سہیل، در ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمت رہیا درڑائیا۔ گرمت منتر نام ست، نانک گو بند اِک پڑھائیا۔ ہر جن لیکھے لگے تت، تتوت نہ روپ وٹائیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی گود بہائیا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، جگت اُدھار نہ کوئے رکھائیا۔ ایٹھے اوٹھے پت لئے رکھ، جو جن آئے سرنائیا۔ ساچا لاہا لین کھٹ، لہنیدار جھولی پائیا۔ دُئی دویت نہ رہے وٹ، وٹا نام نہ کوئے لگائیا۔ تن بستر دے سوہنا پٹ، جگ خوشیاں نال ہنڈائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینارٹ، رٹا سارا دیوے مُکائیا۔ گھر وِج گھر وکھائے ہٹ، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نام گاؤ گھر گسپھر، سو صاحب آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم ملے ٹھنڈا نیر، امرت جام اِک وکھائیندا۔ پچھلی میٹ دیوے تقدیر، لکیر اپنے نام پھر انیندا۔ گرکھ گرکھ اِک دُو جے دے ویر، وچھڑے بھائی آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام امولک وست ساچی جھولی پائیندا۔ نام سچا لے کے جانا، اِک اِک دھیان لگائیا۔ بھوپت بھوپ ملے رانا، راجن راج شاہ پاتشاہیا۔ درشن کر سری بھگوانا، جیو جہان ملے وڈیائیا۔ لیکھا چکے آون جانا، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ لگے بھاگ کایا مندر مکانا، مقبرہ محراب روپ وٹائیا۔ ہوئے پرکاش جوت کوٹن بھانا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں مل کے گاؤنا اِکو گانا، گا گا لوک مات شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا گرکھ تیری جھولی پائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی امر ناتھ دے گرہ دھنگالی جموں *

پُرکھ ناری اِکو مان، سری بھگوان نہ ونڈ رکھائیا۔ پریم پریتی دیونہارا دان، جیو جنت دے وڈیائیا۔ جنہاں بخشے نام ندھان، نچ آتم بوجھ بُجھائیا۔ سو منگن ساچا دان، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ دیونہار مہربان، سدا سدا ورتائیا۔ گرگھ پتر سگھڑ ویکھ سجان، دین دیاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار چرن سرنائیا۔ پُرکھ نار پر بھ کانا تا، ستگر پورا آپ نبھائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر جوتی جاتا، زوریر اپنا کھیل کرائیندا۔ آد جگادی پتاما تا، پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ نت نوت دیونہارا داتا، داتا دانی اِکو نام وست ورتائیندا۔ میٹنہار اندھیری راتا، صاحب ستگر چند چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ایکا مارگ لائیندا۔ پُرکھ نار اِکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گو بند اپنا سنگ وکھائیا۔ گیت سہاگی سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ آون جاون پتت پاؤن مکائے پندھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، گھر گھر وچ کرے رُشائیا۔ گھر مندر گر کا ویس، درویش پھیرا پائیا۔ ہر سجن ساچے پیکھ، پیکھت خوشی منائیا۔ پورب لہنا جانے ریکھ، ریکھا اپنی دے سمجھائیا۔ مندر وڑ کے کھولے بھیت، بھو اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ کنت نار اک دیاں، سو صاحب ستگر آپ اکھوائیندا۔ جگ چو کڑی ویکھے لال، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ کایا مندر سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک سہائیندا۔ رام نام وجائے تال، راگ ناد اک الائیندا۔ دوس رین رہے خوشحال، چنتا غم نہ کوائے جنائیندا۔ سوئی سرتی شبد اٹھال، گر مورتی نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ حاضر ہو کے ویکھے آپ، حضور اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں جیبا سوہنگ جاپ، تنہاں ضامنی رہیا بھرائیا۔ ایٹھے زمل کرے پاک، اگے سچ سچ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم بنیا سجن ساک، ستگر سچا سنگ نبھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جگت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

سدا سہیلا ایکنکار، سدا سدا سدا اکھوائیا۔ لیکھا جان سگل سنسار، ہرجن مات پرگٹائیا۔ پورب لہنا لہا ہے ادھار، اگلا لیکھا اک دکھائیا۔ پُرکھ اکال سچ پیار، نرویر اک سرنائیا۔ رسنا چہواشبد جیکار، نام ڈھولا دئے سمجھائیا۔ بن وچولا سرجنہار، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، جنم اجنم جنم لیکھے سارے لائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

گھر میلا سچ رام، رام ست اک اکھوائیا۔ پورن کرے کلج کام، کامنی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ دامنگیر پکڑے دام، دامم ہوئے سہائیا۔ امرت پیائے سچا جام، ضامنی اپنے نام رکھائیا۔ ست دکھائے اک نشان، دھرم دوارے آپ اٹھائیا۔ بھگت بھگوان گان گان، گات گات اکو راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رام سرن اک سرنائیا۔ نین پیکھت پنہ نظری رام، نظر رام وچ سہائیا۔ مدھر مدھر پیائے جام، مدھ سودھن بے پرواہیا۔ سدھر پوری کرے نشکام، نسچا اکو اک رکھائیا۔ گھر آٹے بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اپنی سچ کمائیا۔ رام کہے میں رام راجا، رعیت اپنی ویکھ دکھائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل تماشہ، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں پوری کراں آسا، منسا اپنے لیکھے لائیندا۔ اگلا دس کے آواں خلاصہ، بودھ اگادھی نام جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے ویکھ دکھائیندا۔ رام کہے میں اک رمیا، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ ست دھرم دی ساچی نیا، لوک مات رکھائیا۔ ہر بھگت چڑھاواں پھڑ کے بہنیا، بازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ رائے دھرم نہ کڈھے وٹیا، لیکھا چتر گپت نہ کوئے جنائیا۔ گھر نظری آئے اکو سیا، سیاہ پوش اپنا پردہ لاہیا۔ گود اٹھائے اکو منیا، ماتا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سچ گھنیا، گھنیشام امی رام رام رام رام روپ دکھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی کچھمن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں * *

پریم اندر سے پیار، پیار اندر پریتی سچ رکھائیا۔ بھگتاں اندر سے بھگوان، بھگت بھگوان وچ سمائیا۔ کچھمن میلا کچھمن رام، رام کچھمن نظری آئیا۔ کر کھیل نوجوان، خالص اپنا پردہ لایا۔ سچ سچ دیوے دان، سوخم اکو دست ورتائیا۔ وڈے چھوٹے بالے نڈھے سارے گان، گھر ملیا بے پرواہیا۔ آون جاون چکے کان، بھے کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بنس سر بنس پت پوترے نار کنت سرب ترائیا۔ برہے اٹھ ویکھ یار، وشنوں رہیا جنائیا۔ زرگن نزلے اوتار، سری بھگوان کھیل رچائیا۔ پرگٹ ہو اگم اپار، اگٹری کار کمائیا۔ جگ چوکڑی قرض اوتار، مقروض اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جان دھر دربار، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ سمبل نگر دھام نیار، ترے بھون دھنی بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ برہما کہے سُن میرے سجن، میں نیتز نیناں ویکھ نہالیا۔ سری بھگوان سچ دوارے آیا سجن، دھرم دوار اک اُپا لیا۔ بھگت بھگوان آیا رکھن، زرگن نور جوت ویس وٹا لیا۔ ساچا مارگ اکو دسن، دہ دشا آپ پڑھا لیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ رچا لیا۔ وشنوں کہے برہے ویکھ، ویکھدیاں ویلا رہیا وہائیا۔ پُرکھ ابناسی دھریا بھیکھ، بھیکھی اپنی کل جنائیا۔ زرگن ہو کے کھیلے کھید، کھلاری داتا بے پرواہیا۔ سچ سندیسہ جگ جگ بھیج، گر اوتار مات سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتائیا۔ برہما ہتھ دوئے جوڑے، وشنوں آکھ سنائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں انتم بہڑے، گھر اپنا پھیرا پائیا۔ راہ وچ کی کوئی اٹکاوے روڑے، پاندھی بنیا بے پرواہیا۔ پھر دا پھر دا چلدا چلدا لکدا لکدا گرکھاں دے آوڑیا موہڑے، موہڑا اپنا نام گڈائیا۔ گرگھ سچے پھر دے دوڑے، بھجن واہو داہیا۔ مائس جنم جنہاں دے سورے، سو صاحب سنگر رہے منائیا۔ توں وی ویکھ کر کے غورے، اپنی اکھ کھلایا۔ پر بھ ملن دی جنہاں لوڑے، جو سارے کٹھے ہو کے بیٹھے دھیان لگائیا۔ دین دیال تنہاں بہڑے، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ پھل ویکھنہارا مٹھے کوڑے، جیو جنت پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھے اوہلے، اوہلے اوہلے دھیان لگائیا۔ کون دوار سری بھگوان بولے، پار برہم بے پرواہیا۔ جن بھگت

دوار اِکو کھولے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیہا۔ ساچی دست رکھے کولے، جن بھگتاں آپ ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔
 برہما کہے میں ماری جھاتی، نیز اپنا نین اُٹھایا۔ کلجگ انتم دیون آیا باقی، نرگن داتا بے پرواہیہا۔ جام پیائے بن کے ساقی، سچ پیالہ ہتھ اُٹھایا۔ میٹے رین
 اندھیری راتی، سبجگ ساچا چند چکایا۔ آتم پر ماتم سنائے ساچی گاتھی، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ کر نہارا بند خلاصی، ناتا دوئی توڑ تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے پھیرا پایا۔ وشنوں کہے میں تگاں جاندا، پر بھ اپنا پھیرا پایا۔ اِکو ڈھولا گرگھاں گاندا، دو جا راگ نہ کولے الایا۔ آد
 جگاد نہ تھکا ماندا، تھکاوٹ وچ کدے نہ آیا۔ پریم پریتی نہاؤن نہاندا، دو جا اشان نہ کولے کرایا۔ نرگن اپنا سانگ وٹاندا، سوانگی اپنا ولس کرایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن کھیل کرے بے پرواہیہا۔ برہما کہے پر بھ جائے بھجا، بھج بھج پنڈھ مُکائیآ۔ گرگھاں موہڑے جا کے سجا، سچ
 سنگھاسن آسن لائیآ۔ لوک لاج نہ کوئی لجا، بے پڑد ہو یا بے پرواہیہا۔ کر کے آیا پار حداء، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیآ۔ وشنوں کی کچھ میں سچ دستاں، دسن والی
 بات رہی نہ رائیآ۔ نالے روالا نالے ہساں، گل پلڑو ایکا پائیآ۔ میں وی جا کے اوتھے وساں، جتھے وسے بے پرواہیہا۔ سرن سرنائی جا کے ڈھٹھاں،
 آپ اپنا مان مٹائیآ۔ گرگھاں اُچی کوک دستاں، ایہو بے پرواہیہا۔ مسمگھاں کولوں نشاں، گرگھاں اندر ڈیرہ لائیآ۔ کلجگ انتم ڈو نگھی غار بہہ کے لکاں،
 باہروں کھ نہ کسے وکھائیآ۔ پریم پریتی داسدا بُکھھا، بُکھے بُکھے نہ کولے گوائیآ۔ جے دھگالی وچوں لے ٹکر رُکھا، برہما کھا کھا شکر منائیآ۔ وشنوں ویکھیں
 توں نہ رہ جائیں رُکا، گھر آدرشن پائیآ۔ انتم ویلا اوہ ڈھکا، جس داراہ گر اوتار پیر پینمبر تکائیآ۔ کرے کھیل ابناسی اچتا، رت اپنی آپ مہکائیآ۔ گرگھاں
 بنائے اپنا پتا، پت اپنا ہور نہ کولے جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اِکو تھھا، دین دیال اپنا پھیرا پائیآ۔ وشنوں کہے میری ہوئی
 بُھل، برہے سچ سچ جنائیآ۔ جے میں جان دا پار برہم برہم بھگت بناؤنے اپنی گل، گل بھگتاں والی ویکھ وکھائیندا۔ در آ کے پواؤندا ایکا ل، قیمت کرتے
 ہتھ رکھائیندا۔ میرا بھنڈارا نہ جاندا ڈلھ، لکھ چوراسی جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے
 پھیرا پائیندا۔ وشن برہے سنو لاکن، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ گرگھ نہیں ایہہ گر کا دھن، گر سنگر آپ پرگٹائیآ۔ بھگت نہیں ایہہ بھگتی جن، دھن دھن

جینندی مائیہ۔ پاربرہم پر بھ جنہاں بیڑا رہیا بنھ، شوہ دریا نہ کوئے رڑھائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا اپنے نال بندھائیہ۔ موہڑا نہیں ایہہ مڈھ، مڈھلی دھار جنائیہ۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہندے گاڈ گڈ، سو بے پرواہ پھیرا پائیہ۔ سب دی کرنی رہیا بھجھ، اپنا بھو نہ کسے جنائیہ۔

گرگھیاں رہیا بچھ، ڈھکیاں ڈکھ درد وندا ئیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر وڑ کے ویکھے جھک، نیواں ہو کے پھیرا پائیہ۔ وشن برہما آئے اکتھے، اکو متا پکائیہ۔ پر بھ سرنائی دوویں ڈھٹھے، ڈھیہہ ڈھیہہ سپس نوائیہ۔ پریم پریتی اندر رتے، رنگ اکو اک رنگائیہ۔ درشن پا ہوئے کئے کئے، نیتز نین نین گھلائیہ۔ وشنوں برہما ول تئے، برہما وشنوں اکھ ملائیہ۔ اشاریاں نال دوویں ہسے، ہس ہس خوشی دکھائیہ۔ ہوئے حیران سری بھگوان جن بھگت دوارے وسے، واسطہ بھگتاں نال رکھائیہ۔ جس درشن نوں گر اوتار پیر پینمبر پھر دے نٹھے، دو جہاناں واہو داہیا۔ سو صاحب سنگر اپنا لیکھا گرگھیاں اُتے سٹے، پریم پریتی اک جنائیہ۔ کلج سہائے سہنجی رتے، رت رتڑی آپ مہکائیہ۔ زرگن دھاروں زور اٹھے، نور اجالا نور دکھائیہ۔ سنت جگائے آپ سٹے، سنگر اپنی اکھ گھلائیہ۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دے دوویں بھکھے، نت نوت دھیان لگائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا میل

ملائیہ۔ وشن برہما دوویں آئے، آ آ درشن پائیہ۔ نیتز پیکھن کرن ہائے ہائے، ہوکا اکو اک دکھائیہ۔ سری بھگوان تیری رضائے، رحیم تیرا انت کوئے نہ پائیہ۔ جگ چوکڑی لکھ چوڑا سی تیتوں رہی دھیائے، دھیان دھیان وچ لگائیہ۔ زرگن ہتھ کسے نہ آئے، سچکھنڈ بیٹھا مکھ چھپائیہ۔ کیوں کلج ویس وٹائے، اپنی ریتی آپ بدلائیہ۔ سری بھگوان کہہ سمجھائے، بھو ابھید گھلائیہ۔ اوہ ویکھو گو بند منگ رہیا منگائے، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ نانک کوک گیا سنائے، نہکنا آوے واہو داہیا۔ وید ویاسا گیا لکھائے، پوت سپوتا براہمن گوڑا پھیرا پائیہ۔ موسیٰ کلمہ گیا پڑھائے، نور الہی ہوئے رُشائیہ۔ عیسیٰ سب نوں گیا سمجھائے، میرا پتا آوے ہوئے سہائیہ۔ محمد چوڑاں طبق گیا گرائے، امام اپنی کھیل رچائیہ۔ شاستر سمرت دین دُہائے، دروہی اکو نام خدائیہ۔ پرگٹ ہوئے ہر رگھرائے، رہبر اکو نظری آئیہ۔ جوتی جامہ ویس وٹائے، رُوپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیہ۔ دس دسمیش میل ملائے، دہ دشا ڈیرہ ڈھاہیا۔ محل اٹل اک رُشائے، دیا باقی ڈمگائیہ۔ کاغذ قلم بھو نہ پائے، کاتب لکھے نہ کوئے شاہیا۔ عالم علم نہ کوئے جنائے، چوڑاں و دیا نین شرمائیہ۔ گر اوتار پیر پینمبر

بیٹھے راہ تکائے، نج نیز نین اٹھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن درد دُکھ بھے بھنجن اپنا ویس وٹائے، ویس اوٹڑا اک سمجھائیا۔ اک اکلڑا پھیرا پائے، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نہچیل دھام اٹلڑامات بنائے، بھگت دوار دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرنگن اپنا پھیرا پائے۔ وشن برہما دوویں ہسن، ہس ہس خوشی منائیا۔ پر بھ سرنائی سو وسن، جنہاں اپنی دیا کمائیا۔ دھن بھاگ پر بھ اپنا مارگ آیا دسن، زرنگن زرنگن کرے پڑھائیا۔ برہما کہے میری پت آیا رکھن، میرا برہم لئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ وشنوؤں کہے میرے جاگے بھاگ، ہر وڈ بھاگی پھیرا پائیا۔ گھر گھر ملے کنت سہاگ، سُنجی سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ در در جگائے اک چراغ، دپیک دیا اک دکھائیا۔ پچھلا بدل دیوے سماج، سادھی اپنے نام دکھائیا۔ گھٹ بھیتر ہو وساد، بسمل اپنا رنگ دکھائیا۔ دُھن ناد و جانا دا، انراگی راگ الائیا۔ پریم پریتی اپنے وچوں کاڈھ، زرنگن سرگن بھگتاں جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم کر کے یاد، پار برہم برہم لیکھا رہیا مکائیا۔ سجن ویکھے سچے سادھ، سادھنا جنہاں آپ سمجھائیا۔ جو پر م پُرکھ پر ماتم رہے آرادھ، ایشٹ دیو اک اکال منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تنہاں اپنا راہ دکھائیا۔ برہما کہے میٹوں آوے ہاسا، سچ سچ جنائیا۔ سری بھگوان ویکھن آیا تماش، گر اوتار پر پیغمبر پلو گئے چھڈائیا۔ جس نے گھر گھر کریا واسا، سو در در پھول پھلایا۔ جس دا تول نہ تولانا ماسہ، رتی رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر نہ جنم نہ کدے وناسا، ابناسی اپنا ناؤں دھرائیا۔ نہ پون نہ کوئے سواسا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی کار کمائیا۔ وشنوؤں کہے میٹوں آئی خوشی، خوشحالی اک جنائیا۔ سری بھگوان بھگتاں دل لائی اپنی رچی، رنچک بھیو نہ کسے جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں آتم لبھے سُچی، سچ سوچم اپنے رنگ رنگائیا۔ اُجل کرے مات کھی، کھڑے دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ وشنوؤں کہے ہوئی حد، میرا نین نین شرمایا۔ ٹھا کر سوامی آیا بھج، زرنگن زرنگن ویس وٹایا۔ کوجھیاں کملیاں پردہ رہیا کج، غریب نمانیاں گلے لگایا۔ کنڈیاں اندر بیٹھا سچ، تکھیاں سولاں گھیرا پائیا۔ خوشی ہووے بھگتاں کر کے جج، اپنا آپ نہ کوئے وڈیایا۔ پریتی اندر پریتم بھج، پر م پُرکھ پر بھ پھیرا پائیا۔ میٹوں ویکھ کے آوے لج، وشنوؤں برہم رہیا جنایا۔ بن کے پُرکھ آپ سمرتھ، جگت نتھوایاں گھر ڈیرہ لایا۔ میرا ٹٹ گیا اگلا پچھلا ہٹھ،

صدق صبر کوئے رہن نہ پایا۔ کریا کھیل پُرکھ اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ نو سو چوڑانوے چو کڑی جگ گرا اوتار پیر پیغمبر پر بھ دی گاؤندے گئے گاتھ، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ کلجگ انتم سری بھگوان نرگن ہو کے سرگن بھگتاں دتا ساتھ، لوک مات سنگ نبھایا۔ رل کے نبے وچ جماعت، چار ورن نہ ونڈ ونڈایا۔ اکو بھو کھلائے ساکھیات، صاحب سجن ویس وٹایا۔ جن بھگتو اٹھو ویکھو مار جھت، تہاڑے گھر پر میثور آیا۔ رل مل اک دوجے دی گاؤ گاتھ، سوہنگ ڈھولا رہیا سناپا۔ ڈھولا سُن چرنی ڈگے تریلوکی ناتھ، رام راما سیس جھکایا۔ تینی اوتار وسن پاس، پاسا سب دارہیا بدلایا۔ پیر پیغمبر وکے جس دے ہاٹ، سو پروردگار بے پرواہیا۔ وشنوں مل مل ویکھے دوویں ہاتھ، ہتھ ہتھاں اُتے رکھایا۔ پر بھو تیرا انوکھا کھیل تماش، میری سمجھ وچ نہ آیا۔ میں اُچی تیری شاخ، سُنت شبدی جھولی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساکھیات، صاحب اپنا ویس وٹایا۔ برہما کہے کی سچ گل، میری سمجھ وچ نہ آئی۔ سری بھگوان جگ چو کڑی اچھل اچھل، ول چھلدھاری اپنی کھیل رچائی۔ کلجگ انتم نرگن ہو کے بھگتاں اتر جائے رل، سرگن اپنا پردہ پائی۔ جوت دیپک ہو کے جائے بل، نورو نور کرے رُشانی۔ آتم سیجا ہے مل، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ دھر فرمان دیوے گل، وشنوں تیری میری بھگتاں لوڑ رہے نہ رانی۔ جنہاں پاربرہم پر بھ ملے چل چل، اپنا پنڈھ مکائی۔ سو گرگھ گر سکھ ہر سجن وڈ پر بل، بل اپنا رہے ودھائی۔ ایٹھے اوتھے دو جہان نہ سکن بل، لوک مات جڑ نہ کوئے اکھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتاں میلا سچ سُبھائی۔ وشنوں کہے ایہہ کی بات، برہے آکھ سناپا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائی۔ سب دے نالوں ہو کے وکھ، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ جن بھگتاں کھولے اپنی اکھ، سرشٹ سبائی لوچن بند کرائیا۔ برہما کہے میں جو کہا سو سچ، سچ ساچی رہیا جنائی۔ سری بھگوان کایا ماٹی اندر وڑیا کچ، کاچی گلگریا دئے وڈیائی۔ مسمکھاں کولوں بچ، گرکھاں اندر گیا سہائی۔ لوں لوں اندر رچ، ساڈھے تن کروڑ دئے وڈیائی۔ چل ویکھ ہن اچ، ہنے دیاں وکھائی۔ جس دوارے نہیں کوئی بچ، پردہ سکے نہ کوئے پائی۔ پریم پریتی اندر سارے رہے نبجھ، ڈوری نام تند رکھائی۔ وشنوں کہے برہے میں کی دساں نیت نوت میں اوہدا گاواں چھند، آد جگاد جگ چو کڑی ڈھولا راگ الاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ آنت بھگت پریتی

گیا بچھ، بچت ہو نہ کوئے رکھائیا۔ دھی گاں والی، والی بے پرواہیا۔ دوہاں پت کرے رکھوالی، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ کلجک رین اندھیری کالی، ٹھگ چور یار کوکن دین دُہائیا۔ جنہاں صاحب بنے پرتپالی، تتی وانہ لاگے رائیا۔ نت نوت کرے رکھوالی، راکھا ہووے ہر گھٹ تھانیا۔ دھی گاں دوویں پر بھ آگے سوالی، نمان نمانیاں روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے سوالی، جو جن آرزو عرض سنائیا۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ یکرمی گری دیوی دے گرہ دھنگلی جوں *

شکر کہے میں بھولا ناتھ، اپنا بھو جنائندا۔ وشنوں میں وی جاواں برہے ساتھ، برہما پار برہم سرن تکائندا۔ لگا بھاگ لوک مات، دو جہان راہ تکائندا۔ جس ترسول پھرائی ہاتھ، اُس دی اوٹ رکھائندا۔ میں وی ٹیکاں چل کے ماتھ، دھوڑ بھوتی تن نہ کوئے رمانندا۔ مستک ملے اکو خاک، خاک سار منگ منگائندا۔ چرن چرنودک پی ہوداں داس، بن داس سیو کمائندا۔ نو نو چار رکھی آس، آسا اکو اک وکھائندا۔ نرگن نرگن بُجھائے پیاس، سرگن سرگن ٹھنڈ ورتائندا۔ کھیلنہارا خلق تماش، خالق اپنی کار کمائندا۔ نرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائندا۔ گھٹ گھٹ اندر رکھ رکھ واس، گرہ گرہ اپنا آپ ٹکائندا۔ در در لیکھا شاہو شاباش، شہنشاہ اپنا آپ مُکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ بھولا ناتھ کہے میں رکھاں سنگ، ساچا سنگ نبھائیا۔ کنگرے کنگرے وجا مردنگ، ڈورُو ڈنک سنائیا۔ مائی گورجاں منگے منگ، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ کون دوارے بیٹھا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائیا۔ لوء پُری برہمنڈ کھنڈ لنگھ، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ راہ تلن سورج چند، منڈل منڈپ نین اٹھائیا۔ زمیں اسمان منگن منگ، دھرت دھول پئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا رچائیا۔ شکر کہے میں ویکھاں میت، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس دا بھولے بھاؤ گاواں گیت، گوہنڈ ویکھاں چائیں چائیا۔ جس چلائی ترے گن ریت، انیت داتا وڈ وڈیائیا۔ میری اگنی ہووے ٹھنڈی

سیت، ساتک ست ست کرائیا۔ جو وسنہارا ہست کیٹ، لکھ چوراسی رہیا سمایا۔ جن بھگتاں بنے سدا میت، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ نام نشانہ دتے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھائیا۔ ست دھرم دئے حدیث، کلمہ اکو حق پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد راکھے اک سرنائیا۔ شکر کہے میں ویکھاں گھر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ نرگن ہو بیٹھا نڈر، بھے سیس نہ کوئے لکائیا۔ اپنا اکھر رہیا پڑھ، پچھلی چھڈی سرب پڑھائیا۔ ساچے مندر بیٹھا چڑھ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیا۔ پوت سپوتا لیا پھڑ، گوبند اپنی گنڈھ پوائیا۔ نہ بننے نہ جائے مر، مر جیوت روپ وٹائیا۔ سچ وکھائے اکو سر، سروور جس وچ سمایا۔ نہ پڑکھ نہ ناری نر، نر نرائن نرگن جوت نور زشائیا۔ اپنی کرنی رہیا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ میں سرن سرنائی جاواں پڑ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھولا کہے میں ہو یا بھولا، بھاؤ بھو کوئے نہ آیا۔ وشن برہما میرے کول پاوندے رہے رولا، میں اکھ نہ کوئے کھلایا۔ میں سندا رہیا سوہلا، رسنا جھوا ڈھولا گائیا۔ کلجگ آنت سری بھگوان کر کے اوہلا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ پنج تت بدلایا چولا، چولی رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ نرگن وسیا نرگن کولا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ دوہاں مل کے گایا ڈھولا، سوہنگ وٹی ودھائیا۔ بھو کھلایا گرو چیلہ، چیلہ گرو اکو نظری آیا۔ ست پڑکھ نرجن ہو کے بنیا تولا، دو جہاناں تول تلائیا۔ مولا ہو کے گھر گھر مولا، مولوی روپ نہ کوئے درسائیا۔ نہ پیلا نہ چٹا کالا سولا، لال لال رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ جاں بولے تاں اپنا بولا، دوجا ڈھولا نہ کوئے گایا۔ سچ دوارا اکو کھولا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھولا کہے میرے چلو ساتھ، ساتھی وشن برہما نظری آیا۔ میں وی سناں اوہ گاتھ، جو پڑکھ اکال رہیا پڑھائیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، ڈکھ درد رہن نہ پائیا۔ اتم اترے اپنے گھاٹ، پتن ملے بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی مکدی گئی واٹ، کلجگ اتم نیڑے آیا۔ جس اُپجائی ساچی ذات، سو اپنے وچ ملایا۔ جس بندھایا اپنا نات، سو بدھاتا پھیرا پائیا۔ تس صاحب اگے کریئے فریاد، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ کیتا قول کر یاد، جو آد آد دتا پڑگٹایا۔ تیرا کھیل ویکھ سدا برہما، وشن برہما شیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ آنت جن بھگتاں کرے لاڈ، ساڈی سار کوئے نہ پائیا۔ شکر کہے میں دسناں حال، ساچا حال سنائیا۔ میں

وس رکھایا اپنے کال، رائے دھرم حکم منایا۔ چتر گپت رکھیا نال، لاڑی موت سر ہتھ لگایا۔ جو لُپجیا سو کیتا گھائل، لوک مات رہن نہ پانیا۔ میرا کھیل
 بے مثال، شاہ سلطاناں خاک ملائی۔ تیرے حکمے اندر بنیا رہیا دلال، جن بھگتاں بھید چُکایا۔ جنہاں ملیا پُرکھ اکال، تنہاں مارنہارا نظر کوائے نہ آئی۔
 صاحب سنگر و سے نال، سدا سہیلا سنگ نبھایا۔ نیز رووے مہاکال، اکھ پر تکھ نہ کوائے گھلایا۔ جنہاں سوامی گر گوپال، نہکرمی نہکرمی دامن رہیا پھڑایا۔
 سو انتر جامی کرے سدا سنبھال، جگ چوکڑی ویکھ وکھایا۔ کلجگ آنت کرے کمال، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ بھگت دوار ویکھ سچّی دھرمسال، گھر مندر بیٹھا
 سو بھاپانیا۔ لکھ چوراسی وچوں آپ بھال، جگ جگ وچھڑے میل ملائی۔ نئے جا مُریداں حال، مُرشد اپنا حال پھیر سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھایا۔ وشن برہما شو کہن کی کرینے، کرنہار بے پرواہیا۔ صاحب سلطان کولوں سد ڈریئے، سب دادا تا اک اکھوایا۔ سچ
 سرنائی ساچی پڑیئے، چرن کول دھیان لگایا۔ در اوس دے جینودیال ہی مرینے، مرے جیوت لئے کرائیا۔ بن سیوک پانی بھریئے، داسی داس رُپ
 وٹائی۔ رل مل اودا ڈھولا پڑھئے، جو بھگتاں رہیا سٹائی۔ ساچے مندر نیوں نیوں وڑیئے، دوئے جوڑ بندنا سیس جھکایا۔ تُو ہی تُو ہی سدا کرینے، میں
 میری آپ مٹائی۔ لڑا کو اک پھڑیئے، جس پھڑیاں وچھوڑا ہوئے نہ رانیا۔ ساچے پوڑے مندر چڑھئے، محل اٹل سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا لیکھے لائی۔ سری بھگوان سُن بات، اندھڑا حکم سٹائیندا۔ وشن برہما شو ویکھو مار جھات، ہر نیتز نین گھلائیندا۔ بھگت و سے
 میرے ساتھ، سدا اپنے سنگ رکھائیندا۔ جنہاں بخشنی اپنی دات، تنہاں وست جھولی پائیندا۔ ترے ترے بنی جگت جماعت، سیوا ساچی توہے لگائیندا۔
 انتم پوری کرے آس، آپ اپنے وچ سمائیندا۔ گرگھ بھگت کر پرکاش، ساچے دھندے آپے لائیندا۔ جو اُتجے سو ہوئے وناس، ابناسی اپنی کار کمائیندا۔
 انتم آونا میرے پاس، لیکھا سب دا آپ مکمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کر
 کرتار، لیکھا سب دا دے چُکایا۔ گرگھ سچن سچ اٹھال، دیونہار آپ وڈیایا۔ تہاڈی بھومکا دے بہال، حکم حاکم اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگایا۔ کی پر بھ تیرے بھگت ایٹھے آون گے۔ سچ سنگھاسن سو بھاپاون گے۔ پھڑ سانوں بانہہ پرے ہٹاون گے۔ سیس

تیرے درجھکاؤن گے۔ نام تیرا اک دھیواؤن گے۔ سنساری بھنڈاری لے دیبان آپ اکھواؤن گے۔ تیرا دورا چھڈ، لوآں پُریاں آن وساؤن گے۔ سری بھگوان کہے ایہہ میری حد، ہوں میں اندر خوشی مناؤن گے۔ سد ڈھولا گا چھڈ، توں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو نام دھیواؤن گے۔ میں اُپر پردہ بیٹھا کج، اوہ میرے تھلے میری آس رکھاؤن گے۔ چرن کول دا امرت پپون رنج، ترسنا بھکھ نہ کوئے ودھاؤن گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہما شکر شکر برہما گرگھ گرگھ آپ اکھواؤن گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بنائے بنتر، گنگن گگنتر ڈھر داراج کماؤن گے۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شوو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

گرگھ کہن، پر بھ ساچے سپس نواواں گے۔ جس چرن بخشیا بہن، تس اپنا پیا مناواں گے۔ جس درس دکھایا نین، تس نین بھیٹ چڑھاواں گے۔ جو صاحب آیا لین، تس اپنا سنگ بناواں گے۔ وشن برہما شو بے ہر سنگت وچ رل کے بہن، پھیر گرگھ روپ دکھاواں گے۔ سوہنگ ڈھولا نال ساڈے کہن، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، اکو اُس دانام دھیواواں گے۔ بھگت بھگوان دوویں کہندے، اک دُوبے آکھ سناہیا۔ جگ چوکڑی وچھوڑا کدے نہ سہندے، نت نوت دھیان لگاہیا۔ پریم پریتی اندر دوویں ڈھندے، آپ اپنا مان گواہیا۔ اک دُوبے دے مندر اندر وڈ کے بہندے، مندر نظر کسے نہ آہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اپنے سو بھاپاہیا۔ بھگت بھگوان اکو آس، آسا جگت نہ کوئے ودھایا۔ برہوں وچھوڑے وچ رہن اداس، اداسی بھگت بھگوان کدے نہ بھایا۔ سدا ملن دی رکھن پیاس، پریمی پریمکا روپ وٹاہیا۔ کجگ انتم ہو پرکاش، پرکاشوان آیا سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں اندر پاوے راس، نرگن ہو کے گوپی کاہن نچاہیا۔ پون پون چلے سواس سواس، سواس سوہنگ ڈھولا گاہیا۔ سوہنگ ڈھولا پر بھ دا خاص، خالص اپنا ناؤں جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھگت بھگوان دوویں تڑپھن، آپ اپنا رہے مٹاہیا۔ درس لوچن نوں نیتز بھگن، دھیان اکو اک پرگٹاہیا۔ نیڑے دور پریتی پرکھن، پرکھیا سمجھ کسے نہ آہیا۔ نیتز نیر

دوویں برکھن، کروڑ چھیانوے میگھ شرمایا۔ کرپا اک دُوبے دل پرتن، نرگن سرگن میل ملائیا۔ آتم پر ماتم کر کے درشن، ترسنا ترپت اپنا آپ کرائیا۔ آگے پچھے کوئی نہ رہے حرصن، حرص رُوپ نہ کوئے درسایا۔ لیکھا چکے قُرص عرش، عرش آرزو نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم میل ملاواں مرد مردن، مرد نار رُوپ نہ کوئے وٹایا۔ بھگت بھگوان دوویں تگن، تقوا اک رکھایا۔ آد جگاد کدے نہ اگن، نیتر نین اٹھایا۔ پریتی اندر پریم سدن، پریم اندر پیار کرے گڑمایا۔ جگت دوار پار کرن حدن، ہوئے اپنی وند وندایا۔ سچ دوارے بہہ کے سجن، سوہناسنگ بنایا۔ نام اگم سنن ندن، انادی ناد وجایا۔ بن مکیوں کعبیوں ہوئے حجن، حاجی حاجت اپنی پور کرائیا۔ محبوبُ محبت اندر سدن، مہو اپنا رنگ وکھایا۔ رنگ رنگیلا چولا اکو رنگن، رنگت ساچی سچ چڑھایا۔ اک دُوبے دے بہہ کے انگن، انگیکار اک ہو جایا۔ توں میرا میں تیرا وست اموک اکو منگن، منگدیاں نین نہ کوئے شرمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سرنگن، سور پیر بل اپنا آپ وکھایا۔ بھگت بھگوان کھیل اپار، اپر اپاری آپ جنائندا۔ برہوں اندر ویراگ ادھار، ویراگ اندر اپنی کار جنائندا۔ کار اندر شبدی دھار، شبدی دھار اندر سار رُوپ وٹائندا۔ سار اندر جوت نرنکار، جوت نرنکار اندر نر ویر پڑکھ نظری آئندا۔ نر ویر پڑکھ اندر کھیل اگم اپار، محل اٹل اک رُشنائندا۔ محل اٹل اندر کھول کواڑ، بند تاکی کُٹڈا لاہندا۔ تاکی اندر پھریدار آپ کرتار، چوبدار نظر کوئے نہ آئندا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت باہوں پھڑ اندر لئے بٹھال، گھر ساچے میل ملائندا۔ آد جگاد جگنتر بھگت بھگوان بن دلال، دھر مسال اکو اک سہائندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ اتم ہو مہربان، ہر سجن گرگھ کر پیارے، ساچے پوڑے اکو چاڑھے، پوڑی پوڑا اپنے ہتھ رکھائندا۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں * *

بن آتما پر ماتما خالی کیتا بُت، کایا قلبوت نہ کوئے وڈیا نیا۔ گو بند کہے پر بھہ وکھا اپنی رُت، سچھنڈ کی کی دھار رکھانیا۔ نال لے کے گیا اپنے سُت، محل اٹل پھیرا پانیا۔ سچھنڈ جا کے دوویں اک دوجے نوں رہے پُچھ، پتا پوت کرن صلاحیا۔ گو بند کہے کیوں ایٹھے بیٹھا رہوں لگ، آپ اپنا گھ چھپانیا۔ سری بھگوان کہے ابناسی اچت، آد جگاد میرا بھيو کوئے نہ پانیا۔ جوں بھاوے توں سہاواں ساچی رُت، جگ چو کڑی اپنی مہک مہکانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھج نرگن ہو کے سرگن تھ، پنج تت دتی وڈیا نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وست امولک دے کے کچھ، ناتا لوک مات جگت بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ گو بند کہے تیرا سچھنڈ سوہنا، سوہنی جڑت جڑانیا۔ نہ ہسنانہ رونا، نیتز نیر نہ کوئے وہانیا۔ نہ جاگنا نہ سونا، آلس ندرانہ کوئے رکھانیا۔ نہ وڈھنا نہ بونا، کرم کانڈ نہ کوئے سمجھانیا۔ نہ اُجل نہ میلا دھونا، نرمل نور اک رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار اک رُشانیا۔ گو بند سُت ویکھ گھر، گھر اپنا رہیا دکھانیا۔ بالے نڈھے دتا ور، اپنی دات جھولی پانیا۔ نرگن ہو کے نرگن ور، ور داتا میل ملا نیا۔ کرپا ندھان پھرایا لڑ، پلو تیرے ہتھ رکھانیا۔ اُنگی لا لیاندا گھر، گرہ مندر کُنڈا لاپیا۔ آ ویکھ اُپر چڑھ، نرگن نور دیاں درسایا۔ جتھے نہ چوٹی نہ کوئی جڑ، آد انت ہاتھ کسے نہ آ نیا۔ نہ اکھرنہ و دیا کوئی رہیا پڑھ، گر اوتار روپ نہ کوئے دکھانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ایکنکارا ہر نرنکارا نرگن جوت سَت پرکاش اکو رہیا کر، آکاش نظر کوئے نہ آ نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر رہیا دکھانیا۔ گو بند کہے میں ویکھن آیا، پر بھ تیرا بنک دوار۔ دسویں جامے منگ منگایا، کل کلکی لے اوتار۔ میرا لہنادے چُکایا، اُنگی لا نر نرنکار۔ تیرا میرا میرا تیرا بھيو چُکایا، لیکھا جانے دھر دی دھار۔ شبدی میرا روپ وٹایا، جوتی داتا سرجنہار۔ اکلوتی اُنگی آپے لایا، نظر نہ آئے وچ سنسار۔ تھوڑی سیوا بہتی کر دکھایا، لیکھا چکے بیتے جگ چار۔ چارے سُت بھیت چڑھایا، رُت بسنتی ویکھ کھڑی گلزار۔ ساچا پت بن کے آیا، پتا پوت کرے پیار۔ پتر کولوں کی رہوں چھپایا، کھول اپنا بند کواڑ۔ میں اندر وڈ کے سو بھاپایا، ویکھاں تیرا کھیل نرنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر دیا باقی جوت جگے اگم

اپار۔ اٹھ ڈلارے دیکھ مار دھیان، سو بھگوان آپ جنائیا۔ نہ مندر نہ کوئے مکان، نہ چھپر نہ چھن چار دیواری نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ شبد نہ ڈھنکان، نہ راگ نہ کوئی کان، ناد دُھن نہ کوئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو مندر دئے دکھائیا۔ پر بھ سچ دس کی مندر اوہ، جس وچ اپنا آسن لائیا۔ لوک مات وچوں چل کے آئیوں چھبھی پوہ، پوری اپنی آس کرائیا۔ جس وچ بیٹھ ہوویں نرموہ، مُجبت سچ نہ کسے جنائیا۔ دو جہان دیندا رہیں ڈھو آ ڈھو، گر اوتاراں پیر پیغمبراں وسنت نام ورتائیا۔ کی ایسے اندر بہہ کے سب توں سب کچھ لویں کھوہ، خالی ہتھ رہیا پھرائیا۔ کی آد جُگاد جُگ چوکڑی لکھ چوراسی نال کریں دھروہ، جو گھڑیا بھن دکھائیا۔ تیری کھیل اندر ماں پو پتراں رہے رو، پُت مایاں دین دُہائیا۔ میں ایسے کر کے ناتا چھڈ کے تیری سنی سو، اپنے پُت مات پت تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اپنا بھيو دس پُرکھ اکال نرمل ہو، پردہ اُپر نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے پرکاش دی نظری آئے لو، سورج چند لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دکھاؤنا اپنا در، جس در بیٹھا لکھ جگائیا۔ سری بھگوان کہے میں گوہند اوہی، اوڑک اوڑک بھال تھکے ہتھ کسے نہ آئیندا۔ آد جُگاد میرے نام دی دروہی، ڈنکا دو جہان دکھائیندا۔ جُگ چوکڑی بنیا رہاں دھروہی، دھروہ لکھ چوراسی نال کمائیندا۔ آتم پر ماتم وست دے پنچ تت کولوں سب دی کھوہی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جیواں جنتاں سادھاں سنتاں بن میرے ملے کسے نہ ڈھوئی، ساچے در نہ کوئے بہائیندا۔ گوہند میتوں لہجدا کوئی کوئی، کوٹاں وچوں جنہاں اپنا بھيو جنائیندا۔ جو کراں سو آد جُگاد ہوئی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ اوہ دیکھ کبیر اکلا نال دسے نہ لوئی، کمالا سنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ نانک نرگن چرناں نال رہیا چھوہی، شہنشاہ اکو پُرکھ اکال منائیندا۔ اس توں آگے پُرکھ اکال جوت نویں نروئی، بردھ بال روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جو تیرے جوگی ہوئی، تیرے اندر وڑ کے ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگاد نویں نروئی، ڈکھ روگ نہ کوئے دکھائیندا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سوئی، جاگرت روپ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاؤنہارا ساچا گھر، گھر ساچا آپ جنائیندا۔ گھر دیکھ ہو یا دیال، دیالتا تیری نظری آئیا۔ ایتھے کوئی نظر نہ آوے کال مہاکال، وشن برہما شو روپ نہ کوئے درسائیا۔ اک دوار اکو دھر مسال، اکو دُھر دی بان جنائیا۔ اکو روپ وسے بھگوان، ریکھ رنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میں بالا بال انجان، توں

صاحب سچا سلطان، دوہاں میلا ملیا آن، کھیل کھیلاں دو جہان، دوہری تیری دھار میرے وچ سمانیا۔ کلجک وچ میرا مکان، ساڈھے تن ہتھہ بان، جس گھر وسیں گہبان، تیری نظر بے نظیر سچ تصویر اک در سمانیا۔ اٹھ آچل کے بھگتاں دینے دان۔ جو تیرا میرا راہ تکان۔ لکھ چوراہی وچ ہوئے تیراں۔ اٹھے پہر گیت اکو گان۔ سو پڑکھ نرنجن ملے سری بھگوان، ہنگ برہم مٹے نشان۔ گھر مندر ویکھے آن۔ آون جاون چکے کان۔ درشن کریئے ہر سلطان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہو مہربان گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت بھگت بھگوان گھر پروان۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی اندرو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

گوبند پردہ گوبند اوہلے، گوبند گوبند رہیا گانیا۔ گوبند چڑھدا ساچے ڈولے، گوبند گوبند رہیا اٹھانیا۔ گوبند مندر گوبند مولے، گوبند گوبند رت سہانیا۔ گوبند اندر گوبند بولے، گوبند راگ اناد سنانیا۔ گوبند اندر گوبند تولے، گوبند تول ترازو آپ ہو جانیا۔ گوبند گرہ گوبند ٹولے، گوبند گوبند کرے شنوانیا۔ گوبند دوارا گوبند کھولے، گوبند گوبند ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ گوبند اندر گوبند رنگ، گوبند گوبند آپ چڑھانیندا۔ گوبند اندر گوبند سنگ، گوبند گوبند آپ نبھانیندا۔ گوبند اندر گوبند مردنگ، گوبند گوبند آپ وجانیندا۔ گوبند اندر گوبند چھند، گوبند گوبند آپ سنانیندا۔ گوبند اندر گوبند پلنگ، گوبند گوبند آپ ہنڈانیندا۔ گوبند اندر گوبند انند، گوبند گوبند اندر آپ چکھانیندا۔ گوبند اندر گوبند چند، گوبند گوبند نور درسانیندا۔ گوبند اندر گوبند برہمنڈ، گوبند رچنا ویکھ وکھانیندا۔ گوبند اندر گوبند لنگھ، گوبند گوبند سوبھاپانیندا۔ گوبند اندر گوبند لائے انگ، گوبند گوبند انگیکار کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا آپ ملانیندا۔ گوبند اندر گوبند سو، گوبند گوبند سوبھاپانیا۔ گوبند اندر گوبند ہو، گوبند گوبند ہوکا دے سنانیا۔ گوبند اندر گوبند لو، گوبند گوبند پرکاش جنانیا۔ گوبند اندر گوبند ڈھو آ ڈھو، گوبند گوبند دست رہیا ورتانیا۔ گوبند اندر

گوہند موہ، گوہند گوہند پریم پریتی رہیا جنایا۔ گوہند اندر گوہند چھوہ، گوہند گوہند اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا
 لیکھے پایا۔ گوہند اندر گوہند دروازہ، گوہند گوہند آپ کھلایا۔ گوہند اندر گوہند نوازا، گوہند گوہند لیکھا آپ مکھیندا۔ گوہند اندر گوہند ساجا، گوہند گوہند
 گھاٹ گھٹ ویکھ وکھیندا۔ گوہند اندر گوہند راجا، گوہند گوہند حکم منائیندا۔ گوہند اندر گوہند سیس تازا، گوہند گوہند آپ سہائیندا۔ گوہند اندر گوہند
 مارے واجا، گوہند گوہند آپ جگائیندا۔ گوہند اندر گوہند رکھے لاجا، گوہند گوہند سد رکھک ناؤں رکھائیندا۔ گوہند اندر گوہند وجائے اگئی واجا، گوہند
 گوہند راگ لائیندا۔ گوہند اندر گوہند پھرے بھاجا، گوہند گوہند پنہ مکھیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ مکھیندا۔ گوہند
 اندر گوہند لک، گوہند گوہند کھ چھپایا۔ گوہند اندر گوہند ڈکھ، گوہند گوہند رہیا ونڈایا۔ گوہند اندر گوہند اٹھ، گوہند گوہند لئے سمجھایا۔ گوہند اندر گوہند
 ٹٹھ، گوہند گوہند دئے وڈیایا۔ گوہند اندر گوہند امرت گھٹ، گوہند گوہند جام پیایا۔ گوہند اندر گوہند جوت، گوہند گوہند کرے رُشایا۔ گوہند اندر گوہند
 اوٹ، گوہند گوہند دھیان لگایا۔ گوہند اندر گوہند کوٹ، گوہند گوہند قلعے بنک سہایا۔ گوہند اندر گوہند چوٹ، گوہند گوہند نگارہ اک وجایا۔ گوہند اندر
 گوہند اکو بہت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میل میل ملایا۔ گوہند اندر گوہند رکھ، گوہند گوہند ویکھ وکھیندا۔ گوہند اندر گوہند پرتکھ،
 گوہند گوہند اپنی کار مکھیندا۔ گوہند اندر گوہند اکھ، گوہند گوہند نیر نین جنائیندا۔ گوہند اندر گوہند ہتھ، گوہند گوہند دست بدست ملائیندا۔ گوہند اندر
 گوہند ہٹھ، گوہند گوہند صبر صبورى اک سمجھائیندا۔ گوہند اندر گوہند ہٹ، گوہند گوہند آپ کھلایا۔ گوہند اندر گوہند تٹ، گوہند گوہند کنارہ سچ آپ
 وڈیائیندا۔ گوہند اندر گوہند رتھ، گوہند گوہند آپ چلایا۔ گوہند اندر گوہند مہما اکھ، گوہند گوہند آپ سنائیندا۔ گوہند اندر گوہند ہس، گوہند گوہند خوشی
 منائیندا۔ گوہند اندر گوہند رس، گوہند گوہند آپ چوائیندا۔ گوہند اندر گوہند آس، گوہند گوہند آسا پور کرائیندا۔ گوہند اندر گوہند بھوگ بلاس، گوہند
 اندر گوہند سیجا سوہا پائیندا۔ گوہند اندر گوہند پرکاش، گوہند اندر گوہند جوت جگائیندا۔ گوہند اندر گوہند کدے نہ ہووے ناس، گوہند گوہند ابناسی رپ
 دھرائیندا۔ گوہند اندر گوہند سدا ساتھ، گوہند گوہند ساتھی اکو نظری آئیندا۔ گوہند اندر گوہند پرگئی ذات، گوہند اندر گوہند رپ نہ کوئے جنائیندا۔

گوہند اندر گوہند کملاپات، گوہند گوہند اپنے وچ سمائندا۔ گوہند گوہند دتی نجات، گوہند بھگتاں دات آپ ورتائندا۔ بھگتن دات سچی کرامات، نام ندھانا اک سمجھائندا۔ نام ندھانا پی حق جماعت، ساچی و دیا اک دکھائندا۔ میل ملاوا پڑکھ سمراتھ، سمرتھ اپنا میل ملائندا۔ جو جن گائے سوہنگ گاتھ، سو گوہند روپ گوہند وچ سمائندا۔ پورب لہنا چکے ماتھ، مستک اپنا بھو کھائندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، سدا سہائی انا تھاں ناتھ، غریب نمائے گوہند گوہند اندر گوہند جھولی پائندا۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی گیان چند دے گرہ خیر و وال جموں *

گوہند اندر گوہند گڑھ، گوہند گوہند آپ اپائیا۔ گوہند اندر گوہند وڑ، گوہند گوہند دیکھ دکھائیا۔ گوہند اندر گوہند چڑھ، گوہند گوہند پردہ لاپیا۔ گوہند اندر گوہند نر، گوہند گوہند نرائن روپ درسائیا۔ گوہند اندر گوہند پڑھ، گوہند گوہند کرے پڑھائیا۔ گوہند اندر گوہند سر، گوہند گوہند سرور رہیا جنائیا۔ گوہند اندر گوہند دھر، گوہند گوہند رہیا دکھائیا۔ گوہند اندر گوہند گھر، گوہند گوہند رہیا بنائیا۔ گوہند اندر گوہند ور، گوہند گوہند جھولی پائیا۔ گوہند اندر گوہند ڈر، گوہند گوہند رہیا دکھائیا۔ گوہند اندر گوہند اڑ، گوہند گوہند بھو ابھید رکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ گوہند اندر گوہند رت، گوہند گوہند جوڑ جڑائیا۔ گوہند اندر گوہند تت، گوہند گوہند سنگ رکھائیا۔ گوہند اندر گوہند مت، گوہند گوہند میل ملائیا۔ گوہند اندر گوہند ست، گوہند گوہند وچ دکھائیا۔ گوہند اندر گوہند کملاپت، گوہند گوہند کول نین جنائیا۔ گوہند اندر گوہند پڑکھ سمرتھ، گوہند گوہند رتھ چلائیا۔ گوہند اندر گوہند وست امولک رکھ، گوہند گوہند جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ گوہند اندر گوہند من، گوہند گوہند منسا پور کرائندا۔ گوہند اندر گوہند جن، گوہند گوہند اپنا گھر دکھائندا۔ گوہند اندر گوہند دھن، گوہند گوہند آپ پرگٹائندا۔ گوہند اندر گوہند گان، گوہند گوہند گیت لائندا۔ گوہند اندر گوہند نام، گوہند گوہند نام دھیائندا۔ گوہند اندر گوہند کام، گوہند گوہند کرتا کھیل رچائندا۔ گوہند اندر گوہند

جام، گوہند گوہند آپ پیاہندا۔ گوہند اندر گوہند بھان، گوہند گوہند آپ چکائیندا۔ گوہند اندر گوہند نشان، گوہند گوہند آپ پرگٹائیندا۔ گوہند اندر گوہند گیان، گوہند گوہند آپ سمجھائیندا۔ گوہند اندر گوہند دھیان، گوہند گوہند ویکھ وکھائیندا۔ گوہند اندر گوہند کاہن، گوہند گوہند پردہ لائیندا۔ گوہند اندر گوہند اشان، گوہند گوہند سر سرور اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ گوہند اندر گوہند میت، گوہند گوہند میل ملائیا۔ گوہند اندر گوہند ریت، گوہند گوہند دھار چلائیا۔ گوہند اندر گوہند مسیت، گوہند گوہند حجرہ حق سہائیا۔ گوہند اندر گوہند اتیت، گوہند گوہند بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گوہند اندر گوہند گیت، گوہند گوہند نعرہ نعرہ اک جنائیا۔ گوہند اندر گوہند انڈیٹھ، گوہند گوہند اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوہند اندر گوہند یار، گوہند گوہند یاری سچ نبھائیا۔ گوہند اندر گوہند پروردگار، گوہند گوہند زرگن نور الاہیا۔ گوہند اندر گوہند سانجھا یار، گوہند گوہند ایکا ایک کھیل کرائیا۔ گوہند اندر گوہند اجیار، گوہند گوہند نور الاہیا۔ گوہند اندر گوہند طلب گار، گوہند گوہند آسا پور وکھائیا۔ گوہند اندر گوہند ستار، گوہند اندر گوہند تار ہلائیا۔ گوہند اندر گوہند احباب کرے پیار، گوہند اندر گوہند راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوہند اندر گوہند محبوب، گوہند گوہند ویکھ وکھائیندا۔ گوہند مندر گوہند عروج، گوہند گوہند سوہا پائیندا۔ گوہند اندر گوہند محفوظ، گوہند گوہند سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ گوہند اندر گوہند حقوق، گوہند گوہند آپ جنائیندا۔ گوہند اندر گوہند معشوق، گوہند گوہند عاشق دھار جنائیندا۔ گوہند اندر گوہند غروب، گوہند اندر گوہند آفتاب چکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ گوہند اندر گوہند رام، گوہند گوہند رمیا روپ وٹائیا۔ گوہند اندر گوہند کاہن، گوہند گوہند بنسری نام سنائیا۔ گوہند اندر گوہند نشان، گوہند گوہند رہیا جھلائیا۔ گوہند اندر گوہند آن، گوہند گوہند سیس جھکائیا۔ گوہند اندر گوہند راجان، گوہند اندر گوہند تھم منائیا۔ گوہند اندر گوہند شاہ سلطان، گوہند اندر گوہند سیس تاج ڈکائیا۔ گوہند اندر گوہند والی دو جہان، گوہند گوہند لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھیل رچائیا۔ گوہند اندر گوہند وشن برہما شو دیوے دان، گوہند گوہند ساچی وست آپ ورتائیا۔ گوہند اندر گوہند مایا مچھے ترے ترے آن، گوہند اندر گوہند ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساجا کھیل آپ اُپایا۔ گوہند اندر گوہند سورا، گوہند گوہند سورا پیر اکھوائیندا۔ گوہند اندر گوہند نورا، گوہند گوہند جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ گوہند اندر گوہند سرب کلا بھرپورا، گوہند گوہند بھرپور ہر گھٹ تھائیں نظری آسیندا۔ گوہند اندر گوہند حاضر حضور، گوہند گوہند اپنا راہ جناہیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ گوہند اندر گوہند جوگ، گوہند گوہند رہیا جناہیا۔ گوہند اندر گوہند بھوگ، گوہند گوہند ویکھ دکھائیا۔ گوہند اندر گوہند سنجوگ، گوہند اندر گوہند میل ملاہیا۔ گوہند اندر گوہند چوگ، گوہند گوہند ترسنا بھکھ مٹائیا۔ گوہند اندر گوہند لوک، گوہند گوہند پرلوک ویکھنہارا بے پرواہیا۔ گوہند اندر گوہند سلوک، گوہند گوہند ڈھولا رہیا جناہیا۔ گوہند اندر گوہند اوٹ، گوہند گوہند دھیان رکھائیا۔ گوہند اندر گوہند جوت، گوہند گوہند زرگن جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکوہر، زرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ گوہند اندر گوہند داتار، گوہند گوہند دانی نظری آسیندا۔ گوہند اندر گوہند بھنڈار، گوہند گوہند آپ ورتائیندا۔ گوہند اندر گوہند درتار، گوہند گوہند کھیل رچائیندا۔ گوہند اندر گوہند دھار، گوہند گوہند لہر لہرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو گوہند کھیل کرائیندا۔ سو گوہند صاحب سلطان، سو پُرکھ زرگن وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرگن نوجوان، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ ایکنکار وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ آد زرگن نورا مہان، زرگن جوت جوت رُشائیا۔ ابناسی کرتا کھیل مہان، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ سری بھگوان وڈ پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیا۔ پاربرہم پر بھ ویکھنہارا مار دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ سچھنڈ کھیل مہان، شاہ پاتشاہ آپ کھلایا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا بھو جناہیا۔ بھوپت بھوپ ست سرُپ، مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ وسنہارا اپنی کوٹ، دشا وند نہ کوئے وندائیا۔ نہ تاگانہ تانا پیٹا سوٹ، بنت نظر کسے نہ آہیا۔ تت کایا نہ کوئے قلبوت، رُوح وند نہ کوئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو گوہند بے پرواہیا۔ سو گوہند گم اتھاہ، آد آنت اک اکھوائیندا۔ جوتی نورا نورا رُشا، زرگن اپنی دھار پرگٹائیندا۔ محل اٹل اک وساء، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ در دروازہ در کھلا، در درویش ویکھ دکھائیندا۔ بے پرواہ نوری خدا، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ آفتاب نہ کوئے رُشا، نورا نورا نورا چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند ویس وٹائیندا۔ گوہند اندر گوہند نورا، گوہند

گوہند آپ دھرائیا۔ گوہند اندر گوہند سرور، گوہند گوہند آپ دکھائیا۔ گوہند اندر گوہند تُو، گوہند گوہند ناد شنوائیا۔ گوہند اندر گوہند وسے ضرور، گوہند گوہند ضرورت پور کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گوہند اک وڈیائیا۔ سچ گوہند ہر سلطان، ست ستوادی آپ اکھوائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ مکان، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ نرگن نرگن ہو پردھان، دھر پردھانگی آپ کمائیندا۔ دیونہارا ساچا دان، اپنی وست آپ ورتائیندا۔ سُنٹ ڈلارا کر پروان، وشن برہما شو سیو لگائیندا۔ ترے گن مایا کھول ڈکان، پنچم ہٹ چلائیندا۔ پنچ پچھیا کھیل مہان، جگت جگدیشا آپ کرائیندا۔ زمیں اسماناں دے نشان، دو جہاناں دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو گوہند کھیل کرائیندا۔ سو گوہند سری بھگوان، آد جگاد سمائیا۔ نرگن سرگن کر پردھان، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ اندج جیرج اُتبیج سیتج کھیل مہان، کھانی بانی راہ دکھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم دیونہارا مان، مہربان سر اپنا ہتھ لگائیا۔ پاربرہم برہم رکھے آن، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند وڈ وڈیائیا۔ ہر گوہند سچا شاہ، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی چلائے راہ، سبجگ تریتا دواپر کلجک ونڈ ونڈائیندا۔ آتم پر ماتم دے سہا، سوبھاؤنت آپ سہائیندا۔ نرگن دھار نرگن ملاح، نرگن نرگن ویکھ دکھائیندا۔ نرگن جوتی نرگن جگا، نرگن اپنے رنگ رنگائیندا۔ نرگن ناؤں نرگن وٹا، نرگن اپنا ڈھولا گائیندا۔ نرگن اوہلا نرگن چکا، نرگن اپنا پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند کھیل کرائیندا۔ ہر گوہند کھیل اپارا، جگ چوکڑی آپ کرائیا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، لوک مات کرے رُشنائیا۔ برہما ویکھے سُنٹ ڈلارا، دیونہار سدا سرنائیا۔ براہ کرنہار پیارا، یگے پُرش جگ جیون جگتی اک جنائیا۔ حیکریو کر ادھارا، نر نرائن بھید چکائیا۔ کپل مَن کھول کواڑا، دتا ترے رنگ رنگائیا۔ رکھپ دیو کر پسارا، پرتھو اپنی سیو جنائیا۔ متس کھیل ڈونگھی دھارا، کچھپ اپنا حکم منائیا۔ دھنتر کرے ساچی کارا، موہنی اپنا روپ وٹائیا۔ ہنسا بول اک جیکارا، مانک موتی چوگ لکھ بھرائیا۔ نر سنگھ لے اوتارا، اگنی تت تت بُجھائیا۔ کرے کھیل اپرا پارا، ہر گوہند بے پرواہیا۔ ہری ہر ہو اجیارا، دھرو لیکھا لیکھے لائیا۔ نر نرائن وڈ سکدارا، گج اپنے کندھ اٹھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل اپارا، سبجگ اپنا بندھن پائیا۔ تریتے دیونہار سہارا، رام پرس رام پرس اپنا رنگ رنگائیا۔ دسرتھ سُنٹ کر اجیارا، رام رام رام روپ پرگٹائیا۔ وششٹ گُر کر کنارہ، اپنا اکھر کرے

پڑھائیا۔ جس اکھر وچوں پرگٹ ہووے سرب سنسارا، سونش اکھر ہر گوہند وچ سائیا۔ سو گوہند ہو یا ظاہرا، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر گوہند کھیل وید ویاس، دات اپنی دھار جنائیندا۔ باراں اکثر کر پرکاش، اکھر اکھر جوڑ جڑائیندا۔ کوار کتیاں نہ ہوئے اداس، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آپ وڑیا وچ پرہاس، جنگل جوہ ڈیرہ لائیندا۔ نہ کوئی سنگی نہ کوئی ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ برہما بولے گاتھ، نارد اپنا تال وجائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا اپنا بھیو کھائیندا۔ لیکھا جان تریلوکی ناتھ، گند منوہر لکھی نرائن اپنے نال ملائیندا۔ راہ تگے شکر اپر کیلاش، برہما اپنا نین اٹھائیندا۔ وشنوں ویکھے بھوگ بلاس، بھسمر اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو گوہند ہر کھ سوگ نہ کوئی چند، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ گوہند مایا گوہند چھایا، گوہند گوہند وچوں پرگٹائیا۔ گوہند ڈھولا گوہند گایا، گوہند گوہند دئے ودھائیا۔ گوہند نہاؤن گوہند نہایا، گوہند گوہند اجل رہیا کرائیا۔ گوہند گھر گوہند آیا، گوہند ویکھے گوہند چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنی کھیل کرائیا۔ سو گوہند کرشن کاہن، گھنیا گھنیا دھار چلائیندا۔ ترے ترے لوکاں اکو دان، ناتھ اناتھاں ویکھ وکھائیندا۔ بے پرواہ سری بھگوان، بھگوان اپنی دھار پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند کار کرائیندا۔ ہر گوہند پروردگار، جلوہ نور نور الاہیا۔ نرگن سرگن موسے کر اجیار، مفت اپنی سیو کمائیا۔ بودھ اگادھ ناد دھکار، کلمہ حق حق سنائیا۔ کوہ طور کھیل اپار، ثرت اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سو گوہند جو موسے میت، عیسے اسم آپ سمجھائیندا۔ نرگن دھار نرگن ریت، نرگن نرگن آپ پرگٹائیندا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خود اپنی کار کمائیندا۔ خدا خود کرے کار، خدی نظر وچ نہ آتیا۔ ایسے اشٹ اک اپار، اسم اعظم دئے سمجھائیا۔ نظری آئے نور اجیار، ظہور اکو اک رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند وڈ وڈیائیا۔ ہر گوہند سانجھیا، یاری اپنی سچ نبھائیندا۔ محمد دیونہار ادھار، چوکا زیرو نال ملائیندا۔ زیرو چار کرے خبردار، صفر چار بھیو کوئے نہ پائیندا۔ منزل منزل منزل کرے خبردار، منزل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مقصد مقصد مقصد نظر نہ آئے وچ سنسار، مطلب اپنا حل کرائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ محمد جانے اِکو آمد، آمدید آپ جنائیا۔ چو داں طبق تیری خوشامد، خوشیاں نال دے سمجھائیا۔ نوری ناؤں تیری برآمد، دست تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ محمد وڈیائی زمیں اسمان، طبق طبقاں بھيو چکائیندا۔ سبق سُنائے بے زبان، زبان صفت صلاحی جنائیندا۔ تیس بتیسا لیکھ قرآن، کایا گرہ پردہ لائیندا۔ عامل اک دو جہان، علم بھيو کوءے نہ پائیندا۔ کامل پیر محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند بھيو چکائیندا۔ ہر گوہند کھیل زرنکار، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ ننانانک کرتیار، نانا رُپ کرے رُشائیا۔ کرم کانڈ تے کیتا باہر، کرپا جگت نہ کوءے جنائیا۔ ساچی گھاٹی آپے چاڑھ، مندر اندر دے دکھائیا۔ محل اٹل اُچ منار، دیا باقی اک رُشائیا۔ ساچی سخیاں منگلچار، ڈھولا اِکو اک الایا۔ اگے ویکھ کھول کوڑ، سری بھگوان سچ جنائیا۔ ناتا تے بہتر ناڑ، ہاڈی میل نہ کوءے رکھائیا۔ سُن اگنوں ہو پار، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ تھر گھر کھیل کرے کرتار، کرتا اپنا رُپ وٹائیا۔ میل ملائے سرجنہار، سری بھگوان سچا شہنشاہیا۔ لے کے جائے اپنے نال، جنہاں پورن دیا کمائیا۔ سچھنڈ دوارے چرن کول دے بہال، مکھ اپنا نہ کسے دکھائیا۔ نانک اوتھے جا کے کریں سوال، تیری آسا پور کرائیا۔ نہ شاہ نہ کنگال، تخت تاج اک ہنڈھائیا۔ جگ چوکڑی بن دلال، سرگن مارگ دے دکھائیا۔ نور نور نور جلال، جلوہ اِکو اک رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نانک ویکھ ہر گوہند، اپنا آپ نہ کوءے جنائیا۔ تُوں میرا میں تیری بند، کرن کرن وچوں چکائیا۔ تُوں صاحب گھر گمبھیر ساگر سندھ، ہوں آنت کوءے نہ آئیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی سدا بخشند، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ور داتا آپ اکھوائیا۔ نانک ویکھ نیتز کھول، بن نیناں نین ملایا۔ سو پُرکھ تیرے وسے کول، جس دارُپ رنگ ریکھ نظر کوءے نہ آئیا۔ آد جگاد جس دے نام دا وجد ڈھول، گر اوتار پیر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب کھیل رچائیا۔ نانک منگے دان، چرن دواریا۔ تُوں دیونہار بھگوان، زرنکاریا۔ ہوں بالک بال انجان، تیرا آنت نہ پاریا۔ سچ دوارا ویکھیا آن، جس گھر صاحب ڈیرہ لایا۔ زرگن نور مہان، تیل پتی نہ کوءے رکھالیا۔ راگ ناد نہ کوءے ڈھنکان، رسنا جہوانہ شبد سنا لیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو چاہیں سو دیویں ور، میں تیری اوٹ نکا رہیا۔ سری بھگوان پیا ہس، نرگن نرگن نانک رہیا جنائیا۔ نرگن مارگ سچا دس، نانک نام ست پڑھائیا۔ ہوئے پرکاش تت اٹھ، اٹھ تت ملے وڈیائیا۔ لیکھے لگے سب دی رت، جو میرا نام دھیائیا۔ گھر گھر اندر دے برہم مت، برہم و دیا اک پڑھائیا۔ امتر آتم ہووے پر تکھ، پار برہم بے پروا ہیا۔ بھگتاں سنتاں کھول جائے اکھ، نچ نیتز پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نانک دوئے جوڑ گیا جھک، پر بھ سرن ملے سرنائیا۔ تیرا نظر نہ آیا مکھ، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ایہو لگا میٹوں ڈکھ، ڈکھ اور نہ کوئے رکھائیا۔ پر بھ تیرے ملن دی لگی بھکھ، آسا ہور نہ نال لیائیا۔ سری بھگوان نرگن نرگن روجی رہت اپنا پردہ چک، ستمکھ نور دئے درسائیا۔ نانک کہے توں نہ مانس تے نہ مانکھ، مانس نظر کوئے نہ آئیا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھوں لگ، آپ اپنا پردہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، کون ویلا ہوئیں سہائیا۔ پُرکھ ابناسی دسے گیت، ہر گوبند آپ الائیا۔ نانک جگ چلا ساچی ریت، چار درن گیان درٹائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش بنھ پریت، پریتوان اک درسائیا۔ لہنا دینا مکا ہست کیٹ، اوچ نچ نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری دھار رکھاں ٹھیک، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ نو دوار نہ ہون پلیت، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ پنج تت لیکھا لاونا سیس، نیوں نیوں تیرا رنگ رنگائیا۔ دسویں کھیل کرے جگدیش، جامہ جوتی نور دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوبند نانک رہیا سمجھائیا۔ سری گر نانک اگوں پیا ہس، پر بھ تیری وڈی وڈیائیا۔ نو جامے میری دھار دتی دس، اگے اپنی سرن رکھائیا۔ آدجگادی سدا سدا تیرا حق، مالک توبی نظری آئیا۔ نرگن ہو کے رہوں وس، سرگن ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام آدجگاد رہے رٹ، جگ چو کڑی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گوبند اپنا پردہ لاہیا۔ ہر گوبند کہے میں دساں ایک، ایکا ایک وڈی وڈیائیا۔ نو دھار نانک ٹیک، دسویں اپنی گنڈھ پوائیا۔ پورب جنم جنم ویکھ، دُشت دمن دیاں وڈیائیا۔ ہم گنٹ ماناں سچ، سیتل دھار رُپ وٹائیا۔ حکمے اندر دیواں بھیج، دُھر فرمان سمجھائیا۔ جوتی نور بخش تیج، گھر جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ دسویں گنڈھ پائے کرتار، کرتا کھیل کرائیا۔ دیونہارا سدا ادھار، ادر اندر ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم پاوے سار،

پار کھو بنے بے پرواہیا۔ دیونہار سچ پیار، مہر نظر اک اٹھایا۔ زرگن سرگن بنائے سٹ دُلا، پوت سپوتا ویکھ دکھایا۔ ایکا جننی کر اُجیار، گجری گود گود وڈیایا۔ تیغ بہادر چٹی دھار، سادر اپنا بھیو کھلایا۔ کرتا قادر کرے ویچار، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر گوہند گوہند وچ سمانیا۔ ہر گوہند اُتجے گوہند نند، گوہند مات پت اکھوانیندا۔ ہر گوہند دھارا گوہند چند، ہر گوہند کرن کرن چکائیندا۔ ہر گوہند ڈھولا گوہند چھند، ہر گوہند راگ الائیندا۔ ہر گوہند کھیڑا گوہند پنڈ، ہر گوہند ڈیرہ لائیندا۔ ہر گوہند ساگر گوہند سندھ، گوہند گہر گجھیر اکھوانیندا۔ ہر گوہند بنا گوہند بند، ہر گوہند پوت سپوتا گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی کار کمائیندا۔ ہر گوہند مہربان، ہر گوہند قربان، ہر گوہند دان، ہر گوہند نشان، گوہند روپ اک درسایا۔ ہر گوہند بلوان، ہر گوہند بھگوان، ہر گوہند جوان، گوہند اپنا بل پرگٹایا۔ ہر گوہند میدان، ہر گوہند کلیان، ہر گوہند ویکھے مار دھیان، گوہند اپنی سیو کمائیا۔ گوہند دے کے جائے بیان، گوہند لیکھ لیکھے مہان، گوہند گوہند بھیو چکایا۔ گوہند منگے گوہند دان، گوہند دیونہارا سلطان، گوہند آسا پور کرایا۔ گر گوہند کہے کل کلکی پرگٹ ہووے نوجوان، لیکھا جانے دو جہان، زمیں اسمان نظر کسے نہ آتیا۔ سمبل وسے اک مکان، دیونہارا آپے دان، دیاوان پھیرا پانیا۔ سو گوہند ہوئے بھگوان، جس دا جھلدار ہے نشان، سجدہ کرن دو جہان، برہمنڈ کھنڈ بیٹھن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ گوہند کہے سُنو سچ سکھیا، سوچ سمجھ وچ کسے نہ آتیا۔ آد پرکھ جو لیکھ لکھیا، جگاد کوئی میٹ سکے نہ رانیا۔ جگ چوکڑی سدا مٹھیا، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ صاحب سنگر اپنا بھانا آپ نچٹھیا، زرگن زرگن پھیرا پانیا۔ کلجگ انم بھگت بھگوان تارے اکٹھیاں، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ لیکھے لائے درتے ڈھٹھیاں، ڈگیاں اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند داتا بے پرواہیا۔ گوہند مرد مرد مردانہ، مردانگی گوہند رہیا کرایا۔ گوہند ویکھنہار زمانہ، گوہند زرگن سرگن ویس دھرایا۔ گوہند گوپی گوہند کاہنا، گوہند بنسری نام وجایا۔ گوہند رنیا گوہند راما، گوہند سرتی سیتا آپ پرناہیا۔ گوہند دھنش گوہند کمانا، گوہند جنک دیونہار وڈیایا۔ گوہند تیر گوہند نشانہ، گوہند دُشٹاں رہیا گھانیا۔ گوہند ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلے کھیل مہانا، خالق

خلق رُوپ وٿاڻيا۔ گوڀند عیسیٰ موسیٰ محمد چار یاری بنهے گانا، گوڀند اللہ رانی ایڪا مندر دے بُجھائیا۔ گوڀند مسلد ویکھے حق قرآنا، گوڀند مُصلّا ہیٺ رهیا وچھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ هر، آپ اپنی کرپا کر، سو گوڀند آیا جس آد جُگادی کھیل رچایا، رچنہارا پھیرا پائیا۔ آؤ ویکھو گوڀند میت، هر متر پیارا نظری آئیا۔ جس دا اِکو ڈھولا اِکو گیت، گر گیان شبد درڙائیا۔ جس دے اندر مندر مسیت، کوئن کعبے بیٹھے سیس جُھکائیا۔ جس دے گرہ سن ٿھا کر دوارے انیت، نت نت دھیان لگائیا۔ جس گھر گردوارے کہن پر بھو ایہہ ٿھیک، برہم داتا پار برہم بے پروا ہیہا۔ اوہ ویکھو لاشریک، شہنشاہ اپنا ویس وٿائیا۔ پروردگار سانجھے یار نال کر کے ویکھو سچ پریت، کوڑا ناتا دے تڙائیا۔ رام جھکولے کر کے ویکھو پریت، جھروکھا اپنا دے وکھائیا۔ پردہ پردہ کھولے ہو نزدیک، دُور دُراڙا پنڊھ مُکائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، نیچ نیچاں لے اُٿائیا۔ کروٹ بدلے جو ستا دے کر پیٹھ، مکھ اپنا دے وکھائیا۔ کلجگ انتم سادھو سنتو جیو جو جنتو پار برہم پت پر میثور آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاؤ گیت، گیت گوڀند رهیا جنائیا۔ گاؤ گیت هر گوڀند، سو صاحب آپ جنائیا۔ مانس جنم نہ رہے چند، چنتا چکھا رهیا بُجھائیا۔ لیکھا چکھے جیو پنڊ، انڊ برہمنڈ بھيو دے کھلائیا۔ امرت دھار بخشے ساگر سندھ، نچھر جھرناست جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ هر، آپ اپنی کرپا کر، ایڪا دیونہار وٿائیا۔ گوڀند نام چو چپ، جیت جیت نڪھ پایا۔ ترے گن مایا مٹے تپ، تپش ہو رہے نہ رایا۔ پورب جنم دے مٹن پپ، مانس جنم لیکھے رهیا لگایا۔ جو ڈکھرا سو سنگر آگے دیو دس، ڈکھیاں ڈکھ رهیا گویا۔ راتیں ستیاں درس دکھائے ہس ہس، گھر گھر پھیرا پایا۔ دُور دُراڙا پنڊھ مُکائے نس نس، نرگن اپنی سیوا لایا۔ جن بھگتاں ڈھولا گائے جس، جس اپنے نال ملایا۔ نرگن ہو کے سرگن اندر رهیا وس، وسیرا گرکھاں اندر آپ رکھایا۔ پریتی اندر گیا پھس، جوتی جوت سرُوپ هر، آپ اپنی جوت دھر، هر گوڀند اپنا بھيو جنایا۔ جس گوڀند نوں لبھے جگ، سو گوڀند رهیا جنایا۔ گرکھو ویکھو اُپر شاہ رگ، بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگت دوارا پار کر کے آؤ حد، سنگر نو دوارے ہو مے پار آپ کرائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈھی بنک باہر لوے کڈھ، اُنگی اپنی نام لگائیا۔ اندر وڑ کے سنائے چھند، ساچا راگ اک الائیا۔ تال وجے اک انحد، انہت بھيو رہے نہ رانیا۔ ڈو نگھی بھوری باہر کڈھ، سچ سروور لے نہائیا۔ ہنس رُوپ ہووے گگ، کاگوں ہنس بنائیا۔ کر پیار سرت سوانی لے سد، شبد ہانی میل ملایا۔ بن مکے کعبیوں کراوے سچا جج، پیر اِکو

نظری آیا۔ جس دے حجرے بہنا سچ، سو صاحب رہیا سمجھایا۔ گر گھوگر سکھو جن بھگتو بھگوان کسے لاؤن نہ دیوے اج سچ، جو اپنے سو اپنے نال ملایا۔
 جے پلو چھڈ کے جاؤ بھج، راتیں ستیاں لئے جگایا۔ تہاڑی سیجا اُتے بہے سچ، سچ آتم پر ماتم اپنی گود بہایا۔ تہاڑا نیتز دیکھ تہانوں آوے لُج، سنگر پچھے پچھے
 پھرے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیرا پایا۔ آنت کل پردہ رہیا سچ، قضا نیڑ کوئے نہ آیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈھولا گاؤ سچ، غزل نظم
 نغمہ امام اپنا نام سنایا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریمو دیوی دے گرہ کھیر و وال جموں *

گوہند اگم گوہند اتھاہ، گوہند گوہند بھو چھپائیندا۔ گوہند بیڑا گوہند ملاح، گوہند پتن نظری آئیندا۔ گوہند حقیر گوہند شاہ، گوہند شہنشاہ روپ
 وٹائیندا۔ گوہند شرع گوہند زنجیر، گوہند پھاسی پھاہ لگائیندا۔ گوہند منزل گوہند اخیر، گوہند تقدیر آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پُرکھ اکال گوہند ویس وٹائیندا۔ گوہند اکال گوہند دیال، گوہند لال روپ اکھوایا۔ گوہند مندر گوہند دھر مسال، گوہند پوجا پاٹھ جنایا۔ گوہند نور گوہند
 جوت بے مثال، گوہند شبہ ناد شنوایا۔ گوہند وچولا گوہند دلال، گوہند ونج ہٹ چلایا۔ گوہند میلا گوہند چیللا گوہند کھیلے کھیل وچ جہان، گوہند دو جہاناں
 والی آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک گوہند بے پرواہیا۔ گوہند پتا گوہند ماتا، گوہند پوت اکھوایا۔ گوہند سجن گوہند ناتا،
 گوہند ساک سین ناؤں دھرائیندا۔ گوہند امرت گوہند باٹا، گوہند رسیارس چکھائیندا۔ گوہند تیرتھ گوہند تاتا، گوہند سروور اک نہائیندا۔ گوہند جوتی گوہند
 جاتا، گوہند جاگرت جوت جگائیندا۔ گوہند وہی گوہند کھاتہ، گوہند لہنا دینا ویکھ وکھائیندا۔ گوہند وادھا گوہند گھاٹا، گوہند اکو رنگ جنایندا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند کار کمائیندا۔ گوہند پُرکھ گوہند نار، گوہند سچ سہایا۔ گوہند اندر گوہند باہر، گوہند زرگن سرگن دھار چلایا۔ گوہند
 وچھوڑا گوہند پیار، گوہند جوڑا جوڑا وکھایا۔ گوہند گھوڑا گوہند اسوار، گوہند شستر بستر تن سچایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند اک

وڈیا نیا۔ گوہند بستر گوہند شستر، گوہند استر اک اُپائیندا۔ گوہند نام گوہند منتر، گوہند ایشٹ دیو منائیندا۔ گوہند جیو گوہند جنتر، گوہند بندھن اک رکھائیندا۔ گوہند گنگن گوہند گنگتر، گوہند زمیں اسمان سوہا پائیندا۔ گوہند جگ گوہند جگنتر، گوہند جگ ولس وٹائیندا۔ گوہند گیان گوہند پنڈت، گوہند سکھیا سچ درڑائیندا۔ گوہند جیرج گوہند انڈج، گوہند اُتبیج سیتیج روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند دھار جنائیندا۔ گوہند نرنکار گوہند آکار، گوہند پیچ تت گڑمائیا۔ گوہند جگت گوہند بھگت، گوہند شکت روپ درسائیا۔ گوہند بوہند گوہند رکت، گوہند میلا سبج سُبھائیا۔ گوہند عرش گوہند فرش، گوہند خاکی تن ہنڈائیا۔ گوہند سوگ گوہند ہرکھ، گوہند چنٹا رہیا گوائیا۔ گوہند امرت گوہند میگھ دیوے برکھ، گوہند گھنگھور گھٹا روپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند جاوے گوہند آوے پرت، گوہند پرتیندھ اک اکھوائیا۔ گوہند آقا گوہند ساکا، گوہند ناتا جوڑ جڑائیندا۔ گوہند دوس گوہند راتا، گوہند گھڑی پل ونڈ ونڈائیندا۔ گوہند پانی گوہند آٹا، گوہند سچ پکوان روپ دھرائیندا۔ گوہند بھرپور گوہند فاقہ، گوہند ترسنا وچ تڑپھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند پردہ لاہندا۔ گوہند اندھا گوہند بندہ، گوہند نین نہ کوئے رکھائیا۔ گوہند سورج گوہند چندا، گوہند منڈل منڈپ ڈیرہ لائیا۔ گوہند کھڑگ گوہند کھنڈا، گوہند کھئی دھار دکھائیا۔ گوہند سہاگی گوہند رنڈا، گوہند نار کنت روپ نہ کوئے جنائیا۔ گوہند کرم گوہند دھندا، نہکرمی گوہند اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند باڈھی گوہند رندا، گوہند اپنی کار کمائیا۔ گوہند سرکار گوہند دستار، گوہند حاکم اک اکھوائیا۔ گوہند بھگت گوہند پیار، گوہند پریتی اک نبھائیا۔ گوہند جگت گوہند سنسار، گوہند سگلا جیو سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گوہند اکو پھیرا پائیا۔ ہر گوہند اک، ہر گوہند بھکھ، ہر گوہند لکھ، لیکھا اپنا آپ جنائیندا۔ ہر گوہند گُر، ہر گوہند سُر، ہر گوہند ڈھر، ڈھر درگاہی ڈھر دی کار کمائیندا۔ ہر گوہند میت، ہر گوہند اتیت، ہر گوہند ٹھانڈا سیت، سیتل دھار امرت میگھ برسائیندا۔ ہر گوہند مندر ہر گوہند مسیت، ہر گوہند لکھ چوڑاسی پرکھے نیت، نیت نیت اپنا ولس وٹائیندا۔ ہر گوہند بھکھاری ہر گوہند بھیکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہر گوہند لیکھا، ہر گوہند بھلیکھا، ہر گوہند دیسا، دیس دسنتر دئے وڈیائیا۔ ہر گوہند

راجا ہر گوبند رانا ہر گوبند نیتا، شاہو بھوپ اک اھوائیا۔ ہر گوبند پیتا ہر گوبند بھیتا، ہر گوبند اچن اچیتا اپنا پردہ رہیا اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوبند ہر بھگتی بھو چکایا۔ ہر گوبند بھگتی ہر گوبند شکتی، ہر گوبند جگتی جگت جگت جنائیندا۔ ہر گوبند کمتی ہر گوبند سرتی، ہر گوبند ناد تورتی، تریا راگ نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوبند گرگھ روپ وٹائیندا۔ ہر گوبند گھ، ہر گوبند سگھ، ہر گوبند ڈکھ، ڈکھ درد آپ جنایا۔ ہر گوبند جننی ہر گوبند گھ، ہر گوبند گودی گود سہایا۔ ہر گوبند پتا ہر گوبند ماتا ہر گوبند پت، پتا پوت اپنا رنگ رنگایا۔ ہر گوبند اوہلا ہر گوبند لگ، ہر گوبند دھاروں گوبند اٹھ، زرگن نور نور رُشائیا۔ ہر گوبند پیالہ ہر گوبند دین دیالا ہر گوبند پتی دھرمسلہ ہر گوبند ابناسی اچت، چیتن اپنی کار کمایا۔ ہر گوبند پڑدہ، ہر گوبند وڑدا، ہر گوبند چڑھدا، ہر گوبند پڑھدا، اکھرا کو نام سٹایا۔ ہر گوبند گھر دا، ہر گوبند وردا، ہر گوبند در دا، جن بھگت دوارے در در پھیر اپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گوبند روپ نوجوان، نہ جننے نہ کدے مردا، بن جیون اپنی کار کمایا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کھوجورام دے گرہ خیر و والی جموں *

گوبند نار گوبند کنت، گوبند ناتا اک رکھایا۔ گوبند چولی گوبند رنگ بسنت، گوبند رنگ مھیٹھ چڑھایا۔ گوبند نیاں گوبند منت، گوبند منتر نام سمجھایا۔ گوبند سیج گوبند سو بھاؤنت، گوبند سہنجنی رت مہکایا۔ گوبند مہا گوبند اگنت، گوبند بھو بھو کھلایا۔ گوبند سادھ گوبند سنگت، گوبند سگلا سنگ وکھایا۔ گوبند نانک گوبند انگد، گوبند امر روپ وٹایا۔ گوبند رام گوبند ارجن، گوبند ہر گوبند سماپا۔ گوبند رائے گوبند کرشن، گوبند تیغ بہادر دے وڈیایا۔ گوبند نہاؤن گوبند نہائے، گوبند میلا گوبند سہج سُبھائے، گوبند گوبند اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی دھار وکھایا۔ گوبند کھاٹ گوبند کھٹیا، گوبند آسن اک وچھایا۔ گوبند لیف سرہانا تکیہ، گوبند اوڈھن روپ جنایا۔ گوبند کملا گوبند یملا گوبند سنگھڑ سُبجٹا پیتا،

گوہند نورِ ظہورِ رُشانیا۔ گوہند ساجن گوہند سخیا، گوہند منگلِ رُوپِ وِثانیا۔ گوہند نیتِزِ گوہند اھیاں، گوہند نینِ نینِ مٹکانیا۔ گوہند غُنچا گوہند پتیا، گوہند پھلِ
 بُھلِ مہکانیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کرپا کر، اکِ گوہند بے پرواہیا۔ گوہند گرو گوہند گردیو، سوامی گوہند آپِ اکھوانیندا۔ گوہند واری گوہند
 سیو، گوہند کرنی آپِ کمائیندا۔ گوہند مٹھا گوہند میو، گوہند رسِ رُوپِ دھرائیندا۔ گوہند نہچلِ گوہند نہکیو، گوہند نہکرمی کارِ کمائیندا۔ گوہند الکھ گوہند ابھیو،
 گوہند اپنا بھيو گھلائیندا۔ گوہند رسنا گوہند جھو، گوہند گیتِ گوہند الائیندا۔ گوہند مستکِ گوہند تھیو، گوہند کوسکِ نیاں دھار بندھائیندا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ
 ہر، آپِ اپنی کرپا کر، ہر گوہند آپِ اکھوانیندا۔ ہر گوہند اترِ ہر گوہند سندیس، ہر گوہند رہیا جنانیا۔ ہر گوہند پترِ ہر گوہند نریش، ہر گوہند حکمِ منانیا۔ ہر
 گوہند کچھڑِ ہر گوہند چک کے رہیا ویکھ، ہر گوہند گود سہانیا۔ ہر گوہند جگرے ٹکڑ، جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپِ گھلائیا۔ ہر
 گوہند درشٹ، ہر گوہند اشٹ، ہر گوہند وششٹ سمجھائیندا۔ ہر گوہند سرشٹ سرشٹ گوہند وچ دکھائیندا۔ ہر گوہند ٹانکِ ہر گوہند جست، ہر گوہند انک
 بنائیندا۔ ہر گوہند دوزخِ ہر گوہند بہشت، ہر گوہند سورگی دھار دکھائیندا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کرپا کر، اپنا راہِ آپِ دکھائیندا۔ ہر گوہند طبق
 ہر گوہند سبق، ہر سکھیا آپِ پڑھانیا۔ ہر گوہند تارو ہر گوہند غرق، ہر گوہند نظر کسے نہ آنیا۔ ہر گوہند میلا ہر گوہند فرق، ہر گوہند ونڈ ونڈانیا۔ ہر
 گوہند چيلا ہر گوہند کرے ترک، ہر گوہند نظر کسے نہ آنیا۔ ہر گوہند لکھتِ ہر گوہند پڑھت، ہر گوہند قلمِ شاہیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ ہر قلمِ ہر کانی، ہر گوہند بھيو جنانیا۔ ہر نامِ ہر نشانی، ہر گوہند نورِ رُشانیا۔ ہر داتا مہربانی، ہر گوہند جھولی
 رہیا بھرائیا۔ ہر گوپی ہر کاہنی، ہر مکٹِ بینِ وڈیانیا۔ ہر پنڈتِ ہر ودوانی، ہر بودھِ اکادھ پڑھانیا۔ ہر گوہند اکِ پروانی، پرم پڑکھ پر بھ اپنا میلِ ملائیا۔
 جس گوہند دی شاسترِ سمرت ویدِ پُرانِ گیتا گیانِ انجیلِ قرآنِ گائے کہانی، سو گوہند اپنا بھيو اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی جوت
 دھر، مہاراجِ شیرِ سَنگھِ وشنوؤں بھگوان، سو گوہند جن بھگتاں دیوے دان، آتمِ پر ماتمِ پر ماتمِ آتمِ اپنے نالِ ملائیا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ نواں چک جموں *

گوہند سکھیا نام جیکار، جے جیکار جنائیا۔ اشٹ دیوگر پڑکھ اکال، پاربرہم سرنائیا۔ آدجگادی دین دیال، جگ جگ ویس وٹائیا۔ لوک مات بنائے
 سچّی دھر مسال، بچھنڈ اپنی دھار دکھائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیا۔ وست امولک نام سچّا دھن مال، ست ستوادی جھولی پائیا۔
 بھاگ لگائے کایا مائی کھال، پنج تت کرے رُشنائیا۔ شبد گر دیوان دلال، نام میوہ ہٹ وکائیا۔ مُرشد ہو ویکھے مُریداں حال، دید نور چند رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سکھیا اک درٹائیا۔ گوہند سکھیا ایک ناؤں، نر نرکارا اک منائیا۔ ایک پتا ایک ماؤں، ایک ہوئے سہائیا۔ ایک رسنا ایک
 گاؤ، ایک وجے ودھائیا۔ ایک مندر درشن پاؤ، پر بھ ایک نظری آئیا۔ ایک مارگ سچ جناؤ، پاندھی اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 گر سکھیا کرے پڑھائیا۔ گوہند حکم دھر فرمان، دھر درگا ہی آپ جنایا۔ پر م پڑکھ مانو بھگوان، دوجی اور نہ کو سرنا یا۔ دیونہارا دو جہان، نرگن سرگن ویکھ
 دکھایا۔ لکھ چوراسی گوپی کاہن، سرتی شبد ملایا۔ امرت پیائے آتم جام، سچ پیالہ ہتھ اٹھایا۔ ڈونگھی بھوری ہوئے گہبان، نج نیتز ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ گوہند سکھیا سچ پریت، پر م پڑکھ سرنا یا۔ رل مل گاؤ اکو گیت، ورن برن نہ کوئے لڑائیا۔ کایا
 اندر سچ مسیت، مندر اکو اک دکھائیا۔ لیکھا اکو جہا ہست کیٹ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پاربرہم برہم بیٹھا رہے اتیت، ترے گن اپنا پردہ پائیا۔ نر ویر
 پڑکھ رکھو چیت، چیتن اپنا آپ کرائیا۔ تت وکارا ہوئے سیت، اگنی بھاء نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اکو اک جنائیا۔
 گوہند سکھیا سچ بھرپور، بھرپور رہیا ہر تھانیا۔ پر بھ کا ویکھو جلوہ نور، نور نور رُشنائیا۔ جس نوں جھل نہ سکیا موسیٰ اُتے کوہ طور، کھ اپنا نہ سکے اٹھائیا۔ آد
 جگادی سچ دستور، بدستور حکم منائیا۔ سب دی آسا کرے پور، بھرواسا اکو اک دکھائیا۔ نہ نیڑے نہ جانو دُور، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان بے پرواہیا۔ گوہند سکھیا کرو پروان، گر گر بوجھ بھجھائیا۔ آتم دیو پر ماتم دان، دوجی دست بھیت نہ کوئے چڑھائیا۔
 ہر سرنائی سچ ایمان، دھرم اکو اک دکھائیا۔ پر بھ دی مہما انجیل قرآن، وید پُران صفتی رہے جس گائیا۔ ہر کا مندر اک مکان، ہر مندر روپ وٹائیا۔

ہر کا اُچا سچ نشان، دو جہاناں رہیا جھلایا۔ ہر کا رُوپ نوجوان، بردہ بال نہ ویس وٹایا۔ ہر کا منتر نام پردھان، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند سکھیا اک وڈیایا۔ گوہند سکھیا گہر گسبھیر، ہر گورا آپ جنائندا۔ تن مائی ٹھانڈا ہوئے سریر، من سائتک رُوپ وٹائیندا۔ آسا ترسانہ لگے پیر، مایا متانہ کوئے ہلاکائیندا۔ چوٹی نظر آئے اخیر، جس گھر ہر جی ڈیرہ لائیندا۔ نور وکھائے ظاہرا پیر، پاربرہم پر بھ بھو چُکائیندا۔ ناتا توڑ شرع زنجیر، شناخت اپنی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند سکھیا اک پڑھائیندا۔ گوہند سکھیا لوک مات پڑھ، پُستک پڑھن کوئے نہ جایا۔ گرگھ اندر جائن وڑ، گھر مندر تاکی لاہیا۔ سچ سُنہنجی بہن چڑھ، آتم آتر ڈیرہ لایا۔ تُو ہی تُو ہی لین کر، میں میں نہ کوئے جنایا۔ گھر پر میثور ملے ور، ور اکو اک سہایا۔ نظری آئے زرائن ز، ناری کنت آپ پرناہیا۔ دوکھ نوران چُکائے ڈر، گھر سکھ اک اُجایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو ہر ہر نام دھیایا۔ گوہند سکھیا اوچو اوچ، اوچ اگم اتھاہ میل ملایا۔ بھو چُکائے نیچو نیچ، نیچ نیچ نہ کوئے چترایا۔ ساچی سکھیا جو جن جائے سکھ، تس ساکیات نظری آہیا۔ در منگے اکو بھیکھ، دُو بے در نہ منگن جایا۔ بن کرماں مانس جنم جائے جیت، نہہر کم ملے سرناہیا۔ اکو بھجے سچ پریت، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند سکھیا اک سمجھایا۔ گوہند سکھیا لیکھ لیکھ، لیکھا لکھت وچ نہ آہیا۔ گوہند مٹائے کوڑا بھیکھ، بھیکھی رُوپ نہ کوئے جنایا۔ اک صاحب نوں کرو آدیس، سپس جگدیش اک نواہیا۔ جس دے پچھے نانک موڈھے دھریا بھوری کھیس، خالص اپنی سیو کمایا۔ جس نوں جھکدے وشن برہم مہیش، شکر بیٹھا دھیان لگایا۔ جس صاحب دا سوہنا دیس، سچکھنڈ وسے بے پرواہیا۔ تس صاحب دا مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، سپس جگدیش نہ موڈ مُنڈائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جایا۔ بھو نہ پائے کوئی ملّا شیخ، مساق بیٹھے دھیان لگایا۔ سو آد جگادی اکو ایک، ایکنکارا ناؤں دھرایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سرب دی ٹیک، دیونہار سرب سرناہیا۔ سو سنگر لینا چیت، جو گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا اکھر رہیا پڑھایا۔ گوہند سکھیا سوہنگ دھار، سو صاحب سمجھایا۔ ہنگ برہم کرے اُدھار، اکو داتا وڈ وڈیایا۔ لیکھا جان وچ سنسار، ہر سنساری بھو چُکایا۔ جگ چوکڑی کر کر پار، اُتر پورب پچھم دکھن چارے دشا ویکھ

دکھائیا۔ کلج اتہم خبردار، بے خبر خبر آپ سنائیا۔ بھگت بھگوان آپ اٹھال، اٹھ اٹھ اپنا میل ملایا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، چار ورنال دے سرنائیا۔ سچ پریتی نبھائے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ رسنا جہوا آتم پر ماتم سوہلا ڈھولا جو جن گھالن رہے گھال، انتر اک دھیان لگایا۔ تنہاں نرگن نرؤیر پُرکھ اکال ہوئے دیال، ایہتھے اوتھے سدا سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گوہند سکھیا کرے بحال، کل مایا پردہ اُپر اٹھایا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دولت سنگھ دے گرہ نواں چکّ جوؤں *

گوہند سکھیا ڈھر فرمان، ڈھر دی دھار جنائیا۔ دیونہار سری بھگوان، سو کرتا بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن گن ندھان، اینکارا رہیا جنائیا۔ چوڈاں طبق ہو پردھان، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ ابناسی کرتا کھیل مہان، پاربرہم رہیا درڑائیا۔ سچ کھائے بیٹھ نوجوان، سچ سندیسہ اک الایا۔ شاہو بھوپ بن راجان، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ تخت نواسی ہو مہربان، ڈھر دی دھار رہیا سمجھائیا۔ لیکھا جان وڈ مہربان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ گوہند سکھیا شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ آپ جنائیا۔ لیکھا جانے ساچی کوٹ، ساچی دشا ونڈ ونڈائیا۔ حکم منائے اپنے پوت، سُت ڈلارا شبد اٹھائیا۔ تھر گھر سہائے رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ کر کھیل ابناسی اچت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ گوہند سکھیا شبدی سُت ڈلار، ڈھر درگاہی آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال اک پیار، چرن سرن سمجھائیندا۔ تھر گھر کھول اپنا کوڑ، سچکھنڈ اکو نظری آئیندا۔ دیونہار ہر فرمان، حکم حاکم آپ سمجھائیندا۔ شبدی شبد کر پروان، پروانہ اکو اک پھرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سکھیا ساکھیات ہر جنائیندا۔ گوہند سکھیا وشن دھار، وشو کرے پڑھائیا۔ دیونہارا اگم اپار، اتھاہ اپنا راہ جنائیا۔ نرگن داتا پروردگار، بے پرواہ سچّی سرنائیا۔ وست امولک بھر بھنڈار، دیونہار وڈیائیا۔ اکو گاؤنا ہر نرنکار، نرگن نرؤیر پُرکھ دھیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ گوہند سکھیا برہم رنگ، پاربرہم برہم جنائیندا۔ گھر گھر وجے اک مردنگ، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ نرگن دیوے نرگن انند، انند انند وچوں درڑائیندا۔

نرگن پرکاش ساچا چند، اگیان اندھیر نہ کوئے دکھائیندا۔ نرگن گیت نرگن چھند، نرگن ڈھولا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ گوہند سکھیا شکر میل، میل ملاوا ایکا تھانیا۔ آد نرگن چاڑھے تیل، گھر ساچے سگن منائیا۔ بھولا ناتھ سجن سہیل، بھاؤ اپنا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درسائیا۔ ساچی سکھیا تیاں گن، ترے گن اتیا آپ جنائیندا۔ بن سرون رہے سُن، بن کتاں آپ سمجھائیندا۔ بودھ اگادھ اکو دھن، دھن آتمک راگ الائیندا۔ لیکھا جانے اپنا گن، گن اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک دکھائیندا۔ ساچی سکھیا نرگن نرگن، نرور نرور جنائیا۔ کون جانے پر بھ تیرے گن، تے ڈھیہ پئے سرنائیا۔ بھو نہ پایا گھڑی بھن، پھر و منتر تیرا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سُنو میت، وشن برہمے شو ہر جنائیندا۔ میرا ڈھولا گاؤ گیت، سو پُرکھ نرگن آپ پڑھائیندا۔ اک دوارا ٹھانڈا سیت، صاحب سنگر آپ دکھائیندا۔ سد بیٹھا رہے اتیت، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہنگ توہے روپ دکھائیندا۔ ساچا ڈھولا ہنگ ہنگ، سری بھگوان جنائیا۔ نور نور نور برہم، پاربرہم بھرائیا۔ ظہور ظہور سچ کرم، ہر کرنی کرتا دئے سمجھائیا۔ سری بھگوان سچ سرن، سرنگت اک درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا سوہنگ روپ درسائیا۔ گوہند سکھیا سوہنگ روپ، انوپ ملے وڈیائیا۔ سو صاحب پر بھ ساچا بھوپ، بھگت در درویش لئے بنائیا۔ لیکھا جانے اپنی کوٹ، ساچی دشا سو بھاپائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، شبدی ناد ناد سنائیا۔ دھام سہا سچھنڈ کوٹ، تھر گھر دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتائیا۔ ساچا تھم ترے گن مایا، پنج ت و بے ودھائیا۔ حکمے اندر کھیل رچایا، اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوراسی گنڈھ پوایا، توتو توتو میل سچ سبھائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھ دکھایا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ گھر گھر اندر ڈیرہ لایا، آتم پر ماتم سو بھاپائیا۔ پاربرہم برہم کھیل رچایا، رچ رچ ویکھے تھاو تھانیا۔ ایش جیو جگدیش پڑھایا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں ڈھولا اکو گایا، گا گا شکر منائیا۔ سوہنگ روپ نظری آیا، دوجی دھار نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند سکھیا اک رکھائیا۔ گوہند سکھیا اکو اک، اک اکلا آپ کرائیندا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر لیکھا گئے لکھ، جو سکھیا ہر سمجھائیندا۔ در بھکھاری منگن بھکھ، بھچھیا جھولی آپ بھرائیندا۔ چار کٹ دہ دشا پئے دس، دید عید نرگن نور
 چند چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک پرگٹائیندا۔ ساچی سکھیا شاستر سمرت وید پُران، سو صاحب کرے پڑھائیا۔
 ساچی سکھیا گر اوتار دیوے دان، شبد بھنڈارا جھولی پائیا۔ ساچی سکھیا لیکھا جانے دو جہان، بھو ابھیدا بھو کھلائیا۔ ساچی سکھیا سبجک تریتا دواپر کلجک کر
 پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ساچی سکھیا پیر پیغمبر گر اوتار، ہر اوتاری آپ جنائیندا۔ چار جگ دے سجن رہنا
 خبردار، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نو نو چار لیکھا دے نوار، نورتی سب دی آپ کرائیندا۔ پر کرتی
 ویکھ سرب سنسار، سرشٹی اپنے بھاؤ چلائیندا۔ در شٹی کھولنہار کوڑا، اشٹی اکو نظری آئیندا۔ بہشتی لاونہار بہار، دوزخ اکو اگن وکھائیندا۔ لکھتی لکھت لے
 وچار، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گوہند حکم چلائیندا۔ ہر گوہند حکم سدا نر بھے، بھو سر نہ کوئے رکھائیا۔
 آد جگاد جگو جگ رہے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کرے کٹھے، لیکھا سب دادے مکائیا۔ آد آنت پر بھ اکو رہے، دو جا نظر کوئے نہ
 آئیا۔ جو اُبجیا سو سرنی ڈھے، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے کہہ، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ آنت رہے نہ کسے دی میں میں، ممتاسب دی
 دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو اپنا حکم ورتائیا۔ ہر گوہند حکم اتھاہ، دو جہاناں راہ وکھائیندا۔ جگ چو کڑی گر اوتار گئے گا، پیر
 پیغمبر صفت صلاحندا۔ دین مذہب مارگ لاء، ذات پات ونڈ ونڈائیندا۔ ورن گوت گنڈھ پوا، اوج نیچ ویس وٹائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش نام دھرا،
 دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیندا۔ آتم پر ماتم پردہ پا، بھو ابھید نہ کوئے کھلائیندا۔ من واسنا جگت ودھا، کوڑی کریا میل ملائیندا۔ گوہند حکم گئے بھلا،
 دھر سندیہ نظر کسے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن آنت گواہ، شہادت اکو وار رکھائیندا۔ جو اُتچے سو ہووے فنا، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ مشرق
 مغرب پھیرا پا، اتر پورب دکھن پچھم اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گوہند حکم جنائیندا۔ ہر گوہند حکم اٹل، نہ کوئی
 میٹے میٹ مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت مٹن وچ جل تھل، دھرنی دھرت دھول منائیا۔ اُچے ٹلے پر بت جان بل، سمند ساگر دین ڈھائیا۔ حکمے اندر صوفی

لہا کے گئے کھل، شمس تبریز اپنا مان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم کرے پر بل، جس حکمے اندر منصور سولی اُپر چڑھائیا۔ گو بند حکم آد آنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آپ سنائے سری بھگونت، بھگون اپنا بھیو چکائیا۔ جگ جگ مناوے سادھ سنت، بھگت بھگوان دھیان لگائیا۔ حکمے اندر جیو جنت، لکھ چوڑا سی گیٹ رکھائیا۔ حکمے اندر شاہ سلطان راج راجان ہون منگت، در در گھر گھر الکھ جگائیا۔ حکمے اندر گرگھ ملن ساچی سنگت، ملے سنگر سچ سرنائیا۔ حکمے اندر نانک انگ لگایا انگد، حکمے اندر گو بند گو بند پوت اکھوائیا۔ حکمے اندر بودھ اکادھا گیانی ہووے پنڈت، حکمے اندر مستک لگا للائی روپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک در سائیا۔ حکمے اندر جگ چار، جگ چو کڑی بھیو چکائیا۔ حکمے اندر وید چار، چارے لکھ گھلائیا۔ حکمے اندر ورن چار، چار گنت رُشنائیا۔ حکمے اندر بول جیکار، چارے بانی کرے پڑھائیا۔ حکمے اندر چارے کھانی کر تیار، لوک مات سوبھا پائیا۔ حکمے اندر چار یاری بھر بھنڈار، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ حکمے اندر سب نوں کرے خوار، خواری سب دے سرتے چھائیا۔ حکمے اندر جت کے جان ہار، ہار جت نظر کسے نہ آئیا۔ حکمے اندر کھیل کرے سنسار، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ حکمے اندر پرگٹ ہووے گپت ظاہر، حکمے اندر ایک نور رُشنائیا۔ حکمے اندر ہو تیار، ترے بھون دھنی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گو بند سچ سرنائیا۔ ہر گو بند حکم جوتی شبدی جوڑا، نرگن نرگن میل ملائیندا۔ آد پڑکھ اپر مپر سوامی نرویر رکھائے شبدی گھوڑا، نیر نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چو کڑی ہر گھٹ بہڑا، آپ اپنا پھیرا پائیندا۔ کلج انتم آئے دوڑا، نہ ہکنا ناؤں رکھائیندا۔ کوئی سار نہ پائے براہمن گوڑا، پوت سپوتا بھیو نہ کوئے چکائیندا۔ لوچن ویکھے نہ کوئے کر کے غورا، آتر پردہ کوئے نہ لائیندا۔ کلج مایا جیو جنت کیتا بورا، پھانسی گلوں نہ کٹائیندا۔ پر بھو ویس کیتا اور کا اورا، نرگن اپنا نور دھرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج اپنا ورقہ رکھیا کورا، الف یے اکھر نہ کوئے لکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھلدا رہیا بانکے چھوہرا، ساچا حکم بچپن وچ سمجھائیندا۔ سب نوں دس کے گیا انتم پار برہم پر بھ سب دی پوری کرے لوڑا، آساوند سرب رکھائیندا۔ پڑکھ اکال دین دیال اُتے سٹ کے گئے ڈوراں، نرگن نرویر نراکار اکو اک اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم مئے آپ، آپ اپنا سیس نوائیندا۔ حکمے اندر جھکے سیس، ہر سیس آپ جھکائیا۔ حکمے اندر

بن جگدیش، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ حکمے اندر سچ حدیث، پیر پینمبر کر پڑھائیا۔ حکمے اندر دے اسپس، ڈھولا صفت صلاحی گائیا۔ حکمے اندر لیکھا جانے بیس اکیس، دو آ زیرو دو آ ایکا ایک نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگوان لئے جیت، گھر دکھائے اک اتیت، نظری آئے صاحب ٹھیک، ٹھاکر سوامی پھیرا پائیا۔ چرن پریت بندھائے پریت، کایا کرے ٹھنڈی سیت، ناتا چکے مندر مسیت، محبوب اکو نظری آئیا۔ ڈھولا گاؤنا سچا سچیت، صاحب سنگر وسے چیت، اٹھے پہر پرکھے نیت، نیتوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک رکھائیا۔ گو بند حکم بھگت ارداس، سری بھگوان ویکھ دکھائیا۔ جگت وچھوڑا کٹ کے گئے پھاس، فیصلہ اکو حکم سنائیا۔ آتم پر ماتم سد وسے پاس، ہر جن میلا سچ سُبھائیا۔ کلجگ اتم پوری کرے آس، جنہاں اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے سچ سُبھائیا۔ ہر جن میلا کایا بنک، بنک دوا ری آپ ملائیندا۔ نام سنائے اگما ڈنک، ہر ڈورواک و جائیندا۔ پکڑ اٹھائے وچوں جنت، جیوں جگت آپ جانیندا۔ سُر ت ملاوا شبد کنت، گھر سو بھاؤنت سُبھائیندا۔ نام ندھانا نر ہر منت، سوہنگ راگ الائیندا۔ مانس جنم بنائے بنت، لکھ چوراسی پنڈھ مکائیندا۔ گرھ توڑ ہو میں ہنگت، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ جس جن ملائے اپنی سنگت، تس سجکھنڈ دوارے انت بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنے گھر بہائیندا۔

<۳۱

<۳۱

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی باج سنگھ دے گرہ پنڈ سپنگری جموں * *

ہر گو بند سکھیا بھگت کرن پروان، انتر اک دھیان لگائیا۔ صاحب سنگر سچ دھیان، لو اکو اک رکھائیا۔ گر منتر نام ندھان، رسنا جہوا گائیا۔ سچ اشٹ چرن دھیان، نیتز نین سپس جھکائیا۔ دوئے جوڑ کرن پرنام، مستک ڈکا دھوڑی لائیا۔ ساچا راگ اکو گان، تو ہی تو تو لائیا۔ نظری آئے سچ نشان، صاحب سنگر رہیا جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کارے آپے لائیا۔ ہر گو بند حکم جن بھگت مناؤندے، من من خوشی منائیا۔

دوس رین سد رسنا گاؤندے، اِکو ناد وجائیا۔ اتم پر ماتم سدا دھیاؤندے، گرہ اندر دھیان لگائیا۔ نیتر نیناں درشن پاؤندے، پردہ اُپر نہ کوئے دکھائیا۔ آپ اپنی بھل بخشاؤندے، پورب کرم رہے نہ رائیا۔ گڑھ ہنکاری بُرج ڈھاؤندے، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ کوڑی کریا باہر کڈھاؤندے، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ ہر گوبند سکھیا گڑگھ گا، گھر گھر خوشی دکھائیا۔ نیت نیت تگن پر بھ دارا، کون ویلا پھیرا پائیا۔ نرویر ہو کے جاوے آ، نردھن لئے اٹھائیا۔ ساچی دست جھولی دیوے پا، بے پرواہ بے پرواہی آپ ورتائیا۔ ڈبڈے پاہن لئے ترا، پاتھر اپنا چرن پُجھائیا۔ رہر ملے دو جہاں، دوئے دوئے لیکھا دئے چُکائیا۔ گھر وچ نظری جائے آ، بے نظیر کر رُشنائیا۔ رحمت کرے حق خُدا، خود خُدی میٹ مٹائیا۔ نوبت حقیقت دئے وجا، لاشریک راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ عبارت دئے پڑھا، عبارت دتے نہ کوئے لوکائیا۔ ہر گوبند حکم بھگت پیار، سری بھگوان آپ جنائیا۔ در دکھائے ٹھانڈا دربار، گھر اِکو اک وڈیائیا۔ نظری آئے نر نرکار، نر نرائن نین کھلائیا۔ لیکھا چکے سرب سنسار، سنساری بھنڈاری اپنی کار دئے سمجھائیا نیتر لوچن دے دیدار، درسی اپنا درس کرائیا۔ جھوٹھی حرص کرے خوار، آشا اِکو اِک بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان کرے گُرمائیا۔ گوبند سکھیا بھگت گُرمائی، گھر ناتا جوڑ جڑائیندا۔ گرہ مندر وجے اِک شہنائی، شادیانہ اپنا نام دکھائیندا۔ رنگ رنگیلا بے پرواہی، شاہ پاتشاہ کھیل کھلائیندا۔ چل کے آئے سچا ماہی، محبوب اپنا پھیرا پائیندا۔ ڈھولا راگ اِک سنائی، انخدادی ڈھولک اگم وجائیندا۔ لیکھا چکے ڈوم نائی، سین سائی اِکو نظری آئیندا۔ دیکھنہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔ بھگت سہیلا اِک اکیلا پکڑ اٹھائے ہر جن بانہیں، باہو بل آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن اپنا راگ جنائیندا۔ ہر گوبند راگ بھگتن مٹھا، رس اِکو اک دکھائیا۔ قلم شاہی لکھ دیوے کوئی نہ چٹھا، چت اپنا آپ دسائیا۔ کرے کرائے مٹھا کوڑا ریٹھا، وکھ روپ رہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے اٹھاراں دھیائے گیتا، گیتا گیان گُرو وڈیائیا۔ پیت پیتمبر سوہے پیتا، سپس جگدیش کرے رُشنائیا۔ کلمہ حق حدیث حدیثا، آیت شریعت رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ سکھیا اپنے لیکھے لائیا۔ گُرمکھ سکھیا سچ وچار، سچ وچاری دیکھ دکھائیندا۔ لیکھا توڑ جگت و بچار،

بوہاری اپنی کار جنائیندا۔ لہنا دینا چکائے جگ چار، چارے کھانی پندھ مکائیندا۔ چاروں کُنٹ کرے پیار، چارے ورنّاں وکھ وکھائیندا۔ چارے بانی بول
 جیکار، انبولت راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گر گر گود بہائیندا۔ ہر گوہند راگ سنیا کن، جن بھگت خوشی منائیا۔ پرہ
 ابناسی دیوے نام دھن، دھن خزینہ اک ورتائیا۔ نظر نہ آئے نیز اٹھ، کلجک جیورہے گر لائیا۔ گرگھ ورلے رہے من، جنہاں منسا پور کر اییا۔ بھانڈا
 بھرم بھو دویتی بھن، کوڑی کرپا پرے ہٹائیا۔ نرمل ہو کے چڑھے چن، سچ سوریا کرے رُشائیا۔ آگے دیوے نہ کوئے ڈن، ڈنکا کوڑ نہ کوئے وجائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھے لائے تن، تن تندور نہ کوئے تپائیا۔ بھگت سکھیا بودھ اگادھ، آگم آگم جنائیندا۔ دوس رین جن
 رہے آرادھ، رادھا کرشن وکھ وکھائیندا۔ آتم پر ماتم لینا سادھ، سادھن اپنا اک جنائیندا۔ میل ملاواں مادھو مادھ، مدھ سوڈن رنگ رنکائیندا۔ نام جنائے
 شبدی ناد، انحد راگی راگ الائیندا۔ بھيو چھپائے سدا وساد، وسادی کار کمائیندا۔ ڈونگھی کوروں گرگھ لادھ، کایا پردہ آپ چکائیندا۔ اندر وڈ کے مارے
 آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ گرگھ رل کے کرے کاج، گر سنگر آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم بنائے اک
 سماج، سگل سمگری ہتھ پھرائیندا۔ بھگت بھگوان ایک اٹھیا، اٹھ دے وڈیائیا۔ پریم ساگر دی لہروں اٹھیا، لہر لہر وچ پرگٹائیا۔ نرور ہر کے چڑھیا چوٹیا،
 چوٹی اپنا آسن لائیا۔ بلوان ہو کے پھڑے سوٹیا، سوٹی اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ہر گوہند سکھیا
 ہر کی مہر، نشان اپنے نام جنائیندا۔ حکمے اندر گر اوتار پیر پینمبراں تور، ثرت حکم منائیندا۔ جگ چوکڑی ہتھ وچ رکھے ڈور، دو جہاناں واگ آپ
 بھوائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے کر کے غور، گہر گبھیر نین گھلائیندا۔ بھگت بھگوان نال جوڑ، جوڑی لوک مات وڈیائیندا۔ نام چڑھائے ساچے گھوڑ، گھوڑا اکو
 اک دوڑائیندا۔ جس ویلے پے لوڑ، سو ویلا وقت سہائیندا۔ نرگن ہو کے جائے بہر، سرگن اپنا روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی بھگت پچھو کڑ، پچھلی رہیا جنائیا۔ آگے لیکھا دیوے روکڑ، نام نقد جھولی پائیا۔ گرگھ کوئے نہ ہووے سوتر، سویا
 شبد اٹھائیا۔ کسے ہتھ نہ رہن دیوے نکمی بوتل، بتخانے اپنا امرت اک بھرائیا۔ درگاہ ساچی بہتا ودھاؤن دی لوڑ نہیں ٹوٹل، صرف گرگھ ورلے ورلے

سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اُبھارے وچوں کوٹن، کایا کُٹیا اندر بیٹھ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اک نشان جھلایا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جوؤں *

آد جگادی سنگر ایک، زرگن زویر آپ اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی دیوے ٹیک، زرگن سرگن دھار بندھائیندا۔ دو جہاناں لئے ویکھ، لوء پُری برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔ وشن برہما شو کرے ہیت، شبدی راگ ناد سنائیندا۔ ترے گن مایا دیوے بھیٹ، پنچ تت اپنی گنڈھ پوائیندا۔ لکھ چوراسی کھیدے کھید، اندج جیرج اُتبھج سیتج رنگ چڑھائیندا۔ آتم پر ماتم مانے سچ، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیج، دُھر فرمانا حکم سنائیندا۔ وسنہارا ساچے دیس، سکھنڈ ساچے سوبھاپائیندا۔ پُرکھ اکالا بن زلش، شاہو بھوپ آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگر اک ہو جائیندا۔ سنگر ساچا ایکنکار، ایکا ایک وڈی وڈیائیا۔ زرگن زرگن ہو اُجیار، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ شبدی شبد دُھنکار، انادی ناد ناد شنوایا۔ حکمی حکم حکم سچ دربار، دُھر فرمانا آپ سنائیا۔ لکھ چوراسی کرپسار، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ویس وٹاگر اوتار، گر گر اپنا بھو کھلایا۔ رہبر بن سرجنہار، زرگن جلوہ نور خدایا۔ پیر پیغمبر دے ادھار، ساچی سکھیا سبق پڑھائیا۔ کلمہ نبی رسول کر خبردار، کاتب اکو لیکھ لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اکو اک وڈیائیا۔ سنگر سچا آد پُرکھ، اپر پیر اپنی کار کمائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ سوگ نہ کوئے ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیندا۔ محل اٹل اپنے مندر کرے اپنا درس، دُوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ مہربان مہربان مہربان امرت میگھ نزل برس، نیر سپر اک وہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیندا۔ سنگر ساچا آد زرنجن، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ اجوئی رہت درد دُکھ بھے بھنجن، بھے بھیانک ہوئے سہائیا۔ زرگن سرگن نام ندھانا دیوے انجن، نج نیز آپے پائیا۔ لیکھا جانے گڑھ کایا کنجن، کایا ماٹی پھول پھلایا۔ شبد اگم سنائے سہنجن، انحد ساچا راگ الائیا۔

پاربرہم برہم میلا سجن، گھر دیکھے چائیں چائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر داتا اک اھوائیا۔ سنگر داتا گھر گبھیر، سو پڑھ زرنجن
آپ اھوائیندا۔ ہر پڑھ زرنجن وڈ پیرن پیر، بے نظیر ویس وٹائیندا۔ ایکنکارا شاہ حقیر، شاہ پاتشاہ ویکھ وکھائیندا۔ آد زرنجن سچ تصویر، روپ رنگ ریکھ نہ
کوئے وکھائیندا۔ ابناسی کرتا گھت وہیر، نت نوت اپنی کار کمائیندا۔ سری بھگوان دیونہارا ٹھانڈا سیر، وست امولک آپ ورتائیندا۔ پاربرہم پر بھ بخنہنہارا
بیڑ، بٹھ بیڑا آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر ساچا اک اھوائیندا۔ سنگر ساچا اک بھگونت، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ کھیلے
کھیل جگا جگت، جگ چوکڑی راہ وکھائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی پھول بھلائییا۔ نام درڑائے نیاں منت، گر اوتار کرے پڑھائییا۔ سیوالائے
آپ بے آنت، بے پرواہ سچی سرنائیا۔ مہما جنائے سچ اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئییا۔ ست سرپو ساچا کنت، لکھ چوراسی ناری سچ ہنڈائییا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اک اھوائیا۔ سنگر پورا سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ زرگن سرگن دیونہارا دان، دانی داتا اک
اھوائیندا۔ گر اوتار کر پردھان، جگت پردھاگی اک جنائیندا۔ دھرم وکھائے سچ نشان، سچ نشان اک جھلائیندا۔ دو جہاناں رکھے آن، بھے بھو آپ
سمجھائیندا۔ آنتر آتم دھر فرمان، سچ حدیث آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جان وشن برہما شو کر گیان، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سنگر ساچا سو بھاپائیندا۔ سنگر ساچا پاربرہم، پر بھ داتا وڈ وڈیائییا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ کدے نہ آئییا۔ زرگن نور چڑھے چن، جوتی
جاتا ڈگمگائییا۔ آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن کرے کرائے ساچا کم، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ ہر کھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا خوشی نہ کوئے وڈیائییا۔ پون
سواس نہ کوئے دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلائییا۔ نہ بھنے نہ کوئی دیوے ڈن، گھرن بھنہنہار پڑھ سمرتھ آپ اھوائیا۔ نہ نیتز نہ دسے انھ، اکھ پر تکھ نہ
کوئے رکھائییا۔ نہ نک نہ کوئے کن، سرون روپ نہ کوئے دھرائیا۔ نہ جننی نہ کوئی جن، پتا پوت نہ کوئے وڈیائییا۔ نہ کوئی مندر نہ کوئی چھن، چھپر ڈیرہ
نہ کوئے لگائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سنگر صاحب اک اھوائیا۔ سنگر پورا ست ستواد، ست ستواد کی کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے
برہم برہماد، پاربرہم پر بھ اپنی کار کمائیندا۔ دو جہاناں سنائے ناد، تال تلواڑا نہ کوئے و جائیندا۔ ست پڑھ زرنجن زرگن و سے سرگن ساتھ، سگلا سنگ

رکھائیں۔ دیونہارا ساچی دات، نام امولک جھولی پائیں۔ جناونہار اگم گاتھ، گر اوتار آپ پڑھائیں۔ میٹنہار اندھیری رات، نرگن ساچا چند چکائیں۔
 بچھنہارا اتم دات، گھر گھر اپنا پھیرا پائیں۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق ونڈ ونڈائیں۔ گوپی کاہن پائے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیں۔ رام سینا
 کھیل وچ پرہاس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ویکھ وکھائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سنگر آپ اکھوائیں۔ سو صاحب سنگر پورا، نرگن داتا
 وڈ وڈیائیں۔ جوتی جاتا اکو نورا، دیا باقی نہ کوئے رکھائیں۔ سرب کلا بھر پورا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چرن دیوے سچی دھوڑا،
 مستک اُکا اکو لائیں۔ رنگ چڑھائے ساچا گوڑھا، لوک مات اتر کدے نہ جائیں۔ راگ سنائے ساچا تورا، تروت اپنا ناد و جائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سنگر پورا بے پرواہیا۔ سنگر پورا بے پرواہ، اک اُکلا ہر اکھوائیں۔ آد جگاد چلائے راہ، رہبر اپنی سیو کمائیں۔ لکھ چوڑاسی بن ملاح، بیڑا اپنے
 کندھ اٹھائیں۔ گر اوتاراں دئے صلاح، پیر پیغمبراں آپ پڑھائیں۔ بھگت بھگوان لئے اُپا، آپ اپنی بوجھ بوجھائیں۔ ساچے سنت لئے جگا، جاگرت
 جوت اک وکھائیں۔ گر گھر گر لئے اٹھا، گر گیان اک درڑائیں۔ گر سکھ ساچے انگ لگا، انگیکار آپ اکھوائیں۔ گھر گھر اندر پھیرا پاپا، گرہ مندر کھوج
 کھجائیں۔ نو دوارے پار کرا، ٹیڈھی بنک ڈیرہ ڈھائیں۔ سرت سوانی لئے ہلا، شبد ہانی میل ملائیں۔ امرت جام لئے پیا، نچھر جھرنا آپ جھرائیں۔ اتم
 سیجا دئے سہا، بیج سہنجنی ڈیرہ لائیں۔ پاربرہم برہم میلا دئے کرا، جگت وچھوڑا پندھ مکائیں۔ گر چیلایا گھر دئے بہا، سو سنگر پورا مات اکھوائیں۔
 لکھ چوڑاسی کوڑی کریا مارے دھاہ، صاحب سنگر نظر کسے نہ آئیں۔ چار ورن چار کُنٹ پئے اندھے راہ، ساچا راہ نہ کوئے وکھائیں۔ دین مذہب ذات
 پات رہے ٹکرا، اُکا مستک نہ کوئے لگائیں۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت دھکے رہے کھا، ٹھوکر حق نہ کوئے لگائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سنگر سچا اک اکھوا، آخر اپنا میل ملائیں۔ سنگر سچا ایکا اک، اک اک وڈیائیں۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے لکھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان
 انجیل قرآن کہانی بانی دئے گواہیا۔ جگ چوڑی نرگن سرگن دھارے بھیکھ، لوک مات مار جھات اپنی سیو کمائیں۔ شاہو بھوپ بن رنگ روپ، لیکھا
 جانے ست سروپ، ست ستوادی وڈ وڈیائیں۔ ویکھنہارا دہ دشا چارے کوٹ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیں۔ گگن منڈل سہائے رت، لوآں پُریاں ویکھے

اٹھ، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اِکو اِک سوبھا پائیا۔ سنگر سچا اِک بلوان، بلدھاری ہر اکھوائیندا۔ سنگر سچا اِک جوان، جگ جگ جو بن مات ہنڈائیندا۔ سنگر سچا اِک نشان، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ سنگر سچا اِک فرمان، جگ چوکڑی حکمے وچ بھوائیندا۔ سنگر سچا اِکو دان، دُھر درگاہی آپ ورتائیندا۔ سنگر پورا سچا کاہن، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ سنگر پورا سچا رام، رحمت اپنی آپ کمانیندا۔ سنگر سچا ساچا شام، نام بنسری اِک سنائیندا۔ سنگر سچا اِک مہمان، الٰہی نور ڈگمگائیندا۔ سنگر سچا حق مقام، درگاہ ساچی سوبھا پائیندا۔ سنگر سچا اِک امام، امام اماں وڈ اکھوائیندا۔ سنگر سچا اِک نظام، دو جہاناں حکم چلائییندا۔ سنگر سچا اِک پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائییندا۔ سنگر سچا اِک سلام، اسم اعظم آپ درسائییندا۔ سنگر سچا اِکو نام، منتر ستنام سمجھائییندا۔ سنگر سچا اِکو جام، امرت رس مکھ لگائییندا۔ سنگر سچا اِکو کام، ورن برن میٹ مٹائییندا۔ سنگر سچا اِکو بھان، لکھ چوڑاسی جوت رُشنائیندا۔ سنگر سچا اِکو مان، غریب نمانے گلے لگائییندا۔ سنگر سچا اِک ودھان، سچ عدالت آپ کمانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر ساچا اِک اکھوائیندا۔ سنگر سچا پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کار کمانیا۔ سدا سہیلا بن بن داس، داسی ایکا روپ وٹائیا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، گگن گلگتتر پھول پھلایا۔ جگ چوکڑی سبجگ تریتا دوپر کلجگ پاؤندا آیا راس، کلجگ انتم ویکھ دکھایا۔ جو لُپجیا سو کردا آیا ناس، تھر کونے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں پوری کردا آیا آس، آسا ترسنا میٹ مٹایا۔ سنتاں لیکھے لاؤندا آیا پون سواس، پون اُنجا دھار دکھایا۔ گرکھاں دیندا آیا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ گرکھاں سناؤندا آیا گاتھ، آتم آتم نام جنایا۔ ہر ہر جن چڑھاؤندا آیا اپنے گھاٹ، پتن اِکو اِک دکھایا۔ جگ چوکڑی میٹدا آیا واٹ، گر اوتار کوٹن کوٹ گئے سیو کمانیا۔ کھیلے کھیل بازی گر ناٹ، سوانگی اپنا سانگ ورتایا۔ چوڈاں لوک کھول ہاٹ، چوڈاں طبق کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر ساچا اِک اکھوایا۔ سنگر ساچا بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمانیندا۔ نہ مرے نہ کدے جایا، جیون مرن نہ کونے رکھائییندا۔ میٹنہارا ترے گن مایا، پنچم ڈیرہ آپے ڈھاہندا۔ جگ چوکڑی کھیل رچایا، ہر کرتا ویکھ دکھائییندا۔ کلجگ انتم پھیرا پایا، مہابی ولس وٹائییندا۔ نہہکنا ناؤں رکھایا، نام ڈنکا اِک وجائییندا۔ سچ محل اٹل کر رُشنا، سمبل اپنا ڈیرہ لائییندا۔ در دروازہ اِک کھلایا، خالق خلق ویکھ دکھائییندا۔ بے نظیر بن کے آیا، شاہ

حقیقہ میل ملائیندا۔ مالا تسبیح نہ کوئے لٹکایا، منکا منکانہ کوئے بھوائیندا۔ دُھر درگاہی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سلطانا بن کے آیا، ساچی کرنی آپ کمائی۔ سنگر پورا کرن جوگ، کرتا پڑکھ آپ اکھوائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور نہکرمی جن بھگتاں میلا دُھر سنجوگ، میل ملاوے اپنی تھانیا۔ جنم کرم پورب کٹے روگ، دُکھ سنتاپ رہیا مٹائی۔ آتم پر ماتم سوہنگ دیوے چوگ، نام سنت سنت وِج سمائی۔ جوت نرنجن جس دی رکھے اوٹ، اونکار جس دا دھیان لگائی۔ رارنکار کہے میں زکا بوٹ، نت اٹھ دیکھاں چائیں چانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر جس دی جوت، پوت سپوتا شبدی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر داتا بے پرواہیا۔ سنگر داتا نہکلنگ، نر نرائن اکھوائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سوہے بنک، ست ستوادی سوہا پائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل انتت، مہما گنت نہ کوئے گنائیندا۔ دھیان لگاؤن اٹھ نت سنت، سادھنا سچ آپ سمجھائیندا۔ بھگت دوارے رہن منگت، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا پھیرا پائیندا۔ سنگر پورا وڈ دیوی دیو، دیوت سُر ویکھ دکھائی۔ آد جگاد سدا نہکیو، نہچل دھام ڈیرہ لائی۔ وشن برہما شو، لگائے سیو ساچی سیوا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سنگر سچا غریب نواز، پڑکھ اکال اک اکھوائیندا۔ سیس جگدیش سہائے تاج، سچکھنڈ تخت اک ہنڈائیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں مار آواز، سوئی سُر ت آپ اٹھائیندا۔ آتم امتر رچ کے کاج، پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ سچ دکھائے حاجی حاج، حُجرہ اکو اک پرگٹائیندا۔ لہنا چکے جگت نماز، جس اپنا نور درسائیندا۔ مُرید مُرشد چرنی لگے بھاج، بھاؤ اکو اک رکھائیندا۔ ویکھاں حق سچ محراب، جس گرہ محبوب ڈیرہ لائیندا۔ شاہو بھوپ بن نواب، سکدار اپنا حکم چلائیندا۔ جس دا پیر پیغمبر لیندے رہے خواب، سو خالق اپنا ویس وٹائیندا۔ اوس صاحب سدا کرو آداب، عدالت ساچی سچ کمائیندا۔ بن سری بھگوان ہوون سرب خراب، مانس جنم لیکھے کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا ویکھ دکھائیندا۔ سنگر پورا رام رحیم، رحمت اپنی آپ کمائی۔ مندر دکھائے اک عظیم، شان نظر کسے نہ آئی۔ پاربرہم برہم دئے تعلیم، الف یے نہ کوئے پڑھائی۔ لیکھا جانے بردا مسکین، مسلہ اپنا حل کرائیا۔ نور نورانہ کرے تلقین، تقویٰ اکو اک رکھائی۔ لیکھا جانے یامین،

مہین بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کرن تسلیم، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ جس دا آد جگادی اکو دین، مذہب کرے نہ کوئے لڑائیا۔ تس نوں کہن سرب عالمین، عالم اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا ویس وٹائیا۔ سنگر پورا پرکھ اگم، الکھ اگوچر آپ اکھوائیندا۔ کرے پرکاش بن سورج چن، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ جگ چوکڑی دیندا آیا ڈن، ڈنکا اپنے نام وجائیندا۔ کلجگ انتم کھیل سری بھگون، ابناسی کرتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا آپ گھلائیندا۔ بھيو اھیدا کھولن آیا آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پرکھ اکال پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا چیدے جاپ، شاستر سمرت وید پُران صفتی ڈھولا گائیا۔ سو صاحب سنگر پت پنت اکو پاک، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ورن برن نہ کوئی ذات، رُپ رنگ رکھے نہ کوئے رکھائیا۔ سرگن رُپ نہ کوئے ساتھ، چولات نہ کوئے ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اچرج کھیل رچائیا۔ سنگر کھیل سدا انمول، انملڑی کار کمائیندا۔ دُھر دربارا مات کھول، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ نام ترازو تولے تول، کنڈا اکو ہتھ اٹھائیندا۔ آد جگاد سدا اڈول، جگ چوکڑی ڈل کدے نہ جائیندا۔ پرگٹ ہوئے اُپر دھول، دھرنی دھرت ہو لا بھار کرائیندا۔ لکھ چوراسی اندر مول، اول نور اک سمجھائیندا۔ اٹا کرے نابھ کول، امرت جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر کار کمائیندا۔ صاحب سنگر سدا انڈیٹھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس دی صفت کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، کاہن گھنیا اپنا راگ الائیا۔ ترے گن مایات نہ تپے انکیٹھا، مات گر بھ نہ پھیرا پائیا۔ نہ مرینا نہ جیتا، جیون مرن نہ کوئے رکھائیا۔ نہ ٹھانڈا نہ سیتا، اگنی رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر صاحب سدا سکھدائیا۔ سنگر داتا سچ سلطان، ساچی کار کمائیندا۔ کلجگ آنت ہو پردھان، دو جہاناں حکم منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دا پچھلا چھڈو ایمان، اگلا مارگ اک لگائیندا۔ رل مل سارے گاؤ گان، گیت گو بند آپ سمجھائیندا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اک بنے ودھان، ودت اپنی کار کمائیندا۔ زرگن سچ جھلائے نشان، سرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا اکو یاد، گر اوتاراں رہیا جنائیا۔ ویلے آنت سنے فریاد، بے پرواہی پھیرا پائیا۔ دیناں مذہباں وچوں کاڈھ، ایکا اپنے

رنگ رنگا نیا۔ واکرُ اللہ رام جس نوں کہندے گاڈ، سو گاگ بے تھاؤں تھانیا۔ جس دا روزہ رکھو نماز، جُجرے حق سِیس جُھکائیا۔ جس دا دُل دل علی رکھیا تاج، سو شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ جس دا من دے رہے رام راج، سو رمیا اپنی کار کمائیا۔ جس نوں گھنیا کہندے رہے شام، سو شہنشاہ اپنا بھیکھ وٹائیا۔ جس نوں نانک گو بند کردے رہے پرنام، نمو نمو سِیس جُھکائیا۔ جس دا تئی اوتار بھگت اٹھاراں دیندے رہے گیان، گرُ دس نال ملائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کردے رہے سلام، سلاما علیکم ویکھ وکھائیا۔ تس دی اکو سچ کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ اُٹھو ویکھو مارو دھیان، دھرم دوارے رہیا جنائیا۔ اکو نام کر پردھان، سو ہنگ ڈھولا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم میلے آن، سنگر پورا دیونہار سرنائیا۔ آتم پر ماتم میلا جگدیش، جگدیش ملنی آپ کرائیا۔ ایہو لاہا بیس بیس، جگ وچھڑے اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا چکے راگ چھتیس، پتی دند نہ صفت صلاحیا۔ کلمہ نبی نہ کوئے حدیث، سجدہ سِیس نہ کوئے وکھائیا۔ جس نوں صاحب کرے بختیش، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ سو بھگت کیوں منگے بھیکھ، گھر دُجے پھیرا پائیا۔ نت پر م پُرکھ دی رکھے اڈیک، نج نیتز نین اٹھائیا۔ گھر سجن آوے میت، متر پیارا پھیرا پائیا۔ کایا مندر اندر لنگھے دہلیز، گھر ساچے سو بھا پائیا۔ درس دکھائے ہو نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ نظری آئے نرالا ٹھیک، جوت اکالا نورِ الاہیا۔ جس دامارگ اتی آنت باریک، پاندھی چل نہ سکے کوئی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب دا ویکھو نظارہ، نرگن نرؤیر آپ جنائیدا۔ جس دا چار جگ وچھا رہیا نگارہ، گر اوتار ڈنک لگائیدا۔ جس دا چار ورن بولدارہیا جیکارا، رسنا جہواراگ لائیدا۔ سو صاحب ہر گھٹ ویکھنہارا، اپر مپر اپنا پھیرا پائیدا۔ آتم پر ماتم کھول کوڑا، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ توں میرا میں تیرا پیارا، پریتی اکو اک لگائیدا۔ ہنگ برہم جگت پیارا، سو پُرکھ نرنجن سوہنگ دھار اک درسا ئیدا۔ جس دا ہتھ نہ آیا کسے کنارہ، سو کنڈھی ڈیرہ لائیدا۔ اندر وڑیا کنڈیاں واڑا، محل اٹل نہ کوئے جنائیدا۔ بھاگ لگائے بھگت دوارا، بھاگ حصہ اپنا ونڈ وندائیدا۔ گر گھ گر سکھ ساچا لاڑا، گر سنگر ویکھ وکھائیدا۔ لکھ چوراسی کلج جیوتے انگیارا، امرت میگھ نہ کوئے برسا ئیدا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرودوارے ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیدا۔ ابھیا سی روون زاروزارا، سرتی شبد نہ کوئے ملائیدا۔ اچے ٹلے پر بت لہدے دُونگھی غارا، پُرکھ

اکال نظر نہ آئیندا۔ گھر چھڈ کے پھر دے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت جیو جنت پھول پھلایند۔ در در گھر گھر منگدے پھر دے بن بھکھارا، بن سنگر پورے ساچی وست جھولی کوئے نہ پائیندا۔ اندر وڑ وڑ ڈو نگھی کندر نیز روون زارو زارا، اندھ اندھیر اگیان نہ کوئے ملائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوارا، پُستک پڑھیاں بھيو کوئے نہ آئیندا۔ شاستر سمتر وید پُران سب نوں دیندے رہے لارا، باہوں پھڑ گھر نہ کوئے ملائیندا۔ کلجگ انتم نرگن نر ویر نہہکتک لے اوتارا، سب دی کرنی اپنے کھاتے پائیندا۔ رسنا جہوا جگت کرن بلارا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساچے تخت، ہر سلطان درس کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا دیا کمائیندا۔ سنگر پورا ایکا ٹھا کر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ جن بھگت بنائے سچ سو داگر، سودا اکو ہٹ وکائیا۔ لیکھا جانے کایا گاگر، ڈو نگھی کوری پھول پھلاییا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، جس جن اپنی دیا کمائیا۔ گھر آیاں در دیوے آدر، جو جن آئے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ در آئے ہوئے پروان، سو سنگر دیا کمائیا۔ جنہاں انتر درشن کیتا آن، تہناں منتر نام پڑھائیا۔ بسنتر لگی جیو جہان، چار کُنٹ نہ کوئے بُجھائیا۔ گگن منڈل سرب گرلان، دیوت دیو دین دُہائیا۔ وشن برہما شو سرب پچھتان، پسچاتاپ سرب لوکائیا۔ گر اوتار ہوئے حیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر ثابت رہیا نہ کسے ایمان، گھر گھر در در شیطان کرے لڑھائیا۔ اللہ رانی نین شرمان، مکھ گھنگٹ بیٹھی پائیا۔ کھیل کرے والی دو جہان، پروردگار بے پرواہیا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا اک رکھائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سرن سرنائی دیوے مان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دھرم رائے دی چکے کان، لاڑی مَوّت نہ انت پرنائیا۔ دوزخ بہشت سورگ نرک گرگھ دوویں تھال کدی نہ جان، سچھنڈ دوار ملے پر بھو سرنائیا۔ جنہاں سوہنگ ڈھولا گایا مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہناں انتم انت جوتی جوت جوت میل ملائیا۔

* ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن چند دے گرہ ملک کیمپ جموں *

ستگر سچ گردیو سوامی، نرہر نرائن اکھوائیندا۔ ستگر سچ سدا نہکامی، کرم کانڈ نہ کوئے رکھائیندا۔ ستگر سچ سد انترجامی، نرگن سرگن ویکھ
 وکھائیندا۔ ستگر سچ والی دو جہانی، دوئے دوئے دھار راہ وکھائیندا۔ ستگر سچ سدا لاثانی، مثال وچ کدے نہ آئیندا۔ ستگر سچ سدا جوانی، نورو نور نور
 رُشائیندا۔ ستگر سچ بودھ اگادھ بانی، اکھر وکھر راگ الائیندا۔ ستگر سچ امرت دھار ٹھنڈا پانی، رس اکو اک پرگٹائیندا۔ ستگر سچ سچ کہانی، کتھا اکھ کتھ
 درڑائیندا۔ ستگر سچ مہربان سب دا بانی، جگ جگ مارگ راہ چلائیندا۔ ستگر سچ لکھ چوراسی آتم بانی، پر ماتم اپنا بھيو کھلائیندا۔ ستگر سچ گن ندھانی، گن اکو
 اک وڈائیندا۔ ستگر سچ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھاؤ آپ جنائیندا۔ ستگر سچ سرب سکھ میت، سکھ داتا وڈ وڈیائیا۔ ستگر سچ اچرج
 ریت، سار کوئے نہ پائیا۔ ستگر سچ اگمی گیت، رسنا جہوانہ صفت صلاحیا۔ ستگر سچ دھام انڈیٹھ، سکھنڈ و سے بے پرواہیا۔ ستگر سچ آد جگادی رہیا جیت،
 جگ جیون داتا بے پرواہیا۔ ستگر سچ پت پت پت، پت پاون ناؤں دھرائیا۔ ستگر سچ ہست کیٹ، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ستگر داتا بے پرواہیا۔ ستگر سچ نوجوان، جو بن اکو اک رکھائیندا۔ ستگر سچ مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ ستگر سچ والی دو جہان، عالم علما بھيو
 چکائیندا۔ ستگر سچ جیو جنت پتا ماں، بالک بالے گود بہائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ستگر ساچا ساچا منتر،
 مننوا اکو اک سمجھائیا۔ ستگر ساچا سرب جیاں بدھ جانے آتر، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ ستگر ساچا کھیل کرے گگن گگنتر، گگن منڈل سو بھاپائیا۔ ستگر ساچا
 ساچا دھام سہنتر، سو بھاؤنت سچا شہنشاہیا۔ ستگر ساچا و سے ساچے اندر، جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ ستگر سچا اک سہائے اچا مندر، گرگھ ٹلا بے پرواہیا۔
 ستگر ساچا لیکھا جانے ڈونگھی کنڈر، کایا کوری پھول بھلائی۔ ستگر ساچا گرگھاں بٹھے من واسنا بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ستگر پورا اندر لگا توڑے
 چندر، کنجی اپنا نام لگائیا۔ ستگر سچا ہرا سنج کرائے کایا پنجر، پت ڈالی بھل مہکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر سچا اک اکھوائیا۔ ستگر
 سچا گہر گہرا، گور گور اکھوائیندا۔ ستگر سچا میٹنہارا قہرا، قہر قہر نہ کوئے ورتائیندا۔ ستگر سچا آد جگاد نہ ہووے بہرہ، بن کٹاں سنن پائیندا۔ ستگر سچا

نرگن ہو کے کرے سیرا، دو جہاناں سیرگاہ بنائیندا۔ سنگر سچا ساچے گھرلاوے ڈیرہ، بھگت دوارا اک وسانیندا۔ سنگر ساچا پنچ تت وسائے کھیڑا، گرہ مندر
 سوہا پائیندا۔ سنگر ساچا ڈبدا تارے بیڑا، جس سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سنگر ساچا بھیو چکائے تیرا میرا، میرا تیرا اکو رنگ دکھائیندا۔ سنگر ساچا پنہدھ مکائے
 دُور دُراڈا نیرن نیرا، نج آتم نظری آئیندا۔ سنگر ساچا سنگھ شیرا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ سنگر ساچا کھلا کرے دھرت مات دا ویڑا، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ سنگر سچا سچ ثبوت، نرگن نور نور چکائیا۔ لیکھا توڑ پنچ تت بھوت، بھوتک اپنی سیوالائیا۔ وسنہارا سچ
 قلبوت، رُوح نظر کوئے نہ آئیا۔ دشا کھلائے اپنے کوٹ، کُنٹ اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ سدا سمجھائیا۔ گرگھ سجن ویکھ پوت، سر اپنا
 ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر داتا وڈ وڈیائیا۔ سنگر سچا وڈ داتار، دیادوان اکھوائیندا۔ کلجگ انتم لے اوتار، لوک مات ویس
 وٹائیندا۔ بھگت بھگوان کھول کواڑ، گھر مندر سوہا پائیندا۔ سرشٹ سبائی مگر لگائے پنچم دھاڑ، سرتی سرت نہ کوئے جنائیندا۔ ترے گن مایا گنی گئی تتی ہاڑ،
 امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ لاڑی موت چبائے اپنی داڑھ، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ نو نو چار لگا اکھاڑ، کوڑی کریا ناچ نچائیندا۔ پر بھ دسے نہ کسے
 سچا لاڑ، راہ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر کرنی سچ کمائیندا۔ سنگر سچا رُپ انوکھا، رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ آد
 جگادی ساچی اوٹا، اوٹ پُرکھ اکال دکھائیا۔ دھام دکھائے سچکھنڈ کوٹا، قلعے بنک آپ سہائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگت ملن دا
 رکھے شوٹا، شہنشاہ جگ جگ ویس وٹائیا۔ نرگن کدے نہ جائے اونتا، گرگھ اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ڈھولا گائے
 جھوکا، مولا اپنا نام وڈیائیا۔ سنگر پورا ساچی جھوک، نور الہی اک درسائیا۔ ویکھنہارا چوڑاں لوک، طبق پردہ رہیا چکائیا۔ پیر پیغمبر سارے رہے کوک،
 کوک کوک سنائیا۔ کلجگ گنی رہی پھوک، اُمت پردہ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ سنگر سچا سوتر دھار،
 ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ ابناسی پاوے سار، سرب سنسار اپنی کار کمائیندا۔ پر بت ٹلے ویکھے غار، بھوری اپنا پھیرا پائیندا۔ محل اٹل ٹوہے منار، اُچ
 محل ویکھ دکھائیندا۔ جل تھل پاوے سار، سمند ساگر پھول پھلاییندا۔ دھرنی دھرت دھول دے ادھار، زمیں اسماناں کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر سچا اپنا بھیو چکا نندا۔ سنگر سچا بھیو کھول، خالق رہیا جنایا۔ دو جہاناں وجے ڈھول، اٹھاوے سرب لوکانیا۔ سویا رہے نہ کوئے انھول، آلس نندا رہیا مٹایا۔ کلجگ آنت نہ مارے رول، رولا پاوے نورِ الاہیا۔ سچ دوارا سب دا کھول، سرب رہیا جنایا۔ آؤ ویکھو نرگن مول، مولا روپ وٹایا۔ گر اتار پیر پیغمبر جس دے بیٹھے چرن کول، کول دھیان لگایا۔ اپنا آپ رہے گھول، در گھولی گھول گھمایا۔ پچھلا لیکھا رہے پھول، بیتیا حال سنایا۔ ساڈے نال کیتا قول، انتم پورا کر ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا پھیرا پانیا۔ سنگر پورا کھیل کردا، قدرت قادر ویکھ وکھایا۔ نرگن ہو کے لوک مات وڑدا، جگ نیز نظر نہ آیا۔ گر اتار پیر پیغمبر سارے پھڑدا، پھڑ باہوں در منگایا۔ آگے ہو کوئی نہ اڑدا، سب بیٹھے سیس نوانیا۔ تو ہی تو سب ہی کردا، بن رسنا جہوا راگ الاہیا۔ توں صاحب ہوں جاچک بردا، برخوردار رہے جنایا۔ تیرے کولوں سرب ڈردا، ڈرے تیری لوکانیا۔ تیرا روپ نہ ہر دا، نرائن تیری شہنشاہیا۔ جے جنمے سو انتم مردا، گر اتار پیر پیغمبر آئے پھیریاں پانیا۔ توں صاحب سلطان سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھدا، تخت نواسی تخت آسن لایا۔ جوں بھاوے توں گھاٹن گھڑدا، ہتھ تیرے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر داتا بے پرواہیا۔ سنگر داتا صاحب دسے، ایکو ایک جنایا۔ پُرکھ ابناسی ہر گھٹ و سے، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ اس دے کولوں کر کے کی کوئی نئے، بھجیاں راہ کوئے نہ پانیا۔ کوڑی کریا اندر سارے پھسے، پر بھ بھلیا بے پرواہیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ سل پاتھر پانی مٹی قلم شاہی ٹیکدے رہے متھے، مستک ہر نہ کوئے نوانیا۔ کلجگ انتم ملدے دھکے، دھکا سری بھگوان لگایا۔ شاستر وید پُران پڑھ پڑھ سارے آگے، آخر میل نہ کوئے ملایا۔ پھر پھر آئے مدینے مکے، مسدہ حل نہ کوئے کرایا۔ پُرانے چیتھر سب دے پھٹے، تن بستر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ انجیل قرآن کھانی بانی دسدی رہی پتے، پت پر میثور گود نہ کوئے بہایا۔ گر اتاراں پیر پیغمبراں لیکھ لکھے، لکھ لکھ لیکھ جگت گئے سمجھایا۔ پاربرہم پر بھ گرگھ ورلے آیا حصے، جس جن اپنا میل ملایا۔ باقی اک دوجے نوں پچھن پر بھ جو و سے کتھے، اکانا سکے نہ کوئے جنایا۔ سارے کھیل سنن انڈٹھے، ویکھن نین کوئے نہ پانیا۔ سچ دسن توں سارے پھکے، کوڑ نال جگت وڈیایا۔ باہروں بستر دسن چٹے، اندر دُرمت میل بھرائیا۔ مایا ممتا ہٹ وکے، پنڈت پاندھے ملا شیخ گرنتھی پنٹھی

ساچا سٹکھ نہ کوئے وجائیا۔ پر بھ ساچے دی کوئی نہ بہے چھاتی اُپر بکے، گلو کڑی کوئے نہ پائیا۔ بن گر کھاں بالا کوئی نہ بنے نکے، ننھی ننھی گُفتار نہ کوئے
 سناٹیا۔ دین مذہب نے سارے بھٹے، بن بھگتاں نرمل روپ نہ کوئے در سائیا۔ جل دھارا گنگا باہروں مار دے پانی چھٹے، سنساروگ اندر نہ کوئے مُکائیا۔
 کوڑی سیجا سارے لیٹے، پلنگ رنگین نہ کوئے دکھائیا۔ اک دُو بے دا پو پُت بندے رہے بیٹے، اپنا پو نظر کسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نرگن ہو
 کے دیکھے، سچھنڈ بیٹھا بے پروا ہیا۔ جس دے ہتھ سرب دے لیکھے، لیکھے اندر گر اوتار پیر پیغمبر سیوالا لایا۔ کلجگ انتم پا کے بیٹھا آپ بھلکھے، بھرم
 گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ ہر جن وِرا آ کے پیکھے، جس اتر اپنی بو جھ بُجھائیا۔ پورب جنم دے رکھے چیتے، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سنگر داتا بے پروا ہیا۔ سنگر داتا اکونین، نرگن اپنی اکھ اٹھائیندا۔ رسنا جہوا سارے کہن، گھر پیکھ خوشی نہ کوئے منائیندا۔ جنم نہ چکے
 لین دین، کرم کرم نہ کوئے مٹائیندا۔ اک دُو بے نال سارے کہن، ذات پات جھگڑا پائیندا۔ کوئی کہے میٹے عین نقطہ غین، کوئی الف کوئی یے وِج
 سائیندا۔ کوئی کہے اوڑا اونکار سب دا سین، نرنگار نرگن دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بھيو اپنے وِج
 چھپائیندا۔ سنگر پورا بھيو ابھید، بھيو کوئے نہ پائیا۔ مہما کر کر تھکے چار وید، چار چو کڑی دے ڈھائیا۔ آد جگادی سارے کہن اچھل اچھید، دل چھلدھاری
 اپنی کار کمائیا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھید، سرگن اپنا ناچ نچائیا۔ شبد اگم سندیسہ بھیج، بھجن بندگی جگت جنائیا۔ بن بھگتاں کسے نہ مانے ساچی تیج، سُنجی
 ہوئی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر سچا دیونہارا نام وڈیائیا۔ نام وڈیائی دیوے مالک، مطلب اپنا حل کرائیندا۔ لیکھا جانے
 خلق خالق، خواہش اپنی پور وکھائیندا۔ مُرشد مُریداں بنے ثالث، سچ ثالثی آپ کمائیندا۔ کوڑی کریا میٹ آلس، نیتز نین جگت گھلائیندا۔ بھگت بھگوان
 پرگٹ کر خالص، خالص اپنا روپ وکھائیندا۔ ہر جن ویکھے ساچے بالک، بالی بُدھ آپ سمجھائیندا۔ صاحب سہائی سدا پرتپالک، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر نہار سدا پچانت، پچان اپنی وِج رکھائیندا۔ سنگر پورا کر پچان، پردہ پردے اتوں اٹھائیا۔ دیونہارا دیناں
 دان، دیاوان در سرنائیا۔ بخشنہارا سچا مان، ابھمان موہ میٹ مٹائیا۔ وکھاونہارا حق مقام، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ درساونہارا اک ایمان، دھرم اکو اک

وڈیا نیا۔ ملاونہارا سیری بھگوان، بھگوان اپنی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر داتا وڈ وڈیا نیا۔ سنگر سچا سرب سکھ، سکھ آتم اک دکھائیندا۔ جن بھگتاں کر اُجل گھ، گھ مکھڑامات صلاحندا۔ ناتا چکائے اُٹا رکھ، رُخ اپنے نال بدلائیندا۔ جنم کرم دی میٹ بھگھ، ترسنا اگ بُجھائیندا۔ سجدہ کرے سپس جگدیش جھک، نیوں نیوں اپنا بھو چکائیندا۔ گرگھ گر گر جائے اُٹھ اُٹھ، ہر سنگر درشن پائیندا۔ بن وچولا جائے تھ، اٹ کھیل کرائیندا۔ بھگت پریتی اندرگٹ، گٹکا ہتھ نہ کوئے پھرائیندا۔ پھڑیا ہتھ نہ جائے چھٹ، چھٹیا جگت آپ درسائیندا۔ بھگت بھگوان اک دوجے توں اگے نہ جاوَن رُٹھ، پچھلا روسا آپ گوائیندا۔ ناتا جڑیا پتا پت، پوت اکو سوبھا پائیندا۔ تھر نہ رہنا کایا بت، خالی بھانڈا سرب دکھائیندا۔ جنہاں سنگر سچا لئے پچھ، تنہاں پچھا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اگے اپنی گودی لئے چک، چوٹنا ہو کے سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر سچا بن سیوک سچا، سچ سیوا آپ کمائیندا۔

* ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فرنگی رام دے گرہ پنڈ جھنڈے جموں *
 سو پُرکھ نرنجن کھیل رچاؤنا، انہو اپنی کار کمائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھو چکاؤنا، بھو ابھید کھائیندا۔ اکتکار ویس وٹاؤنا، نرگن نرور نظری آئیندا۔
 آد نرنجن جوت ڈگمگاؤنا، نورو نور نور دھرائیندا۔ سیری بھگوان حکم ورتاؤنا، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ ابناسی کرتے مارگ لاؤنا، رہبر اکو نظری آئیندا۔
 پاربرہم پر بھ پردہ لاہنا، گھ نقاب نہ کوئے رکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا بنک سہاؤنا، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ ہر اکھواؤنا، راج راجانا بھو چکائیندا۔
 شاہ سلطانا آپ اکھواؤنا، سپس جگدیش تاج سہائیندا۔ ساچا ڈھولا راگ الاؤنا، منتر نمو اک درڑائیندا۔ در درویش در سہاؤنا الکھ اگوچر اپنی الکھ جکائیندا۔
 سٹ ڈلارا اک اٹھاؤنا، ہر شبدي میل ملائیندا۔ وشنوں وشو کار کماؤنا، واستک اپنا بندھن پائیندا۔ برہمے برہماد دکھاؤنا، برہم ویتا آپ جنائیندا۔ شنکر ہتھ
 ترسول دکھاؤنا، ترے بھون دھنی اپنی کار جنائیندا۔ سرپت اند اکھ کھلاؤنا، نیتز نین نین مٹکائیندا۔ کروڑ تیتسپا آپ اٹھاؤنا، سویا کوئے رہن نہ پائیندا۔

ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤنا، رجو طمو ستو پنڈھ مکائیندا۔ پنج تت کایا ویکھ دکھاؤنا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پھول بھلائیندا۔ پُرکھ ابناسی اپنا رنگ رنگاؤنا، رنگ رنگیلا اپنا رنگ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچاؤنا، رچ رچ آپے ویکھ دکھائیا۔ نرگن سرگن ویس دھراؤنا، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ پُری لوء آکاش پرکاش آپ کراؤنا، سورج چند کرے رُشنائیا۔ منڈل منڈپ آپ سہاؤنا، سد دیونہار وڈیائیا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈاؤنا، جیرج انڈج اُتبیج سیج چارے کھانی سوبھا پائیا۔ چارے بانی راگ الاؤنا، پاربرہم پت پر میثور اپنا ڈھولا گائیا۔ چارے جگ مارگ لاؤنا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا راہ دکھائیا۔ چارے ویداں بھيو چکاؤنا، چارے مکھ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کر دکھاؤنا، بے پرواہ اک اکھوائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ ناچ نچاؤنا، دو جہاناں ڈنک وجائیندا۔ لوآں پُریاں پردہ لاہنا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیندا۔ مقامے حق ڈیرہ لاؤنا، پروردگار نورِ الہی ڈگمگائیندا۔ سانجھیا ناؤں دھراؤنا، دین مذہب ذات پات نہ کوئے جنائیندا۔ جلوہ جلال اک درساؤنا، ظاہر ظہور اپنی کار کمائیندا۔ سچ محبوب پھیرا پاؤنا، مُجت اکو گھر دکھائیندا۔ طالب طلبا آپ پڑھاؤنا، تعلیم اکو اک جنائیندا۔ کلمہ نبی رسول جناؤنا، کلام اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ گھلاؤنا۔ پُرکھ ابناسی بھيو گھلاؤنا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ نرگن ہو کے ویس وٹاؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سرگن آپ نظر نہ آؤنا، پنج تت نہ کوئے کُڑمائیا۔ ترے گن مایا بھند نہ کوئے پاؤنا، بندھن نظر کوئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلاؤنا، سرون راگ سُنن کوئے نہ پائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دُھر درگاہی ڈھولا اکو سناؤنا، انبولت راگ الائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ جگاؤنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ تینی اوتاراں اکھ گھلاؤنا، نچ نیز بھيو چکائیا۔ عیسے موسے محمد دا پردہ آپ لاہنا، بے پُرد ہووے نور خدائیا۔ نانک گو بند انگ لگاؤنا، انگیکار سچ سکھائیا۔ بھگت سہیلا اک اکھواؤنا، بھگتی مارگ دے جنائیا۔ ساچی شکت نور دھراؤنا، آد شکت وڈ وڈیائیا۔ چتر بُج راہ دکھاؤنا، بھيو ابھیدا آپ گھلاؤنا۔ شاستر سمرت وید پُران مارگ لاؤنا، راہ دے ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچاؤنا، رچنہار نظر کسے نہ آئیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پکڑ اٹھاؤنا، چارے جگاں حکم

ۛنایندا۔ کھانی بانی انجیل قرآن گیتا گیان نال ملاؤنا، ساچا میلا اپنے ہتھ رکھانیندا۔ در دوار بنک سہیلا اک سہاؤنا، ساچے منڈل سوہا پانیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ آپ لگانیندا۔ ساچا مارگ لاوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ نرگن سرگن مائی باپ، پتا اکو نور خدانیا۔ جگت دس دارہیا جاپ، گر اوتار کر پڑھانیا۔ لکھ چوڑاسی تھاپن تھاپ، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ دیکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وچ سمانیا۔ بھگتاں پوری کرنہارا آس بھگوان اپنا ویس دھرانیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہیا داس، بن سیوک سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤنا، خالق خلق آپ جنانیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار چوکڑی پنڈھ مکاؤنا، تھر کوئے رہن نہ پانیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم مارگ اک لگاؤنا، پنٹھ اکو اک جنانیندا۔ پاربرہم پر بھ رنگ چڑھاؤنا، رنگ رنگیلا اکو پھیرا پانیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنانیندا۔ ساچا لیکھا دسے حال، سو پڑکھ نرنجن وڈ وڈیانیا۔ جگ چوکڑی کھاوے کال، کال نگارہ اک وجانیا۔ سرشٹ سبائی ہندی رہے بے حال، بہبل ہو ہو دے ڈھانیا۔ گر اوتار پر پینغمبر کسے نہ نبھیا نال، نت نوت سرگن ہو ہو سیو کمانیا۔ سدا سدا سد گھالن گئے گھال، لوک مات آئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھانیا۔ ساچی کھیل دسے بھگوان، ست ستوادی آپ جنانیندا۔ جگ چوکڑی میتے وچ جہان، نرگن سرگن ویس وٹانیندا۔ تیئی اوتاراں دے دے دان، داتا دانی حکم جنانیندا۔ لے کے آئے ڈھر فرمان، سچ سندیسہ راگ الاانیندا۔ جیو جتناں دے کے گئے گیان، آتم پر ماتم راہ وکھانیندا۔ اشٹ دیوگر اک مہان، وشٹ رامارؤپ جنانیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ ورتانیندا۔ ساچا حکم ورتاؤنا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیانیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم جائے ہر، ہاہاکار کرے لوکانیا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ آوے ڈر، بھو بھے سرب رہیا جنانیا۔ کرے کھیل نرائن نر، نر داتا وڈ وڈیانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا رہیا سہانیا۔ ساچا ویلا دسے مات، متا اپنے نال پکانیا۔ کلجگ انت اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ جھگڑا پیا جگت جماعت، دین مذہب لڑانیا۔ گر کاشد نہ کسے یاد، انتر دھیان نہ کوئے لگانیا۔ آتم پر ماتم بنیا کوئے نہ ساک، سجن ہر نہ نظری آنیا۔ برہم پردہ سکے نہ

کوئے ڈھاک، پاربرہم ملی نہ سچ سرناہیا۔ بند کواڑا کوئی نہ کھولے تاک، بجر کپاٹ نہ کوئے تڑاہیا۔ کوڑی کریا سارے بیٹھے گھاٹ، سچ کنارہ نظر کسے نہ
 آہیا۔ مایا متا کرن بات، پُرکھ اکال نہ کوئے مناہیا۔ سب دے گل وچ پیا پھاس، پھانسی آنت نہ کوئے تڑاہیا۔ جگت و بچھار ہو یا بھوگ بلاس، آتم سچ نہ
 کوئے ہنڈاہیا۔ نرگن دیا نہ ہوئے پرکاش، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹاہیا۔ لیکھے لگا نہ پون سواس، جہوا کاگ وانگ گراہیا۔ بن سنگر پورے لکھ پوراسی
 ہووے ناس، ویلے آنت نہ کوئے سہاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی دے سمجھایا۔ سچ ساچا دے سندیسہ، سدا نام جناہیا۔ کرے
 کھیل نر نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ ویکھنہارا دیس پردیسا، دو جہاناں بھو چکاہیا۔ جوتی جامہ دھارے بھیکھا، لوک مات نور رُشناہیا۔ کلج آنت کھیلے
 کھیدا، جیو جنت پھول بھلاہیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا بھیتا، اندر تاکی بند گھلاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے درساہیا۔
 ساچی کرنی رہیا درسا، دُھر درباری پھیرا پاہیا۔ کلج جیو کرو دھیاں، دھیان دھیان نال ملاہیا۔ نو نو دے ویراں، ویری گھر گھر کرے لڑاہیا۔ من منو آ
 لو سمجھا، مت متوالی بھلی اپنا راہیا۔ بدھی بیٹھی مکھ چھپا، سدھ ذرامات نہ آہیا۔ کوڑی کریا کلج ڈنک رہیا وجا، ڈورو در در رہیا شناہیا۔ راؤ رنک دے
 بھلا، شاہ سلطاناں مکھ بھوایا۔ کاغذ قلم شاہی رہے گرا، گر کا لیکھا جھولی کوئے نہ پاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے
 جناہیا۔ سب دا لیکھا دستہار، دہ دشا آپ جناہندا۔ کلج جیو اٹھ سنسار، وڈ سنساری بھو چکاہندا۔ چار گنٹ دھواں دھار، نور نظر کتے نہ آہندا۔ ورن
 برن ہوئے خوار، ساچی سرن نہ کوئے تکاہندا۔ گر اوتار نہ کرے کوئی پیار، پیر پیغمبر اکھ نہ کوئے ملاہندا۔ گھر ملے نہ سانجھ یار، سگلا سنگ نہ کوئے
 رکھاہندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا بھو گھلاہندا۔ بھو ابھیدا کھولے جگت، بھگت بھگن دیونہار وڈیاہیا۔ نیتز کھول جیو جنت،
 کلج آنت اندھیرا چھایا۔ میرا ناؤں بھلیا نیا منت، من واسنا ہوئی ہلاکایا۔ سرتی نار نہ ملے شبدی کنت، سچ سہنجنی نہ کوئے سہاہیا۔ کایا چولی چڑھے نہ
 رنگ بسنت، رنگ بسنتی نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیاہیا۔ سرب جیاں پر بھ اکو داتا، آد جگاد جناہیا۔
 جگ چو کڑی گر گر گاتھا، منتر نام سمجھایا۔ دیونہارا اگمی داتا، وست امولک اک ورتاہیا۔ نرگن بنھنہارا ناتا، سرگن میل ملاہیا۔ مندر مسجد پوجا پاٹھا،

شودوالے کرے پڑھائیا۔ گردوارے کھیل تماشا، نرگن زوریر رہیا جنائیا۔ بن سنگر پورے کوئی کرے نہ پوری آسا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ کھانی بانی دئے دھرواسا، بھرم گڑھ تڑائیا۔ ایک مٹو پڑھ ابناسا، ابناسی اپنی گود بہائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے سا تھا، دو جہاناں سنگ نبھائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر گڑ اوتار پیر پیغمبر جس دی گاوندے گا تھا، رسنا جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ نیوں نیوں سجدہ سیس جھکا ٹیکدے ماتھا، دوئے جوڑ کرن عرضویا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی سدا سہائی ناتھ انا تھا، غریب نمائے اپنے گلے لگائیا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاشا، گنگ منڈل سو بھاپائیا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آسا، نراسا کوئے رہن نہ پائیا۔ نرگن نور جوت پرکاشا، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دیوے جن، جن جننی آپ اکھوائیندا۔ سب دا بیڑا دیوے بٹھ، سری بھگوان بیڑا آپ چلائیندا۔ ایک راگ سنائے کن، انحد نادی ناد وجائیندا۔ وست امولک دیوے دھن، نام خزینہ جھولی پائیندا۔ بھاگ لگائے پنج ت تن، تتوت اک سمجھائیندا۔ کر پرکاش اندھیرا اٹھ، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ گڑھ ہنکاری کوڑا بھن، سچ سچ اک ورتائیندا۔ لیکھا جانے چھری چھن، محل اٹل سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، کرتا پڑھ وڈی وڈیائیا۔ جگ جگ لئے مات اوتار، نرگن سرگن راہ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر دے گئے پکار، رسنا کوک کوک سنائیا۔ پیر پیغمبر کوکدے گئے پروردگار، نیر نین نین دھیان لگائیا۔ کل پرگٹ ہووے کل کلکی اوتار، نہکٹک پھیرا پائیا۔ نظر نہ آئے وچ سنسار، بے نظیر بے پرواہیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اپر پر اپنی کار کمائیا۔ کلج کوڑی کر یادئے نوار، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دیناں مذہباں کرے خوار، آتم پر ماتم اکو کرے پڑھائیا۔ ساچا جام دئے پیال، امرت آتم رس دکھائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ داتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ نرگن ویس وٹائے لکھ، اگوچر اپنی کار کمائیا۔ ست سروپ ہو پر تکھ، پار برہم پر بھ بھیو گھلایا۔ جن بھگتاں کھولے نبھرا کھ، نج نیز آپ گھلایا۔ لکھ چوراسی کر کے دکھ، بھیو ابھید آپ جنائیا۔ امرت جام پیارس، نبھرا دھارا دئے جنائیا۔ تیر انیلا مارے کس، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، گھر سگلا سنگ رکھائیا۔ لہنا دینا پھلے پر تھی آکاش، روس نظر کوئے نہ آئیا۔ ایک

صاحبِ ستگر سے پاس، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے سبھائیا۔ ساچا مارگ ہر لگاؤنا، نرگن اپنی کھیل کرائیا۔ کلج کوڑا پنڈھ مُکاؤنا، کوڑی کریا دے مٹائیا۔ سبجگ ساچا مات دھراؤنا، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ ساچی گودی آپ بٹھاؤنا، امرت سیرگھ چوائیا۔ سچ سچ دا اشان کراؤنا، نرمل اُجل آپ دکھائیا۔ ساچا منتر اک پڑھاؤنا، نش اکھڑ کرے پڑھائیا۔ ساچا راہ اک دکھاؤنا، ذات پات نہ کوئے جنائیا۔ ساچا دھرم اک لگاؤنا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچا کرم اک کماؤنا، نہکرمی ہوئے سہائیا۔ ساچا ورن اک رکھاؤنا، آتم پر ماتم نالوں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پاربرہم، برہم و دیا آپ پڑھائیندا۔ نرگن سرگن جانے کم، نہکرمی کرم کمائیندا۔ ویکھنہارا دمودم، پون پونا ڈیرہ لائیندا۔ سبجگ بیڑا دیوے بٹھ، کلج اپنے کھاتے پائیندا۔ ست ستوادی چڑھے چن، ست پُرکھ نرنجن آپ چمکائیندا۔ بھگت بھگوان دوویں کہن دھن دھن، دھن صفتی صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھائیندا۔ ساچا مارگ لگے اک، ایکنکار دے وڈیائیا۔ ساچا راہ دے اک، سری بھگوان آپ دکھائیا۔ صاحبِ ستگر لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ستگر ساچے ونڈیا ہس، حصہ اپنا جھولی پائیا۔ درگاہ ساچی مٹے بھکھ، سری بھگوان جھولی رہیا بھرائیا۔ سدا سدا رکھے چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ کارے اکو لائیا۔ سبجگ ساچی کار کماؤنی، کملاپت آپ جنائیا۔ دو جہاناں راہ دکھاؤنی، دیناں ناتھ رہیا سبھائیا۔ شبدا کلام نام امام اک پڑھوئی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نرگن نور جوت رُشناؤنی، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ بھگتاں آتم سوتی جگاؤنی، سرتی شبدا نال ملائیا۔ سنتاں بھوئی پور کروئی، بھوئی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ گرگھیاں آس اک ودھاؤنی، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ گرگھیاں جانج اک سکھاؤنی، چار ورن بھیناں بھائیا۔ دھرت مات دی لکھ آپ وڈیاؤنی، ہر جن ساچے گود بہائیا۔ اچرج کھیل آپ رچاؤنی، رچ رچ ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کار کمائیا۔ ساچی کار کماے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ سبجگ دیوے ساچی دات، ست ستوادی بے پرواہیا۔ نام اگم بودھ اگادھ سنائے ساچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی مائی باپ، پت

پر میثور ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریا سٹے ڈوگھے کھات، شوہ دریا آپ رڑھائیا۔ چار ورن بن اک جماعت، برن اٹھاراں اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سُنو سجن، بھگت بھگوان آپ جنائیدا۔ پر بھ سرنائی ساچا مجن، دُرمت میل دھوئیدا۔ سدا سدا سد لجیا رکھن، مہر نظر آپ اٹھائیدا۔ لکھ چوراسی وچوں آوے کڈھن، پھڑ باہوں پار کرائیدا۔ سنت سہیلے آوے سدن، جگ چوکڑی سدا نام دوئیدا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جگ چوکڑی گھڑے بھجن، گھرن بھنہار اپنی کار کمائیدا۔ گرکھ ورلے پر بھ چرن دوارے سجن، جنہاں اپنا بھيو گھلائیدا۔ کوٹن کوٹ جیو اندر وڑ وڑ لبھن، اچے ٹلے ہتھ کسے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیدا۔ ساچا حکم منو جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ صاحب سنگر سورا سر بگ، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے اک، اگنی تت دے بُجھائیا۔ سنجگ سچ وکھائے حد، کنارہ اکو اک درسائیا۔ بھگت بھگوان اُپجاوے جد، جد وشو روپ جنائیا۔ کیتے ایتھوں گئے لد، گر اوتار پیر پیغمبر پھیرا پائیا۔ ہر کانوں پچھے گئے چھڈ، پنچ تت نظر کوئے نہ آئیا۔ مڑھی گور کھاندے ہڈ، کانیا ماٹی خاک ملایا۔ سری بھگوان دا ڈھولا گا کے گئے چھند، تیس بتیس چھتیس راگ سنائیا۔ اٹھ دس کھیل سورا سر بگ، گیان گیتا گر ورتائیا۔ چھ چار پایا بند، شاستر سمرت کر پڑھائیا۔ انجیل قرآن دیکھن چند، چند چو دھویں نور رُشنائیا۔ چو داں طبق رہے نٹھ، چو داں لوک پے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی اک اکھوائیا۔ داتا دانا گھر گسھیرا، ڈوگھا ساگر نظر کسے نہ آئیدا۔ آد جگادی جگا جگنتر زرگن روپ جوتی نور، پُرکھ اکال دین دیال صاحب سلطان ناؤں دھرائیدا۔ محل اٹل اُچ مکان چوٹی چڑھ کے بہے اخیرا، بے نظیرا سچ سنگھاسن آسن لائیدا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بدلنہار تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیدا۔ نیت نوت کٹنہارا شرع زنجیرا، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیدا۔ داتا جو دھا سور پیرا، بل اپنا آپ پرگٹائیدا۔ زرویر پُرکھ ظاہرا پیرا، پیر پیراں سر سو بھاپائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ ساچی منزل اکو اک دسائیدا۔ ساچی منزل دے مقصود، مسد حق آپ جنائیا۔ جس گرہ ملے اک محبوب، مُجبت اکو اک جنائیا۔ اُس دادیوے آپ ثبوت، ثابت صورت دے درسائیا۔ نہ رُوح نہ کوئی قلبوت، متور روپ نہ کوئے رکھائیا۔ نہ تانا پیٹا کوئے سوت، جڑ چوٹی

نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے ہتھ نہ آئے دشا کوٹ، مندر ڈیرہ کوئی نہ لائیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال آد جگاد جوت سروپ، جوتی جاتا آپ اکھوائیا۔ اکو جن بھگتاں ملن دی رکھے بھوگھ، دوجی آس نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر نرائن بے پرواہیا۔ نر نرائن اکیو آئے، آد انت ولس وٹائیا۔ جگ چوکڑی پھیرا پائے، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ اتتم ناؤں دھرائے، نہہکنک وجے ودھائیا۔ گر اوتار بیٹھے سیس جھکائے، نیر نین نہ کوئے اٹھائیا۔ وشن برہا شو لاگے پائے، دھوڑی مستک ٹکا رہے لگائیا۔ پیر پیغمبر رہے گائے، تو ہی تو ہی راگ الائیا۔ مقامے حق جس سرنائے، سو سرنگت رہیا جنائیا۔ وڈ امام دیا کمائے، عمل اکو اک جنائیا۔ کامل مرشد پھیرا پائے، مرید دیکھے تھاؤں تھانیا۔ دامن اپنا سچ پھرائے، ضامن ہووے نور خدائیا۔ منزل منزل دئے پچائے، منزل اپنی اک سمجھائیا۔ تہہ دل شکریہ سو کرائے، جس گھلا اپنا درس دکھائیا۔ پگڑی کلا کوئی سیس نظر نہ آئے، مولا اپنی صورت اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ ست ست سمجھائیا۔ سبجگ ساچا ست، ست ست سمجھائیا۔ سرب جیاں پر بھ اکو مت، اک گیان درڑائیا۔ اکو دھیرج اکو جت، ست سنتو کھ اک سمجھائیا۔ اکو پریم اکو رت، رتی رت آپ دکھائیا۔ اکو جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ دسائیا۔ اکو نام ندھان دیوے و تھ، دست اموک جھولی پائیا۔ ایکا منتر لینا رٹ، رٹا دین مذہب مکائیا۔ دئی دوی میٹے پھٹے، پئی ساچے نام بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ ساچا راہ دکھائیا۔ سبجگ ساچا راہ ایک، ایکنکار جنائیا۔ بھگت بھگوان ساچی ٹیک، اکو اوٹ دکھائیا۔ بدھ سوانی کرے بیک، سدھ اکو اک جنائیا۔ اندر وڈ کے دسے بھیت، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جن بھگتاں بھگوان لیا دیکھ، لکھ چوراسی بھرے بھلی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ساچے بھگت، سری بھگوان دیا کمائیا۔ پار کرائے وچوں جگت، جگت اپنی اپنی آپ سمجھائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، مانس جنم اپنی جھولی پائیا۔ میل ملاوانار کنت، کنت کنٹوہل دیا کمائیا۔ ملے سرنائی سری بھگوانت، سرنگت اک رکھائیا۔ نام جنایا نیا منت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی دیوے دان، جگ چوکڑی ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریمی دیوی دے گرہ پنڈ جھنڈے جموں *

ستجگ کہے پر بھ دیوے دان، دانی اکو اک اکھوایا۔ اشٹ دیو سری بھگوان، بھگوان اکو نظری آئی۔ تیرتھ تٹ اک اشنان، کنارہ اکو اک رکھائی۔ مندر مسجد اک مکان، گرو دوار اک سمجھائی۔ شبد ناد اک دھنکان، راگی راگ ناد جنائی۔ آتم پر ماتم اک دھیان، گرہ مندر بھو چکائی۔ سچ دھرم اک نشان، کوڑی کریا میٹ مٹائی۔ پریم بھگتی اک ایمان، صدق صبوری اک سمجھائی۔ سنگر پورا سچا کاہن، رام اکو نظری آئی۔ پیر پیغمبر اک بلوان، بلدھاری وڈ وڈیائی۔ زرگن نور کھیل مہان، نانا روپ ویس وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ جھولی آگے ڈاہیا۔ ستجگ منگے دوئے جوڑ، پر بھ آگے واسطہ پائی۔ سدا صاحب پر بھ تیری لوڑ، دوجی آس نہ کوئے رکھائی۔ آتم پر ماتم پریتی جوڑ، برہم پار برہم ملائی۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نرمل جوت کر رُشائی۔ ناتاٹے پنج چور، آسا ترسانہ کوئے لڑائی۔ شبد اگمی پکڑ ڈور، سرتی اپنے نال بندھائی۔ منتر پھرے اکو پھور، فرنا نیز دئے گھلایا۔ تھہ بن نظر نہ آوے کوئی ہور، صاحب سنگر تیرے ہتھ وڈیائی۔ سسے اُپر لگا ہوڑ، ہاہا ہنگ برہم میل ملائی۔ ترے جگ دی لگی اوڑ، ترے گن اتیتا دے بھجھائی۔ پھل رہے نہ کوئی جگت کوڑ، مٹھارس اک بھرائی۔ تیرے آگے چلے نہ کوئی زور، جوڑو زر بیٹھن سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائی۔ ستجگ منگے کر ارداس سچ ارداسا اک کرائی۔ زرگن وسنا سدا پاس، زرویر تیری سرنائی۔ سرگن ہووے تیرا داس، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ پونی پون پون سواس، تیری دھار سمائی۔ بھگت ملن دی رکھ آس، آسا بھگتاں وچ تکائی۔ ساچے منڈل پاراس، گرگھ گوپی کاہن نچائی۔ جن بھگتاں دینا سدا ساتھ، سکلا سنگ نبھائی۔ اک چڑھاؤنا اپنے راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائی۔ اک پڑھاؤنی ساچی گاتھ، ساچا منتر اک درڑائی۔ اک وکھاؤنا اگم گھاٹ، جس پتن بیٹھابے پرواہیا۔ اک گھلاؤنا دو جہاناں ہاٹ، چوڈاں ودیا دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچی سرنائی۔ ستجگ منگے کر نمسکار، پر بھ آگے سیس جھکائی۔ توں داتا دیونہار، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائی۔ تیرا لیکھا جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دوا پر کلج تیرا دھیان لگائی۔ تیرے در درویش منگدے رہے بن بھکھار، وشن برہما شو اپنی

جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب بھنڈاری وڈ سنسار، سنساری تیرا آنت کوئے نہ پائیا۔ آد جگاد شبد ادھاری، نام اِکو اِک صلاحیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہاری، کاغذ نیر رووے شاہی نیر وہائیا۔ ست دھرم دی تیری یاری، پریم پریتی اِک سکھائیا۔ بھگت سوانی سرتی رہے نہ کواری، گھر کنت ملاواں سچ سُبھائیا۔ کھولے جھروکھا کایا مندر اندر تاکی نکلی باری، پردہ اپنا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ اِکو منگ منگائیا۔ ستجگ منگے کرے اسپس، پر بھ تیری سچ سرنائیا۔ شاہ سلطان وڈ جگدیش، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ ناؤں ندھانا تیری حدیث، کلمہ تیری صفت صلاحیا۔ شاہ سلطاناں چھتر جُھلائیں سپس، راج راجاناں در در بھیکھ منگائیا۔ راگ سنائے تیس بتیس، رسنا جہوا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست دے ورتائیا۔ ساچی وست دے پر بھ آپ، ہتھ تیرے وڈائیا۔ سرشٹ سبائی مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ چرن کول بندھاؤنانا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ اِک چھاؤنا ساچا پاٹھ، پوجا اِکو اِک وکھائیا۔ اِک وکھاؤنا تیر تھ تاٹ، تٹ کنارہ اِکو نظری آئیا۔ اِک گھلاؤنا ساچا ہاٹ، دو جہاناں اِکا وست نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی وست پُرکھ سمر تھ، سمر تھ تیرے ہتھ وڈائیا۔ ستجگ کہے دے بھگوان دیونہار اِک اِکھوائندا۔ تُوں داتا دانی گن ندھان، گھر گمبھیر آپ اِکھوائندا۔ سچ دھرم دا سچ نشان، در تیرے سو بھاپائندا۔ میں منگاں بن انجان، بے آنت تیرا بھو کوئے نہ آئندا۔ تُوں دیونہارا سدا مہربان، مہر نظر اِک اُٹھائندا۔ نیر کھول مار دھیان، نچ نین پردہ لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک سمجھائندا۔ ساچی سکھیا ستجگ ست، ست ستوادی آپ جنائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمر تھ، سمر تھ تیرا راہ وکھائیا۔ سدا سدا سر رکھے ہتھ، نیر نظر آپ اُٹھائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، چار ورن اِک سرنائیا۔ آتم پر ماتم چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ ست سنتو کھ دھیرج دیوے جت، جوگ جگت اِک جنائیا۔ ناڈ بہتر نہ اُبلے رت، ساتک ست ست ورتائیا۔ ساچا یج یجے وت، کایا بھل کیاری ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل کھلاپت، کول نین اِکو نین گھلائی۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے بھگت بھگوان لئے رکھ، گُرکھاں اپنی گنڈھ پوائیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، دہ دشا دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم میلا ہس ہس، سوہنگ ہسا اِکو نام جپائیا۔ امرت آتم دیوے رس، نچھر جھرننا آپ جھرائیا۔ نظری آوے گھٹ گھٹ، گھر گھر بیٹھا

ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ تیری رکھنہارا پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سبجگ سُن شبد گیان، سو داتا آپ جنایا۔ جن بھگتاں دیواں اک نشان، نام نشانہ دے سمجھایا۔ گھر گوپي ملے کاہن، بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ گھر میلا سرتی رام، سیتا سوانی دیکھے چائیں چائیا۔ گھر شبد ہانی کرے پروان، پریم پریتی اپنے نال لگایا۔ بودھ اکادھ کہانی سنائے سری بھگوان، مکتب پڑھن کوئے نہ جائیا۔ پاٹھشلا نظر آئے کایا اک مکان، اٹھے پہر رہے شنوایا۔ انحد ڈھولا سنائے آن، پنچم اپنی سیوالایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ ساچا راہ دکھایا۔ سبجگ تیرا ساچا راہ، ست ستوادی آپ جنائیدا۔ پُرکھ اکال بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیدا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت ڈمگائیدا۔ ساچی سکھیا اک درڑا، سوہنگ ڈھولا نام پڑھائیدا۔ ساچے پوڑے دے چڑھا، کایا مندر اندر ڈنڈا اکو لائیدا۔ محل اٹل دے دکھا، سچ دوارے سو بھاپائیدا۔ نرمل دیکھ جوتی دیا دے جگا، تیل باقی نہ کوئے پائیدا۔ کملاپاتی ویس وٹا، ساکھیا تاتی اپنا درس دکھائیدا۔ آب حیاتی پیالہ دے پیا، جام اکو اک رکھائیدا۔ سب دا ساتھی پھیرا پا، رکھت رکھنا تھی اپنی کار کمائیدا۔ نانک گوہند نرگن نور جوت پرکاسی، پرکاشوان اکو نظری آئیدا۔ گرگھاں کرے بند خلاصی، بندی خانہ توڑ تڑائیدا۔ ست دوار کوئی نہ رہے مدھرا ماسی، مدھ سوڈن اپنا راہ جنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری پوری کرے آسی، آسا اپنے نال ملاییدا۔ سبجگ دوئے جوڑ کرے بدن، بندنا سیس جھکایا۔ پر بھ تیری دھوڑی مستک لگا چندن، نئم سنگدھ روپ وٹایا۔ دین دیال صاحب بخشدن، تیری بخشش موہے بھایا۔ وجے ناد کھنڈ برہمنڈن، برہمانڈ تیرا جس گایا۔ لیکھا جانے جیرج انڈن، انڈج جیرج اپنی کارے لایا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگن، بن مہاسار تھی سنگ رکھایا۔ بھگت وچولا دیوے انندن، انند اکو اک جنایا۔ سچ سہائے سچ پلنگن، پاوا چول نہ کوئے بنایا۔ نام وجائے اک مردنگن، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ در درویش ہو کے سچ پریتی آئے منگن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ کراں نمسکار دوئے جوڑ پر بھ بدن، بندگی اکو اک کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، سری بھگوان دیونہار سچا دان، داتے دانی تیری اکو اوٹ تکایا۔

پہلا سکا کرم کانڈ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ دوجا سکا بھيو برہمانڈ، برہما پھول پُھلایا۔ تيجا سکا نرگن سرگن ناد، انادی ناد شنوایا۔ چوتھا سکا پُرکھ اکال وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ پنجاواں سکا گرکھاں ناتا توڑے آد جگاد، کال مہاکال دوویں نیڑ نہ آیا۔ گوبند سکا سب دی سنے فریاد، سکا اکو نظری آیا۔ کلج جتھا جگت آواز، کوک کوک سنا یا۔ کنگھا کچھ کڑا کرپان، چارے مٹدے رہن نشان، جگت ہٹو ہٹ وکایا۔ اکو کیس ہوئے پروان، سپس تاج رہے بنا یا۔ گوبند سکا کدے نہ مٹے نشان، جس ملیا تے نبھیا سنگ چور یار ٹھگ لٹ سکے نہ کوئے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سکا بن گوبند کسے نہ رکھا، سرشٹ سبائی دتی بھاکھیا بھکھا، بھکھک ہووے سرب لوکایا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سائنی داس دے گرہ پنڈ جھنڈے جموں *

<۵<

ستجگ ساچی دیا کماواں گا۔ وست امولک اک ورتاواں گا۔ تیری گولک آپ بھراواں گا۔ ناد ڈھولک اک وجاواں گا۔ در ساچا کھول سرب سمجھاواں گا۔ سچ سچ مٹھا بول، رسنا جہوا گنڈھ دکھاواں گا۔ نرگن ہو کے تولاں تول، کنڈا اکو اک اٹھاواں گا۔ جن بھگتاں اندر موئل، ست ستوادی دھار سمجھاواں گا۔ تیرے نال کر کے قول، آنت پورا کر دکھاواں گا۔ ملے وڈیائی اپر دھول، دھرنی تیرے نال جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر دکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر دکھائیگا۔ پر بھ اپنی دیا کمائیگا۔ ساچا دھرم اک چلائے گا۔ چار ورن رنگ رنگائیگا۔ اٹھاراں برن پنڈھ مکائیگا۔ سرن اکو اک دکھائیگا۔ نیتز ہرن پھرن کھائیگا۔ ترنی ترن پھیرا پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا رہبر اکو اک آئیگا۔ تیرا رہبر ہر جو آویگا۔ پُرکھ ابناسی کھیل کھلاویگا۔ تیرا میلا سچ ملاویگا۔ گر چیلارنگ رنگاویگا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاویگا۔ بن وچولا سیو کماویگا۔ پردہ اوہلا سرب اٹھاویگا۔ کوڑا رولا کوئے نہ پاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا آپ جناویگا۔ تیرا لیکھا آپ جناویگا۔ پاربرہم پر بھ پھیرا پائیگا۔ برہم اپنا بھيو چکائیگا۔ نہکرمی کرم کمائیگا۔ ساچی ترنی اک تراویگا۔ مرنی ڈرنی بھيو مکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

<۵<

کر، سُرتی چڑھنی سچ دوار، منزل اِکو راہ وکھائیگا۔ منزل اِکو اِک وکھاویگا۔ سُرتی شبدی میل ملاویگا۔ اکال مورتی نظری آویگا۔ ناد تورتی اِک وجاویگا۔ سچ
 صورتی رُوپ وٹاویگا۔ آسا پورتی کھیل کراویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھاویگا۔ سر تیرے ہتھ رکھائیگا۔ مہر نظر
 اُٹھائیگا۔ کلجگ اُنت ڈیر نہ لائیگا۔ سبج ساچا راہ وکھائیگا۔ بے پرواہ ویس وٹائیگا۔ نینہوں بھگتاں نال جنائیگا۔ امرت میگھ اِک برسائیگا۔ اگنی اگت سرب
 بُجھائیگا۔ سُورا سربگ ویکھ وکھائیگا۔ سچ دوارے سد، سر تیرے سیس کرائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگدیش اپنی دیا کمائیگا۔ پر بھ دس
 ویلا کون ویلے آئیگا۔ آکے دیا کمائیگا۔ سویا سٹ اُٹھائیگا۔ ابناسی رت سہائیگا۔ کایا رُوپ بھیو چکائیگا۔ مکھ اُجل سرب کرائیگا۔ دُکھ بُکھ مات
 مٹائیگا۔ مانس منکھ منس آپ سمجھائیگا۔ دھرت مات دی سفل گکھ کرائیگا۔ اپنی دھاروں اُٹھ، اپنا رنگ رنگائیگا۔ جن بھگتاں اُپر تھ، دہ دشا نظری
 آئیگا۔ جے بیٹھا رہوں چُپ، دو جہان سرب گر لائیگا۔ کلجگ اُنت اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اِک دینا ساچا ور، کون ویلا پھیرا پائیگا۔ کون ویلا پر بھ آویگا۔ گیت گو بند الاویگا۔ مارگ اِک وکھاویگا۔ سرشٹ سبائی سمجھائیگا۔ آتم پر ماتم میل
 ملاویگا۔ اُتم ذات بناویگا۔ من مت نار کمذات کھپاویگا۔ ساچا مارگ اِک دساویگا۔ چار ورن اِکو گھر بہاویگا۔ ساچی سرن اِک درساویگا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون کوٹے ڈیرہ لویگا۔ کون کوٹے ڈیرہ لائیں گا۔ کون بوٹے ویکھ وکھائیں گا۔ کون جھوٹے نام دوائیگا۔ کون کھوٹے باہر
 کڈھائیگا۔ کون سوتے آپ اُٹھائیگا۔ کون روسے مات مٹائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون مندر سو بھا پائیگا۔
 کون مندر سو بھا پائیگا۔ جس اندر چرن کوائیگا۔ سچ سنگھاسن اِک سہاویگا۔ پُرکھ ابناسی کھیل کھلاویں گا۔ سرب گن تاسن پھیرا پائیگا۔ ساچی منڈل راس
 رچاویگا۔ گوپی کاہن ویکھ وکھاویگا۔ پیتا رام اُنگی لاویں گا۔ نہکرمی نہکام اپنا آپ جناویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کاہن بنے سچا شام،
 بنسری اِکو ہتھ اُٹھائیگا۔ کون بنسری وے ناد، کون دُھن راگ الائیگا۔ کون ویلا دیویں داد، دست امولک جھولی پائیگا۔ کون ویلا پیر پیغمبر مار آواز،
 سوئے لئیں مات اُٹھائیگا۔ کون ویلا کھولیں راز، آپ اپنا بھیو جنائیگا۔ کون ویلا بدلیں سماج، دُھر فرمانا حکم ورتائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت

دھر، ایکا دینا ساچا ور، سنجگ ڈھیہہ پیا سرناہیا۔ سنجگ اٹھ نکلے بچے، ہر بالی بڈھ جناہیا۔ تیرے وچار ابے کچے، پئی گل نہ کوئے سمجھایا۔ سچ پریتی جو جن رتے، تنہاں اپنا رنگ رنگایا۔ ساچے کھاتے آپے رکھے، رکھیا کرے بے پرواہیا۔ زرویر مارگ اکو دتے، ایکا راہ چلاہیا۔ ہر گھٹ اندر آپے وسے، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب نوں دے کے گئے پتے، واک بھوکھت لکھت جناہیا۔ کلجگ انت سری بھگوان سب دی پت رکھے، وڈ داتا بے پرواہیا۔ چاروں کٹ اگنی انگیار بھکھے، ترے گن لبو اکو لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا رہیا جناہیا۔ سنجگ بالے تیری نکلی بڈھ، بڈھی سمجھ سکے نہ رانیا۔ پاربرہم دی پائے نہ سدھ، سدھ اپنی رہے نہ رانیا۔ سری بھگوان زرنگن ہو کے رہیا اٹھ، جوتی نور کر رُشناہیا۔ سمبل وسے ساچی گچھ، نگر اکو رہیا وسایا۔ کر پرکاش زمل جوت، نورو نور نور رُشناہیا۔ لیکھا جان لوک پرلوک، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ تیری جھولی پائے اپنا نام سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اک سناہیا۔ بن پوجا پاٹھ بن سمرن بھگتی دیونہارا موکھ، مُفت اپنی دیا کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا سچا دان، داتا دانی اکو وست رہیا ورتاہیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈ پنڈت چک جموں *

ست دھرم دا سچ نشان، ست پُرکھ زرنجن دے جناہیا۔ ساچے بھگت پرگٹ کر سری بھگوان، بھگوان اپنا راہ جناہیا۔ کلجگ انتم دیوے اک گیان، ساچی سکھیا کرے پڑھایا۔ آتم پرما تم کر پروان، نام پروانہ اک جناہیا۔ سچ وکھائے اک مکان، محل اٹل کرے رُشناہیا۔ ناتا توڑ سرب جہان، زرنگن اپنے نال بندھایا۔ شاستر سمرت وید پُران ہون حیران، نیتز نین نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نشانہ دے جناہیا۔ سچ نشانہ ساچا بھگت، سری بھگوان آپ جناہندا۔ ملے وڈیائی وچ جگت، جگ جگتی آپ سمجھانندا۔ جنہاں بچھے زرویر پُرکھ آیا پرت، بے پرواہ اپنا پھیرا پانندا۔ نام کسوٹی لیا پرکھ، پاہن رگڑ نہ کوئے لگانندا۔ زردھن اُتے کیتا ترس، زرویر اپنی دیا کماہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت نشانہ اک

جنائیندا۔ بھگت نشانہ گوہند گوہند گوہند، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ جنہاں دیکھ مٹے سگلی چند، چنتا روگ رہن نہ پائیا۔ گھر ملیا سوامی گنی گہند، گھر گمبھیر
 دتی سرنائیا۔ ست ستوادی دتا اک انند، انند انند اک جنائیا۔ کلج اندر چڑھے چند، ستجگ نور نور رُشنائیا۔ جنہاں ڈھولا گایا سوہنگ چھند، سو پڑکھ
 زرنجن اکو پڑکھ منائیا۔ کوڑی کریا نانا توڑیا رسنا چہوا گند، بتی دند نہ میل ملائیا۔ جنم جنم دا مکیا پنندھ، منزل حق دے پُچائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، محیٹھی
 رنگ آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نشان رہیا پرگٹائیا۔ سچ نشان بھگت انملا، سو صاحب آپ پرگٹائیندا۔ بھاگ لگائے اپنی
 کلا، گل اپنی آپ جنائیندا۔ نام ندھانا دیوے تلھا، کلج کنارہ پار دکھائیندا۔ سنگر بوٹا کدے نہ ہلا، پھل امرت آپ لگائیندا۔ کلج چار کُنٹ دہ دشا جگت
 اندھیری جھلے ہلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا روپ آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا روپ، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ جگ چو کڑی
 مہا انوپ، صفتی صفت وڈیائیا۔ وجے ڈنک چار کوٹ، کُنٹ اپنا نام سمجھائیا۔ شبد اگم بھیج دوت، دہ دشا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اک نشان رہیا جھلایا۔ بھگت بھگوان جھلے نشانہ، لوک مات دیکھ دکھائیا۔ کھیلے کھیل مرد مردانہ، وڈ دانا وڈ وڈیائیا۔ گھر مندر اندر نظر
 آئے کاہنا، آسن اکو اک سو بھاپائیا۔ مارگ سچا سچ دکھانا، ورن برن نہ کوئے جنائیا۔ پرم پڑکھ پر بھ کھیل مہانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ درشت رہیا جنائیا۔ ساچی درشت جائے گھل، جس اپنی دیا کمائیندا۔ چرن پریتی جائے گھل، ساچی ریتی اک سمجھائیندا۔ کرتا قیمت
 پائے مل، پارکھو اکو اک اکھوائیندا۔ پت ڈالی دیکھے پھل، کلی کلی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان دیا کمائیندا۔
 بھگتاں اندر وسیا ایک، آنت کل وڈیائیا۔ ستجگ ساچی دیوے ٹیک، رکا مستک لائیا۔ مارگ دتے اک بیک، وویکی کار کمائیا۔ پڑکھ اکال ساچا ہییت،
 گوہند سچ سرنائیا۔ درس کرنا نیتن نیت، نج نیز نین جنائیا۔ اندر وڈ کے لینا بھییت، باہر سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، بھگتن مینا اک اکھوائیا۔ بھگتن مینا ستجگ جوگ، جوگیشتر اکو دھار جنائیندا۔ آتم پر ماتم ہوئے سنوگ، دھر سنوگی میل ملائیندا۔ جنم
 جنم دا وچھوڑا پچھے روگ، گرگھ روگی کوئے رہن نہ پائیندا۔ در در گھر گھر دیوے درس اموگھ، بھیو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ سوہنگ ہنسا چگائے ساچی چوگ،

مانک موتی اپنے ہتھ رکھائیں۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، کپڑا کو اک سہائیں۔ آپ اٹھائے آلیوں ڈگے بوٹ، گرسکھ اپنی گود بہائیں۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر چکائیں۔ جن بھگتاں کرے آپ سوچ، جگ سوچیاں ہتھ کسے نہ آئیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن پوری کرے لوچ، لوچ نسا آسا اپنے نال ملائیں۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رسال سنگھ، صاحب سنگھ دے گرہ مناوڑ جموں *

ستجگ ساچی دتے ریت، سری بھگوان دیا کمائیں۔ ست ستوادی اکو گیت، سو صاحب آپ سمجھائیں۔ لکھ چوراہی بدلے نیت، نیتوان ویکھ وکھائیں۔ ایک رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیں۔ من واسن لئے جیت، ہر جن ساچا سو بھاپائیں۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن مایا پردہ لائیں۔ پنچ تت کایا کرے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیں۔ اکو نظری آئے مندر مسجد مسیت، شو دوالا اکو گھر وکھائیں۔ آتم پر ماتم اکو ڈھولا ساچا گیت، سو پڑکھ نرنجن آپ پڑھائیں۔ ہنگ برہم پر بھ لئے جیت، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائیں۔ دیونہارا ساچی سکھیا سکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ اک درڑائیں۔ ستجگ سکھیا چار ورن، بے پرواہ آپ جنائیں۔ پڑکھ ابناسی ایکا سرن، اشٹ دیو اکو نظری آئیں۔ پترنجج وڈ کرنی کرن، کرتا پڑکھ پر بھ اپنی کار کمائیں۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان آئے پھرن، ڈو گھی بھور کور ویکھ وکھائیں۔ ساچے پوڑے آئے چڑھن، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیں۔ اکو ڈھولا آئے پڑھن، آتم پر ماتم راگ لائیں۔ اک دوارے آئے کھرن، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک وڈیائیں۔ دیوے وڈیائی غریب نوازا، گھر گھیر دیا کمائیں۔ جگ چوکڑی رنج رنج کاجا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیں۔ نام ندھان اگم اتھا دیونہارا ساچا داجا، نرگن سرگن وست جھولی آپ بھرائیں۔ انحد ناد وجائے اکو واجا، سرتال نہ کوئے سنائیں۔ سرت سوانی شبد ہانی بنھے ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیں۔ میٹے رین اندھیری راتا، جوت نرنجن چند چکائیں۔ اندر باہر گپت ظاہر دیونہارا سچا ساتھ، صاحب ستگر سنگ نبھائیں۔ لیکھا جانے

تیلو کی ناتھا، رام رمیا اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچی دھار جنائیندا۔ ستجگ کھولے تیری اکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ زرگن نظر آئے پر تکھ، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ ست دھرم دامارگ دیوے دس، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ بھاگ لگائے کایات اتھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ آپ سہائیا۔ پاربرہم برہم اک دوجے دا گائن جس، جس صفتی صفت صلاحیا۔ میل ملاوا ہس ہس، سوہنگ ہنسا کھ ایکا راگ الایا۔ ہر دے اندر نرنائن جائے وس، بند تاکی گنڈا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ مارگ اک جنائیا۔ ستجگ مارگ چلے ایک، ایکا دیونہار وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کھنہارا لیکھ، دو جہاناں رہیا سمجھائیا۔ زویر ہو کے دھارے بھیکھ، اجونی رہت پھیرا پائیا۔ مجھ داہری نہ کوئے کیس، سیس جگدیش نہ مونڈ منڈائیا۔ چرن کول رکھائے وشن برہم مہیش، شکر اپنی کار لگائیا۔ گر اوتار کرن آدیس، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکائیا۔ شاہو بھوپ وڈ نریش، ساچے تخت آسن لایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں رہیا ویکھ، بن نیترنن گھلائی۔ ستجگ تریتا دوپر کلج کھیلنہارا کھید، وڈ کھلاڑی بھيو چکائیا۔ شبد اگم ناد تورا بودھ اگم سندیسہ بھج، لوک مات چو جنت جگت کرے پڑھائیا۔ چوداں لوک چوداں طبق لیکھا جان گرو گرو چیل، چیل گرو اپنی سیو لگائیا۔ چوداں و دیا جانے تیج، تیجان بے پرواہیا۔ ویکھنہارا وشنوں و شو ساگو پانگ تیج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ مارگ اک درسائیا۔ ستجگ مارگ دسے راہ، رہبر اکو اک جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی بنے ملاح، ساچا بیڑا مات چلائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک صلاح، صلاحیر اکو نظری آئیندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا دئے پڑھا، سوہلا اکو راگ سنائیندا۔ انتر پردہ اوہلا دئے چکا، بجر کپائی پار کرائیندا۔ آب حیات مدھر پیالہ اکو رس دئے پیا، ٹھاری اکو نام چڑھائیندا۔ در دروازہ دئے گھلا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ انراگا راگ دئے سنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ستجگ ساچے تیری سچ دلیل، ست ستوادی آپ رکھائیا۔ جگ چوکڑی سد مننہارا اپیل، وڈ داتا بے پرواہیا۔ بھگتاں ہون نہ دیوے ذلیل، ظاہر اپنا درس کرائیا۔ کھانی بانی وچ بنے نہ کوئے وکیل، سپٹ اپنا میل ملائیا۔ بستر پہنے بنواری نیل، نیلکنڈھ اپنا بھيو دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ لیکھا دئے جنائیا۔ ستجگ لیکھا ایکنکار، اک اکلا آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی کرپسار، زرگن سرگن ویس

وٹائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی اترے پار، لوک مات رہن نہ پائیندا۔ پرگٹ ہو اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ نرمل دیپ جوتی کر اُجیار، نورو نور ڈمگائیندا۔ پرگٹ ہو آپ کرتار، پروردگار کھیل کرائیندا۔ رام رمیا ہو تیار، شام گھنیا ساچی بنسری نام وجائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کھولنہارا کواڑ، گیتا گیان انہو پرکاش کرائیندا۔ انجیل قرآن کھیل مہان، محبان بیدو اپنی خیریت اپنی جھولی پائیندا۔ نبی رسولِ الٰہی کلام سچ نشان، محبوبِ اکو اک نظری آئیندا۔ کرنہارا تیج ہر کاشد کوٹن بھان، نورو نور جلوہ اک درسائیندا۔ سنجگ ساچے ملے دان، دیونہار سری بھگوان، پت پر میثور نرگن داتا آپ ورتائیندا۔ ورن برن ذات پات اوج نیچ راؤ رنگ سرب مٹ جان، وشو دھارا اک جنائیندا۔ رسنا جہواگیت گو بند گائے اکو گان، نیچی دند اکو صفت صلاحیندا۔ اکو مندر اک مکان، گردوارا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے آپ وڈیائیندا۔ سچکھنڈ ساچے رکھنا یاد، سو صاحب آپ جنائیا۔ تریتا دواپر کلجگ دیکھیا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ اتم سب دی پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑی کریا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہوئی بلوان، گھر گھر اپنا ڈنک وجائیا۔ در در نیچے جگت شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ ثابت دے نہ کوئے ایمان، دھرم جڑ نہ کوئے لگائیا۔ جیو جنت ہوئے بے ایمان، کلجگ بیوہ روپ وٹائیا۔ ہردے ہر نہ کوئے وسان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کوڑی کریا پین کھان، امرت رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سرب گرلان، اُچی کوک کوک دین دُہائیا۔ پوجا بھلی جیو رام، سرتی رام شبد نہ کوئے ملائیا۔ نظر نہ آئے سچا کاہن، گوپی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھی گھر گھر وڑیا ابھمان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ناچ نچائیا۔ سچ دے نہ کوئے اسلام، اسم اعظم نور نہ کوئے دھرائیا۔ بردا بنے نہ کوئے غلام، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ نانک نظر نہ آئے نشان، جوتی جوت نور نہ ڈمگائیا۔ گو بند ملے نہ سورا آن، پنچ تت کایا ڈیرہ لائیا۔ ناتاٹھا جیو جہان، اتم پر ماتم گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ دیکھن آئے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ کامنا در، کامی کرودھی رہے رولا پائیا۔ نر بھو بھے جانے کوئی نہ ڈر، بھاوی بھرم نہ کوئے مٹائیا۔ ترے گن مایا اگنی رہے سڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ اپنی اپنی کرنی رہے کر، گر

اوتار ایشٹ نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کل اپنا ویس وٹائی۔ کل دیکھے ہر کل کاتی، کل کلکی پھیرا
 پائیندا۔ ساچا نظر نہ آوے دیا باقی، جگت اندھیرا چھائیندا۔ ملے میل نہ کملا پاتی، نار کنت نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ آتم پر ماتم بنیا کوئے نہ ساتھی، جگت
 کوڑاوے یار ہنڈھائیندا۔ ملیا میل نہ تریلوکی ناتھی، ناتھ انا تھاں دیا نہ کوئے کمائیندا۔ پیالہ پیائے نہ کوئے ساقی، جام ہتھ نہ کوئے پھڑائیندا۔ کوڑا بند نہ
 کھلی تاکی، پردہ دوئی نہ کوئے چکائیندا۔ بھرے بھلا ذات پاتی، بھرم گڑھ نہ کوئے تڑائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دیکھنہارا
 مار جھاتی، جھاک اپنی آپ جنائیندا۔ کلجگ کوڑی کرپا دیکھ گڑیار، سنجگ ساچے دے انگڑائی۔ اٹھ ڈلارے ہو تیار، ترے بھون دھنی سمجھائی۔ جگ چو کڑی
 پیٹے وچ سنسار، وڈ سنساری دیکھ وکھائی۔ وشن بھنڈاری رہیا پکار، نعرہ اکو اک لگائی۔ برہما کہے میرا برہم گیا ہار، پار برہم سار نہ آئی۔ شکر ہتھ سٹ
 ترسول ہتھیار، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ توں کرن ہار کرتار، بے آنت تیری وڈیائی۔ ہوں سیوک سیو ادار، نو نو چار سیو کمائی۔ تیرے حکمے اندر کار،
 جگ چو کڑی مات چلائی۔ آوندے رہے گر اوتار، پیر پینغمبر پھیرا پائی۔ مارگ دسدے رہے جیو سنسار، لیکھا کھ کھ قلم شاہیا۔ چارے بانی گئی ہار، پرا
 پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ سنائی۔ چارے کھانی نہ کرے کوئے وچار، انڈج جیرج اُتبیج سبتج ہوئی آنت ہلائی۔ مانس جنم کوئی نہ سکے سوار، مانکھ روپ
 نہ کوئے وٹائی۔ قلعہ تے نہ گڑھ ہنکار، کوڑی کرپا نہ باہر کڈھائی۔ ناتا چھٹے نہ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، آسا ترسنا جڑ نہ کوئے پٹائی۔ ملے ہر نہ میت
 مرار، متر پیارا نظر کوئے نہ آئی۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چار، شاستر سمرت پھول بھلائی۔ پُران اٹھاراں گئے ہار، پُران پُرانی نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اپنا پھیرا پائی۔ کلجگ اندر سنجگ ذات، اذاتی روپ درڑائیندا۔ دیونہارا وڈی ذات، نام امولک جھولی پائیندا۔ آپ
 وکھائے ڈونگھا کھات، گہر گبھیہر پردہ لاہندا۔ دیونہار سرب نجات، مہر نین آپ اٹھائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔
 سوہنگ ساچی اکو گاتھ، آتم پر ماتم راگ الائیندا۔ پر م پڑکھ دا پوجا پاٹھ، منتر منتو ست درڑائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی
 آپ سمجھائیندا۔ ساچی ریتی سنجگ آنت، سنجگ سچ سچ جنائی۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت،

جس جن اپنا بودھ جنایا۔ گڑھ توڑ ہو میں ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھایا۔ دُوبے در نہ جائے منگت، جس جن اپنا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا اکھر دئے جنایا۔ ایکا اکھر ہوئے نش اکھر، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیدا۔ بجر کپائی توڑے پتھر، پتھر پاہن پرے ہٹائیدا۔ جگت دوار کرائے ستھر، ستھر اکو اک ہنڈھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں راہ دکھائیدا۔ بھگتاں دسے راہ ایک، ایککار دیا کمایا۔ نو دوارے ٹٹے ہیبت، آساتر سنا رہن نہ پایا۔ سکھمن ڈوگھی ٹیڈھی ویکھے کھیڈ، کھلاری اپنی کھیل کرایا۔ ایڈاپنگل جان لیٹ، پر بھ درشن سچا پایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوت نرنجن کرے رُشانیا۔ سچ نگارے لاوے چوٹ، انحد نادی ناد سنا یا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، بنک گڑھ اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں اکو گھر دکھایا۔ بھگتاں گھر دکھائے اگم، اگمڑی کار کمائیدا۔ ناتا توڑے ہڈ ماس ناڑی چم، چم درشتی نہ کوئے دکھائیدا۔ آتم پر ماتم بیڑا بٹھ، سری بھگوان اپنے کندھ رکھائیدا۔ لیکھے لا پون سواس دم، من دماں نام جنائیدا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا دُکھ نہ کوئے دکھائیدا۔ سچ پرکاش چاڑھے چن، جوتی جوت ڈگمگائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان میل ملائیدا۔ بھگت بھگوان ہووے میلا، ملنی جگدیش کرایا۔ کایا مندر اندر ایکا گھر سوہے گروگر چیل، چیلگر اکو گھر نظری آیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی سنگر سچا سجن سہیلا، پاربرہم پر بھ دیونہار سرنایا۔ کلج اتم اچرج کھیل آپے کھیل، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ آیا۔ کھانی بانی کوئے نہ جانے ویلا، تھت وار نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا اک اکھوایا۔ بھگتن پیتا گہر گبھیر، گنوتا آپ اکھوایا۔ کایا مائی ٹھانڈا کرے سریر، سائنک ست ست ورتائیدا۔ تت ورولو امرت نیر، نچھر جھرنا آپ جھرائیدا۔ جنم کرم دی کٹے بھیر، نہکرمی کرم کمائیدا۔ سچ دکھائے سروور ٹھانڈا سیر، امرت اکو اک پرگٹائیدا۔ کٹنہارا شرع زنجیر، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیدا۔ نظری آئے ظاہر اپیر، بے نظیر ویس وٹائیدا۔ سچ جنائے اک تصویر، تسبیح مالا نہ کوئے لکھائیدا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شاہ سلطاناں بھیو مٹائیدا۔ آد آنت نہ ہوئے دلگیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھے دکھائیدا۔ ہر جن ویکھے مُرشد مُرید، بے پرواہ پھیرا پایا۔ نج نیز کرائے اکو دید، دامنگیر دیا کمایا۔ کایا کر ٹھانڈی سیت، سیتل دھار

اک وہایا۔ ناتائے جگت مسیت، کایاگرہ کعبہ اِکو اِک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مُرید مُرشد میلا سہج سُبھایا۔
 مُرید مُرشد کرے ملاپ، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ جس نوں موسیٰ کہہ کے گیا باپ، عیسیٰ اِکو اوٹ رکھائیندا۔ جس محمد بنایا ساک، جس نانک دسیا
 جاپ، منتر ست نام پڑھائیندا۔ جس گوہند دتا تھاپ، واہوا گرو گرو وڈیائیندا۔ سو صاحب پُرکھ ابناس ویکھنہار کھیل تماش، کلجگ اتم ویس وٹائیندا۔
 لیکھا جان اپنی گاتھ، داتا دان اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرنہارا باطن بات، ظاہر اپنا تھم ورتائیندا۔ دیونہارا سرب نجات، نچ گھر واسی ویس وٹائیندا۔ جن
 بھگتاں میل ملائے خاص، خواہش اپنی پور کرائیندا۔ سیوا کرے بن کے داس، جگت نیت دس کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سبجگ اندر ساچا مندر کایا ہٹ اِک دکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سد بخشندن، بخشش بخشیش بخشند اپنے ہتھ رکھائیندا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہنس راج دے گرہ پنڈنگیال جوں * *

جنم مرن پر بھ میٹے روگ، آون جاون رہن نہ پائیندا۔ جس گرہ دیوے درس اموگھ، امل وست ورتائیندا۔ جگت وچھوڑا کٹ وِجوگ، مہر نظر
 اِک اٹھائیندا۔ آتم میلا ڈھر سنجوگ، پر ماتم بندھن پائیندا۔ سوہنگ دیوے ساچی چوگ، جگت ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ سرن سرنائی ساچی اوٹ، سری
 بھگوان اِک رکھائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے لیکھے لائیندا۔ جنم کرم
 ڈکھ جائے لتھ، چوڑا سی گیڑ رہن نہ پائیا۔ جنہاں ملے پُرکھ سمرتھ، پورب لہنا دئے چکائیا۔ آگے رکھے دے کر ہتھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچا مارگ اِکو
 دس، پریم پریتی اِک سکھائیا۔ امرت جھرننا دیوے رس، وکھ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ میل ملاوا ہس ہس، گھر سُنہنجا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ جنم کرم ڈکھ ہوئے دور، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ ایکا بخشے ساچی دھوڑ، زویر دیا کمائیا۔ آسانسا کرے پور، پوری
 آسا آپ کرائیا۔ نیڑے آئے جو سے دور، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ نظری آئے درس حضور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ

جنائیا۔ جنم کرم دُکھ جائے نس، ہر جن کا یا مندر رہن نہ پائیا۔ سنگر سوامی ہوئے وس، نرگن اپنا مان مٹائیا۔ ساچا تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائیآ۔ آتم گائے ساچا جس، ڈھولا پر م پُرکھ الائیآ۔ ایکا ناؤں لئے رٹ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ مائس جنم لاہا لئے کھٹ، پر بھ ملے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دارہیا مکائیآ۔ جنم کرم لیکھا جائے مک، مکمل اپنا حکم جنائیآ۔ لکھ پوراسی آون جاون جائے چھٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ گن ندھان گر اپنی گودی لویے چک، نرگن سرگن ہوئے سہائیآ۔ درس دکھائے جو بیٹھا لگ، نرگن نور جوت دھرائیا۔ جنم کرم دے وچھڑیاں رہیا پُچھ، پچھلا لیکھا لیکھے لائیآ۔ ہر جن بوٹا جائے نہ سک، سکے ہرے آپ کرائیا۔ ویکھ دکھائے جننی گکھ، دھن دھن جنیندی مائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کانڈ رہیا مٹائیآ۔ جنم کرم پر بھ لیکھے لا، لاشریک دیا کمائیدا۔ ساچی سکھیا اک سمجھا، ساکھیا ت درس دکھائیدا۔ نرگن ہوکے بنے ملاح، بیڑا لوک مات ترائیدا۔ ساچا مارگ دئے دکھا، دہ دشا پردہ لائیدا۔ نظری آئے اکو بے پرواہ، دوچارو پ نہ کوئے دکھائیدا۔ تن مندر دئے سہا، سو بھاونت ڈیرہ لائیدا۔ من منتر دئے سمجھا، من واسنا دور کرائیدا۔ وچا چندر دئے تڑا، کنجی اپنا نام لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا رنگ چڑھائیدا۔ جنم کرم کسمبھڑا رنگ، تن خاکی رہن نہ پائیا۔ دیوے وڈیائی سورا سربنگ، ہر سنگر سچ سرنائیا۔ آتر آتم اک انند، پرمانند جنائیآ۔ ساچا سوہلا اکو چھند، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیآ۔ ہنگ برہم چاڑھے چند، چند چاندنا نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیآ۔ جنم کرم دا مکے لہنا، دینا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناسی درشن نیناں، نچ نیتز دئے کھلایا۔ گر سنگر دا ساچا کہنا، گر گر اکو بو جھ بُجھائیآ۔ ہر سنگت میلا بھائی بھیناں، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیآ۔ ہر سرنائی ساچی بہنا، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ پریم پریتی تن بستر گہنا، بھوشن اوڈھن اکو اک سمجھائیآ۔ کوڑی کرپا وہن نہ وہنا، سچ سچ دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ جنم کرم ڈونگھے کھاتے، گر سنگر آپ سٹائیآ۔ آتم بھئے پر ماتم ناتے، ناتا اکو جوڑ جڑائیآ۔ میٹے رین اندھیری راتے، ست ست ساچا نور رُشنائیا۔ نام سنائے سچی گاتھے، اکو اک کرے پڑھائیآ۔ دین دیال وسے ساتھے، سگلا سنگ نبھائیآ۔ مستک ٹکا لائے ماتھے، دھوڑی خاک رمائیا۔ بھگت

بھگوان آپ پچھاتے، بے پہچان پڑدہ لاہیا۔ گُپت ظاہر کرے باتے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، باطن اپنا نام سمجھائیا۔ جنم کرم دُکھ رہے نہ را، تن نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں سنگر پورا ملیا اک ملاح، پھڑ بیڑا پار کرائیا۔ دُبدے پاتھر لئے ترا، پاہن اپنا چرن چُھہائیا۔ ایکا نام دئے چیا، سوہنگ ڈھولا ناد و جائیا۔ جگت وچولا آپ اکھوا، ہر جن ساچا لئے اُٹھائیا۔ ہوئی ہوئی پڑدہ دئے اُٹھا، نرگن اپنا مکھ وکھائیا۔ سُکھ ساگر گھر دئے اُچھا، مہربان مہربان مہربان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنو بھگوان، جنہاں دیوے آتم دان، تنہاں لیکھا لوک مات کوئے رہن نہ پائیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈنگیال جموں *

آون جاون رکھے ہتھ، جگ چوکڑی کھیل کرائیندا۔ آون جاون کھیل سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمانیندا۔ آون جاون بول الکھ، الکھ الکھ اپنا نام جنائیندا۔ آون جاون ہو پر تکھ، نرگن سرگن رُپ وٹائیندا۔ آون جاون مارگ دس، لکھ چوراسی مارگ پائیندا۔ آون جاون مہما اکھ، کھانی بانی ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیندا۔ آون جاون کھیل کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ آون جاون ویس وٹائے جگ چار، چوکڑی اپنا بندھن پائیا۔ آون جاون لیکھا جانے گر اوتار، گر گر اپنا نام بُجھائیا۔ آون جاون پیر پیغمبر میت مُرار، سانجھیا سچ سکھائیا۔ آون جاون بول جیکار، جے جے جیکار دئے سمجھائیا۔ آون جاون بھگت بھگوان لے اوتار، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ آون جاون کرے کرائے سچ پیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ آپ درسائیا۔ آون جاون آوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمانیندا۔ بھگتن بھگتی دیوے دان، بھگوان اکو وست جھولی پائیندا۔ سرتی سرت کر پروان، مورت مورتی لیکھے لائیندا۔ سخی ملے اکو کاہن، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ سنت سبناں کر پروان، سنت سہیلا کھوج کھائیندا۔ گرگھ گرگھ چتر سُبجان، سکھڑ اپنی بدھی اک سمجھائیندا۔ مورکھ مگدھ ہون خیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، آون جاون اپنی کار کمائیندا۔ آون جاون نرگن کار، ہر کرتا آپ کمائیا۔ کل کلکی انتم لے اوتار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے کر اُجیار، نرمل جوت جوت جگائیا۔ کنچن کایا گڑھ بنک کھول کواڑ، ساڈھے تن ہتھ پُرکھ سمرتھ مانس دیہہ دے وڈیائیا۔ شبد اکھ مارگ دس، ہردے وس ہر جو اپنا بھيو چکائیا۔ امرت رس دیوے نس، پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ پوری آس بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ منڈل راس پون سواس، سواس سواساں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آون جاون جن بھگتاں میل ملائیا۔ آون جاون بھگت ادھاری، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ انتم کھیل نیاری، نر نرکار آپ کمائیندا۔ کوئی نہ جانے جیو سنساری، جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام خُماری، سچ پیالہ جام پیاہیندا۔ میل ملاو ڈھر درباری، سری بھگوان اپنے انگ لگائیندا۔ آون جاون چکے بیماری، لکھ چوراسی ناتا توڑ تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے لیکھے لائیندا۔ ہر جن لیکھے لائے میت، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جنہاں گایا ڈھولا سوہنگ گیت، سو ہر مندر بیٹھن چائیں چائیا۔ سدا دھام دے اتیت، ترے گن ناتا توڑ تڑائیا۔ جینو دیاں جگ جائن جیت، جیون جگت اک سمجھائیا۔ لیکھے لگے ہست کیٹ، جو جن آئے سرنائیا۔ مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، کایا امرت پھل اک لگائیا۔ لہنا چکے جنم کرم دا بیس بیس، بیس پیسا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اکو کاہن، آون جاون پندھ سرب تک جان، گھر ملے پاندھی پر بھ داتا بے پرواہیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شوو دیوی دے گرہ پنڈ بالے وال جموں * *

کوٹ برہمنڈ رہے ویکھ، کوٹن کوٹی دھیان لگائیا۔ نر ہر نرائن دھریا بھیکھ، بے انت سچے شہنشاہیا۔ پچھلی سب دی میٹے ریکھ، ریکھا اگلی دے جنائیا۔ دو جہاناں کھولے بھیت، بھيو اپنا دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرے آتم ہیت، گھر مندر پھیرا پائیا۔ سُنجا ہوئے نہ گرکھ کھیت، راکھا اکو نظری آئیا۔ اگنی نت نہ تپے ہینہ جیٹھ، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ سد رکھے چھایا ہیٹھ، مہربان سچ سکھائیا۔ درشن دیوے نیتن نیت، نت نت اپنا کھیل اپائیا۔

لکھنہارا ساچے لیکھ، لیکھا گرگھیاں رہیا چُکائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے اولیئے شیخ، پیر پیغمبر دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمنڈ کھنڈ
 اپنا ناد وجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ سُنن ناد، انادی ہر وجائیندا۔ وشن برہما شو گئے جاگ، نیتز نین سرب اٹھائیندا۔ کون کوٹے کھیل کرے سری بھگوان، بھگوان
 اپنی کل دھرائیندا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیو آتما سرب اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ نکلن
 راہ، نیتز نین نین اٹھائیا۔ کوٹی کوٹ پر بھ ڈیرہ رہیا لا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ کون نام رہیا چپا، چپ اپنا اک سمجھائیا۔ کون دھار پاپ رہیا مٹا، پتت
 پُنیت کرائیا۔ کون رنگ رہیا رنگا، رنگ اکو اک دکھائیا۔ کون در سو بھارہیا پا، سو بھاونت سچا شہنشاہیا۔ کون دوار چرن رہیا کاکا، کاکا مستک دھوڑی گرگھیاں
 آپ لگائیا۔ کون در دروازہ رہیا گھلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا پڑدہ لاہیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ رکھ اوٹ، اکو اک دھیان لگائیا۔
 کون دوار کرے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ کون گھر بہہ بہہ کرے سوچ، ساچی سوچ اپنے کول رکھائیا۔ کون ڈھولا سد لائے جھوک،
 کون راگی راگ الائیا۔ کون بنک سہائے کوٹ، قلعے کون روپ دکھائیا۔ کون بدھ کڈھے کھوٹ، جن بھگتاں نرمل بدھی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا گھلائی۔ کوٹن کوٹ رکھ آس، آس آسا وچ پرگٹائیندا۔ کلجگ آنت بھجھائے پیاس، کون امرت جام پیائیندا۔ کون
 ویلا ہوئے داسی داس، بن سیوک سیوکمائیندا۔ کوڑی کرپا کرے ناس، ناستک نظر کوئے نہ آئیندا۔ آستک دیوے سچا ساتھ، سدا سد اپنا سنگ نبھائیندا۔
 اپاشک اک اک رگھناتھ، اشٹ اکو اک پرگٹائیندا۔ واستک جانے اپنی گاتھ، واسطہ اپنے نال پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچا گھر آپ سہائیندا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کرن خیال، آپ اپنی دلیل دوڑائیا۔ صاحب سنگر ہوئے دیال، دیناں ناتھ پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ
 دئے سکھال، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ چرن کول بہائے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنی اوٹ دکھائیا۔ دیوے نام سچا دھن مال، دُھر دی دات آپ ورتائیا۔ گرگھ
 سجن لئے بھال، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ سنے آپ مُریداں حال، مُرشد وڈا وڈا وڈائیا۔ دو جہاناں مارے اک اچھال، رتن امولک گرگھ ہیرے باہر
 کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی رکھے سدا سنبھال، سر اپنا ہتھ کُکائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ منگن چرن دھوڑ، دھوڑی اکو

اوٹ تکایا۔ پتر سگھر بنائے مورکھ موڑھ، مورکھ اپنے دھندے لائیا۔ نام رنگن چاڑھے گوڑھ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ پورب جنم بخشے قصور، جنم کرم ایختے لیکھے پائیا۔ درس دکھائے حاضر حضور، حضرت اپنا پردہ اٹھائیا۔ نظری آوے اکو نور، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ آسا منسا پوری کرے ضرور، گرگھ ضرورت اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی اپنا رکھے سچ دستور، بدستور اپنی کار کمائیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ یکرمی گردت سنگھ، سنسار سنگھ دے گرہ چھب جموں *

ستجگ ساچا جگ گننا، کلجگ آنت رہن نہ پائیا۔ دیپک دیا اکو جگنا، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ نام ڈنکا اکو وجنا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ ساچا مارگ اکو رکھنا، چار ورن راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ستجگ ساچا لگے مات، ماتر بھومی ملے وڈیائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، نرگن ساچا چند چکائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اکو گاتھ، آتر آتم کرے پڑھائیا۔ گھر مندر میلا تریلوکی ناتھ، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ جنائے اکو پاٹھ، ہون اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچی دھار چلائییا۔ ستجگ لاگے مات آنت، آتر جامی آپ لگائیندا۔ جگ چوکڑی بنائے بنت، گھرن بھٹنہار کھیل کھلائیندا۔ جس داراہ تگدے گئے گر اوتار سنت، سو سنگر ویس وٹائیندا۔ دیوے وڈیائی جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ سرتی شبدی میلانا کنت، گھر منگل اکو گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچی دھار سمجھائیندا۔ ستجگ لگے کلجگ وار آنت، آنت اکو کھیل کرائیا۔ سری بھگوان ویس وٹائے جگا جگنت، جگ چوکڑی پنڈھ مکائیا۔ مایا ممتا توڑنہارا ہو میں ہنگت، جھوٹھا گڑھ کوئے رہن نہ پائیا۔ ویکھنہارا بھکھانگت، غریب نمانے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک جنائیا۔ دھر فرمانا اینکار، پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ ست ستوادی ہو تیار، ست پُرکھ نرنجن ویس انپکارو پ وٹائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول کواڑ، کرے کھیل

اگم اپار، بھيو ابيدا بھيو کوءے نه پائيا۔ تخت نواسي بھوپت بھوپ شاه پاتشاہ سچي سرکار، شهنشاہ اکو ايک ايک اکھوائيا۔ محل اٹل اُچ منار، سچ سگھاسن پُرکھ ابناس اپنا ڈيره لائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، ست دوارا کر اُجيارا، نرگن اپني کار جنائيا۔ ست دوارا ايکا ايک، ايکنکار آپ وڈيائيندا۔ پُرکھ ابناسي گھٹ گھٹ واسي نرگن زروير رهيا پيکھ، جگ نيتز نظر کسے نه آيندا۔ جگا جگنتر چلائے منتر بنائے بنتر بھگت بھگوان نيتز پيکھ، نچ نيتز نين آپ گھلائيندا۔ ستجگ تريتو دواپر کلجگ نرگن سرگن کردا آيا هيت، گر اوتار اپني سيو کمائيندا۔ جگ چوکري کھيلے کھيڈ، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، ساچي کرني آپ کمائيندا۔ ساچي کرني کرے کرتار، قدرت قادر ويکھ وکھائيا۔ مبان بيدو سانجھياري، حق حقيقت کھوج کھوجائيا۔ لاشريک پروردگار، بے نظير پھيرا پائيا۔ حق حقيقت بول جيكار، اوچو اوچ نعره اکو اک لگائيا۔ سچ رفيق سانجھياري، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، کرے کھيل بے پرواهيا۔ بے پرواه کھيل اولا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائيندا۔ دھام سُهائے نچل اک اٹلا، سگھنڈ ساچے ڈيره لائيندا۔ ديپک جوتي آپے بلا، نورو نور نور پرگٹائيندا۔ سچ سنديسه ايکا گھلا، دهر دي باني بان لگائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، کرے کھيل ساچا هر، ستجگ مارگ اپنے هتھ رکھائيندا۔ ستجگ ساچا مارگ لاونا، نرگن زروير رهيا جنائيا۔ چوتھے جگ پنده مکاونا، پاندھی کوءے نظر نه آيا۔ ساچا دوار اک سهاونا، در درباري سو بھا پائيا۔ چووياسي اوتار ناؤں دهر اونا، نهکلنکا ڈنک وجائيا۔ راؤ رنگاں آپ اٹھاونا، بچيا کوءے رهن نه پائيا۔ دهر فرمانا اک سناونا، برهمنڈ کھنڈ پُري لوء آکاش پرکاش اكوناد وجائيا۔ گر اوتار در منگاونا، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، اپني بنت رهيا بنائيا۔ گر اوتار آون در، در اپنا پھيرا پائيا۔ کرے کھيل کرتا پُرکھ نرائن نر، نر نرائن وڈي وڈيائيا۔ محل اٹل اُچ منار آپے چڑھ، تخت نواسي ويکھ وکھائيا۔ شبد اگم ڈوري لئے پھر، تندي تند تار ستار نظر کسے نه آيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، کرے کھيل بے پرواهيا۔ بے پرواه کھيل اپارا، بھيو کسے نه آيا۔ جگ چوکري ميتے وچ سنسارا، کوٹن کوٹ کال وهاييا۔ کلجگ انتم کھيل نياري، زروير پُرکھ آپ سمجھائيا۔ نهکلنک جوتي نور هو اُجيارا، مات پت نه کوءے بنائيا۔ شبد ڈنکا وچے اگم اپارا، سر تال نه کوءے رکھائيا۔ لوآں پُرياس برهمنڈاں کھنڈاں کرے خبردارا، روس سورج چند نين گھلائيا۔ وشن برهما شو دئے هلارا، نام هلار اک جنائيا۔ ويکھ

دکھائے تینی اوتارا، ایک دو آتیا اپنارنگ دکھائیا۔ چوتھے گھر کر پسارا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ پنچم نادشبد دھنکارا، انراگی اپناراگ سنائیا۔ چھویں گھر بن
 چھپر چھنّ وسے باہرا، چار دیوارا نظر کوائے نہ آئیا۔ ستویں ست ستوادی کھیل نیارا، پُرکھ پُرکھوتم آپ کرائیا۔ اٹھویں اٹاں تتاں ویکھنہارا، اپ تیج
 وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پڑدہ لاہیا۔ نایں نو در نو کھنڈ نو نو کھولنہار کواڑا، بند تاکی آپے لاہیا۔ دسویں دہ دشا ہوئے اجیارا، گھر مندر سوہا
 پائیا۔ لیکھا جانے اپنی دھارا، دھار نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر رہیا اٹھائیا۔ پیر پیغمبر کھولے اکھ، سو صاحب
 آپ جنائندا۔ پروردگار نورِ الہی مقامے حق ہو پرکھ، ظہورِ اکو اک جنائندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے اُتے پیندا رہیا ش ک، سو شہنشاہ شکوا
 سرب مٹائندا۔ ملا شیخ مسائق غوش کُتب دیونہارا حق، حق حقیقت کھوج کھجائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچی دھار
 بندھائندا۔ اٹھاونہارا گر گر رُپ، انرُپ دیا کمائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ وسنہارا کوٹ، لکھ چوراسی اندر ڈیرہ لائیا۔ ایک تانا ایک پیٹا ایک
 سوت، ایک بندھن رہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ گر گر رُپ آئے دوارے، درگاہ
 ساچی دھام جنائندا۔ پُرکھ ابناسی کھیل اپارے، پاربرہم پر بھ اپنی کار کمائندا۔ جگ چوکڑی پاوے سارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑدہ لاہندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دیونہارا دان، داتا دانی نوجوان، نرگن رُپ سری
 بھگوان، بھگوان اپنا تھم ورتائندا۔ تخت نواسی شاہو شاباشی آد جگادی ساچا کاہن، نام بنسری اکو ناد وجائندا۔ محل اٹل وسے رمیارام، رحمت اپنے ہتھ
 رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ورن برن چار کُنٹ چار جگ بردے کرے غلام، شہنشاہ اکو نظری آئندا۔ بردے کرے آپ غلام،
 ساچا تھم حاکم آپ جنائیا۔ نت نوت بدلنہار نظام، نوبت اپنے نام سنائیا۔ پیر پیغمبر کراونہار سلام، علیکم اپنارنگ دکھائیا۔ دھردر گاہی دیونہارا اپنا نام، کلمہ
 سچ سچ پڑھائیا۔ ویکھنہارا اک امام، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ دوارا اکو اک
 کھلایا۔ ستجگ دوارا کھولے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی جس تھاپن لیا تھاپ، نرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ سدا سدا گر اوتار پیر پیغمبر جس دا

دسدے گئے جاپ، رسنا جہوا ڈھولا مٹی دند صفت صلاحیا۔ انتر آتم پر ماتم جس نوں دسدے رہے رسول پاک، پاکیزہ اپنا بھیو چکایا۔ دیکھنہارا پنج تت کا یا
 ماٹی خاک، خاک سار اپنا ویس وٹایا۔ دو جہان کھولنہارا تاک، بند کواڑی گنڈا لاہیا۔ وید ویاس عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گو بند پورا کرے بھوکھت واک، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کرتا پڑکھ اگم اپار۔ سچ دوارا اک سہایا، سوبھاؤنت سچی سرکار۔
 ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا، پنجم پنج کرے خوار۔ ساچا راہ اک دکھایا، بھگت بھگوان دے ادھار۔ پھڑ پھڑ باہوں آپ اٹھایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔ ہر کرتا کھیل اولٹا، جگ چوکڑی آپ کرایا۔ کلجگ انتم دے راہ سکھلا، سنجگ ساچی دھار سمجھایا۔ آتم پر ماتم
 پھڑائے پلٹا، دوجی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرے سرگ، سوریر اپنی
 کل ورتائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو الگ، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ سچ سنگھاسن بہے سچ، سوبھاؤنت ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار لے سد، پیر پیغمبر نال رلائیندا۔
 نیتز کھولو سارے اکھ، بن اکھاں آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسائیندا۔ گر اوتار دیکھو آن، سری بھگوان
 رہیا جنایا۔ کلجگ انتم سرشٹ سبائی ہونی ویران، ویری گھر گھر نظری آئی۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈایا۔ دھرم دے نہ
 کوئے نشان، سچ سچ نہ کوئے کڑمایا۔ گھر گھر وڑیا پنج شیطان، دوس رین کرے لڑایا۔ نظر نہ آئے سری بھگوان، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ دین
 مذہب کرن ویران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا دکھایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و کرو وچار، سو صاحب آپ
 جنایا۔ ساچی رہی نہ کوئی دھار، دھرنی دھرت دھول گر لایا۔ کلجگ جیونار ہوئی و بھچار، نر ہر کنت نہ کوئے ہنڈایا۔ ساچی سخیاں کوئے نہ منگلاچار، گیت
 گو بند نہ کوئے لایا۔ مندر مسجد مٹھ شو دوالے ہاہاکار، گرودوارے ساکھیات گرو نظر کسے نہ آئی۔ دھیاں بھیناں کرن و پار، بن ونجارے ہٹ چلائی۔
 ست دھرم دی جڑ دتی اکھاڑ، سیاست گھر گھر ناچ نچایا۔ چاروں گنٹ ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے بے ایمان،
 بیوا دے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو یاد، پورب لیکھا آپ جنائیندا۔ جیواں

جنتاں جو دے کے آئے داد، کون دست جھولی وچ رکھائیندا۔ کلجک مایا بھرے بھلے سادھ، سنت ست سرُپ نہ کوئے سائیندا۔ انحد شبد وجائے نہ کوئے ناد، تُریا راگ نہ کوئے لائیندا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہاڈ، ناڑ بہتر جوتی نور نہ کوئے چکائیندا۔ رسنا جہوا پین کھان لگا سواد، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ دھیاں پتر کرن لاڈ، آتم پر ماتم گود نہ کوئے بہائیندا۔ ڈھولا سُنیانہ بودھ اکادھ، اکھر پڑھ پڑھ جیو جنت شاستر سمرت وید پُران پھول بھلائیندا۔ نام نہ ملیا من کا منت، انتر آتم پڑدہ کوئے نہ لائیندا۔ ہویا وچھوڑا نار کنت، آتم سیج سہنجی سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ دیناں مذہباں اندر گڑھ بنیا ہوئیں ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے جنائیندا۔ نہ کوئی دیسے ساچا پنڈت، ملا شیخ نظر کوئے نہ آئیندا۔ گرنتھی پننتھی ہوئے منگت، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیتز نیناں آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں رہے دس، ویکھ ویکھ ساچا حال سنائیا۔ کلجک جیو کوڑی کرپا گئے پھس، رام کرشن اشٹ نظر کسے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد مسیتاں وچوں گئے نس، مسدہ حق حق نہ کوئے سمجھائیا۔ نانک گوہند کہے ساڈا چلے کوئے نہ وس، سری بھگوان اپنا کھیل رچائیا۔ کوڑی کرپا ڈھولا گاؤں جس، جس وید پُران صفت نہ کوئے سنائیا۔ رین اندھیری ہوئی مس، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ گیانیاں دھیانیاں ٹٹا جت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلاکائیا۔ پر ماتم نالوں آتم ہو کے بیٹھی اڈ، اندر وڑ میل نہ کوئے ملائیا۔ ڈونگھی بھورے ڈگے کھڈ، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ بچھلا ناتا بھلیا وشو جد، آد پڑکھ اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مکھ رہے موڑ، کروٹ اپنی رہے بدلایا۔ کلجک جیواں من مت بُدھ ہوئی ہور، گر سکھیا نظر کسے نہ آئیا۔ اندر وڑیا ٹھگ چور، دوس رین لٹی جائے واہو داہیا۔ کلجک رین اندھیری دسے گھنگھور، جوت نرنجن چند نہ کوئے چکائیا۔ پر بھ ساچے دی بھل گئے سارے لوڑ، من واسنا رہے ودھائیا۔ مانس ہوئے انتم ڈھور، منس روپ نہ کوئے جنائیا۔ منتر کسے نہ پھرے فرنا پھور، نموست نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پئے رو، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ساڈی دھار نہ چلیا کو، ہنس کاگ روپ وٹائیا۔ دھر دی بانی دے کے آئے ڈھو آڈھو، گھر گھر دست پچائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا آئے چو، رسک رسک بوند ٹپکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے آئے

موہ، مُجبت اِکو گھر جنائیا۔ نرِگن سرِگن نال جانا چھوہ، سرِگن نرِگن اِکو رنگ دکھائیا۔ ساچا بچ لینا بو، کایا سنج کیاری ہری کرائیا۔ کوڑی مایا نالوں ہونا نرِموہ، ممتا اِکو اِک رکھائیا۔ گھر دیکھ کرنی لو، پرکاش اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار ویکھن تیر تھ تٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی دھیان لگائیا۔ کام واسنا کھلے ہٹ، کوڑی کرپا نچے واہو داہیا۔ سچا کھیڑا دے بھٹھ، کلجگ اگنی لمبو ایکا لائیا۔ نظر نہ آئے کوئے برہم مت، من مت بیٹھی ڈیرہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ آئے دس، جیو جنت گئے بھلائیا۔ کوڑی کرپا اندر ہوئے وس، وست اپنی بیٹھے گوائیا۔ رسنا نال لبھدے رس، ہر کارس بن رسنا جہوا اِک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سرب رہیا جنائیا۔ پیر پیغمبر مارن نعرہ، اُچی کوک کوک سنائیا۔ صدی چوڈھویں مُرید مُرشد رہیا نہ کوئے پیارا، پریتی سچ نہ کوئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھ اندھیارا، نوڑی چند نہ کوئے رُشنائیا۔ حقیقت حق نہ کوئے مظاہرا، مُسلم سُئی دین دُہائیا۔ نظر نہ آئے پروردگارا، اللہ رانی نین نہ کوئے مٹکائیا۔ کھ گھنگٹ پایا بھارا، نقاب اِکو اِک رکھائیا۔ آداب کرے نہ کوئی سجدہ سر جنہارا، جگت نماز کم کسے نہ آئیا۔ ساچا جُجرہ نظر نہ آئے وچ سنسارا، محراب ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھلا لیکھا رہیا دکھائیا۔ لیکھا ویکھ محمد رہیا تبھک، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ثابت رہے نہ چوڈاں طبق، طبع سب دی رہیا بدلایا۔ الف یے دا پڑھدے رہے سبق، اللہ نور نظر کسے نہ آئیا۔ انتم ساڈی سکھیا وچ پے گیا فرق، فقرہ سچا گئے بھلائیا۔ سچ ایمان کیتا ترک، تُرت اپنا راہ چلائیا۔ پروردگار ویکھن آیا پرت، پاربرہم اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چو کڑی کر نہارا پرکھ، پارکھو اِکو اِک اکھوائیا۔ نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ اُچی کوک بولے آپ کڑک، دُھر فرمانا رہیا سنائیا۔ پیر پیغمبر نیتز کھول ویکھو اُمت اُمتی ادھ وچکارے رہی اٹک، کنڈھا پار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نیناں رہیا دکھائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس، دوئے بدن اِک کرائیا۔ تیرا کھیل صاحب جگدیش، بے انت تیری وڈیائیا۔ ساڈے خالی ہوئے کھیس، ہٹھ نظر کُجھ نہ آئیا۔ حکمے اندر ملی بختیش، لوک مات سیو کمائیا۔ تیری دس کے آئے حدیث، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، ویلا انت رہیا وہائیا۔ انتم ناتا بھٹھنا جگت مسیت، انجیل قرآن بغل اِک لکائیا۔ تیری سچی ویکھنی ریت، ریتوان تیری

سرناٹیا۔ تیرا سُنا اِکُو گیت، لاشرِیک تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، تُو دھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ پیر پیغمبر
 دھیان لگاؤندے، نَج نیتِ نین راہ تکائیا۔ اپنا پلُو آپ چھڈاؤندے، گل واسطہ رہے پائیا۔ صدی چو دھویں پندھ مُکاؤندے، مکے کھیل پرائیا۔ تیری اُمت
 تیری جھولی رکھاؤندے، تیرے حکمے آپ رضائیا۔ اپنا پلُو تیتھوں چھڈاؤندے، لیکھا انت مگے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سد سد تیری سرناٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین اقبال، حرف حرف دین جنائیا۔ پُرکھ ابناسی تیری اولڑی چال، ساڈی سمجھ وچ نہ آئی۔
 کلج انتم سارے ہوئے بے حال، بہل ہو کے دین دُہائیا۔ خالی دے دھر مسال، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آئی۔ گرگھ کوئی نہ اُچھیا لال، لال رنگ نہ
 کوئے چڑھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی تھکے بھال، ستاں دیپاں بھیو چکائیا۔ ترے گن مایا پیا جال، چاروں گنٹ بھند لگائیا۔ کلج آپ بنیا بلوان، بل ساچا رہیا
 دکھائیا۔ میں مِیا دُھر فرمان، جو دتا بے پرواہیا۔ سرشٹ سبائی کیتی شیطان، گھر گھر شرع رُپ لڑائیا۔ ماں پُت دارہن نہ دتا ایمان، صدق حق نہ
 کوئے دکھائیا۔ کلمے کولوں قاضی شرمان، رام کول پنڈت کوئے نہ جائیا۔ گرُو درس کوئے نہ پان، گر سکھ بیٹھے گھ بھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ ہوئے
 خیران، ہر جو کی کی کھیل ورتائیا۔ پہلوں کھول ساڈی دُکان، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ اللہ داہرُو دے کے نام، کرشن کرشن کری پڑھائیا۔ انتم بدل
 دیوے نظام، بے سمجھ اپنی سمجھ نہ کسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل انوکھا، انہو اپنا کھیل
 جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات ویکھو تہاڈے سشس تہانوں دے گئے دھوکھا، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ پر بھ ملن دا کسے نہ ملیا موق، جیو
 جنت گھ سرب بھوائیندا۔ گوڑھی نیندے ستے لا کے ڈھونکا، آلس ندرانہ کوئے گوائیندا۔ مایا ممتا ہویا شوقا، شہنشاہ نظر کسے نہ آئیندا۔ پنڈتاں پوچیا رہ
 گیا چو نکا، گھر برہم پاربرہم ویکھن کوئے نہ آئیندا۔ ملا شیخ چلیا اوتنا، پُت پوترا گود نہ کوئے بہائیندا۔ گرگھ ناری ملے نہ نہ ہر خونتا، ساچی سیج نہ کوئے
 ہنڈائیندا۔ کوئی لبھدا پٹنا پونٹا، کوئی ایدھیا متھرا ویکھ دکھائیندا۔ کوئی مدینے مکے پھرے گوشہ، گھر گمبھیر نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آو چوٹی چڑھ کے ویکھو اخیر، ہر سنگر آپ دکھائیا۔ چار ورن ہویا دلگیر،

کھتری براہمن شوڈر ویش رہیا کر لایا۔ کوئی نہ بدلے کسے تقدیر، تفسیر سمجھ کسے نہ آیا۔ چاروں کُنٹ و جازنجیر، شرع سکے نہ کوئے تڑایا۔ نظری آئے نہ سانجھا پیر، پشت ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کلج انتم گئی بھیڑ، بھڑراہ پار نہ کوئے کرایا۔ در در گھر گھر منگتے پھر دے فقیر، فاقے مرے لوکایا۔ پنڈت کڈھ دے پھر دے مستک وچ لکیر، جوت للاٹ نہ کوئے رُشایا۔ گر نختھی پگڑی تھلے بھدے رہے چیر، چیرا بجر کپاٹی نہ کوئے دوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی دشا رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں سُن دے وجدی ڈھولک، ڈھولا جیو جنت رہے جگ گایا۔ کسے نہ ملیا نام امولک، انملڑی دات جھولی کوئے نہ پایا۔ پر بھ راگ نہ سُنایا کوئی انبولت، بن رسنا جہوا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا رہیا دکھایا۔ اپنا لیکھا ویکھ ہوئے بے زار، ساچی سُر ت نہ کوئے جنایا۔ کلج انتم آئی ہار، جت رُپ نہ کوئے دکھایا۔ سر شٹ سبائی بُھلی نر نرکار، نرگن رُپ نہ کوئے جنایا۔ ساچا مارگ رہیا نہ انتم وار، رہبر بن کے پاندھی پندھ نہ کوئے مکایا۔ نچ نیز کرے نہ کوئے دیدار، گھر ساچے درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گر اوتار منگن منگ، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ کلج انتم سچ دھرم ہویا ننگ، سر پڑدہ کوئے نہ پایا۔ انتر ملے نہ کسے انند، بسنتر باہروں رہی جلائی۔ رسنا جہوا کھا کھا تھکے گند، من واسنا باہر نہ کوئے کڈھایا۔ تیرے در نہ گیا پندھ، منزل ہتھ نہ کوئے آیا۔ آتم ڈھولا نہ گایا چھند، پر ماتم راگ نہ کوئے سُنایا۔ سُر ت شبد نہ پائی ٹھنڈ، سیتل دھار نہ کوئے وہایا۔ پھر پھر تھکے جیرج انڈ، اُتھج سیتج پھیرا پایا۔ نو سو پورانوے چوکڑی جگ گیا لنگھ، نت نوت تیری سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا یا۔ پُرکھ ابناسی دیونیوگ، دیونہار اکھوائیندا۔ نام سُنائے سچ سلوک، اکو راگ الائیندا۔ اگلا پچھلا مٹے وجوگ، وجوگی رُپ نہ کوئے رکھائیندا۔ نرگن نرگن دھر سنجوگ، بن سنجوگی میل ملائیندا۔ ساچے مندر درس اموگھ، سو صاحب آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن کٹے روگ، روگی رُپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں لہنا دینا نیز نیناں آپ دکھائیندا۔ لہنا دینا آنت چکاواں گا۔ سری بھگوان رُپ وٹاواں گا۔ جیو جنت ویکھ دکھاواں گا۔ سادھ سنت پڑدہ لاہواں گا۔ بھگت بھگوان میل ملاواں گا۔ نار کنت اک

ہنڈاواں گا۔ رنگ بسنت اک چڑھاواں گا۔ نیاں منت منتر اک سکھاواں گا۔ جگت بسنتر انت بُجھاواں گا۔ گنگن گگنتر کھوج کھجاواں گا۔ لوآں پُریاں
 ویکھ وکھاواں گا۔ دو جہاناں پھیرا پاواں گا۔ شبدی سُت نال ملاواں گا۔ ابناسی اچت ویس وٹاواں گا۔ ساچی رت آپ وڈیاواں گا۔ وشن برہما شو چک،
 گود بہاواں گا۔ کروڑ تیتیس اُجل کھ، سُرپت اند نال ملاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر
 وکھاواں گا۔ نرگن نور ہو کے آواں گا۔ رام روپ نظری آواں گا۔ کاہن کرشن وڈ وڈیاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اپنا نور درساواں گا۔ نانک گوہند تُو
 وجاواں گا۔ وڈ داتا بن کے سور، سوریر اپنا ناؤں دھراواں گا۔ پرگٹ ہو کے حاضر حضور، حضرت اپنی کل جناواں گا۔ پچھلے کرے معاف قصور، مُفت
 اپنی مہر ورتاواں گا۔ جو وسنہارا دور، نیڑے ہو کے روپ وکھاواں گا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، سچ مارگ اک وکھاواں گا۔ جن بھگتاں دیواں مستک دھوڑ، ٹکا
 نام اک لگاواں گا۔ گر اوتاراں آسا پور، پیر پیغمبراں سو بھا پاواں گا۔ آگے دساں اک شعور، شہنشاہ بن کے اپنا نام جپاواں گا۔ کوئی رہن نہ دیواں
 مجبور، مجبوری سب دی آنت کٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا مارگ اک وکھاواں گا۔ ساچا مارگ اک وکھاواں گا۔ سری
 بھگوان نام جپاواں گا۔ ورن برن سرب مٹاواں گا۔ چار اٹھاراں جوڑ جڑاواں گا۔ چڑھ گھوڑ ویکھ وکھاواں گا۔ دوڑ دوڑ پندھ مُکاواں گا۔ کوڑا ریٹھا بھن
 وکھاواں گا۔ پنج تت نہ پاوے شور، چور یار سب نوں ڈن لگاواں گا۔ اک بھگتاں رکھاں لوڑ، لوہڑا گھر گھر پیا وکھاواں گا۔ جس نوں سارے کہندے
 ہور، سو ہوکا دے سناواں گا۔ جس دے اتتم گر اوتار پیر پیغمبر گئے کول، سو اپنی کل مات پرگٹاواں گا۔ دو جہاناں وے ڈھول، وشن برہما شو ساچی سیو
 لگاواں گا۔ لکھ چوڑاسی تولاں اپنے تول، نام کنڈا اک رکھاواں گا۔ گرگھ کوئی نہ رہے انھول، راتیں ستیاں اندر وڑ جگاواں گا۔ سرتی شبدی کرے
 چوہل، کایا چولا آپ بدلاواں گا۔ مولا ہو کے جاواں مول، رت بسنتی اک مہکاواں گا۔ دیواں وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت بھاگ لگاواں گا۔ سچ
 دوارا اکو کھول، چار ورن بہاواں گا۔ راج راجان شاہ سلطان سارے اتتم رون، غریب نمائیاں گھر گھر دیپک نام جگاواں گا۔ کلج کولوں سنجگ اپنی
 وست آیا کھوہن، سر اُس دے ہتھ لگاواں گا۔ سنجگ وگے ٹھنڈی پون، پون پانی ویکھ وکھاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کروڑ تیتیس اُڈھولا ایکا

گاؤن، سوہنگ اپنی دھار جناواں گا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم گھر وچ درشن پاؤن، ساچا مندر اک اُچاواں گا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئیں ہنگتا بُرج ڈھاؤن، نون سو اکھراک پڑھاواں گا۔ ہر کا بھیو جانے کون، اپنی کیتی اپنے ہتھ دکھاواں گا۔ بھگت بھگوان ایکا سیجا سون، ساچی تیج آپ بناواں گا۔ سچھنڈ دوارے اندر آپے بھون، پوڑی ڈنڈا نام لگاواں گا۔ جس رام نے ماریا راون، سو رام بھگتاں نال ملاواں گا۔ جس کاہن نون رسنا جہوا سارے گاؤن، تیس کاہن دی بنسری گرگھاں ہتھ پھڑاواں گا۔ جس مؤسے سٹیا منہ دے بھار ڈگی دھون، سو جلوہ کوہ طور ہر جن تیرے وچ چکاواں گا۔ جس نون عیسیٰ کہے خدوند میرے کول، سو پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ جس نون محمد کہے امام آوے میری سیجا سون، سو صاحب اپنے گھر دکھاواں گا۔ جس نون نانک گایا نرنکار سچھنڈ وسے پڑدے اوہل، اوہ پڑدہ آپ چکاواں گا۔ جس نون گر گوہند کہے پُرکھ اکال میرا پتا میرے کول، سو پتا پوت گنڈھ پواواں گا۔ اوہ ویلا والا آون، آ کے اپنے رنگ رنگاواں گا۔ جس نون آد جگاد جگ جگنتر دو جہان سارے گاؤن، سو پُرکھ اپنا رُپ دھرواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دپونہارا ساچا ور، سنجگ گھاڑن رہیا گھر، بن ٹھٹھیار اپنی سیو کماواں گا۔ کلجک سنجگ گھاڑن گھرے بن ٹھٹھیار، تھتھوا اپنا نام ہتھ اٹھایا۔ آد جگادی وڈ گھیار، گھمن گھیری کوبلو چکی چک بھوایا۔ نرگن سدا بنیا رہے ہوشیار، سرگن سمجھ نہ سکے رانیا۔ جگ چوکڑی گھلدا رہیا گرو اتار، گر گر اپنا نام سمجھایا۔ تیج ت کا یا چولا کردا رہیا شنگار، تن خاکی مات ہنڈایا۔ نام ندھانا بول جیکار، رسنا جہوا بتی دند گیا سمجھایا۔ آنت آنت کوئے نہ پاراوار، بے آنت بے آنت اپنی دھار رکھایا۔ چار جگ گر اتار پیر پیغمبر کہندے گئے کلجک انتم کل کلکی لئے اتار، پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے ساچے پر بت پھیرا پانیا۔ سمبل وسے دھام نیار، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ کلجک کوڑی کریا دئے نوار، سنجگ مارگ اکو لایا۔ سرب جیاں دا بنے سانجھیا، دین مذہب نہ کوئے رکھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سب نال کرے پیار، پریم پریتی اک دکھایا۔ بھگتاں آنتر کرے گفتار، کلمہ سچ پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، ست ستوادی پھیرا پانیا۔ ست ستوادی پاربرہم، پر بھ اپنی کھیل کرانیندا۔ نہہکرمی کرے سچ کرم، کرم کانڈ نہ کوئے جنانیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، دھار دھار وچوں پرگٹانیندا۔ جگ

چو کڑی بیڑا بنھ، زرگن اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہارا نام دھن، دست امولک آپ ورتائیندا۔ انتم کرنہارا کھن کھن، کھڑگ کھنڈا آپ چوکائیندا۔ جن بھگتاں بنے جننی جن، دھن جنیندی مائی آپ اکھوائیندا۔ سنت سہیلے چاڑھے نرمل چن، جگ جگ نور آپ دھرائیندا۔ نت نوت نظر نہ آئے نیز اٹھ، جگت لوچن سار کوائے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنی کار کمائیندا۔ پر بھ کی کار کماوینگا۔ سچ مارگ کی لگاوینگا۔ سبجگ مات کویں اٹھاوینگا۔ کلجگ آنت کویں کھپاوینگا۔ گرگھ سنت کویں بچاوینگا۔ کلجگ چو جنت رائے دھرم ہتھ کویں پھراوینگا۔ آگے بنا ساچی بنت، ساچا کھیل کویں رچاوینگا۔ تیری مہاسدا آگت، اپنا لیکھ کویں لکھاوینگا۔ تیرا کوئی نہ جانے آنت، اپنا بھو کویں پر بھ پاوینگا۔ آنت اپنا بھو پاواں گا۔ گر اوتار کوائے نہ نال رکھاواں گا۔ زرگن ہو کے اکو آواں گا۔ گرگھ گرگھ جن بھگت ساچی سکھیا اک سمجھاواں گا۔ جینودیا جگ اپنا آپ جتو، ساچی جگتی آپ درڑاواں گا۔ من واسنا ساری لٹو، بن لٹیرا حکم سناواں گا۔ کوڑی کریا پھڑ کے کٹو، نام کھنڈا ہتھ جناواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں پھٹو، سوہنگ ڈھولا اک الاواں گا۔ شیر ہو کے بکو، بھبک اکو اک درڑاواں گا۔ بھگت ہو کے اٹھو، بھگوان میل ملاواں گا۔ آگے ہو کے پر بھ نوں بچھو، پھیر حقیقت سرب جناواں گا۔ دوئے جوڑ بندنا جھکو، جھک جھک اپنا پڑدہ لاہواں گا۔ آگے جانڈے مول نہ رکو، بچھا پھیر نہ کسے دکھاواں گا۔ پر بھ چرناں بیٹھاں جا کے لکو، سچھنڈ دوار بہاواں گا۔ بھگوان بھگتاں نوں کہے آو میریو پتو، جگت ناتا نہ کوائے جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ دکھاواں گا۔ ساچی کھیل آپ دکھائینگا۔ پر بھ اپنا بل دھرائینگا۔ دو جہاناں حکم منائینگا۔ کلجگ کوڑا رہن نہ پائینگا۔ سبجگ ساچا آپ جگائینگا۔ دُرمت میل دھوے داغا، نرمل روپ دکھائینگا۔ گرگھ ہنس بنائے کاگا، کاگوں ہنس اڈائینگا۔ گھر دپیک جوت جگے چراغا، اندھ اندھیر نیڑ نہ آئینگا۔ شبد اُتجے اکو راگا، ڈھولک چھیننا نہ کوائے وجائینگا۔ ہر جو ہر نرملے کنت سہاگا، جگت رنڈیا آنت کٹائینگا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان ہو مہربان پچھنہارا باتاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سبجگ جنائے اپنا گھر، گھر مندر ڈونگھی گندر کایا بنک اکو اک وڈیائینگا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ چھب جموں *

جن منگتا منگے اکو دان، داتا دانی اک اکھوانیندا۔ دیونہار سری بھگوان، جگ چوکڑی آپ ورتائیندا۔ کھیلے کھیل وچ جہان، زرگن سرگن دھار چلائیندا۔ بھگت بھگوان کر پچان، بھو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ ست ستوادی دیوے نام، نام ندھان اپنا اک جنائیندا۔ پورن اچھیا کرے کام، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان آپ اکھوانیندا۔ بھگت جن منگے دست ایک، ایکنکار ہتھ وڈیائیا۔ سدا سد بد نہارا لیکھ، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹایا۔ ساچے ستن کرے ہیت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتز دئے گھلائیا۔ لہدے پھردے کیتن کیت، دہ دشا دین دہایا۔ کسے ہتھ نہ آئے ملا شیخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ منگے دان گرگھ میت، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ پاربرہم تیری ساچی ریت، جگ جگ بھگتاں ہوویں سہایا۔ لکھ چوراسی وچوں پرکھیں نیت، نیتیان پھیرا پائیا۔ اپنا دھام دسیں انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ جو جن گاؤندے تیرے گیت، تہاں گوہند لئیں ملایا۔ کایا کریں ٹھنڈی سیت، ساتنک ست ست کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دست اک ورتایا۔ گرگھ مانگے ٹھانڈے دربار، در ساچے سیس جھکایا۔ دیونہار ہر زرنکار، دیندیاں توٹ کوءے نہ آیا۔ خالی بھر نہار بھنڈار، دست امولک اک رکھایا۔ دکھیاں دکھ دئے نوار، دردیاں درد آپ وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، جس جن اپنا نام جھولی پائیا۔ گرگھ منگے سچ دوارے بھکھ، دست امولک منگ منگایا۔ ٹھاکر سوامی لیکھا لکھ، پورب لیکھا دئے چکایا۔ گھر وچ گھر آئے دس، دہ دشانہ لبھن جایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم وندا ساچا حص، حصہ اپنے گھر پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب سکھ دایا۔ مانگن آیا مانگے رنگ، تن مائی بھیت چڑھایا۔ پاربرہم تیرا ساچا سنگ، سگلی اوٹ رکھایا۔ غریب نمائیاں کٹ بھکھ ننگ، بھکھیاں ننگیاں اپنی گود بہایا۔ اندر باہر دے سنگ، ایٹھے اوٹھے ہو سہایا۔ تیرا ناؤں سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔ اپنے ملن دا آپے دس ڈھنگ، پڑدہ اپنا آپ گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دست دے ورتایا۔ مانگن آیا در بھکھاری، خالی جھولی رہیا دکھایا۔ تیرا ناؤں زرنکاری، دیوت سُر تیرا دھیان

لگائیا۔ تیری کھیل جگت دو دھاری، زرگن سرگن سمجھ کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم تیری یاری، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سُرَت شبد نار کنت کرے پیاری، پر م پُر کھ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں رکھ لاج چرن چُھہائی داہری، شہنشاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در آنہ ہوئے خواری آگے ڈکھ نہ لاگے رائیا۔ ساچا دان دے پر بھ سبجَن، در تیرے آس رکھائیا۔ چرن دھوڑی ملے مَجَن، مستک ٹکا اکو لائیا۔ کوڑی کر یا بھانڈے بھرم بھے بھجَن، بھو اکو اک سمجھائیا۔ سنت سہیلے تیرا درس کر کر رَجَن، دو جی تانگھ نہ کوئے رکھائیا۔ لگے بھاگ کایا کچن، گڑھ اکو اک وڈیائیا۔ ہوئے پرکاش جوت زرنجن، نور نورانہ نظری آئیا۔ نیتز پاگیان انجن، اگیان اندھیر چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھچھیا اپنی دے ورتائیا۔ ساچی بھچھیا دے گردیو، سوامی تیرے آگے عرضوئیا۔ چرن کول ملے ساچی سیو، در دوارے ملے ڈھوئیا۔ رسنا ملے نام جہو، جہوا تیرا ہر گن گائیا۔ دھام ملے اک نہکیو، نہچل اکو آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دست دے دکھائیا۔ ساچی وست دے دکھال، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہو دیال، دیناں ناتھ دیا کمائیا۔ منگتے کھڑے در کنگال، شاہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ناتا توڑ جگت جنجال، جیون جگت دے سمجھائیا۔ گھر مندر وجے تال، راگی راگ اکو گائیا۔ بھگت دوار سوہے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ زرگن ہو کے سرگن بھال، در در گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے آگے اک سوال، جوں بھاوے توں لے چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی وست پھرا دست، دوویں ہتھ رہے پھیلایا۔ دوویں ہتھ آگے کر، گرسکھ گرسکھ منگ منگائیندا۔ جو دھرنا سو آگے دھر، جگت ادھار کوئے نہ بھائیندا۔ سوامی کھڑے تیرے در، در اکو الکھ جگائیندا۔ کرپاندھ دے ور، ور داتا تیرا گھٹ کچھ نہیں جائیندا۔ پُرکھ ابناسی آگے کھڑ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ گرسکھاں نال بدھا لڑ، پلو اپنے گنڈھ دوائیندا۔ سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچے پوڑے جانا چڑھ، کایا مندر اندر آپ لگائیندا۔ سچھنڈ دوارے جانا وڑ، سری بھگوان ساچے تخت سو بھاپائیندا۔ جنم مرن دا چکے ڈر، آون جاون گیڑ کٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دان تلی دیوے دھر، گلی گلی جن بھگتاں اپنا میل ملائیندا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بارا سنگھ دے گرہ چھب جموں *

جنم اجنم آتم اٹھی، تن خاکی رہی ہنڈھانیا۔ برہوں ویراگن وچھوڑے کٹھی، آپ اپنا رہی بھلایا۔ مات گرہ اندر لکندی رہی پٹھی، اپنی سار کوئے نہ پانیا۔ چھپدی رہی کایا کٹھی، ہر مندر کندر نہ کوئے کھلایا۔ من مت بدھ ڈھاہ نہ سکی رچی، اپنا بل نہ کوئے دھرایا۔ بن سنگر پورے کسے نہ کیتی سچی، ست سرپ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جنم کرم آتم سوئی، نیت نین نہ کوئے کھلایا۔ ساچے گھر ملے نہ ڈھوئی، در در پھرے واہو داہیا۔ نہ زندہ نہ دے موئی، اندر باہر گھر نظر کوئے نہ آتیا۔ اپنی دست آپے کھوہی، خالی ہتھ دے ڈھایا۔ کلج انتم گرکھاں اندر وڑ کے روئی، اچی کوک کوک سٹنایا۔ پرہ تیرے بن دیوے کوئے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچی سرنایا۔ جگ آتم نیت نیناں نیر وہا، اچی کوک کوک سٹنایا۔ پرہ مل جائے بے پرواہ، تیری اک آس رکھایا۔ اپنا بھیو دے کھلا، خالق خلق تیری سرنایا۔ میرا پڑدہ دے اٹھا، دئی دوتی پرے ہٹنایا۔ ساچا جلوہ دے جنا، نورو نور نور رشانایا۔ پچھلا وچھوڑا دے مٹا، آگے اپنا میل ملایا۔ ساچا دوہرا دے سٹا، دوئے دوئے اپنی دھار دکھایا۔ اندھ گھورا دے گوا، نرگن جوت کر رشانایا۔ تھوڑا تھوڑا اپنا رنگ دے چڑھا، سچ رنگ اکو اک دکھایا۔ گھر مردنگ دے وجا، نوبت اپنے نام سٹنایا۔ میرا پنڈھ دے مکا، بن پاندھی دیاں ڈھانیا۔ اپنا چند گھ دکھلا، نور ظہور تیرا نظری آتیا۔ گھر سجن پھیرا پا، نت تیری آس رکھایا۔ سری بھگوان سچے شہنشاہ، تھہ بن لوچا پور نہ کوئے کرائیا۔ سوچاں سوچدیاں جنم اجنم گئے وہا، تیری سمجھ ذرا نہ آتیا۔ جگ چوکڑی بیٹھی پت گوا، انتم لجا تیرے ہتھ پھڑایا۔ کرپاندھان ٹھاکر سوامی نرگن اپنا درس دکھا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تھہ بن نظر کوئے نہ آتیا۔ آتم رووے مارے دھاہ، دھیرج نظر کوئے نہ آتیا۔ ساچا دے نہ کوئے راہ، پلو سچ نہ کوئے پھڑایا۔ پرہ بھلیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سار کوئے نہ پانیا۔ اپنے نالوں کیتا جڈا، پڑدہ دوتی وچ رکھایا۔ میں لبھدی پھری خڈا، خدی اپنا بل دکھایا۔ انت بھگونت تیرا راہ رہی تکا، بن لوچن نین اٹھایا۔ کرپا میل لئے ملا، آپ اپنا گھر دکھایا۔ میرا ڈکھڑا دے گوا، ڈکھ درد رہن نہ پانیا۔ ساچا شکھ دے

سمجھا، میری سمجھ سمجھ نال ملائیآ۔ نت درشن تیرا کراں آ، گھر مندر سو بھا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ سری بھگوان دیوے مت، مت اِکو اک جنائیآ۔ تیرا ناتا جڑیا پنج تت، ترے گن پڑدہ نال ملائیآ۔ تیرے کول پُرکھ سمرتھ، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ دوئے جوڑ ٹیک متھ، چرن کول سرنائیآ۔ نام جنائے اپنارس، رس اِکو اک دکھائیآ۔ تیرا ڈکھ وچھوڑا جائے نس، درد کوئے نہ پائیآ۔ گھر میل ملاوا ہووے ہس، سُنہنجنی سیج دئے سُنہائیآ۔ کرے پرکاش کوٹن رِوسس، اندھ اندھیر دئے گوائیآ۔ آتم پر ماتم گاؤنا جس، جس پر ماتم دئے سمجھائیآ۔ میل ملا کرے نہ بس، اگے اپنی اُنکلی لائیآ۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، اوکھی گھاٹی دئے چڑھائیآ۔ جس دوارے جوت جگے لٹ لٹ، نرگن نور نور رُشنائیآ۔ اوس مندر دیوے سٹ، در دروازہ آپ گھلایآ۔ اگے ملے صاحب سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیآ۔ آتم اُٹھ لے انگڑائی، سو صاحب آپ جنائندا۔ تیری کرے پر بھو گڑمائی، گھر سُنہنجا ویکھ دکھائندا۔ ایکا گھر وسے دھی جوائی، مندر سچا سو بھا پائندا۔ سگن مناؤنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اِک رکھائندا۔ ڈھولا گاؤنا بے پرواہی، راگ انادی آپ جنائندا۔ گرہ مندر وجے شہنائی، شاہ پاتشاہ اپنا بھوؤ گھلایندا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت پنج تت کایا اندر پھردے رہے راہی، بن رہر ساچے راہ کوئے نہ پائندا۔ نرگن نرگن کردار ہیا جڈائی، سرگن سرگن میل نہ کوئے ملائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگتاں سنگ رکھائندا۔ بھگتن سنگ بھگتاں مینا، متر پیارا اِک اکھوائیآ۔ آتم تیری ساچی ریتا، پر ماتم دئے جنائیآ۔ پر بھ ابناسی ٹھانڈا سیتا، گھر ساچے میل ملائیآ۔ وسنہارا دھام انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کمائیآ۔ پنج تت تپے نہ پھیر انگیٹھا، ترے گن اگن کوئے نہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وچھنی لئے ملائیآ۔ جگت وچھنی ہوئے میلا، ہر اپنی دیا کمائندا۔ گھر مندر دتے اِک نویلا، کایا بنک دوار گھلایندا۔ جس گرہ وسے گرو گریچلا، سو در سو بھا پائندا۔ آتم پر ماتم سچن سہیلا، جگ جگ اپنے انگ لگائندا۔ کجگ انتم اِکو ویلا، بھگت بھگوان آپ سمجھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پر ماتم ناتا بدھاتا جوڑ جڑائندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، سرشٹ سبائی سگلا سا تھا، جن بھگتاں انگ سنگ ہو ساچا سنگ نبھائندا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بی بی دھرمی دے گرہ چھب جموں *

کرپا کرے پُرکھ بدھاتا، جگ جگ اپنی بدھ جنائندا۔ نرگن سرگن بٹھے ناتا، گرگھ گرگر میل ملائندا۔ جوتی نور ہووے جاتا، جوتی جاتا اپنا کھیل
کھلائندا۔ ناؤں نرکار جنائے گا تھا، نام نامہ آپ سمجھائندا۔ میٹ مٹائے اندھیری راتا، رت رتڑی آپ مہکائندا۔ جن بھگتاں بنے پتا ماتا، بالک گر سکھ
گود اٹھائندا۔ ست ستوادی ہو کے بنے راکھا، سد اپنی سیو کمائندا۔ لہنا دینا چکاوے باقا، باقی ہو نہ کوئے رکھائندا۔ تن لیکھے لائے خاگا، مائی اپنی
بھیٹ وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وراتا دیا کمائندا۔ وراتا گردیو سوامی، ہر وڈا بے پروا ہیا۔ سدا سدا سد
آترجامی، جگ اپنا بھیو کھلائیا۔ ست ستوادی بولے بانی، بانی اپنا ناؤں سمجھائیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، چاروں کنت پڑدہ لاہیا۔ گرگھ گرگر میل
ملاو ساچے بانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ چڑھائیا۔ رنگ چاڑھ پُرکھ اپار، اپنی دیا کمائندا۔ چولی رنگے وچ سنسار، چولا اپنا
آپ بدلائندا۔ ساچا بول بول جیکار، نام ڈھولا اک سنائندا۔ گرگر دیونہارا ادھار، دھیرج دھیر دھرائندا۔ ست ست داست پیار، است است
لیکھ مکھائندا۔ مت مت دامت مرار، پت پت داپتا آپ اکھوائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر اپنی دھار جنائندا۔ گھر گھر دھار
چلے گوہند، پر بھ چرن سچی سرنائیا۔ ہر جن مٹاوے سگلی چند، جگت چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ میل ملائے گنی گہند، گھر گھیر اپنی کار کمائیا۔ ٹھا کر ہو بخشے
بخشند، بخشش اکو جھولی پائیا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، جیوت جیوت اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر
سنگ وشنوں بھگوان، ہر جن ہر ہر رکھے نال، سدا سدا سد اپنا سنگ رکھائیا۔

<۸۶

<۸۶

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ یکرمی سوہن سنگھ دے گرہ چھب جموں *

سو اکھ پروان، چم مائی نال ملائی۔ جس نیز دے بھگوان، تس نین ملے وڈیائی۔ جس کرپا کرے آن، تس لیکھا دے چکائی۔ جس مندر سوہے مکان، سو مندر سو بھاپائی۔ جس دھرنی چرن رکھے آن، تس دھرت وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اکھ لیکھے لائی۔ گرگھ اکھ تگے راہ، نت نت دھیان لگائی۔ کون ویلا پر بھ جائے آ، گھر بنائیاں پھیرا پائی۔ ڈبڈے رڑھدے لئے ترا، پھر باہوں پار کرائی۔ بھلدے رلدے لئے سمجھا، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ جگ وچھڑے لئے ملا، میل ملاواں سچ سبھائی۔ جنم کرم دے دکھڑے دے گوا، لکھ چوڑاسی پھند کٹائی۔ اُجل کھڑے دے کرا، مکھ اکو راگ الائیا۔ ساچا سکھ دے اُچھا، آتم پر ماتم ناتا جوڑ جڑائی۔ ساچی اکھ دے گھلا، جس کھلیاں ہر جو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ سو اکھ سوہنی سبھی، لوک مات سو بھاپائی۔ جو پر بھ درشن نوں پھرے بھجی، داسی بن بن پاندھی راہیا۔ کوڑی کریا کولوں کرے لہی، لہیادان ہو شرمائی۔ گرگھیاں درشن کر کر رٹی، ہر سنگت دیکھے چائیں چانیا۔ بھگت دوارے بہہ بہہ سچی، آپ اپنا مان ودھائی۔ سو اکھ گرگھ روپ رکھی، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ سو اکھ بولے اکھ، اکو راگ الائیا۔ سو دیکھے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ جس درس ہوئے پرتکھ، پرتکھ روپ جنایا۔ سو بھگتاں رہی دس، ساچے سنتاں رہی سمجھائی۔ اُٹھو دیکھو نس نس، پر بھ آیا بے پرواہیا۔ جس کرپا کر کے تیتوں دتی اکھ، سو سب دی اکھ گھلایا۔ جو ہووے اوہدے دس، سو پر بھ اوہناں سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ اکھ کہے میں بھگتاں جوگی، دوسرا اکھ نہ کوئے گھلایا۔ میری سار نہ پائے کوئے جوگی، جگت جگ نظر کسے نہ آئی۔ مینٹوں لہ نہ سکے کوئے بھوگی، کوٹن کوٹ دھیان لگایا۔ مینٹوں دیکھ نہ سکے کوئے جوگی، ویراگی اپنا بیٹھے دھیان لگایا۔ میرا کھیل لوک پر لوکی، پر م پُرکھ دتی وڈیائی۔ کلجگ آنت جن بھگتاں مل گئی شوکھی، سنگر اپنی مہر نظر ٹکائی۔ مینٹوں لے کے کسے نوں پڑھنی پئے نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ چوٹکا صاف کر کے بنھنی نہ پئے دھوتی، زمل زمل زمل آپ کرائیا۔ میں چڑھ کے بیٹھی سب دی چوٹی، آخر اپنا گھر دکھائی۔ میں آد جگاد سدا اکلوتی، اک اکل دھیان

لگائیا۔ بن گرمکھاں اٹھائے نہ کوئے سوتی، سُتیاں جگ جان وِہائیا۔ اھ کہے میں اِکو بہتی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تِس دیونہار وڈیائیا۔ اھ کہے میرا اِکو اکھر، گرگھ وِرا پڑھن آئیا۔ پرے ہٹا دئے اپنا پتھر، بجر ٹھوکر اِکو لائیا۔ پچھلا لہ کے سٹے ستر، اگے تیج اِک وِچھائیا۔ پاربرہم پر بھ اُتے کرے فخر، اپنا فکر نہ کوئے رکھائیا۔ سری بھگوان اپنا دتے ساچا ذکر، ست کہانی دئے سمجھائیا۔ میرا نورِ عرشی آوے اتر، نیز اِکو نورِ رُشنائیا۔ میٹوں گرگھ وِرا جانے پر بھ ساچے دا پتر، دوجا ویکھ نہ سکے رائیا۔ کلجگ انتم کیتا شکر، سری بھگوان میری در در گھر گھر آ کے آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اِکو اھ کھلایا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام کور دے گرہ چھمب جموں *

<۸۸

سو کہے میرا رُپ سچا، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا بچہ، تیرا نورِ جوت رُشنائیا۔ سو کہے میرا مندر ایکا، سچھنڈ ساچے ملے وڈیائیا۔ ہنگ کہے میرا مندر کچا، کایا ماٹی رہن نہ پائیا۔ سو کہے میں پُرکھ سمرتھا، بے انت بے پرواہیا۔ ہنگ کہے میٹوں تیری رکھا، سدا اِکو اوٹ تکائیا۔ سو کہے میری مہما اکتھا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ہنگ کہے میں توہے لکھا، تھہ بن اور نہ کوئے صلاحیا۔ سو کہے میرا لہنا دینا ہتھو ہتھا، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ ہنگ کہے میں تیرے حکمے اندر پھر دا نٹھا، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیا۔ سو کہے میں سچ سلطان، سچھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ ہنگ کہے میں بال نادان، بالی بدھ جنائیندا۔ سو کہے میں وڈ مہربان، جگ چوکڑی دیا کمائیندا۔ ہنگ کہے میں منگنہارا دان، سد جھولی اگے ڈاہندا۔ سو کہے میرا سچ نشان، دو جہاناں آپ جھلائیندا۔ ہنگ کہے میرا چرن دھیان، اِکو تیری آس رکھائیندا۔ سو کہے میں وڈ بلوان، بلدھاری کار کمائیندا۔ ہنگ کہے میرے بن تیرا جھلے نہ کوئے نشان، لوک مات نظر کچھ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل وکھائیندا۔ سو کہے میں سنگر پورا، آد جگاد اکھوائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا نور، جوت زرنجن رُپ وٹائیا۔ سو کہے میں سرب کلاں

<۸۸

بھرپورا، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ ہنگ کہے میں تیری تورا، ناد اکو اک جنایا۔ سو کہے میں آسا منسا پورا، پوری اچھیا سرب کرایا۔ ہنگ کہے تیرے حضور، نیوں نیوں اپنا سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ رکھایا۔ سو کہے میں نرگن بھگوان، ایکا ایک ایک اکھوائیندا۔ ہنگ کہے میں تیرا نشان، برہم برہم تیری دھار چلائیندا۔ سو کہے میں نوجوان، بردھ بال نہ رپ وٹائیندا۔ ہنگ کہے موہے تیری آن، سر تیرا بھو رکھائیندا۔ سو کہے میں کراں کلیان، جگ جگ بیڑا پار کرائیندا۔ ہنگ کہے میٹوں تیرا مان، اکو تیری اوٹ تکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلائیندا۔ سو کہے میں پڑکھ سمرتھ، سمرتھ میری وڈیایا۔ ہنگ کہے میں تیرا رتھ، لوک مات کار کمایا۔ سو کہے میں دیواں ورتھ، ہنگ کہے میں اپنی جھولی پانیا۔ سو کہے میں آواں نٹھ، ہنگ کہے میں اپنا میل ملایا۔ سو کہے میں وساں گھٹ، ہنگ کہے میں تیرے اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سو کہے میں پڑکھ نرگن، آد جگاد میری وڈیایا۔ ہنگ کہے میں تیرا انجن، اکو نظری آیا۔ سو کہے میں درد دکھ بھے بھنجن، دکھیاں درد وندایا۔ ہنگ کہے میں تیرا سجن، جگ جگ اپنا کھیل کرایا۔ سو کہے میرا تم محن، دُرمت میل دھوایا۔ ہنگ کہے میں گھر گھر آواں سدن، سدا اکیو نام جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا چکایا۔ سو کہے میں سب کچھ تیرا، تیری میرے ہتھ وڈیایا۔ ہنگ کہے میں تیرا جھیرا، جگ جگ لکھ چوراسی جھگڑا رہیا پانیا۔ سو کہے میں کراں نیڑا، حق حقیقت ویکھ دکھایا۔ ہنگ کہے میں دیواں گیڑا، لکھ چوراسی وند وندایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھایا۔ سو کہے میں سب توں وڈا، بے آنت بے آنت اکھوائیندا۔ ہنگ کہے میں سب توں نڈھا، میرا رپ نظر کسے نہ آئیندا۔ سو کہے میں حکمے اندر دیواں سدا، دو جہاناں حکم منائیندا۔ ہنگ کہے تیرے حکمے اندر بدھا، لوک مات سیو کمائیندا۔ سو کہے میں سب دا پڑدہ کجاں، سر اپنا ہتھ کائیندا۔ ہنگ کہے میرے بناں تیری کوئی نہ رکھے لجا، تیرا ناؤں مات نہ کوئے دھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ سو کہے میں وڈ سوربیر، بلدھاری اک اکھوایا۔ ہنگ کہے میں تیری تاثیر، لوک مات نور رُشائیا۔ سو کہے میں چوٹی چڑھاں اخیر، ہنگ کہے میں نیوں نیوں ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے جنائیا۔ سو کہے میرا پروار، پاربرہم بھیو کھلائیا۔ آد جگاد سچی سرکار، شاہ سلطان اک اھوائیا۔ جگ چوکڑی کر وہار، بوہاری راہ چلائیا۔ چارے کھانی بھر بھنڈار، دست اموک اک ورتائیا۔ وشن برہما شو سیوادر، ساچی سیو لگائیا۔ لکھ چوراسی گھر بن ٹھھیار، بھانڈے روپ انوپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو ساچی کار کمائیا۔ ہنگ کہے میرا روپ برہم، پاربرہم تیرا ست اھوائیندا۔ تیری دھاروں پیاجم، مات پتا نہ کوئے رکھائیندا۔ ہر کہ سوگ نہ کوئی غم، خوشی اکو اک جنائیندا۔ تیرا سنگی ہو کے بیڑا دیواں بٹھ، بیڑا تیرے کندھ رکھائیندا۔ پنچ تت کایا اندر وڑاں چم، ترے گن اپنا دوار بنائیندا۔ مندر وڑ کے کہاں دھن دھن، دھن تو ہے وڈائیندا۔ تیرا نور نوری چن، چن اپنا روپ سمجھائیندا۔ توں میرا کہنا لینا من، میں تیرے آگے واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے جھولی ڈائیندا۔ ہنگ کہے سُن میرے میت، پر بھ تیرے ہتھ وڈائیا۔ جگ چوکڑی ڈھولے گائے گیت، کوٹن کوٹ نام پرگٹائیا۔ چار وید چلائی ریت، شاستر سمتر کر پڑھائیا۔ شو دوالے مٹھ بنائے مسیت، مندر اپنا رنگ دکھائیا۔ لکھ چوراسی دیکھی نیت، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ناتا جوڑیا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ونڈ ونڈائیا۔ اپنا ناؤں دھرایا پیٹھلو پیٹھ، بے پرواہ اھوائیا۔ آپ وڈیا رہوں بھیتر بھیت، بھیو سمجھ کسے نہ آئیا۔ سر رکھ تاج جگدیش، دو جہاناں راج کمائیا۔ گر اوتاراں دے حدیث، ساچی سکھیا جگت پڑھائیا۔ پیر پیغمبر جھکاؤندے گئے سپس، سجدہ اکو اک نوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا لحم منڈے گئے ٹھیک، اللہ واگرو نام جگ جنائیا۔ تیتوں کوئی نہ جانے میت، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ناؤں ملے وڈائیا۔ ہنگ کہے پر بھ دے دے ور، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اکو سو ہے تیرا گھر، دوجے گھر نہ وجے ودھائیا۔ تڈھ بن بھے نہ دیوے کوئی ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے دکھائیا۔ کر کرپا میرا پلو پھر، اپنے نال بندھائیا۔ میں دیکھاں تیرا در، آواں چائیں چائیا۔ ساچے پوڑے جاواں چڑھ، نرگن تیرا راہ تکائیا۔ درشن کراں آگے کھر، سچ سروپی تیرا بنک سہائیا۔ توں آد جگادی نرائن نر، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتار پنچ تت کایا چولا گئے ہر، تن ماٹی خاک رلائی۔ انتم تیری چرنی ڈگے در، ملی سچ سچی سرنائیا۔ من مت بدھ صفتی اکھر رہی پڑھ، لوک مات راگ سنائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن نظر کوئے نہ آئیآ۔ ہنگ کہے پر بھ دے دان، تیرے اگے عرضوئیآ۔ توں میرا سِری بھگوان، میں تیری انس اکھوائیآ۔ توں صاحب سچا کاہن، ہوں گوپی رُپ وٹائیآ۔ توں پر م پُرکھ پریتم رام، ہوں سیتا رُپ درسائیآ۔ توں سچ سلطان نوجوان، پروردگار تیری سرنائیآ۔ میں رُوح پاک ایمان، تیری اوٹ تکائیآ۔ توں نانک نرگن نربان، پد اکو اک سمجھائیآ۔ توں گوبند سورپیر بلوان، بل اپنا اک دکھائیآ۔ میں تیرا رُپ انجان، تیری آس تکائیآ۔ اکو ساچا دے گیان، جس پڑھیاں دُجی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ تیرے چرن رہے دھیان، اشٹ دیوَنہ کوئے منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہنگ برہم ساچی منگ منگائیآ۔ ہنگ کہے میں تیری انس، اصل تیرا رُپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی چلاواں بنس، بنساولی آپ جنائیندا۔ میرا نور نوری ہنس، تیری چوگ مانک موتی لکھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میں لکھ چوراسی جیو جنت اندر بیٹھ تیرا دھیان لگائیندا۔ ہنگ کہے میرا ویکھ ویلا، ویلا اتم گیا آئیآ۔ توں ٹھاکر سوامی سجن سہیلا، سچ تیری سرنائیآ۔ توں سنگر پورا گر گر چیلا، چیلا گر تیری وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچا ور، درلے تیری سرنائیآ۔ سِری بھگوان ہو دیال، دیناں ناتھ دیا کمائیندا۔ ہنگ برہم میرے لال، ہر لالن بھیو چکائیندا۔ کلج آنت ہو دیال، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ تیری ویکھے دھر مسال، کایا مندر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاندھ پھیرا پائیندا۔ ہنگ برہم اٹھ جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیندا۔ جنم جنم دا دھوے داغ، دُرمت میل مٹائیندا۔ آنترا اچاوے اک ویراگ، ویراگی رُپ درسائیندا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کاگ، سوہنگ ہنسا رُپ جنائیندا۔ ڈونگھی بھوری رکھے لانج، کایا کوری ویکھ دکھائیندا۔ ست سرُپی مارے آواز، آلس نندرا گروں لاہندا۔ دھرم دوارے رچ کے کانج، تیرا ساچا سگن منائیندا۔ دُھر درگاہی دیوے دات، پریم پریتی جھولی پائیندا۔ تیری رکھے اتم ذات، ذات اپنی نال ملائیندا۔ کورٹی کریا میٹے نار کمذات، کلکھنی رُپ نہ کوئے درسائیندا۔ اندر باہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ شبدی پٹی اک جماعت، اکھرا اپنا نام جنائیندا۔ لیکھاکھے بن قلم دوات، شاہی رُپ نہ کوئے چڑھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی تیری دھار جنائیندا۔ تیرے منڈل پاوے راس، نرگن اپنا ناچ نچائیندا۔ تیری پوری کرے

آس، آسا پور آپ اکھوائیندا۔ راہ تگن پر تھی آکاش، گگن منڈل نین اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھن کھول تاک، نین نین نیتز نیتز سرب کھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہنگ برہم تیرا لیکھا پور کرائیندا۔ ہنگ کہے تیری وڈیائی، توں ٹھا کر وڈا وڈا اکھوائیندا۔ دھن بھاگ کریں شنوائی، لکھ لکھ شکر منائیندا۔ جگت وچھوڑا کٹیں پھاپی، کوڑی کرپا تند تڑائیندا۔ گھر میل ملاویں سچے ماہی، مچت اپنے نال پائیندا۔ میرا آون جاون پنہ مکے جو بنیا راہی، رہبر تیری آس رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھانی بانی دے کے گئے ڈھائی، لکھ لکھ لیکھا جگت وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن اور نہ کوئے دھائیندا۔ سو کہے میں ساکھیات، سرب گن اکھوائیا۔ ہنگ برہم میری ذات، اذاتی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ اک بندھاواں سچانات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ ڈھولا گاواں تیری میری گاتھ، سوہلا اکو راگ الائیا۔ ہوواں سہائی انا تھاں ناتھ، دینن اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہنگ برہم تیرا ساچا ڈھولا، سری بھگوان آپ جنائیا۔ کلجگ انتم بن کے تولہ، نرگن ویس وٹائیا۔ بھيو چکائے پڑدہ اولہا، دئی دویت مٹائیا۔ سچ دوارا ایکا کھولا، ایکا کرے پڑھائیا۔ چار ورنناں دتے بولا، برن اٹھاراں رہیا سمجھائیا۔ دین مذہب دا کوئی نہ رہے رولا، جھگڑا جھیرا رہیا چکائیا۔ ذات پات دا کوئی نہ چکے ڈولا، کوڑ کھار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لائیا۔ ہنگ برہم اٹھ ویکھ کر دھیان، سو صاحب آپ جنائیا۔ سوہنگ اکھرا کو کیتا پردھان، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ نرگن ہو کے سارے گان، گر اوتار میل ملائیا۔ پیر پیغمبر کہن تیری سچ کلام، کلمہ اکو اک وڈیائیا۔ جیو جنت ملے فرمان، دھر فرمانا آپ سمجھائیا۔ سنجگ ساچا بنے ودھان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے چکائیا۔ ہنگ برہم تیرا لیکھ چکاونا، سو پڑکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ سنجگ ساچا مارگ لاؤنا، پنٹھ اکو اک وکھائیا۔ راو رنکاں اوچاں نیچاں اک در بہاؤنا، شاہ سلطان نہ کوئے چٹرائیا۔ سرشٹ سبائی مندر اک درساؤنا، ہر مندر نظری آئیا۔ تیرتھ تھ کنارہ اک وڈیائونا، گھاٹ پتتن اک بنائیا۔ اشٹ درشٹ اک گھلاؤنا، سرشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم نظری ہر گھٹ آؤنا، آپ اپنا بھيو چکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، سوہنگ وچے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہنگ برہم سو وچ سمائیا۔ سو کہے میں تیرا، برہم کہے میں

تیرا، تیرا میرا دوہاں وچ رہن نہ پائیا۔ دو جہاناں کھلا ہوئے ویہڑا، بند تاکی نہ کوئے تڑائیا۔ جن بھگتاں وسے ساچا کھیڑا، ساچی نگری سو بھاپائیا۔ ابناسی کرتا اندر وڑ کے لاوے ڈیرہ، نام جھونپڑی اک بنائیا۔ چھپر چھن نہ کوئے بنیرا، چار دیوار نہ کوئے رکھائیا۔ نہ چند نہ کوئے اندھیرا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ اگلا پچھلا چکے گیڑا، گیڑے وچ بھوائیا۔ آتم کہے توں میرا پر ماتم کہے توں میرا اکو گھر وسے گرو چیرا، چیرا گر سوہنگ روپ سائیا۔ سو کہے میںں آنتر دھیان، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ ہنگ کہے میںں تیرا گاواں گان، نت نت اکو راگ لائیندا۔ دوہاں وچولا آپ بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ آپے دیونہارا دان، جھولی آپے اگے ڈاھندا۔ آپے بناونہارا مکان، اندر وڑ کے آپے آسن لائیندا۔ آپے گاونہارا گان، آپے گیت گو بند سناؤندا۔ آپے ویکھنہارا ہونگہبان، آپے اکھ پر تکھ گھلاؤندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب دیا کماؤندا۔ سو صاحب سوہنگ روپ، آد آنت اکھوائیا۔ زرگن سرگن شاہو بھوپ، شاہ سلطان وڈیائیا۔ وسنہارا چارے کوٹ، چار جگ ویکھ وکھائیا۔ چارے کھانی دے ثبوت، چارے بانی کرے پڑھائیا۔ چار ورن وسے کایا قبوت، چار یاری جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اپنا نور درسائیا۔ سو کہے میںں ہنگ ہو، ہوکا جگت دوائیندا۔ ہنگ کہے میںں سو، ستگر درشن پائیندا۔ سو کہے میںں سد زرموہ، مُجبت سچ نہ کسے سمجھائیندا۔ ہنگ کہے میںں سو، نرمل لو اپنے وچ لکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں نوں میلا دوہاں نوں ویلا ڈھکدا اکو ڈھو، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سو کہے میںں زرگن دھار، نرور پُرکھ اکھوائیا۔ ہنگ کہے میںں سرگن کار، پنج تت کراں کڑمائیا۔ سو کہے میرا نور اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ہنگ کہے میرا ات پسا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سو کہے میری شبدی دھار، دھار دھار وچوں جگائیا۔ ہنگ کہے میںں کراں گفتار، رسنا جہواراگ سناؤندا۔ سو کہے میرا ٹھانڈا دربار، در گھر ساچے سو بھاپائیا۔ ہنگ کہے میری لوک مات کھڑے گلزار، لکھ چوراسی باغیچے گلشن کر مہکائیا۔ سو کہے میرا کھیل اپار، سمجھ کسے نہ آئیا۔ ہنگ کہے میری ساچی کار، گھر گھر سیو کمائیا۔ دوہاں مل کے بنے اک نرنکار، بن سو بن ہنگ پر بھ کا روپ نہ کوئے رکھائیا۔ سو کہے میںں سو نہ ہندا، ہندی نہ کوئے وڈیائیا۔ ہنگ کہے میںں ہنگ نہ ہندا، تیری چلدی نہ کوئے چترائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن دوہاں کھیل آپ کرندا، کر نہار بے پروا ہیا۔ زرگن ہو کے جوتی نور

سرگن ہو کے بندہ، بندہ ہو کے بندگی اک کمائی۔ سرگن ہو کے سرگن دھندا، زرگن ہو کے سرگن سیو کمائی۔ بن سرگن ہندا اندھا، لوک مات نام نہ کوئے جنائی۔ دوہاں دا اکو کنارہ اکو کنڈھا، اکو پتن ڈیرہ لائی۔ کھیل کرن لئی پرہہ اپنی ونڈی ونڈا، جگ چوکڑی کوئی سمجھ نہ سکیا رائی۔ کرے کھیل وچ وری بھنڈا، برہنڈاں دھار چلایا۔ ساچی پوڑی لا کے ڈنڈا، سچھنڈ ساچا سوہا پائی۔ سوہنگ ڈھولا ساچا چھندا، آد جگاد سری بھگوان آپے گائی۔ ہنگ برہم کھیل کھلندا، سو صاحب سچا شہنشاہیا۔ دیونہار سدا اندا، اندا اندا وچ رکھائی۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت کھج انت نہ ہووے رنڈا، جو جن سوہنگ ڈھولا گائی۔ ملے میل سورا سربنگا، سو پُرکھ زرنجن آپ ملائی۔ پرہہ تارنہارا تارے چاہے کوئی چنگا چاہے کوئی مندا، جو چل آیا سرنائی۔ صاحب سوامی سد بخندا، گن اوگن سب اپنے لیکھے پائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان ایکا ناؤں سد چندا، جاپ اکو اک جنائی۔

<۹۲

جگیا سو آتما جگت پیار، بندھن بندگی وچ چھپائی۔ کر کر گئے جگت وہار، بن بوہاری کھیل دکھائی۔ بھائی چارے نال کردے گئے پیار، پریم پریتی اک سمجھائی۔ غریب نمائیاں گئے اٹھال، ساچی سکھ مت سمجھائی۔ اک دوجے نال مل کے چلنا جیو جہان، جگتی جگت جگت جنائی۔ ترس کردے رہے کنگال، کنگالی اپنی جھولی پائی۔ جنہاں وچوں گرکھ اُتے لال، جنہاں گھر پُرکھ ابناسی پھیرا پائی۔ ستیاں لئے اٹھال، جاگدیاں دئے سمجھائی۔ بھائیاں نال مل کے گر نام ہو یا بے حال، انتر آتما سار اے نہ پائی۔ پتا پوت دا بنے دلال، پوت پتا لئے ترائی۔ لیکھا جانے دو جہان، ہر داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگیا سو آتما اپنے ہتھ رکھائی۔ جگیا سو آتما پرہہ چاٹھے رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگا میندا۔ جنم کرم دا توڑے پھندا، جس جن اپنی دیا کمائندا۔ جس دوارے پار برہم پت پر میثور زرگن سرپ ست ستوادی آئے لنگھ، تنہاں اگی گلاں پار کر میندا۔ آگے کوئی لوڑ نہ رہ جائے دھرم رائے دا لگے کوئی نہ ڈن، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو متر سو میت جنہاں ملیا پُرکھ انیت ترے گن میلا دئے گوائیا۔ سنگی ساتھی کہن سردار، لوک مات گیا پھیرا پائی۔ بھائی چارا کرے وچار، اچی دلیل دھرائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان نال پیار، دوجی اوٹ نہ

<۹۲

کوئے رکھائیا۔ جس دا گھر ، سو پچھے کیوں رہ جائیا۔ رام کور نہیں رام ادھار، رام رام وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگیا سو آتما پر ماتما اپنے سنگ رکھائیا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھمن سنگھ دے گرہ چھب جموں *

سوہنگ رُپ آد آنت، نرگن نرگن کھیل وکھائیا۔ سوہنگ رُپ جگا جگنت، جگ چوکڑی نینہ رکھائیا۔ سوہنگ رُپ نار کنت، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ سوہنگ رُپ وشن برہما شو بنائے بنت، گھرن بھنہار رہیا درسائیا۔ سوہنگ رُپ لکھ چوراسی جیو جنت، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ سوہنگ رُپ بھگت بھگونت، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ سوہنگ رُپ ساچے سنت، پاربرہم پر بھ ایکا رنگ وکھائیا۔ سوہنگ رُپ کھیل بے آنت، بھيو کوئے نہ پائیا۔ سوہنگ رُپ گر اوتار پیر پیغمبر منت، منتر نام درڑائیا۔ سوہنگ رُپ اک اکل ساچا پنڈت، دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ سوہنگ رُپ سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ سمجھائیا۔ سوہنگ رُپ ہر کا رنگ، سو پڑکھ نرنجن آپ چڑھائیندا۔ سوہنگ رُپ ہر کا مردنگ، سو پڑکھ نرنجن آپ وجائیندا۔ سوہنگ رُپ ہر کا تیج پلنگ، سو پڑکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ سوہنگ رُپ ہر کا انند، سو پڑکھ نرنجن آپ ہنڈھائیندا۔ سوہنگ رُپ ہر کا چند، سو پڑکھ نرنجن آپ چکائیندا۔ سوہنگ رُپ ہر کا چھند، سو پڑکھ نرنجن آپ گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ سوہنگ رُپ سنگر دھار، دیوے وڈ وڈیائیا۔ سوہنگ رُپ گر گر پیار، گر گر دے جنائیا۔ سوہنگ رُپ شبد ادھار، شبدی شبد شنوائیا۔ سوہنگ رُپ بھگت بھنڈار، سری بھگوان جھولی پائیا۔ سوہنگ رُپ نرگن سرگن لے اوتار، لوک مات ولس وٹائیا۔ سوہنگ رُپ پنج تت کرے پیار، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ سوہنگ رُپ رسنا جھوا کرے گفنتار، اکھر وکھر نال ملائیا۔ سوہنگ رُپ رہے جگ چار، جگ چوکڑی نہ مرے نہ جائیا۔ سوہنگ رُپ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ سوہنگ رُپ سدا سہیلا، سد سد اپنی کھیل

کرائیا۔ سوہنگ رُوپ ساچا میلا، تیرا میرا بھیو مٹائیا۔ سوہنگ رُوپ گروگر چیلا، چیلگر وکھ وکھائیا۔ سوہنگ رُوپ سدوسے نُوپا، نظر کسے نہ آئی۔ سوہنگ رُوپ رائے دھرم دی کٹے جیلا، جس جن اپنے نیترن وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ سوہنگ رُوپ سدا انوکھا، اولڑی کار کمانیدا۔ سوہنگ رُوپ آدانت نہ کوئے دھوکھا، نرگن نرگن اپنی ونڈ ونڈائیدا۔ سوہنگ رُوپ لیکھا جانے کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ نرمل جوتا، جوتی جاتا ویس وٹائیدا۔ سوہنگ رُوپ آلس نندرا وچ کدے نہ سوتا، سویا لوک مات اٹھائیدا۔ سوہنگ رُوپ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیدا۔ سوہنگ رُوپ ست سوچھ، ست سرُوپی آپ جنائیا۔ سوہنگ رُوپ سدا ا بھکھ، بھاکھیا کرے سرب لوکائیا۔ سوہنگ رُوپ سدا الکھ، الکھ نرجن ڈھولا گائیا۔ سوہنگ رُوپ سدا وکھ، پُرکھ ابناسی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سوہنگ رُوپ ہر بھگتاں دیوے دس، دُو جے سمجھ کوئے نہ آئی۔ سوہنگ رُوپ سری بھگوان نرگن ہو کے اندر جائے وس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ سوہنگ رُوپ سدا انمول، انمولڑی کار آپ کرائیدا۔ کھجک بنے بھگت وچولا، بن وچولا اپنی سیوا لائیدا۔ جنم کرم جو بنیا رہیا گولا، تس اپنا بھیو کھلائیدا۔ ویکھنہارا کایا چولا، کوڑا کپڑ پرے ہٹائیدا۔ اندر وڑ کے گائے ڈھولا، سوہنگ ساچا راگ لائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا ایک کھولا، جن بھگتاں ویکھ وکھائیدا۔ سوہنگ کہے میں بھگتاں داس، داسی اپنا رُوپ وٹائیا۔ نت نوت وساں پاس، سگلا سنگ رکھائیا۔ کرپن کرال ارداس، بیننتی دوئے جوڑ سٹائیا۔ گرکھ ملن دی سدا پیاس، پریتم ہو کے دھیان لگائیا۔ کھجک انتم کر پرکاش، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ ستجک تریتا دواپر کھجک انتم ویکھن آیا اپنی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اپنا ناد و جائیا۔ سوہنگ رُوپ سچا ہر، ناد انادی آپ و جائیدا۔ کھجک انت سنن برہما، برہمانڈ دھیان لگائیدا۔ پُرکھ ابناسی جگ جگ داس، جن بھگتاں کرے سدا وسماد، وسمادی اپنی کھیل کرائیدا۔ نرگن ہو کے دیوے داد، سرگن جھولی آپ بھرائیدا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھلا لیکھا کرائے یاد، یادداشت بُھل کدے نہ جائیدا۔ جس لکھ چوراسی کھیڑا کیتا آباد، سو انتم ویکھن آئیدا۔ جن بھگتاں سن فریاد، بے پرواہ ویس وٹائیدا۔ اندر وڑ کے کرے لاڈ، باہروں نظر کسے نہ آئیدا۔ ایک

راگ سنائے بن رسنا جہوا سواد، آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ ڈھولا آپے گائیندا۔ سوہنگ ڈھولا ہر ہر گا، گوہند دیوے وڈیائیا۔ بھگتاں بنے مات ملاح، جگت جگت سرنائیا۔ ساچے مارگ دے لگا، در دروازہ اکو اک گھلایا۔ رہبر ہو کے ملے آ، رحمت سچ کماٹیا۔ صاحب ہو کے کرے سچ نیاں، سچ عدالت اک لگایا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں پھڑے آپے بانہہ، پھڑ باہوں لئے اٹھایا۔ سچ جنائے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا آپ سمجھایا۔ جو جن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا رہے گا، تنہاں بے جیکار دو جہان رہے کرائیا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لیشر سنگھ، پرتاپ سنگھ پنڈ ڈر جووں *

سو پُرکھ نرنجن دیاوان، دین دیال وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، بلدھاری بے پرواہیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناسی کرتا والی دو جہان، دوئے دوئے اپنی دھار چلائی۔ سری بھگوان مرد مردان، سچ مردانگی آپ کماٹیا۔ پاربرہم پر بھ کھیل مہان، ہر خالق آپ کرائیا۔ مقامے حق ہو پردھان، بے پرواہ ویس وٹائی۔ سچکھنڈ دوارا کھول ڈکان، نرنجن نور جوت رُشنائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائی۔ بھوپت بھوپ راجن راج، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیندا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، سری بھگوان اپنی کار کماٹیندا۔ نرنجن ہو کے پاوے راس، ساچے منڈل سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک وڈیائیندا۔ در گھر ساچا سچکھنڈ دوار، سو صاحب آپ وڈیائیا۔ نرنجن نور کر اجیار، دیک دیا ڈگمگائی۔ شاہو بھوپ بن سکدار، ڈھر سندیسہ اک سنائی۔ داتا دانی وڈ بھنڈار، بے پرواہ آپ ورتائی۔ در درویش بن بھکھار، لکھ نرنجن اکو لکھ آپ جگایا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بے نظیر نظر کسے نہ آئی۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر کھول کواڑ، آپ اپنی دھار جنائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائی۔ تھر گھر دیونہار مان، سو صاحب آپ اکھوائیندا۔ محل اٹل سہائے مکان، نرنجن جوتی جوت جگائیندا۔ کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگوان بھو کوئے نہ پائیندا۔ دیونہارا ساچا دان، داتا دانی آپ

اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سچ سندیسہ سو صاحب سلطان، ست ستوادی آپ جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پردھان، تھر گھر گھر تھر پڑدہ آپ اٹھائیا۔ بالی بالا ویکھ انجان، شبد ڈلارے رہیا جگائیا۔ اٹھ تت ویکھ مار دھیان، بے پرواہ نین گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا ویس وٹائیا۔ وشنوں دیوے اک ہلار، وشو اپنی دھار جنائیا۔ برہما دیوے نین اگھاڑ، نچ نیتز پڑدہ لاہیا۔ شکر اٹھ مار دھیان، ترے بھون دھنی رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ترے گن بنیا ٹھانڈا سیتا، اینکار اپنی کار کمائیندا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھا، سچکھنڈ دوارے سو بھاپائیندا۔ آد بنائے اپنی ریتا، مدھ اپنی کار کمائیندا۔ جگاد کھیل کرے جگدیشا، بھيو کونے نہ آئیندا۔ ساچا تھم سچ فرمان ڈھر درگا ہی دیوے اک حدیثا، حضرت اپنا ناواں جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا پُرکھ اگم، الکھ اگوچر آپ جنائیا۔ اپنی دھاروں آپے جم، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرؤیر پُرکھ کرے کرائے سچاکم، کرتا اپنی سیوا آپ لگائیا۔ پاربرہم پت پر میثور ساچا بیڑا آپے بنھ، نرؤیر پُرکھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ وشن برہما شو دیوے نام دھن، ساچی وست اک ورتائیا۔ ساچا راگ سنائے بناں کن، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ سچ سندیسہ دیوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ نیتز کھولے ویکھو مار دھیان، بے پرواہ بھيو چکائیندا۔ نظری آئے نوجوان، نرگن سوچھ سرُپی ویس وٹائیندا۔ آد جگادی دیونہارا ڈھر فرمان، ڈھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ ترے گن مایا کر پردھان، سچ پردھاگی اک رکھائیندا۔ رجو طمو ستو کر پروان، سچ پروانہ اک پھرئیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا آپ الائیندا۔ ڈھر فرمانا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پوت کھیل رچائیا۔ نرگن وسے نرگن ساتھ، نرگن سگلا سنگ نبھائیا۔ نرگن منتر نرگن پوجا نرگن پاٹھ، نرگن ایشٹ دیو منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن تیرتھ نرگن تاٹ، نرگن سروور اک جنائیا۔ نرگن سروور اگم اتھاہ، سری بھگوان آپ اپنائیندا۔ لیکھا جان دو جہاں، نرؤیر اپنی کار کمائیندا۔ اپنی اچھیا اک پرگٹا، ساچی بھچھیا آپ ورتائیندا۔ وشن برہما شو سیوا لئے لگا، ساچی سیوا اک

سمجھائیندا۔ سْت دُلا رانال راء، ہر شبدی پردہ لائیندا۔ سنساری بھنڈاری ونڈ ونڈا، آپ اپنا حکم ورتائیندا۔ لائے دیبان جھولی پا، لہنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔
دھر سندیسہ راگ الا، ڈھولا اِکو اِک جنائیندا۔ ساچا سوہلا دئے سمجھا، بن رسنا جہوا گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ
کرائیندا۔ ساچا کھیل آد پُرکھ، اپر مپر آپ جنائیا۔ نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ سوچھ سرُپی ایکا درس، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا ناؤں لئے پرگٹائیا۔ ایکا ناؤں سری بھگوان سو، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ اپنے جہا آپے
ہو، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ نرُویر پُرکھ بن نرِموہ، مُجّت اور نہ کوئے جنائیندا۔ کر پرکاش ساچی لو، جوتی جوت ڈگگائیندا۔ ناؤں نرنکارا ڈھو آ ڈھو، ساچی
وست آپ ورتائیندا۔ اپنے انگ آپے چھوہ، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپنی سیوا آپ لگائیندا۔ ساچی
سیوا ہر کرتار، ہر کرتا آپ لگائیا۔ وشن برہما شو کرتار، ترے گن میلا سنج سُبھائیا۔ پنچ تت بھر بھنڈار، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ گھاٹ گھڑے بن ٹھٹھیار،
لکھ چوراسی ویس وٹائیا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیج پاوے سار، مہاسار تھی آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رچ رچنا ویکھ وکھائیا۔
رچنارچے آپ نرنکارا، نرُگن اپنی کار کمائیندا۔ نرُگن سرُگن رُپ اپارا، ست سرُپی آپ دھرائیندا۔ ترے پنچ میل سنسارا، جگ جیون داتا اپنا کھیل
کرائیندا۔ ونڈے ونڈے اپر اپارا، حصّہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وشن برہما شو سیوادارا، ساچی سیوا اِک جنائیندا۔ نو نو دا کھول کوڑا، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ گھر
وچ گھر مندر اپارا، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ دیا باقی کر اُجیارا، کملا پاتی ویکھ وکھائیندا۔ پار برہم برہم کر پسارا، پسر پساری رچن رچائیندا۔ آتم پر ماتم ہو اُجیارا،
نرُگن سرُگن جھولی پائیندا۔ پنچ تت لگے اکھاڑا، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ راگ دُھن شبد جیکارا، انحد اپنا تال و جائیندا۔ ساچی سخیاں منگچچارا، گیت گو بند
اِک لائیندا۔ امرت سرور ٹھنڈا ٹھارا، سر تال اِک سُبھائیندا۔ جھرننا جھرے اپر اپارا، بوند سوانتی آپ پُکائیندا۔ لکھ چوراسی کھیل اپارا، نرُویر پُرکھ آپ
کرائیندا۔ آتم پر ماتم دے سہارا، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ بودھ اگادھ بول جیکارا، دُھر دی بانی راگ لائیندا۔ صفتی صفت بھرے بھنڈارا، ساچی سکھیا
آپ درُٹائیندا۔ جگ چو کڑی کھیل کرے کر نیہارا، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنی کل دھرائیندا۔ چارے کھانی کر پسارا، چارے بانی بول جیکارا، چارے

ورناں دے ادھارا، مہربان سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ اپنا کھیل زرگن دھار، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ گرگر رُپ ہو اُجیار، شبدی شبد ڈنک سُنایا۔ حکمی محکم سچ ورتار، دُھر فرمانا حکم منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک جنایا۔ سچ سندیسہ دیونہار، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ نورِ الہی پروردِ گارا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ رام رحیم سانجھا یارا، رحمت اپنی آپ کمائیندا۔ نور نورانہ بے عیب پروردِ گارا، بے پرواہ اپنا کھیل کرائیندا۔ کاغذ قلم نہ کھنہارا، لیکھا گنت وچ نہ آئیندا۔ سچ سندیسہ دیوے اپرا پارا، اپر مپر اپنا آپ سمجھائیندا۔ چارے ویداں دے سہارا، چاروں گنت اک جیکار لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل گر اوتار، زرگن سرگن دے وڈیائیا۔ جوتی جوت جوت کر پسا، پر م پُرکھ پر بھ ویکھ وکھائیا۔ نام ندھان بانی دُھنکار، شبد راگ لایا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان دے سمجھائیا۔ اکھر وکھر کر تیار، نش اکھر بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل پیر پیغمبر، ملا شیخ مسائق آپ جنائیندا۔ سچ سوامی رچ اڈمبر، شاہ سلطان ویکھ وکھائیندا۔ سرب کلا آپے بھر تمبر، رُپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے سوریہ چندر، چند چاندنا آپ چکائیندا۔ دھار بنائے منڈل منڈپ مندر، اپنا اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کرتا اپنی کار کمائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار، گرگر ایک نام درڑائیا۔ لیکھ جان جگ چوکڑی چار، سبجگ تریتا دوپر کلج سیو لگائیا۔ دیونہارا دُھر دی دھار، وست امولک جھولی پائیا۔ زرگن سرگن نال کرے گفتر، گفٹ شنید کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبر لوک مات راہ چلائی۔ لوک مات مارگ لا، گر اوتار سیو کمائیا۔ ورن برن لئے سمجھا، کھتری براہمن شوڈر ویش ملے وڈیائیا۔ دین مذہب ونڈ ونڈا، حصہ لوک مات رکھائیا۔ دُھر کی بانی قصہ دے سنا، لیکھا کھت وچ سمجھائیا۔ دہ دشا ہوکا دے کے گئے جنا، آتم پر ماتم بھيو گھلائی۔ من مت بدھ گئے سمجھا، ڈھولا اکو راگ لایا۔ کایا چولا گئے ہنڈھا، پنچ تت کر گڑمائیا۔ پڑدہ اوہلا گئے رکھا، زرگن نظر کسے نہ آئی۔ سرگن ڈھولا رہے گا، پنچ تت نام دھیائیا۔ بے پرواہ بھلیا ناں، زوریر پُرکھ ملے نہ کوئے سرنایا۔ انتم سارے بیٹھے دھیان لگا، گر اوتار اکھ اٹھائیا۔ پیر پیغمبر سیس سجدہ رہے جھکا، دوئے جوڑ پین

سرناٹیا۔ خالی ہتھ منگن دُعا، رحمت کر نور خُداٹیا۔ جس دے نالوں ہوئے جُدا، جُز اپنا رہے بناٹیا۔ کون ویلا میل لئے ملاء، جوتی جوت جوت سماٹیا۔ کایا چولا لیکھے لئے لا، لیکھا اپنے وچ چھپاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاٹیا۔ وڈیائی دیوے ہر وڈا وڈ، بھيو کوءے نہ آسیندا۔ گر اوتار اپنی دھاروں کڈھ، لوک مات راہ دکھائیندا۔ نام سُنائے ساچا چھند، ڈھولا اپنا راگ جنائیندا۔ دُور کنارہ دسے حد، جگت جہان ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھائے امر اپد، گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ گھر ساچا سو بھاونت، سو صاحب آپ سہاٹیا۔ نانک نرگن نار ہو کے پایا ہر کنت، ساچی سچ اک سہاٹیا۔ نام ست ملیا منت، منتر اکو اک درڑاٹیا۔ صفت صلاحی مہما گنت، لیکھا لیکھ وچ نہ آٹیا۔ ہوئے سہائی جیو جنت، لکھ چوڑاسی دیونہار وڈیاٹیا۔ در درویش ہو یا منگت، گل الفی نہ کوئے ہنڈاٹیا۔ بھيو نہ جانے کوئے پنڈت، وڈیا چلے نہ کوئے چٹراٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل چوڑاں لوک، چاروں کُنٹ کھیل رچاٹیا۔ چوڑاں طبق اک سلوک، سلوک ڈھولا رہیا سناٹیا۔ دو جہاناں دیونہارا اکو چھنت ، اپنا نام ورتاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچاٹیا۔ ساچا کھیل نانک گوہند دھار، دھار دھار وچ جنائیندا۔ نرگن سرگن کر پیار، پریم پریتی اک دکھائیندا۔ نام نام بھر بھنڈار، ست ست آپ ورتائیندا۔ فتح بول اک جیکار، ڈنکا دو جہان وجاتیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر دیوے سہار، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ گر اوتار آئے مات، جگ چوکڑی ویس وٹاٹیا۔ در منگدے رہے دات، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ پیر پیغمبر میٹدے رہے اندھیری رات، چوڑس نور چند چکاٹیا۔ مُرید مُرشد دیندے رہے ساتھ، سگلا سنگ بھٹاٹیا۔ کلمہ لکھ کے گئے نال قلم دوات، کاتب اپنی کار کماٹیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیندے رہے خواب، پروردگار بے پرواہ دھیان لگاٹیا۔ سجدہ سیس جھک کردے رہے آداب، سلاما علیکم اک بلاٹیا۔ در منگدے رہے بھگھار، حقیقت دے جاناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاٹیا۔ گر اوتار منگن دان، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ پیر پیغمبر بن مہمان، لوک مات پھیرا گئے پائیا۔ شاستر سمتر وید پُران کہن سری بھگوان، تیری مہما اکھ کتھا لکھت وچ کدے نہ آٹیا۔ ٹوں صاحب آد جگادی نوجوان، نہ مرے نہ جاناٹیا۔ تیرا کھیل دو

جہان، پُری لوءِ تیری سرنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا راکِ گان، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ گر اوتار چرن پریتی منگن دان، پیر پیغمبر اِکو اوٹ نکائیا۔ سارے رسنا جہوا کہہ کہہ گئے کلجگ انتم آوے مہابلی جوان، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ پوت سپوتا براہمن گُوڑا اُچے ٹلے پرگٹ ہووے آن، بھوپت آسن اِک دکھائیا۔ عیسیٰ کہے میرا شاہ سلطان، پتا پُرکھ آوے واہو داہیا۔ محمد کہے میرا امام، صحیح سلامت پھیرا پائیا۔ نانک کہے نرگن ہو مہربان، نہہکنک وجے ودھائیا۔ گوہند کہے میرا شاہ سلطان، پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دی آسا پوری کراں آن، نراسا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت دھراں آن، پنچ تت نظر کوئے نہ آئیا۔ سمبل وسال اِک مکان، بے مقام ڈیرہ لائیا۔ تینی اوتاراں تھم سناواں بن کے ٹھکران، دُھر سندیسہ اِک پرگٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رکھن چرن دھیان، سچ ساچی رہیا سمجھائیا۔ نانک گوہند کر پروان، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ کون ویلا آئیں سری بھگوان، لوک مات پھیرا پائیا۔ جوتھے جگ چکے کان، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ دین مذہب سرب مٹ جان، شرع شریعت کرے نہ کوئے لڑائیا۔ چار ورنال دیوے گیان، کھتری براہمن شو در ویش اِک سمجھائیا۔ اِک دکھائے سچ مکان، مندر اِکو اِک سہائیا۔ شو دوالے مندر مٹھ مسیت نظری آئے اِک بھگوان، گرودوارے ٹھا کر اِکو بھیکھ وٹائیا۔ تیرتھ تھ تیرا اشان، سر سروور تیری سرنائیا۔ گنگا جمنا سُرستی گوداوری منگے تیتھوں دان، اپنی جھولی رہی دکھائیا۔ بھولا ناتھ کرے پروان، جٹا جوٹ سپس نوائیا۔ برہما برہم کرے پروان، پار برہم پر بھ تیری اوٹ نکائیا۔ وشنوں سیوا کرے مہان، بن سیوک سیو کمائیا۔ تُوں سب دادا تاسری بھگوان، ہتھ تیرے اِک وڈیائیا۔ کلجگ انتم کیتا احسان، جوت نور رُشنائیا۔ تیری کرے نہ کوئے پہچان، سمجھ وچ کسے نہ آئیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا پڑھ پڑھ سارے سنان، پڑدہ انتر آتم کوئی نہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا کون وقت، پرگٹ ہوویں وچ جگت، پکڑ اٹھائیں ساچے بھگت، لیکھے لائیں بوہند رکت، رنگ اپنے نام رنگائیا۔ جس ویلے انتم آواں گا۔ نرگن نور جوت چمکاواں گا۔ شبدی دھار ڈنک وجاواں گا۔ نہہکنک اکھواواں گا۔ دوار بنک اِک سہاواں گا۔ سمبل نگر ڈیرہ لاواں گا۔ زمیں اسمان ویکھ دکھاواں گا۔ دو جہان پکڑ اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو اکھ کھلاواں گا۔ کروڑ تیتھسناں رلاواں گا۔ سُرپت اند آپ ہلاواں گا۔ گنی گہند آپ ہو جاواں گا۔

تیمی اوتاراں حکم مناواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بنہ لیاواں گا۔ چار یاری پندھ مُکاواں گا۔ اللہ رانی ویکھ وکھاواں گا۔ کھہ نقاب پردہ لاهواں گا۔ پروردگار نظری آواں گا۔ سانجھ یار اک اکھواواں گا۔ کر اقرار پور کراواں گا۔ زرگن نور جوت جگاواں گا۔ گرگر اپنا رُپ درسواں گا۔ نانک گوہند درگھر اکو اک وڈیاواں گا۔ محل اٹل اُچے چڑھ، سچ سنگھاسن سوبھا پاواں گا۔ آتم پر ماتم پھڑا لڑ، پلّو اپنی گنڈھ پاواں گا۔ لیکھا چکا ناری نر، نرائن اپنا رُپ درسواں گا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھ، سبجگ ساچا راہ وکھاواں گا۔ قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، مندر اکو اک وڈیاواں گا۔ بھگت سہیلے لواں پھڑ، گر چیلے میل ملاواں گا۔ لیکھا جاناں چوٹی جڑ، مدھ اپنی کھیل کراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رُپ انوپ آپ وٹاواں گا۔ جب ویلا انتم آویگا۔ پر بھ اپنا حکم سناویگا۔ دو جہاناں اکو راہ جناویگا۔ رام راما ویکھ وکھاویگا۔ کرشنا کابھنا میل ملاویگا۔ بنسری نام اک وجاویگا۔ غریب نہانے گلے لگاویگا۔ ڈبے پاتھر پار کراویگا۔ ساچے آسو پاکھر پاویگا۔ زین اکو اک کساویگا۔ مدین نظر کوئے نہ آویگا۔ شاہ سوارا ویس وٹاویگا۔ نر اکارا پھیرا پاویگا۔ جوت اُجیارا اک کراویگا۔ شبد نگارہ اک وجاویگا۔ لوک مات چل کے آویگا۔ جگ نیز نظر نہ آویگا۔ لکھ چوراسی جیو بھلاویگا۔ گرگھ ورلے مات اٹھاویگا۔ نج نیز آپ کھلاویگا۔ بجر کپاٹی پڑدہ لاهویگا۔ کایا ہاٹی اک وڈیاویگا۔ دیا بائی زرگن جوت جگاویگا۔ بن ساقی امرت جام پیواویگا۔ لہنا دینا چکائے باقی، اگلا لیکھا آپ سمجھاویگا۔ شاہ سلطان کوئی نہ رہے عاقی، تختوں راجے رانے لاهویگا۔ کلجگ پار کرائے ڈونگھی گھاٹی، کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ بھگتاں بنے سری بھگوان ساتھی، اندر وڑ کے سنگ نبھاویگا۔ ویس وٹائے پاکن پاکی، پاک رسول (فتوا) سب دے اُپر لگاویگا۔ پچیا رہے نہ بندہ خاکی، خاکی خاک ویکھ وکھاویگا۔ جنہاں ملے نر ہر نرائن کملاپاتی، تنہاں اپنی بو بھ بھجاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنی کار کماویگا۔ کلجگ انت ویکھ وکھاویگا۔ کوڑی کریا مایا ویکھ بے انت، گرگھاں اتوں پڑدہ لاهویگا۔ سرت جگائے ساچے سنت، شبدی اپنا میل ملاویگا۔ جڑے جوڑا نار کنت، آتم سیجا سوبھا پاویگا۔ اکو ڈھولا منیاں منت، چار ورن جس گاویگا۔ گڑھ تھے ہو میں ہنگت، نون سو اکھر اک پڑھاویگا۔ سو ہوئے ساچا پنڈت، جس برہم و دیا آپ جناویگا۔ لیکھا چکے جیرج اندج، اُتبج سبتج ناتا توڑ تزاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ وکھاویگا۔ کل

اتم دیکھن آئیگا۔ کل کلکی پھیرا پائیگا۔ سمبل ڈیرہ اک لگائے گا۔ گر چیل وکھ دکھائیگا۔ گوبند سہیلا اکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کمائیگا۔ ساچی کرنی آپے کریگا۔ زوریر ہو کے لڑیگا۔ دو جہاناں پھڑیگا۔ مورکھ گدھ انجان جیو مریگا۔ گرگھ سجن تریگا۔ ہر سرنائی
 ساچی پڑیگا۔ پُرکھ اکال اکال اکال اکو کریگا۔ نہ جنیگا نہ مریگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ابناسی اپنا اکو کریگا۔ پر بھ ابناسی پھیرا
 پائیگا۔ گھٹ گھٹ واسی ویس وٹائیگا۔ منڈل راسی راس رچائیگا۔ شاہو شباشی وکھ دکھائیگا۔ پنڈت کاشی سرب بھلاویگا۔ ملا شیخ نظر کوئے نہ آویگا۔
 گرنتھی پنتھی بھو نہ راویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اجونی رہت انجو پرکاش اکو نور کراویگا۔
 پر بھ اکو نور کرائیگا۔ ظاہر ظہور کھیل کرائیگا۔ نام نندتور وجائیگا۔ برہما وید دکھائیگا۔ برہمانڈ پڑدہ لایگا۔ سوانگی اپنا سانگ رچائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی ویس وٹائیگا۔ کل کلکی ہو کے آویگا۔ پر بھ اپنا روپ دھراویگا۔ ریکھ رنگ نہ کوئے وٹائیگا۔ مجھ داہری نہ کوئے جناویگا۔ سیس
 جگدیش نہ کوئے منڈاویگا۔ نہکلنک آپ ہو جاویگا۔ نام ڈنکا اک وجاویگا۔ راؤ رنکاں آپ اٹھائیگا۔ کوڑ گڑیارا شنکا سرب مٹاویگا۔ ساچا بنکا اک وڈیاویگا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زوریر ہو کے کار کماویگا۔ زوریر ہو کے آئیگا۔ نرمل جوت ست سرپ سمائیگا۔ شاہو بھوپ اکھوائیگا۔ چارے
 کوٹ وکھ دکھائیگا۔ جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیگا۔ سچ سچ اک ورتائیگا۔ سنجگ مارگ سچا لائیگا۔ سوہنگ جاپ اک جپائیگا۔ اوم روپ نظری آئیگا۔ سوئم اکھ
 اک گھلائیگا۔ چہارم چوتھے پد میل ملائیگا۔ پنچم شبد وجے ند، انحدادی راگ لائیگا۔ چھیویں چھپر چھن لنگھ، گھر ساچے ڈیرہ لائیگا۔ ستویں ست ستوادی
 کھیل کرے سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیگا۔ اٹھویں اٹھان تان پائے نتھ، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بدھ اپنا بندھن جنائیگا۔ ناویں نو در کوڑی
 کریا کرے بھٹھ، مایا ممتا موہ مٹائیگا۔ دسویں نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیرا دور کرائیگا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، نرگن سرگن سنگ نبھائیگا۔ نام
 چڑھائے اگنی راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیگا۔ لہنا دینا چکائے ذات پات، اتم برہم سرب سمجھائے گا۔ ایٹھے اوٹھے دے نجات، نچھاوڑ اپنا آپ کرائیگا۔
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو لیکھا کھیا نال قلم دوات، سو پُرکھ اکال پور کرائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کلجک لیکھ

آنت مُکائیگا۔ کلج کہے میرا لیکھ چار لکھ بٹی ہزار، بٹی دند جس نہ گائیا۔ پُرکھ ابناسی میرا یار، جس نے ساچی سیو لگائیا۔ کال مہاکال میرے دوار، بیٹھے
 سیس جھکائیا۔ رائے دھرم میرا سکدار، ساچا حکم رہیا چلایا۔ چتر گپت وڈ لکھار، لیکھار کھے تھاؤں تھانیا۔ لاڑی موت کرے شنکار، نیتز کجلا رہی پائیا۔
 لکھ چوراسی کھاوے وارو وار، گھر گھر در در اپنا پھیرا پائیا۔ گرگھ سچے وچوں کرن پکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سنت سہیلے روون زارو زار، نیتز نیناں نیر
 وہائیا۔ بھگت منگن اک دیدار، درس دیدار اکو اک وڈیائیا۔ گرگھ اُچی کوک کرن پکار، بن گردیو ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ گو بند بنیا سرب پیار، دیونہار
 سدا وڈیائیا۔ کلج کرماں گیا مار، لیکھا کھت وچ مُکائیا۔ لہنا رہے نہ لکھ چار، بٹی ہزار نہ وڈ وڈیائیا۔ تیرے لگرمال دتی ہار، ساچا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔
 تیرا محمد کہے یار، چار یاری نال رلائیا۔ اللہ رانی نار ٹیاری، کھ گھنگت رہی پائیا۔ اُٹھ کے نچے وچ سنسار، تال اپنا دئے وجائیا۔ کوڑ کوڑ یارے ویکھن جیو
 شاہ کنگال، اکو بھلے بے پرواہیا۔ کلج آنت سری بھگونت زرگن داتا بن کے آئے دلال، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ کلج تیرے اندر سچھنڈ ست دھرم
 دی کھولے دھرمسال، سچج ساچی دھار چلایا۔ چار ورناں ایک مارگ دئے وکھال، اکو منتر نام پڑھائیا۔ اکو دیوے نام سچا دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ
 کوئے نہ جائیا۔ تنہاں نیڑ نہ آوے کال مہاکال، جنہاں بخشے چرن سچی سرنائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی ہوئے آپ کرپال، کرپاندھ بے پرواہیا۔ لکھ
 چوراسی وچوں بھال، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ جنہاں دی کایا مندر اندر وجے تال، باہروں ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکائیا۔ چھٹی راگ ہون حیران، ہر
 جو کی کھیل ورتائیا۔ گر اوتار ویکھن مار دھیان، نج نیتز نین اُٹھائیا۔ کلج آنت سری بھگونت ساچا کنت پرگٹ ہو وچ جہان، ہر جن ساچے دئے وڈیائیا۔
 گھر نظری آئے زرگن کاہن، سرگن گوپی خوشی منائیا۔ گرہ ملے آپ بھگوان، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ سرت سوانی ملے رام، رمیا اپنا رنگ رنگائیا۔
 بھگتاں کرے آپ پرنام، سو پُرکھ زرنجن اپنا سیس جھکائیا۔ کلج جنہاں کری پچان، تنہاں پسچا تاپ رہن نہ پائیا۔ گو بند مارے تیر انیلا بان، تکھی مکھی
 دھار وکھائیا۔ بن کلمیوں کرے کلیان، کائنات بیڑا نہ کوئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنتک نرائن زر، آد جگادی اکو داتا
 دیونہار، جگ چو کڑی جھولی رہیا بھرائیا۔ جگ چو کڑی گئی جھک، کلج ویلا اتم آئیا۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن ساڈا پینڈا گیا مک، پاندھی کوئے رہن نہ

پائیا۔ کوڑ گڑیار وچ سنسار بیٹھ رہے نہ لگ، سری بھگوان باہر کڈھائیا۔ جنہاں رام ملن دی گائی تیک، سو تخم لئے ترایا۔ جنہاں گوہند ملن دی رکھی بھکھ، تنہاں نانک گوہند ہوئے سہائیا۔ جنہاں سری بھگوان دی رکھی اوٹ، تنہاں ابناسی کرتا اپنی گود اٹھائیا۔ اتم لے جائے گودی چک، کندھ اپنے بھار اٹھائیا۔ راہ وچ نہ جاوے رُک، ادھ وچکار نہ کوئے بہائیا۔ ساچی منزل چٹھ اپنی چوٹ، چوٹی اِکو اِک سہائیا۔ بھگت دوار قلعے کوٹ، سچکھنڈ سو بھا پائیا۔ ہوئے پرکاش نرمل جوت، نورو نور رُشناپا۔ سری بھگوان جگ جگ جن بھگتاں ملن دارکھے شوق، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ بن بھگتاں بھگوان جائے اونت، پیڑھی مات نہ کوئے چلاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ ہوئے آپ سہائیا۔ جگ جگ سہائی ہووے آپ، پر بھ اپنی دیا کماندا۔ کوٹن کوٹ جنم اتارے پاپ، جس سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ نام درڑائے ساچا جاپ، آتم پر ماتم راگ الاپیندا۔ میل ملائے کملاپات، گھر مندر سو بھا پائیندا۔ پرگٹ ہوئے بوہ بدھ بھانت، بھو ا بھو نہ کسے جنائیندا۔ کلجک میٹے آنت اندھیری رات، گرگھ ساچے ساچے چند چکائیندا۔ درگاہ ساچی کوئی نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اِکو راہ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان راہ ایک، اینکارا رہیا جنائیا۔ صاحب سنگر ساچی ٹیک، پُرکھ اکال سرناپا۔ نرمل بُدھ ہوئے بیک، وویکی روپ وٹائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی پوہ نہ سکے راپا۔ جنہاں دیوے اپنا بھیت، ا بھو دے گھلایا۔ سو سر وچ پا کے گئے تتی ریت، اگنی ڈکھ نہ لاگے راپا۔ سولی چٹھ کے کھیلاں گئے کھیڈ، اپنی کھیل سمجھائیا۔ مات پت پت کر کے بھیت، اِکو گوہند شکر منائیا۔ وشنوں دیکھے اُتے بیٹھا شیش، سانگو پانگ آسن لاپا۔ برہما دیکھے ہر کی کھیڈ، ہر کرتا کی کی کھیل رچاپا۔ شکر نیت کھولے نیت نیت، ہتھ ترسول سٹاپا۔ پُرکھ اکال دین دیال اِکو گوہند دے اپنا بھیت، دُو بے سمجھ کسے نہ آپا۔ کلجک آنت سری بھگوانت نرگن ہو کے لکھ چوراسی رہیا دیکھ، گوہند اندر ڈیرہ لاپا۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی رہیا پیکھ، پار برہم بے پرواہیا۔ جے کوئی لہے ہتھ نہ آوے روپ رکھ، رنگ نظر کوئے نہ آپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے اِک آدیس، آدیس آدیس اِکو اِک جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرمل نور جوت پرولیش، پرورش کرے تھاؤں تھانیا۔

* ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ پنڈ ڈر جموں * *

زرگن نور نور اُجیار، سنگر اپنی دھار چلائیا۔ سنگر کھیل اگم اپار، گر گر اپنا ویس وٹائیا۔ گر گر شبد نام جیکار، بھکتن ست پڑھائیا۔ بھکتن میت
 وچ سنسار، سنتن ساچا میل ملائیا۔ سنتن میلا ہر کرتار، گرگھ ساچے لئے جگائیا۔ گرگھ سجنن آپ اٹھال، گرگھ اکو بوُجھ بُجھائیا۔ گرگھ بن آپ دلال،
 زرگن سرگن دے سمجھائیا۔ سرگن میلا دین دیاں، گھر وے سچ ودھائیا۔ گھر مندر سوہے سچی دھر مسال، چھپر چھن ملے وڈیائیا۔ چھپر چھن جوتی بال،
 نورو نور ڈگگائیا۔ نور نورانہ بے مثال، روس کرن کرن سمائیا۔ کرن کرن کرتا کار، جگ چوکڑی بندھن پائیا۔ جگ چوکڑی ہو تیار، ترے گن اتپتا
 ویس وٹائیا۔ ترے گن پڑدہ دیوے پاڑ، جس اپنی مہر نظر ٹکائیا۔ مہر نظر کرے کرتار، پنخ تت لیکھا دے چکائیا۔ پنخ تت لیکھا چکے انتم وار، جس جن
 اپنے چرن لگائیا۔ چرن کول ٹھانڈا دربار، ساتک ست ست ورتائیا۔ ساتک ست ست ہر زرنکار، اگنی روپ نہ کوئے جلائیا۔ اگنی جوتی اگم اپار، مندر سچ
 کرے رُشنائیا۔ مندر سچ سچکھنڈ ونجار، ہٹ اکو نظری آئیا۔ ہٹ اکو محل اٹل اُچ منار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اپنی کھیل کرائیا۔
 زرگن داتا سنگر روپ، زرویر کار کمانئیدا۔ سنگر وسے ساچی کوٹ، گر گر بھیو چکائئیدا۔ گر گر شبد انادی دوت، بھکت بھگوان آپ اٹھائئیدا۔ بھکت
 دکھائے سچ عروج، سنت سہیلے پردہ لاہندا۔ سنتاں دیوے اک ثبوت، ثابت صورت آپ جنائئیدا۔ ثابت صورت ویکھ محبوب، گرگھ ساچا خوشی منائئیدا۔
 گرگھ ساچا کایا وچ قلبوت، گرگھ ساچے بوُجھ بُجھائئیدا۔ گرگھ ساچا جائے جھوُجھ، نچھاوَر اپنا آپ کرائئیدا۔ نچھاوَر ہو کے مٹائے دوج، ایکا اپنا رنگ
 رنگائئیدا۔ ایکا رنگ اک حدود، گھر ساچے آپ دکھائئیدا۔ سچ حدود ہو محدود، محفل اپنے نام لگائئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر
 صاحب کھیل کرائئیدا۔ زرگن داتا سنگر ست، ست پُرکھ زرنجن وڈی وڈیائیا۔ سنگر دھار کر پرگٹ، گر گر ویس وٹائیا۔ گر گر ویس پُرکھ سمرتھ، جن
 بھکتاں لئے جگائیا۔ جن بھکت چلائے رتھ، سنت سجنن ویکھ دکھائیا۔ سنت ساجن مارگ دس، گرگھ پڑدہ دے چکائیا۔ گرگھ پڑدہ جائے لتھ، گرگھ نظری
 آئیا۔ گرگھ چرنی جائے ڈھٹھ، ڈھیہ پے سرنائیا۔ اک جنائے ساچی مت، گرمت کرے پڑھائیا۔ گرمت نہ ابلے ناڑی رت، رتی رت لیکھے لائیا۔

رتی رت دیوے دھیرج جت، ست سنتو کھ اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اپنا کھیل رچایا۔ زرویر پُرکھ سنگر پورا، پوری آسا آپ کریندا۔ سنگر روپ زنگن نورا، گر گر کار کماندا۔ گر گر روپ حاضر حضورا، جن بھگتاں اپنا رنگ رنگیندا۔ بھگت انادی ساچی تورا، سنت سہیلے آواز لگاندا۔ سنت سہیلا پنڈھ مکائے نیرن نیرا دُرن دُورا، گرگھیاں بھو چکاندا۔ گرگھ بھو چکے ضرورا، گرگھیاں راہ دکھاندا۔ گرگھ منگے ساچی دھوڑا، رگا مستک نام لگاندا۔ مستک اُتجے اکو نورا، جوت زرنجن ڈمگاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر اپنا بھو چکاندا۔ سنگر بھو کھولے ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاں۔ گر گر وکھائے ایکا گھر، گھر ساچے وجے ودھایا۔ بھگت بھگوان لئے پھڑ، زنگن اپنی دیا کماندا۔ سنت سہیلے لائے لڑ، گنڈھ اکو اک دوانیا۔ گرگھیاں چکائے بھو ڈر، بھے بھیانک ہوئے سہانیا۔ گرگھ گھلائے آتم در، تاکی بند نہ کوائے کرانیا۔ کرپا کرے زرائن زر، زر ہر سچی سرانیا۔ کلجک اتم جوت دھر، سنگر اکو بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان آتم لئے پھڑ، ہتھ نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر سچا نگہبان، ہوئے سہائی دو جہان، ایتھے اوتھے بیڑا پار کرانیا۔

* ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھولا رام دے گرہ پنڈ جوڑیاں جموں *

سنگر روپ جوت زرنکارا، زراکار زرنکارا اھوانیا۔ گر گر روپ شبد جیکارا، انادی ناد وجانیا۔ بھگت روپ بھگتی بھنڈارا، سری بھگوان دھیان لگانیا۔ سنت روپ سچ و نجارا، وست امولک منگ منگانیا۔ گرگھ روپ کرے سچ پیارا، آتم پر ماتم دھیان لگانیا۔ گرگھ دوویں جوڑ کرے نمسکارا، چرن منگے سرانیا۔ سو پُرکھ زرنجن دیونہارا، جگ جگ ویکھ وکھانیا۔ ہر پُرکھ زرنجن بن ورتارا، داتا دانی آپ ہو جانیا۔ اینکارا وڈ بھنڈارا، بھنڈاری اکو اک جنانیا۔ آد زرنجن کر پیارا، سچ رچنا ویکھ وکھانیا۔ ابناسی کرتا سیوادارا، ساچی سیو کمانیا۔ سری بھگوان ٹھانڈے دربارا، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم پر بھ ہو اُجیارا، زنگن سرگن وند وندائیا۔ سرگن تت دتا ادھارا، پنچ تن جوڑ جڑانیا۔ پنچ تن کھیل نیارا، کایا بنک اک سہانیا۔ کایا بنک اک کواڑا، گھر گھر وچ کھیل

رچایا۔ گھر وچ ناد شبد دھکارا، راگی راگ رہیا سنایا۔ گھر دپیک جوت اُجیارا، نورو نور نور رُشَنایا۔ گھر ملیا دُھر دربارا، دُھر درگاہی آپ بنایا۔ گھر سنگر
 ملے پیارا، گھر گر گر ہوئے سہانیا۔ گھر بھگت ہے ونجارا، گھر اکو ہٹ جنایا۔ گھر سنت ہوئے دلارا، پوت سپوتا ناؤں رکھایا۔ گھر گر سکھ بول جیکارا،
 ساچا نعرہ اک جنایا۔ گھر گر سکھ کرے پیارا، بن سیوک سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سنگر اپنا کھیل رچایا۔ سنگر روپ نرمل
 پرکاش، جوت جوت رُشَنایا۔ گر گر روپ شبد ابناس، ابناسی راگ الاہیا۔ بھگت بھگوت وسے پاس، سگلا سنگ نبھایا۔ سنت سجن ویکھے راس، منڈل
 منڈپ ملے وڈیایا۔ گرگھ رکھے سچی آس، آتم دھیان لگایا۔ گر سکھ بنے سچا ساک، بندھن اکو اک بندھایا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل تماش، خالق
 خلق آپ جنایا۔ ہر پُرکھ نرنجن رکھے آس، ایکنکار ملے وڈیایا۔ آد نرنجن داسی داس، ابناسی کرتا سیو کمایا۔ سیری بھگوان وسے ساتھ، پاربرہم پر بھ
 سگلا سنگ نبھایا۔ گر سکھ پتن ویکھے گھاٹ، کنارہ اکو اک جنایا۔ گرگھ پنڈھ مکائے واٹ، دُور دُراڈا نیڑے آہیا۔ سنتن مٹے اندھیری رات، نرگن چند
 نور رُشَنایا۔ بھگتاں ملے پُرکھ ابناس، گھر میلا سچ سُبھانیا۔ گر گر کہے اک شاباش، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ سنگر کہے میں سب داداس، نرگن ہو کے سیو
 کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر صاحب اک اکھوایا۔ سنگر کہے اگئی رنگ، روپ نظر کسے نہ آہیا۔ گر گر کہے میرا مردنگ، نام
 ندھانا اک سنایا۔ بھگت کہے بھگوان میرا سنگ، سدا سدا سہانیا۔ سنت کہے آتم میرا اند، گھر گھر وچ رہیا جنایا۔ گرگھ کہے جوت نرنجن سچا چند، اندھ
 اندھیر رہیا مٹایا۔ گر سکھ کہے سوہنگ میرا چھند، ایکا دوجا بھو چکایا۔ سنگر کہے میں ٹٹی رہیا گنڈھ، گنڈھنہار اکھوایا۔ گر گر کہے میں اندر گیا لنگھ، بند
 کوڑی کُنڈا لاہیا۔ سنت کہے میرا مکیا پنڈھ، اگا پچھا نظر کوئے نہ آہیا۔ سنت کہے میری آتم ہوئے نہ رنڈ، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ گرگھ کہے میری چرن
 پریتی گئی ہنڈھ، اوڑک اپنے نال نبھایا۔ گر سکھ کہے سبجالی اک پلنگ، جس گرہ ستا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سد
 وڈیایا۔ سنگر کہے میرا رنگ لال، لالن اپنے رنگ رنگا نیندا۔ گر گر کہے میرا نور جمال، جلوہ اک جنائندا۔ بھگت کہے میرا بھگوان، بھگتی بھاؤ اک
 سمجھائندا۔ سنت کہے میرا صاحب سلطان، سچ سچ حکم ورتائندا۔ گرگھ کہے گر سچ نشان، نشانہ اکو اک نظری آئندا۔ گر سکھ کہے میرا چرن دھیان،

دھیان وچ رکھائیندا۔ سنگر کہے میں دیونہارا دان، داتا دانی ناؤں دھرائیندا۔ گر گر کہے میں نام جناواں رسنا جہوا زبان، بٹی دند نال ملائیندا۔ بھگت کہے موہے اکو آن، سری بھگوان بھے رکھائیندا۔ سنت کہے میں بن انجان، پُرکھ ابناسی گودی ڈیرہ لائیندا۔ گرگھ کہے میں سناں بن کان، بن سرون ہر کا ناؤں موہے بھائیندا۔ گرگھ کہے میں کراں پروان، سو صاحب جو حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ سنگر پورا کہے میرا کھیل آگم، نظر کسے نہ آئی۔ گر گر کہے میں تیری دھاروں جم، دھرنی دھول دیاں وڈیائی۔ بھگت کہے میں کراں سچا کم، سری بھگوان سیو کمائی۔ سنت کہے میں جپاں دما دم، پون سواساں نال ملائی۔ گرگھ کہے میں ویکھاں چن، زرگن نور نور زشائی۔ گرگھ کہے میں کہاں دھن دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائی۔ سارے مل کے کہن پر بھ جننی روپ سب نوں رہیا جن، آپ اپنی گود بہائی۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کایا مائی تن، تت اپنے نال ملائی۔ کلج اتم بیڑا بھ، دیوے سچ سرنائی۔ نام سناے اکو کن، بودھ اگادھ پڑھائی۔ کرے وسیرا بن چھپر چھن، سچھنڈ وسائی۔ جگت وکارا دیوے ڈن، ڈنکا نام وجائی۔ گرگھ ہنکاری دیوے بھن، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچی ڈوری بھنہ تند، گرگھ سگن منائی۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ دے تڑائی۔ سنت سہیلے چاڑھ چند، پر بھ ویکھے چائیں چائیا۔ گرگھ سگھاں دے اک انند، انند آتم رہیا سمجھائی۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھگتاں اکو گھر دکھائی۔ صاحب سلطان گائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائی۔ بھگت بھگوان پے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے جنائی۔ دوہاں مکے اکو پندھ، پاندھی اپنا پندھ چکائی۔ ساچی سچ مان پنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائی۔ پریم پریتی لین منگ، اک دوجے اگے واسطہ پائی۔ سو کہے توں میرا ہنگ، ہنگ کہے میں تیری سو سُن کے چرن آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اپنا رنگ دکھائی۔ سنگر کہے میرا سوہنگ روپ، سوہنا موہنا آپ بنائیندا۔ میرا واسا چارے کوٹ، دہ دشا کھیل کھائیندا۔ میرا دلارا ساچا پوت، گر شبدی ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اپنا بھيو چکائیندا۔ سو سنگر کہے سچا صاحب، سد میرے ہتھ وڈیائی۔ شبد سٹ جگ میرا نائب، جگ جگ سیو کمائی۔ لوک مات ہو یا رہے غائب، نظر کسے نہ آئی۔ کرے کھیل اک عجائب، جیو جنت جگت جنائی۔ سچ قانون کرے عائد، حکم حاکم اک درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا

مُصاحب، مُصیبت دیکھے تھاؤں تھانیا۔ ستگر کہے میرا کھیل عظیم، اعظم ہو کے کار کمانیا۔ جگ چوکڑی میری تقسیم، دو جہان ونڈ ونڈانیا۔ سبج تریتا دوپر کجگ کردا رہیا ترمیم، بدلی اپنے ہتھ رکھانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر در میرے بندا رہیا مسکین، نیوں نیوں سپس جگدیش جھکانیا۔ لکھ چوراسی رکھدا رہیا ادھین، دھر فرمانا حکم منانیا۔ جن بھگتاں میلا رکھدا رہیا جوں جل میں، جل میں روپ آپ ہو جائیا۔ ناتا توڑدا رہیا لوک تین، ترے گن لیکھا آپ مُکانیا۔ داتا ہو کے وڈ پرین، وست اُلی جھولی پانیا۔ بھگتاں دے سچ یقین، دھیرج دھیراک دھرانیا۔ حکمے اندر کر تلقین، تکواک سمجھانیا۔ گر شبدی کر جانشین، سپس سیہراک بندھانیا۔ کھیلے کھیل یابمین، ظاہر اپنی کار کمانیا۔ لیکھا جانے عالمین، علما ہوئے بے پرواہیا۔ رحمت کر سچ کریم، کرم اپنا دے کمانیا۔ تن چولی چاڑھے رنگ بھین، بھنڑا اپنا روپ درسانیا۔ لیکھا جانے زمدین، نر نرائن وڈی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہانیا۔ ستگر پورا بھگتاں جوگا، جگ جگ اپنی جگت جنانیدا۔ نرگن ہو کے دیوے ہوکا، سرگن آپ اٹھانیدا۔ بھيو چکائے چوداں لوکاں، چوداں طبق پڑدہ لاہندا۔ نام سنائے سچ سلوگا، سوہلا اکو راگ الاہندا۔ پر بھ ملن داد سے اکو موقع، مکمل اپنا بھيو چکانیدا۔ بھگتاں نال کرے نہ ۸۱۱

دھوکھا، لکھ چوراسی جیو بھلانیدا۔ کایا مندر اندر کھولے آپ جھروکھا، بند تاکی گنڈا لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دیکھ وکھانیدا۔ ستگر پورا بھگتن ہت، ہت اپنا دے جنانیا۔ نرگن آوے نت نوت، جگ جگ کار کمانیا۔ بھگت جاناں بن ساچا پت، پت پر میثور سو بھاپانیا۔ آتم پر ماتم لیائے کچھ، چرن کول دے سرنانیا۔ پاربرہم برہم دیکھے کایا وچ، وچلا پڑدہ دے اٹھانیا۔ نام ندھانا سمجھائے ساچی سکھ، سکھیا اکو اک درڑانیا۔ دھر درباری پائے بھچھ، بھکھیا اکو نام ورتانیا۔ آگے لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹانیا۔ دھام رکھائے اک انڈٹھ، انڈٹھرا دھام آپ جنانیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اپنا روپ جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے آتر دان، گھر مندر لے سری بھگوان، ستگر پورا اپنا پھیرا پانیا۔

* ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فقیر چند دے گرہ جوڑیاں جموں * *

دُکھ کٹے دلدر کٹے، کٹی کوڑی شاہیا۔ کرم کٹے کُرم کٹے، میٹے لگی شاہیا۔ بھکھ کٹے اٹا رُکھ کٹے، کٹے آون جاون پھاہیا۔ نام رتے نیچ نیچے
 وتے، پھل اِکو اِک لگایا۔ دست جھولی گتے بھاگ جاگن ستے، سرتی سنی آپ اُٹھایا۔ پچھلے ہنے مکے آگے گودی چُکے، سر مہر ہتھ اُٹھایا۔ کھاٹ نہیں
 بھیرے نصیب ٹٹے، گرو نہیں سنگر سوامی ہو کے گرکھاں بچھے، پچھے پڑ پرائیا۔ پچھلے جنم جو ہو گئے غصے، سُدامے نالوں سجن رُسے، بھگوان اپنی دیا
 کمایا۔ آگے لیکھا جے کوئی سچ بچھے، صاحب سنگر اِکو ٹٹھے، دین دیا دے سمجھایا۔ جس کولوں آ کے براہمن بچھے، میرے جھروکھے کون ستے، کون
 منڈل منڈپ ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا لیکھا لیکھے وچ پائیا۔ کھاٹ کہے میں کھٹیا لاه، کھٹا رہیا نہ رانیا۔ پر بھ پایا
 داتا بے پرواہ، بے پرواہی رہیا دکھایا۔ ٹٹی گندھنہار اکھوا، گندھ اپنے نال بندھایا۔ جنم جنم دا کرم گوا، نہہکرمی اپنا کرم کمایا۔ دُکھ سکھ روگ چنتا سکھ
 وچ دے بدلا، بدلہ دیوے سچ سکھدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ کھٹیا کہے میں دیواں جھولا، جھولا پریم لگایا۔
 پر بھ پایا کنت کٹھولا، گھر وٹی سچ ودھایا۔ پریم پریتی برسوں پھولا، برکھا اِکو اِک لگایا۔ غریب نمائیاں دا وڈ وسیلہ، گھر آیا بے پرواہیا۔ کسے ہتھ نہ
 آوے اُچے ٹیلا، پر بت نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا رہیا کمایا۔ کھٹیا کہے میرا کڑ کڑ راگ، کروٹ اپنی رہی
 بدلائی۔ میرا پریم پئے جاگ، نیز نین اکھ کھلایا۔ میرا دُکھرا دھوے داغ، دُرمت میل دھوایا۔ میری کو جھی کملی دی رکھے لاج، مہر نظر اُٹھایا۔
 میرا دُبداتارے جہاز، کندھ اپنے بھار اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پاوا چول پئے چوگ، کرن حال دُہایا۔
 تیرے درتے اِکو کوگ، پر بھ ساچے اِک جنایا۔ پچھلا لیکھا دینا پھوگ، آگے مارگ اِک لگایا۔ جِنّاں چر سانوں نہ کریں ثبوت، تیرا سکھ آسن نظر
 کوئے نہ آیا۔ توں دُکھ نوارن نواریں دُکھ، سکھ تیرے ہتھ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دے مت رہیا سمجھایا۔
 ویکھ کھاٹ تیرا کھٹولا، کھٹیا سوہنی موہے بھایا۔ جس نے دوہاں پاسیوں کیتا اولہا، اپنا پڑدہ رہی دکھایا۔ بن کہاں بنیا ڈولا، ڈولی اِکو اِک دکھایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے مُکائیا۔ سُن کھٹیا تیری دسے کھٹی، ہر خطرہ سرب مُکائیدا۔ اگے بھرنی نہ پئے کوئے چٹی، دُکھ درد سرب مٹائیدا۔ تُوں پڑھی اِکو پٹی، ساچا نام اِک سمجھائیدا۔ تیرے اِنتر پریم رتی، رت رتڑی ویکھ وکھائیدا۔ تُوں پریم پریتی اندر متی، متوالی تیری دھار جنائیدا۔ تیری سیجا سوہے کملاپتی، کول نین سوہا پائیدا۔ تُوں ویکھ کھول کے اکھیں، ہر نیز آپ کھائیدا۔ تیتوں سخیاں نال ملاوے بناوے سچی سخی، سخی گرگھ روپ وٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیریاں ہڈیاں لیکھے لائیدا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا پُشت جدیاں پُشت در پُشت پوشیدہ دانستہ دیدہ دید تیرا لیکھے لائیدا۔

* ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کیسر سنگھ دے گرہ پنڈ امبارائے جموں *

دیکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، دو جہان پئی دُہائیا۔ جوگی جتی رہے نٹھ، تپی ہٹھی دھیان لگائیا۔ ستی نیناں رہے تک، نین نین اُٹھائیا۔ ویراگی تیاگی کر اِکھ، بیراگی نال ملائیا۔ جوگی جوگیشتر نیز پٹ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تپی تپیشتر چھڈتت، پلو اپنا رہے چھڈائیا۔ جنگم سنیاسی کھیڑا کر کے بھٹھ، اپنا آپ رہے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا رچائیا۔ اچرج کھیل ویکھ نرنکار، مان سرب رہے گوائیا۔ مچھندر ویکھے مار دھیان، جالندھر اشارے نال سمجھائیا۔ گورکھ سنگ ہو یا حیران، ہر کا بھیو کوئے نہ آئیا۔ اُچے ٹلے پر بت چڑھ چڑھ ویکھے زمیں اسمان، نور نظر کوئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ پھر پھر ہون تھکان، بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ الکھ نرنجن بول زبان، نعرہ اِکو اِک لگائیا۔ اندر وڑ وڑ کردے رہے دھیان، دھیان وچ کوئے نہ آئیا۔ تن خاک رہے چھان، سپس چھار پوائیا۔ نار چھڈ گھر مکان، بے در پھیرا پائیا۔ منڈے رہے اِک بھگوان، دھیان اِک رکھائیا۔ پاٹے کن وچ جہان، مُندراں جگت رہے وکھائیا۔ ہر کا روپ نہ سکے پچھان، ست سروپ نہ کوئے جنائیا۔ پڑھدے منتر رہے پون مسان، مسدہ حل نہ کوئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ کردے رہے پرنام، نیوں نیوں اپنا سپس جھکائیا۔ پڑھ پڑھ دیندے رہے گیان، پُستک پوتھی ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل نہ کوئے سمجھائیا۔ گورکھ کہے میرا گورکھ دھندا، گھر گور نظر نہ آئیندا۔ میں لبھدا رہیا مائس بن کے بندہ، بندگی اِکو اِک کر آئیندا۔ میرا اندر نہ کھلیا جندا، کُنجی ہتھ نہ کوئے پھڑائیندا۔ ردھی سدھی ہتھ وچ کھنڈا، سدھی اِکو اِک رکھائیندا۔ بدھی نال نہ ملیا صاحب بخشندا، کوشش کر کر اپنی کار کمائیندا۔ اُپر ہوواں ویکھاں اندھا، زر ہر نرائن گھ نہ کوئے دکھائیندا۔ ٹلے بہہ کے گایا چھندا، شاکر اپنا آپ کر آئیندا۔ صاحب نہ دسے کوئی سنگا، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ اندر وڑ کے ویکھاں دساں رنڈا، کنت نظر کوئے نہ آئیندا۔ اُچے ٹلے نظر نہ آئے کوئی ڈنڈا، پوڑا حق نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویراگ کہے میرا تھ ویراگ، ویراگ کم کسے نہ آئیا۔ دوس رین رہیا جھت، نیز نین نین اُٹھائیا۔ گرلاؤندا رہیا وانگ کاگ، کوک کوک سنائیا۔ سناؤندا رہیا اپنی آواز، تو ہی تو راگ الائیا۔ چاروں کُنٹ رہیا بھاج، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ میری کسے نہ کھولی جاگ، جاگرت نور نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے وچ رکھائیا۔ ویراگ کہے میں جگت ویراگی، برہوں چوٹ نہ کوئے لگائیا۔ پریم پریتی تھوڑی تھوڑی دیندا رہیا بھاجی، ساچی دست نہ ہتھ پھڑائیا۔ کھیل کردا رہیا پنڈت ملا شیخ قاضی، کائنات پھیرا پائیا۔ بندا رہیا تند ستار ربانی، رباب اِکو اِک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ویراگ نہ کوئے جنائیا۔ ویراگ کہے میرا تھامان، میری چلی نہ کوئے چترائیا۔ چار جگ میں دیندا رہیا گیان، آپ اپنی مت سمجھائیا۔ جگت ترسنا کرو ویران، گھر مندر اِک وسائیا۔ اِشٹ دیو سیری بھکوان، گرؤ گر سوامی نظری آئیا۔ میری چلی نہ جگت دکان، خالی ہٹ رہیا دکھائیا۔ کلجگ اتتم شرع ہوئی بے ایمان، شک میرے اُتے پائیا۔ ویراگی بنیا نہ کوئی پُرکھ سُبجان، برہوں تیر نہ کوئے لگائیا۔ کوڑی کریا کر بلوان، بل اپنا رہی جنائیا۔ ہو میں ہنگتالے نشان، لوک مات رہے جھلائی۔ کام کرودھ لو بھ موہ کر پردھان، کوڑی پردھانگی رہے دکھائیا۔ انتر ہو یا نہ کسے دھیان، سچ ویراگ نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ جت کہے میں نیز رویا، نیناں نیر وہائیا۔ ست وچ کوئی پُرش نہ ہو یا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سنگر سبجے کوئی نہ سویا، کوڑی سچ جگت ہنڈائیا۔ دھردر گا ہی کسے نہ لے کے آیا ڈھوآ، اپنا ناؤں سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا

کھیل رہیا دکھائیا۔ ہٹھ کہے میں ہٹھ وچارا، ہٹھی نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا لگا سرب سنسارا، سچ دھرم نہ کوئے دکھائیا۔ چاروں کٹ ہاکارا، کام
 کرودھ کرے لڑائیا۔ ساچا ونج نہ کرے کوئے ونجارا، نام ست نظر کتے نہ آئیا۔ چاروں کٹ دھواں دھارا، اندھ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا کمائیا۔ جوگ کہے میرا کمیا جوگ، جوگی نظر کوئے نہ آئیا۔ کن پاڑ تن لگایا روگ، روگی بنی جگت لوکائیا۔ ملیا میل نہ ڈھر
 سنجوگ، ہر کنت نظر نہ آئیا۔ آتم چگی نہ ساچی جوگ، پر ماتم ترپت نہ کوئے کرائیا۔ کوڑی کریا بھوگیا بھوگ، آسا ترسانہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جوگی بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جوگیستر کہے میری کوئی نہ جگت، چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ میتوں ہٹھ نہ آئی
 مکت، پھر پھر تھکا واہو داہیا۔ اپنی کرنی رہیا بھگت، بھگوان دینہار سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیا۔ تپیشتر کہے
 میں ہو یا نہیں ترپت، ترسانا میری نہ کوئے بُجھائیا۔ دھونیاں تا تا پائی بیت، بیتا سکے نہ کوئے کٹائیا۔ جنگل جوہ ویکھیا پھرت، پھر پھر اپنا پھیرا پائیا۔ میری
 پوری ہوئی نہ حرص، ہوس نہ کوئے بُجھائیا۔ سری بھگوان نہ کریا ترس، رحمت نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ درشن نوں رہیا تڑپ، میری تڑپ نہ کوئے
 بُجھائیا۔ چرن کول نوں رہیا بھٹک، بھٹکنا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ دُور دُراڈا رہیا لٹک، کنارہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ سُن دلیل، ہر شبدی حکم سنائیندا۔ سارے اٹھو چھیل چھیل، شہنشاہ حکم منائیندا۔ رل کے کرواک وکیل، ڈکلا اکو
 اک سمجھائیندا۔ سب دی کرے انت اپیل، پر بھ اگے واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد جنائیندا۔ شبد دُھن سُن
 کان، سارے لین انگڑائیا۔ گورکھ کہے کرو دھیان، کون تند ستار ہلائییا۔ مچندر کہے میں ہو یا حیران، گا ونہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جالندھر کہے میں دیاں
 بیان، سنا ونہارا بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ویراگ تیاگ بیراگ کہن اسمیں سنیا فرمان، سچ سندیسہ اکو آئیا۔ جی تپی ہٹھی نین شرمان، سارے بیٹھے سپس جھکائیا۔
 جوگیستر تپیشتر مینیشتر نیناں نیر وہان، روون مارن دھاپیندا۔ سارے اکو تھاں اکٹھے ہوئے آن، در ساچا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ سندیسہ دئے سنائیا۔ سچ سندیسہ دسہارا گر شبدی دھار جنائیندا۔ شبد گروگر ہو اجیارا، سب نوں آکھ سنائیندا۔ اٹھو سارے رل کے بنو بھائی چارا،

اِکو گنڈھ پوانیندا۔ مان تان چھڈو سنسارا، سگلی بُدھ سمجھانیندا۔ دوئے جوڑ کرو نمسکارا، نون سو اکھر اک پڑھانیندا۔ جو نظر نہ آئے نر نرکارا، تس دا بھيو
آپ گھلانیندا۔ جس نوں لبھدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے آسن کوئے نہ لائیندا۔ جس دی بھال کردے ڈُونگھی غارا، اندھ اندھیر مکھ نہ کسے
وکھانیندا۔ جس نوں لبھدے اُتے تٹ کنارہ، سو صاحب کھیل گھلانیندا۔ جس دے بچھے چھڈو گھر بارا، در در الکھ جگانیندا۔ سو صاحب ساچا یارا، آپ
اپنی کل ورتانیندا۔ کجگ آنت لے اوتارا، نہکَنک ناؤں رکھانیندا۔ اُچے ٹلے پربت چھڈ کے ڈُونگھیاں غاراں، سچ سَنگھاسن سو بھاپانیندا۔ جس دی چرن
دھوڑ منگے سنسارا، سو صاحب دیا کمانیندا۔ جس دا امرت ٹھنڈا ٹھارا، امیوں رس جام پیمانیندا۔ سو مل کے بیٹھا اک کنارہ، جس کنارے گر مکھ سو بھاپانیندا۔
سارے رل کے آؤ چل دوارا، در دروازہ آپ گھلانیندا۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارا، پریتی سنتاں نال لگانیندا۔ چار جگ دے پچھلے چھڈے
سارے یارا، ریتی اگلی آپ بدلانیندا۔ اپنا بدلو سارے نعرہ، نر نرائن آپ سمجھانیندا۔ جا کے ویکھو چناب کنارہ، کنڈھی بیٹھا سو بھاپانیندا۔ جتھے سچ
پریت دا چل رہیا وہارا، عاشق معشوقاں راہ وکھانیندا۔ سو صاحب پروردگارا، بے پرواہ اپنی کار کمانیندا۔ مندر سوہے اک دوارا، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔
رل کے جو بولے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارا، تہناں اپنا میل ملائیندا۔ سارے ویکھن نین اگھاڑا، ہائے اُف طوبی ایہہ کی کھیل
رچانیندا۔ ساڈا کسے کم نہ آیا لگا اکھاڑا، نوٹا ناٹ اپنا سانگ ورتانیندا۔ چلو سارے رل کے کریئے دیدارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
کھیل آپ سمجھانیندا۔ شبد کہے جب آؤگے۔ ڈنڈوت دُور دُور کراؤگے۔ دوئے جوڑ سیس جھکاؤگے۔ بھگتاں اگے واسطہ پاؤگے۔ آپ اپنا مان تجاؤگے۔
گر سکھاں دی دھوڑ مستک لاؤگے۔ پھر سنگت وچ رل جاؤگے۔ روداس چمار کولوں لیکھ لکھاؤگے۔ پچھلی کیتی سرب بدلہاؤگے۔ عدلی اگے جا کے واسطہ
پاؤگے۔ بدلی جنم کرم کراؤگے۔ ساچی ترنی پھیر تر جاؤگے۔ جس ویلے درشن پاؤگے۔ درشن پا اتر خوشی مناؤگے۔ اتر خوشی چڑھے چا، ساچا رنگ
رنگاؤگے۔ اک دُوبے نال ملاؤگے ہاں نال ہاں، ہاں ہاں کر کے اپنا آپ مٹاؤگے۔ درشن کر کے کنڈھے جھناں، جھگڑا سرب مُکاؤگے۔ اُچی بول کہنا
پر بھ ملیا آن ملاح، چڑھ بیڑے اپنا کنڈھا ویکھ وکھاؤگے۔ تن ملنی نہ پئے پھیر سواہ، کن پاڑ نہ جوگ ہنڈاؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سو بھا پاؤ گے۔ گھر ساچا سو ہنا لگیگا۔ جس گھر دیک جوت جلیگا۔ پُرکھ ابناسی صاحب سہیگا۔ سچ دربار لگیگا۔ بھگت بھگوان
 درشن کر کے رچگیگا۔ اوتھے سب دا پڑدہ کجگیگا۔ جو ہر سنگت وچ سہیگا۔ اگنی اگت پھیر نہ دجھیگا۔ جنگل جوہ نہ اٹھ اٹھ بھجگیگا۔ تپ ہٹھ وچ نہ پھسیگا۔
 پر بھ درشن کر کے ہسیگا۔ اک دؤبے نوں دسیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ سچن نال رکھیگا۔ اسیں درس کر
 کے آواں گے۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھیواواں گے۔ تن خاک نہ کوئے رماواں گے۔ مندر کن نہ کوئے لٹکاواں
 گے۔ وال کنڈل نہ کوئے پاواں گے۔ انگل نال نہ کسے سمجھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، اسیں پچھلی بھل
 بخشاواں گے۔ سچ دوارا اک گھلایگا۔ سری بھگوان ڈیرہ لایگا۔ بھگت سچن سنگ رکھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ٹلا
 پر بت اکو اک وڈیایگا۔ پر بت ٹلا سوہے چوٹی، ڈو نگھی غار دے وڈیایا۔ جس مندر جگے زمل جوتی، سو گرہ و بے ودھایا۔ سب دی آسا اٹھائے سوتی،
 ستیاں لئے جگایا۔ پاربرہم دے بن جاؤ گوتی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہر کا نام پکوان ساچی روٹی، گلی تندور نہ کوئے لگایا۔ کھانی ملے نہ کسے بوٹی،
 بھن کباب نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو رہیا جنایا۔ سارے کہن کرو وچار، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ کلج
 اتم ہو تیار، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ بن بھگتیوں رہیا تار، بن کرنیوں گود بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ سارے کہن
 اسیں ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھایا۔ غریب نمانے ویکھ انجان، بالے سوئے رہیا اٹھایا۔ جنہاں اندر وڈ کے دھریا نہیں کدے دھیان،
 تٹ کنارے بیٹھ نہ راگ الاہیا۔ جنگل جوہ پھرے نہ بیابان، ملے آسن کوئے نہ لایا۔ کلج اتم اوہناں ملیا بھگوان، جنہاں اپنی سمجھ ذرا نہ آہیا۔ ویکھ
 کھیل سارے پچھتان، ساڈی کرنی کم کسے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل دکھایا۔ سری بھگوان شبدی دتے، حکمی حکم
 جنائندا۔ بھگتاں اندر نرگن ہو کے وسے، غریب نمانے گلے لگائندا۔ پورب جنم دے جو سانجھ کے رکھے، کلج اتم ویکھ دکھائندا۔ اپنی کرنی وچ جو
 پھسے، تنہاں دھکا اپنا لائندا۔ جو سرن سرنائی ڈھٹھے، تنہاں پھڑ باہوں گود بہائندا۔ جنہاں پت پر میثور ملے تنہاں جوگ ابھاس دے کرنے پین نہ

رُتے، جنگل جوہ نہ کسے پھرائیںدا۔ ہر دے اندر وڑ کے آپے دتے، آتم پر ماتم آپ جگانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ چُکائیندا۔ میرا بھو اگم اتھا، سار کسے نہ آئی۔ جگ جگ بھگتاں لواں جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اٹھا، اپنی بو جھ بُجھائیا۔ ساچی جگتی اک سمجھا، چرن کول دیاں سرنائیا۔ سرتی شبدی گنڈھ پوا، جوڑی جوڑ جوڑ سمجھائیا۔ آتم سیچا ڈیرہ لا، گھر مندر کراں رُشنائیا۔ کنڈھی تار آیا جھناں، چنّ آب اپنے نال ملائی۔ آب بیٹھا سپس جھکا، چنّ چرن دھیان لگائیا۔ لاگے پتھر کہے میں لگن نہیں دینا داء، میرے وچ وڈی وڈیائی۔ میں پر بھ دے چرن چُماں اپنا لکھ اٹھا، بن سیوک سیوکمائیا۔ اپنی چھاتی اُتوں دیاں لنگھا، خوشیاں نال بھار اٹھائیا۔ گرگھ دوارے دیاں پُچا، جتھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ جھناں کہے میرا بے پروا، میرا آب لیکھے لائیا۔ جو گرگھ سجنّ نال لے کے آیا بن ملاح، بیڑے اپنے اُتے چڑھائیا۔ میں اپنی دھار دا ٹھنڈا جل اوہناں دیاں پیا، ٹھنڈک اپنے پینے پائیا۔ براہمن دا پچھلا لیکھا دیاں چُکا، چکھے لیکھا وچ جگت لوکائیا۔ دھنّ بھاگ میرے وچوں کلا گیا نہا، اپنی پچھلی بھل بخشائیا۔ ہر سنگت ساری بنائی گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ گورکھ ویکھ نین رہیا شرما، میرے چیلے ملی وڈیائی۔ چرپٹ لیکھا رہیا مُکا، جھٹ پٹ اپنا داء لگائیا۔ پچھلا پھٹ لیا گوا، فیصلہ اکو وار کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت ساری رہیا ترا، جو چرناں نال آئی چرن ملائی۔

* ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چناب دے کنڈھے اُتے چڑھدا گرام گھاٹ جموں *

چن آب ہتھ دوئے جوڑے، دھیان اک لگائیا۔ راہ تنگن مچھ کچھ سنسار جل ہوڑے، اندر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی سٹے تیرے اُتے ڈورے، ڈوری تیرے ہتھ پھرائیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ بہڑے، عاشق معشوق گئے تاریاں لائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ پیا رہیا روہڑے، دھار دھار نال رلائی۔ ہر گوہند اکو وار لنگھیا چڑھ کے اُپر گھوڑے، پتن میرے پھیرا پائیا۔ میں رویا کر کے بہڑی بہڑے، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پر بھ ساچے دی میٹوں لوڑے، دیوے درس بے پروا ہیا۔ ہر گوہند کہے پُرکھ اکال چھیتی بہڑے، سب دا لیکھا دئے مکائیا۔ چنّ سُن بانکے چھوہرے، چنّ تیتوں رہیا

سمجھائی۔ آپ چلے سب دے مہرے، بے آب لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری آسا پور کرائیا۔ چن کہے میں رکھاں اڈیک، آب کہے میں بیٹھاں دھیان لگایا۔ پر بھ صاحب آوے ٹھیک، گھر میرے پھیرا پائی۔ اوہ ویلا سُنیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائی۔ میری چرن بندھائے پریت، پریتی پتھراں نالوں تڑائی۔ ریت بالو ہوئے ٹھنڈی سیت، جو میرے بیٹھاں سچ رہی وچھائی۔ درشن ہووے اک اتیت، میری تڑپھ دئے بُجھائی۔ میں اچھلاں گداں گاواں گیت، تیرا تیرا راگ الایا۔ ہر گو بند نشانہ دس ٹھیک، دئے جوڑ واسطہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ ہر گو بند دیوے شُبھ اسپس، مہر نظر اٹھائی۔ کرپا کرے آپ جگدیش، جگدیش پھیرا پائی۔ ویلا وقت سہائے بیس بیس، بیس بیس وجے ودھائی۔ نیز کھول رکھ اڈیک، نین اکو راہ تکائی۔ تیرا آب کرے سیت، تیرا چن سیتل رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ کون ویلے سری بھگوان آوے بھٹا اپنا پندھ مُکائی۔ سردی گرمی کہ لگے ہما، گرمی رت جگت سہائی۔ جس ویلے آئے در میں نیوں نیوں چرن چماں، چم چم خوشی منائی۔ میتوں آوے رس جیہڑا رس ملیا نہیں ماں ماما، سیر امرت دئے پیائی۔ میں اپنے راگ سناواں دھنا، اچی کوک کوک الایا۔ چھہر ہوئے میرے بنا، میرے کنڈھے لے وڈیائی۔ جس پتھراں اوتوں تاریا دھنا، تنہاں پتھراں اُتے بہہ کے میرا بیڑا پار کرائیا۔ میں بنیا رہیا جگ چوکڑی اٹھا، میری اکھ نہ کسے گھلایا۔ میں سندا رہیا سادھاں سنتاں کولوں کناں، جو میرے کنڈھے بہہ بہہ ڈھولا رہے گایا۔ سری بھگوان سدا سد جن بھگتاں پچھے پھرے بھنا، بھج بھج اپنا پندھ مُکائی۔ جوں نامے سہائی چھہر چھنا، توں گرکھاں دئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ ہر گو بند کہے سُن چناب، چن چاندنی تیری رُشنائیا۔ جس ویلے آوے بن نواب، نوبت اپنے نام وجائی۔ نیوں نیوں سجدہ کریں آداب، بدن جوڑ سپس جھکائی۔ کریں پرنام جو بھگت آون ساتھ، تنہاں نیوں نیوں لاگنا پائی۔ تیرے اندر وڑ کے سوہنگ ڈھولا گاؤں گاتھ، تیرا لیکھا دین چکائی۔ پھیر نظر آئے رگھناتھ، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ تیری پوری کرے خواہش، آسا آسا وچ ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ چناب کہے جب پریتم میرا آویگا۔ جن بھگتاں نال لیاویگا۔ میرے پریم دا بدھا، نٹھ نٹھ اپنا

پندھ مُکاویگا۔ کیوں، ہر گوبند دے کے گیا سدا، ایسے کر کے اپنی سیو لگاویگا۔ سری بھگوان کوئی نہ رکھے لوک لجا، ول نمانیاں اپنا قدم اٹھاویگا۔ سچ پریم اندر بدھا، واہو داہی چل کے آویگا۔ نال رکھائے بڈھا نڈھا، جو بن اپنا رنگ رنگاویگا۔ پار کر کے آئے ڈوگھی کھڈا، اُپے ٹلے چرناں ہیٹھ دباویگا۔ ہر سنگت دیوے اپنا سدا، تھم اک جناویگا۔ جاؤ ویکھو میرا بچہ، جھناں بیٹھا راہ نکاویگا۔ جو پریم پریتی وچ سچا، ساچا نین اٹھاویگا۔ اوہنوں جا کے کہو اچھا، ہر جو تیرے درتے آویگا۔ جس تاریا مچھ کچھا، سو کاشتکار پھیرا پاویگا۔ چرن کول تیرے مکھ چوائے رسا، امرت سیر اک پیاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھاویگا۔ چناب کہے سُنو گرسکھو میرے ویر، میں واسطہ رہیا پائیا۔ جگ چوکڑی ہو یا رہیا دلگیر، ملیا میل نہ سچے ماہیا۔ نیز واؤندا رہیا نیر، نیر بھیج واہو داہیا۔ پر بت چوٹیاں آیا چیر، جنگل جوہ اپنا پندھ مکائیا۔ اتم منزل آئی اخیر، میرا لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ جن بھگتو میری سُنو ارداس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میٹوں ہتھیں چک کے لے چلو پر بھ دے پاس، چرناں وچ دینا بہائیا۔ میں اک اکلّا ہو پا رہیا نراس، سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ سادھ سنت کسے نہ دتا ساتھ، کوٹن کوٹ نہا نہا گئے تاریاں لائیا۔ کلجگ آنت گرسکھو تہاڈے نال پھرے رگھنا تھ، رگھپت اپنی دیا کمائیا۔ تہاڈا بنیا سجن ساک، میرا ناتا دیو جڑائیا۔ میٹوں مل جائے شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں بھگتاں ملاں سچ جماعت، مل اپنا میل ملائیا۔ گرسکھو آؤ دوویں لے کے ہاتھ، میرا پریم اوہناں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ سارے سکھ جان اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ اندرے اندر بولن جیکارے رسنا رہے چپ، چپ چپیتے اپنے نال ملائیا۔ پریم پیار جل دا بھرن بک، بک پر بھ چرناں اُپر پائیا۔ دوہاں دا اُجل ہووے مکھ، میل کسے رہن نہ پائیا۔ سنگر سچا جائے تھ، اٹ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ روداس تیرا دھن واد، ساڈھے تن ہتھ گرسکھ تیری وڈیائیا۔ پہلوں گنگا بدھانات، اک اکلے کسیرا بھیٹ چڑھائیا۔ براہمن ودھایا وواد، من واسنا ہلکائیا۔ کلجگ آنت سُن میری فریاد، در میرے پھیرا پائیا۔ ہر بھگت لیاندے ساتھ، وڈی جماعت بنائیا۔ دوئے جوڑ مستک ٹیکاں ماتھ، چرن دھوڑ مستک لاواں شاہیا۔ پر بھ ملیا پُرکھ سمراتھ، ساکھیات نظری آئیا۔ میری پوری ہوئی

آس، آسا بھگتاں نال ملائیا۔ میرا لیکھا لکھدے خاص، ایہو تیرے اگے عرضوئیا۔ تیرا میرا پر بھ نالوں ٹٹے نہ ساتھ، جگ آوے جگ اپنے نال رلائیا۔ میرے دوویں دیکھ خالی ہاتھ، بن پر بھ چرن پریتی ساچی دست نظر کوئے نہ آئیا۔ دھن وڈیائی وڄی ودھائی ہر سنگت چل کے آئی تاٹ، میرا کنارہ رہی سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کل کرپا کری آپ، وچولا اپنا بھگت بنائیا۔

* ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر نام سنگھ دے گرہ چڑھدا گرام جموں *

چناب کہے میری آرزو ارب، ابتدا نظر کسے نہ آئیا۔ لوک مات میری میننتی کھرب، خواہش پور نہ کوئے کرائیا۔ جگ چوکڑی دیندا آیا ضرب، انک انک نال ودھائیا۔ تن من وار کردا رہیا حرج، ہر جو نظر کسے نہ آئیا۔ جگ ڈھولا گاؤندا رہیا کنڈھے طرز، سد اپنا راگ الائیا۔ میری دھار دیکھ ہندے رہے اسپرج، آبشار سوہنا روپ وٹائیا۔ میری چوٹی لہدے رہے مرد، کر دردانگی پھیرا پائیا۔ میرے اندر وڑ کے ہندے رہے سرد، تن ماٹی خاک ٹھنڈ ورتائیا۔ اندروں کسے نہ گئی مرض، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ میں کردا رہیا اکو عرض، آرزو پر بھ دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چکائیا۔ جگ چوکڑی تکیا راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔ سادھ سنت کسے نہ پکڑی بانہہ، گر اتار انگلی کوئے نہ لایا۔ گیان دھیان سکیا نہ پار کرا، پوجا پاٹھ رنگ نہ کوئے دکھایا۔ شاستر سمرت کوک رہے سنا، انجیل قرآن کلمہ نبی پڑھایا۔ ٹلے پر بت روون مارن دھاہ، نیتز نیناں نیر وہایا۔ سگلا سنگ نہ دیوے کوئی نبھا، ساچا میل نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ سب دی آسا پور کرایا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا ارداس، پر بھ اگے دھیان لگائیا۔ میں تیری دھاروں اُتچی شان، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پاہن نال میرا ساتھ، پاتھر میرا رنگ رنگائیا۔ دوہاں وچولا صاحب رگھناتھ، تیری وڈ سرنائیا۔ جگت دیکھے میرا پتن تاٹ، میں تیرے کنارے دھیان لگائیا۔ کون ویلا میری مکے واٹ، ہر چرن ملے سرنائیا۔ پنج تت نہ دے کوئی آب، نور ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ کایا مندر نہ کوئے کعب، کلمہ رسنا نہ کوئے جنائیا۔ سجدہ سیس نہ کوئے آداب،

چرن سرن نہ کوئے سرناہیا۔ حجرہ سچ نہ کوئے محراب، مندر نظر کوئے نہ آہیا۔ بھوپت بھوپ نہ کوئے نواب، راج راجان نہ کوئے اکھوہیا۔ گر اوتار نہ کوئے سادھ، بھگت بھو نہ کوئے چکاہیا۔ میں کوک کوک ماردارہیا آواز، دروہی دروہی ڈھولا گاہیا۔ آ صاحب غریب نواز، نماہیاں ہو سہاہیا۔ آد ساجن لیا ساز، آنت ویکھ بے پرواہیا۔ تھہ بن کوئی نہ رکھے لاج، مہر نظر نہ کوئے اٹھاہیا۔ میرا چلدا ویکھ جہاز، تیرے کنارے راہ نکاہیا۔ کر کرپا دیویں داد، وست اموک جھولی پاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیہا۔ صاحب کہے سُن چن پیارے، ہر جو ہر ہر دے وڈیہا۔ جگ چوکڑی کھیل نیارے، زرگن سرگن روپ دھراہیا۔ نو نو چار کرے پار کنارے، ویلا وقت دے سمجھایا۔ کل کلکی لے اوتارے، نہکنا ناؤں رکھایا۔ جوتی نور نور چکارے، شبدی شبد ڈنک وجاہیا۔ کرے کھیل آگم پارے، الکھہ زرنجن وڈ وڈیہا۔ جگ جنم دے وچھڑے بھگت اٹھالے، سویاں اکھ آپ کھلایا۔ تیرے کنڈھے آپ بہال، مانس جنم روپ وٹاہیا۔ کر کرپا کایا اندر بنائے سچی دھر مسالے، دھرم دوار اک جنایا۔ ساچا مارگ اک سکھالے، راہ اکو اک وکھایا۔ زرگن ہو کے چلے نالے، سرگن ساچا سنگ نبھایا۔ ڈھولا گاؤ وشنوں بھگوانے، سوہنگ اپنا نام جپاہیا۔ چل کے آئے نوجوانے، نر نرائن پھیرا پاہیا۔ کرے کھیل والی دو جہانے، بھو ابھید دے جنایا۔ جن بھگتاں بھے ساچے گانے، ساچا سگن منایا۔ امرت آتم دیوے پین کھانے، امیوں رس اک کھ چوہیا۔ سچ جنائے اُچ نشانے، نشانہ اکو اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیہا۔ بھگت اپائے تیرے کنڈھے، کنڈھے تیرے ملے وڈیہا۔ گیت گو بند جنائے چھندے، انمول راگ اک سمجھایا۔ مانس منکھ ویکھنہارا بندے، بندگی اکو اک درڑاہیا۔ پھڑ کے چاڑھے اپنے ڈنڈے، گھر ساچا دے وکھایا۔ گرگھ دوئے جوڑ کر بیننتی دان اکو منگے، پر بھ ملے چرن سرناہیا۔ کون ویلا کون وقت ہر سنگر گھر در دروازہ لنگھے، دُور دُراڈا پندھ مکاہیا۔ ہر سنت سہیلے رکھے سنگے، بھگتاں دیوے مان وڈیہا۔ گود بہائے چنگے مندے، مندے چنگے اکو رنگ رنگاہیا۔ جنہاں گائے سوہنگ چھندے، سو صاحب سچے رہے بھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ تھانہیا۔ جن بھگت دوارے آئے بھگوان، ہر جو اپنا پھیرا پاہیا۔ تیری عرض کرے پروان، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ ساچا حکم دیوے ٹھمران، ڈھردر گاہی حکم منایا۔ جاؤ بھگتو چلو کرو اشان، اچھیا چن

دی پورا کرائیا۔ آب کہے میرا پورا ہوئے دھیان، دھیان دھیان نال ملایا۔ سب دارا کھا نوجوان، مہربان بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بنے سدا رکھوال، جگ جگ سیو کمایا۔ بچھے چلیا بن پرتپال، پرتپالک وڈ وڈیایا۔ ہر سنگت ساری سچ نہال، نیا اپنا نام وکھایا۔ اکٹھے کیتے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنایا۔ نہر نہرا ن بن دلال، پاہن پاتھر سوہا پائیا۔ ویکھنہارا ساچے لال، گرگھ سجن پرده لاہیا۔ لہنا دین چکائے وچ جہان، جگ جیون داتا وڈ وڈیایا۔ ساچی آسا کرے پروان، جل اپنا چرن پھہایا۔ نیر سیر ہویا پردھان، زنجیر نظر کوئے نہ آیا۔ ہر گوبند داتا اک بیان، ضامنی ساچی سچ رکھایا۔ انتم لیکھا میٹے سیری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ گرگھاں دیوے دان، داتا دانی آپ ہو جایا۔ تیرے کندھے بیٹھا سنگھ ہر نام، ہر کا نام رہیا دھیایا۔ بھگتاں بچھے تیری کلیان، تیرا کرم کانڈ مٹایا۔ روڈھ رڑھدا جائے جہان، پاتھر مٹی بالو سمنڈ ساگر وچ سمایا۔ ایہو کھیل سیری بھگوان، نکے وڈے چھوٹے نڈھے سارے اپنے وچ رکھایا۔ گرگھاں گرگر ویکھنہارا ساچے بچھے، پتا پوت پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا سب دا رہیا چکایا۔ لہنا سب دا چکے مات، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ابناسی کرتا ویکھنہارا مار جھات، جھاک اپنی رہیا جنایا۔ روداس چمارا رکھے ساتھ، گرگھ اپنے انگ لگایا۔ دو جہاناں لیکھا کھے قلم دوات، شاہی اپنا رنگ وکھایا۔ لیکھے اندر اتم گھاٹ، پتن ملے سچا ماہیا۔ لہنا چکے پچھلی ذات، آگے ذات نہ کوئے وکھایا۔ نہرگن صاحب ٹھا کر وسے ساتھ، سوامی اکو نظری آیا۔ گرہ مندر بچھے وات، گھر سجن ہوئے سہایا۔ چرن کول بندھائے نات، متر پیارا اک شبد اگئی دیوے گاتھ، ڈھولا اکو اک جنایا۔ سچ کنارہ دتے گھاٹ، تٹ اکو اک سمجھایا۔ جنم کرم دی مکے واٹ، پاندھی پنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، سوہنگ پٹی رہیا بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھے سب دا لایا۔ ہر جن لیکھا لیکھے جائے لگ، لاگت ہر نہ کوئے رکھایا۔ نو نو چار جو رہیا الگ، انتم اپنا میل ملایا۔ ویس دھر سورہا سرگ، سرتی سب دی رہیا گھلایا۔ ہر جن ہنس بنائے لگ، سوہنگ مانک موتی ہنسا چوگ چکایا۔ انتر آتم سیجا سچ، گھر مندر رہیا سہایا۔ درس دکھائے بھج بھج، سنگر سچا وڈ وڈیایا۔ غریب نمائیاں دکھیاں درد رہیا وند، حصہ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سدا اکھوایا۔ مہربان ہویا مہربان، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ جن بھگتاں

دیوے مان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دُکھ درد سرب مٹ جان، بخشے سچ سچی سرنائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ہر جن ڈھولا گان، آتم اتر
 وجے ودھائیا۔ گھر سکھ اُتجے آن، مکھ اُجل دے کرائیا۔ چنّ آب کر پروان، آب حیات سرب پیائیا۔ کرے کھیل خلق مہان، خالق اپنی دھار سمجھائیا۔
 کلجک انت ہو پردھان، بھگت بھگونت لئے اُٹھائیا۔ سرب جیاں دا اک گیان، اکو نام درڑائیا۔ سرب جیاں دا اک اشنان، اک سرور نہائیا۔ سرب جیاں
 دا اک مکان، مندر اکو دے درسائیا۔ سرب جیاں دا اک دھیان، گر چرن سچی سرنائیا۔ سرب جیاں دا اک مان، جو پر بھ در بیٹھن سپس جھکائیا۔
 سرب جیاں دا اک نشان، ست ستوادی آپ جھلائی۔ سرب جیاں دا اک گیان، سوہنگ ڈھولا رہیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سب دی اچھیا کرے پروان، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دھتارام دے گرہ امبارائے جموں *

ہر کا حکم ہر دوار، ہر ہر آپ چلائیندا۔ ہر کا حکم ہر کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ ہر کا حکم ہر مندر اپر اپار، ہر ہر آپ بنائیندا۔ ہر کا حکم
 سکھنڈ کھول کواڑ، سچ دوارا سو بھاپائیندا۔ ہر کا حکم نرگن سرگن بٹھے دھار، نر ویر اپنی کار کمائیندا۔ ہر کا حکم وِشن برہما شو کرے پسا، ترے ترے اپنا
 رنگ رنگائیندا۔ ہر کا حکم ترے پنج اکھاڑ، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ ہر کا حکم لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پسا، سورج چند نور چکائیندا۔ ہر کا حکم
 دھرنی دھرت دھول آکاش، دھول اپنا حکم منائیندا۔ ہر کا حکم شاستر سمرت وید پُران کر پرکاش، لوک ماتی راہ چلائیندا۔ ہر کا حکم گر اوتار کھیل تماش،
 جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ ہر کا حکم ستجک تریتا دواپر کلجک پاوے راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن نچائیندا۔ ہر کا حکم پر تھمی آکاش، گگن گگنتر رنگ
 چڑھائیندا۔ ہر کا حکم لکھ چوراسی کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ ہر کا حکم آتم پر ماتم آس، آسا آسا وچوں جنائیندا۔ ہر کا حکم لوک پر لوک، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ہر کا حکم سدا ورتنت، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ ہر کا حکم سری بھگونت، بھگوان اپنی کار

جنائیا۔ ہر کا حکم مہما گنت، لیکھا لکھ نہ سکے کوئی رائیا۔ ہر کا حکم جگا جگت، جگ چوکڑی کارے لائیا۔ ہر کا حکم بودھ اگادھاپنڈت، سدا سد کرے سچ پڑھائیا۔ ہر کا حکم دُھر درگا ہی منت، منتر اکو نام جنائیا۔ ہر کا حکم زرگن سرگن میلانا رکت، سچ سہنجی اک وڈیائیا۔ ہر کا منت ہر جن سنت، حکمی حکم کھیل کرائیا۔ ہر کا حکم بھگت بھگوت، اپنے رنگ دکھائیا۔ ہر کا حکم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگت منائیا۔ ہر کا حکم جگ جگ جگ چار، چارے ویداں بھو کھلائیندا۔ ہر کا حکم جگ چوکڑی کرپسار، نت نوت اپنی دھار دکھائیندا۔ ہر کا حکم چارے کھانی کر اجیار، انڈج جیرج اُتہج سیتج ونڈ ونڈائیندا۔ ہر کا حکم چارے بانی بول جیکار، چاروں کُنٹ نعرہ اک لگائیندا۔ ہر کا حکم سرب پسار، حکمے اندر کھیل دکھائیندا۔ ہر کا حکم لکھ چوڑاسی دے ادھار، گھٹ گھٹ واسی ویکھ دکھائیندا۔ ہر کا حکم گر اوتار شبدی بول جیکار، لوک مات سرب سمجھائیندا۔ ہر کا حکم لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ ہر کا حکم بھگت پیار، سچ پریتی اک سمجھائیندا۔ ہر کا حکم سنت ادھار، ہر جن ساچے پار کرائیندا۔ ہر کا حکم گرگھ اجیار، گر گر صفتی صفت صلاحندا۔ ہر کا حکم گرگھ جائے تار، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ ہر کا حکم منے گر اوتار، پیر پیغمبر سیس جھکائیندا۔ ہر کا حکم ڈونگھا ساگر وچ سنسار، ہاتھ کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر کھیل کرائیندا۔ ہر کا حکم سدا سد میت، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہر کا حکم سدا اتیت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہر کا حکم سدا سرجیت، نہ مرے نہ جائیا۔ ہر کا حکم سدا انڈیٹھ، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ہر کا حکم مندر مسیت، شودوالے مٹھ اُچجائیا۔ ہر کا حکم کھیل ہست کیٹ، اوچ نیچ ونڈ ونڈائیا۔ ہر کا حکم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دے سمجھائیا۔ ہر کا حکم مانو اک، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ ہر کا حکم گرگھ سکھ، سکھیا سچ سمجھائیا۔ ہر کا حکم لیکھا دیوے لکھ، نہ سکے کوئے مٹائیا۔ ہر کا حکم دُھر درگا ہی پائے بھکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیا۔ ہر کا حکم جن بھگتاں کرے ہت، ہتکاری اک اکھوائیا۔ ہر کا حکم رہے نت نوت، جگ جگ سنگ نبھائیا۔ ہر کا حکم ہر جن سے چت، دھیان اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ ہر کا حکم ہر گھٹ اندر، حکمی حکم جنائیندا۔ ہر کا حکم ڈونگھی کندر، اُچے ٹلے پر بت ویکھ دکھائیندا۔ ہر کا حکم توڑنہارا چندر، کنجی اپنے ہتھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ہر کا حکم ہر جن میل ملائیندا۔ ہر کا حکم ٹھانڈا سیتا، سدا سدا سہج سکھدائیا۔ ہر کا حکم اگئی گیتا، گر گیان کرے پڑھائیا۔ ہر کا حکم سدا سدا سدا سدا سدا سدا، جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر حکمے اندر حکمی کار کمائیا۔ ہر کا حکم ہر کی مایا، ہر ہر جو آپ اپنائیندا۔ ہر کا حکم ہر کی چھایا، شہنشاہ اپنی کھیل رچائیندا۔ ہر کا حکم ہر اُچھایا، ہر ہر ہی دیکھ دکھائیندا۔ ہر کا حکم ہر سنایا، ہر ہر ہی آپ منائیندا۔ ہر کا حکم آپ ورتایا، ہر ہر آپ کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر سرب رکھائیندا۔ حکمے اندر جگت جگت، ہر ہر کار کمائیا۔ حکمے اندر بھگت چک، چک چک میل ملائیا۔ حکمے اندر بیٹھا لگ، اپنا لگھ بھوائیا۔ حکمے اندر دیوے سکھ، سکھ ساگر روپ وٹائیا۔ حکمے اندر سنت سہیلے گودی چک، چک چک اپنے رنگ رنگائیا۔ حکمے اندر آپے اٹھ، گر سنگر ویس وٹائیا۔ حکمے اندر آپے تھ، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ حکمے اندر بیٹھا رہے چپ، رسنا جہوانہ کوائے جنائیا۔ حکمے اندر وڑیا رہے اندھیرے گھپ، نور نظر کسے نہ آئیا۔ حکمے اندر نیڑے جائے ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ حکمے اندر اک لکھ اسی ہزار بھوت، پریت اپنا حکم منائیا۔ حکمے اندر چار لکھ داتاناں پیٹا سوت، سوتردھاری دیکھ دکھائیا۔ حکمے اندر پنج تت قلبوت، کایا بنک وڈیائیا۔ حکمے اندر نام جاسوس، گھر گھر دیکھ دکھائیا۔ حکمے اندر کر محسوس، مُشکل حل دے کرائیا۔ حکمے اندر کر محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر حکمی کار، حکمے اندر دُشٹ دے سنگھار، حکمے اندر کرم لگماں مارے مار، حکمے اندر خاکی خاک خاک وچ ملائیا۔

* ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جووں *

سچ تخت سوہے سلطان، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن راج راجان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن حکمران، دُھر درگاہی بے پرواہیا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سری بھگوان ہو پردھان، سچ پردھاگی آپ کمائیا۔ ابناسی

کرتا کھیل مہان، بھیو کوئے نہ پائیا۔ پاربرہم پر بھ دیونہارا دان، دست اپنی آپ ورتائیا۔ در درویش بن دربان، گھر اپنے الکھ جگائیا۔ داتا دانی ہو
 مہربان، جھولی اپنی آپ بھرائیا۔ ساچی اچھیا کر بلوان، بھیو ابھید آپ گھلائیا۔ تخت نواسی نوجوان، رُوپ رنگ رکھے نہ کوئے رکھائیا۔ دُھر فرمانا دیوے
 آن، آپ اپنا حکم جنائیا۔ سچھنڈ دوار سچ مکان، سو صاحب آپ پرگٹائیا۔ دیا باقی اک مہان، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ اک اِکلا بیٹھ بے زبان، ست
 دوارا آپ سہائیا۔ دوسر دے نہ کوئے نشان، نشانہ اپنا اک اپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ سچھنڈ دوارا
 سوبھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ساچا کنت، نرگن نرور وڈ وڈیائیا۔ اینکار بنائے بنت، گھاٹ گھڑت سمجھ کسے نہ آئیا۔ آد نرنجن
 مہا انت، لیکھا گنت نہ کوئے گنائیا۔ سری بھگوان سوبھاؤنت، ابناسی کرتا ویس وٹائیا۔ پاربرہم پر بھ دھار بے آنت، دھار دھار وچوں جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل ہر نرنکار، آد پُرکھ آپ کرائیندا۔ نرگن نرگن ہو اُجیار، سٹح پرکاس آپ
 رکھائیندا۔ جوتی جاتا اپر اپار، اپر مپر اپنی دھار چلائیندا۔ نار کنت کر پیار، سچ سہنجنی اپنی آپ ہنڈائیندا۔ ساچے مندر کھیل اپار، نرور پُرکھ آپ
 کرائیندا۔ جننی جن شہنشاہ بن آپ کرتار، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ سٹ دُلارا کرتیار، شبدی شبد گود بہائیندا۔ اپنی اچھیا کر وچار، ساچی سکھیا اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ سچھنڈ اندر کھیل نیار، نرکار آپ جنائیندا۔ گھر وچ گھر کرتیار، تھر گھر ساچی بنت بنائیندا۔ سٹ دُلارا بالا نڈھا آپ اٹھال، دُھر فرمانا حکم
 جنائیندا۔ اٹھ سہنجنے میرے لال، صاحب سلطان آپ جگائیندا۔ تھر گھر ویکھ اک مکان، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیندا۔ در دروازہ کھول مہان، آپ اپنی
 نگاہ لکائیندا۔ دیک دیا اک مہان، بن تیل باقی وچ لکائیندا۔ اٹھے پہر دے گیان، نش اکھر اکھر آپ پڑھائیندا۔ ست ستوادی ست نشان، سو صاحب
 آپ اٹھائیندا۔ سٹ دُلارے ویکھ مار دھیان، بے پچان آپ جنائیندا۔ سچھنڈ سوہے تیرا بھگوان، بے پرواہ اپنی کار کمائیندا۔ حکمے اندر دیوے فرمان، دُھر
 سندیسہ آپ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ اٹھ سٹ شبد دُلارے، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ تھر گھر تیرا
 سوہے چُبارے، چار کُٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ دہ دشانہ کوئے اکھاڑے منڈل منڈپ نہ کوئے جنائیا۔ اکو نرمل جوت جگے نرنکارے، دوجا سنگ نہ کوئے

رکھائیا۔ صاحب سلطان تیرا میت مُرارے، سبّجَن اِکو اِک اکھوائیا۔ سد و سدا رہے سبّکھنڈ دوارے، دوارا اپنا آپ سہائیا۔ بودھ اگادھ سناؤندار ہے جیکارے، بے جیکار اِک سمجھائیا۔ ناتا جوڑے اپر اپارے، بدھاتا اپنے نال ملائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے اندر باہرے، گپت ظاہر اپنی کار کمائیا۔ پتا پوت کرے پیارے، سچ پریتی اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا جنائیا۔ چھوٹا بالا گیا ہس، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ تھر گھر دوارے جاواں وس، سد چلاں محم رضائیا۔ تیرے ملن دی رکھاں آس، اِک دھیان لگائیا۔ تُوں سنگر و سیں میرے پاس، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ میں ویکھا تیری زرگن راس، زرویر تیرا نور رُشنائیا۔ تیری پریم پریتی میری بُجھائے پیاس، ترسنا اور نہ لاگے رائیا۔ نت نوت دینا ساتھ، سگلا سنگ بُجھائیا۔ در بھکھاری دینی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ میں تیرے وچوں اُبجیا تیری ذات، مات پتا نہ کوئے ہنڈائیا۔ میرا لیکھا کھے نہ کوئے قلم دوات، کاتب لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ میرا لہنا کسے نہ آئے وچ حساب، لیکھا سمجھ نہ سکے کوئے رائیا۔ تُوں اِکو میرا شاہ نواب، پروردگار سچ گوسائیا۔ مقامے حق کراں آداب، در تیرے سیس جھکائیا۔ تیرا جُجرہ ویکھ محراب، تیرا کعبہ ملے وڈیائیا۔ تیرا ڈھردر گاہی راج، شاہ پاتشاہ اِکو سہائیا۔ تیرا سچ سندیسہ سچی آواز، ساچا ناد موہے شنوائیا۔ نت نوت رکھنی میری لاج، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں تھر گھر میرا تھا پین دتا تھا پ، گھر ساچے دتا بہائیا۔ بن کے مائی باپ، سُنّت دُلا رے سیو لگائیا۔ میں کراں تیرا پاٹھ، پوجا اِکو اِک رکھائیا۔ تُوں وسنا میرے پاس، میں تیری آس رکھائیا۔ تیرا نور جوت پرکاش، پاربرہم تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تیری انس خاص، خالص تیرا روپ وٹائیا۔ ہوں ادھین انا تھاں ناتھ، تُوں بے پرواہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سُنّت دُلا رے شبدی لال، ہر سنگر آپ جنائیا۔ تیرا مندر سچی دھر مسال، گھر ساچا اِک سہائیا۔ ٹھاکر سوامی وسے نال، زرگن اپنا رنگ وکھائیا۔ لیکھا چکھے شاہ کنگال، شہنشاہ اِکو دیونہار وڈیائیا۔ نت نوت بن دار ہے دلال، بن ونجارا ہٹ چلائی۔ لیکھا جانے حق حلال، حقیقت کھوجے تھاؤں تھانیا۔ جوت جگائے بے مثال، مُسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ سبّکھنڈ نواسی مہربان، سو پُرکھ زرگن بے پرواہیا۔ دھر مُجھلائے اِک نشان، دو جہاناں آپ اُٹھائیا۔ ویکھے آپ خوشی مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ لگائیا۔ سُنّت دُلا ر

کہے پُرکھ سمرتھ، پر بھ تیری وڈ وڈیاںیا۔ میں تیرے سہارے تھر گھر جاواں وس، سچھنڈ تیرا دھیان لگایا۔ زرویر ہو کے مارگ دینا دس، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ چرن کول کول چرن تیرا رہاں داس، بن داسی داس سیو کمایا۔ تیرے اندروں نگی میری شاخ، شناخت تیرے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در تیرے اک عرضویا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، دین اپنی دیا کمائیندا۔ سٹ ڈلارے کر پچان، بے پچان آپ جنائیندا۔ میرا ناؤں سری بھگوان، ناؤں زرنکارا تیری جھولی پائیندا۔ تیرا میرا کھیل مہان، آد جگاد نظر کسے نہ آئیندا۔ تیرا میرا اُچ مکان، اندر وڈ ویکھ کوئے نہ پائیندا۔ تیرا میرا دیپ مہان، تیل باقی نہ کوئے دکھائیندا۔ تیرا میرا ناتا ہوئے پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ درڑائیندا۔ ساچی سکھیا سُن لے سٹ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنایا۔ تیرا میل ابناسی اچت، چیتن تیری دھار دکھایا۔ تھر گھر سوہے تیری رُت، سری بھگوان آپ سہایا۔ پر بھ ساچے دا بن کے پُت، ساچی سیوا اک کمایا۔ زرن گن دھاروں پیا اٹھ، جننی جن نہ کوئے اکھوایا۔ دین دیال ہر کرپال زرویر پُرکھ رہیا تھ، اجوئی رہت دے وڈیاںیا۔ انہو پرکاش کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنایا۔ سٹ ڈلارا دوئے جوڑ، پر بھ چرن پیا سرناںیا۔ صاحب سنگر تیری لوڑ، ٹدھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ نت نوت جانا بہڑ، تیری اکو آس رکھایا۔ چرن پریتی نبھاؤنی توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکو وار سمجھایا۔ ساچی سکھیا سُن انجان، زرن گن زرنکار ہر جنائیندا۔ تُوں بالا نڈھا اک انجان، پر بھ تیری سیو لگائیندا۔ سچھنڈ نو اسی دیوے فرمان، دھر دی دھارا آپ سمجھائیندا۔ تیرا سچا مندر مکان، جس گرہ تیرا درس دکھائیندا۔ تیری اچھیا کر بلوان، ساچی بچھیا جھولی پائیندا۔ توہے بنائے حکمران، حکمی حکم آپ جنائیندا۔ تیرا لیکھا کھے مہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ تیرا نور جگے جہان، دو جہاناں والی آپ چکائیندا۔ تیرا ناؤں وجے نام ندھان، تار ستار آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ ڈلارے دیوے ور، وست اگئی جھولی پائیندا۔ سٹ ڈلارے لے وست اگم، پُرکھ اگمڑا آپ ورتایا۔ آد پُرکھ آد تیرا بیڑا دتا بھ، بھ اپنے ہتھ رکھایا۔ وست امولک دیوے دھن، سچ تیری جھولی بھرائیا۔ تیرا نور زرن گن چڑھے چن، چاندنی اکو

اک رُشائیا۔ تُوں تھم لینا صاحب من، منسا اپنی پور کرائیا۔ بن رسنا کہنا دھن، بن جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آد وڈیائیا۔ سُت کہے آد پُرکھ، پر بھ تیری وڈ وڈیائیا۔ کرپا کر چھیتی ترت، تُوں داتا دیونہار اکھوئیا۔ تیرا نور اکال مورت، میں مورتی تیرا رُوپ نظری آئیا۔ بے پرواہ تیری ساچی صورت، صورت کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ تھر گھر دوارے پہلی کر مہورت، آد میری جڑ لگائیا۔ آنت آسا کرنی پورت، پوری آسا کر دکھائیا۔ اکو منگاں چرن دھوڑت، دھوڑی لگا مستک لائیا۔ تیرا بناں مورکھ موڑھت، اپنی کراں نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرا نام ساچی تورت، اکو اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیویں اک سرنائیا۔ سرنگت ہر سچ سوامی، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیندا۔ سُت دُلا رے تیری نشانی، ہر پُرکھ زرنجن آپ اُپجائیندا۔ بودھ اگادھ تیرا ناؤں پردھانی، ایکنکارا آپ جنائیندا۔ آد زرنجن نور نورانی، نورو نور نور رُشائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل کرے مہانی، تیرا سوہلا ڈھولا راگ لائیندا۔ سری بھگوان تیری چڑھدی رکھے جوانی، بردھ بال نہ رُوپ وٹائیندا۔ پاربرہم پر بھ تیرا تھکرانی، سد سد ساچا تھم سنائیندا۔ تُوں سچھنڈ دوارے کھاندا رہیں مہانی، پر بھ پریم پریتی تیری جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا ہر زرنکار، سو صاحب آپ جنائیا۔ تیرا میرا اک پیار، کوئی توڑ نہ سکے رانیا۔ تیرا میرا اک وہار، بوہاری رہیا جنائیا۔ تیرا میرا اک جیکار، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ساچارُوپ اپر اپار، تیرا میرا کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ تُوں کہو سو پُرکھ زرنجن وڈ کرتار، سچھنڈ نو اسی سچا شہنشاہیا۔ میں کہاں ہنگ سُت میرا دُلا ر، شبدی شبد ناؤں دھرائیا۔ تھر گھر وسے سچ دوار، در دروازہ اک سہائیا۔ دوہاں مل کے بنے سوہنگ دھار، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا بھو ر ہے نہ رانیا۔ اک دُو جے دا اکو جہا جیکار، جے جیکارا اک سنائیا۔ سُت دُلا ر اڈھیہہ پیا چرن دوار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سری بھگوان تیرا آنت نہ پارادار، بے آنت تیری سرنائیا۔ میں بالا نڈھا کر نہ سکاں کوئی وچار، میری سمجھ سمجھ نہ راکھے رانیا۔ تُوں اپنے نال میرا رکھ وہار، تار تار نال گنڈھائیا۔ اگلا بھو کھول کرتار، کی اچھیا تیری میرے وچ سائیا۔ تُوں صاحب سرجنہار، دیونہار گوسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچار ور، سُت دُلا رے آپ سمجھائیا۔ سُت دُلا رے وست اپار، پر بھ تیری جھولی پائیندا۔ تھر گھر ہونا

خبردار، سچھنڈ نواسی آپ جگانیندا۔ تیرا کھیل کراں اپار، بھیو اپنے ہتھ رکھانیندا۔ تیری اچھیا وڈ بھنڈار، بھچھیا اپنی نال ملائیندا۔ تیرے نور وچوں نور کراں اُجیار، وشنوں وشنو بھیو چکانیندا۔ وشنوں اندر تیری دھار، امرت امر روپ جنانیندا۔ امرت اندر میرا پیار، کول کول روپ وٹانیندا۔ کول کول کر اُجیار، نور نور نور پرگٹانیندا۔ نور نور نور اپار، پاربرہم پرہم اپنی ونڈ ونڈانیندا۔ ونڈ ونڈے سرجنہار، برہم اپنی کل پرگٹانیندا۔ اچھل اچھل ایکنکار، بھیو کوئے نہ پانیندا۔ وشن برہما شو کرتار، جوتی اپنا کھ چھپانیندا۔ سُن اگم کھیل نیار، دھواں دھار دھار جنانیندا۔ تیری اچھیا کر وچار، سکھیا اکو اک درڑانیندا۔ شکر کھیل اک زرنکار، زرویر اپنی کار سمجھانیندا۔ تئاں وچولا سرجنہار، صاحب سلطان ونڈ ونڈانیندا۔ سُن شبد سُن گفنتار، گُفت شنید آپ جنانیندا۔ تیرا حکم چلے اپار، مہربان ہتھ تیرے ڈور پھڑانیندا۔ وشن برہم شو کر خبردار، بے خبر خبر آپ جنانیندا۔ تے بالے رہو ہوشیار، ہوش سب نوں آپ وکھانیندا۔ غفلت کوئے نہ رہے نمار، بے دار اپنے حکم کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُن ڈلارے اکو وار سمجھانیندا۔ سُن ڈلارے آد تیتوں سمجھاواں گا۔ تھر گھر تیرا اک وساواں گا۔ زرنگن نور جوت جگاواں گا۔ ساچی نور ناد وجاواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ تیری گود بہاواں گا۔ اگے تیرا راہ جناواں گا۔ ترے گن مایا گنڈھ پواواں گا۔ پنچ تیت ناتا جوڑ جڑاواں گا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش ساچی کھیل رچاواں گا۔ زرنگن سرگن ویس وٹاواں گا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈاواں گا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج تیری جھولی پاواں گا۔ برہما ویتا اک اٹھاواں گا۔ نیتا بن کے آپ جناواں گا۔ ڈھر دا لیکھا لیکھ لکھاواں گا۔ صفتی صفت وڈیاواں گا۔ چارے ویداں راہ وکھاواں گا۔ چارے جگ گنڈھ پواواں گا۔ سبتج تریتا دواپر کلجک نام اُپجاواں گا۔ چارے بانی راگ الاواں گا۔ پراپنتی مدھم بیکھری ڈھولا گاواں گا۔ نام بنسری اک وجاواں گا۔ لکھ چوراسی پھول بھلاواں گا۔ آتم پر ماتم ونڈ ونڈاواں گا۔ پاربرہم برہم ایکا گھر وساواں گا۔ ایش جگدیش گنڈھ پواواں گا۔ جیو اپنا کھیل رچاواں گا۔ نیج نیج ویکھ وکھاواں گا۔ پت ڈالی آپ مہکاواں گا۔ بھل پنکھڑیاں رنگ چڑھاواں گا۔ لوک مات دھرت دھول سہاواں گا۔ زمیں اسمان رنگ رنگاواں گا۔ گنگن منڈل سوبھا پاواں گا۔ سورج چند نور چکاواں گا۔ منڈل منڈپ کھیل رچاواں گا۔ دوس زین ونڈ ونڈاواں گا۔ گھڑی پل اپنا حکم سناواں گا۔ جل تھل ڈیرہ لاواں گا۔ سمنند ساگر بھیو چکاواں

گا۔ اُچے ٹلے پر بت کھیل کھلاواں گا۔ ڈونگھی کندر وڑ کے مکھ چھپاواں گا۔ آسا ترسنا تن وساواں گا۔ مایا متناناں رلاواں گا۔ نو دوارے جگت کھلاواں
 گا۔ گھر گھر وچ اک اُچاواں گا۔ آتم سیجا ڈیرہ لاواں گا۔ بجر کپائی توڑ تڑاواں گا۔ ساچی ہائی اک دکھاواں گا۔ دسم دواوی سو بھا پاداں گا۔ اُپروں چل
 کے نیچے آواں گا۔ سرت سوانی نال ملاواں گا۔ شبد ہانی اک اُٹھاواں گا۔ انحد راگی راگ الاواں گا۔ امرت جل اک پیاداں گا۔ نخبھر جھرنا اک
 جھراواں گا۔ ہنس کاگ روپ بنیا ہنس بناواں گا۔ ست سرُپ روپ درساواں گا۔ ایڑا پنگل گنڈھ پواواں گا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ مکاواں گا۔ نام
 ڈنک اک وجاواں گا۔ راؤ رنک ویکھ دکھاواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ زرگن سرگن میل ملاواں گا۔ گر گر اپنا بھيو چکاواں گا۔ سنگر اپنا نام
 پرگٹاواں گا۔ لوک مات ویکھن آواں گا۔ پنج تت چولا جگت ہنڈاواں گا۔ اوہلا پردہ وچ رکھاواں گا۔ ساچا سوہلا نام چپاواں گا۔ بن کے تولا تول تولاواں
 گا۔ تینی اوتاراں گنڈھ پواواں گا۔ بھگت اٹھاراں جوڑ جڑاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رمز لگاواں گا۔ پیر غوش کتب سرب پڑھاواں گا۔ لاشریک نور اک
 اکھواواں گا۔ ظاہر ظہور اپنا کھیل کراواں گا۔ دس گرو کر منظور، نانک گوہند سو بھا پاداں گا۔ شبد اگمی نادی تور، منتر ست نام درڑاواں گا۔ گوہند آسا
 منسا پور، پوت سپوتا گود اُٹھاواں گا۔ ست دلا رے تیرا اکو سچا نور، کلجگ انتم نور نور وچوں دکھاواں گا۔ جگ چوکڑی کر کے کوڑو کوڑ، انت سب نوں
 خاک ملاواں گا۔ سرب کلا آپ ہو بھر پور، دست امولک اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جن بھگت دوارے بن مزدور، جگ جگ اپنی سیو کماواں گا۔ ساچے
 سنتاں حاضر حضور، سوچھ سرُپی درس کراواں گا۔ گرگھاں پنڈھ مکے نیڑے دور، دور دُراڈے اپنی گود اُٹھاواں گا۔ گرگھاں ناتا ٹٹے کوڑو کوڑ، ساچی
 سکھیا اک سمجھاواں گا۔ کلجگ انت ہو مجبور، اپنا ویس وٹاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہتھ کے جان دستور، دین مذہب ذات پات کھیل کھلاواں گا۔
 انتم سارے ہون مغرور، فتویٰ لکھ چور اسی اتے لگاواں گا۔ شبد ست تیرا صاحب حضور، حضرت ہو کے تیرا سنگ نبھاواں گا۔ پتر سنگھڑ بناواں موڑھ،
 جنہاں تیرے نال رلاواں گا۔ تیرے نام دی وجدی رہے تور، تریا لکھ شرماواں گا۔ گر شبد منمگھاں کولوں ہویا رہے مغرور، لبھیا ہتھ کسے نہ آواں گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دلا رے تیرا گھر گھر مندر اک وڈیاواں گا۔ گھر مندر تیرا وڈیاوگا۔ پر بھ اپنی دیا کماوگا۔

جگ چو کڑی پندھ مُکائیگا۔ جو گھڑیا بھنّ وکھائیگا۔ تھر کوئے رہن نہ پائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے وچ چھپائیگا۔ کلجگ انتم ساچی کار کمائیگا۔ پرگٹ ہو سری بھگونت، نہہکنکا ناؤں رکھائیگا۔ لیکھا جانے لکھ چو اسی جیو جنت، سمند ساگر مچھ کچھ پھول بھلایگا۔ جن بھگتاں نار لے ہر جو کنت، سرتی شبدی جوڑ جڑائیگا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، رنگن اکو اک وکھائیگا۔ گڑھ توڑ ہو میں ہنگت، ہنگ برہم اک در سائیگا۔ بودھ اگادھا دو جہاناں بن کے ساچا پنڈت، سری بھگوان جیو جنت آپ سمجھائے گا۔ جیرج انڈج اتبج سیتج ویکھ وکھائیگا۔ دوجے در نہ جائے منگت، جو کرنی سو کر وکھائیگا۔ سوت شبد تیرا کھیل نہ ہوئے کھنڈت، تیرا نام کھڑگ کھنڈا چکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا تیرے ہتھ رکھائیگا۔ تیرا لہنا انت مُکاوئیگا۔ پر بھ نرگن ویکھن آویگا۔ سرگن بھیو چکاوئیگا۔ بھگت بھگوان اٹھاوئیگا۔ ترے گن مایا پڑدہ لاہویگا۔ پنچ تت نہ کوئے بناویگا۔ برہم مت اک سمجھاوئیگا۔ رتی رت ویکھ وکھائیگا۔ ناتا چرن کول جڑاوئیگا۔ بدھاتا اپنی دیا کمائیگا۔ کھاتہ پچھلا کڈھ وکھائیگا۔ ساکہ اکو اک سناویگا۔ آقا بن کے ویکھ وکھائیگا۔ تاکا دو جہان کھلاویگا۔ وشن برہما شو ناکا، حکمے اندر آپ جگاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بنیا رہیا راکھا، انتم سب نوں نال ملاویگا۔ بھیو دتے کھول خلاصہ، خصوصیت سب دی ویکھ وکھائیگا۔ پرگٹ ہووے شاہو شاباشا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو پر بھ درشن نوں رہیا پیاسا، تس ترسنا بھکھ مٹاوئیگا۔ جن بھگتاں دیوے سچ بھرواسا، بھرم بھلیکھا دُور کراویگا۔ اک گوہند پوری کرے آسا، پُرکھ اکال اپنا رنگ رنگاوئیگا۔ کھیلے کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سانگ رچاوئیگا۔ امرت بھر کے ساچا باٹا، گرگھاں انتر اکو جام پیاوئیگا۔ اٹھے پہر مارے ٹھاٹھا، سچ خمار اک چڑھاوئیگا۔ لیکھے لائے تت آٹھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ رنگ رنگاوئیگا۔ اک سروور تیر تھ وکھائے تاٹا، نہاؤن اکو اک نہاویگا۔ اکو پوجا اکو پاٹھا، اکو منتر نام سمجھاوئیگا۔ اکو مندر مکان گردوارا اکو شودوالا ماٹھا، مسجد مسیت اک درڑاوئیگا۔ ایکا کلمہ نبی رسول ساکھیاتا، کانتات اکھر اک پڑھاوئیگا۔ ایکا دیونہار نجاتا، محبوب اپنا ویس وٹاوئیگا۔ ایکا ویکھنہار تماشا، نرگن اپنی راس رچاوئیگا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نگا جہا ویکھے اپنا احاطہ، چار دیوار نہ کوئے بناویگا۔ کوٹ برہمنڈ جس دے اندر کھاتہ، اپنا خاکہ ہتھ نہ کسے پھڑاوئیگا۔ سو پرگٹ ہوئے آد آد پُرکھ ابناسا، کل کلکی ناؤں دھراویگا۔ سمبل پائے اپنی راسا، ساڈھے تن ہتھ بنک

وڈیاویگا۔ سُت شبد نو سو چورانوے چوکڑی جگ رکھ کے بیٹھا رہوں بھروسا، تیری اتم آسا پور کراویگا۔ سوہنگ شبد چلے سرب سواس سواسا، سب دی سوہنی راس اک بناویگا۔ سری بھگوان دے دلاسا، سر اپنا ہتھ لکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت توہے دیوے ور، تھر گھر وسے ساچا گھر، گھر مندر اندر جانا وڑ، اندر وڑ اکو ناؤں لینا پڑھ، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو گھر ڈیرہ، ناتا جڑے پتا پت کوئی نہ ہووے ہیرا پھیرا، ہیرا پھیرا سرب مکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سنگر جانے کیہڑا، جگ نیتز جیو جنت نظر کسے نہ آئیا۔

* ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت رام منگت رام دے گرہ جموں *

سرب جیاں پر بھ رکھے پت، پت پر میثور وڈ وڈیائیا۔ غریب نمانے رکھے دے کر ہتھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گرگھاں دیوے ساچی مت، گرمت اک جنائیا۔ لیکھے لاوے رتی رت، پریم رنگن وچ رنگائیا۔ ساچی دست جھولی دیوے گھت، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک اکھوائیا۔ سرب جیاں پر بھ اکیو داتا، داتا دانی ہر اکھوائیندا۔ جگ جگ میٹ اندھیری راتا، ساچا چند چکائیندا۔ بھگت بھگوان بندھائے ناتا، ناتا اپنے نال جڑائیندا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھاں، غریب نمانیاں آپ اٹھائیندا۔ آتم پر ماتم جنائے گا تھا، ساچا منتر آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا مکائیندا۔ سرب جیاں پر بھ ٹھا کر سوامی، ہر سنگر آپ اکھوائیندا۔ آد جگادی انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ سلطانی، حقیر حقیراں بھیو چکائیندا۔ دیونہارا نام نشانی، دست امولک آپ ورتائیندا۔ سناونہارا اگم بانی، بودھ اگادھا راگ الائیندا۔ ویکھنہارا چارے کھانی، چاروں گنٹ پھیرا پائیندا۔ میلنہارا ہر جن ہانی، ہر ہر اپنا رنگ رنگائیندا۔ چکاونہارا آون جانی، بندی خانہ بند تڑائیندا۔ پیاونہارا ٹھنڈا پانی، نجھر امرت رس امرت میگھ برسائیندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اپنا بھیو چکائیندا۔ سرب جیاں پر بھ اکیو ٹھا کر، ہر ٹھا کر وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی بنے سوداگر، بن ونجارا پھیرا پائیا۔ ہر جن ویکھے ڈوگھے ساگر، گھر گمبھیر پھول بھلائییا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، گھر امرت اک پرگٹائییا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہونہارا ہر سہانیا۔ سرب جیاں پر بھہ سنگر ایک، ایکنکار ہر اکھوانیندا۔ جگ چو کڑی دھارے بھیکھ، بھیکھ اولٹا آپ کرانیندا۔ لکھ چوراسی لئے ویکھ، نرگن آپ نظر کسے نہ آئیندا۔ گرگھ ورلے کرے ہیت، سچ پریتی اک سمجھانیندا۔ بھاگ لگائے کایا کھیت، بنک دوار اک وڈیانیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نر نرکار اپنا بھيو چکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سد اپنی کار کمانیندا۔ سرب جیاں پر بھہ اکو گردیو، گر منتر اک درٹانیا۔ آد جگادی الکھ ا بھيو، بے انت بے پرواہیا۔ نت نوت لگائے سیو، ہر جن ساچی سیو جنايا۔ رس امرت دیوے ساچا میو، پھل اکو اک کھوانیا۔ دھام دیوے نہچل نہکیو، محل اٹل اک وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر داتا بے پرواہیا۔ سرب جیاں ہر سدا سہانک، سر سر ہتھ رکھانیندا۔ آد جگادی نرگن نانک، سرگن اپنی کارے لانیندا۔ گرگھ گر سکھ مرید مرشد پڑھائے اکو آیت، دوجی شریعت نہ کوائے جنایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو ہر جن ہر ہر ویکھ وکھانیندا۔ سرب جیاں پر بھہ ایکنکار، اکو اک اکھوانیندا۔ آد جگاد کر پسار، جگ جگ راہ چلانیندا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نرگن نور ویس وٹانیندا۔ شبد اگم بول جیکارا، بے جیکار راگ لانیندا۔ محل اٹل اُچ منارا، سچکھنڈ دوار سو بھا پانیندا۔ لوک مات لے اوتارا، سرگن اپنا کھیل وکھانیندا۔ گرگھ گر سکھ کر پیارا، پر م پُرکھ پر بھہ اپنا میل ملائیندا۔ نت نوت دے ادھارا، دھیرج دھیر اک جنایندا۔ درس دکھائے کھول کواڑا، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ نام جنائے اک اپارا، بھيو ابھید کھلانیندا۔ سرتی شبدی میلا کنت بھتارا، سچ سُنھنجی اک سہانیندا۔ دوہاں جنائے اکو نعرہ، ساچی سکھیا آپ سمجھانیندا۔ سوہنگ روپ کر پیارا، شاہو بھوپ خوشی منانیندا۔ توں میرا میں تیرا یارا، یاری یار نال ہنڈانیندا۔ غریب نمائیاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکانیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دکھائے اک کنارہ، منجھار دھار نہ کوائے وہانیندا۔

* ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جموں * *

ہر داتا سد درویش، جگ جگ ساچی سیو کمائیندا۔ جن بھگت دوارے رہے ہمیش، چوہدار روپ وٹائیندا۔ سیوار کھے وشن برہم مہیش، حکمے اندر
 حکم چلائیندا۔ تخت نواسی بن زریش، ساچے تخت سوہا پائیندا۔ زرگن ہو کے لئے ویکھ، سرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ ہر جن کھولے اپنا بھیت، لکھ چوڑاسی
 بھرم بھلائیندا۔ انتر آتم کرے ہیئت، ہتکاری اپنا میل ملائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتزنن گھلائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا صاحب لکھنہارا لیکھ،
 لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ کمائیندا۔ سرب سوامی سیوادار، جگ ساچی سیو کمائیا۔ بھگت سہیلا
 میت مرار، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا جگ چوکڑی چار، چاروں کٹ پھیرا پائیا۔ چارے کھانی دیونہار سہار، چارے بانی بھو چکائیا۔ چوتھے پدی
 ساچی دھار، جن بھگتاں آپ جنائیا۔ نو در دی ہوئے پار، کر کرپا آپ لنگھائیا۔ ڈونگھی کھڈ اندھیری غار، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ نرمل دیا کر اجیار،
 جوت اکو اک رُشنائیا۔ ناد اناد سچّی دھکار، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ امرت میگھ برکھے ٹھنڈا ٹھار، پریم پریتی اک جنائیا۔ ٹھا کر وسے ٹھا کر دوار، گھر ٹھا کر
 دوارا دئے جنائیا۔ سنگر میلا گرو دوار، گردوارا ساڈھے تن ہتھ بنک دئے جنائیا۔ محل ملے پروردگار، کعبہ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جگ جگ ساچی سیو کمائیا۔ ہر سنگر پورا سدا گوالا، گوکل بندرا کایا روپ وکھائیا۔ سرتی شبدی بن رکھوالا، سدا سد ہوئے سہائیا۔ زرگن
 زرگن رہے نرالا، سرگن سرگن اپنا بھو چکائیا۔ جوتی نور سچ اجالا، پرکاش پرکاش دئے پرگٹائیا۔ اگن جنائے اک جوالا، کھی اکو اک گھلائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پتر بھج جگدیش ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سیوا کرن کو اک سوامی، ہر سنگر آپ اکھوائیندا۔ جگ
 چوکڑی اگم کہانی، صاحب سلطان آپ سنائیندا۔ شبدی شبد ساچی بانی، دھر فرمان الائیندا۔ جن بھگتاں دیوے آپ نشانی، ساچی وست اک ورتائیندا۔
 گرہ مندر ہووے جان جانی، جانہار بھو چکائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا پانی، گھر پیالہ رس پائیندا۔ آتم پر ماتم کر پچانی، دوتی پڑدہ اُپر اٹھائیندا۔ سرت سوانی
 بنائے رانی، شبد کنت وڈ وڈیائیندا۔ پر م پُرکھ دا کھیل مہانی، خالق نظر کسے نہ پائیندا۔ خلقت ہوئے آنت حیرانی، حقیقت حق نہ کسے جنائیندا۔ ویکھنہارا دو

جہانی، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سیوا آپ کمانیندا۔ سیوا کرے اک گوپال، ہر گوہند وڈ وڈیائیا۔ گرگھ
 گرگھ ویکھے لال، لال لال بے پرواہیا۔ سنتاں دیوے نور جمال، جلوہ اک درسائیا۔ بھگتن وسے سدا نال، ساچا سنگ نبھائیا۔ ناتا توڑے شاہ کنگال،
 اوچ پنچ نہ کوئے رکھائیا۔ نرگن ہو کے بن دلال، سنگر بھو چکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے درڑائیا۔ سندنہار مریداں حال، مرشد اپنا
 پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے کال مہاکال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سچ دی سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ جس گرہ جس مندر جس گھر وسے
 سری بھگوان، سو مکان سو بھاپائیا۔ بھٹھ کھیڑا سو نگر گرام، جس گرہ ملے نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد ہو ونہار سہائیا۔
 ہوئے سہائی سرب گھٹ راکھا، نت نوت کار کمانیندا۔ نر ویر پڑکھ ہر جوتی جاتا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اک اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان پتاما، پوت سپوت گود
 اٹھائیندا۔ آتم پر ماتم جوڑ ناتا، گنڈھ اپنے نال پوائیندا۔ جنم کرم دا ویکھے کھاتہ، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ آگے بنائے اپنا ساکا، سجن اکو نظری آئیندا۔ لہنا
 چکے تن مائی خاکا، خاک خاک روپ جنائیندا۔ آتم سیجا سہائے کھانا، کھٹیا اکو اک وچھائیندا۔ اُپر بیٹھ پڑکھ سمراتھا، سچ سنگھاسن آپ وڈیائیندا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اک اکیلا، ہر ساچی سیوا کمانیندا۔ سیوا کرن پر بھ آئے آپ، کل اپنی سیوا لگائیا۔ سرب سوامی مائی باپ،
 پڑکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ نرگن نرگن دتے جاپ، سرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ جنم کرم دا اترے پاپ، پنت پنت وکھائیا۔ روپ بنائے خالص خاص،
 جس جن اپنا بھو چکائیا۔ جگ جنم دی پوری کرے آس، آساوت سچ سکھائیا۔ درس حرص دی مٹے پیاس، ترسنا دے بھجائیا۔ ویکھنہار پر تھی آکاش،
 گنگن گنگتر کھوج کھوجائیا۔ سنگر بن کے دیوے ساتھ، گرگھ بنا کے میل ملائیا۔ دوہاں وچولا کملاپات، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی سیوا رکھائیا۔ ڈھولا
 گائے اکو گاتھ، تیرا میرا بھو رہے نہ رانیا۔ سوہنگ روپ پر بھ دی ذات، دو جابنس نہ کوئے وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی
 جن بھگتاں آپ کرے تلاش، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔

* ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لال چند دے گرہ جموں *

سری بھگوان پھیدار، بھگوان ہووے سدا سہانیا۔ جگ جگ کرے خبردار، سچ سندیسہ نام جنانیا۔ سوئے جگت لئے اٹھال، در در گھر گھر پھیرا پانیا۔ زرگن ہو کے بنے دلال، سرگن میلا سچ سُبھانیا۔ سچ دوار دکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک کھلانا۔ بھيو چکائے شاہ کنگال، ست سرؤپی روپ انوپ درسانیا۔ ہر جن دیکھے ساچے لال، سنت سجن لئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھیدار اک اکھوانیا۔ پھیدار بنے گوہند، ہر گوہند وڈ وڈیانیا۔ جن بھگتاں میٹے چند، چنتا اپنی جھولی پانیا۔ دیوے نام گنی گہند، ہر منتر نامو اک درڑانیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، دُرمت میل دے رڑھانیا۔ دُئی دوتی بھرماں ڈھاہے کندھ، پڑدہ انتر دے چکانیا۔ ست پُرکھ زرنجن سنائے اپنا چھند، ساچا راگ اک الاانیا۔ چور یار ٹھگ کوئی اندر سکے نہ لکھ، در دروازیوں باہر لئے اٹکانیا۔ نام کھنڈا تیز پرچنڈ، چندکا روپ اک دکھانیا۔ جو گرگھ گائے سوہنگ چھند، تنہاں انگلی لئے لگانیا۔ اک دکھائے ست اند، اند اند وچ سامانیا۔ بن سورج چند پرکاش ہووے ساچے چند، جوتی جوت ڈگمگانیا۔ پھیدار سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ اپنی سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہانیا۔ پھیدار بنے بنواری، بن جنگل دیکھ دکھانیدا۔ ہوکا دیوے وڈ سنساری، اچی کوک کوک الاانیدا۔ اٹھو جیو جنت گواری، بے پرواہ پھیرا پانیدا۔ چاروں گنت رین اندھیاری، ساچا چند نظر نہ آئیندا۔ سرشٹ سبائی بنی و بھجاری، ست دھرم نہ کوئے رکھانیدا۔ سچ پریم نہ پُرش ناری، پیا پریم روپ نہ کوئے وٹانیدا۔ نیتزہن ڈگے ڈوگھی غاری، کایا کوری پار نہ کوئے کڈھانیدا۔ من واسنا کرے خواری، بڈھ بیک نہ کوئے دکھانیدا۔ سری بھگوان لبھدے پھردے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑیں، گھر مندر پڑدہ کوئے نہ لاہندا۔ پت پریشور سدا سوامی بیٹھارہے محل اٹل اچ اٹاری، در ساچے سوہا پانیدا۔ سیوک سیوا کرے اپر اپاری، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھانیدا۔ ٹھا کر بنے چوبدار، نو در دیکھے تھاؤں تھانیا۔ بھجنا پھرے اگم پار، زرگن اپنا پنڈھ مکانیا۔ چل کے آئے بھگت دوار، در سوہنا اک سہانیا۔ اچی کوک کرے پکار، گرگھو اٹھو اکھ کھلانا۔ دیکھو میت میتز یار، متر پیارا ویس وٹانیا۔ جس دی سن دے

رہے گُفتار، جس دا نام رہے جس گائیا۔ جس دی صفت کرے وید چار، جس دی مہاشاستر سمرت رہے سنائیا۔ تس صاحب دا کرو دیدار، نیرت لوچن
 نین کھلائیا۔ بن کے آیا پہریدار، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ کلجک مارے کوڑ گڑیار، جوٹھ جھوٹھ پرے ہٹائیا۔ سچا حکم دیوے پکار، ڈھولا ست ست سنائیا۔
 اکو متو پڑکھ اکال، پاربرہم سچ سرنائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیناں ناتھ ہوئے سہائیا۔ بھے چکے سر توں کال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ پتر
 گپت لیکھ نہ سکے وکھال، موت لاڑی نہ آنت پرنائیا۔ در دروازے کھڑا رہے گوپال، گھر ساچے سیو کمائیا۔ لگی پریتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔
 شرع رہے نہ کوئے جنجال، شریعت کرے نہ کوئے لڑائیا۔ ابناسی کرتا نرگن ہو کے دیوے آپ اقبال، ضامنی اپنی رہیا بھرائیا۔ ویلے آنت لوواں سنبھال،
 در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ گودی چکاں گرگھ لال، جو جن سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ سچھنڈ وکھاواں سچّی دھرمسال، جس دوارے ویکھن کوئے نہ جائیا۔
 گر اتار پیر پیغمبر ہون خوشحال، خوشی گھر گھر دیاں دکھائیا۔ جنہاں پہریدار بنیا آپ رکھوال، راکھی کرے ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچائیا۔ پہریدار بنیا صاحب کند، منوہر اپنی خوشی دکھائیا۔ صفت نہ کرے بتی دند، رسنا جہوا جس کوئے نہ گائیا۔ جس دا آد
 آنت ہتھ نہ آیا اند، اند وچوں اپنا اند دکھائیا۔ جس دا چار جگ سب نے ڈھولا گایا چھند، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ جس دواویوں گر اتار رہے منگ،
 دیونہار سرب اکھوائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر کہن سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے چرناں ہیٹھ کوٹ برہمنڈ، وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکائیا۔
 جس دا نور سورج چند، کرن کرن رہے چمکائیا۔ جس دی دو جہان ونڈ، ونڈ نہار بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا نو کھنڈ، ست دیپ و بے ودھائیا۔ سو صاحب
 جن بھگتاں کولوں پریم پریتی رہیا منگ، مانگت اکو پھیرا پائیا۔ سچ دسائے تیرا میرا روپ ہنگ، ہنگ برہم پاربرہم اکھوائیا۔ نہ کوئی ترسانہ کوئی طم، لالچ
 روپ نہ کوئے وٹائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی غم، چنتا سوگ نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی پون نہ کوئی دم، سواس رسنا جہوانہ کوئے ہلائییا۔ اکو جن بھگتاں ملن دا
 وڈا کم، نہکرمی اپنا پھیرا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک بیڑا بٹھ، نرگن اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہریدار اک ہو
 جائیا۔ پہریدار دیوے ہوکا، اچی کوک کوک سنائیدا۔ پھرے دروہی چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبقال نین کھلائیدا۔ پاربرہم پت پر میثور اکو رکھو اوٹا، دو جا

ایشٹ نہ کوئے منائیندا۔ سب دا کلجگ انتم پورا ہویا کوٹا، کایا کٹیا وچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ بن سری بھگوان پڑھنا ہویا تھو تھا، پڑھ پڑھ ہر جو ہتھ کسے نہ
 آئیندا۔ صاحب سنگر دا اک سلوکا، سلوک سو جو گر اوتاراں پڑھائیندا۔ جس نوں پڑھ کے دو جہان مارگ دے سوکھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔
 خوشی غمی دا کوئی نہ بھرے ہوکا، سکھ سائتک ست ست ورتائیندا۔ اک چڑھائی اپنی نوکا، نیا اپنا نام دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پہریدار آپ اٹھائیندا۔ پہریدار مار آواز، دھر دی دھار جنائیا۔ اٹھو ویکھو شاہ نواب، شاہ پاتشاہ ویس وٹائیا۔ ناؤں رکھ غریب نواز، نرگن اپنی کار کمائیا۔
 لکھ چوراسی جانے راج، اندر وڑیا بے پرواہیا۔ سجدہ سپس جھکاؤ کرو آداب، نمو نمولے وڈیائیا۔ چرن بدن کرو بھاج، ڈنڈاوت اکو اک سمجھائیا۔ جس
 صاحب ساجن لیا ساز، سو سنگر ویکھن آئیا۔ جس دا کلمہ پڑھو نماز، سو نوازش دیوے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں اچی کوک مارو آواز، رسنا جہوا دیو ڈھائیا۔
 جس نوں کھندے گرو مہاراج، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس نے سگل سرشی رچیا کاج، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ جس نے آتم پر ماتم دتا داج گھر گھر اندر
 نرگن جوت کرے رُشائیا۔ جس دا چار ورن اٹھاراں برن ذات پات دین مذہب سماج، سو سمجھ رہیا سمجھائیا۔ جس دا نرگن سرگن سویمبر کاج، سو ساچا
 سگن دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پہریدار سب نوں رہیا جگائیا۔ پہریدار بولے کھولو اکھ، اکھیاں والیاں رہیا
 جنائیا۔ جس دے ہتھ حقیقت حق، سو حاکم ویس وٹائیا۔ جس دا مارگ سارے گئے دس، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن گاوے جس، وڈ داتا صفت صلاحیا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ رہے نس، دوس رین سیو کمائیا۔ جس دی مہما آکتھنا اکھ، کاتب لکھے نہ کوئے
 رائیا۔ جس دا ویس پُرکھ سمرتھ، آدیس کرے سرب لوکائیا۔ سو صاحب ہو پرگٹ، پر م پُرکھ اپنی کار کمائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، پہریدار آپ اکھوائیا۔
 گرگھ ورلے آئے نٹھ، جنہاں اپنی رمز سمجھ لگائیا۔ سرن سرنائی ساچی ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوئی
 اکھ آپ گھلایا۔ کھلی اکھ ویکھیا بھگوان، بھگت خوشی منائیندا۔ میرا لیکھا چکلیا آون جان، آگے گیر نہ کوئے بھوائیندا۔ میرا ناتا تھو وچ جہان، مات گر بھ نہ
 کوئے رکھائیندا۔ میرا کرم جنم نہ ہوئے ویران، میرا دھرم نہ کوئے ڈلائیندا۔ میرا ورن نہ مٹے نشان، میرا برن نہ کوئے دکھائیندا۔ ترنی ترن ملیا اک

مہربان، تارنہارا دیا کمائیندا۔ دردیاں درد وند آن، بے دردی رُوپ نہ کوئے جنائیندا۔ گرگھ اٹھائے چتر سُجان، سو جھی اپنے نام جنائیندا۔ سویا رہے نہ بال
انجان، گرگھ نیتز آپ کھائیندا۔ بن منگیاں دیوے دان، دست امولک آپ ورتائیندا۔ جگ وچھڑے میلے آن، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گیت گوبند
گاؤ بھگوان، ساچا منتر نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پہریدار وڈ بلوان،
ہوکا دیوے زمیں اسمان، موقع اکو وچ جہان، ویلا ہتھ کسے نہ آئی۔

* ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ یکرمی رسیارام دے گرہ بدی پُر جموں *

جگ چوکڑی اتم گیرا، کلجگ کوڑ رہیا گر لائی۔ نو کھنڈ پر تھی جھوٹا ڈیرہ، ست رُوپ دھرم نہ کوئے دکھائی۔ لکھ چوراسی ہویا اندھیرا، نور چند نہ
کوئے رُشائی۔ مایا ممتا ہو میں ہنگنا پایا گھیرا، پلو سکے نہ کوئے چھڈائی۔ ناتا جڑے نہ تیرا میرا، پر ماتم آتم نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی جوت دھر، نرگن ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی رہیا کوک، کلجگ انت انت گر لائی۔ ترے گن مایا رہی پھوک، ساتک ست نہ کوئے کرائی۔
کوڑی کریا کوئے نہ چکے چوک، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائی۔ بن ہر نامے خالی ہوئے قلوبت، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائی۔ ست دیوے نہ کوئے ثبوت،
صاحب سنگر نظر نہ کوئے ملائی۔ چار ورن ورتی بھوکھ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائی۔ سفلی ہوئی نہ کسے جننی گلھ، بھگت رُوپ نہ کوئے وٹائی۔ بھرے
بھلے مائس منگھ، منس سمجھ ذرا نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے لگ، ظاہر گھ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نور کر
رُشائی۔ چار گنٹ اندھیرا اندھ، ورن برن سرب گر لائی۔ ہر گوبند گیت نہ کوئے چھند، پاربرہم پرم پُرکھ پر میثور نہ کوئے دھائی۔ آتم پر ماتم ملے
نہ کسے اند، نج گھر ڈیرہ کوئے نہ لائی۔ کوڑی کریا کر وند، کلجگ جیو سرب گر لائی۔ رسنا جہوا کھائن گند، منتر ہری نہ کوئے درڑائیندا۔ سچ دوار
نہ گیا پنڈھ، دسم دوا ری پڑدہ کوئے نہ لائیندا۔ ناتا چکے نہ جیرج اند، اُتبیج سیتج سنگ نہ کوئے تچائیندا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گائے نہ کوئے چھند، ساتک

سنت نہ کوئے دکھائیندا۔ کایا مندر اندر زرگن زرویر کوئی نہ دیکھے لنگھ، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیندا۔ آتم سیجا کوئی نہ سوئے پلنگ، جگت آسن سرب وچھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ چار کٹ اگنی اگت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کلجک جیو ہوئے گگت، ہنس روپ نہ کوئے وٹائیا۔ لوبھ ہنکار اندر گئے پھس، ممتا کوڑی نہ کوئے مٹائیا۔ گھر مندر چڑھیا نہ کوئے نس، بند کوڑی نہ کوئے کھلایا۔ پرکاش ہو یا نہ نوری چند، روس بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد ہتھ تیرے وڈیایا۔ کلجک چاروں کٹ کھیل، دہ دشا دیکھ دکھایا۔ سچ نہ دسے کوئی سجن سہیل، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوت زرنجن چڑھے کوئی نہ تیل، گھر سگن نہ کوئے منایا۔ پر بھ ملے نہ وسنہار سدا نویل، دور ڈراڈا ڈیرہ لایا۔ اچرج کھیل رہیا ز کھیل، زرائن سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چاروں کٹ کوڑ پسار، سچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ دو جہان ہاہاکار، زمیں اسمان سرب گر لائیندا۔ دھرنی دھرت دھول رووے زارو زارا، نیتزن نیر وھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکارا، اچی کوک کوک لائیندا۔ انجیل قرآن کھانی بانی دیوے نہ کوئے سہارا، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیندا۔ گر اوتار نہ کوئے پیارا، اشٹ دیو نہ کوئے منائیندا۔ ساچا نور نہ کوئے اجیارا، جوتی چند نہ کوئے چکائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ کوئے ادھارا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ چار ورن ملے نہ کوئے سانجھ یارا، دین مذہب بھو نہ کوئے مٹائیندا۔ اوچ پنچ کرے نہ کوئے پار کنارہ، ساچا منتر نام نہ کوئے درڑائیندا۔ تھر گھر کھولے نہ کوئے کوڑا، پڑدہ دوئی نہ کوئے اٹھائیندا۔ پر بھ ملے نہ میت مرارا، پریتم نظر کوئے نہ آئیندا۔ کاغذ قلم شاہی رووے زارو زارا، کلجک انتم ویلا آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ کلجک کوڑا کوڑا ناتا، لکھ چوراسی بندھن پائیا۔ ہر کا نام نہ کسے چچھاتا، سادھ سنت رہے گر لایا۔ آتم پر ماتم جڑیا نہ کوئے ناتا، برہم پار برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ درس نہ پایا پُرکھ سمراتھا، گھر وٹی نہ سچ ودھایا۔ نظر نہ آیا تریلوکی ناتھا، رام راما گود نہ کوئے سہایا۔ چوتھے جگ آیا گھاٹا، ساچا کھنڈا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ انتم نیڑے آئی واٹا، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ ابناسی کرتا دکھا ونہارا پچھلا کھاتہ، لہنا دینا رہیا چکائیا۔ دیکھنہار اندھیری راتا، زرویر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ کلجگ اتم کھیل اولاً، نہر نرائن آپ کرائیندا۔ سچھنڈ نواسی اک اکلّا، بے پرواہ ویس وٹائیندا۔ دیکھنہارا جلاں تھلاں، جنگل جوہ
اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت پھول بھلائیندا۔ سچ سگھاسن اکو ملا، نہچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دُھر سندیس جگ جگ گھلا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر
پینغمبر آپ پڑھائیندا۔ جوتی شبدی دھار آپے رلا، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔
کلجگ اتم دیکھنہارا، بے پرواہ نظر کسے نہ آئی۔ کرے کھیل اگم اپارا، اپر پیر اپنی دھار چلائی۔ وشن برہما شو دے ہلارا، کروڑ تیتیسآ آپ اٹھائی۔ سُرپت
کھولے آپ کوڑا، ترے گن پڑدہ دے چکائی۔ پنج ت ویکھنہارا اکھاڑا، نو نو پھیرا پائی۔ دھرت دھول پائے سارا، گگن منڈل پھول بھلائی۔ لیکھا جانے
رُو س سورج چن ستارا، بھیو ابھیدا آپ جنائی۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دیکھنہارا، کھانی بانی پردہ رہیا اٹھائی۔ در درویش کرے
تینی اوتارا، گر گر اپنا بنک سہائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھولنہارا بند کوڑا، نچ نیتز نین دے گھلائی۔ بے پرواہ پروردگار، مقامے حق جلوہ نور رُشنائی۔ کاغذ قلم نہ
دیکھنہارا، کاتب رُوپ نہ کوئے در سائی۔ چوڑاں طبق ویکھے اکھاڑا، چوڑاں لوک رہیا ہلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیری
اتم ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ آنت گر اوتار، پیر پینغمبر دھیان لگائی۔ سرشٹ سبائی گئی ہار، ہر کا نام نہ کوئے دھیائی۔ ساچی سکھیا نہ کوئے وچار،
گر منتر نہ کوئے درڑائی۔ نموست نہ کوئے جیکار، نعرہ حق نہ کوئے لگائی۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، کوڑی کریا اندھیرا چھائی۔ سبجن ملے نہ میت
مُرار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئی خوار، خالص رُوپ نہ کوئے وٹائی۔ جیو جنت ہوئے و بچار، کوڑی کریا گنڈھ پوائی۔ دیکھ سچ نہ
کوئے اُجیار، گھر جوتی نور نہ کوئے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا اک اکھوائی۔ کلجگ ویکھے کوڑی مایا، گھر گھر ڈیرہ لائی۔ ہر
کا رُوپ کسے نظر نہ آیا، در در پڑدہ پائی۔ ساچا مندر نہ کوئے سہایا، گھر دیپ نہ کوئے رُشنائی۔ ناد اگم نہ کسے وجایا، انحد راگ نہ کوئے شنوائی۔ امرت
آتم جام نہ کسے پیایا، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرائی۔ اٹھسٹھ تیرتھ پھیرا پایا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائی۔ دُرمت میل نہ کوئے دھوایا، اُجل مکھ نہ کوئے
کرائی۔ سفل مکھ نہ کوئے دکھایا، جننی رُوپ نہ کوئے وٹائی۔ دُکھ شکھ وچ نہ سکے کوئی بدلایا، دیناں انا تھاں درد نہ کوئے وٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ اٹھے دیکھے مار دھیان، چاروں کُنٹ لئے انگڑائیا۔ نو نو وڈیا اک شیطا، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ ثابت دے نہ کوئے ایمان، دھرم روپ نہ کوئے جنائیا۔ من کافر ہو یا بے ایمان، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ ساچا ہون نہ کرے کوئی وچ جہان، دھوپ دیپ گھرت سچ سمگری ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم دیکھ وکھائیا۔ کلجگ انتم رووے مارے دھاہ، نیتر نیناں نیر وہائیندا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، چاندنا نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلؤ گئے جھڈا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیندا۔ دین مذہب رو لا رہے پا، رحمت سچ نہ کوئے کمائیندا۔ آتم پر ماتم پڑدہ سکے نہ کوئی لاہ، دویتی پرے نہ کوئے ہٹائیندا۔ برہم پار برہم میلا لئے نہ کوئے ملا، ملنی جگدیش نہ کوئے کرائیندا۔ ساچا مندر سکے نہ کوئے دکھا، ٹھا کر نظر کسے نہ آئیندا۔ چتر بھج انگ سکے نہ کوئے لگا، آد شکت نور نہ ڈگمگائیندا۔ اجونی رہت ملے نہ بے پرواہ، انھو پرکاش نہ کوئے کرائیندا۔ ساچا نور نہ ملے خدا، ظاہر ظہور نظر کوئے نہ آئیندا۔ کوڑی غفلت دیوے نہ کوئے مٹا، خصلت باہر نہ کوئے کڈھائیندا۔ عبادت اک دیوے نہ کوئی سمجھا، رحمت سچ نہ کوئے کمائیندا۔ سرتی سیتا رام نہ دیوے کوئی ملا، بنسری کاہن نہ کوئے وجائیندا۔ گر گر بھو سکے نہ کوئے چکا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیندا۔ سرشٹ سبائی اندھیرا گیا چھا، ہر جو ہر نرائن ساچا اشٹ نظر کسے نہ آئیندا۔ درشٹ سکے نہ کوئے جنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی کھیل رچائیندا۔ کلجگ رووے سناوے حال، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ میری بے صبری ہوئی چال، صبر نظر کوئے نہ آئیا۔ حقیقت بنے نہ کوئے دلال، شریکت ودھی سرب لوکائیا۔ اصلیت سکے نہ کوئے دکھال، قابلیت سکے نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے دھیان لگائیا۔ در تیرے پر بھ رکھی آس، جگ چوتھا رہیا جنائیا۔ تیرے ملن دی اک پیاس، اکو اوٹ تکائیا۔ سنجگ تریتا دوپر ہندا آیا ناس، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری گاوندے آئے گاتھ، کھانی بانی صفت صلاحیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھلدا رہیا ہاٹ، وڈ ونجارے بے پرواہیا۔ کلجگ انتم نیڑے آئی واٹ، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ میرا کوئی نہ دے ساتھ، سگلا سنگ گئے تھائیا۔ انتم ہونا پینا ناس، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ کر کرپا میری دس شاخ، شناخت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پھرے دروہی پر تھمی آکاش، گگن منڈل دھیر نہ کوئے دھرائیا۔

و سن برہا شو ہوئے اُداس، کلجگ آنت رہے گھبراہٹ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ہونا آپ سہائیا۔ نرگن داتا سِری بھگوان، سو پُرکھ نرِنجن دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی میرا نشان، لوک مات نہ کوئے مٹائیندا۔ چوڈاں لوک ہون حیران، ترے بھون دھنی اپنی بوُجھ بُجھائیندا۔ ساچے بھگت سدا پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ نت نوت آتم پر ماتم اکو نام گان، گا گا شکر سرب منائیندا۔ جوتی نور چمکے مہان، اندھ اندھ گوائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے آن، ویکھنہارا اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ سُن لے میت، ہر سنگر آپ جنائیا۔ سِری بھگوان دی ساچی ریت، جن بھگت مات رکھائیا۔ سدا سدا سد رہن اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ وسن دھام اک انڈیٹھ، جگ نیز سار نہ پائیا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، پر بھ سرن منگن سرنائیا۔ پر ماتم لگے سچ پریت، آتم اکو سیو کمائیا۔ ڈھولا ملے اگٹاگیت، بن رسنا جہوا گائیا۔ گھٹ بھیتتر ہووے ٹھانڈا سیت، باہر اگن نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا رہیا درڑائیا۔ میرا ناؤں ساچا بھگت، سو صاحب آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی رہے جگت، جگ چار ونڈ ونڈائیندا۔ لیکھا جانے عرش فرش، کایا گرہ سو بھا پائیندا۔ نت نوت نرگن سرگن دیوے درس، سوچھ سرُپی رُپ وٹائیندا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم دا لیکھ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ مہر نظر رکھے بھگوان، بھادنا اپنی رہیا جنائیا۔ بھگتاں دیوے اکو دان، سچ پریتی جھولی پائیا۔ آتم آتم برہم گیان، برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ ڈھولا گاون وچ جہان، سوہنگ راگ الائیا۔ کوڑی کریا مٹے کان، مایا متا موہ تجائیا۔ دوس رین راہ تکان، نج نیز تین کھلائیا۔ کون ویلا پر بھ ملے آن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑا کہے میں پردھان، سچ پردھانگی مات کمائیندا۔ دھرم رہن نہ دتا کوئی نشان، گھر گھر کوڑا گڑیا رانچ نچائیندا۔ سادھ سنت دھیاں بھیناں تکان، پنڈت پاندھا دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ من واسنا نچے شیطان، ڈوری شبد نہ کوئے بندھائیندا۔ گھر مندر سوہے نہ کوئے مکان، گرہ ٹھا کر نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن پار نہ کوئے کرائیندا۔ کلجگ ویکھ انتم ویلا، پار برہم پر بھ آپ جنائیا۔ کون گرو کون ملے چیل، کون لیکھا رہیا مکائیا۔ کون سنگر سجن سہیلا، کون

بیڑا رہیا ترایا۔ کون اچرج کھیل کھیلا، نرگن جوت نورُ رُشانیا۔ کون لکھ چوراسی دھرم رائے دی گھلے جیلا، کون جون اجون بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ کلجگ آگوں دوویں جوڑ، پر بھ چرن سیس نو ایندا۔ شاہ پاتشاہ ہر تیری لوڑ، دو جی اوٹ نہ کوئے نکائیندا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گھور، ساچا زور آپ دکھائیندا۔ مایا ممتا پائے شور، در در اکو راگ الائیندا۔ مائس مانکھ ہوئے ڈھور، بدھ بیک نہ کوئے کرائیندا۔ تن اندر وڑے تیخ چور، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیندا۔ آگے ہو کے کوئی نہ سکے ہوڑ، ہوکا دے نہ کوئے جگائیندا۔ چڑھ کے آئے نہ کوئی گھوڑ، واگ لوک مات نہ کوئے بھوائیندا۔ آتم پر ماتم ملن دی لگی اوڑ، پیاسی پیاس نہ کوئے بھجائیندا۔ کرپا ندھان ٹھاکر سوامی چھیتی بہڑ، بہڑی بہڑی سرب گرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، در تیرے آس لگائیندا۔ سری بھگوان دیا کمایگا۔ سو پُرکھ نرنجن بن کے آویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ایکنکارا رنگ رنگاویگا۔ آد نرنجن نورُ چکاویگا۔ ابناسی کرتا ونڈ ونڈاویگا۔ سری بھگوان سنگ نبھاویگا۔ پاربرہم پر بھ اکو چھند سٹاویگا۔ وشن برہما شو اٹھاویگا۔ لو آں پُریاں برہمنڈا کھنڈاں کھوج کھجاویگا۔ سچ دربار اک سہاویگا۔ نرکارا جوت جگاویگا۔ ساکار نظر نہ آویگا۔ اگم کھیل دکھاویگا۔ بن مائی چم کایا ت جتاویگا۔ ہرکھ سوگ نہ خوشی غم، چنتا کول نہ کوئی لیاویگا۔ ست ستوادی جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کمایگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیڑا بنھ، دو جہان آپ چلاویگا۔ شاستر سمرت وید پُران قرآن انجیل راگ سٹاکن، بتی دند صفت صالاویگا۔ سنجگ تریتا دو اپر کلجگ اتم جائے ہنڈھ، ہر جو اپنا بھو چکاویگا۔ سنجگ ساچی ونڈے ونڈ، وست امولک جھولی پاویگا۔ کوڑی کریا میٹے بھیکھ پکھنڈ، بھیکھی کوئی نظر نہ آویگا۔ اکو سورج اکو چند، اکو نور نورُ درساویگا۔ اکو مندر شو دوالا مٹھ، گرودوارا اک دکھاویگا۔ اک مسجد مسیت ساچی لنگھ، حُجرہ حق حق پرگٹاویگا۔ اکو نام وجے مردنگ، نعرہ اکو اک سٹاویگا۔ اکو گیت اکو چھند، اکو گو بند نظری آویگا۔ اکو تیر کمان بھٹھا اکو سورا سربنگ، اکو چلہ نام ہٹھ اٹھاویگا۔ اکو دو جہاناں دیوے ڈن، اکو ڈنکا نام سٹاویگا۔ اکو گھڑے اکو دیوے بھن، گھرن بھننہار اک اٹھاویگا۔ اکو نرگن اکو سرگن کرے وسیرا تیخ ت کایا تن، تھو اپنا آپ جتاویگا۔ اکو وسے چھری چھن، اکو محل اٹل سو بھا پاویگا۔ اکو ہوئے نیز اٹھ، اکو گیان گوجھ بھو چکاویگا۔ اکو جننی اکو جن، اکو پوت سپوت گود اٹھاویگا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک تیرا لیکھا آنت مُکاوینگا۔ کلجک تیرا لیکھا آنت مُکاوینگا۔ پربھ ابناسی ویس وٹائیگا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھ
 وکھائیگا۔ ستاں دیپاں پڑدہ لایگا۔ جیو جنت سرب جگائیگا۔ سادھ سنت آپ اٹھائیگا۔ راج راجان خاک ملایگا۔ شاہ سلطان کوئی رہن نہ پائیگا۔ نام ندھان
 ڈنک و جائیگا۔ راؤ رنک اگو گھر وکھائیگا۔ دوار بنک اک وڈیائیگا۔ جس گرہ مندر سری بھگوان ڈیرہ لایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، کلجک تیری کوڑی کریا شتوہ دریا رڑھائیگا۔ کلجک کوڑ گڑیارا جاویگا۔ لوک مات رہن نہ پائیگا۔ جگت اندھیرا پربھ آپ مُکاوینگا۔ سنجھ سویرا
 اک کراویگا۔ گر چیرا ویکھ وکھائیگا۔ تیرا میرا بھو مُکاوینگا۔ ساچا کھیڑا پھیر و ساویگا۔ جوٹھا جھوٹھا جھیرا آپ مُکاوینگا۔ دھرت مات دا گھلا ویہڑا کر وکھائیگا۔
 پربھ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چکاویگا۔ ستجگ ساچے لگے ڈیرہ، دھرت مات دی گود بہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیگا۔ پربھ مہر نظر اٹھائیگا۔ ابناسی کرتا ویس وٹائیگا۔ سرب گھٹ واسی پھیرا پائیگا۔ جگت اداسی پار کرائیگا۔ ساچے
 ساتھی بھگت ملایگا۔ پوجا پاٹھی اک جنائیگا۔ تیر تھ تائی اگو نظری آئیگا۔ چوڈاں لوک اگئی ہائی، دست اک ورتائیگا۔ کلجک میٹے اندھیری راتی، ستجگ ساچا
 چند چکائیگا۔ لیکھے لائے بندہ خاکی، خاکی خاک ویکھ وکھائیگا۔ سرگن کوئے نہ رہے عاتی، زرگن زرنکار اپنا مہم منائیگا۔ جن بھگتاں بند کوڑا کھولے تاکی،
 بجر کپائی توڑ تڑائیگا۔ آتم پر ماتم اگو دتے ذاتی، ذات پات نہ کوئے رکھائیگا۔ امرت جام پیالہ پیائے بن کے ساتی، رس اگو اک وکھائیگا۔ جن بھگتاں پار
 کرائے اوکھی گھائی، پتن اگو نظری آئیگا۔ جس مندر وسے کملاپاتی، پت پریشور ڈیرہ لایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو محل اٹل
 رُشنائیگا۔ سو محل رُشناویگا۔ جس گرہ ہر جو جوت جگائیگا۔ شبد ناد چوٹ لگائیگا۔ کوٹن کوٹ جیو اٹھائیگا۔ ہرکھ سوگ سرب مٹاویگا۔ سناوے سچ سلوک،
 سوہنگ ڈھولا راگ الاویگا۔ ساچی دیونہارا موکھ، مُفت اپنا نام ورتاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجک اتم دیا کماویگا۔ کلجک آنت دیا
 کمائیگا۔ سری بھگوان ویس وٹائیگا۔ ساچے سنت آپ اٹھائیگا۔ گر منت نام درڑائیگا۔ ہو میں ہنگتا گڑھ تڑائیگا۔ چار ورن دی ساچی سنگت، اگو رُپ
 درسائیگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اگو در بہائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آپ وڈیائیگا۔ جن بھگتاں

آپ وڈیاویگا۔ سر مہر ہتھ ٹکاویگا۔ سمرتھ دیا کماویگا۔ بول الکھ جیکار سناویگا۔ لکھ چورا سی وچوں رکھ، پر بھ اپنی گنڈھ پواویگا۔ درشن دیوے ہو پر تکھ، سو پچھ سرو پی روپ وٹاویگا۔ اکو راگ سناے جس، ناد اکو اک و جاویگا۔ سرتی شبدی میلا ہس ہس، سو ہنگ ہسا اکو کھ رکھاویگا۔ برہوں وچھنی پوری آس، تر سنا بھکھ مٹاویگا۔ منڈل بہہ کے پائے راس، گو پی کاہن نچاویگا۔ کھیلے کھیل پر کھ سمراتھ، سمرتھ اپنا راہ وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن داتا پڑکھ بدھاتا اتم ذاتا آد انت اپنا نور جناویگا۔ اپنا نور اک جناویگا۔ ظاہر ظہور ویس وٹاویگا۔ شبد ناد تور سناویگا۔ آسا پور سرب اکھاویگا۔ بھگت بھگوان گود سہاویگا۔ ست سرو پی ہر دا سودھ، سدھ مارگ اکو لاویگا۔ نانا توڑ کام کرودھ، لوبھ موہ ہنکار مٹاویگا۔ دیوے گیان نیز گوجھ، بھو ابھو آپ چکاویگا۔ داتا دانی وڈ وڈا بودھ، بودھ اگادھ سمجھاویگا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آوے اکو دتے سوچ، دو جی سمجھ نہ کوئے رکھاویگا۔ بھگت بھگوان دو جہان اک دوجے دے درشن رہے لوچ، مل درسی درس آدرش اک وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا سچھنڈ دوارے ساچے کوٹ، سچ مھلا اکو اک وساویگا۔

* ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ کیر جموں *

من مت کرے بے کھ، گرمت بھلی جگت لوکائی۔ من واسنا لگا دکھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ مانس جنم یلیا منکھ، ہنس روپ نظر نہ آئی۔ کوڑی کریا رکھی چنگ، جہوا کاگ وانگ گر لائی۔ آتر آتم گئی نہ جھک، جگ مائی سپس جھکائی۔ پریم پریتی اندر لیا نہ پچھ، پر بھ دتے بے پرواہیا۔ بن امرت بوٹا رہیا سک، گر گو بند گیا سمجھائی۔ زور پر کھ اندر بیٹھا لگ، کلج جیو نظر نہ آئی۔ من ہنکاری رہیا نک، اچی کوک کوک سنائی۔ گر شبدی ہر دے ہر وسائی نہ ساچی بھک، تخم حق نہ کوئے اکھوائیا۔ مایا متا آسا تر سنا لگی بھکھ، سنگر چرن پریت نہ کوئے ودھائی۔ جوٹھ جھوٹھ بوٹا دتا نہ پٹ، سچ سچ نظر کسے نہ آئی۔ ٹھگ چور یار کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہے لٹ، کھنڈا نام ہتھ نہ کوئے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

بھیو ابھید رہیا سمجھائیا۔ منمکھ جیو جگت وکار، کوڑی کریا بندھن پائیا۔ جنہاں اتم آتم اک پیار، سو گرگھ روپ وٹائیا۔ سنگر چرن کرن نمسکار، نمکھ نمکھ اپنا من کٹائیا۔ اکو اوٹ پڑکھ اکال، دو جی آس نہ کوئے رکھائیا۔ شبد گرو چلے سد نال، نرگن سرگن وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بچھنہارا مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا توڑنہار جنجال، جیون جگت دے جنائیا۔ جو گرگھ کا یا مندر اندر وڑے سچی دھر مسال، تنہاں منمکھ کوئے کہن نہ پائیا۔ دیناں بندھپ دین دیال، پڑکھ ابناسی ہوئے سہائیا۔ امرت آتم مارے اک اچھال، سر سروور اک نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے جنائیا۔ پڑھ پڑھ سُن سُن نہ آئے یقین، یکے بعد دیگرے لئے جنائیا۔ نانک نرگن کر کے گیا تلقین، چار ورن سمجھائیا۔ ہر کا مارگ اک مہین، پاندھی کوئی چل نہ سکے راہیا۔ جو جن صاحب سنگر ہوئے مسکین، من واسنا میٹ مٹائیا۔ آس پیاس رکھے جوں جل مین، نیتز نین اکو اک تکائیا۔ بدھ مت گر شبدی ہوئے ادھین، سرتی سنگر سرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دلاسا تن جنائیا۔ پورا یقین دیوے دلاسا، جنہاں اپنی دیا کمائیدا۔ اندر باہر ہو ہو راکھا، نرگن ساچی سیو کمائیدا۔ لیکھا جانے ناتھ انا تھاں، دین اپنے انگ لگائیدا۔ اک سنائے پوجا پاٹھا، منتر نام اک درڑائیدا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری راتا، جوتی چند نور چکائیدا۔ پاربر ہم برہم دیوے سا تھا، سگلا سنگ نبھائیدا۔ سرشٹ سبائی کوڑی کریا باہروں دیکھے جگت تماشا، اندر وڑ درس کوئے نہ پائیدا۔ من ٹھگوری کرے ہاسا، ٹھا کر نظر کسے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیدا۔ ساچا کھیل دسے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی ہو مہربان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں دیونہارا دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ نام ندھان گن ندھان، گنونت دے وڈیائیا۔ پنج تت کا یا مندر مکان، آتم پر ماتم میلے آن، شبدی ناد دھن شنوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان، انجیل قرآن کھانی بانی ہر کا ناؤں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ یقین گرگھ سجن آپ دوائیا۔ سچ یقین ہوئے سچ بھگت، لکھ چوڑا سی رہی گر لائیا۔ ملے وڈیائی اتم جگت، جنہاں پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ تنہاں ویلا سوہے وقت، سہنجنی گھڑی نال رلائییا۔ باقی سارے رہے بھٹک، اگنی اگ نہ کوئے بچھائیا۔ بن کے پاندھی رہے اٹک، منزل

حق نہ کوئے چڑھائیا۔ کوڑی کریا مگر لگا کٹک، کنڈھا پار نہ کوئے دکھائیا۔ اپنے گھر نہ جائے کوئی پرت، مندر دیکھے نہ چائیں چائیا۔ گرگھیاں دل دیکھ کے چڑھدا ہرکھ، من چندیا رہی ستائیا۔ سنگر پورے دی کیا کوئی کرے پرکھ، پار برہم پر بھ پرکھ وچ نہ آئیا۔ کر کرپا جس دیوے اپنا درس، تس آتر بو جھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا وچ جہان، دو جہاناں والی آپ رکھائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا زبان، جہو سب دی صفت صلاحیندا۔ سُن سُن تھکے سرون کان، ناد انادی ناد جنائیندا۔ ہر دے ہر نہ وسیا کسے بھگوان، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے جان، جانہارا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ سچ سچ سچ کرے نہ کوئی پرنام، نیوں نیوں سجدہ سپس نہ کوئے جھکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جو جن سرن جائے جھک، آتر اک دھیان لگائیا۔ تس دا پچھنا گچھنا جائے نک، سرتی سرت رہے نہ رائیا۔ دیوے درس جو بیٹھا لگ، گھر مندر کرے رُشائیا۔ سفل کرائے جننی گھ، گھ کھڑی دے وڈیائیا۔ جنم کرم دی میٹے بھکھ، ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ اندر وڑ کے ساچی سیجا چڑھ کے گرشدی لئے پچھ، گرگھ ستا لئے اٹھائیا۔ اٹھ لاڈلے میرے ست، پتا پوت دیکھن آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا مکائیا۔ لیکھا جانے وڈ مہربان، مہربان وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراہی جس دتا دان، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ سو صاحب سنگر سچا کاہن، نرگن داتا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم دیکھے مار دھیان، نو نو پھیرا پائیا۔ چار کٹ ہو پردھان، دہ دشا بھيو چکائیا۔ بھگت سہیلے دیکھے آن، سنت ساجن میل ملائیا۔ گرگھیاں دیوے نام دان، انمڈی دات ورتائیا۔ گرگھیاں بخشے چرن دھیان، سرن ملے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں دکھائے اپنا گھر، تنہاں سوگ رہے نہ رائیا۔ دو تن سال سارے مندے، من واسنا دھیان لگائیا۔ گرگھ کوٹ کوٹ جنم پر بھ سرنائی منگدے، وچھوڑا ہوئے رتی نہ رائیا۔ لوک لچیا کولوں کدے نہ سنگدے، نیتز نین نہ کوئے شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تن چار دا پار کنارہ، اک دو دے وڈیائیا۔ اک دو دا اک سہارا، تن چار دیکھ دکھائیا۔ چوتھا گم اپارا، تیجے نین دے سمجھائیا۔ دو آکھیل کرے کرتارا، نرگن سرگن راہ چلائی۔ اک اک اکلاینکارا، اپنی کل ورتائیا۔ اک سال کی کرے وچارا، دو جا رووے مارے دھاپینا۔ تیجا ڈبے وچ منجھارا، چوتھے

سار کوئے نہ آئیا۔ جنہاں ملیا پریتیم پیارا، گھڑی پل دوس رین سال دن لکھن کوئے نہ آئیا۔ اٹھے پہر رہے اک خمارا، خُماری ہر ہر نام چڑھائیا۔ ناتا تھے کوڑ سنسارا، سگل سمگری دئے تجائیا۔ ور گھر پائے اینکارا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ ساچا لیکھا دئے اک، اک انک آپ بنائیدا۔ پانجانال دیوے لکھ، پنجاں اپنی گنڈھ پوائیدا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش سکھیا لئے سکھ، ساچی سکھیا آپ سمجھائیدا۔ زرگن سرگن اندر آوے دس، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیدا۔ سری بھگوان جن بھگتاں ملن دی رکھے سک، آد جگاد جگ چو کڑی راہ تکائیدا۔ ست سروپی کرے ہت، ہتکاری پھیرا پائیدا۔ اک تیج دا ساچا مت، پندراں انک جنائیدا۔ جنہاں پریم پریتی لگی کھچ، تنہاں اپنی گود بہائیدا۔ کرے کھیل صاحب انڈٹھ، شاستر سمتر وید پُران بھو کوئے نہ پائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی مہا گئے لکھ، سو انجو پرکاش وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک تیج دا ساچا میلا، لیکھا جانے گرو گر چیلا، چیلار گر آپ ہو جائیدا۔ سکا کہے قلم دوات میرا لیکھا لکھیا، لوک مات ملے وڈیائیا۔ چار ورن دتی سکھیا، گر شبدی شبد جنائیا۔ زر نرکار پائی بھچھیا، وست امولک اک ورتائیا۔ زرویر ہو کے چاروں گنٹ و سیا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو سکا دئے سمجھائیا۔ تتا تخت سلطان، زرویر پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد سدا مہربان، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ سچ سچ دا دیوے دان، سچ سچ کرے گڑمائیا۔ ڈونگھی بھوری ویکھے مار دھیان، کایا کوری کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چو راسی پڑدہ رہیا اٹھائیا۔ کاغذ قلم ہوئے حیران، ہر ہر بھو کوئے نہ پائیا۔ کائنات کرے پریشان، پیر پیغمبر نظر کوئے نہ آئیا۔ کلمہ حق جنائے آن، کاتب کرے آپ لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کنگ اک وڈیائیا۔ اک تیج دا پندراں سکا تاسکا پندراں کنگ، جن بھگتاں سوہنا وقت، ہر سنگر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن زرگن سرگن سرگن سرگن زرگن اکو رنگ وکھائیا۔ زرگن کہے میں نرکار، میرا روپ نظر نہ آئیا۔ سرگن کہے میں تیری دھار، دھار روپ وٹائیا۔ دو آ کہے میرا سنسار، سگل سرشٹی اپنی گود بہائیا۔ میری انس گر اوتار، پیر پیغمبر بنس سہائیا۔ میرا ڈھولا نام جیکار، میرا کلمہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو آ اکو اک وڈیائیا۔ دو آ کہے میں ہو

کے دو، دو دھار چلائیندا۔ نرگن کہے میرا بھو نہ جانے کو، جو گھڑیا بھنّ وکھائیندا۔ جس نال آنتر کراں موہ، تِس آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ آنترا وہو
 رُوپ ہو، آپ اپنا بھو چکائیندا۔ سب کچھ آپے کھوہ، اتم زیرو کر بہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُوئے اگے
 اِکو صِفر، جس دا جانے نہ کوئے فقہر، فِکر وِچ مرے سرب لوکائیا۔ دُو آ کہے میں دوا رنگ، دو دو ویس وٹائیا۔ میری سیجا سچ پلنگ، سری بھگوان
 ہنڈائیا۔ میرا ناؤں نام مردنگ، جیو جنت سنائیا۔ میرا گیت سہاگی چھند، رسنا جہوا ڈھولا رہے جنائیا۔ میرا پریم آتم اند، نجاند رہیا درسا ئیا۔ میرا کھیل
 گھر گھر ماری کندھ، پڑدہ وِچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سورا سربنگ رہیا سمجھائیا۔ دُوئے تیرا دُو آ میت،
 مِت پیارا نظر کسے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن چلائی جس ریت، ریتوان کھیل کھلائیندا۔ نِت نوت لئے جیت، جگ کرتا آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی صدی تیرے نال ملائیندا۔ دُوئے سُن کر دھیان، نرگن رُوپ رہیا جنائیا۔ اتم آؤنا اوس میان، جس
 وچوں رُوپ پرگٹائیا۔ تیرا دسے نہ کوئے نشان، نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ اِکو صفر رہے پردھان، صفر رُوپ سچ سمجھائیا۔ جس دا گھر بے مقام، مقام
 ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگ دیندا رہیا پیغام، ساچا ڈھولا نام سنائیا۔ جس نوں کردے رہے سلام، جھک جھک سجدہ سیس جھکائیا۔ جس دے بردے
 رہے غلام، بر خوردار رُوپ وٹائیا۔ سو صاحب سچا سلطان، دُو آ صفر ادے وڈیائیا۔ دُو آ صفر ا کھیل مہان، سمجھ وِچ کسے نہ آئیا۔ بیس بیس دو اک جوان،
 نر نر کارا نظری آئیا۔ بچھلی چھڈن سرب دکان، اگے کرے اک پڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ فرمان، ست ستوادی آپ جنائیا۔ بچیا رہے نہ کوئے نادان،
 نیتز نین سرب کھلائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس دا سچ وارا، کرے کرائے
 کر نیہارا، قدرت قادر اپنا رنگ وکھائیا۔ قدرت رنگ دیکھے کرتار، قادر قدرت رہیا جنائیا۔ کلج جیو کی کرے وچار، من مت بدھ کم کسے نہ آئیا۔ جس
 دا ہوکا دے کے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر آس تکائیا۔ سو صاحب سرب جیاں دا سا نچا یار، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ گر گھر رُوپ سرب رہیا دکھال، گر گر اِکو
 اک بھجھائیا۔ مٹمگھ جیو سوشیطان، جو ہر کا نام بھلائیا۔ بھروسہ آئے نہ وِچ جہان، جنہاں من واسنا رہی ستائیا۔ تنہاں ملے سنگر سچا کاہن، جنہاں اِکو

آس رکھائیا۔ نانک گوہند گوہند نانک اِکو جوتی نُور مہان، نرِگن سرِگن سرِگن نرِگن گیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال مٹو اِشٹ مہان، دِرِشٹ سب دی دے
 کھلایا۔ گر شبد وڈ بلوان، پنج تت کوئے رہن نہ پائیا۔ جب تک سَنگَر پورا ہوئے نہ مہربان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیہ نر زریشا بھگت بھگونت ساچے سنت نر ہر نرائن بن بن کنت، کنتوہل اِکو اِک جنائیا۔ سمبل نگر کہے سو،
 جس ملے مان وڈیائیا۔ جس گھر پاربرہم پر بھ کرے لو، نرِگن نُور جوت رُشنائیا۔ سَنگَر داتا دین دِیال اندر رہے ہو، ہوکا اِکو نام دوائیا۔ جن بھگتاں
 ڈھوآں دیوے ڈھو، دُھر دی وست اِک ورتائیا۔ سرِشٹی نالوں ہووے نر موہ، موہ اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سمبل
 دے سمجھائیا۔ سمبل نگر گوہند کھیڑا، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا، نچ نیتز نظری آئیا۔ کوڑ گڑیارا کوئی نہ پاوے گھیرا، ٹھگ چور یار لُٹن
 کوئے نہ جائیا۔ اِکو اوتھے ناتا جڑے توں میرا میں تیرا، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سمبل دے سمجھائیا۔ سو
 سمبل سچا دیس، جس ملے مان وڈیائیا۔ جس گھر پاربرہم پت پر میثور رہے ہمیش، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس گھر وشن برہما شو کرن سیو، نیوں
 نیوں سیس جھکائیا۔ سو سمبل رہے ہمیش، جتھے نرِگن نُور پرویش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید دے جنائیا۔ سمبل سوہے ساچی
 نگری، نگر کھیڑا اِک وسائیا۔ جس گرہ پُرکھ اکال جوت اُجگری، اُجاگر کرے وچ لوکائیا۔ ست شبد دی رکھے سمگری، است وست نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی مرضی نال پرگٹائیا۔ سمبل نگری ہر کا مندر، گوہند گیت الایا۔ بن ابناسی کرتے کوئی نہ کھولے جندر، اندر لنگھ
 کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جگت واسنا نو دوار بھوندی بندر، بندنا سچ نہ کوئے جنائیا۔ بھاگ لگے جس اندھیری کندر، نرِگن جوت ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سمبل دے سمجھائیا۔ سمبل سو جو سب دا سانجھا، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ سری بھگوان دے گیت گاندا، دُوجا
 راگ نہ کوئے الایندا۔ اٹھے پہر دھیان رکھاندا، نیتز اکھ نہ کوئے بدلائندا۔ دوئے جوڑ سیس جھکاندا، دھوڑی ٹکا مستک چُھہائندا۔ دوس رین راہ تکاندا،
 نیتز نین نین اٹھائندا۔ جس ویلے سری بھگوان میرے اندر آوے تھکا ماندا، ساچی سچ آگوں وکھائندا۔ گر گوہند کہے میرے پریم دا باندھا، ہر جو سمبل

ڈیرہ لائیندا۔ جس دا کوئی نہ دے آندھ گوانڈھا، شریک نظر کوئے نہ آئیندا۔ باڈھی مات نہ کوئے بناندا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیندا۔ سورج چند نہ کوئے چکاندا، منڈل منڈپ نہ دیکھ وکھائیندا۔ اکو پر م پُرکھ پر میثور سوامی اپنا نور دھراندا، نورو نور نور رُشائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیڑا اک وسائیندا۔ ساچا کھیڑا سمبل دوار، ملے نگر وڈیائیا۔ پنچم پیتا پنچ پیار، پنچم راگ دُھن سُنوئیا۔ پنچم سخیں منگلپار، پنچم گیت گو بند لائیا۔ پنچم میلا اک دربار، پنچم وجے سچ ودھائیا۔ پنچم کھول آپ کوڑ، پنچم پڑدہ دے چُکائیا۔ پنچم میلا میلنہار، پنچم پنچ وچ سَمایا۔ پر پنچ دے نہ تِس دوار، کوڑ سمگری نظر کوئے نہ آئیا۔ گو بند محل اپر اپار، جس سمبل ناؤں وڈیائیا۔ تِس گھاڑت گھڑے کرتار، گھڑنہار اک ہو جائیا۔ سو جن پاوے سار، جس سنگر پورا دے سمجھائیا۔ اکھراں وچ نہ آئے وچار، پتھراں نال نہ کوئے سہائیا۔ جس نے ستھر ہنڈایا یار، سو صاحب دے سمجھائیا۔ سمبل سوہے وچ سنسار، جس گرہ وسے آپ زرنکار، زرگن اپنا نور دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن زر، وکھاو نہارا ساچا گھر، سمبل اکو دینا وکھائیا۔ آد پُرکھ آد ابناسا، اپنا بھیو جنائیا۔ سٹح پرکاس کر پرکاشا، انھو نور رُشائیا۔ اپنے آتر اپنی آسا، زرگن زرگن آپ پرگٹایا۔ آپے دیونہار بھروسا، مہربان اکھوئیا۔ آپے شہنشاہ بن شاہو شاباشا، شاہ سلطان آپ اکھوئیا۔ آپے ہو تخت نواسا، تخت تاج اک وڈیائیا۔ آپے راجن راج بھوپ وڈ راجا، رنک اپنا ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ زرگن نور نور رُشائیا۔ آد پُرکھ اگئی نور، نور نظر کسے نہ آئیندا۔ آد پُرکھ سچ ظہور، ظاہر اپنی کل دھرائیندا۔ آد پُرکھ سرب کلا بھر پور، بھر پوری آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ اپنا کھیل آپے رنج، زرگن زرگن دیکھ وکھائیا۔ آپے زرگن نور بن کے سچ، سچ دے آپ وڈیائیا۔ آپے ہو ہر پر تکھ، پارکھو اپنا ناؤں رکھائیا۔ آپے بول سچ الکھ، الکھ الکھ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنا کھیل دے سمجھائیا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، سو پُرکھ زرنجن ناؤں دھرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو تیار، آپ اپنی کل وکھائیندا۔ اینکار کھیل اپار، اکل کل اپنا ویس وٹائیندا۔ آد زرنجن نور اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان خبردار، بے خبر آپ ہو جائیندا۔ ابناسی کرتا میت مُرار، آپ اپنا سنگ نبھائیندا۔ پاربرہم پر بھ چوبدار، سیوک سیوک رُپ

جنائیندا۔ مقامے حق سانجھیا یار، لاشریک نور اپائیندا۔ اپنی اچھیا کھیل اپار، بھچھیا اکو اک ورتائیندا۔ محل اٹل اک نیار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ محل اٹل اُچ منارا، نرگن اپنی اچھیا آپ پرگٹائیا۔ ناؤں رکھ سچھنڈ دوارا، ہر ساچی بنت بنائیا۔ چار گنٹ نہ کوئے ہوئے دیوارا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ نرگن دیا باقی کر اُجیارا، اکو جوت کرے رُشائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، اک اکلّا بے پرواہیا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکارا، دھر فرمانا تھم جنائیا۔ اپنے مندر اندر کرا اک پسارا، آپ اپنا بھيو گھلائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن اپنی ونڈ بنائیا۔ نرگن ونڈ ونڈے نرکار، آپ اپنی دیا کمائیا۔ نرگن پُرکھ نرگن نار، نرگن سچ رہیا سہائیا۔ نرگن نرگن کرے پیار، نرگن انگیکار اکھوائیا۔ نرگن اندر نرگن باہر، نرگن ظاہر روپ جنائیا۔ نرگن دائی دایا بن کھیل کرے اپار، آپ اپنا کھیل ورتائیا۔ نرگن جے سٹ دُلا ر، شبدی شبد ناؤں دھرائیا۔ شبد سٹ کر پیار، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ گھر وچ گھر کرتیار، سچھنڈ اندر تھر گھر دے بنائیا۔ سٹ دُلا ر دے بٹھال، سر اپنا ہتھ اُکائیا۔ دیونہارا سچ پیار، چرن پریتی دے سمجھائیا۔ اٹھ اگمی میرے لاڈلے لال، لالن اپنا بھيو چکائیا۔ سچھنڈ دوار میری دھر مسال، تھر گھر تیری سچ سہائیا۔ سدا سدا رہاں تیرے نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اگے مارگ دیاں سکھال، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سٹ دُلا رے چڑھیا چا، پر بھ اگے سیس جھکائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ملیا اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دے صلاح، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ایکنکارا بے پرواہ، بے پرواہی وچ رکھائیندا۔ آد نرنجن جوت جگا، جوتی نور نور چکائیندا۔ ابناسی کرتا پکڑے بانہہ، باہو باہو ہیٹھ رکھائیندا۔ سری بھگوان دیوے ٹھنڈی چھاں، مہر نظر اُکائیندا۔ پار برہم پر بھ جھولی رہیا دکھا، دست امولک اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ دُلا رے اک دھیان لگائیندا۔ سٹ دُلا رے کر خبردار، سو صاحب دے وڈیائیا۔ میرا تھم تیری دھار، تیری دھار میرے وچ سمائیا۔ تیرا روپ اگم اپار، میرا روپ تیرے وچ سمائیا۔ تیرا تھم اک ورتار، حکمی تھم دے درڑائیا۔ تیری اچھیا کر بلکار، وڈ وڈا دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد دے سمجھائیا۔ شبد سٹ تیرا ہوئے پسارا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ تیرا میرا اک دوارا، دوجا

گھر نہ کوئے ونڈائیندا۔ میرا تھم تیرا دربار، تیرا تھم سرب جنائیندا۔ تیرے آتر نرگن دھارا، نرگن نور نور دکھائیندا۔ صاحب ساچا کرے اپکارا، اپکاری اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دیوے ساچا ور، ساچی سکھیا آپ درڑائیندا۔ شبد سوت تیری وشو دھار، وشن روپ جنائیا۔ وشنوں اندر بھر بھنڈار، امرت روپ وٹائیا۔ امرت اندر کھیل اپار، کول کول دکھائیا۔ کول اندر برہم پسا، پاربرہم رہیا جنائیا۔ پاربرہم پرہم کھیل نیار، نرگن نرگن اپنا راہ چلائی۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سُن اگم ویکھے دھواں دھار، شکر میلا سہج سُبھائیا۔ تئاں وچولا بن کے سرجنہار، تیرے ہتھ دے پھڑایا۔ تیرا تھم ورتے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تئاں دیوے تھم سچی سرکار، دھر فرمانا آپ سنائی۔ بالے نڈھے چھوٹے کرے خبردار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ وشن برہما شو جائے اٹھ، سری بھگوان آپ اٹھائیندا۔ ٹھا کر ابناسی آپے ٹٹھ، ساچی سیوا آپ جنائیندا۔ سنساری بھنڈاری سہائے رت، لے دیبان ونڈ ونڈائیندا۔ تے نیتز روپے پت، نین نیر سب وہائیندا۔ پرہم ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ سرب دکھائیندا۔ سری بھگوان ٹھا کر ٹٹھ، دین اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ پُرکھ ابناسا، سوت شبد دے دھرواسا، وشن برہما شو پرکاشا، نوری نور نور اپائیندا۔ آد جانے آد بھگوان، آد اپنے ہتھ رکھایا۔ آد نور نور مہان، آد جوت جوت رُشنائیا۔ آد نظر نہ آئے کوئی نشان، آد ویکھن اگے کوئے نہ جائیا۔ آد آد ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمایا۔ آد آد سچ مکان، بچکھنڈ دوار اک سہایا۔ آد آد اک فرمان، دھر فرمانا اک الائیا۔ آد آد کھول دکان، سوت دُلا رے ہٹ چلائی۔ آد آد کر پروان، وشن برہما شو انگ لگایا۔ آد آد کھیل مہان، ترے گن مایا جوڑ جڑایا۔ آد آد کر بلوان، پنج ت روپ دکھایا۔ آد آد ہو مہربان، نرگن سرگن لئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد دی جانے کھیل، کھیلنہارا اک اکھوایا۔ آد جنایا جس آپ، سو اپنے وچ سہائیندا۔ جس دا کوئی نہ دے باپ، پتا پوت نہ کوئے اکھوایا۔ جس دا سمجھ نہ آوے جاپ، سو جاپ اپنا ناؤں رکھائیندا۔ جس دا نظر نہ آوے کوئی ساک، سو سگلا سنگ نبھائیندا۔ نرگن اپنا تھاپن تھاپ، نرور آپے ویکھ دکھائیندا۔ اجونی رہت کر پرکاش، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، اپنا کھیل آپ کھائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ ایکا ہر، ہر اپنی کار کمانیندا۔ بچھلا جنم جنائے گھوگر، گوبند گر جنایا۔ جس دا اتم کیتی اوکڑ، باز کولوں تڑایا۔ سو کایا دسے پھوگر، ہر نام نظر نہ آیا۔ ویلے آنت آنت روتڑ، رو رو گیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب جنم دے جنایا۔ گھوگر ماریا سنگر باز، اکو چوٹ لگایا۔ اندروں آئی اک آواز، گوبند تیری سرنایا۔ میرا ڈرمت میل دھو داغ، چنچ وِشا رُپ وٹایا۔ تیرا درشن کیتا آج، درشن کردیاں تن رہن نہ پانیا۔ میں سُنیا توں غریب نواز، در آیاں پار لنگھایا۔ میرا سازن دے ساز، صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ ویلے اتم رکھیں لاج، تیری اکو سرن تکایا۔ کہا بچن گرو مہاراج، سنگر سچ رہیا جنایا۔ تیرا اتم ویکھاں کاج، لوک مات ویس وٹایا۔ مائس جنم دیواں دا ج، مانگھ تیرا نور رُشانیا۔ پنچ تت تیرا سماج، من مت بُدھ کراں گڑمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ گوبند کہے سُن میرے میت، ہر صاحب سچ جنانیندا۔ تیری آنت بدلی نیت، نیتیان ویکھ وکھانیندا۔ تُوں گوبند رکھیا چیت، گوبند تیری چیتن دھار جنانیندا۔ کلجک اتم آوے بیس بیس، پیسے تیرا لیکھ مکانیندا۔ در آکے دے حدیث، سچ اکو نام درڑانیندا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، سو صاحب پھیرا پانیندا۔ بن وچولا کوئی نہ لائے فیس، فیصلہ اکو وار جنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک رکھانیندا۔ جنم جنم وچ دیوے بدلہ، بدلی اپنے ہتھ رکھایا۔ سنگر گوبند انصافی عدلا، عدل اکو اک جنایا۔ چار جنم وچ پنکھی بھج لاء، پنچم جامے لئے ملایا۔ کاگوں ہنس کرائے چٹا رہن نہ دیوے بغلا، دڈ مچھ ہتھ کوئے نہ آیا۔ در دوارے آکے ہونہ جانا پگلا، گر سنگر ساچی سچ جنایا۔ پھر بھيو چکائے اگلا، جے پر بھ لگیں سرنایا۔ کایا چولی سنگر سرنائی رنگ لاء، رنگنہار اک اھوانیا۔ وست امولک نام منگ لاء، رسنا جہوا ڈھولا راگ الا یا۔ مائس جنم وچ مائس اند لے، مل سنگر سچے سچے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لہنا پورب جنم، مائس لیکھے لائے کرم، نہکرمی اپنی دیا کما یا۔ جنم کرم دے کٹے پاپ، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ چرن کول جس بندھائے نات، ناتا سنگر نال جڑایا۔ سو گرگھ گر سکھ ہوئے پاک، پتت پُنیت لئے کرا یا۔ لیکھے لائے تن مائی خاک،

پنج تت اپنی جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم بنے سجن ساک، سگلا سنگ اک اھوائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں نے چپنا سانجھا جاپ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کانڈ دا لیکھا سرب مٹائیا۔

* ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جس کور دے گرہ پنڈ نہال پُر سنبل جموں *

جگ جگ کھیل کرے سمر تھ، پر بھ سمر تھ وڈی وڈیائیا۔ جگ جگ نام چلائے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ جگ جگ دھرم چلائے رتھ، بن
 رتھو ہی سیو کما ئیا۔ جگ جگ بول سچ اکھ، اکھ نرنجن ڈھولا گائیا۔ جگ جگ نرنجن مارگ دس، سرگن سچ لئے سمجھائیا۔ جگ جگ لکھ چوراسی اندروس،
 جگ جگ اپنا روپ درسائیا۔ جگ جگ سرگن ہو پرگٹ، گر گر اپنی دھار بندھائیا۔ جگ جگ نرمل جوت کر پرکاش، جوتی جاتا ناؤں رکھائیا۔ جگ جگ
 جن بھگتاں بنے داسی داس، ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ جگ سنتن پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ جگ جگ گرکھاں وسے پاس، نر ہر
 وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جگ جگ گرکھاں لئے راھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگ جگ دیکھے کھیل تماش، لکھ چوراسی ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ جگ جگ کھیل سری بھگونت، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جگ جگ نام منیا منت، منتر اکو اک درڑائیندا۔ جگ جگ
 اپائے ساچے سنت، سنت سجن آپ جگائیندا۔ جگ جگ چاڑھے چولی رنگ بسنت، کایا رنگن اک دکھائیندا۔ جگ جگ توڑے گڑھ ہو میں ہنگت، مایا متا
 موہ مٹائیندا۔ جگ جگ میلا ساچی سنگت، گر سکھ گر گر آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جگ جگ کھیل
 سری بھگوان، نر نرنکار آپ کرائیا۔ جگ جگ کھیل دو جہان، دو جہاناں والی آپ دکھائیا۔ جگ جگ پرگٹ ہو وچ جہان، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔
 جگ جگ بھگتاں دیوے دان، داتا دانی اک اھوائیا۔ جگ جگ آتم پر ماتم بنے کاہن، ساچے مندر سو بھاپائیا۔ جگ جگ شبد اناد دے گیان، گوہند
 کرے پڑھائیا۔ جگ جگ وچھڑے میلے آن، میل ملاوا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جگ جگ دیکھے

دیکھنہارا، نرگن اپنا کھیل کرائیندا۔ جگ جگ پاوے ساچی سارا، مہاسار تھی بھیو چکانیندا۔ جگ جگ لیکھا جانے اندر باہرا، گپت ظاہرا راہ دکھائیندا۔
 جگ جگ میلا ناری کنت کنت بھتارا، سچ سہنجی ڈیرہ لائیندا۔ جگ جگ نام شبد جیکارا، دُھن آتمک راگ لائیندا۔ جگ جگ ست ست ورتارا، ست ست
 ستوادی سچ وست ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی کار کمائیندا۔ جگ جگ کھیل پُرکھ اتھاہ، اپنی کار کمائیا۔ جگ جگ
 نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا لوک مات ترانیا۔ جگ جگ سنگر گُر گُر دیوے صلاح، گُرگھ اکھراک پڑھائیا۔ جگ جگ بخشے چرن کول دھیان، دیوے
 سرن سچی سرنائیا۔ جگ جگ میل ملائے آن، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جگ جگ
 میلا بھگتن داس، سری بھگوان آپ کرائیندا۔ جگ جگ نرگن ہو کے وسے پاس، سرگن بوجھ بُجھائیندا۔ جگ جگ جوتی نور کر پرکاش، اگیان اندھیر
 چکانیندا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں وچ سائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جگ جگ کرنی کرے
 کرتارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سبجک تریتا دوپر کلجک لے اوتارا، وڈ اوتاری پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کھول بند کواڑا، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ نام وجدی
 رہے سچ ستارا، بن تندری تند راگ لائیا۔ گھر مندر کر اجیارا، دیپک جوت کرے رُشائیا۔ گھر امرت ٹھنڈا ٹھارا، نچھر جھرنائے جھرائیا۔ گھر ٹھاکر
 سوامی میت مرارا، گھر صاحب سنگر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھیو کھلایا۔ جن بھگتاں کھولے ہر جو بھیو، ابھید
 آپ سمجھائیندا۔ نرگن سرگن ساچی سیو، سیو ساچی اک درڑائیندا۔ پریم پریتی امرت میو، رس اکو اک چکھائیندا۔ سنگر سچا وڈ دیوی دیو، دیو آتما دیکھ
 دکھائیندا۔ آد جگاد سدا نہکیو، نہچل اکو آسن لائیندا۔ صفت لگائے رسنا جہو، بٹی دند جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی صاحب سنگر، دین دیال آپ کمائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے دُھر، پورب لہنا رہیا مکائیا۔ نرور دیکھے چڑھ کے گھوڑ، گھوڑا اکو
 اک اپائیا۔ دو جہاناں رہیا دوڑ، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ گُرگھ سجن جائے بہر، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ سنت سنگر بُجھائے اوڑ، امرت میگھ اک
 برسائیا۔ بھگت بھگوان دیکھے کر کے غور، گھر گمبھیر پڑدہ اک چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پُرکھ

نرنجن، ہر داتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نیتز پائے نام انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ گھر وچ گھر ملے سجن، در مندر وجے ودھائیا۔ سچ سرور کرائے محن،
 ڈرمت میل رہن نہ پائیا۔ لیکھے لائے کایا مائی کنجن، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان بے پرواہیا۔ مہربان پر بھ ہوئے آپ، اپنی دیا
 کمانیدا۔ جن بھگتاں دیوے اکو جاپ، توں میرا میں تیرا نام جپائیدا۔ سوہنگ ڈھولا وڈ پرتاپ، بن وچولا ویکھ وکھائیدا۔ ڈھر درگاہی الکھنا الاکھ، اکو
 الکھ جگائیدا۔ سنت سہیلے لئے راکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیدا۔ نرگن سرگن ہو کے داسی داس، کلجگ انتم سیو کمانیدا۔ نچ آتم رکھے واس، پر ماتم اپنا پڑدہ
 لاہندا۔ بھگت سہیلا سوہے ساچی کھاٹ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیدا۔ آگے پچھے میٹ واٹ، دُور دُور ڈراڈا نیڑے آئیدا۔ میٹے رین اندھیری رات، سنگر چند
 اک چکائیدا۔ انتر انتر پچھے وات، باہر بستراگن بھجائیدا۔ جن بھگتاں بنے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیدا۔ بند کواڑی کھول تاک، نرمل نور اک
 وکھائیدا۔ پوری کرے آتم خواہش، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیدا۔ ہر جن ویکھے پاربرہم، پر بھ وڈا وڈ وڈائیا۔
 لیکھا جانے دام، پون پوناں وچ سائیا۔ نرگن کرے اپنا کم، سرگن اپنے دھندے لائیا۔ کلجگ انتم بیڑا بنھ، نر ہر اپنے کندھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں بھرم
 بھلیکھا کڈھ جن، جننی روپ اک درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بودھ
 اگادھا دیوے اک گیان، اک نال اک لئے ملائیا۔

* ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ کیر جموں *

پُرکھ اکال بولو جیکار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن میت مُرار، نرگن نر ویر بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سانجھ یار، اینکار سچا
 شہنشاہیا۔ آد نرنجن ہو اُجیار، ابناسی کرتا دھار چلائیا۔ سری بھگوان وسنہار ٹھانڈے دربار، پاربرہم پر بھ اپنا بھيو کھلائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، سچ
 سنگھاسن آسن لائیا۔ محل اٹل اک اپار، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، اک اکلا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، آد جگاد اِکو نعرہ لائیا۔ پُرکھ اکال بولے میت، دو جہاناں والی آپ جنائندا۔ نرگن سرگن ساچی ریت، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائندا۔ ترے بھون دھنی
 بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن ناتا جوڑ جڑائندا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، سیتل دھارا اک وھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا نام اک وڈیائندا۔ پُرکھ اکال رسنا گاؤ، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ آتم انتر میل دھواؤ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ گر کاشد ہردے وساؤ، ہر
 ہر میلا سچ سُبھائیا۔ ناؤں نرکارا ڈھولا سوہنگ اک الاؤ، گھر ملے بے پرواہیا۔ امراپد ایکا پاؤ، پاربرہم ملے سرنائیا۔ پُرکھ اکال لاگو پاؤں، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دے جنائیا۔ پُرکھ اکال سانجھیا، ونڈ وچ کسے نہ آئندا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، نرگن سرگن دھار چلائندا۔
 سچھنڈ دوار کھول کواڑ، تھر گھر ڈیرہ لائندا۔ شبد اگم کر اجیار، ناد انادی راگ لائندا۔ لیکھا جانے ڈھر دربار، درگاہ ساچی دھام سُبھائندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائندا۔ ساچا کھیل پُرکھ اکال، نرگن نرور آپ کمائیا۔ سچھنڈ نواسی دین دیال، دیاندھ وڈ وڈیائیا۔
 جگ چوکڑی ہو کرپال، نرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جاتا جوت بے مثال، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو
 دے چکائیا۔ پُرکھ اکال کھیل اگما، بھيو کوائے نہ پائندا۔ نہ مرے نہ کدے جما، جیون جگت نہ کوائے رکھائندا۔ نہکرمی کرے اپنا کما، ہر کرتا کار
 کمائندا۔ دو جہاناں بٹھے بٹھا، بیڑا بٹھ آپ چلائندا۔ نرگن نور چاڑھے چٹا، جوتی جوت جوت چکائندا۔ وسنہارا بن چھپر چھٹا، ساچے مندر ڈیرہ لائندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ ورتائندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کرپسار، نرگن ویکھے
 چائیں چائیا۔ شبدی شبد شبد جیکار، ناناکار روپ دھرائیا۔ وشن برہما شو کرتیار، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ لیکھا جان گرو اوتار، گر گر اپنی بوجھ بُجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ ساچی رچنا اینکار، اکل کل دھاری آپ جنائندا۔ لیکھا جان دو جہان، جیون جگت
 سرب جنائندا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، نہکرمی اپنا کرم کمائندا۔ ہر جن ساچے بھگت پچھان، بے پچان بوجھ بُجھائندا۔ انتر دیوے اِکو دان، پر ماتم اپنے
 رنگ رنگائندا۔ سچ جھلائے دھرم نشان، نشانہ اِکو اک اٹھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کل آپ پرگٹائندا۔ ساچی کل پرگٹے

مات، ہر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ چار ورن دی اک جماعت، چاروں کُنٹ دے بناٹیا۔ ایکا دیوے نام دات، دست امولک جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم پڑھائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی ایکنکار، ہر سنگر آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی لے اوتار، گر گر رُپ وٹائیندا۔ شبد اگم بول جیکار، انادی ناد سٹائیندا۔ لکھ چوراسی کرپسار، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ دیا باقی کر اُجیار، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ در دروازہ کھول کواڑ، بنک دوار اک سہائیندا۔ بھگت بھگونت لئے اٹھال، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، اوج نیچ نہ کوئے رکھائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، سرگن ساچی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل کرے گوہند، اپنے ہتھ رکھے وڈیاٹیا۔ کوڑی کریا نہ کوئی چند، چنتا سوگ نہ کوئے رکھائیا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گسپیر وڈ وڈیاٹیا۔ داتا دانی ساگر سندھ، گہر ساچا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب جیاں دا داتا اک ہو جائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، ایکنکارا ناؤں رکھائیندا۔ سدا سدا سد مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے گیان، منتر اکو اک درڑائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، لوک پر لوک کھوج کھجائیندا۔ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے مار دھیان، چوڑاں لوک پڑدہ لائیندا۔ سنت سہیلے میلے آن، جگ جگ اپنی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ نرگن کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں ہوئے سدا داس، نرگن سرگن ویکھے تھاوں تھانیا۔ لہنا دینا چکائے پر تھی آکاش، گنگن گنگتر کھوج کھوجائیا۔ آتم جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ بودھ اگادھ سٹائے گاتھ، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ اکو منتر اکو پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھائیا۔ اکو صاحب پُرکھ سمراٹھ، سگلا سنگ اک نبھائیا۔ اک چلائے جگ جگ راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ اکو ویکھے پتن گھٹ، اکو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اکو میٹے لکھ چوراسی واٹ، پاندھییاں پندھ دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ اکو داتا سوریر، صاحب سنگر ہر اکھوائیندا۔ اکو امرت دیونہارا نیر، امرت جام اک پیائیندا۔ اکو بخشنہارا کھنڈا نام شمشیر، چند پر چند اک چکائیندا۔ اکو توڑنہارا شرع زنجیر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ اکو بدلنہار تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ اکو شہنشاہ بے

نظیر، نور نورانہ نظری آئیندا۔ اکو گنی گہر گبھیر، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب کھیل کرائیندا۔ سو صاحب سری بھگوان، جس ہتھ وڈی وڈیا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائی۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں دیوے گیان، اکھر اکھر کر پڑھائی۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا مکان، دئی دویت پڑدہ دے چکائی۔ ناتا توڑ پنج شیطان، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر کا کھیل آگم اپار، کلجگ آنت آنت کرائیندا۔ لیکھا جان جگ چوکڑی چار، نو نو کھوج کھجائیندا۔ شبد انادی اک جیکار، دھر داراگ لائیندا۔ بھيو چکا گرو اتار، پیر پیغمبر پڑدہ لائیندا۔ سچ نشانہ اک وکھال، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ وڈ مہربان ہو پردھان، نام پردھانگی اک کمائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جگائیندا۔ پنج تت ویکھے سچی دھرمسال، کایا مندر پھول بھلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ ساچا رنگ گرو گردیو، ہر سوامی آپ رنگائی۔ وسنہارا نچل دھام نہکیو، اٹل بے پرواہیا۔ وڈ وڈا وڈ دیوی دیو، سوربیر اکھوایا۔ آد جگادی لکھ ابھیو، اگوچر اکو اک ہو جائیا۔ ناتا توڑ رسنا جہو، انخد نادی راگ سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے آنت، سو صاحب ویس وٹائیندا۔ سری بھگوان ساچا سنت، زویر بھيو چکائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت آپ اٹھائیندا۔ گرگھ ورا لائے انگت، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ دوجے در نہ ہوئے منگت، بھچھیا جھولی نہ کوئے پوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل کلجگ روپ، کلکاتی آپ وکھائی۔ جھوٹا ڈنک چارے کوٹ، کوڑی کریا نال ملائی۔ کوئی نہ دسے ساچا پوت، سپوت روپ نہ کوئے وکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ سچ وڈیائی سری بھگوان، جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ دے دے مان، لوک مات راہ چلائی۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان آپ درڑائیندا۔ انجیل قرآنا کھول دکان، کھانی بانی ونڈ ونڈائیندا۔ گر اتار کر بلوان، بل اپنا وچ رکھائیندا۔ پیر پیغمبر کر پروان، سچ پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ بھگت بھگوان کر پچان، زرگن نور نور درسائیندا۔ ساچے سنت کھیل مہان، ست ستوادی آپ وڈیائی۔ گرگھ گر گر میلا آن، گر چرن کول بہائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ چکانیدا۔ ساچا بھیو کھولنہارا، ایکا ایک وڈی وڈیا۔ سو پڑکھ نرنجن لے اوتارا، نرگن نور جوت رُشنا۔ چاروں کُنٹ نام جیکارا، اکو راگ سنا۔ چار ورنناں کرے خبردارا، کھتری براہمن شوڈر ویش رہیا سمجھنا۔ آتم پر ماتم میلانا کنت بھتارا، سچ سُنجنی سو بھاپا۔ شبد ڈنکا وچ سنسارا، راو رنکا آپ سنا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا کھت وچ نہ آ۔ سرب جیاں دا پیر ظاہرا، ظاہر ظہور ولس وٹا۔ نور الہی پروردگارا، حق مقام کرے رُشنا۔ سچ توفیق پروردگارا، رفیق اکو اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھیو ابھیدا رہیا جنا۔ بھیو ابھیدا کھولے پنچ ت، اپنے ہتھ رکھے وڈیا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ چوکڑی راہ چلایا۔ نام ندھانا منیا منت، اکو راگ سنا۔ لیکھا جانے ساچے سنت، سنگر ساچا بوجھ بُجھنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمایا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، پاربرہم پڑکھ کرتار۔ ہرجن ساچے لئے جگایا، لکھ چوراسی وچوں کڈھے باہر۔ امرت آتم جام پیایا، سیتل دھار رکھے ٹھنڈی ٹھار۔ نیتزن اک گھلایا، نچ نیتز کر اجیار۔ متر بن کے ہر جو آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر دربار۔ دھر درگاہی لیکھا آپ، پر بھ اپنے ہتھ رکھنا۔ جگ چوکڑی دیونہارا جاپ، ساچا منتر نام درڑائندا۔ ہرجن سجن لئے راکھ، لکھ چوراسی شوہ دریائے رڑھائندا۔ بھگت بھگوان جڑے نات، ناتا بدھاتا آپ بٹھائندا۔ ست ستوادی سجن ساک، سری بھگوان اک ہو جائندا۔ کلجک میٹے زین اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بودھ اگادھا راگ الائندا۔ بودھ اگادھا اكوناد، ست ستوادی آپ وجایا۔ سدا سناے برہم برہما، برہمانڈ وجے ودھایا۔ سنت سہیلے سجن لادھ، گر منتر اک پڑھایا۔ کوڑی کریا ہووے ناس، من متا رہن نہ پائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، اگیان اندھیر چکانیا۔ شبد چلائے پون سواس، سواس سواساں نال سما۔ لیکھا چکے پر تھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ دکھایا۔ گرگھیاں پوری کرے آس، ترسنا مات رہن نہ پائیا۔ پکڑ اتارے ساچے گھاٹ، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ جگ چوکڑی مکاونہارا واٹ، پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ آتم انتر پڑھائے سچی گاتھ، سو پڑکھ نرنجن بھیو چکانیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، ڈکھ درد نہ لاگے رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر شبدی شبد سمجھنا۔ ہر کاشد سنگر سچا، سچ سچ دکھائندا۔ گرگھ ورا لہنے بچہ، بچن

گر گر گود اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو بھانڈا کچا، تھر رہن کوئے نہ پائیندا۔ من واسنا اندر نچا، من کا منکانہ کوئے بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا سرب سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا چار ورن، پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، نچ نیتز کرے رُشائیا۔ لہنا دینا چکے جنم مرن، مرن جنم گیٹ کٹائیا۔ جو جن پے سرنائی سنگر سرن، ٹھا کر سوامی لئے ترائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، ہر قیمت آپے پائیا۔ کوڑی کرپا کوڑے لٹن، گرگھ انتر دھیان اک لگائیا۔ ساچا گیت گوہنڈ سوبلا پڑھن، بے جیکار پُرکھ اکال سنائیا۔ ساچے مندر اکو وٹن، دھر مسال اک سہائیا۔ آتم سیجا اپنی چڑھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دے چکائیا۔ ساچا پڑدہ کھولے بھگوان، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ انتر آتم اک گیان، برہم ودیا سچ پڑھائیندا۔ جوٹھ جھوٹھ سرب مٹ جان، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ نیڑ نہ آئے کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار شیطان، کوڑی شرع نہ ونڈ ونڈائیندا۔ کایا مندر دیکھ مکان، ساچا کعبہ آپ وڈائیندا۔ سرتی شبہی میللا ملے آن، گھر سجن دیا کمائیندا۔ شبد اناد سنے دھنکان، انحد راگی راگ سنائیندا۔ امرت دیوے پین کھان، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیکھ دکھائیندا۔ ہر جن دیکھے دیکھن جوگ، پار برہم وڈی وڈائیا۔ بھگت بھگوان دھر سنجوگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ راہ تنگ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ دا گان سلوک، ساچا ڈھولا رہے جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آد جگاد اکو اوٹ، ایکنکار سچی سرنائیا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے کوٹ، تھر گھر شبد روپ جنائیا۔ نرگن پرگٹ کر جوت، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان میللا میللا۔ بھگتن پیتا ایکنکار، جگ چوکڑی دیکھ دکھائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، روپ انوپ آپ دھرائیندا۔ سنت ساجن کرے پیار، سنگر اپنے انگ لگائیندا۔ متمکھ ڈوبے منجھار، بیڑا شوہ دریائے رُڈھائیندا۔ رائے دھرم مارے مار، ویلے آنت نہ کوئے جھڈائیندا۔ نیتز روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھائیندا۔ رسنا کوڑی کوڑا وکار، کوڑ گڑیاریے دھندے لائیندا۔ جنہاں صاحب سنگر ملیا میت مرار، سو صاحب سکھیا اک سمجھائیندا۔ گرمت سارے کرو پیار، من مت باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیکھ دکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ناتا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ توں

میرا میں تیرا گاؤں گا تھا، سوہنگ ڈھولا اک الایا۔ نانک نرگن اک پچھاتا، دُوبے سمجھ کسے نہ کایا۔ گوہند پُرکھ اکال داتا، اِکو پتا اِکو مایا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی نرگن ہو کے سرگن وسے ساتھا، سگلا سنگ نبھایا۔ چار ورن بنائے اک جماعتا، چاروں گنٹ، اک رُشانیا۔ چار جُگ دا کھیل تماشا، چار یاری نال ہنڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں لیکھا دے مُکایا۔ جن بھگتاں لیکھا دو جہان، سو پُرکھ نرنجن آپ چُکائیندا۔ جُگ چو کڑی ویکھے آن، انہو اپنی دھار پرگٹائیندا۔ سچ سچ کردا رہیا پیار، پریم پریتی اک بندھائیندا۔ نرمل جیا دیا کر اُجیار، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ کایا مندر کھول کوڑا، آتم تاکی کُڈا لایندا۔ انحد ناد سُنے دُھنکار، شبد انادی ناد وجائیندا۔ جھرنا جھرے اپر اپار، بوند سوانتی آپ ٹُپکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان راہ وکھائیندا۔ بھگت کہے پر بھ میرا سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ نرگن ہو کے اندر گیا لنگھ، آتم سیجا سو بھاپایا۔ دُئی دویت ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ہر کا نام سنایا چھند، گیت گوہند اک الایا۔ آتم ملیا پرمانند، نجانند رہیا وکھایا۔ سرتی شبدی ٹُٹی ڈور گنڈھ، اِکو بندھن دیوے پائیا۔ جوت نرنجن چڑھے چند، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ سنگر پورا سدا بخشند، بخشنہار وڈ وڈیایا۔ لیکھا جانے انڈ پنڈ برہمنڈ، متوت کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان دیونہار وڈیایا۔ بھگوان کہے میرا بھگت میت، متر پیارا اک اِکھوایا۔ جونت نوت گاوے سچا گیت، دُوبی اور نہ کوئے پڑھایا۔ درشن کرے اک اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نظری آئے لاشریک، شرکت کوئے رہن نہ پائیا۔ جس دامارگ اک باریک، مگ چلے نہ کوئے رانیا۔ جس دا ہکم سچ ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھایا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر رکھن اڈیک، سو صاحب پُرکھ بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیت، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں دسے اک پریت، چرن کول سچی سرنایا۔ بیخ ت کا یا ہووے ٹھنڈی سیت، اگنی ت نہ لاگے رانیا۔ جینودیاں جگ لئے جیت، تِس بھگت ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ بھگت بھگوان سوہے جگ، سری بھگوان دیا کماندا۔ پھڑ کے ہنس بنائے گت، کاگوں ہنس اڈائیندا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مُکائیندا۔ انحد وجے ساچاند، انراگی اپنا راگ الایندا۔ امرت جام پیائے ساچی مدھ، دوس رین نمار چڑھائیندا۔ مایا متا نالوں کر کے اڈ، سرتی شبد نال ملائیندا۔ کر پرکاش اندھیری

کھڈ، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ سچ دوارا دکھائے اِکو پد، جس گھر ہر جو سوبھا پائیندا۔ سرشٹ سبائی نالوں کر الگ، مندر اِکو اِک وڈیائیندا۔ لیکھے لائے
 کایا مائی چم ناڑی ہڈ، جس جن اپنے انگ لگائیندا۔ کوڑ گڑیارا جگت ناتا سنت سہیلا جائے چھڈ، پُرکھ ابناسی اِکو اِک دھیائیندا۔ دین مذہب دی پار کر حد،
 ذات پات نہ کوئے رکھائیندا۔ ابناسی کرتا ساچے مندر لئے سد، سرگن نرگن کوک اِک سنائیندا۔ برہم کہے پاربرہم میں تیری جد، تیرا بنس سر بنس
 تھہ بن پار نہ کوئے کرائیندا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دکھائے سچی دھر مسالہ، دھرم دوارا اِک وڈیائیندا۔
 دھر مسالا ویکھو سکھ، سو سنگر آپ دکھائیا۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھکھ، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ پُرکھ بدھاتا نر نرکار سب دا لیکھا رہیا لکھ، کھیا
 لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جگ چوکڑی بھگتاں کرے ہت، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ کروٹ لے بدلایے پٹھ، سنمکھ اپنا روپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال ڈھولا گاونا، گا گا شکر منائیا۔ پُرکھ ابناسی گھر میں پاونا، گھر ملے بے پرواہیا۔ گردوارا اِک سہاونا،
 گر گر اپنا میل ملائیا۔ شودوالا مٹھ اِک بناونا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ دیپک دیا جوت جگاونا، نورو نور ہوئے رُشائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا باہر کڈھاونا،
 مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ بھگت کہن پر بھ کلوشیطان، چاروں گنٹ دئے
 ڈھائیا۔ ثابت رہن نہ دتا کسے ایمان، عال نظر کوئے نہ آئیا۔ پنچم پنچ کرے کلیان، من کلمہ رہیا پڑھائیا۔ کوڑ واسنا کھول دکان، جوٹھ جھوٹھ وست
 وکائیا۔ بھلیا ناؤں سری بھگوان، گر کاشد نہ کوئے کمائیا۔ آتم انتر نہ ہوئے پروان، پروانہ نام نہ کوئے پھڑائیا۔ برہم ودیا نہ کوئے گیان، چوڈاں ودیا
 رہی گر لائیا۔ چاروں گنٹ سنج مسان، گرگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ سرتی چڑھے نہ شبد بان، نار کنت نہ کوئے ہنڈائیا۔ ساچا مندر نہ ملے مکان، حجرہ حق نہ
 کوئے سہائیا۔ کائنات دیوے نہ کوئے پیغام، پیر پیغمبر شریعت سچ نہ کوئے جنائیا۔ اللہ رانی ہوئی حیران، نیر نین رہے شرمائیا۔ چار یاری ملیا نہ ہانی ہان،
 پلو گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ چوڈھویں صدی میں نہ ملیا آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا دتے صاحب
 سلطان، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ سچھنڈ نواسی کھیل مہان، پُرکھ اکال آپ کرائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چوڑانوے چوکڑی جگ کھیل کھیلیا

مات مہان، سرگن اپنی ونڈ ونڈایا۔ گر اوتار کر پردھان، سچ پردھاگی مات جنایا۔ نش اکھر اکھر کر پروان، شبدي شبد ونڈ ونڈایا۔ آتم پر ماتم دے
 گیان، بھيو ابھیدا اک گھلایا۔ سب داسانجھاسری بھگوان، سچ دوارے ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ جھلدار ہے اک نشان، سچ نشانہ اک جھلایا۔ آد جگاد سدا
 مہربان، محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور اکھوایا۔ رام رحیم ہو پردھان، رحمت اپنی سچ کمايا۔ کاہنا کرشنا جوتی نور مہان، بنسری نام اک وجایا۔ موسیٰ
 ویکھ نوری شان، کوہ طور سرت بھلایا۔ عیسیٰ منگے ساچا دان، پروردگار آگے جھولی ڈاہیا۔ محمد اُچی کوک کرے پکار، یا مبین رہیا سمجھایا۔ میرے بچھے
 آوے میرا پروردگار، وڈ امام پھیرا پانیا۔ صدی چو دھویں کرے وچار، چو دس چند نور رُشنايا۔ چو داس طبقات ویکھنہار، سبق اکو اک پڑھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا مکایا۔ سب دا لیکھا ہر گوپال، سو پُرکھ زرنجن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچھنڈ نو اسی ہو دیال، زرنجن نانک
 نور نور دھرائیندا۔ سچھنڈ دوارے سچ مکان، دھرم دوارے آپ بہائیندا۔ ساچا منتر اک گیان، نام ست درڑائیندا۔ زرنجن نانک ویکھ ہو یا قربان، آپ
 آپا بھیٹ چڑھائیندا۔ اُچی بولے بن رسنا جہوا زبان، بن بٹی دند صفت صلاحیندا۔ تُوں میرا میں تیرا میرے صاحب پُرکھ سلطان، در تیرے الکھ
 جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو جوت نور پرکاش، کھیلے کھیل پُرکھ ابناس، لیکھا جانے دھرت دھول آکاش،
 لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں گگن گگنتر آپ جنائیندا۔ گگن گگنتر دین دیال، ایکا نور جنایا۔ ایکا جوتی بے مثال، دس دس دھار دکھایا۔ پوت سپوتا کر
 تیار، پُرکھ اکال دئے وڈیایا۔ شبدي شبد زراکار، ساکار وچ سمايا۔ گو بند گو بند رکھے دھار، سنگھ اکو نام وڈیایا۔ شبدي کھنڈا نام کٹار، تن آتر گاترے
 آپ رکھایا۔ دھر سندیسہ ایکا وار، پُرکھ اکال آپ جنایا۔ تیرا میرا اک پیار، جڑیا رہے وچ سنسار، دو جہاناں توڑ نہ سکے کوئے رانیا۔ تُوں سور پیر شاہکار،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچایا۔ گو بند سورا جوتی نور، پُرکھ اکال منائیندا۔ صاحب سنگر حاضر حضورا بچنی پورا، بھيو
 ابھیدا آپ گھلایا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑا، ککا اکو اک لگائیندا۔ سرب کلا ہر بھر پورا، آد جگاد حاضر حضورا، زرنجن سرگن کھیل کھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گو بند دھار کر اُجیار، چار ورنال اک پیار، امرت جام دئے پیال، کرپا کرے آپ کرپال، ساچا

سکھیا سکھ درڑائیندا۔ ساچی سکھیا شبد گردیو، اِکو اِک جنائیا۔ آتم پر ماتم ساچی سیو، سرب سچ سکھدائیا۔ کلجک انتم پھل لگے میو، امرت پھل دے دکھائیا۔ دین دِیال کھولے آن بھيو، ابھید دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچے نرنکار، کلجک انتم ویس وٹائیا۔ نرگن نرگن لے اوتار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبدی ڈنکا وِچ سنسار، راو رنکاں دے جنائیا۔ گرگھاں کرے اِک پیار، پریم پریتی سچ سمجھائیا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا ٹھار، ساتنک ست ست کرائیا۔ لکھ پچوراسی دے نوار، بندھن کوئے رہن نہ پائیا۔ سنجگ ساچا دے دکھال، کلجک کوڑا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورنال دے گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اِکو دھار دکھائیا۔

* ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ کیر جوں * *

ہر کرپا گر پایا، گر کرپا شبد ادھار۔ ہر کرپا گھر پایا، گھر مندر اپر اپار۔ ہر کرپا در سہایا، در کھولے بند کواڑ۔ ہر کرپا ڈر چُکایا، بھے بھو نہ وِچ سنسار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل آپ نرنکار۔ ہر کرپا گر نیا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ہر کرپا چڑھیا سچا چنیا، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ ہر کرپا دُئی دوتی ٹٹابنیا، پاربرہم برہم اِکو نظری آئیا۔ ہر کرپا رائے دھرم نہ دیوے ڈٹیا، اگے ملے نہ کوئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر کرپا گر بو جھیا، پائی شبد وِچار۔ ہر کرپا گر سکھ جھو جیا، دوئے جوڑ کر نمسکار۔ ہر کرپا گر گھ رُو جھیا، چرن پریتی وِچ سنسار۔ ہر کرپا کول ہوئے مودھیا، اوندھا ہو جھرننا جھرے اپار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اِک داتار۔ ہر کرپا گر میلیا، گر ستگر ساچی اوٹ۔ لیکھا چکے گر رُو گر چیلیا، گھر پرکاش نرمل جوت۔ نظری آئے سجن سہلیا، نام جنائے ست سلوک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام اتوٹ۔ ہر کرپا گر ویکھیا، پاربرہم گر کرتار۔ دُئی دوت چکيا بھرم بھلیکھیا، بھانڈا بھرم بھو نوار۔ پورب جنم مٹی ریکھیا،

مَٺس جنم اُترے پار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک نام ادھار۔ ہر کرپا گر سیویا، صاحب سنگر سجن میت۔ پر بھ پایا وڈ دیوی دیویا، آد جگادی اک اتیت۔ نام دھیایا رسنا جہویا، کایا مندر اندر وڑ پتی مسیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اک انڈیٹھ۔ ہر کرپا گن جانیا، گنوتا گن وچار۔ انتر آتم اک رنگ مانیا، شکھ ساگر ڈو گھی غار۔ دیپک جوت جگے مہانیا، اندھ اندھیر دے نوار۔ انحد سُنیا سچا گانیا، شبد اناد پتی دھنکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے درس اگم اپار۔ ہر کرپا من لوچیا، گر کرپا گن ندھان۔ سنگر ہتھ نہ آوے سوچیاں، سوچ سمجھ نہ سکے کوئی انجان۔ جو جن اکو رکھے اوٹیا، تنہاں ملے سری بھگوان۔ ہتھ نہ آوے واسنا کھوٹیا، بھر مے بھلا سرب جہان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار اک گیان، منتر اک درڑاٹیا۔ صاحب سنگر چرن دھیان، کول ملے وڈیاٹیا۔ زرگن سرگن ویکھے آن، زرویر پھیرا پاتیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پردھان، بھگت بھگوان لئے ملاٹیا۔ ست ستوادی دیونہارا دان، داتا دانی دیا کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاتیا۔ بھگت بھگوان ویکھے آن، آپ اپنی دیا کماٹیا۔ آون جان چکائے کان، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے مان، دھام سہنجنا اک دکھائیندا۔ پُرکھ اکال اک دھیان، دوجی اوٹ نہ کوئے جنائیندا۔ سنت سہیلے کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ دیا کماٹیندا۔ جگ چوکڑی دیوے مان، کلج انتم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ ترائیندا۔ ہر جن تارے ہر سوامی، ہر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ آد جگادی انتر جامی، گھٹ گھٹ رہیا سماٹیا۔ شبد اگئی بول بانی، بان نرالا تیر لگاتیا۔ آون جاون چکے کانی، کالکھ رکا مستک دھوے شاہیا۔ گر شبد ملائے ساچا ہانی، گھر میلا سچ سُبھاتیا۔ امرت پیائے ٹھنڈا پانی، نخبھر دھارا جل وہاتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر جن دیوے مان وڈیاٹیا۔ ہر جن مان سنگر چرن، ہر چرن ملے سرناٹیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، قیمت اکو وار پاتیا۔ لہنا چکائے مرن ڈرن، دینا اپنے ہتھ رکھاتیا۔ گرگھ سنت سہیلے سجن سچ دوارے وڑن، منزل اکو اک دکھاتیا۔ سوہنگ ڈھولا ہر بولا نام انمولا پڑھن، رسنا جہواگیت الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم دکھائے اک ورن، سرن اکو اک رکھاتیا۔

* ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش چند دے گرہ گھو والی جموں * *

اکھری نام کرے پکار، پر بھ آگے سپس جھکائی۔ جگ چوکڑی کیتی کار، نت نت سیو کمائی۔ تیرے حکمے اندر وچ سنسار، لوک مات ویس وٹائی۔
 قلم شاہی بن لکھار، کاغذ اتے ملی وڈیائی۔ گر اوتار دے کے آئے سہار، پیر پیغمبر نال رلائی۔ بھگت بول آئے جیکار، بے جیکار سٹائی۔ رسنا جوڑ جگت
 سنسار، بندھن جیون نال پوئی۔ سبجک تریتا دواپر ویکھیا وارو وار، کلجگ انتم ویلا آئی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں وچ آئے بہال، پوتھی پُستک روپ
 وٹائی۔ ساچی سکھیا آئے سکھال، اچی کوک کوک الائی۔ جس ملنا ہووے دین دیال، تس مارگ دے جنائی۔ جا کے پچھو دھر مسال، گر شبدی ڈیرہ لائی۔
 پڑھ پڑھ سارے کرن خیال، سمجھ سکے کوئے نہ رائی۔ جیو جنت ہوئے دلال، میرا حصہ رہے ونڈائی۔ اپنی سرت نہ سکے کوئی سنجال، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، تیری ملے سچ سرنائی۔ اکھری نام بولے کوک، پر بھ آگے رہیا جنائی۔ تیرا روپ نظر نہ آوے کسے مات
 پوت، پتا میل نہ کوئے ملائی۔ پنچ تت خالی ہويا قلبوت، کلمہ سچ نہ کوئے پڑھائی۔ چاروں گنٹ جوٹھ جھوٹھ، کوڑ گڑیارا ڈیرہ لائی۔ آسا ترسنا ودھی بھوگھ،
 مایا ممتا دے ڈھائی۔ ساچا ملے نہ کوئے سکھ، سچ نام نہ کوئے دھئیائی۔ اکھراں کوئی نہ کرے پچھ، پتھراں سپس رہے جھکائی۔ کلجگ جیو پائی لٹ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ویلے انت ہو سہائی۔ اکھراں نام رہیا دس، اپنا حال سٹائی۔ کلجگ جیو مایا اندر پھس، تیری صفت نہ
 کوئی گائی۔ کوڑ کوڑیاری میٹوں لاؤندے ہتھ، انتر آتما شُدھ نہ کوئے کرائی۔ جوں بھاوے توں دین ڈھک، ویلا وقت نہ کوئے رکھائی۔ اکھری نام
 پڑھ کے کوئی نہ جانے حقیقت حق، سچ نظر کسے نہ آئی۔ جوٹھ جھوٹھ رہے بک، رسنا جہوا کر ہلکائی۔ اکھراں نال مل نہ کھولی اکھ، اکھ روپ نہ کوئے
 سمائی۔ دہ دشا رہے نٹھ، چار گنٹ بھجن واہو داہیا۔ ہر مندر کوئی نہ وڑے ساچے ہٹ، اندر پھیرا کوئے نہ پائی۔ باہر سارے رہے نچ، کوڑی کرپا ناچ
 نچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے اک عرضیائی۔ اکھری نام کہے میرے بھگوان، ہتھ تیرے وڈیائی۔ جگ
 چوکڑی توں دتا دان، لوک مات جھولی پائی۔ اسیں کردے رہے کلیان، تیرا ناؤں ڈھولا گائی۔ دسدے رہے سچ مکان، سچ محل اک جنائی۔ دھر دا

دیندے رہے پیغام، سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ اکو سمرو سچا رام، ایشٹ گردیو اک منائیآ۔ اکو قادر کریم مہربان، محبوب اکو نظری آئیآ۔ اکو پڑھ شاہ سلطان، شہنشاہ اکو اک وڈیائیآ۔ اکو نام سدا پردھان، نام ست ست سمجھائیآ۔ اکو مندر وڈ مکان، اکو دیہار رہیا سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سرب وڈیائیآ۔ نام اکھر کہے جگدیش، جگ تیری سیو کمائیآ۔ تیرا کلمہ دس حدیث، تیری صفت کری وڈیائیآ۔ تیتوں جھکدا رہیا سیس، تیری سدا سدا سرنائیآ۔ کلجگ انم خالی ہویا کھیس، وست نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرے اپائے بنے شریک، شرت گھر گھر ڈیرہ لائیآ۔ اسیں کہندے خداوند ٹھیک، رام اکو اک اکھوائیآ۔ نرگن نانک سچ پریت، گو بند پڑھ اکال سرنائیآ۔ کلجگ جیو کوئی نہ رکھے چیت، سارے گئے بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ اکھر نام کہے میں ڈھولا گاؤندا، نت نت راگ لائیآ۔ تیرا راہ جگت وکھاؤندا، اشارے نال سمجھائیآ۔ پھڑ پھڑ سب نوں مارگ پاؤندا، جو جن میتھوں بچھن آئیآ۔ در دروازہ اک گھلاؤندا، بند تاکی کڈا لاپیآ۔ تیرا آسن اک وکھاؤندا، جس گرہ وسیں بے پرواہیآ۔ محل اٹل اک چڑھاؤندا، ساچا ڈنڈا ہتھ پھرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ اکھر نام کہے تیری دسی سو، پر بھ سچ وڈی وڈیائیآ۔ جیو آتما پر ماتما ہو، پر م پڑھ میل ملائیآ۔ نر ویر نال نرگن سرگن ہو کے چھو، تیرا سوگ دئے گوائیآ۔ کرے پرکاش ساچی لو، اگیان اندھیر مٹائیآ۔ پریم پریتی دتے موہ، مہبت اکو اک رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن نظر کوئے نہ آئیآ۔ اکھری نام کہے میں کیتی سیوا، سیوا جگت کمائیآ۔ گرگھ ورلے پایا میوہ، بھرے بھلی سرب لوکائیآ۔ ہر جن گایا رسنا جہوا، گا گا ہردے وچ وسائیآ۔ مستک لایا سچا تھیوا، کوستک روپ وٹائیآ۔ پاربرہم پر بھ پایا الکھ ابھیوا، گھر ساچے وٹی ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سچی سرنائیآ۔ اکھر نام کہے میں گیا تھک، جگ چوکڑی سیو کمائیآ۔ لکھ چوراسی کولوں گیا اک، میری سمجھ کسے نہ آئیآ۔ پڑدیاں اندر رکھن ڈھک، ہردے سچ نہ کوئے وسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچی سرنائیآ۔ اکھری نام کہے میں گایا گیت، تیری صفت صلاحیا۔ مارگ دسیا اک اتیت، ترے گن ناتا توڑ تڑائیآ۔ دھام وکھایا جگت انڈیٹھ، ساچا مندر اک سمجھائیآ۔ ست ستوادی دسی تیری ریت، ساچی سکھیا

اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ دکھائی۔ اکھری نام کہے میرا ویکھ حال، حالت اپنی رہیا جنائی۔ میری کوئی نہ کرے بھال، پریم کرن کوئے نہ آئی۔ رسنا جہوا کہن دلال، اندر ہٹ نہ کوئے چلایا۔ دُوروں دُوروں کرن جمال، نیڑے ہو کے راگ نہ کوئے لایا۔ پر بھ بن تیری پریتی ہو یا کنگال، کلجک جیو گئے بھلایا۔ میری قدر نہ کوئی دھر مسال، مندر ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینی سچ سرنایا۔ اکھری نام کہے میری کرن لڑائی، کلجک انتم جھگڑا پائی۔ چار ورن ہوئے شودائی، ساچی عقل نہ کوئے رکھائی۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی کوئی نہ بنے بھائی، بھائی چارا نظر کوئے نہ آئی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ونڈ ونڈائی، ونڈ ونڈ اپنا حصہ پائی۔ پنڈت کہن منو گوسائیں، جو ٹھا کر رُپ اکھوایا۔ ملا کہن نورِ الہی، ساچے جُجرے سو بھاپایا۔ گرنتھی کہن گردوارے بیٹھا سچا ماہی، مہربان اپنا آسن لایا۔ اکھری نام کہن اسیں سب دی دیئے گواہی، شہادت اکو اک رکھائی۔ سری بھگوان سب دا ہوئے سہائی، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ساڈے نال بنو راہی، پنڈھ لینا جگت مکائی۔ دُرمت میل دھوو و شاہی، شہنشاہ اپنا نور چکائی۔ اندر وڑ کے لاگو پائیں، چرن کول دھیان لگایا۔ پر بھ پکڑنہارا بانہی، اگوں اپنے نال رلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ اکھری نام کہے میں دسیا ٹھیک، کلجک آنت رہیا جنائی۔ زرگن زر ہر راکو چیت، سرگن گر گر میل ملایا۔ سب دا ویلا رہیا بیت، بیٹی گھڑی ہتھ نہ آئی۔ پر بھ لہنا دینا چکائے ٹھیک، ٹھیکے دار اک ہو آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک جیواں دئے سمجھائی۔ کلجک جیو ہر جو ویکھے، اپنا نین اٹھائی۔ اکھری شبد دے جو لے کے بیٹھے ٹھیکے، تنہاں خالی دئے کرائیا۔ کسے نہ لبھنے سوہرے پیکے، گھر ملے کسے نہ ڈھویا۔ انتم آونے پچھلے چیتے، اگے راہ نہ کوئے دکھائی۔ رائے دھرم پھڑ پھڑ سیکے، اگنی اگت اک لگایا۔ کوٹن کوٹ ہو گئے کیتے، کیتی اپنی ونڈ ونڈائی۔ انتم سب نوں دینے پینے لیکھے، اکھری نام شبد گواہیا۔ جنہاں پر بھ دے پائے بھرم لیکھے، تنہاں بھانڈے دئے بھٹائی۔ جو سنگر دے بنے سچے بیٹے، تنہاں اپنی گود اٹھائی۔ سچ سہنجی سیجے لیٹے، سکھ آسن ڈیرہ لایا۔ سچ دوشالے صاحب لپیٹے، نام اوڈھن اک رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیایا۔ اکھری نام پر بھ دئے وڈیا، سد دیونہار وڈیایا۔ کلجک انتم بنو گواہ، شہادت اکو وار بھگتائی۔ جو جن میٹوں گئے بھلا،

تہناں دیواں حق سزایا۔ ایٹھے اوتھے کوئی نہ سکے چھڈا، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ لکھ چوڑاسی دیواں بھوا، گیڑا گیڑے وچ رکھایا۔ رائے دھرم ہتھ دیاں پھڑا، پھڑ پھڑ دیوے انت سزایا۔ مکھ کالکھ لگا دیواں لا، دو جہاناں ہوئے نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچی رہیا سزایا۔ اکھری نام ہو یا خوش، پر بھ آگے سیس جھکایا۔ جگ چوکڑی توں بیٹھا رہوں چپ، اپنی آواز نہ کوئے لگایا۔ کلجگ انتم رہوں اٹھ، زرگن اپنا بل دھرایا۔ ساڈے اُپر جائیں تھ، مہر نظر اٹھایا۔ کوڑی کرپا کڈھیں کٹ، جوتیتوں رہی بھلایا۔ اپنے نام نوں آپے آکے بچھ، آپ اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے ویکھ وکھایا۔ اکھری نام رہو تیار، ہر ساچا سچ جنائندا۔ کلجگ انتم پاواں سار، مہاسار تھی ویس وٹائندا۔ جیو بھلیا جو سنسار، تِس شتوہ دریائے رُٹھائندا۔ جنہاں تیرا کیتا پیار، تہناں اپنے نال ملائندا۔ بن اکھراں سری بھگوان ہوئے نہ مات اُجیار، سرگن رُپ نہ کوئے جنائندا۔ صفتی صفت بھرے بھنڈار، وڈ بھنڈاری ویکھ وکھائندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے نکال، گرگھ گرگر بھيو چکائندا۔ جن بھگتاں ہو دیال، دین دیال گلے لگائندا۔ سچکھنڈ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک سہائندا۔ اوتھے زرگن زرگن و بے تال، سرگن سرگن راگ الائندا۔ اکھرنش اکھر دوویں کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ اپنی دیا کمائندا۔ کلجگ انتم ویکھے مار دھیان، نہکٹکا ناؤں رکھائندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہو پردھان، پردھانگی دو جہاناں اپنے ہتھ رکھائندا۔

* ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ گھووالی جموں *

دھرو کہے سُن دھرناپت، در آکے سیس جھکایا۔ تیری وڈیائی سیناپت، پر مشیور بھيو کوئے نہ آیا۔ دین سہائی ساچے رگھپت، رگھناتھ تیری سرنایا۔ کول نین سوہے کملاپت، پاربرہم بے پرواہیا۔ زرگن تیرا کھیل اک اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ میں ویکھ ویکھ رہیا ہس، گھر اپنے خوشی منایا۔ کلجگ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، زرگن داتا سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت کر پرگٹ، نورو نور نور رُشنایا۔ ساچا مارگ اکو دس، راہ سجن رہیا سمجھایا۔ سچکھنڈ

دواریوں آیا نٹھ، بن پاندھی پندھ مُکائیآ۔ سچ دوارے رہیا وس، گھر اِکو اِک وڈیائیآ۔ نرمل جوت کر پرکاش، نُور و نُور نُور رُشائیآ۔ کرے کھیل کھیل تماش، سوانگی اپنا سانگ رچائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ دھرُ کہے دس میرے بھگوان، کی تیری وڈیائیآ۔ در درویش منگاں آن، الکھ نرنجن اِکو الکھ جگائیآ۔ چرن کول تیرے دھیان، سرن نین تکائیآ۔ رسنا نہ بولے کوئی زبان، بتی دند نہ کوئے جنائیآ۔ خالی جھولی منگاں دان، تیرے اگے رہیا دکھائیآ۔ کر کرپا میرے مہربان، مہر نظر اُٹھائیآ۔ جگ چو کڑی ویکھدا رہیا دو جہان، در تیرے ڈیرہ لائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک جن بھگتاں دیندا رہوں آن، اِک اِک اپنے نال ملائیآ۔ نرگن ہو کے سناؤندا رہوں دُھر فرمان، سچ سندیہ راگ الائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اُبھیدا دے سمجھائیآ۔ دھرُ کہے سُن میرے بھگونت، کی تیری چترائیآ۔ میں ویکھیا کھیل جگ جگنت، در تیرے دھیان لگائیآ۔ سدا سدا سد دیندا رہوں نام منت، منتر اِک پڑھائیآ۔ بناؤندا رہوں ساچی بنت، گھرن بھننہار اُکھوائیآ۔ بندار ہوں نرائن کنت، نر ہر سچے اپنا بل رکھائیآ۔ تیری مہما سدا اگنت، بے انت تیری وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑوہ دے چکائیآ۔ دھرُ کہے سُن میرے گوپال، گوپالن تیری وڈ وڈیائیآ۔ در تیرے دسناں اپنا حال، حالت ساری دیاں جنائیآ۔ در بہہ کے منگدا رہیا جلال، تیرا جلوہ نُور رُشائیآ۔ دوئے جوڑ کردا رہیا سوال، بیننتی اگے جنائیآ۔ ویکھدا رہیا تیری اولڑی چال، میری سمجھ وچ نہ آئیآ۔ تیرا کھیل بے مثال، مُسل سکے نہ کوئے بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دے کھلائیآ۔ دھرُ کہے میں ہو یا حیران، حیرانگی چہرے اُتے چھائیآ۔ تیرے اگے دے نہ سکاں کوئی بیان، میری چلے نہ کوئے وڈیائیآ۔ نیتز نین دوویں شرمان، شرمسار اکھ ہو جائیآ۔ تیرا کھیل سری بھگوان، بھگوان تیرے وچ سمائیآ۔ میں بالا نڈھا بچہ اِک انجان، در تیرے سپس جُھکائیآ۔ توں اتر جامی جانی جان، گھٹ گھٹ ویکھیں تھاؤں تھانیا۔ جگ چو کڑی دیویں مان، غریب نمانے گود اُٹھائیآ۔ دُھر سندیہ دیویں آن، نر نریشا پھیرا پائیآ۔ وشن برہم مہیش سیو کمان، چاکر چاکر رُپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دینا ساچا ور، در تیرے ارداس کرائیآ۔ دھرُ کہے میرے گھر گمبھیر، تیرا انت نہ پاراواریا۔ میں ویکھیا کھیل تیرا پنچ تت سریر، بن پنچ تت چرن ڈیرہ لایا۔ تیری ہوئے نہ کوئی اخیر، تیرا انت کوئے نہ

پا لیا۔ تیرے ویراگ تیرے وچھوڑے تیرے برہوں وچ بیٹھا رہیا دِگِیر، در اِکو آس تکا رہیا۔ کون ویلا پر بھ ملے سانجھا پیر، سچ سُبھاؤ اپنی گود اٹھا لیا۔ امرت بخشے ٹھانڈا سیر، سچ پیالہ مکھ لگا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پا لیا۔ دھرو کہے میرے ٹھاکر سوامی، تُدھ بن اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ آسُن میری سچ کہانی، سچن ساچی دیاں جنائیا۔ اٹھ ویکھ میری اک نشانی، نر نرائن تیرے آگے لکائیا۔ تیرا رُپ گن ندھانی، گنوت تیری بے پرواہیا۔ تیری صفت اگنی بانی، تیرا ناؤں ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سچ سرنائیا۔ دھرو کہے سُن میرے گو بند، گو بند تیری سرنائیا۔ تُوں صاحب داتا گنی گہند، گو ر تیری وڈیائیا۔ میں جاتا میں تیری بند، تُدھ بن مات پت نہ کوئے بنائیا۔ تیرا قطرہ تیری بوند، تیرے ساگر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرو کہے سُن میرے ٹھاکر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی بن سو داگر، در تیرے ہٹ چلائیا۔ تیرا رُپ انوپ ست سرُپ ویکھ اِکاگر، میری عقل عقل گئی بھلائیا۔ دھن بھاگ در دیویں آدر، آدرش اپنا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ دھرو کہے سُن میرے سچن، صاحب سنگر دین دِیالا۔ در تیرے ملے اِکو محن، مارگ ملے راہ سکھالا۔ تُوں بھگتاں آئی لبھن، لوک مات بن دلالا۔ سچ در بارے آویں سدن، پکڑ دکھائیں سچی دھر مسالہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، دینا بندھپ دین دِیالا۔ دھرو کہے سُن ٹھاکر سوامی، ایکا منگ منگائیا۔ سچگ تریتا تیری کھیل مہانی، دو پر ہکم بے پرواہیا۔ کھجگ تیری جگت نشانی، جن بھگتاں ملے سزائیا۔ کسے دی دیویں مات قُربانی، کسے کھڑی دین لہائیا۔ کسے سولی تن پہنائیں گانی، کسے تی ریت سیس پوائیا۔ کسے ماریں وچ میدانی، کھڑگ کھنڈا رُپ وٹائیا۔ کسے اگنی میلیں ہو مہربانی، تھم تندور رُپ وٹائیا۔ کسے رُڑھائیں جل پانی، گزگا دھار وہائیا۔ کسے جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دینا ساچا ور، بھيو ا بھیدا دے سمجھائیا۔ دھرو کہے دس اپنا بھاؤ، پر بھ کی کی کھیل رچائیا۔ جگ جگ کریں سچ نیاؤں، نیاں کار اِک اکھوائیا۔ غریب نما نیاں پکڑیں باہوں، بل اپنا آپ پر گنائیا۔ سدا سدا سر رکھے ٹھنڈی چھاؤں، مہر نظر نین اٹھائیا۔ ہو سہائی بنیں پتا ماؤں، بالک اپنے گود اٹھائیا۔ نتھایاں دیویں ساچا تھاؤں، گھر

مندر اک دکھانیا۔ بھلیاں بھٹکیاں پاویں راہوں مارگ اکو اک سمجھانیا۔ آتم پر ماتم درڑائیں ناؤں، منتر اکو اک سنانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ور تیرے درتے پانیا۔ دھرو کہے پر بھ بھو کھول، میری اکو اک عرضونیا۔ سبجک تریتا دواپر جن بھگت مات توں دتے رول، تن مائی سار کوئے نہ پانیا۔ جنہاں تیرے نام دا وجایا ڈھول، تنہاں ملی سرب سزائیا۔ اندروں وسیں سب دے کول، باہروں نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کی اپنا کھیل رچانیا۔ جگ جگ بھگت دتے ترسا، رحمان رحمت تیرے وچ نہ آئیا۔ صوفیاں دتا سولی چڑھا، آپ اپنا رنگ دکھانیا۔ بھگتاں جگ جگ ٹھو کراں مات لگا، شریعت فتوے سب تے لائیا۔ بیٹھا رہوں کھ چھپا، پڑدہ ظاہر نہ کوئے لاہیا۔ چھن ماتر پرہلا دجے آئیوں ترا، وچ جوہ زرگن موہے روپ درسائیا۔ آپے چھری آئیوں چھا، چوری چوری سیو کمائیا۔ موئی گاں آئیوں اٹھا، اپنی کیتی آپ اٹھانیا۔ کیر جلاہا آئیوں ترا، گنگا دھار روپ سمائیا۔ روداس کسیرا کنگن لیا وٹا، تیرا دھیان لگائیا۔ سین سیوا آئیوں کرا، سوہنا روپ وٹانیا۔ اک اک واری اک اک بھگت دتا ترا، دو جے نظر کسے نہ آئیا۔ میں کلجک اتم ویکھ ہویا حیران، اپنا حال رہیا سنانیا۔ کی کی کھیل کریں بھگوان، بھگون اپنا ویس وٹانیا۔ کلجک انت ہو پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھانیا۔ جگ جنم دے وچھڑے اکٹھے کیتے آن، جنہاں سمجھ سوچ کوئی نہیں رانیا۔ آپے ویکھنہار ہوئیوں گن ندھان، گن آپے رہوں جنانیا۔ نکے وڈے بالے نڈھے چھوٹے بچے اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سچ دے جنانیا۔ سچ دس میرے بھگوانا، دھرو در دوارے آکھ سنانیندا۔ کس بدھ پہریا اپنا جامہ، کون روپ انوپ دھرائیندا۔ نہکرمی ہو کے کریں کی کاما، کون کرنی ہتھ رکھانیندا۔ کون دان دیویں وڈا دانا، دانی اپنا ناؤں دھرائیندا۔ کون دکھائیں سچ نشانہ، نشانہ اکو نظری آئیندا۔ کون بھگت کریں پروانا، جو تیری بھگتی وچ سمائیندا۔ کون نام سنانے گانا، گاونہار کون ہو جائیندا۔ کون کھیل کریں مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ سچ دس ہو مہربانا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرو بالے آپ سمجھانیندا۔ دھرو بالے سُن میرے بالک، پاربرہم پر بھ آپ جنانیا۔ میرا ناؤں آد جگادی خالق، خلق اپنے وچ سمائیا۔ نت نوت بناں پرتپالک، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ جگ چوکڑی نہ کوئی آلس، نندرا روپ نہ کوئے وٹانیا۔ بھگت بناواں ساچے خالص،

خالص اپنا رُوپ درسایا۔ دُجا اِشٹ نہ کوئی لالس، لالس سب دی دیاں مٹایا۔ سرن سرنائی بندھاواں ڈھارس، دھیان اِکو اِک جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا سمجھایا۔ سُن دھرو بال فرمان، نرگن نرُویر آپ جنائندا۔ گر اوتار منگدے گئے دان، پیر پیغمبر دوئے جوڑ واسطہ پائندا۔ اُچی کوک کوک کردے گئے کلیان، کائنات سرب سنایندا۔ کلجگ اتم آوے سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن اپنا ویس وٹائیندا۔ مہابلی اپنی دھاروں اُترے آن، مات پت نہ کوئے اکھوائیندا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوت چار جگ دے لئے پچھان، پچھلی یاد نہ کدے بھلائیندا۔ کرپا کٹھے کرے آن، بُڈھے نڈھے اِکو تھاں بہائیندا۔ سب داداتا بن سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ دھرو جو جن میری چرنی ڈگے آن، سو تیرا رُوپ دکھائیندا۔ جنہاں نال کراں پیار، پریم پریتی اِک ودھائیندا۔ اوہناں لے کے اگے جاواں اپنے نال، اپنی اُنگی اِک دکھائیندا۔ اُٹھ دھرو ویکھ نین اگھاڑ، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ گرگھ بیٹھے ساچے لاڑ، پر بھ چرن کول وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو گھلائیندا۔ دھرو کھول اپنی اکھ، نیتر نین اُٹھایا۔ پر بھ اشارے نال دسیا پر تکھ، اُپر تیرے گرگھ بیٹھے آسن لایا۔ میں اوہناں دے ہو یا وس، اوہ میرے وچ سہایا۔ لوک مات جا کے مارگ آواں دس، سکھیا ساچی کراں پڑھایا۔ نرگن ہو کے آواں نٹھ، پلک دیر کوئے نہ لایا۔ دوہاں جہاناں رہیا وس، میرا بھو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو رہیا گھلائیا۔ دھرو ویکھ نین رویا، نیر نیر وہایا۔ در دربان ہو کے بیٹھا سویا، غفلت نیند رکھایا۔ ہر کا بھو نہ پایا کوآ، سمجھ کوئے نہ آیا۔ کس ویلے میرے کولوں جن بھگت لے کے گیا ڈھوآ، سچھنڈ دوار بہایا۔ ستمگھ میتوں کہہ کے گیا جن بھگتاں جوگا ہوآ، جو لوک مات بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا جنایا۔ سُن دھرو میرے لاڈلے لال، ہر لالن آپ جنائیندا۔ کلجگ انت کھیل کمال، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ بھگت بھگوان لئے اُٹھال، اندر وڈ کے آپ جگائیندا۔ نرگن ہو کے وسے نال، سرگن ساچا سنگ دکھائیندا۔ جن بھگتاں پچھے اپنی گھالنا آیا گھال، اپنی کیتی گھال بھگتاں جھولی پائیندا۔ پُرکھ اکال ہو کے بنیا دلال، ساچا سوڈا اِکو وار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ دھرو کہے پر بھ بھگت اوہ کیہڑے، جنہاں دیویں مان وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے جس دے میں

جاواں ویہڑے، اوہ میرا رُوپ دکھائیا۔ سو سدے رہن کھیڑے، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ جیہڑے ڈھولا گاؤندے تیرے میرے، سوہنگ راگ الائیا۔ کراں آنت حق نیڑے، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ پھڑ کے چاڑھاں ساچے بیڑے، بیڑا اکو نام دکھائیا۔ لکھ چوڑا سی کٹاں گیڑے، گیڑے وچ نہ کوئے بھوئیا۔ جو آگئے میرے گھیرے، تنہاں رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کہانی رہیا سمجھائیا۔ دھرو کہے سچ دس، کون بھگت ملے وڈیائیا۔ سری بھگوان آگوں پیا ہس، خوشی نال رہیا سمجھائیا۔ اٹھ دیکھ دھرو جتھے ہر سنگت بنیا اکھ، سو بھگت رُوپ وٹائیا۔ جس گھر ہے پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان اپنا ڈیرہ لائیا۔ دھرو کھول کے ویکھی اکھ، پر تکھ نر نرائن نظری آئیا۔ دوویں جوڑ چرنی گیا ڈھٹھ، واہوا تیری وڈی وڈیائیا۔ میرا کوئی نہ چلے وس، بے بس رہیا گر لائیا۔ دھن بھاگ جس کل تیرا بھگت رہیا وس، وصل تیرا اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان آپ اکھوائیا۔ بھگوان کہے دیکھ دھرو، ہر صاحب سچ جنائیا۔ میرا کھاتہ ڈونگھا وڈا کھو، آنت کوئے نہ پائیا۔ جو اندر وڑیا سو کہے تو ہی تو، اپنا آپ سرب مٹائیا۔ میرا بھگت ساکیات میرا نمونہ ہو بہو، بھیا ابھید نہ کوئے رکھائیا۔ اٹھ دیکھ گرگھ گر سکھ ساچی جو، پر بھاس پر بھ وڑیا بے پرواہیا۔ کر درس خوشی ہوئے لوں لوں، ساڈھے تن کروڑ روم دین گواہیا۔ دھن بھاگ گرگھیاں اُجل ہووے موئے، کھ صفتی صفت صلاحیا۔ چرن کول اُپر دھول جو جن گیا چھو، تس شہنشاہ اپنی گود لئے اٹھائیا۔ جس نے بخشیا سو اپنی جھولی پائے رُوچ، رُوچ بت بتخانے دئے ملایا۔ توں دھرو ملتی اک برُوہ، در آگے سیس جھکائیا۔ کلجک آنت بھگتاں تیرے نالوں آگے کھڑاں دھو، جتھے اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا بھگت بھگوان وڈیائیا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سندر سنگھ دے گرہ گھووالی جموں *

سری بھگوان تیرے بھگت ریت، تیرا اک دھیان لگایا۔ راتیں ستیاں دے جاگدیاں رکھن اڈیک، نندرا غفلت وچ دھیایا۔ بیٹھے رہن سدا اتیت، اک تیری اوٹ رکھایا۔ کایا بنا مندر مسیت، گھر ایشٹ اک جنایا۔ پریم پریتی اندر رہن ٹھانڈے سیت، کوڑی آگن نہ لاگے رانیا۔ رسنا گاؤن تیرا گیت، جہوا صفت تیری وڈیایا۔ ہر دے اندر کڈھی لکیر، میٹ سکے نہ کوئے رانیا۔ گداگر بن فقیر، الفی تیرے نام ہنڈھایا۔ شرع توڑ جگت زنجیر، شریعت لیکھا رہے مکایا۔ اکو امرت سچا سیر، سائتک ست ست جنایا۔ ست سنتو کھ لے کے دھیر، دھیر جوان بیٹھے آسن لایا۔ مایا متا رہی نہ پیر، کوڑی کریا پرے ہٹایا۔ تیرے ملن دی اک اڈیک، نج نیزت ویکھ وکھایا۔ پروردگار لاشریک، تیری سچ سرنا یا۔ حقیقت ویکھ آپ حقیق، حاکم اپنا پھیرا پانیا۔ جگت اندھیرا مٹے تاریک، اندھ اگیان رہے نہ رانیا۔ سو نظری آئن نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مکایا۔ جے نیزت لئیں میٹ، تیرا نور ظہور ہوئے رُشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک کرانیا۔ سری بھگوان تیرے بھگتاں رنگ، رنگ اکو اک وڈیایا۔ میں ویکھیا اندر لنگھ، گھر ساچے پھیرا پانیا۔ پریم پریت وجے مردنگ، ڈھولک پھیننا نہ کوئے کھڑکایا۔ انتر آتر اک انند، انند انند وچ سما یا۔ دوئے جوڑ رہے در منگ، سیس جگدیش جھکایا۔ رسنا جہوا مان نہ بتی دند، ڈونگھی بھوری اک دھیان لگایا۔ تیرا سُننا ساچاند، اگئی راگ الا یا۔ جگت جہان چھڈی حد، حدود تیری وچ سما یا۔ سدا سدا سدا ستیتوں رہے سد، اُچی کوک کوک الا یا۔ برہوں وچھوڑے اندر سگن ہڈ، تن مائی خاک رما یا۔ صاحب سلطان تیری ہو کے جد، یاد تیری رہے گایا۔ کون ویلا پر بھ آئے بھج، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ در درشن کریئے رنج، ڈکھڑا جنم گوا یا۔ ساڈے پڑدے لوے کج، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھایا۔ پر بھ تیرا بھگت نرگن سُن کے سوہلا، دھرو سمجھ گیا بھلایا۔ جگ چوکڑی رکھیا اوہلا، بھيو ابھید نہ کسے جنایا۔ کھجگ انتم گایا ڈھولا، سوہنگ اپنا ناد و جا یا۔ نرگن ہو کے بن وچولا، گھر گھر ویکھ وکھایا۔ لکھ چوڑا سی پاوے رولا، نظر کسے نہ آ یا۔ جن بھگتاں پورا کریں قول، قول اقرار توڑ نبھایا۔ دیویں وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول چرن چھہایا۔ سب دا بھار کریں ہولا، سر اپنے گنڈھ

اُٹھایا۔ کہار بن کے چمکے ڈولا، ساچی ڈولی دیکھ دکھایا۔ زرویر ہو کے بنیں تولا، نام کنڈا اک لیا۔ انک بولیں اک انمولا، سمجھ وچ کسے نہ آیا۔ سچ
 دوارا سنگر کھولا، خالق خلق دے وڈیایا۔ گرگھ دیکھے ہر جو بھولا، بھولے بھاؤ لے اُٹھایا۔ کرم جنم جو ہویا گولا، تس اپنا رنگ رنگایا۔ پورب لیکھا آپے
 پھولا، دیکھنہار بے پرواہیا۔ کر کرپا سد سے کولا، گھر انتر میل ملایا۔ سچ پریتی گھول گھولا، گھولی گھول گھول گھمایا۔ سب نوں دسیا اکو بولا، انبولت
 راگ سنایا۔ ہر گھٹ اندر رویا مولا، مولا روپ نورِ اِلاہیا۔ سخی سجن دا اکو ڈھولا، سوہنگ راگ سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے
 ہتھ تیری وڈیایا۔ تیرے بھگتاں سُن کے چھند، میرے گھر وٹی ودھایا۔ خوشی ہویا بند بند، تند اک ستار ہلایا۔ گرگھ سوہنے دیکھے نند، نندک نظر
 کوئے نہ آیا۔ کلج اتم چڑھ چند، ستج سچ نور رُشنایا۔ دوئے جوڑ بندنا کرن بند، بندگی اکو اک جنایا۔ نیز کھلیا اگیان اندھ، جلوہ نور رُشنایا۔ پورب
 جنم گیا پنڈھ، اگے ملی سچ سرنایا۔ سرت سوانی نہ ہوئی رنڈ، کنت کنتول دیکھ دکھایا۔ جنم کرم دی پوری ہوئی منگ، مانگت بیٹھے خوشی منایا۔ مانس جنم
 نہ ہوئے بھنگ، بھنگ ہوئے سرب لوکایا۔ شبد اناد وجے مردنگ، گھر گھر کرے شنوائیا۔ دین دیال اندر دیکھے لنگھ، پاربرہم وڈ وڈیایا۔ کروٹ لے
 بدلے کنڈ، گھ اپنا دے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ پر بھ تیرے بھگتاں گرہ لگا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنایا۔
 خوشی غم نہ کوئی رونا، سد اکو رنگ دکھایا۔ نہ میلا نہ اُجل دھونا، دُرمت میل نہ کوئے جنایا۔ نہ نندرا نہ آلس نہ جاگنا نہ سونا، گوڑھی نیند نہ کوئے
 دکھایا۔ نہ راگ نہ ڈھولا نہ چھند ویراگی لاؤنا، گیت گیت نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو تیرا چرن دھیان رکھایا۔ تیرے
 بھگتاں کھیل اول، کل انت ملی وڈیایا۔ سارے کہن پُرکھ ابناسی اک اکلا، سب داپتا مایا۔ ندھڑک ہو کے پھڑیا پلا، لے نہ کوئے جھڈایا۔ زرگن ہو
 کے اندر رلیا، سرگن دیکھ دکھایا۔ پرکاش ہو کے دپیک بلا، جوتی نور رُشنایا۔ زرویر ہو کے درتے کھلیا، سوچھ سرپ روپ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہوئے آپ سہایا۔ تیرے بھگتاں کھیل انوکھی، انک کل وڈیایا۔ نہ پُستک نہ کوئی پوتھی، پر بھ اکو تیرا دھیان لگایا۔ نہ کچھ
 نہ جنجوبودی دھوتی، تلک للاٹ نہ کوئے لگایا۔ نہ مالا نہ گڑوی پوچی، چوونکا صاف نہ کوئے کرایا۔ نہ پوجا پاٹھ نہ کوئے سلوکی، ہون پون سنگندھ نہ

کوئے دکھائیا۔ دھوپ دیپ نہ کوئی جوتی، اگر بیتی نہ کوئے دکھائیا۔ جگت سمگری نہ کوئے آہوتی، گھرت سیو نہ کوئے کمائیا۔ تن خاک نہ کوئے بھوتی،
 سر چھار کوئی نہ پائیا۔ تن کھچی نہ کوئے لنگوٹی، سنگلی کمر نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دیکھیا تیرا گھر، جس گھر کھیل
 بے پرواہیا۔ پر بھ تیرے بھگتاں راہ نرالا، دیکھ دیکھ حیرانی چھائیا۔ نہ تسبیح نہ کوئی مالا، منکا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، اکو تیرا دھیان
 لگائیا۔ نہ مندر نہ دھر مسالہ، دھرم دوارا اکو وڈو ڈیائیا۔ نہ شاہ نہ دسے کنگالا، ست سرپ سرب سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگت دتی وڈیائیا۔ پر بھ تیرے بھگتاں کھیل مہان، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ ویلے امرت نہ کوئے اشان، تیرتھ تٹ نہ پھیرا پائیا۔ اٹھے پہر تیرا نام
 دھیان، سچ سرور وچ سمائیا۔ گردوارا سچ مکان، کایا بنک ڈیرہ لائیا۔ گھڑی پل وچھڑ نہ جان، سواس سواس رہے جس گائیا۔ بن رسنا جہوا زبان، ہتی دند
 نہ کوئے ہلایا۔ اکو وار کہاتوں میرا میں تیرا بھگوان، تیرا تیری جھولی پائیا۔ جوں بھاوے توں رکھ جہان، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں گوپی توں میرا
 کاہن، تیری بنسری نام موہے بھائیا۔ ہوں ناری توں صاحب کنت بلوان، انگیکار اک ہو جائیا۔ تیرے ہتھ سچ نشان، گھر مندر دے جھلایا۔ تیری
 پریت صدق ایمان، دھیرج دھرم جت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ تیرے بھگت رسنا کہن، اکو اک
 راگ لایا۔ چین نہ آوے بن درشن نین، نین درس رہے ترسائیا۔ ساچا بن سجن سین، ساک اکو اک اکھوائیا۔ محل اٹل ملے بہن، گھر تیرے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی بھگت جن، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ جنہاں کہنا لیا من، تنہاں اپنا رنگ
 چڑھائیندا۔ بھاگ لگاواں ساچے تن، پنج تت کایا بنک وڈیائیندا۔ من کا منکا پھرے من، مالا اکو وار بھوائیندا۔ امرت سرور نہاواں جل، تیرتھ تٹ اک
 وڈیائیندا۔ پریم پریتی تسبیح مالا پاواں گل، گل پائی پھڑ ہتھ نہ کوئی لاہندا۔ زرگن ہو کے جاواں رل، انتر اپنا رنگ رنکائیندا۔ دھر سندیس اکو گھل، منتر
 نام وڈرائیندا۔ آتم سیجا ساچی مل، سنگھاسن اکو سو بھاپائیندا۔ دیپک ہو کے جاواں بل، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ امرت ہو کے دیواں پھل، پھل امرت
 روپ آپ اکھوائیندا۔ زرگن ہو کے دھاراں بل، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ سری بھگوان ہو کے رہاں اٹل، اٹل محل اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیںدا۔ جن بھگتاں ہوئے دیاوان، دیندھ وڈیایا۔ اکو منتر دیوے گیان، اگیان رُپ نہ کوئے دکھایا۔ دھرم دکھائے اک نشان، نہکرم آپ جھلایا۔ سرن ڈگے جو جن آن، دیوے سچ سرنایا۔ نظری آئے اکو کاہن، گوپی گرگھ لئے پرنا یا۔ در دوارے دیوے مان، نمانیاں ہوئے سہایا۔ ساچا دیوے سچ فرمان، فرمانا اکو اک سمجھایا۔ ڈھولا گاؤ سری بھگوان، دُجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ راگ ناد ہون حیران، ہر کی کھیل سمجھ کسے نہ آیا۔ گرگھ ساچے پتر سجان، پر بھ اکو بوجھ بُجھایا۔ کایا مندر اُچ مہان، ساچے ٹلے دئے وڈیایا۔ جس گرہ وسے نوجوان، نرگن داتا بے پرواہیا۔ سو گرہ ہوئے پروان تِس در ملے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا سہایا۔ پر بھو سچ دس تیرے بھگتاں کول کی کچھ، میتوں نظر کوئے نہ آیا۔ میں سب دے کولوں لیا بچھ، سکے نہ کوئے سمجھایا۔ میں دیکھدا آیا لگ لگ، چوری چوری پھیرا پانیا۔ جدھر جاواں تیرے بھگت رہے بک، بھبک اکو نام لگایا۔ سارے کہن اسماں پر بھ نوں لیا لٹ، دن دہاڑے لٹ مچایا۔ سچھنڈ وچوں لیاندا پٹ، لوک مات اپنے کول بہایا۔ اوہ گوہند نوں کہے میرا پت، گوہند کہے گرگھ میری وڈیایا۔ میں دیکھی سوہنی رت، رت رتڑی رہی مہکایا۔ گھر گھر جا کے دیکھیا گرگھیاں کھڑی مچھ، مشکل نظر کوئی نہ آیا۔ لکھ چوراسی سمجھی ٹچھ، پیراں نال رہے دایا۔ سانوں آگے کوئی نہ سکے بچھ، دیونہار نہ کوئے سزایا۔ سری بھگوان گودی لینا چک، ساچی سیوا آپ کمایا۔ ادھ وچکار نہ جانا رُک، پینڈا مکے واہو داہیا۔ اکو رکھی ساچی اوٹ، دُجا دھیان نہ کوئے لگایا۔ سری بھگوان داتا سنگر اکو بہت، دُجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کرپا جائے پہنچ، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ سانوں اوہدے ملن دا شوق، اوہ ساڈا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ پر بھو تیرے بھگت رکھ بھروسہ، تیرا دھیان لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی دیکھیا گوشہ، کونا کونا پھول بھلایا۔ سرشٹی جینودیاں کر دی پھرے موکشا، مکتی ہتھ کسے نہ آیا۔ ساچا سنے نہ کوئی سلوکا، سُن سُن تھکی سرب لوکایا۔ تیرے ملن دا ہتھ نہ آیا کسے موقع، مُفت اپنا آپ رہے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میل لے ملایا۔ موقع ہتھ نہ دیواں کس، سب دی قسمت اپنے ہتھ رکھایا۔ جس دا لہنا دینا تِس، مستک تلک اک لگایا۔ کلج انتم ونڈیا حص، حصیدار آپ ہو آیا۔ جنہاں دا پورب دتا لکھ، تنہاں انتم میل ملایا۔

جنہاں پائی نام بھکھ، تنہاں بھو دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جنہاں سوامی، سو سجن ہون پروان۔ پر بھ ویکھے آتر جامی، در در گھر گھر کھول دکان۔ جن بھگتاں دکھائے سچ نشانی، شاہ پاتشاہ سچا سلطان۔ کر کرپا دیویں سوہنگ بانی، بان نرالا ماریں آن۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، پاربرہم پُرکھ سلطان۔ آون جاون چکے کانی، کوڑی کریا نہ رہے نشان۔ آتم پر ماتم ملے مانی، گھر ساچے خوشی مہان۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہائی سدا مہربان۔ بھگت کہن پر بھ تیرے جوگے، جوگ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ کایا بدلے بیخ ت چوغے، چولی تیری اک ہنڈائیا۔ جگ چوکڑی کوٹن جنم بھوگ بھوگے، حکمے اندر پھیرا پائیا۔ کرم جنم دے لگے رہے روگے، روگ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ اچی کوک کوک دیندے رہے ہوکے، رسنا جہوا راگ الائیا۔ بن تیری کرپا جگ جگ ہندے رہے تھوتھے، قیمت کوئے آنت نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک بخش سچی سرنائیا۔ جگ چوکڑی آون آیا، آ آجگت وڈیائیا۔ جگ چوکڑی ترے گن مایا، مایا پاپا جگت بھلائیا۔ جگ چوکڑی کھیل رچایا، لکھ چوراسی گیار گیار بھوائیا۔ جگ چوکڑی حکم ورتایا، نہ کوئی میٹے میٹ بھلائیا۔ جگ چوکڑی بھگت بھگوان تریا، طرح طرح سمجھائیا۔ کلجگ انتم آپ پر بھ ویکھن آیا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ست سرؤپ ہو پھیرا پاپا، پاربرہم پر بھ وڈ وڈیائیا۔ ہنگ برہم جس لیکھ چکایا، سرن دیوے سرنائیا۔ نہکرمی سچ کرم کمایا، کرم کانڈ مٹائیا۔ جنم جنم دا لہنا جھولی پایا، ہر جن دتی سچ سرنائیا۔ ورن برن دا بھرم مٹایا، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ ساچا دھرم اک درسایا، پاربرہم سچی سرنائیا۔ کرنی کرن پر بھ کرتا آیا، قدرت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ بھگت سہیلے لئے ملایا، گر چیلے رنگ رنگائیا۔ سوہنا ویلا سہنجا آپ سہایا، صحبت اکو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں میلا میل ملائیا۔ پر بھو تیرے بھگت ویکھے ملدے، مل مل خوشی منائیا۔ بھو کھولن اپنے دل دے، پڑدہ اوہلا نہ کوئے دکھائیا۔ لہنا چکے اہلیا پاتھر سل دے، سل چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دتی سرب مات وڈیائیا۔ پر بھ تیرے بھگتاں دی ویکھی کھیل، لوک مات پھیرا پائیا۔ بن نانن نائی چڑھے تیل، جھیسور نظر کوئے نہ آئیا۔ بن جگت کٹمبیاں ملے میل، میلا اکو اک ملائیا۔ بن سخیاں ملے سجن سہیل، ہر سنگر بے پرواہیا۔ بن سوانیاں پئے ویل، بن ڈھولک گیت الائیا۔

سوهنا ویکھ اگئی کھیل، گھر ساچے وٹی ودھایا۔ پر بھ بھگتاں کریا میل، بلنی جگدیش اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ویکھے ہر جو آن، آون جان اپنے ہتھ رکھایا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی عدالت سنگھ دے نوت گھووالی جموں *

بھگت کہن پر بھ آ جانیٹے، دُور نظر کسے نہ آئی۔ جگ جگ ویکھے تیرے جھیرے، جھڑکاں دیوے سرب لوکایا۔ کر کرپا وسا ساچے کھیڑے،
 گرہ مندر ہوئے رُشانیا۔ کلجک اسیں ہن ہو گئے تیرے، توں کیوں بیٹھا کھ چھپایا۔ کھلے رکھے اسماں ویہڑے، بند تاک نہ کوئے رکھایا۔ توں جانے
 کیہڑے کیہڑے، جنہاں تیری آس رکھایا۔ مہربان ہو کے بٹھ بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ کلجک لوے نہ اپنے گھیرے، گھیرا اور نہ کوئے پانیا۔
 تیرے ہتھ ساڈے نیڑے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی اک سرنایا۔ میں نیڑا حق کراواں گا۔ انتھک سیو کماواں گا۔ نٹھ نٹھ پنڈھ
 مُکاواں گا۔ جھٹ گڑکھاں گھر آواں گا۔ نام سٹ اک لگاواں گا۔ دُرمت میل کٹ نرمل نور اُچاواں گا۔ ویلے آنت رکھ پت، پت پر میشور روپ
 دھراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ اٹھاواں گا۔ ہر جن ساچے آپ اٹھاواں گا۔ گھر گھر پھیرا پاواں گا۔ در در
 الکھ جگاواں گا۔ ہرکھ سوگ سرب مٹاواں گا۔ ہو میں روگ سرب چکاواں گا۔ ساچا جوگ اک سکھاواں گا۔ نام سلوک اک گاواں گا۔ لوک پر لوک
 ویکھ دکھاواں گا۔ کایا کوٹ پڑدہ لاہواں گا۔ نام چوٹ اک لگاواں گا۔ نرمل جوت اک جگاواں گا۔ ہرکھ سوگ سب چکاواں گا۔ درس اموگھ آپ
 دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے پار لنگھاواں گا۔ سنت سہیلے پار لنگھاواں گا۔ ہو مہربان دیا کماواں
 گا۔ نیرن نیرا ویس وٹاواں گا۔ تیرا میرا لیکھ چکاواں گا۔ چاؤ گھنیرا اک دکھاواں گا۔ گڑکھاں اندر ڈیرہ لاواں گا۔ ساچا مندر اک سہاواں گا۔ آتم سیجا
 سو بھا پاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ اک رنگاواں گا۔ اپنا رنگ نام رنگاواں گا۔ گیت اک سناواں گا۔ بھگت ریت

جگت چلاواں گا۔ سبج ساچے کر سرجیت، ساچا جنم دواواں گا۔ چار درن اک پریت، پریتیاں اک اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھو چکاواں گا۔ جن بھگتاں بھو چکاواں گا۔ نرگن ہو کے درس دکھاواں گا۔ سرگن اپنے نال ملاواں گا۔ ناد دھن اک اچاواں گا۔ من سن آپ کھلاواں گا۔ گرگھ جن گود بہاواں گا۔ میرا کھیل منتر بھن، گھڑی پل نہ کوئے لگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر آپ بہاواں گا۔ ساچے مندر بہاواں گا۔ وجا جندر توڑ تڑاواں گا۔ اڑیا کھیرا پھیر وساواں گا۔ نرل نور جوت جگاواں گا۔ راگ تور ناد وجاواں گا۔ ظاہر ظہور نظری آواں گا۔ بن مشکور شکر مناواں گا۔ جن بھگتاں ملاں ضرور، ضرورت اپنی پور کراواں گا۔ کلجگ انت نہ ہواں مفرور، لگ لگ نہ وقت لنگھاواں گا۔ سد وساں حاضر حضور، حاضری اپنی گھر گھر، اُتے گرگھاں ہر دے آپ لکھاواں گا۔ جے کوئی وچھوڑے وچ ہویا قصور، قصور دی معافی منگ منگاواں گا۔ ایہہ میرا دستور، جو میدوں بھلے میں اونوں نہ کدے بھلاواں گا۔ جو میرا ہویا میں اوہا ہویا ضرور، ذرا ذرا اپنی کھیل دکھاواں گا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں آگے میرا چلے نہ کوئے غرور، نیواں ہو کے سب دی سیو کماواں گا۔ ایسے کارن آد جگاد سدا مشہور، مشکل سب دی حل کراواں گا۔ آسا منسا منسا پور، مایا موہ تڑاواں گا۔ سرب کلا آپے بھر پور، گرگھ نام بھر پور دکھاواں گا۔ کلجگ انت نہ ہواں دور، نیڑے ہو کے در در گھر گھر اپنا درس دکھاواں گا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن جوتی نور، پنج تت بھگت بنک وڈیاواں گا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی وکیل سنگھ دے نوت گھووالی جموں *

پنج تت پر بھ تیری راس، سد تیرے ہتھ وڈیاں۔ توں داتا سرب گنتاس، گنونت تیری سرناں۔ تیری کرپا تیری منڈل تیری راس، تیرا راگ راگنی جس رہے سد گایا۔ تیرا کھیل تیرا تماش، تیری خلقت دیکھے چائیں چانیا۔ تیرا امرت تیری پیاس، تڈھ بن سکے نہ کوئے بُجھانیا۔ تیری پون تیرا سواس، تڈھ بن سکے نہ کوئے چلایا۔ تیری آتم تیرے ساتھ، تڈھ بن کرے نہ کوئے کڑمانیا۔ تیری پوجا تیرا پاٹھ، تڈھ بن کرے نہ کوئے پڑھانیا۔

تیری گنگا تیرا تاٹ، تُوڈھ بن تٹ نہ کوئے سہانیا۔ تیری منزل تیری واٹ، تیرا پندھ نہ کوئے مکانیا۔ تیری ہٹی تیرا ہاٹ، تُوڈھ بن تیرا نام نہ کوئے چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت منگنہار اکھوانیا۔ بھگت جن سب کچھ تیرا، سری بھگوان سچ جنائیندا۔ تُوڈھ بن میرا کوئی نہ بٹھے بیڑا، لوک مات راہ نہ کوئے دکھائیندا۔ تُوڈھ بن میرا کوئی نہ وسے کھیڑا، جگت مندر نظر کوئے نہ آئیندا۔ تُوڈھ بن دسے نہ کوئی میرا ڈیرہ، گھر کوئی نہ سو بھاپائیندا۔ تُوڈھ بن کوئی نہ ہووے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے مکائیندا۔ تُوڈھ بن کوئی نہ کرے میرے نال جھیرا، جھگڑا دویت نہ کوئے مٹائیندا۔ ایسے کارن میٹوں کہنا پئے توں میرا میں تیرا، تیرے بن میرا کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہب کچھ جن بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ کھجک کہے پر بھ تیری پونجی، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نام تیری کُنھی، تیرا تیرے گھر لگایا۔ تیری وست امولک گجھی، بن تیرے ہتھ کسے نہ آئیا۔ جے سنگر ناک سنجھی، دوویں ہتھ گیا ورتائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکی بُدھی، پُدھی چلی نہ کوئے چترائیا۔ مت بند کیتی کایا کُنھی، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیری وست رہی لگی، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں آتمار ہی بھکھی، بن تیرے ترپت نہ کوئے کرائیا۔ فرید ورگے کھا کے روٹی رُکھی، تیرا شکر رہے منایا۔ تیرے پریم پیار دی کھلی نہ ابے مُٹھی، بھورا بھورا چار جگ رہیا ورتائیا۔ تیری وست کسے نہ لٹی، سچکھنڈ بیٹھا رہوں لکایا۔ کھجک انت جن بھگتاں لہھی تیری کُنیا کٹی، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ تکڑیاں ہو کے تیتھوں اِکو گل پچھی، اپنی وست دے ورتائیا۔ پر بھو دیندیا کدے نہ لگی، اتوٹ اتٹ تیری وڈیائیا۔ اگے گھاٹی نہ آوے اوکھی، اوکھا راہ نہ کوئے دکھایا۔ تیرے نام دی پڑھی اِکو پوتھی، پُستک اِکو تیرا پیار نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اِکو بخش نرمل جوتی، بن جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مایا دیوی دے گرہ گھووالی جموں * *

سری بھگوان تیرا راگ، ہر جن ہر ہر نام دھیانیا۔ انتر اُتجے اک ویراگ، ویراگی رُوپ وٹانیا۔ ہنس بُدھی نہ رہے کاگ، کاگ ہنس رُوپ وٹانیا۔ کوڑی کریا دُھے داغ، دُرمت میل نظر نہ آئی۔ ناتا تُوئے جگت سماج، گھر اکو سو بھاپانیا۔ شبد اگئی وجے وانج، دُھر درگا ہی آپ سنانیا۔ سُرَت سوانی جائے جاگ، نیتز نین اکھ کھلایا۔ ساڈھے تن ہتھ لگے بھاگ، بنک ملے اک وڈیانیا۔ نرمل جوت جگے چراغ، اندھ اندھیر گوانیا۔ گھر ملے سجن ساک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بند کواڑا کھولے تاک، پڑدہ دوئی دیوے اٹھانیا۔ سچ پریتی بٹھے نات، ناتا اکو اک جڑانیا۔ من مت رہے نہ نار کمذات، گرمت کرے اک پڑھانیا۔ ویکھ وکھائے ڈونگھا کھات، گھر گمبھیر پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں ویکھے آپ حالات، حالت اپنی دے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے نام سچی وڈیانیا۔ بھگت بھگوان تیرا ڈھولا گاؤندے، گا گا خوشی منانیا۔ رسناگیت اک الاؤندے، اکو اک جنانیا۔ مندر کایا سچ سہاؤندے، سو بھنیک اکھوانیا۔ پریم پریتی پوچ پوچاؤندے، پوچن اکو اک رکھانیا۔ دیا باتی سچ جگاؤندے، کوڑی کرے نہ کوئے رُشانیا۔ سچ سَنگھاسن اک وچھاؤندے، آتم سیجا ملے وڈیانیا۔ نچ نیتز دھیان اک لگاؤندے، نین اکھ کھلایا۔ امرت دھار اک برسواؤندے، نچھر دھار دھار وہانیا۔ چاروں گنٹ راہ نکاؤندے، دہ دشا ویکھ وکھانیا۔ ساچی آسا اک رکھاؤندے، آسا اپنی نال ملانیا۔ بند کواڑی کُنڈا لاہندے، در دروازہ پرے ہٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگت رہے دھیانیا۔ تیرے نام دا سچا سوہلا، آد جگاد ونڈ ونڈا نیندا۔ نرگن سرگن سچا ڈھولا، بے پرواہ ناد و جانیندا۔ بھيو چکائے پردہ اوہلا، دُئی دویت نہ کوئے رکھانیندا۔ دُھر دربار اکو کھولا، درگاہ ساچی وڈ وڈیانیندا۔ نرؤیر پُرکھ بنے وچولا، نرکار سیو کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں راہ جانیندا۔ پر بھ تیرے نام دی اک آواز، بن کتاں رہی سمجھانیا۔ جگ چو کڑی سازن ساز، دُھر دی دھار آپ جنانیا۔ کھلے اندر اکو راج، شاہ سلطان رہیا کمانیا۔ تیرا کھیل اگم تماش، بھيو کوئے نہ آئی۔ ویکھنہار پر تھی آکاش، گنگن منڈل ڈیرہ لایا۔ بھگتاں اکو تیری آس، انتر آتم رہے دھیانیا۔ نرگن ہو کے کر داس، سرگن اپنا میل ملانیا۔ اپنی وچھڑی ویکھ شاخ،

شناخت کر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے اُٹھایا۔ تیرا نام گاوندے نت، نت دھیان لگایا۔ سنجھ سویرے کردے ہت، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈایا۔ تیرے ملن دی رکھی سک، اِکو اوٹ نکایا۔ کر کرپا پر بھ لیکھ لکھ، پچھلا لیکھا دے گویا۔ داتا ہو کے پا بھکھ، بھچھیا اِکو اک ورتایا۔ نچ نیز نین آویں دس، چار گنت پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز نین دے کھلایا۔ تیرے نام دا گایا جس، جُستجو اور نہ کوئے رکھایا۔ ٹھا کر سوامی مل ہس، ہنس مکھ تیری سرنا یا۔ مارگ زویر اِکو دس، زراکار راہ چلایا۔ لیکھا چکے تت اٹھ، نو دوار پنڈھ مکایا۔ دسویں رہے نہ کوئے ہٹھ، گڑھ ہنکار نہ کوئے جنایا۔ اِکو تیرا نام لیئے رٹ، رٹا اور نہ کوئے رکھایا۔ توں وسیں گھٹ گھٹ، گھر گھر تیری جوت رُشٹایا۔ کل انت ہو پرگٹ، پرگٹ اپنا بھو گھلایا۔ دھرم دوار دکھاہٹ، وڈھٹوانے تیری سرنا یا۔ ساچا لاہا لیئے کھٹ، وست امولک جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے توٹ کوئے نہ آیا۔ دیواں نام اک اپار، سو صاحب سچ جنائندا۔ جن بھگت بولو جیکار، بے جیکار آپ الائندا۔ اِکو ملے سانجھیا ر، سگلا سنگ نبھائندا۔ جس نوں کھندے پُرکھ کرتار، سو کرنی کر دکھائندا۔ جس نوں متدے سر جنہار، سو سر رزق سبائندا۔ جس نوں کھندے پروردگار، سو نور نورانہ ویس وٹائندا۔ جس نوں کھندے اگم اپار، سو اگمڑی کار کمائندا۔ جس نوں کھندے جن بھگتاں پھرے دوار، در اپنی الکھ جگائندا۔ جس نوں کھندے لگیا رہے جگ چار، زرگن نظر کسے نہ آئندا۔ جس نوں کھندے کنت بھتار، لکھ چوراسی نار ہنڈھائندا۔ جس نوں کھندے جوت سرُپ نور اجیار، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائندا۔ جس نوں کھندے نام وست دے ادھار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں راہ دکھائندا۔ جس نوں کھندے رُپ رنگ ریکھ توں وسے باہر، نیز نظر کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اک درٹائندا۔ ساچا نام اِکو کہنا، سو سنگر آپ جنایا۔ سرن سرنائی ساچی رہنا، رحمت ہر جو رہیا کما یا۔ تن بستر پاؤنا گہنا، بھوشن اِکو رنگ رنگایا۔ ٹھا کر سوامی بھانا سہنا، صدقی صدق نبھایا۔ درشن کرنا لوچن نیناں، اکھ پر تکھ گھلایا۔ کوڑی کر یا مول نہ وہنا، جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے وڈیایا۔ ناتا تے بھائی بھینا، ساک سجن سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اِکو نام ہری دارہنا، ہر اپنے نام ڈنک وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ

صلاحیا۔ اِکو نام گاؤنا نرنکار، نرگن نرؤیر دئے سمجھانیا۔ جس دی صفت کرے جگ چار، کھانی بانی نال رلائیا۔ جس دا بھریا رہے بھنڈار، خالی رُوپ نہ کوئے وکھانیا۔ جس دا وسدا رہے دوار، کھیڑا اُجڑ کدے نہ جائیا۔ جس دی کھڑی رہے گلزار، لکھ چوراسی گلشن آپ مہکانیا۔ جس دی سدا رہے بہار، خزاں رُت کدے نہ آئیا۔ جس دی وجدی رہے ستار، دو جہاناں راگ الائیا۔ جس دی جوت نور اُجیار، نرگن نور کرے رُشانیا۔ جس دا در ٹھانڈا دربار، گھر مندر سو بھاپانیا۔ جس دا لحم سچ ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ جس دا بنس گر اوتار، سہنس سہنسر رُوپ وٹانیا۔ جس دا نام سدا نرنکار، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام دئے سمجھانیا۔ ساچا نام اک نرنجن، نرنکار آپ جنائندا۔ ساچا نام اک سجن، سگلا سنگ نبھائندا۔ ساچا نام درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائندا۔ ساچا نام نیر انجن، اگیان اندھیر مٹائندا۔ ساچا نام بنائے کنجن، کایا مائی رُوپ وٹائندا۔ ساچا نام من ہون نہ دیوے چنچل، ڈوری اپنے تند بندھائندا۔ ساچا نام چڑھائے ساچی منزل، گھر اِکو اک وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام سچ اک سمجھائندا۔ ساچا نام توڑے بندھن، بندی خانہ رہن نہ پانیا۔ ساچا نام سچ چندن، ساچی مہک اک مہکانیا۔ ساچا نام آتم انندن، انند انند وچوں پرگٹانیا۔ ساچا نام ساچا چھندن، سوہلا اِکو اک سمجھانیا۔ ساچا نام ٹٹی گنڈھن، گنڈھنہار اکھوانیا۔ ساچا نام پنچ وکار دیوے دنڈن، ڈنکا اِکو اک وجانیا۔ ساچا نام لیکھ چکائے نو کھنڈن، دیپ ست پندھ مکانیا۔ ساچا نام سدا بخشندن، بخشش اپنے ہتھ رکھانیا۔ ساچا نام وسے برہمنڈن، برہمنڈ رہیا سمانیا۔ ساچا نام لیکھا جانے جیرج انڈن، اُتہج سیتج ویکھ وکھانیا۔ ساچا نام کدی نہ ہووے کھنڈن، دُرمت میل نہ لاگے رانیا۔ ساچا نام وسے ورہنڈن، ورہنڈی کار کمانیا۔ ساچا نام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو اک جنانیا۔ ساچا نام سچ محبوب، مُجبت اِکو اک جنائندا۔ ساچا نام سچ عروج، عرش اِکو اک وکھائندا۔ ساچا نام سچ ثبوت، ثابت صورت اک سمجھائندا۔ ساچا نام سچ قلبوت، کایا کپڑ بھاگ لگائندا۔ ساچا نام ساچی کوٹ، ساچی دشا ڈیرہ لائندا۔ ساچا نام کڈھے جوٹھ جھوٹھ، رُوپ نہ کوئے وٹائندا۔ ساچا نام کٹے بھوکھ، جگت ترسنا اگت بُجھائندا۔ ساچا نام دیوے سوکھ، سُکھ آتم اک وکھائندا۔ ساچا نام میٹے دُکھ، دردیاں درد آپ ونڈائندا۔ ساچا نام لگائے چوٹ، چیتن گھر گھر آپ کرائندا۔ ساچا نام ملائے نرمل

جوت، جوتی جوت گنڈھ پوانیندا۔ ساچا نام دُھر سلوک، سو صاحب آپ جنائیندا۔ ساچا نام ہنگ برہم پر بھ ایک لوچ، لوچا پور آپ اکھوانیندا۔ سوہنگ ڈھولا سچ سلوک، ہر اکو نام پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام سدا وڈیائیندا۔ ساچا نام کہے میرا سچا نام، اکو اک اکھوانیا۔ بھگت کہے میرا سچا جام، پار برہم پیانیا۔ پار برہم کہے میرا پکڑے دام، برہم لیکھا پور کرائیا۔ برہم کہے میرا اکو رام، ہر سنگر نظری آتیا۔ رام کہے میرا اکو کام، برہم پار کرائیا۔ برہم کہے میرا اکو شام، گند نظری آتیا۔ گند کہے میرا اکو پیغام، سنہڑا سچ سناٹیا۔ سنہڑا کہے میرا اکو امام، اکو نورِ لاہیا۔ نور کہے میرا اک سلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ سیس کہے میری سچ کلام، کلمہ نبی پڑھائیا۔ نبی کہے میں پکڑاں دام، دامنگیر بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے میں کراں نظام، نوبت اپنے نام وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نام دے وڈیائیا۔ سو کہے میرا نام اپارا، اپنی دھار چلائیندا۔ ہنگ کہے موہے سو پیارا، سنگر روپ وٹائیندا۔ سنگر کہے میرا اک کنارہ، اکو گھاٹ جنائیندا۔ ہنگ برہم کر پسارا، ڈور اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پار برہم پر بھ کھیلنہارا، خالق خلق کھیل کرائیندا۔ آتم پر ماتم سد جیکارا، بے جیکار سناٹیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نام سچا پر گٹائیندا۔ اک نام دیوے وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ چار جگ پر بھ دے نام دی وجدی رہی شہنائی، در گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ اک اک نوں ملدی رہی وڈیائی، دوجے بھو نہ کوئے سمجھائیندا۔ گر اوتار پر بھ دا جس رہے گائی، صفتی صفت نام صلاحندا۔ بھگت بھگوان رہے دھیائی، نت نت دھیان لگائیندا۔ رام کرشن منگدے رہے سرنائی، عیسیٰ موسیٰ محمد اوٹ نکائیندا۔ نانک گو بند لگدے رہے پائیں، چرن کول ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھائیندا۔ ساچا نام ہنگ روپ، لکھ چوراسی وچ لکائیا۔ سو صاحب بن ساچا بھوپ، اکو اکو منائیا۔ دوہاں میل اکو کوٹ، دشا اکو اک سمجھائیا۔ اکو پیٹا اکو سوٹ، اکو تانا رہیا پائیا۔ ویکھو کھیل کرے پنج بھوٹ، اکو زرنن نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سوہنگ شبد، آتم پر ماتم سانجھائیت بنائیا۔ اک دوجے دا دوویں کرن ادب، آداب اکو اک سکھائیا۔ پریم پریتی اندر رہن گھن، ساچی ریتی اک جنائیا۔ آتما کسے کولوں کیوں جائے منگن، دیونہار پر ماتم آپ اکھوانیا۔ گھر بیٹھیاں پاوے سگن، کرے سچ گڑمائیا۔ جگت بھجائے لگی اگن، امرت میگھ

برسائیا۔ جس گھلیا سو آوے سدن، سدا اپنا نام سنائیا۔ جس ویلے کایا بھانڈا لگے بھجن، سنگر پورا پھیرا پائیا۔ جس ویلے اپنا اپنا بھار لگن لدن، تس ویلے بھگتاں اپنے کندھ اٹھائیا۔ سنگر کہے گرگھ آمیرے سجن، سگلا سنگ رکھائیا۔ ہنگ برہم اٹھ کے لگے نچن، نچ نچ اپنا ناچ دکھائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں پالیا اکو بچن، ڈھولا اور نہ کوئے گائیا۔ سوہنگ روپ تیرا پرکھ سمرتھن، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سوہنگ نام نام اپنا آپ جنائیا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی انگریز سنگھ دے گرہ گھووالی جموں *

سچکھنڈ دوارا سوبھاؤنت، ست ستوادی آپ سہائیندا۔ کھیلے کھیل آد آنت، نرور اپنی کار کمائیندا۔ ویس وٹائے جگا جگنت، جگ چوکڑی راہ چلائیندا۔ نام ندھانا نیا منت، منتر اکو اک درڑائیندا۔ صفت صلاحی مہما گنت، بھيو اچھد کھلائیندا۔ کھیلے کھیل نار کنت، نر ناری ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل اول، سری بھگوان آپ کرائیندا۔ سو پرکھ نرنجن اک اکل، نرور اپنی کار کمائیندا۔ ہر پرکھ نرنجن اچ اٹلا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو کھولے نرنکار، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ آد نرنجن ہو اچیار، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ ابناسی کرتا کھیل اپار، اپرپر اپنی دھار چلائیا۔ سری بھگوان وسنہارا ٹھانڈے دربار، در دروازہ اک گھلائیا۔ پاربرہم پر بھ میت مرار، سجن اکو اک اکھوایا۔ سچکھنڈ سہائے بنک دوار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ سندیسہ دیوے اپنی وار، دھر فرمانا آپ اپائیا۔ نر نریشا وڈ بلکار، بلدھاری آپ ہو جائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، اگڑی کار اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا اکو آد، آد آد جنائیندا۔ ست سروپی وچے ناد، سری بھگوان راگ الائیندا۔ لیکھا جانے بودھ اگادھ، انھو اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا اپنا کھیل کھلائیندا۔ اپنا کھیل سری بھگوان، ست ستوادی آپ

کرائیا۔ ایک نام کر پردھان، نر نرکارا آپ سمجھائیا۔ ایک حکم دیوے فرمان، دھر سندیسہ آپ لائیا۔ ایک بھوپت بھوپ بن راجان، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ ایک وسے سچھنڈ مکان، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ ایک ایک سچ رام، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ اک جھلائے سچ نشان، نشانہ اکو اک اٹھائیا۔ ایک جودھا سورپیر بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ ایک جوت نور مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ایک شبد ناد دُھنکان، ایک راگی راگ لائیا۔ ایک تھر گھر وسے ہو مہربان، مہربان اپنا آسن لائیا۔ ایک پروردگار نوجوان، بردھ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ ایک نور الاهی سانجھا یار، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ ایک کھیل کرے مہان، مہما کتھ کتھ سمجھائیا۔ ایک ویس وٹائے آن، نرگن اپنا پردہ لاییا۔ ایک وشنوؤں کرے پروان، وشنو اپنا راہ دکھائیا۔ ایک برہما کرے پردھان، برہم ویدیا اک پڑھائیا۔ ایک شکر کرے دھیان، پردہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ایک داتا دانی گن ندھان، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ ایک آد پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایک آد شکت نور مہان، جوتی جوت رُشنائیا۔ ایک چتر بُج بھگوان، بھگوان اپنا بھو کھلائیا۔ اکو لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنا ویس وٹائیا۔ اکو برہمنڈ کھنڈ کرے پروان، پُری لوء راہ چلائیا۔ ایک ترے گن مایا دیوے دان، رجو طمو ستو ونڈ ونڈائیا۔ ایک پنچ تت کھول دُکان، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بندھن پائیا۔ ایک لکھ چوراسی کر پروان، انڈج جیرج اُتبیج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ ایک چارے گھ کر پردھان، چارے بانی راگ لائیا۔ ایک چارے کھانی کر نشان، سچ نشانہ اک جھلائییا۔ ایک چارے ویداں دے گیان، برہما ویتا آپ پڑھائیا۔ ایک سبج تریتا دوا پر کھج رکھے آن، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایک ایک وڈی وڈیائیا۔ ایک ناؤں ایک اگیت، ہر گوبند اک لائیندا۔ ایک گھر سدا انڈیٹھ، نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ ایک بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ نہ پھیرا پائیندا۔ ایک چھتر جھلائے سیس، صاحب سلطان اک اکھوائیندا۔ ایک آد جگاد جگدیش، جگدیش اپنی کار کمائیندا۔ ایک نام ایک شبد ایک رام ایک اک حدیث، ایک کلمہ نبی پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایککار اپنی کھیل کھلائیندا۔ اکو کلمہ اک کلام، کائنات اک جنائیا۔ اکو اسم اک امام، مہربان اک ہو جائیا۔ اکو شاہ اکو نظام، نوبت اکو نام و جائیا۔ اکو دیونہار پیغام، دھر سندیسہ اک لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک کرائیا۔ اک اکلا ایککار، اکل کلا اکھوائیندا۔ وشن برہما شو بھر بھنڈار، وست امولک آپ ورتائیندا۔ کرے کھیل

اپر اپار، اپر پسر سوامی اپنی کل ورتائیندا۔ ترے گن اتینا ٹھانڈا سینتا لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیندا۔ ترے گن میلا اپر اپار، پنچم ناتا
 جوڑ جڑائیندا۔ زرگن سرگن کر تیار، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلائیندا۔ نو دوارے کھول کواڑ، جگت واسنا وچ بھرائیندا۔ آسا ترسنا مایا متا جگت پر کرتی
 کر وچار، پنچ پچیس میل ملائیندا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، کایا کنچن گڑھ دکھائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک غار، ایڑاپنگل در بہائیندا۔ سر سرور ٹھنڈا ٹھار،
 گرہ مندر آپ سہائیندا۔ کول کولی بھر بھنڈار، نا بھی اپنا رس دکھائیندا۔ جوت زرنجن کر اجیار، دیپک اکو اک رُشنائیندا۔ انحد ناد سچی دُھنکار، آتمک راگی
 راگ سٹائیندا۔ ساچی سخیاں منگلچار، گہر گمبھیر گیت گو بند اک الائیندا۔ کایا مندر کر تیار، ہر مندر اک دکھائیندا۔ آتم سیجا کھیل اپار، زرگن سرگن آپ
 جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اکل اپنا کھیل کرائیندا۔ آد جگادی اک اکل، اینکار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ محلا، محفل
 اپنے نام لگایا۔ سرگن پھڑائے نام پلا، پلو اپنی گنڈھ پوایا۔ جوتی دیپک آپے بلا، شبد ناد شنوائیا۔ سچ سندیس آپ گھلا، سری بھگوان کرے پڑھائیا۔
 لیکھا جانے نوری اللہ، الہی نور آپ اکھوائیا۔ اپنی دھار رکھے بسملہ، بسمل اپنا آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اکل ویس
 وٹائیا۔ اک اکل ویس وٹا، زرگن سرگن دھار چلائیندا۔ لکھ چوراسی گھاڑن لئے گھڑا، گھٹ گھٹ اپنا نور دھرائیندا۔ پار برہم برہم ونڈ ونڈا، کایا بنک آپ
 سہائیندا۔ آتم پر ماتم کھیل کھلا، زرگن زرگن دیکھ دکھائیندا۔ ایش چو ہر گنڈھ پوا، جگدیش اپنی دھار بندھائیندا۔ دھرت دھول ڈیرہ لا، دھرنی اپنا بھيو
 کھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اکل اپنی کار کمائیندا۔ اک اکل آد جگاد، جگ چوکڑی کھیل کرائیا۔ اک اکل واجے ناد، نام نگارہ
 اک سٹائیا۔ اک اکل وسے برہماد، برہمانڈ کرے گڑمائیا۔ اک اکل ورتے سانگ، بھگوان اپنا سانگ رچائیا۔ اک اکل لکھ چوراسی رکھے تانگھ، گھر ساچے ڈیرہ
 لایا۔ اک اک آتم پر ماتم منگے مانگ، انتر اک دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیا۔ اک اکل ایکو نام، زہر
 زرائن آپ پرگٹائیندا۔ اک اکل ایکو جام، امرت آتم رس چکھائیندا۔ اک اکل ایکو رام، ہر گھٹ اندر نظری آئیندا۔ اک اکل اکو شام، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔
 اک اکل دیوے پیغام، نام سندیسہ اک سٹائیندا۔ اک اکل دکھائے نشان، دھرم نشانہ اک جھلائیندا۔ اک اکل سری بھگوان، جگ چوکڑی ویس وٹائیندا۔

اک اِکلا سے سچ مکان، ساچے مندر ڈیرہ لائیندا۔ اک اِکلا سہائے بھومکا استھان، تھان تھنتر سو بھاپائیندا۔ اک اِکلا ہووے جانی جان، جانہارا آپ
 اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی کھیل کرائیندا۔ اک اِکلا کھیل اگم، اگمڑی کار کمائیا۔ اک اِکلا نہ مرے نہ پئے جم، مات
 گربھ نہ پھیرا پائیا۔ اک اِکلا پون سواس نہ کوئی دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ اک اِکلا نیتز رووے نہ چھم چھم، ہرکھ سوگ نہ کوئے رکھایا۔ اک اِکلا نہ
 گھڑے نہ دیوے کوئی بھن، گھڑن بھننہار آپ ہو جائیا۔ اک اِکلا نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، مات پت نہ کوئے اکھوائیا۔ اک اِکلا نہ کوئی راگ نہ کوئی
 کن، تار ستار نہ کوئے سنایا۔ اک اِکلا نہ کوئی وست نہ کوئی دھن، خزانہ ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ اک اِکلا نہ کوئی چھپر نہ کوئی چھن، چار دیوار نہ کوئے
 بنایا۔ اک اِکلا نہ کوئی دیوے ڈن، ڈنکا اکو اک و جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سری بھگون، اک اِکلا بے پرواہیا۔ اک
 اِکلا سو پُرکھ نرنجن، صاحب سنگر وڈ وڈیایا۔ اک اِکلا درد ڈکھ بھے بھجن، بھوساگر پار کرایا۔ اک اِکلا نیتز نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر مٹایا۔
 اک اِکلا دو جہاناں ساچا سجن، سگلا سنگ نبھایا۔ اک اِکلا سچ دوار کرائے دھوڑی مبن، مستک ڈکا اکو لایا۔ اک اِکلا اکو دسے سچا بھجن، بندگی اکو اک
 سمجھایا۔ اک اِکلا ہووے پڑدے کجن، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی دیکھ دکھایا۔ اک اِکلا
 ساچا میت، ہر متر پیارا اک اکھوائیندا۔ اک اِکلا لکھ چوراسی پرکھے نیت، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ اک اِکلا سنجگ تریتا دوا پر کلجک جگ چوکڑی چلائے
 اپنی ریت، ساچا مارگ لوک مات دکھائیندا۔ اک اِکلا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ اک اِکلا لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ پنچ اپنی
 گنڈھ پوائیندا۔ اک اِکلا دو جہاناں لئے جیت، لشکر فوج نہ کوئے رکھائیندا۔ اک اِکلا دسے سچ پریت، پریتی اکو اک درسائیندا۔ اک اِکلا، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ اک اِکلا لکھ چوراسی پسا، نرگن سرگن دے وڈیایا۔ اک اِکلا گر اوتار، پنچ تت کرے گڑمائیا۔
 اک اِکلا شبد نام جیکار، بے جیکار اک سنایا۔ اک اِکلا جوت نور اجیار، نورو نور کرے رُشانیا۔ اک اِکلا سورج چند دے ادھار، منڈل منڈپ آپ
 وڈیایا۔ اک اِکلا لوآں پُریاں دیکھے اکھاڑ، برہمنڈاں کھنڈاں اپنا ناچ نچایا۔ اک اِکلا وشنوں دیونہار بھنڈار، وست امولک جھولی پائیا۔ اک اِکلا برہما کر

پیار، برہم ویتا کھیل کھلایا۔ اک اِکلا شکر ترسول کر پیار، ساچا ناتا جوڑ جڑایا۔ اک اِکلا ترے گن کر ورتار، بندھن بندھن وچ بندھایا۔ اک اِکلا پنج
تت کھیل اپار، پار برہم پر بھ اپنی دھار چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ اک اِکلا جگ چوکڑی چار، چارے
ویداں دھار چلایا۔ اک اِکلا زرگن سرگن لے اوتار، سنجگ تریتا دوپر آپ ہنڈایا۔ اک اِکلا بودھ اگادھ بول جیکار، نش اکھر اکھر روپ وٹایا۔
اک اِکلا شاستر سمتر کرے اجیار، بھو ابھیدا بھو کھلایا۔ اک اِکلا کھولنہارا بند کواڑ، انتر آتم پڑدہ لاہندا۔ اک اِکلا امرت دیوے ٹھنڈا ٹھار، نخبھر
جھرنا آپ جھرایا۔ اک اِکلا ساچے مندر ہو تیار، محل اٹل اک رُشایا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار
کمایا۔ اک اِکلا رام رمیا، نیا اپنے نام چلایا۔ اک اِکلا شام گھنیا، بنسری اِکویچ وچایا۔ اک اِکلا ساچا سیا، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ اک اِکلا نور الہیا،
نور و نور رُشایا۔ اک اِکلا زرگن جوت جگیا، نانک گوہند دھار بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک اِکلا گیتا
گیان، اٹھ دس میل مایا۔ اک اِکلا سچ پُران، اٹھ دس جوڑ جڑایا۔ اک اِکلا ہو پردھان، اٹھ تت ویکھ وکھایا۔ اک اِکلا نوجوان، دسم دھاری
سوبھاپایا۔ اک اِکلا اٹھ دس کرے کلیان، نہکرمی اپنا کرم کمایا۔ اک اِکلا جگ چوکڑی میٹے آن، دھر فرمانا حکم سنایا۔ اک اِکلا، جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نور ظہور اک جنایا۔ اک اِکلا تینی اوتار، جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ اک اِکلا ہر زرنکار، بھگت
اٹھاراں جوت کرے رُشایا۔ اک اِکلا عیسیٰ موسیٰ دے ادھار، محمد اپنا گھر بھجایا۔ اک اِکلا نانک گوہند کر پیار، سچ پریتی اک سمجھایا۔ اک اِکلا نو سو
چورانوے چوکڑی جگ لہنا دینا قرض دے اوتار، مقروض نظر کوئے نہ آیا۔ اک اِکلا دو جہاناں بن سیکدار، ساچا حکم اک منایا۔ اک اِکلا، جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک اِکلا آئے جگ، جگ کرتا وڈ وڈایا۔ اک اِکلا بھگت سہیلے لئے چگ، لکھ چوراسی پھول
بھلایا۔ اک اِکلا ساچے سنتاں میٹے دکھ، دکھ درد نہ لاگے رایا۔ اک اِکلا گرکھاں دیوے سکھ، مکھ اجل مات وکھایا۔ اک اِکلا گرکھاں سفل کرائے
لکھ، دھن دھن جنیندی مایا۔ اک اِکلا غریب نمائیاں گودی لئے چگ، چگ چگ اپنی خوشی منایا۔ اک اِکلا ناتا توڑے مات گربھ اُلٹا رکھ، دس دس

ماس نہ اگن تپایا۔ اک اِکلا نرمل جوت کرے پرکاش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ اک اِکلا سچ سوامی، ٹھاکر اِکو
 نظری آئیندا۔ اک اِکلا آترجامی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھائیندا۔ اک اِکلا سدا نہہکامی، نہچل دھام آسن لائیندا۔ اک اِکلا جگ جگ سنائے اپنی بانی، بان
 نرالا تیر لگائیندا۔ اک اِکلا ویکھنہارا چار کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتیج پھول بھلائیندا۔ اک اِکلا سرت سوانی ملاوے شبد بانی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ اک
 اِکلا آون جاون چکائے کانی، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ اک اِکلا دیوے پد نربانی، امر اپد اک دکھائیندا۔ اک اِکلا سنائے رام کہانی، رمیا اپنا راگ
 لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اِکلا کھیل کھلائیندا۔ اک اِکلا کھیل اول، آد پُرکھ آپ کرائیا۔ اک اِکلا جن بھگت پھڑائے اپنا پلا،
 پلُو اپنے نال بندھایا۔ اک اِکلا سچ سنگھاسن ساچا ملا، سوبھاؤنت گھر ساچے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔
 اک اِکلا سد آدیس، نیوں نیوں سجدہ سپیس جھکائیندا۔ اک اِکلا نر نریش، نر نر نکار ہر اکھوائیندا۔ اک اِکلا بن درویش، در در گھر گھر الکھ جگائیندا۔ اک
 اِکلا مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، نر ہر موئڈ نہ کوئے مُنڈائیندا۔ اک اِکلا جن بھگتاں کرے ساچا ہیبت، نت نوت اپنا پھیرا پائیندا۔ اک اِکلا اندر وڈ کے
 دتے اپنا ہیبت، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ اک اِکلا ساچے سنتاں نال رہیا کھیڈ، بن کھلاری کھیڈ کھڈائیندا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ اک اِکلا بودھ اگادھ، الکھ اگوچر وڈ وڈیایا۔ اک اِکلا سدا سد دیونہارا داد، دردی دردیاں درد وندایا۔ جس
 رچنا رچی آد، سو جگ جگ ویکھے بے پرواہیا۔ اک اِکلا نام ندھان وجائے ناد، دو جہاناں دے سنایا۔ اک اِکلا کجگ آنت ساچا ساچن لئے ساز، وڈ سجن
 پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اِکلا دکھائے سچ سماج، سمگری اِکو اک جنایا۔ اک اِکلا اِکو ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے دکھائیندا۔
 اک اِکلا کملاپات، کول نین اِکو اک اکھوائیندا۔ اک اِکلا کھولے تاک، بند کواڑی گنڈا لائیندا۔ اک اِکلا بنے ساک، سجن سہیلے نال ملائیندا۔ اک اِکلا پاک
 پاک، پت پت پت اِکو اکھوائیندا۔ اک اِکلا چڑھے ساچے راک، گھوڑا اِکو اک دوڑائیندا۔ اک اِکلا ویکھے خاکی خاک، خاک سار اک اکھوائیندا۔ اک اِکلا
 لکھ چوڑاسی دیوے آنت طلاق، بن بھگتاں پلُو نہ کسے پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر ہر ساچی کھیل کرائیندا۔ اک اِکلا ڈونگھا

ساگر، ہاتھ کوئے نہ آئیا۔ اک اِکلا کریم قادر، کرتا اِکو بے پرواہیا۔ اک اِکلا نرگن نور کرے اُجاگر، ظہور اِکو اک رُشائیا۔ اک اِکلا صبر صبوری دیوے صابر، صدق اِکو اک سمجھائیا۔ اک اِکلا جگ چو کڑی جن بھگتاں دیوے آدر، آدرش اپنا اک دکھائیا۔ اک اِکلا دیکھنہارا کایا گاگر، کاپی گگریا پھول بھلائیا۔ اک اِکلا دو جہاناں بنے سو داگر، بن ونجارا ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ ساچا کھیل دکھائیا۔ اک اِکلا جگ جگ آئے، گر اوتار ناؤں رکھائیا۔ اک اِکلا پھیرا پائے، پیر پیغمبر بھو چکائیا۔ اک اِکلا شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن درڑائے، کھانی بانی نال ملاییا۔ اک اِکلا شو دوالے مٹھ مندر اُپجائے، اک اِکلا مسیت مسجد ڈیرہ لاییا۔ اک اِکلا گردوار ڈنک وجائے، ڈنکا اپنے نام سنایا۔ اک اِکلا راؤ رنک راج راجان شاہ سلطان جیو جنت سرب بھلائے، بھرم بھلیکھا اِکو پائیا۔ اک اِکلا ترے گن مایا پڑدہ ہتھ رکھائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ جنائیا۔ اک اِکلا پائے پڑدہ، نیتز سکے نہ کوئے گھلائیا۔ کوڑ گڑیارا جگ جگ سڑدا، سیتل دھار نہ کوئے دکھائیا۔ ہر مندر کوئی نہ وڑدا، مور کھ مگدھ بھلا بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا گھاڑن گھڑدا، سچ ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ مانس جنم مات ہردا، ہر جو نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اِکلا دیکھ دکھائیا۔ اک اِکلا دیکھے آپ، کھجگ آنت دیا کمائیا۔ اک اِکلا سرشٹ سبائی مائی باپ، پتا پوت روپ جنائیا۔ اک اِکلا آد جگاد سے ساتھ، اندر باہر سنگ نبھائیا۔ اک اِکلا وڈ رگھناتھ، رگھپت اپنی سیو کمائیا۔ اک اِکلا داسی داس، داسی داس آپ ہو جائیا۔ اک اِکلا جن بھگتاں پوری کرے آس، نر اساکوئے رہن نہ پائیا۔ اک اِکلا ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ پر بھاس، سمند ساگر ڈو گھئی کندر دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ سرنائیا۔ اک اِکلا بھگتن سنگ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ کھجگ آنت وجائے مردنگ، سچ مردنگ نام سنائیندا۔ جن بھگتاں اندر جائے لگھ، آوند اِکلا جاندا نظر نہ آئیندا۔ دئی دویتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ ذات پات نہ کوئی بندھن بندھ، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، جگت اندھیرا دُور کرائیندا۔ نچ آتم دیوے اک اند، پرمانند آپ چکھائیندا۔ کوڑا ناتا تٹے کوڑے گند، امرت رس لگھ چھہائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ کوئے رہن نہ پائیندا۔ لیکھا جانے ہنگ برہم، پار برہم پر بھ اپنی گود سہائیندا۔ جس دی

دھاروں گیا جم، سو اپنی دھار ملائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ اک اکلّا بھگت ہندار، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ آنت لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ وید ویاسا بن لکھار، سچ خلاصہ گیا سمجھائیا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا ہوئے اجیار، اُچے ٹلے پر بت ڈیرہ لائیا۔ جگت نیز نظر نہ آئے وچ سنسار، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں سبجناں لئے اٹھال، پت پریشور اِکو اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن بنے دلال، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ حق حقیقت دئے دکھال، لاشریک نورِ الاہیا۔ جنم جنم دا مُشکل حل کرے سوال، مارگ اِکو اک دکھائیا۔ اِکو ناتا شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ چار ورن کرے پیار، کھتری براہمن شوڈر ویش دئے وڈیائیا۔ اٹھاراں برن نہ ہون خوار، جگت خواری دئے مٹائیا۔ ساچا ناتا جوڑ وچ سنسار، پُرکھ بدھاتا دئے سمجھائیا۔ سرب جہان دا اِک نرنکار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم کرو وچار، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ برہم بنیا آپ کرتار، پار برہم بے پرواہیا۔ گیتا گیان پاؤ سار، نچ نیتر نین گھلائییا۔ نو اٹھاراں مارو مار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اِکو اک جنائیا۔ گھر مندر پاؤ ایک، اِک اونکار دئے وڈیائیا۔ صاحب سنگر اِکو ٹیک، سری بھگوان سدا سہائیا۔ بُدھی مت کرو بیک، نرمل نرمل روپ دکھائیا۔ کوڑی کریا نہ لگے سیک، اگن تت نہ کوئے جلائییا۔ آتم پر ماتم کرو ہیت، سچ پریتی اِک دکھائیا۔ رت رہے بسنتی چیت، بھل بھلو اڑی آپ مہکائیا۔ اندر وڈ کے لہجو بھیت، سنگر سچا رہیا سمجھائیا۔ بن راکھ سُنجا کھیت، گر بن پار نہ کوئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانجھا رام رہیا سمجھائیا۔ ساچا رام سدا سمرتھ، آد جگاد ویکھ دکھائیندا۔ لکھ چوڑا سی پائے نتھ، چاروں گنٹ بھوائیندا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ مارگ دس، گر اوتار نال ملائیندا۔ بودھ اگادھ نام ندھان سری بھگوان سنا ساچی گاتھ، اکھر اکھر جوڑ جڑائیندا۔ نرگن سرگن چلائے ساچا رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیندا۔ کلجگ آنت ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کل دھرائیندا۔ لیکھا جانے چوڑاں لوک چوڑاں طبق چوڑاں ہٹ، چوڑاں چند پھول بھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک اکلّا کار کمائیندا۔ اِک اکلّا کرے کار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دی مہما سدا رہے جگ چار، صفتی صفت صفت صلاحیا۔ جس نوں کہندے سانجھا یار، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جس دا آنت نہ پاراوار، بے آنت بے آنت بے آنت

اکھوایا۔ گر اوتار کرن نمسکار، دوئے جوڑ جوڑ سرناہیا۔ جس نوں پیر پیغمبر حضرت کہندے پروردگار، ظاہر ظہور نورِ اِلاہیا۔ جس نوں نانک گوہند
 کہندے پُرکھ اکال، اکل کل اکھوایا۔ جس دے درتے وِشن برہما شو کرن سوال، اپنی جھولی اگے ڈاہیا۔ جس نوں کہندے وسے سچکھنڈ سچّی دھر مسال،
 سچکھنڈ دوارا اک سہاہیا۔ جس نوں کہندے سدا سدا سد سے سب دے نال، لکھ چوڑاسی اندر رہیا سہاہیا۔ جس نوں کہندے ناتا جوڑے نال شاہ کنگال،
 شاہ کنگال اپنے رنگ رنگاہیا۔ سو صاحب سنگر دین دیا پُرکھ اکالا بنیا اتم دلال، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھان، آتم پر ماتم اک
 گیان، اکو اکھر کرے پردھان، کوڑی کریا مٹے نشان، سچ سچ ہوئے پردھان، ساچا مندر اک دکھایا۔ جتھے وسے نرگن کاہن، نظری آئے سچّا رام،
 سینا سرتی سرب پرناہیا۔ اُس صاحب کرو پرنام، جس دا آد جگادی اکو نام، ناؤں نرنگارا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم وار، نام سندیسہ نریشا جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اکو اک جناہیا۔ ہر کا نام جیو جن ایک، ایک ایک سدا وڈیاہیا۔ ہر جن
 گھر وسو پر بھ ایک، ایک مندر سدا سہاہیا۔ ہر جن ایک اکو پر بھ ٹیک، دُجی اور نہ کوئے سرناہیا۔ ہر جن ایک اکو پر بھ دیکھ، دھرو پر ہلا د گیا سمجھایا۔
 ہر جن ایک کرو سچ ہیئت، پُرکھ ابناسی سیو کمائیا۔ ہر جن ایک لو گھر پیکھ، نیتز نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی
 رہیا سمجھایا۔ سرشٹ سبائی دیکھو ایک، ایک کار اکل کلا اکھوایا۔ آد جگاد جس پسار، سو صاحب کھیل کرانیندا۔ جس دے حکم اندر گر اوتار، پیر پیغمبر
 پھیرا پانیندا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، نو سو چوڑانوے چو کڑی جگ ونڈ ونڈانیندا۔ جس دا نور چند سورج اُجیار، رُو سس ڈگمگانیندا۔ جس دا نام شب
 بھنڈار، اتوٹ ٹٹ کدے نہ جانیندا۔ جس دا محل اٹل اُچ منار، کبیر جلاہا بیٹھ خوشی منانیندا۔ اُس صاحب دا کرو دیدار، جو رواداس چمارے گود
 بہانیندا۔ اُس پُرکھ دا کرو پیار، جو گرگھ ناری انت پرناہیندا۔ اُس دا نام کرو جیکار، جو جیون جگت جناہیندا۔ اُس دے چرن کرو نمسکار، جو نموست
 سمجھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سرب جیاں دا اکو راہ، پُرکھ ابناسی بن ملاح، ساچا بیڑا اک دکھانیندا۔ ساچے
 بیڑے چڑھو میت، سو صاحب دئے وڈیاہیا۔ آتم پر ماتم اکو ریت، آد جگادی دئے سمجھایا۔ جس دا واسا ہست کیٹ، راؤ رنگاں اندر ڈیرہ لایا۔ سو

صاحب کرے بختیش، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرو درس اک جگدیش، جگت ناتا دے تڑائیا۔ چھتر جھلے ساچے سیس، سو بھاؤنت بے پرواہیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، نام اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سمرت وید پُران رکھدے گئے اڈیک، کلجگ اتم آوے سچا ماہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم پاربرہم برہم لئے جیت، جت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچے بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ چار ورن اک سرن بندھاوے سچی ریت، مندر مسیت اکو اک جنائیا۔ لیکھا جانے بیس بیس، کھیل کھلائے اک اکیس، اک اکلّا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پاربرہم پت پر میثور سدا سوامی انترجامی، ہر جن ساچے رہیا جگائیا۔ ہر جن جگائے جگ، سنگر داتا دیا کمائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کرے اڈ، محل اٹل اک وکھائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے حد، حدود ویکھن کوئے نہ جائیا۔ کوٹن کوٹ رہے لہ، اُچے ٹلے پر بت پھیرا پائیا۔ جیو جنت رہے بھج، چاروں کُنٹ بن بن پاندھی راہیا۔ کوئی مکے کرے حج، کوئی اٹھسٹھ تیرتھ نہائیا۔ اندر وڈ کے ساچے پوڑے چڑھ کے سری بھگوان کوئی نہ لئے سد، سدا نام نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ ساچا مارگ دسے ایک، ایک پڑھائیا۔ ہر جن اندر وڈ کے لینا ویکھ، پر بھ وسے بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے دسے بھیت، سرگن بو جھ بُجھائیا۔ اکو نام لینا چیت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ آتم پر ماتم کرائے سچا ہیت، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ نج نیتز لینا پیکھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ آتم ستا ساچی تیج، سری بھگوان ڈیرہ لائیا۔ جوتی نور اکو تیج، روپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے جنائیا۔ بھگت جن سچ مندر وڑنا، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ سنگر پوڑے ساچے چڑھنا، ڈنڈا نام ہتھ پھڑائیا۔ نر بھو ہو کدے نہ ڈرنا، بھے سرب رہیا چُکائیا۔ لیکھا چُکیا مرنا ڈرنا، لکھ چوڑاسی پھند کٹائیا۔ مانس جنم ساچی ترنی ترنا، تار نہارا دیا کمائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھنا، توں میرا میں تیرا دوجا کوئے نظر نہ آئیا۔ سگھنڈ دوارے ساچے وڑنا، پڑدہ کوئے نظر نہ آئیا۔ سری بھگوان سرنائی پڑنا، چرن دھوڑی مستک ٹکا لائیا۔ پاربرہم پت پر میثور سوامی اکو ورن، ہر کنت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن اسیں جاواں گے۔ پر بھ تیرا نام دھیاواں گے۔ اُچے ڈنڈے ہتھ

رکھاواں گے۔ سُو رے سربنگے تیرا درشن پاواں گے۔ بُھکھے ننگے در تیرے اکھ جگاواں گے۔ ماڑے چنگے تیرے اکھواواں گے۔ کوڑی دُنیا جگت تجاواں
 گے۔ لوک لُجیا نہ کوئے رکھاواں گے۔ جس ساڈا پردہ کھینا، اُس دے گھر نوں بھجے جاواں گے۔ سچکھنڈ دوار جو سحیا، چرن اُس دے سپس نوواواں گے۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے چل کے آواں گے۔ جد میرے در تے آوے گے۔ درشن اِکو اِک پاؤ گے۔ جنم کرم
 دا دُکھ مٹاؤ گے۔ سُنکھ اِکو اِک اُپجاؤ گے۔ ترسنا بُھکھ سرب گواؤ گے۔ اُجل مکھ آپ دکھاؤ گے۔ سفنل گُکھ مات کراؤ گے۔ جھک جھک سپس جُھکاؤ گے۔
 اُٹھ اُٹھ درشن در پاؤ گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل اُج منار سچکھنڈ سوہے بھگت دوار، جن بھگتو اِکو گھر
 وساؤ گے۔ پر بھ تیرا گھر وساواں گے۔ انتم ایہتھے چل کے آواں گے۔ پچھلے چیتے سرب کراواں گے۔ بن ویکھے سانت نہ پاواں گے۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرا نام دھیاواں گے۔ جو میرا نام دھیاویگا۔ جم نیڑ کدے نہ آویگا۔ رائے دھرم نہ کوئی ڈراویگا۔ چتر گپت نہ
 لیکھ دکھائیگا۔ لاڑی موت نہ کوئے پرناویگا۔ شوہ دریا نہ کوئے رُڑھائیگا۔ ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیگا۔ جوئی جوئی نہ کوئے بھوایگا۔ سری بھگوان ویکھ
 دکھائیگا۔ پھڑ باہوں گلے لگائے گا۔ سچکھنڈ دوار بہائیگا۔ سوہنگ گایا لیکھے لائیگا۔ توں میرا میں تیرا، اِکو نور نور نور وچ ملایگا۔ کوئی لبھ نہ سکے بھگت کیہڑا
 بھگوان کیہڑا، بھگوان بھگت وچ سماویگا۔ جنہاں دا پر بھ آپ بٹھے بیڑا، بدھا بیڑا مات کون رُڑھائیگا۔ کلج انتم کر کے مہرا، مہربان اپنا پھیرا پائیگا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لائے گرو چیرا، گر چیلہ اپنے رنگ رنگائیگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگاد جگنتر نرگن نرویر
 کرے کرائے حق نبیڑا، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیگا۔

* ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ نگھووالی جموں * *

سری بھگوان ایکا پر بھ، پر بھو ٹھا کر اک اکھوانیندا۔ جگ چوکڑی بھگت بھگوان لئے لبھ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجانیندا۔ امرت جھرنا جھرائے کول
 نبھ، ساچی دھارا آپ پر گٹانیندا۔ پنچ وکارا دیوے دب، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مٹانیندا۔ نرگن جوت پرکاش کرے جھب، اندھ اگیان چکانیندا۔ نو
 دوار پار کرائے حد، مارگ ساچا اک سنائیندا۔ کایا مندر اندر وجے انحد، ناد انادی اپنا راگ الاانیندا۔ ڈونگھی بھوری سرتی کڈھ، ہر شبدی میل ملائیندا۔
 وشو سہائے اکو جد، ہنس اکو اک بنائیندا۔ سچ پیائے امیوں رس مدھ، مدھر نمار رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اکلا ویکھ
 وکھائیندا۔ اک اکلا ہر پُرکھ، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد نہ سوگ نہ کوئے ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان لئے پرکھ، نام کسوٹی ہتھ
 رکھائیا۔ اندر وڈ کے دیوے درس، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم داروگ گوائیا۔ من منو آ نہ جائے بھٹک، دہ دشانہ اٹھ اٹھ
 دھائیا۔ جگت وکار نہ چڑھے کٹک، کوڑی کریا دئے گوائیا۔ کر کرپا اُدھارے جوں کاہنا بدھک، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سدا سدا سدا ہوئے سہائیا۔ سدا سہانک پُرکھ اتھاہ، نت نوت سیو کمانیندا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت اک ٹکانیندا۔ نج نیتز دئے کھلا، بھيو
 ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ آتم پڑدہ دیوے لاہ، پر ماتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ گھر مندر دئے سہا، بھگت دوارا اک وڈیائیندا۔ گیت گو بند اک الا، دُھر داراگ
 آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، جن بھگتاں آپ جنائیا۔ نام اگم دیوے
 دان، وست اٹھ اک ورتائیا۔ کر پرکاش کوٹن بھان، جلوہ نور اک اُپجائیا۔ گھر سجن ملے کاہن، کند منوہر لکھمی نرائن نہر ہر اکو نظری آئیا۔ سنت سہیلے
 کرے پروان، آتم آتر میل ملائیا۔ شبد سنائے راگ دُھن کان، دُھن انادی ناد وجائیا۔ سنساروگ سرب مٹ جان، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ کاگ ہنس
 بنے گرگھ چتر سجان، بدھی کاگ وانگ نہ کوئے گر لائیا۔ مانک موتی جگے چوگ مہان، گر سنگر آپ چگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مانسروور ساچے تیر تھ دئے نہائیا۔ ساچا تیر تھ سنگر ہٹ، سو صاحب آپ جنائیندا۔ گرگھ ورا لاہا لئے کھٹ، جس جن اپنی دیا کمانیندا۔ ہر سرنائی آئے

۹۰۳

۹۰۳

نٹھ، جگت پاندھی پندھ مُکائیندا۔ دُرمت میل لوے کٹ، مایا متتا موہ تجائیندا۔ سچ پریتی رکھے ہٹھ، چپ اِکو اِک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت لیکھے لائیندا۔ گرگھ لیکھے لگے رت، بھگت بھگوان دے وڈیائیا۔ ست سنتو کھ دھیرج جت، سائتک ست ست کرائیا۔ انتر دیوے برہم مت، من مت نہ کوئے رکھائیا۔ ہر سرنائی چرن نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ سوہنگ ڈھولا ساچی گاتھ، پاربرہم برہم کرے آپ گڑمائیا۔ زرگن زرگن اِکو ذات، سرگن سرگن بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان دیونہار وڈیائیا۔ بھگوان دیوے وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ بھگت جن رہے جس گائی، رسنا جہوا صفت صلاحیندا۔ اٹھے پہر دھیان لگائی، چرن کول اِکو آس رکھائیندا۔ کون ویلا پر بھ آئے ماہی، مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ نردھن سردھن پکڑ اٹھائے بانہی، غریب نہانے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل بھگتن رنگ، سری بھگوان آپ کرائیا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ نام وجائے اگنی مردنگ، ڈھولک پھیندا نہ کوئے کھڑکائیا۔ اٹھے پہر اِک انند، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کر پرکاش جوتی چند، سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھگتن اندر ڈیرہ لا، زرگن اپنا کھیل کرائیندا۔ دین دِیلا بن ملارج، بیڑا لوک مات ترائیندا۔ دو جہاناں پار کرا، سچ کنارہ اِک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ اٹھائیندا۔ ہر جن اٹھائے آپ ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کایا اندر کھولے در، گرہ اپنا کُنڈا لایا۔ نظری آئے نرائن نر، نر داتا بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان لئے پھڑ، شبدی ڈور تند اٹھائیا۔ آپ بندھائے اپنے لڑ، پلو اِکو وار گنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ بھگت کہے سُن صاحب پر بھ ایک، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دھارے بھیکھ، نت نوت ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی رہیا ویکھ، آپ نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیس، سجدہ سپس توہے جھکائیا۔ توں وسیں سچھنڈ ساچے دیس، آدیس توہے تیری سچ سرنائیا۔ سیوالا وشن برہم مہیش، شکر اپنی کار جنائیا۔ سدا سدا پر بھ رہیں ہمیش، نہ مریں نہ جائیا۔ کھے اندر پیر پیغمبر ملا مسائق اولیئے شیخ، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ نت نوت جن بھگتاں کریں ہیئت، زرگن سرگن

رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دے کھلائیا۔ بھگت کہے پر بھ سچ دس، تیری اِکو اوٹ رکھائیا۔ کس بدھ اندر جائیں
 وس، کون دوارے ڈیرہ لائیا۔ کون پریتی بٹھے نات، ناتا جوڑ جڑائیا۔ کون نام سنائیں گاتھ، کون رام کریں پڑھائیا۔ کون بیٹا ہوئے دسرا تھ، کون نند
 جشودھا دیں وڈیائیا۔ کون بھے جمنگھاٹ، کون گوکل متھرا وچ سہائیا۔ کون سب دے وسے ساتھ، نظر کسے نہ آئیا۔ کون رگھپت کون رگھناتھ، کون
 بنسری رہیا وجائیا۔ کون سخیاں سنگ پاوے راس، کون منڈل ناچ نچائیا۔ کون لکھ چوراسی دیکھے کھیل تماش، کون رنگ رلیاں رہیا منائیا۔ کون ستا وچ
 پر بھاس، گوڈے اُپر چرن ٹکائیا۔ کون کٹے بناس، گھر مندر محل تجائیا۔ کون بھگتاں پوری کرے آس، پدر سُداما گلے لگائیا۔ کون پوتنا دے دھرواس،
 کون موہن ممان کھ لگائیا۔ کون کھیل کرائے وید ویاس، کون کوار کتیا دیوے وڈیائیا۔ کون جنائے تیرا جاپ، کون چیت چیت سُکھ پائیا۔ بھگت کہن
 سری بھگوان تیری اِکو آس، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاش، گنگن منڈل تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی دھرت دھول تیری داس، دھول
 رہیا نین اُٹھائیا۔ کون ویلا ہر جو وسے پاس، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناس، ابناسی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جنم کرم دا ڈکھڑا ہووے ناس،
 لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیرا نورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ
 منگائیا۔ بھگت سُن ہر سجن میرے، نر ہر نرائن آپ جنائیدا۔ جگ چوکڑی وسن کھیڑے، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیدا۔ جو جن ڈھولے گاوندے تیرے
 میرے، تنہا اپنا رنگ دکھائیدا۔ دُور دُراڈا وسال نیڑے، نیرن نیرا ہو کے نظری آئیدا۔ ڈُبدے پھڑ پھڑ تاراں بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیدا۔
 منجدرہار جو آئے گھیرے، نام چپو اِک لگائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آپ سمجھائیدا۔ بھگت جن سُن ساچی گل، ہر سنگر
 آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی اچھل اچھل، ول چھل دھاری کھیل کھلائیا۔ بھگتاں اندر جاواں رل، نور نور نال ملائیا۔ دُئی دوتی بیٹاں سل، پٹی ایہو نام
 بندھائیا۔ امرت آتم ٹھنڈا پیاواں جل، نیر سیر اِک دکھائیا۔ نام سندیسہ دیواں گھل، شبدی شبد پڑھائیا۔ بن کرسانا واہواں ہل، کوڑی کرپا جڑ اُکھڑائیا۔
 ست سرُوپی لاواں پھل، گرکھ دیواں مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا سمجھائیا۔ سُن بھگت ہر سجن پیارے، پر م

پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ کوڑی کریا کوڑ سنسارے، کوڑو کوڑ سرب دکھائیندا۔ اکو نام چو ہر میت مُرارے، بن ہر نام پار نہ کوئے لنگھائیندا۔ ڈبے پاتھر سدا تارے، پاہن اپنا چرن چھہائیندا۔ آہلیا پار کری کنارے، کنارہ اپنا آپ دکھائیندا۔ جو ہر نرائن سری بھگوان پُرکھ اگم کرن جیکارے، بے جیکار اک سناائیندا۔ تنہا آنت جم کوئی نہ مارے، جمدوت نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ جس پاپی اجا مل تارے، جو گنکا دیا کمائیندا۔ جو ملیا روداس چمارے، گنگا دھار کنگن کڈھ دکھائیندا۔ جو سین نائی اپنا روپ دھارے، گھر جا جاسیو کمائیندا۔ جو نامے چھری آپ اُسارے، موئی گؤ آپ اُٹھائیندا۔ جو دھنّے دے وچھے چارے، گھر ٹھا کر نظری آئیندا۔ جو کبیر جلاہے پھڑ تارے، آپ اپنی اُنگی لائیندا۔ جو دھرو بالک دئے ادھارے، نر نرائن درس کرائیندا۔ جو پرہلا د تپدے تھم ٹھارے، نرور اپنی کل دھرائیندا۔ جو بل دیوے آپ سہارے، باون اپنا راگ لائیندا۔ جو امریک کرے پیارے، ڈرباشا مکھ بھوائیندا۔ جو جنک پستری انگیکار کرے کرتارے، سو رام رام کھیل کرائیندا۔ جو ہری چند لیکھے لائے ڈلارے، رانی تارا گنڈھ پوائیندا۔ جو بدر دئے سہارے، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جو سدا مے بنائے چبارے، سو تندل چب خوشی منائیندا۔ جس نام دیو دکھائے کھیل نرالے، پاتی پاتی ڈال ڈال اپنا نام سمجھائیندا۔ بھگت جن تس صاحب جاؤ بلہارے، جو جگ چوکڑی اپنی سیو کمائیندا۔ کلجگ انتم لے اوتارے، نرگن نور جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ ہر سنگت بنائے سچ ڈلارے، پوت سپوتا ویکھ دکھائیندا۔ ساچی نیالے کے آیا آپ کنارے، گرگھ سجن وچ بہائیندا۔ گرگھ بولن نام جیکارے، بے جیکار اک سناائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اپر اپارے، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب جیاں دا ساٹھا یارے، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔

* ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دولت رام دے گرہ کوٹلی رائیاں جموں * *

سجھنڈ کہے پر بھ دس مرار، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ میری صفت رہے جگ چار، صفتی صفت سرب صلاحیا۔ میرا گھر محل منار، اُچ اٹل رکھائیا۔
 نظر نہ آوے وچ سنسار، اشارے نال نہ کوئے سمجھائیا۔ گر اوتار دس کے آئے کوک پکار، جیو جنت جنائیا۔ میری کسے نہ پائی سار، پار کنارہ نظر کوئے
 نہ آئیا۔ کرپا کر آپ کرتار، موہے میرا دے سمجھائیا۔ کیوں لیا میٹوں اُسار، کی میرے وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو
 دے کھائیا۔ سجھنڈ کہے سُن بھگوان، پر بھ تیرے اگے عرضوئیا۔ کیوں بنایا میرا نشان، اپنی سیو کمائیا۔ کیوں دتا میٹوں دان، دست اموک آپ
 ورتائیا۔ کیوں میٹوں کیتا پردھان، ملے سدا وڈیائیا۔ میں سمجھ نہ سکیا انجان، میٹوں سار کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا
 بھو دے جنائیا۔ ہے پر بھو چھپر نہ چھن کوئی دیوار، میری ہوئے نہ کوئے رکھائیا۔ دیا باقی نہ کوئے اُجیار، اندھ اندھیر نظر کوئے نہ آئیا۔ سورج چند نہ
 کوئی پسا، کرن کرن نہ کوئے چکائیا۔ نہ کوئی سجن میت مرار، ساک سجن نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی سخیاں منگلچار، نہ کوئی راگ الائیا۔ نہ کوئی ناری
 کنت بھتار، سچ سہنجنی نہ کوئے ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا اپنا در، پڑدہ اپنا دے چکائیا۔ سجھنڈ کہے میں ہو یا
 خیران، میٹوں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ نہ مندر نہ کوئی مکان، دوار نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ چھپر نہ کوئی نشان، جھولا جھول نہ کوئے دکھائیا۔ نہ رسنا نہ کوئی
 زبان، بول جیکار نہ کوئے الائیا۔ نہ اکھ نہ کوئی کان، نین نین نہ کوئے مٹکائیا۔ نہ سرت نہ کوئی دھیان، گیان گوجھ نہ کوئے درڑائیا۔ نہ سرور نہ
 اشان، جل دھار نہ کوئے وہائیا۔ نہ رسنا نہ پین کھان، ترسنا ترپت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنائیا۔
 سجھنڈ کہے میں اٹھاں بولا، میٹوں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کس بدھ چکيا میرا ڈولا، کندھ اپنے بھار اٹھائیا۔ کیوں دوارا میرا کھولا، در دروازہ آپ جنائیا۔
 کیوں گاؤندے میرا صفتی ڈھولا، جس رہے سناٹیا۔ کیوں میٹوں رکھیا پڑدہ اولہا، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے
 جنائیا۔ میں کی جاناں میں کی ہو یا، میٹوں اپنی سمجھ نہ آئیا۔ نہ جاگت نہ کدے سویا، سوت جاگت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ نہ جسیانہ کدے مویا، جنم

مرن کھیل نہ کوئے دکھایا۔ نہ ہسیا نہ کدے رویا، نیتز نین نہ نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کس بدھ میری رچن رچایا۔ سری
 بھگوان کیوں لیا رچ، سچ سچ دے جنایا۔ تن کایا ماٹی نہ کوئی کچ، رنگ نظر کوئے نہ آیا۔ نہ قرص نہ کوئی چمک، بندھن بندھ نہ کوئے بندھایا۔ نہ پیر
 نہ کوئی ہتھ، مکھ نظر کوئے نہ آیا۔ نہ نام نہ کوئی کھ، گاتھا سکے نہ کوئے پڑھایا۔ نہ دوارا نہ مٹھ، گھر روپ نہ کوئے دکھایا۔ نہ ناڑی نہ دسے رت،
 تت نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سروپ دے سمجھایا۔ سری بھگوان دس میرا سروپ، کون بدھ رچن رچایا۔ سچ
 جناونی ساچی کوٹ، دشا کون ونڈ ونڈایا۔ کون سہنجنی ہوئے رت، رت رتڑی اک مہکایا۔ نہ کایا نہ کوئی بت، تت نظر کوئے نہ آیا۔ ایسے کر کے رہیا
 پچھ، پر بھ میرا لیکھا دے جنایا۔ جے توں کہیں تے سب کچھ، جے مکھ موڑیں نظر کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، تیری سچ سرنا یا۔ سری بھگوان کہے سُن سچھنڈ، سچ سچ جنائندا۔ نہ روپ نہ کوئی رنگ، تیرا رنگ اپنے نال ملانیندا۔ نہ چھپر نہ کوئی کندھ،
 چھن اُپر نہ کوئے لکانیندا۔ نہ سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے رکھانیندا۔ نہ جہوانہ کوئے دند، راگی راگ نہ کوئے لائیندا۔ نہ گیت نہ کوئی
 چھند، صفتی صفت نہ کوئے صالاجندا۔ نہ پاندھی نہ دسے پنڈھ، اگے پچھے واٹ نہ کوئے رکھانیندا۔ کرے کھیل سور سربنگ، بھو ابھیدا آپ
 سمجھانیندا۔ میرا پریم تیرا اند، میرے سنگ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ تیرا کھیل سمجھانیندا۔ سچھنڈ ساچے سُن لے
 ایک، ایکنکارا آپ جنایا۔ میری اچھیا میری ٹیک، میرا سنگ نبھایا۔ میرا نیتز مینٹوں لئے پیکھ، میرا میرے وچ سمانیا۔ میری پریتی میرے نال کرے
 ہیئت، میرا پریم پریم روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سنانیا۔ سچ سچ دسے بھگوان، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ سچھنڈ
 میری اچھیا وڈ بلوان، سو اچھیا تیرا ناؤں جنائیندا۔ نہ مندر نہ کوئی مکان، بنک دوار نہ کوئے دکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن
 اپنا بھو چکانیندا۔ زرگن بھو دسے زراکار، زرنکار بے پرواہیا۔ میری پریتی سچ وہار، ساچی ریتی دے جنایا۔ چاروں گنٹ میرا پسار، دہ دشا میری سرنا یا۔
 تیری نظر نہ آئے دھار، دھار دھار نال جنایا۔ تیرے اندر میرا وہار، میرے اندر تیری سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا

دئے جنائیا۔ میرا سیس میرا کول، میرے چرن ملے وڈیائیا۔ میرا نور میرا اول، دوجاربت نہ کوئے دسائیا۔ میرا ظہور میرے وچ رہیا مول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ رہیا اٹھائیا۔ سچکھنڈ تیرا سونہ رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیدا۔ میرا پریم تیرا اند، اند اکو اک وکھائیدا۔ میرا چرن میرے اتر جائے لنگھ، سو مندر روپ وٹائیدا۔ میری سیجا میرا پلنگ، میرے وچ سہائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑائیدا۔ زرگن کہے میرا روپ نراکار، زرویر میری وڈیائیا۔ کوئی نہ جانے میرا آکار، ایکنکارا روپ جنائیا۔ میرے اتر سرب پسا، باہر رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا چرن کول پردھان، آدجگاد اک سمجھائیا۔ میرا نین وڈبلوان، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ میرا نور نور اجیار، نورو نور نور سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دسہار آپ ہو جائیا۔ سچکھنڈ تیرا ملاء، ہر ساچا سچ جنائیدا۔ جس دھام رھواں اگلا، سو سچکھنڈ ناؤں رکھائیدا۔ نہ کوئی جل نہ کوئی تھلا، دھرت آکاش نظر نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے توہے سمجھائیدا۔ سچ دوارے تیری دھار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پر بھ چرن سچا گھر بار، ملے سرب وڈیائیا۔ تس سچکھنڈ کہن پکار، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اوہ گھر نظر نہ آئے وچ سنسار، چار دیوار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سچ رہیا سمجھائیا۔ جس گھر میرا آکار، سو سچکھنڈ اکھوائیدا۔ جس گھر میرا دربار، سو سچکھنڈ سہائیدا۔ جس گھر میرا اجیار، سو سچکھنڈ وڈیائیدا۔ جس گھر میرا جیکار، سو سچکھنڈ جنائیدا۔ جس گھر میرا دیدار، سو سچکھنڈ روپ دھرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلائیدا۔ سچکھنڈ کہے میں تیرا گھر، دس کون جگہ ٹکائیا۔ کس بدھ اندر جاویں وڑ، بیٹھیں آسن لائیا۔ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، روپ ریکھ رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ کون پوڑے جائیں چڑھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید دے جنائیا۔ سچکھنڈ، میری مہر دروازہ، کرپا پوڑی روپ وٹائیا۔ دیال ہو کے سازن سازا، کرپال ہو کے ڈیرہ لائیا۔ گوپال ہو کے غریب نوازا، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا اتر دئے سمجھائیا۔ تیرا اتر میرا اتر، اتر اکو اک رکھائیدا۔ آپ بنا اپنی بتر، بتر تیرا روپ جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیدا۔ سچکھنڈ میرا آسن اچ ٹکانا، ملے مان وڈیائیا۔ جس گھر وسے سری بھگوانا، تس سچکھنڈ کہے جگت

لوکانیا۔ میرا کھیل سدا مہانا، سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ سچکھنڈ سن
 دساں حال، اپنا بھو جنائی۔ جگ چوکڑی میتے کال، تیرا رپ نظر کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن دلال، جیو جنت گئے سمجھائی۔ سری بھگوان وسے
 سچی دھر مسال، دھرم دوارے ڈیرہ لائی۔ بودھ اگادھ لکھ لکھ دے گئے بیان، کھانی بانی راہ جنائی۔ نیتز ویکھ کرو وصال، وسیلہ اکونام سمجھائی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دیونہار وڈیائی۔ سچکھنڈ سن انتم انت، سو صاحب آپ سنانیندا۔ جس دی مہا سدا انت، صفت وچ نہ آئیندا۔ جس
 بنائی تیری بنت، گھاڑن گھرت آپ گھرائیندا۔ سو نر نرائن وڈ وڈا کنت، نرگن اپنا کھیل رچائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ سچکھنڈ تیرا انتم بھو، سو صاحب آپ جنائی۔ جس گرہ وسے وڈ دیوی دیو، سری بھگوان آسن لائی۔ سو دھام سدا نہکیو،
 نہچل ملے وڈیائی۔ صفت کرے رسنا جہو، بتی دند صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دی ساچی دھار، سچ سچ
 جنائی۔ سچکھنڈ آدیکھ سچکھنڈ، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ کلج انتم کری ونڈ، ساڈھے تن ہتھ گھیرا پائیندا۔ نرگن ہو کے اندر لنگھ، آسن اک سہائیندا۔ سچ
 سہنجی سہائے پلنگ، سو صاحب سو بھاپائیندا۔ نہ سورج نہ کوئی چند، نرگن نور ڈمگائیندا۔ نہ چھپر نہ کوئی کندھ، چھن اپر نہ کوئے چھہائیندا۔ نہ سجن نہ
 کوئی سنگ، ساک، سجن نظر نہ آئیندا۔ نہ نیتز نہ دسے اندھ، نرگن نور ڈمگائیندا۔ نہ ڈھولانہ راگ چھند، صفتی صفت نہ کوئے وڈیائیندا۔ کرے کھیل
 سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ جس دوارے جائے لنگھ، سو در سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ تیرا بھو
 جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ویکھ ساڈھے تن ہتھ، کل انت ملی وڈیائی۔ جس گرہ وسے پڑکھ سمرتھ، تس صفت کرے لوکانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے دس،
 کلج انتم آوے سچا ماہیا۔ ساچے گھر جائے وس، کھیڑا اکو اک سہائی۔ گو بند کہے سب دے سرتے رکھے ہتھ، مہر نظر اٹھائی۔ ہر کا مندر اک اکھ،
 کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ شو دوالے چھڈے مٹھ، مندر مسیت گردوارا نہ کوئے رکھائی۔ جس اندر جس مندر جس گرہ وسے کملاپت، سو سچکھنڈ تیری دھار
 سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ نمونہ، نر نرکار اک جنائی۔ سچکھنڈ کہے پر بھ اوہ کیہڑا کھنڈ، جس اندر ڈیرہ لائی۔ کیہڑی

کوٹے کری ونڈ، کون دشا سہانیا۔ کون ویلا جائے لنگھ، اپنا آسن لائیا۔ کون وجائیں نام مردنگ، ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بھیو ابھیدا رہیا جنائیا۔ سچھنڈ سو بناواں گا۔ جس گرہ جوت جگاواں گا۔ اندر رہ خوشی مناواں گا۔ تختے بہہ محکم سناواں گا۔ بھوپت بھوپ نام اکھواواں
 گا۔ سورج چند نین شرماواں گا۔ دئی دوتی کندھ ڈھاہواں گا۔ ساچا روپ اک اکھواواں گا۔ ست سرپ نظری آواں گا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ مٹاواں گا۔
 چارے کوٹ پھول پھولاواں گا۔ دہ دشا پڑدہ لاہواں گا۔ ساچا حصہ اک ونڈاواں گا۔ پچھلا قصہ سرب سناواں گا۔ جو لکھیا پور کر اواں گا۔ ساچی بھچھیا
 جھولی پاواں گا۔ پوری اچھیا آپ کر اواں گا۔ جیہڑا سچھنڈ کسے نہ دسیا، سو ظاہر ہو پرگٹاواں گا۔ جس نوں کہندے دھام انڈٹھیا، جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کل آپ رکھاواں گا۔ سچھنڈ دھام سوہے سچ بنک، کل آنت ملے وڈیائیا۔ آپ سہائے سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ سچ
 گرہ وسے زرنتر کنت، زرگن اپنا آسن لائیا۔ ساچا گائے اکو چھنت، چھند اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دے وڈیائیا۔
 سچھنڈ تیری ساچی بنت، ہر ساچا سچ جنائندا۔ تیرے در لیاوے گرگھ ورلے سنت، ہر جن ساچے نال ملانندا۔ تیتوں وڈیائی جان بھگت، جن بھگتاں
 تیرے نال ملانندا۔ آپ سہائے سہنجننا وقت، وار تھت اپنے ہتھ رکھائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایسے کارن توہے اچھانندا۔
 ساچے کارن توہے اچھایا، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ چرن کول تیرے وچ ٹکایا، بخشی سچی چرن سرنائیا۔ جگ جگ بھگتاں لئے ملایا، آپ اپنے نال ملایا۔
 تیرے وچ دے بہایا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ مہر مہر دا چھپر چھایا، پریم پریم دی کندھ دکھائیا۔ نور نور دا نور رُشنا، دیا باقی اک جگائیا۔ ناد اناد تور سنا، اکو
 نام صفت صلاحیا۔ ایسے کر کے مشہور کرایا، جن بھگتاں دیویں سرنائیا۔ جو در تیرے آئے مڑ کے پھیر نہ جایا، سری بھگوان اپنی ہوئے اندر رکھائیا۔
 لکھ چوراسی کوئی تیرے پوڑے چڑھن نہ جایا، ڈنڈا ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سمجھ رہیا جنائیا۔ بھگتاں خاطر
 گھڑی گھڑت، تیری بنت بنائیا۔ دو جہاناں تیری چڑھت، تیری صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوان پریم پریتی لاؤن شرط، ناتا اکو اک بندھائیا۔ پر بھ تیرے
 کولوں گئے تیرے کول آؤنا پرت، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ منگے ہور نہ کوئی دھڑت، لہنیدار نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سچکھنڈ دوارے تیرے محل منارے جن بھگتاں نال سہانیا۔ بھگت جن تیرا در سہاون، گھر ساچے وجے ودھانیا۔ پاربرہم دا ڈھولا گاون، اکو راگ الاٹیا۔ جگت ترسناٹے کامن، انتم آسا پور وکھانیا۔ دین دیال بن کے ضامن، بیڑا پار کرائیا۔ نہ کوئی دوس رین نہ شامن، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈانیا۔ جنہاں پھڑائے اپنا دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے تیرے گھر دے وڈیانیا۔ سچکھنڈ کہے کی میں بھگتاں جوگا، میری ونڈ ہور نہ کوئے رکھانیا۔ سری بھگوان کہے تیتوں سدا موقع، نت نت میرا درشن پانیا۔ میریاں بھگتاں نال کریں نہ دھوکھا، اکو وار دیاں سمجھانیا۔ جو میرے نام دا بھرن ہوکا، اوہناں اندر وڑنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار رہیا سمجھانیا۔ سچکھنڈ کہے میں تیرا، تڈھ بن دیوے نہ کوئے وڈیانیا۔ دھن بھاگ جے بھگت لاؤن میرے وچ ڈیرہ، میری آسا پور کرائیا۔ توں نظری آویں نیرن نیرا، گھر ساچے وجے ودھانیا۔ مہربان کریں اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جن بھگتاں نال مل کے میں وی گاواں توں میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو رنگ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد لے تیری سرانیا۔ سدا سرنائی دیواں آپ، سو صاحب سچ جنائندا۔ آد تھاپن لیا تھاپ، آنت ویکھ دکھائندا۔ بھگت بنائے سجن ساک، سگلا سنگ دکھائندا۔ نرگن ہو کے وسے ساتھ، سری بھگوان دیا کمائندا۔ دوہاں مل کے چپنا اکو جاپ، سو صاحب آپ سمجھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ سچ استھان، آپ اپائے سری بھگوان، جن بھگتاں دیوے ساچا مان، ایکا بخشے چرن دھیان، چرن سرن سرن چرن اکو اک سمجھائندا۔

* ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی تارا سنگھ دے گرہ دیوان گڑھ جموں *

سچکھنڈ ہر ساچی دھار، سو پڑکھ نرنجن آپ چلائندا۔ ہر پڑکھ نرنجن کھول کواڑ، سچ دوارے سو بھاپائندا۔ ایکنکار کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائندا۔ آد نرنجن ہو اُجیار، ساچا نور اک رکھائندا۔ ابناسی کرتا ٹھانڈے دربار، سچ سنگھاسن اک بہائندا۔ سری بھگوان میت مرار، ساچا سجن آپ اکھوائندا۔ پاربرہم پر بھ کر پیار، پریم پریتی اک سمجھائندا۔ محل اٹل کر اُجیار، سچ دوار اک سہائندا۔ نرگن داتا پڑکھ بدھاتا شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا

ناؤں رکھائیںدا۔ راجن راج وڈ بکار، بل اپنا آپ رکھائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ بنائیںدا۔ دُھر دی دھار سری
 بھگوان، آد آد آپ بندھائیا۔ نرگن جوت نُور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سچ دوار کر پروان، سچ دوارا اک سُہائیا۔ نر ویر پُرکھ نُوجوان، نر ہر اپنا ڈیرہ
 لائیا۔ ست ستوادی حکمران، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ کرتا کھیل کرے مہان، بھو ا بھو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد پُرکھ اپر پیر سوامی، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ وڈ سلطانی، راجن راج آپ اکھوائیا۔ کرے کھیل نُور نُورانی، مقامے حق اک
 رُشائیا۔ پروردگار نُور لاثانی، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دھار لئے پرگٹائیا۔ اپنی دھار آپے رکھ، ہر کرتا کھیل
 کرائیںدا۔ نرگن نرکار نرکار نر ویر ہو پرتکھ، اپنی کل آپ رکھائیںدا۔ کھیل کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ چلائیںدا۔ سچ دوارے آپے وس، سچھنڈ وڈ
 وڈیائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی نرگن ریتی اکو اک اُپجائیںدا۔ ساچی ریت سری بھگونت، آد پُرکھ آپ
 اُپجائیا۔ اپنا کھیل کرے بے انت، بے انت وڈ وڈیائیا۔ اپنا ناتا جوڑے نار کنت، کنت کنٹوہل سچ اکھوائیا۔ اپنا ناؤں نرکارا دسے منت، منتر اکو اک
 پرگٹائیا۔ اپنی مہا جانے اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ آد پُرکھ پر بھ بے پرواہ،
 بے پرواہی وچ سمائیںدا۔ ست ستوادی ناؤں دھرا، سچ سنگھاسن سو بھا پائیںدا۔ نرمل دیا باقی کملا پاتی کر رُشنا، نُور نُورانہ ڈگمگائیںدا۔ کھیڑا مندر ٹلا اک سُہا،
 مندر گرہ سو بھا پائیںدا۔ ساچی کرنی آپ کما، نہکرمی کرم کمائیںدا۔ ساچا حکم آپ ورتا، حکمی حکم صفت صلاحیندا۔ در درویش آپ اکھوا، نیوں نیوں سجدہ
 سیس جھکائیںدا۔ پروردگار بن اتھاہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپنا بھو اپنے ہتھ رکھائیںدا۔ آد پُرکھ ہر کھیل اولا، سمجھ وچ کسے
 نہ آئیا۔ سچھنڈ نواسی وسے نہچل دھام اٹلا، اُچ محل ڈیرہ لائیا۔ دپیک جوتی آپے بلا، تیل باقی نہ کوئے پائیا۔ سچ سندیس نر نریش نر نرکار اکو گھلا، بن
 اکھراں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ساچا نر، نر نرائن اک اکھوائیا۔ آد پُرکھ نر نرائن، نر ہر اپنی کار کمائیںدا۔ رسنا
 جہوا کوئی نہ سکے کہن، کاتب لیکھ نہ کوئے وکھائیںدا۔ آپے جانے اپنا لین دین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ

رکھائیں۔ ساچی کھیل کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیاں۔ آد اپنا کر پسا، سٹخ پرکاس نور رُشائیا۔ زرویر پڑھ ہو تیار، ساچے مندر ڈیرہ لائیا۔ سچ سُنہنچنی کر پیار، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ زِرنِ سِجِنِ زِرنِ مِیتِ زِرنِ مِرار، زِرنِ مِیلا سِجِ سُبھائیا۔ زِرنِ کنتِ زِرنِ بھتار، زِرنِ انگیکار ہو جائیا۔ زِرنِ مندرِ زِرنِ دوار، زِرنِ سَتِ سرُپِ آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دئے سبھائیا۔ زِرنِ دیوا زِرنِ باقی، زِرنِ نورِ نورِ دھرائیں۔ زِرنِ نرِ نرِ آنِ کملاپاتی، زِرنِ سَتِ سرُپِ اکھوائیں۔ زِرنِ کھیلِ زِرنِ تماشی، ویکھنہارِ زِرنِ ہو جائیں۔ زِرنِ پڑھ زِرنِ ابناسی، زِرنِ اپنی کار کرائیں۔ زِرنِ منڈلِ زِرنِ راسی، زِرنِ گونی کاہنِ رُپِ وٹائیں۔ زِرنِ ترسنا زِرنِ آسی، زِرنِ پوری آشا آپ دکھائیں۔ جوتی جوت سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پڑھ پر بھ اپنی کار کمائیں۔ زِرنِ پتا زِرنِ ماتا، پوت زِرنِ رُپِ وٹائیا۔ زِرنِ پریمِ زِرنِ ناتا، زِرنِ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ زِرنِ پوجا زِرنِ پاٹھا، زِرنِ کرے سچ پڑھائیا۔ زِرنِ امرتِ زِرنِ سرورِ زِرنِ مارے ٹھاٹھا، زِرنِ لہر لہر اُپجائیا۔ زِرنِ کھیلِ پڑھ سمراتھا، زِرنِ اکھ کتھا اپنی رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ زِرنِ مِیتِ زِرنِ سِجِنِ، زِرنِ اپنی کار کمائیں۔ زِرنِ دھوڑ زِرنِ محن، زِرنِ دُرمتِ مِیلِ لہائیں۔ زِرنِ ہوئے پڑدے کجِن، زِرنِ دُئی دُویتِ ویکھ دکھائیں۔ جوتی جوت سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک وڈیائیں۔ زِرنِ سِجِنِ زِرنِ ساک، صاحبِ اکو اک اکھوائیا۔ زِرنِ پڑھ کھول تاک، گھر مندر کرے رُشائیا۔ سچکھنڈ دوارے شاہو شاباش، شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ اپنی اچھیا کر پرکاش، پرکاشوان بھو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زِرنِ زِرنِ مِیلِ ملائیا۔ زِرنِ اندرِ زِرنِ باہر، زِرنِ گُپتِ زِرنِ ظاہر، زِرنِ نظر کسے نہ آئیا۔ زِرنِ پڑھ زِرنِ نار، زِرنِ کنتِ زِرنِ بھتار، زِرنِ سیوکِ سیوارُپِ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دئے سبھائیا۔ زِرنِ دتے سچ پریت، پریتوان بے پرواہیا۔ آد جگاد رہے اتیت، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ سَتِ سَتوادیِ اکو ڈھولا اکو گیت، راگ انادیِ اکو گائیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سوامی ساچا مِیت، مِتِ پیرا اک ہو جائیا۔ سچکھنڈ دوارے وسے ٹھیک، آسنِ اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی دئے جنائیا۔ سچ پریتِ سری بھگوان، اکو اک

جنائندا۔ آپ اپنا کر پروان، آپا میل ملائندا۔ آپے دیونہارا دان، ساچی دست آپ ورتائندا۔ آپے کر نہار پروان، اپنی جھولی آپ بھرائندا۔ آپے ہوئے ٹھکران، دُھر فرمانا ٹھکران۔ آپے ہوئے در دربان، در درویش رُپ وٹائندا۔ آپے ہووے نام شبد گیان، آپے راگی راگ الائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ رکھائندا۔ سچ پریتی شبدی دھار، نرگن نرگن آپ رکھائیا۔ تھر گھر ساچا کھول کواڑ، در مندر دئے وڈیائیا۔ سٹ ڈلارا اندر واڑ، مہر نظر ٹکائیا۔ تیرا میرا اک پیار، آد جگاد نہ کوئے تڑائیا۔ ناتا جڑیا آگم اپار، الکھ آگوچر دیوے اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگائیا۔ سچ پریت لگی نر ہر، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ہر بھو چکائے بھے ڈر، بھیانک رُپ نہ کوئے بنائیا۔ میت ہو کے پلوئے پھڑ، گنڈھ اپنے نال پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی کھیل اک سمجھائیا۔ پریت اندر شبد دھار، سو صاحب آپ چلائندا۔ شبد دھار کر پیار، وشو اپنا کھیل وکھائندا۔ وشو اندر پریم ادھار، کول کولا رُپ وٹائندا۔ کولا اندر امرت ٹھنڈا ٹھار، ہر سوامی آپ رکھائندا۔ امرت اندر برہم پساہ، پار برہم پر بھ اپنا ویس وٹائندا۔ سچ پریتی چرن پیار، نرگن نرگن آپ سمجھائندا۔ اپنی اچھیا کر پروان، سچ پروانہ آپ سمجھائندا۔ جودھا سور پیر بلوان، بل اپنا آپ رکھائندا۔ سُن آگم ویکھنہارا مار دھیان، بن اکھال اکھٹائندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو مہربان، نرگن اپنا پھیرا پائندا۔ ویکھنہارا سُن مسان دھواں دھار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیار اندر اپنا پیار ودھائندا۔ سچ پیار دتے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ شبد ڈلارے بن مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ پریم اندر سچا جاپ، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ پریتی اندر وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ پریم اندر وکھاوے اپنا گھاٹ، پتن اکو اک جنائیا۔ پریتی اندر مُکاوے واٹ، پندھ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہما شو پریم سکھائیا۔ وشن برہما شو پریم اپارا، اپر پیر سوامی آپ جنائندا۔ اکو در اکو دربار، دروازہ اکو اک گھائندا۔ اکو متر اک پیارا، سجن اک اک ہو جائندا۔ اکو چرن اک سہارا، کول اکو نظری آئندا۔ اکو کر نہار پساہ، کرتا کرنی اک کمائندا۔ اکو ویکھے ویکھنہارا آپ اپنا پردہ لائندا۔ اکو وسے سچکھنڈ دوارا، تھر گھر اکو اک وسائندا۔ اکو وشن برہما دئے ہلارا، شکر اکو گنڈھ پوائندا۔ اکو دیونہار بھنڈارا، برہم ویتا اک اکھوائندا۔ اکو ترسول تکھی

دھارا، ترے ترے اپنا رنگ رنگائیندا۔ اکو بنے سچ و نجارا، ساچا ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت پریت نال ملائیندا۔ شبد پریتی وشن دھار، برہما لیا اُپائیا۔ برہما کر سچ پیار، شکر دھار جنائیا۔ نٹنل وچولا بن نرنکار، سچ پریتی اک رکھائیا۔ پریتی اندر کر پساہ، ترے گن مایا ناؤں رکھائیا۔ ترے گن مایا دے ادھار، پنج تت کرے کڑمائیا۔ پنج تت کھول کواڑ، نو در کھول کھلائیا۔ نو دوارے کھول دوار، جگت ترسنا وچ ملائیا۔ جگت ترسنا و سیا باہر، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن کھیل کرے نرنکار، گھر گھر وچ آپ بہائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملا پاتی ویکھ وکھائیا۔ بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار، امرت تال اک بنائیا۔ شبد اناد پٹی دھنکار، انحد نادی ناد سنائیا۔ گرہ مندر اندر ساچا منگلاچار، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ آتم سیجا کنت بھتار، نر ہر بیٹھا آسن لائیا۔ ونڈے ونڈا پر اپار، پار برہم برہم اپنی انس ملائیا۔ میل ملاو اسرجنہار، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ دہ دشا کر پساہ، ہر خالق خلق وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم نال پریم گنڈھ رکھائیا۔ آتم پر ماتم پریم ڈور، بندھن اکو اک رکھائیندا۔ پار برہم برہم رکھے لوڑ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ ایش جیو جائے بہڑ، بھيو اُجھیا آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیار اندر رچنا سچ رچائیندا۔ پیار اندر لکھ چوراسی، صاحب سنگر آپ اُپائیا۔ پیار اندر بند خلاصی، بندی چھوڑ آپ ہو جائیا۔ پیار اندر منڈل راسی، رواس کرے رُشنائیا۔ پیار اندر نرگن جوت پرکاسی، نورو نور نور رُشنائیا۔ پیار اندر آتم پر ماتم بھجھے پیاسی، انتر اکو دھیان لگائیا۔ پیار اندر پار برہم برہم بنائے داسی، سیوک ساچی سیو جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ پیار اندر چار وید، بودھ اگادھانا جنائیندا۔ پیار اندر اچھل اچھید، نرگن سرگن روپ دھرائیندا۔ پیار اندر لکھے لیکھ، دھر دی بانی راگ لائیندا۔ پیار اندر دھارے بھیکھ، نرویر اپنی کار کمائیندا۔ پیار اندر لئے ویکھ، گر اوتار ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار اک جنائیندا۔ پیار اندر بھجھے تند، تندی نظر کسے نہ آئیا۔ پیار اندر گاوے چھند، جگ چوکڑی راگ لائیا۔ پیار اندر دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ پیار اندر اندر جاوے لنگھ، گر اوتار پیر پینمبر میل ملائیا۔ پیار اندر دُئی دوتی ڈھاوے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پیار اندر سرت سوانی رنڈیا کٹے رنڈ، شبد سہاگی کنت ملائیا۔ پیار اندر بجر کپائی توڑے جند، پڑدہ دوتی دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیار اندر جگ چو کڑی چار، چاروں کُنٹ بھيو چُکائيا۔ پیار اندر وید چار، چار ورن دے جنائيا۔ پیار اندر چارے کھانی بھر بھنڈار،
 انڈج جیرج اُتبھج سیتج ویکھ وکھائيا۔ پیار اندر بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہیا جنائيا۔ پیار اندر بنے میت مُرار، نرگن سرگن ہوئے سہائيا۔ پیار
 اندر سانجھیا، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائيا۔ پیار اندر کرے گفتار، کُفت سُئید حال سُنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی اک
 رکھائيا۔ پیار اندر دیوے جوت، جوت جگت اک جنائندا۔ پیار اندر بھوگے بھوگ، وڈ بھوگی کھیل کرائندا۔ پیار اندر کرے سنجوگ، دُھر میلا میل
 ملائندا۔ پیار اندر دیوے درس اموگھ، سوچھ سرُپی رُپ وٹائندا۔ پیار اندر کھیلے چوڈاں لوک چوڈاں طبقاں ویکھ وکھائندا۔ پیار اندر گائے سچ
 سلوک، منتر اپنا نام درڑائندا۔ پیار اندر دیوے موکھ، مُفت اپنا نام ورتائندا۔ پیار اندر مٹائے ہرکھ سوگ، چنتا روگ نہ کوئے جنائندا۔ پیار اندر
 دیوے چوگ، مانک موتی گھ لگائندا۔ پیار اندر بخشے اوٹ، سچ سرنائی اک سمجھائندا۔ پیار اندر کرے پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر چُکائندا۔ پیار
 اندر سچ وکھائے اگوگوت، ورن برن نہ کوئے جنائندا۔ پیار اندر ہوئے سدا مدہوش، مدُھر پیالہ اک پیائندا۔ پیار اندر رہے خاموش، رسنا جہوانہ کوئے
 جنائندا۔ پیار اندر لوچاں رہیا لوچ، آسا اگو اک ودھائندا۔ پیار اندر سوچاں رہیا سوچ، اپنی سوچ نہ کسے سمجھائندا۔ پیار اندر وسے سچکھنڈ دوارے قلعے
 کوٹ، محل اٹل اک رُشنائندا۔ پیار اندر شبہ نگارے لائے چوٹ، دو جہاناں لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ سُنائندا۔ پیار اندر بھگت بھگوان آئنیوں
 ڈگے اُٹھائے بوٹ، جگ جگ اپنی گود بہائندا۔ پیار اندر بھيو کھلائے گوجھ، آپ اپنا پردہ لائندا۔ پیار اندر گر سترگر مانے مَوَج، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اک پریت، پیار پیار وچوں پرگٹائندا۔ پیار اندر گر اوتار، لوک ماتِ طے وڈیائيا۔ پیار اندر شبہ ناد
 دُھنکار، شاستر سمرت وید پُران کرے پڑھائيا۔ پیار اندر کھیلے کھیل سدا جگ چار، سترج تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائيا۔ پیار اندر ویکھے وگسے کرے
 وچار، وشن برہما شو دے وڈیائيا۔ پیار اندر کروڑ تیتیساکر اُجیار، سُرپت اندنال ملائيا۔ پیار اندر گن گندھرب کرن جیکار، اُچی کوک کوک سُنائيا۔ پیار
 اندر رکھی مُنی واجاں رہے مار، اُچے ٹلے پر بت دھیان لگائيا۔ پیار اندر وڑے دُونگھی غار، آپ اپنا مان گوائيا۔ پیار اندر سر وچ پاؤن چھار، دھوڑی تن

خاکِ رمایا۔ پیار اندر ٹھرنِ جلِ دھار، جلِ دھارا سپس پوایا۔ پیار اندر لہجہ دے پھرنِ وچ پہاڑ، جنگل جوہاں ڈیرہ لایا۔ پیار وچ کوٹن کوٹ گئے ہار، سچ پیار ہتھ کسے نہ آیا۔ پیار اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سدا وڈیایا۔ پیار اندر لکھ چوڑاسی، دوس رین دھیان لگایا۔ پیار اندر کرن ہاسی، جن بھگت نین اٹھایا۔ پیار اندر سنت اداسی، من بیراگ رہیا گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک سمجھایا۔ سچ پریم دس بھگوان، در تیرے عرض سنایا۔ کون کھیل کرے مہان، آپ اپنا بھو چکایا۔ جگ چوکڑی تیرا ہتھ نہ آیا نشان، کوٹن کوٹ گئے پھیریاں پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ سری بھگوان دتے سچ پیار، آد جگادی آپ سمجھائیندا۔ ساچا حکم پروردگار، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹھائیندا۔ شاہو بھوپ اک سکدار، شہنشاہ اکو اک اھوائیندا۔ سچکھنڈ وساں سچ منار، سنگھاسن اکو اک سہائیندا۔ سٹ دُلا رے کر پیار، ساچا مارگ اک جنائیندا۔ نو سو چوڑانوے چوکڑی جگ تیرا وہار، تیری دھار آپ بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اک وڈیائیندا۔ پریم پریتی لوک مات، پر بھ دتی وڈ وڈیایا۔ گر اوتار دے کے آئے دات، دُھر درگا ہی مات ورتایا۔ آتم پر ماتم سچ بندھایا نات، ناتا اکو اک جڑایا۔ پریم اندر گائی گاتھ، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوائے نہ آیا۔ پار برہم برہم تیری ذات، اذاتی روپ نہ کوائے وٹایا۔ آتم پر ماتم دینا ساتھ، ساچا سنگ نبھایا۔ جگ چوکڑی میٹھ اندھیری رات، نرگن جوت نور کر رُشٹایا۔ جن بھگتاں پوری کریں خواہش، آسا اپنے نال ملایا۔ ہر جن چیستن سواس سواس، دوس رین ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک بندھایا۔ سچ پریتی پائے بندھن، ہر بندگی اک جنائیندا۔ آتم پر ماتم سچ انندن، انند انند اک رکھائیندا۔ گیت گاؤن سہاگی چھندن، سوہنگ راگ الاہیندا۔ جنم کرم دے کٹے بندھن، لکھ چوڑاسی گیڑ کٹائیندا۔ شبد جنائے اکو چھندن، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اپنے نام رکھائیندا۔ سچ پریتی رکھے نال، ہر سنگر وڈ وڈیایا۔ دیونہارا شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوائے جنایا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلج جن بھگتاں دیندا آیا بھال بھال، لکھ چوڑاسی وچوں پھول بھلایا۔ ست ستوادی بن دلال، ساچا ونج اک کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتوان اک اھوائیا۔ پریتی کرن تیری

اوتار، ترے گن ناتا توڑ تڑائیا۔ پریتی کرے موسیٰ عیسیٰ محمد یار، یاری یار نال لگائیا۔ پریتی کرن بھگت اٹھاراں کر نمسکار، دوئے دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔
 پریتی کرن گرو دس سچ وہار، نانک گوہند راہ جنائیا۔ پریتی کرن سدا جگ چار، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ پریتی کرن بھگت بھگوان اکو وار، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ پریتی کرے بھگت بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ میل ملاوے نار جویں کنت، گھر ساچی سچ سہائیا۔
 نام سنائے نیا منت، سوہنگ سو کرے پڑھائیا۔ ناتا ٹٹے لکھ چوراسی جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گڑھ ٹٹے ہو میں ہنگت، ہنگ برہم اک
 سمجھائیا۔ گرگھ بنے ساچا پنڈت، بودھ اگادھ اک درڑائیا۔ دوجے در نہ ہوئے منگت، جس پریتی سری بھگوان نال لگائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگت،
 جون اجونی نہ کوئے بھوائیا۔ لیکھا پھکے جیرج اندج، اتبھج سیتج ناتا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک درڑائیا۔ سچ
 پریتی کرو اتم کل، ہر سنگر آپ جنائندا۔ جگ چوکڑی جو کردارہیا چھل، اچھل چھل دھاری اپنا ویس وٹائندا۔ زرگن ہو کے دیپک گیا بل، جوتی جوت
 جوت رُشنائندا۔ جنم کرم دامیٹے سل، ورن برن داروگ گوائندا۔ سچ سندیسہ دیوے گل، سوئی سرتی آپ اٹھائندا۔ آتم سیجا بے مل، سنگھاسن اکو
 ڈیرہ لائندا۔ ویکھنہارا تیج ت کا یا ماٹی کوڑی کھل، گھر گھر وچ سو بھاپائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار اک سمجھائندا۔ سچ پیار کرو
 ہر زرش، زرنان وڈی وڈیائیا۔ اتم لے کے جائے اپنے دیش، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ نمسکار نیوں کرن وشن برہما مہیش، بھگتن اپنا سیس جھکائیا۔
 بھگت بھگوان آپے لئے ویکھ، ویکھنہار وڈ وڈیائیا۔ زرویر ہو کے کرے ہییت، ہتکاری اپنا پھیرا پائیا۔ اندر وڈ کے دتے بھیت، بھرم کوئے رہن نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی کلج انت، سو صاحب آپ جنائندا۔ آتم پر ماتم چو نام اکو منت، منتر
 اکو اک سمجھائندا۔ کایا چولی چڑھے رنگ بسنت، کوڑی کریا میٹ مٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک وکھائندا۔ سچ پریم
 زرگن زرنان نہہکنک، جس داروپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی اندر و جاوے ڈنک، دو جہاناں آپ سنائیا۔ لیکھا جانے راؤ رنگ، راج
 راجاناں شاہ سلطاناں ایکا تھم منائیا۔ جن بھگت سہائے ساچا بنک، جس گرہ اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک

بندھائیا۔ سچ پریتی اترجامی، سو پڑھ زرنجن آپ بندھائیندا۔ سرب جیاں گھٹ جان جانی، جانہار کھیل کھلائیندا۔ آتم پر ماتم پڑھائی سچی بانی، تیر انیالا
آپ چلائیندا۔ آون جاون چکائے کانی، چارے کھانی پندھ مکائیندا۔ سرتی شبدی میل ملاو ساچے ہانی، ساچی جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، پریتی پریتم آپ جنائیندا۔ سچ پریتی پڑھ اکال، آد جگاد نبھائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیناں انا تھاں ہوئے سہائیا۔ کایا مندر اندر
وکھائے سچی دھر مسال، کعبہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جلوہ نور جلال، جگت نور نور رُشنائیا۔ گھر بیٹھا سانجھیا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ گرگھ گرگھ ہرجن
ہر بھگت نت نوت کرو دیدار، رنج نیز اکھ گھلائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے وچ سنسار، کوٹن کوٹ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ کلجگ آنت کوڑ گڑیارا اندھ اندھیار،
ساچا چند نظر کوئے نہ آئیا۔ دہ دشاکام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، مایا ممتا ہوئی ہلاکائیا۔ جوٹھ جوٹھ وچ وپار، کوڑ گڑیارا ہٹ چلائیا۔ کلجگ کوئے بول جیکار،
سادھاں سنتاں رہیا ڈرائیا۔ میرا میلاناں زرنکار، میں کھکے وچ کار کمائیا۔ بچیا رہے نہ کوئی وچ سنسار، سب دی بڈھی رہیا بھوئیا۔ من واسنا بھر بھنڈار،
من مت گنڈھ پوائیا۔ دھرم جڑ دتی اکھاڑ، مات سکے نہ کوئے لگائیا۔ سب دے بچھے لائی پنچم دھاڑ، دوس رین رہی ستائیا۔ ترے گن مایا اگنی ہاڑ، تتوت
رہی جلائیا۔ بن ہر بھگت سچ کرے نہ کوئے پیار، کوڑا نانا جگت لوکائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، ساچا نور نظر نہ آئیا۔ در در گھر گھر نو کھنڈ پر تھی
ست دیپ دے و بھچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگائیا۔ سچ پریت جس گئی لگ، تس لے مان وڈیائیا۔ کلجگ نالوں
ہووے اڈ، آپ اپنا گھ بھوئیا۔ نو دوارے لنگھے حد، جگت واسنا میٹ مٹائیا۔ سکھمن ٹیڈھی کئے پندھ، پاندھی اپنا راہ تکائیا۔ شبد اناد سنے انحد، دھن
آتمک راگ شنوائیا۔ امرت جام پیئے مد، نمار اکو اک رکھائیا۔ زرنجن جوت ہوئے پرکاش، جوت زرنجن نور رُشنائیا۔ آتم سیجا ہے سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ
لائیا۔ پریم اندر پریتم لئے سد، گھر آوے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس کرائے رنج رنج، ترسنا بھکھ رہن نہ پائیا۔ جس جن
پریت لگی ایک، ایککار ہوئے سہائیا۔ زرنل زرویر کرے بڈھ بیک، کوڑی کریا نظر نہ آئیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے وکھائیا۔
صاحب سنگر دیوے ساچی ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ کلجگ آتم کرے ہیئت، پریتوان پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک

نرائن نر، پریم اکو اک رکھائیا۔ سچن سچ سچ پریم، گر گر دھار رکھائیندا۔ جگ چوکڑی ساچا نیم، زور پر رکھ آپ نبھائیندا۔ گوبند کیتا اُپر ہم، گنت اپنی
 ونڈ ونڈائیندا۔ پر بھ ملیا ساک سین، سچن اکو نظری آسیندا۔ جنم جنم دا دیوے دین، لہنا جھولی آپے پائیندا۔ دُشت دمن در دیکھے نین، نیز اکھ اک
 کھائیندا۔ رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ حال نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگائیندا۔ سچ پریت لگی گوبند،
 ہر گوبند دے وڈیائیا۔ جگت سگل مٹے چند، چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ میل ملاوا گنی گہند، گہر گہیر دے سرنائیا۔ امرت دھار بخشے ساگر سندھ، لہر لہر
 وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی اپنے نال بندھائیا۔ پریتی اپنے نال بٹھ، بندھن اکو اک رکھائیندا۔ گوبند چاڑھے ساچا
 چن، چن چاندنا نین شرمائیندا۔ وست امولک دیوے دھن، دھن دولت خاک روپ وکھائیندا۔ ایک راگ سنائے کن، بن کتاں آپ الائیندا۔ ایک جننی
 ہو کے جنے جن، پُرکھ اکال پوت اک وڈیائیندا۔ ایک بیڑا دیوے بٹھ، بٹھ اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی اندر کار
 کمائیندا۔ پریتی اندر نیرن نیر، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ پریتی اندر کھادے بیر، ذات پات نہ کوئے جنائیا۔ پریتی اندر تندل چسے کر کے مہر، مہر نظر
 اٹھائیا۔ پریتی اندر لہنا دینا دے نیڑ، لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سچ پریت اک سمجھائیا۔
 کجگ انتم پریت کرو بھگوان، سری بھگوان آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس توں منگدے دان، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ وشن برہما شو جس دا سنن
 فرمان، دُھر سندیسہ راگ الائیا۔ جگ چوکڑی جس دا کھیل مہان، سچجگ تریتا دوپر کجگ ونڈ ونڈائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان جس دا جگت
 نشان، سو نشانہ رہیا جھلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد انجیل قرآن جس دا بیان، تیس بتیسا صفت صلاحیا۔ نانک گوبند جس دا کرن دھیان، کھانی بانی کرے
 پروان، ناؤں نرنکارا اک جنائیا۔ سو صاحب سمرتھ پرگٹ ہو یا آن، نرگن جوت نور رُشائیا۔ جس دا منتر دو جہان، گگن گگنتر ناد سنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اکو نال جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پرکھنہارا سب دی نیتی، نیتوان گھٹ گھٹ
 بیٹھا آسن لایا۔

* ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مان کور دے گرہ پنڈ سیڑ جموں * ❁

سچ دھرم آڈگا دوار، نیتز رو روئین وہانیا۔ ہر جگدپشے تیری ساچی کار، پر بھ میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ بیس پیسے کر وہار، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔
 جگ چوکڑی میں گیا ہار، نرگن تیری سیو کمائیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجگ پھر دارہیا سنسار، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ سرشٹ سبائی کھاندارہیا مار، سر اپنے
 بھار اٹھائیا۔ راہ تکدارہیا گرو اوتار، پیر پیغمبر ویکھاں نین اٹھائیا۔ کون ویلا ملے مددگار، میرا سنگ نبھائیا۔ میرا ہولا کرے بھار، ڈکھی درد وندائیا۔ کوٹن
 کوٹ جگ بیت گئے نرنکار، میری سار کسے نہ پائیا۔ میریاں ونداں کر کر حصے کر گئے چار، انگ انگ میرا کٹائیا۔ میں نیتز روواں نین اچھال، دھیرج
 دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نظر نہ آئے کوئے دلال، ساچا ونج نہ کوئے کرائیا۔ اٹھ پر بھ ویکھ میرا حال، بہل ہو کے دیاں دُہائیا۔ خالی ہتھ پھراں کنگال،
 وست نظر کوئے نہ آئیا۔ کروٹ لے پُرکھ اکال، بے پرواہ اپنا کھ بھوائیا۔ آد جگادی تیرا لال، بچپن تیری گود ہنڈھائیا۔ کوٹن کوٹ میٹوں رہے بھال،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ دھرم آ کے رویا، پر بھ اگے حال سنائیا۔ وانگ بکرے میٹوں کوہیا، سرشٹ بنی
 قصائیا۔ میرا مات لوک کوئی نہ ہويا، جو دسے سو پرانیا۔ سچ دوار ملے نہ ڈھویا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 سچ دے سرنائیا۔ ست دھرم کر پکار، اپنا حال سنائیا۔ کلجگ انتم گیا ہار، بلہین رہیا گر لائیا۔ تیری سیوا کری جگ چار، نو نو تیرا حکم سیس رکھائیا۔ پھر
 پھر انتم گیا ہار، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ میٹوں نظر نہ آیا کوئے کنار، کٹھا ہتھ کوئے نہ آئیا۔ انتم دُبا ڈو گھی دھار، باہوں پکڑ نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچا
 کرے نہ کوئے پیار، میت مرار نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، سچ ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ورن برن میٹوں دھکے
 رہے مار، در دواویوں باہر کڈھائیا۔ کلجگ سنت دُوروں رہے لکار، نیتزے کوئی اوَن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچ
 سرنائیا۔ سچ دھرم کہے دس کی ریت، پر بھ میری مات چلائیا۔ میں تیتوں سمجھیا اک اتیت، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جے نیتز کھول کے ویکھاں تیری وند
 مندر مسیت، مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ میں نیتز کھولاں توں نظری آئیں ٹھیک، اینکار پچے شہنشاہیا۔ چاروں کُنٹ اندھیر تاریک، اندھ اگیان گیا

چھانیا۔ سچ ملے نہ کوئی پریت، پریتوان نہ کوئے اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک پلو دے پھڑانیا۔ دھرم کہے میں گیا ہار، جت نظر کوئے نہ آتیا۔ کلج کوڑ ہو یا بلکار، بل اپنا رہیا دکھانیا۔ میتوں دھک کے کڈھیا باہر، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھرے بھلے پڑھ نار، نر نرائن تیری سرنائیا۔ توں سکھیا سمجھائی چیو سنسار، گر اوتار کر پٹھانیا۔ پیر پیغمبر بول نعر، نعرہ حق سمجھانیا۔ شاستر سمتر وید پرائن بن لکھار، کھت بھوکت گیا سمجھانیا۔ سچ دھرم دا اک وبار، دھر دی دھار آپ جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکانیا۔ دھرم کہے میں ڈبا ڈو گھی غار، باہر سکے نہ کوئے کڈھانیا۔ بیس بیسے کراں وچار، آپ اپنا دھیان لگانیا۔ نو نو نہ کوئے پیار، چار چار نہ کوئے وڈیانیا۔ نو ست نہ کوئے دھار، ست است نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پلو دے پھڑانیا۔ دھرم کہے پر بھ دس میرا کیہڑا دھرم، دھرم ہتھ کسے نہ آیا۔ چار ورن کہن ساڈا اکو ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش آپو اپنا نام وڈیا۔ برن اٹھاراں کہن ساڈا ایہو برن، گھر گھر جھگڑا تو ہی پایا۔ میرے کولوں سارے ڈرن، پلو گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ ساچے دیہڑے کوئی نہ ورن، بیٹھے کھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تھدہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ میرا دھرم کیہڑا رام، رام وچ سمانیا۔ میرا دھرم کیہڑا شام، گھنیا روپ وٹانیا۔ میرا دھرم کیہڑا امام، حق حقیقت دے جنانیا۔ میرا دھرم کیہڑا پیغام، پیر پیغمبر دے سمجھانیا۔ میرا دھرم کیہڑا اسلام، اصلیت پڑدہ دیوے لاہیا۔ میرا دھرم کیہڑا ست نام، نام ست دے جنانیا۔ میرا دھرم کیہڑا غلام، بن بردا سیو کمانیا۔ میرا نام کیہڑا نشان، سچ نشانہ دے جھلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے درڑانیا۔ میرا دھرم کون روپ، نیز نظر کوئے نہ آئیندا۔ کون دشا وساں کوٹ، کون گھر ڈیرہ لائیندا۔ کون دیوے سچ ثبوت، ساچی سکھیا اک سمجھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو تیرے در گھلانیدا۔ سچ دھرم کہے میں ہو یا مجبور، مجبوری اپنی رہیا جنانیا۔ چاروں کٹ گنی تپے تندور، سیتل دھار نہ کوئے دکھانیا۔ بلدھاری ہو یا کوڑ، کوڑی کریا رہیا کمانیا۔ میں اوہدے آگے ہو یا موڑھ، میتوں سمجھ کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینی سچ سرنائیا۔ سچ دھرم کہے میتوں لگا دھکا، کلج انتم واری آتیا۔ میں چھڈ مدینہ مکہ، جبرہ حق گیا تجانیا۔ بن نمانا اٹھ کے

بھجھا، نٹھا واہو داہیا۔ ساچا گھر کوئی نہ لبھا، جس گھر بہہ بہہ ڈیرہ لایا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پار کردا آیا حدا، ہوئے اِکو ویکھ دکھایا۔ جس دوارے سری بھگوان سجا، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس نے پڑدہ کجا، سر اپنا ہتھہ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچی سرنایا۔ مندر مٹھ پئی مار، بہڑی بہڑی رہیا کر لایا۔ میری کھڑی دتی اُتار، ترس ذرانہ کوئے کمایا۔ سب نے کہا ہو خبردار، اُچی کوک کوک جنایا۔ در دروازویوں ہو جا باہر، پنڈت پاندھا رہیا سمجھایا۔ تیرا ایٹھے نہیں کوئی وہار، مایا ممتا بیٹھی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینی مان وڈیایا۔ پر بھ میں وڈیا گرو دوار، اِک تیری آس رکھایا۔ اوہناں سٹیا منہ دے بھار، میرے ہڈ پیر تڑایا۔ اُٹھ اُٹھ روواں زارو زار، زور چلے کوئی نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سچ سرنایا۔ پر بھو میں گیا کلج سنتاں کول، بن پاندھی پندھ مکایا۔ اگے ویکھیا مایا نال کرن گھول، دوس رین کھیل کھلایا۔ میٹوں ویکھ کرن مخول، بے حیار ہے جنایا۔ پچھے مڑ جا ساڈی خالی کردے دھول، دھرنی اُتے رہن نہ پانیا۔ ساڈے کول کام کرودھ دست انمول، تیری لوڑ رہی نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ میں گیا تیر تھ تھ، ٹھنڈے جل آس رکھایا۔ اوتھے ویکھے کامناہٹ، دوجی دست نظر نہ آیا۔ میرا پھڑ کے سیس دتا کٹ، دھڑ خاک وچ ملایا۔ میں دھیان پر بھو تیرا کیتا جھٹ، تُوں صاحب ہوئیوں سہایا۔ تزینی رکھی پت، سر میرے ہتھہ ٹکایا۔ اِکی سکھاں میرا کیتا پکھ، میرا جیون پھیر بدلایا۔ میں سب دا کھہڑا چھڈ کے آیا نٹھ، پچھا پھیر ویکھن نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو تیرا راہ ٹکایا۔ دھرم کہے میں گیا تھک، بلہین دیاں دُہایا۔ کلج اتم گیا اکت، اپنا آپ مٹایا۔ چاروں کُنٹ لکھ چوراسی دتا دھک، تھر نظر کوئے نہ آیا۔ میری صفت رہی نہ ککھ، لکھوں ککھ روپ وٹایا۔ میرا رہیا کوئی نہ حق، خالی ہتھ پھراں واہو داہیا۔ کوڑ کوڑ یارا کرے کھیل تیرے حکم اندر سمر تھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تُدھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ سری بھگوان اُٹھ ویکھ مات، آپ اپنا نین کھلایا۔ سر شٹ سبائی بنی نار کمذات، سچ کنت نہ کوئے ہنڈایا۔ گھر دست نہ کسے دات، نام جھولی نہ کوئے بھرایا۔ کوڑی کرپا گاؤن گاتھ، گر شبد نہ راگ الا یا۔ مایا ممتا ٹکا ماتھ، مستک نور نہ کوئے رُشٹایا۔ چوراں یاراں ٹھگاں بنیا

ساتھ، سنت سبّح نظر کوئے نہ آئی۔ چار دن اندھیری رات، چاروں کُنٹ ساچا نور نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی لئے انگڑائی۔ اُٹھ پر بھ مار دھیان، میری تیرے اگے عرضوئی۔ گھر گھر وڑیا ویکھ شیطان، شرع کرے لڑائی۔ دین مذہب ہوئے پردھان، آپ اپنا حکم ورتائی۔ سارے کہندے گرو اتار پیر پیغمبر ساڈا نشان، جگت نشانہ رہے دکھائی۔ تیرا ناؤں بھلیا سری بھگوان، تیری آن نہ کوئے رکھائی۔ توں بن کے بیٹھا رہوں نادان، اپنی اکھ نہ کوئے کھلای۔ سچھنڈ وسیوں اک مکان، مقبرہ رُپ بنای۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائی۔ اُٹھ پر بھ ویکھ حال، حالت سب دی رہیا جنائی۔ چاروں کُنٹ اولڑی چال، ساچا راہ نظر کسے نہ آئی۔ کوڑی کریا بن دلال، جوٹھ جوٹھ ونج دکھائی۔ پھل دے نہ کسے ڈال، پت نظر کوئے نہ آئی۔ بن ہر نامے خالی دے کایا ماٹی کھال، ناؤں زرنکارا نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے دکھائی۔ اُٹھ پر بھ ویکھ نظارہ، کلج انتم دھیان لگائی۔ چاروں کُنٹ من مت ہوئے مظاہر، تیرا نام نہ کوئے وڈیائی۔ میٹوں ملے نہ کوئے سہارا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ دھرنی دتا نہ کوئے کنارہ، ہتھ ہتھ نہ کوئے ملای۔ میں نیتر روواں زارو زارا، ظاہر ہو کے رہیا سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائی۔ سچ دھرم کہے توں لیا اتار، زرن تیری بے پرواہیا۔ ستا رہوں پیر پسا، اُنی سال نہ اکھ کھلای۔ میں کردا رہیا پکار، دوس رین جنائی۔ کر کرپا سر جنہار، تیری اک آس رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہر نظر نین اٹھائی۔ سری بھگوان ہو کرپال، مہربان جنائیدا۔ اُٹھ لاڈلے میرے لال، لالن ساچا گود بہائیدا۔ تیری بنائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیدا۔ جن بھگتاں رکھے تیرے نال، ساچا سنگ بھائیدا۔ جگت اولڑی چلے چال، زرا لی دھار آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا جھولی پائیدا۔ اُٹھ دھرم سُت ڈلارے، پر بھ دیونہار وڈیائی۔ تیرا محل اک اُسارے، اٹل رُپ دکھائی۔ ست ست دے ہلارے، مہربان ہوئے سہائی۔ تیرے نام دے سچ جیکارے، ڈھولے راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ویکھے مذہب، دین دُنی پھول بھلائیدا۔ تینوں دیوے انتم رُپ، سر تیرے ہتھ ٹکائیدا۔ بیس بیس تیرا لوک

مات لگائے قدم، سچ نشان اک پر گٹائیندا۔ دھارا دھارا وچوں دیوے بدل، بدلی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ سوامی کرے عدل، انصاف اکو اک دکھائیندا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ ست دھرم تیرا دتے اسلام، اسم اعظم آپ جنائیا۔ پروردگار اک کلام، کلمہ نبی رسول
 سمجھائیا۔ ست ست داست پیغام، ست پڑکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ایمان دے وڈیائیا۔ سچ دھرم تیرا سچ
 ایمان، عبادت اکو اک سمجھائیندا۔ اکو نور اک امام، اشٹ اکو اک دکھائیندا۔ اکو کلمہ نبی کلام، کائنات اک پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، تیرا چرن مات لکھائیندا۔ ست دھرم تیرا نام ست، ست ست دے وڈیائیا۔ دیونہارا برہم مت، برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان کر
 پرگٹ، پرگٹ تیرے نال ملائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، اکو وست وکائیا۔ اکو تیر تھ اکو تھ، کنارہ اکو دے سہائیا۔ اکو دین اکو مذہب، اکو پڑکھ اکال
 سمر تھ، اکو نور نظری آئیا۔ اکو شبد اکو ناد اکو مہما جنائے اکھ، اکو رام رام وڈیائیا۔ اکو کھیڑا جائے وس، اکو نور ہوئے پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔
 اکو گھر ہوئے اکھ، گر اوتار پیر پیغمبر ستھر بہن گھت، ستھریار اک دکھائیا۔ در در گھر گھر نو نو تیرا ہووے جس، جن بھگت ملن ہس ہس، نیتز نین نین
 اٹھائیا۔ پار برہم تیری پوری کرے آس، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچی بخشے اک سرنائیا۔ سچ
 سرنائی اک جناواں گا۔ بے پرواہی کھیل کھلاواں گا۔ پاندھی راہی پندھ مکاواں گا۔ ساچا چھند نام سناواں گا۔ ٹٹی تند گنڈھ دکھاواں گا۔ سورا سربنگ نام
 اپجاواں گا۔ ساچا مردنگ اک سناواں گا۔ لو آں پڑیاں برہمنڈاں کھنڈا لنگھ، گھر ساچے ڈیرہ لاواں گا۔ کلج توڑ کوڑا گھمنڈ، خاکی خاک وچ ملاواں گا۔
 ناتا ویکھ جیرج انڈ، اتبج سیتج پھول پھولاواں گا۔ ست دھرم تیری پوری کراں امنگ، مہر نظر اک اٹھاواں گا۔ ستج ساچے چاڑھاں رنگ، رنگ اکو
 اک رنگواں گا۔ تیری کٹ بھکھ ننگ، وست امولک جھولی پاواں گا۔ جن بھگتاں بنے سنگ، ساچا بیڑا بٹھ تراواں گا۔ پچھلی کیتی بچھے گئی ہنڈھ، آگے
 اکو راہ دکھاواں گا۔ نرگن ہو کے چاڑھ چند، جوتی نور نور چکاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا مارگ اک
 دکھاواں گا۔ کی پر بھ میرا مارگ لاویں گا۔ اجڑیا پھیر وساوینگا۔ موڈھے بھار ڈگا پکڑ اٹھاوینگا۔ گھے بھو کھلاوینگا۔ اک دؤبے بھو چکاوینگا۔ نیتز تچے سب

نوں نظری آویگا۔ چوتھے گھر گرکھ بہاویگا۔ پنجم اپنا راگ سناویگا۔ چھیویں چھپر چھن وڈیاویگا۔ ستویں ست ستوادی پھیرا پآویگا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں رنگ رنگاویگا۔ ناونں نو در پڑدہ لاهویگا۔ دسویں دسم دواوی میل ملاویگا۔ گھر اکو اک دکھاویگا۔ وڈا نیکا گود بہاویگا۔ مستک نیکا نام لگاویگا۔ رس پھکا کوڑ کوڑاوا میٹ مٹاویگا۔ میرا دے کے میٹوں حصہ، میرا حق پور کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست تیری جھولی پاواں گا۔ سچ دھرم تیرا مارگ لاواں گا۔ نو نو اکو راہ دکھاواں گا۔ بن ملاح بیڑا چلاواں گا۔ سچ صلاح اک سمجھاواں گا۔ نر نرائن ناؤں جپاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سناواں گا۔ پڑدہ اوہلا سرب اٹھاواں گا۔ دین مذہب مٹاواں گا۔ ذات پات نہ کوئے رکھاواں گا۔ چرن نات اک بندھاواں گا۔ من مت نار کمذات باہر کڈھاواں گا۔ جن بھگتاں دے کے دات، چرن پریتی جوڑ جڑاواں گا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چکاواں گا۔ کوڑی کرپا ڈونگھے کھات، شتوہ دریا آپ رڑھاواں گا۔ ساچے دھرم تیرا ڈیرہ بھگتاں پاس، بھگت دوارے تیری جڑ لگاواں گا۔ تیری پوری کر کے آس، پچھلی ترسنا سرب مٹاواں گا۔ آگے کر کے داسی داس، ڈھر سندیسہ حکم جناواں گا۔ جن بھگتاں سیوا کرنی خاص، خالص تیرا روپ دکھاواں گا۔ ویکھیں بن نہ جائیں بد معاش، معاشی بد وچوں باہر کڈھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در مندر اک وساواں گا۔

* ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مائی کچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ جموں *

سنگر پورا سدا مہربان، مہر نظر رکھائیندا۔ بردہ بالے تارے نوجوان، جس جن اپنی دیا کمائیندا۔ سچ دھرم دکھائے اک نشان، نام نشانہ اک اٹھائیندا۔ چرن پریتی بخشے پریم دھیان، سچ دوار اک سمجھائیندا۔ انتر انتر دے گیان، جگت بسنتر کوڑ بھجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیا کمائیندا۔ سنگر پورا سدا سنگ، پر بھ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، رنگ اپنا نام رنگائیا۔ دئی دویت ڈھاہے کندھ،

بھانڈا بھرم بھٹائیآ۔ آتم دیوے اک انند، روگ سوگ گوائیا۔ گیت سنائے سہاگی چھند، سوہنگ راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 گرگھ بالے لئے ترائیآ۔ سنگر پورا سدا سہیلا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جگ جگ کرے ساچا میلا، مل مل اپناراہ دکھائیندا۔ وسنہارا دھام نویدا، گھر ساچے ڈیرہ
 لائیندا۔ بن بن زہر سجن سہیلا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ مانس جنم سہائے ویلا، وقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھاگ لگائے گرو گرو چیلا، گر چیلا ایکو در سو بھا
 پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا ویکھ دکھائیندا۔ سنگر پورا ڈھر سنجوگ، ہر سنجوگی میل ملائیآ۔ جنم کرم دا کٹے روگ، ڈکھ درد
 دے گوائیا۔ درس دکھائے اک اموگھ، آپ اپنا پردہ لاہیا۔ مانس جنم نہ ہوئے وجوگ، وچھوڑا آنت کوئے نہ آئیآ۔ لیکھا چکے لوک پر لوک، ساچے مندر
 دے وسائیآ۔ چرن کول جنائے اوٹ، پُرکھ اکال سچی سرنائیا۔ کر پرکاش زمل جوت، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ نام نگارہ لائے چوٹ، ڈھر دی بانی آپ
 سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ سنگر پورا گھر گھیر، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کرے ٹھانڈا سریر، اگنی
 تت نہ کوئے تپائیندا۔ امرت بخشے بچھر نیر، پیالہ سیر اک پیائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملائے آنت اخیر، گھر اکو اک دکھائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، کیٹ
 کیٹاں ڈیرہ لائیندا۔ سجن سہیلا بن کے میت، متر پیارا ویکھ دکھائیندا۔ سچ سنائے اکو گیت، اپناراگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سنگر اپنا کھیل کھائیندا۔ سنگر پورا رنگ رنگیلا، رنگ راتا وڈ وڈیائیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی جھیل چھیل، جو بن اکو اک ہنڈائیآ۔ زرگن سرگن بن وسیلہ،
 در گھر ساچا ویکھ دکھائیآ۔ بھگت بھگوان بنائے قبیلہ، بنس سر بنس آپ وڈیائیآ۔ ویکھنہارا پر بت اچا ٹیلا، کایا گڑھی کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ سنگر پورا ست سروپ، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ وسنہارا چارے کوٹ، دہ دشا ڈیرہ لائیندا۔ ناتا توڑ جوٹھ
 جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ گر سکھ بنائے اپنے پوت، پھڑ باہوں گود بہائیندا۔ سچ سہنجی سہائے رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جنم کرم دی میٹے
 بھکھ، ترسنا ہور نہ کوئے ودھائیندا۔ کرودھ ہنکارا کڈھے کٹ، لوبھ موہ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا ویکھ دکھائیندا۔
 سنگر پورا داتا دانی، دیاوان اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل مہانی، مہالی آپ دکھائیندا۔ سنت سہیلے کر پروانی، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر

کلج منگدا رہیا قربانی، سیس دھر وند وندائیندا۔ کلج آنت اپنی دیوے نام نشانی، ناؤں ندھانا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ سنگر پورا ظاہر ظہور، اکو اک اک اکھوائیا۔ جن بھگت دوارے بنیا رہے مزدور، بن سیوک سیو کماٹیا۔ ہنکار وکار نہ کوئے غرور، پریم پریتی وچ سماٹیا۔ نہ نیڑے نہ وسے دور، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ کر کرپا بخشے اپنا نور، منگن در کسے نہ جائیا۔ آسا منسا کرے پور، ترسنا بھکھ گوائیا۔ سدا سہیلا حاضر حضور، گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر صاحب اک وڈیائیا۔ سنگر پورا سچا صاحب، پُرکھ اکال آپ اکھوائیندا۔ گر گر رتہ دیوے نائب، پنج تت مان رکھائیندا۔ آپ ہویا رہے غائب، نرگن نرور نظر کسے نہ آئیندا۔ کھیل کرے اک عجائب، عجیب اپنی دھار دکھائیندا۔ ساچا تحم کرے عائد، قانون اکو اک رکھائیندا۔ کرے کھیل نر ہر واحد، واہوا اپنا کھیل دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر ساچا ساچی کار کماٹیندا۔ سنگر سچا سچا رام، ہر اکو اک وڈیائیا۔ دیونہارا دھر دانام، ناؤں نرنکارا کرے پڑھائیا۔ پیاونہارا امرت جام، ساچا جھرنا اک جھرائیا۔ جناونہارا دھرم اسلام، ایشٹ اپنا دئے دکھائیا۔ گاونہارا ناد کلام، کلمہ حق دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر ساچا سدا سدا ہوئے سہائیا۔ سنگر سچا نگہبان، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام بان، سچ بانے آپ بٹھائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے مان، نمائیاں گلے لگائیندا۔ رائے دھرم دی چکے کان، جم نیڑ کوئے نہ آئیندا۔ سچ محل دکھائے مکان، مندر اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اپنے انگ لگائیندا۔ سنگر پورا انگیکار، ہرجن دیوے وڈیائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں لائے پار، ساچے بیڑے نام چڑھائیا۔ دُبدے پاہن دیوے تار، پاتھر اپنا چرن پُھہائیا۔ گرگھ گرگھ دیوے ادھار، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ وڈے چھوٹے اک پیار، بڈھانڈھا اکو گھر وسائیا۔ پُرکھ نار پاوے سار، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا لیکھے لائیا۔ سنگر پورا صاحب سلطان، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ کلج آنت ہو پردھان، نرگن اپنا حکم ورتائیندا۔ گرگھ سجن اٹھائے آن، گھر گھر اپنی سیو کماٹیندا۔ ساچا منتر دیوے گیان، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ ویلے آنت نہ کوئے پچھتان، پسچا تاپ سرب گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درٹائیندا۔ سنگر پورا ساچی سکھیا، آد جگاد اک

رکھائیا۔ پریم پریتی پائے بھچھیا، اندھ دست ورتائیا۔ ایٹھے اوتھے کرے رچھیا، رکھک بنے سبئی تھائیا۔ گُرمھاں لیکھا آپے لکھیا، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دسیا، سرگن نرگن میل ملائیا۔ دو جہاناں آپے جتیا، شبد اگم کرے لڑائیا۔ لیکھا جانے وڈیاں نکیاں، نکا وڈا اپنا روپ دکھائیا۔
 لیکھا جانے پورب کرم بچھیا، پچھلا پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اک اکھوائیا۔ سنگر پورا سری بھگوان، پاربرہم
 پر بھ اکھوائیندا۔ کلجک انت ہو پردھان، نہکلنک ناؤں رکھائیندا۔ ڈنکا وجے دو جہان، نرگن سرگن ناد سٹائیندا۔ سنت سہیلے تارے آن، گر چیلے میل
 ملائیندا۔ اکو ڈھولا گائے گان، گیت گو بند جنائیندا۔ ناتا ٹٹے پون مسان، جل دھار نہ کوئے وھائیندا۔ اگنی تت کر قربان، مایا متا بھیٹ چڑھائیندا۔ کوڑی
 کریا میٹ نشان، ساچا مندر اک دکھائیندا۔ رسنا جھوانہ کوئے گیان، آتم پر ماتم آپ پڑھائیندا۔ کرپا کر وڈ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جو جن گائے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تس جن سد اپنے چرن رکھائیندا۔

* ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پارو دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ جھوں *

سنگر پورا ہر نرنکار، نرگن داتا اک اکھوائیندا۔ سنگر پورا جوت اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سنگر پورا شبد دھن جیکار، بے جیکار راگ سٹائیندا۔
 سنگر پورا وشن برہما شو دھار، مایا تت کھیل کرائیندا۔ سنگر پورا جگ جگ لے اوتار، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ سنگر پورا آد جگادی سانجھ یار، سکلا سنگ
 رکھائیندا۔ سنگر پورا وسے ٹھانڈے دربار، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ سنگر پورا لیکھا جانے دھر دی کار، دھر درگا ہی ویکھ دکھائیندا۔ سنگر پورا بھگتاں
 دیوے بھگتی دان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ سنگر پورا پاربرہم، پر بھ وڈا وڈ وڈائیا۔ سنگر پورا نہ مرے نہ پئے
 جم، جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ سنگر پورا بیڑا بٹھ، بن ملاح سچ چلائیا۔ سنگر پورا والی دو جہان، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ سنگر پورا نرگن سرگن دیوے
 دان، دیاوان بے پرواہیا۔ سنگر پورا ست سروپی کاہن، لکھ چوراسی گوپی ویکھ دکھائیا۔ سنگر پورا اکو نور ساچا بھان، اندھ اندھیر نہ کوئے رکھائیا۔ سنگر پورا

اِکو نام، گن نِدهان نام سَت سَت سمجھائیا۔ سَنگر پُورا اِکو مندر وکھائے مکان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ چُکائیا۔ سَنگر پُورا
 پُرکھ نرنجن، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ سَنگر پُورا سچا سچن، کوڑا ناتا نہ کوئے جُڑائیا۔ سَنگر پُورا جوت مگن، تت رُپ نہ کوئے رکھائیا۔ سَنگر پُورا گوپال
 مدن، مدھ سو دھن بے پرواہیا۔ سَنگر پُورا سچ دوارا رکھے اپنی حدن، حدود اِکو اک وندائیا۔ سَنگر پُورا سدا سدا جن بھگتاں آوے سدن، گھر گھر اپنا پھیرا
 پائیا۔ سَنگر پُورا سنت سہیلے رکھے سچن، مہر نظر اُٹھائیا۔ سَنگر پُورا گرکھاں پائے نیتز کجل، اگیان اندھیر مٹائیا۔ سَنگر پُورا گر سکھ چڑھائے اپنی منزل، راہ
 اِکو اک وکھائیا۔ سَنگر پُورا ہوئے پیارا ہر دل، دل عزیز آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دے مٹائیا۔ سَنگر پُورا سدا
 نرلوبھ، لوبھ وچ کدے نہ آئیندا۔ سَنگر پُورا ساچا بودھ، بودھ گیان درڑائیندا۔ سَنگر پُورا ساچا جودھ، جودھا سوربیر اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سَنگر پُورا ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ سَنگر پُورا بنے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سَنگر پُورا مائی باپ، لکھ چوراسی گود بہائیا۔ سَنگر پُورا سچا
 چپ، ساچا نام اک درڑائیا۔ سَنگر پُورا اِکو پاٹھ، پوجا اِکو اک وکھائیا۔ سَنگر پُورا اِکو تاٹ، کنارہ اِکو اک اُچائیا۔ سَنگر پُورا سچا ہاٹ، جگ چو کڑی ہٹ
 چلائیا۔ سَنگر پُورا سدا سدا سد میٹے واٹ، پاندھی اپنا پنڈھ مکائیا۔ سَنگر پُورا سچ بندھائے نات، ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ سَنگر پُورا پُرکھ سمرتھ کملاپات، نرگن
 نرور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَنگر داتا بخشے اک سرنائیا۔ سَنگر پُورا سَت ستواد، سَت پُرکھ نرنجن ہر
 اکھوائیندا۔ ویکھ وکھائے برہم برہماد، دو جہاناں پڑدہ لائیندا۔ جگ چو کڑی ورتے سوانگ، سوانگی اپنا رُپ وٹائیندا۔ سنتاں پوری کرے مانگ، حرص ہوس
 پریم مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سَنگر پُورا بھيو چُکائیندا۔ مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، جس لگائے اپنے
 لڑ، سو گرگھ لاڑا درگاہ ساچی سو بھائیندا۔

* ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ پنڈ سیر جموں *

سری بھگوان تیرا دربار، سچ گھر وجے ودھائیا۔ نرگن نور جوت اُجیار، نرکار نور رُشائیا۔ تخت نواسی ایکنکار، پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ پاربرہم پر بھ
 بن چوہدار، ساچی سیو رہیا کمائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے اِکو وار، صدا شبد نام جنائیا۔ وِشنوؤں آئے اپنی دھار، نیتز نین درشن پائیا۔ چرن کول جائے بلہار،
 واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، تیری رحمت اِکو موہے بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ دوارا رہیا سہائیا۔ سچ دوارا لگا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنائیا۔ کرے کھیل آپ انہونا، بھيو کوءے نہ پائیا۔ نہ ہسنا نہ کوئی رونا، چنتا غم نہ کوءے
 دکھائیا۔ اگم سچے آپے سوئا، سو نہار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بنک دے وڈیائیا۔ ساچے بنک سوبھاؤنت سو
 صاحب کھیل کرائیندا۔ نرگن نور مہما اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ کرے کھیل سری بھگونت، ہر جو ساچی کار کمائیندا۔ لیکھا جان آد آنت، آپ
 اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوارا برہما آ، پر بھ چرن سیس جھکائیا۔ تیرا نور ہر رُشا، ظہور
 تیری وڈیائیا۔ ہوں بالک بال نادان، چلے بدھی نہ کوءے چترائیا۔ توں دیو نہار بے پرواہ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرا رُپ انوپ دواں دکھا، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ برہما آئے سچ دوار، پاربرہم لے سرنائیا۔ دوءے جوڑ کرے نمسکار، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ در منگے
 درس دیدار، نیتز نین نین کھلائیا۔ ہر سجن میت مُرار، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تیری اچھیا میرا بھنڈار، دست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا دکھائیا۔ سچ دوارے بھولانا تھ، شکر اپنا دھیان لگائیا۔ نر ویر وسے سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ترسول پھرائی میرے
 ہاتھ، ساچا تھم اک سمجھائیا۔ جو اچے سو ہووے ناس، تھر کوءے رہن نہ پائیا۔ میں دیکھاں تیرا کھیل تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 در تیرا اک سہائیا۔ تے آئے ہر چرن، دوءے جوڑ سیس جھکائیا۔ توں داتا داتار کرنی کرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ دربارے اِکو آسن لائیا۔ سچ دربار آسن لایا، سو پُرکھ نرنجن سوبھا پائیا۔ ترے گن مایا تھم سنایا، نٹھی آوے واہو داہیا۔ نیتز نیناں نیر دہایا،

کھلی مینڈھی رہی دکھائی۔ ساچا سیس نہ کسے گندایا، پٹی سچ نہ کوئے کرائیا۔ ساچا دیپ نہ ہوئے رُشایا، نیز نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک سہائی۔ سچ دربار پُرکھ سمرتھ، ست ستوادی آپ لگایا۔ حکم دیوے پنج تت، تت لیکھا رہیا سمجھائی۔ انسرتی اٹھے نٹھ، سمجھ کوئے نہ آئی۔ اتم کھیڑا دے بھٹھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ ناڑی ناڑی ابلے رت، رتی رت رہی سکا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ سچ دربار سری بھگونت، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ آپ اٹھائے شبدی منت، منتر اپنی کارے لائیندا۔ تیری مہماں دس آگنت، تیرا لکھت لیکھ سمجھائیندا۔ تیرا رُوپ ساچا کنت، ناری اکو پرنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار ڈیرہ لا، سو صاحب دیا کمائی۔ لکھ چوراسی آتم گھر ساچے لئے ہلا، دھر فرمانا اک سنائی۔ اٹھو ویکھو اپنا راہ، رہبر نظر کوئے نہ آئی۔ کون پکڑے تہاڈی بانہہ، بیڑا پار کون کرائیا۔ اکو لیکھا سچاناں، سری بھگوان کوئے نہ گایا۔ سیر چنگھیا کورٹی ماں، جام رُوپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے سب نوں رہیا منگائی۔ سچ دربارے آتم پاربرہم منگائیندا۔ زرگن دس اپنا کرم، نہکرمی بھيو گھلا ئیندا۔ لکھ چوراسی تیرا ناتا جنم مرن، مرن جنم وچ تیری دھار چلا ئیندا۔ ہر نہ پائی اک سرن، سرنگت نہ کوئے اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے آپ بلا ئیندا۔ آتم آکے مارے دھاہ، اچی کوک کوک سنائی۔ دروہی بھڑی میرے خدا، پروردگار تیری سرنائی۔ تیرے نالوں ہو جڈا، آپ اپنا گیا بھلا ئیا۔ پنج تت اندر ڈیرہ لا، مایا متانال ملا ئیا۔ کرپا کر سچے شہنشاہ، تیری اکو سچ سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے سو بھاپائی۔ برہم کہے میں تیری ذات، انس تیرا رُوپ وٹائی۔ کرپا کر اپنی دے دات، ملے چرن پٹی سرنائی۔ ساچا ڈھولا گاواں گاتھ، اکو تیرا نام دھیائی۔ دُرمت میل دھوماتھ، مستک رہے نہ کوئی شاہیا۔ ست پُرکھ زرنجن دے ساتھ، سری بھگوان تیری وڈیائی۔ ہوں بالک اناتھاں اناتھ، تیری سرن تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ ساچے تخت بیٹھ بھگوانا، دھر سندیسہ اک گھلا ئیندا۔ گر اوتار آو در دربانا، درویش رُوپ سرب سمجھائیندا۔ پچھلا دیو آن بیانا، چار جگ دا بھيو گھلا ئیندا۔ کون جیبا ہر ہر نامہ، کون راگ ناد و جائیندا۔ کون سہایا دھام استھانا، کون مندر سو بھا

پائیندا۔ کون بنیا ساچا کاہنا، لکھ چوڑاسی گوپی کون ہنڈائیندا۔ کون اُپجیا ساچا راما، رام رام رُوپ سمانیندا۔ کون کھیلے کھیل دو جہاناں، دوئے دوئے اپنی دھار دکھائیندا۔ کون مرد مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمانیندا۔ کون جودھا سُوپرِ بلی بلوانا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ کون زرِگن سرِگن پہرے بانا، پنچ تت کا یا چولا کون ہنڈائیندا۔ کون جگ چوڑی ہوئے پردھانا، سچ پردھانگی مات کمانیندا۔ کون دیوے سچا دانا، وست امولک جھولی پائیندا۔ کون بٹھے سگنی گانا، سُرتی شبد جوڑ جڑائیندا۔ کون دیوے پینا کھانا، امرت رس کون دکھائیندا۔ کون جانے مرنا جینا، جیون جگت کون درڑائیندا۔ کون جانے بھیو لوک تیناں، لوک پر لوک سو بھا کون پائیندا۔ کون کھیل کرے جل مینا، پریم پریتی کون دکھائیندا۔ کون کرے ٹھانڈا سینہ، نچھر رس کون دکھائیندا۔ کون زرِگن ہو کے بنے ادھینا، نیوں نیوں اپنا سپس جھکائیندا۔ کون شاہ پاتشاہ وڈ پرینا، بے آنت ناؤں دھرائیندا۔ کون مانک موتی سچا نام نگینہ، کوستک منیاں ٹکا کون لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت آپے چڑھ، گر اوتاراں بچھ بچھائیندا۔ گر اوتار سارے دسن، اپنا حال سنائیا۔ نالے روون نالے ہسن، نیز نیناں نیر وہائیا۔ پر بھ تیرے چرناں ہیٹھ بہہ کے دسن، دوار نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو نام تیرا چین، لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھائیا۔ تیرے وچھوڑے اندر تین، برہوں روگ رہیا ستائیا۔ دُور دُراڈے تیرے دل نٹھن، بن بن پاندھی راہیا۔ وست امولک تیری سرتے چکن، بھار سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیری سچی سرنائیا۔ گر اوتار کہن تیرا جاپ، پر بھ تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی وڈ پرتاپ، جگ چوڑی تیری شاہیا۔ زرِگن سرِگن وسیں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ مہاسار تھی ہو چلاویں راتھ، رتھ رتھو ہی ناؤں دھرائیا۔ اک جنائیں پوجا پاٹھ، پُستک ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ اندر وڈ کے ماریں جھات، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل کملاپات، پار برہم پر بھ ویکھ دکھائیا۔ تیرے در توں ملی دات، داتا دانی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار دیونہار صلاحیا۔ ساچے تخت ہر جی چڑھ، زرِگن اپنا کھیل کرائیندا۔ پیر پینمبر آپے پھڑ، پجیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ کون کلمہ رہے پڑھ، کون شرع رُوپ وٹائیندا۔ کون جُبرے بیٹھے وڈ، کون کعبہ سو بھا پائیندا۔ کون کھولیا ساچا در، در دروازہ کون وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم پینمبر پیر، پروردگار اک

جنائیا۔ کون شرع کون زنجیر، کون بندھن رہیا پائیا۔ کون چھری پڑھے تکبیر، کون تقصیر رہیا بدلایا۔ کون چوٹی چڑھے اخیر، مقامے حق ڈیرہ کون لگایا۔ کون کھیل کرے بے نظیر، نیز نظر کسے نہ آیا۔ کون ہتھ پھرے شمشیر، قاتل مقتول روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر رہیا جنایا۔ کون پیغمبر کون پیر، ہر ساچا سچ جنائیدا۔ کون شاہ کون حقیر، حقیقت کون پھول بھلائیدا۔ کون آب حیات دیوے نیر، سچ سیر کون پلائیدا۔ کون چوٹی چاڑھے اخیر، آخر اپنا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا منگ منگائیدا۔ پیر پیغمبر کرن دُعا، سجدہ سیس جھکایا۔ پروردگار بے پرواہ، شاہ پاتشاہ اک اھوایا۔ جگ چوڑی دیوے پناہ، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ نت نوت بخشے گناہ، مہر نظر اٹھایا۔ ساچا مارگ دے سمجھا، رہبر اکو اک اھوایا۔ تیرا جلوہ نوری خُدا، تیری رحمت بے پرواہیا۔ تیرے نالوں ہو جُدا تیری سیو کمائیا۔ جو دسی بات ادا، سو عادت آئے پائیا۔ انتم سنیا تیرا سدّا، گھر آئے واہو داہیا۔ تیرے حکمے اندر بدھا، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھا دھیان لگایا۔ نگارہ تیرا اکو وچّا، چوڑاں طبق کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دینی وڈیایا۔ ساچے تخت سورا سرگ، سو صاحب آسن لایا۔ چارے جگ رہیا سدّا، ایکا حکم منایا۔ انتم سکی کلجک حد، لیکھا کونے رہن نہ پائیا۔ در دوارے آؤنا بھج، بن پاندھی پندھ مکایا۔ سچ نگارہ رہیا وچ، کوڑی کریا دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ سبجگ آکے گیا جھک، پر بھ اگے سیس جھکایا۔ پر بھ پچھلا پینڈا گیا تک، میرا پندھ نظر نہ آیا۔ اکو رکھ تیری اوٹ، بیٹھا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان وڈیایا۔ تریتا کہے میرا چکھا ویلا، پچھلی کہانی رہیا سنایا۔ پاربرہم پر بھ سجن سہیلا، تیری سرن ملی سرناہیا۔ چرن پریتی منگاں اک اکیلا، دوس رین دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دینی اک وڈیایا۔ دواپر کہے میرا ویلا گیا لگھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میں ستا سچ پلنگ، سچ تیری ملی وڈیایا۔ تیرے چرناں وچ اند، تیری دھوڑ خاک رماہیا۔ تُوں صاحب منوہر مکند، لکھمی نرائن بے پرواہیا۔ تیرا ڈھولا گاواں چھند، تیرا راگ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سرن سرناہیا۔ کلجک انتم آیا نیڑے، دُور دُراڈا سیس جھکایا۔ پر بھ میرے کئے اچے نہیں جھیرے، گھر گھر جھگڑا بیٹھا پائیا۔ اچے دسدے

وسدے کھیڑے، اُجڑیا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا لائے ڈیرے، جوٹھ جھوٹھ بیٹھا آسن لائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے گھپ اندھیرے، اندھ اندھیرا رہیا چھائیا۔ کوئی نہ وڑے ساچے ویڑے، گھر نظر کسے نہ آئیا۔ کوڑی کریا تن لیڑے، آتم سفل نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ ابناسی نال لئے کوئی نہ پھیرے، ساچی نار نہ کوئے اپناروپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ دُروں کرے پکار، اُچی کوک کوک سنانیندا۔ میرے دن تھوڑے رہ گئے دوچار، چاروں کُنٹ ناچ نچائیندا۔ سرشٹ سبائی دھیاں بھیناں کرے وپار، وِ بچار گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ ست دھرم نہ کوئے جیکار، کوڑی کریا الکھ جگائیندا۔ سری بھگوان تیرا بیڑا کر دیاں تیار، لکھ چوراسی پور بھرائیندا۔ ملاح بنا اِکو وار، دُوجا وقت نہ کوئے سہائیندا۔ پہلوں بھلایا آپ سنسار، ہُن اتم دھکا لائیندا۔ توں ڈوبیں وِج منج دھار، پھڑ کے باہر نہ کوئے کڈھائیندا۔ میں حکمے اندر کیتی کار، تیری ساچی سیو کمائیندا۔ کوئی اُچی کوک کہہ نہ سکے پکار، پُرکھ ابناسی میٹوں نظری آئیندا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں دتی ہار، تیر تھ تھ کنارے ویکھ دکھائیندا۔ سب نوں ڈوبیا ڈونگھی غار، کنارہ ہتھ کسے نہ آئیندا۔ میں تیرا چھوٹا پُت بڑا بلکار، تہیٹوں سارا حال سنانیندا۔ بیس پیسے ہو خبردار، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ ۹۳۶

جناں چر نہ ملے میرا گوبند میت مُرار، میرا دکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ پُرکھ ابناسی کریا دھار، در تیرے واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کھلائیندا۔ ساچی کھیل دس بھگوانا، کلجگ اتم منگ منگائیا۔ نو نو ہوئی شیطانا، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ تیرا بھلیا ناؤں گن ندھانا، ہر کاگن نہ کوئے سمجھائیا۔ پنج وکار بنیا شیطانا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سنجگ تریتا دواپر گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے اپنا بیانا، دُھر دا لیکھا لیکھ جنائیا۔ کلجگ آنت سری بھگونت پرگٹ ہوئے نہکلنک بلی بلوانا، بل اپنا آپ دکھائیا۔ جودھا سور پیر مرد مردانہ، لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے اپنی کار کمائیا۔ نام کھڑگ کھنڈا کرپانا، نہ کوئی چلہ تیر کمانا، بھتھا ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ ایکا شبد کرے فرمانا، لیکھا جانے حکمرانا، حکم حاکم اک جنائیا۔ ناد انادی گائے گانا، آتم پر ماتم سنانے ترانہ، تُریا راگ کھ شرمائیا۔ پار برہم برہم ویکھے مار دھیانا، بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ مکانا، کایا بنک اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے آپے کھڑ، دینا درس بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میں بالا چھوٹا، تیری اوٹ رکھائیا۔ لوک مات وِج وڑیا

کر لنگوٹا، سادھاں سنتاں لیا ڈھاہیا۔ دھرنی دھرت دھول ویکھی چوٹا، نو کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ من سب دا کیتا کھوٹا، کھرا نظر کوئے نہ آئیا۔ نر کھر ہویا
 کھوٹا، کوڑی کریا بھار اٹھائیا۔ گرگھ وِلا اٹھایا سوتا، ساچی شبد تار ہلایا۔ جن بھگتو اکو میرے وِچ ملن دا اکو موقع، دُھر سندیسہ دتا سناٹیا۔ سری بھگوان
 کسے نال کرے نہ دھوکھا، جو جن آئے سرنائیا۔ ایختے اوختے بخشے اپنی اوٹا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ نرل پرکاش کرے اپنی جوتا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ناتا
 توڑے لوک پرلوکا، سچ سلوک اک سناٹیا۔ ہر کا بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور،
 تیرے دربار ملے وڈیائیا۔ کلج تیری وڈیائی وڈ، سو صاحب آپ سناٹیندا۔ ساچے بھگت لئے کڈھ، جنہاں اپنی بوُجھ بُجھائیندا۔ در در گھر گھر جا کے
 لیاندے سد، دُھر فرمانا حکم سناٹیندا۔ اٹھو مُریدو مُرشد کروج، حاجی اکو نظری آئیندا۔ سب دے پڑدے لئے کج، نام دوشالہ اُتے پائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلج ساچے آپ سمجھائیندا۔ کلج سوہنے میرے نکلے لال، تیتوں دیاں وڈیائیا۔ توں گرگھ سجن بھگت
 لئے اٹھال، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ڈردا ڈردا بنیوں دلال، مردا مردا سیو کمائیا۔ سری بھگوان ہو نہال، تیرا لیکھا دئے دکھائیا۔ ہر جن سوہن چرن کول شاہ
 کنگال، کنگال شاہ اپنا رنگ بناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ سچ وڈیائی بھگت جن، سری بھگوان آپ دوائیندا۔ لیکھے
 لائے کایا ماٹی تن، جس جن اپنا درس دکھائیندا۔ سچ شبد راگ سناٹے کن، سوہنگ آپ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کہن دھن دھن دھن،
 تیرا انت کوئے نہ پائیندا۔ جن بھگتاں اندر بہہ کے گیا من، منسا سب دی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چوتھے
 جگ ہر جن ساچے آپ ترائیندا۔ ہر جن تیرا پار کنارہ، پار برہم پر بھ آپ کرائیا۔ چار ورن دا اک سہارا، سری بھگوان نظری آئیا۔ آتم پر ماتم دئے
 ادھارا، پار برہم برہم ناتا جوڑ جڑائیا۔ سچ دھرم دا اک دوارا، سچکھنڈ دئے دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوہن بنک دوارا، دوئے جوڑ چرن سرنائیا۔ بن رسنا
 جہوا سارے بولن سوہنگ جیکارا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، سچ
 دربار اکو اک سہائیا۔

گر پرساد کھاؤ پرساد، پرساد پرسادی روپ وکھائیا۔ گر پرساد گر دیوے داد، دست امولک جھولی پائیا۔ گر پرساد گر وسے ساتھ، گر سگلا سنگ نبھائیا۔ گر پرساد گر پار اتارے گھاٹ، گر پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ گر پرساد گر چکاوے واٹ، گر آون جاون پندھ مکائیا۔ گر پرساد گر کرپا دیوے کھاٹ، گر کھٹیا اک سہائیا۔ گر کرپا گر جوت کرے پرکاش، گر جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ گر کرپا گر وجے ناد، گر انحد راگ سنائیا۔ گر کرپا گر بنے ساک، گر سجن روپ وٹائیا۔ گر کرپا گر کھولے تاک، گر پرساد بھيو چکائیا۔ گر پرساد گر ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، گر زردھن لیکھے پائیا۔ گر پرساد گر میٹے اندھیری رات، گر چاندنا چند اک چکائیا۔ گر پرساد گر بچھے وات، گر گھر گھر ہوئے سہائیا۔ گر پرساد گر دیوے بھگت جماعت، گر گھاں سگلا سنگ بنائیا۔ سنگر کرپا گر پرساد، گر کرپا آتم ملی داد، دست پر ماتم آپ ورتائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمراتھ، سرب و آپی اپنی سیو کمائیا۔

* ۳۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رنیا رام، سیوارام دے گرہ پنڈ کلوئے جموں *

ساچے تخت ہر جو چڑھ، سچکھنڈ نواسی اپنا حکم منائیندا۔ دو جہاناں ویکھے کھر، پُریاں لوآں کھوج کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی اندر وڑ، گھٹ گھٹ بھيو چکائیندا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سو بھا پائیندا۔ سچ دوارے تخت نواسی، سو صاحب سو بھا پائیا۔ پار برہم پر بھ پڑکھ ابناسی، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا کھیل تماشی، خالق اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچا اک سہائیا۔ تخت نواسی شاہ سلطان، شہنشاہ اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے آن، زرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ دیونہارا شبد گیان، ناد تورا آپ و جائیندا۔ پڑھاونہارا جیو جہان، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ملاونہارا سری بھگوان، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ وکھاونہارا ساچا کاہن، زرویر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل اک سہائیندا۔ سچ محل سہاونہارا، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی لے اوتارا، گر گر ویس وٹائیا۔ نام ندھانا بول جیکارا، بے جیکار سنائیا۔ ست سروپی شبد بھنڈارا، لوک مات مات ورتائیا۔ دیونہارا سرب سہارا،

مہربان اپنی دیا کمائی۔ کاغذ قلم بن لکھارا، قلم شاہی رنگ چڑھائی۔ بودھ اگادھ بول جیکارا، راگ اکو اک الائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوبھاپائی۔ سچ دوارا سہائے آن، اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ آدجگادی اک بھگوان، نرگن سرگن کھیل کرائی۔ کلجگ آنت ہو پردھان، نام پردھانگی اک دکھائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ اکٹھے کیتے آن، دھر سندیسہ حکم سنائی۔ پورب لیکھا دیو بیان، بھيو ابھیدا رہیا کھلایا۔ کون دوارے سچ نشان، دھرم نشانہ کون جھلایا۔ کون کرے سچ دھیان، نج نیز کون کھلایا۔ کون گائے گوبند گان، اکھر وکھر کون پڑھائی۔ کون وسے سچ مکان، سچ دوارے ڈیرہ لائی۔ کون نام کھنڈا پکڑے کرپان، کھڑگ ہتھ کون رکھائی۔ کون چلے دکھائے کمان، کون تیر رہیا لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سچھنڈ نواسی ایکا اٹھیا، کلجگ آنت لے انگڑائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بچھیا، وسن برہما شو نال رلائی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کوئی نہ رہے لگیا، پھڑ باہوں باہر کڈھائی۔ شیر ہو کے نر نرکار بگیا، بھک اپنے نام لگائی۔ سچ نشانوں کدے نہ آکیا، تیر انیلا آپ چلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پر بھ آیا آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ سرشٹ سبائی جنائے ایکو چاپ، ایکا اکھر کرے پڑھائی۔ میٹنہارا روگ سنتاپ، ڈکھ دلدر رہیا گوائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، ساچا ناتا اک بندھائی۔ پاربرہم برہم ڈھولا گائے گاتھ، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ میل ملاواں کملاپات، گھر ملے سچا ماہیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ست ستوادی ساچا راہ دکھائی۔ کوڑی کرپا کرے گھات، نام کھنڈا ہتھ چکائی۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، بن سیوک سیو کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی پھیرا پائی۔ سچھنڈ نواسی پر بھ ایکا آیا، ایکنکار وڈی وڈیائی۔ ہر جن ساچے لئے جگایا، جاگرت جوت کرے رُشائی۔ ڈئی دویتی پردہ لاہیا، مایا متا دے مٹائی۔ گھر دیک جوت کر رُشایا، اگیان اندھیر چکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچھنڈ نواسی صاحب سلطان، ہر سنگر وڈ وڈیائی۔ کلجگ انتم دیکھے مار دھیان، گہبان نین اٹھائی۔ سنت سہیلے میلے آن، کرپا میل ملائی۔ ساچا مندر دکھائے مکان، گھر اکو اک سہائی۔ نظری آئے سری بھگوان، سوچھ سرپوئی روپ دکھائی۔ ناتا توڑے کوڑ جہان، کوڑی کرپا موہ مٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک جنائی۔ سچ دوار ساڈھے تن

ہتھ، ہر سنگر آپ دسانیندا۔ وست امولک اندر رکھ، اُپر اپنا پڑدہ پائیندا۔ گرگھ ورلے دیوے دس، لکھ چوڑا سی نظر کسے نہ آئیندا۔ کر کرپا جس دیوے اپنا رس، رس اکو اک چکھائیندا۔ سو سجن ملے ہس ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیندا۔ جنم جنم دی پوری آس، آسا ترسنا آپ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک وڈیائیندا۔ ساچا مندر کا یا بنک، پنچ تت آپ جنائیا۔ جس دا لیکھا راؤ رنک، اوچ نیچ گنڈھ پوائیا۔ جس دے اندر وجے سنکھ، ناد انادی راگ سنائیا۔ جس دی مہما سدا بے آنت، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ جس گھر ملے نہر ساچا کنت، نہر نرائن دیا کمائیا۔ جس مندر تھے ہوئیں ہنگت، گڑھ روپ نظر نہ آتیا۔ جس اندر ودیا بودھ اگادھ رکھے پنڈت، پڑھیاں تک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مندر اک سہائیا۔ ساچا مندر کا یا گھر، گرہ اکو اک دکھائیا۔ نہرگن اندر رہیا وڑ، لوچن جگت نظر نہ آتیا۔ سچ پرکاش ایکا کر، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ ڈھولا اکھر اپنا پڑھ، شبدي راگ الائیا۔ امرت سرور ٹھانڈا سر، سیر نیر اک پیائیا۔ گرگھ گر گر آپے پھڑ، گھر ساچے میل ملائیا۔ اُچے ٹلے ویکھے چڑھ، پر بت اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک وڈیائیا۔ ساچا مندر سچ منارا، پنچ تت ملے وڈیائیا۔ جس گھر وسے آپ نہر نکارا، نہرگن اپنا روپ وٹائیا۔ دیوے مان گر اوتارا، پیغمبر اپنی گنڈھ پوائیا۔ شبد نام بول جیکارا، بے جیکار آپ سنائیا۔ وست اگم بھر بھنڈارا، اتوٹ اٹ رکھائیا۔ سرشٹ سبائی بن ونجارا، ساچا ہٹ چلائیا۔ جگ چوکڑی بن لکھارا، دُھر دی بانی دے سمجھائیا۔ ساچے مندر کرو پیارا، جس مندر اندر وسے بے پروا ہیا۔ اٹ لائے نہ کوئی گارا، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیا۔ دیا باقی نہ کوئے اُجیارا، نہرگن جوت نور رُشنائیا۔ سورج چند نہ کوئے ستارا، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھائیا۔ اک اکلّا ایکنکارا، گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پر ماتم آتم کرے پیارا، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ پار برہم برہم کھول کوٹا، اپنا پڑدہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سمجھائیا۔ ساچا مندر کا یا تن، تتوت اک جنائیندا۔ جس اندر رکھے مت بُدھ من، من منسا نال ملائیندا۔ جس گرہ رکھے نام دھن، خزانہ نظر کسے نہ آئیندا۔ جس گھر دیوے پنجاں ڈن، نام کھنڈا ہتھ چکائیندا۔ جس دوارے بیڑا دیوے بٹھ، بن ملاح پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو مندر اک دکھائیندا۔ سو مندر اک کا یا گڑھ، ساڈھے تن ملے وڈیائیا۔ صاحب سلطان اُپر چڑھ،

ساچے تخت سو بھاپایا۔ سُرَت سوانی لئے پھڑ، آپ اپنا حکم منایا۔ نہ بھو جنائے اک ڈر، بھے اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے دئے وڈیایا۔ ساچا گھر بھگت دوارا، ہر بھگتی بھاؤ جنائیدا۔ ساچا گھر جگت منارا، نہرگن نہرکار آپ وسائیدا۔ ساچا گھر گوہند اکھاڑا، شبدی اپناراگ لائیدا۔ ساچا گھر اُچ اٹل منارا، دیا باقی اک ڈمگائیدا۔ ساچا گھر سرب داپیارا، پُرکھ اکال سو بھاپائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک دکھائیدا۔ ساچا گھر اک اتھاہ، سو صاحب آپ بنایا۔ جس گھر وسے بے پرواہ، پاربرہم پر بھ اپنا ڈیرہ لایا۔ ایک نام رہیا درڑا، ایک ڈھولا رہیا جنایا۔ ایک اولہا رہیا چکا، پڑہ ایک رہیا اٹھایا۔ ایک سولہا رہیا سنا، ایک ناد شبد شنوایا۔ ایک مارگ رہیا لا، ایک رہبر آپ اکھوایا۔ ایک جلوہ رہیا دکھا، ایک نُور ظہور خدایا۔ ایک بے پرواہ پروردگار نام دھرا، لاشریک اک اکھوایا۔ ایک ساچا جُہرہ دئے وساء، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر صفت صلاحیا۔ ایک گھر مقامے حق، سو صاحب آپ اُپایا۔ بے پرواہ بیٹھا رہیا تک، بے نظیر نظر کسے نہ آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ جائے تھک، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئی۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ نہرگن سرگن ہو پرگٹ، جگ جگ اپنا راہ دکھایا۔ چوڈاں کھول دوارا ہٹ، چوڈاں طبق رنگ رنگایا۔ چوڈاں و دیا سناے گاتھ، چوڈس چوڈاں کرے پڑھایا۔ چوڈس میٹ اندھیری رات، ساچا نُور کرے رُشنائیا۔ چوڈاں رتن مستک ماتھ، ٹکا اکو اک دکھایا۔ اک چار داسگلا ساتھ، آد جگاد آپ نبھایا۔ اک اکل پُرکھ ابناس، چارے جگاں، دئے وڈیایا۔ چارے جگ گان گاتھ، چارے ویداں ویکھ دکھایا۔ چارے وید دسن جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش وند وندائیا۔ چارے ورن ویکھے مار جھات، اتر پورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بیٹھا ویکھ دکھایا۔ سچ دوارا اکو گیت، ہر گوہند آپ لائیدا۔ سچ دوارا اک اتیت، ترے بھون دھنی آپ وسائیدا۔ سچ دوارا اکو ٹھیک، جس گھر ٹھا کر ڈیرہ لائیدا۔ سچ دوارا اک باریک، مارگ نظر کسے نہ آئی۔ سچ دوارا سچ پریت پریتوان آپ سمجھائیدا۔ سچ دوارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہر ساچا آپ دکھائیدا۔ سچ دوار ساچی سیوا، ہر سچ سچ جنایا۔ سچ دوار امرت میوہ، پھل اکو اک دکھایا۔ سچ دوار ملے وڈ دیوی دیوا، دیو آتما لیکھے لایا۔ سچ دوار الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ بیٹھا

بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہایا۔ سچ دوارا سچ سوامی، ہر سنگر ڈیرہ لائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ گراوتار پیر پیغمبر جو دیندار ہیا نام بانی، دُھر سندیسہ اک سنائیندا۔ سو سنگر داتا شاہ پاتشاہ وڈ سلطانی، نر ہر اپنی دیا کمائیندا۔ کلجگ انت جوت نورو نور نورانی، در گھر ساچے آپ پرگٹائیندا۔ گو بند دس کے گیا نشانی، بھیا ابھیدامات گھلائیندا۔ سمبل وسے دھام مقامی، بے مقام اپنا آسن لائیندا۔ دوجا دسے نہ کوئے لاثانی، لاشریک کھیل کرائیندا۔ اپنی جانے آپ کہانی، کہاوت ہور نہ کوئے اپائیندا۔ لیکھا جانے چار کہانی، چارے بانی پھول بھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوارا ایکا نر، ہر ساچا آپ سہایا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر جائے وڑ، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھایا۔ اپنے پوڑے جائے چڑھ، ڈنڈا نظر کسے نہ آئی۔ اُچ محل آپے کھڑ، بنک دوار دئے سہایا۔ اکو اکھڑ لئے پڑھ، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے ور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا میل ملائی۔ آتم پر ماتم میلا ایک، ایکا گھر وجے ودھایا۔ آتم پر ماتم ایکا ٹیک، اوٹ اکو اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم لیکھ ایک، لیکھ دئے سمجھایا۔ آتم پر ماتم بھیکھ ایک، جگ چوکڑی بھیکھ وٹایا۔ آتم پر ماتم ہیت ایک، نت نوت آپ کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر کر رُشٹایا۔ ساچے مندر ہوئے چان، دیک دیا اک جگایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ جن بھگتاں دیوے اکو دان، نام ندھانا جھولی پائی۔ گھر ملے ساچا کاہن، باہر لبھن کوئے نہ جائی۔ درس دکھائے والی دو جہان، سنمکھ اپنا پردہ لاپا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں آپ پچان، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر رُتری اک سہایا۔ بھگوان کہے وڈیائی بھگت، لوک مات کھیل دکھائیندا۔ بھگت کہے وڈیائی سری بھگوان جگت، جگ چار حکم ورتائیندا۔ بھگوان کہے وڈیائی بھگت، دُھر سندیسہ حکم سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں اپنی دھار دکھائیندا۔ آپے بھگت آپ بھگوان، بھگتی اپنا نام پرگٹایا۔ آپے داتا دیونہارا دان، آپے جھولی رہیا بھرائیا۔ آپے مندر آپ مکان، آپے بیٹھا آسن لایا۔ آپے گوپی بن بن کاہن، آپے ساچی راس رچایا۔ آپے ویکھے مار دھیان، آپے لگ لگ کھ چھپایا۔ آپے پرگٹ ہووے وچ جہان، نرگن اپنی کار کمایا۔ آپے جودھا سور

بلې بلوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ آپے سبجگ تريتو دواپر کلجگ ويکھيا آن، گر اوتار پير پينغمبر کر پڑھائيا۔ آپے شاستر سمتر ويد پُران انجيل قرآن گيتا گيان دے کے گيا گيان، نام ندھانا اک سمجھائيا۔ آپے دس کے گيا کلجگ اتم نہکلنک پرگٹ هووے شاه سلطان، شهنشاه اپنا پھيرا پائيا۔ ابيتھے اوتھے دو جھان نرگن سرگن هووے حکمران، حکم اکو اک ورتائيا۔ ساچے مندر بيٹھ مکان، ساڈھے تن ہتھ دے وڈيائيا۔ سمبل جھلے اک نشان، صاحب سنگر آپ جھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا ايکنکارا، اکل کل دھاری جوت نرکاری، اکو اک وکھائيا۔ اک مکان ڈونگھا ساگر، ہر سنگر آپ اُپايا۔ اک مکان کایا گاگر، گھر گمبھیر جنایا۔ اک مکان اُچ محل اٹل اُجاگر، نظر کسے نہ آيا۔ اک مکان آتم پر ماتم بنے سو داگر، ساچا ہٹ چلایا۔ اک مکان غریب نمائیاں دیوے آدر، در آياں لے بہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو مکان سری بھگوان کایا مندر دے جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دان، بھگت بھنڈارا اکو اک ورتایا۔

* ۳۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تارو سنگھ اودھم پُر تراؤ لے کیمپ جوؤں *

اپ تیج وائے پر تھی آکاش، پنج تت تن لے وڈيائيا۔ ترے گن مایا کھیل تماش، ترے گن اتیتا آپ کرائيا۔ نرگن نور جوت پرکاش، گھر گھر کرے رُشنائيا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناس، جگ چوکڑی راہ چلایا۔ لکھ چوراسی داسی داس، سیوک سیواروپ جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائيا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بھیو رکھائیندا۔ لکھ چوراسی کرتیار، وشن برہما شو سیو لگائیندا۔ آتم پر ماتم دے بھنڈار، وست امولک جھولی پائیندا۔ پاربرہم برہم کھول کوڑا، گھر مندر سو بھاپائیندا۔ نرگن سرگن ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی مائس منگھ، منس اپنی دھار جنایا۔ مات گر بھ اٹا رکھ، دس دس ماس اگن تپایا۔ جنم اجنم پھرے ڈکھ، پتا پوت ویکھ وکھائيا۔ لوک مات سہائے سہنجینی رت، رت رتڑی آپ مہکائيا۔ پریم پریتی گودی چک، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

بھو ابھیدا دے سمجھایا۔ مات پت پتا پوت، زرگن سرگن ناتا جوڑ جڑائیندا۔ ایک تاگا ایک سوٹ، سری بھگوان ایک گنڈھ پوائیندا۔ ایک دشا ایک کوٹ، ایک مندر ویکھ دکھائیندا۔ لیکھا جانے کایا بت، تیج ت پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرم دھرم جنم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پورب جنم کرم لہنا، جگت ملے وڈیایا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی دکھائے نیناں، لوچن نین آپ کھلایا۔ پہلا ناتا مات پت بھائی بھیناں، دو جانا کنت پرنا نیا۔ تیجا میلا ساک سجن سینا، چاروں کنت بندھن پانیا۔ چوتھے پتر دھی لگے گہنا، بنس سر بنس آپ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے سمجھایا۔ پورب لیکھا لینا جان، سو صاحب آپ جنائیندا۔ کیتا لگرم وچ جہان، کرم نظر کسے نہ آئیندا۔ بن سنگر کرے نہ کوئے بیان، پچھلا بھو نہ کوئے جنائیندا۔ جیو آتم ہوئی انجان، پر ماتم نظر کسے نہ آئیندا۔ سچ ملے نہ کوئے گیان، بودھ اگادھ نہ کوئے درڑائیندا۔ نیتز کھلے نہ نج مہان، پر تکھ روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا آپ سمجھائیندا۔ پورب لیکھا دے مات، سنگر داتا وڈ وڈیایا۔ مانس جنم نہ ملی دات، سفل لگھ نہ کوئے رشنا نیا۔ ساچا جڑیا نہ کوئی نات، پتا پوت گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ کرم دھرم دا خالی کھات، بھریا روپ نہ کوئے دکھایا۔ بچھ گچھ دی جگت بات، کتھا کہانی ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب کرماں دے لیکھا، مانس جنم پیا بھلیکھا، بند کم کسے نہ آیا۔ ساچا پوت نہ ہو یا پت، تن ملے نہ کوئے وڈیایا۔ کوٹن سٹھنار ہے سٹھ، اندر باہر دھیان لگایا۔ سفل کرے نہ کوئی لگھ، کرم کانڈ نہ کوئے مکایا۔ جس ویلے ویلا ساچا جائے ڈھک، سنت سنگر ہوئے سہایا۔ سکے ہرے کرے رکھ، پت ڈالی آپ مہکایا۔ کر بیننتی منگ لے پت، دیونہار بے پرواہیا۔ بچھیاں ہتھ نہیں آوندا کچھ، خالی ہتھ پھرے لوکایا۔ تیرے اندر تیرا سجن بیٹھا لگ، گھر گھر وچ ویکھ دکھایا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی اکو رکھ اوٹ، چرن سرن دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرم لگرم رہیا جنایا۔ بن کرماں نہ اےجے پوت، بن گر نہ ملے وڈیایا۔ بھرم بھلیکھا چارے کوٹ، دہ دشا دے ڈھایا۔ جگت لالسا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ ودھایا۔ جس اُپر صاحب جائے ٹھ، مہر نظر اٹھایا۔ انتر آتم نجھر جھرنا ساچا سپر پیائے گھٹ، ساتھک ست ست کرایا۔ دھار وچوں دھار پئے اٹھ، جوت وچوں جوت

رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکِ درُڑائیا۔ ساچی سکھیا لینی سکھ، سکھاونہار دیا کمائیندا۔ مہربان ہر
 پائے بھکھ، بھچھیا جھولی اکِ دکھائیندا۔ بن کرماں لیکھا دیوے کھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ سدا سہیلا وسے چت، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پائیندا۔
 بن پُت نہ سوہے پت، پتا کم کسے نہ آئیندا۔ ہر سرنائی مائس جنم لینا جت، ہار رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ پیج تت داتن منارا، کایا بنک جگت وڈیائیا۔ نو دوارے جگت اکھاڑا، آسا ترساناچ نچائیا۔ مایا متتا موہ پیارا، کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ کوڑی کرپا ونج وپارا، جوٹھ جھوٹھ وچے ودھائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چڑھائیا۔ گر کا شبد بھلیا
 سرب سنسارا، ہر کا رُپ نظر کسے نہ آئیا۔ سادھ سنت وڑے ڈونگھی غارا، اُچے ٹلے پربت آسن لائیا۔ من کا منکا نہ کسے وچارا، مالا اٹھوتری رہے
 بھوائیا۔ مت متوالی نہ کوئے سہارا، ساچا راہ نہ کوئے جنائیا۔ بدھی رووے زارو زارا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ساچا ملے نہ مٹر پیارا، سجن نظر کوئے نہ آئیا۔
 جیو جنت نار ہوئی و بچارا، ہر کنت نہ کوئے ہنڈائیا۔ سارے وڑ کے بیٹھے سکھن ٹیڈھی ڈونگھی غارا، آگے راہ نظر نہ آئیا۔ ایڑا پنگل دوویں دین اشارہ،
 اشارے نال سمجھائیا۔ جناں چر ملے نہ ستگر پیارا، نرگن سرگن دوویں رُپ وٹائیا۔ گھر دیپک جوت نہ ہوئے اُجیارا، نرنجن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔
 امرت ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، سرور سر نہ کوئے نہائیا۔ کاگ ہنس نہ مارے اڈارا، ہنس کاگ رُپ دکھائیا۔ بند تاکی اچے نہ کھلا کوڑا، پڑدہ دُوئی نہ کوئے
 اٹھائیا۔ سرتی رووے زارو زارا، اٹھے پہر رہی گر لائیا۔ شبد میت بیٹھا دُور مرارا، اُچے ٹلے اپنا آسن لائیا۔ دوہاں وچ دُھندھوکارا، گردو غبار اکِ
 دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل منزل ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سرتی رووے مارے دھارا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ستگر دین دیاں
 سوامی اچے نہ پکڑی بانہہ، دُور دُراڈا بیٹھا کھ چھپائیا۔ نت اٹھ دوس رین گھڑی پل دھیاواں اُسدا ناں، سوہلا گیت گو بند الا لائیا۔ دروہی بہڑی کون ویلا
 دیوے ٹھنڈی چھاں، سر مہر ہتھ اٹھائیا۔ آتم سیجا ساچی لئے بہا، آپ اپنے انگ دکھائیا۔ آتم پر ماتم لیکھے لوے لا، پورب لہنا مول چکائیا۔ پاربر ہم پر بھ
 گودی لئے بہا، گلو کڑی اپنی پائیا۔ ایش جیو پندھ دے مکا، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر دیپک دیا جوت دے جگا، کملا پاتی نور ظہور اکِ دکھائیا۔ ادھ

وچکار اڑ کے بیٹھی آگے ملیا نہ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ نظر نہ کوئے آیا۔ بے کوئی منگو جگت گواہ، گواہی دین کوئی نہ آیا۔ اندرے اندر کھیل رہیا کرا، کایا مندر ڈونگھی کندر دیکھ دکھایا۔ رمز نال جو رمز لئے ملا، تس سمجھ وچ سمجھ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ادھواٹی واٹ پٹن گھاٹ اکو اک جنایا۔ شبدی سرتی وچ اڑکا، کندھ دوت نہ کوئے ڈھاپیا۔ ہر کاروپ نظر نہ آئے نکا، ساڈھے تن ہتھ رہیا گر لایا۔ جوت نرنجن مستک نور لائے نہ سچا نکا، گر چرن اندر مندر نظر کوئے نہ آیا۔ نورس رس دسے نہ پھکا، آتم رس انرس سواد نہ کوئے چکھایا۔ پاربرہم پت پر میثور اچے نہ ملیا پڑکھ اکال پتا، دوروں دوروں دیکھ خوشی منایا۔ تکرے ہو کے ہن نہ چھڈنا پچھا، بھجے جانا واہو داہیا۔ بیس سے وندنہارا حصہ، کیتی کرنی سب دی جھولی پائی۔ من واسنات اندروں جو جن جتا، جتی سرب لوکایا۔ ساچا مندر نرویر پڑکھ اکو ڈٹھا، پاربرہم پر بھ بیٹھا آسن لایا۔ کروٹ لے بدلے پٹھا، سنمکھ سو پھ سروپی روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا کایا گھر، ڈونگھی کندر آپے وڑ، ساچے پوڑے جائے چڑھ، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا نرگن سرگن سرگن نرگن آپ جنایا۔ کرم روگ دکھ جائے نٹھ، تن وچ رہن نہ پائیا۔ کرپا کرے پڑکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ساچا مارگ اکو دیوے دس، ساچی سکھیا سکھ سمجھایا۔ آتم پر ماتم کر دے دس، واسطہ اکو نال رکھایا۔ جنم کرم دا لہنا دینا کرے بھٹھ، کھیڑا ساچا پھیر وسایا۔ لیکھے لگے کایا رت، رتی رت دیکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دکھ روگ سنتا کوٹ جنم دے اتارے پاپ، جس اپنی دیا کمایا۔ دیا اندر سارا جگ، لکھ پوڑا سی آپ پر گٹایا۔ دیا اندر وسے اُپر شاہ رگ، جن بھگتاں میل ملایا۔ دیا اندر ترے گن مایا بھجائے اگ، تتی وانہ لاگے رایا۔ دیا اندر کھیل پڑکھ سمرتھ، جگ چوکڑی کار کمایا۔ دیا اندر پنج تت چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمایا۔ دیا اندر بودھ اگادھ شبد اناد سنائے گتھ، آتم پر ماتم کرے پڑھایا۔ دیا اندر سنت سہیلے گرو چیلے لئے سد، سدا اپنا نام دوائیا۔ دیا اندر دو جہاناں پار کرے حد، برہمنڈ کھنڈ پری لوء چرناں ہیٹھ رکھایا۔ دیا اندر سچ سنگھاسن بہے سچ، سچکھنڈ دوارے ڈیرہ لایا۔ دیا اندر گرگھ

گھر سکھ لکھ چوڑاسی وچوں لئے کڈھ، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ دیا اندر پوت سپوت گھر گھر دیوے چن، چند چاندنی اک چکایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بدھ مت من، منسا آسا پور آپ اکھوایا۔

پورب جنم جن جانے سو، جس سنگر بوجھ بُجھایا۔ سرشی نالوں ہو نرموہ، مُجبت اکونال رکھایا۔ آتم پر ماتم جاوے چھوہ، گھر میلا سچ سُبھایا۔
 جنم جنم دی ہووے لو، لیکھا لیکھے دئے لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ بچھلا جنم دتے حال، حالت آپ جنایا۔
 ساڈھے تن ہتھ کھادا کال، کال گراس اک بنایا۔ ساچا در نہ یلیا کوئی سچی دھرمسال، دھرم ملی نہ کوئے کمایا۔ کھا کھا تھکا پت ڈال، بن جنگل پھیرا
 پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بچھلا جنم جنم اودھوت، خاکی چھار اک جنایا۔ خاکی چھار مستک متھ، مہربان آپ
 جنائیندا۔ چہتر سال جھوکیا بھٹھ، کایا گنی اگ تپائیندا۔ ہتھ ترسول لئی رکھ، چاروں چاروں کنت پھیرا پائیندا۔ انت سریر گیا چھڈ، ہریدوار کچھمن جھولا
 ۹۲۷
 راہ دکھائیندا۔ تن جنم پھر دا رہیا وانگ بھٹ، ساڈھے تن تن ماس گیر دوائیندا۔ انتم مائس جنم آیا ہتھ، بچھلی کرنی لیکھے لائیندا۔ انتر باہر گپت ظاہر بتی
 دند اکو چپ، جیون جگت جگت جنائیندا۔ جو جن جانے اپنا آپ، تس بچھلا جنم نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 پورب لیکھا آپ سمجھائیندا۔ پورب لیکھ جے ویکھنا نیناں، ہر نیناں دئے دکھایا۔ صاحب سنگر دا منو کہنا، اکو اک سرنا یا۔ جنم جنم دا چکے دینا، دیونہار
 بے پرواہیا۔ سچ محلے اکو رہنا، گھر مندر دئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب جنم دا جانے لیکھا، مائس جنم پیا بھلیکھا، بن سنگر
 پورے پڑدہ نہ کوئے اٹھایا۔

جو اُپجیا سو سب نے مرنا، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ لکھ چوڑا سی جوئی پھرنا، نت نت ویس وٹایا۔ جو جن پے سنگر چرنا، دوئے جوڑا اک سرنا یا۔
تس بھو چکے انتم مرنا، ڈر نظر کوئے نہ آیا۔ نیت کھلے ہرنا پھرنا، نچ نیت کرے رُشایا۔ سچ محلے اکو وڑنا، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ اُچے پوڑے گرگھ
چڑھنا، گھر وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی دئے سمجھایا۔ سرشٹ سبائی دئے سندیسہ، ہر
سنگر بے پرواہیا۔ جنہاں بھلیا گر پاربرہم نریشا، تنہاں پار نہ کوئے لنگھایا۔ انڈج جیرج اُتہج سیج چارے کھانی کھیڈا، کھیڈاں کھیل مک کدے نہ
جایا۔ مرن توں بعد جو گرگھ جانے بھیدا، سو سنگر پے سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ مرن لگا جو ہر ہر
دھیائے، اک انتر دھیان لگایا۔ جون وچ نہ پھیرا پائے، اجوئی رہت لئے ترایا۔ جس دی آتم سو پر ماتم اپنے لیکھے لائے، کایا ماٹی تن خاک ملا یا۔ ساچا
ساتھی بن کے آئے، نرگن داتا وڈ وڈیا یا۔ کوٹ جنم دے پاپی لئے ترائے، جو انتر نر ہر نرائن اک دھیایا۔ اوہ ویلا کسے ہتھ نہ آئے، کوٹن کوٹ
بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ جنایا۔ آنت رہے جے جگت واسنا، واسطہ جگت بندھایا۔ لیکھے
لکے نہ کوئی سواسنا، مانس جنم نہ کوئے وڈیا یا۔ جنہاں صاحب سنگر انتر و سیا ساتھنا، سو سگلا سنگ بنایا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھنا، دیناں ناتھ پھیرا پایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مرن پچھوں کرماں سیتی سب نوں گئے پائیا۔ سنگر پورا سو پچانے، جس سنگر دیا آپ
کمایا۔ کسے ہتھ نہ آئے وڈ وڈوانے، چوڑاں وڈیا دئے ڈھایا۔ کھوجت کھوجت پھر دے جنگل جوہ پہاڑ اُچ مکانے، نیت نین دھیان لگایا۔ رسنا جہوا گیت
گو بند گانے گا گا ڈھولے راگ الا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پچان سری بھگوان اپنے ہتھ رکھایا۔ سچ پچان دیوے گر آپ،
سنگر وڈا وڈا وڈیا یا۔ آتم پر ماتم چپائے ایکا جاپ، انتر بھید دئے مٹایا۔ نرگن سرگن نظری آئے ساک، سجن اکو اک اکھوایا۔ جنم کرم دامیٹ پاپ،
دُرمت میل دھوایا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، گھر اندھ اندھیر گوا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اپنی بوجھ بھجھایا۔ سنگر پورا
وجائے ناد، دُھن آتمک راگ سنانیدا۔ بھيو چکائے برہم برہما، برہمانڈ پڑدہ لاہندا۔ نرگن سرگن دکھائے سوانگی سوانگ، سانگ اپنا آپ رچائندا۔ جو

گرگھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت پر بھ ملن دی رکھے تاکھ، تنہا اپنا درس کرائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے مانگ، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا بھو چکانیندا۔ سنگر پورا کھولے اکھ، نج نیتز نین گھلایا۔ درشن دیوے ہو پر تکھ، بے انت بے پروا ہیا۔ لکھ چورا سی وچوں کر کے دکھ، گرگھ اپنے نال ملایا۔ لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کوئے رکھایا۔ بھرم بھلیکھا کڈھے شک، شکوہ کوئے رہن نہ پائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے مندر کھڑ کے دیوے مت، گرمت اک سمجھایا۔ ناڑ بہتر تن سو سٹھ ہاڑی لیکھے لائے رت، رتی رت ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر پورا چکائے پڑدہ اولہا، سری بھگوان وڈی وڈیایا۔ زرگن سرگن بن وچولا، اپنا میل لئے ملایا۔ ساچا راگ سنائے سوہلا، رسنا جھوانہ کوئے ہلایا۔ زرویر ہو کے بنے تولہ، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اپنی بوجھ دئے سمجھایا۔ سنگر پورا کھولے پڑدہ، دئی دوت پرے ہٹائیندا۔ ہرجن بچائے مات سڑدا، امرت میگھ اک برسائیندا۔ کرے کھیل ساچے ز ہر دا، ہر جو اپنا رنگ وکھائیندا۔ در درویش بنائے بردا، سیوک سیوک روپ وکھائیندا۔ اندر وڑ کے پلو پھڑدا، پھڑیا پلو نہ کوئے چھڈائیندا۔ ۹۳۹

گرگھ لہنا اپنی جھولی دھردا، گرسکھ روگ نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا اپنا بھو جنائیندا۔ سنگر پورے دی کون کرے پریکھیا، پریکھیا وچ کدے نہ آئی۔ جگت نین کسے نہ دیکھیا، دوئے لوچن لہے سرب لوکایا۔ جنہاں دیوے کر کرپا اپنی سیکھیا، ساچا منتر اک پڑھایا۔ تنہا پوری کرے اچھیا، ترسنا ہور نہ کوئے ودھایا۔ گھر مندر اندر ڈٹھیا، انڈھڑا اپنا روپ وٹایا۔ پورے سنگر دی ایہو پریکھیا، گرگھ اپنی گود بہایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لہنا دئے جنایا۔ سنگر پورا آد جگادی ایک، ایکنکار وڈی وڈیایا۔ بھگت بھگوان دیوے ٹیک، زرگن سرگن دھار بندھایا۔ سنت سہیلے لئے ویکھ، گر چیلے میل ملایا۔ گرگھ لہنا دئے بیک، دومت میل دھوایا۔ گرگھ لائے نہ مایاسیک، گنی پوہ نہ سکے رانیا۔ پر م پڑکھ کرے ساچا ہیت، ہتکاری اپنی دیا کمایا۔ پہلوں گرگھ لہنا دئے ویکھ، پھر اپنی بوجھ بھجھایا۔ نام ندھانا کھولے بھیت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پریکھیا اک درڑایا۔

پُرکھ اکال بھيو دلالا، دین اپنی دیا کمائیندا۔ کریا کھیل اک نرالا، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ دُشت دمن پھڑ آپ اُٹھالا، بھيو اَبھيو کھلائیندا۔ پنچ
 تت کایا تیرا دوشالہ، چولا چولے نال بدلاییندا۔ اک دکھائے سچّی دھر مسالہ، ساچا مندر اک سہائیندا۔ گجری کرے تیری پرتپالا، تیغ بہادر تیری سیو
 کمائیندا۔ تیرا نور میرا نرالا، نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ تیرا مارگ دساں سکھالا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جگ چلے اولڑی چالا، چال نرالی اک اپائیندا۔
 تیرے زیر کال مہاکالا، دوئے سیو آپ لگائیندا۔ تیرا دوار سچکھنڈ سچّی دھر مسالہ، در اکو اک وڈیائیندا۔ تیرا نانا سنتاں بھگتاں نالا، اُوچاں نیچاں بھيو
 چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا فرمان آپ سناؤیندا۔ سُن شبد میری گوہند دھار، گوہند رہیا جنائیا۔ ہر گوہند کھیل کرتا، کرتا اپنا
 رُپ وٹائیا۔ گوہند کرے سچ پیار، گوہند نظر کسے نہ آئیا۔ گوہند وسے سچکھنڈ دوار، گوہند نرگن جوت اپائیا۔ گوہند جودھا سور بلی بکار، بل اپنا آپ
 پرگٹائیا۔ گوہند ہر گوہند دوئے جوڑ کرے نمسکار، پاربرہم پت پر میثور پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ۹۵۰ ور، گوہند اکو اک سناؤیندا۔ گوہند پوت آپ نواج، سری بھگوان دے وڈیائیا۔ نرگن سرگن رچیا کاجا، کرتا اپنی کار کمائیا۔ بھوپن بھوپ راجن راجا، نر
 ۹۵۰ نر ویر شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ انحد ناد وجائے واجا، سُر تال نہ کوئے رکھائیا۔ لوک مات مار جھات، عرش فرش قُرص اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گوہند اکو اک سناؤیندا۔ گوہند سُن سُن دُلا رے، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال تیرا سہارے، مہر نظر
 آپ اُٹھائیندا۔ کلجگ انتم ویکھ وچارے، سمجھ وچ کسے نہ آئیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر دیندا آیا لارے، بھيو ابھید نہ کسے سمجھائیندا۔
 وشن برہما شو کوٹن کوٹ کھڑے دوارے، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اُچی کوک کوک پکارے، پروردگار بھيو ابھید آپ جنائیندا۔ مقامے
 حق سانجھا یارے، لاشریک سوبھا پائیندا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ نور الہی اک چتکارے، جلوہ اکو اک جنائیندا۔ پیر پیغمبر قُطب غوث ملاً شیخ جس
 پسرے، شرع شریعت ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا سکھ درڑائیندا۔ دُشت دمن دارُپ گوہند،
 گوہند گوہند وچ سمایا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے چند، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گمبھیر آپ اکھوایا۔ بدلنہارا تقصیر تدبیر، تقدیر اپنے ہتھ

رکھایا۔ ہتھ پھڑا اک شمشیر، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر چیلاروپ وٹایا۔ گر سنگر بنیا
 پُرکھ اکال، پر بھ وڈا وڈا وڈایا۔ چیلاروپ دین دیال، گر گوہند میل ملائی۔ سجن سہیلا ہو کرپال، اپنی دھار دکھائی۔ اچرج کھیل کھیلا وچ سنسار، سمجھ
 کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھاروں آپ اٹھال، اپنا لال آپ اپنی۔ گوہند بنیا لال، ہر لال وڈا وڈایا۔ کلجگ بنا جگت
 دلال، ساچا وقت سہائی۔ بھو ابھیدار کھ سنجال، سمجھ وچ نہ کسے لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایک ہر اپنا بھو اپنا بھیت اپنا
 ہیئت اپنا نیت نوت اپنے رہیا سمجھائی۔ ہر گوہند آپ جنایا اے۔ بھو ابھو گھلایا اے۔ سٹ ڈلار بنایا اے۔ لوک مات گھلایا اے۔ ساچا راہ چلایا اے۔
 پنجم جوڑ جڑایا اے۔ چار ورن رنگ رنگایا اے۔ اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاپیا اے۔ ایک مندر سچ وسایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ
 اکال کھیل رچایا اے۔ گوہند سورنا ناؤں دھرایا اے۔ حاضر حضورا ویکھ دکھایا اے۔ دُور نیڑا پندھ مکایا اے۔ جگ جھیرا آپ مکایا اے۔ گھلا ویرا
 آپ کرایا اے۔ غریب بنائیاں بھ کے بیڑا پار لنگھایا اے۔ تیرا میرا کو رنگ دکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال اکو
 سٹ وڈایا اے۔ اکو سٹ وڈایاواں گا۔ گوہند تیرا راہ دکھاواں گا۔ دو جہاناں آپ دکھاواں گا۔ سرشٹ سبائی پڑدہ لاہواں گا۔ ساچا بردا اک بناواں گا۔
 گھر گھر دا راہ دکھاواں گا۔ چار ورن اک بناواں گا۔ ساچی سرن اک رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ساچا میل ملاواں گا۔
 تیرا ساچا میل ملاویگا۔ پُرکھ ابناسی دیا کماویگا۔ مہربان پھیرا پاویگا۔ پچھلا لیکھا ویکھ دکھاویگا۔ مات پت نال ملاویگا۔ پوت ساچی گود بہاویگا۔ گرگھ سجن
 آپ اٹھاویگا۔ سر سے والے جوڑ جڑاویگا۔ ماچھو واڑے لہنا لہن مکاویگا۔ ستھر یارڈا اک ہنڈاویگا۔ اکھرا کو اک پڑھاویگا۔ وکھر کوئی رہن نہ پاویگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک رچاویگا۔ ساچا کھیل اک رچائیگا۔ پُرکھ ابناسی پھیرا پائیگا۔ تیرا ساتھی بن کے آئیگا۔
 تیرا ت نہ کوئے دکھائیگا۔ پنچ ت نہ کوئے دسائیگا۔ کایا رت نہ کوئے جنائیگا۔ بدھ من مت نہ کوئے رکھائیگا۔ پُرکھ سمرتھ تیرا بنس روپ وٹائیگا۔
 ساڈھے تن ہتھ سبمل نگر کر پرگٹ، سچ دوارے آپ بہائیگا۔ تیرا کھیل اکھنا اکھ، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے مکائیگا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو پکھ،

دو جی ونڈ نہ کوئے ونڈائیگا۔ لکھ چوراسی پائے نتھ، نام ڈوری اک اٹھائیگا۔ ذات پات میٹ مٹائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان کر اکٹھ، ساچا در
 اک سہائیگا۔ دو جہان سری بھگوان اک جنائے نام الکھ، پُرکھ اکال اکو ایشٹ نظری آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سٹ مان
 دوائیگا۔ گوہند کہے پر بھو جد آویگا۔ کی اپنا رُپ وٹاویگا۔ کون کوٹ میل ملاویگا۔ کون جوت نور رُشاویگا۔ کون بنک دوار سہاویگا۔ کون ڈنک نام
 وجاویگا۔ کون انک مات چلاویگا۔ راؤ رنک پکڑ اٹھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھيو ابھیدا کون گھلاویگا۔ گوہند انت
 ویلے جد آواں گا۔ تیرا شبدي رُپ وٹاواں گا۔ نہہکنک آپ اکھواواں گا۔ سمبل نگر اک وڈیاواں گا۔ ٹلے چڑھ کے ناد وجاواں گا۔ دو جہان ویکھ
 وکھاواں گا۔ آپ نظر کسے نہ آواں گا۔ گرگھ ورلے پھڑ اٹھاواں گا۔ نیتز نین گھلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 کلج اتنم شبد رُپ جنداواں گا۔ کلج اتنم شبد دھار، گر گوہند ملے وڈیاویگا۔ تتوت نہ کوئے پسا، ہڈی رت نظر نہ آویگا۔ زرگن جوت نور اُجیار، نور و نور
 نور پرگٹاویگا۔ ساچا ناد شبد دھنکار، دھر دی بانی بان لگایا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیاویگا۔ سمجھ سکے نہ کوئے سنسار، بھيو ابھید نہ کوئے
 گھلاویگا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آویگا۔ عیسی کہے کون ویلا پرگٹ ہوئے میرا باپ، زرگن اپنا رُپ وٹاویگا۔ محمد کہے میرا آوے سانجھا
 یار، وڈ امام پھیرا پانیا۔ موسی کہے میرا سچ اسلام، ساچی سکھیا دے درڑاویگا۔ نانک گوہند دے کے گئے پیغام، دو جہاناں حکم منایا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا
 بیان، پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پر بت اپنا پھیرا پانیا۔ وشنو و شو کرے دھیان، واستک اکو راہ تکاویگا۔ برہما پاربرہم چرن کول ویکھے مہان،
 چاروں گنٹ نین اٹھایا۔ شکر بھولا ناتھ ہوئے حیران، ہتھ ترسول رہیا سٹاویگا۔ گوہند رُپ کوئی نہ سکے پہچان، گوہند شبد رُپ اکھواویگا۔ تیرا میرا میرا تیرا
 اک گیان، سری بھگوان کرے پڑھایا۔ ایہ مندر ساڈھے تن ہتھ مکان، جس دا بناونہارا نظر کسے نہ آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، پوت سپوتا اکو اک پرگٹاویگا۔ جگ چوکڑی شبدي نعرہ، گر اوتار گئے لگایا۔ زرگن کھیل اپرا پارا، نراکار آپ کراویگا۔ سرگن دیندا رہیا
 سہارا، بھيو ابھیدا دے گھلاویگا۔ برہما سٹ کر پیارا، سنت کمار دے وڈیاویگا۔ براہ رُپ دھر نیارا، یگے پُرش ویس وٹاویگا۔ جیگرپو کر پسا، نر نرائن کھیل

کرائیا۔ دتا ترے کر اُجیارا، کپل مَن سو بھاپائیا۔ رکھپ دیو بھر بھنڈارا، پرتھو اپنی خبر سنائیا۔ مس کھیل جل دھارا، کچھپ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھنتر کھول آپ کو اڑا، باؤن اپنا راہ چلائیا۔ ہنسا بول سچ جیکارا، نر سنگھ پڑہ رہیا اُٹھائیا۔ لیکھا جانا دھر دربارا، نر نرائن سیو کمائیا۔ ہری ہر ہو اُجیارا، دھرو کرے پڑھائیا۔ پرس رام دے سہارا، رام رگھناتھ سنگ نبھائیا۔ وید ویاسا بن لکھارا، باراں اکھشر کر کے گیا پڑھائیا۔ مگند منوہر لکھی نرائن نور اُجیارا، کاہنا کرشنا بنسری نام وجائیا۔ گیتا گیان بھگت ادھارا، اٹھ دس جوڑ جڑائیا۔ ساچا کھیل وچ سنسارا، بودھ اگادھا دے سمجھائیا۔ موسیٰ جلوہ نور ویکھ اپارا، آپ اپنا گیا بھلائی۔ عیسیٰ بول حق نعرہ، حقیقت گیا سمجھائیا۔ محمد میلا پروردگارا، چار یاری سنگ دھرائیا۔ نانک ویکھ سچھنڈ دوارا، نام ست کری پڑھائیا۔ گوہند پُرکھ اکال ملیا میت مرارا، میتا کو نظری آئی۔ فتح بول سچ جیکارا، اُچی کوک گیا سنائیا۔ کبیر جلاہا جا پکارا، تُو ہی تُو راگ الائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج کھیل ہندا رہیا نیارا، کوٹن کوٹ نام صفتی صفت صلاحیا۔ آد شکت کریارا، پتر بھج ملی وڈیائیا۔ اوم ست ست ورتارا، برہم تتوت تت اپائیا۔ تت کنارہ، تتو راہ سرب جنائیا۔ چار ورن لگا رہیا اکھاڑا، کھتری براہمن شودر ویش وند وندائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی سچھنڈ بیٹھا وینہارا رہیا نظارہ، نرگن سرگن اپنی دھار چلائیا۔ چارے ویداں دے بھنڈارا، چارے جگ کری گڑمائیا۔ چارے کھانی کر پیارا، انڈج جیرج اُتبھج سیتج وند وندائیا۔ چارے بانی بول جیکارا، پراپنتی مدھم بیکھری آپے گائیا۔ شاستر سمرت دے سہارا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ پُران اٹھاراں پُران ادھارا، پُران پرانی گیا جنائیا۔ انجیل قرآن تیس بتیس نعرہ، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ دین مذہب ورتد ارہیا ورتارا، ابناسی کرتا اپنا راہ چلائیا۔ نو سو چورانوے چوڑی جگ نو نو چار دیندارہیا سب نوں لارا، بے آنت بے پرواہ سیری بھگوان اک اکھوائیا۔ جس دا آد روپ سو، ست پُرکھ نرنجن بیٹھا ہو، اپنا ڈھو آ دیوے ڈھو، وست اموک آپ پرگٹائیا۔ نرگن جوت رُشنائی لو، نور ظہور آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد آد لیکھا، آنت آنت دے جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو اُجیارا، ہر سٹح پرکاس کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو نیارا، انھو اپنی کار کمائیا۔ ایکنکارا وڈ بکارا، بلدھاری آپ ہو جائیا۔ آد نرنجن جوت پیارا، جوت جوت ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتا وڈ مہربان، ہر مہربان ہو آئی۔ سیری بھگوان و سنہار ٹھانڈے دربارا، گھر اپنا آپ پرگٹائیا۔ پاربرہم پر بھ بھیو نیارا، بھیو

ابھیدا آپ جنائیا۔ ساچے تخت بیٹھ پئی سرکار، شاہ پاتشاہ ناؤں رکھائیا۔ در درویش بن چوہدار، دُھر فرمانا حکم الایا۔ اپنی اچھیا کر پردھان، ساچی سکھیا لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن ولس وٹائیا۔ نرگن سو سو پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ آپے دین آپ دیال، دیوان آپ ہو جائیندا۔ آپے مندر آپے دھر مسال، سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیندا۔ آپے کرے اپنی پرتپال، پرتپالک اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ اپنا کھیل کرے کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لیکھا جان پُرکھ نار، نر نرائن سچ ہنڈھائیا۔ آپے جھنی بن کے جنے سٹ ڈلار، شبدي پُت آپ پرگٹائیا۔ پُت سپوتا کر کے خبردار، ساچی سکھیا دئے درٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو اپنی کار کماييا۔ سو پُرکھ اگم، اگمڑی کار کمايندا۔ اپنی دھاروں آپے جم، وشو اپنا بھيو گھلائیندا۔ وشنوں نور سري بھگون، واستک اپنا رنگ وکھائیندا۔ آپے نور آپے چن، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ آپے وست آپے دھن، دیونہار آپ ہو جائیندا۔ آپے راج آپ راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ آپ سٹائیندا۔ آپے وشو وشنوں دھار، بھگون اپنی کارے لایا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، نر اکار ساکار ولس دھرائیا۔ آپے سیوک سیوادار، سیوا ساچی سچ جنائیا۔ اکو دسے کھول کواڑ، بھيو ابھید دئے جنائیا۔ توں میرا میں تیرا پیار، پریم پریتی اک رکھائیا۔ وشنوں اگوں کہے پکار، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ تیرا میرا اک دوار، گھر اکو نظری آئیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ ہوں فرماں بردار، سد تیرا حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دئے جنائیا۔ وشنوں بھيو دسے بھگوان، ہر جو ہر ہر آپ جنائیندا۔ تیری جھولی پاواں دان، اپنی وست وچ ٹکائیندا۔ تیرے انتر کول نشان، کول کولا آپ کھلائیندا۔ ناتا جوڑے مہربان، بدھاتا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پار برہم برہم کھیل کرے مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ وشن برہما کھیل رچا، ساچی دھار جنائیا۔ شکر میلا سچ سُبھا، سُن اگم دھواں دھار درٹائیا۔ ساچا حکم سري بھگون، گر چیلآ آپ سٹائیا۔ سچ سندیسہ سُنو بن کن، سو صاحب آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار جنائیا۔ وشنوں تیرا کھیل اپار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سرگن سرگن کر پسا، برہما ویتا نال ملایا۔ برہم برہم ادھار، کرے سچ

کڑمانیا۔ شکر دیوے اک ہتھیار، ترے ترے لیکھا مول چُکایا۔ جگ چوکڑی بیتن چار چار، چار چار نو نو اپنی گنڈھ پوایا۔ تن پنج اُتجے سرب سنسار، گھٹ گھٹ آسن تیرا ڈیرہ لایا۔ دیونہار وڈ بھنڈار، بھنڈاری کھیل کرائیا۔ برہے تیری برہم دھار، نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا درڑایا۔ وشنوں منگے اکو منگ، در ساچے سیس جھکایا۔ کون ویلا پر بھ چڑھے رنگ، آپ اپنے نال ملایا۔ نرگن سرگن دوویں کھیل کرے سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا ویس وٹایا۔ تیرا نور چمکے ساچا چند، جوتی جوت ڈمگایا۔ تیری دھار کوٹ برہمنڈ، برہمنڈ کھنڈ تیرا راہ تکایا۔ تیرا لہنا جیرج انڈ، اُتج سیتج ونڈ ونڈایا۔ تیرا روپ وچ ور بھنڈ، سرگن اپنی کار کمایا۔ گر اوتار تیرا گاؤن چھنڈ، پیر پیغمبر راگ الایا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجک جائے لنگھ، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، چار جگ تیرا لوک مات کوٹن کوٹ نام صفت صلاحیا۔ سری بھگوان دسے ہر میت، ایک ایک جنایا۔ ہنگ برہم میرا بنے شریک، شرکت لوک مات ودھایا۔ نرگن پرگٹ ہوئے اتیت، ترے گن اتیتا پھیرا پائیا۔ نام چپائے اک انڈیٹھ، سو پرکھ نرنجن وڈ وڈیایا۔ ہنگ برہم گائے گیت، ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناتا اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج اکو نور نظری آیا۔ مہاراج ہووے بھگونت، دوجا نظر نہ کوئے آسندا۔ شیر بن کے لکھ چوراسی بنائے بنت، نام اپنا بھبک لگائیندا۔ سنگھ ہو کے دیکھے جیو جنت، بھے بھو سرب رکھائیندا۔ وشنوں سیوا کرے بے آنت، گھر گھر اندر دیکھ دکھائیندا۔ سری بھگوان سب دا کنت، لکھ چوراسی سبج ہنڈائیندا۔ کلجک دیکھے اتم آنت، لوک مات پھیرا پائیندا۔ ستجگ مہما جنائے اگنت، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ آتم پر ماتم سب دا منت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ پرتاپی وشن سرب ویاپی، بھگوان اپنی کارے لائیندا۔ وشنوں بھگوان کار کماوندے، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ سدا سدا سد اپنا نام جئاوندے، گر اوتار رہے جس گایا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی دیکھ دکھاوندے، دیکھنہار نظر نہ آیا۔ کلجک آنت اپنی کل ورتاوندے، اکل کل وڈی وڈیایا۔ ساچا ڈھولا اک سناوندے، دو جہاناں وجے ودھایا۔ آتم پر ماتم میل ملاوندے، وشنوں بھگوان ہوئے کڑمانیا۔ جنم مرن وچ اوہ کدے نہ آوندے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ چار ورن نہ

ونڈ ونڈاؤندے، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کوئے رکھائیا۔ سب دامارگ اِکو لاؤندے، لا لارہے دکھائیا۔ چوڈاں لوکاں کُنڈا لاہندے، پڑدہ رہے اُٹھائیا۔ رام کرشن اپنے رنگ رنگاؤندے، براٹ رُوپ آپ دکھائیا۔ وِشنوؤں کھندے کیوں جیو جنت شرماؤندے، بن وِشنوؤں سرشٹ وچن کوئے نہ آئیا۔ بھگوان اپنی دھار بندھاؤندے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وِشنوؤں بھگوان دا وِشو نعرہ، جیو جنت سادھ سنت سب نوں لگے پیارا، گر اوتار پیر پیغمبر رل مل سارے رہے گائیا۔ پیر پیغمبر لاون نعرہ، اُچی کوک کوک سناٹیا۔ وِشنوؤں بھگوان سرب پیارا، جگ چوکڑی کھیل دکھائیا۔ وسدا رہے ہر گھٹ دوارا، خالی نظر کوئے نہ آئیا۔ کھجگ انتم چار جگ دا میٹے پواڑا، بچھلا لیکھا سرب اپنی جھولی پائیا۔ اگے آتم پر ماتم پار برہم برہم جنائے اِکو نعرہ، حق حقیقت ویکھ دکھائیا۔ آتم پر ماتم پنڈت پر بودھے، اندر کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نعرہ لائے اِکو ایک، آد جگادی سب دی ٹیک، سہارا اِکو اک جنائیا۔

پُرکھ اکال دی ساچی شکتی، آد جگاد رکھائیا۔ جن بھگتاں بخشے پریم بھگتی، بھاون اِکو اک ودھائیا۔ اگ نہ لگے پنج تت بوند رکتی، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ گرگھ بنائے ساچے ویکتی، بیوہ رُوپ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی شکتی نام سمجھائیا۔ ساچی شکتی دیوے نام، جس جن اپنی دیا کمائیدا۔ تس آتر ملے رام، بھرم بھلیکھا دُور کرائیدا۔ گو بند نظری آئے سچ نشان، دھرم دوارے آپ جھلائییدا۔ اگنی تیج نہ کوئے بھان، سپتل دھار نہ رُوپ دکھائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی شکتی اِک جنائیدا۔ ساچی شکتی دیونہار، ایکا بوجھ بھجھائیا۔ چار ورن کرو پیار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ دُھر دی دھار لئے سنسار، اگیان اندھیر رہن نہ پائیا۔ گر تیج بہادر سکھیا گیا سکھال، ساچی سکھی اِک وڈیائیا۔ گرُوار جن تتیاں لوھاں گیا بال، بالو ریت سپس پوائیا۔ گرگھ اگے رہے نہ کوئے انجان، ساچی سکھیا اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی شکتی اِکو بھگتن جھولی پائیا۔ شکتی کہے میں روواں نت، نیتز نین نیر وہائیا۔ میرا چھڈ کے گئے سارے ہت، پریم پریتی نہ کوئے رکھائیا۔ من

واسنا اندر گئے ٹک، ساچا در نہ کوئے کھلایا۔ جگت وہارے گئے وک، اپنی قیمت کسے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی شکتی دیوے گرگھ گھر، جس اپنا میل ملائی۔ جنہاں میل ملایا آن، سو خوشی رہے منائی۔ بھانا مٹیا اک وچ جہان، باقی گولیاں تیراں نال ڈرائیا۔ بکالیوں نکلنا ہویا مہان، منمگھ چاروں طرف گھیرا پائی۔ تارو سنگھ نوں اندر وڑ کے بچھو کتھے ملے بھگوان، کون کوٹے ہوئے سہائی۔ جن بھگتاں ملے شکتی دان، سنگر اپنی نور جوت دھرائیا۔ نہ کوئی شرع نہ ایمان، شریعت وچ کدے نہ آئی۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، گردیو اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کار کرتا اپنے ہتھ جنایا۔

ہر حصہ پائے بھارت کھنڈ، بھادی آپ جنایا۔ ویہہ سو اٹھاراں بکرمی پہلی چیت راشٹریت دے کے آیا اک چنڈ، پرچنڈ روپ جنایا۔ سیاست ہون لگی رنڈ، وراثت کوئے نظر نہ آئی۔ انتم سب دا مٹنا گھمنڈ، ہنکار چلے نہ کوئے چترائی۔ تیرے نال پا کے چلیا بندھ، ڈوری اکو نام بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھارت کھنڈ دیا کمائی۔ بھارت کھنڈ آونا بھار، ڈیڑھ سال پہلے دتا جنایا۔ تہاڈی رچھا کرے نرنکار، ایسے کر کے تنگی تلوار رہیا پھڑائی۔ آگے سرت لینی سنبھال، ساچی سکھیا رہیا جنایا۔ کرپا کرے آپ مہربان، مہر نظر اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دسے ساچا حصہ، سرشٹ سبائی کسے نہ دسا، بن نیتراں رہیا جنایا۔

ایہہ تت تن دا نہیں ناتا، تن پورن سنگھ اکھوایا۔ کرے کھیل پُرکھ بدھاتا، اپنا حکم سنائی۔ لیکھا جانے جوتی جاتا، شبدی شبد کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے اندر حکم منائی۔

آد انت اِکو نام سچ، سچ وڈیا نیا۔ آتم پر ماتم میلا ست، ست ست سما نیا۔ پار بر ہم بر ہم ناتا ست، ست ست و بے ودھانیا۔ کایا مندر اندر لے
 بھگوان ست، ست ست دھام و کھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ست اِکو رنگ رنگا نیا۔ آتم ست بر ہم ست، پار بر ہم دے وڈیا نیا۔
 رام ست کرشن ست، سد بخشے ست ست وڈیا نیا۔ نانک ست گوبند ست، ست پُرکھ نرنجن ست ست سمجھانیا۔ جنہاں ملی اک بر ہم مت،
 پار بر ہم پر بھ گھر گھر ویکھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا ساچا گھر، گھر سچ اک سہانیا۔ گھر سچ مندر سچ تن سچ من
 سچ جن سچ راگ رنگ سچ ہنگ بر ہم سچ، پار بر ہم بھلنا سدا است،

پورب جنم سنگر ہتھ، سدا سد دیا کمائندا۔ سو دیوے سوہنگ و تھ، جو سوہنگ روپ سمائندا۔ آتم جنائے اک الکھ، پر ماتم بھیو چکائندا۔ بن سنگر
 پورے کسے نہ ملیا ایہہ حق، حقوق ہتھ نہ کسے پھڑائندا۔ جنہاں نوں اپنے اتے ہووے شک، سو دوجیاں سنانہ کوئے چکائندا۔ اوانگ سوہنگ سارے
 جپ جپ گئے تھک، منزل سچ نہ کوئے پچائندا۔ کلجک ویلا آیا وقت، بے پرواہ اپنی دھار و کھائندا۔ اِکو آتم پر ماتم میلن آیا فقط، فقرہ اپنا نام سناندا۔
 سوہنگ سو ساچا شبد، آد جگاد جگ چوکڑی سدا سدا رہائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جاپ دیوے آپ، پورب لیکھا مٹائے تن
 پاپ، پت پنت آپ کرائندا۔ سوہنگ سو سارے گاؤندے، رسنا جہواراگ الایا۔ آتم پر ماتم گرگھ و رلے میل ملاؤندے، ایکا دو آ بھو چکائیا۔ ساچا
 مندر اک سہاؤندے، گھر دپیک جوت ہوئے رُشائیا۔ انحد نادی راگ سناؤندے، رسنا جہوانہ کوئے ہلانیا۔ پت پر میشور گھر وچ پاؤندے، گرہ مندر
 و بے ودھانیا۔ ساچی سچ اک ہڈھاؤندے، نار کنت روپ وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سوہنگ روپ سو
 اکھواؤندے، جو پر م پُرکھ وچ سما نیا۔ سو پُرکھ دی سوہنگ دھار، ست ست آپ جنائندا۔ سو کہے میں وڈ بلکار، بل اپنا آپ رکھائندا۔ ہنگ کہے میں
 تیرا یار، جگ جگ یاری تیرے نال رکھائندا۔ سو کہے میرا کھیل اپار، سمجھ کسے نہ آئندا۔ ہنگ کہے میرے بن نہ تیرا ہوئے پسار، تیرا روپ نظر کوئے

نہ آئیندا۔ دوہاں دا جھگڑا مکے وچ سنسار، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پر ماتم اپنا ویس وٹائیندا۔ سو کہے میں ساکھیاں، ہتھ میرے وڈیاں۔ ہنگ کہے میں تیری ذات، تیرے وچوں نور رُشائیا۔ سو کہے میں کملاپات، کول نین اکھوائیا۔ ہنگ کہے میرا تیرے چرن کول جڑیاں، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ اوہ اکھر نہیں جیہڑے تگے جان نال قلم دوات، سوہنگ اوہ جو برہم پاربرہم وچ سماں۔ سو کہے میں ساچا سورا، سورپیر اکھوائیندا۔ ہنگ کہے میں تیرا نور، برہم روپ وٹائیندا۔ سو کہے میں ظاہر ظہور، دو جہاناں نظری آئیندا۔ ہنگ کہے میں پچنی پورا، سدا سدا سد تیرا راگ الاٹیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرناری اپنا روپ دکھائیندا۔

ساڈا ایشٹ دیو آپ، اپنے وچ سماں۔ جس دانہ مائی نہ کوئی باپ، گودی گود نہ کوئے اٹھائیا۔ نہ روگ نہ کوئی سنتاپ، دکھ درد نہ کوئے جناں۔ نہ پوجا نہ کوئی پاٹھ، کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جس دانوں پُرکھ آد، سو سوامی اک اکھوائیا۔ اُس دی دھار ساکھیاں، ساکھیاں وچ سماں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایشٹ ایشٹ وچ دکھائیا۔

* پہلی ہاڈ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

سچکھنڈ دی ساچی دھار، پُرکھ زرنجن آپ چلائیندا۔ زرنگن زرویر بے عیب پروردگار، نورو نور نور دھرائیندا۔ مقامے حق ہو تیار، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنی کل ورتائیندا۔ ڈھر سندیسہ دیوے ایکا وار، ایکنکار ایکا تھم جنائیندا۔ جگ چوکڑی کوئے نہ ہوئے میٹنہار، کرنی ہر نہ کوئے اٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیٹنمبر دوئے دوئے جوڑ کرن نمسکار، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ وشن برہما شو بن بھکھار، در درویش روپ وٹائیندا۔ بھگت بھگوان منگے دیدار، نچ نیتز نین درشن چاہندا۔ سنت سجن منگن چرن دھوڑی چھار، مستک ٹکا تلک

لگانیندا۔ گرگھ کہن ملے پر بھ سانجھ یار، میت پیارا اکو نظری آئیندا۔ گر سیکھ اچی کوک کوک کرن پکار، سوہلا ڈھولا اکو راگ سمجھائیندا۔ تولا بنے آپ
 نرنکار، نام کنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ دھرم دوارے بول جیکار، ساچی دھار اک دکھائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سچھنڈ نواسی ہر سلطان، سٹ دارا ویکھ دکھائیا۔ سورپیر وڈ بلوان، مہابلی ناؤں دھرائیا۔ دو جہان
 ہو پردھان، پُری لوء ڈنک وجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ بن ٹھمران، ڈھر سندیہ اک سنائیا۔ کھیلے کھیل سیری بھگوان، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوکڑی
 ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ شبد نام صفت گیان، ناؤں نرنکار آپ درڑائیا۔ آتم پر ماتم کر پروان، سچ پروانہ اک سمجھائیا۔ پاربرہم برہم دیوے
 اک دھیان، اشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ محل اٹل سہائے اک مکان، مندر اکو روپ دسائیا۔ شبد اناد جنائے سچی ڈھن کان، راگ ناد نہ کوئے وجائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیا۔ سچھنڈ نواسی پورن بھگونت، نرگن نر ہر نرائن آپ اکھائیندا۔ آد جگادی بن بن
 کنت، لکھ چوراسی سچ ہنڈائیندا۔ بودھ اگادھانیا منت، ناؤں نرنکار آپ پڑھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، نرگن سرگن ویکھ دکھائیندا۔ آتم پر ماتم ناتا نار
 کنت، گھر ساچے جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ مہربان چاڑھنہارا رنگ بسنت، کایا کپڑ تن رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ
 دوارے ساچی کھیل کرائیندا۔ سچھنڈ دوارے بہہ جگدیش، جگدیش اپنا محکم ورتائیا۔ ایکا چھتر جھلے پر بھ سیس، سیس تاج اک کھائیا۔ اکو نام اکو کلمہ اکو
 منتر شبد حدیث، اکو کرے سچ پڑھائیا۔ اکو کھیل بیس بیس، بستہ سب دارہیا بندھائیا۔ نظری آئے صاحب اتیت، ترے گن ناتا رہیا تڑائیا۔ بلدھاری
 جائے جیت، باؤن بھيو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچھنڈ در سوہے وڈا، سو صاحب آپ سہائیندا۔ جس
 گھر وسے بڈھانڈھا، بال بردھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس دی سنگر پورے اپنے ہتھ رکھائی حداء، دوسر نظر کسے نہ آئیندا۔ پریم پیار نرگن نر ویر نرنکار
 نرکار اکو ڈھولا اکو چھندا، بن راگ ناد الائیندا۔ نہ سورج نہ کوئی چندا، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ کنارہ نہ کوئے کنڈھا، آر پار نظر کسے نہ
 آئیندا۔ نہ دیوت نہ مانس نہ منکھ نہ بندہ، بے پرواہ اگم اتھاہ نرگن جوت ڈگمگائیندا۔ نہ اُجل نہ ہوئے گندہ، سوچھ سروپ روپ پرگٹائیندا۔ نہ چنگا نہ کوئی

منداء، ہٹ قیمت کوئی نہ پائیندا۔ نہ سہاگی نہ اوہ رنڈا، نہ ہر اکو دھار جنائیندا۔ نہ کھاٹ نہ کھٹیا نہ کوئی منجا، چارپائی نہ کوئے سہائیندا۔ نہ درویش نہ بھکاری نہ دست کوئی منگا، دوئے جوڑ واسطہ کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار اک سجھائیندا۔ سچکھنڈ تیرا کھیل اپارا، اپر پپر آپ جنائیا۔ نرمل دیا جوت اُجیارا، تیل باقی کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئی دیکھے جیو سنسارا، لکھ چوراسی نین نظر نہ آئیا۔ نہ کوئی پاوے ہوئے کنارہ، گپت ظاہر اندر باہرا بھیو کسے نہ آئیا۔ راج راجان شاہ سلطان جگ نیتز روون زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ گرہ مندر گھٹ ملے نہ میت مرار، در نظر کوئے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا دسے دھندھوکارا، ساچا چند نہ کوئے چوکائیا۔ ہر کا نام نہ ملے کسے ہٹ و نجارا، کھوجت کھوجت تھکی سرب لوکائیا۔ گر اوتار پپر پیغمبر شہدی کردے گئے اشارہ، راگ ترانے نال سنائیا۔ محل اٹل اُچ منارا، جس گرہ وسے آپ کرتارا، کرتا اپنا آسن لائیا۔ چھپر چھن نہ کوئے دیوارا، سورج چن نہ کوئے اُجیارا، پُرکھ نار نہ کنت بھتارا، سیج جگت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ کاغذ قلم نہ کوئے لکھارا، شاستر سمرت نہ کوئے پُرانا، گیتا گیان نہ کوئے دھیانا، لیکھا جانے نہ انجیل قرآنا، تیس بتیسا ڈھولا کوئے نہ گائیا۔ اک اگلا اینکارا، کرے کھیل اپر اپارا، وسنہارا دھر دربارا، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ پروردگار سانجھا یارا، جلوہ نور اک اُجیارا، حق حقیقت پاوے سارا، لاشریک اک اکھوائیا۔ کھولنہارا جن کوڑا، میٹنہارا پنچم دھاڑا، دھر درگاہی سچا لاڑا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتاراں پپر پیغمبراں دیونہار سہارا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بھر تمبر سوامی سدا نہکامی اچرج کھیل کرے کرتارا، کرنی اپنی آپ کمائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن دیندا آیا لارا، نام نامہ رسنا جہوا جنائیا۔ گرگھ ورلے سنت سہیلے ہر جن کردا رہیا پیارا، پریم پریتی انتر اکو اک جنائیا۔ میٹدا رہیا دھندھوکارا، کردا رہیا سچ و ہارا، آتم سیجا ہو اُجیارا، نور نورانا شاہ سلطانا نر نرکارا، اپنی دیا کمائیا۔ بولنہارا نام جیکارا، گاونہارا راگ اپارا، و جاونہارا ناد نرکارا، دھن آتمک راگ آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی اپنی کل آپ دھرائیا۔ سچکھنڈ دوارے دھرے کل، اکل کل اکھوائیندا۔ نرمل دیپک جوت جائے جل، پر م پُرکھ پر بھ ویس وٹائیندا۔ کرے پرکاش محل اٹل، اندھ اندھیر گوائیندا۔ سچ سنگھاسن ایکال، تحت نواسی ساچا ڈیرہ اک جنائیندا۔ جگ چوکڑی

سبجگ تریتا دواپر کلجگ بھگتاں پوری کرے آسی، ترسنا جگت مٹائیندا۔ جنم کرم دی لاپے اداسی، آتم انتر پریم پریتی اک سمجھائیندا۔ انتم توڑے جم کی پھاسی، فیصلہ اکو وار سناہیندا۔ پکڑ چڑھائے اپنی گھاٹی، سچ کنارے آپ لگائیندا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان مکائے واٹی، منجھار نہ کوئے رڑھائیندا۔ سچ دوارے کرے کرائے اپنی آرتی، دیپ گھرت جوتی نور ڈمگائیندا۔ ہری دوارے کوئی پار نہ اترے سفارشی، سب دالہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ آنت سری بھگونت رہن نہ دیوے کوئی اڑھتی، دھرت نام نہ کوئے لگائیندا۔ ویکھنہارا اکھری نام عبارتی، حرف بحرف کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ رواج، آپ رچائے اپنا کاج، کرتا پڑکھ کھیل کرائیندا۔ ہر کرتا رچے کاج، کرنی آپ کمایا۔ دھر دی لے کے آوے دات، داتا دانی وڈ وڈیایا۔ وست امولک اک کرامات، کرم کانڈ دے گوائیا۔ ڈونگھی بھوری ڈونگھے کھات، ڈونگھے ساگر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ میٹنہار اندھیری رات، کرے کھیل بوہ بدھ بھانت، بھیو ابھیدا آپ جنایا۔ نرگن ہو کے وسے اک اکانت، کسے نال نہ کرے بات، رسنا جھوا ہتی دند نہ کوئے دکھایا۔ جس چرن بندھائے نات، تس دیوے اپنی دات، وست امولک کایا گولک نراجھت جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ ساچی ریتی، سچکھنڈ دی کھیل انڈیٹھی، جگت نیز نظر کوئے نہ پائیندا۔ سچکھنڈ ویکھ تیری وڈیائی، سو کرتا آپ کرائیندا۔ آد جگاد وجدی رہے ودھائی، ڈوم نائی نہ کوئے رکھائیندا۔ ایک مندر ایک گرہ ایک گھر اک دوار ہوئے رُشنائی، روشن اپنا نام کرائیندا۔ ویکھنہارا چائیں چائیں، شاہ پاتشاہ بے پرواہی، بے پرواہ گم اتھاہ اپنا پردہ لاہندا۔ ساچی کار رہیا کمائی، چار جگ سمجھ نہ رائی، سبجگ تریتا دواپر کلجگ چارے روون مارن دھائیں، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی رہیا سمجھائی، سمجھ بے سمجھاں وچ پائیا۔ رمز نال رمز ملائی، کرے کھیل ہر شہنشاہی، شاہ پاتشاہ اپنا حکم جنایا۔ جگ چو کڑی نو نو چار جو بنیا رہیا ماہی، کلجگ انتم بنے راہی، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں ملے سچ گوسائیں، پھڑ پھڑ باہوں رہیا اٹھائی، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا ساچا داتا، کرے کھیل پڑکھ بدھاتا، پڑکھ پڑکھو تم اپنی سیو کمایا۔ سچکھنڈ نو اسی ہو یا ہوشیار، ہوشیاری سب دی دے گوائیا۔ اپنا حکم کرے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، دھر فرمانا اک سناہیا۔ دو جہان مٹن دوئے جوڑ کرے نمسکار،

گر اوتار پیر پیغمبر اک دھیان لگایا۔ وشن برہما شو چرن دھوڑی منگن چھار، نیتز سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ترے گن رووے دھاہاں مار، پنج تت کرے
 گریزار، خالی بت کم کسے نہ آیا۔ من مت بدھ گئی ہار، پنج تت ناتا گڑیار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، گھر گھر ناچ رہیا کرایا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار،
 ساچا چند نہ کوئے اجیار، سنگر ملے نہ میت مرار، پاندھی پنڈھ نہ کوئے دکھایا۔ جگ چوڑی سیوا کر گئے اپنی وار، انتم دس کے گئے پڑھ اکال سب
 داسا نھیا یار، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کل کلکی لے اوتار، ڈنکا وجے اپر اپار، نہ کوئی میٹے وچ سنسار، میٹنہارا نظر کوئے نہ آیا۔ ایک محل کرتیار، جس
 گرہ سے آپ نرنکار، نرگن داتا پڑھ بدھاتا اکو اک نظری آیا۔ اچی بولے نام جیکار، توں میرا میں تیرا دواں دا اک پیار، جگت وچولا نظر کوئے نہ
 آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سندیسہ نر نریشا اکو اک جنایا۔ سُنو سندیسہ جگ چار، ہر کرتا آپ جنایا۔ کلج
 آنت ہو ہوشیار، ہوش سب توں رہیا جنایا۔ انتم لیکھا دینا پئے دھر دربار، لیونہار اک ہو آیا۔ اپنا اپنا پردہ کھول دیو وکھال، اولہا کوئے رہن نہ پانیا۔
 لکھ چوڑا سی بنا کے گئے دلال، جگت اپنا پھیرا پانیا۔ کوئی کہے چھری حق حلال، کوئی کھنڈا کھڑگ دے وڈیاں۔ کوئی چلہ تیر کمان کرے پیار، کوئی ول
 چھل دھاری کھیل رچانیا۔ کوئی لارادے کے گیا وچ سنسار، سچ اشارے نال سمجھانیا۔ آنت منگدے گئے بن بھکھار، بھکھک اپنی جھولی ڈاھیا۔ کلج آنت
 سری بھگونت سب دی پاوے سار، مہاسار تھی اکو پھیرا پانیا۔ پورب لہنا جگت دینا دے نوار، ساچا کہنا کہہ سناں۔ نہ کوئی میٹے میٹنہار، نہ کوئی دیکھے
 ویکھنہار، نیتز اکھ اپر نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہانیا۔ سچکھنڈ دوار ہر جو چڑھیا، چڑھنہار وڈی وڈیاں۔
 گر اوتار آپے پھڑیا، پھڑ اپنے لڑ بندھانیا۔ پیر پیغمبر چرناں ہیٹ دھریا، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ وشن برہما شو اپنا آپ ہریا، ہر ہر نام رہے دھیانیا۔ چار
 جگ گل پلو پا ہر سرنائی پڑیا، مستک دھوڑی لگا لایا۔ جگت گیان نہ جیوت نہ دے مریا، ادھ وچکار اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچکھنڈ نواسی اپنی کھیل رچانیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل رچاؤندا، جگ جگ اپنی کار کمانیا۔ نرگن سرگن ویس وٹاؤندا، نراکار ساکار روپ ہو آیا۔ دھر
 سندیسہ آن سٹاؤندا، ڈھولا اکو اک جنایا۔ امرت میگھ اک برسائوندا، جھرنانجھرن نام جھرانیا۔ سنت سہیلے پکڑ اٹھاؤندا، گر چیلے میل ملانیا۔ گر مکھاں گر

گود بہاؤندا، سرنگت اک دکھائیا۔ گرسکھاں سد انگی لاؤندا، جگت مارگ دے سمجھائیا۔ بھگت دوارے پھیری پاؤندا، نرگن ایکا ویس وٹائیا۔ سرگن ہو کے راہ نکاؤندا، نیترنن اکھ اک کھائیا۔ پریم پریتی راگ گاؤندا، گیت گوبند اک الائیا۔ ہر جن ہر ہر انتر آتم اپنے گلے لگاؤندا، پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیا۔ محل اٹل اک دکھاؤندا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ ساچا نور اک دھراؤندا، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ من واسنا ساری ڈھاؤندا، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ چنچل بدھ نہ کوئے رکھاؤندا، چلن دیوے نہ کوئے چترائیا۔ کر کرپا جس ساچی دھوڑا نشان کراؤندا، ڈرمت میل دے دھوائیا۔ گرگھ اپنے رنگ رنگاؤندا، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل ویکھ بھگوان، گر اوتار سپس جھکائیا۔ آنت نہ پایا وچ جہان، ایٹھے سمجھ کوئے نہ آئیا۔ تخت نواسی نوجوان، جو دھاسو سوبیر مرد مردان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ جوتی نور ظاہر ظہور کوئی تک نہ سکے سچ نشان، نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جو پرگٹے سو چرن کول منگے دان، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ دیونہار وڈ مہربان، داتا دانی اکو اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ سچھنڈ نواسی بولے بول، انبولت آپ الائیا۔ اٹھو اپنی اپنی گٹھڑی لو پھول، بدھی گنڈھ کوئے رہن نہ پائیا۔ سچ دست پر بھ رکھو کول، جو اپنے نال لے آئیا۔ اکو کنڈے تولے تول، ترازو اور نہ کوئے دکھائیا۔ ساچی دھارن لیننی بول، بن رسنا جہوا دینا سنائیا۔ اپنی کرنی تے رہنا اڈول، بھے روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جو کر کے آئے قول، اقرار اپنا دیو سمجھائیا۔ اٹھ کے ویکھو پچھے رووے دھرت دھول، نت نت اپنائین اٹھائیا۔ لوک مات گر اوتار دین مذہب دا بوہا گئے کھول، انتم بند کرن کوئے نہ آئیا۔ اندر وڈ وڈ بیٹھے ٹھگ چور، کوڑی کریا نال ملائیا۔ سچ سچ نوں باہر کڈھن ہوڑ، اندر کوئے رہن نہ پائیا۔ پیر پیغمبراں دی کہن کوئی نہیں لوڑ، رسنا جہوا اپنا نعرہ رہے سنائیا۔ سب دا پھل مٹھا ہو یا کوڑ، کلجک ریٹھا روپ وٹائیا۔ ابناسی کرتا لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر وڈ کے ویکھے آپے دوڑ، دور ڈراڈا نیرن نیرا گرہ گرہ اپنا بھیو چکائیا۔ کسے مندر نظر نہ آیا لگا پوڑ، کلجک سنت ڈنڈا ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ نین کھول نہ ویکھیا غور، مانس جنم نہ گیا سور، سوہرے پیسے سار کسے نہ آئیا۔ ور پایا نہ جہا لوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی ساچی سچ کہانی رہیا جنائیا۔ اٹھو ویکھو کرو دھیان، بے آنت آپ جنائیا۔ چارے جگ

مارن بان، اپنا اپنا تیر چلائی۔ کلج کہا میں سب توں بلوان، بل اپنے وچ پرگٹائی۔ سادھاں سنتاں کیتا ویران، ویری گھر گھر دتا دکھائی۔ سب دی تیج ستا چڑھ کے نوجوان، اٹھ سکے کوئے نہ رائی۔ شرع شریعت کیتی بے ایمان، دین مذہب کرے لڑائی۔ حق نظر نہ آئے ایمان، نور ظہور نہ کوئے رُشنائی۔ ویکھ سکے نہ کوئے امام، ساچا حجرہ نہ کوئے سہائی۔ محراب دے نہ کوئے نشان، بانگ کوک نہ کوئے الائی۔ سجدہ نیوں کرے نہ کوئے سلام، پیغمبر کرے نہ کوئے پڑھائی۔ چوداں طبق ہوئے حیران، ساچا سبق نہ کوئے سمجھائی۔ الف یے لیکھا قرآن، آگے سار کسے نہ آئی۔ جس نے دتا سچ ایمان، سو صاحب وڈ بلوان، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ دوزخ بہشت منن آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، غفلت سب دی رہیا چکائی۔ اٹھو ویکھو غفلت چھڈو فضول، فیصلہ اکو اک سنائیدا۔ کرے کھیل آپ رسول، رسول رسولاں ویکھ دکھائیدا۔ دُھر درگاہی جس داسچ اصول، سو اصلیت ویکھ دکھائیدا۔ آد جگادی اک محبوب، سچ دوارے سو بھاپائیدا۔ محل اٹل اک عروج، نور ظہور اک رُشنائیدا۔ جس دوارے آفتاب طلوع ہوئے نہ غروب، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ سدا سدا سد آپ موجود، دوجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ جس دا کلمہ ہزارا درود، اسم اعظم اک دکھائیدا۔ کدے نہ ہووے نیست و نابود، جڑ چوٹی روپ نہ کوئے دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیدا۔ سچکھنڈ دوارے سندیسہ ایک، ایکنکار آپ جنائی۔ اٹھو سارے ہوو بیک، وویکی دھار جنائی۔ پر م پڑکھ دا ساچا ہیئت، ہتکاری اک سمجھائی۔ چار جگ دا گنا لیکھ، لیکھا سب دا اپنی جھولی پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولے اپنا اپنا بھیت، بھو رہن کوئے نہ پائی۔ جگ چوکڑی کھیل آئے کھید، بن کھلاری ونڈ ونڈائی۔ حکمے اندر دتا بھیج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائی۔ ساچا لیکھا دساں آپ، ہر سچ سچ جنایا۔ اپنا اپنا دسو جاپ، کی کی راگ الایا۔ کون پوجا کون پاٹھ، کون مندر سہایا۔ کون تیرتھ کون تاٹ، کون سروور نہایا۔ کون جوت کون للاٹ، دیک کون رُشنائی۔ کون نام کون دات، کون جھولی آئے بھرایا۔ کون مذہب کون ذات، کون دین ونڈ ونڈایا۔ کون دوس کون رات، کون گھڑی پل سمجھایا۔ کون پت ڈال ہوئے شاخ، کون کلی پھول مہکایا۔ کون روپ دے کے آئے ساتھ، جیواں جتاں سنگ نبھایا۔ کون دس کے آئے گھاٹ، کون بیڑامات تریا۔ کون مُکا کے آئے واٹ، پاندھی اپنا پھیرا

پایا۔ کون دیکھیا کھیل تماش، لکھ چوراسی ناچ نچایا۔ کون بدھ پوری کر کے آئے آس، ترسنا ہور رہے نہ رایا۔ کون دھار چلائی پون سواس، کون جہوا
 نال ملایا۔ کون بندھایا اکونات، ساک سجن سین کون سمجھایا۔ کون پچھے اندر وڑ کے بات، کون مریداں حال رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچے منگ منگایا۔ پیر پیغمبر کہن طوبی ساڈی، تو ہی تو الایا۔ تیرے حکمے اندر کری کار ڈاڈی، ساڈی سمجھ وچ نہ
 آئی۔ انتم چاڑھی اپنی جا کے ہانڈی، کلج اپنے سنگ رلایا۔ سچ خدا تیرا پچھلا رہن نہ دتا کوئی گوانڈھی، ناتا سب دا لیا ٹڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ رہے جنایا۔ سچ جنایا اک امام، نور اکو اک درسایا۔ سچ جنایا اک اسلام، کلمہ اکو اک پڑھایا۔ سچ جنایا اک
 پیغام، دھر دی بانی ناد الایا۔ سچ جنایا اک احوال، حالت تیری سچ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے نام ملے
 وڈیایا۔ تیرا ناؤں دسیا محبوب، محبت خانہ اک سمجھایا۔ انجیل قرآن لکھ کے دے کے آئے ثبوت، صبر پیالہ جام پیایا۔ جگت ناتا روح قلبوت، بتخانہ
 روپ درسایا۔ سچ دھام جائے پہنچ، پروردگار اپنا پھیرا پائی۔ اُس دی لوچا اکو لوچ، لوچن نین گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، تیری دس کے آئے سرنائی۔ تیری سرنائی دسی ایک، اک اونکار دے وڈیایا۔ لکھ چوراسی دیوے ٹیک، مہر نظر اٹھایا۔ ہر جن سجن لئے دیکھ،
 نج نیت نین گھلایا۔ زرویر ہو کے کرے ہیت، پریم اکو اک سمجھایا۔ سنگرُو ہو کے کھولے بھیت، گروگر ہو کے کرے پڑھایا۔ پر میثور ہو کے وسے
 نیت نیت، نج گھر اپنا نور دھرائیا۔ پر ماتم ہو کے کرے ہیت، آتما اپنے نال ملایا۔ پاربرہم ہو کے لئے دیکھ، برہم پڑدہ آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ تیرے در دی رکھی آس، آسا اکو اک ودھایا۔ تیرے ملن دی رہے پیاس، تڈھ بن
 تربت نہ کوئے کرائیا۔ جگت کڑاوا دسے ساک، ناتا اکو اک بندھایا۔ ویلے انتم پچھے بات، سنگر سوامی ہوئے سہایا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی زرویر
 ڈھولا گم راگ، تندی تند ستار کوئے نہ گایا۔ بن بھگتاں کسے نہ اُتجے کوئی ویراگ، ویراگی روپ نہ کوئے دکھایا۔ بن سنتاں کرے نہ کوئے تیاگ،
 تیاگی جگت نظر نہ آئی۔ بن گرکھاں نہ کوئے بُجھائے آگ، ترے گن بند نہ کوئے کرائیا۔ بن گرکھاں کوئی نہ دیکھے جگدا چراغ، گھر ہووے نہ کوئے

رُشنائیا۔ ناتا تئے کنت سہاگ، وِ بھچار کرے سرب لوکائیا۔ در در دے کوڑ وواد، وکھ روپ وٹائیا۔ بن سنگر پورے پُرکھ اکال کوئی نہ کرے لاڈ، لاڈلے
سُت نہ کوئے بنائیا۔ جُگ جنم دی کوئی نہ رکھے یاد، پورب لیکھا سکے نہ کوئے مُکائیا۔ راتی سُتیا نہ مارے کوئی آواز، گوڑھی نیند نہ کوئے کھلایا۔ سُرت
شبد کوئی نہ کرے کاج، گھر بیج نہ کوئے سہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت واسنا سرشٹی رہی بھاج، ساچا پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ تھکے بیج وقت
نماز، کوڑہ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ سجدہ کر کر مار دے رہے آواز، کناں وِچ اُنکلاں پائیا۔ مستک لاوندے رہے خاک، گھٹے چھار نال ملایا۔ چھاتی ہتھ رکھ کے
کہندے رہے غریب نواز، تیری ملے اک سرنائیا۔ بے پرواہ بیج ملاح سب دے کولوں گیا بھاج، اپنا پلو آپ بھٹھٹھایا۔ پیر پیغمبر وِگرا اوتار وِچ چار کُنٹ ست
دیپ نو کھنڈ آتم پر ماتم جنناں چر آئے نہ اک آواز، میرا ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے کم نہیں آونی نماز، جنناں چر مُرشد مُرید کھولے نہ اندر راز،
رازق رحیم گھر گھر پھیرا کوئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا کم نہ آوے بانگ، جنناں چر سواگی رچے نہ اپنا سوانگ، اندر وڑ کے نہ اپنا ناد سنائیا۔ دُور دُراڈے آسا
ترسنا وِچ رکھدے رہے تانگھ، اگے آئے درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنائیا۔ ساچا لیکھا سُنو سندیس، سو
صاحب آپ جنائیا۔ اک اکال اک دیال اک زرش، پروردگار اک اکھوائیا۔ اک اشٹ گردیو سوامی اک آدیس، نہہکامی نہہکرمی اکو اک اکھوائیا۔ جس
وِشنوں سوایا باسک بیج، ساگو پانگ دتی وڈیائیا۔ جس سیوک دتا بھیج، ساچی سیو سمجھایا۔ اوہ صاحب کھیلے کھید، کھید سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ گرگھ
ورلے ہر جن دیوے اپنا بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھٹھٹھایا۔ جس دے پچھے ار جن سیس پوائی ریت، سو صاحب سنگر اپنا وِیس وٹائیا۔ جانہارا لیکھ لیکھ، الکھ
زرنجن درد دُکھ بھے بھنجن بھوساگر اپنی دھار چلائی۔ جن بھگتاں نیتز پائے انجن، چرن دھوڑ کرائے مجن، ایٹھے اوتھے بنے سجن، سگلا سنگ نبھائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بیج سندیسہ اک الایا۔ بیج سندیسہ عالم گیر، گرہا وچوں سنایا۔ بیج تو فین بے نظیر، واحد اک پرگٹایا
- آد جگاد جس دارس امرت ٹھانڈا سیر، حیاتے آب روپ وکھایا۔ سو توڑنہارا شرع زنجیر، تیز کٹار ہتھ اٹھایا۔ انت کری اک تدبیر، تقدیر سب دی
رہیا بدلایا۔ کھکے اندر گھت وہیر، در آون چائیں چائیا۔ بن درویش دردی فقیر، فقرہ اپنا آپ سنایا۔ کجگ انتم دے دھیر، دھیرج وان تیری سرنائیا۔

ساڈی ہوئی آنتِ اخیر، آخر بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ سب دے سینے لگی پیر، دارو نظر کوئے نہ آئیا۔ ٹن لگی ہڈی ریڑ پھڑ باہوں سکے نہ کوئے اٹھایا۔ در
 دوارے کر کر بھڑ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ پروردگار پیرن پیر، پر م پڑکھ تیری سرناہیا۔ تیرا لیکھا شاہ حقیر، حقیقت تیرے چرن سرناہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرناہیا۔ سچ سرنائی اک جناواں گا۔ بیس پیسا بھو چکاواں گا۔ جگت جگدیشا اک اکھاواں گا۔ سچ
 حدیشا اک پڑھاواں گا۔ خالی کھیسہ سرب کراواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ بھو چکاواں گا۔ سنگ محمد رنگ رنگاواں گا۔ احمد اپنا تھم مناواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں
 جو جن ہو گئے سہمت، تنہاں اپنی گود اٹھاواں گا۔ کراں حقیقی رحمت، رمز اپنی اک سمجھاواں گا۔ دین مذہب دی ٹے زحمت، ظاہرا اپنا رنگ چڑھاواں
 گا۔ جنہاں تیر بدھی نیلی تہمت، تنہاں طمع سرب گواواں گا۔ کلج انتم کوئی رہن نہ دیواں احمق، عمل سب نوں آپ سمجھاواں گا۔ سچ اشارہ میری
 سینت، بن رسنا جہوا جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اکو اک رنگاواں گا۔ رنگ اکو اک رنگاواں گا۔ چار یاری دیکھ دکھاواں
 گا۔ اللہ رانی کواری آنت پرناواں گا۔ کجل نیز نین شنگاری، گھ گھنگٹ اک اٹھاواں گا۔ چوڈاں طبقال دیونہار بہاری، ساچی سیوا دیکھ دکھاواں گا۔ گل
 مونڈاں پائے ہاری، تسبیح کوڑی توڑ تڑاواں گا۔ میاں دیکھے اپنی بیوی سدوی ناری، نیز کعبیوں پکڑ اٹھاواں گا۔ گل کلمہ زنجیری گل گڑتی ساوی، بستر اکو
 اک درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کنڈھا دیکھ اک سی راوی، روایت اپنی اک جناواں گا۔ جس نوں کہندے ار جن سرتے
 ورتی بھادی، سو بھانا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھاواں گا۔ ساچا کھیل کرے بے پرواہ،
 بے پرواہی آپ جنائندا۔ بھلے بھلے پائے راہ، او جھڑ کھہڑا نظر کوئے نہ آئندا۔ اک چار دا بن ملاح، چوڈس چند دئے چکا، چوڈاں و دیا ڈیرہ ڈھاہندا۔
 اکو مندر دئے دکھا، آتم تاکی کنڈالاہ، نرگن دیوا اک جگا، امرت ساچا جام پیا، دیکھ دکھائے مائی حوا، آدم اپنی کار جنائندا۔ لیکھا جانے تھاواں تھاں، شاہ
 پاتشاہ سچا شہنشاہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھاہندا۔ اللہ رانی کورگنیا ملوک، ملک الموت نہ کوئے دکھایا۔ نہ روح نہ
 کوئی قلبوت، کلمہ پڑھن سنن وچ نہ آئیا۔ کسے دسے نہ جگت حدود، ہوئے ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ بن مولا کوئی نہ کرے موجود، موجودہ حال نہ کوئے

جنائیا۔ چوڑاں صدیاں نہ ملیا محبوب، مُجبت کم کسے نہ آئی۔ سستی رہی الٹ جوانی وچ گھوک، نیتز جاگ نہ کوئے کھلایا۔ انتم پاربرہم پر بھ چکائے چوک، چوکس اکو دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین رہیا کھلایا۔ نیتز نین دیکھے اگھاڑ، اپنی لئے انگڑائی۔ کون واجاں رہیا مار، بے خبر خبر کون سنایا۔ کون میاں کہے میری نار، کون بے وفا وفاداری رہیا جنائیا۔ میرے سر چڑھائے گناہ، مُشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ میں لہدی اک خُدا، میرے نالوں نہ ہوئے جُدا، گلوکڑی بیٹھے پا، نُور نُور نال ملایا۔ میں اُس توں ہوواں فدا، اپنی حسرت لوواں مٹا، اُجڑیا کھیڑا لوواں وسا، گھر ساچے وجے ودھایا۔ میرے انتر چڑھے چا، میں خوشی لوواں منا، نین نیتز اک اٹھا، چاروں کُنٹ دیکھ وکھایا۔ نظری آئے بے پرواہ، فرضی جھیرا دیاں مُکا، غرضی پوری آس لوواں کراں، مرضی اوس نال ملایا۔ سچ مقام دیکھاں تھاں، جتھے کوئی نہ کلمہ ناں، جتھے کوئی نہ عالم علما، جتھے شرع نہ کوئی ونڈ ونڈا، اکو نُور ست سرُپ نظری آئی۔ میں چرنی ڈگا جا، اُچی کوک ماراں دھاہ، بہڑی دتا کیوں مات بھلا، تیری بے پرواہی بے پرواہ، سب نوں رہی ستایا۔

اگوں ہس کہے خُدا، اوہ دیکھ سدھاراہ، جتھے مُرشد مُریداں رہیا جگا، سدھا دیدار رہیا دکھا، بن عیدوں چند چڑھا، بن چھریوں بھیٹ دکھا، بن رسیدوں لیکھا رہیا لا، ہرجن اپنے نال ملایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرے ساہنے کھڑے گواہ، شہادت دین تھاؤں تھاں، بیان قلم بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سلطان وڈ مہربان، سچ نشان دو جہان، دوئے دھارا آپ جنایا۔ دو دھار نشان دکھاواں گا۔ جب اپنا رحم کماواں گا۔ تھم اک قائم کر دکھاواں گا۔ عین عین نہ کوئی پڑھاواں گا۔ بن نیناں نین ملاواں گا۔ بن سینا سین بن جاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھراواں گا۔ اپنی کل آپ دھراواں گا۔ ویہ سو ویہ دیکھ دکھاواں گا۔ دو آ زپرو نال ملاواں گا۔ صفر آ جوڑ جڑاواں گا۔ فقہر اکو اک الاواں گا۔ پچھلا ذکر سرب جاناواں گا۔ بن کے متر دیکھ دکھاواں گا۔ جس دا لیکھا بازاں تتر، سو شہدی دھار جاناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ کھلاواں گا۔ ہر جو بھیو کھلاویگا۔ ویہ سو ویہ رنگ چڑھاویگا۔ ساچی نینو اک رکھاویگا۔ برہوں پیا ترساویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دا ساچا راہ اکو اک پرگٹاویگا۔ سچھنڈ راہ دکھائیگا۔ بے پرواہ کھیل کھلاویگا۔ زرگن نُور جوت رُشانیگا۔ ظاہر

ظہور نظری آئیگا۔ کوڑو کوڑ میٹ مٹائیگا۔ مستک دھوڑ ٹکا لائیگا۔ مورکھ موڑھ پتر بنائے گا۔ دُور دُراڈا پندھ مُکائیگا۔ نُون نُون جوت رُشائیگا۔ آسا پُون
آپ ہو آئیگا۔ سرب کلا بھر پُون، دو جہان ویکھ وکھائیگا۔ راگ ناد وجائے تُون، تُرت اپنا کھیل جنائیگا۔ داتا جودھا سُون پُون، بیرتا اپنے ہتھ رکھائیگا۔
گھر گسپھر وڈ پیر پیرن، پیر شاہ پڑدہ لایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ دی ساچی ریتی، سَت ستوادی آپ وکھائیگا۔ سَت ستوادی
راہ وکھاواں گا۔ برہم برہادی ویکھ وکھاواں گا۔ جنہاں آتما سادھی، تنہاں اپنا رنگ رنگواں گا۔ نام جانا بودھ اگادھی اکھر، اِکو اک سمجھاواں گا۔ سو
گرگھ بنے حاجی، جس اپنا پڑدہ لاہواں گا۔ من نیڑ آئے نہ قاضی، مت ونڈ نہ کوئے ونڈاواں گا۔ آتم پر ماتم دوویں ہوون راضی، گھر گھر وچ صلح
کراواں گا۔ کوئی دسے نیڑ نہ غازی، گدا اِکو نام اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نر اِکو ڈنک وجاواں گا۔
پر بھ اِکو ڈنک وجائیگا۔ راؤ رنگ راہ وکھائیگا۔ دوار بنک اِک سہائیگا۔ شبدی جوتی تنک لائیگا۔ ہرجن ساچی بنت بنائے گا۔ گرگھ سنت آپ اٹھائیگا۔ وچھڑی
ناری کنت ملایگا۔ آتم پر ماتم سیجا اِک ہنڈائیگا۔ کایا چولی رنگ چڑھائیگا۔ ہوئی ہوئی راگ سنائیگا۔ اپنا بول آپ جنائیگا۔ سُر ت سوانی بھولی بھالی، بھور وچوں
کڈھائیگا۔ در بنا کے لے جائے گولی، مہربان اپنی دیا کمائیگا۔ اِک وکھائے ساچی ڈولی، کہار نظر کوئے نہ آئیگا۔ در دروازہ دیوے کھولی، رُپ اِکو اِک
در سائیگا۔ گرگھ آتم کہے میں گھول گھولی، مان تان نہ کوئی وکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلج تیری اتم ور، سنت سہیلے آپ
اٹھائیگا۔ سنت سہیلے اتم اٹھنگے۔ بیس پیسے کدے نہ لنگے۔ شیر شیر ہو کے لنگے۔ سنگھ کول ہو کے ڈھکنگے۔ وشنوں کھول دوارا پچھنگے۔ سری بھگوان چرناں
ہیڈ لنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے در بہہ کے ہسنگے۔ ساچے در آپ ہساواں گا۔ جن بھگتاں میل ملاواں گا۔
نام اِکو اِک درڑاواں گا۔ دُوجا ناتا توڑ تڑاواں گا۔ تیجانن اِک گھلاواں گا۔ چوٹھے پد ویکھ وکھاواں گا۔ پنجویں ناد چھند سناواں گا۔ چھویں چھپر چھن
پندھ مُکاواں گا۔ ستویں سَت ستوادی رنگ رنگاواں گا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں جوڑ جڑاواں گا۔ نو در کوڑا پندھ مُکاواں گا۔ دسم دواہی چڑھ کے کُنڈا
لاہواں گا۔ سُر ت سوانی کواری آپ پرناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نر ویر پُرکھ اکال اِکو اِک اکھواواں گا۔ پُرکھ

اکال اک اھوایگا۔ دین دیال دیا کمایگا۔ سچ دھر مسال اک بنائے گا۔ کال مہاکال نیڑ نہ آئیگا۔ سُن مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کرے سوال، آساتر سنا سب میٹ مٹائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اک دان، چرن پریتی سچ دھیان، آتم آتر برہم گیان، دھرم دکھائے اک نشان، آون جاون چکے کان، لکھ پور اسی جم کی پھاسی، جگت اداسی کوئی رہن نہ پائیگا۔ جنہاں ملیا گھنک پُر واسی، تنہاں جنم کرے رہراسی، رستہ اکو اک جنائیگا۔

* ۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی چمکوڑ سنگھ مناوے والے دی شادی سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال * ۲

پنج تت جگت جگ ناتا، نر نرائن بنت بنائیدا۔ جگ چوکڑی کھیل تماشا، نرگن سرگن ویکھ دکھائیدا۔ بھگت بھگوان دیوے داتا، نام بھنڈارا اک ورتائیدا۔ نام سنائے ساچی گاتھا، بھو ابھید سمجھائیدا۔ شبد چڑھائے ساچے راتھا، رتھ رتھو اہی اک اھوائیدا۔ ہوئے سہائی بن پتا ماتا، بالک اپنی گود اٹھائیدا۔ سرب جیاں پر بھ جوتی جاتا، جاگرت جوت اک جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیدا۔ پنج تت جگت سریر، تن مائی خاک سمایا۔ بخشش کرے بے نظیر، سری بھگوان وڈی وڈیایا۔ صورت سچ سچ تصویر، نرگن سرگن دے دکھایا۔ چوٹی چڑھ آپ اخیر، گھر ساچے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ پنج تت ہڈ ناڑی ماس، رکت بوند کھیل کھلائیدا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت ڈمگائیدا۔ پون سواسی دے سواس، سگلا سنگ نبھائیدا۔ منڈل منڈپ پا پاراس، گوپی کاہن نچائیدا۔ ویکھنہار انا تھاں ناتھ، دین اپنی دیا کمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ دکھائیدا۔ ساچا رنگ پنج تت، تن مائی روپ دکھایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آتم دیوے امولک وتھ، پر ماتم ونڈ ونڈایا۔ نام ندھانا ساچی گاتھ، اکھرا اپنا آپ سمجھایا۔ آتر آتر آپے وس، در میلا سچ سبھایا۔ نچھر دیوے امرت رس، رسنارس چکھ نہ سکے رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچا بھو ہتھ

کرتا، ہر کرتا کھیل کر آئیندا۔ آد دی ساچی دھار، دُھر درباری آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو تیار، نرگن اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ سرگن کھول سچ
 بھنڈار، ساچا بنک دوار سہائیندا۔ جگت ترسنا دے ادھار، آتم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔
 ساچا لیکھا کایا ہٹ، گھر گھر وچ آپ جنائیا۔ جگت پیار جگت رت، جگت چمڑی جگت ہنڈائیا۔ ہر پیار آترگت، نیز نظر کسے نہ آئیا۔ آد مارگ ساچا دس،
 ساچا راہ دکھائیا۔ نرمل نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد لیکھا سری
 بھگوان، ہر اپنے ہتھ رکھایا۔ پاربرہم برہم کر پردھان، ساچی ونڈ ونڈایا۔ پنچت کایا مکان، گھر اکواک دکھایا۔ دُھر سندیسہ دتا آن، سچ سنہسٹرا اک
 جنایا۔ بیٹھا رہے نوجوان، آپ اپنا آسن لایا۔ در دروازہ اک مہان، بے نظیر آپ بنایا۔ نظر نہ آئے وچ جہان، کُنڈا سکے کوئی نہ لاپیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ جنایا۔ اپنا لیکھا دسے میت، آد وڈی وڈیائیا۔ ویکھ آتما میری ریت، پر ماتم رہیا سمجھائیا۔ پنچت چولا تیرا
 ٹھیک، اندر اپنا گھر دکھائیا۔ ساچا سوہلا ڈھولا گیت، راگ اناد جنائیا۔ نرور ویکھنا سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ سچ پریم ست پریت، ست
 ستوادی آپ سمجھائیا۔ نت نوت رکھنی اڈیک، بن نیز نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچا کھیل دسے
 بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ آتم تیرا میرا منت، پر ماتم کرے پڑھائیا۔ صفت جنائے مہا گنت، لیکھا لیکھ نہ کوئے دکھائیا۔ ساچا ملے ہر بودھی پنڈت،
 پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد رہے اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیا۔ ناتا جوڑے جیرج انڈت، اتبج سیتج میرا بندھن پائیا۔ در درویش بنائے منگت،
 بھگھاری اکو راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا ورتائیا۔ ساچا حکم دُھر فرمان، سو صاحب آپ جنائیا۔ سُن آتم بال نادان،
 بالی بدھ دئے وڈیائیا۔ تیرا کھیل وچ جہان، لکھ چوراسی کر گُرمائیا۔ ترے گن پنچت تیرا مکان، ساڈھے تن ہتھ ونڈ ونڈائیا۔ اندر وڑ نوجوان، جو بن اپنا
 آپ پرگٹائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ رکان، ساچی سیجا سو بھا پائیا۔ ایکا ڈھولا گاؤنا گان، گاؤنہارا آپ سمجھائیا۔ اکو دُھر دی پائے آن، دُھر دی دھار آپ
 سمجھائیا۔ جہاں چر نہ ملے بھگوان، تیرا لیکھا لیکھ وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے جنائیا۔ سُن سندیسہ ہوئی حیران،

آتم اپنا آپ جگایا۔ میں بالی نڈھی سدا انجان، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ چاروں کُنٹ دیکھاں مار دھیان، آپ اپنا بل پرگٹایا۔ بھيو نہ جاناں سچ نہ پچھاناں کوَن بدھ ملے بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پایا۔ کوَن نام چپاں مہان، اتر اتر دھیان لگایا۔ کوَن ہتھہ کراں پرنام، کوَن مستک سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پایا۔ در واسطہ پایا ایک، ایکنکار تیری سرنایا۔ دین دیاں پکڑاں تیری ٹیک، ہتھہ تیرے وڈیا یا۔ جوں بھاوے توں لینا ویکھ، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ تیرا انت نہ آوے بھیت، بھيو نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے حکمے اندر تیری دھار لوے کھید، خالق خلق وچ سما یا۔ لوک مات رہیا بھج، دھر سندیسہ حکم سنا یا۔ پنچ تت کا یا اندر میری سچ، سوہنی بنت بنا یا۔ زرگن نور جوتی تیج، چند سورج نہ کوئے رُشنا یا۔ نہ کوئی بادل نہ کوئی میگھ، گھٹا گھنگھور نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی شاستر نہ کوئی وید، پُران روپ نہ کوئے جنا یا۔ نہ کوئی کلمہ نہ کوئی لیکھ، نہ کوئی کاتب نہ کوئی شاہیا۔ نہ کوئی محلانہ کوئی دیس، پنڈ و نڈ نہ کوئے و نڈایا۔ نہ کوئی ملانہ کوئی شیخ، نہ کوئی پنڈت کرے پڑھایا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی ریکھ، رنگ نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے حکمے اندر کھیلاں کھیل، خالق خلق وچ سما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑا یا۔ ساچی سکھیا دیوے دات، سو صاحب دیا کمائندا۔ ساچا مارگ پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا آپ جنا ئندا۔ زرگن سرگن کر پرکاش، جوتی جاتا نور دھرائندا۔ ننت نوت تیری پوری کراں آس، ساچا مارگ اک دکھائندا۔ ویکھ دکھاواں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پر بت پر بھاس، پر بھاسی اپنا ناؤں دھرائندا۔ بالی نڈھی تیری پوری کراں آس، ترسنا تیری انت مٹائندا۔ سچ پریتی اک بلاس، بھوگ اگو گھر دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ آپ جنا ئندا۔ سُن لیکھ صاحب سلطان، آتم اپنی لئے انگڑا یا۔ توں داتا دانی دو جہان، تیری وجدی رہے ودھایا۔ سچ دس پر بھو کوَن ویلا کریں پروان، گھر میلیں چائیں چانیا۔ کوَن مارگ ویکھیں آن، کوَن پاندھی پنڈھ مُکایا۔ کوَن سہائیں بنک مکان، کوَن مندر ڈیرہ لایا۔ کوَن ور دیویں دان، کوَن وست امولک جھولی پانیا۔ کوَن سچ کریں پروان، مہربان دیں سرنا یا۔ کوَن نور دسیں جہان، کوَن ظہور کریں رُشنا یا۔ کوَن دوارے ویکھاں آن، آپ اپنا پردہ لاہیا۔ میں تیری نڈھی بال انجان، بن تیری سمجھ سمجھ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دئے سمجھایا۔

ساچی سکھیا دسنبہارا، سو صاحب دیا کمائیندا۔ کایا مندر میرا کانا، گھر ساچا اک سہائیندا۔ پردہ اوہلا آپ رکھانا، نظر کوئے نہ آئیندا۔ پریم پریتی مارگ لانا،
 بھیا بھید سمجھائیندا۔ ساچا مندر اک سہانا، پنج تت کھیڑا وڈ وڈیائیندا۔ ساچا میلا میل ملانا، مل مل اپنا راگ لائیندا۔ ساچا راگ اک سنانا، سو صاحب آپ
 سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیہ اک سنانیندا۔ آتم کہے اوہ کھیڑا گانا، جس گاون ملے وڈیائیا۔ سچ دس سری بھگوانا،
 پر بھ تیرے اگے عرضوئیا۔ توں شاہ پاتشاہ وڈ راج راجانا، شاہ سلطان تیری سرنائیا۔ تیرا تھم دھر فرمانا، دھر دی دھار تیرے وچوں آئیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے راہ تکائیا۔ سُن آتم میرا گیت ڈھولا، سو صاحب آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی بنے وچولا، بن پاندھی
 پھیرا پائیا۔ بھیا کھلائے پڑدہ اوہلا، اپنا رنگ دکھائیا۔ ساچا گیت گاؤنا سوہلا، سوہنگ راگ لائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت تیرا جس گائیا۔ سچ
 دوارا تیرا کھولا، اک توہے دتا سمجھائیا۔ لگے بھاگ کایا چولا، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ہے
 پر بھو میں ہوئی خوشحال، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ سچ سہانا سماں ملیں آن، آپ اپنا رنگ دکھائیا۔ جگت پریت نہ کوئے نال، انتم اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچے
 مندر لوں بھال، زور پھیرا پائیا۔ گھر گھر دیکھیں شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر آویں چائیں چائیا۔
 ساچے گھر آئے بھگونت، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائیا۔ آتم تیرا سُن کے منت، منتر اپنا دئے سمجھائیا۔ تیرا گرہ تیری سچ تیرا مندر ہوئے سو بھاؤنت،
 سو بھنیک آپ سہائیا۔ نام جنائے اک اگنت، لیکھا لیکھ نہ کوئے دکھائیا۔ ناتا جوڑے اکو اک نار کنت، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سری بھگوان بنائے
 بنت، آتم پر ماتم جوڑی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دوئے جوڑ منگ منگائیا۔ آتم کہے جس ویلے دُلھا آویگا۔
 ساچا سیہرا سیس ساویگا۔ مہربان نین اٹھویگا۔ اک اکل کھیل کر اوویگا۔ ڈوم نائی نہ کوئے بلاویگا۔ بھین بھائی نظر کوئے نہ آویگا۔ سخیاں منگل اپنا راگ
 الاویگا۔ کوڑی کریاکٹ کے سنگل، سنگل اپنے پریم بندھاویگا۔ بھاگ لگائے کایا جوہ جنگل، اچاٹلا آپ سہاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 گھر پنڈے پھیرا پاویگا۔ گھر پنڈے سجنی آواں گا۔ پچھلے پنڈے سرب مکاواں گا۔ ساچی نیں دے وچ نہاواں گا۔ جو کہندے سو کر دکھاواں گا۔ مندر

اٹل اک بہاواں گا۔ محل رُشنائی اک جناواں گا۔ گھر وے سچ ودھائی، وادھا اپنے گھر دکھاواں گا۔ تُوں ڈھولا گاؤنا چائیں چائی، سچ اپنا راگ سناواں گا۔ گھر بیٹھیاں ملے ماہی، محبت اکو اک رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجد آپ جناواں گا۔ آتم کہے پر ماتم زرگن زرگن تُوں پرنامینگا۔ سرگن میرا بنیا ساتھن، اس دی ونڈ کی ونڈا مینگا۔ جس دے چڑھی میں راتھن، سورتھ کس دوار رکھائینگا۔ بھيو دس پُرکھ ابناس، کی اپنی کار کما مینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک دکھائینگا۔ آتم سُن سچ سوانی، ہر سنگر آپ جنایا۔ پنچ تت کھیل مہانی، تتوت تت جنایا۔ سرگن رُپ وچ جہانی، لوک مات نظری آیا۔ اتم دے سدا فانی، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ بال جوان بردھ نشانی، ساچی ونڈ ونڈایا۔ تیرا میرا نور نورانی، نہ مرے نہ جایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑایا۔ ساچا لیکھا سُن مہربان، خیرانی میرے اُتے چھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں میل ملیا آن، تیجا نظر کوئے نہ آیا۔ کایا چولا کون کرے پروان، پنچ تت مائی کون ہتھ پھڑایا۔ زرگن تیرا کھیل مہان، زرگن نال کریں گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ آتم سُن سچ سناواں، سو صاحب آپ جنایا۔ تیرا رُپ آپ دھراواں، نورو نور نور رُشایا۔ پنچ تت کایا ونڈ ونڈاواں، پُرکھ نار نار پُرکھ حصہ اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجد رہیا سمجھایا۔ پُرکھ نار پنچ تت ونڈ، ہر سنگر آپ جنایا۔ کرے کھیل سورا سرنگ، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ رکت بوند کھیل انند، رس اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچ تت دے وڈیایا۔ آتم پنچ تت دیواں مان، پنچ وے ودھایا۔ بالیوں ہوئے جوان، جو بن جگت جنایا۔ آسا ترسنا اک مہان، گھر گھر دیاں وسایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کر بلوان، بل اپنا آپ جنایا۔ اچھا رکھاں وچ جہان، بھچھیا بخشش جھولی پائیا۔ من مت بدھ کھول دکان، ساچا ہٹ چلایا۔ جگت واسنا دیواں دان، اپنی دیا کمائیا۔ تیرا اوہلا رکھاں گھر مکان، در نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا رہیا درڑایا۔ آتم کہے پر بھ تیرا پنچ تت جوڑ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بندھن پائیا۔ نار پُرکھ کس بدھ پوے لوڑ، کون دھار دسیں پرگٹائیا۔ کس بدھ رکھیں ہتھ وچ ڈور، تندی تند ستار ہلایا۔ اندر وڑ کے ویکھیں اندھیرا گھور، ڈونگھی بھوری پھیرا پائیا۔

میٹوں سدا تیری لوڑ، پنچ تت سمجھ ذرا نہ آئی۔ من واسنا دیواں زور، جورو زر نال ملایا۔ چڑھ کے دیکھاں اپنے گھوڑ، شاہ سورا پھیرا پائی۔ دو جہاناں
 آواں دوڑ، بن پاندھی پندھ مکائی۔ سرگن سرگن جوڑاں جوڑ، لوک مات تت گڑمائی۔ من چیشٹا من رہی لوڑ، مت مت نال گڑمائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو رہیا سمجھائی۔ تت تت دا ہوئے ناتا، پنچ پنچ جوڑ جڑائی۔ جگت جگت دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ سرگن
 سرگن چلائے راتھا، رتھ رتھوا ہی بے پروا ہی۔ کھیلے کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سانگ رچائی۔ دھی پت گھر ہوئے پتا ماتا، مات پت پتر دھی ویکھ
 دکھائی۔ سرب جیاں دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تت میلا سہج سبھائی۔ پنچ تت کایا میلا ملایے آپ،
 پر بھ اپنی دیا کمائی۔ سرگن سرگن چلیں ساتھ، ساچا سنگ دکھائی۔ انتر انتر تیرانات، آتم پر ماتم اپنے نال ملایا۔ اندر وڑ کے دیکھی جائیں کھیل تماش،
 کون بدھ ہر کمائی۔ نار پُرش پائے راس، منڈل اکو اک پرگٹائی۔ ترسنا آسا بھوگ بلاس، کام کامنی ونڈ ونڈائی۔ برہما ویتا چلائے شاخ، شاہ پاتشاہ رہیا
 سمجھائی۔ سچ سکھیا جائے بھاکھ، بھاکھیا اپنی جس اُچھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ناتا دے جڑائی۔ پنچ تت ناتا جگت، ہر سنگر آپ
 جڑائی۔ میل ملاواں بوئد رکت، رکت بوئد نو نو جو بن ہنڈھائی۔ بھیو نہ جانے کوئی شخص، شناخت ہتھ کسے نہ آئی۔ ہر کا کھیل نہ سکے پرکھ، پڑدہ سکے نہ
 کوئے اٹھائی۔ آتم اتے کر کے ترس، پر ماتم دیا کمائی۔ پنچ تت کایا تیری جڑت، تیرے مندر لے وڈیائی۔ بن قلم شاہی کیتی کھت پڑھت، پار برہم
 پر بھ اپنی مہر لگائی۔ آد انت رہن نہ دیواں کوئی فرق، فیصلہ حق حق سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچ تت کرے گڑمائی۔ پنچ تت
 ناتا ہووے ضرور، لوک مات بندھن پائیندا۔ مات پت کرن منظور، ساک سجن خوشی دکھائیندا۔ دُلھا دُلہن دُورن دُور، نیرن نیر کر دکھائیندا۔ آتم جس
 آتم نوں پر بھ پہلوں کرے منظور، سوتن کپڑا سو بھ پائیندا۔ سو پنچ تت دو جہان ہوئے مشہور، جنہاں کرتا کاج رچائیندا۔ جنہاں اندر میرا نور، نور تیرا
 رُپ دکھائیندا۔ تیرا سنگ نبھائے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کنت آپ جنائیندا۔ تت تت دا
 تت وچولا، ہر جو ہر ہر آپ جنائی۔ نار کنت دا اکو ڈھولا، سو ہنگ رُپ سمجھائی۔ آتم پر ماتم چکے پردہ اولہا، دوئی رُپ نہ کوئے دکھائی۔ پنچ تت دا تت

ہوئے گولا، بن سیوک سیوکمانیا۔ سچ دوارا اکو کھولا، جگت ہٹ چلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم ساچی سکھیا اک پڑھانیا۔ آتم تیرا
 مندر سبھا، ہر سوہنی بنت بنانیا۔ کنت ہو تیرا پڑدہ کجا، کنٹول دے وڈیانیا۔ پریم پریتی اندر بھجا، ساچی ریتی آپ جنانیا۔ دُور دُراڈا آوے بھجا، گھر
 ساچا ویکھ وکھانیا۔ جتھے لوک لاج نہ کوئی لجا، کوڑی شرم نظر نہ آیا۔ سچ دربار اکو لگا، سری بھگوان آپ لگانیا۔ جگت دوارا پار حداء، ہوئے اکو اک
 رکھانیا۔ تت نال گڑمانی تت بدھا، پنچم پنچم میل ملانیا۔ سوہرے پیئے دوہاں اکو سداء، سندیسہ نام سنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم
 پرما تم اپنا بھيو جنانیا۔ آتم پرما تم تیرا کاج، ہر کرتا آپ رچانیا۔ پنچ تت دا جگت سماج، ہر سنگت دے وڈیانیا۔ دُھر درگاہی دیوے دات، داتا دانی اک
 اکھوانیا۔ بن وچولا ہووے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ میل ملاواں پریم پات، پت پتوتتا ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ کرے گڑمانیا۔ آتم کہے موہے چڑھیا چا، گھر میرے وٹی ودھانیا۔ میرے تت نوں ملنا پر بھ ملاح، تت میلا سچ سبھانیا۔ زرگن بنیا آپ
 گواہ، شہادت ہو نہ کوئے رکھانیا۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ گرنٹھی لیا نہ کوئے بلا، کوڑی کرے نہ کوئے گڑمانیا۔ ساچا ناتا دے جڑا، جوڑی ایکا گنڈھ پوانیا۔
 جو صاحب سنگر دی چلے رضا، تنہاں ملے مان وڈیانیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں ہووے سچ وواہ، لاڑی لاڑا اکو روپ وکھانیا۔ جو صاحب سنگر دا حکم رہے
 بھلا، تنہاں ملے نہ کوئے وڈیانیا۔ نالے روون مارن دہاہ، نال بھائی چارے کرن لڑانیا۔ ساک سجن جگت رہے رُسا، نال رُسے بے پرواہیا۔ بن سنگر
 پورے ساچا نکاح سکے نہ کوئی پڑھا، پڑھا ونہارا نظر کوئے نہ آیا۔ سنگر نانک گیا سمجھا، بن پُرکھ ابناسی چوتھی لاؤ پور کسے نہ کرانیا۔ جو اپنا آپ بیٹھے گواہ،
 سو گرو گرنٹھ دی کرن پڑھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرا نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو دتا سچا دان، گرگھ
 ورا کرے پروان، جس کیتا پروان، تس ملیا بھگوان، ایٹھے اوتھے دو جہان دھرم نشان، پنچ تت نظر کسے نہ آیا۔ ہر سنگت کرے پروان، بھرے بھلی
 سرب لوکانیا۔

ہر سنگت تیرا ساچا لنگر، ویہہ سو ویہہ بکرمی ملے وڈیاںیا۔ مستووانا خالی مندر، سمت سولاں لیکھ چُکائیا۔ سچ دوار دا کھولیا جندر، وست اک وکھائیا۔
 بھاگ لگے اُجاڑ کھنڈر، ساچی جوہ ملے وڈیاںیا۔ منگ منگ کے گیا رام چندر، بالمیک دھیان لگائیا۔ جگت دوار ویسوا کنجر، سری بھگوان دیا کمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار جنائیا۔ ویہہ سو ویہہ ویہہ دا ویہہ، ویہویں صدی جنائیا۔ جیاں دا جی جیا کا جی، جیون جگت جنائیا۔ سیاں
 کا سیں، سیں ساڈھے تن ہتھ وند وندائیا۔ ست ستوادی رکھائی نیہہ، جڑ بھگتاں آپ لگائیا۔ امرت پھل بیجیا بی، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جو جن ٹھنڈا
 پانی جائے پی، تِس اٹھسٹھ سروور تِل نہ رائیا۔ تِس بچ نہ سکے گھرت گھی، پون ہون سنگندھ نہ کوئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنی دیا کمائیا۔ لنگر کہے میں کس لنگوٹا، اپنی سیو کمائیا۔ ویکھ وکھاواں وڈا چھوٹا، بڈھا نڈھا پڑدہ لاہیا۔ میرا رس کھا کے کوئی نہ رہے کھوٹا، جو کھوٹا سو
 کھرا روپ وٹائیا۔ گرگھ کوئی نہ رہے ہوچھا، ہوچھی مت نہ کوئے جنائیا۔ سب دی پوری کراں لوچا، آساترین مٹائیا۔ اکو دوارا سب لئی بہتا، چار درن
 سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ اپنی کھیتی رہیا گاہندا، کلجگ انتم اکو وار بوہل دے لگائیا۔ بوہل کہے میں دانہ دانہ، اک اک
 سمجھائیا۔ پر بھ جو ملیا سچا رانا، جو اپنے تکر رہیا پائیا۔ پاتکر کھیل کرے بھگوانا، ساچی سیو سمجھائیا۔ جن بھگتاں دا بھگتی کھانا، انتر رس اک وکھائیا۔ ہس
 ہس کے سنگ رکھانا، ناتا چھٹ کدے نہ جائیا۔ وشنوں نہیں وشنوں بھگوانا، جو وشنوں حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھنڈارا
 اکو اک اپائیا۔ سچ بھنڈار دی ساچی ساکھی، ساکھیات سمجھائیندا۔ تریتا دوار کلجگ کر رہیا راکھی، سوہنا دھام ویکھ وکھائیندا۔ گوہند کہہ کے گیا بھوکھت
 واک، جو جن جو جن وند وندائیندا۔ سری بھگوان انتم دیوے باقی، لہنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگت دوارا کھول تاکی، طاقت بھگتاں ہتھ پھرائیندا۔
 آپے پچھے پچھے سنیہڑا لے کے جائے پاتی، پتر کا گھر گھر آپ پچائیندا۔ آو رل مل سارے بن جاو اکو ذاتی، بچھلا جھکڑا سرب مکائیندا۔ ویہہ سو ائی
 بکرمی اٹھاراں ہاڑ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دال روٹی رل کے کھادھی، لکھ لکھ شکر سرب منائیندا۔ سارے کہن پر بھو جے اکو ماں اکو بخش دیویں دادی،
 پت پوترے وند نہ کوئے وندائیندا۔ غریب نمائیاں دی سانجھی چڑھی رہے ہانڈی، وڈا چھوٹا نظر کوئی نہ آئیندا۔ ہر سنگت گیت گوہند گاندی، گوہند گیت

سنگت الاینڈا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ لنگر کہے میں اندر ویکھاں لنگھ، اپنا بل دھرائیا۔ گرگھ تیتھوں رہے
 منگ، میں گرگھیاں اگے جھولی ڈاہیا۔ گرگھو میرا دیو سنگ، بن ہر سنگت میرا نہ کوئی سہایا۔ جس نے سیس تاج بنایا چند، ماجھا مالوا دواہہ جموں ضامن
 وچ رکھایا۔ اُس دی سیوا دی اُسرے اکو کندھ، جس اندر چار ورن بہہ بہہ خوشی منایا۔ غریب نمائیاں دی پر بھ اپنے سرتے چکے پنڈ، ڈھیاں اپنا ڈکھ
 نہ کوئے دکھایا۔ اک دوجے نال مل مل دینے گنڈھ، نہ سکے کوئے کھلایا۔ اک اک اٹ گاؤے سوہنگ چھند، کیوں، گرگھ ہتھ رہے لگایا۔ اگنی تپ
 کے آیا پھیر اند، کاجی مائی سوہنے مندر رہی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ لنگر کہے میں نہیں منگتا، منگن
 کسے گھر نہ جائیا۔ ایہہ وہار ساچی سنگتا، جو یاراں سال پہلے دتا سمجھایا۔ سری بھگوان سدا بھکھا ننگتا، گرگھ بے پرواہ رُپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ رہیا بنایا۔ سکھ کہے میں نہ جاناں، ہر کی کی کھیل رچایا۔ اندر وڈ کے دیوے گیانا، اپنا آپ سمجھایا۔ جو منگیا دیوے سو
 نہیں دانا، سو دان جو نرا چھت سیو کمایا۔ دان نہیں ایہہ دھرم نشانہ، دھرم دوارا اک بنایا۔ ویکھ کھیل سری بھگوان ہوئے خیرانا، گرگھیاں وڈا راہ
 چلایا۔ اپنی اچھیا کر بلوانا، بھچھیا پر بھ نوں رہے پایا۔ پر بھو کہے میں انجانا، گرگھ وڈے وڈ وڈیایا۔ سچھنڈ دا سچ ودھانا، بن و دیا آپ اپایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے دیا کمایا۔ دیا کماونہار پر بھ، ہر جو آپ اکھوایا۔ سنت سہیلے ساچے لہ، ساچی سکھ
 سمجھایا۔ اپنی اپنے اندر رکھو حد، باہر نظر کوئے نہ آئی۔ چار دیواری اندر ہونا اڈ، جگت ونڈ ونڈایا۔ ویلے آنت سری بھگونت پچھے کسے نہ دیوے چھڈ،
 جو جن ساچی سیو کمایا۔ سیوا نہیں ایہہ نچوڑ ماس ناڑی ہڈ، غریب نمائے اپنا آپ بھیٹ چٹھایا۔ چاہے مار چاہے چھڈ، پر بھو اک تیری سرنائی۔ توں
 صاحب اسیں تیری جد، بنس سربنس اکھوایا۔ پُرکھ ابناسی اگو ہس، خوشی خوشی نال جنایا۔ میں تہاڈا گاواں جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ چار ورن
 کدے نہ ہونا اڈ، اڈری دھار نہ کوئے دکھایا۔ ماجھا مالوا دواہہ جموں نہیں رہیا سد، انہاں صدقہ سارے لئے ملایا۔ اکو گھر کرے اکٹھ، ایک راہ جنایا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا لیکھا بھیو ابھید کھول کے دیوے دس، ستاراں ہاڈ بھل کوئی رہے نہ رانیا۔ آیاں دی پوری کرے آس، پچھے رہیاں دا

ہوے آپ سہانیا۔ گریکھ کوئی نہ ہوئے نراس، جس دتی آپ سرناٹیا۔ سنگت پنگت لکھیا لیکھ خاص، اگی چووی ونڈ ونڈاٹیا۔ اگے سدا رہے پر بھ ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ جن بھگتو تھادی دست تھادی پاس، پر بھ سیوک روپ سیوکمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم سیوا پر ماتم لیکھے لائیا۔

* ۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال *

ہر بھنڈار گریکھ بھوجن، اتوٹ اٹٹ جنائندا۔ گر اوتار ویکھن موجن، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمانندا۔ جس دا آنت آیا ہن کوٹن جوجن، سو صاحب اپنی کار کمانندا۔ ایہتے اوتھے دو جہان کسے وچ نہ آئے سوچن، سوچ سمجھ نہ کوئے وڈیائندا۔ جس برہما شو وشن بھلائی ہوشن، بھے بھو اپنا اک جنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ اپنندا۔ بھوجن بھگت بھگوان بھنڈار، اندر شٹ سر شٹ جنانیا۔ سیوک سیوک سیوک نر نکار، نرگن نرگن نرگن سیوکمانیا۔ سرگن سرگن دیونہار جگ چار، چار چار ونڈ ونڈاٹیا۔ نیت نیت ویکھنہار سر جنہار، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمانیا۔ ہر بھنڈار بھگت دھرواس، سری بھگوان دیا کمانندا۔ جنم کرم پورب پوری کرے آس، آسا آسانال ملائندا۔ جنم اجنم دوویں کرے راس، ورن اورن میٹ مٹائندا۔ سدا سہیلا اک اگلا وسے پاس، گرہ مندر اندر سو بھاپائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانندا۔ ساچی کرنی کرا آیا، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی راہ چلایا، رہبر اکو اک اکھوانیا۔ سر شٹ سبائی بھو چکایا، بھید اپنا اک سمجھانیا۔ اچھل اچھید پردہ لاہیا، مکھ نقاب نہ کوئے رکھانیا۔ پُن صواب ویکھن آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویس آپ وٹانیا۔ بھگت بھنڈار سنگر ہتھ، دیونہار سدا رگھرائیا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، نرگن سرگن کرے پڑھانیا۔ انتر پوری آس، آسا ترسنا میٹ مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد رُشانیا۔ سچ بھنڈار بھگت جن دات، داتا اپنی دیا کمانندا۔ وست امولک

دیوے آپ، آپ اپنا میل ملائیںدا۔ گرہ مندر وڈ کے پچھے وات، دُکھ درد درد دُکھ ایکا ونڈ ونڈائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیںدا۔ ساچی کرنی کرے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ کھولنہارا اپنا بھیت، بھيو دے جنائیا۔ سنت سہیلے کرے ہیئت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سہارا سچ، بھنڈارا اک رکھائیا۔ سچ بھنڈار نام اٹل، ہر کرتا اپنے ہتھ رکھائیںدا۔ جگ چوکڑی کوئی نہ لائے مل، مُفت اپنی سیو کمائیںدا۔ سنت سہیلے گرگھ چُن، ہر جن ساچے رنگ رنگائیںدا۔ سچ جنائے اپنا گن، اوگن کوڑا میٹ مٹائیںدا۔ راگ سنائے اکو دُھن، دُھن آتمک راگ الائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا کھیل آپ وکھائیںدا۔ ساچا کھیل کرے پر بھ میت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ زرگن ہو کے وسے چیت، سرگن سنگ نبھائیا۔ دیونہارا اک پریت، پریتی اکو اک سمجھائیا۔ جگت بھنڈاری منگے بھیکھ، وشنوں اپنی جھولی ڈاہیا۔ تیرا ناؤں سُن اتیت، میرا آتر رہیا ترسائیا۔ کون ویلا سناں ساچا گیت، جو گرگھ سجن رہے گائیا۔ سچ نشانہ دسیا ٹھیک، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ پاربرہم برہم بنھے پریت، پریت اپنا رنگ وکھائیا۔ مانس جنم جگ جائے جیت، جو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ سچ بھنڈارا ملے ٹھیک، کایا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ اکو رنگ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست آپ ورتائیا۔ نام بھنڈارا دست اٹل، جگت ترازو تول نہ کوئے تلائییا۔ ہر کرتا قیمت پائے آپے مل، درگھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ گرگھ گرگھ آپ اُپجائے اپنی کُل، کُلونتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی پائے مل، لینا دینا آپ مکائیا۔ سچ دوارا رہیا گھل، خالق خلق دے سمجھائیا۔ چار ورن دی اکو چلھ، بھنڈارا اکو نظری آئییا۔ جو سری بھگوان جائے بھل، تنہاں دُئی دویت رہی ستائیا۔ جو جن اُتجے برہم کُل، پاربرہم میل ملائیا۔ ہر جن بوٹا جائے نہ ٹل، پت ڈالی بھل مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، سچ بھنڈارا ایکنکارا بھگت پیارا اپنی پریت جھولی پائیا۔

اوہ لنگرِ سادہ سنتِ دا، ایہہ کھیلِ سِری بھگونتِ دا۔ اوتھے میلا جیو جنتِ دا، ایہتھے رنگِ آتم پر ماتمِ نار کنتِ دا۔ اوتھے گڑھ ہوئیں ہنگتِ دا، ایہتھے گھر چار ورن پنگتِ دا۔ اوتھے در کوڑ گیانی پنڈتِ دا، ایہتھے ور برہم گیانی اکھنڈتِ دا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سب دے آنتِ دا۔

* ۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سُرین سنگھ، دلپ سنگھ، تیجا سنگھ، سورن سنگھ جنڈیالا دے نوت

ہر بھگتِ دوار جیٹھووال *

بیس کہے میںِ نرگنِ سرگنِ صفر، صفا ذاتِ ہستی نظر کسے نہ آئی۔ آد آد کردارِ ہیا فکر، فقرہ اپنا نام جنایا۔ جگ چوکڑی کردارِ ہیا ذکر، بھيو ابھید کھلایا۔ نت نوتِ نرگنِ سرگنِ رہیا نتر، زپرو روپِ دے وڈیایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج کھیل کردارِ ہیا وچھڑ، وچھوڑا اپنا آپے پائی۔ ورن برن ذاتِ پاتِ دینِ مذہبِ وچ بنیا رہیا بھڑ، ست استِ ونڈ ونڈایا۔ لگ لگ کھیل کردارِ ہیا انڈھڑ، نر ویر اپنی کار کمائی۔ گر اوتاراں بندارِ ہیا متر، میتِ مرارِ آپ اکھوایا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چڑھ کے بیٹھا چوٹی سخر، ساچی سکھیا اکِ درڑایا۔ بیس کہے نرگنِ سرگنِ میری دلیل، بھيو اپنا آپ چھپایا۔ آد جگادی بنیا رہیا چھیل چھیل، روپِ رنگِ رکھ نہ کسے سمجھایا۔ وسدا رہیا اُپر دھاروں نیل، نرمل دیا جوتِ ڈگمگایا۔ جگ چوکڑی رکھیا نہ کوئے وکیل، سچ وکالتِ آپ کمایا۔ نت نوتِ کری نہ کوئے اپیل، اپنا حال نہ کسے سنایا۔ بیٹھا رہیا بن کے آپ اصیل، ستِ سروپی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ بیس کہے نرگنِ سرگنِ موہ، مُجبتِ اکو اکِ رکھایا۔ آد آد پرگٹِ ہو، جوتِ جوتِ جوتِ رُشانیا۔ محلِ اٹل ایکا سہائے سو، سو صاحبِ بے پرواہیا۔ نرگنِ نرکارِ نرکارِ ہو نر موہ، جگ چوکڑی اپنی دھار چلایا۔ سرگنِ سنگی ہو کے جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا انگ لگایا۔ دُرمتِ میلِ دیوے دھو، دھوونہارِ اکِ اکھوایا۔ کر پرکاشِ ساچی لو، اندھ اندھیر دے گوانیا۔ لکھ چوڑاسی کایا مندر لے ٹوہ، گھٹ

گھٹ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنایا۔ بیس کہے میں ایکا روپ، انوپ دے وڈیائیا۔ آد جگادی میرا بھوپ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ ست ستوادی ست سروپ، ست پڑکھ نرنجن ناؤں پرگٹائیا۔ مھم سندیسہ دھار اگنی چار کوٹ، راگ ناد ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنایا۔ دو آ کہے سُن صفرے میت، سجن سچ دیاں درڑائیا۔ میں نرگن سرگن ہو چلائی تیری ریت، تیرا راہ دکھائیا۔ سیوک بن کے گایگیت، نام ندھان پرگٹائیا۔ راہ چلایا مندر مسیت، شودوالے مٹھ سہائیا۔ مان رکھایا ہست کیٹ، اوج نیچ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا جنایا۔ صفرا کہے سُن نرگن سرگن سجن، سچ ساچی دیاں جنایا۔ میرے اندر وڑیں اپنا پردہ کجن، باہر سہائی نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرے اندر بہہ کے سجن، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ نت نوت رہے لگن، مورت اکال روپ وٹائیا۔ تت سرپر کوئے نہ بدن، خاک مائی نہ کوئے رکھائیا۔ ہوا پانی نہ کوئے اگن، سنگدھ روپ نہ کوئے جنایا۔ ناد تال نہ کوئے وجن، راگ ناد نہ کوئے سٹائیا۔ نرگن سرگن ہو کے کر کے آویں اپنا حجن، بن حاجی پھیرا پائیا۔ انت کوئے نہ رکھے تیری لجن، مڑ میرے گھر نوں آئیا۔ صفرا کہے میں آد جگاد سب دا پڑدہ کجن، میرا انک نہ کوئے بنائیا۔ اک نو مینوں سدن، اچی کوک کوک الائیا۔ آمیت ساچے سجن، ٹدھ بن ساڈی سار کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ نرگن سرگن کہے سُن صفر سُن صفر سلطان، ساچی سچ دیاں درڑائیا۔ سرگن پناں کون جھلائے تیرا نشان، کون دیوے وڈیائیا۔ کون گائے تیرا گان، کون راگ الائیا۔ کون سہائے مکان، کون آسن دکھائیا۔ کون منگے دیوے دان، کون جھولی رہیا بھرائیا۔ کون دھرے دھیان، کون ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ صفرا کہے نرگن سرگن تیرا بھلیکھا، بھرم اپنا دے کڈھائیا۔ انتم کسے دا کوئی نہ رہے لیکھا، دو جہان رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن سرگن کھیل کھیڈا، کھلاڑی اپنی کار کمائیا۔ اپنا مارگ آپے ویکھا، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ انتم میرے اندر وڑ کے سب دا مکے لیکھا، نرگن پچھلا سرب مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ نرگن سرگن کہے صفر سلطان، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ ساچا بھیو دس مہان، انھو اپنا بھیو چکائیا۔ کون

کھیل کرے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اچی کوک کہے مہربان، ساچا سوہلا نام جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے وچ جہان، زرگن سرگن روپ وٹائیا۔
 سبجگ تریتا دواپر کلجگ دیوے دان، داتا دانی آپ ہو جائیا۔ انت زرگن سرگن دوہاں دا مٹے نشان، تت نظر کوئے نہ آئیا۔ بن سرگن کوئی نہ دیوے جا
 گیان، ساچی سکھیا نہ کوئے پڑھائیا۔ اکو وار ہوواں آپ مہربان، مہر اپنی آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا رہیا جنائیا۔
 زرگن سرگن کہے پر بھ کھیل دس، زر ہر کی تیری وڈیائیا۔ صفر دھار کیوں رہیا وس، روپ رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ کون بدھ دیویں رس، رس امرت
 آپ چوایا۔ کون کھیل کریں ہس ہس، آپ اپنا پڑدہ لاہیا۔ کون پنڈھ مکائیں نس نس، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ کون راگ گائیں جس، کون صفت اپنی
 آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائیا۔ زرگن سرگن سنو ہر ناد، انادی آپ جنائیدا۔ صفر
 کھیل آد جگاد، جگ چوکڑی دھار بھائیدا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ لائے شاخ، کلی کلی مات مہکائیدا۔ نو نو چار ویکھ واٹ، پاندھی پچھلا پنڈھ مکائیدا۔
 زرگن سرگن کھیل تماش، گر اوتار ناچ نچائیدا۔ پیر پیغمبراں دے ساتھ، سچ ملنگھ روپ وٹائیدا۔ انتم سرگن زرگن اتارے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک
 جنائیا۔ نیڑے رکھے اپنی واٹ، سچ سندیسہ دے جنائیا۔ انتم گر منگے دات، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ زیرو روپ کملاپات، صفر اپنا گھر سہائیا۔ جس رچنا
 رچی آد، سو انت ویکھ وکھائیا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، خالق خلق ناچ نچائیا۔ بھيو اھیدا اپنا کھولے راز، رازق رحیم وڈ وڈیائیا۔ زیرو ہر چائے کاج،
 کرتا اپنی دیا کمائیا۔ زرگن سرگن ہو یا رہیا محتاج، بن سرگن زرگن کم کسے نہ آئیا۔ لوک مات نام ست دے آواز، انتم اپنا کھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ زرگن سرگن سن صفر اکاج، ہر کرتا آپ جنائیدا۔ جگ چوکڑی چلائے جہاز، دھر فرمانا حکم سنائیدا۔ لکھ
 چوراسی مار آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیدا۔ زرگن سرگن دے دے داج، ساچی وسنت نام گھڑی سیس چکائیدا۔ انتم کھیل کرے پُرکھ ابناس، ابناسی
 اپنی کار کمائیدا۔ زرگن سرگن پوری کرے آس، سرگن شیر سنگھ ناؤں دھرائیدا۔ انتم شیر سنگھ ہو یا ناس، صفر اپنا آپ وکھائیدا۔ نظر نہ آئے پر تھی
 آکاش، گگن گگنتر کھوج نہ کوئے کھجائیدا۔ آپے جانے اپنی آس، آسا اپنے گھر رکھائیدا۔ زرگن نور ظہور کر پرکاش، پرکاشت اپنا آپ جنائیدا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُوئے نال صفر ملائیندا۔ دُوئے نال صفر ایل، ملنی ہر کرائیا۔ پنج تت نہ کوئی دل، دلیل وچ نہ کوئے رکھائیا۔ بجر کپاٹ نہ کوئی سل، نو در نہ راہ تکائیا۔ پوجا پاٹھ نہ کوئی چھل، دھونی اگن نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صفر کہے میرا مضمون، مذکر مونث دوویں نہ سکے بنائیا۔ نرگن سرگن منڈے رہے میرا قانون، اپنا قانون میٹوں نہ سکے سمجھائیا۔ در درویش بن دے رہے ممنون، مشکل اپنی حل کرائیا۔ منڈے رہے کنت کنتوئل، نر ہر نرائن اک اکھوائیا۔ سرگن ہو کے چڑھدے رہے سولی سول، تن خاکی درد وندائیا۔ میرا اکو نام اکو شبد اکو حکم معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نرگن سرگن تھاپیا اصول، اصلیت تھوڑی تھوڑی سمجھائیا۔ درگاہ ساچی سب دے نمبر لاؤندا رہیا رول، رول اپنا اک بندھائیا۔ چار جگ جو آ کے گئے بھول، بھلیاں رہیا جگائیا۔ نرگن سرگن دوہاں نوں دینا پئے محصول، مسلہ اپنا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا صفر کھیل کرائیا۔ صفر کہے میں دھار شیر، سنگھ نظر کسے نہ آئیا۔ لوک مات ویس پہلی ویر، ویروے نال آپ سمجھائیا۔ چار جگ حق حقیقت کوئی نہ سکیا نیڑ، فیصلہ میرے اتے رکھائیا۔ کوئی چھڈ کے گیا نڈیر، آپ اپنا جھولی پائیا۔ کوئی منگدا گیا مہر، دوئے جوڑ سرنائیا۔ کوئی چرنی ہو یا ڈھیہہ ڈھیہہ ڈھیر، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کوئی کٹا گیا گیر، سبجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈائیا۔ کوئی بن دا گیا دلیر، ہوکا حق جنائیا۔ کوئی کردا گیا نکھیر، سری بھگوان تار سمجھائیا۔ کوئی بٹھدا گیا بیڑ، چپو اکو نام جنائیا۔ کوئی کردا رہیا دیر، دُر ڈراڈا اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ اپنا لیکھا دساں کی، کرنی سمجھ کسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرے سہارے رہیا جی، جیون جگت جگت ملی وڈیائیا۔ ناؤں ندھان گر اوتار یج کے گئے بی، پھل لوک مات ہتھ کسے نہ آئیا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی جس رکھائی نیہہ، سوانتم محل دئے سہائیا۔ مہربان کرپاندھ آپے جائے تھی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا جانے اگن پون ہون گھرت گھی، سنگدھی اپنی نال رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے سمجھائیا۔ نرگن سرگن صفر صفت، صاحب صحیح سلامت صلح گل آپ جنائیندا۔ لا محدود حق محبوب سچ عروج ہو گرفت، گرفتاری اپنی آپ کرائیندا۔ چار جگ دی لکھی پوری کرے لکھت، لختے جگر گوبند ویکھ وکھائیندا۔ واک اتفاق بھوکھت، ات آد پور

کرائیندا۔ دیکھنہارا دوزخ بہشت، نرک سورگ کھوج کھائیندا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ جنہاں لایا اپنا عشق، عاشق معشوق گنڈھ پوائیندا۔ صفرا ہو کے نہ جائے تلک، کیوں، اپنا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دھار ہر کرتار کر پیار گو بند دُلا ر وچ سنسار پنچم ہاڑ ودی سدی نال نہ کوئے رلائیندا۔

* ۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ، بڈھا سنگھ، اندر سنگھ، بڈالا دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

زرگن سرگن کہے کھیل بلوان، بلدھاری آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ دو جہاناں دھرم نشان، زرگن سرگن آپ دکھائیندا۔ ساچا نام کر پروان، پروانہ اپنا نام سمجھائیندا۔ شبدی دیونہار گیان، ناداناد دُھن وجائیندا۔ وسنہار سچ مکان، مقام اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن سرگن سنگ رکھائیندا۔ زرگن سرگن دُھر دی دھار، صفرا سچ سچ سمجھائیا۔ صفتی صفت صفت اپار، گات گاکا شکر منائیا۔ رہر بن بن وچ سنسار، صابر سکھیا گئے سمجھائیا۔ قادر کرتا کھیل نیار، نر ہر نرائن آپ کرائیا۔ وسنہارا سب توں باہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ہر کرنی آنت نہ پاراوار، بے آنت بے آنت جنائیا۔ بے آنت ہو کرتار، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیا۔ روپ رنگ توں وسیا باہر، نور ظہور اک رُشنائیا۔ نور ظہور ایکا دھار، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ زرگن سرگن اپنے وچوں کر اُجیار، آنت اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صفرا رہیا وڈیائیا۔ صفرا کہے میرا کھیل اپارا، نظر کسے نہ آئیا۔ اک نو لے سہارا، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ در درویش منگدے رہن بھگھارا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کون ویلا پر بھ کرے پیارا، پریتی ساچے نال نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ زرگن سرگن کھیل دو، نر اکار ساکار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت پرکاشت لو، پرکاشوان آپ اپائیا۔ ست سروپ دُھر درگا ہی سو، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال اپنے جہا آپے ہو، آپ اپنی کل رکھائیا۔ سرگن بندھائے ساچا موہ، زرگن میللا میللا ملایا۔ سرگن زرگن دُھو آ دیوے دُھو، متوت کر گڑمائیا۔ اتم لیکھا رہے نہ

کو، سرگن زرگن نظر کوئے نہ آئیا۔ جو آوت سو جات رو، نیز نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم آپ ورتائیا۔ صفرا کہے میرا کھیل انوکھا، عاقل عقل وچ نہ کوئے لیا ئیا۔ سچھنڈ نہ میرا کوٹھا، تھر گھر نہ کوئے سہائیا۔ زرگن نور نہ میری جوتا، جوتی جوت نہ کوئے رُشائیا۔ ناد ڈھن نہ میرا ہوکا، راگ انراگ نہ کوئے الایا۔ در دوار نہ کوئی اوٹا، حرص ہوس نہ کوئے رکھائیا۔ آد جگاد اکو ہوتا، بن ایکے روپ دکھائیا۔ صفرا روپ سرب میں سوتا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ صفرا کہے سچ سندیس، ست ست جنائیا۔ صفریوں بنے ایکا ایک، اینکار بے پرواہیا۔ اینکار اگمی ٹیک، شاہ پاتشاہ آپ سمجھائیا۔ ایکا لکھے اپنا لیکھ، لیکھا لکھت سمجھ سکے نہ کوئے رانیا۔ زویر ہو کے دھارے بھیکھ، انہو پرکاش، کرائیا۔ سرگن بختے ساچی ٹیک، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ سرگن کہے میں ایکا ذات، دو آناؤں جگت وڈیائیا۔ ایکا کہے میں پُرکھ سمراتھ، دُجی فُدرت نال رلایا۔ فُدرت کہے میرا رگھناتھ، رہبر نظر کسے نہ آئیا۔ رہبر کہے میرا سگلا ساتھ، ساچا سنگ نبھائیا۔ سرگن کہے میری زرگن گاتھ، زرگن کہے میری سرگن سچ پڑھائیا۔ صفرا کہے میں دیواں دات، دست امولک آپ ورتائیا۔ سرگن کہے میں گاواں گاتھ، ڈھولا راگ الایا۔ زرگن کہے میں بندھاں نات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ صفرا کہے میں پوری کراں آس، آسا آسا نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ زرگن سرگن دوویں رہے پُچھ، صفرا کی تیری وڈیائیا۔ تیرے کول نہیں کُچھ، دست نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے انتراسیں رہے لگ، پردہ اکو اوڈھن پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ سچ سمجھائیا۔ صفرا کہے میرا زرگن روپ، صفریوں ایکا روپ وٹائیندا۔ ایکا کہے میرا سرگن سوت، تانا پیٹا اک دکھائیندا۔ ناتا جوڑ پیچ تت قلبوت، کایا کپڑ ڈیرہ لائیندا۔ ناؤں پرگٹا پیچ بھوت، بھیو ابھید آپ چھپائیندا۔ لکھ چوراسی چار کوٹ، دہ دشا ونڈ ونڈائیندا۔ ناتا جوڑ جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا گنڈھ پوائیندا۔ زرگن سرگن ہو کے دیواں سچ ثبوت، روپ انوپ اک دھرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، زرگن سرگن منگ منگائیندا۔ زرگن سرگن دتے آپ، اپنا بھیو چکائیا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، بندھپ نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی مذہب نہ

کوئی ذات، دین شرع نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی پتن نہ کوئی گھاٹ، کنارہ نظر نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی پاندھی نہ کوئی واٹ، نہ کوئی پینڈا رہیا مکائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، سورج چند نہ کوئے چکائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی صفت کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سر سرور نہ کوئے نہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے جنائیا۔ صفرا کہے میرا کھیل اپارا، سچ سچ وڈیائیا۔ صفریوں ہویا نرگن دھارا، نرگن ایک ایک اکھوائیا۔ اک ایک دا کرپارا، پسرپساری ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی لا اکھاڑا، گونپ کاہن نچائیا۔ چار جگ دا جگت وبارا، گر اوتار وند وندائیا۔ پسر پیغمبر دے سہارا، سگلا سنگ نبھائیا۔ راگ ناد بول جیکارا، شبدی شبد شنوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھیا وارو وارا، نرگن سرگن ناؤں پرگٹائیا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھا لکھ لکھ دتا سنسارا، مہاسار تھی پھیرا پائیا۔ پنچ تت وڈیائی گر اوتارا، بن تت گر دھار نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ صفرا نرگن ہویا آپ، اپنی دیا مکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن تھاپن تھاپ، ریتی جگت چلائیا۔ جگت ریتی اجپا جاپ، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ رہیا اٹھائیا۔ نرگن توں سرگن ہویا، لوک مات وٹی ودھائیا۔ آد جگادی نواں زویا، گر سنگر پھیرا پائیا۔ ڈھردر گاہی لے کے آوے ڈھوآ، ہری ہر نام کرے پڑھائیا۔ جو تھاجگ نہ رہے سویا، سرتی شبدی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفرا اپنی دتے سچ وڈیائیا۔ صفرا کہے میری وڈیائی وڈ، وڈھی خور بھیو کوئے نہ آئیا۔ اپنی دھار کر کے اڈ، نرگن نراکار نور رشنائیا۔ پنچ تت کایا مائی ناتا جوڑ ہڈ، رتی رت آپ مہکائیا۔ انتم سرگن سنسار گیا چھڈ، نرگن سنگ نبھائیا۔ نرگن کر کے پار حد، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ اندر وڑ کے گائے چھند، ساچا راگ لائیا۔ صفت صالحی بتی دند، بے پرواہی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا صفرا آپ جنائیا۔ ساچا صفرا دتے حال، حالت اپنی رہیا سمجھائیا۔ بیس بیسے کھیل مہان، مہاگنت گنی نہ جائیا۔ نرگن سرگن ایک دوآ ہویا بے حال، صفرا صفرا صفرا اپنا انک بنائیا۔ نرگن زویر پُرکھ اکال، سرگن شیر سنگھ ناؤں رکھائیا۔ انت ہو آپ کرپال، اپنا کھیڑا آپے ڈھاہیا۔ نرگن سرگن دوہاں مٹیا نشان، نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن سرگن دو اپنے گھر ہوئے پروان، دوجا دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ تے صفرا کر پروان، ترے لوکاں پنڈھ مکائیا۔

اِکو دُوا آرہے بلوان، اِکو صفرا سمجھ سمجھائیا۔ ویہہ سو دا اِک ودھان، شاہ پاتشاہ آپ اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اِک توں دو دو توں صفرا، صفرا سمجھ کسے نہ آئیآ۔ ویہہ سال پچھوں پھیر بناؤن لگا اپنا فقرہ، فکر سب دارہیا مٹائیا۔ نو سو چوڑا نوے چوڑی جگ دُوں دُرادا رہیا وُٹرا، خوشی وِچ کدے نہ آئیآ۔ دین مذہب ذات پات دسدا رہیا بھٹرا، اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صفرا سرب رُوپ سمائیآ۔ صفرا کہے زرگن سرگن اِکٹھے ہو، دو صفر بیس رُوپ وٹائیآ۔ دو آچھ گھر دی ویکھے لو، چھ گر نہ کوئے پترائیآ۔ گر سنگر صاحب سوامی آپے ہو، بے پرواہ پھیرا پائیآ۔ بیس بیس کرے لو، نوری جوت اِک رُشنائیا۔ مارگ دتے زرگن سرگن کرے موہ، سرگن بھگت رُوپ وٹائیآ۔ صفرا اپنا آپ سب کچھ گیا کھوہ، خالی ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی سمجھ نہ کسے سمجھائیا۔ سُن دو دُوا آتیرا رنگ، سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ زرگن ہو سرگن نچیا ملنگ، لوک مات پھیرا پائیآ۔ نام ہو ندھان وجائے مردنگ، راگ اناد الائیآ۔ امرت ہو آتم پائے ٹھنڈ، امیوں رس رس چوائیا۔ پر ماتم ہو آتم پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال گوسانیا۔ داتا ہو وست امولک ونڈ، گر اوتار دے وڈیائیآ۔ مہربان ہو بھانڈا بھرم ڈھاہے کندھ، دُئی دویت میٹ مٹائیآ۔ دین دیال ہو گائے چھنڈ، سوہلا اپنا نام جنائیآ۔ صفرا کہے میں سورا سربنگ، زرگن سرگن دوہاں نالوں ہو یانگ، پردہ اپنا آپ اُٹھائیآ۔ چار جگ زرگن سرگن ہو کے منگدا رہیا منگ، اگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دے وڈیائیآ۔ صفرا کہے میری صفت اتھاہ، ہتھ کسے نہ آئیآ۔ آد جگاد جگ چوڑی بنیا نہ کوئی گواہ، شہادت سچ نہ کوئے بھگتائیآ۔ زرگن سرگن دوئے منگدے رہے دُعا، سجدہ سیس سیس جھکائیآ۔ رفتہ رفتہ آہستہ آہستہ جگ چوڑی نام آوندے رہے بدلا، بدولت اِکو بے پرواہیا۔ زرگن ہو کے سرگن سرگن ہو کے صفرا وِچ گیا سما، ہستی کوئے رہن نہ پائیآ۔ صفرا ہو کے کسے آنہ دسیا میں تہاڈا خُدا، خود اپنا پھیرا پائیآ۔ نسین میرے میں تہاڈے نالوں نہ ہوواں جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ صفر صفر دا اِکو راہ، صفرا سب دا بنے ملاح، بیڑا سب دا پار لگائیآ۔ بن صفرا اِک اِکلا اِکو رووے مارے دھاہ، اگے سُنے نہ کوئے وڈیائیآ۔ زرگن زرنکار سرگن شیر سنگھ نام دھرا، انتم دھرنی اتوں

اپنا آپ گیا لگایا۔ ست سرُپ صفرارُپ آپ وٹا، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، ڈھائی گز دوپٹا کرے اک پروان، نرگن سرگن دوہاں دا لیکھا دئے سمجھایا۔ صفرارُپ سچ رہائش، سچ مکان
 جنایا۔ صفرانہ جنمے نہ لئے پیدائش، نظر کسے نہ آیا۔ صفرامکان لامقام جس دی کوئی نہ کرے پیمائش، پیمانہ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جگ چوکڑی نرگن
 سرگن ہو کے آیا کر نہ سکیا آزمائش، آنت کوئے نہ پایا۔ صفرے دی مندے رہے ہدایت، حکمے اندر تھم چلایا۔ جے کوئی لبھن جائے رہائش، نظر کسے
 نہ آیا۔ اپنے اندر اپنے مندر اپنی دھار اپنے پیار اپنے وبار وچ کرے عیش، آرام گاہ اپنی آپ بنایا۔

* ۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دیدار سنگھ شفی پُر دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

۹۹۰

دُھر درگاہ دے اٹھو جاسوس، ہر سنگر آپ جگایا۔ آنتر آتم کرو محسوس، مسلہ اپنے نال پکایا۔ جو وچھڑے ملے تیس کرو کابوس، بندھن اپنا ایکا
 پایا۔ کیشن سنگھ سنگھ اجیت دوویں منظوب، اپنا بل وڈ دکھایا۔ نیتز کھول ویکھے چاروں کوٹ، دہ دشا دھیان لگایا۔ نظری آئے کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ،
 سچ سچ نہ کوئے درڑایا۔ چار ورن لگا دوشنا دوش، دُشٹ من دئے دُہایا۔ صاحب سنگر کولوں لئے نہ کوئی پوچھ، ساچی سکھیا منگ نہ کوئے منگایا۔ جگت
 ترسنا لگی بھوگھ، مایا متا موہ ہلکایا۔ سچ سہنجی سوہے نہ روت، رتڑی رت نہ کوئے مہکایا۔ بن گوہند پُرکھ اکال دا بنیا نہ کوئی پوت، پُتر لکھ پوراسی گود
 اٹھایا۔ محبوب نظر نہ آیا حق عروج، عرش فرش دین دُہایا۔ مُجت کرے نہ کوئے محبوب، محفل سچ نہ کوئے لگایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک ہوئے اندر
 رہے محدود، گر اوتار پیر پیغمبر سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھایا۔ سچ گھر دے جاسوس جاگو، ہر جاگرت
 جوت جگائیدا۔ سچ سرنائی ایکا لاگو، گرہ مندر اک دکھائیدا۔ مہاللی ہو کے اٹھ اٹھ بھاگو، بل اکو اک سمجھائیدا۔ جس رچن رچائی آدو، سو اپنی عادت
 آپ سمجھائیدا۔ تنگ آیا سجدے نمازوں، نمازی نمودار نہ کوئے کرائیدا۔ ڈھورا ہویا جگت آوازو، سُنوالا کن نہ کوئے رکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

۹۹۰

آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیںدا۔ دوویں جاسوس نیڑے آؤ، ہر سنگر سچ رہیا جنایا۔ ڈھائی گز دوپٹا کڈھ وکھاؤ، کیشن سنگھ ہتھ رنگایا۔ لوک لچیا جگت مٹاؤ، نین شرم نہ کوئے رکھایا۔ اک اک کئی ہتھ رکھاؤ، دواں ہتھاں نال پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرایا۔ دوویں کتیاں لو پھڑ، سو صاحب آپ جنایا۔ سچ دوارے ویکھو کھڑ، کی کرتا کھیل رچایا۔ لکھ پوراسی اندر جو بیٹھا وڑ، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دسایا۔ جینودیاں نال جیوے مردیاں نال جائے مر، مرن جیون نہ کسے سمجھایا۔ جس دے کولوں پیر پیغمبر گر اوتار جگ چوکڑی رہے ڈر، بھے بھو سرب جنایا۔ صفتاں کردے گئے ہری ہر، نر نرائن جگت وڈیایا۔ تس صاحب نوں گرگھ ہو کے لو پھڑ، آپ اپنا بل دھرایا۔ بھگتاں آگے نہ سکے اڑ، ڈھر دی دھار آپ رکھایا۔ آگے ہو کے جاؤ کھڑ، کھڑگ کھنڈانہ کوئے وکھایا۔ صاف کہو پر بھوٹوں دھوکھا دیندا رہوں سیس دھڑ، سیس دھڑ نظر کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی لاؤندا رہوں جڑ، بوٹا لوک مات لہرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنایا۔ ساچی کرنی کرن جوان، بل اپنا آپ رکھایا۔ اک دوپٹا کر پروان، دو دو میل ملایا۔ جس صاحب نے رٹا پایا وچ جہان، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئی۔ اُس قادر نوں پھڑ لئیے آن، جو قدرت رہیا نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ ڈھائی گز کہے میرا ڈاڈا زور، جابر اپنا ناؤں رکھایا۔ میں سدوسیا بھگتاں کول، اپنا گھر بنایا۔ گھر مہینے تلیا تول، ابناسی کرتا آپ ٹلایا۔ پہلوں پڑدہ ڈھکیا بن انھول، بھو ابھید نہ کسے جنایا۔ ساچا کر کے گیا قول، اقرار اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ دوپٹا کہے میرا بل اپار، گرگھاں رہیا جنایا۔ دوویں جو دھے اٹھو بلکار، بل اکو اک جنایا۔ جس کھیل رچایا سنسار، سگل سرشٹ دھندے لایا۔ لگیا رہے ڈو نگھی غار، ہتھ کسے نہ آئی۔ لہ لہ کوٹن کوٹ گئے ہار، تھک تھک اپنی ڈھیریاں ڈھاہیا۔ نٹھ نٹھ پنڈھ رہے مار، بن پاندھی جگت راہیا۔ سو صاحب ویکھو دوار، در اپنا آسن لایا۔ نوشت کر سکے نہ کوئی سماچار، سمجھ سمجھ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ رہیا جنایا۔ دوویں جوان موٹے تازے، طلب نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوار دے ساچے راجے، ہر رعیت ویکھن بے پرواہیا۔ در دوار آئے بھاگے، اپنا پنڈھ مکائی۔ جس صاحب ساڈے سازن سازے، سو داتا ویس وٹایا۔ چلو

دیکھئے دیش ماجھے، مجلس اپنی رہیا لگائیا۔ شیر ہو کے شہنشاہ گاجے، بھبک اپنا نام لگائیا۔ ساچی رچنا آپے ساجے، رچ رچ ہر دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ دوویں جوان اک دُوبے دل تگن، اندرے اندر رہے سمجھائیا۔ رسنا جہو ادس نہ سکن، بتی دندنہ کوئے ہلائیا۔ اپنا بھيو اپنے اندر رکھن، ڈھولا راگ نہ کوئے الائیا۔ کون کھیل کرے پُرکھ سمرتھن، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں اکو اک جنائیا۔ دوویں کہن پر بھ دیوے دھوکھا، جگ جگ بھيو نہ کسے سمجھائیا۔ سرگن ہو کے دیندار ہے ہوکا، زرگن نور نظر نہ آئیا۔ وسار ہے کایا مندر جگت کوٹھا، تن چھیری اک چھہائیا۔ پتلا نہ دے موٹا، وڈا چھوٹا رُپ نہ کوئے جنائیا۔ نت نوت کردا رہیا روسا، رُسیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تار ستار رہیا ہلائیا۔ کیشن سنگھ کہے بلے بلے یار، اجیت سنگھ اٹھ اپنا دھیان لگائیا۔ دوویں کہن جس نوں لہدے رہے جگت، سو لہیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ڈھونڈدے رہے وچ سنسار، اندر باہر دھیان لگائیا۔ جس نوں کہندے رہے سانجھ یار، سگلا سنگ نبھائیا۔ سو کردا رہیا خوار، جگ چوکڑی گیر رکھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ دیندار رہیا لار، لکھت بھوکھت اک سمجھائیا۔ دیکھ ہوئے اسیں خیران، ہر اچرج کھیل رچائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے بھگوان، بھگوان اپنا بھيو چھپائیا۔ کلجگ انت گرگھ جودھے سور بلی بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ کیشن سنگھ کہے اوہ دیکھ آیا، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ اجیت سنگھ کہے نہیں ایہہ اس دی مایا، بھيو کوئے نہ پائیا۔ کیشن سنگھ کہے سر اس دی چھایا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ اجیت سنگھ کہے بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جگ جگ اپنا ناچ نچایا، بن سوانگی سوانگ دکھائیا۔ باہوں پکڑ کسے نہ کول بہایا، انگلی لانہ کوئے پھرائیا۔ جگ چوکڑی چکر چلایا، اپنا چہن نہ کوئے سمجھائیا۔ وطن چھڈ وطن دیکھ دکھایا، بے وطن بھيو نہ آئیا۔ رتن ہو رتن چکایا، رتی رت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اکو اک جنائیا۔ دوویں کہن پر بھ بلیا حضور، حضرت بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا قصور، دھوکھا دیوے جگت لوکائیا۔ زرگن ہو کے بنیا رہیا مفرور، ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ انتم دُور دُراڈا پندھ مُکایا دُور، نیرن نیرا رُپ دکھائیا۔ چھیتی کر کے سری بھگوان لوو جوڑ، اپنی ہتھیں گنڈھ پوائیا۔ نتھن بھجن توں ہو جائے

مجبور، راہ نظر کوئے نہ آیا۔ آپے ساڈی مدد کرے ضرور، مہربان ہو سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا سمجھایا۔ کیشن سنگھ کہے لا کھچ، بل اپنا آپ رکھایا۔ اجیت سنگھ کہے لا کھچ، بل اپنا آپ دھرایا۔ سری بھگوان کہے میں دوہاں دے وچ، اندر باہر رہیا سمایا۔ ہر سنگت دا بنیا پت، پتا پوت گنڈھ پوایا۔ جس دیاں گر اوتار پیر پیغمبر اڈیکاں کردے نت، انتر انتر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا دوہاں زور، دوویں کھچن لاون زور، زور اپنا آپ جنایا۔ نالے سوچن کوئی پھریا نہ جائے ہور، ڈاکو نٹھ کتے نہ جانیا۔ جس نوں سارے کہندے چور، گھر گھر چوری رہیا کما یا۔ ساڈے ہتھ وچ اوہدی ڈور، ڈوری اپنے تند بندھایا۔ ہن سانوں نہیں بھگوان دی لوڑ، بھگوان ساڈے پچھے پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا سمجھایا۔ دوویں ہتھ بٹھ وگھٹ، ہر صاحب آپ سمجھایا۔ دوہاں کولوں نہ جائے چھٹ، اپنا پلو وچوں چھڈایا۔ نہیں ایہہ پاربرہم دی پین نہیں دینی لٹ، جس نے لٹی سرب لوکایا۔ جگ چوکڑی بیٹھا رہیا چپ، گر اوتاراں حکم منایا۔ جے کوئی لبھن جائے لگ جائے ڈونگھی کٹھ، نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا سمجھایا۔ گرگھاں ہتھ لئے بٹھ، ڈوری اکو اک اٹھایا۔ اگوں کہن ساڈا کہنا من، اکتھے ہو رہے ڈرایا۔ جہاں چر ملائے نہ ساڈا گجری چن، تیرا چند نہ کوئے رُشنا یا۔ سری بھگوان ہتھ لائے کن، کلمہ اک جنایا۔ تہاڈے سامنے ویکھو تہاڈا دھن، دھرتی دھرت دھول لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گرگھ دوویں کھچن بولن شبد اکھ، اچی کوک کوک سنا یا۔ ویکھو پر بھ دے خالی ہتھ، ہتھاں وچ نہ کچھ رکھایا۔ جن بھگتاں پائی نتھ، چاروں گنٹ رہے بھوایا۔ اندروں کہن آ ویکھ اپنا ہٹ، جو لوک مات گھلایا۔ تیرے پریم اندر جہاں دی اُبلی رت، کیوں بیٹھا مکھ بھوایا۔ آ کے حال اپنا دس، بھيو ابھید جنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے جنا یا۔ کیشن سنگھ کہے میں تھوڑا موٹا، مُشکل نال زور لگایا۔ اجیت سنگھ کہے میں جگ جگ کسدا رہیا لنگوٹا، اپنا بل اپنے وچ دھرایا۔ سندا رہیا سری بھگوان بھگتاں دیوے دھوکھا، لوک مات دیوے سزایا۔ جس ویلے اتم آوے موقع، چھن ماتر روپ دکھایا۔ ناؤں دس کے جوتی جوتا، جوت جوت وچ سما یا۔ اپنے ساگر وچ مارے غوط، بھور نظر

کسے نہ آیا۔ کلج انت سری بھگونت ہن دے نہ سکے دھوکھا، جن بھگتاں ڈوری اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ ہتھکڑی ہوئی منظور، سو صاحب آپ جنایا۔ پچھلا معاف کرے قصور، آگے کسر نہ لاگے رایا۔ جیکر میرا لینا سچ نور، نور نورانہ دے سمجھایا۔ گل پھاسی دیو ضرور، کھچی جاؤ واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھایا۔ جے گلوں پھاسی جائے چڑھ، سو صاحب سچ جنایا۔ دھڑ کولوں نہ جائے اڑ، اگو گنڈھ رہیا پوایا۔ دیکھو کھیل نرائن نر، نر ہر سجن سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہتھاں گنڈھ جاوے کھول، بے انت بے پرواہیا۔ پھاسی چڑھنا ایہدے لئی مخول، بھے بھو نہ کوئے رکھایا۔ کمر پھڑ کوئی نہ سکے تول، ترازو ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنایا۔ ہتھ بنھیا جائے بھج، قدم قدم نال ملایا۔ جگ چو کڑی کردار رہیا اج تیج، ساچی کھیل نہ کسے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جگ چو کڑی کیہڑی کیہڑی، ہر جو اپنی دھار چلائی۔ گرگھ کہن ایہدے پیراں مارو بیڑی، بیڑا اپنا نال بندھایا۔ ہن کرنی نہیں دیری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیڑی بنھ کے بٹھو پیر، پیر تن مائی خاک دکھایا۔ جے کوئی کہے ہو یا قہر، گرگھ خوشی لین منایا۔ سری بھگوان جنہاں لیا گھیر، تنہاں دکھ نہ لاگے رایا۔ اتم اپنا لہنا دینا لینا نیڑ، باقی کوئے نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیڑی پا مارو زنجیر، زنجیری اگو اک سمجھایا۔ جاناں چر تہاڈی نہ بدلے تقدیر، ہتھوں چھڈو نہ بے پرواہیا۔ چٹے اُتے کھچے نہ کالی لکیر، لیکھا سچ نہ کوئے جنایا۔ اوناں چر سارے کہو اسیں پھڑیا ظاہرا پیر، جو اُج پیر بن کے پلا گیا جھڈایا۔ کسے ہون نہ دیوے دلگیر، دکھیاں دکھ درد وندایا۔ جس دانام کھنڈا سچ شمشیر، چلہ تیر کمان نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا درڑایا۔ اجیت سنگھ کہے بیڑی پایاں نہ آئے ہتھ، بیڑی چم نال پرنا یا۔ کیشن سنگھ کہے ایہہ کھیل اکھ، سمجھ وچ کوئے نہ آیا۔ ہر سنگت ویکھ ویکھ رہی ہس، رسنا جہواناں ملایا۔ نیتز کہن پر بھ گیا پھس، بھج سکے نہ بے پرواہیا۔ پیر پینمبر گر اوتار ویکھن نٹھ نٹھ، ہر کرتا کی کی کھیل رچایا۔ جگ چو کڑی جو چلاؤندا رہیا رتھ، بن رتھوا ہی سیو کما یا۔ کلج انت ہو پرگٹ، نہ ہکنا ناواں

رکھائی۔ دیکھو آیا بھگتاں ہتھ، اپنا وس نہ کوئے جنایا۔ اندر ہو کے رہیا وس، بے پرواہ دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 آپ کمائی۔ سری بھگوان بھٹا رہے نہ بدھا، نرگن اپنی دھار چلائی۔ سزا وچ نہ لئے سزا، سزا سب نوں رہیا بھگتائی۔ قضا وچوں پرگٹائے قضا، کال کال
 نال جنایا۔ پیار وچوں دکھائے مزہ، رس اپنا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا جنایا۔ پھڑیاں کدے نہ جائے پھڑیا،
 پھاندی بنی جگت لوکائی۔ ساچی دھارے آپے چڑھیا، ساچا در اک سہائی۔ ساچے گرہ آپے وڑیا، گھر مندر اک سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنایا۔ پر بھ پھڑن دا اکو طریقہ، جن بھگتاں آپ جنایا۔ جس دا لیکھ لکھے نہ کوئے وسیقہ، قلم شاہی نہ کوئے وڈیائی۔ سو صاحب
 وسے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائی۔ گر گھو گر سگھو ہر جن ہر بھگت کوڑی کرپا چھڈو شریکا، شرکت ورن برن نہ کوئے رکھائی۔ جس دیاں گر اوتار پیر پسنمبر
 رکھدے گئے اڈیکاں، آپ اپنا دھیان لگائی۔ سجن صاحب کھندے گئے میتا، مٹر پیارا اک ہو جائی۔ تس صاحب سنگر ساچے چرن کرو پربت، بن پریتی
 بندھن وچ کسے نہ آئی۔ آد جگادی نیکن نپکا، وڈ وڈا ہر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے سچ سمجھائی۔
 چرن پریتی پاؤ گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی آپ جنایندا۔ ابناسی کرتا پُرکھ سمرتھ پائے ٹھنڈ، اگنی تپش تت بھجائیندا۔ گرہ انتر دیوے سچ انند، رس اکو
 اک دکھائیندا۔ گھر ڈھاہ کے آوے دُئی دوتی کندھ، مایا پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ گرگھ ویکھ امولک چند، نور ظہور آپ رُشائیندا۔ اپنا توڑ بندی بند، بندی
 خانہ بھگت تڑائیندا۔ جن بھگتاں اندر آپے لنگھ، آپ اپنی دیا کمائیندا۔ سو گرگھ سوہنگ گائے چھند، جس اپنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ڈھائی گز دا جگت دوپٹا، باہروں رنگ دے کھٹا، اندر نظر کسے نہ آئی۔ اجیت سنگھ کہے چونکہ چنچہ البتہ، الف یے کری پڑھائی۔
 کیشن سنگھ کہے میں دیکھیا سب دے وچ رٹا، چوڑاں و دیا ہوئی ہلکائی۔ سارے پر م پُرکھ دا دسدے گئے پتہ، باہوں پھڑ نہ کوئے ملائی۔ کلجگ انتم آیا
 سکھا، سہائی اپنا پھیرا پائی۔ جس جن بھگتاں کھولیاں اکھاں، لکھ چوڑاں گوڑھی نیند سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت پریتی
 بن تند ڈور بن ڈور دوپٹے اپنے نال بندھائی۔ دوپٹا کہے میرا جھوٹا پیار، سدا رہن نہ پائی۔ مورکھ گدھ میٹوں دیون پاڑ، لیر لیر لیر کرائیا۔ میں اوس

ویلے سوہواں جس ویلے موڈھیاں اُتے سٹے میرا لاڑ، لاڑا اکو اک نظری آئیآ۔ جس لاڑی بنائی سرب سنسار، گھر گھر پلو رہیا پھڑائیآ۔ سو صاحب پُرکھ بھتار، کنت کنٹول اک اکھوائیآ۔ جس نال نانک لاواں لئیاں چار، سو چوتھے جگ پلا جن بھگتاں ہتھ رکھائیآ۔ کر کرپا سب نوں کرے پار، خوشیاں نال بیڑا رہیا چلائیآ۔ ڈھولے گاؤے اگم اپار، آپ اپنے رنگ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مجلس جن بھگتاں نال لگائیآ۔ بھگتاں نال مجلس لائے آپ، آپ اپنی دیا کمائیآ۔ رل مل جیئے اپنا جاپ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیآ۔ پت کہے توں میرا باپ، پتا پوت کر بلائیآ۔ گو بند دس کے گیا ساک، پُرکھ اکال دے گواہیا۔ جس سب دا کھولیا تاک، پڑدہ اکو وار اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پھڑائے اپنا پلا، کرے کھیل اک اکلا، اکل کل اپنی دھار چلائیآ۔

۹۹۶

پلو پھڑن دا سب نوں چا، گھر گھر دھیان لگائیآ۔ جگت سماج رہیا ڈرا، کوڑی کریا بھے رکھائیآ۔ گرگھ گر سکھ آگے جاوَن آ، آپ اپنا لیکھ چکائیآ۔ رسنا کہن پر بھ ملیا اک ملاح، بیڑا پار کرائیآ۔ گھر دیاں نال کی کرنی صلاح، جس دا لہنا تِس دی جھولی پائیآ۔ جو پورب آئے گوا، تنہاں جھولی رہیا بھرائیآ۔ بن گو بند دسے نہ کوئی گواہ، شہادت سچ نہ کوئے جنائیآ۔ سب نوں پتہ شیر سنگھ اپنا آپ گیا تجا، بن پھاسیوں پھاس لکائیآ۔ گو بند گو بند وچ ملیا آ، آپ اپنا رنگ دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن سچ پریت بندھن وچ کسے نہ آئیآ۔

۹۹۶

* ۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ نورنگباد دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

ست پریتی ہر جو بھجے، ہر بھگت گیا سمجھائیآ۔ آد جگاد سچے کھجے، بچھے آگے سیو کمائیآ۔ جگت نیز جگت نہ لہے، گرگھ نیز آپ گھلائیآ۔ نت نوت درشن کر رہے، نیز نین ترپت دکھائیآ۔ شاہ سلطان ہو کے بھجے، پاتشاہ اپنا پھیرا پائیآ۔ سنت سہیلے ساچے سدے، سدا اپنا نام دوائیآ۔ لکھ چوراسی

وچوں لہجے، کوٹن کوٹ پھول بھلائیآ۔ ویکھنہارا گت بگلے بگے، پڑے اپنا بھیو چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی اک رکھایا
 - ساچی ریتی پریم کھیا، آسن اکو اک جنائندا۔ جگ چوکڑی نوٹیا، سوانگی سوانگ رچائندا۔ جودھا سوربیر وڈ ہٹھ ہٹھیا، بل اپنا آپ پرگٹائندا۔ لکھ
 چوراسی کملاپتیا، پت پر میثور ناؤں پرگٹائندا۔ ہڈ ماس ناڑی رت رتیا، رتی رت رنگ رنگائندا۔ سنجوگی بھوگی ہوئے جتیا، بھیو کوئے نہ آئندا۔ بھیکھ لیکھ
 ہوئے بوہ تیا، بھرائت بھرم راہ جنائندا۔ کاہن بھگوان ہوئے سخیاں، منگل ساچا نام الائندا۔ ویکھنہارا سدا سدا بن اھیاں، نیتز اپنا آپ گھلائیندا۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبراں نال رکھدا رہیا اپنیاں پتیاں، حصہ تھوڑا تھوڑا پائندا۔ بھگتاں رُحاں بناؤندا رہیا پٹھیاں، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ جو بن جوانی
 وکاؤندا رہیا اتوں اتیاں، جگت کرتا قیمت کوئے نہ پائندا۔ کسیر جولابا پھر دا رہیا وچ ہٹیاں، وست جھولی نہ کوئے بھرائندا۔ چار جگ نکیاں نکیاں جگاؤندا
 رہیا ہٹیاں، ہٹی ہٹی نال ڈگمگائندا۔ واراں سناؤندا رہیا راگاں وچ کولوں بھٹیاں، بھٹناگر نظر کسے نہ آئندا۔ رُلاؤندا رہیا ویراگی سیالی جٹیاں، وکھلی نام
 ہٹھ نہ کسے پھڑائندا۔ کلجگ آنت سری بھگونت مہربان چار جگ دیاں وچھڑیاں رُحاں کر کے اکٹھیاں، اکو وار دیا کمائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ درڑائندا۔ پر بھ ملن دی پریت ایک، اینکار سرنایا۔ صاحب صاحب دی ساچی ٹیک، سبب نال سمجھایا۔ نیتز نیتز لوچن پیکھ،
 نین نین بگسایا۔ آتر آتر آتر ہیت، منتر منتر منتر پڑھایا۔ گگنتر گگنتر رہیا ویکھ، منڈل منڈل بھیو چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ پریتی آپ جنایا۔ سچ پریتی جانے آپ، دوجے سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جو آیا سو کر دا گیا جاپ، دوس رین دھیان لگایا۔ ڈردا رہیا کولوں پُن پاپ، پُن
 پاپ اپنے وچ نہ کوئے سمائیآ۔ راہ تکدا رہیا بے پرواہ ساچے باپ، پتا پوت راہ تکائیآ۔ سرشٹ سبائی کہہ کہہ گیا آکھ، اچی کوک کوک سنائیآ۔ جس بھیجیا
 میں اُس دا داس، پُرکھ اکال سچی سرنایا۔ پروردگار ساچا گاڈ، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیآ۔ جس دے ہٹھ نام سٹک ساچی راڈ، ڈنڈا اکو اک رکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی پریت اپنے ہٹھ رکھایا۔ سچ پریت کرے بھگوان، دوجا کرن کوئے نہ آئیآ۔ جس کرپا کرے مہان، آتر آتم
 بوجھ بھجھایا۔ ساچا دیوے نام ندھان، ناؤں نرنکارا کر پڑھایا۔ گھر مندر اُتے گیان، اندھ اندھیر مٹائیآ۔ نیتز کھول ویکھے جہان، دوئے دوئے اپنی کار

جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اِکو گھر جنائیا۔ سچ پریت کرے بھگونت، سِری بھگوان دیا کمائیندا۔ جو آیا سو کہہ کے گیا کنت، نار بن بن سیو سرب کمائیندا۔ جو آیا سو گا کے گیا منت، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جو آیا سو بن کے گیا منگت، خالی جھولی سرب دکھائیندا۔ جو آیا سو اُبجیا وچوں جیرج انڈت، اُتھج سیتج بندھن پائیندا۔ جو آیا سو ودیا ہو یا پنڈت، بودھ اگادھا کھیل کرائیندا۔ جو آیا سو کردا رہیا منت، مان تان نہ کوءے رکھائیندا۔ جو آیا سو کردا رہیا ہمت، پر بھ پریتی راہ تکائیندا۔ جو آیا سو کردا رہیا ساچی گنت، اگنت اپنی کار رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جو آیا سو مات گربھ، دس دس ماس اگن تپائیا۔ جو آیا سو نار مرد، پُرش استری رُپ دکھائیا۔ جو آیا سو لوچے پڑد، ننگا کوئی رہن نہ پائیا۔ جو آیا سو منڈا رہیا درد، دکھ سکھ نال ملایا۔ جو آیا سو ہندا رہیا گرم سرد، تھوت نال گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ رکھائیا۔ جو آیا سو رہیا گاؤندا، اک اک دھیان لگایا۔ جو آیا سو رہیا دھیان دندا، منگدا رہیا چرن سرنائیا۔ جو آیا سو رہیا سناؤندا، اُچی کوک کوک الائیا۔ جو آیا سو رہیا منگ منگاؤندا، خالی جھولی اک دکھائیا۔ جو آیا سو راہ رہیا تکاؤندا، کون کوءے ہر جو پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ سمجھائیا۔ جو آؤندا رہیا سو رہیا پڑھدا، رسنا جہواراگ الائیا۔ جو آؤندا سو رہیا بردا، بن غلام سیو کمائیا۔ جو آؤندا سو رہیا ڈردا، بھے بھو سِرنائیا۔ جو آؤندا سو رہیا مردا، خاکی تن ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ جو آؤندا سو لائے پریت، پریتوان اک اکھوائیا۔ جو آؤندا سو گائے گیت، ڈھولا گوہند اک الائیا۔ جو آؤندا سو بناؤندا مندر مسیت، شودوالے مٹھ راہ چلائیا۔ جو آؤندا سو سمجھاؤندا ہست کیٹ، جیواں جنتاں راہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ جو آیا سو اتم مریا، پنج ت رہن نہ پائیا۔ گر اوتار ہر کے پوڑے چڑھیا، دوسر سار کوءے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی کھیل کریا، انھو اپنی دھار دکھائیا۔ لیکھا جان گر اوترا، پیر پیغمبر بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک درڑائیا۔ سچ پریت کمائے اوہ، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جو جگ وچوں گیا چھبھی پوہ، ناتا مات جگت تڑائیا۔ سو پریتوان پریتم گیا ہو، پریم اپنا آپ نبھائیا۔ دھر درگا ہی لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، ساچا سوہلا اک سناائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سچ پریت اک جنایا۔ سچ پریت کمائے کرتار، اچرج کھیل رچایا۔ جو چھڈ کے جائے سنسار، پچھے پھیر کدے نہ آئی۔ وارو وار آؤندے رہے گر اوتار، پیر پیغمبر سیو کمائی۔ کھ لکھ گئے ساچی وار، وارتا اکو اک جنایا۔ پرکھ ابناسی سانجھیا، سگلا سنگ نبھائی۔ کل کلکی لے اوتار، نہنکنا ناؤں دھرائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلے یار، یاری یاراں نال ہنڈھائی۔ زرگن ہو کے کرے پیار، سرگن روپ نہ کوئے دکھائی۔ پیار پچھے آوے اپنی دھار، دوجی وار کھیل رچایا۔ مات پت نہ سکے کوئی گود اٹھال، سپر شیر نہ کوئے پیایا۔ لوری دے کوئی نہ کہے میرے لال، لاڈاں نال انگلی نہ کوئے پھرایا۔ کوئی نہ کہے جیہا گھر شاہ کنگال، جنم جنم نہ کوئے دکھائی۔ کرے کھیل آپ کمال، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت بھگون بسے لال، انملڑے مانک آپے ویکھ دکھائی۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ سچ پریت نبھاوے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ پریت کرن پر بھ آئے ام، اگڑی کار کمائیدا۔ مات پتا گھر پئے نہ جم، جننی گھ نہ کوئے سہائیدا۔ پون سواس نہ کوئے دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیدا۔ بدھ مت نہ کوئے من، پنج دس نہ ونڈ ونڈائیدا۔ جوت زرنجن نہ کوئے چن، انحد دھن نہ کوئے الائیدا۔ ہتھ پیر نہ کوئے کن، گھ نک نہ کوئے وڈیائیدا۔ نیت پرکاش نہ کوئے اٹھ، سپس جگدیش نہ کوئے سہائیدا۔ روس نہ کوئے چن، چند چاندنا نہ کوئے چکائیدا۔ ملاح بیڑا پٹن نہ دیوے کوئی بٹھ، کھیوٹ کھیٹا نظر کوئے نہ آئیدا۔ محل اٹل منار نہ کوئی چھپر چھن، جگت دوارے نہ کوئے دکھائیدا۔ مال دولت نہ کوئے دھن، پیسا دھیلا نہ ونڈ ونڈائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اکو اک دکھائیدا۔ سچ پریتی کرنے آیا، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ زرگن ہو کے نور رُشایا، نورو نور نور دھرائیا۔ گو بند ہو کے گیت گایا، ڈھولا اکو اک الایا۔ انیت ہو کے ویس وٹایا، ترے گن ناتا توڑ تڑایا۔ سرجیت ہو کے پھیر دکھایا، مر کے پھیر کوئے نہ آئی۔ سچ پریت رہیا نبھایا، پریتوان بے پرواہیا۔ ہست کیٹ جس سرن لگایا، سرنگت اک سمجھایا۔ انڈیٹھ کھیل رہیا کرایا، کوئی سمجھ نہ سکے رایا۔ کوٹن کوٹ بھکھک بھیکھ منگ منگایا، بھکھاری ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نیت انیت راہ چلایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پریت کرے پر بھ ہو دلیر، اپنا بل دھرائیا۔ زرگن ہو کے آیا پھیر، سرگن

ناتا گیا تڑایا۔ پہلوں بنیا پنج تت دا پتلا نکا جہا شیر، دُجی وار شہنشاہ شیر اپنا روپ وٹایا۔ جس نوں جگ چو کڑی کوئی نہ سکیا گھیر، جے کوئی گھیرے پردکھنا لے لے چرن سیس جھکایا۔ مہربان ہو کے کرے مہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گہرے نال گہرے گہرے، گہرا اپنے ہتھ رکھایا۔ جگ چو کڑی ڈوبدا تاردا رہیا بیڑ، سمنڈ ساگر ویکھ دکھایا۔ جے کوئی کہے وڈا کیہر، ایہوی نکي جہی گل سمجھایا۔ جس آد جگاد جگ چو کڑی کیتا ہیر پھیر، سو شیر سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے پریت سچا ماہیا۔ پریت کرن آئے سچھنڈ نواسی، ناتا سچ سچ جڑائیندا۔ جے کوئی لہے گھنک پُر واسی، پنج تت ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جے کوئی بنے ساچی داسی، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ پھر باہوں دکھائے آدیکھ جوت پرکاشی، پرکاشوان گوہند نظری آئیندا۔ جس دے کولوں ہووے بند خلاصی، اگلا پچھلا بندھن سرب تڑائیندا۔ جگ جگ کرنہارا پوری آسی، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ کلجگ آنت اکو کری وڈ بد معاشی، بے پرواہ نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چو راسی وچوں تھوڑے لہے ساتھی، جنہاں اپنے نال ملائیندا۔ اکو راگ سنائے گا تھی، ساچا راگ آپ الائیندا۔ سرشٹ سبائی دے اوکھی گھاٹی، منزل پار نہ کوئے کرائیندا۔ گرگھ سچن درس منگن دوس راتی، نیتز نین سرب اٹھائیندا۔ مارے پریم کٹاکش اکو کاتی، قتل گاہ اپنا گھر بنائیندا۔ کوئی لہے سندھیا کوئی پرہاتی، کوئی گھڑی پل ونڈ ونڈائیندا۔ جنہاں پرہے ملے آپ ابناسی، ابناسی اپنی کار کمائیندا۔ سچ پیار دی دتے جاچی، یاچک اپنے رنگ رنگائیندا۔ کوئی لوڑ نہ پئوں ڈاچی، بن تھلاں سسی سسکیاں وچ زلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار کرے بوہ بھانتی، بھیت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پریم اندر بنیا عیاشی، نشہ نام خُماری امام ستکاری پیغام با آرام سب نوں آپ پچائیندا۔

* ۷ ہاڑ ۲۰۲۰ یکرمی مسائنگھ، دارا سنگھ نورنگاباد دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت ہر کی سیوا، سیوا سچ وچ سمائی۔ سچ پریت امرت میوہ، امیوں رس رس چکھائی۔ سچ پریت وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر آپ سمجھائی۔ سچ پریت رسنا جہوا، ہر ہر نام دھیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ لگائی۔ سچ پریت رکھی آد، عادت اپنی اکو پائی۔ سچ پریت

اندر ہو وساد، وسادی اپنی کار کمائی۔ سچ پریتی پریمی ناد، انادی راگ سنائی۔ سچ پریتی سچا ساک، سجن سین روپ وٹائی۔ سچ پریتی کھولے تاک، بند
کوڑی گنڈا لاپا۔ سچ پریتی ساچے ہاٹ، سو پڑکھ نرنجن آپ رکھائی۔ سچ پریتی ساچی دات، ہر شبدی آپ ورتائی۔ سچ پریتی دے دے گاتھ، نام
ندھان کرے پڑھائی۔ سچ پریتی نبھاوے ساتھ، انگیکار آپ ہو جائی۔ سچ پریتی پائے راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن نچائی۔ سچ پریتی بھاگ لگائے جنگل
جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ پرہاس، ٹلے پربت خوشی منائی۔ سچ پریتی سب دی پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سچ پریتی اکو اک جنائی۔ سچ پریتی دسی اک، اینکار دیا کمائی۔ سچ پریتی بخشی ہت، ہتکاری ہو سہائی۔ سچ پریتی رہے نت نوت، اپنے بندھن
پائی۔ سچ پریتی ساچی سکھ، سکھیا اک سمجھائی۔ سچ پریتی آپے لکھ، دیکھنہار آپ ہو جائی۔ سچ پریتی پائے بھکھ، بھچھیا اپنا نام جنائی۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی بھچھیا پائے ست، سو صاحب دیا کمائی۔ سچ پریتی ابناسی اچت، چیتن دھار جنائی۔ سچ پریتی سہائے
رت، رت رتڑی اک مہکائی۔ سچ پریتی اُجل کرے کھ، دُرمت میل دھوئی۔ سچ پریتی سسپھل کرائے کھ، جن جننی لیکھے لائی۔ سچ پریتی لیکھا چکائے
اُٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائی۔ سچ پریتی پڑدہ لاه دکھائے کھ، گھنگ نظر کوئے نہ آئی۔ سچ پریتی دیوے مانس آپ منگھ، مانس اپنا بھو جنائی۔ سچ
پریتی اپنی دھاروں پئے اٹھ، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ سچ پریتی اندر پریم پئے تھ، مہربان وڈ وڈیائی۔ سچ پریتی پرکاش کرے نرمل جوت، اندھ
اندھیر رہن نہ پائی۔ سچ پریتی آتم پرما تم بنائے اکو گوت، ورن برن نہ ونڈ ونڈائی۔ سچ پریتی آد جگاد جگ چو کڑی سری بھگوان رکھے شوق، شہنشاہ اپنی
آس ودھائیندا۔ سچ پریتی ساچے مندر جائے پنچ، محل اٹل اک رُشائیندا۔ سچ پریتی کسے نہ آوے سوچ، سوچیاں سوچ نہ کوئے پائیندا۔ سچ پریتی
سارے رہے لوچ، بن سنگر پورے کرن کوئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی ایکاشد ست جنائیندا۔ سچ پریتی شبد
ڈلارے، سو صاحب دے وڈیائی۔ سچھنڈ دے سچ نظارے، بے نظیر آپ سمجھائی۔ حکمے اندر کھیل کرتارے، ہر کرنی کرتا آپ کمائی۔ پریتی اندر ونج
ونجارے، نرگن ساچا ہٹ چلائی۔ پریتی اندر پریم ادھارے، پرما تم اپنی کار کمائی۔ پریتی اندر واجاں مارے، دھر دی دھار آپ سمجھائی۔ پریتی اندر

نین شنگارے، بن متوالہ بے پرواہیا۔ پریتی اندر بول جیکارے، بے جیکار ناد الایا۔ پریتی اندر رہیا پکارے، اچی کوک کوک سنایا۔ پریتی اندر پُرکھ نارے، نر نرائن کھیل رچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ پریت اک وڈیایا۔ پریتی اتر ہوئے موہ، مُجبت اکو اک جنایا۔ پریت پریتی جائے چھوہ، شہنشاہ اپنے انگ لگایا۔ پریتیوان پریتم جہا جائے ہو، جو پریت سچ کمایا۔ گھر پرکاش ہووے لو، اندھ اندھیر رہن نہ پایا۔ سچ پریتی کوئی نہ لوے کھوہ، ٹھگ چور لٹ کوئے نہ جایا۔ سچ پریتی کسے نال نہ کمائے کدے دھروہ، سد اکو رنگ رنگایا۔ سچ پریتی کرن آیا چھبی پوہ، بچھلا لیکھا آپ چکایا۔ اپنا نام رکھایا سو، سنگر داتا وڈ وڈیایا۔ ہنگ برہم کر نرموہ، جگت ناتا توڑ تڑایا۔ دُھر درگا ہی ڈھو آ ڈھو، ساچی دست آپ ورتایا۔ دئے سندیسہ آگے ہو، ہوکا اپنا نام لگایا۔ لکھ چور اسی جیو جنت جوہ، گرگھ سجن باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک بندھایا۔ سچ پریتی پائے بندھن، بندگی اکو اک جنایا۔ سچ پریتی ہر کا چھندن، سوہلا راگ لئے وڈیایا۔ سچ پریتی پریم تمدن، سوتر تاگا وٹ نہ کوئے چڑھایا۔ سچ پریتی آتم اندن، پرمانند وچ سمانیا۔ سچ پریتی کوڑی کرپا ڈھاہے کندھن، ہوئیں ہنگتا گرھ تڑایا۔ سچ پریتی گرگھ وِلا آئے منگن، پر بھ چرن سچی سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک درڑایا۔ سچ پریتی سچ سندیس، ہر سنگر سدا جنایا۔ سچ پریتی سچ آدیس، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ سچ پریتی دُھر دا ویس، اولڑی کار کمایا۔ سچ پریتی سنگر بھیت، ابھو دئے سمجھایا۔ سچ پریتی رت بسنتی چیت، بھل بھلواری آپ مہکایا۔ سچ پریتی نرگن سرگن لئے دیکھ، دیکھنہارا بے پرواہیا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک رکھایا۔ سچ پریتی سچ کماوندے، جنہاں مہر نظر اٹھایا۔ سچ پریتی پریتم نال لگاوندے، جنہاں اپنے رنگ رنگایا۔ سچ پریتی گر اوتار رکھاوندے، پیر پیغمبر دوئے جوڑ پڑن سرنایا۔ سچ پریتی وشن برہما شو لگاوندے، جگ چو کڑی سیو کمایا۔ سچ پریتی بھگت بھگوان جناوندے، جانہار پردہ لاہیا۔ سچ پریتی جن سنت کماوندے، کام کامنی نیڑ نہ آیا۔ سچ پریتی گرگھ سجن آپ پرناوندے، لاڑی روپ لین بنایا۔ سچ پریتی گر سکھ ویاہندے، ساچی ڈولی وچ بہایا۔ سچ پریتی گر گھر بہاوندے، دوجا در نہ کوئے دکھایا۔ سچ پریتی نیر نین ملاوندے، اکھ اکھ نال رلایا۔

سچ پریتی ناتا بدھاتا جوڑ جڑاؤندے، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیا۔ سچ پریتی اندر باہر سارے دھیان لگاؤندے، گپت ظاہر ویکھ دکھائیا۔ سچ پریتی سارے راہ تکاؤندے، نیز نین نین اٹھائیا۔ سچ پریتی گرگھ گرگر گنڈھ پواؤندے، لوک مات وے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سچ پریتی جیو جنت ادھار، جیون جگت جنائیا۔ سچ پریتی لہدے گئے جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کلجک ویس وٹائیا۔ سچ پریتی کر کر گئے ہار، آنت ہاتھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریتی لہدے رہے وچ شہر بازار، ہٹو ہٹ پھیرا پائیا۔ سچ پریتی کوڈاں نال کردے رہے وپار، دھن دولت نال ملاییا۔ سچ پریتی کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار، کوڑی کریا بندھن پائیا۔ سچ پریتی کردار ہیاسنار، آساتر سناسنگ رکھائیا۔ سچ پریتی گرگھ ورا لہے ڈو نگھی غار، کایا کوری پھول بھلائییا۔ سچ پریتی اپنے ہتھ رکھے زرنکار، دوجے ہتھ نہ کوئے پھڑائییا۔ سچ پریتی کردار ہیاجگ چار، نو نو چار کھیل رچائییا۔ سچ پریتی بنھدا رہیا دھار، دھارنا اپنی اک اپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا اپنی آپ جنائییا۔ سچ پریتی گائے ڈھولا، ڈھولک جھیننا نہ کوئے وجائییا۔ سچ پریتی پائے رولا، اچی کوک کوک سنائییا۔ سچ پریتی لہے مولا، پروردگار وچھڑ نہ جائیا۔ سچ پریتی نور نورانہ کدے نہ ہووے اولہا، پڑدہ وچ نہ کوئے رکھائییا۔ سچ پریتی ملے ساچا تولا، نام کنڈا ترازو ہتھ اٹھائییا۔ سچ پریتی اندر بدلے کایا چولا، چولی اپنے رنگ رنگائییا۔ سچ پریتی اندر گرگھ ورا لگھولی گھول گھولا، آپ اپنا مان مٹائییا۔ سچ پریتی اندر ملے نام انمولا، کرتا قیمت کوئے نہ لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ کمائییا۔ سچ پریتی کرے سجدہ، پروردگار سیس بھکائییا۔ سچ پریت بنائے بردا، بندی خانہ اک رکھائییا۔ سچ پریتی ناتا ہر دا، زہر زرائن جوڑ جڑائییا۔ سچ پریتی وسیرا ساچے گھر دا، گھر ساچے وے ودھائییا۔ سچ پریتی گرگھ ورا کردا، دوسر کرن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بردا سچ پریت آپ کمائییا۔ سچ پریتی کرے ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لگائییا۔ سچ پریتی زمل کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ پریتی ونج کرائے اک سوڈاگر، سوڈا اکو ہٹ وکائییا۔ سچ پریتی بھیو چکائے ڈو نگھے ساگر، گھر گمبھیر ویکھ دکھائییا۔ سچ پریتی سب نوں دیوے آدر، جو در آئن سرنائیا۔ سچ پریتی پار کرائے بھو ساگر، ڈو نگھی دھار نہ کوئے رڑھائییا۔ سچ پریتی درگاہ دیوے آدر، نمان نمانیاں ہوئے سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہار وڈیاںیا۔ سچ پریتی سنگر چرن، چرن ملے سرنایا۔ سچ پریتی سنگر سرن، صاحب ہوئے سہایا۔ سچ پریتی کرنی کرن، ہر کرتا آپ کمایا۔ سچ پریتی لہنا چکائے مرن ڈرن، بھے بھو نہ جم رکھایا۔ سچ پریتی اندر سنت سہیلے سرن، برہوں اگن لگایا۔ سچ پریتی اندر منزل منزل چڑھن، بن پاندھی پھیرا پانیا۔ سچ پریتی اندر اکو ڈھولا پڑھن، سوہنگ راگ الاپیا۔ سچ پریتی اندر پاربرہم پرہم آیا پھرن، جو وچھڑے لئے ملاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو اک وکھایا۔ سچ پریتی ساچا پنٹھ، سو صاحب آپ جنایا۔ سچ پریتی آتم گرنٹھ، بودھ اگادھ پڑھایا۔ سچ پریتی ناد دھن سکھ، ساچا راگ سنایا۔ سچ پریتی سچ بنائے بنت، گھرن بھننہار ویکھ وکھایا۔ سچ پریتی میل ملائے نر ہر کنت، جگت ناتا توڑ تڑایا۔ سچ پریتی کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، لوک مات اتر کدے نہ جانیا۔ سچ پریتی گڑھ توڑے ہو میں ہنگت، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ سچ پریتی کوئی نہ جانے پنڈت، پڑھیاں سار کوائے نہ پانیا۔ سچ پریتی کوئی نہ ہووے منگت، منگیاں ہتھ کسے نہ آپیا۔ سچ پریتی گرسکھ ملائے ساچی سنگت، ہر سگلا سنگ نبھایا۔ سچ پریتی راہ دسے اکو پنگت، اوچ نیچ نہ کوائے وڈیاںیا۔ سچ پریتی ہر دی سنگت، دوس رین رہی کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پرگٹ ہو کے والی دو جہان، سچ پریتی اک نشان، نشانہ اپنا نام جھلایا۔

* ۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ مال چک دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال * *

سچ پریت کرے جگ ست، ست ست سمجھانیدا۔ سچ پریت کرے گرمت، گرمتی گر سمجھانیدا۔ سچ پریت پڑکھ سمرتھ، ہر سنگر آپ رکھانیدا۔ سچ پریت کملاپت، کول نین آپ لگانیدا۔ سچ پریت برہم مت، پاربرہم برہم سمجھانیدا۔ سچ پریت ساچا حق، ہر بھگتاں آپ وکھانیدا۔ سچ پریت دو جہاناں والی رہیا تک، سچ دوارے آسن لائیندا۔ سچ پریت سدا انتھک، تھکاوٹ روپ نہ کوائے وٹانیدا۔ سچ پریت سنگر ہتھ، جگت جیونہ کوائے کمائیندا۔ سچ پریت سگل و سورے جائن لٹھ، جو جن لوک مات کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ سمجھانیدا۔ سچ پریت

آتم ساکھی، گر سترگر آپ سمجھائیا۔ سچ پریت پاربرہم پر بھ بھاکھی، بھاکھیا دیوے جگت لوکائیا۔ سچ پریت کھولے تاکی، بند کو اڑا کُنڈا لاہیا۔ سچ پریت
 چڑھاوے ساچے راکی، اسو گھوڑا شبد وکھائیا۔ سچ پریت لیکھے لائے تن خاکی، مائی کھیہ نہ کوئے اڈائیا۔ سچ پریت لہنا دینا چکائے باقی، پورب لیکھا جھولی
 پائیا۔ سچ پریت جن بھگتاں ملے داتی، داتا دانی آپ ورتائیا۔ سچ پریت میٹے اندھیری راتی، نرگن چند کرے رُشنائیا۔ سچ پریت امرت بوند سوانتی،
 ٹھنڈی ٹھار دھار وہائیا۔ سچ پریت سترگر پر بھاتی، اماوس رین نہ روپ وٹائیا۔ سچ پریت اک اکانتی، اکل کل دھاری آپ سمجھائیا۔ سچ پریت لوک ماتی،
 مہربان سجن آپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درسائیا۔ سچ پریتی سچ دوار، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ سچ پریتی
 سترگر دھار، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی گر گر پیار، گر شبد دے وڈیائیا۔ سچ پریتی بھگت ادھار، اوٹ اِکواک جنائیا۔ سچ پریتی سنت کار، ست
 پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیا۔ سچ پریتی گرگھ وہار، بوہاری اپنی دھار جنائیا۔ سچ پریتی گر سکھ کار، ہر کرنی کرتا آپ وکھائیا۔ سچ پریتی سب توں وسے باہر،
 بن سترگر پورے ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریتی لہدے گئے جگ چار، چاروں کُنڈ دھیان لگائیا۔ سچ پریتی اندر وشنوں کرے نمسکار، نیوں نیوں اپنا سپیس
 جھکائیا۔ سچ پریتی برہم کرے بھکھار، در بھکھیا منگے چائیں چائیا۔ سچ پریتی شکر لاوے چھار، تن بھبوت رمائیا۔ سچ پریتی ترے گن مایا کرے وہار، پنچ
 تت تت کُرمائیا۔ سچ پریتی اندر پر ماتم آتم کھول کو اڑ، حصہ اپنا ونڈ ونڈائیا۔ سچ پریتی اندر نرمل دیا دپیک کر اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ پریتی
 اندر ناد شبد دُھنکار، وڈ راگی راگ الائیا۔ سچ پریتی اندر لکھ چوراسی کر پسا، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سچ پریتی اندر نرگن سرگن لے اوتار، گر گر
 اپنا ویس وٹائیا۔ سچ پریتی اندر بول جیکار، ناؤں نرنکارا دے سمجھائیا۔ سچ پریتی اندر جانے شبد سار، سار اپنی دھار رکھائیا۔ سچ پریتی اندر وسے سچکھنڈ
 دوار، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ سچ پریتی اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ سچ پریتی کرے بھگوان، پر بھ اپنی دیا
 کمائیا۔ سچ پریتی دیوے دان، داتا دانی اک اھوائیا۔ سچ پریتی دو جہان نشان، جن بھگت لئے اُپجائیا۔ سچ پریتی آتم آتر دیوے برہم گیان، ساچی ودیا
 کرے پڑھائیا۔ سچ پریتی انحد ناد سنائے سچی دُھنکان، شبدی شبد ناد وجائیا۔ سچ پریتی کرے کایا مندر ساڈھے تن ہتھ مکان، بے مقام آسن لائیا۔ سچ

پریتی ایتھے اوتھے دو جہان دیوے مان، اہمان کوئے رہن نہ پائیا۔ سچ پریتی صاحبِ ستگر ملے آن، دینِ دیال در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ سچ پریتی دیوے فرمان، دُھر سندیسہ اک الایا۔ سچ پریتی لبھدے پھردے راج راجان، شاہ سلطان ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریتی گرگھ ورلے پان، جنہاں پر بھہ سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ سچ پریتی کرے گوہند، ہر گوپال بے پرواہیا۔ سچ پریتی دھار ساگر سندھ، گھر گبھیر آپ پرگٹائیا۔ سچ پریتی ستگر ہند، ہند انادی رُپ دکھائیا۔ سچ پریتی ساگر سندھ، سرور اکو نام بھرائیا۔ سچ پریتی جیو پند، جیون جگت دے جنائیا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پریتی اکو اک دکھائیا۔ سچ پریتی ہر کاسنگ، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی آتم اند، گر چرن ملے سرنائیا۔ سچ پریتی اگمی چھند، ڈھولا سولہ راگ الایا۔ سچ پریتی دُئی دویت ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سچ پریتی جگت رنڈیا کٹے رنڈ، کنت سہاگ اک ملایا۔ سچ پریتی مایا ممتا لگا توڑے جند، کنجی اکو نام دکھائیا۔ سچ پریتی آد جنائی ہنگ برہم، پاربرہم پڑھائیا۔ سچ پریتی سو پڑکھ زرنجن آپ منگ، در پھلک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی سوہنگ اپنا رنگ دکھائیا۔ سو کہے میری سچ پریت، ہنگ نال لگائیا۔ ہنگ کہے میں گاواں گیت، سو تیری وڈیائیا۔ سو کہے میں ٹھانڈا سیت، سیتل دھار وہائیا۔ ہنگ کہے میں تیری چلاواں ریت، ریتوان تیری سرنائیا۔ سو کہے میرا کھیل ٹھیک، ٹھا کر اپنا رنگ رنگائیا۔ ہنگ کہے میں تیری اڈیک، نیت نوت دھیان لگائیا۔ سو کہے میں آد جگاد لوواں جیت، پچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ ہنگ کہے میں وساں تیرے بھیتر بھیت، بھت اپناناں کوئے رکھائیا۔ نہ دیہرا نہ مندر مسیت، شو دوالا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس ویکھتیں وسے اہیت، ترے گن روک نہ سکے رانیا۔ پنچت نہ کوئے شریک، من مت بدھ نہ کوئے لڑائیا۔ جنہاں صاحبِ ستگر نال لگی پریت، پریت اپنی پریت دے سمجھائیا۔ اکو ڈھولا گاؤن سوہنگ گیت، دینِ دیال دے سمجھائیا۔ زرگن ہو کے وسے چیت، سرگن اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اکو گھر دکھائیا۔ پریت کرے گوہند کرتار، ہر کرنی آپ کمانندا۔ سچ پریتی ستگر شنکار، بستر بھوشن کوئے نہ سوہا پائندا۔ سچ پریتی پریم کجل دھار، نیتز نین نین مٹکائندا۔ سچ پریتی سوہنی پیٹی سیس ادھار، مہربان ویکھ

دکھائیندا۔ سچ پریتی ساڈھے تن کروڑ کھڑے گلزار، روم روم ناچ نچائیندا۔ سچ پریتی امرت آتم آئے بہار، نچھر جھرنا بوند سوانتی مکھ چوائیندا۔ سچ پریتی
 آتم بھورا کرے گجار، رس رسپا ویکھ دکھائیندا۔ سچ پریتی جگت جگت توں وسے باہر، بھگت بھگونت آپ سمجھائیندا۔ سچ پریتی صاحب سنگر ناتا جوڑ پڑکھ
 نار، نر نرائن آتم پر ماتم کنت نار روپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لکائیندا۔ سچ پریت کسے ہتھ نہ آئے جو جن،
 کوٹن کوٹ پاندھی ننھن واہو داہیا۔ سچ پریتی لبھے نہ وچوں ساچے بھوجن، رسنا جھوارس رس ہوئے ہلکایا۔ سچ پریتی کوٹن کوٹ کھوجن، کھوجیاں ہتھ
 کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اکو گھر دکھائیا۔ سچ پریتی سنگر چرن، پر بھ دیونہار وڈیایا۔ سچ پریتی
 کرنی کرن، ہر کرتا آپ سمجھایا۔ سچ پریتی نیتز کھولے ہرن پھرن، نچ نین دے دکھائیا۔ سچ پریتی ترنی ترن، تارنہارا آپ سمجھایا۔ سچ پریتی ناتا
 توڑے مرن ڈرن، لکھ چوڑا سی گٹر کٹایا۔ سچ پریتی گرکھ ورلے سنگر چرن پھرن، پھڑیا پٹو نہ کوئے چھڈایا۔ سچ پریتی آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، دوہاں
 اکو رنگ رنگایا۔ سچ پریتی سنت سہیلے گرو گر چیلے اُچے مندر چڑھن، گھر ساچے وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک
 رکھایا۔ سچ پریتی آتم پر ماتم سیو، سیوا سچ سچ سمجھایا۔ سچ پریتی سنگر دیو، دیوت سُر رہے کمایا۔ سچ پریت سدا نہکیو، نہچل دھام دے وڈیایا۔ سچ
 پریت الکھ ابھیو، الکھ نرنجن آپ جنایا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سچ پریتی سنگر رنگ، گرکھ ورلا ویکھ
 دکھائیندا۔ سچ پریتی آتم سچ پلنگ، ساچی کھٹیا سو بھاپائیندا۔ سچ پریتی سچ انند، انند انند وچوں پرگٹائیندا۔ سچ پریتی ساچا چھند، نرگن ساچا راگ الائیندا۔
 سچ پریتی مکائے ساچا پنڈھ، پاندھی منزل ویکھ دکھائیندا۔ سچ پریتی اندر گرکھ جائے لنگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ سچ پریتی ناتا توڑ جیرج انڈ، آون
 جاون بھيو مکائیندا۔ سچ پریتی لیکھ مکائے بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ سچ پریتی خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ توڑ ٹڑائیندا۔ سچ پریتی نظری
 آئے نرگن چند، چند سورج مکھ شرمائیندا۔ سچ پریتی جگ جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیندا۔ سچ پریتی کرے سورا
 سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ کمائیندا۔ سچ پریت مکائے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ نرگن ہو

کے آوے در، در درویش پھیرا پائیا۔ سرگن کولوں منگے ور، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سچ پریت بھنڈارا دیو بھر، پر بھ اکو آس رکھائیا۔ جس پریت اندر گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب ذات پات رہے لڑ، ورن برن دین ڈھائیا۔ سچ پریت آتم پر ماتم پھڑائے لڑ، گنڈھ اکو نام رکھائیا۔ سچ پریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشے سچ سچی سرنائیا۔ سچ پریت کرے بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن دتے نام منت، منتر سچ کرے پڑھائیا۔ لیکھا جان جیو جنت، گرگھ سجن آپ اٹھائیا۔ گڑھ توڑ ہو میں ہنگت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ میل ملاو نر ہر سنگت، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ جوڑ جڑایا اگئی پنگت، پنگتی اپنی نال ملائیا۔ دو جہاناں بن کے پنڈت، اگادھ بودھ کرے پڑھائیا۔ کوڑی کرپا کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ سچ پریت جو جن آئے منگت، مہربان ہو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک سمجھائیا۔ سچ پریت کرے پر بھ پتا، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سچ پریت اندر وید پُران شاستر سمرت الائے گیتا، گیان گرگھ اک درڑائیا۔ سچ پریت سنائے اک حدیثا، کلمہ نبی رسول سمجھائیا۔ سچ پریت اندر کہانی بانی پیسن پیسا، نام ندھان کرے رُشنائیا۔ سچ پریت اندر پرگٹ ہووے ہر جگدیشا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ سچ پریتی لہنا دینا ویکھے بیس پیسا، دو آصفرا جوڑ جڑائیا۔ سچ پریتی اندر جن بھگتاں بھرے خالی کھیسہ، نام وست آپ ورتائیا۔ سچ پریتی اندر لیکھا لگے ہست کیٹا، اوچ نیچ کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سچ پریت بھگت جن پاؤن گے۔ ساچا ڈھولا اکو گاؤن گے۔ پُرکھ اکال اک مناؤن گے۔ دُو بے سپس نہ کسے بھکاؤن گے۔ تیجے مندر اک سہاؤن گے۔ توڑ جندر خوشی مناؤن گے۔ اُجڑے کھنڈر پھیر وساؤن گے۔ من بندر بٹھ وکھاؤن گے۔ تیج بھان چندر چند چکاؤن گے۔ وڈ کے ساچے اندر، پُرکھ ابناسی درشن پاؤن گے۔ دُو بے در نہ جان منگن، پر بھ اکو اوٹ رکھاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی وچ سماؤن گے۔ سچ پریتی اک کماویگا۔ پُرکھ اکال اکلا آویگا۔ سچ محلا آپ وساویگا۔ جلاں تھلاں ویکھ وکھاویگا۔ ٹلے پر بت پھول بھلاویگا۔ بورے لگے بلے بھيو چکاویگا۔ ساچے چلے تیر اک رکھاویگا۔ بستر ویکھ کالے پیلے نیلے، رنگ لال لال رنگاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چھڈ جانے جگت وسیلے، وسیلہ اکو نظری آویگا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ لگاویگا۔ سچ پریت صاحب لگائے گا۔ ہر جن سوئے آپ اٹھائیگا۔ جگ موئے پھیر جوائیگا۔ جو اپنا آپ بیٹھے
 کھوہے، خالی بھنڈارے پھیر بھرائیگا۔ جو پچھلے وچھڑے رہے روئے، آگے اپنا میل ملائیگا۔ دُرمت میل پاپاں دھوئے، امرت میگھ اک برسائیگا۔ کوڑی
 کریا اندروں کھوئے، نام سچ اک ورتائیگا۔ پنج اپنا سچا بوئے، کوڑا کوئی رہن نہ پائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 پریت اک دکھائیگا۔ سچ پریت پر بھو کماویگا۔ جن بھگت دوارے آویگا۔ بن ڈوم راگ الاویگا۔ جو بنیا رہیا سوُم، اپنا گھلا ہتھ دکھاویگا۔ جس دا پاڑ نہ سکے
 کوئی مضمون، سو اپنا حکم ورتاویگا۔ جس دا ہتھ نہ آئے قانون، سو کرنی کار کماویگا۔ جن بھگتاں اندر لگائے آگئی فون، پھن اپنا حکم جتاویگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریت پریت پر تپاک آپ رکھاویگا۔ سچ پریتی آپ رکھاویگا۔ لکھ چوراسی نیتی ویکھ دکھاویگا۔ ہست کیٹی
 پھول بھلاویگا۔ جن بھگتاں میٹھی میٹھی بات سناویگا۔ سبج دی ریتی، اپنے رنگ رنگاویگا۔ کھیل کرے اک انڈیٹھی، چار وید سمجھ نہ آویگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی اگو گھر لگاویگا۔ پریتی اگو گھر لگائے گا۔ گئی آنت توڑ نبھائیگا۔ ادھ وچکار نہ کوئے رکھائیگا۔ جس کریا سچ پیار، تِس اپنی
 گود بہائیگا۔ جس دتا نام ادھار، تِس بیڑا آپ ترائیگا۔ جس جنایا سوہنگ جیکار، تِس بے جیکار دکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 پریتی آپ نبھائیگا۔ سچ پریتی نبھائیگا۔ پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ شاہ کنگال اگو گھر بہاویگا۔ رنگ لال آگم چڑھاویگا۔ نوری جلوہ دے جمال، پروردگار بھو
 گھلاویگا۔ لیکھا جان حق حلال، حقیقت اپنی گنڈھ پواویگا۔ جس گوہند وارے لال، تِس گوہند گھوڑ چڑھاویگا۔ سو گوہند گرکھاں کرے سچّی بھال، دُور
 دُراڑے ویکھ دکھاویگا۔ سُرّتی شبدی پھڑ کے لیائے نال، پچھا ہور نہ کوئے جتاویگا۔ آکے دتے مُریداں حال، مُرشد اپنے آپ سناویگا۔ سچکھنڈ دی سچّی
 دھر مسال، ساچا مندر اک رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم کر
 پروان، پریم پریتی پر م پُرکھ آپ نبھائیگا۔

* ۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی نرین سنگھ، گرنام سنگھ کنگ دے نوت دربار وچ جھٹھووال *

سچ پریت سچن سہیلا، ہر سچن آپ نبھائیآ۔ سچ پریت ڈھر دامیلا، ملنی جگدیش کرائیآ۔ سچ پریت گروگر چیلا، چیلگر لے وڈیائیآ۔ سچ پریت
 دکھائے دھام نویلا، محل اٹل اک رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک اُچھائیآ۔ سچ پریت غریب نواز، ہر کرتا آپ کمانیڈا۔
 سچ پریت شاہو بھوپ وڈ راجن راج، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھائیڈا۔ سچ پریت مار آواز، گرگھ سوئے آپ اُٹھائیڈا۔ سچ پریت رچ رچ کانج، ہر کرنی آپ
 کمانیڈا۔ سچ پریت سر بندھائے تاج، گرگھ ساچے رنگ رنگائیڈا۔ سچ پریت رکھے لاج، لاجونت آپ ہو جائیڈا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کھیل آپ کمانیڈا۔ سچ پریت گوہند دھار، دھرنی دھرت لے وڈیائیآ۔ سچ پریت ڈھر دی کار، ہر کرتا آپ کمانیڈا۔ سچ پریت رہے جگ چار،
 چوکڑی اپنا بندھن پائیآ۔ سچ پریت بول جیکار، دو جہاناں دے سنائیآ۔ سچ پریت کرے نمسکار، نون سو اکھراک جنائیآ۔ سچ پریت جانے آپ کرتار، کرتا
 اپنا کھیل آپ رچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیآ۔ سچ پریت گوہند گڑھ، ہر کرتا آپ کمانیڈا۔ سچ پریت اندر وڑ،
 گرہ مندر آپ لگائیڈا۔ سچ پریت آتم پر ماتم لئے پھڑ، پریم بندھن اکو پائیڈا۔ سچ پریت بھگت بھگوان لگائے لڑ، پلو اپنی گنڈھ دوائیڈا۔ سچ پریت کرے
 نرائن نر، نر ہر اپنی کل دھرائیڈا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتوان ویکھ دکھائیڈا۔ سچ پریت لوک مات، نرگن سرگن آپ جنائیآ۔
 سچ پریت ڈھر دی دات، ہر بھگت دیوے وڈیائیآ۔ سچ پریت گرگھ ذات، دوجا رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ سچ پریتی ساچانات، بدھاتا اپنا میل ملائیآ۔ سچ
 پریتی آد جگاد سدا ساتھ، وچھڑ کدے نہ جانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیآ۔ سچ پریتی کرے جگدیش، جگدیش
 اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ سچ پریت جنائے اک حدیث، نام اکو اک سمجھائیآ۔ سچ پریت راہ تگے بیس بیس، جگ چوکڑی دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک سمجھائیآ۔ سچ پریت کرے اڈیک، نت نت دھیان لگائیآ۔ جگ چوکڑی گئے بیت، پاندھی اپنا پندھ مکائیآ۔ ڈھولے
 گا گائے گیت، راگی راگ ناد سنائیآ۔ وڈ وڑ گئے مندر مسیت، شودوالے مٹھ ڈیرہ لائیآ۔ دس دس گئے ہر اک انیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیآ۔ رویا

۱۰۱۰

۱۰۱۰

رہے ہست کیٹ، لکھ چوڑاسی وچ سمایا۔ آد جگاد گاوے اگوگیت، سوہنگ اپنا نام اپانیا۔ ناؤں نرنکارا دسے ٹھیک، ٹھا کر اپنا حکم منانیا۔ ست دھرم دی سچ پریت، سو صاحب آپ کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتوان اک اکھوانیا۔ پریتوان پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوانیندا۔ جگ چوڑا کڑی ہو دیال، دین اپنے گلے لگانیندا۔ بھگت وچھل بن کرپال، کرپاندھ ویکھ وکھانیندا۔ ساچا مندر سچّی دھرمسال، دھرم دوار ہٹ کھلانیندا۔ گرگھ گرگھ انملڑے لال، مانک موتی روپ وٹانیندا۔ نرگن ہو کے بن دلال، کرتا قیمت آپے پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھانیندا۔ سچ پریت گڑھی چمکور، چند چاندنی وچ کرانیا۔ سچ پریت ویکھیا کر کے غور، گھر گمبھیر پڑدہ لایا۔ سچ پریت اندر پریمی کرے چوڑ، چوڑ اکو اک جھلانیا۔ سچ پریت اندر ہوئے اور کا اور، بھیو ابھیدا آپ جنانیا۔ سچ پریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنانیا۔ سچ پریتی گوہند سور، سوربیر کمانیندا۔ سچ پریتی حاضر حضور، حضرت اپنا رنگ رنگانیندا۔ سچ پریتی بخشے نور، نور نورانہ ڈمگانیندا۔ سچ پریت انادی تورا، تریا ڈیرہ ڈھانیندا۔ سچ پریتی آسا پور، منسا مٹاموہ مٹانیندا۔ سچ پریتی کرے ضرور، ضرورت اپنے ہتھ رکھانیندا۔ سچ پریتی اندر ہوئے مجبور، مجبوری اپنے وچ چھپانیندا۔ سچ پریتی لیکھا چکائے نیڑا دور، دور دراڈا نیرن نیرا نظری آسیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ نبھانیندا۔ سچ پریت گرگھ سکھ، سنگر صاحب آپ نبھانیا۔ سچ پریت اندر لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ سچ پریت اندر وسے ساچے دیس، دیس دسنتر لے وڈیانیا۔ سچ پریت وٹائے بھیس، بھیکھ اپنا آپ بدلانیا۔ سچ پریت کری دسمیش، دہ دشا پھول بھلانیا۔ سچ پریت کرے ساچا ہیبت، ہتکاری نام دھرانیا۔ سچ پریت جانے نیت نیت، نج نیز نین کھلانیا۔ سچ پریتی کرے رنجومی ساچے کھیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک وڈیانیا۔ سچ پریت کرے گر پورا، اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ سچ پریتی چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھا، موڑھے اپنا رنگ رنگانیا۔ سچ پریتی رنگ چڑھائے نام گوڑھا، اتر کدے نہ جانیا۔ سچ پریتی بخشے چرن دھوڑا، مستک اگا اک لگانیا۔ سچ پریتی توڑے مان غوروا، ہنکار وکار رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ سچ پریتی گرگھ سنگت، ہر سنگت سنگ رکھانیا۔ سچ پریتی ہر جن منگت، منگن اکو در آنیا۔ سچ پریتی نانک لایا انگ انگد،

انگیکار اک ہو جائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی دے سمجھائیو۔ سچ پریتی کرے گردیو سوامی، گر منتر نام درڑائیندا۔ سچ پریتی جانے انترجامی، گھٹ گھٹ گرہ گرہ نر ہر ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریت بخشے امرت ٹھنڈا پانی، جگت ترسنا اگن بُجھائیندا۔ سچ پریت گر شبدی ملے اکو ہانی، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچ پریت ناتا توڑے چار کھانی، چار ورن ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سچ پریت آتم انتر سناے اکو ہانی، بان نرالا تیر لگائیو۔ سچ پریت ہر کی مہما کتھ کہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رانیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیو۔ سچ پریتی رنگ اگتا، ہر ایکا ایک چڑھائیندا۔ سچ پریتی لیکھا چکے ہر کھ سوگ غماں، چنتا چکھانہ کوئے جلائیندا۔ سچ پریت لیکھے لائے پون سواس دماں، رسنا جہوا بھیو مٹائیندا۔ سچ پریتی کایا کنجن کرے ماٹی چماں، چم درشتی آپ بدلاییندا۔ سچ پریتی کمائے نام دھتا، کبیر جلاہا نال ملایو۔ سچ پریتی اندر پاربرہم پر بھ پھرے بھتا، جگ جگ اپنا پھیرا پائیو۔ سچ پریتی اندر گرگھ گرگھ جگت وٹوں ہووے اتھا، نچ نیتز نین اک گھلایو۔ سچ پریت اندر گرگھ ورا مٹا، جس ممتا موہ تھائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیو۔ سچ پریت سنگر موع، مادھو اپنی کھیل کرانیندا۔ سچ پریتی اکو نال بہت، ہتے متر کم کوئے نہ آئیندا۔ سچ پریتی سنگر رکھے کرن داشوق، شہنشاہ اپنی آپ کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر مندر آپ وڈیائیندا۔ سچ پریتی گوہند ست، ست پڑکھ نرنجن آپ کمائیو۔ سچ پریت ابناسی اچت، ہر چاکر آپ سمجھائیو۔ سچ پریتی اندرے اندر پئے اٹھ، باہروں لبھن کوئے نہ جانیو۔ سچ پریتی دیوے جس اُپر جائے تھ، مہربان مہر نین تکائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیو۔ سچ پریتی اندر دتا تاج، سیس سیس نال بدلایو۔ سچ پریتی اندر ویکھے شاہ نواب، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیو۔ سچ پریتی اندر گوہند بنیا باپ، پڑکھ اکال وڈی وڈیائیو۔ سچ پریت اندر نانک نرنجن جیبا سوہنگ جاپ، ساچی کرے اک پڑھائیو۔ سچ پریتی اندر کوٹ جنم اتارے پاپ، ڈرمت میل میل دھوئیو۔ سچ پریت اندر گرگھ بنیا ساک، سجن اکو نظری آئیو۔ سچ پریتی اندر بھگت دوار کھولیا تاک، تختہ زمیں اسمان اُلٹائیو۔ سچ پریتی اندر پورا کرے بھوکھت واک، گوہند لہنا جھولی پائیو۔ سچ پریتی اندر چڑھیا شبدی راک، آسو اکو اک دوڑائیو۔ سچ پریتی کرے رسول پاک، بے عیب نور خدائیو۔ سچ پریتی دیوے آب حیات، حضرت

ہو دیا کمائی۔ سچ پریت بخشے کائنات، کلمہ حق اک پڑھائی۔ سچ پریتی زرگن نور جوت آفتاب، اندھ اندھیر دے مٹائی۔ سچ پریتی اندر ملے بن نواب،
 نوبت اپنا نام سنائی۔ سچ پریتی اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ پریتی تھاپن تھاپ، جگ چوکڑی دیکھ
 دکھائیندا۔ سچ پریتی اندر بنے مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ سچ پریتی اندر سچ سنیہڑا جائے آکھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پڑدہ اوہلا آپ چکائیندا۔ سچ پریتی انتر بولے، انبولت راگ الائی۔ سچ پریتی اندر وسے کولے، گھر گھر وچ ڈیرہ لائی۔ سچ پریتی اندر گاوے
 ڈھولے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ پریتی اندر گرگھ گرسکھ آتم پر ماتم مولے، مولا اپنا رنگ رنگائی۔ سچ پریتی اندر بھاگ لگائے کایا چولے، چولی کایا
 دے بدلایا۔ سچ پریتی اندر وسے پڑدے اوہلے، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ سچ پریتی اندر پڑدہ کھولے، خالق خلق دے سمجھائی۔ سچ پریتی اندر لکھ
 چوراسی تول تولے، نام ترازو اک اٹھائی۔ سچ پریتی اندر بھگت بھگوان ملائے بھولے، جگت دیکھے نہ کوئے چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، پریت اکو گھر نبھائی۔ سچ پریت سچ سندیسے، بودھ اگادھ درڑائیندا۔ سچ پریت میل نر نریشا، نر ہر کنت انگ لگائیندا۔ سچ پریت دکھائے ساچا دیباہ،
 دیس دستر پندھ مکائیندا۔ سچ پریت پر بھ رکھے ہمیشہ، جن بھگتاں نال لگائیندا۔ سچ پریت کرے گر گوبند دس دسمیشا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سچ پریت
 صاحب سنگر پیکھا، پڑکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ سچ پریت اندر بدلے ریکھا، ریکھ اپنی آپ سمجھائیندا۔ سچ پریت اندر دیوے بھیتا، بھيو اپنا آپ
 سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھائیندا۔ سچ پریت کرے نرنکار، زرگن زور دیا کمائی۔ کلجک انت لے اوتار، وڈ
 اوتاری پھیرا پائی۔ جگ چوکڑی بٹھدا رہیا دھار، دھرنی دھرت دھول سہائی۔ دیکھدا رہیا سرجنہار، گھر گھر رزق پچائی۔ ڈھولا جناؤندا رہیا اپنی وار، گر
 گر راگ سنائی۔ اوہلا رکھدا رہیا آپ کرتار، قدرت پڑدے وچ چھپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک کمائی۔ سچ پریت کرن
 جوگا، ہر اکو اک اکھوائیندا۔ جگ جگ دیوے بھگتاں موقع، مکمل اپنا راہ دکھائیندا۔ مارگ دتے سدا سوکھا، او جھڑ راہ کوئے نہ پائیندا۔ ایہتھے اوتھے
 دیوے کوئے نہ دھوکھا، کوڑا بندھن نہ کوئے جنائیندا۔ جس صاحب دی رکھو اوٹا، سو صاحب دیکھ دکھائیندا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت کوئی رہن نہ

دیوے کھوٹا، کھوٹے کھرے آپ بنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ رکھائیدا۔ سچ پریت پر بھ لئے رکھ، راکی آپ کرایا۔ پریت دیکھن دی پریت کھولے اکھ، اکھ اپنی نال ملایا۔ ہر دے اندر وڑ کے دیوے دس، دہ دشا حکم جنایا۔ توں میرا میں تیرے دس، دوجی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ پریتی اندر پریت اکھ، بھگت بھگوان جوڑ جڑایا۔ پریتی اندر سیس تاج رکھ، سنگھ سنگت ملے وڈایا۔ پریتی اندر کلجگ انتم آوے نس، قدم قدم نہ کوئے کایا۔ پریتی اندر کھول اگئی ہٹ، جن بھگتاں ونج کرایا۔ پریتی اندر گوہند شبد مارے سٹ، دکھ درد نہ لاگے رایا۔ پریتی اندر پُرکھ اکال دیوے اک مت، برہم مت سچ پڑھایا۔ پریتی اندر پریت کدے نہ ہووے بس، انت نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک جنایا۔ سچ پریت سنگھ سنگت نرین، ہر کرتا آپ کمایا۔ نرگن ہو کے آیا کہن، سرب کلا سمجھایا۔ تیرا میرا کو لین دین، دینا لہنا اکو گھر دکھایا۔ گڑھی نیا میرا کہن، سیس تاج کایا۔ کلجگ انتم آئے لین، سری بھگوان پھیرا پایا۔ جگت واسنا نہ کوئی وہن، وہم غم نہ کوئے رکھایا۔ جگت جیو بھوایں کچھ کہن، کہہ کہہ طعنے لایا۔ بھگت بھگوان دوویں رہن، رہ رہ خوشی منایا۔ گر چیلانا بنیا ساک سین، ناتا اکو اک جڑایا۔ سچ پریت بن گرسکھ کدے نہ رہن، بن پریتی پریت ہتھ کسے نہ آیا۔ انتم سب نوں لاڑی موت کھائے ڈان، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ جگت وسیرا کٹن رین، آون جاون اٹھ اٹھ کر دھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت میل ملایا۔ ہر سنگت سنگت ہو یا ملاپ، میلا اکو گھر دکھائیدا۔ آتم پر ماتم سب دا جاپ، جپ جیو جگت جنائیدا۔ تیرا پریشور تیتوں ملے آپ، دوجے در لبھن کوئے نہ جائیدا۔ جس دے ملیاں کوٹ جنم دے اتن پاپ، سو صاحب کیوں منوں بھلائییدا۔ جس جگت چوکڑی تھاپن دتے تھاپ، حکمی حکم آپ بھوئییدا۔ جس نوں گوہند کہہ کے گیا باپ، گرگھ کیوں لگھ شرمائییدا۔ اوہ سجن نہیں اوہ ساک، اوہ دھوڑ نہیں اوہ خاک، اوہ پاکی نہیں اوہ پاک، اوہ ذاتی نہیں اوہ ذات، اوہ سرب جیاں دا آپ، اپنے گھر ونج بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دا اکو نور جوت پرکاش، پرکاشوان کرے سرب لوکایا۔ سو بھگتاں ہوئے داسی داس، بن سیوک سیو کمایا۔

جنگ جنم دی پوری کرے آس، اتم اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی ساچے نال ملائیا۔ مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا دیوے آن، اُبھل بُھل نہ جائے وچ جہان، سری بھگوان اپنی دیا کمائیا۔

* ۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سکھ یو پنڈ کلا دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت کرے پُرکھ اکال، مہربان دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی بن دلال، نرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ کلجگ آنت کھیل کمال، کرنی کرتا آپ جنائیا۔
میل ملاواں گوبند لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ اندر باہر چلے نال، سگلا سنگ رکھائیا۔ مُرشد پُچھے مُریداں حال، گھر سجن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ لگائیا۔ سچ پریت گئی لگ، نرگن سرگن نال لگائیا۔ چڑھ کے بیٹھا اُپر شاہ رگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نام جیکارا
بولے گج، ساچا ناد وجائیا۔ جگت دوارا پار حد، گھر اپنے ڈیرہ لائیا۔ گرگھ گرسکھ سجن سد، بھيو ابھید کھلائیا۔ درشن کرے رنج رنج، ترسنا بھکھ مٹائیا۔
جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت دے وڈیائیا۔ سچ پریت لگائے آنت، اتم اپنی دیا کمائیا۔ ویس وٹا سری بھگونت، بھگون اپنی کھیل
رچائیا۔ دُھر درگا ہی نرگن منت، نرگن دے جنائیا۔ شبد انادی مہما گنت، صفتی صفت نہ کوئے صالحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
پریت اک رکھائیا۔ سچ پریت پر بھ کرن آئے، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ نرور ہو کے پھیرا پائے، نردھن سردھن رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال ناؤں
رکھائے، اکل کل اپنی دھار چلائیا۔ نہکنا ڈنک وجائے، ڈور واکو ہتھ اٹھائیا۔ سچ دوار بنک وڈیائے، محل اٹل اک رُشنائیا۔ پوت سپوتا نال ملائے،
میل ملاوا اپنے وچ جنائیا۔ پورب لہنا جھولی پائے، اگلا لیکھا آپ سمجھائیا۔ پریت کرن پر میثور آئے، پر م پُرکھ کھیل کرائیا۔ جگت نیتز نظر نہ
آئے، نیتزین کلجگ جیونین شرمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ نبھائیا۔ سچ پریت چڑھاؤن آیا توڑ، ٹٹی گنڈھنہار
اکھوایا۔ شاہ سوارا چڑھے اگمی گھوڑ، سولاں کلیاں آسن سنگھاسن رہیا سہائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا جائے بہر، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ ویکھنہارا اندھ

گھور، ڈونگھی بھور پھول بھلایا۔ اپنا تان رکھے زور، جور زور نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ نبھایا۔ سچ پریت نبھائے کنت، سو صاحب دیا کمایا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پر پیغمبراں مندا آیا منت، جو بیٹھے دھیان لگایا۔ شبد ادھاری جوت نرنکاری نام ندھانا دیندا رہیا ہمت، بل چرن کول جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پریت لگاؤن دارکھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی کرپاؤ، پسر پساری ویکھ دکھائیندا۔ صفت صلاحی رکھ رکھ ناؤں، ناؤں نرنکارا وڈ وڈیائیندا۔ بھگت بھگوت پھڑ پھڑ باہوں، نیت نوت آپ جگائیندا۔ ساچے مارگ پائے راہو، مگ اکو اک دکھائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو گاؤ، دوجا اکھر نہ کوئے پڑھائیندا۔ پُرکھ ابناسی ایکا پاؤ، گھر مندر میل ملائیندا۔ پورب جنم داروگ گواؤ، وچھوڑا کوئے نظر نہ آئیندا۔ سچ پریتی جوگ کماؤ، سنگی ناد نہ کوئے وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سچ پریت کرے ہر کرتا، کرنہار وڈی وڈیایا۔ نر بھے بھو آد جگاد نہ ڈردا، بھے سر نہ کوئے رکھایا۔ نہ جیوت نہ کدے مردا، مکت جگت نہ کوئے رکھایا۔ نہ غلام نہ دسے بردا، شاہ پاتشاہ نظر کسے نہ آیا۔ نہ مندر نہ محل وڈدا، چار دیواری بند نہ کوئے کرائیا۔ نہ ودیا نہ اکھر پڑھدا، نہ عبارت رہیا لکھایا۔ نہ اوہلا نہ کوئی پڑدہ، گھ گھنگٹ نہ کوئے لکایا۔ نہ ناری نہ ویس نردا، نار پُرش سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اپنی کرنی آپے کردا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پریم پریتی اندر مردا، مر جیوت اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ رکھایا۔ سچ پریت آپے رکھ، جگ جگ توڑ نبھایا۔ جن بھگت دوارے ہو پرتکھ، نرگن سرگن ویس دھرائیا۔ آتم آتم کھول اکھ، آخر اپنا درس دکھایا۔ کرے نیڑا حقیقت حق، لاشریک نور خدایا۔ جگ چوکڑی رہیا تک، نظر کسے نہ آیا۔ گو بند مارگ گیا دس، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ کلجگ آنت ہووے پرگٹ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ سچ دوارا کھولے ہٹ، مندر اکو اک سہایا۔ بھگت بھگوان لئے سد، سدا اپنا نام دوائیا۔ جگت دواری مکے حد، کنارہ اپنا دئے سمجھایا۔ پار کر ڈونگھی کھڈ، منزل ساچی دئے بہایا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، بھيو ابھیدا آپ سمجھایا۔ گرگھ گرگھ سجن لبھ، نر ویر اپنا راہ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھایا۔ سچ پریت کرے ہر جوگ، جگتی جگت جنائیندا۔ پریت اندر آتم بھوگ، رس رسا رس دکھائیندا۔

ہوئے ملاوا ڈھر سنجوگ، وجوگ روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ وے ڈنکا چوڑاں لوک، پرلوک ڈھولا گائیندا۔ دو جہاناں سُنے اِک سلوک، سوہنگ راگ
 الائیندا۔ سچ دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، ادھ وچکار سرب گُرائیندا۔ بھگت بھگوان دوویں اِک دُوبے دی مانن مَوَج، مَوَجُوہ اپنا حال سٹائیندا۔ جگ چوڑی
 پیٹے اودھ، تھر کوئے رہن نہ پائیندا۔ گرگھ گُرائیندا وڈگیا تا ہوئے بودھ، جس اپنی دیا کمائیندا۔ من آتما دوویں لئے سودھ، سُدھی اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ لگائیندا۔ سچ پریتی ہر لگائے، جگ چوڑی ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے لئے جگائے، جاگرت جوت
 کرے رُشائیا۔ بھو ابھیدا آپ گھلائے، انھو اپنی کار کمائیا۔ اچھل اچھیدا نظر نہ آئے، لکھ چوڑاسی نین اٹھائیا۔ اپنی کھیدا رہیا کھلائے، خالق خلق وڈی
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اِک رکھائیا۔ پریت کرن آئے پر بھ دین دیا، دیا ندھ بے پرواہیا۔ بھگت وچھل بن
 رکھوالا، جن ساچی سیو کمائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جگت دے سمجھائیا۔ کایا مندر سچّی دھر مسالہ، دھرم دوارا اِک پرگٹائیا۔ من کا منکا پھرے
 مالا، تسبیح ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ اگنی تت نہ اٹھے جوالا، کھ لائی بند کرائیا۔ اِکو لیکھا شاہ کنگالا، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پریتی اِکو گھر لگائیا۔ پریت لگائے اِکو گھر، گھر مندر آپ جنائیا۔ نت نوت لئے ور، آپ اپنا میل ملائیا۔ سچ محلے جائے چڑھ، راہ وچ نہ
 کوئے اٹکائیا۔ گرگھ سوانی لائے لڑ، ہانی اِکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کمائیا۔ کرے کھیل نرائن نر، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سچ پریتی
 لئے کر، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ دکھائیا۔ آتم سیجا سچ پریتی، سو صاحب آپ لگائیا۔ آد جگادی اِکو
 ریتی، ریتوان رہیا سمجھائیا۔ چار جگ دی جانے پیتی، پچھلی اگلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کھیل جانے چو جی کی، لکھ چوڑاسی رہیا سمائیا۔ بجر کپائی نکئی گئیٹی، بن
 سنگر پورے سکے نہ کوئے ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آتم سیجا لائے پریت، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔
 کرے کرائے ٹھانڈے سیت، سیتل دھار اِک دکھائیا۔ نچ مندر ویکھ اتیت، ترے بھون دھنی دے سمجھائیا۔ بھاگ لگنا بیس بیس، بیس میسا آپ سمجھائیا۔
 ساچا کلمہ صدق حدیث، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ سچ پریتی کرنے جوگا، جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن

سرگن کلجگ انتم بدلے چوگا، چولی تن نہ کوئے رنگائیندا۔ اُچی کوگ شبد اناد برہم برہمادیوے ہوگا، دو جہاناں آپ سٹائیندا۔ دُھر فرمانا ساچا حکم اِکو پھڑیا سوٹا، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو سرب ڈرائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ جس دی رکھدے رہے اوٹا، سو پُرکھ اکال ویکھ دکھائیندا۔ جس دی دھار اندر ماریا غوطہ، دُنگھی بھور آپ بھوائیندا۔ سو صاحب پریت کرن دا دیوے سب نوں مَوّقع، بھلیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ جس دا مارگ جگ چو کڑی سوکھا، گر سرن آپ سمجھائیندا۔ سنگرُو دوارے کدے نہ ہوئے دھوکھا، دُکھدے دھوئیں آپ بھجھائیندا۔ بھگت بھگوان اُچی کوگ سٹائے لوکا، لوکائی اپنا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پریتی آپ رکھائیندا۔ سچ پریت کرے نرنکار، نرویر وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دواویوں ہوتیار، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ تھر گھر مندر کھول کواڑ، سٹ شبدی نال ملایا۔ وشن برہما شو کر خبردار، نیتز نین جاگ گھلایا۔ ترے گن مایا لے اٹھال، آلس نندرا دے گوائیا۔ پنچ تت کر بحال، دے مت آپ سمجھایا۔ لکھ چوڑا سی کھیل نرال، ہر نرالی کار کرائیا۔ کلجگ انتم گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کرے سوال، جو سوالی بن بن منگدے گئے چائیں چائیا۔ کلجگ آنت سری بھگونت سچ پریت نبھائے نال، پریتم اپنا پھیرا پائیا۔ سب دی پوری کرے گھال، کیتی گھال تھایں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی کرن آئے پر بھ سنگت، سگلا سنگ رکھایا۔ ویکھ دکھائے جیرج انڈت، اُتھج سیتج پھول بھلایا۔ ہر جن آسا پوری کرے منگت، مانگت اک دوار دے دکھایا۔ جن بھگتاں سنگ ترے سکھدیو پنڈت، جو دوساں جنم لیکھے پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سکھ انندت، انند انند وچ رہیا سمایا۔

۱۰۱۸

۱۰۱۸

* ۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا سنگت دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت لئی کما، ہر اپنا ویس وٹایا۔ ساچی پریت لئی چلا، مارگ اِکو اک سمجھایا۔ سچ پریت لئی سہا، کایا کعبہ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچایا۔ سچ پریت کیتی مات، سو صاحب پھیرا پائیا۔ سچ پریتی دسیا جاپ، آتم پر ماتم اک پڑھایا۔ سچ پریت پر بھ پایا

ساکھیات، نرگن نور نور رُشائیا۔ سچ پریت پیالہ ملے آب حیات، حیاتی ہرجن دے بدلایا۔ سچ پریت کرے کائنات، قادر اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ سچ پریت کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پورب لہنا لیکھ وچار، دیون دینا آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ ساچی سخیاں منگلچار، ایکا راگ الائیندا۔ محل اٹل کر پیار، سچ پریتی ناتا جوڑ جڑائیندا۔ اندر باہر ہو اجیار، نور نورانا ڈگمگائیندا۔ گرہ مندر ٹھانڈا دربار، سچ گھر اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے پر بھ، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، سکھیا اک درڑایا۔ میل ملاواں گھر ساچے جھب، جھک اپنا نور دکھایا۔ پریم پریت پیالے مدھ، مدھر رس دکھایا۔ جگت دوارا پار حد، کنارہ اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم پر بھ دیا کمائیا۔ پاربرہم پریت پیار، سیری بھگوان اک اکھوائیندا۔ آد جگاد رہے نیارا، جگ کرتا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ لبھ لبھ تھکے گر اوتارا، پیر پیٹنمبر بے انت بے انت کہہ کہہ شکر منائیندا۔ سجدہ سپس جگدیش کرن پروردگارا، چرن کول دھول سرب دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اکو ویر مہربان آپ لگائیندا۔ سچ پریت دی رکھدے گئے اڈیک، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ چار جگ دسدے گئے ٹھیک، نشانہ اکو اک سمجھایا۔ سیری بھگوان پرگٹ ہووے آپ اتیت، ترے گن لیکھا دے مکائیا۔ بھگت بھگوان کرے کایا ٹھانڈی سیت، سیتل دھار اک وہائیا۔ دو جہان سنائے سچا سنگیت، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ گھر مندر گھر مسیت، گرودر گھر دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اک لگایا۔ سچ پریتی پہلی وار، سو صاحب آپ کرائیا۔ نرگن نرگن ہو اجیار، نور نورانا نور رُشائیا۔ سرگن سرگن بنھے دھار، گو بند گو بند گنڈھ پوائیا۔ ساچا سوہلا بول جیکار، اپنا ناؤں آپ درڑایا۔ آتم پر ماتم پُرکھ نار، ساچا ناتا جوڑ جڑایا۔ سچ سہنجی کر تیار، گھر بستر اک وچھایا۔ پھولن برکھا اپر اپار، نام سنگدھی نال ملایا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گرگھ سوانی نوجوان، جگت پٹاری رُپ وڈیایا۔ جو بن جوانی لئے ہلار، لوک مات لئے انکڑایا۔ نج نیتز بنھے دھار، سُرما اکو اک پائیا۔ دند دنداسا اپر اپار، گرگھ گر گر ناؤں صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک بندھایا۔ سچ پریت کنت کنتول، نر نرائن آپ

بندھائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی چُکاونہارا مول، پُرب لہنا جھولی پائیندا۔ بخشنہارا چرن مستک ساچی دھوڑ، دھوڑی ٹکا اک لگائیندا۔ چتر سنگھڑ بنائے
 مورکھ موڑھ، مورکھ موڑھے اپنے دھندے لائیندا۔ نام چڑھائے اکو گوڑھ، آد جُگاد جُگ چوکڑی اتر کدے نہ جائیندا۔ داتا دانی جودھا سور، سور پیر آپ
 اکھوائیندا۔ سرب کلا بھر پور، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ سچ پریتی سچ سنگھاسن،
 سوبھاؤنت آپ کمائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا اپنی کار کمائیا۔ آتم پر ماتم بنائے ساتھن، جوڑی اکو گھر جوڑ جڑائیا۔ سچ چڑھائے اپنے راتھن،
 بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ اک سنائے اگئی گاتھن، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ آتم کہے
 میں تیری گولی، پر بھ تیرے چرن نمسکاریا۔ دھن بھاگ چاڑھیں ڈولی، شاہ پاتشاہ پرورد گاریا۔ میری آسا ہووے نال گولی، تیرے چرن کول کول چرن
 سدا بلہاریا۔ پریم پریتی بٹھاں تند مولی، ساچا سنگن اک منا لیا۔ میں گھنگٹ چُکاں ہوئی ہوئی، گھڑا نور حاضر حضور تیرے در دکھا لیا۔ میری سمجھیں
 توں بولی، صاحب تھہ بن میرا سنگ نہ کوئے نبھارہیا۔ میری سہاگ مینڈھی پُرکھ اکال اکو کھولی، دوجا کنت نظر کوئے نہ آرہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ لگا رہیا۔ سچ پریتی لا پر بھ ایک، اکو اوٹ تکائیا۔ سچ سوامی لواں دیکھ، نج گھر اپنے درشن پائیا۔ پاگلو کڑی کراں
 ہیئت، ہتکاری تیری وڈ وڈیائیا۔ سدا رکھیں چھایا ہیٹھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نت نوت تیرا گھڑا لواں دیکھ، نیوں نیوں تیرے لاگاں پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینی سرن سرنائیا۔ آتم کہے میں تیری ناری، نر نرائن اوٹ تکائیا۔ کو جھی کملی کر پیاری، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تیری
 دھوڑ نال تن من رہی شنگاری، بستر بھوشن اکو اک ہنڈائیا۔ پاربرہم پت پر میثور تھہ بن لکھ چوراسی وچ پھردی رہی کواری، ساچا کنت نظر کوئے نہ
 آئیا۔ جو ملیا سو نبھیا چار دہاڑی، انتم ناتا گیا تڑائیا۔ کوٹن کوٹ تت سر پر دیکھیا بن سنساری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
 در تیرا اک تکائیا۔ آتم کہے میں تیری داسی، داسن داس روپ وٹائیا۔ کرپا کر گھنگ پُر داسی، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناسی، سمجھ
 سکے کوئے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی رہے اداسی، سینتل ست سائک نہ کوئے کرائیا۔ میری اکو اک سچی خواہشی، خواہش تیرے نال ملائیا۔ سری بھگوان

۱۰۲۰

۱۰۲۰

میرے اندر وڑ کے کر تلاشی، بن تیرے نظر کوئے نہ آیا۔ میں تیرے پریم پیار دی سدا پیاسی، جگت ناتا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ہر آتم سچ درڑاؤندا اے۔ پر ماتم بھیو چکاؤندا اے۔ ساچا ناتا اکو دکھاؤندا اے۔ پڑکھ بدھاتا پڑوہ لاہندا اے۔ سچ سہنجنی اک سہاؤندا اے۔ جوتی نور جوت رُشاؤندا اے۔ شبد اگنی راگ الاؤندا اے۔ بن تھمیں گگن وساؤندا اے۔ بن جمیں نار پرناؤندا اے۔ بن مئی مات بناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتاؤندا اے۔ ہر آتم ست سمجھاؤندا اے۔ دُھر سندیس اک الاؤندا اے۔ پھڑ باہوں راہے پاؤندا اے۔ مارگ اکو اک دکھاؤندا اے۔ پریت چرن کول لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ جو پریتی سچ کماویگا۔ سو آتم پر ماتم سچے بھاویگا۔ آدم اپنا رنگ رنگاویگا۔ خادم بن کے سیو کماویگا۔ بادل بن کے میگھ برسواویگا۔ عادل بن کے انصاف کماویگا۔ ساگر بن کے گہر گمبھیر ہو جاویگا۔ گاگر بن کے کایا چولا تن ہنداویگا۔ سوداگر بن کے ونج کراویگا۔ بہادر بن کے تھم مناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم لیکھا ویکھ دکھاویگا۔ جو آتم راہ تکائیگی۔ سچ دوارے ملنے آئیگی۔ لوک ماتی پنڈھ مکائیگی۔ جگت اگیان اندھیر اندھ مٹائیگی۔ سوہنگ ڈھولا چھند گائیگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے مندر سوہا پائیگی۔ پر بھ میں تیرے مندر آواں گی۔ نیر نیناں نیر وھاواں گی۔ گل ہنجنھواں ہار پروواں گی۔ دھوڑی ٹکا مستک لواں گی۔ کوڑی کرپا موہ تجاواں گی۔ تیرے نال چھوہ، اپنی بنت بناواں گی۔ انت تیرے جوگی ہو، تیرے در تے لکھ جگاواں گی۔ تیرا نام سچا سو، سو صاحب تیرا درشن پاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پریتم پریتی اک جناواں گی۔ جس ویلے در تے آوینگی۔ چرناں سپس جھکا وینگی۔ گھر پر میثور اپنا پاوینگی۔ چرن داسی بن ہمیش، گھر ساچے سیو کماوینگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریتم اکو اک ہنداوینگی۔ میں پریتم اک ہنداواں گی۔ دوجی اکھ نہ کوئے اٹھاواں گی۔ لکھ چوراسی ویکھاں لکھ، لکھ اگنی نال جلاواں گی۔ میرا بھر تمبر اک سمر تھ، بھرتا اکو اک مناواں گی۔ جس نے رچی مات سویمبر، تس دی آد انت اکھواواں گی۔ لکھ چوراسی جھوٹا ڈمبر، کایا چولا انت بدلاواں گی۔ اکو ویکھاں سوہنا مندر، گھر ساچے

درشن پاواں گی۔ جس گھر وے صاحب میرا اندر، تے درتے الکھ جگاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اِکو گھر لگاواں گی۔ سچ پریت اِکو لگے گی۔ نرمل جوت جوتی جگے گی۔ نام چوٹ شد و جگیگی۔ گرگھ ناری گھر مندر بہہ کے سبھیگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انت اپنا پردہ کھیگی۔ انت تیری اوٹ رکھاواں گی۔ دوجا شوق نہ کوئے ہنڈھاواں گی۔ موج تیرا پریم جھولی پاواں گی۔ سچ سچ کراں نیم، کیتا قول بھل نہ جاواں گی۔ تیری پریتی ویکھی اُتے ہم، گنت اپنا رنگ رنگاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سبج ویکھ وکھاواں گی۔ جو سبج ویکھن آئیگی۔ مکھ پڑدہ جگت اُٹھائیگی۔ ست سوامی درشن پائیگی۔ اپنی کہانی سرب بھل جائیگی۔ بن کے ساچی رانی، ساچا ٹکا مستک لائیگی۔ اِکو پڑھے اگمی بانی، تو ہی تو راگ سنائیگی۔ میں صاحب تیری سوانی، سُنجاں گھر پھیر و سائیگی۔ پر بھ ٹھا کر اِکو ہانی، بردہ بال سمجھن کوئے نہ جائیگی۔ جس دریلے ٹھنڈا پانی، امرت بوند مکھ چوائیگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی اِکو گھر وکھائیگی۔ میرا پریتم ملے انت، انتشکرن کوئے رہن نہ پائیا۔ میرا پریتم ملے کنت، گھر ساچے وے ودھائییا۔ میرا پریتم ملے بے انت، بے پرواہی دھار وکھائییا۔ میرا پریتم ملے اگنت، گنتی گنت سکے نہ کوئے رانیا۔ میرا پریتم ملے منت، میں اِکو نام دھیائییا۔ میرا پریتم ملے پنڈت، کرے سچ پڑھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اِک وکھائییا۔ پریتم کہے گرگھ آوے لاڑی، دُلھا اِکو اِک ہنڈھائییا۔ جنم جنم جو رہی کواری، کرم کرم شنگار ہنڈھائییا۔ چار گنت ہندی رہی کواری، کوڑی کریا بندھن پائیا۔ لگدی ٹھدی رہی یاری، انت توڑ نہ کوئے نبھائییا۔ کدے پیار دے کواری، کدے سہاگ رنڈیا کدے کدے ہنڈھائییا۔ کدے سوہرے کدے پیئے پیکے سوہرے سار کسے نہ پائیا۔ روندی رہی سدا جگ چاری، نیتز نیناں نیر وہائییا۔ لوکیں کہندے رہے کجھی ڈاری، سپس پیار نہ کوئے رکھائییا۔ تن ماٹی خاک ہنڈھاوندی رہی وارو واری، نت نت اپنا آسن لائییا۔ پر بھ ملیا نہ میت مُراری، متز پیارا نظر کوئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پریتی اپنے نال لگائییا۔ آتم کہے میں کوار کتیا، میرا جو بن ہتھ کسے نہ آئییا۔ جس میٹوں وریا میں اوہنوں بھنیا، بھانڈا ثابت کوئے نظر نہ آئییا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت ڈنیا، لوک مات ویکھ وکھائییا۔ میرا بھو نہ پایا نیتز انھیاں، میرا

نورِ نظر کسے نہ آیا۔ دھن بھاگ کلجک آنت سہری بھگوان اکو نیا، میری منت لیکھے لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیا۔
 نیا پر بھ میرا ٹھا کر، ٹھگی کرن کوئے نہ آیا۔ کوچھی کملی دیوے آدر، نین ہین لئے اٹھایا۔ کرپا کرے کریم قادر، کامل مرشد ہوئے سہایا۔ میرا لیکھا
 کرے اجاگر، بھلیکھا کوئے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اک سمجھایا۔ پریم پریتی کرنے آئی، اپنی آس رکھایا۔
 نال نہ دسے مات پت بھین بھائی، سجن سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پتر دھی نہ کوئے جوائی، دوہت پوت نہ ونڈ ونڈایا۔ نارکت نہ انگلی لائی، جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ در تیرے تے آئی دھاگن، نیز رووے مارے دھاینا۔ تھہ بن کون بناوے سہاگن، مینڈھی سپس
 کون گندایا۔ نال دسے نہ کوئی لاگن، ساتھی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری پریت پر بھو موہے
 بھایا۔ جے کر پریت کرنی سچ میری، ہر سنگر آپ جنایا۔ میرے بھگتاں دی بن چیری، گولی اپنا روپ وٹایا۔ اندر وڑ جا ڈھاہ کے ڈھیری، میں ممتا موہ
 مٹایا۔ ڈر جائیں نہ دیکھ اندھ اندھیری، بھے سر نہ کوئے جنایا۔ سچ دوارے ہو جا چیری، چرن کول ملے وڈایا۔ اندر وڑ کے کہہ پر بھو میں تیری، تھہ
 بن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بھگتاں آتم ہور نہ کوئے پرنا یا۔ میں بھگتاں اندر رہندی آ۔ نت بھانا تیرا سہندی
 آ۔ اٹھ اٹھ کے نام تیرا لیندی آ۔ تیرے وچھوڑے وچ رُس رُس بہندی آ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بن پریت
 پریتی ہور نہ کوئی وینہدی آ۔ تیری پریتی لیکھے لاواں گا۔ ساچی ریتی اک چلاواں گا۔ میٹھی میٹھی بات سناواں گا۔ انڈیٹھی تار ہلاواں گا۔ پچھلی کیتی
 بھل بخشاواں گا۔ آگے گھر اپنے قیمت پاواں گا۔ ایہہ وقت سہیلا ملیا غنیمت، تیرا لیکھا اپنے لیکھے لاواں گا۔ تو بن سچ تریمت، تیرا رنگ رنگاواں
 گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی توڑ نبھاواں گا۔ پر بھو کی پریت توڑ نبھاینگا۔ جگت وچھوڑا پنڈھ مکائنگا۔ کی
 تیتوں ساڈی لوڑ، کوچھے کملیاں گل لائنگا۔ ویکھیں در توں نہ دیویں ہوڑ، بے پرواہ بے پرواہی وچ نہ بھلاینگا۔ پھڑیا پلو نہ جاویں چھوڑ، چھٹکارا لوک مات
 کرائنگا۔ تھہ بن نظر نہ آوے ہور، ہر جو اپنے گھر وسائنگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے سو بھاپائنگا۔ جو آتم بھگتاں اندر

آئی۔ پر بھ ساچے آپ پر نائی۔ نہ کوئی سوہرا پیٹیا نہ کوئی پتا مائی۔ نہ کوئی بھینا بھنیا، جیچا روپ نہ کوئے وٹائی۔ پر بھ اکو سچا سیا، صاحب سنگر دئے سر نائی۔ اک چڑھائے نام نیا، نوکا اکو اک چلایا۔ جس دی اوٹ رکھی ڈھیٹا، سو صاحب ویکھن آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھڑ اٹھائے اگئی بہیا، آپ اپنی دیا کمائی۔ میری بہیا نہ کوئی ہتھ، تت نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا کھیل پرکھ سمرتھ، در تیرے تیری بھائی۔ توں سب کچھ دینا دس، میں متاں تیری رضائی۔ گھر میرے آکے وس، میری آس نہ ہوئے پر آئی۔ بن رسنا جہوا دنداں ہس، ہنس مکھ تیری سر نائی۔ میں سُنیا توں غریب نمانیاں گاویں جس، جن بھگتاں دئیں وڈیائی۔ تیرے پریم اندر ہو یا اکٹھ، تیری پریتی نال گڑمائی۔ تیرے ویراگ اندر رہے ڈھٹھ، تیرا برہوں وچھوڑا رہیا ستائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائی۔ آو آس کراں پوری، سری بھگوان آپ جنائی۔ آتم ملے پر ماتم نوری، نور نورانا نور چکائی۔ اکو مندر اکو حضور، حضرت اکو نظری آئی۔ اکو وسے نیڑے دوری، دور دراڈا پندھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا درڑائی۔ سری بھگوان در تیرے سچے آواں گی۔ آکے پچھلا حال سناواں گی۔ دکھ درد پھول بھلاواں گی۔ بن نمانی عرض جناواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، آکے ویکھاں تیرا گھر، ہاڑ ستاراں ویہہ سو ویہہ بکرمی دئے جوڑ واسطہ پاواں گی۔

۱۰۲۲

۱۰۲۲

* ۱۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا سنگت دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال * ❁

آتم پر ماتم پریت دسی، درس دیدار بے پرواہیا۔ خوشیاں وچ اٹھ اٹھ نسی، اپنا آپ بھلایا۔ نہ رووے نہ گھڑے ہسی، مسکراہٹ نہ کوئے لیایا۔ اندرے اندر ہوئی بے بسی، ویاگل ہو کے دئے ڈھائی۔ لیکھا کوئے نہ پٹوں سسی، جس صاحب ملیا سنگر ماہیا۔ سچا ونج کرائے ہتھیں، نام اکو ہٹ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک جنائی۔ سچ پریت دسے گھر میاں، ساچی بیوی آپ سمجھائیدا۔ جس نے دیا تیرا جیا، سو جیون

داتا ویکھ وکھائیندا۔ در ملن دا اکو ہیا، نر ہر آپ سمجھائیندا۔ ملے وچھوڑا وچھنی پیا، وچھڑے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی ریتی آپ وکھائیندا۔ سچ پریتی دسے میت، ہر سنگر وڈ وڈیائیا۔ آتم آتم آزدیک، پر ماتم پر ماتم پڑدہ لاہیا۔ دھار اگم ویکھ بارپک، نچ نیتر نین
 کھلایا۔ سدا سدا سد رکھی اڈیک، نت نت دھیان لگایا۔ در در منگی درویشی بھیکھ، الکھ الکھ جگایا۔ جگ جگ سکھیا لئی سیکھ، کرمی مات پڑھایا۔ ہتھ نہ
 آئی پر بھو پریت، ساچی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کہانی آپ جنایا۔ سچ پریتی سچ کہانی، ہر کرتا آپ جنائیندا۔
 گرگھ بننا ساچی رانی، راجن اکو وڈ وڈیائیندا۔ آتم پڑھنی پر ماتم بانی، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ نچھر پینا ٹھنڈا پانی، امرت رس آپ جھرائیندا۔ در تے
 رہنا بن نہانی، ہو میں ہنگتا میٹ مٹائیندا۔ ناتا تے چار کھانی، چار گنٹ پنڈھ مکھائیندا۔ ویکھنہارا ترل جوانی، جو بن اپنا آپ سمجھائیندا۔ جے توں کہیں آد
 شکت بھوانی، تیری شکت شک وچ رکھائیندا۔ جے توں کہیں در نہانی، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک
 وڈیائیندا۔ سچ پریتی دسے دلدار، دلبر اپنا بھو کھلایا۔ آمہنڈے سجن یار، ہبھ کچھ تیری جھولی پائیا۔ منجھوں تیرا اک پیار، نیتر نین دھیان لگایا۔ تیرا
 کھوٹا اگم اپار، جھکولا اکو اک دوائیا۔ پڑدہ اوہلا دے نوار، نیتر نین نہ کوئے شرمایا۔ ساچا تولا بن کرتار، کرتے اپنا پھیرا پائیا۔ نیتر رووے سرب سنسار،
 لکھ چوراسی دے ڈھایا۔ نر ہر کرے نہ کوئے پیار، گھر وچ نہ سچ ودھایا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، چند چاندنا نہ کوئے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو اک درسایا۔ سچا مارگ سنگر ٹیک، اوٹ ایکنکار جنایا۔ آد جگادی جانے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ نرگن سرگن
 دھارے بھیکھ، بھیکھ اولٹا آپ وٹایا۔ ناؤں رکھ نر نریش، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ ویکھ وکھانے برہما وشن مہیش، شکر گنپت اپنی گنڈھ پوایا۔ نرگن
 نرگن کر کر ہیت، سرگن سرگن میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کما یا۔ ساچی کرنی کرے
 کرتار، مہر نظر اٹھائیندا۔ در ٹھانڈا ویکھ دربار، درگاہ ساچی رُپ بدلاییندا۔ دُھر فرمانا دیوے ایکا وار، ایکا تھم سنائیندا۔ جس ویلے صاحب دا لگے سچ
 دربار، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ نو سکھ رہن پہریدار، نو دوارے سیوا لائیندا۔ جو جن بولے اندر باہر، پھڑ باہوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، ڈھر دی بانی آپ لکھائیندا۔ نو دوارے نو در ویکھ، ہر جو ہر ہر آپ جنائیا۔ ست ستوادی لکھے لیکھ، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جنہاں پر بھ درشن دا ہوئے ہیئت، سو گرگھ اندر آئیا۔ باقی دُور دُراڈے لین ویکھ، رولا پاون والا اندر بہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، ڈھر فرمانا حکم سنائیا۔ اندر وڑ جو رسنا بولے، سری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کایا کوڑے چولے، کم کسے نہ آئیا۔ جنہاں آنتر پُرکھ ابناسی مولے، سو نیتز نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیہ نر نریشا، اینکارا ہر نر نکارا ایک وار سنائیا۔

* ۱۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ رام پُر دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

۱۰۲۶

سچ پریت سنگر کمائے، نہکرمی دیا کمائیا۔ سچ پریت نال بھگت رکھائے، بھگوان اپنے انگ لگائیا۔ سچ پریت ہر سنت جگائے، سچ سہیلے نال ملایا۔ سچ پریت گرگھ اٹھائے، گر گر اپنی گنڈھ پوائیا۔ سچ پریت گرگھ رلائے، جگ وچھڑے ویکھ وکھائیا۔ سچ پریت اُجل مکھ کرائے، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ پریت گھر سکھ اُچجائے، گرہ میلا بے پرواہیا۔ سچ پریت گر چیلآ آپ اٹھائے، نرگن نرگن دے وڈیائیا۔ سچ پریت سجن سہیلا ویکھن آئے، نر ہر اپنا پھیرا پائیا۔ سچ پریت اک اکیلا آپ کمائے، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سچ پریت بھگتتاں سنگ، سو صاحب آپ کمائیا۔ سچ پریت سنت انند، انند انند درسائیا۔ سچ پریت گرگھ چند، نورو نور نور رُشنائیا۔ سچ پریت گرگھ رنگ، رنگ اکو اک وکھائیا۔ سچ پریت جن بھگت دوارے آپے لگھ، ویکھنہارا ویکھ وکھائیا۔ سچ پریت سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی اک رکھائیا۔ سچ پریت ٹٹی گنڈھ، پلو اپنا آپ بندھائیا۔ سچ پریت سہاگی چھند، آنتر آتم کرے پڑھائیا۔ سچ پریت گرگھ ورلا لئے منگ، بن ہر جن ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریت دو جہان وجائے مردنگ، مرد مردانہ آپ وجائیا۔ سچ پریت ناتا توڑے کوڑی کریارنڈ، گھر ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ

۱۰۲۶

کمانیا۔ سچ پریت دوس رین، ہر سنگر آپ کمانیا۔ سچ پریت چکائے لہنا دین، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ سچ پریت کھولے ایک نین، نچ نین پڑدہ لاہیا۔ سچ پریت ناتا ٹٹے بھائی بھین، ساک سین اکو نظری آیا۔ سچ پریت رسنا جہوا سارے کہن، بن گرگھ سجن کرن کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھانیا۔ سچ پریتی ایک سنگر، گر شبدی آپ جنائندا۔ سچ پریت لیکھا ڈھر، مستک لہنا ویکھ وکھائندا۔ سچ پریتی سرن سرنائی جڑ، ناتا بدھاتا میل ملانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائندا۔ سچ پریتی جگدیشتر ہر، ہر وڈا آپ کمانیا۔ سچ پریتی نر نرائن گھر، بے آنت خوشی منانیا۔ سچ پریتی اک دوجے بندھائے لڑ، گھر پلو گنڈھ وکھانیا۔ سچ پریتی ناتا جوڑ ناری نر، نرائن اکو اک وکھانیا۔ سچ پریتی قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، کایا کعبہ ویکھ وکھانیا۔ سچ پریتی گرگھ اندر جائے وڈ، گھر ساچے سو بھاپانیا۔ سچ پریتی سنت سہیلے لئے پھر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک درٹانیا۔ سچ پریتی ایک مندر، ٹھا کر اکو اک جنانیا۔ سچ پریتی ساچے اندر، صاحب سنگر آپ کمانیا۔ سچ پریتی سدا بخشندن، بخشش کرے تھاؤں تھانیا۔ سچ پریتی ڈھر دا چندن، مستک ٹکا اکو لائیا۔ سچ پریتی آد بدن، بندی خانہ دئے تڑانیا۔ سچ پریت سارے منگن، پریت وچ اپنا آپ گھولی گھول نہ کوئے وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ سچ پریت کرے پر بھ ایک، ایکنکار بے پرواہیا۔ سچ پریت ڈھر دا لیکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ سچ پریت وٹائے اپنا بھیکھ، بھیکھی اپنی کل دھرانیا۔ سچ پریت کرے آدیس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ سچ پریتی کھولے بھیت، پڑدہ وئی دویت مٹانیا۔ سچ پریتی ساچا ہیت، گرگھ گرگھ رہیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ سچ پریتی ڈھر داراج، سری بھگوان آپ جنائندا۔ سچ پریتی ساچے گھر لگاوے وان، ڈھر سندیسہ آپ لگانندا۔ سچ پریت کمائے موہن مادھو مادھ، مدھر رس اپنی ذھن لائندا۔ سچ پریت لہ لہ تھکے کوٹن سنت سادھ، لہبیاں سار کوئے نہ پائندا۔ سچ پریتی سارے کردے یاد، ہر دے ہر نہ کوئے وسائندا۔ کلج آنت سری بھگونت جن بھگتاں نئے آپ فریاد، گھر ساچے پھیرا پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی اچھیا اک درٹانندا۔ ساچی اچھیا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ تیرا میرا اکو جاپ، آتم پر ماتم دئے سمجھانیا۔

سرشت سبائی ناتا خاک، آنت خاکی رُوپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ سچ پریت درڑھ
 وشواش، درشت اشٹ اکو اک جنائندا۔ سچ پریتی پورن دھرواس، پرہہ ایکارہاہ دکھائندا۔ سچ پریتی سدا ساتھ، ٹھگ چور لٹ کوئے نہ جائندا۔ سچ
 پریتی ڈھر سہاگ، ہر کنت میل ملائندا۔ سچ پریت بُجھائے آگ، اگنی تت نہ کوئے رکھائندا۔ سچ پریت کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائندا۔ سچ پریت
 منڈل راس، زرگن سرگن گوپی کاہن نچائندا۔ سچ پریت آتم آس، جن بھگتاں ویکھ دکھائندا۔ سچ پریتی اندر کوئی نہ ہوئے اداس، ڈھکیاں درد درد
 مٹائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک دکھائندا۔ سچ پریتی ساچی کوٹ، گھر اکو اک وسائی۔ سچ پریتی ناتا توڑے جوٹھ
 جھوٹھ، کوڑی کریموہ مٹائی۔ سچ پریتی اُپر سنگر صاحب جائے ٹٹھ، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ سچ پریتی ساچا جام پیوے گھٹ، امرت اکو نظری آئی۔ سچ
 پریتی اندر جن بھگتاں چڑھیا چوٹ، چوٹی اکو اک رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ سچ پریتی پاربرہم برہم اکو
 وار جنائی۔ تُوں میرا تھکم لینا من، شاہ پاتشاہ سچ جنائی۔ پچھلی کیتی دے ڈن، مایا ممتا موہ مٹائی۔ آگے سُن لاکن، بن کنائ آپ درڑائی۔ جو اُتے سو
 گرگھ چن، دُو جا کوئے نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دیوے وڈیائی بھگتاں آپ، اپنی دیا کمائی۔ سوہنگ
 ڈھولا دے جاپ، آتم پر ماتم میل ملائی۔ نو دوارے ڈسے نہ ڈسنی سانپ، ممتا موہ نہ ہوئے ہلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 وڈیائی۔ دیوے وڈیائی پرہہ متر میتا، مہر نظر اٹھائندا۔ اک ار جن سنائی گیتا، اٹھ دس میل ملائندا۔ کلجک اتتم ٹھانڈا سیتا، پُرکھ ابناسی ویس وٹائندا۔
 دھام انڈٹھ اکو ڈیٹھا، انڈٹھری کار کمائندا۔ کایا چولا کرے رس میٹھا، ڈکھ درد سرب گوائندا۔ بن اکھاں دکھائے سپسا، بن نیتز نین رُشنائندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں آپ وڈیائی وڈیائون جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائی۔ جنہاں میللا ڈھر سنجوگ،
 گھر ساچے لئے ملائی۔ نام سنائے سوہنگ سلوک، ڈھولا اکو اک پڑھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ
 کھیل اپارا، سرن کوئے نہ آئی۔ ست ست داست وارا، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ کرم کرم دا پار کنارہ، نہکرمی اپنی دیا کمائی۔ اکو سوہے بھگت دوارا،

جس گھر سے سچا ماہیا۔ نرمل دیا کر اُجیارا، دپیک جوت کرے رُشناہیا۔ جن بھگت دکھائے دیا کمائے ٹھانڈا دربارا، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ سو مندر سچ پیارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، سچ پریتی جھولی پانیا۔

* ۱۱ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی اودھم سنگھ، بلونت سنگھ جلال آباد دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

۱۰۲۹

سچ پریت سری بھگوان، آد جگاد سرب منگ منگایا۔ وشنوں کہے میں کراں پروان، نیوں نیوں اپنا سپس جھکایا۔ برہما کہے میں سناں گیان، تیرا ناؤں وڈی وڈیایا۔ شکر کہے میں کراں دھیان، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ ترے گن کہے میں منگاں دان، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ پنچ تت کہے میں تیرا نشان، نرگن سرگن دھار چلایا۔ آتم کہے میں تیرا مان، تھدھ بن نظر کوائے نہ آتیا۔ برہم کہے میں رکھاں تیری آن، دوجی اوٹ نہ کوائے جنایا۔ جیو کہے لیش کرے کلیان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کہے گھٹ گھٹ و سہ آن، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گر اوتار گائے گان، تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ بھگت بھگونت کرن پروان، آپ آپا میٹ مٹایا۔ سنت سجن دھوڑی کرن ایشان، دُرمت میل رہن نہ پانیا۔ گرگھ گر سنگر ویکھن مار دھیان، نج نیتز نین گھلایا۔ گر سکھ وٹھو قربان، نمکھ نمکھ کٹایا۔ جس اُپر ہووے آپ مہربان، پر بھ مہر نظر اٹھایا۔ تس دیوے پریتی دان، پریتم اپنا رنگ رنگایا۔ سو گرگھ گر سکھ سجن ہوئے پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتایا۔ پریت اندر کھیل رچ، نرگن سرگن دھار چلایا۔ ست سروپ ہو پرگٹ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ چوڈاں لوک کھول ہٹ، چوڈاں طبق پڑدہ لایندا۔ بودھ اگادھ جنائے گاتھ، ناؤں نرنگارا صفت صلاحندا۔ لکھ چوراسی چلایے رتھ، بن رتھواہی سیو کمانیدا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، گر اوتاراں دھندے لایندا۔ پیر پیغمبراں دیوے رس، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ بھگت بھگوان میل ملایے ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ سٹانیندا۔ ساچے سنتاں پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹانیندا۔ گرگھاں کر کر داسی داس، سیوک سیوا سرب جنانیندا۔ گر سکھاں لیکھے لائے پون سواس، رسنا جھوا پتی دند ویکھ دکھانیندا۔ کایا منڈل پاوے راس، سرتی

۱۰۲۹

شبدی گوپی کاہن نچائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن وسے پاس، نرؤیر وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت
 اک رکھائیندا۔ سچ پریت سارے منگن، پر بھ اُتے دھیان لگائیا۔ گرگھ ورلے چولی رنگن، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ نام ندھان گھر سنائے مردنگن، ڈھولا
 اکو اک گائیا۔ نو دوار جگت خوار پار لنگھن، گرہ مندر اکو نظری آئیا۔ نرگن نور جوت پرکاش ست ستوادی ویکھن چنن، چند چاندنی مکھ شرمائیا۔ آتم
 پر ماتم دوئے جوڑ کرے بدن، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ سوہلا راگ ڈھولا چھندن، بودھ اکادھ گیت گو بند سنائیا۔ آتم رس نچھر دھار پرماندن، پر م
 پُرکھ دے وڈیائیا۔ ٹھا کر سوامی سدا سدا بخشدن، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں ٹکا لائے اکو چندن، چندن اپنا نام جنائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون
 کٹے پھندن، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ دوس رین گھڑی پل رہن منگن، مورٹ اکال دین دیال اپنی گنڈھ پوائیا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجگ نو نو چار
 جن بھگتاں دینا آیا سگن، لوک مات مار جھات در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ سچ پریت
 گرگھ گاؤندا، گا گا شکر منائیا۔ آتم دھیان لگاؤندا، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ بتی دند نہ کوئے ہلاؤندا، رسنا جھوانہ ناد سنائیا۔ اچا جاپ وچ سمؤندا،
 ۱۰۳۰ من کا منکا آپ بھوائیا۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاؤندا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیا۔ پر بھ ملن دا درشن چاہندا، چاروں کُنٹ بھو کھلائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگائیا۔ سچ پریت لگاوے جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ گرگھ میلا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا گھر
 دکھائیندا۔ جیو سنساری کوڑی کریا تپے اگ، اگنی تت سرب جنائیندا۔ نو دوارے پار نہ کرے کوئی حد، آسا ترسنا گنڈھ دکھائیندا۔ آتم سیجا ملے نہ کوئی
 پلنگ، ساچا جھولا نہ کوئے جھلائیندا۔ آتم ملے نہ آتم انند، رس رس نہ کوئے دکھائیندا۔ ذئی دویتی ڈھائے نہ بھرماں کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے
 بھٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک رکھائیندا۔ سچ پریتی کرن آیا، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لئے
 جگایا، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ وقت سہیلا اک سہایا، سو بھاونت وجے ودھائیا۔ گر چیل اکو گھر دکھایا، سمبل ساچا ڈیرہ لائیا۔ سجن سہیلا ویکھ دکھایا،
 دوسر نظر کسے نہ آئیا۔ ساچا ویلا آپ سمجھایا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ سچ پریت کرن دی

خاطر، خیر-خواہ اپنا نام رکھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر بناؤندا رہیا چاتر، لوک مات دے وڈیائیا۔ شبد سندیسہ نر نریشا دیندا رہیا پاتر، پاتی کھ کھ مات جنائیا۔ ناؤں رکھایا وید شاستر، سمرت پُران رنگ رنگائیا۔ گیتا گیان دکھائے گاتر، انجیل قرآن ناد وجائیا۔ کھانی بانی بُجھائے آتش، اگنی اگت بند کرائیا۔ ہر دوارے کوئی نہ کرے سازش، ریتی اکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ پریت کرن دا چاء، چاروں گنٹ لکھ چوراسی دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاج، بیڑا دو جہان چلائیا۔ آتم پر ماتم لئے ملاجگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ ساچی سیجالے بہا، سہنجی رت اک دکھائیا۔ انحد نادی ناد دے سنا، انراگی اپنا راگ الائیا۔ برہم برہمادی پڑدہ دیوے اٹھا، دہ دشا اکو نور نظری آئیا۔ وڈ سوانگی اپنا سانگ دے رچا، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا گئے گا، اچی کوک کوک سنائیا۔ پیر پیغمبر مندے رہے خدا، نور ظہور اک رُشنائیا۔ ذاتی صفاتی کھیل کرے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آب حیات جام دے پیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ ست پریتی پاونہارا، پرم پُرکھ آپ اکھوائیندا۔ سبج تریتا دواپر کلج جگ چوکڑی رہیا کوارا، سیہرا سپس نہ کوئے گندائیندا۔ لکھ چوراسی وینہارا رہیا وارو وارا، گر اوتاراں پیر پیغمبر اں حکم منائیندا۔ پنج تت سب نوں دیندا رہیا ادھارا، نرگن نظر کسے نہ آسیندا۔ شبد اگنی بن لکھارا، کاتب اپنی قلم چلائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتارا، سا جھایا اک اکھوائیندا۔ حق حقیقت بول جیکارا، نوبت اپنی نام وجائیندا۔ لاشریک پروردگارا، بے نظیر اپنی کار کمائیندا۔ مقامے حق کھول کواڑا، بند تاکی کُندا لاہندا۔ نرمل دیا جوت پرکاش کر اُجیارا، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس درتے رہے بھکھارا، خالی جھولی سرب دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک دکھائیندا۔ سچ پریتا کرے پر بھ پیتا، متر پیارا وڈ وڈیائیا۔ سبج چلائے ساچی ریتا، کلج کوڑ گڑیار مٹائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے نیتا، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بھیو گھلائے اٹھاراں دھیائے گیتا، کاہن بنسری نام وجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا جانے بیس بیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ ساچی کھیل کرے گو بند، گہر گسپیر ناؤں دھرائیندا۔ بھگت بھگوان اُپجائے ساچی بند، سٹ نادی ویکھ دکھائیندا۔

دیوے وڈیائی دو جہاناں بھارت ہند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ چار ورنّاں اک ادھار، اُوچ نیچ نہ کوئے وڈیائیندا۔ ساچی سرنا سچ دوار، در دروازہ آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچ پریت گرگھ کماؤندے، انتر اک دھیان لگائیا۔ سوت جاگت نام دھیائونڈے، آلس ندرانہ کوئے رکھائیا۔ ڈھولے گیت سہاگی چھند الاؤندے، الا الا خوشی منائیا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور سوامی نیت درشن پاؤندے، دیدار اکو اک وکھائیا۔ جگت واسنا پرے ہٹاؤندے، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سری بھگوان سرب سکھ داتا اک دھیائونڈے، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ امر اپد گھر ساچے پاؤندے، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا وڈ بکار، جو دھا سوربیر جنائیندا۔ جس دا لیکھ سدا جگ چار، چو کڑی اپنا بدن پائیندا۔ تس دے سیس سوہے دستار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتا پُرکھ، ہر پریتم بے پرواہیا۔ نرگن سرگن کر ترس، دُکھیاں درد دے گوائیا۔ جگت ترسنا میٹ حرص، ہو س ہور نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا نام اگم، ہر اگمڑا آپ سمجھائیندا۔ پون سواس نہ کوئے دم، تھت وار روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، غمی خوشی نال ملائیندا۔ لیکھے لگے ہڈ ماس ناڑی چم، چم درشی پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ وکھائیندا۔ ساچا رنگ چڑھے چلُول، لوک مات اتر نہ جائیا۔ نو سو چورانوے چو کڑی جگ سری بھگوان نہ گیا بھول، بھلیاں اپنے نال ملائیا۔ نر ہر نرائن آیا کنٹول، گھر پھیرا کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی سچ اصول، گرگھ سجن کرنی پے قبول، کایا کعبہ گھر گھر وچ آپ جنائیندا۔ کایا کعبہ گھر درویش، گھر بیٹھا لکھ جگائیا۔ کلج چلے کوئی نہ پیش، چاروں کُنٹ رہیا گر لائیا۔ بہڑی بہڑی کر کے کرے ہیت، ہتکاری اپنا ناؤں جنائیا۔ اندر وڈ کے کسے ہتھ نہ آوے بھیت، لہ لہ تھکی جگت لوکائیا۔ نج نیتر کوئی لئے نہ پیکھ، پیکھنہارا اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریت بیٹھ انیت اکو گن وکھائیا۔ سچ پریت سرب دا سکھ، سکھ آتم اک

اُچھائی۔ سچ پریت اُجل کرے کھ، دیوے مان وڈیائی۔ سچ پریت سفل کرائے گجری کھ، کھ گجری ویکھ دکھائیندا۔ سچ پریت تیغ بہادر کہے پت، پنچ تت
 کایا میل ملائیندا۔ سچ پریت سہائے ساچی رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ سچ پریت اندر ٹھاکر سوامی لئے پچھ، سری بھگوان اپنا پڑدہ لائیندا۔ سچ پریت
 اندر گرکھ ہے چپ، سُن سادھ دھیان رکھائیندا۔ سچ پریت اندر گرکھ کوئے نہ بہے لگ، پھر باہوں باہر کڈھائیندا۔ سچ پریت نرمل پرکاش نرمل جوت،
 جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچا کھیل ڈونگھا ساگر، نظر کسے نہ آئی۔ سرشٹ سبائی
 لہے کایا گار، ساڈھے تن ہتھ پھول بھلائی۔ سری بھگوان کہے میں ہوواں اُجاگر، جس جن دیاں وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ونج اکو اک دکھائی۔ ساچا ونج کرو ہر میت، متر پیرا آپ درڑائی۔ سچھنڈا ساچا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ لائی۔ ستجگ دا ساچا یج، جن بھگت کیاری
 آتر آتم سچ ہری کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے ساچی ریچھ، مہر نظر اٹھائی۔ مہر اندر سچ دلیل، ہر ساچا سچ
 جنائیندا۔ درگاہ ساچی لہے نہ کوئے وکیل، بن سنگر پورے پار نہ کوئے کرائیندا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی صاحب سدا چھیل چھیل، شہنشاہ اپنے رنگ
 سائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک وڈیائیندا۔ ساچا مندر سوہنا لگا، گرکھ اپنا بل دکھائی۔ گھر آتم
 پر ماتم دیوے سدا، سچ سندیہ اک لائی۔ اک دُوبے دی پار کر لئیے حد، دسم دواہری اکو گھر وسائی۔ جس مندر بہہ کے ہر جو سجا، تس سنگھاسن ملے
 وڈیائی۔ جس سب دا پڑدہ کجا، گوپال سوامی ٹھاکر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ تیری
 پریتی دی ساچی لوڑ، پر بھ آگے سرب جنائی۔ جوں بھاوے توں لینا جوڑ، تیرے ہتھ وڈی وڈیائی۔ ساچے مندر چڑھ کے گھوڑ، دو جہاناں ویکھنا چائیں
 چائیا۔ کلجگ آنت تیرے بھگتاں پئی تیری لوڑ، دوجا سار کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک
 سمجھائی۔ ساچی سکھیا دیوے آپ، بے پرواہ دیا کمائیندا۔ ستجگ دا ساچا جاپ، سوہنگ ڈھولا آپ سناؤ۔ دُومت میل دھو کرے پاکی پاک، پنت پنت
 روپ وٹائیندا۔ گھر سجن میلا ساک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچا کھیل پریتی اندر، سری بھگوان آپ

جنائیا۔ ہر کانور ساڈھے تن ہتھ مندر، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ سرشٹ سبائی دے کھنڈر، چاروں کنٹ سار کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا کرنی آپ کمائیا۔ کرتا کرنی کرے آپ، آپ اپنا کھیل رچائیندا۔ آدجگادی دو جہاناں بن بن مائی باپ، لکھ چوراسی اپنی گود اٹھائیندا۔ انڈج جیرج اُتہج سیج سجن ساک، سگلا سنگ، نبھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیڑا اک الائیندا۔ سچ سنہیڑا گرگھ سجن، ہر سنگر آپ سنائیا۔ جو گھریا سوانتم بھجن، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ ہر پریت جو رہن مگن، تنہاں میلا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ دکھائیا۔ رچنا اندر سچ پریت، ہر سنگر آپ کمائیا۔ ساچا وسیرا سچ مندر اک مسیت، ساچا ججرہ اک دکھائیا۔ ساچا ناد دُھن شبدگیت، ڈھولا سچ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا دان، جن بھگتاں آپ ترائیا۔ بھگت جن جن تارے آپ، جن جننی ویکھ دکھائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تھاپن تھاپ، اوتار گر پیر پیئمبر پنچ پنچ کھیل کھلائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رچ سویمبر، ساچا لیکھا آپ مکائیندا۔ سرب جیاں سدا بھر تمبر، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جگ چوکڑی کردار ہے اڈمبر، ڈھاہ اُسار اپنا رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ رکھائیندا۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، ملے سچ وڈیائیا۔ ست سرؤپی دیوے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ سگل وسورے جاون لٹھ، جس اُپر اپنی درشٹی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ سچ درشٹی دسین بھگوان، جن بھگت منگ منگائیندا۔ کون دوارے دیویں دان، داتا کون رُپ دکھائیندا۔ کون ویلے ہوویں مہربان، مہر نین نظر اٹھائیندا۔ کون ویلے کریں فرمان، دُھر فرمانا حکم سنائیندا۔ کون ویلا بھلیا پھرے انجان، پھر باہوں مارگ نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کلمہ سچ حدیث، ساچی سکھیا آپ درڑائیندا۔ ساچی سکھیا صاحب سنگر، اکو اک ایک جنائیا۔ ساچی بھکھیا لیا دُھر، دُھر دی جھولی آپ بھرائیا۔ ساچا لیکھا سگھڑ بنائے مورکھ موڑ، ساچے دھندے آپ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا گمی دان، داتا نظر کسے نہ آئیا۔ داتا نظر نہ آئے بے نظیر، دوئے لوچن بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس دی مصور کوئی بنائے نہ سچ تصویر، تسبیح مالا نہ کوئے لٹکائیا۔ جو چڑھ

کے بیٹھا چوٹی اخیر، منزل اپنا ڈیرہ لایا۔ در درویش بیٹھے فقیر شاہ حقیر، نیر نین نین شرمایا۔ کوئے نہ دیوے کسے دھیر، دھیرج وان سرب لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا یعنی سمجھ گرسکھ، گر سنگر آپ جنائندا۔ پر بھ سرنائی منگنی بھکھ، بھچھیا اکو اک وڈیائندا۔ چار کُنٹ ویکھنا دہ دِش، چاروں طرف پڑدہ لائندا۔ کون بدھ پر بھ رکھے حص، ساچا حصہ وند وندائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، بردہ بال نظر کسے نہ آئندا۔ نوجوان جو بن متا، پر م پُرکھ اک اکھوایا۔ سچ پریتی اندر رتا، پریم رنگ اک چڑھایا۔ لکھ چوراسی جانے مت گتا، گھٹ گھٹ پڑدہ پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا کھیل آپ وکھایا۔ ساچا کھیل ویکھن آونا، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ گر اوتاراں نین گھاونا، پیر پینمبر بیٹھے راہ تکایا۔ سب نے کلمہ اکو گاونا، اکو نام پڑھایا۔ اکو مُرشد حق ملاونا، مُرید اکو نظری آیا۔ سنگر صاحب اک رکھاونا، دوجی اوٹ نہ کوئے جنایا۔ لوک پر لوک پار کراونا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ ترے پنچ دا ڈیرہ ڈھاونا، اٹھ تت نہ کوئے لڑایا۔ نو دوارے رنگ چڑھاونا، دسویں میل سچے ماہیا۔ جوت نرنجن تیل چڑھاونا، آد نرنجن ویکھے چائیں چائیا۔ ساچی سخیاں منگل گاونا، گیت گوبند الایا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور سچ سوامی گھر وچ پاونا، گھر ساچے وچے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، آتم پر ماتم آنت لئے پرنایا۔ گر گھ آتم آنت پرناوے، پار برہم پر بھ دیا کمائندا۔ ساچا مارگ اک لگاوے، چار ورن رنگ چڑھائندا۔ اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاوے، کوڑی کر یا موہ مٹائندا۔ ساچا راگ اک الاوے، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائندا۔ ساچی کرنی کرے پر بھ ایک، ایک ہتھ وڈی وڈیائیا۔ گر گھ رکھے ساچی ٹیک، دوجی اوٹ نہ کوئے جنایا۔ نج نیز سب نوں لئے پیکھ، پیکھت پیکھت خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کما یا۔

* ۱۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بھلائی پُر ڈوگراں سنگت دے نوٹ دربار وچ جیٹووال *

سچ پریت کرے جگ بھگت، سری بھگوان دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی سہائے وقت، سہنجی رت وڈیائیا۔ لیکھے لائے اپنی رکت، تن ماٹی کنجن
 رُوپ وٹائیا۔ گھر اپنا دیکھے پرت، نچ مندر پھیرا پائیا۔ لیکھا چکے جگت حرص، ترسنا اور نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 پریت اک جنائیا۔ سچ پریت منگے دھرو، در اک دھیان لگائیا۔ تیری آتم تیرا رُوچ، بت میرا رنگ وٹائیا۔ تیری مہما جانیں توہی تو، دوجی اور نہ کوئے
 چترائیا۔ میں تیرا ناؤں گاواں ہو، حق تیری سرنائیا۔ کر کرپا نال جانا چھوہ، انگیکار انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دیوے مان
 وڈیائیا۔ سچ پریت کری پرہلاد، نچ نیز دھیان لگائیا۔ سو صاحب سنے فریاد، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جو جن آنتر باہر کرے یاد، تس لیکھا لیکھے پائیا۔ ویس
 وٹائے جس رچنارچی آد، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریت کری بل باون، ایکارنگ سمائیا۔
 بھیکھ بھکھاری آہمن ساہمن، در درویش نظری آئیا۔ آکاش پاتال بنیا ضامن، ساچی ضامنی آپ نبھائیا۔ اک پھڑایا اگمی دامن، پلو چھٹ کدے نہ
 جائیا۔ کر پرکاش اپنے بھانن، نوری جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ دکھائیا۔ سچ پریت کرے امریک، آنتر
 دھیان لگائیا۔ سری بھگوان ہوئے سہائی ٹھیک، دردی اپنا درد وندائیا۔ دُرباشا نیڑ نہ آئے نزدیک، دُور دُراڈا بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریت جنک کمائی، جن جننی لیکھے لائیا۔ سچ پنتری ایکا جائی، گھر اکو وجے ودھائیا۔ ایشٹ دیوگر اک منائی، اکو نور
 کھوج کھوجائیا۔ ایشٹاکر ملی وڈیائی، مان ابھمان گوائیا۔ ساچا میلا ہر رگھرائی، رام رام وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی لوے
 ور، گھر اپنے جھولی ڈاہیا۔ سچ پریت کرے ہری چند، ہر ہر جو دھیان لگائیا۔ در دوارا اکو منگ، اکو آس رکھائیا۔ جگت ناتا توڑ انند، گھر سکھ ساگر ویکھ
 دکھائیا۔ جنم جنم دا کٹ پندھ، مرن مرن دا بھے مٹائیا۔ گرہ ڈھولا گائے اکو چھند، اگمی راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 پریتی اک لگائیا۔ سچ پریتی بدر جن، سو صاحب آپ جنائیا۔ اکو نام وسایا تن، ہر دے ہر سمائیا۔ اکو راگ جنایا کن، انحد ناد وجائیا۔ اکو نور چڑھایا ساچا

۱۰۳۶

۱۰۳۶

چن، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ ایکا ڈوری بدھا من، ده دِشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک دکھائیا۔ سچ پریت کرے سُداما، سُدھ اپنی رہن نہ پائیا۔ میل ملاواں ساچے کاہنا، گھر وجے نام ودھائیا۔ دوئے جوڑ کرے پرناما، پرنام اپنا اک دکھائیا۔ گھر سجن ہوئے مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ زرگن زرگن بدلے جامہ، چولات جگت ہنڈائیا۔ دیونہارا برہم گیانا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر ساچے تندل مکھ لگائیا۔ سچ پریت کری بے دیو، دیو آتما بھیٹ چٹھائیندا۔ پاربرہم پرہم تیری سیو، اکو آس رکھائیندا۔ ملے ابناسی اک نہکیو، نہچل ڈیرہ لائیندا۔ رسنا گا گا تھکی جہو، گایاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کر کرپا جس کھولے اپنا بھیو، ابھیو آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگائیندا۔ سچ پریت کرے سین، سیا اپنے رنگ رنگائیا۔ آپے ویکھے اپنے نین، نیتز اکو اک درسائیا۔ گھر دیوے جا کے دین، لہنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر اپنا ویس وٹائیا۔ سچ پریت کرے بینی، غریب نمانا دھیان لگائیا۔ پاربرہم پرہم سجن سینئی، ساک اکو اک اکھوائیا۔ جس دی سچھنڈ دوارے ساچی رہئی، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ جس دی محل اٹل اُتے بہئی، بہہ بہہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دانیتز نور نظر نہ آئے جگت بینی، نج نیتز دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ پریت لگائی ترلوچن، ترے ترے لوآں ویکھ دکھائیندا۔ ہر کا بھیو وچ نہ آئے سوچن، سوچیاں سوچ نہ کوئے رکھائیندا۔ ویکھے کھیل لوک پرلوکن، دو جہاناں بھیو چکائیندا۔ بخشنہارا ساچی اوٹن، سر اپنا ہتھ، لگائیندا۔ کرے پرکاش نرمل جوتن، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچ پریتی کری دھتے جٹ، آپ اپنا بل رکھائیا۔ سری بھگوان کر پرگٹ، گھر اپنے درشن پائیا۔ وٹے نال وٹے والا گیا وٹ، وٹی اپنا نور کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر بن پالی سیو کمائیا۔ سچ پریت کرے ہر ناما، نامے چھری آپ چھہائیا۔ سچ پریت کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنا ویس وٹائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دو دا کھیل مہانا، انک انک نال جڑائیا۔ گھر مندر سوہے اک مکانا، پریتی اندر منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ سچ پریت

کری جولاء، کسیر قبر وچ پھیر نہ آئیا۔ آتم ملی اک ملاح، پر ماتم بھیو جنائیا۔ سچ محل لیا وسا، کایا کھیڑا وے ودھائیا۔ بند تاک لیا کھلا، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ راگ دُھن لیا اُچھا، شبدی شبنوائیا۔ گھر دیپک لیا جگا، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ سری بھگوان اِکو اک لیا منا، دُوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ دُبدے پاتھر لئے ترا، پاہن اپنا چرن چُھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ پریت کری رویداس، رُو سس مکھ شرمائیدا۔ رسنا جہوا چپ سواس، پون پونا نال ملائیدا۔ انتر آتم اِکو آس، آساوند رکھائیدا۔ تیرا لیکھا گنگا گھاٹ، کسیرا کوڑی اپنی قیمت پائیدا۔ جگت براہمن ہووے ساتھ، سنگر پریتی نظر کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی آپ رکھائیدا۔ سچ پریت کرے کرتار، کرنی اپنی آپ کمائیا۔ جوں بھادے توں لوے تار، تار نہارے ہتھ وڈیائیا۔ گنکا کیتا اِک پیار، طوطا رام نام پڑھائیا۔ بھلی بھنگی وچ سنسار، ساچے راہ آپ لگائیا۔ کرپا کر سچی سرکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اِک رکھائیا۔ سچ پریت کرے بدھک، بدلہ اپنے سر رکھائیا۔ جس دا لیکھا سدا ادھک، پورا تول نہ کوئے دکھائیا۔ تس توں ویکھے صاحب پرت، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ کوڑے ہرکھ، چنتا غم دے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر ساچا چلہ تیر اِک چلائی۔ سچ پریت پوتنا پاپن، اِکو وار کرائیا۔ مگند منوہر آئی تھاپن، ویس انیک وٹائیا۔ کر کھیل پُرکھ ابناسن، مہر نظر اُٹھائیا۔ ویلے انتم لیکھے لائے پون سواسن، سواس سواساں وچ ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی پریت آپے دے جنائیا۔ سچ پریت کری جگ چار، چوکڑی اپنا راہ چلائی۔ سچ پریت کری گرو اوتار، پیر پینغمبر اوٹ رکھائیا۔ سچ پریت چلدی رہی وچ سنسار، بن گرکھاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریت منگدے رہے سدا دیدار، انتر آتم اِکو نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اِک سمجھائیا۔ سچ پریت کھجگ انت، سری بھگوان آپ کمائیدا۔ آد جگادی جس دا لیکھا بے انت، سو بے پرواہ ویس وٹائیدا۔ گرگھ ویکھے ساچے سنت، ہر سجن آپ جگائیدا۔ نام ندھانا منیا منت، اِکو راگ سنائیدا۔ آپ بنائے ساچی بنت، گھرن بھنہنہار آپ ہو جائیدا۔ ستر اں دیوے اِکو منت، بہتر اں اپنا نام جپائیدا۔ چہتر اں بنیا ساچا انک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیدا۔ کرے پیار ساچی سنگت، ہر جو سگلا سنگ رکھائیدا۔ گرگھ بڈھانڈھا کوئی

نہ ہووے منگت، دُوبے در منگن کوئے نہ جانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ نبھانیندا۔ سچ پریت نبھائے آنت، اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جان جگا جگنت، جگ چوکڑی پندھ مکائیا۔ کلجگ کھیل کرے بے آنت، آنت اپنا حکم ورتائیا۔ بھگت سہیلے لہے سنت، گرگھ گرگھ رنگ رنگائیا۔ برہوں وچھنی نار دُہاگن میلے کنت، گھر سجن دے ملانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ لگائیا۔ سچ پریت لگائے ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ در درویش کھول در، در بیٹھا الکھ جگائیا۔ زرگن زرویر کرپا کر، زر ہر بخشش اکو اک رکھائیا۔ محل اٹل ویکھے چڑھ، منزل ساچی سوہا پائیا۔ پریتی اندر پریتہم در، پر م پُرکھ پر بھ ویکھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ لگائیا۔ پریت لگا ہووے خاموش، رسنا جہوانہ کوئے ہلانیندا۔ اگلی پچھلی بھلے سوچ، سوچ سوچن کوئے نہ جانیندا۔ جس پر بھ درشن کریا لوچن لوچ، سو اپنی لوچا پور کرانیندا۔ تس داسی ہووے موکھ، مکتی مُنت چرناں ہیٹھ دبانیندا۔ تن نگارے لائے چوٹ، نام ڈنکا اک سنانیندا۔ کر پرکاش اگنی جوت، جوتی جاتا ویکھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک کمائیندا۔ سچ پریت کمائے جن، کلجگ آنت ملے وڈیائیا۔ جنہاں میل سری بھگون، بھگون اپنے گھر وسائیا۔ دیوے نام سچا سچ دھن، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سچ پریت کری بالمیک، بجواڑا اپنا کھیل کرانیندا۔ بٹواڑا لیکھا جانے ٹھیک، ٹھا کر اپنا بھيو چکانیندا۔ سد وسنہار نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھانیندا۔ ساچا کھیل پریتہم ڈور، ڈوری تند نہ کوئے جنائیا۔ ساچی پریت ناتا توڑے مور تور، تیرا میرا اکو نظری آئیا۔ سچ پریتی سری بھگون رکھے سدا لوڑ، لوڑیندی آس اک جنائیا۔ سچ پریتی ناتا توڑے ٹھگ چور، کوڑی کریا نیڑ نہ آئیا۔ سچ پریت گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت رہے لوڑ، گر سنگر چرن دھیان لگائیا۔ پاربرہم پت پریشور پر م پُرکھ آپے بہرے، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تھہ بن نظر نہ آئے کوئی اور، اورا کوئے نہ سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سمجھائیا۔ کل سچ پریت کماواں گا۔ جن بھگتاں سنگ رکھاواں گا۔ آنت اپنے انگ لگاواں گا۔ کوڑی کریا بھکھ ننگ کٹ، درگاہ ساچی نام مردنگ وجاواں گا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، جنہاں اپنی چرنی لاواں گا۔ ایہتھے او تھے

سچ انند، انند انند وچ رکھاواں گا۔ کراں پرکاش جوں گجری چند، چند گجری گرکھاں روپ وٹاواں گا۔ جنہاں ڈھولا گایا میرا چھند، تنہاں سنساروگ
 چکاواں گا۔ سچ پریت دواویوں منگ، اپنی خالی جھولی بھراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اکو اک لگاواں گا۔ پریت لگائے اکو
 اک، اک اونکار وڈی وڈیاں۔ ساچی سکھیا گرگھ لین سکھ، سکھاونہارا آپ پُرکھ ابناسی ویس وٹاں۔ رسنا ڈھولا سوہنگ گاؤنا جاپ، جیون مُت دے کرائیا۔
 جنم جنم دے کٹے پاپ، روگ سنتاپ کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی دے جنائیا۔ سچ پریت کرے رویداس،
 بالمیک جنائیا۔ دُور دُراڈے وسنا پاس، پنڈھ نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے ملن دی اکو آس، دوجی ترسن نہ کوئے ودھائیا۔ جیس ویکھاں تیں دِسیں ساتھ،
 اپناسنگ نبھائیا۔ دوہاں داسا نجا اکو باپ، پُرکھ اکال اھوائیا۔ جس میرے کٹے جگت سنتاپ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی پریت آپ لگائیا۔ سچ پریتی بالمیک، روداسے گنڈھ پوائنیدا۔ سچ نشانہ دوہاں ٹھیک، ٹھا کر ہر جو ویکھ وکھائیندا۔ لبھیاں ہتھ نہ آئے
 باریک، جگت نین نظر نہ آئیندا۔ اتر اتر اک پریت، باہروں گنڈھ نہ کوئے وکھائیندا۔ انتم لیکھا بیس بیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، سچ پریت آپ وڈیاں۔ سچ پریت وڈ وڈی، جیو جنت رہے جس گائیا۔ سری بھگوان کہے بالی نڈھی، نکئی کی دھار جنائیا۔ کھمے اندر سدا بدھی، سر
 سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تگدی رہی ہر جو حدی، نیر نین نین اٹھائیا۔ در آوے ساچے سدھی، بن سدیاں اندر کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اکو رکھی، رکھنہار آپ ہو جائیا۔ پریت کہے میں پریتم لوڑاں، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جگت وچھنی میل جوڑاں،
 جوڑی اکو گھر وکھائیا۔ کوڑی کریا در توں ہوڑاں، جوٹھ جھوٹھ موہ تڑائیا۔ سچ جواب دیواں کورا، دُھر فرمانالائیا۔ میرا ٹھا کر سوامی صاحب سنگر بانکا
 چھوہرا، کول نین وڈسائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ویکھیا ہنورا، غصے وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر
 پیغمبر اپنا نام دیندا رہیا تھوڑا تھوڑا، وست امولک آپ ورتائیا۔ سو پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی شاہ سوارا ہر نرنکارا چڑھے اسو گھوڑا، پوڑا اکو اک اٹھائیا۔
 ایہتے اوتھے لو آں پُریاں برہنڈاں کھنڈاں دو جہاناں پھرے دوڑا، دوہری اپنی سیو کمائیا۔ پریت اندر جنہاں لگی پر بھ ملن دی اوڑا، تنہاں نچ نیتز درس

دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریت آپ لگایا۔ سچ پریت لگائے آخر، آخری اپنا میل ملائیندا۔ ساچے گھوڑے پائے پاکھر، ساچی راس ہتھ اٹھائیندا۔ ٹلے پر بت دیکھے پاتھر، اُچی منزل چڑھ چڑھ ڈیرہ لائیندا۔ لکھ چوراسی بھیو جانے نندک ساقط، گرگھ سجن پھول بھلائیندا۔ درگاہ ساچی دھام سُنہجنے بن سنگر پورے کوئی نہ کرے سفارش، پھڑ باہوں ہر جو ہر نہ کوئے ملائیندا۔ جگت وارتا نہیں عبارت، وارتالاپ نہ کوئے لائیندا۔ جگت دکان نہیں کوئی آرٹ، دلالی روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ سچ پریت جس گھڑیا گھاڑت، سو صاحب دیکھ دکھائیندا۔ جس دا نام نہ دُوجے معرفت، سدا اپنا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی دیوے دان، ستر بہتر چہتر کر پروان، ہر سنگت میلا دو جہان، ایٹھے اوتھے وچھڑ کدے نہ جائیندا۔

* ۱۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ ٹانگرا دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت کرے پر ماتم، پار برہم وڈی وڈیائیا۔ میل ملائے وچھڑی آتم، آپ اپنا بندھن پائیا۔ ایٹھے اوتھے ہون نہ دیوے ماتم، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے ظاہر باطن، انہو اپنا کھیل رکھائیا۔ سدا سہیل بنائے ساتھن، سنگ اکو اک جنائیا۔ شبد اگم چڑھائے راتھن، رتھ رتھو ہی دیا کمائیا۔ ساچا ٹکالائے مستک ماتھن، کوسک نیا روپ وٹائیا۔ اک چپائے اپنا جاپن، سوہنگ ڈھولا راگ لائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے ماھن، ہر جن ساچے باہر کڈھائیا۔ کھیلے کھیل اکھنا لاھن، اکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ سچ سنیہڑا آیا آھن، کلج اتم پھیرا پائیا۔ ساچا بیڑا رکھے پاتن، کھیوٹ کھیٹا ولس وٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسن، نراسا کوئے رہن نہ پائیا۔ نرگن نور جوت پرکاشن، اگیان اندھیر چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ رکھائیا۔ سچ پریتی آتم دیو، دیوی دیوا آپ لگائیندا۔ پر م پڑکھ پر بھ ساچی سیو، نرگن نر ویر آپ کمائیندا۔ ہر جن گھلائے اپنا بھیو، پڑدہ دئی دویت چکائیندا۔ دھام دکھائے اک نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ امرت رس چکھائے میو، رس رسا ایک دھار وھائیندا۔ لیکھا جانے اپنی جہو، پتی دند صفت

وڈیا نیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ رکھائیندا۔ سچ پریت آتم آتر، سو سنگر آپ لگائیا۔ نام ندھان جنائے منتر، گر گر کرے پڑھائیا۔ دیکھنہار گنگن گنگتر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بھکت بھگوان بنائے بنتر، گھرن بھنہنہار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک رکھائیا۔ سچ پریت کرے کرتار، قدرت اپنی دھار جنائیا۔ وشن برہما شو دے ادھار، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ زرگن سرگن کر پیار، گر گر اپنا راہ دکھائیا۔ پنچ تت تت ادھار، ترے گن اپنی گنڈھ پوائیا۔ پاربرہم برہم دے پیار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچی کرنی وچ سنسار، ہر کرتا آپ کمائیا۔ لکھ چوراسی بھر بھنڈار، انڈج جیرج اتبھج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجیار، گھر گھر مندر کرے رُشنائیا۔ امرت بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار، کول کول روپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ سچ پریت کرے ہر ٹھاکر، ہر جن سجن ویکھ رکھائیندا۔ پھولنہارا ساڈھے تن ہتھ کایا گاگر، گھر گمبھیر پردہ لاہندا۔ نرمل کرم کر اجاگر، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ درگاہ ساچی نام بنائے اک سو داگر، ونج ونجارا اکو ہٹ ٹھائیندا۔ دھرم دوارے دیوے آدر، گرگھ گرگھ گود بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ لگائیندا۔ سچ پریت لگائے سوامی، نر ہر نرائن بے پرواہیا۔ سرب جیاں بن آتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ رکھائیا۔ آد جگاد سوہنگ بانی، آتم پر ماتم دھار چلائییا۔ گر اوتار سنا کہانی، پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ مقامے حق نور نورانی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پروردگار لائانی، نشان اکو اک سمجھائیا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ پڑھدے گئے کہانی، وارتا آنت نہ کسے مکائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ورولدے رہے پانی، نبھہر دھار امرت رس نہ کوئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگائیا۔ سچ پریت لگائے پُرکھ اگم، اگمڑی کار کمائیندا۔ مات پتا گھر پئے نہ جم، گودی گود نہ کوئے سہائیندا۔ زرگن سرگن اپنا جانے کم، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ نت نوت بیڑا بھہ، لوک مات آپ چلائییندا۔ نام امولک ساچا دھن، جن بھگتاں آپ ورتائیندا۔ راگ ناد سنائے کن، دھن آتمک ناد و جائیندا۔ بھانڈا بھرم بھاؤ بھن، کوڑی کر یا میٹ مٹائیندا۔ بھاگ لگائے کایا تن، پنچ تت ویکھ رکھائیندا۔ من واسنا بھے من، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ کرے پرکاش نیترا ان، جوت نرنجن نور دھرائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ نبھائیندا۔ سچ پریت نبھائے آنت، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ ہر جن دیکھے ساچے سنت، سبھن اپنے نال ملایا۔ میل ملاواں نار کنت گرہ مندر وجے ودھایا۔ چاڑھے رنگ اک بسنت، اتر کدے نہ جایا۔ ساچا ڈھولا نام منت، منتر سوہنگ روپ دکھایا۔ ایٹھے اوٹھے آتم پر ماتم بنائے بنت، پاربرہم برہم اپنی گنڈھ پوایا۔ ناتا توڑ ہو میں ہنگت، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ پریت کرے ہر سنگت، ہر جن اپنے انگ لگایا۔ گرگھ کوئی نہ ہووے منگت، دوجے در نہ پھیرا پانیا۔ سنگر بھو نہ جانے کوئی پنڈت، جگت ودیا ہوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی پریت اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچی پریت پر بھ رکھے ہتھ، دوسر ہتھ نہ کسے پھرائیندا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھو ای سیو کمائیندا۔ جن بھگتاں مارگ اپنا دس، ساچا راہ اک دکھائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاواں ہس ہس، چنتا سوگ غم نیڑ نہ آئیندا۔ نجھر جھرنا دیوے رس، امرت بوند اک ٹپکائیندا۔ ساچے مندر ساچے گھر سچ محلے گائے جس، ڈھولا اکو راگ سنائیندا۔ پنڈھ مکائے نس نس، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اپنا پھیرا پائیندا۔ لیکھا جان تت اٹھ، نو دوارے پڑھ لاہندا۔ دسم دوا ری آپے وس، گرگھ سوئے آپ اٹھائیندا۔ تیر انیالا مارے کس، تکھی تکھی دھار سہائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، کرم کرم داروگ گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک نبھائیندا۔ سچ پریت نبھاوے توڑ، سنگر پورے وڈ وڈیائیا۔ ادھ وچکار نہ جائے چھوڑ، شوہ دریا نہ کوئے رڑھایا۔ لیکھا جانے رویداس چمارا جو ڈھو کے ڈھور، سرگن نرگن سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک اُچجائیا۔ سچ پریت اُتجے اک، اک اونکار آپ اُچجائیندا۔ دھر درگاہی لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ گرو گوبند گوبند گرسکھ، گرسکھ گر اکو گھر دکھائیندا۔ سنگر صاحب سلطان پائے بھکھ، نام وست آپ ورتائیندا۔ نردھن سردھن کرے ہت، ہتکاری پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جت، ہر جن ساچے مان دوائیندا۔ گرگھاں بنے مات پت، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ رکھائیندا۔ سچ پریت رکھے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ کلجک آنت کرے پروان، جگ چوکڑی پنڈھ مکایا۔ ستر بہتر چوہتر کر پروان، ساتا چوکا ایکا جوڑ جڑایا۔ ہر کا انک سکے نہ کوئے پچان، چوڈاں ودیا رہی گرا لایا۔ چوڈاں لوک ہوئے خیران، چوڈاں طبق دین دھایا۔ گر اوتار پیر پینمبر سرب

پچھتان، پشچتاپ کرے جگت لوکانیا۔ چار گنٹ سنج مسان، ہر کانوں ناد نہ کوئے سنایا۔ دہ دشا ہوئے ویران، گرگھ بھل بھلو اڑی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیا یا۔ چار گنٹ دیکھے آپ، پر بھ اپنی دیا کما یا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ چے جاپ، رسنا گاک وانگ گر لایا۔ جنم کرم نہ کوئے اتارے پاپ، کوڑی کریا میل نہ کوئے دھوایا۔ جوٹھ جھوٹھ بنیا ساک، ہر سجن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ سر سرور ویکھ تاٹ، جگت گھاٹ پھیریاں پانیا۔ پر بھ ملن دی کسے نہ مگی واٹ، منزل حق نہ کوئے پچایا۔ آتم سیجا کوئی نہ ستا کھاٹ، گھر کنت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک دکھانیا۔ سچ پریت کرو پر بھ میت، جگ چو کڑی ویکھ دکھانیدا۔ سدا سدا جن ساچی ریت، گر اوتار راہ لگانیدا۔ جس دی مہما سن دے ٹھا کر دوارے مندر مسیت، گر دوارا راگ الا نیدا۔ سو صاحب بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیدا۔ من واسنا لو جیت، من منکا آپ بھوانیدا۔ ساچے مندر چڑھو ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن دکھانیدا۔ گرگھ گر سکھ اکو گاؤ گیت، سو ہنگ اکھر آپ پڑھانیدا۔ آتم پر ماتم پردہ چکے سچ، بھیتر نظر کوئے نہ آئیدا۔ ست دھرم دوارا لنگھ ویکھو دلیز، سنگر پورا آگے راہ تکانیدا۔ جس گرہ لگے اک پریت، سو پریتی توڑ نبھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورن برن آپ سمجھانیدا۔ سچ پریت دسے چار ورن، چار گنٹ وجے ودھانیا۔ پردہ لاہے اٹھاراں برن، کوڑی کریا میٹ مٹانیا۔ پڑکھ اکال ایکو سرن، سرنگت اک سمجھانیا۔ نیتز کھولو ہرن پھرن، نج نیتز ہوئے رُشانیا۔ لہنا دینا چکے مرن ڈرن، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ ساچے پوڑے گرگھ چڑھن، سنگر اکو ڈنڈا رہیا دکھانیا۔ ادھ وچکار مول نہ اڑن، راہ وچ نہ کوئے اٹکانیا۔ جو جن ڈھولا سوہنگ پڑھن، گھر ساچے میل ملا یا۔ کلج ترنی اتم ترن، تارنہارا آپ ترانیا۔ درگاہ ساچی ساچی ورن، گھر سچ ملے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھانیا۔ سچ پریت آتم سکھ، تن روگ رہن نہ پانیا۔ جنم جنم دا مٹے دکھ، کرم کرم دا وجوگ دئے گوانیا۔ سوادھان ہوئے جو بیٹھا چپ، آپ اپنی لئے انگڑانیا۔ پڑدہ لاہ دکھائے مکھ، گھنگٹ کوئے نظر نہ آیا۔ زرگن دھاروں پئے اٹھ، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ سنگر سوامی آپے ٹٹھ، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ گرگھ گر سکھ پھڑے اگمی گٹ، بازو ہتھ نہ کوئے لگانیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے لئے بچھ،

مُرید مُرشد لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک سمجھانیا۔ سچ پریت کروگر، ستگر دیوے مان وڈیانیا۔ لیکھا جانے دُھر دا دُھر، دُھر مستک ویکھ دکھانیا۔ راگ تال جنائے سُر، سُر تى شبد ملانیا۔ کر پرکاش اندھیر گھور، چند چاندنا نور رُشنانیا۔ جنم کرم دے وچھڑے جوڑ، جوڑی گرگھ گر ملانیا۔ کوڑی کرپا درتوں ہوڑ، سچ سچ وست ورتانیا۔ پنج تت مٹائے چور، ٹھکی کرن کوئے نہ جانیا۔ مایا ممتاپائے نہ شور، ہو میں ہنگتا نہ ہوئے ہلکانیا۔ آپ اپنے سنگ لئے تور، ہوئی ہوئی نال ملانیا۔ سری بھگوان اپنے ہتھ وچ رکھے ڈور، جوں بھاوے توں بھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگتاں ہوئے سہانیا۔ سچ پریتی بھگتی رنگ، ہر بھگتن آپ چڑھانیندا۔ اٹھے پہر وسے سنگ، دوس رین وچھڑ کدے نہ جانیندا۔ پریم پریت وجائے مردنگ، سوہلا اپنا نام سنائیندا۔ آتم پر ماتم دے اند، اند اند وچوں دکھانیندا۔ جو جن سوہنگ ڈھولا گائے چھند، تس سنسا روگ رہن کوئے نہ پانیندا۔ انتم لیکھے لگے تت پنچ، پنچم اپنی گنڈھ دکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ سُر تى ہون نہ دیوے رنڈ، ہر کرتا کرنی آپ جانیندا۔ سچ پریت کرے بے پرواہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیانیا۔ ناؤں زرنکار آپ دھرا، دھرنی دھرت دھول سہانیا۔ آکاش پرکاش کر رُشا، منڈل منڈپ دے وڈیانیا۔ گگن گلنتر پھیرا پا، پُری لوء کھوج کھوجانیا۔ وشن برہما شو جگا، ساچی سکھیا اک درڑانیا۔ گر اوتار دھندے لا، مارگ اپنا آپ بُجھانیا۔ پیر پیغمبر حکم منا، دُھر دی کار آپ سمجھانیا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈا، کھانی بانی بھيو مٹانیا۔ دُھر دی رانی اک بنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریت اک رکھانیا۔ دُھر دی رانی سچ پریت، اپر پر آپ پرانیندا۔ جس دا ڈھولا اکوگیت، دو جہان نہ کوئے بدلائیندا۔ جس دی آد جگادنت نوت ساچی ریت، پردہ وچ نہ کوئے رکھانیندا۔ جس دا سوامی اکو میت، پت پر میثور آپ اکھوانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک دکھانیندا۔ سچ پریت کرے ہر گو بند، گو بند دھار جنانیا۔ گرگھ میٹے سگلی چند، چنتا چکھانہ کوئے جلا نیا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گبھیہر وڈ ساگر روپ وٹانیا۔ گر سکھ بنائے اپنی بند، سٹ نادی ناؤں دھرانیا۔ ساچی دھار وہائے امرت سندھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سچ سکھانیا۔ مہربان سرب کلا بھر پور، بے آنت بے آنت اکھوانیندا۔ جن بھگتاں دے حاضر حضور، منمگھاں نظر کوئے نہ آئیندا۔ ہر جن آسا

منسا پور، مستمکھ دُور دُراڑے در دُرکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اپنا نیہوں دکھائیندا۔ سچ پریتی نیہوں سوامی، سرب کلا وڈیائی۔ بھوپت بھوپ وڈشاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا راہ دکھائی۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد سمجھائی۔ بودھ اگادھ اکھ کہانی، اکو نام پڑھائی۔ گھٹ بھیترا آتر نر ہر جانی، نرائن اپنا پڑدہ لاہیا۔ گرگھ گرگھ چتر سگھر سچھی سوانی، گھر ساچے خوشی منائی۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھے بانی، باون دیکھے دھیان لگائی۔ جس دی رام راون کہانی، سو اپنا کھیل کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی پریت آپ لگائی۔ اپنی پریت لگائے آد، آنت ویکھ دکھائی۔ لیکھا جان برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائی۔ نت نوت وٹائے سوانگ، سوانگی اپنی کار کمائی۔ جن بھگت ملن دی رکھے تانگھ، نت نت اپنا راہ تکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویس وٹائی۔ جگ چوکڑی ویس اول، سو صاحب آپ کرائی۔ کلج انتم اک اکل، نہکلنکا ناؤں رکھائی۔ وسنہارا دھام اٹلا، سمبل نگر دے وڈیائی۔ پاوے سار جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پر بت پھول بھلائی۔ جوتی شبدی نرگن دھار رلا، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئی۔ سچ سنگھاسن پرکھ ابناسن اکو ملا، ساچی سیجا سو بھا پائی۔ دُھر سندیس نر نریش اکو گھلا، چار ورن کرے پڑھائی۔ آتم پر ماتم پھڑائے پلا، پلو اکو گنڈھ پوایا۔ جس دی صفت سالاحی نار اللہ، میاں خاوند پروردگار نورِ الہیا۔ انتم پورا ہو یا چھلا، صدی چودھویں ونڈ ونڈائی۔ ویکھنہارا چٹھ کے اچے ٹلا، محل اٹل کرے رُشنائی۔ اپنی کرنی کر نہار ہوئے نہ ڈھلا، غفلت وچ کدے نہ آئی۔ جس چرن چھہا تاری سلا، تس رام اپنا رام جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب جانے اپنا ویلا، تھت وار گھڑی پل سمجھ کسے نہ آئی۔ ہر کہانی کوئی نہ سکے سمجھ، چار جگ دے ڈھائی۔ گرگھ ورا جانے رمز، جس اپنا بھو کھلایا۔ لہنا دینا چکائے پورب جنم، اگے اپنے مارگ پائی۔ کوڑی کریا میٹ بھرم، سچ سچ اک سمجھائی۔ ناتا توڑ ورن برن، ذات پات لیکھا دے چکائی۔ صاحب سنگر اکو سرن، آتم پر ماتم ہوئے سہائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوہنگ ڈھولا سارے پڑھن، توں میرا میں تیرا جس رہے در گائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج پریت آنت نبھائی۔ کلج پریت بھگتاں سنگ، سو پرکھ اکال نبھائیندا۔ پری لوء برہمنڈ کھنڈ لگھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ ہر جن سیجا ویکھ پلنگ، آتم آتر ڈیرہ لائیندا۔ اچی کوک سنائے چھند، سوہنگ اپنا راگ

الائیندا۔ تُوں میرا میس تیرا دوہاں دا مکیا پنڈھ، پاندھی ادھواٹے رہن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے گوپال، سوامی اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ گرگھ گرگھ سچے لال، ہر لالن اپنے رنگ رنگاںیا۔ انت نیڑ نہ آوے کال، جم ڈنڈ نہ کوئے لگاںیا۔ لاڑی موّت نہ کرے بھال، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوانیا۔ جس دا سنگر بنے دلال، ونج اِکو ہٹ وکھانیا۔ اتم لے کے جائے نال، شبد اشارے نال اٹھانیا۔ جو جن ساچی گھالنا رہے گھال، سری بھگوان سیو کمانیا۔ تنہاں کرے آپ پرتپال، پرتپالک پھیرا پانیا۔ پھل لگائے کایا ڈال، پتّ ٹاہنی آپ مہکانیا۔ چرن کول دے بہال، ساچی سرن اِک وکھانیا۔ ایتھے اتھے چلے نال، جگت وچھوڑا پنڈھ مُکانیا۔ گود اٹھائے اپنے بال، بالی بُدھ دے وڈیاںیا۔ سچ پریتی دتی سکھال، ہر سنگت کر پڑھانیا۔ اندر وسیا دین دیاں، دیناں ناتھ ہوئے سہانیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، کوڑی کریا میٹ مٹانیا۔ مُرشد پُچھے مُریداں حال، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ لیکھے لائے تن خاکی ماٹی کھال، سونا کنچن رُپ بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اتم پر ماتم دیوے دان، سچ پریتی وچ جہان، گرگھ گرگھ اِکو رنگ رنگانیا۔

۱۰۴<

۱۰۴<

* ۱۲ ہاڑ ۲۰۲۰ کرمی ہیرا نند چمبل دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

پر بھو سچ پریت کماندا اے۔ پورب لیکھ ویکھ وکھاندا اے۔ بھگت بھگوان آپ اٹھاندا اے۔ دھرم نشان اِک جناؤندا اے۔ اتر دھیان اِک رکھاندا اے۔ چتر سُبجان موڑھ بناؤندا اے۔ ساچا منتر دے گیان، سو جھی ساچی پاؤندا اے۔ پھڑ پھڑ بال انجان، گھر ساچے رنگ رنگاؤندا اے۔ وست امولک دے دان، خالی جھولی آپ بھراؤندا اے۔ جنم مرن دی چکے کان، آون جاون پنڈھ مُکاؤندا اے۔ ساچا مندر ست مکان، کایا بنک سہاؤندا اے۔ نوری دیپ جوت مہان، دیا اِکو ڈگمگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچاؤندا اے۔ سچ پریت کماویگا۔ پر بھ اپنی سیو لگاویگا۔ وڈ دیوی دیو پھیرا پاویگا۔ جن بھگت چکائے اپنا بھیو، پڑدہ دئی دویت اٹھویگا۔ وسنہارا دھام نہکیو، نہیل اپنا گھر وکھاویگا۔

رسانا نام اگتا میو، پھل اکو اک جناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اکو گھر جناویگا۔ پریت اکو ہر لگائے گا۔ در ساچا مات کھلایگا۔
 پُرکھ بدھاتا نظری آئیگا۔ کھجک میٹ اندھیری راتا، سبجک ساچا چند چکائیگا۔ آتم پر ماتم اکو گاتھا، اکھر وکھر آپ پڑھائیگا۔ زرگن ہو جوتی جاتا، ذات اذاتی
 میٹ مٹائیگا۔ بھگت سہیلا داسی داسا، گر چیل کار کمائیگا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کاہن ناچ نچائیگا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاشا، گگن گگنتر ویکھ
 وکھائیگا۔ سچھنڈ کرے نواسا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیگا۔ دو جہاناں ویکھ تماشا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ نبھائیگا۔ سچ پریتی ہر
 نبھائیگا۔ گرگھ ریتی مات چلاویگا۔ ٹھانڈی سیتی دھار پرگٹاویگا۔ آتم تیتی اک بناویگا۔ اوج نیچی بھو چکاویگا۔ پچھلی تیتی حال سناویگا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سجن آپ تراویگا۔ ہر سجن آپ تارویگا۔ جنم جنم داروگ نوارویگا۔ چنتا سوگ سرب اتاریگا۔ دھر وجوگ ویکھ وچاریگا۔ کٹ
 ہو میں روگ، پریم پریتی اک سکھالیگا۔ سوہنگ ہنسا چوگ، مانک موتی مائسرور آپ اچھالیگا۔ گھر دیوے درس اموگھ، جوتی جوت دیک اکو بالیگا۔ میل
 ملائے دھر سنجوگ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک نبھائیگا۔ سچ پریتی ہر نبھائیگا۔ زرگن اپنا پھیرا پائیگا۔ رہر اکو اک اھوئیگا۔
 دوجا نظر کوئے نہ آئیگا۔ ساچا مارگ اک جناویگا۔ نارد من نین شرمائیگا۔ کروڑ تیتیس نہ اھ اٹھائیگا۔ سُرپت نیناں نیر دہائیگا۔ شکر کھلڑے کیس رکھائیگا۔
 برہما چارکھ گر لائیگا۔ وشنو خالی جھولی ویکھ ویکھ شرمائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک رچائیگا۔ پر بھ ساچی کھیل رچاویگا۔
 کھجک اتم میٹ مٹاویگا۔ سجن ساچے سنت آپ جناویگا۔ پورن جوت سری بھگونت، پر بھ اپنا نور پرگٹاویگا۔ دو جہاناں مہما گنت، وید کتیب سمجھ کوئے
 نہ آویگا۔ آتم پر ماتم ساچا میلا نار کنت، گھر اکو منگل گاویگا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، آد انت اتر کدے نہ جاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی سیوا آپ جناویگا۔ ساچی سیوا آپ کریگا۔ زرویر ہو کدے نہ لڑیگا۔ زبھو بھے نہ کوئی سر دھریگا۔ بھگت بھگونت آپ وریگا۔ سچ دوارے
 آگے کھریگا۔ آگے پوڑے آپے چڑھیگا۔ ساچا ڈھولا اکھر پڑھیگا۔ نہ جنیگا نہ مریگا۔ ساچی ترنی آپے تریگا۔ سنت سہیلے ساچے پھڑیگا۔ سچ دوارے لے
 کے وڑیگا۔ اپنی کرنی آپے کریگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویس آپے دھریگا۔ پر بھ ساچا ویس وٹاویگا۔ نہرکنا ناؤں رکھاویگا۔ نام

ڈنکا اک وجاویگا۔ راؤ رنکاں آپ اٹھاویگا۔ سادھاں سنتاں ہر سمجھاویگا۔ ساچے بھگتاں میل ملاویگا۔ گرسکھاں ناد سناویگا۔ گرسکھاں راگ الاویگا۔ نو سو
 چوڑانوے چوڑی جگ دا بھکھا، جن بھگتاں درشن کر اپنا آپ ترپتاویگا۔ پرگٹ ہوئے سدا سمکھا، پڑدہ اوہلا نہ کوئے رکھاویگا۔ کرے کھیل ابناسی اچتا،
 پر میثور اپنی کار کماویگا۔ آپ اٹھاوے گوہند ستا، ست دارا ویکھ وکھاویگا۔ سہائے سہنجینی اکو رتا، رت رتڑی آپ مہکاویگا۔ پریم پیار کرے اپنے پتا،
 پوت سپوت گنڈھ بٹھاویگا۔ کلجگ اتم پینڈا مکا، پاندھی اکو نظری آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی
 آپ کرایگا۔ نہ ہر اپنا کھیل رچائیگا۔ درگھر ساچے الکھ جگائیگا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے وکھ، بھگت بھگوان آپ اٹھائیگا۔ انتر آتم مارگ دس، سوہنگ
 ڈھولا اک سناویگا۔ سرتی شبدی میلا ہس ہس، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیگا۔ ساچے مندر جاون وس، محل اٹل اک رُشناویگا۔ اک دوجے دا گاون جس، توں
 میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے لائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر ہووے وس، وصل اپنا اک وکھائیگا۔ سچ پریت کرے
 نہ نکار، سو پڑکھ نہ بے پروا ہیا۔ کردا رہیا سدا جگ چار، جگ چوڑی ونڈ ونڈائیگا۔ پھر دارا رہیا سچے گھر بار، گرہ مندر سوہا پائیگا۔ وینہدا رہیا پری لوء
 جگت اکھاڑ، لکھ چوڑاسی پھول بھلائیگا۔ بن گرگھ گرگھ کوئی نہ بولے سچ جیکار، رسنا جہوا سرب ہلکائیگا۔ بن سنت نہ کرے کوئی پیار، پریم پریتی گنڈھ نہ
 کوئے پوائیگا۔ بن بھگت نہ منگے کوئی دیدار، دید عید چند نہ کوئے رُشناویگا۔ بن سخیاں نہ کوئی منگلا چار، راگ ناد نہ کوئے شنوائیگا۔ گھر سوہے نہ بنک دوار،
 مندر وجے نہ کوئے ودھائیگا۔ دیا باقی نہ کوئے اُجیار، اندھ اندھیار نہ کوئے مٹائیگا۔ امرت ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ کوئے بھجھائیگا۔ ناتا تے نہ جگت
 وکار، کوڑی کریا نہ کوئے مٹائیگا۔ تن سوہے نہ سچ شنگار، بستر ست نظر کوئے نہ آئیگا۔ نیتز نین نہ کجل دھار، نین متوالہ روپ نہ کوئے وٹائیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک لگائیگا۔ سچ پریتی کرے کرنے یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد انت سری بھگونت لیکھا جانے دھر
 سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائیندا۔ گرگھ گرگھ دیوے درس اموگھ، سوچھ سروپی روپ وٹائیندا۔ مان وڈیائی بخشے وچوں چوڑاں لوک، لوک پرلوک اپنا
 محکم جنائیندا۔ ست دھرم دا سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا آپ لائیندا۔ جینونڈیاں جگ دیوے موکھ، مویاں اپنی جوت ملائیندا۔ ہر جن نہ ہرکھ نہ کوئے

سوگ، چنتا غم نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخشے اپنی اوٹ، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ساچی اوٹ پُرکھ اکال، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ آنت ہو کرپال، کریم قادر کھیل کرائیا۔ ہر جن دیکھے ساچے لال، لال گلالا رنگ رنگائیا۔ اندر باہر کرے پرتپال، بن سیوک سیوک کمائیا۔ جو جن چرن پریتی گھالن رہے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ آگے رہے نہ کوئی سوال، پُچھ گچھ دا لیکھا دئے مکائیا۔ سچھنڈ دوارے چلے نال، بن ساتھی سگلا بے پرواہیا۔ پریم پریتی اندر وجاؤندا جائے تال، تلوڑا اپنا نام دکھائیا۔ بھگت بھگونت اٹھائے لال، بے مثال اپنی کار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریت آپ رکھائیا۔ سچ پریت رکھے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا جاپ، جیون جگت جگت جنائیندا۔ کوڑی کریم سناپ، سنساروگ سرب گوائیندا۔ بھيو چکائے اپنا آپ، آپا گرگھاں جھولی پائیندا۔ زرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن ساچا سنگ نبھائیندا۔ ملاح بن کے بیڑا لگائے گھاٹ، منجھار نہ کوئے رُڑھائیندا۔ پاندھی بن کے میٹے واٹ، دو جہاناں پینڈا آپ مکائیندا۔ نور ہو کے مٹائے اندھیری رات، جوتی جاتا اکو چند چکائیندا۔ ٹھاکر ہو کے وسے ساتھ، سوامی اپنا سنگ نبھائیندا۔ داتا ہو کے کھیل کرے پُرکھ ۱۰۵.

سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیندا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہاتھ، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ پریتی آپ کمائیندا۔ سچ پریت کماوے کیڑا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی کردا ہیرا پھیرا، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سائیا۔ کوٹن کوٹ کردے میرا میرا، میری میری وچ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ جنم جنم لہدیاں ہو گئی دیرا، دُور دُراڈا ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ آنت سری بھگونت جن بھگتاں اُتے کیتی اپنی مہرا، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ زرگن ہو کے ست سوامی آد پُرکھ پر بھ پایا پھیرا، ابناسی اپنی سیوا آپ لگائیا۔ درگھر ساچے چاؤ گھنیرا، گھر مندر وجے ودھائیا۔ دھرت دھول دا گھلا ویہڑا، جس در دیوے وڈیائیا۔ دُبدے پاہن پاتھر بٹھے بیڑا، جو جن آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان پر بھ اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۳ ہاڑ ۲۰۲۰ ہجری ہر بنس سنگھ ماہل دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

ساچا کھیل سری بھگوان، دھر سنگر آپ ورتائیا۔ گر اوتار ہو حیران، دیکھن نین اٹھائیا۔ پیر پیغمبر کرن دھیان، چاروں گنت دیکھ وکھائیا۔ وہ
دشا ہو پردھان، ہر جو اپنا ڈنک وجائیا۔ چار جگ جو دیندا آیا دان، چرن دھوڑا اک ورتائیا۔ بھگت بھگوان کردا آیا پروان، مہر نظر اٹھائیا۔ سنتاں دستا
آیا نشان، دھرم نشانہ اک سمجھائیا۔ گر مکھاں راگ سناؤندا آیا کان، سچ سندیس اک الائیا۔ گر سکھاں دیندا آیامان، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ گر اوتار دیکھن لوچ، لوچن اپنے دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر کرن سوچ، سوچ سمجھ وچ نہ آئیا۔ سارے
بیٹھے ہو خموش، اک دوجے ول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تک، اک
دوجے ول دھیان لگائیا۔ دیکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، کی کرتا کار کمائیا۔ زرگن نور ہو پرگٹ، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، مارگ
اکو اک سمجھائیا۔ جنم کرم دا جوڑے نات، ناتا اپنے نال بندھائیا۔ اکھر وکھر اکو دس، ساچا نام کرے پڑھائیا۔ آتر آتم آپے وس، دئی دویت مٹائیا۔
نچھر جھرنادیوے رس، امرت رس چکھائیا۔ نیتز نین کھولے اکھ، گھر درشن بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا حق، حقیقت اپنی دے سمجھائیا۔ دو جہاناں
پاندھی جائے نہ تھک، نیت نوت ویس وٹائیا۔ بھیو جانے پنج تت، تتوت کھیل کھلائییا۔ نیت نوت چلاونہارا تھ، بن تھوہی سیو کمائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز کھولن، اکھ پلک آپ بدلائیا۔ اک دوجے نوں ہوئی ہوئی بولن، رمز رمز
نال ملائییا۔ دیکھو ہر جی کلج انت سچ دوارا آیا کھولن، خالق اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں آیا تولن، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ بھگت بھگوان آیا ورولن، لکھ
چوڑاسی دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے پر بھ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتاراں
دیندا رہیا ٹیک، جگ چوکڑی دیکھ وکھائیا۔ دھر دی بانی لکھاؤندا رہیا لیکھ، اکھر وکھر اک سمجھائیا۔ نیت نوت دھردا رہیا بھیکھ، ویس اولڑا آپ وٹائیا۔
وسدا رہیا ساچے دیس، ساچے مندر سو بھاپائیا۔ بنیا رہیا نر نریش، دھر فرمانا تھم منائیا۔ دو جہاناں رہیا دیکھ، نیتز اکھ نہ کوئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ

۱۰۵۱

۱۰۵۱

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تنگن راہ، نیتز نین نین اگھڑیا۔ نرگن ہو کے نرگن نال کرو صلاح، سرگن روپ نہ کوئے وچاریا۔ چار جگ جو بندارہیا ملاح، نرگن نر ویر نر اوتاریا۔ کلجگ آنت ہویا بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کھلا رہیا۔ ساڈے نال نہ کرے کوئی صلاح، اک اکلہم ورتا رہیا۔ دھر دامارگ رہیا لگا، سچ سندیسہ اک سنا رہیا۔ وشن برہما شو لہنا دینا رہیا چکا، جھولی سب دی آپ بھرا رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس آپ وٹا رہیا۔ اپنا ویس وٹائے ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا نیا۔ ست ستوادی کھول در، دروازہ اکو اک لگانیا۔ جس گرہ آوے ناری نر، بردہ بال ملے وڈیا نیا۔ سنت سہیلے سجن لئے پھڑ، بھگت بھگوان انگ لگانیا۔ گرگھاں چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے جنانیا۔ گرگھاں درشن دیوے کھڑ، سوچھ سروپی نظری آتیا۔ کلجگ آنت اپنی کرنی رہیا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کراؤنا، سمجھ وچ کسے نہ آتیا۔ اپنا حکم اک ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ دھر دا لیکھا آپ سمجھاؤنا، بھرم بھلیکھا باہر کڈھانیا۔ ساچا دیس اک وساؤنا، جس گرہ اپنا چرن ٹکانیا۔ نر نریش اکو نظری آؤنا، گر شبد ملے وڈیا نیا۔ دو جہاناں سیس جھکاؤنا، برہمنڈ کھنڈ نیوں نیوں لاگے پائینا۔ پری آکاش ڈھولا گاؤنا، منڈل منڈپ راگ سنانیا۔ دو جہاناں ڈنک و جاؤنا، ناد اکو اک اٹھانیا۔ بھگت بھگونت انگ لگاؤنا، انگیکار بے پرواہیا۔ ساچی سکھیا اک درڑاؤنا، اشٹ درشٹ دئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھانیا۔ ساچی کھیل کرے بھگونت، سمجھ وچ کوئے نہ آتیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسدارہیا منت، منتر اپنا نام پڑھانیا۔ دیندارہیا وڈیائی پنج ت وچ جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ گڑھ توڑدا رہیا ہو میں ہنگت، نون سو اکھراک سمجھانیا۔ بودھ اگادھا بندارہیا پنڈت، ساچی و دیا آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنانیا۔ سچ سرنائی اکو ویکھ، دو جہان دھیان لگانیا۔ ٹھاکر سوامی دھریا بھیکھ، بے آنت بے پرواہیا۔ جا کے وسیا گو بند دیس، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس مندر رہے ہمیش، تس سچھنڈ دکھانیا۔ نت نوت کرے ہیئت، آپ اپنی دیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اٹھے، اک دوجے رہے سنانیا۔ کلجگ کھیل پُرکھ سمرتھے، سمرتھ اپنا راہ چلانیا۔ چار جگ جو سانوں

حکمے اندر دسدا رہیا چٹھے، لکھ لکھ لیکھا جگت بنایا۔ چار جگ چار ورن چار کُنٹ چار یاری بہہ بہہ پٹے، دھیرج دھیر نہ کوئے دویا۔ انتم سب دے کڈھے
 آپ سٹے، چوٹی سخر ویکھ وکھانیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں سارے ہوئے پھلکے، رس اکو گھر نظری آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ دا نور ویکھ کہن اسیں
 تیرے بالے نکے، بالی بدھ اکھوانیا۔ توں صاحب سنگر ساچا پتے، پت پر میثور تیری سرناہیا۔ ساڈی ہار تیری حٹے، تیری جت ساڈی وڈیاہیا۔ سنجگ تریتا
 دواپر کلجگ تیرے ونددے رہے حصے، انتم لیکھا رہیا مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرناہیا۔ سچ سرنائی تیری ایک، ایکنکار
 دھیان لگایا۔ چار جگ دا ویکھیا لیکھ، لیکھا تیرے ہتھ بے پرواہیا۔ کلجگ انتم دھریا بھیکھ، نر نرائن ویس وٹایا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیبت، گھر میلا
 سچ سُبھانیا۔ نچ نیتز ویکھیں نیتن نیت، پڑدہ نہ کوئے رکھانیا۔ اندر وڑ کے دسیں بھیت، پڑدہ اپنا آپ چُکایا۔ دُھر مستک لاویں میخ، ٹکا اکو اک جنانیا۔
 سنت سہیلے سجن ویکھ، گر چیلے میل ملاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن نین، نیناں دھیان
 لگایا۔ اک دُوبے نوں سارے کہن، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ جن بھگتاں دیوے لین دین، پورب لیکھا جھولی پایا۔ نرگن ہو کے بنیا سین، سجن داتا
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ ویکھو پر بھ مہر نظر پائے، نظر اپنی آپ بدلاہیا۔ غریب نما نے گلے لگائے، مان
 اہمان نہ کوئے جنانیا۔ دُبدے پاتھر پار ترائے، چرن اپنا آپ چُھہانیا۔ سچ سرن جو آئے سرنائے، تنہاں دیونہار وڈیاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتانیا۔ گر اوتار کہن ویکھو تھالی، گگن منڈل رہیا بھوانیا۔ کلجگ انت کھیل نرالی، نرگن داتا آپ کرائیا۔ سیوا لا جوت
 اکالی، اکل کل اپنی کار کماہیا۔ ویکھنہارا دو جہانی، دوئے دوئے اپنارنگ وکھانیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رین کالی، کوڑی کریا دئے گوانیا۔ بھگت کوئی نہ رہے
 خالی، بھگون اپنا نام جھولی پانیا۔ سچ دوار کرے دلالی، سوڈا اکو ہٹ وکانیا۔ ویکھنہارا حق حلالی، حقیقت کھو جے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیاہیا۔ گر اوتار ویکھن دھرت دھول پٹی، اچی کوک کوک سنانیا۔ میں کی دساں اپنی بیٹی، حال کہن کوئے نہ جانیا۔
 کلجگ ویکھی کوڑی ریتی، چاروں کُنٹ کوڑ لڑانیا۔ لکھ چوراسی بدلی بیٹی، نیتوان نظر کوئے نہ آہیا۔ جگت مت سرب پلیتی، پاک رُوح نہ کوئے وکھانیا۔

دستاں حال اکھیں ڈیٹھی، جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے جنایا۔ آسا ترسنا مایا ممتا سب نوں لگے میٹھی، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ کلجگ آنت سیری بھگونت نام سندیس نر نریش دو جہان اگئی دتی چٹھی، جگت گرو ڈاکیا نال نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس صاحب دی ساچی سکھی، سو سکھیا اک درڑائیا۔ جس دی دھار سب توں نکی، جگت نیز نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ وڈیائی دیوے پر بھ ایکنکارا، دو جا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نیز ویکھو گر اوتارا، پیر پیغمبر آپ اٹھائیا۔ چار جگ جیواں جنتاں دیندے رہے چرن دھوڑی چھارا، گر گر اکو نام وڈیائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ منگدے رہے بن بھھارا، مستک لگا سرب لگائیا۔ صاحب سنگر آتر آتم کسے نہ کر یا پیارا، پریتم نظر کسے نہ آئیا۔ سیری بھگوان والی دو جہان جگ چوڑی سدا بنیا رہے کوارا، ڈھر دا لاڑا آپ اکھوائیا۔ لکھ چوڑاسی گوپی کاہن لاؤندا رہے آکھاڑا، پڑیاں لوآں ناچ نچائیا۔ تس دا کھیل آنت نیارا، نہ کوئی جانے گر اوتارا، پیر پیغمبر بھیو کوئے نہ پائیا۔ پڑکھ ابناسی اکو آیا شاہ سوارا، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ چار جگ دا لاہے اُدھارا، پچھلا قرضہ جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ جو دیندا آیا لارا، کلجگ آنت پور کرائیا۔ چار جگ لارا دتا ضرور، لوک مات جگت پڑھائیا۔ سب توں وڈی ہر سنگت دھوڑ، گر اوتار گئے جس گائیا۔ کسے لیکھ نہ چکایا آکے حاضر حضور، حضرت اپنا روپ وٹائیا۔ انگلاں اشاریاں شیداں نال دسدے رہے دُرن دُور، دُور دُراڈا بے پروا ہیا۔ سارے کھندے رہے گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے لاؤ دھوڑ، دُرمت میل دیوے کٹائیا۔ سیری بھگوان کہے میرا بھگت میرا نور، کسے اٹ پتھر اپنا مستک نہ کدے جھکائیا۔ جے کوئی ہووے سو میرا قصور، جو بھگتاں آتر نظر نہ آئی۔ جنہاں دا صاحب سرب کلا بھر پور، سو منگن کیوں جائیا۔ تنہاں دی لیکھے لگے دھوڑ، آپ اپنے چرن رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے وڈیائیا۔ ہر سنگت دھوڑ پئی چمک، پر بھ چرن ملی وڈیائیا۔ دو جہان رہے تر بھک، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو پر بھ توں لینے سبق، اگلی سکھیا دئے سمجھائیا۔ جو زرگن ہو کے آیا پرت، پر م پڑکھ پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھوڑ دئے وڈیائیا۔ ساچی دھوڑ چرنی لگ، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پر بھ میرے بھجائی میری

اگ، تتی وانہ لگے رائیا۔ میں ہوئی سہاگن وچ جگ، ور پایا اک شہنشاہیا۔ میرا لیکھا لگا اچ، چار جگ بیٹھی راہ تکایا۔ میں چرن چھاں بھج بھج، اپنا پندھ مکایا۔ گرگھ میرا پڑدہ لین کج، سر ساچا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ دھوڑی دے وڈیایا۔ گرگھ دھوڑی رنگ رنگیلا، سو صاحب اک اھوایا۔ کلج انت بن وسید، وصل حق دے دکھایا۔ ہر سنگت بنائے سچ قبیلہ، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنایا۔ چار جگ جو پاؤندا رہیا تعھیلاں، انتم اکو حکم سنایا۔ لوڑ نہ رہے گرگھ کرن دی اپیلاں، نرگن بریخانہ اپنا چرن جنایا۔ پر بھ ملے نہ نال دیلاں، کر کرپا بن سدیاں گھر وچ آیا۔ ہر سنگت تیرا اک وسید، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دھوڑ کہے میں ہوئی سچھی، پر بھ در ملی وڈیایا۔ درس کر کے گھر وچ رہی، ہر ملیا بے پرواہیا۔ سچ دوارے بہہ کے سچی، چرن کول ملی سرنایا۔ پریم پریتی اندر مدھی، مدھر دُھن رہی سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لایا۔ دھوڑ کہے میرا ملیا سنگ، ہر سچا بے پرواہیا۔ جس دے چرن ملے اند، اند اکو اک دکھایا۔ جس دی کدے نہ کھولی کسے گنڈھ، پریم ڈوری نال بندھایا۔ جگ چوکڑی گئی لگھ، تگدیاں تگدیاں انتم واٹ نیڑے آیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج اڈ اڈ لکدی رہی انگ، انگیکار روپ وٹایا۔ بن ہر چرن ساچا ملیا نہ کوئے سنگ، ساتھی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ دھوڑ نہیں ایہہ دُھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیایا۔ دُھر دی دھار نہیں ایہہ سچ پیار، پریم پریتی اک نبھایا۔ پریم پریت نہیں ایہہ سنگر کار، ہر کرتا رہیا کمایا۔ سنگر کار نہیں ایہہ ہر سنگت وبار، پورب لیکھا رہیا چکایا۔ پورب لیکھا نہیں ایہہ گرگھ اُدھار، لوک مات ملے وڈیایا۔ لوک مات نہیں ایہہ سچکھنڈ دوار، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک وڈیایا۔ دھوڑ کہے میں آگئی نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ بھگت جاناں دے وڈ گئی کھیڑے، در اکو نظری آیا۔ چار جگ دے بھل گئے ہیرے پھیرے، کوڑی کریا نظر کوئے نہ آیا۔ پریم پریتی اندر آگئی گھیرے، باہر راہ نظر کوئے نہ آیا۔ گرگھ دساں کھیڑے کھیڑے، جو سری بھگوان رہے دھیایا۔ جدھر ویکھاں اوہ ڈھولا گاؤن تیرے میرے، سوہنگ راگ الا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ دھوڑ کہے میں

ہوئی حیران، میری سمجھ رہی نہ رہی۔ جن بھگتاں کرپا کیتی مہان، مہر نظر اٹھایا۔ اپنی ہتھیں پھڑ کے پر بھ چرن دتا آن، ملی سچ سر نایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چکایا۔ دھوڑ کہے میں چرن داسی، چرن کول سر نایا۔ جن بھگتاں پوری کیتی آسی، کرپا میل ملایا۔ جگت کہے میٹوں مٹی خاکی، سنگر کہے پریم پریت تیری چترایا۔ دھن بھاگ میری نبرے باقی، آگے ادھار کولے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن میرے سیس ٹکایا۔ چرن پر بھو رکھ میرے اُتے، میں اکو آس ٹکایا۔ میرے بھاگ جاگن تے، تے گرگھ نال اٹھایا۔ تڈہ بن صاحب میٹوں کوئی نہ پچھے، لوک مات دیوے نہ کولے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ بھگت دھوڑی تیرا بھگتی جوگ، ہر بھگون آپ جنائیدا۔ جن بھگتاں میلا دھر سنجوگ، ہر سنگر آپ کرائیدا۔ تیرا لہنا چھے لوک پر لوک، دو جہاناں پندھ مکائیدا۔ تیرے درشن نول سارے رہے لوچ، نیتز نین دھیان لگائیدا۔ توں بیٹھی رہنا خاموش، سری بھگون آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھوڑی لیکھے لائیدا۔ ساچی دھوڑی آئی پاس، پاسا ہر جو دے پلٹایا۔ نال رلائے منجیتا خاک، خاک پاک روپ وٹایا۔ سنگھ جگدیشا بنے ساک، سگلا سنگ نبھایا۔ ابناسی کرتا کھولے تاک، بند کوڑی کڈا لاہیا۔ شبد اگم مارے آواز، سرتی سوئی آپ جگایا۔ اٹھ سخی لے ساچا داچ، چرن دھوڑی گنڈھ پوایا۔ کرپا کرے گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ ہوئے سہایا۔ دو جہاناں رکھے لاج، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دھوڑی لیکھے لایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، مورکھ موڑھ پتر سنگھ اپنے نور وچ سمایا۔

* ۱۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ پ سنگھ گگو بو آ دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

چرن دھوڑ ہوئی اجیار، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ گھر ساچے ہوئی پروان، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ کرپا کری ہر مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ ماٹی خاک دتا دان، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ناتا جڑیا وچ جہان، پُرکھ بدھاتا میل ملایا۔ ہر سنگت ساچا سچ نشان، صاحب سنگر آپ دکھایا۔ گر اوتار دیکھن مار

دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھایا۔ رسنا ڈھولا سارے گان، راگ ناد اک جنایا۔ ہر کا لیکھا کھیل مہان، کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ جگ چوکڑی کردے رہے
 دکھیان، کھانی بانی سوہلا راگ سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ دھوڑ کہے میں آئی در، ہر دردی درد ونڈایا۔
 پُرکھ ابناسی ملیا گھر، گھر مندر سوہلا پانیا۔ نظری آیا نرائن نر، نرگن نور جوت رُشنایا۔ لوک ماتی چکلیا ڈر، بھے اور نہ کوئے رکھایا۔ چرن کول ڈگی ڈر،
 اپنا آپ مٹایا۔ ساچا پلو لیا پھر، آگے نہ کوئے جھڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا دکھایا۔ چرن دھوڑ کہے میں
 سوہلاؤنت، ہر پایا پُرکھ سجانا۔ میرا لیکھا چکلیا جگا جگنت، آون جاون وچ جہانا۔ گھر پایا سوہلاؤنت، صاحب سنگر اک دکھانا۔ نام ملیا نیاں منت، آتم پر ماتم
 جوڑ جڑانا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، ہر سنگی اک رکھانا۔ نرور پُرکھ لگائے انگت، مہابلی جودھا مردانہ، کوئی بھیونہ پائے پنڈت، چار وید ہوئے خیرانا۔
 سار نہ جانے کھانی بانی جیرج انڈج، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ندھانا۔ دھوڑ کہے میں چرن کول، کول روپ سمایا۔ پت
 پر میثور ملیا اُپر دھول، دھرنی دیونہار وڈایا۔ جس دا نور الہی اول، عالمین رہیا سمایا۔ سو صاحب سچا سول، ساولا اپنا رنگ رنگایا۔ جس دے برہوں
 وچھوڑے وچ ہوئی بول، سو باؤرا نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ نبھایا۔ دھوڑ کہے پر بھ دتی اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال
 رکھایا۔ گھر مندر ویکھی نرمل جوت، نور اُجالا اک کرائیا۔ ناتائٹیا ہرکھ سوگ، چنتا غم رہن نہ پانیا۔ لہنا چکلیا لوک پر لوک، آون گون نہ ویکھ دکھایا۔
 جس گھر سوہلا اکو اک سلوک، سوہنگ راگ الایا۔ تس درشن نوں مورے لوچن رہے لوچ، نچ نیز دھیان لگایا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجگ رہی سوچ،
 سوچیاں سمجھ کوئے نہ آیا۔ کرپا جے دیوے اپنی ہوش، ساچا پڑدہ دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اکو رنگ رنگایا۔ چرن
 دھوڑ کہے میرا بھاگ وڈیرا، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ چار جگ دا چکلیا جھیرا، نو نو پنڈھ مکایا۔ پاربرہم دا وسیا کھیرا، سری بھگوان آپ وسایا۔ شاہو بھوپ
 نظری آیا نیرن نیرا، نچ گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ لیکھا چکلیا سنجھ سویرا، دوس رین سورج چند گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوٹھے اکو راگ توں میرا میں
 تیرا، سوہنگ گیت گوہند الایا۔ کوڑی کریا ڈھٹھے ڈیرہ، مایا متنا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کھلایا۔ چرن

دھوڑ کہے میں سچ سوانی، پر بھ ساچے چرن دتی سرنائیا۔ پُرکھ ابناسی اک اِکلا ملیا ہانی، دُو جا در نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جگاد نیت نوت جس دا امرت جل ٹھنڈا پانی، اگنی بھانہ نہ لاگے رائیا۔ جس دانور چار کھانی، جس داراگ چار بانی رہی سنائیا۔ جس داساک دو جہانی، جس داتا ک لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پڑدہ لاہیا۔ جس داناد شبد دُھن مہانی، لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر رہیا سامائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھوڑ کہے میں آئی دوار، در دروازہ اِکو نظری آئیا۔ ناتا چھڈیا کوڑے یار، کلجنگ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سادھ سنت گئے ہار، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کوڑی کرپا کرن وپار، کام واسنا ہٹ چلائی۔ گھر دیپک مندر جوت نہ کوئے اُجیار، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ ساچی سخیاں نہ منگلچار، ہر کانوں نہ کوئے سنائیا۔ چاروں کُنٹ دے و بچار، سرشٹ سبائی کوڑی کرپا اِکو بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر سد اُٹھائیا۔ دھوڑ کہے میں چار جگ گئی تھک، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ میری پت کوئی نہ سکیا رکھ، سر ہتھ نہ کوئے اُکائیا۔ میری قیمت کسے نہ پائی کوڑی ککھ، مائی خاک نام رکھائیا۔ کلجگ آنت سیری بھگونت میرے ول لیا تک، سوئی سوانی آپ جگائیا۔ کرے نیڑا اتم حق، حقیقت دیکھے تھاوں تھانیا۔ ساچا مارگ دتا دس، سکھیا اِکو اک سمجھائیا۔ اپنا سیس جن بھگتاں چرناں بیٹھاں رکھ، مان ابھمان کوئے نظر نہ آئیا۔ ہو نمائی درتے ڈھٹھ، بھگت دوار ملے وڈیائیا۔ اِکو راگ اگئی رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ لیکھے لائے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دیا کمائیا۔ جگت جہانوں کر کے وکھ، ساچے چرن لئے بہائیا۔ تیری کھولے اِکو اکھ، آخر اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ مائی خاک بن کے دھوڑ، بھگت دوار ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں درس کرے ضرور، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ چار جگ دی بھل بخشاوے قصور، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ میں پنڈھ مُکایا دُورن دُور، اتم واٹ نیڑے آئیا۔ میرا ناتا ٹٹے کوڑو کوڑ، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ میرا لیکھا لگے ضرور، پر بھ ضرورت پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ مہربان سیری بھگوان، صاحب ساچی سچ جنائیا۔ ساچی دھوڑی ملے دان، داتا دان آپ ورتائیا۔ کلجگ آنت کھیل مہان، ہر کرتا آپ کمائیا۔ جیو جنت سکے نہ کوئے پچان، پڑدہ اوہلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کر کرپا جس دیوے پچان، آپ اپنا راہ وکھائیا۔ سو بھگت بھگونت ملے آن، آنتر آتم پڑدہ لاہیا۔ ساچا سنت

ہوئے پروان، نام پروانہ اک پھڑائی۔ گرگھ گائے ہر کاگان، گات گات گات راگ الایا۔ گرسکھ منگے اکو دان، پر بھ چرن ملے سرنایا۔ کرپا کرے
 نوجوان، مہر نظر اٹھایا۔ جس دھوڑی داسادھ سنت کردے رہے مان، لوک مات بل دھرایا۔ سو دھوڑی بھگت دوارے ڈگی آن، آپ اپنا بل مکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھوڑی جگت آئی دوار، پر بھ آگے سیس جھکایا۔ کر کرپا میرے سرجنہار، اک
 تیری اوٹ تکایا۔ آدجگادی سانجھ یار، سدا سدا سکھدایا۔ میں دیندی رہی جیواں جتاں اپنی چھار، مکھ شاہی نہ کوئے دھوایا۔ انتم آئی سچ سچے دربار،
 در اکو الکھ جگایا۔ میرا پورب کرم دے نوار، آگے لہنا اپنا اپنے ہتھ وکھایا۔ میں ڈھونڈ تھکی جگ چار، پُرکھ ابناسی نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتاراں نال
 کردی رہی پیار، پیر پینمبراں نال انگ لگایا۔ انتم چھڈ کے گئے وچ سنسار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا
 ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ در تیرے جگائی الکھ، الکھ آگوچر تیری سرنایا۔ ساچا مارگ پر بھ اکو دس، در تیرے منگ منگایا۔ دُور دُراڈی تھکی ماندی
 آئی نس، گل پلو واسطہ پانیا۔ خالی دکھاوے دوویں ہتھ، پلے دم نہ کوئے جنایا۔ سب دا کھیرا ہندا ویکھیا بھٹھ، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ اکو صاحب تیرا
 ہٹ، گر اوتار گئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ملن دا ساچا مارگ دے سمجھایا۔ دھوڑی تیرے اُتے بھگت جن دیا کماؤن
 گے۔ جو سچ دربار ساچی سیو کماؤن گے۔ سیس اٹ گارا بھار اٹھاؤن گے۔ تینوں اپنے پیراں ہیٹھ دباؤن گے۔ رگڑ رگڑ کے تیری میل دھاؤن گے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری قیمت گرگھ پاؤن گے۔ تیری قیمت گرگھ پاؤن گے۔ جو در ساچے تے آؤن گے۔ اندر باہر
 اکو ڈھولا گاؤن گے۔ مان ابھمان نہ کوئے رکھاؤن گے۔ سیوا کر نہ پھیر پچھتاؤن گے۔ دو جہاناں پندھ نکاؤن گے۔ ابناسی کرتا اکو اشٹ مناؤن گے۔
 سرب جیاں دا صاحب بھرتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لاؤن گے۔ تیرا لیکھا بھگت چکاویگا۔ جو تیرے اُتے چرن لکاویگا۔
 پورب لہنا ویکھ وکھاویگا۔ دینا تیرے ہتھ پھڑاویگا۔ سری بھگوان ساچی سکھیا اک درڑاویگا۔ دُھر دا لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ جس جگ نوں کہندی رہی توں
 متھیا، سو جگ ہر سنگر اپنے چرن وساویگا۔ لیکھا جانے دُھر دا لکھیا، پورب پڑدہ پھول پھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی قیمت

آپ جناویگا۔ سچ قیمت ہر جن پایگا۔ کھیل تیرا اک غنیمت، سمجھ وچ کسے نہ آئیگا۔ توں در بنی تریمت، تیرا تیرا ویس وٹائیگا۔ تیرا لیکھا جوں جل پینت، برہوں وچھوڑا روگ گوائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیگا۔ ساچی کرنی آپ کمائیگا۔ جن بھگتاں دیا کمائیگا۔ دُھر سندیسہ آپ سناویگا۔ نر زینٹا حکم ورتاویگا۔ گر اوتار ویکھن آویگا۔ پیر پینمبر دھیان لگاویگا۔ وشن برہما شو سیس جھکاویگا۔ کروڑ تیتیسائین اٹھائیگا۔ سُرپت اند اپنی اکھ کھلاویگا۔ سری بھگوان پر تکھ تیرا لہنا چکاویگا۔ ماٹی خاک نالوں کر کے دکھ، گر گھٹاں ہتھ پھڑاویگا۔ گر گھ سارے تیرا کرن اکھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا آپ چکاویگا۔ تیرا لہنا آپ چکاویگا۔ جن بھگتاں نال ملائیگا۔ ہر سنگت روپ دکھائیگا۔ تیری رنگت رنگ رنگائیگا۔ مایا ممتا موہ مٹائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک دکھائیگا۔ گھر اکو ہر دکھائیگا۔ جن بھگتاں آپ جناویگا۔ چٹکی چٹکی کر اکھٹی، تیری گنڈھ بٹھائیگا۔ تیری پچھلی بھل جائے سرتی، اگلا مارگ آپ سمجھائیگا۔ کرے کھیل اکال مورتی، مورت اکال اکو نظری آویگا۔ ناد وجائے اناد تورتی، تورت اپنا حکم سناویگا۔ تیری منسا آسا پورتی، پورب لیکھا جھولی پائیگا۔ اٹھے صفا انتم کوڑ دی، سچ سمگری اک ورتاویگا۔ ایہہ کھیل ہر سنگت دھوڑ دی، دُھر دی بانی آپ جناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیگا۔ تیرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیگا۔ چرن کولاں وچ ٹکائیگا۔ اُپر اپنا آپ جھہائیگا۔ تیرا کوٹ جنم دا پاپ، جنم کرم مٹائیگا۔ تیرا پچھلا میٹ سنناپ، اگلا سکھ ساگر بدلایگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول تیرے نال جھہائیگا۔ تیرے نال چرن پر بھ چھوہیگا۔ بھگتاں جہا رنگ تیرا ہوئے گا۔ ابناسی کرتا بن وچولا، پچھلا لیکھا تیرا کھویگا۔ آگے راگ اکو سوہلا، سو پڑکھ نرنجن اکو نور بلویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت دھوڑ دیوے مان، چرن کول کر پروان، پر م پڑکھ آپ اپنے جہا آپے ہوئے گا۔

۱۰۶۰

۱۰۶۰

* ۱۴ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہرچرن سنگھ دلی والے دے نوت دربار وچ جیٹووال * ❁

پر بھ سرنائی جاگے بھاگ، جگ وچھڑے رہیا ملایا۔ پورب کرم دھویا داغ، دکھ درد رہیا مٹایا۔ گھر دیک جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیر گوانیا۔ آتم پر ماتم میلا ساک، سجن اکو اک اھوانیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، پردہ دئی دویت اٹھایا۔ سچ سرنائی جوڑے نات، ناتا اکو اک وکھایا۔ دو جہاناں چلے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اھوانیا۔ سنگر سرن ملی سرن، لوک مات وجے ودھایا۔ ہرجن میلا سچ سبھا، سو سنگر آپ کرایا۔ آد پرکھ پر بھ ویس وٹا، بے پرواہی دھار چلایا۔ رحمت کر آپ خدا، مرشد مرید ویکھے چائیں چانیا۔ غفلت سب دی دئے گوا، رحمت اپنے نام کمایا۔ صحیح سلامت پھیرا پا، بے نظیر کرے رُشانیا۔ احمق کوئی دے نہ، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ دیویں وڈیائی آد زرنجن، آد پرکھ دیا کمائیدا۔ دو جہاناں ساچا سجن، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیدا۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھے بھنجن، بھوساگر پار کرائیدا۔ نیت نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر مٹائیدا۔ ساچی دھوڑی ساچا مجن، سرور اکو اک نہائیدا۔ دھردر گاہی کلجگ ۱۰۶۱

انتم آیا سدن، ہوکا اپنا نام سٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیدا۔ جنم کرم دکھ ہووے دور، درد رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر سرنائی حاضر حضور، حضرت اکو نظری آئی۔ اگم اتھاہ سرب کلا بھر بھور، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوت اجالا زرنجن نور، آد شکت اپنی دھار جنایا۔ چتر بھج ظاہر ظہور، ظاہر اپنی کار کمایا۔ جگ چوکڑی بٹھ دستور، دست بدست ونڈ ونڈایا۔ لیکھا جانے نیڑے دور، دور دراڈا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیدا۔ انھو پرکاش ہو اجیار، جوتی جاتا ڈگر گائیدا۔ ویکھنہار سرب سنسار، لکھ چوراسی پھول بھلائییدا۔ وسنہارا دھام نیار، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیدا۔ کملا پاتی میت مرار، کول نین نین رُشانییدا۔ ساچا ساتی بن کے یار، سچ پیالہ نام پیائییدا۔ ناتھ اناتھاں دئے دیدار، سوچھ سروپی روپ دھرائیدا۔ کاغذ قلم لکھن پڑھن توں وسے باہر، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئییدا۔ محل اٹل اُچ منار، شاہو بھوپ اپنا ڈیرہ لائیدا۔ چارے کوٹ کھول کواڑ، دہ دشا ویکھ وکھائیدا۔ نام اگم وجائے ستار، تندی تند نہ کوئے ہلائییدا۔

رسنا جہوانہ کوئے گفتار، گُفت سُنید اپنی کار کمائیدا۔ مُجبت جنائے سانجھیا، محفل اپنے گھر دکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ مُکائیدا۔ ساچا لیکھا چُکائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر مندے رہے باپ، نورو نور نورِ الاہیا۔ جس دا گر اوتار چیدے گئے جاپ، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ جس دی سکھیا کردے گئے پاٹھ، لوک مات جگت پڑھائیا۔ جس دی سیوا کردے گئے تریلوکی ناتھ، ناتھ انا تھاں ویکھ دکھائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھ، کل اپنی کل پرگٹائیا۔ زرگن نور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے پر بھ ایک، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ سبجگ تریتا بخشے ٹیک، دو پر کلجگ ہوئے سہائیا۔ گر اوتار لکھے لیکھ، پیر پیغمبر بنت بنائیا۔ زرگن سرگن کرے ہیبت، پنخ تت دئے وڈیائیا۔ ترے گن مایا کھولے ہیبت، پردہ اپنا آپ چُکائیا۔ لیکھا جانے دُھر دا لیکھ، قلم شاہی پئی نہ کوئے پڑھائیا۔ دُھر سنجوگی کرے ہیبت، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ ویکھنہارا نیتن نیت، نچ نیتز رہیا کھلایا۔ جس دے پچھے سرپا کے گئے تتی ریت، سو پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ جس دی دھار نانک گوہند کھیڈی کھیڈ، سو کھڑگ کھنڈا نام چکائیا۔ جس دانو نو چار لہدے گئے ہیبت، اُچے ٹلے پر بت چڑھ چڑھ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جگ چوکڑی لیکھا وچ سنسار، نیت نوت ویکھ دکھائیدا۔ لکھ چوراسی کرپسار، کھانی بانی ونڈ ونڈائیدا۔ ساچا بانی اک زرنکار، چھیل چھیل اپنا رنگ دکھائیدا۔ جو بن متا وڈ شاہکار، شہنشاہ اپنا روپ دکھائیدا۔ محل اٹل کر اُجیار، گھر مندر آپ سہائیدا۔ کلغی توڑا سیس دستار، جوتی جوڑا شبدی میل ملائیدا۔ ساچے گھوڑا شاہ سوار، سولائ کلیاں آسن لائیدا۔ نو ست توں وسے باہر، نو نو چار نظر کسے نہ آئیدا۔ اک دو دا کھیل نیار، تن چار اپنی گنڈھ پوائیدا۔ پنخ چھ ہو اُجیار، ستوں ست پُرکھ زرنجن کھیل دکھائیدا۔ اٹھاں تتاں مارے مار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ ویکھ دکھائیدا۔ نو در کھولنہار کواڑ، جگت ترسنا ڈیرہ ڈھائیدا۔ دسم دواری جوت زرنکاری دیا باقی کملا پاتی کر اُجیار، سچ سمگری اکو اک دکھائیدا۔ امرت بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرننا کول نا بھی آپ جھرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا لیکھے لائیدا۔ پورب لیکھا جائے لگ، جس اُپر دیا کمائیا۔ سو گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ہنس بنائے گت، سو ہنگ ہنسا مانک موتی

چوگ چُگانیا۔ آتم پر ماتم درس کرائے رنج رنج، پچھلی ترسنا رہے نہ رانیا۔ آگے پڑدہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ گھر مکہ کعبہ کرائے حجرے حج، محراب
 اکو اک سہانیا۔ پروردگار نور نورانہ ہے سج، سانجھ یار وڈی وڈیانیا۔ شبد نگارہ دو جہاناں ناد جائے وچ، تال تلوڑا اکو اک دکھانیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے
 بھگت بھگوان لئے سد، سدا اپنا نام پوانیا۔ کلج کرایا کوڑ کٹمب پار کرائے حد، مایا ممتا موہ چُکانیا۔ پاربرہم برہم اک سنائے سہاگی چھند، سوہلا اکو اک
 سمجھانیا۔ گھر وچ گھر دکھائے پرمانند، نجاند اکو رنگ رنگانیا۔ سرتی شبدی جوڑی گنڈھ، ساچا میل میل ملانیا۔ ساچی سیجا بہہ کے گائے اکو چھند، توں میرا
 میں تیرا سوہنگ راگ الاانیا۔ دئی دویٹی کوڑی کرایا ہو میں ہنگتا ڈھاپے کندھ، جوٹھ جھوٹھ جڑ دے اُکھڑانیا۔ جو ناک گو بند پُرکھ اکال پایا گھر اند، سو
 اند جن بھگتاں جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال سدا بخشند، ٹھاکر سوامی مہر نظر اٹھانیا۔ ٹھاکر سوامی ساجن پیتا،
 ترے بھون دھنی اپنی دیا کمانندا۔ بھگت دوارا ہر نرنکارا اک دکھائے ٹھانڈا سیتا، گنی تت نہ کوئے جلا نندا۔ چار جگ دی بدلے ریتا، اپنی دھارا آپ
 دکھانندا۔ لیکھا چکے مندر مسیتا، مسلہ حق حق اکو نام پڑھانندا۔ اکو اکھ لیکھا جانے اٹھاراں دھیائے گیتا، اٹھ دس اپنا بندھن پانندا۔ صاحب سنگر اک
 جنائے چرن پریتا، سچ پریتی اک دکھانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر دکھانندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کل کلکی لے
 اوتار۔ بے پرواہ پھیرا پایا، روپ رنگ تے وسے باہر۔ جگت نیتز نظر نہ آیا، لکھ چوڑاسی در در گھر گھر ہوئے خوار۔ گرگھ ورلے بوچھ بُجھایا، جس
 درشن دیوے اگم اپار۔ ایکا دوجا بھو چُکایا، چار ورن کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پیار۔ ہر جن نیتز اک کھلایا، دوئے لوچن نہ کوئے ادھار۔ ساچا منتر
 اک پڑھایا، آتم پر ماتم رسنا جہوا سچ جیکار۔ ساچا سگن اک منایا، مندر سوہے سچ دوار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل آپ کرتار۔
 ہر کرتا کھیل کھلانندا، قدرت اپنے رنگ رنگا۔ نرگن اپنا ویس وٹانندا، لکھ چوڑاسی ویکھے تھاوں تھان۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجانندا، لوآں پُریاں پڑدہ لاہ۔
 لوک مات پاندھی بن کے آئندا، قدم قدم اپنا رہیا اٹھا۔ تھکی ماندی سرشٹ سرب اٹھانندا، ساچا ڈھولا اکو گا۔ آتم وچھڑی آپ ملانندا، پر ماتم اپنی گود
 بہا۔ ساچی سخی آپ پرنا نندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلا۔ ساچی کھیل کرے پر بھ آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیانیا۔

جس دی دھارا سوہنگ جاپ، سو سرب جیاں سکھدائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں تھاپن تھاپ، جگ چوکڑی سیو لگائیا۔ کرم کانڈ پلے بٹھ وست پُن پاپ، پر کرتی بندھن اِکو پائیا۔ ترے گن مایا بنائی ساک، پنج تت ناتا جوڑ جڑائیا۔ دین مذہب کھول تاک، جگت دروازہ رہیا دکھائیا۔ شبد اگم دسدا رہیا بھوکھت واک، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ایکا حکم جنائیا۔ نو نو چار رکھدے گئے آس، نیز نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پر بھ پرگٹ ہووے آپ، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اِک جپائے جاپ، آتم پر ماتم سچ پڑھائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں بنے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ جاگت سوت بند کواڑی کھولے تاک، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ وست امولک وکائے ہاٹ، ونج اِکو اِک کرائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ سچا چند چکائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام دات، سوہنگ اکھر جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ ورتائیا۔ اپنا کھیل کرے سمرتھ، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ زرگن ہو کے رہیا نٹھ، سرگن ساچا حکم منائیا۔ زرویر ہو کے مارگ رہیا دس، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ ساچی کھیل کرے ہر کرتا، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ نہ جنمے نہ کدے مردا، جیون جگت نہ کوئے دکھائیا۔ نہ ڈبیا نہ کدے تردا، بھو ساگر نہ کوئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ ساچی رچنا رچ بھگوان، ہر کرتا ویکھ دکھائیا۔ کلجک آنت ہو پردھان، نام پردھانگی اِک سمجھائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار جن بھگتاں ملے آن، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر دیوے نام دان، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ کرے کھیل نوجوان بھوپت بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ گر اوتار ہوئے خیران، پیر پیغمبر نین شرمان، اکھ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سچ توفیق اِک محبان، رازق رحیم آپ رحمان، رحمت اِکو اِک دکھائیا۔ شاہ پاتشاہ والی دو جہان، دوئے دوئے اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ ہر جن ملاوے آپ پر بھ، اپنی دیا کمائیدا۔ کوٹ جنم دے وچھڑے لہ، لکھ چوراسی پھول بھلائیدا۔ جگت کنارہ پار حد، گرودوارا گرچرن اِک دکھائیدا۔ بچھلانا تا گرگھ سجن جانا چھڈ، آگے آتم پر ماتم میل ملائیدا۔ سچ پریتی جانا بھج، کوڑا رنگ نہ کوئے دکھائیدا۔ ہر مندر بہنا اپنے سچ، دیا باقی کملا پاتی اِکو نور دھرائیدا۔ انحد ناد جائے وج، انراگی

اپنا راگ الائنیدا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھر دُھن اکِ سنائیندا۔ سچ سنکھاسن بہنا سچ، سری بھگوان اپنی گود اٹھائیندا۔ درشن کرنا رنج رنج، ستمکھ اپنا کھیل دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان آپ وڈیائیندا۔ بھگت وڈیائی دیونہارا، ایکا ایک ایک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی کر پسارا، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کلج کلکی لے اوتارا، کل اپنا ویس وٹائیا۔ سمبل ویکھے دھام نیارا، محل اٹل اکِ رُشائیا۔ گوبند پیتا پُرکھ اکالا، اپنی کار کماٹیا۔ سٹ دُلا را جگت دللا، ونج اکو ہٹ وکھائیا۔ سیوادار کال مہاکالا، حکمی حکم اکِ سمجھائیا۔ بھگت دوار سچّی دھر مسالا، دھرم دوار ملے وڈیائیا۔ جس گرہ سے دین دیا، سو تھان سو بھاپائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالا، اوج نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ پھل لگائے کایا ڈالا، بھل ٹاہنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا وڈ پرتاپ، پرتیندھ ہر جنائیندا۔ وشن برہما شو سُنن تیرا جاپ، نیتز سرون دھیان سرب لگائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر اکِ دُوبے نوں رہے آکھ، ہوئی ہوئی سرب ہلائییندا۔ نیتز کھولو اٹھو ویکھو پاربرہم پت پر میثور جن بھگتاں بنیا ساک، سنگر سچن اکو نظری آئیندا۔ دو جہاناں سری بھگوانا کٹ کے اپنی واٹ، بھگت دوارے سو بھاپائیندا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے پتن ملایا گھاٹ، ماہی اپنی دھار چلائییندا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سبجگ دھارا دے اکو جاپ، سوہنگ منتر سچ پڑھائیندا۔ جس جیپا تے رہے نہ کوئی سنتاپ، رائے دھرم آنت نیڑ نہ آئیندا۔ لوک مات کرے پوت پاک، پُنیت، اپنی دھار وکھائیندا۔ جوں بھاوے توں لوے راکھ، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وچھنے میل ملائییندا۔ جگت وچھنے مٹے وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ مسمکھاں بچن سنائے کورا، اکو اکِ ناد و جائیا۔ جن بھگتاں دیوے شبدی گھوڑا، نام ڈوری ہتھ پھرائیا۔ اندر وڑ کے دوارے کھڑ کے آتم پر ماتم بنائی جائے جوڑی جوڑا، جگت رنڈیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا منتر اکو پھورا، فُرنے سارے بند کرائیا۔ گرگھاں کہے توں میرا میں تورا، تورا مورا ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ ہر بھگت کہن پر بھ تیری لوڑا، تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ سری بھگوان کہے بن بھگتاں میرا کوئی نہ بانکا چھوہرا، چھیل چھیل نظر کوئے نہ آئیا۔ اکِ دُوبے نال بچھی ڈورا، پریم تند اکو پائیا۔ کلج آنت نہ ہوئے وچھوڑا، وچھڑیاں اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، ہر کرنی آپ کمائی۔ بھگت سہیلے ویکھے مات، متا اپنے نال پکائی۔ جنہاں لہجھی میری ذات، تنہاں اپنا آپ ظاہر کرائیا۔ ست دست پر بھ دیوے
 دات، انملڑی آپ ورتائی۔ چرن کول ہر اکونات، گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ گئے سمجھائی۔ صاحب سوامی جنہاں دے ساتھ، تنہاں کھن پڑھن دی
 لوڑ رہے نہ رائی۔ لیکھا چک جائے پوجا پاٹھ، تیرتھ تھ نہاؤن کوئے نہ جائیا۔ تنہاں کایا مندر اندر پوری کرے آس، پڑکھ ابناسی پھیرا پائی۔ لیکھے لائے
 پون سواس، سواس سواساں نال ملائی۔ جو گرگھ ہر سنگر ہویا داس، تس دیونہار وڈیائی۔ پار اتارے اپنے گھاٹ، بیڑے ساچے نام چڑھائی۔ نام چولی
 کدی نہ جائے پاٹ، ڈرمت میل نہ لاگے رائی۔ جو جن وکے سنگر ہاٹ، تنہاں کرتا قیمت آپے پائی۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگت بنائی اک
 جماعت، ضامن اکو نظری آئی۔ نہ کوئی موت نہ وفات، فتویٰ سکے نہ کوئے سنائی۔ اکو وار پیائے آب حیات، رس اکو اک سمجھائی۔ ویکھ وکھائے
 کائنات، قادر کرتا اپنی کار کمائی۔ جن بھگتاں کہے آپ شاباش، گرگھ تیری وڈ وڈیائی۔ جس پر بھ ملن دی رکھی آس، کوڑا ناتا جگت تڑائی۔ سو گرگھ
 اُتے ساچی شاخ، شہنشاہ اپنے نال رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو لیکھا بن ویکھیاں ہوئے بھرم
 بھلیکھا، بھانڈا بھرم سرشٹ سبائی رہیا بھٹائی۔ جنہاں دسیا اپنا بھیتا، اندر وڈ کے پردہ لاہیا۔ سو دُور دُراڈے نیرن نیرے گھر بیٹھے کرن ساچا پیتا، آتم
 آتر دھیان لگائی۔ سنگر ساچا سب دالائے لیکھا، لیکھا اپنی جھولی پائی۔ زرگن ہو کے بنیانیتا، زر نکار ویس وٹائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ
 چوکڑی جنم کرم دے وچھڑیاں رکھے چیتا، چیتن دھار ہر زر نکار اُٹھل اُٹھل کدے نہ جائیا۔

۱۰۶۶

۱۰۶۶

* ۱۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی امرچیت سنگھ دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

من نارد رہیا نچ، اپنی خوشی دکھائیندا۔ پر بھ کرپا کری سچ، ساکھیات ویس وٹائیندا۔ دو جہان ویکھیا نٹھ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔ چار جگ جو
 دھارا رہیا دس، دہ دشا حکم ورتائیندا۔ سو صاحب ہو پرگٹ، زرگن نور نور اُپائیندا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، سری بھگوان اپنا آسن لائیندا۔ وست امولک

اِکو ہتھ، دُھر دی دات آپ ورتائیندا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، ونج اِکو اک کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ نارد من پھڑ ستار، مات سُرسی ویکھ وکھائیا۔ راگ چھتیسا جس دی دھار، سو صاحب بے پرواہیا۔ جس دے اندر میری گُفتار، باہر اِکو رنگ
 وکھائیا۔ جس دا محم سچا پیار، پریتی اِکو اک بندھائیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن لے اوتار، نرگن نور جوت
 دھرائیا۔ ساچا کھیڑا کر آباد، گھر اِکو اک وسایا۔ جن بھگتاں دیوے داد، ناؤں نرنکارا جھولی پائیا۔ بن کھادیاں آوے سواد، رس آتمک اِک سمجھائیا۔
 جس رچنارچی آد، سو کرتا ویکھن آئیا۔ جس دا دو جہان وجے ناد، گر اوتار رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کمائیا۔ نارد کہے پر بھ میری ستار، تیرے پریم تند بندھائیا۔ دوس رین کرے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ آمل سانجھے یار، در اِکو آس رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نارد کہے میں دھرنیشر، تیرے اُتے دھیان لگائیا۔ توں ٹھا کر صاحب سچا لیشتر، ایشور اپنا بھیو
 چُکائیا۔ تیرا ناؤں جگت جگدیشتر، جگ داتا وڈ وڈیائیا۔ تیرے حکمے اندر تیشتر، جگ جگ دھونیاں تن خاک لگائیا۔ توں و سیں ہر گھٹ بھیترا، نرگن نظر
 کسے نہ آئیا۔ نت نوت تیری اگمی ریترا، ریتوان آپ ہو جائیا۔ جگ چوکڑی کوٹن بیتن، صدی سدیوی کوئی رہن نہ پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھج گر
 اوتار پیر پیغمبر تیتوں اڈیکن، نت اپنا دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ پرگٹ ہووے لاشریکن، ابھیو اِکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نارد من بن ملنگ، اپنا قدم رہیا اٹھائیا۔ کھیلے کھیل سورسرننگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ٹپے کدے بدن ننگ، اوڈھن نظر
 کوئے نہ آئیا۔ سچ ستار وجے تند، تُو ہی تُو راگ الائیا۔ در درویش بن بھکاری منگے منگ، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ تیرا کھیل سورسرننگ، شہنشاہ سنگ
 نہ کوئے رلائییا۔ جگ چوکڑی مانیا تیرا اند، تیری کھیل وچ سمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نارد من رووے ہسے،
 اپنا تال جنائیا۔ جس ہردے پر بھ میرا وسے، تس دا بھیو کوئے نہ پائیا۔ لیکھا لیکھ نہ کوئی لکھے، لکھت وچ کدے نہ آئیا۔ جگت نیترا کسے نہ دسے،
 بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جگت کہانی جگت وارتا پڑھدی رہی قسے، قسمت اپنی سکے نہ کوئے بدلایا۔ نر نرنکار نرور پُرکھ اکال کسے نہ آیا حصے، کوڑا

بندھن سرب رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیا۔ نارد مُن دیکھ دیکھ کدے، آپ اپنی خوشی منائیندا۔ صاحب سنگر سچ پریتی اکو سُجھے، جن بھگتاں میل ملائیندا۔ لیکھا جانے انتر آتم گجھے، بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ پریم جو جن لُجھے، تنہاں اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی دیکھ بھگونت، نارد حیرانی اکو چہرے چھائیا۔ میں دیکھیا کھیل تیرا جگا جگنت، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ کجگ انت تیری مہا بے انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ سہیلے لہے سنت، گرگھ اپنے نال ملائیا۔ بودھ اگادھا نام جنایا گڑھ توڑیا ہو میں ہنگت، ہنگ برہم اکو رنگ دکھائیا۔ شبد دھار کر پیار میل ملایا پورب سنگت، لہنا لہنے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نارد کہے میں ہو یا حیران، ہر کا بھو کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی سرب پچھتان، پستاپ کرے لوکائیا۔ گر اتار پیر پینمہر نت نت منگدے گئے دان، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ سدا سدا دیونہار آپ بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ سبج تریتا دوپر کجگ جناوندرا رہیا اک گیان، گیان دھیان نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ نارد کہے پر بھ کا لیکھا، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کجگ انت جن بھگتاں کرے پیتا، ہتکاری اپنا میل ملائیا۔ اندر وڑ کے راتیں ستیاں دتے بھیتا، انہو اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نارد کہے پر بھ میرے ٹھاکر، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہیا تیرا چاکر، در آ آناج دکھائیا۔ میںوں ابے نہ دتا آدر، کر پیار نہ کول بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچ ور، تیری ملے سچ سرنائیا۔ نارد کہے میں رکھی آس، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ کون ویلا پر بھ رکھے پاس، اپنی گود بہائیا۔ سیوا کراں بن داسی داس، سیوک روپ وٹائیا۔ در گھر ساچے اُتجے اکو شاخ، پت ڈالی اک مہکائیا۔ پت پر میثور سچ سوامی بنے باپ، پتا اکو اک جنائیا۔ نت نوت رکھے یاد، ابھل ابھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ ملے تیری سرنائیا۔ نارد کہے پر بھ میں تیرا بچہ، برہما انگ نہ کوئے لگائیا۔ تیری مہر ہوواں سچا، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ تیرے کھے اندر بنیا کچا، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ بن ملنگ در در نچا، نو آ اپنا سانگ دکھائیا۔ تیرا مارگ جگ چوکڑی دسا، ساچی سکھیا اک درٹائیا۔ اکو

دھرو لگا اچھا، اچھی طرح دتی وڈیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ تیرا کھیل دیکھ دکھایا۔ تیرا کھیل دیکھیا پر بھ میرے، در تیرے سپس جھکایا۔ جگ چوکڑی دیندا رہوں گیڑے، گیڑا لھم وچ بھوایا۔ نت نوت کردار ہوں نیڑے، دو جہاناں جھٹرا آپ چکایا۔ بھکت بھگوان وسوندا رہوں کھیڑے، گھر مندر ڈیرہ لایا۔ کلجگ انت میں وی انت آوڑیا تیرے دیڑے، پر بھ اکو آس رکھایا۔ اتنم لہنا چکے نیڑے، دور ڈراڈا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیا۔ سری بھگوان وڈ مہربانا، مہر نظر اٹھائیدا۔ دھر سندیس دے بھگوانا، سری بھگوان آپ سمجھائیدا۔ نارد تیرا پریم پروانا، پریم پُرکھ دیا کمائیدا۔ کل انتم ویکھے مار دھیانا، مہربان دیا کمائیدا۔ ساچی سکھیا کر پروانا، دھر سندیسہ آپ الائیدا۔ ست دھرم دا بھ گانا، کوڑی کریا میٹ مٹائیدا۔ تند ستار اک وکھانا، رباب اکو بنت بنائیدا۔ نام سرنگا آپ ہلانا، کلی ہتھ نہ کوئے لگائیدا۔ رسنا جہوانہ گائے گانا، بتی دند نہ صفت صلاحندا۔ گھر مندر سوہے مکانا، محل اکو اک رُشنائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نارد من آپ جنائیدا۔ نارد من ایہہ دیڑا نہیں میرا، پار برہم پر بھ آپ جنایا۔ ایہہ بھکت دوارا بھکتاں ڈیرہ، پر بھ سیوک روپ وٹایا۔ جگ چوکڑی جو کردا رہیا ہیرا پھیرا، اچھل چھل اپنی کار کمایا۔ سو انتم آیا کرن حق نیڑا، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ دور ڈراڈا پندھ مکائے نیرن نیرا، واٹ کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیونہار وڈیا۔ بھکت دوارا بھگتن رنگ، سو صاحب آپ جنائیدا۔ بھکتاں آگے نارد منگ، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ تیرے نال اوہ کرن سنگ، ساچا سنگ بنائیدا۔ تیرا لیکھا چکے ملنگ، تیری چال پچھلی آپ بدلاییدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ صاحب سلطان میری پچھلی عادت، پر بھ میرے میتوں سمجھایا۔ میتھوں کری نہ جائے تیری عبادت، بیٹھ دھیان نہ کوئے لگایا۔ تیرا لیکھا ظاہر باطن، اندر باہر تیری سرنایا۔ توں صاحب سوامی کملاپاتن، پت پتونتا ناؤں دھرایا۔ جوت اکالن دیوے ساتھن، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا وست دے ورتایا۔ میں وست حق ورتاواں گا۔ تک تک کے جھولی پاواں گا۔ گرگھ گر سکھ اپنے کول رکھ، راکی ساچی آپ جناواں گا۔ توہے مارگ دیواں دس، ساچا راہ اک پرگٹاواں گا۔ جن بھکتاں چرنی ڈھٹھ، در اکو اک وکھاواں گا۔ چار کُنٹ نہ ایویں

ٹپ، کوڑی کریا میٹ مٹاواں گا۔ لوک مات پہلی وار پُرکھ اکال دا کھلیا ہٹ، بن دماں ہٹ چلاواں گا۔ جو آئے سولاہا جائے کھٹ، خالی پھیر نہ کوئے پرتاواں گا۔ جو دیکھے میرے بھگتاں مت، سو مت پچھلی آپ گواواں گا۔ آنتر دے دھیرج جت، ست سنو کھ اک درڑاواں گا۔ چار ورن کر اکتھ، اکو رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک جتاواں گا۔ ساچا مارگ اک لگاویگا۔ پر بھ اپنی دیا کماویگا۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھاویگا۔ نارد من تیری پکار سُن، تیرا درد ونداویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وچ بہاویگا۔ جن بھگتاں کول ساچا بہنا، سو سنگر آپ جنایا۔ نت نوت درشن نیناں، نیتز نین دے وڈیایا۔ پُرکھ اکال داشبدی کہنا، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ سچ مقام اکو رہنا، محل اٹل اک رُشنایا۔ سدا سدا سد دیوے دینا، جھولی ساچے نام بھرائیا۔ کوڑی کریا کسے نہ وہنا، گرمت اک درڑایا۔ چار ورن دا اکو سینا، سجن داتا بے پرواہیا۔ نام کنگن پائے گہنا، بستر بھوشن اکو اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا ہوئے سہایا۔ نارد من تیرا بھگتاں جوڑ، کل آنت بھگونت کرائیا۔ چار کُٹ نہ پاؤنا شور، بانکے چھوہرے آپ سمجھایا۔ پنچن ٹپن تیری بدل دیوے تور، ترت اپنا حکم منایا۔ جن بھگتاں آگے چلے نہ تیرا زور، جور زور دوویں شرما یا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، جوتی جوت نور رُشنا یا۔ ہتھ پکڑے ساچی ڈور، تندی اکو گڈھ وکھایا۔ چڑھے اگم اپنے گھوڑ، راساں اپنے ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلایا۔ نارد من ویکھ اپنی بودی، پاربرہم دیا کمایا۔ سری بھگوان بنیا کھوجی، کلجگ اتم ویس وٹایا۔ منگ کھان دی جائے روزی، ساچی کرت اک سمجھایا۔ کرے کھیل پر بھ آپے چوجی، پریتم اپنی دھار بندھایا۔ نرگن ہو کے بنیا موجی، مجلس اپنا نام وکھایا۔ جس دی کھیل کسے نہ سوچی، سمجھ سکے کوئے نہ رایا۔ تیس دی مہر نظر اکو بہتی، دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھے تھاواں تھانیا۔ نارد من سُن ہر اپدیش، اپماں ہر جس گایا۔ پرگٹ ہو یا اک نریش، نر نر زکار پھیرا پایا۔ جس دی مہما گاؤندے برہما وشن شو مہیش، میخاسر سیس جھکایا۔ تیس صاحب نوں اک آدیس، نیوں نیوں لاگاں پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کما یا۔ ساچی کرنی کرے پر بھ ایک، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ سرب جیاں پر بھ رہیا ویکھ، گھٹ گھٹ

ڈیرہ لائیندا۔ زرگن ہو کے دھریا بھیکھ، سرگن راہ جنائندا۔ وسنہارا سچھنڈ دیس، سمبل اپنا نور پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سُن نارد بن سُنیتا، سو صاحب آپ جنائیا۔ نام دان وڈ گنی گنیتا، کہن کتھن کوئے نہ جائیا۔ سچ دوار ٹھانڈا سینتا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ پریم پریتی اندر جانے سچ پریتا، پریتم بھيو ابھید رہیا جنائیا۔ شاہ پاتشاہ بنے نیچن نیچا، اوچو اوچ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نارد ویکھ ہر کے بھگت، جنہاں ملی مات وڈیائیا۔ ہوئے اجیار کلجک جگت، پر بھ جگت ملی وڈیائیا۔ سچ دوارے آئے پرت، کوڑا ناتا توڑ تڑائیا۔ چنتا غم نہ کوئی ہرکھ، سوگ نیڑ نہ لاگن پائیا۔ تیرے دوارے تیرا لوچن درس، نیتز نین نین اٹھائیا۔ مہربان ڈونگھے ساگر گہر کجھیر امرت میگھ برس، ساچا میگھلا سیوا لائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر درویش رہے تڑپھ، بھٹکنا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ گھر ساچے ودھائی وجے ہمیش، خوشی غمی نہ کوئی رکھائیندا۔ تخت نواسی اک نریش، نر نرنکارا حکم ورتائیندا۔

۱۰۷۱ گر اوتار پر پینغمبر تھوڑا تھوڑا دسے بھیت، مارگ لوک مات جنائیندا۔ بن قلم شاہی لکھ لکھ لیکھ، بن کاغذ حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ کرنی کر کے بنیا بھگوان، کرتا اپنا نام وڈیائیا۔ داتا بن کے دیوے دان، دانی اکو اک اکھوائیا۔ بدھاتا بن کے کرے پردان، اچھیا بھچھیا آپ سہائیا۔ صاحب بن کے بنے کاہن، لکھ چوڑا سی گوپی مات پرنائیا۔ سکھیا کر کے بنے رام، رمیا اپنا ناؤں درڑائیا۔ نارد برہے دیوے گیان، باراں اکھشتر کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے جنائیا۔ ساچی کرنی کری جگ چار، چوکڑی ویس وٹائیا۔ کلجک آنت نر نرنکار، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ سجن ٹھگ ویکھے یار، چور کوڑیا پھول بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا صلاحیا۔ نارد من بھگت پیار، پر م پُرکھ سمجھائیا۔ بھگتاں اندر میرا دیدار، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ زرگن دیوا زرگن باقی زرگن کملاپاتی کرے اجیار، زرگن نور ظہور رُشنائیا۔ زرگن ساتھی سگلا سنگ نبھائے وچ سنسار، سرگن اپنی گنڈھ پوائیا۔ کلجک آنت کھیل اپار، پریتم اکو اک سمجھائیا۔ بن بھگت نہ کوئی میت مرار، سجن نظر کوئے نہ آئیا۔ جو ساچے بھگتاں کرے نمسکار، تس ملے مان وڈیائیا۔ نارد اٹھ کر دیدار، گرگھ بیٹھے چائیں چائیا۔

نارد کہے میرا لیکھا لکھدار وداس چمار، چمّ در شئی نظر کوئے نہ آئیا۔ اتر اکو اک پیار، پریم لہر لہرائیا۔ ڈبڈے دیکھے جگ چوکڑی چار، پار کنارہ ہتھ نہ کسے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے آپ سہائیا۔ جن بھگت سہیلا میرا سوت، جن جننی آپ اکھوائیا۔ سچ پریت نبھائے اپنا سی اچت، چیتن اپنی دھار جنائیا۔ کلجک سوہے سہنجنی رت، رت رتڑی دے وڈیائیا۔ دھن بھاگ جس پتا ملیا پت، پتا پڑکھ اکال پھیرا پائیا۔ سو گرگھ جائے مات کیوں رُس، جس رُسیاں آپ منائیا۔ جو میرا سو بھگتاں دتا سب کچھ، کچھ ہتھ نہ رکھیا رائیا۔ در دوارے آکے گرگھاں کولوں بچھ، کون ویلا پر بھ میلا لئے ملائیا۔ ویکھیں آنت نہ بہیں چپ، چپ کیتیاں کوٹن کال وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب اکھوائیا۔ نارد کہے میں منگاں دان، در آگے جھولی ڈاہیا۔ بالی بڈھ بڈھ انجان، وویکی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ تیری صاحب نہ آئی پچان، پچان بے پچان میری تیری بے پرواہیا۔ کر کرپا بخش اپنا دھیان، نچ نیتز دے کھلائیا۔ ساچے بھگتاں سنگ کر پروان، آرزو اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیسہ دیوے آن، انتم لیکھا چکے جہان، ہر جن پر بھ اپنی سرن رکھائیا۔

* ۱۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال *

گرگھ شہیدی ستگر چرن، جنم ملے وڈیائیا۔ جینودیاں جگ سکھے مرن، مریاں جیوت روپ وٹائیا۔ صاحب ستگر ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے آیا پھرن، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ساچی گھاٹن آیا گھٹن، گھاٹ گھڑے اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرگھ شہیدی ستگر سنگ، گر پورا آپ جنائیا۔ سچ دوارا آئے لنگھ، گھر ملے مان وڈیائیا۔ در درویش ہو کے نچے وانگ ملنگ، بلھے شاہ بیٹھا ڈھیریاں ڈھاہیا۔ صاحب سلطان جنہاں چاڑھے رنگ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمائیا۔ گرگھ شہیدی ستگر اوٹ، اوٹ اک اکال جنائیا۔ سچ نگارے لگے چوٹ، نام تال وجائیا۔ نام بھنڈار دیونہار اتوٹ، اتھ آپ ورتائیا۔ جنہاں اندر رکھی اپنی جوت،

تہناں اپنا روپ وٹائیا۔ گر گوہند سورا حاضر حضورا کیسری پگڑیاں اُتے ہووے موہت، مُجّت اِکواک رکھائیا۔ ناتا توڑ لکھ چوڑاسی لوک، پر لوک چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ اِکو گام سلوک، تُوں میرا میں تیرا ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ بھگت دوارا ویکھ ساچا کوٹ، قلعے بنک دے وڈیائیا۔ جس درشن نوں گر اوتار پیر پیغمبر رہے لوچ، سو درس دیدار، گر گھلاں آپ کرائیا۔ جگ چوڑی جس دی کسے نہ آئی کھوج، کھوجت کھوجت تھکی سرب لوکائیا۔ تس چرن دوارے غریب نمانے مانن مَوچ، نچن ٹین گدن واہو داہیا۔ جنم مرن دا چکھیا سوگ، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ سوچھ سروپی دیوے درس اموگھ، گرہ بیٹھا نظری آئیا۔ چار جگ نو نو چار جس دا کسے نہ لبھیا چوج، چوچی پریتم اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں اپنے سرتے چکے بوجھ، گر گھ ہولے بھار ناچ نچائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ہر جن ساچے دتی ہوش، بھیو ابھید آپ گھلایا۔ پریم پریتی نام نُماری چڑھیا جوش، اڈی تال جگت وجایا۔ نرگن اندر وڈیا آپ خاموش، ہوئی ہوئی رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ گر گھ شہیدی میلا شہنشاہ، ہر دیونہار وڈیائیا۔ رہبر ملیا اِک خدّاء خدی اندروں باہر کڈھائیا۔ رام ہو کے گیا سما، رحمت اپنی نظر ٹکائیا۔ غلام ہو کے گیا آ، در درویش پھیرا پائیا۔ نیواں ہو کے سیس جھکا، بھگت دوارے مان وڈیائیا۔ ڈردا ڈردا اندر بیٹھا آ، آپ اپنا گھ چھپائیا۔ پچھے گر گھ سجن سنت سہیلے اپنا رنگ رہے دکھا، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن چائیں چائیا۔ جس موت نے لکھ چوڑاسی لئی کھا، پچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ سولاڑی گر گھ جیودیاں مات رہے پرنا، سنگر پورا سگن منائیا۔ انتم لیکھا چکے صاحب ملے آ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر بھگت ساچے سنت سدا اپنا رنگ دکھائیا۔ سچھنڈ دوار کہے پر بھ سنی فریاد، انتم آسا پور کرائیا۔ نت نوت جو دیندا رہیا داد، وست امولک اِک ورتائیا۔ دو جہاناں کردار رہیا جو راج، شاہو بھوپ سچا شہنشاہیا۔ نرگن نرویر جو سازن رہیا ساز، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ شبد راگ جو سناؤندا رہیا آواز، دُھن اپنی آپ پرگٹایا۔ سرگن نرگن ہو کے دیندا رہیا داچ، تیخ تن وند وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ سچھنڈ کہے میرا جاگیا بھاگ، وڈبھاگی ہویا سہائیا۔ انتم رکھی آپ لاج، سری بھگوان ہو سہائیا۔ لوک مات کر پرکاش، دیونہار وڈیائیا۔ چری وچھنے پنی آس، آسا پور کرائیا۔ ساچے گرہ پاوے راس، نور ظہور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا بھگوان، سو پڑکھ نرنجن دیا کمائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن ہو مہربان، سر میرے ہتھ لکائیا۔
 ایکنکار مار دھیان، گھر ساچا دئے سہائیا۔ آد نرنجن ہو پردھان، نرنجن نور کرے رُشائیا۔ ابناسی کرتا نوجوان، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ سری بھگوان
 گن ندھان، گنوتا گن اپنا دئے سمجھائیا۔ پاربرہم پر بھ منگے دان، گھر ساچے لکھ جگائیا۔ آد پڑکھ سچ نشان، اکو اک اپنے ہتھ اٹھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر
 کلج بیتیا وچ جہان، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا محبوب، دیونہار
 وڈیائیا۔ اک سہائے سچ عروج، عرش فرش چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ نام جنائے سچ درود، حضرت کرے اک پڑھائیا۔ دو جہان بے نظیر حدود، نظر کسے نہ
 آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھ محدود، حکم اکو اک ورتائیا۔ بھو ابھید آگم اتھاہ لکھ آگوچر کوائے نہ سکلیا بوجھ، انت کہن کوائے نہ پائیا۔ سچ پریتی اندر سرگن
 ہو کے گئے جھو جھ، نرنجن نرنجن وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا چڑھیا چاؤ، چاؤ گھنیرا
 اک جنائیا۔ پڑکھ ابناسی پکڑے باہوں، آپ اپنی دیا کمائیا۔ سچ دوارا وسائے ایکا تھاؤں، تھان تھنتر اک سہائیا۔ نام ندھان سری بھگوان ساچا ڈھولا ایکا
 گاؤ، گھر گمبھیر صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے موہے آیا ہاسا، سوہنی خوشی دکھائیا۔
 جگ چوکڑی دُور دُراڈا دو جہاناں وینہدا رہیا تماشا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر دی دھار دسدا رہیا خلاصہ،
 دُھر دی بانی بان لگائیا۔ آپ وسدا رہیا آس پاسا، اچھل اچھل اپنی کھیل دکھائیا۔ نرنجن ہو کے سرگن پاؤندا رہیا راسا، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ لہنا دینا
 دیندا رہیا پون سواسا، رسنا جہوانال ملا ئیا۔ آتم پر ماتم کردا رہیا پوری آسا، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں دیندا رہیا بھرواسا، چرن کول سچئی سرنائیا۔
 کردا رہیا کھیل پڑکھ ابناسا، ابناسی اپنا پڑدہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا وسیا گھر، گھر ساچے وٹی
 ودھائیا۔ پڑکھ ابناسی ساچے تخت بیٹھا چڑھ، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ نرنجن ہو کے چکایا بھے ڈر، بھیانک روپ نظر کوائے نہ آئیا۔ آد پڑکھ اپر مپر
 سوامی جس لگائی میری جڑ، سو انتم پت ڈالی ویکھ دکھائیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، کل کلکی کار کمائیا۔ سچ دروازہ درویش کھول در، دردی دردیاں درد وندائیا۔

گر اوتار پیر پیغمبر جس صاحب لیاندے پھڑ، پھڑ باہوں رہیا بیٹھائیا۔ سو اکھر وکھر ساچا ڈھولا رہے پڑھ، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو راگ الایا۔ صاحب سنگر دو جہاناں ٹھا کر سوامی پُرکھ اکال دیکھے کھڑ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نہ چوٹی نہ کوئے جڑ، آد آنت کہن کوئے نہ پائی۔ کرتا پُرکھ کرنیہارا اپنی کرنی رہیا کر، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ دکھائی۔ سچکھنڈ دوار کہے میرے جاگے بھاگ، ہر اپنی دیا کمائی۔ پُرکھ ابناسی میرے مندر جگایا چراغ، تیل باقی سنگ نہ کوئے رکھائی۔ بودھ اگادھ وجایا ناد، رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے ہلایا۔ شبدی سٹ گردیو سوامی کرے لاڈ، چتر بھج اپنا کھیل دکھائی۔ آد شکت رچ رچ کاج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سچکھنڈ کہے میرا قادر کریم، مہربان دیا کمائیدا۔ جس دی منزل اک عظیم، عالیشان نظر کسے نہ آئیدا۔ جس جگ چوکڑی کیتی تقسیم، دو جہاناں ونڈ ونڈائیدا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں کردار رہیا تلقین، دھر فرمانا حکم سنائیدا۔ سو صاحب سنگر بننہار آپ مسکین، آپ آبا بھیٹ چڑھائیدا۔ ساچے اسو پاکھر پائے زین، دلدل اکو اک اٹھائیدا۔ لیکھا جانے لوک تین، اون گون ترے بھون چرناں ہیٹھ دبا ئیدا۔ جس دا نظر نہ آئے کسے سین، صفتی صفت صفت سرب صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب کھیل کرئیدا۔ سو صاحب خلق خالق، بے پرواہ بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رکھے نہ کوئے آلس، نندرا روپ نہ کوئے وٹائی۔ ظاہر ظہور نوری جوتی جاتا آپے ہوئے خالص، خالص اپنا راہ رکھائی۔ نت نوت رکھے نہ کوئی آلس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا سوہے بنک، بنک دوا ری پھیرا پائی۔ جس دا ہتھ نہ آیا کسے انک، بن انک انکڑے گیا بنایا۔ زرویر ہو و جاؤندا رہیا ڈنک، ڈورؤ اپنا نام جنایا۔ وشن برہما شو لگاؤندا رہیا تنک، تند ستار اک ہلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیجدا رہیا انتت، دھر سندیہ حکم سنایا۔ لکھ چوراسی ترے گن مایا پنج تت بناؤندا رہیا بنت، گھاٹت گھڑ گھڑ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ روپ دھردا رہیا نار کنت، آتم پر ماتم اپنی گنڈھ پوایا۔ بودھ اگادھ ناد دُھن شبد اناد سناؤندا رہیا ساجن سنت، سو صاحب ویس وٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ جنائیدا۔ سچکھنڈ دوار کہے میری سنی کوک، سُننہار وڈ وڈیائی۔ گھر آکے دیوے سوکھ، سکھ اپنا درس دکھائی۔ نو سو چورانوے چوکڑی جو رہیا لگ،

جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ سو پُرکھ اکال شبد دھار رہیا نک، ڈنکا اپنا نام وجائی۔ سچ دوار سہائے بنک، مندر اکو اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سچکھنڈ دوارا اکو بولے، انبولت راگ جنائی۔ پُرکھ ابناسی تول تولے، تولنہارا اک رگھرائیا۔ سچکھنڈ دوار رہے اڈولے، ڈُل کدے نہ جائیا۔ گر اوتار بنائے گولے، چاکر ساچی چاکری دئے جنائی۔ آپ وسدا رہیا پڑدے اوہلے، ظاہر ظہور نظر کسے نہ آئی۔ کر کرپا جس اپنا پڑدہ کھولے، تِس جوت زرنجن کرے رُشنائیا۔ انحد شبد دُھن انادی ہوئی ہوئی بولے، راگی اپنا راگ الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ سچکھنڈ دوار کہے میرے گھر سوہے بھگت، بن بھگتاں میرا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ جو گیا سو مُڑ نہ آیا پرت، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائی۔ میرا صاحب سنگر دین دِیال میری کرے پرکھ، پارکھو اکو اک اکھوائیا۔ مہربان ہو کے کیتا ترس، دیاوان دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے سمجھائی۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا قول اقرار، اک اکلّا پور کرائی۔ جس دا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر دھار چلائی۔ جس دا سَت شبد دُلا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا نور وشن برہما شو اُجیار، ترے گن میلا سچ سُبھائی۔ جس دا پ تیج وائے پر تھی آکاش پنج تت بھنڈار، تتو تت اپنی گنڈھ پوائیا۔ جس دی اچھیا وڈ بلکار، نراچھت بن اچھیا اچھیا لئے پرگٹائی۔ جس دی سکھیا سمجھے نہ کوئے سنسار، سکھاونہارا نظر کسے نہ آئی۔ جو کھیل کھیلدا رہیا جگ چار، چوکڑی اپنا حکم ورتائی۔ جو وشن برہما شو کردا رہیا پیار، سُرپت اپنی اُنگی لائی۔ جوتی اوتاراں دسدا رہیا وہار، بن بوہاری کار کمائی۔ جو بھگت اٹھاراں کھولدا رہیا کواڑ، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد نوری جلوہ دسدا رہیا پروردگار، سانجھیا سچا شہنشاہیا۔ جو نانک زرنجن سچکھنڈ دوار کردا رہیا ونج وپار، نام سَت جھولی پائی۔ جو گوہند بناؤندا رہیا سَت دُلا، پُرکھ اکال سچا ماہیا۔ جو شاستر سمرت وید پُران جناؤندا رہیا دُھر دی دھار، گیتا گیان گیان دِرٹائی۔ جو انجیل قرآنا کردا رہیا گفتار، گُفت شنید اپنا راہ سمجھائی۔ جو پیر پیغمبر مَلّا شیخ مسائق دستگیر کردا رہیا تیار، طرح طرح اپنا حکم ورتائی۔ جو سچکھنڈ دوارے کردا رہیا اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر دپیک رہیا بال، جوت زرنجن نور دھرائیا۔ جو لکھ چوراسی ویکھے کایا مندر سچّی دھر مسال، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائی۔ جن بھگتاں وسے نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جو لہنا دینا چُکائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے

رکھائیا۔ جوئے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جو سب دا حل کرے سوال، اپنا ہندسہ نہ کسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میں ہو یا اوہ، جس دا رُپ رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ بن دیوے باقی ہووے لو، پرکاش اِکو اِک دکھائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناسی ساچے تخت بہے جس ناتا چھڈیا جگت چھبھی پوہ، سو نورُ نظر کسے نہ آئیا۔ اُنی سال اندر دو جہاناں مان لیا کھوہ، خالی دوارے دئے کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سَنگھاسن اُتے بہے آپ ہو، ہوکا اِکو اِک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹھے جاو ہو، گھر ساچا سچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میں سوبھاؤنت، گھر میرے وجے ودھائیا۔ پر بھ پایا پورن بھگونت، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ سچ سہاگ جاگیا بھاگ میل ملاوانار کنت، کنٹول اِکو نظری آئیا۔ لوک مات بنائے میری بنت، آپ اپنا رُپ دھرائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی گاؤندے گئے سنت، بھگونت ڈھولا راگ الائیا۔ جس دی مہما اندر گائے منت، کوٹن کوٹ نام اُپجائیا۔ جس دا واسا لکھ چوڑاسی اندر جیو جنت، جگ داتا جو اکھوائیا۔ جس دی مہما سدا اگنت، نہ کوئی لکھے قلم شاہیا۔ جس دا بھيو نہ پاوے کوئی پنڈت، برہماویتا چارے کھ رہیا شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کل آپ ورتائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا کھلیا دروازہ، بند تاک نہ کوئے رکھائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہو غریب نوازا، غریب نمائیاں رہیا اُٹھائیا۔ سووت جاگت مارے واجاں، نام ندھانا راگ سنائیا۔ آتم پر ماتم رچ رچ کاجا، گھر گھر سگن منائیا۔ کوجھیاں کملیاں رکھے لاجا، جگت نمائیاں لئے اُٹھائیا۔ مہر نظر دیوے ساچا داجا، وست امولک جھولی پائیا۔ جن بھگتاں پچھے پھرے بھاجا، اٹھے پہر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ ساچی کرنی، کل آنت آنت کرائیا۔ سچ دوارے آپے پئے اپنی سرنی، سرنگت آپ جنائیا۔ زرگن ہو کے سرگن مرے مرنی، سرگن مریا زرگن زرویر لئے جگائیا۔ لہنا دینا چُکائے ورنی برنی، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ بھگت آتم سوئی کایا مندر اندر اُچے ٹلے چڑھ کے پھڑنی، گرہ ساچا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے پر بھ رچنا رچی سچ، سچ میرے وچ وسائیدا۔ زرگن ہو کے لُک لُک بہے بچ، ظاہر نظر کسے نہ آئیدا۔ بھگت بھگوان گرگھ ورلے مارگ دیوے دس، جس اپنا پڑدہ لاہندا۔ آنتر آتم میل ملائے ہس

ہس، سوہنگ ہنسا راگ سناؤندا۔ اک دُوبے دا گاون جس، جس صفتی صفت وڈیاؤندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار آپ سہاؤندا۔ سچکھنڈ سپس جھکاؤندا اے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا اے۔ پر بھ اگے عرضوئی سناؤندا اے۔ تڈھ بن ملے نہ کوئے ڈھوئی، میرے گھر کوئے نہ آؤندا اے۔ پین کھان نہ کوئے رسوئی، مہمان بن نہ کوئے دکھاؤندا اے۔ اک کپیرا آیا پچھے چھڈ کے لوئی، لوہڑا دو جہان جناؤندا اے۔ آون میری حرص اٹھائی سوئی، ستیاں آپ ہلاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارے تیرے گھر آوے کوئی کوئی، جس پر بھ ابناسی اپنے نال ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا گھر آپ وڈیاؤندا اے۔ میرے گھر ورا گرگھ آؤندا اے۔ جگ چوکڑی میرا میرا ترساؤندا اے۔ چار جگ ویکھدیاں ویکھدیاں پندھ مکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جناؤندا اے۔ ساچا کھیل جناؤندا اے۔ بھگت بھگوان آپ اٹھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار وسوندا اے۔ نظر کسے نہ آؤندا اے۔ ڈھولا اگوگیت گاؤندا اے۔ سوہنگ راگ الاؤندا اے۔ وچولا نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ تولا ہور نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ ڈولا اپنے کندھ اٹھاؤندا اے۔ جن بھگت پار کراؤندا اے۔ ساچے مندر آپ بہاؤندا اے۔ کھ گھنٹک اگولا ہندا اے۔ کھ نقاب نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ سچ آداب اک سناؤندا اے۔ محراب اگو اک وڈیاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے مان رکھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارا پیارو، نیتزیناں نیر وہائیا۔ پار برہم پر بھ تڈھ بن میری کوئی نہ لوے سو، سار کوئے نہ پائیا۔ سو سوہے مندر سو سوہے گھر جس گھر تیرا نور لو، جوتی جوت جوت رُشناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اگو آس رکھائیا۔ سری بھگوان سچ جنایا اے۔ سچکھنڈ دوار سمجھایا اے۔ نو نو چار تیرا کھیل رچایا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سنگ نبھایا اے۔ لوک مات شو دوالے مٹھ بنا مندر، مسیت گرودوار ونڈ ونڈایا اے۔ اچے ٹلے ویکھ پر بت، ڈونگھی کندر، راگ الایا اے۔ لکھ چوراسی توڑ جندر، ناد دُھن راگ سناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا اے۔ سچکھنڈ دوار دوئے جوڑ، پر بھ چرنی سپس جھکاؤندا اے۔ صاحب سنگر موہے تیری لوڑ، اگو تیری اوٹ تکائیا۔ سدا سدا سد اپنے نال جوڑ، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ میرا مندر ویکھ کر کے غور، جس گھر تیرا آسن رہیا

سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ سچکھنڈ تیرے اُتے دیا کماواں گا۔ نرِگن ہو کے ویس
 وٹاواں گا۔ نہکٹک ناؤں رکھاواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ چار جُگ دا لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ دیس پردیساں ڈنک وجاواں گا۔ نر نریشا اک اکھاواں
 گا۔ وشن برہم مہیش سرب اٹھاواں گا۔ پیر پیغمبر گر اوتار در درویشا، گھر ساچے سیو جناواں گا۔ چار ورن دا چکے لیکھا، برن سرن اک وڈیاواں گا۔
 لوک مات پئے کھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھناواں گا۔ سو سچکھنڈ جس گھر وسے آپ نریشا، دوجا در نہ کوئی وڈیاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچے بھگت وچ وساواں گا۔ کلجگ انتم تیرا گھر وساواں گا۔ نر ویر ہو کے آواں گا۔ چار ورن ملاواں گا۔ ساچی سرن سمجھاواں گا۔ نیز ہرن
 پھرن گھلاواں گا۔ مرن ڈرن چکاواں گا۔ ساچے گھر ورن دی ریتی اک رکھاواں گا۔ مندر مسیتی پنڈھ مکاواں گا۔ بجر کپائی نکئی گیٹی، نام تیر نال
 اڈاواں گا۔ کھیل جاناں جیو جی کی، لکھ چوراسی ویکھ وکھاواں گا۔ لہنا چکے ساڈھے تن ہتھ سیں کی، سیاں اپنے گھر رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ ساچی کرنی کار کماواں گا۔ سچکھنڈ تیرا رُپ پرگٹاواں گا۔ لوک مات نشان جھلاواں گا۔ گرگھ تیری بھیٹ
 چڑھاواں گا۔ پنچ کر پروان، پروانہ اکو ہتھ پھڑاواں گا۔ نہیاں ہیٹھ رکھ نشان، خاک دھوڑی نال ملاواں گا۔ دھرت دھول دے مان، دھرنی اپنے چرن
 جُھہاواں گا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، پچھلا لیکھا سرب مکاواں گا۔ آگے اکو پاواں آن، حکم اکو اک ورتاواں گا۔ دو جہاناں ویکھاں مار دھیان، بن نظر
 نظر اٹھاواں گا۔ نہ کوئی چلہ نہ تیر کمان، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکاواں گا۔ اکو حکم ہووے فرمان، حکمے اندر سرب بھواواں گا۔ سچ پریم دا تیرا نشان،
 نرِگن ہو کے آپ جھلاواں گا۔ ست دیپ داٹے مان، ست ساچے رنگ رنگاواں گا۔ جن بھگتاں کر پروان، سوہنگ ڈھولا اک سناواں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار وساواں گا۔ سچکھنڈ دوار وساویگا۔ پر بھ اپنی دیا کماویگا۔ ساچا تخت اک سہاویگا۔ ویلا وقت اپنے ہتھ رکھاویگا۔
 گرگھ ساچے بھگت چار کُنٹ آپ جگاویگا۔ لیکھے لائے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی کھوج کھجاویگا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی لوک مات آئے پرت، پرتی بمب
 اپنا سرب وچ درساویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دین مذہب ذات پات دا پا کے گئے فرق، انتم اکو وار باہر کڈھاویگا۔ ادھ وچکار کوئی نہ جاوے اٹک، جو

پھڑیا سو باہر کڈھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اکو مرد، مردانگی اپنی آپ جناویگا۔ ہر مرد مردانہ آویگا۔ سچ نشانہ اک
 جھلاویگا۔ دو جہانا آپ ہلاویگا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھ دکھاویگا۔ ستاں دیپاں پڑدہ اٹھاویگا۔ ساچی لیلا آپ جناویگا۔ جن بھگتاں بن وسیدہ، وصل اپنا حق
 کر اویگا۔ گرگھماں بنے نہ کوئی وکیلا، سدھا اپنا گھر جناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے بھگت بہاویگا۔ سچکھنڈ دوارے
 ساچے بھگت ہنگے۔ پُرکھ ابناسی نام لینگے۔ سوہنگ ڈھولا اکو کھنگے۔ دُوجے وہن کوئے نہ وہنگے۔ پر بھ سرنائی ساچی ڈھنگے۔ دُھر دی دست اکو لینگے۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے ساچے راگ الاہنگے۔ سچ دوارا سوہویگا۔ پُرکھ ابناسی ڈھو آ ڈھوویگا۔ گرگھ سجن کوئے نہ روویگا۔ دُرمت
 میل سب دی دھوویگا۔ یج اکو نام بوویگا۔ پت ڈالی اپنے نام تند پروویگا۔ بن کے دُھر دامالی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے آپ
 کھلوویگا۔ گھر ساچے آپ آویگا۔ سچکھنڈ دوار سہاویگا۔ ساچی ونڈن ونڈ ونڈاویگا۔ نو پنج چار ویکھ دکھاویگا۔ چھٹی جگ دا پنڈھ مکاویگا۔ بندی خانہ توڑ تڑاویگا۔
 چند نوچندی آپ چکاویگا۔ سنت سہیلے آپ ملاویگا۔ گر چیلے رنگ رنگاویگا۔ مرید مُرشد کول بہاویگا۔ دید عید چند چکاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچکھنڈ دوار اک وساویگا۔ سچکھنڈ دوارا وسیگا۔ پُرکھ ابناسی مارگ دسیگا۔ جن بھگتاں پچھے نٹھیگا۔ اکو نام اکو ڈھولا، اکو راگ ساچا رٹیگا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے آپے وسیگا۔ سچکھنڈ دوار سہاونا، سنگر کرپا دھار۔ کلجگ انتم ویکھ دکھاونا، کل کلکی
 لے اوتار۔ گر اوتار سنگ رلاونا، پیر پیغمبر کر پیار۔ دُھر فرمانا اک سمجھاونا، لیکھا جنائے دُھر دی کار۔ نیز نین سرب اٹھاونا، کھول بند کواڑ۔ پر بھ
 ابناسی درشن پاونا، جس دا لہنا ستاراں ہاڑ۔ بیس پیسا انگ لگاونا، جگت جگدیشا ہوئے آپ تیار۔ سچ دوار اک وڈیاونا، اکو بنک ہوئے اُجیار۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ زرنکار۔ سچکھنڈ کہے میرا زرنکار، زرنگن میرے اندر آسن لایا۔ میں درس کراں آد جگاد سچ دربار، در
 اپنا سپس جھکاویا۔ کلجگ انت ویکھیا کھیل اپار، میری سمجھ وچ نہ آویا۔ پُرکھ ابناسی ہو تیار، لوک مات لئے انگڑاویا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، نورو نور کرے
 رُشناویا۔ بن بدھاتا پاوے سار، مہاسار تھی آپ ہو جانیا۔ میٹے زین اندھیری راتا کالی کوڑ کوڑیاری، کوڑی کریا بندھن رہیا کٹاویا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اک وسایا۔ سچکھنڈ اک وسایا ہے۔ پورب لیکھا پور کرایا ہے۔ گر اوتار جو دھیان لگایا ہے۔ وید ویاسا لیکھ سمجھایا ہے۔
 مو سے نین نین اٹھایا ہے۔ عیسیٰ خالی جھولی بھرایا ہے۔ محمد نوری امام منگ منگایا ہے۔ نانک نہرکلتک اک سمجھایا ہے۔ گوہند کلکی کل ورتایا ہے۔
 ساچا مندر پلنگ سہایا ہے۔ راؤ رنگ آپ سمجھایا ہے۔ ڈنک اپنا نام وجایا ہے۔ ساچا چھنت راگ الایا ہے۔ بھگت بھگونت میل ملایا ہے۔ نار کنت
 جوڑ جڑایا ہے۔ رنگ بسنت اک چڑھایا ہے۔ گڑھ توڑ ہو میں ہنگت، نون سو اکھر اک پڑھایا ہے۔ میل ملاوا ساچی پنگت، پرم پڑکھ اپنی دات ورتایا
 ہے۔ ناتا جڑیا ہر کی سنگت، ہر سنگت وچ سمایا ہے۔ سچ دوارے آ کے دوجے در نہ جائے کوئی منگت، منگتیاں خالی جھولی سرب بھرایا ہے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتایا ہے۔ ساچا تھم آپ ورتاؤنا ہے۔ سچکھنڈ دوار سہاؤنا ہے۔ لوک مات ڈیرہ لاؤنا ہے۔ مارگ
 اکو اک دکھاؤنا ہے۔ قدرت قادر رنگ چڑھاؤنا ہے۔ مرید مرشد دا در اک جناؤنا ہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ساچی سکھیا اک درڑاؤنا ہے۔ ساچی سکھیا اک درڑاؤنا ہے۔ سچکھنڈ دوار سہاؤنا ہے۔ سوہنگ راگ الاؤنا ہے۔ وچھڑے میل ملاؤنا ہے۔
 پکڑ اڈول اٹھاؤنا ہے۔ آتم پر ماتم کول پردہ لاہ آپ ملاؤنا ہے۔ شبد ناد وجے ڈھول، انحد راگ سناؤنا ہے۔ جو جن چرن پریتی جائے گھول، تہناں
 گھر مندر اک دکھاؤنا ہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اکو اک بناؤنا ہے۔ سچکھنڈ دوار سنگر چرن، چرن ملے سرناؤنا۔ جن
 بھگتاں کھلے نیتز ہرن پھرن، نج نین کرے رُشناؤنا۔ گیت گوہند انادی ڈھولا برہم برہادی اکو پڑھن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ محل اٹل ساچی منزل
 اچے پوڑے چڑھن، چڑھ چڑھ ہر ہر درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میں وسال گا۔ جن بھگتاں
 نال مل کے ہساں گا۔ سبج ساچا مارگ دساں گا۔ اکو نام ڈھولا رٹاں گا۔ جن بھگتاں لا کے تیر، سل اکو وار پھٹاں گا۔ توڑ شرع زنجیر، پت انتم اونان
 رکھاں گا۔ نظری آئے اکو پیر، پیر پیغمبر ہو کے دساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے وسال گا۔ سچکھنڈ دوار
 بناویگا۔ بھیو ابھید آپ کھلاویگا۔ دو آ زیرو نال ملاویگا۔ زیرو دو آ رنگ وٹاویگا۔ دو آ زرگن سرگن زیرو انک نہ کوئے جناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچا محم آپ ورتاویگا۔ ساچا محم ورتاویگا۔ بیس بیسا کھیل کرایگا۔ جگت جگدیشا پڑدہ لاہیگا۔ اک اُنیسا ونڈ ونڈاویگا۔ خالی کھیسہ سرب کرایگا۔ چھتر سیس تاج کرایگا۔ حدیث اکو نام پڑھایگا۔ بیس بیس ونڈ ونڈاویگا۔ شاہ پاتشاہ محم ورتاویگا۔ رہبر اکو راہ دکھایگا۔ صبر پیالہ جام پیاویگا۔ دین دیالا ویکھ دکھایگا۔ جوت اکالا نور دھرایگا۔ دھر مسالہ اک وڈیایگا۔ جس گھر اپنی نوری جوت چکرایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے اندر سوہنے مندر جن بھگت آپ بہایگا۔ جن بھگت دوارے آون گے۔ جس اکو ہر کا گاؤن گے۔ دوجا اشٹ نہ کوئے مناؤن گے۔ درشت اپنی آپ گھلاؤن گے۔ راما وششت اکو گھر ویکھ خوشی کراؤن گے۔ جنہاں لگایا اپنے لڑ، سو پوگنڈھ بندھاؤن گے۔ نہ جنمے نہ جائے کوئی مر، مر جیوت پرہ جوت وچ سماؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اکو الاؤن گے۔ دھر سندیسہ اک سناواں گا۔ سب دا لیکھا پور کراواں گا۔ بھرم بھلیکھا باہر کڈھاواں گا۔ جگ ریکھا ہور بدلاواں گا۔ دس دسمیشا نظری آواں گا۔ سو پڑکھ اکال جو رہے ہمیشہ، اُس دا نور چکواں گا۔ جس دی شاخ وشن برہم شو ہمیشہ، تس اپنا راہ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا پردہ آپ چکواں گا۔ پرہ پردہ آپ چکایگا۔ بیس بیسا ویس وٹایگا۔ سچ حدیثا اک سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلی کھیل آپ ورتاویگا۔ اگلی کھیل آپ ورتاویگا۔ جن بھگتاں کر کے میل، دیا باقی نور رشناویگا۔ بن ساچا سجن سہیل، سگلا سنگ دکھاویگا۔ جوت زرنجن چاڑھ تیل، گھر منگل راگ الاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت آپ درڑاویگا۔ ساچی بنت سمجھائے گا۔ انت اپنی کل ورتاویگا۔ جیو جنت سمجھ کوئے نہ پائیگا۔ نام ندھان دے کے نیا منت، من واسنا پندھ مکرایگا۔ بودھ اگادھے کر کے پنڈت، ودیا چوڈاں ویکھ دکھایگا۔ لہنا چکے جیرج انڈت، اُتبھج سیتیج ڈیرہ ڈھاہیگا۔ جو جن رلیا ہر کی سنگت، سو سوہنگ راگ الاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوارے دیوے مان، مہربان اپنی نظر اٹھایگا۔

سجھنڈ دوار بناویگا۔ ایکا ساتا جوڑ جڑاویگا۔ دو آ صفرے نال رکھاویگا۔ صفرا دُوئے سنگ ملاویگا۔ ساتا اک راہ تکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجھنڈ دوارا ہر نرنکارا اکو اک وساویگا۔ سجھنڈ دوار سہاویگا۔ پر بھ ساچے تخت ڈیرہ لایگا۔ محم سخت اک ورتاویگا۔ جس وارے لختے جگر، تس اپناست بنائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا پدر، پشت اپنا ہتھ لکایگا۔ پشت ہتھ رکھے پاربرہم، برہم دیوے وڈیایا۔ آتم تیرا اکو کم، پر ماتم دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال مل کے اکو نور چڑھنا چن، ظہور اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجھنڈ دا سچ وبارا، آپ جنائے ستاراں ہاڑا، بیس بکرمی بھگت اکھاڑا، بیس صاحب سچا ناچ نچایا۔ کل کلکی کل دسے لاڑا، دو جہان کرے بوہارا، جوتی نور اگمی دھارا، شبدی ڈنک راگ نیارا، نرگن اپنا آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوارتی رتی رت نال ملاویگا۔

* ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال *

ویہہ سو ویہہ بکرمی منگی منگ، مانگت روپ وٹایا۔ ہاڑ ستاراں پے ٹھنڈ، جن بھگتاں ملے وڈیایا۔ گرگھ سبجناں چڑھے جج، ہر لاڑا اکو نظری آیا۔ دستار کیسری سرتے بنھ، کمر کسا کسایا۔ صاحب سنگر دا گاون چھنڈ، ڈھولا راگ الایا۔ خوشی کراون بند بند، بندی خانہ توڑ ٹڑایا۔ سچ دوار آون لگھ، ڈھر دربار ملے وڈیایا۔ سوہنا سہنجنا وقت سوا پنج، سری بھگوان ونڈ ونڈایا۔ گھر ساچے دیوے اند، رس اکو اک دکھایا۔ کوئی نہ رہے بھاگاں مند، جو چل آئے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتایا۔ ساچا کھیل کرے گوہند، گوہند دھار چلائی۔ نو نو چار دی میٹے چند، چنتا کوئے رہن نہ پانیا۔ گرگھ اُپجائے اپنی بند، بھگت دوار کھیل کھلایا۔ شاہ پاتشاہ وڈ نرند، نر نرائن جوت جگایا۔ ناد وجائے اکو سنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھایا۔ سوا پنج لگائے سبھا، صبح ایکا دے جنایا۔ پیر پیغمبر سارے کہن طوبی ربا، نعرہ اکو اک الایا۔

دو جہان جس حکمے اندر بدھا، برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوایا۔ سو صاحب سنگر جن بھگتاں دیوے سدّا، دُھر فرمانا حکم سنایا۔ اک اکیلا سد نویدا نرگن ہو کے پھرے بھجا، بن سرگن کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائی۔ ساچی کرنی ساڈھے پنج، بیس بیس دے جنایا۔ ہاڈ ستاراں چڑھے رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگیلا۔ رین بھنڑی منگے منگ، خالی جھولی رہی دکھایا۔ چار جگ میٹوں کسے نہ لایا انگ، جو آیا سو راتیں اٹھ اٹھ پر بھ تیرا دھیان لگایا۔ تیتھوں ڈردے رہے سنگ، میرا پلو نہ کوئے گنڈھایا۔ میں تگدی رہی کون ویلا اکو نور چڑھے چند، دو جہان کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ سوا پنج ہووے سُبھاگا، سوبھاؤنت سُبھایا۔ پرم پُرکھ داو جے واجا، ساچا ناد اک الایا۔ اَسو چڑھے غریب نوازا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ صاحب سنگر سازن سازا، گھر ساچے خوشی منایا۔ بھوپت بھوپ آوے راجن راجا، اکو پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ سوا پنج صاحب دالیکھا، لکھ سکے نہ کوئی رانیا۔ زرویر پُرکھ وٹائے ویسا، ویس اولڑا آپ جنایا۔ وساونہارا ساچا دیسا، سچھنڈ سوبھا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت دے سمجھائی۔ ہر سنگت سُننا کر دھیان، ہر دھیانی آپ جنائندا۔ بیس یسے کھیل مہان، ہر سنگر آپ کرائندا۔ لاڑا بنے سری بھگوان، جو بن رتا اک اکھوائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ونڈ آپ ونڈائندا۔ ساچی ونڈ لیہندی دِشا، سو سنگر آپ کرائیا۔ سچ دوار دا پہلا حصّہ، دُھر درگاہی آپ سمجھائی۔ گرگھ سُنو ساچے سکھا، سکھیا اکو اک درڑایا۔ پُرکھ ابناسی لیکھ لکھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جو لُپجیا سو دسے مستھا، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ ٹھا کر سوامی جس نے ڈٹھا، سو رووے چائیں چائیا۔ مانس جنم گرگھ جتا، گھر ساچے وجے ودھایا۔ باقی رس ہوئے بھکا، رسنا جہوار ہی گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرے پر بھ آکے ویڑے، گرگھاں دیاں سرب سمجھائی۔ لہدے رہے جیہڑے جیہڑے، تنہا اپنا رنگ دکھایا۔ بنھن آیا ٹھا کر بیڑے، بیڑا اکو اک جنایا۔ در دروازیوں باہر ڈیرے، ڈیرہ اکو گھر دکھایا۔ پریم پریتی گرگھ سیہرے، سیس جگدیش گندا یا۔ ناتا جڑے تیرے میرے، دوجی کریا کوئے رہن نہ پانیا۔ نانک لکھ کے گیا پُرکھ ابناسی چوتھی لاویں لئے پھیرے، ابناسی کرتا دیا کمایا۔ جو گرگھ سبجگ

تریتا دواپر کلجک بیٹھے رہے کر کے جیرے، دُور دُراڈا دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کرنا، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جو دینا دے چار ورننا، خالی کوئے رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دا چکے ڈرنا، مرن مرن دا گیڑ مُکائیا۔ ساچے گھوڑے سوامی چڑھنا، صاحب سنگر خوشی دکھائیا۔ اِکو ڈھولا ہر سنگت پڑھنا، اُچی کوک کوک الایا۔ پُرکھ ابناسی جن بھگتاں دوارے ساچے وڑنا، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، کرنی ہر ہر آپ جنائندا۔ گرگھو ڈھر سنی پکار، جس اِگی ونڈ ونڈائندا۔ جمنا سُرستی گنگا جس وہائی دھار، سوزائِن کھیل کرائندا۔ بیسویں صدی پاوے سار، بیس بیس میل ملائندا۔ گرگھ گرگھ کوئی نہ رہے باہر، دُور دُراڈا نیرن نیرے کول بہائندا۔ زرویر زراکار دینا بندھو ہوئے ظاہر، ظاہرا اپنی کل ورتائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائندا۔ ساچا رنگ رنگے راتا، پر بھ داتا بے پرواہیا۔ لیہندی دشا کھیل تماشا، اپنا بھو کھلایا۔ خوشیاں نال کرے ہاسا، غمیاں باہر کڈھائیا۔ ہر سنگت نال پاوے راسا، گوپی کاہن نچائیا۔ بھگتاں پوری کرے آسا، ترسنا میٹ مٹائیا۔ زرویر ہو کے بنے راکھا، بھے بھو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ لاڑا بنے ہر گوپال، مہربان دیا کمائیا۔ گرگھ سچا نوجوان، صاحب سنگر لئے اُٹھائیا۔ اُٹھ پہلوان مار چھال، تیرا ویلا گیا آئیا۔ اِک ہویا سہنجنا لال، لالِن اِکو رنگ دکھائیا۔ ناتا توڑ جگت کال، مہاکال پرے ہٹائیا۔ ہر سنگت وِج بن آپ دلال، سری بھگوان سر اپنا ہتھ اُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اِک اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، دُوبے نظر کوئے نہ آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ سوا پنج کر اِکھ، ہر سنگت دے وڈیائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت کُدن نچن رہے ٹپ، خوشیاں راگ الایا۔ سارے کہن پُرکھ اکال ملیا باپ، پتا دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پپر پیغمبراں چاچیاں نالوں ٹٹا ساک، ساچا ناتا اِکو جوڑ جُڑائیا۔ درشن دیوے پرگٹ ہو کے ساکھیات، سگلا سنگ دکھائیا۔ جس دا کسے نہ کیتا ارتھات، ارتھ سکے نہ کوئے لایا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گرو گرنٹھ شاخ، ٹاہنی ٹاہنی رہیا مہکائیا۔ سو صاحب سہیلا اِک اکیلا گھٹ گھٹ واسی لیکھا جانے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ ظاہر ظہور

حاضر حضور پرگٹ ہوئے رسول پاک، رسم اپنی آپ جنائیا۔ دلدل علی چڑھے مار پلاک، شاہ سورا ہر نرکارا سولاں کلیاں آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار یاراں نال رکھائیا۔ چار یار چوتھامت، متر پیارا آپ سمجھائیا۔ سنگھ انگریز کرے ہت، ہتکاری پردہ لاہیا۔ سچ سواری کرے پٹھ، اسو اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، واگ ڈور اکو ہتھ رکھائیا۔ واگ ڈور پھرے تند، تند اپنا نام بندھائیا۔ چڑھے چند نور نورانہ چندی، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے گاؤن الہی چھندی، شاہ پاتشاہ سیس جھکائیا۔ ابناسی کرتے ہر سنگت اکو رنگ رنگی، دو جا رنگ نظر کوئی نہ آئیا۔ در دربار کوئے نہ رہے بھیکھی پکھنڈی، کوڑی کرپا سرب مٹائیا۔ گرگھ سوانی چار جگ جو رہی رنڈی، ویہہ سو ویہہ بکرمی ہاڑ ستاراں انت لئے پرنائیا۔ کٹھی کیتی مار مار پھیرے مار وچوں کنڈھی، پاہن پاتھر پھول بھلائییا۔ صاحب ہو کے بنیا سنگی، ٹھا کر ہو کے سیو کمائیا۔ پریمی ہو کے لائے انگی، پریتم اپنی دھار جنائیا۔ ہر جن پٹھ نہ ہووے سنگی، مہربان سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ لکھ چوراسی کرے اندھی، جگت نیتزہن دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارپوں گرگھ باہر کڈھائیا۔ گرگھ باہر آاون گے۔ گیت گو بند گاؤن گے۔ سوہنگ راگ الاؤن گے۔ جانجی بن کے جنج سہاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا وکھ وکھاؤن گے۔ در ساچا ویکھن آویگا۔ پُرکھ ابناسی دیا کماویگا۔ در دروازے آگے ڈیرہ لاویگا۔ بھگت دوارا اک سہاویگا۔ نیوں نیوں اپنا سیس جھکاویگا۔ چوراسی کلیاں لڑ وکھاویگا۔ جس ویکھیا سو چوراسی وچ کدے نہ آویگا۔ پھر باہوں پار لنگھاویگا۔ ہاڑ ستاراں ادھی رات باراں وجے اپنے ہتھ گھڑی بندھاویگا۔ اُپر دوارپوں اتر تھلے، فرش تے ڈیرہ لاویگا۔ ساڈھے تن ہتھ اپنا آکار جناویگا۔ زرویر ہو چلاوے رتھ، رتھواہی بن سیو لگاویگا۔ گرگھاں دے نام و تھ، وست اکو اک ورتاویگا۔ ساچا مارگ دس، سدھا راہ اک وکھاویگا۔

جن بھگتاں چرنی ڈھٹھ، اپنا مان مٹاویگا۔ گرسکھ اُتوں سارے جان لنگھ، آپ اپنا بھیٹ چڑھاویگا۔ آگے دیکھن سِری بھگوان دا سچ پلنگ، سو صاحب سنگر اِکو گھر دکھاویگا۔ نواں دواریاں تھانی باہر جاوَن لنگھ، اندر کوئی رہن نہ پاویگا۔ نو سیکھ گاؤندے رہن ڈھولا چھند، سمت پندراں وقت سمجھاویگا۔ اک اک جوڑا کول لین رکھ، سِری بھگوان سب دے جوڑے اپنے چرن بچھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیہہ سو دیہہ بکری دا اگنی کھیل، کرتا پُرکھ اپنی کرنی وِچ رکھاویگا۔ سوا پنج سب دالتھے ڈکھ، ڈکھ اِکو وار گوائیا۔ اُجل کرے مات لکھ، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ ہر سنگت ساچی سکھنا رہی سکھ، کون ویلا ملے پر بھ ملے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت سکھ اِکو وار اُپجائیا۔

* ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سوا پنج وچے شام دربار وِچ جیٹھووال *

۱۰۸۷

شاہ سلطان چڑھیا گھوڑے، نیتز بند آپ کھلایا۔ پرتکھ ہو کے سنگر بھڑے، پردہ کوئے رہن نہ پائیا۔ دُھر دی وِچھڑی آتم جوڑے، جوڑی اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ شاہ سوار سنگر پورا، نیتز نین کھلایا۔ آد جگادی حاضر حضورا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں آسا پوری کرے ضرورا، ضرورت اپنی نال ملائیا۔ جگ چوکڑی جنہاں دیندار رہیا چرن دھوڑا، اتم مستک اِکا لائیا۔ کایا رنگ چڑھائے گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شاہ سوار آیا نرنگارا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی جو دیندار رہیا لارا، شبدی شبد کر پڑھائیا۔ نام نامہ دیندار رہیا سہارا، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ سب نوں دسدا رہیا آد جگادی ایکنکارا، پرورد گارا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گھوڑے چڑھیا شاہو بھوپ، بھوپت اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے اِکو روپ، جو بن رووے نیناں مارے دھاہیا۔ جس گوہند بنایا پوت، سو گرگھ گرسکھ اپنے انگ لگائیا۔ ناتا توڑ پنج بھوت، آتم لئے پرنائیا۔ آون جاوَن چکے چوک، لکھ چوڑا سی رہن نہ پائیا۔ گرگھو ست سنتو کھ کھانا کھا کے تے رہنا گھوک، ایسے کارن ہر سنگت تیرا لنگر دتا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

۱۰۸۷

مہربان ہوئے سہائیا۔ گھوڑے چڑھ کے سنگر آیا، مہربان دیا کمائیا۔ زرگن ہو کے پھیرا پایا، سرگن لئے اٹھائیا۔ سنت سہیلے لئے جگایا، گر چیلے ویکھ
 دکھائیا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا، پنچ تت وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم منگل گایا، سوہلا اکو راگ سنائیا۔ دھن وڈیائی آیا، پرم پڑکھ پر بھ پھیرا
 پائیا۔ نر نرائن نر ہر کنت درس دکھایا، مکھ گھنگٹ آپ اٹھائیا۔ ہر جن سجن لئے پر نایا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ گر مکھ سخیں رہیا سمجھایا، منگل گاونا چائیں
 چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل بے پرواہیا۔ گر سکھ لاڑا ہویا سنگ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوت اکالن منگ رہی منگ،
 آگے بہہ بہہ سیس نوائیا۔ تیرے اسوار کسیا تنگ، سولاں کلیاں اچھیا پور کرائیا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، گر سکھ ڈھولا گائیا۔ تیرے پریم دا آئے
 اند، اند اکو اک جنائیا۔ ہر جن ساچے گاؤن چھند، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ گر مکھ لاڑا ویکھو چند، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ چلائیا۔ سچ ریت چلائے راہ، رہر اکو اک اھوائیا۔ پرم پڑکھ بن ملاح، بیڑا پار ترائیا۔ گر سکھ سجن نال ملاء، آپ اپنے
 انگ لگائیا۔ لکھ چوراسی پھند کٹا، ساچے مندر دئے بہائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں آتم پر ماتم کر نکاح، کارج اکو اک کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، خوشیاں نال اپنا بھو چکائیا۔

سو پڑکھ نرنجن کھیل رچواندا اے۔ ہر پڑکھ نرنجن ویکھ دکھاوندا اے۔ اینکارا خوشی مناوندا اے۔ آد نرنجن نور ڈمگاؤندا اے۔ ابناسی کرتا
 ویس وٹاؤندا اے۔ سری بھگوان چل کے آوندا اے۔ پار برہم پر بھ پردہ لاہندا اے۔ سچ سنگھاسن اک سہاؤندا اے۔ تخت نواسی ڈیرہ لاؤندا اے۔
 شاہو بھوپ اھواؤندا اے۔ سیس جگدیش تاج سہاؤندا اے۔ دھر فرمانا حکم سناؤندا اے۔ چوہدار اک بناؤندا اے۔ نیوں نیوں سجدہ سیس جھکاؤندا
 اے۔ وست امولک منگ منگاؤندا اے۔ دیونہارا آپ ورتاؤندا اے۔ نار کنت کھیل رچاؤندا اے۔ راگ سہنجنا اک پڑھاؤندا اے۔ سچھنڈ دوار
 وڈیاؤندا اے۔ چارے کٹاں ویکھ دکھاوندا اے۔ دہ دشا پھول بھلاؤندا اے۔ جن جننی آپ اھواؤندا اے۔ ساچی گکھ آپ دکھاوندا اے۔ اوجل مکھ

آپ کراؤندا اے۔ سٺ اِکو اِک اُچاؤندا اے۔ شبدی ناؤں دھراؤندا اے۔ تھر گھر ساچے ونڈ ونڈاؤندا اے۔ کر پیار آپ بہاؤندا اے۔ دے ہلار
 بھیو چکاؤندا اے۔ دُھر فرمانا اِک الاؤندا اے۔ وشن برہما شونال رلاؤندا اے۔ ترے گن مایا جھولی پاؤندا اے۔ پنج تت گنڈھ اِک دکھاؤندا اے۔
 نرگن سرگن کار کماؤندا اے۔ لکھ چوراسی بنھ دھار، انڈج جیرج اُتھج سیتج اپنا بندھن پاؤندا اے۔ چارے کھانی کر تیار، ساچی رچنا آپ رچواؤندا
 اے۔ چارے بانی بول جیکار، پراپسنستی مدھم بیکھری راگ الاؤندا اے۔ نرؤیر پُرکھ ہر نرکار، نرگن اپنی کار کماؤندا اے۔ اجوئی رہت سچّی سرکار، لکھ
 چوراسی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ نرمل دیا باقی کر اُجیار، جوت نرنجن ڈگگاؤندا اے۔ شبد اگم اپنی وار، گھر گھر ناد سناؤندا اے۔ دوئی قُدرت کھیل اپار،
 اپر پیر سوامی آپ سمجھاؤندا اے۔ لیکھا جانے دُھر دی دھار، دُھر درباری ویکھ دکھاؤندا اے۔ لاشریک پروردگار، نورِ الاهی اِک اکھاؤندا اے۔ مقامے
 حق سانجھ یار، ڈیرہ اِکو گھر لگاؤندا اے۔ سچ محراب ہوئے اُجیار، جلوہ نور اِک پرگٹاؤندا اے۔ دُھر سندیسہ دُھر دی دھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کماؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ نام رکھاؤندا اے۔ -

 برہماوینا آپ پڑھاؤندا اے۔ شکر اِکو راہ چلاؤندا اے۔ وشنوں اپنی سیو کماؤندا اے۔ شبد گر وڈ وڈیاؤندا اے۔ ساچی کھیل
 آپ سمجھاؤندا اے۔ پر بھ اپنی دیا کموندا اے۔ پہلی دوجی تیجی لاؤ کر کرپا آپ سناؤندا اے۔ چوتھی لاؤ سری بھگوان، جن بھگتاں آپ سناؤندا اے۔
 گھر آکے ملے کاہن، گرنٹھی پنٹھی ونڈ نہ کوئے ونڈاؤندا اے۔ جس صاحب دا اِک نشان، دو جہاناں ویکھ دکھاؤندا اے۔ جس صاحب دتا دان، جو
 گوہند گود بہاؤندا اے۔ سو ویکھن آیا نوجوان، ساچے آسو آسن لاؤندا اے۔ سبجھنڈ دوار مکان، مقبرے پچھلے سارے ڈھاؤندا اے۔ جن بھگتاں ملے
 آن، جگت وچھوڑا آپ مُکاؤندا اے۔ رائے دھرم دی رہے نہ کان، چتر گپت دا لیکھ مُکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ابناسی
 پھیرا پاؤندا اے۔ ہر ابناسی اِکو آؤندا اے۔ جگ چوکڑی ویس وٹاؤندا اے۔ گر اوتار دھیان لگاؤندا اے۔ پیر پینمبر سیس جھکاؤندا اے۔ سچ حدیث
 اِک پڑھاؤندا اے۔ کلمہ نبی آپ سناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ ویلا آنت سہاؤندا اے۔ کلجگ ویلا

آنت سہایا اے۔ گر اوتاراں جو جس گایا اے۔ پیر پیغمبراں جو سمجھایا اے۔ جگت سویمبراں کاج دکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پورب لیکھا پور کرایا اے۔ پورب لیکھا پور کراؤندا اے۔ گر اوتاراں نال رلاؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی ویس وٹاؤندا اے۔ ساچا لاڑا اک اکھواؤندا اے۔
 دن دہاڑے پڑدہ لاہندا اے۔ گرگھ ساچے نال رلاؤندا اے۔ ساچی دھارا آپ بندھاؤندا اے۔ سنگھ اندر کر پیار، پھڑ کے اُنگی آپ اٹھاؤندا اے۔ پا
 جپھی سانجھے یار، سگلا سنگ نبھاؤندا اے۔ کوئے مڑ کے آئے نہ مڑے سنسار، جس نوں اپنے گلے لگاؤندا اے۔ اپنے گل دالاہ کے ہار، گرگھاں تن
 پہناؤندا اے۔ ایہہ چوراسی دی لاہی مار، کلی کلی نال بندھاؤندا اے۔ جس گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکار، سو جنم مرن وچ نہ آیا
 اے۔ ویہہ سو ویہہ کھڑا دوار، آپ اپنا ویس وٹایا اے۔ ستاراں ہاڑ کرے پکار، دوئے جوڑ واسطہ پایا اے۔ گرگھ سجن کر پیار، دو جاسنگ نظر نہ آیا
 اے۔ کر سوہنا اک شنگار، مہندی رنگی نام چڑھایا اے۔ سپس گندے پہلی وار، ہر سنگت سجن سہیل روپ وٹایا اے۔ نائن نائی بنے آپ کرتار، سیوا
 کردا نظر کسے نہ آیا اے۔ ساچی ڈولی کر تیار، آپ اپنے کندھ اٹھایا اے۔ ہوئی ہوئی ہو اُجیار، ساچا راہ رہیا سمجھایا اے۔ گر اوتار کرن دیدار، چاروں
 کنت دھیان لگایا اے۔ تیری کھیل پروردگار، سمجھ سکے نہ کوئی رایا اے۔ دُور دُراڈے آئے پینڈا مار، پاندھی بن کے پھیرا پایا اے۔ گرگھ سجن دے
 دکھال، جنہاں اپنے انگ لگایا اے۔ تنہاں نیڑ نہ آئے کال، مہاکال نین شرمایا اے۔ جو تیری آئے دھر مسال، دوارا اک وسایا اے۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا اے۔ ہر سنگت ساری چڑھ جائے گھوڑی، ہر سنگر آپ چڑھائی۔ پر م پُرکھ دی اکو جوڑی، نہ کوئی ناتا توڑ
 ٹڑائی۔ صاحب سنگر دی ساچی ڈوری، کلی اپنے نال بندھائی۔ گرگھ ویکھو بانکی چھوہری، نیتز نین مٹکائی۔ لکھ چوراسی کولوں کر کے چوری، ہر جن لے کے
 جائے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ گرگھ گل وچ پائے ہار، گلوکڑی اک رکھائی۔ پاربرہم تیرا سچ پیار، نظر
 کتے نہ آئی۔ نانک کر کے ہار شنگار، نام نیتز کجلا اکو پائی۔ نیویں نین گیا دربار، چرن کول راہ تکائی۔ پُرکھ اکال لیا اٹھال، آپ اپنی گود بہائی۔ گوہند
 ویکھے ساچا لال، لالن اپنا رنگ رنگائی۔ ماچھو واڑے کرے سوال، دوویں جوڑ سپس جھکائی۔ کون ویلا پر بھ لیکھے لاویں شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے گھر

وسائیا۔ پُرکھ اکال ہو دِیال، اِکو وار دِتا سمجھائیا۔ گو بند لکھ دے خوشیاں نال، ویہہ سو ویہہ بکرمی دجے مات ودھائیا۔ گرکھ ساچے سارے کرے بحال، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ پھل لگائے اِکو ڈال، امرت رس دکھائیا۔ جانجی سوہن گرکھ لال، رنگ کیسری گو بند روپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گرکھ گر سکھ ہر پرناؤندا اے۔ بن کایا کاج رچاؤندا اے۔ بن واگوں واگ گنداؤندا اے۔ بن بھکتیوں بھگت وڈیاؤندا اے۔ بن شکتیوں شکت جناؤندا اے۔ بن مستیوں مست دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے نال ملاؤندا اے۔ ہر اپنے نال بلایا اے۔ سچ دوارے لے کے آیا اے۔ لوک مات پنڈھ مکایا اے۔ سچھنڈ داراہ دکھایا اے۔ بھگت دوارے اپنا سیس جھکایا اے۔ جس دھام گرکھاں ڈیرہ لایا اے۔ سکھاں سکھدیاں ایہہ دن آیا اے۔ گرُو آں لکھ لکھ اپنا لکھ کھلایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیہڑا اک سنایا اے۔ جو گرکھ اندر آؤن گے۔ سو سوہنگ ڈھولا گاؤن گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مناؤن گے۔ سچھنڈ دا سچ دوارا گھر اِکو اک پاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اِک سہاؤن گے۔ گو بند نال گرکھ لاڑے، کیسری دوپٹے تن بندھائیا۔ تن من نین رہے شنکارے، جگ پھیری ناچ نچائیا۔ ڈھول ڈھمکے وچن نیارے، دوہرا تال سنایا۔ اگے لنگھن پہلی وارے، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جے جیکار کرائیا۔ پچھے سنگت آوے وارو وارے، نیوں نیوں سیس چرن جھکائیا۔ پاربرہم دے بنن ڈلارے، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت اپنے پچھے پچھے رہیا ترائیا۔ ہر سنگت آئے سنگر پچھے، دروازہ لنگھ دیا کمائیندا۔ جنم جنم جو ڈکھڑے لگے، کرم کرم دے روگ گوائیندا۔ ہنس بنائے بغلے بگے، کاگی بدھ وٹائیندا۔ گو بند بنائے بال سکے، گھر اِکو اِک سہائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرے بچے، بچیاں نال لاڈ لڈائیندا۔ پیر پیغمبر آئے نٹھے، گر اوتار پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا ہر سمجھاؤندا اے۔ ہر سنگت آکھ سناؤندا اے۔ پچھلا لیکھا اگے جھولی پاؤندا اے۔ پر بھ پیتا مٹر اِک اکھواؤندا اے۔ ساچی ریتا مات بناؤندا اے۔ کوڑا ریٹھا مٹھا آپ دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وہار آپ کراؤندا اے۔ پر بھ سچ وہار کرایا

اے۔ بے پرواہ کھیل رچایا اے۔ گرگھ سجن انگ لگایا اے۔ پڑدہ چکن پر بھ جو آیا اے۔ لکھ چوراسی وچوں پھول دیا کمایا اے۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا اے۔ ساچی کرنی آپ کمادوگا۔ ہر سنگت آگے آگے جاوگا۔ بھگت دوار ڈیرہ لاوگا۔ گرگھوں دے سروارنے،
 ساچی درگاہ جھولی پاوگا۔ پریم پریتی جو گئے وارنے، برہوں روگ مٹاوگا۔ ویہ سو ویہ دے ایہہ کارنے، آپ اپنے رنگ رنگاوگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت سنگ رکھاوگا۔ ہر سنگر کھیل اپار، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ گرگھ ساچی نار، گھر لے کے آئے چائیں چانیا۔ سچ دوارے
 دئے بہال، گھر ساچے وجے ودھانیا۔ پریم پریتی نبھی نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر اٹھانیا۔
 مہربان ہر سچ سنگھاسن، سچ دوار لگانیدا۔ جن بھگتاں بنے زرگن ساتھن، سگلا سنگ وکھانیدا۔ سچ سنہڑا آیا آکھن، اکو تھم منانیدا۔ پار برہم پر بھ داسی
 داسن، سیوک سیوا آپ کمانیدا۔ جس دا کھیل سدا جگ باطن، سو ظاہر ظہور نور جنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ
 وکھانیدا۔ ہر جن تیرا بنے راکھا، رکھیا کرے تھائیں تھانیا۔ پار برہم پر بھ کملا پاتا، ویس او ایسا روپ دھرانیا۔ آتم ویکھے پر ماتم ذاتا، اذاتی کوئے نظر نہ
 آئیا۔ راگ سنائے اکو تماشا، اکو نام پڑھانیا۔ بن رتھو ہی چلائے راتھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ سچ سنگھاسن ہر کا ڈیرہ،
 نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اتھم بٹھے بیڑا، ملاح اپنا پھیرا پائیا۔ کایا مندر وسے کھیڑا، گھر ساچے وجے ودھانیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، دُور
 دُراڈا پندھ مُکانیا۔ مایاں دھریا ناؤں سنگھ شیرا، شیر سنگھ بھو کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں لایا جھیرا، جھکڑا
 دین مذہب وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار وڈیا نیا۔ آو بھگتو در دوارے، سو صاحب دیا کمایا۔ نو دوارے جگت خوارے،
 ساچی دھیر نہ کوئے دھرانیا۔ کلجگ انتم کرپا دھارے، پر بھ وڈا وڈا وڈیا نیا۔ گرگھ سجن پہریدارے، نیتزنین رہے اٹھانیا۔ چرن جوڑا پر بھ رکھے نالے،
 ساچی سرن دئے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نواں دراں ہوئے سہانیا۔ نو در رکھو پر بھ چرن دھیان، دسویں میل سچ سُبھانیا۔
 پنچ وکار جے ملے شیطان، گر کی پانہی دیو سپس لگانیا۔ آگے بنے نہ رہنا انجان، بالی مت رہیا وڈیا نیا۔ تہاڈا ناتا جڑیا نال بھگوان، دوجی اوٹ نہ کوئے

دکھائیا۔ درگھر ساچے بن کے بہنا کاہن، مکھ سیہرا سیس گندا ئیا۔ گیت گوہند گاؤنا گان، وجے نام ودھائیا۔ ست دھرم دا اک نشان، ہر جن اکو نظری
 آئی۔ دین مذہب سرب مٹ جان، جس ملے بے پرواہیا۔ سونا ہوئے پروان، جو کنت اپنے نال پرنا ئیا۔ نون سو اکھر کرے پروان، ہوئے ہنگتا گڑھ
 تڑائیا۔ درگاہ ساچی ملے مان، دھرم دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا دے چکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا آپ
 چکایا اے۔ پر بھ نرگن ہو کے آیا اے۔ لکھ چوراسی وچوں چن چن، اپنے نال ملایا اے۔ کوٹ جنم دے ویکھ گن، اوگن دور کرایا اے۔ دھر درگاہی
 پکار سُن، دکھیاں دردیاں درد وندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نو دوارے نرگن جوڑا اک اک رکھایا اے۔ نو
 دوارے جوڑا رکھیا اے۔ جن بھگتاں مارگ دسیا اے۔ ہر تھاں پر بھوجی و سیا اے۔ تیر نرالا اکو کسیا اے۔ جن بھگتاں اندر دھسیا اے۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت کیتا اکھیاں اے۔ ہر سنگت اکھ کرپا کر، ویہ سو ویہ داتند بندھایا اے۔ نام چولی رنگ
 چڑھایا اے۔ انگیکار آپ اکھوایا اے۔ ساچا سنگی بن کے سنگ نبھایا اے۔ پھڑ چنگی گلے لگایا۔ نیر اندھی انگلی لایا اے۔ دیوے نام سنگدھی، بھل
 بھلوڑی آپ مہکایا اے۔ بھاگ لگائے آپ ور بھنڈی، برہمنڈی کھوج کھجایا اے۔ جو جن سوہنگ گاون چھندی، تنہاں سنسا روگ مٹایا اے۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑکھ ابناسی گرکھ گھر ویاہن آیا اے۔ گرکھ گر گر ہر ہر نار، نرائن لاڑا لڑ پھڑاؤندا اے۔ ساچے سو آپ
 چڑھاؤندا اے۔ دو جہاناں پار کراؤندا اے۔ سچ دوار کندا لاہندا اے۔ جوت نر اکار اک دکھاؤندا اے۔ شبد راگ دھن گاؤندا اے۔ کنت سہاگ سو بھا
 پاؤندا اے۔ جنم جنم دی بھجا آگ، امرت میگھ برسواؤندا اے۔ کرم کرم دا دھو داغ، نرمل روپ وٹاؤندا اے۔ آتم آتمراک ویراگ، برہوں چوٹ
 لگاؤندا اے۔ نار کنت دا سچا ساک، ہر سجن جوڑ جڑاؤندا اے۔ گھر کواڑی کھول تاک، دیپک اک رشنوئندا اے۔ میٹ رین اندھیری رات، نرمل چند
 چکاؤندا اے۔ میل ملاواں کملاپات، کول نین ویکھ دکھاؤندا اے۔ نو دوارے مار جھات، گرکھ پار کراؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ہر سجن رنگ دکھاؤندا اے۔ ہر سجن آپ پرنا ئیا اے۔ سنگت ساچا راہ دکھایا اے۔ پڑکھ اکال دیا کمایا اے۔ سچ دھر مسال اک جنایا اے۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گھوڑے نام چڑھایا اے۔ گرگھ گھوڑے نام چڑھیا اے۔ سبکھنڈ دوارے وڑیا اے۔ نربھو ہو کوئے نہ ڈریا اے۔ اکو سوہنگ ڈھولا پڑھیا اے۔ بن بھگتی کارج سریا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا ساچے کریا اے۔ گھر سچا سنگر پایا اے۔ گرگھ سچا شکھ اُچایا اے۔ جنم جنم دا ڈکھ گویا اے۔ مات گھ سفل دکھایا اے۔ اٹا ہوئے نہ رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپایا اے۔ آپ اپنی گودی چک، آپ اپنے گلے لگایا اے۔ درگھر آکے لیا بچھ، بچھلا لیکھا پھول بھلایا اے۔ جے گرگھ تیرے کول نہیں کچھ، کر کرپا جھولی دئے بھرایا اے۔ تیری اٹھی رہے مچھ، وشن برہما شو تیتھوں شرمایا اے۔ تیرا سیس پُرکھ اکال جاوے جھک، دوجا تیتھوں سرب سیس نوایا اے۔ صاحب سنگر کولوں بچھ، کیوں تیرا ناتا جوڑ جڑایا اے۔ نہ کوئی گانا بدھاگٹ، وٹنا تیل نہ کوئے ملایا اے۔ نہ کوئی واڑ اندھیرے گھپ، جگت سگن دکھایا اے۔ نہ کوئی چاچیاں تائیاں لیا بچھ، بھابیاں سُرمانہ نین چھہایا اے۔ بھین واگ نہ گندی اٹھ، موئی تند نہ کوئے رکھایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنا رنگ رنگایا اے۔ نہ ماتا سوہا ویس کریا اے۔ ہتھ پانی نہ کوئی دھریا اے۔ میرا گیت کوئے نہ پڑھیا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دس ایہہ کی کارن کریا اے۔ نہ نانک دادک آئے نے۔ نہ بھین بھرا منگائے نے۔ یار سبجن نہ کول بہائے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پر بھ ایہہ کی کھیل رچائے نے۔ نہ نائن نائی آئے ڈوم، منگتا نظر کوئی نہ آئی۔ کی بنیوں پر بھو سوم، ہتھوں دین کچھ نہ پائی۔ پاربرہم کہے میرا سمجھ نہ سکے کوئی مضمون، ایہہ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے گئے دھیان لگایا۔ جس دے حکمے اندر بنیا قانون، ایہہ سو کلمہ سرب پڑھایا۔ بردے غلام بن کے ممنون، ایہہ گئے سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ دیونہار وڈیایا۔ گرگھ ویکھ تیری شادی، شہنشاہ خوشی منائیندا۔ آد پُرکھ بن کے آئی دادی، پُرکھ اکال پتاروپ وٹائیندا۔ گوہند گر بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سر سے رُڈھیاں اکو آکھی، آخر اپنا حکم جنائیندا۔ تہاڈی انتم کراں راکھی، کلجگ انتم پھیرا پائیندا۔ نرگن ہو سناواں ساکھی، شبدی راگ الائیندا۔ گر سکھ کوئی نہ رہے باقی، جو ہر دوارے آئیندا۔ گوہند اپنے اندر رکھی بن حرفاں کر کے کاپی، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ پُرکھ اکال دیوے پاتی، پتر اکو اک سمجھائیندا۔ تیرا لہنا دینا باقی،

بقایا اپنی جھولی پائیندا۔ تُوں نیلے اُتوں لاه کاٹھی، تیرا گھوڑا اک اُچائیندا۔ جس دا نور نوراناہ اِکو پاکی، پروردگار آپ دکھائیندا۔ اوہدے اگے کوئے نہ رہے
 عاقی، جدھر جاوے صاف کرائیندا۔ جن بھگت اُٹھاوے تیرے ساتھی، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ اِکو گلّ سچّی آکھی، آخر میل ملائیندا۔ جس دی لکھدے
 ساکھی، ساکھیات آپ سمجھائیندا۔ ستاراں ہاڑ کھول کے تاکی، ہر نیز نین آپ جنائیندا۔ بھگتو کھلی تہاڈی ہاٹی، سنگر اِکو ہٹّ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیتا قول پور کرائیندا۔ کیتا قول آپ اقرار، کرتا بھل کدے نہ جائیا۔ کی ہو یا جے گرگھو تہانوں رہیا تار، پہلوں تہا تھوں اپنی سیو
 کمائیا۔ چار جگ دالاہن آیا اُدھار، مقروض اپنا قرضہ رہیا ادا کرائیا۔ سارے اُچی کوک کہو لکار، پُرکھ ابناسی دیو سنائیا۔ جے سانوں چھڈیا وچ منجھار،
 اکال کوئی ملن نہ پائیا۔ تیتوں کسے نہیں کہنا سانجھیا، ذات پات جے ونڈ ونڈائیا۔ تیرے کسے نہیں آوَن دربار، لکھّ چوڑا سی پار نہ کریں کی تیری چترائیا۔
 تیتوں کون کہے شاہ سوار، جے راتی سنتیاں گھر گھر درس نہ دیں کرائیا۔ تیتوں کسے نہیں کہنا کنت بھتار، گرگھ ناری اپنے انگ نہ جے لگائیا۔ تیرا نظر
 نہیں آوَن پیار، چاروں کُنٹ پئے دُہائیا۔ ستاراں ہاڑ نٹھے آوندے گر اوتار، چُتالی جو جن پچھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ ویلا وقت رہے وچار، پر بھ اپنا حکم
 سنائیا۔ جا کے ویکھئے بھگتاں بندا وبار، آپ گرگھیاں رہیا پرنائیا۔ گرگھ گھنٹک دئے اُتار، لال گلّالا رنگ چڑھائیا۔ جس نوں اڈیکدے سدا جگ چار،
 چوکڑی اپنا دھیان لگائیا۔ جس دی مہما کاتب لکھدے رہے بن لکھار، قلم شاہی نال ملائیا۔ سو آیا پروردگار، بے پرداہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی وڈا ہو، ہوکا نام دوائیندا۔ گرگھو تہاڈے جوگا گیا ہو، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جو انتر آتم پیار
 گیا چھوہ، تِس اپنا چھو کرارُپ بنائیندا۔ کر پرکاش اگئی لو، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ دُرمت میل دیوے دھو، اُجل گھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، نو دوارے نو جوڑے، جن بھگت چڑھائے شبدی گھوڑے، گھوڑا اِکو اک وڈیائیندا۔ ہر گھوڑا تیرا سوہنا چنگا، چال نرالی اک رکھائیا۔
 جس دا کس نہ سکے کوئی تنگا، زین پاکھر نظر کسے نہ آئیا۔ اُس نوں ویکھے گجری چندا، چند تیرے وچ سمائیا۔ کلجگ انتم پار کنڈھا، کنڈھی بیٹھے پار لنگھائیا۔

مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سدا بخشنا، گرگھ گرسکھ بیڑا رہیا ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نہ، کرے کرے کرائے
کارج انندا، انندا کارج اکو وار آپ سمجھایا۔

سرگن نرگن ہو کے صفر، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھایا۔ نرویر ہو کے چڑھیا سخر، محل اٹل ڈیرہ لایا۔ سچ دوارے کیتا فکر، فقرہ اپنا نام
جنایا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جس دا ہندا رہیا ذکر، سو ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ آد جگادی سب دا پتر، پتا پوت گنڈھ پوایا۔ دو جہاناں بن بن متر، سگلا
سنگ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک بیس دے وڈیایا۔ سرگن نرگن چڑھیا گھوڑے، زیرو اپنی دھار وکھایا۔ دو جہاناں آپے
بہڑے، پریاں لوآں کھنڈاں برہمنڈاں ویکھ وکھایا۔ شبد اگم لائے دوہڑے، دوہرا اکو اک سنایا۔ کرے پرکاش اندھ گھورے، جوتی نور نور رُشٹایا۔ شاہ
پاتشاہ وڈ سلطانا اک رکھائے اپنا زورے، جو رو زرنہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک بیس دے سمجھایا۔ دو آ صفر بنیا بیس،
ہر سنگر دے وڈیایا۔ کوئی نہ کرے پر بھ کی ریس، بے آنت بے آنت کہن کوئے نہ پانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیندا رہیا حدیث، کلمہ نبی رسول
پڑھایا۔ نام ندھان پرگٹ کردا رہیا گیان راگ چھتیس، صفت صفت صلاحیا۔ نرگن سرگن بناؤندا رہیا ودھان، دُھر فرمانا حکم پرگٹایا۔ بھوپت بھوپ
بن راجان، شہنشاہ اپنا روپ وکھایا۔ پُرکھ اگم بن بن کاہن، ساچی رچنا آپ رچایا۔ محل اٹل اُچ مکان، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ نرگن سرگن ویکھ
نشان، دھرم نشانہ اک جھلایا۔ لکھ چوراسی پاوے آن، بھے بھو سرب نکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک بیس انک بنایا۔ ایک بیس
بنیا انک، سو پُرکھ نرنجن آپ بنائیدا۔ ہر پُرکھ نرنجن و جاڈنک، دُھر فرمانا آپ جنائیدا۔ ایکنارا بھیو چکائے راو رنک، راج راجانا آپ الائنیدا۔ آد نرنجن
گھر گھر جگے جوت کنک، سنکا سنکا آپ ورتائیدا۔ ابناسی کرتا بنائے اپنی بنت، گھرن بھنہار کھیل کرانیدا۔ سری بھگوان نہ ہر کنت، نرائن اپنی کل
دھرائیدا۔ پاربرہم لیکھا گنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیدا۔ سچ دوارے سوبھاؤنت، سچھنڈ آپ وڈیائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو آ

صفرا جوڑ جڑائیندا۔ صفرا دوا پاوے گنڈھ، گنڈھنہار وڈ وڈیائیا۔ بھگتن بھہار پوے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ انتر آتم دے سنگ، پر ماتم اپنی دیا
 کمائیا۔ گرہ مندر دیوے اک انند، گھر ساچے خوشی منائیا۔ زرگن جوت چاڑھے چند، اندھ اندھیر مٹائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولے گائے چھند، سوہنگ ساچا
 راگ الایا۔ جگ چوکڑی منگاں رہے منگ، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک بیس صفت صلاحیا۔ بیس پیسا ہر
 جگدیشا، جگ جیون داتا آپ اکھوائیندا۔ سو پڑکھ زرنجن ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے پرگٹائیندا۔ سچکھنڈ دوار چلائے ساچی ریتا، ریتوان آپ ہو جائیندا۔
 پچھلا لیکھا جانے بیتا، آگے اپنا بھيو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیسا آپ سمجھائیندا۔ سچ پیسا چڑھے مات، نوچار وجے ودھائیا۔
 کرے کھیل پڑکھ ابناس، ابناسی کرتا کھیل کھلائیا۔ زرگن ہو کے پاوے راس، سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پوری کرے آس، آسا
 اپنی آپ جنائیا۔ زرگن جوت جوت پرکاش، پرکاشوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی دوا آصف
 صفر دو، اک اکیلا آپ کرائیندا۔ زرگن سرگن آپے ہو، زرنکارا ویس وٹائیندا۔ لکھ چوراسی ڈھوا ڈھو، نام امولک آپ ورتائیندا۔ گرہ مندر گھر پرکاش
 لو، دیا باقی آپ ڈگمگائیندا۔ امرت میگھ ایک چو، نچھر جھرنا آپ وہائیندا۔ دھر سندیسہ دیوے سو، سو پڑکھ زرنجن اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلائیندا۔ ساچا بھيو کھولے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ تخت نواسی نوجوان، شاہ پاتشاہ ہر جنائیندا۔ آد جگاد دیونہارا
 دان، جگ چوکڑی آپ ورتائیندا۔ پڑکھ ابناسی مہربان، ہڈ ماس چمڑا نظر کوئے نہ آئیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ مکان، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ دیونہارا دھر
 فرمان، نام ندھانا اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھيو ابھید کھولے ہب، ہر جو اپنی دیا کمائیا۔ آد جگاد
 جگ چوکڑی پرگٹ ہو جھب، زرگن سرگن کھیل دکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چار ورن اٹھاراں برن بدھی اک، ذات پات دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔
 بھگت بھگوان سچکھنڈ دوارے سد، سدا اکو نام جنائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر سرن لگ، دستار اکو سپس لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 بیس دے سہائیا۔ بیس سہائے رت، رتڑی آپ مہکائیا۔ پر بھ پرگٹ ہو ابناسی اچت، چیتن دھار وہائیا۔ جگ چوکڑی جو رہیا لگ، زرگن اپنا نگھ چھپائیا۔

سو صاحب شیر ہو کے رہیا نک، نام بھبک اک سنایا۔ دو جہاناں جس دی اوٹ، چوڈاں لوک سپس جھکایا۔ چوڈاں طبق جس دا کوٹ، دوار بنک رہیا سہایا۔ لکھ چوڑاسی جس دی جوت، گھر گھر دیک ڈگمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب کھیل کرایا۔ سو صاحب زرگن سرگن کار، ہر کرتا آپ کرایا۔ جگت ویکھے نظر نہ آئے وچ سنسار، صفراروپ نہ کوئی جنایا۔ گنتی گنت کر کے کوئی نہ پائے پاراوار، آنت کہن کوئے نہ پائیا۔ سدا سدا پر بھ کرے کرائے کر نیہار، کرتا پڑکھ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ گھر مندر بیٹھ ٹھانڈے دربار، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ آد پڑکھ ہو تیار، جگاد اپنا رنگ رنگایا۔ انھو کھیل کرے کرتا، پرکاشوان نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ونڈ رہیا سمجھایا۔ ساچی ونڈ ونڈن آیا، بے پرواہ بے پرواہ اھو ایندا۔ برہمنڈ کھنڈ جس رچن رچایا، لوک پر لوک سو بھاپایا۔ وشن برہما شو جس سیوا لایا، کروڑ تیتیس نال رلائیندا۔ راگ ناد جس شبد لایا، ڈھکار اپنے نام سنایا۔ بودھ اگادہ جس منتر درڑایا، بھو ابھید آپ گھلائیندا۔ سچھنڈ دوار جس وسایا، تھر گھر اپنا ست بہانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کر وکھائیندا۔ ہر کرنی کرے کرتا، کرتا پڑکھ وڈی وڈیایا۔ زرگن داتا ہو تیار، زویر کھیل کرایا۔ مقامے حق سانجھ یار، پروردگار بے پرواہیا۔ کھ نقاب پردہ دئے اتار، کالا سوسا نہ کوئے چھہایا۔ حق حقیقت پاوے سار، لاشریک نور خدایا۔ لیکھا جانے ڈھر دربار، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ قدرت قادر کرے پیار، رحیم اپنا آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دئے لگایا۔ ساچا لیکھا ڈھر درباری، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ آد پڑکھ پر بھ کھیل نیاری، بھو کوئے نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی بنیا رہیا جواری، سار پاس ونڈ ونڈائیندا۔ مہرے رکھدا رہیا گر اوتاری، پیر پیغمبر نال رلائیندا۔ نرداں چلاو دا رہیا وارو واری، حکمی حکم آپ پھرائیندا۔ سنہیڑا دیندا رہیا بن وڈ سنساری، ڈھر فرمانا آپ جنائیندا۔ کاتب بن کے بنیا رہیا لکھاری، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ پاربرہم برہم بنیا رہیا پساری، پسر پسارا اپنی کل دھرائیندا۔ بھولانا تھ بن سنگھاری، شستر اکو اک چکائیندا۔ ویکھنہارا کھیل وارو واری، جگ چوکڑی آپ ہنڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی دھار آپ جنائیندا۔ ڈھر دی دھار پڑکھ اگم، ہر اکو اک جنایا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرتا وڈا وڈ وڈیایا۔ آد آد پر بھ بیڑا بٹھ، برہمانڈ وچ چلایا۔ زرگن نور نورانہ چن، چند

چاندنا اک رُشائیا۔ دست امولک نام دهن، دھناڈھ آپ ورتائیا۔ جننی بن کے لئے جن، دهن دهن جنیندی مائیا۔ کرے وسیرا بن چھپر چھن، چار دیوار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیا۔ ساچی کھیل بیس پیسا، بنس سر بنس آپ جنائندا۔ لیکھا جانے اک اکیسا، دو آ ایک جوڑ جڑائندا۔ کلجگ اتم پیسن پیسا، کوڑی چلی ویکھ وکھائندا۔ شاہ سلطان خالی کھیسہ، دهن نام ہتھ کسے نہ آئندا۔ ترے گن مایا تپے انگیٹھا، اگنی ت نہ کوئے بھجائندا۔ لکھ چوراسی کوڑا ہویا ریٹھا، امرت رس نہ کوئے وکھائندا۔ بچھلا ویلا سب دا بیتا، آگے پر بھ اپنی کل ورتائندا۔ ہر گھٹ اندر وسے چیتا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائندا۔ مارگ دسدا رہیا مندر مسیتا، شودوالے مٹھ ونڈ ونڈائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب کھیل کرائندا۔ سو صاحب کھیل کرودا اے۔ جگ چوڑی ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھو ابھیدا آپ جناؤندا اے۔ چارے ویداں پھول بھلاؤندا اے۔ شاستر سمرت نال رلاؤندا اے۔ پُران اٹھاراں گنڈھ پواؤندا اے۔ اٹھ دس جوڑ جڑائندا اے۔ گیتا گیان اک رکھاؤندا اے۔ انجیل قرآنا تیس بتیس سناؤندا اے۔ سچ حدیث اک جناؤندا اے۔ نام ست پڑھاؤندا اے۔ کہانی بانی ونڈ ونڈائندا اے۔ نش اکھر وکھر روپ وٹاؤندا اے۔ انک انک نال ملاؤندا اے۔ بنک دوار اک سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاؤندا اے۔ ساچی کرنی کر وکھاؤندا اے۔ آد پڑکھ پر بھ اپنا کھیل رچاؤندا اے۔ زرگن سرگن ویس وٹاؤندا اے۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈائندا اے۔ انڈج جیرج اُتھج سیتج نام دھراؤندا اے۔ چار کہانی راہ وکھاؤندا اے۔ چارے بانی ناد و جاؤندا اے۔ پراپسنتی مدھم بیکھری ایکا گھر وساؤندا اے۔ چار جگ گنڈھ پواؤندا اے۔ چار ورن رنگ رنگاؤندا اے۔ چاروں گنٹ ویکھ وکھاؤندا اے۔ چار یاری سنگ بھھاؤندا اے۔ گھر چوتھے وڑ کے، آپ اپنا آسن لاؤندا اے۔ پر م پڑکھ پر یتم ہو تیار، زرگن سرگن ویکھ وکھاؤندا اے۔ ڈھولا پڑھ کے، گیت گیت گیت گو بند الاؤندا اے۔ اپنا بھانا آپے جر کے، مارگ اپنا آپ سمجھاؤندا اے۔ ساچی ترنی ہر جو تر کے، تار نہار ہر اکھواؤندا اے۔ جینودیاں جگ مر کے، مر جیوت روپ وٹاؤندا اے۔ کرے کھیل اوہلے پڑدے، پڑدہ اکو اک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھارا اک سمجھاؤندا اے۔ ساچی دھارا ہر سمجھاؤندا اے۔ زرگن سرگن راہے پواؤندا اے۔ گر اوتار

آپ پرگٹاؤندا اے۔ دُھر فرمانا تھم سناؤندا اے۔ نام نِدھانا جھولی پاؤندا اے۔ دھرم نشانہ اک جھلاؤندا اے۔ تیر انیالا ہتھ اٹھاؤندا اے۔ دین دیا لا
دیا کماؤندا اے۔ ہر گوپالا نین اٹھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دی سچی دھرمسالہ، اکو اک دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
آپ کماؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ گر اوتار آپ پرگٹاؤندا اے۔ دو آتیا جوڑ جڑاؤندا اے۔ اک اٹھ نال ملاؤندا اے۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان تینی اوتار، بھگت اٹھاراں رنگ رنگاؤندا اے۔ جن بھگتاں رنگ رنگاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ نبھاؤندا
اے۔ سچ حدیثا اک پڑھاؤندا اے۔ کالا سوساتن ہنڈاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا آپ سناؤندا اے۔ دُھر فرمانا
آپ سناؤندا اے۔ نرگن جوت نور دھراؤندا اے۔ پنج تت چولا آپ ہنڈاؤندا اے۔ نانک نانک نال ملاؤندا اے۔ نانک نظر کسے نہ آؤندا اے۔ نانک
گیت گوہند گاؤندا اے۔ نانک پنج تت چولا ہنڈاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی جوت جوت رُشاؤندا اے۔ اک دس ونڈ
ونڈاؤندا اے۔ ہس ہس ویکھ دکھاؤندا اے۔ نس نس پنڈھ مکاؤندا اے۔ گر گر رنگ رنگاؤندا اے۔ نرور چند چمکاؤندا اے۔ گیت چھند سناؤندا اے۔
پرمانند سماؤندا اے۔ دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ شرع شریعتی میٹ مٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ لیکھاؤندا
اے۔ دُھر دا لیکھا آپ لیکھا اے۔ جگ چوکڑی راہ چلایا اے۔ چارے ویداں بھيو جنایا اے۔ برہاوتیا آپ پڑھایا اے۔ وشنوں سیوک آپ بنایا
اے۔ شکر ہتھ ترسول اٹھایا اے۔ رہبر نور اک خدایا اے۔ ہر نر ہر ناؤں دھرایا اے۔ صابر صبر اک رکھایا اے۔ قدرت قادر ویکھ دکھایا اے۔
عادل عدل اپنے ہتھ رکھایا اے۔ قاتل مقنول اپنی دھار چلایا اے۔ درگاہ ساچی بٹھ اصول، اصلیت اپنے وچ سمایا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نج
محبوب کرنا پیا قبول، کعبہ اکو نظری آیا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکایسا رہیا سمجھایا اے۔ بیس کہے میں نرگن سرگن، میری
سمجھ کسے نہ آئی۔ آد جگادی شبد انادی میری دُھن، راگ ناد گانہ سکے کوئی رانی۔ نرور نرکار نرکار میرا گن، اجونی رہت میری دُئیایا۔ لکھ چوراسی جیو
جنت سادھ سنت پکار رہیا سُن، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائی۔ جگ چوکڑی بھگت ساجن لواں چُن، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ سُن سادھی اندر بیٹھا رہواں

ہو کے مُن، مُن مُنیشتر بھیو کوئے نہ آئی۔ کر کرپا آتم اُپجاواں ساچی دُهن، راگ اِکو اِک سُنائی۔ میرا کھیل منتر بُھن، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، ہر سنگر آپ کرائیا۔ جگ چوکڑی کراؤندا رہیا مظاہرہ، گر
 اوتار پیغمبراں کر جنائی۔ دین مذہب ونڈدا رہیا دائرہ، ہوئے حدود جگت جنائی۔ چارے کھانی چارے بانی کراؤندا رہیا مُشاعرہ، شاعر شاعرہ نال کرائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیواں جتناں سادھاں سنتاں دسدا رہیا دُور کنارہ، پتن بیٹھا ماہی نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائی۔ دُھر دا لیکھا دتے بھگونت، اپنی دیا کمائی۔ جگ چوکڑی نیا منت، سچ منتر اِک سمجھائی۔ آتم پر ماتم نار
 کنت، گھر ناتا جوڑ جڑائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چاڑھے رنگ بسنت، مہر نظر اِک اُٹھائی۔ پنج تت بنا بنت، گھاٹت گھڑے بے پرواہیا۔ دیوے وڈیائی
 وِچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشائی۔ گڑھ توڑ ہو میں ہنگت، نون سو اکھراک پڑھائی۔ در درویش بنے رہے منگت، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ بودھ
 اگادھ سری بھگوان آد جگادی اِکو پنڈت، دوجا پاندھا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نش اکھر وکھر دئے سمجھائی۔ نش
 اکھر ہر کی دھار، انک سکے نہ کوئے بنائی۔ صفرا رُپ آپ نرنکار، نرگن ساچا سنگ رکھائی۔ سرگن صاحب ہو اُجیار، دوئے دوئے ویس وٹائی۔ اِکو دو آ
 کرے پیار، صفرا انک نال ملائی۔ دوہاں میلا وِچ سنسار، گر چیللا جوڑ جڑائی۔ جے کوئی رسنا بولے بیس کہے پکار، بیس بیس جگت سُنائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائی۔ دُھر دا لیکھا آپ سمجھاؤندا اے۔ بھرم بھلیکھا سرب مٹاؤندا اے۔ گر اوتاراں پکڑ اُٹھاؤندا
 اے۔ کیتا قول اقرار پور کراؤندا اے۔ جامہ دھار نرگن دھار، نور ڈگمگاؤندا اے۔ نہہکنک لے اوتار، کل کلکی ویس وٹاؤندا اے۔ جس دی اڈیک
 کردے رہے جگ چار، چارے وید راہ تکاؤندا اے۔ جس دی صفت کرے وید ویاس، واسطہ دوئے جوڑ پاؤندا اے۔ آد جگاد جس دی منڈل راس،
 نرگن سرگن گوپی کاہن نچاؤندا اے۔ سچ وست جس صاحب سجن پاس، سو صاحب کھیل وکھاؤندا اے۔ جس دا موسیٰ کردا گیا ابھیاں، کوہ طور ہوش
 جھلاؤندا اے۔ جس نون عیسیٰ مندا گیا باپ، سو نوری نور رُشناؤندا اے۔ جس نون محمد بنایا ساک، سو ظاہر پیر اکھاؤندا اے۔ جس دانانک لیکھا لیکھ

لکھدا گیا خاص، سو نہہکنک ڈنک و جاؤندا اے۔ جس نوں گو بند کہا میرا دیو ساچا باپ، کل کلکی پھیرا پاؤندا اے۔ سمبل وسے دھام خاص، شودوالے مٹھ مندر گرو دوار سب تجاؤندا اے۔ سچ سنگھاسن بے نٹھ، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لاؤندا اے۔ زرگن نور کر پرگٹ، جوتی جاتا ڈمگاؤندا اے۔ دھرم دوارا کھول ہٹ، ساچا ونج اک کراؤندا اے۔ لیکھا توڑ تیر تھ تٹ، اٹھسٹھ مکھ بھواؤندا اے۔ چار ورنال اکو مت، سری بھگوان آپ سمجھاؤندا اے۔ ذات پات نہ بنے رت، کوڑی کریا دُور کراؤندا اے۔ شبد اگئی لائے سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھاؤندا اے۔ منکا منکا نام لئے رٹ، من منکا آپ بھواؤندا اے۔ کرے کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ وکھاؤندا اے۔ جوت جگائے لٹ لٹ، اگیان اندھیر چکاؤندا اے۔ تن بستر پہنائے نام ست، بھوشن اکو اک وڈیاؤندا اے۔ چار جگ دا لیکھا جھولی دیوے گھت، پورب لہنا سرب مُکاؤندا اے۔ جوتک کے بیٹھے آس، آسا پوری آپ کراؤندا اے۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بھاس، پر بت چوٹی اپنا آسن لاؤندا اے۔ سمند ساگر ڈونگھی کندر ویکھ خاص، ساڈھے تن ہتھ مندر پھولاؤندا اے۔ جن بھگتاں وسے ساتھ، سگلا سنگ بھواؤندا اے۔ آتم پر ماتم پڑھائے گاتھ، ناتا اکو جوڑ جڑاؤندا اے۔ پتن ملے ماہی گھاٹ، گھاٹا کوئے نظر نہ آؤندا اے۔ اگلی بچھلی میٹے واٹ، بن پاندھی پھیرا پاؤندا اے۔ جس جگ چوکڑی کیتا گھات، گر اوتاراں پیر پیغمبر اں اپنی جوت دھراؤندا اے۔ سو صاحب پُرکھ ابناس، کلجگ انتم ویکھ وکھاؤندا اے۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن گگنتر پڑدہ لاہندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا پور کراؤندا اے۔ دُھر دا لیکھا پورا کردا، پاربرہم وڈی وڈیاں۔ زربھے کدے نہ ڈردا، بھے سب نوں رہیا جنایا۔ سچ سنگھاسن آپے چڑھدا، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ سُت دلارا شبدی پھڑدا، پتا پوت رہیا سمجھایا۔ تیرا کھیل زہر دا، زرنان رنگ رنگایا۔ جگ چوکڑی تیج ت کا یا چولے رہیا سڑدا، ترے گن مایا بندھن پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا نام رہیا دھردا، بن سیوک سیوکمایا۔ انتم جگت سریر رہیا چھڈدا، لوک مات نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا رہیا مکایا۔ سب دا لیکھا ہر مُکاؤندا اے۔ کلجگ انتم پھیرا پاؤندا اے۔ نہہکنک ناؤں رکھاؤندا اے۔ نام ڈنک اک و جاؤندا اے۔ دو جہان آپ اٹھاؤندا اے۔ لوک مات ونڈ ونڈاؤندا اے۔ دُھر دی دھار اک وکھاؤندا اے۔ بھگت دوار اک

سُہاؤندا اے۔ اُنچ منار سو بھاپاؤندا اے۔ وچھڑے یار انگ لگاؤندا اے۔ میل ملاواں کنت بھتار، سوہنی جوڑی جوڑ جڑاؤندا اے۔ حکمے اندر کھیل کرے کرتار، قُدرت اِکو نام جِناؤندا اے۔ اِکٹھے کیتے جُگ چار، گر اوتار پیر پیغمبر قدم قدم نال دکھاؤندا اے۔ وِشن برہما شو ہوئے ہوشیار، آپ اپنا ڈیرہ لاؤندا اے۔ کروڑ تیتیس بولن اِک جیکار، سُرپت اند راگ لاؤندا اے۔ کسز جھپ رہے پکار، پر بھ دا ڈھولا اِکو گاؤندا اے۔ رُوپ انُوپ ست سَرُوپ دھار، لوک مات کھیل رچاؤندا اے۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی ہو تیار، ترے گن اتیتا ساچے تخت سو بھاپاؤندا اے۔ مِتی ویکھ ستاراں ہاڑ، تھتی اِکو راگ لاؤندا اے۔ چار ورن دی سکھی کر تیار، ساچی سکھیا اِک سمجھاؤندا اے۔ تکھی رکھی ہر جو دھار، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکاؤندا اے۔ لیکھا جانے اُتر پورب پچھم دکھن پہاڑ، پار برہم پر بھ اپنی دیا کموندا اے۔ لیکھا جانے بہتر ناڑ، ناڑی ناڑی پھول بھلاؤندا اے۔ کرے کرائے سچ و ہار، رہبر بن کے راہ دکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس خوشی مناؤندا اے۔ بیس پیسے ہر جو آیا اے۔ جس اپنا حکم ورتایا اے۔ گر اوتار در منگایا اے۔ سچ دربار اِک سُہایا اے۔ اینکار حکم ورتایا اے۔ نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا اے۔ کھیوٹ کھیٹا اِک اکھویا اے۔ گوہند بیٹا نال رلایا اے۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ اِک چڑھایا اے۔ ساچارنگ چڑھائے اینکار، اکل کلا اکھوایا۔ اِکھ کر گر اوتار، پیر پیغمبر ایں رہیا سمجھایا۔ نیتز کھولو نین اگھاڑ، اھ اھ نال ملایا۔ ویکھو پھلوڑی ستاراں ہاڑ، سری بھگوان رہیا جنایا۔ جنہاں پار برہم پر یتیم ملیا اِک کرتار، ہر کرتا دیا کمایا۔ سو گرگھ نین رہے شنکار، نچ نیتز اھ کھلایا۔ رسنا بولن اِک جیکار، سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ تُوں میرا میں تیری نار، کنت سُہاگ ملے گھر آوے چائیں چانیا۔ سخیاں ہووے منگلا چار، گیت گوہند الاپیا۔ بنک سُہائے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ لاگے راپیا۔ نچ نین ویکھ گرُو اوتار، پیر پیغمبر خوشی منایا۔ جس دی آس رکھدے رہے جُگ چار، سو صاحب پھیرا پاپیا۔ تہاڈا لیکھا دے نوار، جھگڑا رہن کوئے نہ پاپیا۔ دین مذہب لوک مات نظر نہ آپیا۔ بھگت دوارے دیوے واڑ، چار ورنان اِک سرناپیا۔ بیس بیس بکرمی سب نوں رہ جائے یاد، یادداشت اِک سمجھایا۔ پیر پیغمبر ایں ملے داد، ہر دست آپ ورتاپیا۔ گر اوتاراں و بے ناد، دُھن راگ شنوایا۔ اِکٹھے ہوئے ساجن سادھ، ساچی سادھنا گیا سمجھایا۔ جس رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آپیا۔ کلج

آنت سُن فریاد، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ دُھر درباری کرے راج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ انتم بدل دیوے سماج، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا دکھائیا۔ گر اوتار اُٹھ کھلون، سو صاحبِ حکم جنائیا۔ آلس نندرا وِچ کدے نہ سوون، جاگرت جوت
 کرے رُشنائیا۔ پاربرہم دے ہون، دُجا ساک نہ کوئے بنائیا۔ اپنی کیتی آپے کھون، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ گر اوتار کرن نمسکارا، پر بھ ساچے سرنی آئیا۔ ہر آیا وڈ نرنکارا، جگ چوکڑی جس کھیل رچائیا۔ سو صاحب پروردگارا، جس گھر ساڈے
 جوت لُکائیا۔ نرمل نور کیا اُجیارا، ناد دُھن جس شنوائیا۔ سو صاحب گاونہارا بے پرواہ اپنی وارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 آپ کرتارا۔ ہر کرتا کھیل کھلائیندا، کل کلکی لے اوتار۔ بھگت بھگوان آپ اُٹھائیندا، کرپا کر سچّی سرکار۔ ساچا وقت سو بھاپائیندا، گھڑی سلکھنی کرے
 نمسکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر دربار۔ دُھر درباری آیا آپ، اپنی دیا کمائیا۔ دو جہاناں اِکو جاچ، ایکا کرے پڑھائیا۔
 جنم کرم میٹ سنناپ، دُکھڑے روگ مٹائیا۔ بھگت سہیلا مائی باپ، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا اِکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس خوشی منائیا۔ بیس پیسا خوشی متوندا اے۔ ہر جگدیشا کھیل رچاؤندا اے۔ تاج سیس اِک لُکاؤندا اے۔ پنچ گھ آپ
 بناؤندا اے۔ دھرت مات دی لُکھ سہاؤندا اے۔ دُکھیاں دے دُکھ ونداؤندا اے۔ بھکھیاں دی بھکھ مٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، گر اوتاراں نال ملاؤندا اے۔ گر اوتار کرو دھیان، ہر سنگر رہیا جنائیا۔ چاروں گنٹ دے ویران، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ چار ورن نہ کوئی
 گیان، ساچا دھرم نہ کوئے دکھائیا۔ گر دوار مندر مسجد بیٹھے بے ایمان، آتم میل نہ کوئے ملائیا۔ پُرکھ ابناسی دیکھنہارا نوجوان، بردھ بال اپنی کل
 دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاول تھانیا۔ گر اوتار ہوئے اِکٹھے، ہاڑ ستاراں خوشی منائیا۔ سری بھگوان چرنی ڈھٹھے،
 دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن اسیں لکھ کے دے دے آئے پٹے، پٹیداری جگت کرائیا۔ دین مذہب دے پا کے رٹے،
 جھگڑا تیرا نام رکھائیا۔ چاروں گنٹ پھر دے نٹھے، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پر بھ تیرے ہتھ وڈائیا۔

گر اوتار نظری تلو، تقویٰ کون جگت رکھائیندا۔ چار کٹ دہ دشا نٹھو، سری بھگوان حکم سنائیندا۔ اپنے اپنے گرگھ لہجو، جو تہاڑی اوٹ نکائیندا۔ سچ دوارے آ کے سچی دسو، پڑدہ اوہلا نہ کوئے جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی کولوں مول نہ بچو، جو بھجیا سو ایک گھر ساچے بہن نہ پائیندا۔ ملنگ ہو کے درتے نچو، ہر نوٹ آ سوانگ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار سارے کہندے، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ساڑی سرن کوئی نہ بہندے، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ دین مذہب اک دوجے نال کھینہدے، مایا ممتا کرے لڑائیا۔ سنگر چرن کوئے نہ ڈھینہدے، ہو میں ہنگتا رہی ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ گر اوتار کرن ارداس، ارداسا اکو اک سدھائیا۔ ساڈا کوئی نہ دیوے ساتھ، کلج سنگی سنگ گئے بھڈائیا۔ جگت وہارا مدراماس، ساس گراس نام نہ کوئے جنائیا۔ نرمل جوت نہ کوئے پرکاش، چار کٹ اندھیرا چھائیا۔ پُرکھ اکال ٹٹیا نات، کوڑی کریا ناتا رہے جڑائیا۔ ہتھ لائی نہ کسے پر بھات، سندھیا رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ اندر وڑ نہ ماری کسے جھات، باہروں رسنا جہوا رہے گائیا۔ تیری کسے نہ لہجی ذات، تیری صفت نہ کوئے سنائیا۔ جو آیا سو پا کے گیا وفات، فتویٰ تیس نوں دتا لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں تیرا حکم لکھ کے آئے قلم دوات، کاغذاں اتے اکھڑ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ساڈا مکے جھگڑا، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ تیرا نگر اکو دکھرا، دکھری دھار چلائی۔ توں یارڑا ہنڈایا اکو ستھرا، ستھرا اپنی سچ بنائیا۔ چوٹی چڑھیا اکو آخرا، آخر اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پر بھ ملے تیری سرنائیا۔ پر بھ سچ سچ جناؤندا اے۔ حکم اکو اک ورتاؤندا اے۔ ناؤں نرنکار ڈنک وجاؤندا اے۔ رام رام روپ وٹاؤندا اے۔ کرشن کاہن مکٹ سہاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، سچ سندیس الاؤندا اے۔ نانک گوبند اک نظام، اکو راہ چلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھاؤندا اے۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کلج انت وٹی ودھائیا۔ ویکھنہار سرب سنسار، لکھ چوراسی پھول بھلائی۔ جگ چو کڑی وچھڑے یار، ہر میلا لئے ملائی۔ رچیا کاج آپ نرنکار، نرگن اپنا سگن منائیا۔ آسا ترسنا دے نوار، کوڑی کریا موہ تڑائیا۔ ساچی سکھیا دے وچار، سوچ سمجھ نال ملائی۔ گرگھ کوئی نہ رہے و بچار، جوتی جوت

سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائی۔ سچ وڈیائی چار ورن، ہر اکو رنگ رنگائیندا۔ نیتز کھولے ہرن پھرن، جو جن سرنائی آسیندا۔ ناتا چکے
مرن ڈرن، لکھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کر دکھائیندا۔ ہر کرنی کرے آپ نرنکارا، اپنے ہتھ رکھے
وڈیائی۔ ساچا دھرم چلے سنسارا، دھر درگاہی آپ سمجھائی۔ چار ورنناں اک جیکارا، آتم پر ماتم ڈھولا گائی۔ سوہنگ شبد سرب سہارا، ست ستوادی دے
سمجھائی۔ راج جوگ دا اک اکھاڑا، اکو گھر ناچ نچائی۔ حکم سنائے ستاراں ہاڑا، ودی سدی نال رلائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا جانے نہ کوئے شاہیا۔
جس دا حکم مندے رہے گرو اوتارا، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکائی۔ سو در کھڑے دوارا، درویش نظری آئی۔ واہوا تیرا کھیل پروردگارا، بے پرواہی تیری
سمجھ کسے نہ آئی۔ ڈنکا وجے آگم اپارا، راؤں رنکاں رہیا جنائی۔ کوئی نہ رہے ساقت نندک ڈشٹ ڈراچارا، کوڑا ناتا توڑ تڑائی۔ گرگھ ویکھے ساچا لاڑا، لکھ
چوراسی وچوں پھول بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دیوے وڈیائی وڈا وڈ، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ سنت سہیلے
گرو چیلے لکھ چوراسی وچوں لئے لہ، دھر دا اپنا گھر دکھائیندا۔ نام سدالوے سد، صدقے گھولی واری اپنا پریم ودھائیندا۔ وشنو بنائے وشو جد، اپنے نال
رکھائیندا۔ اکو دیوے امر اپد، گھر چوتھے آپ بہائیندا۔ بچھے کوئی نہ دیوے چھڈ، جو سوہنگ ڈھولا گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ویہہ سو ویہہ بکرمی گرگھ سجن پار کرائیندا۔ گر اوتار در ساچا منگن، اکو منگ منگائی۔ جن بھگتاں نال چاڑھ رنگن، تیرے ہتھ تیری وڈیائی۔ جس ننم
واس بنایا چندن، مہک اپنا نام مہکائی۔ جو جن جینودیاں جگ گئے ہنڈھن، مریاں اپنے سنگ رکھائی۔ سو سنگر پورا انند انندن، انند اکو اک سمجھائی۔
جگ جنم دی ٹٹی آیا گنڈھن، گنڈھنہار آپ اکھوائی۔ ٹھا کر سوامی بن بخشندن، بخشش رہیا کمائی۔ آتم دیوے پرمانندن، پر م پڑکھ سچ سکھائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ سجن لئے جگائی۔ گرگھ سجن کھولے اکھ، ہر آخر میل ملائیندا۔ کلجگ انتم ہو پرتکھ، پارکھو اپنا پڑدہ لاہندا۔
انتر آتم مارگ دس، پر ماتم جوڑ جوڑائیندا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ساچی سیجا بھوگ بلاس، سو سنگر آپ کرائیندا۔ چری وچھنی پوری
آس، آسا منسا وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آپ وڈیائی سچ دوارا، ہر سنگر آپ کرائی۔ راہ

تکدے رہے جگ چار، انتم ویلا گیا آیا۔ لین آوے شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا دکھانیا۔ کھیل کرے کرتار، کرنی آپ کمائیا۔ سوانج دا اک وبار، وباری دے سمجھانیا۔ گھوڑے چڑھے گرکھ لال، گرگر خوشی منانیا۔ ایتھے اوتھے بن دلال، سگلا سنگ نبھانیا۔ آپے سنے مریداں حال، مرشد پھیرا پانیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لہنا چکے کال مہاکال، دین دیال ہوئے سہانیا۔ سچ دکھائے پتی دھر مسال، دھرم دوار اک اپانیا۔ جس گرہ وسے سوامی گوپال، ٹھا کر اپنا آسن لانیا۔ سچ پریت نبھائے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑانیا۔ بھو نہ جانے شاہ کنگال، اوجاں نیچاں اکو رنگ سمایا۔ سنت سہیلے سجن بھال، بھادی سر توں دے مٹانیا۔ دوس رین کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل جنانیا۔ گھوڑی چڑھیا گو بند ست، ہر شبد وٹی ودھانیا۔ کاج رچایا ابناسی اچت، چیتن چیتن دھار جنانیا۔ دو جہاناں سوہی رت، برہنڈ کھنڈ خوشی منانیا۔ گر اوتار رہے بچھ، پر بھ کی کی کھیل رچانیا۔ جن بھکتاں نیڑے گیا ڈھک، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ اپنی دھاروں آپے اٹھ، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ نیوں نیوں دیکھے سیس جھک، نیتز نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیانیا۔ گرکھ گھوڑی چڑھنگے۔ پر بھ صاحب دا پلو پھڑنگے۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھنگے۔ نہ جمنگے نہ مرنگے۔ سچی ترنی اکو ترنگے۔ گھر ساچے جا کے وڈنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اکو کرنگے۔ گرکھ گھوڑی چاڑھیا، کرپا زرنکار۔ اٹھ سجن میرے لاڑیا، تیتوں لین آیا زرنکار۔ ویہہ سو ویہہ جس وچاریا، سو گرکھ اترے پار۔ جو چل آئے ستاراں ہاڑیا، تنہاں جم نہ مارے مار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ مارگ دے دکھال گرکھ گھوڑی چڑھیا بٹھ کے سیہرے، سیہرا اکو سیس بندھانیا۔ پار برہم کری مہرے، مہر نظر اٹھانیا۔ پُرکھ ابناسی جھلا ہو کے وڈیا ویڑے، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ کلجگ انتم دیوے گیڑے، گیڑا اکو اک بھوانیا۔ جگت نکاح دے چکے جھیرے، کوڑا وواہ نہ کوئے دکھانیا۔ جس جن چاڑھے اپنے بیڑے، چپو اپنا نام لگانیا۔ سوہرے پیئے دیکھے کھیڑے، کھیڑا اکو اک وڈیانیا۔ جیہڑے ڈھولے گاؤندے تیرے میرے، میرا تیرا روپ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس پیسے خوشی منانیا۔ بیس پیسا کہے میں ہويا خوش، گھر ساچے وٹی ودھانیا۔ پُرکھ

ابناسی پیا اٹھ، سب اپنے لیکھے لائیا۔ دیال ہو کے گیا ٹھہ، دینن گلے لگائیا۔ بردھاں بالاں لئے پُچھ، وڈ سجن سچ دوارے دیکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل چائیں چائیا۔ کھیل گھنیرا چاؤ ہر، وجے مات ودھائیا۔ گر اوتار آون در، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ سیس نواون بن سیس دھر، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ پاربرہم پر بھ کرپا کرے ہر، ہر جو تیری سرنائیا۔ جگت تیرا ناؤں آئے پڑھ، پُستک جگت رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر پر بھ ساچے تک، اک دھیان لگائیا۔ ساڈا دے دے سانوں حق، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ انتم گئے تھک، جگ چوکڑی بیٹھی پنڈھ مکائیا۔ سب نوں ساڈے اُتے پیا شک، پیر نہ کوئے منائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ دھیاں بھیناں رہے تک، کام واسناہٹ چلائییا۔ سر سروراں اندر بن سوان پانی رہے لگ، امرت دھار نہ کوئے وہائیا۔ مایا ممتا نکیل پائی نک، چاروں گنت رہی بھوئییا۔ بھڑی دروہی ساڈا کھیڑا ہویا بھٹھ، وسدا گھر نظر کوئے نہ آئییا۔ سچے پاتشاہ دین دیال اسیں لوک مات آئے چھڈ، کھہڑا چھڈیا سرب لوکائییا۔ تن ماس ناڑی ساڈے آئے ہڈ، خاکی خاک نال رلائییا۔ پاربرہم تیری لنگھ کے آئے حد، چرن کول ملی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جوں بھاوے توں لینا ملائییا۔ گر اوتارو توڑو ناتا، لوک مات رہن نہ پائییا۔ سارے گادو اکو گاتھا، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ گرہ ملے پریتم کملاپاتا، کول نین رُشنائیا۔ گھلا ویہڑا کرے احاطا، شریک ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ آہ ویکھو پچھلا اپنا کھاتہ، سب نوں رہیا جنائییا۔ نام جنایا بوہ بدھ بھاتا، کلمہ کلام کائنات جنائییا۔ کوئی کہہ کے گیا رام دسراتھا، کرشن کاہن کوئے وڈیائییا۔ کوئی عیسیٰ موسیٰ محمد بنائے راکھا، مہربان جنائییا۔ کوئی نانک گوہند کہے ساڈا بابا، پتا پوت رُپ وٹائییا۔ پُرکھ اکال کہے بن میرے جھوٹھا سب داناتا، انت توڑ نہ کوئے نبھائییا۔ آہ ویکھو دو جہان دا خاکہ، خاکساراں رہیا سمجھائییا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی سب دا گیا باقا، باقی کوئے نظر نہ آئییا۔ ناتا تئیا جگت چاچا، پچا کہہ نہ کوئے بلائییا۔ باپو باپو ساری لوکائی آکھے کاکا، پتا اکال پھیرا پائییا۔ جس دا ناں دھراؤ ماتا، مات پت آپ بن جائیا۔ جس دی گاؤندے رہے جگ گاتھا، گا گا کرمی پڑھائییا۔ جس کھیل رچایا تریلوکی ناتھا، چوڈس چوڈاں میٹ مٹائییا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھا، کلجگ انتم ویکھن آئییا۔ جن بھگتاں جڑائے اپنا ناتا، چرن کول دے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن

ساچے لئے جگانیا۔ گرگھ ویکھو جاگیا، پر بھ کھولیا نیز اکھ۔ گھر ہووے وڈ وڈ بھاگیا، پر بھ درشن پایا پر تکھ۔ دیکھ بھجھے نہ پھیر چراغیا، صاحب سنگر دیوے پچھلا حق۔ دُرمت میل دھووے داغیا، سر ہتھ رکھے کملاپت۔ شبد اگئی مارے آوازیاء، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہما جنائے نام اکھ۔ مہما اکھ آپ جناؤندا اے۔ گرگھ ساچے سنگ نبھاؤندا اے۔ ہر سنگت رُپ وٹاؤندا اے۔ سری بھگوان ساچا راہ دکھاؤندا اے۔ پنڈت پاندھا نال نہ کوئے رلاؤندا اے۔ ملا شیخ نہ کوئے سمجھاؤندا اے۔ گرنتھی پننتھی نہ کوئے جناؤندا اے۔ سچ پر بندھ اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ بھاگاں مند مورکھ موڑھ چتر بناؤندا اے۔ بجر کپائی توڑ تڑاؤندا اے۔ دُئی دوتی پرے ہٹاؤندا اے۔ جگت ناتا توڑ رنڈیا رنڈ، ساچا کنت اکو اک مناؤندا اے۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر منگدے رہے سنگ، سو گرگھیں سنگ رلاؤندا اے۔ کلجگ انتم چڑھیا چند، کوڑی کریا میٹ مٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گھوڑی آپ چڑھاؤندا اے۔ گرگھ گھوڑی چڑھیا ویرا، دو جہان وٹی ودھائیا۔ پاربرہم پر بھ گھر گھیرا، ہر ملے چائیں چائیا۔ پرگٹ ہو بے نظیرا، نظر اپنی آپ ٹکانیا۔ بدنہار آپ تقدیرا، تقدیر ساچی دے بنائیا۔ جس نے ویکھنی حق تصویرا، ساچا نور دے درسائیا۔ گرگھ لبھا سچا ہیرا، ہر جو اپنی گود بہائیا۔ پریم پریتی بنھیا کلیرا، کلیاں ہار گندائیا۔ امرت جام پیایا سیرا، ٹھانڈی دھار وہائیا۔ جنم جنم دی کٹی بھیرا، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ ڈکھ درد نہ لائے پیرا، ہو میں روگ چکانیا۔ آتم پر ماتم دیوے دھیرا، ست سنتو کھ گیان درڑائیا۔ دُور دراڈا آیا نزدیک نیرن نیرا، نر نرائن پھیرا پائیا۔ بنک دوار گھلا ویہڑا، ہر سنگت دے سمجھائیا۔ جنہاں بنھنا اپنا بیڑا، پر بھ درشن کرو بھائیا۔ ایٹھے اوتھے ہوئے نیڑا، جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس پیسا خوشی منائیا۔ بیس پیسے چڑھیا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائندا۔ سنت سہیلے پکڑے باہوں، پھڑ باہوں نال ملائندا۔ جنم جنم دے بھلے راہوں، مارگ اکو اک دکھائندا۔ پاربرہم دے لاگے پاؤں، پر م پُرکھ دیا کمائندا۔ سچ شبد ڈھولا گاؤ، ناؤں نر نکارا آپ جنائندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگوں ہنس اڈائندا۔ سدا سہیل سر دیوے ٹھنڈی چھاؤں، مہر نظر اٹھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ گھوڑی چڑھے گرگھ لاڑا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جگ چوکڑی جو دیندا رہیا لارا، ولیا چھلیا کھیل کرائیا۔ جس دا وقت اکو وارا، وارو واری

دھار دکھائی۔ کھیل کرے نال یاراں، یاری یاراں نال ہنڈھائی۔ لیکھا جانے نر نرکارا، نر نرائن پھیرا پائی۔ گرگھ سجن ویکھو ٹیار نارا، جو بن اگو گھر جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ باراں ون گئے اُتے گھڑی، گھنڈہ گھریال ہر کھڑکانیدا۔ گر اوتار لاون جھڑی، جن بھگتاں اُتے پھول برسائیدا۔ پاربرہم تیری سنگت عینی بڑی، جو تیرا دھیان لگائیدا۔ اسیں چار جگ جگ کر کے آئے کھڑی، سکھیا شبد نام سمجھائیدا۔ انتم کلج ساری ساتھوں اڑی، ساڈا حکم منن کوئے نہ آئیدا۔ بھوایں تیتوں مٹیا بڑی، در تیرے واسطہ پائیدا۔ سری بھگوان ستاراں ہاڈ گر اوتاراں کردے بری، بریخانہ تیرا اگو نظری آئیدا۔ مہربان پر بھ کرپا کریں، کرپا ندھان تیری آس سرب رکھائیدا۔ تیرا ناؤں نرائن نر ہری، ہر جو اپنا کاج رچائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں حکم مٹائیدا۔ گر اوتار سارے چھٹے، بندھن کوئے رہن نہ پائی۔ پچھلے پینڈے سب دے مکے، اگے رہبر اگو نظری آئی۔ سارے گاؤ ابناسی اچتے، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اسیں اُس دے چھوٹے بالے پتے، پتا پوت ویکھ دکھائی۔ ساچی سیجا جس دی ستے، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ اگے سانوں پھیر نہ بچھے، کلج بھلی کیوں لوکائی۔ چار ورن ہوئے لچے، سچ سچ نہ کوئے سمجھائی۔ بن ہر نامے خالی بتے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے لڑایا۔ اپنیاں جڑاں رہے پتے، لوک مات نہ کوئے لگایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی سب دے بھاگ نکھٹے، جنہاں سری بھگوان نظر نہ آئی۔ گوڑھی نیند رہے ستے، ستیاں اکھ نہ کوئے کھلایا۔ انتم پانی رہنا نہ کسے ختے، ٹوپی چلم نہ کوئے وڈیائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد آپے بچھے، رام کرشن رہیا سمجھائی۔ لگیا رہے نہ کوئی گٹھے، چاروں کٹ پھول بھلایا۔ سچ وہار اندر پاربرہم پر میشر جٹے، دھر دی دھار اک پرگٹایا۔ دن دہارے سب نوں لٹے، لٹی جائے جگت لوکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار ہوئے خوش، گھر خوشی اک منایا۔ سری بھگوان ابناسی کرتا زوریر پُرکھ اکال سہائے اپنی رت، رت رتڑی آپ مہکایا۔ کلج کوڑی کریا وڈھے نک سگت، جگت دھاگن دئے دھایا۔ گرگھ ورلے سجن لئے بچھے، گھر اپنے میل ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگایا۔ ہر جن رنگ چڑھیا امولا، ہر امولک آپ رنگائیدا۔ زرگن زوریر بن وچولا، ساچی کھیل آپ سمجھائیدا۔ رل مل گرگھ گاؤ اگو ڈھولا، ڈھولک چھیننا نہ کوئے

وجائیندا۔ جس دا کسے نہ لبھے اوہلا، سو پردہ آپ چُکائیندا۔ سچ دوار اِکو کھولا، چار ورن سمجھائیندا۔ ذات پات دا کوئی نہ رہے رولا، آتم پر ماتم میل
 ملائیندا۔ پرم پُرکھ دا کھیلو ہولا، ہرناکش رُوپ نہ کوئے دھرائیندا۔ سچ رام دا گاؤ ڈھولا، برن ورن ڈیرہ ڈھائیندا۔ پرم پُرکھ پر بھ پاؤ اڈولا، اڈل کدے نہ
 جائیندا۔ جینودیاں جگ بدلے چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیندا۔ گھر نظری آئے اِکو مولا، اپنی کھیل کھلائیندا۔ پروردگار ساچا سوہلا، سو پُرکھ نرنجن ناد
 وجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گیت گاؤن بولا، انبولت آپ سناؤنجا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اپنے گھوڑ چٹھائیندا۔ گھوڑی چٹھ کے
 گرگھ سورا، سور پیر اکھوائیا۔ پر بھ نظری آئے حاضر حضورا، وڈ حضرت شہنشاہیا۔ جوتی نور دیوے نورا، ظہور اک رُشائیا۔ آد جگادی بچنی پورا، کوڑی
 کریا ڈیرہ ڈھائیا۔ جنہاں بخشے چرن دھوڑا، مستک اِکا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گھوڑی آپ چٹھائیا۔ گھوڑی چاٹھ
 پکڑے واگ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ نرگن سرگن سازن ساز، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ دو جہاناں وڈا راج، لکھ چورا سی رعیت رُوپ وٹائیندا۔ کلجک
 انتم اِکو کاج، جن بھگت دوار آپ وکھائیندا۔ چار ورن دا سچ سماج، سو صاحب آپ بنائیندا۔ سپس جگدیش رکھ کے تاج، ساچے آسو سو بھاپائیندا۔ اُچی
 کوک مارے آواز، گرگھ آپ اٹھائیندا۔ گر سیکھ ساچے کروناچ، ہسڈیاں ٹپدیاں پار کرائیندا۔ جس دے ہتھ اتے بدھی واچ، گھڑی گھڑی ونڈ ونڈائیندا۔
 عیسیٰ موسیٰ منگن ساتھ، نیرتین دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جگت گھڑی نہیں ہر کلاک، ٹک
 ٹک آپ جنائیا۔ گو بند تیرا بھوکت واک، بن گھڑی پل سمجھائیا۔ صاحب سنگر چٹھ کے راک، گھوڑا اِکو اک وکھائیا۔ سنت سہیلے رکھے ساتھ، گر چیلے
 میل ملائیا۔ دھوڑی منگن تریلوکی ناتھ، رام دسرتھ بیٹا گایا۔ آد جگاد بنائے ساک، برہاسٹ رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچ کے سوامی، ہر اپنی بنت بنائیندا۔ آد جگاد سدا نہکامی، نہکرمی کرم کمائیندا۔ جگ چوڑی گر اوتار سنائے بانی،
 اپنا نام صفت سمجھائیندا۔ جس دی آنت نہ پائی کسے کہانی، کہہ کہہ پنڈھ نہ کوئے مکھائیندا۔ سو سنگر رُوپ لاثانی، لاشریک کھیل کرائیندا۔ کلجک
 انتم چڑھے اِک طغیانی، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیندا۔ گرگھ رہ جائے نام نشانی، دوجا کوئی رہن نہ پائیندا۔ امرت دیوے وار ٹھوکر اپنے نام لگائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لاڑا اک سہا نندا۔ ساچا لاڑا سوبھاؤنت، ہر سنگر آپ سہا نیا۔ ملے وڈیائی وچ جیو جنت، جیون جگت دے جنایا۔ گر سکھ لہجو اکو کنت، جو ملیا وچھڑ کدے نہ جانیا۔ جس دا میلا ساچی سنگت، ہر سجن توڑ نبھایا۔ جس نانک گو بند لایا انگت، انگیکار اکھوایا۔ سچ دوارے ہووے منگت، دوجے در نہ منگن جانیا۔ ناتا توڑے جیرج اندج، اُتہج سہج موہ مٹایا۔ جس بھوجن کھادارل کے وچ پنگت، تس پار کنارہ دے جنایا۔ گر سکھ کسے دی ہتھ جوڑ کرو نہ منت، پر بھ دیونہار وڈیایا۔ گر کاشد بھل کرو نہ علت، کوڑی لو نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں پار دے کرایا۔ گرگھ لاڑے بنو چھیتی، ہر سنگر آپ جنایا۔ تھادے اندر وڑ کے ہو گیا تھادا بھیتی، پڑدہ سکے نہ کوئے لکایا۔ پُرکھ اکال نیتن نیتی، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سنگر بنیا تھادا ہیتی، اپنا ہیت دیو وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہا نیا۔ جن بھگت سہیلے آوندے نے۔ گر چیلے رُپ وٹاوندے نے۔ سجن سہیلے اک اکھوآوندے نے۔ رنگ نویلے دیکھ وکھاوندے نے۔ جنگل بیلے دھیان لگاوندے نے۔ وڈا لیلے سچ ناتا اک بندھاوندے نے۔ جگت وہار توں ہو کے ویہلے، ہاڑ ستاراں خوشی مناوندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارے سوبھا پاوندے نے۔ بھگت دوارے گرگھ آئے نے۔ گیت گو بند صاحب گائے نے۔ پچھلے ناتے سرب تڑائے نے۔ ساچے احاتے ڈیرے لائے نے۔ کھاتے اپنے کھول وکھائے نے۔ باقی لیکھے جھولی پائے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھائے نے۔ پر بھ ہر جن پار لنگھوایا۔ بچھنڈ نواسی آویگا۔ بھگت دوارے چرن رکھوایا۔ ساڈھے تن ہتھ بنک سہاوایا۔ روداس چمارا لیکھا پور کر اوایا۔ کبیر جلاہا آپ اٹھوایا۔ ناما دھنا میل ملاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ بیڑے پار کر اوایا۔ گرگھ پار اتاریگا۔ پُرکھ ابناسی کدے نہ ہاریگا۔ جن بھگت کاج سواریگا۔ دُھر دی آواز ماریگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا سنگ آپ نبھوایا۔

پُرکھ ابناسی دیا کماؤندا اے۔ چوویاں اوتار آپ اکھواؤندا اے۔ کل لیکھا پور کراؤندا اے۔ جن بھگتاں نیندا دے گھر سداؤندا اے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جوڑا چرن چھہاؤندا اے۔ ساچا جوڑا چرن پاؤ، پر م پُرکھ سمجھائیا۔ سارے اٹھ کے تھلے آؤ، اُتے کوئے رہن نہ
 پائیا۔ گھڑی پل دی ونڈ ونڈاؤ، گھڑی گھڑی رہیا سمجھائیا۔ اچھل چھل وچ نہ آؤ، دل چھل دھاری کھیل رچائیا۔ رل مل سارے ڈھولا گاؤ، سوہنگ راگ
 الائیا۔ سنگر وچولا اک بناؤ، سوہرے پیئے دے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گرکھ ساچے لنگھ دروازہ، اپنا
 پنڈھ مکائیا۔ آگے ملیا غریب نوازا، غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ ڈھر دھام دا وجے واجا، شبد راگ شنوائیا۔ در گھر اندر کرائے حاجا، حضرت اکو نظری
 آئیا۔ پریم پیار دا دیوے داجا، نام گنڈھ بندھائیا۔ کرنی کرے ساجن ساچا، ہر سنگر ویکھ وکھائیا۔ بھلیا بھٹکیا جو در آیا بھاجا، تس بیڑا پار کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت لیکھا دے لکھائیا۔ ہر سنگت کہے تیری اوٹ، پر بھ تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا نور نرمل جوت، جوتی جوت
 تیری رُشائیا۔ سچھنڈ دوار تیرا کوٹ، قلعے بنک سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، سچ تیری سرنائیا۔ تیری سرن تک
 کے آئے، کل کلجگ رہیا ڈرائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو سہائے، مہر نظر اٹھائیا۔ گرکھ لاڑے لے بنائے، بردھ بالے میل ملائیا۔ پُرکھ ناری نہ ونڈ ونڈائے، اکو
 نین نین جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولا، سمجھ کسے نہ آئیندا۔ نور الہی اک اکلّا، بے پرواہ
 پھیرا پائیندا۔ مقامے حق سچ محلا، محفل اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بیس بیس پار کرائیندا۔ بیس بیس
 رہیا ہس، ہس ہس خوشی منائیا۔ پر بھ ہویا بھگتاں وس، اپنی چھڈی سرب چترائیا۔ سچھنڈ دوار یوں آیانٹھ، لوک مات پھیرا پائیا۔ نمنا ہو کے جاوے
 ڈھٹھ، اپنا بل نہ کوئے دھرائیا۔ باہروں دے گوار جٹ، اندر نرگن نرور نر نر نکار اکھوائیا۔ جس دا دو جہاناں اکو ہٹ، منگن سرب تھاؤں تھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت تیرا پورا کرے حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا
 آنتھک، آؤندیاں جانڈیاں تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔

ساچا بنک سوہے دوار، بھگت دوار ملے وڈیاںیا۔ در درویش بن نرنکار، اکو الکھ رہیا جگایا۔ اچی کوک کرے پکار، سچ سنیہڑا دئے سمجھایا۔ جگ
 چو کڑی پیٹے وچ سنسار، گر اتار گئے سیو کماںیا۔ راہ تگدے گئے پروردگار، نیت نین نین اٹھایا۔ در منگدے رہے بن بھگھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔
 کلج اتم نہکلک لے اتار، کل کلکی پھیرا پانیا۔ پچھلا لہنا دئے نوار، آگے مارگ اکو پانیا۔ سرشٹ سبائی سانجھیا، بے پرواہ آپ ہو جائیا۔ لیکھا جانے دو
 جہان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجاںیا۔ بھگت بھگونت دیوے دان، وست امولک آپ ورتانیا۔ بن کے آوے سچا کاهن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو بن رکھے
 نوجوان، بیس پیساناؤں دھرائیا۔ صدی بیسویں ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کماںیا۔ تختوں لاہے راج راجان، سپس تاج نہ کوئے لکایا۔ گر اتار ہون
 خیران، ہر کا بھیو کوئے نہ پانیا۔ ست نو مٹے نشان، چار چار دئے ڈھانیا۔ اک اکل وڈ بلوان، دوجی اپنی دھار دکھانیا۔ تیجانین کھول مہان، چو تھے پد
 کرے رسایا۔ پنجم نادشبد ڈھکان، چھیویں چھپر چھن وکھانیا۔ ستوں ست ستوادی ہو مہربان، اٹھان تان گنڈھ پوانیا۔ ناویں نو در ویکھے مار دھیان،
 ۱۱۱۲ دسویں اپنا رنگ رنگانیا۔ جو دھا سوریر بلوان، بل اکو اک پرگٹانیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ڈھر دا لیکھا رہیا جٹانیا۔ آو نیڑے آگے آو، ہر سچ سچ جٹانیا۔ تینی اتار سپس جھکاؤ، چرن سب نوں آپ دکھانیا۔ نیوں نیوں نر ہر لاگو
 پاؤں، پاربرہم ہر دیا کمانیا۔ ساچا در اک وساؤ، جس گھر ہر جو ڈیرہ لائیندا۔ پُرکھ اکال نام دھیاؤ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ پر بھ ملن دار کھو چاؤ،
 چاؤ گھنیرا اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا آپ کمانیا۔ گر اتار پیر پیغمبر نیت کھول، پر بھ ساچے درشن پانیا۔ سوہنگ
 ڈھولا رہے بول، ڈھر داراگ لائیا۔ سدا صاحب تیرے وسیئے کول، وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا تیرے نال کرے چوہل، پریتم پریت اک ودھانیا۔
 سچ دوارا دتا کھول، کلج انت وٹی ودھانیا۔ جس گھر بیٹھا رہیں اڈول، اڈل تیری پترانیا۔ دین مذہب دا دسے نہ گھول، ذات پات نہ کوئے لڑانیا۔
 لکھ چوڑاسی لئی وروں، گرگھ باہر کڈھانیا۔ نام کڈے تولیں تول، ترازو اکو اک اٹھانیا۔ گر سنگر بن وچول، سچ وچوگی رہیا کمانیا۔ جنہاں پریتی گھولی لئی
 گھول، گھول گھمائی ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسے رنگ چڑھانیا۔ بیس بیس چڑھیا رنگ چلوں، چاروں گنٹ نظری

آئیندا۔ وشن منگے اپنا مول، تیرے آگے جھولی ڈاھندا۔ شکر سٹے ہتھ ترسول، بھولا ناتھ سیس جھکائیندا۔ تیرا حکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیندا۔ گر اوتار منن تیرا اصول، پیغمبر تیرا راہ دکھائیندا۔ تیرا حکم سانوں قبول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ کر کرپا بھگت دوارے دے دے بھگتاں
 دھوڑ، دھوڑی ٹکا مستک اکو لائیندا۔ تیری لوڑ سانوں ضرور، تڈھ بن ضرورت پور نہ کوئے کرائیندا۔ کلجگ اتم حاضر ہوئیوں آپ حضور، حضرت اپنا
 پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ اینہاں دے کردے معاف قصور، جو تیری سرن تکائیندا۔ جگ چو کڑی وسدا رہوں دور، گھر تیرا نظر کسے نہ
 آئیندا۔ سرب کلا تو ہی بھر پور، تڈھ بن پور نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کر
 مہربان، تیری مہر اکو نظری آئی۔ غریب بنائیاں دے دے دان، دیندیاں گھٹ کوئی نہ جائیا۔ تیرا جھلدا رہے نشان، تیری وسدی رہے شہنشاہیا۔ تیرا
 گاوندے رہن گان، گا گا شکر منائیا۔ کر کرپا بخش دے چرن دھیان، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گھر آیاں دے دے اک گیان، پڑھن دی لوڑ رہے
 نہ رایا۔ راتیں سنتیاں نظری آویں بھگوان، دے دے وینھدیاں سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیونہار وڈیائیا۔ پر بھ کرپا کر
 ساچے ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ بھانڈے بھردے خالی گاگر، گرگھ منگن آئے چائیں چائیا۔ تیرے نام دے بنے سو داگر، سو دا اکو ہٹ وکائیا۔
 کردے نرمل کرم اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ کسے نظر نہ آوے تیغ بہادر، گجری سٹ سمجھ کسے نہ آئی۔ گرگھیاں گھر آیاں دیوے آدر، جو سر سے گیا
 رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیڑا ساچا رہیا ترایا۔ بیڑا تارن آیا آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ آد جگادی اکو باپ، پت پر میشور
 ویس وٹائیندا۔ اتم پر ماتم جس دا چپ، دوجا راگ نہ کوئے سٹائیندا۔ کوٹ جنم دے اتارے پاپ، جنہاں اپنے چرن لگائیندا۔ اک سنائے باطن بات،
 ظاہر اپنی کل ورتائیندا۔ جوں بھاوے توں لوواں راگ، پر بھ اپنی کھیل کرائیندا۔ نرگن ہو کے بنیا ساک، سرگن ساچا سنگ نبھائیندا۔ جن بھگتو تہاڈا
 کھولے تاک، تسبیح ہتھ نہ کوئے پھڑائیندا۔ در آیاں کردے پاک، پت پاپی آپ ترائیندا۔ دوس رین کوئی نہ کرے پاٹھ، پاٹھشالا کایا اندر دکھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، نرگن نرور پڑکھ اکال۔ گرگھ ساچے لئے جگایا، گرگھیاں ناتا

توڑ جگت جنجال۔ ساچا گھر اک وسایا، ہر مندر کر تیار۔ اوچ نیچ نہ کوئے جنایا، رُوپ رنگ اک اُجیار۔ چار ورن نہ ونڈ ونڈایا، اٹھاراں برن کر خوار۔
 ساچی سرن اک تکایا، پُرکھ ابناسی ایکنکار۔ پیر پیغمبر بن کے نور خُدا یا، مارگ دسے وِچ سنسار۔ تتوتت اک پڑھایا، کائنات کرے خبردار۔ صبر پیالہ
 اک پیالہ، دیناں بندھپ دین دیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لائے پار۔ ہر جن پار لنگھائے پر بھ، کل
 اپنی دیا کمائی۔ بیس پیسے لیاندے لہ، کایا مندر پھول بھلایا۔ دُور دُراڑے آئے بھج، بن پاندھی سجن راہیا۔ چل کے کریئے اکو ج، کعبہ لوڑ رہے نہ
 رانیا۔ ہر مندر بھیئے سچ، چار دیواری نہ کوئے دکھایا۔ پر بھ درشن کریئے رنج، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ اپنا پردہ لئیے کج، اُتے اوڈھن نام رکھایا۔ جن
 بھگتاں وِچ بھیئے سچ، سجن سین جگت تھانیا۔ پریم پریتی اندر لئیے نیچ، مکھ گھنگٹ نہ کوئے رکھایا۔ لوں لوں اندر پار برہم پت پر میثور جائے رنج، برہم
 میلا سچ سُبھانیا۔ لیکھے لگے کایا مائی جھوٹا کج، کچن رُوپ وٹانیا۔ جس دے گھر اکو سچ، کوڑی کریا نظر نہ آتیا۔ اُسدے کول جا کے ڈکھڑا دینیئے دس،
 پردہ اولہ نہ کوئی رکھایا۔ اسیں سُن دے آئے تُوں ہوویں بھگتاں وس، بھگت سہیلا بنیا دُھر دامہیا۔ پریم پریتی اندر سدا رہو وس، آپ اپنا ڈیرہ لائیا۔
 تیرا نام کوٹن کوٹ رہے رٹ، رٹا منکیاں نال پانیا۔ تیر تھ تھان اُتے پانی رہے جھٹ، دوس رین سیو کمائیا۔ بن کے پاندھی رہے نٹھ، قدم قدم رہے
 اٹھایا۔ اندر وڑ کے اکھاں میٹ کے ڈوگھی بھوری اپنا آپ سٹ، نیر نین دھیان لگایا۔ اسیں سُن دے آئے تُوں خوش ہو یا اُتے دھتے جٹ، نردھن
 بھگھاری گلے لگایا۔ ویکھ تیرے دوارے گرکھ بیٹھے ستر گھت، تُدھ بن سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ دروہی اسماں چھڈی بچھلی مت، اگلا مارگ دے سکھایا۔
 ساڈی پھیر نہ اُبلے رت، رتی رت دے سکا یا۔ تیرے برہم دا ملے جت، کام کرودھ نہ کوئے ہلکایا۔ تیرا ڈھولا گایئے جس، دُوجی ہور نہ کوئے
 پڑھایا۔ تُوں ہر دے جانا وس، کایا بنک سوبھا پانیا۔ آتم سیجا تیرا رس، سنجوگ وجوگ تیرا تھم، تھم رضائی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ گر اوتارو ہور نہ آکھو، ہر آخر آپ جنائندا۔ اپنی کیتی سارے بھاکھو، بھاکھیا سچ جنائندا۔ ہر سرنائی ہووو
 داسو، داسی داس رُوپ وٹانندا۔ پر بھ جس گاوو سواس سواسو، سواس سواسی پون دھار پرگٹانندا۔ پوری کرو اپنی آسو، آسا ترسنا میٹ مٹانندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیس اک سٹائیندا۔ دُھر سندیسہ عالمین، نورِ اِلاہی آپ جنائیندا۔ کھیلے کھیل یا مبین، مُجبت اِکو گھر لگائیندا۔
 مِجان بیدو بے نظیر، نظر کسے نہ آئیندا۔ حق یقین دے تعلیم، ساچی وِدی اک پڑھائیندا۔ نہ الف نہ کوئی میم، نُقطہ نوُن نظر کوئے نہ آئیندا، آد آنت
 نہ ہوئے تقسیم، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دے اُتے کرپا یقین، سو یعقُب ویکھ وکھائیندا۔ تس صاحب دا ویکھ سین، بن نیتز آپ
 وکھائیندا۔ جس دامارگ سدا مہین، جگت جیو قدم نہ کوئے لگائیندا۔ سو گرگھاں ہويا ادھین، جن بھگتاں ڈیرہ لائیندا۔ اپنا ناؤں رکھ مسکین، مُشکل
 سب دی حل کرائیندا۔ چاڑھے رنگ اِکو بھین، بھنڑی رین نال ملائیندا۔ جس پاکھر پائی گھوڑے زین، شاہ سوارا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بیس پیساناد و جائیندا۔ بیس پیساناد ڈنک، ڈنکا نام و جائیا۔ آپ اُٹھائے راؤ رنگ، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ اِکو سہائے دوار بنک، بھگت
 دوار سو بھا پائیا۔ سب دا ویکھنہارا آنت، آنتشکرن ویکھ وکھائیا۔ گرگھ وچھڑی ملے نارکت، کنٹول اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوار بنائے بنت، گھٹن بھنہنہار وڈی
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیڑا اپنے کندھ لگائیا۔ بیڑا کندھ اپنے چک، ہر اپنی دیا کمائیندا۔ سچھنڈ دا کرے رُخ، دُوجی کوٹ نظر
 نہ کوئے لگائیندا۔ گرگھ بنائے اپنے پُت، پتا پوت لاڈ لڈائیندا۔ دُور دُراڈا نیوا ہو کے ویکھے جھک، کون کوئے گرگھ سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے زرنکار، زرنگن اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت دوارے بنے بھگھار، مانگت اِکو
 نظری آئیا۔ در درویش سرجنہار، الکھ الکھنا الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا جھولی پائیا۔ ساچا لہنا مُکائے ہر، ہر وڈا وڈ
 وڈیائیا۔ دیون دین آیا در، در درویش پھیرا پائیا۔ گرگھو پُرکھ ابناسی لو پھڑ، آپ اپنا بل ودھائیا۔ جس لائی تہاڈی جڑ، آنت سکے نہ کوئے اُکھڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اگے اپنا سیس جھکائیا۔ جن بھگت نہ لاوو زور، ہر سنگر آپ جنائیا۔ پر بھہ ہور نہ ہووے ہور، رُپ
 انوپ نہ کوئے بدلایا۔ جس گوبند بنایا چھوہر، بانکا نڈھا بال دے وڈیائیا۔ جس دی چال اوٹری تور، نظر کسے نہ آئیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، جوت نور
 نور رُشنائیا۔ تس نوں پئی تہاڈی لوڑ، بن ساچے بھگتاں سبجگ راہ نہ کوئے لگائیا۔ در آئیا نہ دینا ہوڑ، اپنا کھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، اپنی کھیل رہیا سمجھائیا۔ گرگھو کھیل کرے نرنگار، نرگن اپنی دیا کمائیدا۔ پہلوں کیا سچ و ہار، و و ہاری دھار دکھائیدا۔ گرگھ بنا کے لاڑا، آپ اپنے نال پرنائیدا۔ اندر لے کے آیا پروردگار، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیدا۔ پچھے سنگت آئی وارو وار، گھر سا جن آپ سہائیدا۔ رل کے سب نے بولیا اکو نعرہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان ڈھولا گائیدا۔ پُرکھ اکال سانجھا یارا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ رل مل خوشیاں منائے کنت بھتارا، سچ سہنجنی سو بھاپائیدا۔ اگے سچکھنڈ دا جھوٹھا دیوے نہ کسے لارا، پھڑ باہوں پار لنگھائیدا۔ کوئی لبھن نہ جائے وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پر بت گرگھ گرگھ نہ کوئے بھوائیدا۔ گرگھ کوئی نہ ٹھرے پانی ٹھنڈے ٹھارا، اگنی ہون نہ کوئے جلائییدا۔ اپنی کرپا کرے آپ کرتارا، پھڑ باہوں پار کرائیدا۔ جو جن پنج وار لائے نام جیکارا، بے جیکار اک سمجھائیدا۔ سو سے سچکھنڈ دوارا، وشن برہما شو نیوں نیوں سپس جھکائیدا۔ پُرکھ ابناسی نو دوارے کھڑا ہو کے دیوے پہرہ، کوڑی کر یا باہر کڈھائیدا۔ اندر سدے آگرگھ میرے یارا، تڈھ بن میرا مندر نہ سو بھاپائیدا۔ سچکھنڈ بنیا رہے ناکارا، بن بھگتاں میل نہ کوئے جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سے ڈبے پار کرائیدا۔ سر سے ڈبے اٹھی دھار، ہر گوہند ویکھ دکھائیا۔ ستر اں کر اک پیار، اکو وار سمجھائیا۔ تہاڈا قرضہ دیواں اُتار، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ کل کلکی لے اوتار، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ اکتھے کراں وچھڑے یار، دُور دُراڈے میل ملائیا۔ پھڑ کے بیڑے لواں چاڑھ، منجھدھار پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ساچے رہیا ترائیا۔ گرگھ دان اکو منگنا، دیونہار کرتار۔ در آمول نہ سنگنا، کھولنہار بند کواڑ۔ من تن چاڑھے نام رنگنا، رنگ رنگے اپرا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگنا، لکھ چوراسی اترے پار۔ سنگر پورے اتوں اکو قدم چک کے لنگھنا، بل اپنا آپ دھار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈبڈے پاتھر لائے پار۔ ڈبڈے پاتھر پاہن ویکھے، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ صاحب سنگر جنہاں پیکھے، تس دیوے مان وڈیائیا۔ جگ جنم دے رکھے چیتے، ابھل ابھل کدے نہ جائیا۔ نرگن ہو کے کرے پیتے، سرگن لئے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ بیڑے رہیا چڑھائیا۔ گرگھ بیڑا کرتار، ہر چپو نام لگائیا۔ بھگت دوارے آ نرنگار، نرگن رہیا سمجھائیا۔ سرگن سجن ہو تیار، نرگن اپنا بھو کھلائییا۔ رسنا بول اک جیکار، اکو نام دھیائیا۔ اندر وڈنا سچ دربار، نیوں

نیوں سیس جھکائیا۔ رسنا جہوا گائے وار، سوہنگ نام وجے ودھائیا۔ دیکھے وگسے دیکھنہار، دیکھنہارا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں پہلوں دے لنگھائیا۔ پیر پیغمبر لنگھی جانڈے، آگے آگے دھیان لگائیا۔ پر م پُرکھ دا ڈھولا گاندے، اکو راگ الائیا۔ پت پر میثور اک مناندے، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ ساچے تیر تھ نہاؤن نہاندے، پر بھ چرن ملی سرنائیا۔ چار جگ دے تھکے ماندے، اپنی تھکاوٹ رہے گوائیا۔ دھن بھاگ پر بھ جن بھگتاں صاف کیتے بھانڈے، کایا مائی پوچ پچائیا۔ پار کرائے پینڈے کھاندے، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پار لنگھائیا۔ بھگت لنگھن پار کنارے، کنارہ اکو اک دکھائیا۔ دو جہاناں سچ سہارے، صاحب سنگر آپ سمجھائیا۔ ساچے اندر سنگر واڑے، گھر مندر سو بھاپائیا۔ گرگھ سجن ساچے لاڑے، نر نرائن دیکھ دکھائیا۔ وجے ودھائی ستاراں ہاڑے، ہر اپنا انک بنائیا۔ پریم پریتی تریا نعرے، راگ انادی ناد سنائیا۔ بھگت دوارے سچ نظارے، نر ہر نرائن آپ دکھائیا۔ کوڑے چولے سب دے پاڑے، چیتھڑ پُرانا نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جنم جنم وچ پار اتارے، جنم جنم وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار کرائیا۔ پار لنگھو گرگھ میت، سو صاحب آپ لنگھائیا۔ سچے سنگر دی ساچی ریت، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ اک اک جاؤ گاؤ گیت، ساچا راگ الائیا۔ ناتائیا مندر مسیت، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ صدی یسویں رہی بیت، بتی کہانی رہیا جنائیا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیت، گرگھ لئے اٹھائیا۔ بھگت دوارے ستا بیچ، اپنا آسن لائیا۔ سری بھگوان بن ناچیز، مان ابھمان گوائیا۔ گرگھ پر بھ گیا بھیج، بھنڑی رین سہائیا۔ واری واری سارے لنگھو دہلیز، اندر جا جا مڑ کے پھیرا پائیا۔ پار برہم دی پوری ہووے ریجھ، گرگھ ساچے پار کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد دیونہار وڈیائیا۔

۱۱۱۹

۱۱۱۹

ہر سنگت بیڑا ہو یا پار، پر بھ ابناسی پار کرائیا۔ پتن آ کے سیوادار، سچ کنارے ہوئے سہائیا۔ ساچی نیا گرگھ چاڑھ، گھر ساچے آپ بہائیا۔ نرگن ہو کے کرے پیار، سرگن مان وڈیائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی پار، جم کی پھاسی آپ تڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار

لنگھائیا۔ ہر جن ساچے پار لنگھے، اگلا پندھ مُکائیا۔ کلجک جیو نیتر اندھے، نظر کسے نہ آئیا۔ کوڑی کر یا ڈگے ڈو نگھی کھڈے، خندق اکو اک دکھائیا۔ گرگھ بن بندگیوں کیتے بندے، بندنا اکو سمجھائیا۔ ملے وڈیائی وچ در بھنڈے، بھنڈی کوئی رہن نہ پائیا۔ سری بھگوان چاڑھے ڈنڈے، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لیکھے لائیا۔ ہر جن لیکھا گیا لگ، ملے مان وڈیائیا۔ کرپا کرے سورا سرگ، پُرکھ ابناسی ہوئے سہائیا۔ سنت سہیلے درس دکھائے اُپر شاہ رگ، گر چیلے میل ملائیا۔ جن بھگتاں پیراں ہیٹھ ہتھ رکھ، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا ساچی سچ کمائیا۔ سیوا سچ کمائے ٹھاکر، ہر اپنی کھیل کرائیندا۔ در آیاں گھر دیوے آدر، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ ونج کرائے اک سوڈاگر، ساچا ہٹ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیڑا بٹھ پار ترائیندا۔ بیڑا بنھیا بھریا پور، پورے سنگر ہتھ وڈیائیا۔ سیوا کرے بن مزدور، مزدوری منگن کوئے نہ آئیا۔ لیکھا جانے نیڑن دور، دور دراڈے نال رلائیا۔ جو جن آئے حضور، تہناں حاضری لیکھے پائیا۔ جو پچھے گھر رہ گئے ہو مجبور، تہناں مجبوری دے کٹائیا۔ سب نوں بخشے اکو جہا نور، دو جی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرب کلا پر بھ ہو بھر پور، بھرم بھو رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیڑا بھگتاں پار کرائیا۔ بیڑا بھگتاں ویکھ تر دا، ہر تار نہار ترائیندا۔ منمکھ دور دراڈا ڈردا، آگے ہو نہ قدم لگائیندا۔ کوڑی کر یا اگنی سڑدا، مایا ممتا موہ ہلاکائیندا۔ کام کرودھ رہے لڑدا، آسا تر سنا جھگڑا پائیندا۔ گرگھ ڈھولا اکو پڑھدا، سوہنگ راگ لائیندا۔ دین دیال پر بھ ہو بردا، در سیوا آپ کمائیندا۔ کھیل کرے نرائن نردا، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ جو آیا سو بیڑے چڑھدا، پھڑ باہوں آپ بہائیندا۔ سنگر دوارے کوئی نہ مردا، مریاں جیوت آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اتوں گئے ٹپ، اک چھلانگ لگائیا۔ پر بھ جھولی پا کے گئے اپنے پاپ، دوہاں ہتھاں بھار دکھائیا۔ آگے کچھ نہ چلے ساتھ، خالی ہتھ رکھائیا۔ نمانا ہو کے ویکھے ناتھ، انا تھاں دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ مندر اک وسائیا۔ گرگھ مندر وسیا ایک، اینکار وسائیندا۔ بیس بیسے ملی ٹیک، ٹیک ایک رگھناتھ دکھائیندا۔ نج نیتر گرہ ساچا لیا ویکھ، پیکھ پیکھ خوشی سرب منائیندا۔ پار برہم پر بھ کرے ساچا ہیت، ہتکاری دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ ساچا لیکھا اندر رکھ، رکھیا کرے بے پرواہیا۔ گر سکھ کھول کے دیکھو اکھ، ہر آخر ہوئے سہائیا۔ دُور دُراڈے سب نوں دیو دس، اُچی کوک کوک سٹائیا۔ اسیں پر بھ نوں کر کے آئے وس، در دوارے لیا بیٹھائیا۔ بھگتاں آگے بن ڈھاہیوں گیا ڈھٹھ، بل اپنا نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نین مؤند خوشی منائیا۔ نین مؤند پر بھ ہويا مؤدھا، اُٹا کول بھوائیا۔ جن بھگتاں بھيو کھولے گو جھا، رمز نام لگائیا۔ سنگر اکو نہ کوئی لبھو دوجا، پر کھ اکال سنگر اک اکھوائیا۔ سچ دوار جس جن سو جھا، تس ملے مان وڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ بن فقیر، فقرہ اپنے نام سٹائیندا۔ مُرید ہوئے نہ کوئے دِگِیر، مُرشد اپنا رنگ رنگائیندا۔ سارے کٹ دیو شرع زنجیر، شریعت وچ کدے نہ آئیندا۔ جس بنائی تہاڈی تقدیر، سو اپنی تصویر صاف دکھائیندا۔ کلمہ پڑھو اکو پیر، آیت اکو اک جنائیندا۔ ساچي سکھو اک تکپیر، تقویٰ اکو اک رکھائیندا۔ در آیا بے نظیر، نظر اپنی آپ ملائیندا۔ لیکھے لائے شاہ حقیر، اُوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ترائیندا۔ پیر آیا وڈ پینمبر، پاربرہم پر بھ ویس وٹائیا۔ بھگت دوارے رکھ سو پینمبر، ساچي کھیل دکھائیا۔ سرب کلا ہو پیتمبر، ہر گھٹ رہیا سائیا۔ کلجک بچھلا میٹ اڈمبر، سبجگ ساچا راہ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اپنے نال پر نائیا۔ گرگھ پر نایا بندی چھوڑ، جھٹی سرب لوکائیا۔ پریم پریتی بٹھ کے ڈور، گانا اکو گٹ دکھائیا۔ باہر کڈھے پنچے چور، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوڑی کریا در توں ہوڑ، ہوکا اکو نام سٹائیا۔ گرگھ در تیری پئی لوڑ، لوک پر لوک تیرا ہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بیس بیسے دیوے دان، گرگھ ساچے کر پروان، ہاڑ ستاراں جھلائے نشان، نشانہ بھگت بھگوان اکو نظری آئیا۔ بھگت بھگوان نشانہ جھلدا، جھلاونہار کرتار۔ بھگت دوارا اکو کھلدا، چار ورن کرے پیار۔ ایہتھے نام نہ ملے دل دا، کر کرپا جھولی دیوے ڈار۔ صاحب سنگر کدے نہ بھلدا، جگ چو کڑی پاوے سار۔ گرگھ بوٹا کدے نہ ہلدا، پھل لگے امرت ڈال۔ ایہہ کھیل پاربرہم دی کل دا، برہم ساچا اترے پار۔ ایہتھے کنڈے تول اکو تندا، راؤ رنگ اک ادھار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل آپ کرتار۔ کھیل کرے کرتار، قدرت قادر دیکھ دکھائیا۔ کلجک انتم پاوے

سار، مہاسار تھی ہوئے سہائیا۔ در دیوے درس دیدار، دیدِ عیدِ چند چڑھائیا۔ سبج سچ چلے وہار، وہاری آپ سمجھائیا۔ ہر سنگت سوہنگ مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، بولو جیکار، نعرہ اکو اک لگائیا۔ جو آیا سو اُتریا پار، پار اُتارا آپ کرائیا۔ جے گرگھ بھل گئے بھلیا نہیں آپ کرتا، کرتا پڑکھ در
قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آوندیاں جانڈیاں سبناں ہوئے
سہائیا۔

* ۱۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار *

سچھنڈ ساچا وسیا، وساونہار نرنکار۔ گر اوتار ہسیا، کھول بند کواڑ۔ پیر پینمبر نیچیا، بن ملنگ ستاراں ہاڑ۔ گرگھیاں کیتا کٹھیا، کل کلکی ہر اوتار۔
ساچا مارگ ایکو دسیا، روگ سوگ چنت نوار۔ سری بھگوان ساچا کھیل لگے چنگیا، ہرجن دیکھے وارو وار۔ برہم پار برہم آتم رنگیا، رنگ چاڑھے اگم اپار۔
دیوے ور مونہوں منگیا، جو منگدے رہے جگ چار۔ ساتھوں ہوئے نہ تپسیا بہہ کے ننگیا، ٹھریا جائے نہ وچ جل دھار۔ در در بھکھاری بن کے جائے نہ
منگیا، دہ دشانہ کوئے وچار۔ کر کرپا پر بھ لاؤنا اپنے انگیا، تیرا انگ اکو در کار۔ سری بھگوان سورا سرنگیا، اکو دیوے نام پیار۔ گرگھ چاڑھے ساچے
چندیا، نرگن نور جوت کر اجیار۔ آتم سیجا سوہے منجیا، ساچی کھاٹ ویکھنہار۔ نام مردنگا اکو وجیا، وجا ونہار سر جنہار۔ مانس مانگھ مانس لیکھے لایا اپنا بندیا،
بندگی پورب لیکھے دار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ دیکھے ساچے لال۔ گرگھ لال وساؤ گھر، ہر ساچا منگ منگائیا۔ ساچے مندر جاؤ
وڑ، گرہ وجے اک ودھائیا۔ اکو ڈھولا لو پڑھ، پر م پڑکھ پڑھائیا۔ ساچے پوڑے جاؤ چڑھ، خوشیاں تال وجائیا۔ ویکھنہار نرائن نر، نرگن ایکا ویس
وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ دا سچ راہ، آپ جنائے بے پرواہ، گرگھ خوشیاں نال لنگھائیا۔ گرگھ سچھنڈ آنت
جان گے۔ پر بھ ایکو ایک دھیان گے۔ دوجا نین نہ کوئے اٹھان گے۔ گھر اپنے درشن پان گے۔ پورب جنم حرص مٹانگے۔ اچی بول آپ سنان گے۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا جنم لیکھے لان گے۔ پر بھ جنم لیکھے لاؤنا ایں۔ نہکلنک روپ دھراؤنا ایں۔ سرگن اپنا

تھکم مٹاؤنا ایں۔ جن بھگت دوار پہریدار اکھواؤنا ایں۔ ٹھگ چور یار نیڑ کوئے نہ آؤنا ایں۔ چار ورن دا پندھ مُکاؤنا ایں۔ ساچی سرن اک رکھاؤنا ایں۔ پوجا پاٹھ نہ کوئے کراؤنا ایں۔ مہر نظر نال تراؤنا ایں۔ نچدیاں ٹپدیاں چوتھی منزل پہنچاؤنا ایں۔ سوہنگ ڈھولا گاؤندیاں، جوتی جوت ملاؤنا ایں۔ سچکھنڈ دوار سُہاؤندیاں، ساچا رنگ چڑھاؤنا ایں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کراؤنا ایں۔ گرگھ نچدے آونگے۔ مارگ اکو اک وکھاونگے۔ سری بھگوان درشن پاؤن گے۔ نال اشاریاں ایہہ سمجھاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں پندھ مُکاؤن گے۔ گرگھ سارے کرن دھیان، اکو نین اٹھایا۔ واہوا سانوں ملیا آپ ترکھان، شبد کھاڑا ہتھ اٹھایا۔ لکھ چوراسی دتی چھان، گرگھ مڈھ ورا نظری آئی۔ چولا بدل ہو بھگوان، اپنی کھیل رچایا۔ جودھا سور بن بلوان، گوبند اپنا رنگ رنگایا۔ ایک دے دھر فرمان، سچ سندیسہ رہیا جنائی۔ میرے بھگتاں دار کھیں دھیان، تیری سیوا اک لگایا۔ ماچھوواڑا کر پروان، لیکھا اگلا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ گوبند سورا ہر سمجھایا، پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ بھگت جنان داسنگ رکھایا، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ کلجک ویلا دے سُہایا، آنت وے ودھایا۔ سنت سُہیلے لئے اٹھایا، گھر مندر جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اولّا آپ وٹایا۔ ترکھان بن کے پائے موچھے، آپ اپنی دھار چلائیندا۔ جٹ بن کے پھڑ لئے سوئے، سوٹا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گرگھ کرائے خوشیاں نال لنگوٹے، دو جہاناں پیراں ہیٹھ دباؤنیدا۔ جنہاں درشتی تِس نوں لوچے، تنہاں اپنے راہ چلائیندا۔ جن بھگتو تہاڈی سوچ کی کوئی سوچے، سوچ وچ نہ آئیندا۔ کلجک جیو ہوئے ہوچھے، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیندا۔ پر بھ نال بچے کدے نہ کسے دے روسے، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملاؤنیدا۔ ہر جن خوشیاں نال بہہ جاؤ بٹھ کے گوڈے، سری بھگوان کرپا پار لنگھائیندا۔ اکو راہ وکھائے وڈے چھوٹے، بڈھے بالے اپنے نال ملاؤنیدا۔ دُرمت میل سب دے دھوتے، پاپ کلیور نظر کوئے نہ آئیندا۔ ایہہ گرگھ میرے انوکھے، جنہاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ دربار آیاں نال نہ ہون دھوکھے، دُھر دی دھار نال ملاؤنیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرے اپنے موئے، مکمل اپنا تھکم ورتائیندا۔ جٹ بن کے بنیا دلیر، دلیری ہر جو آپ کمانیا۔ شبد سوئے نال لیاندے گھیر، دُور دُراڈے جگت

اٹھایا۔ جھے دکھاوے سنگھ شیر، بھبک اپنے نام لگایا۔ گوبند کرے اپنی مہر، مہر نظر اٹھایا۔ لیکھا جڑیا گرو چیل، چیل گرو رنگ رنگایا۔ جنم جنم دے وچھڑیاں ہویا میل، دھر سنجوگی آپ کرایا۔ ایہہ بھنگڑا نہیں سچھنڈ دا کھیل، جس دیکھن کوئی نہ جایا۔ کرپا آپ دکھایا پہلی ویر، نو سو چورانوے چوکڑی جگ ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے مہر سچا شہنشاہیا۔ ہتھ سوٹا ہویا تیار، ترے گن اتینا دیا کمایا۔ کس لنگوٹا آپ کرتار، اپنی لانگڑ آپ کھچایا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، خبر رہیا پچھایا۔ سچھنڈ ہوکا دیوے اکو وار، پچھلے سارے لئے اٹھایا۔ نیتز کھولو اکھ اگھاڑ، نین نین بند جنایا۔ پُرکھ ابناسی ویکھو ساچا لاڑ، آد جگادی سچ گوسانیا۔ جس دا کھیل ستاراں ہاڑ، سو پندراں کنگ وجائے نام ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دی ساچی ریتی، لیکھا چکایا پچھلی یتی، اگلی یتی اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچی کھیل پر بھو کل کیتی، لکھ چوراسی ہر جن جیتی، کایا سیٹل ہوئی ٹھنڈی سیتی، اگنی تت رہن نہ پایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی گر اوتار پیر پینمبر پر بھ دی منگدے رہے پریتی، جگ چوکڑی کھیل دسدے رہے انڈیٹھی، انڈیٹھی کار ہر جو آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دست جن بھگتاں دیتی، دے کے پشچاتا پ نہ کوئے کرایا۔ پشچاتا پ نہ کرے بھگوان، دیونہار اکھوانیندا۔ گرگھ سجن ہوئے پروان، جنہاں اپنے در بلائیندا۔ گائے ڈھولے دھر فرمان، دھر دی دھار سمجھانیندا۔ سچھنڈ بنیا جن بھگتو تہاڈا مکان، جس دوارے ہر جو آسن لائیندا۔ پر م پُرکھ دا جھلے نشان، گرگھ سجن نظری آئیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر سارے منن آن، در درویش سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے رنگ نویلے اک اکیلے گرو گرو چیلے اپنے در بہانیندا۔ گرگھ آئے دھر سنجوگی، ہر سنگر میل ملائیا۔ جنم جنم دے اکٹھے ہوئے روگی، برہوں روگ جنہاں ستایا۔ درس لوچن اکو پر بھ چوچی، چوچی پریتم آس رکھایا۔ دو جہاناں وڈ بودھی، بودھ گیان کار رکھایا۔ آتم انتر تہناں سودھی، سنگدھ اکو گھر رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مستی نام اک چڑھایا۔ مستی نام خُماری چاڑھے، دین دیال دیا کمائیندا۔ گرگھ پنچن ساچے لاڑے، خوشیاں تال وجائیندا۔ نارد روئے دھاہاں مارے، اچی کوک کوک سنائیندا۔ میرا چلے نہ کوئی چارے، نیتز نین نین شرمائیندا۔ سری بھگوان گرگھ سچے

کیتے پیارے، پریم پریتی اک رکھائیندا۔ میری وجدی دے نہ کوئی ستارے، جس در سوہنگ ڈھولا ہر جن گائیندا۔ سُننہار بیٹھا نر نکارے، نر گن اپنا
 آسن لائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج جگ چو کڑی جس پائے پاڑے، اوہ اتم اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس لائے سیوادارے، سیوا سچ سچ
 سمجھائیندا۔ سو ویکھن آیا بھگت پیارے، بھگون اپنا پھیرا پائیندا۔ اکٹھے کر کے نام اکھاڑے، ساچا گیترا آپ ڈائیندا۔ ڈھولا گاون میت مرارے، متر اکو
 نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ور، گھر اپنا اک وکھائیندا۔ سو صاحب آپ کرپا کردا، کر نہار اکھوائیندا۔
 بھگت دوارے بھگتاں کولوں ڈردا، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ بھے وچ آ کے راتیں ستیاں گھر گھر جا کے پھڑدا، بھيو ابھید کھائیندا۔ ساچا مارگ مات
 دھردا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیندا۔ شیر سنگھ ماں پیو جایا گرکھاں لئی پہلوں مردا، مر مر ویس وٹائیندا۔ نر گن ہو ہو پوڑے چڑھدا، سچ سنگھاسن
 سو بھاپائیندا۔ اپنی کرنی آپے کردا، کرتا اپنی کار کمائیندا۔ اکو کھیل نرائن نردا، جگ نظر کسے نہ آئیندا۔ اپنا آپ آپے وردا، ور داتا آپ ہو آئیندا۔
 جوتی جامہ ویس دھردا، نورو نور ڈمگائیندا۔ سُت دلارا اکو پھڑدا، پھڑ اپنا میل ملائیندا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، مدھ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ۱۱۲۵ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ بھگت دوارے بھگون وڑے، بلہین آپ اکھوائیا۔ تیرا میرا ڈھولا پڑھے، راگ اک سنائیا۔ در
 درویش ہو کے در تے کھڑے، نر گن اپنا پھیرا پائیا۔ سچ تال سہاوے سرے، سروور اکو اک جنائیا۔ سنت سہیلے لائے لڑے، تندری ڈور نام بندھائیا۔
 آتم پر ماتم گھاٹن گھڑے، پنچ تت نہ کوئے وڈیائیا۔ ویکھنہارا کھوٹے کھڑے، لکھ چوراسی پھول بھلائییا۔ پورب جنم دا لیکھا آگے دھڑے، ویکھنہارا
 بے پرواہیا۔ سرن سرنائی جو جن پڑے، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کبیر جلاہا کو کے پار برہم تیرے بھگت آئے بڑے، جنہاں اپنی گود بہائیا۔ لکھ چوراسی کوٹن
 چوہنمے مرے سڑے، پنچ تت کم کسے نہ آئیا۔ سو اجل جو سرنی پڑے، پر م پڑکھ دئے وڈیائیا۔ در تیرے تے زورا ور ہو کے اڑے، اچی کوک کہن
 سنائیا۔ جناں چر سچکھنڈ نہ کھڑیں، بھگوان تیتوں بھگوان کوئی نہ گائیا۔ نہیں کھڑناتے ہو جا پرے، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ بھگت دوارے بھگوان وڈیا، آپ اپنا ویکھ وکھائیا۔ ویکھو جنہاں پچھے میں مریا، میرے آگے اپنا لیکھا رہے سمجھائیا۔

جنہاں اندر نرگن ہو کے وڑیا، نر ویر کار کمانیا۔ جنہاں پچھے اگنی سڑیا، پنج تیت کایا خاک ملائیا۔ جنہاں پچھے ڈھولا پڑھیا، سوہنگ راگ الائیا۔ سو گرگھ در دوارے کھڑیا، اپنا بل رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ بھگت دوارے ہو ڈرپوک، پر بھ اپنا نین شرمائیا۔ کی ہو یا جے میرا راہ تنگن چو داں لوک، چو داں طبق دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو منگدے رہے موکھ، چرن کول کول سرنائیا۔ گر اوتار تنگدے رہے اوٹ، اوٹ اک اکل جنائیا۔ دھن بھاگ میریاں بھگتاں منگی میری جوت، دوجی ونڈ نظر نہ آئیا۔ جنہاں پچھے سچکھنڈ دوار بنایا کوٹ، بن سیوک سیو کمانیا۔ گرگھو جن بھگتو پریم پریتی اندر کرے مدہوش، نام جُماری اک چڑھائیا۔ ڈھولا جس دا سچ سلوک، سوہنگ نام دھیائیا۔ سو نردوشیاں دیوے کوئی نہ دوش، جو آئے چل سرنائیا۔ پریم پریتی اندر ہووے موہت، مہجت اکو اک رکھائیا۔ سنجگ تریتا دوار پر کلجگ کڈھدا رہیا کھوج، انتم پھڑے چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوار دکھائے اپنی موج، محفل اکو نام لگائیا۔ پر م پُرکھ دا اگمی چوج، ہر سنگر آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سری بھگوان رکھدا بھے، بھو اپنا آپ جنائیا۔ سنت سہیلے تیری بے، گرگھ تیرے نام وڈیائیا۔ بن بھگتاں پر بھو دا نام کوئی نہ لئے، بھگوان کم کسے نہ آئیا۔ جو اُبجیا سو ہووے کھے، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ گر سیکھ گرگھ سچکھنڈ دوارے ساچے بہے، گھر مندر وجے ودھائیا۔ کوڑی کریا بُرج جانا ڈھیہہ، انتم خاکی خاک ملائیا۔ نو چار ہوئے ہائے ہائے، بن بھگتاں ساچا راگ کوئے نہ گائیا۔ انتم ویلے پکڑے نہ کوئے بانہے، باپ کوئے نہ گود بہائیا۔ لکھ چوراہی ملے نہ کوئی تھائیں، جونی جون آپ بھوائیا۔ ہنس کاگ ہوئے کائیں، بدھی کاگ وانگ گر لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھانی بانی لکھ دے کے گئے رائے، سندیسہ اکو اک جنائیا۔ کلجگ انتم پھیرا پائے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نہہکنکا ناواں رکھائے، وڈ داتا وڈ وڈیائیا۔ ساچا بنکا اک سہائے، در درباری سو بھاپائیا۔ نام ڈنکا اک وجائے، دو جہاناں آپ اٹھائیا۔ راؤ رنکاں ویکھ دکھائے، چار ورن اک سرنائیا۔ جگ چو کڑی گیڑ گڑائے، گیڑا اکو وار بھوائیا۔ سچ دھرم دی جڑ جڑائے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ حق نبیڑا آپ کرائے، حقیقت ویکھے تھاوں تھائیا۔ سنگھ شیر بن کے آئے، شہنشاہ اپنی شان ودھائیا۔ تیرا میرا ڈھولا گائے، گیت گو بند الائیا۔ کھلا ویہڑا اک دکھائے، گھر ساچے خوشی منائیا۔ مایا ممتا جھیرا دے چکائے، آسا ترسنا روگ مٹائیا۔

کھجک اندھیرا رہن نہ پائے، سبجک ساچا چند رُشائیا۔ گرکھ نور اک چکائے، سچ روشنی اک دھرائیا۔ انہو پرکاش ویکھ دکھائے، لاشریک پھیرا پائیا۔ دو جہاناں تُوں وجائے، راگ انحد اک سنائیا۔ سچ محبوب نظری آئے، تن قلبوت نہ کوئے ہنڈائیا۔ ہوئے محدود اک سرکرائے، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ اصل نال سوڈ گرکھاں جھولی پائے، باقی کوئی رہن نہ پائیا۔ منزل مقصود آپ پچائے، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ترائیا۔ بھگت دوارے ہو مہربان، ہر اپنی کھیل کرانیدا۔ سنت سہیلے چتر سُبجان، مورکھ موڑھ آپ بنانیدا۔ نظر آیا سارے کاہن، سیمس جگدیش تاج کائیندا۔ دھرم کھنڈ دا اک نشان، کرم کھنڈ آپ جنانیدا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمنڈ کھنڈ کر پروان، جیرج انڈ ناتا توڑ تڑانیدا۔ بھگت بھگونت سہاگی چھنڈ، سوہنگ ڈھولا اک الائیندا۔ آگرکھ لاڈلے میرے چند، چند گجری ویکھ دکھانیدا۔ جس دا ڈیرہ اُپر پرمانند، بنجانند جس داراہ تکانیدا۔ سوئٹی رہیا گنڈھ، گوپال اپنی گنڈھ پوانیدا۔ گرکھ کوئی نہ ہووے رنڈ، سوانی اپنے گھر بہانیدا۔ کوئی نہ پوجے کرپر جنڈ، ساچا راہ اک درسانیدا۔ بن پاربرہم آد انت کوئی رہے نہ چھنڈ، صفتی نام کوٹن کوٹ ڈھولا گانیدا۔ پاربرہم سد بخشند، گر اوتاراں پیر پیغمبراں انگلاں اُتے نچانیدا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک تیری انتم ور، جن بھگتاں کولوں اکو بھے رکھانیدا۔ بھگت جنونہ موہے ڈراوے، پاربرہم سمجھائیا۔ جو ور پاؤنا سو درتے پاؤ، دیونہار پر بھ آئیا۔ طعنے دے نہ تیر لگاؤ، تیر نرالا اک چلائییا۔ سچ دھرم داراج کماؤ، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ پنچم میللا میل ملاؤ، پنچ رہے جس گائیا۔ نانک لکھیا پور کراؤ، گوہند رنگ رنگائیا۔ امراپد ایکا پاؤ، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ نو نو چار دی پار حد کراؤ، گھر ساچے سو بھا پائیا۔ ڈھولا چھنڈ اکو گاؤ، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ جگت رنڈ پارنڈ کٹاؤ، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ سچ سُنہنجی اک ہنڈاؤ، پھولن برکھا پریم لگائیا۔ بھوگ بلاس اک جناؤ، آتم پر ماتم سری بھگوان دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک انتم ویکھ دکھائیا۔ بھگت جنونہ دیو ڈراوے، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ بہڑی بہڑی چار جگ میں مریا تہاڈے ہاوے، تہاڈی یاد رہی ستائیا۔ جنہاں پچھے گوہند پاڑے بے دعوے، سو بے دعوے نال لیائیا۔ سارے پائے ڈھردر گاہی ناویں، اکھر اکو اک پائیا۔ گر چیلے دے پلے ہو گئے ساویں، دوویں سچ کھنڈے تول تلائیا۔ نہ کوئی بستر نہ کوئی منجانہ کوئی پاوے،

چوّل نظر کوئی نہ آیا۔ گو بند ستر اک ہنڈھاوے، پُرکھ اکال سیج ہنڈھائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماویں، بھین بھائی نہ کوئے بنائیا۔ گر سکھاں دے ڈھولے گاوے، جنہاں نال پریت لگائیا۔ بھگت بھگوان رکھے چھاویں، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سنت سہیلے آپے راوے، گہر گسبھیر بے پرواہیا۔ جن بھگت دوارے آوے جاوے، آؤندا جاندا اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جن بھگتو نہ مارو دیک، سری بھگوان آپ سمجھائیدا۔ چوڈاں لوک رہے تبھک، طبق چوڈاں دھیر نہ کوئے دھرائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کلجگ آنت بھگت پڑھن اکو سبق، پچھلی سکھیا گئے بھلایا۔ انجیل قرآن والے کوئی نہ پڑھے پڑے، ورقہ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جرم مرن دے سب مٹ گئے خطرے، جو سنگر سرنائی آیا۔ یج بیجیا اکو وترے، بھل بھلواری آپ مہکائیا۔ جنہاں پچھے گو بند پتراں کیتے ڈکڑے، نہیاں ہیٹھ دبا ئیا۔ سو سورے ہو گئے تکرے، پر بھ نوں اگوں رہے ڈرائیا۔ شہیدی پا کے ہو گئے وکھرے، وکھری دھار بنا ئیا۔ پر بھو تیرے چلن نہیں دینے نخرے، اچھل چھل تیرا کوئی رہن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی تیرے آگے کڈھدے رہے ترے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر کھو غصے وچ نہ مارو دابا، سو صاحب آپ جنا ئیا۔ جس تھاڈے پچھے ڈھاہیا مکہ کعبہ، زرگن نور نظری اکو آیا۔ بھگت دوارے بن کے آیا حاجی حاجا، حج اکو اک دکھائیا۔ پریم پریتی اندر پڑھی نمازا، وضو وصل حق کرائیا۔ دھر درگا ہی آیا بھاجا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان بے پرواہیا۔ جن بھگتو نہ دیو ہنورا، ہوئی ہوئی آپ جنا ئیا۔ پاربرہم پر بھ ملیا چھوہرا، سال ییسواں نظری آیا۔ جوان ہو کے بدلے اپنی تورا، ثرت اپنا ویس وٹائیا۔ جس منگیا ساچا گھوڑا، شاہ سوارا آسن لائیا۔ گر کھیاں نال بنایا اپنا جوڑا، جوڑی پریم پریت جنا ئیا۔ دو جہاناں کوئی نہ اٹکے روڑا، روڑی سکھ والا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، ہوکا دو جہان سنائیا۔ ہا ہنگ برہم جواب دتا کورا، اکو ایک حکم ورتائیا۔ بن پُرکھ اکال دوجا کوئی نہ گاؤنا دوہرا، ڈھولا اور نہ کوئے لائیا۔ کلجگ انتم بدلے مہرا، سارپاش کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر سکھ نہ مارو دھمکی، دھر دھامی آپ جنا ئیا۔ میں تیج رکھاں سد جن کی، جگ جگ سیو کمائیا۔ جاناں کھیل ہر من کی، من منکا دیاں بھوائیا۔ دھار جاناں تن تن کی، پنچ تت

کراں گڑمائیا۔ کھیل جاناں چھپر چھن کی، محل اٹل سچی رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ جن بھگتو نہ پاو
 زور، زوراوڑ سمجھائیا۔ اوہو گوبند نہیں ہور، جو وچھڑے میل ملائیدا۔ جس دی دو جہان اگئی تور، چلدا پھردا نظر کسے نہ آئیدا۔ سو صاحب واگاں آیا
 موڑ، مڑ گھر اپنے پھیرا پائیدا۔ صاحب سنگر نوں گڑکھاں دی لوڑ، گڑ سکھ ساچے سُت جگائیدا۔ سچکھنڈ دوارے پے گئی تھوڑ، اپنا گھاٹا گڑکھاں کولوں پور
 کرائیدا۔ نو سو پورانوے چوکڑی جگ پڑکھ اکال پھردا رہیا بن کے چور، چوری لوک مات کمائیدا۔ گلیا رہیا اندھیرے گھور، ظاہر ظہور نظر کسے نہ
 آئیدا۔ حکمے اندر گر اتار پیر پیغمبر آپے تور، تڑت اپنا حکم سٹائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیدا۔ جن بھگتو نہ
 مارو دھکا، ہر دھرمی آپ جنائیا۔ آد جگادی میں تہاڈا باپ سکا، بن مات پوت اُجائیا۔ جس گوبند بنایا بچہ، سو صاحب ہوئے سہائیا۔ ویلے آنت کوئی نہ
 ہووے کچا، جنہاں اپنی گود بہائیا۔ جوت اکال کہے میں ماتا چچا، پڑکھ اکال اشارے نال رکھائیا۔ اکو وار کہا اچھا، اچھی طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا صلاحیا۔ سچ بھگتو نہ مارو طعنہ، طرح طرح سمجھائیا۔ جس مولی تند بدھا گانا، سو گھر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔
 جگ چوکڑی جس دا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہان گائے گانا، راگ اناد رہیا سٹائیا۔ نت نوت دے فرمانا، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ سو صاحب
 وشنوں بھگوانا، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں دیوے دانا، وست امولک جھولی پائیا۔ بن گوبیوں بناوے کاہنا، کاہن اپنا رُپ درسائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ سچ بھگتو نہ جانو دُور، دُور دُراڈا رہیا جنائیا۔ جو در آیا سو ویکھو حضور، ہر جو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
 تہاڈے کرے معاف قصور، مُفت اپنی دیا کمائیا۔ اندر بخشے جوتی نور، نور نورانہ چند چکائیا۔ ناتا چھڈ دیو کوڑا کوڑ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ در لاؤ مستک
 دھوڑ، پچھلی لتھے کوڑی شاہیا۔ جگت بندھن نہ آون مجبور، مجبوری سب دی رہیا کٹائیا۔ ترے گن مایا تپے تندور، گھر گھر اگنی رہیا وکھائیا۔ ویداں
 پُراناں شاستراں سمرتاں انھیلاں قرآناں گروآں اتاراں کیتا مشہور، نہہکنک انتم پھیرا پائیا۔ جس دا سچ نہ لبھاکسے دستور، پڑدہ بھو نہ کوئے گھلائیا۔
 کوئی کہہ کے گیا میرا پروردگار نور، امام اکو نورِ لاہیا۔ کوئی کہے جوتی جاتا ست سرور، زور پڑکھ اکھوائیا۔ کوئی کہے سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سب

تھانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اپنی دھار اپنے ہتھ رکھاں ضرور، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا اٹھایا۔ جن بھگتو نہ مارو جھٹکا، ہر جھاکا اک دوانیندا۔ ویکھو اپنا کایا مٹکا، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائیندا۔ مات گربھ وچ جو تہاڈے اندر پُٹھا ہو کے لٹکا، سو صاحب اپنا میل ملائیندا۔ آگے جنم مرن دا کسے رہے نہ کھٹکا، کر کرپا پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ جگائیندا۔ جن بھگتو نہ پاؤ بندھن، ہر بندگی اک جنایا۔ گھر پاؤ پُرکھ ابناسی اکو نندن، انند انند وچوں درسایا۔ دھوڑی ٹکا لاؤ چندن، نئم چندن رُپ مہکایا۔ آون جاون کٹے چندن، گیار گیار دئے مٹایا۔ زرگن ہو کے آیا سورا سرنگن، سوربیر پھیرا پانیا۔ درویش ہو کے آیا منگن، بھگت دوارے الکھ جگایا۔ جن بھگتو پریم پریتی چاڑھو رنگن، رنگ رنگیلا ایہہ سمجھایا۔ اٹھ کے سارے گاؤ میرا چندن، میں تہاڈا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتو نہ کڈھو اندر، اندر ڈیرہ بیٹھا لایا۔ تہاڈے پچھے چھڈے ٹھا کر دوارے مندر، مندے حال پھرے بے پرواہیا۔ تہاڈا توڑن آیا چندر، نام ہتھوڑا ہتھ اٹھایا۔ تہاڈا وساؤن آیا کھیڑا کھنڈر، زرگن جوت کرے رُشائیا۔ تہاڈا پھرن آیا من بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ تہاڈا چڑھاؤن آیا سورہ چندر، چند چاندنی نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جگایا۔ جن بھگتو دیو دلاسا، پر بھ اکو منگ منگایا۔ جگ چو کڑی تہاڈے اُتے رکھ بھرواسا، اپنا نام تہانوں جپایا۔ باقی سب دا خالی کریا کاسہ، قسم رب دی جھوٹھی کھائے لوکایا۔ نانک نال گو بند ویکھے تماشہ، گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ کوڑی کریا کرے ہاسا، مکھ گھنگٹ ناچ نچایا۔ کوئی سرور نہ مارے ٹھاٹھا، اٹھسٹھ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ کسے تون وچ پریم پریتی نہ رہیا آٹا، بن سوانی ساچی تون نہ کوئے پکایا۔ جدھر ویکھو آیا گھاٹا، میت مرارا نظر نہ آیا۔ لکھ چوراسی گھلا جھاٹا، بن سنگر پورے پٹی سر نہ کوئے گندایا۔ راہ پھر دیاں مکی نہ کسے واٹا، جیو جنت دین دہایا۔ کایا چیتھڑ سب دا پاٹا، ساچی ڈور تند نظر کوئے نہ آیا۔ سری بھگوان دسن گلاں باتاں، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جھگڑا پیا ذاتاں پاتاں، دین مذہب کرے لڑایا۔ ہر کارُپ نہ کسے پچھاتا، گو بند اکو اک سمجھایا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمراتھا، صاحب سنگر آپ کرائیا۔ ہوئے سہائی انا تھ انا تھان، غریب نمائیاں گلے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کولوں

ڈردا اپنی سیوا لائیا۔ جن بھگتو در دیو جلوہ، جلوہ گر آکھ سنائیا۔ پیر پیغمبراں کھانا چھٹیا حلوہ، دُور دُراڈے بیٹھے دھیان لگائیا۔ پاربرہم پت پر میثور
 کرنہارا بلوہ، بل اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منگ اک منگائیا۔ جن بھگت کہن اسیں ڈراواں گے۔ تیرے اُتے مہم
 چلاواں گے۔ پچھلے غُصے کڈھ دکھاواں گے۔ جنناں چہ نہ منائیں رُسے، تیرے در تے زور دکھاواں گے۔ جے پر بھو راتیں گھر گھر پچھیں، پھیر تیرے
 جوگے ہو جاواں گے۔ تیرے در تے پیڈے جے نہ مکے، پھر کس دی اوٹ تکاواں گے۔ ایہتھے آکے جے رہ گئے بھکھے، جھولی کسیدے آگے ڈاہواں
 گے۔ سری بھگوان جے تیرے بھگت تیرے کولوں رہ گئے سٹے، سرتی کسیدے نال ملاواں گے۔ جے توں کہا آو میرے پتے، پُت پوترے تیری گودی
 پاواں گے۔ سپس سب دے اکو وار بھکے، جھک کے تیرے چرن لگاواں گے۔ جنہاں دے گھر بن کے لاڑا ڈھکیں، سری سو تیری نار اکھواواں گے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیرے نال نبھاواں گے۔ جے میرے نال نبھاؤ گے۔ گھر اکو دیکھن پاؤ گے۔ سکھ آتم سچا
 پاؤ گے۔ گھ اُجل مات کراؤ گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے راہ اک لگ جاؤ گے۔ جن بھگتو نہ کرو صلاح، ویلا
 گیا ہتھ نہ آئیا۔ بن سدیاں گھر آیا ملاح، بیڑا اپنا نال رکھائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں رہیا چڑھا، بن کھیوٹ سیو کمائیا۔ اک دُوبے دی کئی لُو بٹھا، لڑ چھٹ
 کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتو نبھاؤ توڑ، سری بھگوان سچ جنائیا۔ تہاڈے نال میرا مطلب
 جائے سور، سوہرے پیسے وجے ودھائیا۔ نو نو چار کر کے دیکھیا غور، گرگھ گرگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ گر سکھ گوبند دا بنیا کور، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ ایہہ
 نہ دیکھو پنج تے جھلدا چور، اندر نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، دو جہاناں اپنے وچ چھپائیا۔ سو صاحب گیا بہر، کلج
 انتم پھیرا پائیا۔ پورب جنم دی میڈے اوڑ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ جن بھگتو آگے دینی نہ
 کوئی دلیل، سو سنگر آپ جنائیا۔ درگاہ ساچی لبھے نہ کوئے وکیل، بن گر پورے پار نہ کوئے کرائیا۔ چور یار ٹھگ کوئی ٹپ نہ سکے فصیل، اندر لنگھ
 کوئے نہ جائیا۔ پھریدار چھیل چھیل، نوجوان اکو نظری آئیا۔ اوہ فاصلہ کوئی نہ ناپے وچ گزاں میل، جو جن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو کوئی دس کے گیا

سو دُھر دی دِلیل، اَنت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیل رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتو سد رکھو آس، آساوند جنائندا۔ صاحب سنگر ہو داس، بن سیوک سیوک کمانندا۔ دیکھنہار پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا دھار چلائندا۔ زرگن ہو کے وسے ساتھ، سرگن سنگ نبھائندا۔ آتم ہو کے کرے پاٹھ، پر ماتم ہو کے لیکھے لائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانندا۔ بھگت کہن پر بھ دس سچ، ساچی منگ منگائیا۔ کی دست ٹھا کر تیرے ہتھ، کی دیویں وڈیائیا۔ کون دیویں اپنی مت، کون سکھیا دینیں درڑائیا۔ کون جھولی پائیں حق، کون حقیقت ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ میرے ہتھ حقیقت ساری، سو سنگر آپ جنائندا۔ جگ جگ لیکھا کرے جگ چاری، جگ چار آرجا ویکھ دکھائندا۔ نت نوت بن لکھاری، لیکھا دُھر دا آپ سمجھائندا۔ رُپ انو پ گُر اوتاری، زرگن سرگن دھار بندھائندا۔ بودھ اگادھ نام جیکاری، سوہلا ڈھولا راگ لائندا۔ شاہو بھوپ بن سکداری، ساچے تخت سو بھاپائندا۔ کلج انتم ہو اُجیاری، زرگن نور ڈگمگائندا۔ نہہکنک دُھر درباری، آپ اپنا بھو کھائندا۔ بیس میسا کھیل اپاری، ہر کرتا آپ کرائندا۔ ہر سنگت لیکھے لگی جو آئی ستاراں ہاڑی، ہر جو اپنے رنگ رنگائندا۔ لہناکیا جنہاں چرن چُھبائی داہڑی، دادا پوترا اکو در ویکھ وارو واری، گھر گھر اپنا پھیرا پائندا۔ گرگھ کتیا کوئی نہ رہے کواری، مُراری پر بھ اپنی ڈولی پائندا۔ پر م پُرکھ کر شنکاری، ساچا کجلائین دھار بندھائندا۔ سیس گندے پہلی واری، نان نائی سنگ نہ کوئے رلائندا۔ مہندی رنگ لال چاڑھی، رنگ اکو اک رکھائندا۔ سوہنی سچی بنائے لاڑی، وئی اپنی گنڈھ بٹھائندا۔ پر م پُرکھ دیوے نام نیاری، سوہنے بستر تن شنکار دکھائندا۔ آتم پر ماتم کھیل اپاری، ہر کرتا آپ کرائندا۔ سخیاں منگل منگلا چاری، گیت گو بند لائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جنائندا۔ جن بھگتو پر بھ دیون جوگ، سدا سدا اکھوئیا۔ جس دا لیکھا دُھر سنجوگ، دُھر دی دھار ملایا۔ سو صاحب رکھوے اک اوٹ، اوٹ اکال جنایا۔ بھاگ لگائے اگئی کوٹ، قلعے بنک وڈیائیا۔ نام نگارے لائے چوٹ، ڈنکا اک وجایا۔ کر پرکاش زمل جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب کچھ بھگتاں جھولی پائیا۔ جن بھگتو پر بھ دیون آیا، دین دیاں ٹھا کر سوامی۔ خالی جھولی دئے بھرایا، سرب کلا گھٹ آنترجامی۔ گرگھ گُر گر نال رلایا، نام

سنائے اگئی بانی۔ امرت آتم تال بھرایا، اک دکھائے جل ٹھنڈا پانی۔ سرتی شبدی میل ملایا، گھر سنگر ملایا کو بانی۔ رنگ رنگیلی سچ ہنڈھایا، جو بن رتا
 نوجوانی۔ مرد مردانہ بن کے آیا، لے کے ڈھر دی اک نشانی۔ ڈردا ڈردا بھگت دوارے پھیرا پایا، پہلوں کر کے اپنی مات قربانی۔ شیر سنگھ دانام مٹایا،
 پنج تت دیہہ نہ کوئے نشانی۔ جوت روپ ہو جوت سمایا، پر م پڑکھ کر یا کھیل لاثانی۔ لاشریک آپ اکھوایا، ہر جلوہ نور نورانی۔ پروردگار ویس وٹایا،
 کرے کھیل بوہ بدھ نانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لیکھا جانے شاہ سلطانی۔ جن بھگتو دیا کماواں گا۔ سچکھنڈ
 دوار دکھاواں گا۔ دھرم دوارا اک وڈیاواں گا۔ بن زرنکار حکم سناواں گا۔ بول جیکار راگ الاواں گا۔ سپس تاج اک سہاواں گا۔ جگدیش اکو نظری
 آواں گا۔ بیس بیس ویکھ دکھاواں گا۔ سچ حدیث اک پڑھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک پنج ویکھ دکھاواں گا۔ اک پنج ویکھ
 دکھائیگا۔ پر بھ سچ دوار سہائیگا۔ شہنشاہ بھوپ بن کے آئیگا۔ پنج پردھان نال ملایگا۔ پنج پروان کر دکھائیگا۔ پنجاں دے کے درگاہ مان، درگاہ ساچی راج
 جنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک دھیان، راہ اکو اک دکھائیگا۔ راہ اکو اک دکھاویگا۔ پر بھ اپنی دیا کماویگا۔ سچکھنڈ دوار
 سہاویگا۔ برہمنڈ حکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک وڈیاویگا۔ سچ دوار اک وڈیاویگا۔ زرنگن اپنی کار کماویگا۔ سنگھاسن اکو
 اک سہائیگا۔ جگ نیز نظر کسے نہ آئیگا۔ گرکھ ورلے بھگت دکھائیگا۔ دلی تخت وڈیاویگا۔ حکم سخت اک چلائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی رت آپ سہائیگا۔ ساچی رت سہاویگا۔ ساچے تخت آسن لاویگا۔ ویلا وقت آپ جناویگا۔ بھگت بھگوان آپ تراویگا۔ سچکھنڈ دوار وساویگا۔ لوک
 مات آپ وڈیاویگا۔ اندھیری رات میٹ مٹاویگا۔ ساچی گاتھ اک سناویگا۔ چڑھانیا اپنی پار کراویگا۔ بن کملاپات گرکھ تن آپ پرناویگا۔ لیکھا جانے ساچو
 ساچ، کوڑی کر یا میٹ مٹاویگا۔ ہر کاشد کوئی نہ سکے وانج، جو پڑھیا سو سُنیا سوئی جگت آکھ سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایسے کر
 کے ہاڑ ستاراں نچایا نانچ، نچ نچ دو جہاناں اپنا کھیل دکھاویگا۔ لوک مات ہو یا نانچ، گرکھ سجن نال دکھائیگا۔ سچکھنڈ دوارے پیاہاس، گر اوتار خوشی منائیگا۔
 سری بھگوان سچ دوارے آون دی دسی جانج، ہرکھ سوگ نہ کوئے رکھائیگا۔ جنہاں پار برہم پت پر میشور اکو ہردے لیا وانج، واسطہ دوجے نال نہ کوئے

رکھائیا۔ تِس میلا کملاپات، کول نین گود اٹھائیا۔ کھسہڑا چکلیا پوجا پاٹھ، اندر وڑ دھیان نہ کوئے لگائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے دات، دئی دوتی پار کرائیا۔ بن ستھراں وسیا ساتھ، بناں بھوجناں بھو جن کھائیا۔ بناں ناتوں بنیا ساک، پتا پوت جوڑ جڑائیا۔ جو لکھیا گو بند بھوکھت واک، سو آپے دے سمجھائیا۔ پرگٹ ہو پڑکھ سمراتھ، دیونہار دو جہان وڈیائیا۔ پندراں کنگ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے رکھ کے آس، کون ویلا پر بھ ساڈا لیکھا لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت تخت سنگھاسن، آپ سہائے پڑکھ ابناسن، ابناسی کرتا اپنا کھیل آپ رچائیا۔ ہر کا تخت کسے نہ گھڑیا، گھڑنہار نہ کوئی اکھوائیا۔ ہر کا اکھر کسے نہ پڑھیا، جو پڑھیا سو کرے پر بھ پڑھائیا۔ ہر کے مندر کوئی نہ وڑیا، جو وڑیا تِس اپنی انگلی لائیا۔ ہر کنت کسے نہ وریا، جو وریا تِس پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ ہر کے ٹلے کوئی نہ چڑھیا، جو چڑھیا تِس بھجاں رہیا اٹھائیا۔ ہر کے پریم کوئی نہ مریا، جو مریا تِس مرن رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، جن بھگتاں کولوں ڈردا ڈردا دھر سندیسے رہیا سنائیا۔ جن بھگتو نہ ماریو مار، مہربان اکھوائیندا۔ تہاڈے پچھے ہویا خوار، جگ چوکڑی راہ نکائیندا۔ لہجدا رہیا وچھڑے یار، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ کوئی پڑکھ کوئی نار، کوئی بردھ بال انگ لگائیندا۔ کوئی دھلے رہیا مار، دُروں دُروں بھے جنائیندا۔ کوئی گرگھ ورا کرے پیار، جس گھر لہجن سنگر جائیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی سب دے پچھلے کرم دے ڈکھڑے دے نوار، جنم کرم داروگ رہن نہ پائیندا۔ ڈونگھی بھوری پھڑ کے باہر دے اٹھال، جگت دھار نہ کوئے رڑھائیندا۔ سچ دوارے نہ شاہ نہ کوئی کنگال، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیندا۔ کرے کھیل بے مثال، مسل بھگتاں آپ بنائیندا۔ پرگٹ ہو دین دیال، اصل گل اصلیت وچوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در آئی سنگت دیوے اکومان، مان سنگر چرن اک جنائیندا۔

گرگھ مان ملے مننت، منتو اک سمجھائیا۔ سری بھگوان بنائے بنت، صاحب سنگر ہوئے سہائیا۔ جس لیکھ چکاؤنا آنت، آنتر جامی پھیرا پائیا۔ سو سنگر بنیا کنت، جو سرت سوانی نار پرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت لیکھے لائیا۔ ہر سنگت پچھلا چکلیا روسا،

غصہ گلہ رہن نہ پائیا۔ اگے مارگ دسیا سوکھا، پنج جیکارے اکو سمجھائیا۔ پر بھ ملن دا ساچا موقع، دن دہاڑے درس رہیا دکھائیا۔ اُچی کوک دیوے ہوکا، جیو جنت آپ جنائیا۔ جنہاں نام دی رہ گئی توئا، تنہاں جھولی رہیا بھرائیا۔ سنگر پانی امرت دیوے پھوکا، آتر آتم اپنا جام پیا۔ باہروں دھوپ نہ جگاوے کوئی جوتا، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ تن ماٹی باہروں دیکھے نہ پوچیا کوٹھا، ڈونگھی کندر دُرمت میل رہیا دھوائیا۔ جگت وبار ہتھ وچ پھڑائے کھنڈا تلوار نہ کوئی سوئا، نام کھڑگ کٹار تن میان اندر رہیا ٹکائیا۔ گرگھ کوئی نہ ہووے ہوچھا، ہوچھی مت رہیا مٹائیا۔ پر م پُرکھ دا نام پڑھو ساچا پوتھا، جس وچوں کوٹن کوٹ پُستکاں بن کے ہر کا نام دھبائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیر پیغمبر آد شکت دا دوہتا، دوہتروان دیکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتو رہو تیار، ہر ریتی سچ جنائندا۔ ملن آیا پر بھ سچا یار، یاری یاراں نال نبھائندا۔ سری بھگوان بچھلا بھلے نہ کدے پیار، پورب لیکھا دیکھ دکھائندا۔ کی ہویا جے نسیں گتے وسار، پر بھ و سریاں اپنی گود بہائندا۔ پھڑ کے پوڑے دیوے چاڑھ، ڈنڈا اکو نام لگائندا۔ ایہہ خوشی پھیر ہتھ نہ آوے ستاراں ہاڑ، ویہہ سو ویہہ ڈھولا گائندا۔ ہن بچھلا لیکھا دتا پاڑ، اگے ورقہ صاف اکو دکھائندا۔ جو کرے چرن پیار، تس پار کنارے پار کرائندا۔ کر کرپا اپنے اتوں گرگھ راتیں سارے دتے وار، سلوارنا اکو وار کرائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی سیو کمائندا۔ گرگھ سجن اُپروں لنگھا، جگت لکیر ٹپائیا۔ سچ بسترا گنڈھ بٹھا، سیس جگدیش اٹھائیا۔ گرگھ خالی ہتھ لنگھا دل وچ رکھو چا، اگوں ملے بے پرواہیا۔ جو لماں پے کے سیوا رہیا کما، سو گوہند دھار دکھائیا۔ جس دے لختے جگر نہیاں بیٹھاں نعرے رہے لگا، پُرکھ اکال اکال دھبائیا۔ جنہاں پچھے ساڈھے تن ہتھ ساچی منزل لئی بنا، چار جگ پاوے دتے بنائیا۔ تنہاں لیکھا لیکھے لیا لا، لایق نا لایق سارے اکو رنگ رنگائیا۔ جو پر بھ دی چرنی ڈگے آ، سو پر بھ داروپ سمائیا۔ کھوٹے کھرے لئے بنا، آنت خزانے بھگت دوارے وچ رکھائیا۔ مفلس غریب نمانے لئے ترا، گداگر اپنے گھر بہائیا۔ بے مہانے ونجھ لگا، پتن اپنا اک ٹپائیا۔ بردھ بال جوان انجانے بیڑے چڑھا، گھر ساچے دئے پُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔

* ۱۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی جوت دے وبار نال شادی کیتی پاتشاہ جی نے کرشن دے کپڑے پا کے

گھنڈ کڈ کے شادی کیتی دربار وچ جیٹھووال *

انند کارج دا سچ انند، انند سنگر رہیا جنائیا۔ گرگھ ویکھ دلارا چند، پر بھ اپنی خوشی منائیا۔ آد انادی گا کے چھند، ساچا راگ سنائیا۔ دُور دُراڈا کٹ کے پندھ، در آئے بے پرواہیا۔ پریم پریتی اکو منگ، منگنی جگدیش وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر ابناسی اچت، سو صاحب آپ اٹھائیا۔ لاڑا ویکھو اجیت سنگھ دا پُت، پُت سپوت ملے وڈیائیا۔ جس دی صاحب سہائے رت، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ دواپر وچ لیا پچھ، کون تیری پت دھرائیا۔ دروپت نیوں کے کہا جھک، تڈھ بن اور نہ کوئے سہائیا۔ پنچے پانڈو دے گئے پٹھ، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ کھنڈا پھڑے نہ کوئی مُٹھ، گرزے کندھ نہ کوئے ٹکائیا۔ کوڑی کریا اندر گئے لگ، بل سکے نہ کوئے وکھائیا۔ جگت ناتا گیا مگ، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ جے توں ہی گیا رُس، ہووے کون آنت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سُن دروپت سچ سپتري، سو صاحب آپ جنائیا۔ تیری دھار نوری اتری، نور نورانہ ویکھ وکھائیا۔ کر کے پنچن پھیر نہ مگریں، ساکھیا ت رہیا سمجھائیا۔ لوک مات نہ ہوئیں نہ شُکری، شُکریہ اکو اک کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان ہوئے سہائیا۔ دروپت اگوں پی رو، نیتزیناں نیر وہایا۔ پر بھ میرے جوگا گیا ہو، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوار کری لو، پردہ اوہلا آپ چکایا۔ پُرکھ ابناسی ہو کے کریا موہ، مُجبت اکو اک جنایا۔ دیونہارا ڈھو آ ڈھو، کوٹن کپڑ رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو موہے بھایا۔ سری بھگوان دے دلِاسا، اکو وار جنایا۔ سچ سپتري کر بھرواسا، پر م پُرکھ سمجھائیا۔ تیرا ویکھاں کھیل تماشا، لوک مات و جے ودھائیا۔ کلجگ انتم پوری کراں آسا، نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ تیرا بدلاں مُڑ کے پاسا، نار مائش رُپ وٹایا۔ مانگھ ہو کے دیوے داتاں، مانس اپنے رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل پر بھ پُرکھ بدھاتا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ سچ پریتی جوڑے ناتا، گھر اکو و جے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ تیرا لیکھا دیوے آپ، اپنے ہتھ

۱۱۳۶

۱۱۳۶

رکھے وڈیاں۔ تیرا بنائے وڈ پرتاپ، ہر پرتاپی پھیرا پائیا۔ صاحب سہیلا بن کے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ پورا کرے بھوکھت واک، کیتا قول توڑ
 نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاں۔ پنچم ناری تیری بنت، سو صاحب آپ بنائیا۔ دیا کرے سری بھگونت، مہر نظر اٹھائیا۔
 کلج انت تیرا ویس وٹائے ساچا کنت، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔
 ساچی سکھیا دے بھگوان، سچ سچ سمجھائیندا۔ کلج انت کراں پروان، پرم پڑکھ حکم ورتائیندا۔ تیرا روپ دھار مہان، جو بن جگت نال ملائیندا۔ تیرے
 اندر سچ مکان، مندر سوہنا اک سہائیندا۔ کرے کھیل نوجوان، نور نورانا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر
 ساچے سوہنا پائیندا۔ تیرا روپ انوپ وٹا، وٹا اپنے نال کرائیا۔ صاحب سمرتھ دیا کما، دین دیاں ہوئے سہائیا۔ اچرج کھیل آپ ورتا، جن بھگتاں دے
 سمجھائیا۔ جنہاں وچولا بنے بے پرواہ، پرم پڑکھ سچ سکھائیا۔ ساچا سگن جنہاں کھ دے لگا، ہر سنگت وچ دے وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ پچھلا لہنا دے کرتا، ہر کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ پرم پڑکھ دا سچ وہار، بن بوہاری آپ سمجھائیندا۔
 پچھلا قرضہ دتا اتار، آگے مارگ اک رکھائیندا۔ پڑکھ ابناسی بن کے نار، گرگھ ساچا آپ پرنائیندا۔ سوہنا پائے سہنجنا ہار، پھولن برکھا اکیو لائیندا۔ جو بن
 متی نار ٹیاری، جوت اکالن آپ گنڈھ پوائیندا۔ کرپا کری سرجنہار، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ باقی آرجورہ گئی سی دن چار، چوتھے دن نوں اجیت سنگھ دا پتر
 نظر نہ آئیندا۔ ایسے کر کے کرے سچ وہار، پر بھ تٹی گنڈھ دکھائیندا۔ گرگھ پورے ستگر دی ایہو کار، بن کرماں کرم بنائیندا۔ جہاں چر نہ کرے پیار،
 پت پتا دی گود کوئی نہ سوہنا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نوں جیون دانواں سگن، پرم پڑکھ دی لگے لگن، ساچی
 دھار پھیر بندھائیندا۔ جیوتیاں پر بھ دتا زوال، مرن مرن وچ نہ آئیا۔ ایسے کر کے بنیا وچ دلال، اجیت سنگھ دا پریم رہیا ستائیا۔ پڑکھ ابناسی سدا
 خوشحال، رنگ خوشیاں نال رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک لکائیا۔ ہر سنگت دی نوں شادی، شہنشاہ آپ
 کرائیا۔ گرگھ تیری ودھے آبادی، گھر ساچے خوشی منائیا۔ گرگھ اکٹھے ہوئے آندھی گوانڈھی، ساک سین سجن نظری آئیا۔ پریم پیار دی چڑھی ہانڈی،

ساچا کھانا آپ کھوایا۔ جوت اکالن ڈھولے گاندی، خوشیاں گیت سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ
 جنایا۔ ساچی کرنی بھگت وواہ، در سچ ملے وڈیایا۔ جس دا سگن مکھ دتا لگا، سو لاڑی گرسکھ نال رکھایا۔ اپنی کرپا کر کے مہربان بن ملاح، ڈبدی نیا پار
 کرایا۔ گرسکھ کوئی بھلیونہ، جو در آیا سو لیکھا رہیا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ناتا جگت جوڑی، جوڑی ہر ہر آپ بنایا۔ جگت
 جوڑی ہوئے منظور، ہر سنگر آپ بنایا۔ کسے دا ایجھے نہیں قصور، جو کرنی کر رکھایا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ بھرے بیڑا پور، پار کنار نہ کوئے لنگھایا۔
 کی ہویا جے دھی والے پچھے رہ گئے دُور، صاحب سنگر اپنی دھار نال پرناپا۔ اینہاں نال ناتا رہے ضرور، سری بھگوان ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، پر بھ اپنی دیا کمائیدا۔ گرسکھ گرسکھ لئے رکھ، لاڑی لاڑا سو بھا
 پائیدا۔ جنہاں مہندی لائی ہتھ، تنہاں اکو رنگ دکھائیدا۔ جو آتم آتم گاوندے جس، تنہاں اپنا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی کر گوبند، پر بھ اپنا کھیل کھلایا۔ گرسکھ کرے نہ کوئی چند، چنتا غم نہ کوئے دکھایا۔ سرب
 جیاں آپے بخشند، بخشنہار وڈ وڈیایا۔ جس نے ساجیا جیو پنڈ، آتم آتم رہیا لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے
 کرے سچ کڑمایا۔ گھر کڑمائی ہوئے کڑمیٹے، ہر سنگر ویکھ دکھائیدا۔ ماییاں سوہون ساچے بیٹے، پتر دھیاں اکو رنگ رنگائیدا۔ صاحب رنگیلا رنگ اپنے
 ویکھے، ویکھنہارا نین اٹھائیدا۔ پورب جنم دے رکھے چیتے، پچھلی کیتی نہ کوئے بھلائیدا۔ اگے جانے اپنے لیکھے، لیکھا پتہ آپ دکھائیدا۔ کر کرپا پر بھ
 کھولے بھیتے، بھيو ابھیدا آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی کرے دیال،
 اپنی دیا کمایا۔ جوڑی جڑے وچ جہان، جوڑا اکو اک دکھایا۔ نام گھوڑا شبد بان، رتھ ساچے لئے چڑھایا۔ لیکھا جان دو جہان، لوک مات ہوئے سہایا۔
 آپے بخشے جیون دان، جگ جیون داتا ہوئے سہایا۔ در آئے ہوئے پروان، گرسکھ ساچے ملے وڈیایا۔ جوڑی جیوے اگلے جہان، پچھلا لیکھا سکھاں وچ
 لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انند انند کاج کاج کرتا اپنی دھار کرایا۔ شہنشاہ ہو کے بنیا شاہ، دیونہار

اکھوائیندا۔ رہبر ہو کے دسے راہ، مارگ اک سمجھائیندا۔ سنگر ہو کے بنے ملاح، بیڑا پار کرائیندا۔ گرگر ہو کے دسے ناں، ناؤں نرنکار آپ جنائیندا۔ پریتم بن کے پکڑے بانہہ، پھڑباہوں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ سنگر ہو کے بنے میت، پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ گرگر ہو جنائے ریت، ساچی دھار بندھائیا۔ ابناسی ہو کے بہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ سورپیر ہو کے لئے جیت، آپ اپنا بل رکھائیا۔ نردھن ہو کے وسے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں روپ سمائیا۔ آتم ہو کے وسے دھام انڈیٹھ، نظر کسے نہ آئیا۔ امرت ہو کے وسے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے جنائیا۔ پریمی ہو کے وسے چیت، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ صاحب ہو کے میل ملائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ٹھاکر ہو کے بنے دیال، دین دیال دیا کمائیا۔ مہربان ہو کے ویکھے گرگھ لال، گہر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ ست ستوادی ہو کے چلے نال، جگ چوکڑی سنگ نبھائیا۔ بھوپت بھوپ ہو کے بنے راج راجان، دو جہاناں رعیت ویکھ دکھائیا۔ سورپیر ہو کے بنے بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ جودھا ہو کے جھلائے نشان، نشانہ اکو اک اٹھائیا۔ بودھا ہو کے دیوے گیان، اگادھ کرے پڑھائیا۔ سوڈا ہو کے وکے دکان، گرگھ ہٹ آپ چلائیا۔ وڈا ہو کے بنے انجان، چترنج روپ دھرائیا۔ پرکاش کر کے جوتی نور دھرے مہان، نورو نور نور رُشائیا۔ شبد ہو کے گائے گان، گیت گوہند آپ الائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے بنے بے پچان، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ سنگر ہو کے بنے داتا، دیاوان دیا کمائیا۔ پُرکھ ہو کے بنے بدھاتا، بدھ اپنی آپ سمجھائیا۔ ناد ہو کے سنائے گاتھا، راگ اکو اک الائیا۔ جوت ہو کے بنے جوتی جاتا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ نرویر ہو کے دیوے ساتھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہونہار سدا سہائیا۔ سنگر ہو کے بنے اوٹ، اکو اک دھیان جنائیندا۔ گرگھ ہو کے جگے جوت، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ جیو ہو کے وسے لوک پرلوک، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ نام نرنکار ہو کے گائے سلوک، ڈھولا اکو اک جنائیندا۔ کھوجی ہو کے کڈھے کھوج، لکھ چوراسی پھول بھلائییندا۔ مویجی ہو کے مانے مویج، مویجودہ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ سنگر ہو کے ہووے داس، داسی روپ وٹائیا۔ منڈل ہو کے

پاوے راس، گوپی کاہن نچائیا۔ نور ہو کے ہوئے پرکاش، جوتی جوت ڈمگائیا۔ سبجن ہو کے بنے ساک، بندھن اپنا آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ سنگر ہو کے ہووے دین، دین اپنے گلے لگائیندا۔ جل ہو کے بنے مین، جل مین اپنی دھار دکھائیندا۔ وڈا ہو
 کے بنے مہین، مہربان نظر کسے نہ آئیندا۔ ٹھا کر بن کے ہوئے ادھین، جن بھگتاں آگے سیس جھکائیندا۔ نواب بن کے ہوئے مسکین، در درویش
 الکھ جگائیندا۔ شاہ سوارا ہو کے پائے زین، آسو اکو تنگ کسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنگر ہو کے کرے
 ارداس، دھیان اکو ایک لگائیا۔ صاحب ہو کے وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ داتا ہو کے دیوے دات، نام دھن آپ ورتائیا۔ مہربان ہو کے بنے پتا
 مات، پوت اکو گود سہائیا۔ زرگن ہو کے دیکھے کھیل تماش، خالق خلق ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔
 سنگر ہو کے کھیل کرے انمول، اینکارا آپ کرائیا۔ کنڈا ہو کے تولے تول، تولنہارا بے پرواہیا۔ ندھان ہو کے بولے بول، شبد آگم ناد سنائیا۔ نراکار ہو
 کے جائے مول، مولا اپنا بھیو کھلائیا۔ امرت ہو کے بھرے کول، دھار اکو اک رکھائیا۔ آد ہو کے ہوئے اول، ایکا ایک نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپ رچائیا۔ سنگر ہو کے جوڑے دو، دوہری اپنی دھار چلائیندا۔ زرگن ہو کے کرے موہ، مجت سرگن نال رکھائیندا۔
 پرکاش ہو کے کرے لو، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ امرت ہو کے نرمل میل دیوے دھو، سیر ساجن اک دکھائیندا۔ ڈاکو بن کے کوڑی کرپا گرکھاں کولوں
 لوے کھوہ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ پارس ہو کے کنجن جائے چھوہ، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ
 ورتائیندا۔ سنگر ہو کے دیوے بدھ، بدھی اکو اک سمجھائیا۔ شہنشاہ ہو کے بہے گد، ساچے آسن ڈیرہ لائیا۔ جانی جان ہو کے لئے بھجھ، اگلا بچھلا لیکھا
 ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سنگر ہو کے دیوے گیان، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ پر م پرکھ پر بھ چرن
 دھیان، ساچا راہ اک جنائیندا۔ محل اٹل اک مکان، گھر اکو اک دکھائیندا۔ راگ دھن ناد ساچا گان، تال اکو اک وجائیندا۔ آگم اتھاہ بے پرواہ شبد
 جنائے اک بان، لوآں پڑیاں پار کرائیندا۔ دین دیال چتر سنگھڑ سجان، مورکھ موڑھے پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی

کھیل آپ دکھائیںدا۔ سنگر ہو کے کھولے در، دروازہ اک جنائیا۔ گرگھ اندر جائے وڑ، جس اپنی دیا کمائیا۔ محل منارا ویکھے کھڑ، گرہ ساچے سو بھاپائیا۔
 پریم پریتی پریتم کر، پرما تھ دئے جنائیا۔ آتم سبجالائے لڑ، پلو اکو اک پھڑائیا۔ سوہنا ساجن ملے ور، ہر کنت بے پرواہیا۔ جنم کرم چکائے ڈر، بھے
 مرن کوئے نہ آئیا۔ رڑھدے جاندے لئے پھڑ، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے آپ سہائیا۔ سدا سہائی
 صاحب گر پورا، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ زرگن ہو کے جوتی نورا، زور دھار چلائیا۔ شبدی ہو کے انادی پورا، پور رہیا سرب ٹھائیا۔ مورکھ ہو کے بنے
 موڑھا، بورا اپنا نام دھرائیا۔ جو دھابن کے بنے سورا، سور پیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا ہوئے سہائیا۔ سدا سہانک
 ٹھاکر اکو، اینکار اکھوائیںدا۔ ساچی سکھیا ڈھر در سکھو، ڈھر در گاہی آپ جنائیںدا۔ سار کوئی نہ پائے پچھوں، گر سنگر ستمکھ دیا کمائیںدا۔ کرنی کیتی جیو جنت
 پٹو، بن سنگر ساچے لیکھا لیکھ نہ کوئے مٹائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرم آپ کمائیںدا۔ سنگر ہو کے کرے پیار، پر بھ اپنا رنگ
 رنگائیا۔ بھگت بھگونت دئے ادھار، سنت سجن لیکھ جنائیا۔ گرگھ گر گر گھوڑے چاڑھ، ویکھے چائیں چائیا۔ گر سکھاں بخشے اک دوار، چرن کول سرنائیا۔
 جگت میتے جگ چار، چارے کھانی ویکھ دکھائیا۔ ساچا ہانی اک کرتار، ہر کرتا نظری آئیا۔ امرت پانی دیوے ٹھنڈا ٹھار، سچ پیالہ نام بھرائیا۔ دین دیا لا
 کھول کوڑا، نج نیتز کرے رُشائیا۔ ہر سنگت لیکھا ڈھر دربار، ڈھر درباری آپ کرائیا۔ نکیاں وڈیاں کرے پیار، بڈھیاں بچیاں گود اٹھائیا۔ ہر دے سچیاں
 دیوے تار، جو جن آئن سرنائیا۔ کوڑیاں کچیاں کرے خوار، لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ من تیاں مارے مار، رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ گرگھاں لیکھا دئے
 نوار، لہنا دینا جھولی پائیا۔ ساچا مندر اک وکھال، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ کرپا کر دین دیاں، آپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ سنگر سوامی ہو کرپال، کالکھ رگا
 دیوے لاہیا۔ جوتی جلوہ نور جلال، اکو کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 دیونہارا آتم دان، پر ماتم اپنا سنگ رکھائیا۔

